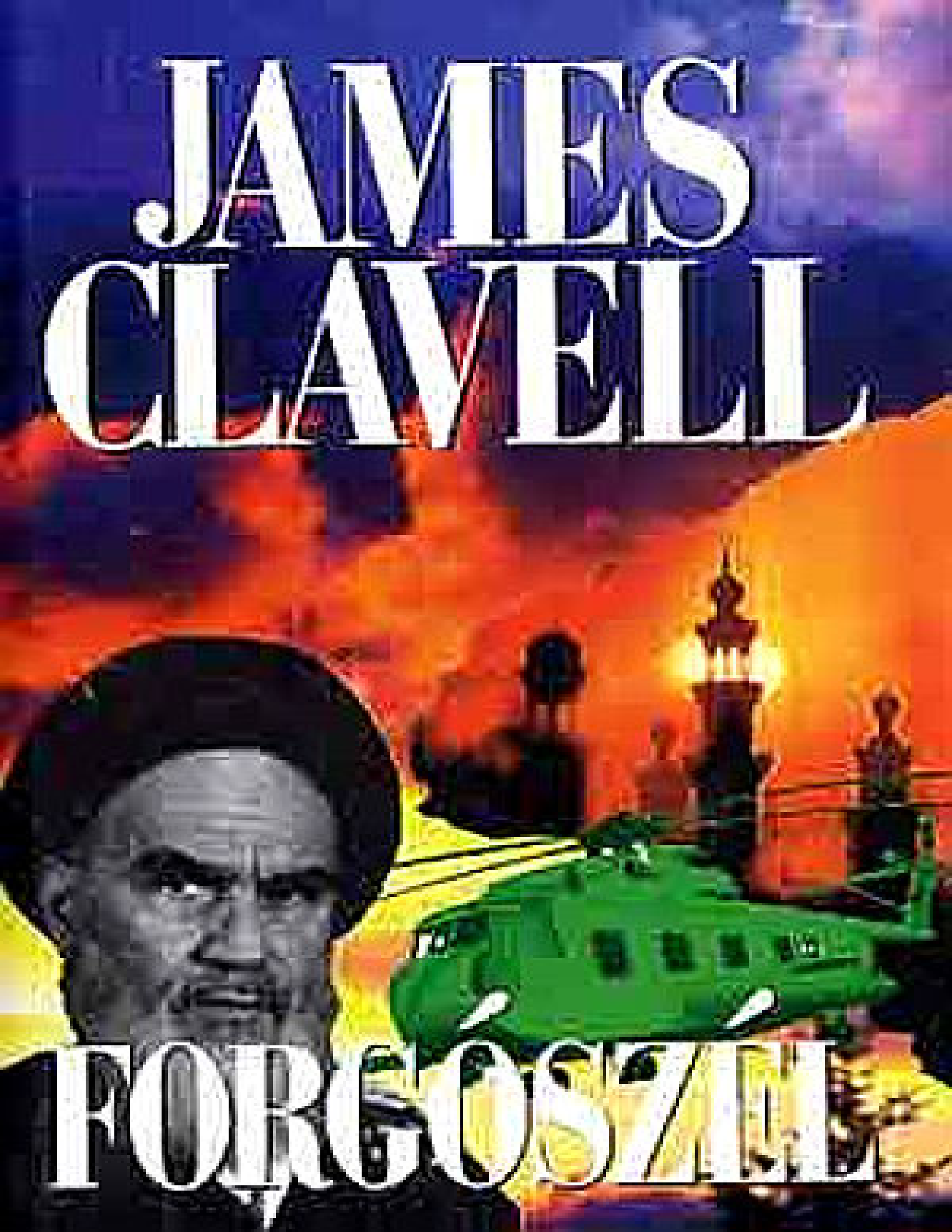

JAMES CLAYBURN

FORGOSYNI

James Clavell

FORGÓSZÉL

James Clavell: Whirlwind

Copyright © by James Clavell, 1986

Fordította: Fazekas László

Sigacunak

Ez a kalandos történet a forradalmi Iránban játszódik, 1979. február 9. és március 3. között, jóval azelőtt, hogy a teheráni amerikai nagykövetségen ejtett tűzok drámája elkezdődött volna. Igyekeztem valóságosnak ható történetet írni – amely mégis a képzelet szülötte, kitalált szereplőkkel és sok-sok hellyel –, és egyetlen, akkor valóban élt, vagy azóta is létező személyre, vállalatra sem kívántam utalást tenni. Természetesen az egymással szemben álló óriások – Ő Császári Fensége, Mohammed Reza Pahlavi (és természetesen az apja, Reza sah) és Khomeini imám – alakja óhatatlanul rávetül erre a történetre, elválaszthatatlan részévé válik. Személyükben nem akartam ábrázolni őket, ugyanakkor kitaláltsága ellenére is a valóságot tükröző képet igyekeztem festeni arról az időszakról, a hozzá tartozó, egymástól nagyon különböző emberekről, a létező, és kifejezésre is juttatott, különböző nézetekről, véleményekről anélkül, hogy bárkit szándékosan sérteni akartam volna.

Ez a történet igazából meg nem történt eseményekről szól, olyanokról, amelyek szerintem akár be is következhetek volna abban a huszonnégy napban...

ELSŐ KÖNYV

PÉNTEK

1979. FEBRUÁR 9.

1. fejezet

A ZAGROSZ-HEGYSÉGBEN, NAPNYUGTAKOR. A nap a látóhatár széléig süllyedt már, és a férfi fáradtan ült lova nyergében, örülve annak, hogy végre elérkezett az alkonyi ima ideje.

Huszain Koviszinak hívták, negyvennégy éves, izmos iráni volt, világos bőrű, koromfekete szemű és szakállú. A vállára vetve egy AK-47-es, szovjet gyártmányú géppisztoly. Felkészült a hidegre, fehér turbánt viselt, durva szövésű, vastag, utazáshoz megfelelő köntöst, rajta a nomád kaskajok derékban szorosan összefogott irhabekecsével, és meleg csizmát. Mivel a füle takarva volt, nem hallotta a közeledő helikopter rotorjának – egyelőre távoli – zúgását. Mögötte a holmiját szállító teve türelmetlenül megrántotta a kötőfékét, jelezve, hogy megszolgált már a pihenőt és az abrakot. A férfi, lova nyergéből leszállva, csak úgy megszokásból szidta kicsit az állatot.

A csaknem nyolcezer lábnyi magasságban ritka volt a levegő, és hideg, nagyon hideg. A talajt borító, szélrohamoktól fel-felkapott porhó alattomosan csúszóssá tette az utat. A vékony hótakaró alatt kevesek által ismert ösvény kanyargott visszafelé Iszfahánba, ahonnan a férfi érkezett. Továbbhaladva, és veszélyes meredélyeket megmászva keresztül lehetett szelni a Perzsa-öbölígf lefutó völgyeket, egészen Koviszig, ahol született, élt, és amely várostól a nevét kapta, amikor mollah lett.

Nem félt a hidegtől, és a vad hegyek között leselkedő veszélyektől sem. A veszély érzete megtisztította a lelkét, olyanná tette, mint a kristálytisza levegő.

Mintha újból nomád lennék, gondolta, visszacsöppentem volna azokba az időkbe, amikor a nagyapám a kaskaj törzseket a téli legelőkről a nyáriakra vezette. Akkor még mindegyik férfinak jutott ló, fegyver és jószág, és rengeteg juhunk, kecskénk és tevénk volt. Az asszonyaink fátyolozatlanul jártak, törzseink ugyanolyan szabadon éltek, mint távoli őseink idejében, ezredévekkel korábban, senkinek

nem engedelmeskedve, csak az Isten akaratának. Régi, csodálatos idők – alig hatvan éve értek véget. Reza hán, a nagyra törő katona zárta le őket, aki a britek segítségével megszerezte magának a trónt. Később Reza sah lett, az első a Pahlavi sahok közül, aztán kozák regimentjével ránk támadt, és megpróbálta az írmagját is kiirtani népünknek, gondolta feltámadó indulattal.

Istennek hála, Reza sah kegyvesztetté vált, és brit urai száműzetésbe küldték, hogy ott is haljon meg, mindenkitől elfeledetten. Istennek hála, hogy néhány nappal ezelőtt Mohammed sah is kénytelen volt távozni, Khomeini pedig hazatért, hogy irányítsa a forradalmát. Ha Isten úgy akarja, gondolta megnyugodva, holnap vagy bármikor én is mártír leszek. Ő támasztja a mindent elsőprő forgószelet, és az Ő akaratából jött el végre a sah lakájainak és minden külföldinek a végnapja.

A helikopter közelebb ért, de még mindig nem hallotta, a süvítő szél elnyomta a vadul pörgő légszavarak zaját. Nyugalomtól eltelten elővette imaszőnyegét, a korbács okozta sebek sajgásával mit sem törődve a hóra terítette, és felvett egy marék havat. Lassú, szertartásos mozdulatokkal megmosta a kezét, arcát, felkészülve a naponta kötelező negyedik imára, aztán délnyugat felé fordult, az ezer mérföldnyire, Szaúd-Arábiában lévő szent Mekka városa felé, és az Úr kegyelmébe ajánlotta a lelkét. – Alláh-u Akbár, Alláh-u Akbár, La illan illa Allah... – A *sahadát* ismételve, széttárt karokkal, ütemesen többször a földhöz szorította felsőtestét, hagyta, hogy az arabul elmondott ige ritmusa hatalmába kerítse a gondolatait. Allah hatalmas, Allahnál nincs hatalmasabb. Nincs más Isten, csak Ő, és Mohamed az Ő prófétája. Allah a leghatalmasabb, Allah a leghatalmasabb, nincs más Isten rajta kívül, és Mohamed az Ő egyetlen prófétája...

A szél hevesebbé vált, még hidegebb lett, aztán – a fülét befedő vászoncsíkok alatt is – meghallotta a rotorok zaját. A lüktető berregés egyre erősebbé vált, a koponyájába hatolt, elűzte gondolatai békéjét, és megakadályozta abban, hogy koncentráljon. A közeledő helikopter alig kétszáz lábnyira volt a föld fölött, és egyenesen feléje tartott.

Először azt hitte, hogy a hadsereg gépe, és jeges félelem hasított belé, mert rögtön arra gondolt, hogy őt keresik. Aztán megnyugodott, mert felismerte a vörös, fehér és kék brit színeket, a Skócia vörös

oroszlánját közrefogó vastag – edinburghi bejegyzésre utaló, bár ezt nem tudta – S és G betűket. A helikopter-társaság nemcsak Koviszban, hanem Irán más részein is jelen volt, és mivel ismerte, félelme elszállt, de a dühe nem. Figyelte, és közben a lelke legmélyéig gyűlölte mindazt, amit képviselt. A helikopter nyílegyenesen feléje tartott, de biztos volt, hogy veszélyt nem jelent számára – akik benne ültek, aligha számíthattak rá ezen a kihalt, zord vidéken. Szívből utálta a jelenlétüket, azt, hogy megzavarták az imában. Ahogy a zaj nőtt, úgy vált benne is egyre izzóbbá a düh.

– La ülah illa Allah... – Megpróbálta folytatni az imát, de közben érezte, hogy a vadul pörgő rotorok az arcába csapják a keményre fagyott porhót. A lova ijedten felnyerített, vadul kapálni kezdett két mellső lábával, és közben meg-megcsúszott, mert béklyói nem engedték, hogy szabadon mozogjon. A terhet cipelő, rövidre húzott kötőfékén mindaddig nyugodtan heverő teve is felpattant, összerázkódott, és tétován jobbra-balra ugrált, rázva a púpjára halmozott csomagokat, többször is pattanásig feszítve a szarát.

A férfi dühe mindent elsöprővé vált, átszakította önuralmának egyébként sem túl vastag falát. – Hitetlenek! – üvöltötte a legközelebbi hegygerinc fölött járó helikopter felé. Talpra ugrott, felkapta a fegyverét, kibiztosította, lőtt egy sorozatot, majd módosított valamelyest az irányzékon, és addig tüzelt, amíg az utolsó tölténye is el nem fogyott.

– Sátán! – üvöltötte bele a hirtelen támadt csöndbe, miután a tár kiürült.

A helikoptert érő első lövések becsapódását hallva Scot Gavallan, a fiatal pilóta kis időre megdermedt, és értetlenül bámult a vezetőfülke műanyag burkolatán keletkezett lyukakra. – Jóságos isten...! – nyögött fel, elrémülve az életében először átélt támadástól, de nem tudta befejezni a mondatot, mert a mellette ülő, és nála jóval tapasztaltabb férfi felüvöltött: – Tűnés! – A parancs rövid volt, de hosszan, erőszakosan visszhangzott a fejhallgatóban.

– Tűnés! – ismételte meg egy másodperccel később, a mikrofonba üvöltve Tom Lochart, és a pilóta előtt átnyúlva mélyen lehúzta az irányítókart, durván csökkentve ezzel a sebességet és a magasságot

is. A helikopter rögtön engedelmeskedett a parancsoknak – részeghez hasonlóan vészesen imbolyogni és süllyedni kezdett. Újabb sorozat söpört végig a gép testén. Fölöttük és mögöttük gyanús reccsenés hallatszott, valahol megpattanó lövedék csikordult a fémen, és a helikopter meredeken süllyedni kezdett.

Bell gyártmányú, 206-os Jet Ranger volt, egy pilótára és négy utasra méretezett – egynek elöl, a pilóta mellett, háromnak hátul kellett ülnie –, és tele utasokkal. Rutinfeladatot teljesítve Scot egy órával korábban, az ötven-egynéhány mérföldre délnyugatra lévő Sirázban vette fel az egyhónapos szabadságról hazatérőket, de ami most hirtelen bekövetkezett, abban a megszokottságnak már nyoma sem volt. Hegyszirt rohant feléjük, aztán csodával határos módon, villámgyorsan elsuhant alattuk, és a helikopter nagy mélység fölött süllyedt tovább, gyorsan elmúló lehetőséget biztosítva számára, hogy visszanyerje fölötté az uralmat.

– Figyelj, az isten szerelmére! – ordította a fülébe Lochart.

Scot is észrevette a veszélyt, de nem elég gyorsan. Keze és lába sebesen mozdult, meredek, a gép összes eresztékét megremegtető kanyart írt le, de a bal oldali talp, élesen csikordulva, még így is végighorzsolt egy sziklát. A helikopter törzse – már másodszor – sóhajtásnyira siklott csak el az egyenetlenül kiálló kőtombök és fakoronák fölött.

– Alacsonyan és nagy sebességgel! – adta ki a parancsot Lochart. – Arra... Nem! Oda, Scot, a hasadék felé... Megsebesültél?!

– Nem. Nem hiszem. És te?

– Én sem. Gyerünk a hasadékba! Siess!

Scot Gavallan eltompulva engedelmeskedett, nem volt még egészen magánál, és túl gyorsan, túlságosan is alacsonyra vitte a helikoptert. Szájában érezte a félelemtől feltörő keserű epét, és a szíve is úgy vert, hogy azt hitte, bármelyik pillanatban kiugorhat a mellkasából. A vékony elválasztó falon túlról hallotta a többieknek a rotorok dübörgését is túlharsogó átkozódását, ijedt kiáltásait, de nem merte megkockáztatni, hogy hátraforduljon. Ehelyett inkább beleszólt a fedélzeti rádió mikrofonjába: – Megsebesült valaki, Tom?

– Hagyd békén őket, törődj a géppel! Majd én foglalkozom velük!
– válaszolta idegesen, jobbra-balra ugráló tekintettel Tom Lochart. Negyvenkét éves volt, kanadai, korábban a Királyi Légierőnél

szolgált, aztán zsoldosként, és pillanatnyilag a Zagrosz-Három bázis főpilótája volt. – Előre nézz, és készülj fel a gyors emelkedésre! Amíg nem jön szikla, tartsd alacsonyan! Észnél légy, az istenit!

Egy hegygerinc oldalában repültek, veszélyes gyorsasággal közeledett hozzájuk. Gavallan látta az előttük felbukkanó, csipkés szélű sziklákat, és ha nehezen is, de elkerülte őket, ám a hirtelen támadt szélroham erősen megdobta a gépet, és amikor másodszor is korrigálni akart, túl hevesen rántotta meg a botkormányt. Még be sem fejezte a mozdulatot, már hallotta a dühös szemrehányást a fejhallgatóból. Erejét megfeszítve igyekezett minél előbb visszanyerni uralmát a helikopter fölött. Aztán egyik pillanatról a másikra sebesen közeledő fákat, a hegyszoros végét lezáró hatalmas sziklákat látott, és tudta, hogy elvesztek.

– Jézusmá...

– Balra... Vigyázz a sziklákra!

Scot keze és lába automatikusan teljesítette a parancsot, a gép néhány hüvelyknyire a fenyők csúcsától száguldott el, és a gerincen átjutva végre nyílt, simább terep fölé ért.

– Tedd le, amilyen hamar csak tudod!

A fiatal pilóta még mindig a nemrég átélt heves izgalom hatása alatt volt, és nem is igazán hallotta, amit Lochart mondott. – Tessék?

– Meg kellene nézni, amilyen hamar csak lehet! – mondta sürgetően Lochart. Mivel nem ő vezette a helikoptert, kiszolgáltatottnak érezte magát, és ezt rettenetesen utálta. – Valami gyanúsat hallottam.

– Én is. De mi van, ha elszállt a talp?

– Vidd le, amennyire csak tudod, lebegtesd, én meg majd kimászok és megnézem! Ha minden rendben, leszállunk és alaposabban is átnézzük. Hátha valamelyik golyó eltalált egy olajvezetékét, vagy elvágta valamelyik vezérlőkábelt. – Lochart látta, hogy Scot megint hátra akar nézni, az utasok felé, és ettől ismét dühbe gurult. – Hagyd már őket, az isten szerelmére! Majd én foglalkozom velük! – szólt élesen. – A leszállással törődj! – A fiatalember a rendreutasítástól elvörösödött, de fegyelmezte magát, és előrefordult. Lochart felkészült rá, hogy hátra nézve vérző, fájdalmasan nyögő sebesülteket

fog látni – hangjukat a rotorzaj miatt nem lehetett hallani –, és még csak segíteni sem tud rajtuk, amíg le nem szállnak.

Nagy megkönnyebbüléssel vette hát tudomásul, hogy a három utas – két szerelő és egy pilóta – ép és sértetlen, bár rémületükben mindhárman lebuhtak az ülésről, és Jordon, a Scot mögött helyet foglaló szerelő halottsápadtan szorítja rá mindkét tenyerét a fülére.

Egyenletesen süllyedtek, mintegy ötven lábnyira lehettek már csak a sima, behavazott tisztástól. Biztonságos helynek tűnt, nem voltak rajta kiálló kövek, és elegendő tért kínált a manőverezéshez. Más kérdés volt persze, hogy milyen mély a hó, és mi rejtőzik alatta. Lochart pontosan tudta ugyan, mit csinálna, ha nála volna a botkormány, de nem ő kezelte, és bár idősebb volt a társánál, pillanatnyilag csak utasnak számított. – Hátul minden rendben, Scot!

– Hála istennek! – felelte megkönnyebbülten Gavallan. – Felkészültél?

– Biztos, hogy itt akarod letenni?

Scot hallotta a Lochart hangjából kiérződő aggodást, és rögtön feljebb is emelte a helikoptert. Jézusom, gondolta – már-már pánikba esve önnön ostobaságától –, ha Tom nem szól, gondolkodás nélkül lerakom a gépet, pedig csak a jóisten tudja, milyen mély a hó és mi van alatta. Gyorsan korigált, és száz láb magasságba emelkedett, ahonnan már elég messzire el lehetett látni. – Kösz, Tom! Ahhoz, ott elöl, mit szólsz?

Az újabb tisztás kisebb volt, mindössze néhány száz yardnyira, a völgy vége felé. Enyhén lejtett, és nemcsak megfelelő menekülési útvonalat kínált – ha netán úgy alakul a helyzet, hogy szükség lesz rá –, hanem védve is volt a szélről. Hó alig látszott rajta, és bár a talaj egyenetlen volt, annyira nem, hogy ne lehetett volna biztonságosan letenni rá a gépet.

– Szerintem is jobb. – Lochart az egyik füléről levette a fejhallgatót, és hátrafordult. – Hé, Jean-Luc! – kiabálta, túlharsogva a motorzajt. – Jól vagy?

– Igen. Mintha valami elszállt volna.

– Szerintem is. Hát te, Jordon?

– Hogy a francba ne volnék jól?! – kiabált vissza rosszkedvűen Jordon. Sovány, inas ausztrál volt; a törtétek miatti felháborodásában dühödten rázta a fejét. – Csak a fejemet vertem be. Nem azt mondtad, Scot, hogy javulni fog a helyzet, mert az a rohadt sah meglépett, Khomeini meg visszajött? Szép kis javulás! Már lőnek is ránk, a rohadt életbe! Eddig egyszer sem csináltak ilyet! Mi a franc történt?!

– Honnan tudjam? Biztosan valami örült csámborgott erre. Maradjatok nyugton, ne rángassátok a gépet! Megnézem a talpakat, hogy rendben vannak-e. Ha igen, leszállunk, ti meg Roddal gyorsan átvizsgáljátok a gépet.

– Milyen az olajnyomás? – kérdezte Jordon.

– Zöld. – Lochart a pilóta melletti ülésben hátradőlve automatikusan ellenőrizte az összes műszert, aztán körbepillantott. Egyenletesen, simán süllyedtek, még vagy kétszáz láb volt a földig. A fejhallgatón keresztül Gavallan halk, monoton dudorászását hallotta. – Remekül csináltad, Scot!

– Frászt! – közölte tényszerűen a fiatal pilóta. – Majdnem odacsaptam a gépet. Lebénultam, amikor meghallottam a lövéseket, és ha nem üvöltesz rám, nem tudom, mi lett volna.

– Még jó, hogy a kiabálásomtól nem kaptál szívbajt. Észnél kellett volna lennem, és nem üvöltözni, de csak arra tudtam gondolni, hogy minél hamarabb pucolnunk kell, el a lövedékektől. Még Malajziában szoktam hozzá. – Lochart egy évet töltött Délkelet-Ázsiában, a kommunista felkelők ellen harcoló brit haderőnél. – Nem volt időm finomabban fogalmazni. Szállj le, mihelyt tudsz! – Elégedetten figyelte, milyen ügyesen lebegteti Gavallan a gépet, megfelelő leszállóhelyet keresve.

– Láttad, ki lőtt ránk, Tom?

– Nem. Váratlanul ért, nem voltam felkészülve rá. Hol akarod letenni?

– Ott, túl azon a kidőlt fán. Rendben?

– Úgy látszik. Próbálj meg lemenni egy lábra!

A lebegtetés tökéletes volt. A heves szél ellenére Gavallannek sikerült a keményre fagyott talajtól néhány hüvelyknyire megfogni a helikoptert. Lochart kinyitotta az ajtót, és rögtön össze is rándult a

kabint elárasztó jeges fuvallattól. Gyorsan felhúzta meleg, bélelt pilótadzsekije cipzárját, és óvatosan, a kabin tetején pörgő lapátokat gondosan elkerülve kimászott.

A helikopter egyik talpának az elejét egy lövedék erősen behorpasztotta, és enyhén meg is hajlította, de a konzolok, amelyek a gép aljához rögzítették, épnek látszottak. Lochart gyorsan ellenőrizte a másik oldalt is, vetett még egy pillantást a sérült részre, aztán a hüvelykujját feltartva jelezte, hogy nincs nagy baj. Gavallan hajszálnyit mozdított csupán az irányítókaron, és simán, ahogy a tollpihe szokott földet érni, lerakta a gépet.

A leheletfinom zökkenést érezve a kabin hátsó részében ülő három utas rögtön felpattant. Jean-Luc Sessonne, a francia pilóta ugrott ki először, és gyorsan félre is állt, hogy utat engedjen a két szerelőnek, akik jobbról és balról, orrtól a farok végéig alaposan átnézték a gépet. Erősen koncentráltak, a rotorok pörgésétől a ruhájukba kapó széllel sem törődtek. Lochart közben a helikopter alá feküdt, ellenőrizte, hogy nincs-e valahol olajszivárgás, és miután nem talált, csatlakozott Rodrigueshez. A jócskán deresedő hajú amerikai remek szerelő volt, már egy éve tartotta karban a Bell 212-est, amivel többnyire Lochart repült. Most éppen egy panelt nyitott ki, és a vad széllel mit sem törődve átvizsgálta.

Az S-G biztonsági előírásai a legszigorúbbak voltak az Iránban működő társaságoknál szokásosak közül, úgyhogy a kábelek, szelepek, üzemanyag-vezetékek állapota ellen a legszigorúbb ellenőrnek sem lehetett volna semmilyen kifogása. Az első gyors szemle után Rodrigues is elégedett volt, de nem érte be ennyivel, változatlan alaposan folytatta a szemlét, és végül meg is találta, amit keresett. A forgattyúház burkolatán mély horpadás jelezte a ferdén érkező lövedék becsapódásának a helyét. Jól megnézte, merre haladt tovább a gellert kapott golyó, még elemlámpáért is nyúlt, hogy egészen biztos legyen a dolgában. Nem tévedett, az egyik olajvezeték fala valóban át volt ütve. Miután hozzányúlt, az ujjai egyből olajosak lettek. – A francba! – kiáltott fel elégedetlenül.

– Maradunk, Rod? – kérdezte tőle Lochart.

– Dehogy! A fene sem tudja, hány órült barangol a környéken. Nem szívesen töltönnék itt az éjszakát. – Rodrigues a mindig magával cipelt szerszámosládába nyúlt, és csavarkulcsot vett elő. – Folytasd,

Tom, nézd át a végét, amíg én ezt rendbe hozom! – Lochart nyugtalanul pillantott körbe, tekintete menedék után kutatott arra az esetre, ha mégis ott kellene tölteniük az éjszakát. A tisztás másik végében – hanyagul a szája sarkába biggyesztett cigarettával – JeanLuc éppen kisdolgát végezte egy kidőlt fa mellett. – Nehogy lefagyjon, Jean-Luc! – kiáltotta oda neki, mire a francia jókedvű integetéssel válaszolt.

– Gyere csak, Tom! – Jordon hívását hallva Lochart bebújt a faroktartó alá. Rögtön észrevette, miről van szó, és heves szívdobogás lett úrrá rajta. A szerelő leemelte egy ellenőrző panel tetejét, és akkor már az avatatlan szem is láthatta, hogy két lövedék közvetlenül az üzemanyagtartály mögött lyukasztotta át a gép törzsét. Jézusmária! Elég lett volna a másodpercnek egy töredékével felérő késedelem ahhoz, hogy a tank felrobbanjon, gondolta Lochart. Ha nem kapom el a kormányt, és nem viszem lejjebb a gépet, már egyikünk sem élne. A darabjaink szanaszét hanyódnának a hóban, beborítva a fél hegyoldalt. De miért?!

Jordon oldalba bökte, és ujjával a gép törzsét végigkarcoló lövedékek útját követve rámutatott a rotortengelyen látható sérülésre. – Dögöljek meg, ha tudom, hogyan úsztuk meg! Elég lett volna, hogy néhány golyó eltalálja a rotorlapátot! – kiabálta, mivel a fülére húzott vörös kötött sapkától nem hallotta tisztán a saját hangját.

– Úgy látszik, nem érkezett még el az időnk.

– Tessék?!

– Semmi. Találtál még valamit?

– Egyelőre nem. Jól vagy, Tom?

– Hát persze.

Éles csattanás hallatszott, mire mind a ketten ijedten megpördültek, de kiderült, hogy csak egy faág tört le a vastagon rárakódott hótól.

– *Espèce de con* – mondta Jean-Luc, és nyugtalanul a lassan sötétedő égre pillantott. Hamar összeszedte azonban magát, újabb cigarettára gyújtott, és hogy ne fázzon annyira, topogni kezdett a hóban.

Jordon is végzett a gép neki jutó oldalával, és nem talált újabb sérülést. Rodrigues azonban még mindig keményen dolgozott. A gép alján matatott éppen, közben folyamatosan káromkodott, a többiek pedig oldalt állva figyelték, gondosan ügyelve rá, hogy kívül legyenek a lassabban ugyan, de változatlanul pörgő rotorlapátok hatósugarán. A fülüket bántó dübörgésen kívül az is nyugtalanította őket, hogy a fény – bár egyelőre elegendő volt – folyamatosan gyengült. Húsz mérföldet kellett még megtenniük, és a hegyvidéken más irányító rendszerre nem számíthattak, csak a bázisukon lévő kis teljesítményű jeladóra, ami néha működött, néha viszont nem.

– Gyerünk már! – mondta türelmetlenül valaki, Lochart pedig bár izgatottságát, amennyire csak tudta, igyekezett leplezni –, tökéletesen egyetértett vele.

Sirázból szálltak fel, ahol a két pilóta és a két szerelő, akiket éppen váltottak, sietve búcsút intett nekik, és már rohant is a cég nyolcüléses, két hajtóműves szállítógépéhez, amellyel ők egyhónapos szabadságukról megérkeztek – Lochart és Jordon Angliából, Jean-Luc Franciaországból, Rodrigues pedig egy kenyai vadászkirándulásról. – Mi ez a nagy sietség? – kérdezte akkor magától, látva, hogy a kis két hajtóműves az ajtók becsukása után rögtön elindul a felszállópálya felé.

– A repülőtér csak időnként üzemel, mert mindenki sztrájkol. Azért ne aggódj! Nagy baj nincs – válaszolta Scot Gavallan. – Persze, jobban teszik, ha felszállnak, mielőtt a toronyban ülő hülye seggfej, aki azt hiszi, hogy Isten rendelte az iráni repülésirányításhoz, meggondolja magát, és visszavonja a felszállási engedélyüket. Nekünk sem árt minél hamarabb lelécelni, nehogy szórakozni kezdjenek velünk. Gyorsan dobáljátok fel a csomagjaitokat!

– Mi lesz a vámmal?

– A vámosok is sztrájkolnak, ahogy mindenki. Még a bankok is. Nem érdekes. Szerintem egy héten belül rend lesz.

– *Merde!* – szólt közbe Jean-Luc. – A francia lapok szerint Irán kész *catastrophe*. Egyik oldalon ott van Khomeini a mollahjaival, a hadsereg bármelyik pillanatban államcsínyt hajthat végre, a kommunisták egyfolytában zavargásokra bujtogatnak, Bahtjár kormánya tehetetlen, és isteni csoda kellene ahhoz, hogy ne robbanjon ki a polgárháború.

– Ugyan már, mit tudtok ti ott Franciaországban? – kérdezte könnyedén Scot Gavallan. A többiek már elkezdtek feldobálni csomagjaikat a helikopter rakterébe. – A franciák...

– A franciák, *mon vieux*, nagyon jól tudják, mi a helyzet. Az összes újság megírta, hogy Khomeini soha nem lesz hajlandó együttműködni Bahtjárral, akit a sah nevezett ki. Mindenkinek, aki kapcsolatban áll Pahlavival, vége. Vége! Az a dühödt öregember legalább ötvenszer elmondta már, hogy nem hajlandó szóba állni senkivel, akit a sah nevezett ki.

– Három napja, Aberdeenben, beszéltem Andyvel, Jean-Luc – felelte Lochart. – Halálbiztos volt benne, hogy miután a sah távozott, és Khomeini visszatért, Iránban hamarosan visszaáll az élet a normális kerékvágásba.

– Na látod! – A jó hír hallatán Scot szinte sugárzott az örömtől. – Ha valaki, ő biztosan tudja. Hogy van az öreg, Tom?

– Remek formában – felelte vigyorogva Lochart. – Olyan, akár az eleven tűz. Mint mindig. – Akit Andy néven emlegettek, Andrew Gavallan volt, Scot apja, az S-G vezérigazgatója, és a vállalati igazgatótanács elnöke. – Szerinte a hadsereg, a haditengerészet, a légierő, a rendőrség és a SAVAK Bahtjárt támogatja, úgyhogy Khomeininek – akár akarja, akár nem – ki kell egyeznie velük. Ha mégsem, akkor egész biztosan polgárháború lesz.

– Te jóságos isten! – kiáltott fel Rodrigues. – Egyáltalán, mi a francot keresünk mi itt?

– Erről van szó! Keresünk, ráadásul nem is rosszul – torkolta le a szerelőt Lochart.

– *Bullmerde!*

A született pesszimista Jean-Luc két nyelvből furcsán összegyúrt szitkozódásán mindannyian jót nevettek. Miután elcsitult a jókedv, Scot megkérdezte: – Számít egyáltalán, hogy mi történik körülöttünk, Jean-Luc? Soha senki nem háborgatott még bennünket, hagyták, hogy végezzük a munkánkat. Akármilyen történik is az országban, az minket lényegében nem érint. A szerződéseink az IranOilhoz kötnek bennünket, ami lényegében a kormány, nevezzék a főnökét Bahtjárnak, Khomeininek, vagy a fene tudja minek. Bárki kerül is hatalomra, az élet hamarosan visszatér a normális kerékvágásba, és a kormánynak marhára nagy szüksége lesz az

olajdollárokra. Ahhoz, hogy a zsebükben tudhassák őket, helikopterek kelljenek, vagyis mi. Ők sem hülyék, nem fognak keresztbe tenni maguknak.

– Khomeini fanatikus, és semmi más nem érdekli, csak a vallás, amihez az olajnak nem sok köze van.

– És a szaúd-arábiaiak? Az emirátusok, az OPEC? Ők is hívók, de pontosan tudják, mi az ára egy hordó nyersolajnak. Hallgass ide! – Scot egészen belemerült a magyarázatba, élvezte, és szinte sugárzott tőle. – A Guerny Aviation kivonult a Zagrosz-hegységből, és arra készül, hogy egész Iránban bezárja a boltot. Mindenhol, kivétel nélkül!

Erre a kijelentésre már mindenki felfigyelt, lévén a Guerny Aviation, a nagy amerikai helikopter-társaság a legfőbb üzleti riválisuk. Kivonulása a piacról azt jelentette, hogy a munkájuk megduplázódik, márpedig az S-G összes Iránba telepített alkalmazottjának a jövedelme a vállalat helyben kitermelt nyereségétől függött.

– Biztos vagy ebben, Scot?

– Egészen biztos, Tom! Óriási balhéjuk volt miatta az IranOillal. Az irániak végül, a szerződés előírásaira hivatkozva, közölték, hogy mehetnek, ha akarnak, de a helikoptereik maradnak, és velük az összes alkatrész is. A Guerny erre azt mondta, hogy kapják be. Lehúzta a redőnyt Gashban, itt hagyta az összes helikopterét, és elment.

– Ki van zárva – vitatkozott Gavallannel Jean-Luc. – A Guerneynek legalább ötven helikoptere dolgozott itt. Ennyinek az elvesztését még ők sem engedhetik meg maguknak.

– A múlt héten már volt három olyan megrendelésünk, ami eredetileg a Guerneynek szólt.

– Miért vonultak ki tulajdonképpen, Scot?! – kérdezte Jean-Luc, túlkiabálva a jó hír hallatán feltörő lelkes hangokat.

– Félelmet nem ismerő teheráni főnökünk szerint azért, mert nem voltak elég vagányak, nem tudták, vagy nem akarták tovább elviselni a rájuk nehezedő nyomást. Ismerjük el, Khomeini szitkozódásának a nagy része Amerikára, és az amerikaiakra vonatkozik! McIver arra

gondol, hogy már eddig is komoly veszteségeik voltak, és nem akartak még többet. Nekünk ez kifejezetten jól jön.

– *Mon Dieu!* Ha nem tudják elvinni a gépeiket és a tartalék alkatrészeiket, akkor duplán bajban vannak!

– Nem mi sírunk miatta, öreg fiú! Ránk csak annyi tartozik, hogy folytassuk a melót, repüljünk. Ha észnél leszünk, megszerezhetjük az összes szerződésüket, és már az idén megduplázzhatjuk a pénzünket.

– *Tu en paries á mon cul, ma tete est malade!*

Jean-Luc dühös kijelentésén mindenki jót nevetett, és még Jordon is értette, mit mondott a francia: a seggemnek beszélj, haver, az agyam úgysem érti!

– Ne aggódj! – mondta Scot, miután abbahagyta a nevetést.

Lochart bólintott, de úgy, hogy a többiek ne vegyék észre. Andynek és Scotnak igaza van, mondta magának, a rend hamarosan helyre áll. Így kell lennie – az angol újságok is biztosak benne, hogy Iránban magától normalizálódni fog a helyzet. Ehhez, persze, az kell, hogy a szovjetek nyugton maradjanak, ne csináljanak semmi hülyeséget, ám őket figyelmeztették. Megmondták nekik, hogy akárcsak az amerikaiak – ne avatkozzanak be, hagyják az irániakat, hadd intézzék el egyedül, a maguk módján a belső dolgaikat. Tökéletesen igaz, hogy bárki jut is hatalomra, annak nyugalomra lesz szüksége, és komoly bevételekre, márpedig a pénz az olajból származik. Igen, minden a legnagyobb rendben lesz. Ő is hisz ebben, és ha azt mondja, hogy a sah elmenekülése és Khomeini hazatérése után minden csodálatosan fog alakulni, miért kérdőjelezném meg a véleményét?

Rettenetesen hiányzol, Sarazad!

Bármennyire szerette volna is, Angliából képtelen volt felhívni a feleségét. Iránban, a túl gyors ütemű iparosításból fakadó túlterhelés miatt, mindig rosszul működött a telefon, azóta pedig, hogy nyolc hónappal ezelőtt a feje tetejére állt az élet, a sztrájkok szinte folyamatosak, és lényegében sem a belföldi, sem a külföldi hálózat nem működött. Amikor az évente kétszer kötelező egészségügyi ellenőrzésre megjelent Aberdeenben, a vállalat központjában, akkor is csak nyolc óra próbálkozás után volt képes leadni egy telexet. Duncan McIvernek címezte Teheránba, akit

megkért, hogy vigyázzon Sarazadra. És mit lehet elmondani a telexüzenetben azon kívül, hogy sietek, nagyon hiányzol, szeretlek.

Egy kicsit tarts még ki, drágám, aztán...!

– Tom!

– Igen... Mi a baj, Jean-Luc?

– Úgy néz ki, hamarosan megint havazni fog.

– Valószínű.

Jean-Luc keskeny arcú volt, hosszú gall orral és inas testtel, csöppnyi súlyfölösleg nélkül, ahogy azt az évente kétszer kötelező, szigorú orvosi vizsgálat az összes pilótának előírta. – Ki lőtt ránk, Tom?

– Fogalmam sincs. Nem láttam – felelte vállat vonva Lochart. – Te igen?

– Nem. Szeretném azt hinni, hogy egy őrült. – A francia tekintete a távolba révedt. – Úgy éreztem, hogy megint Algériában vagyok ott is ilyenek a hegyek –, és az FLN ellen harcolok, rohadjon meg, ahol van. – Jean-Luc indulatosan a földre dobta, és eltaposta a cigarettáját. – Részt vettem már egy polgárháborúban, és rettenetesen utáltam, de akkor legalább voltak bombáim, meg fedélzeti gépágyúim. Nem akarok tehetetlen civilként belekeveredni egy újabbba, és azért imádkozni, hogy ha lőnek rám, akkor idejében el tudjak pucolni, mert nincs amivel viszonzom a tüzet.

– Ne idegeskedj! Biztosan csak magányos őrült, semmi több – próbálta megnyugtatni a kollégáját Lochart.

– Félek tőle, hogy sok hasonlóval lesz még dolgunk, Tom! Azóta, hogy elindultam Franciaországból, egyfolytában rossz érzésem van, és amióta itt vagyok, csak fokozódott. Mi már voltunk háborúban, tudjuk, milyen az, a többiek viszont nem. Megtanultuk kiszagolni a bajt, és én most azt érzem, hogy rohadtul nagy pácban leszünk hamarosan.

– Fáradt vagy.

– Igaz. Andy tényleg fel volt dobva?

– Nagyon. Mindenkit üdvözöl, és azt üzeni, hogy kapjuk össze magunkat.

Jean-Luc felnevetett, de hamar abbahagyta, és elnyomott egy hirtelen jött ásítást. – *Mon Dieu!* De éhes vagyok! Mit talált ki Scot a hazatérésünk örömére?

– Üdvözlő felirat lesz a hangár fölött.

– Vacsorára, *mon vieux!* Vacsorára!

– Állítólag elment vadászni néhány falusival, úgyhogy van vaddisznócomb, pár nyúl, és természetesen grillezni is lehet.

Jean-Luc szeme felvillant az örömtől. – Remek! Hoztam magammal brie-t, egy egész kiló fokhagymát, füstölt sonkát, ajókát, gyöngyhagymát, néhány kiló tésztát, pár doboz paradicsompürét, meg a feleségem fantasztikus, új receptjét, amit a Gianni szakácsnőjétől kapott – sorolta lelkesen. – És, persze, bort.

Lochartnak ennyi is bőven elég volt ahhoz, hogy összefusson a szájában a nyál. Jean-Luc imádott főzni, és különösebb alkalom sem kellett neki ahhoz, hogy bemutassa a tudását. – Én is bevásároltam a Fortnumban, vettem whiskyt is. Hiányzott a főztöd, hallod?! – És a társaságod, gondolta. Amikor Dubaiban találkoztak, örömmel rázott vele kezét. – Hogy telt a szabadság? – kérdezte.

– Franciaországban voltam! – válaszolta Jean-Luc. Lochart őszintén irigyelte, mert ilyen Tomören tudott felelni. Neki Angliában semmi nem jött össze – rossz volt az időjárás, ízetlen ételeket evett, pocsékul sikerült a karácsony, és bárhogy próbálkozott is, nem találta meg a hangot a gyerekekkel és a volt feleségével. Mindegy, hamarosan Teheránban leszek, gondolta. – Főzöl ma este, Jean-Luc?

– Naná! Azt hiszed, meg tudok lenni normális kaja nélkül?

Lochart elnevette magát. – Haspók – mondta, és Rodriguesre pillantott, aki még mindig keményen dolgozott. A hajtóművek zaja enyhe volt, és a rotorlapátok is lassan pörögtek. Lochart odamutatta feltartott hüvelykujját a pilótafülkében ülő Gavallannek, aki megismételte a mozdulatot, majd rögtön az ég felé bökött, amire Lochart már csak bólintott, és tehetetlenségét jelezve enyhén széttárta a kezét. Tovább figyelte Rodriguest, tudva, hogy bármennyire szeretné is sürgetni, nem teheti, várnia kell türelmesen.

– Mikor még Teheránba? – kérdezte Jean-Luc.

– Vasárnap, feltéve, hogy nem esik – válaszolta erősen megdobbanó szívvel Lochart. – Üzenetet hoztam McIvernek, és

postát a többieknek. Egy 206-ossal megyek, holnap még azt is ellenőriznem kell. Meg az összes többit. Scot szerint fel kell készülnünk az újabb megrendelésekre.

– Násziri mondta? – érdeklődött Jean-Luc.

– Igen. – Násziri az IranOil helyi megbízottja volt, az állami monopóliumé, amely az országban található összes – felszínre hozott és még kitermelésre váró – kőolaj fölött rendelkezett. Az S-G ezzel a vállalattal állt szerződéses kapcsolatban, ennek a megbízásából végzett helikopteres felderítést, szállított személyzetet és munkaeszközöket az olajkutakhoz, vitte sürgősen kórházba az olajkitermelés során elkerülhetetlen üzemi balesetek sebesültjeit. – Ahogy az időjárást elnézem, a jövő héten nem sokat fogunk repülni, de a 206-ost mindenképpen elő akarom készíteni.

– Igen. Segédpilótára lesz szükséged, úgyhogy megyek veled.

– Szó sem lehet róla, testvér – válaszolta nevetve Lochart. – Te vagy a második rangidős, és a következő két hétben szolgálatban leszel.

– De hát nincs is rám szükség. Csak három napra mennék! Rendben? Muszáj ellenőriznem, hogy rendben van-e a lakásunk. – Normális körülmények között az összes családos pilóta Teheránban lakott, és két hét szolgálat után egy hetet tölthetett otthon. Sokan – főleg az angolok – azt kérték azonban, hogy ritkább legyen a váltás, két hónapot dolgozzanak egyfolytában, és utána egy hónapig lehessenek távol. – Muszáj elmennem Teheránba!

– Ha akarod, megnézem a lakást, és ha megígéred, hogy utána hetente háromszor főzöl, két napra el is engedlek, miután visszajöttem. Csak most telt le az egyhónapos szabadságod.

– Igen, de azt Franciaországban töltöttem. Gondolkodnom kell a dolgon, *mon amié!* Szegénykém, nagyon magányos nélkülem Teheránban. Egy egész hónapja nem találkoztunk. – Jean-Luc Rodriguesre pillantott, majd gondterhelt arccal az égre. – Még tíz percet várhatunk, Tom, aztán tábort kell ütnünk, amíg még látunk valamit.

– Igazad van.

– Persze. De térjünk vissza...

– Nem!

– *Merde!* Ne legyél már ennyire angol! Próbálj meg francia fejjel gondolkodni! Egy teljes hónapja van egyedül. Gondolj az érzéseire!

Rodrigues, a panelt bezárva, megtörölte a kezét. – Tűnjünk el innen, amilyen hamar csak lehet! – mondta, és már mászott is vissza a helikopterbe. Sajgó, elgémberedett háttal és nyakkal még mindig a biztonsági övével bajlódott, amikor a többiek sietve beszálltak, és a gép elindult a következő hegyvonulat mögött lévő bázisuk felé. Miután sikerült becsatolnia magát, arra lett figyelmes, hogy Jordon mereven néz rá. – Mi van, haver?

– Hogy tudtad megjavítani azt a rohadt vezetékét? Mocskosul nagy lyuk volt rajta.

– Gumival.

– Tessék?

– Rágógumival. Ha Vietnamban megtette, itt is jó lesz. Legalábbis remélem. Kevés volt belőle, úgyhogy akár el is kezdhettek imádkozni. Hé! Muszáj neked ilyen mocskosul káromkodnod?

Sikerült épségben földet érniük, nem sokkal azután, hogy a havazás elkezdődött. A bázis földi személyzete mindenesetre bekapcsolta nekik az irányfényeket.

A támaszpont négy lakókocsiból, konyhablokkból, a tizennégy személyes, személy- és teherszállításra egyaránt alkalmas Bell 212-esnek és a két 206-osnak készült hangárból, és leszállóhelyekből állt. Tartozott hozzá egy fészker is, amiben fűróberendezésekhez szükséges alkatrészeket, cementeszsákokat, szivattyúkat, generátorokat, és egyéb, az olajkutaknál nélkülözhetetlen felszerelést tároltak, többek között a fűráshoz szükséges csöveket is. A telep hétezeröttszáz láb magasságban, festői szépségű, fáktól övezett tisztáson volt, tizenkétezer lábnyira, vagy még annál is magasabbra nyúló, hófödte hegycsúcsok között. Fél mérföldnyire volt a Jazdek nevű falu, amelynek a lakói a kaskajok kis törzséhez tartoztak. Száz évvel korábban telepedtek le azon a helyen, két olyan karavánútnak a kereszteződésénél, amelyek három, vagy talán négyezer éve haladtak már át Iránon.

Az S-G az IranOillal kötött szerződés alapján hét évvel korábban hozta létre ezt a bázist. Helikopterei kezdetben csővezeték építésénél, és a vidék alapos feltérképezésénél segédkeztek, később az olajkutak felállításánál, a kitermelés beindulása óta pedig a közeli gazdag

olajmezőt szolgálták ki. A telep minden nagyobb településtől távol, érintetlen vadságában is gyönyörű helyen létesült, és a munka érdekes volt, és nem is nehéz, mivel az iráni szabályok kizárólag a nappali repüléseket engedélyezték. A nyarak csodálatosan szépek voltak, és aki szerette a sok havat, az a télben is örömét lelte. Közel a táborhoz kristálytisza vizű tavakat lehetett találni sok hallal, és a környező erdőségekben rengeteg volt a vad. Jazdeks lakóival jól összebarátkoztak, a ritkán érkező postát leszámítva mindennel el voltak látva, nem szenvedtek hiányt semmiben. Szerencsésnek tarthatták magukat a tekintetben is, hogy távol voltak a teheráni központtól, a magas hegyek miatt a rádióösszeköttetés is csak ritkán üzemelt, és többnyire rájuk volt bízva, mit csinálnak, hogyan szervezik meg a munkájukat.

Mihelyt a rotorlapátok pörgése megszűnt, Rodrigues és Jordon azonnal kinyitotta a géptörzs alján lévő ajtót, és utána néhány másodpercig mindketten csak kapkodták a levegőt. A szerelvényblokk alja vastagon úszott az olajban, és tisztán érezni lehetett a kifolyt benzin csípős szagát. Rodrigues idegesen bekapcsolta az elemlámpáját, körbevilágított vele, és az egyik benzintartály szélén felfedezte a korábbi vizsgálatnál észrevétlenül maradt kis lyukat. Az üzemanyag vékony sugárban folyt ki a tankból, és összekeveredett az átlyukasztott vezetékből kiömlött olajjal.

– Jézusom! Olyan, akár egy kibaszott időzített bomba! – mondta az indulattól reszelőssé vált hangon. A szorosan mögötte álló Jordon egy szót sem szólt, csak bámulta elkerekült szemmel az ijesztő látványt. – Elég neki a legkisebb szikra, hogy... Keríts gyorsan valamilyen tartályt, hogy kifolyassam, mielőtt mind elszállunk!

– Adom már! – szólt közbe Scot, majd mint akit csöppet sem nyugtalanít a veszély, könnyed hangon hozzátette: – Vegyük úgy, hogy egy életünk elszállt! Nyolc még akkor is maradt.

– Burokban született, kapitány – válaszolta neki az izgalomtól még mindig remegő hangon Rodrigues. – Burokban! Az öreglány kis híján... – Félbehagyta a mondatot, mozdulatlaná merevedve figyelt, és ugyanúgy a többiek is – Lochart, Jean-Luc, a telep központi barakkja előtt velük együtt ácsorgó Násziri, és a közelben tartózkodó féltucatnyi iráni alkalmazott. Egy ideig csönd volt, de aztán újból tisztán lehetett hallani a falu kányából a géppisztolysorozatot.

– A francba! – morogta Rodrigues. – Ezért kellett nekünk visszajönnünk?

2. fejezet

ABERDEEN, SKÓCIA, McCLOUD HELIKOPTER-REPÜLŐTÉR, 17.15. A nagy helikopter fűlsiketítő zajjal ereszkedett le a sűrű szürkületben, nem messze a lebetonozott térség szélén várakozó Rolls-Royce-tól. A repülőtéren, ahol gépek és kiszolgáló létesítmények egyaránt büszkén viselték a jól láthatóan rájuk festett S-G jelzést, pezsgett az élet. Helikopterek szálltak fel és le, hozták, és vitték a szabadságra érkező, vagy arról éppen visszatérő olajbányászokat, és a munkájukhoz szükséges berendezéseket, felszerelést. A nagy helikopter ajtaja kinyílt, két repülős öltözéket, fölötte pedig nyakban megkötött esőkabátot viselő férfi szállt ki a kabinból, és indult lefelé a vadul zuhogó esőtől csúszóssá vált lépcsőn. Mielőtt elérték volna a gépkocsit, az egyenruhás sofőr kitérte előttük az ajtót.

– Remek volt, ugye? – kérdezte elégedetten Andrew Gavallan magas, izmos, és hatvannégy évéhez képest szokatlanul karcsú, fiatalos megjelenésű férfi volt. Gyorsan levetette az esőkabátot, lerázta pilótakabátja gallérjáról a vizet és beszállt a másik férfi után a kocsiba. – Tényleg fantasztikus, a gyártók nem hazudtak. Mondtam már, hogy mi vagyunk az elsők, akik próbarepülésre megkapták?

– Elsők vagy utolsók, nekem tökmindegy. Borzalmasan rázott, és rohadt zajos volt – válaszolta elégedetlenül, még mindig az esőkabátjával bajlódva Linbar Struan. Ötvenéves volt, szőke hajú, kék szemű, a Struanok Nemes Ház néven is emlegetett, hongkongi székhelyű vállalatbirodalmának a feje, azé, amely titokban az S-G Helicopters ellenőrző részvénytárcsáját is megszerezte. – Szerintem túl drágák ezek a gépek. Túlságosan is drágák.

– Az X-63-nál jobb befektetést aligha talál. Tökéletesen megfelel az Északi-tengeren, Iránban, és mindenfelé, ahol nehéz terheket kell szállítanunk, de elsősorban Iránban – magyarázta türelmesen Gavallan. Nem akarta, hogy Linbar iránti ellenszenvé elrontsa a tökéletesnek érzett próbarepülés örömét. – Hatot meg is rendeltem belőle.

– Még nem hagytam jóvá a beszerzést! – válaszolta erőszakos, rendreutasító hangon Linbar.

– Nincs is rá szükség – jelentette ki Gavallan, és a tekintete egy pillanatra metszően élessé vált. – Tagja vagyok a Struan's Belső Irodájának, amely még tavaly jóváhagyta a próbarepülést követő beszerzést, feltéve, hogy javaslatot teszek rá, és...

– Még nem javasoltad a vásárlást!

– Most javasolom, és ennyi! – Gavallan kedvesen elmosolyodott, és lazán, mintha mi sem történt volna, hátradőlt az ülésen. – Három héten belül megkapja, és az igazgatótanács elé viheti a szerződést.

– Nem vagy képes lemondani a nagyralátó terveidről, ugye, Andrew?

– Semmilyen veszélyt sem jelentek rád nézve, Linbar, úgyhogy...

– Egyetérttek. – Linbar dühösen a mikrofonért nyúlt, és odaszólt a tőlük hangszigetelő üvegfallal elválasztott sofőrnek. – John! Kitésszük Mr. Gavallant a központi irodáknál, aztán irány Avisyard Castle! – Alig hangzott el az utasítás, a kocsi nekilódult, és a hangároktól nem messze álló kétemeletes épület felé tartott. – Mi van Avisyarddal? – kérdezte megváltozott, enyhén fojtott hangon Gavallan.

– Kellemesebb, mint a ti időtökben volt. Sajnálom, hogy karácsonykor nem tudtunk meghívni benneteket Maureenel. Talán majd jövőre – válaszolta enyhén lebiggyesztett szájjal Linbar. – Igen, Avisyard sokat javult. – Kinézett az ablakon, és hüvelykujjával a hatalmas helikopter felé bökött. – Jobban teszi, ha vigyáz, és nem fuccsol be vele. Meg mással sem.

Gavallan arcvonásai megfeszültek; a feleségére tett, durva oldalvágással felérő megjegyzés kihozta a sodrából. – Ha már a kudarcnál, a sikertelen döntéseknél tartunk – mondta dühösen –, mi van a veszteséges dél-amerikai beruházásaiddal, a Toda Shippinggel a tankerek miatt kezdődött veszekedéssel, és a hongkongi alagútépítési szerződéssel, amit a Par-Con & Toda elhalászott a cég orra előtt? Mi van régi hongkongi barátainkkal, akiket becsaptál a tőzsdei manipulációiddal...

– Becsaptam? Ugyan már! És mi az, hogy régi barátok?! Huszonéves kölykök, akik az utóbbi időben csak ártottak nekünk. Maga mondta legalább milliószor, hogy a sanghajiak és a kantoniak okosabbak nálunk! Nem az én bűnöm, hogy olajválság van, a világ a feje tetejére állt, Iránban teljes a zűrzavar, az arabok pedig

elhatározták, hogy keresztre feszítenek bennünket a japcsikkal, a koreaiakkal és a tajvaniakkal együtt! – Linbaron olyan heves indulat vett erőt, hogy a hangja is elcsuklott tőle. – Elfelejtetted, hogy megváltoztak az idők. Hongkong is megváltozott, és vele az egész világ. A Struan's tajpanja vagyok, nekem kell vigyáznom a Nemes Házra. Minden tajpan követ el hibákat, még a te átkozott Sir Ian Dunrossod is. Csak várd ki, mi lesz a vége a kínai olajkitermeléssel kapcsolatos agyalágyult terveinek! Nyilvánva...

– Iannek igaza va...

– Hag Struannek is voltak tévedései, sőt drágalátos őszünknek, a nagy Dirknek is, rohadjon meg a pokolban! Nem az én bűnöm, hogy így kifordult a sarkából a világ. Azt hiszed, te talán jobban csinálnád a helyemben?! – kiabált Linbar.

– Százszor jobban – vágott vissza Gavallan.

Linbarnak ez már sok volt, egész testében remegni kezdett az indulattól. – Kirúgnálak, ha tehetném, de, sajnós, nem lehet! Elegem van az örökös áskálódásodból. Csak benősültél a családba, igazából nem tartozol hozzá. Ha van Isten az égben, biztosan meg fog büntetni. Én tajpan vagyok, de te soha nem leszel az!

Gavallan előrehajolt, megkopogtatta a sofőr és az utastér közötti üveget, és a kocsni rögtön megállt. Indulatosan lökte ki az ajtót, és pattant ki a kocsiból. – *Dev neh loh moh*, Linbar! – mondta, fogai között szűrve a szót, és beviharzott az irodaházba.

Kölcsönös utálatuk az ötvenes évek végéről, a hatvanas évek elejéről származott. Gavallan a Struan cég hongkongi központjában dolgozott akkor, és csak később került át Skóciába egy titkos utasítás alapján, amit Ian Dunross, az akkori tajpan, egyben elhunyt feleségének, Kathynek a bátyja adott ki. Linbar rettenetesen féltékeny volt rá, mert Dunross maradéktalanul megbízott Gavallanban, benne viszont nem, ráadásul Gavallan a legjobb úton haladt afelé, hogy egy napon tajpan legyen, míg őt mindenki tökéletesen esélytelennek tartotta.

A Struan'snál régi szabály volt, hogy a tajpannak mindenre kiterjedő, senki által kétségbe nem vonható irányítói jogköre van, és belátása szerint maga választhatja ki az utódját – természetesen a Belső Iroda, vagyis lényegében a családtagok közül –, azzal az egyetlen kikötéssel, hogy miután ez megtörtént, azonnal át kell adnia

neki a hatalmat. Ian Dunross tíz éven át bölcsen irányította a vállalatbirodalmat, és végül az egyik unokaöccsét, David MacStruant választotta utódjául. A fanatikus hegymászó David négy éve – élete virágjában – halt meg egy himalájai balesetben. Mielőtt meghalt volna, az előírt két tanú jelenlétében – mindenki nagy megdöbbenésére – Linbart nevezte meg utódjaként. Halála körülményeit brit és nepáli részről alaposan kivizsgálták, és sikerült megállapítani, hogy mászókötélével, de egyéb felszerelésével is, valaki manipulált.

Gyilkosságra utaló konkrét bizonyítékot azonban nem találtak, és a vizsgálat végkövetkeztetése az lett, hogy sajnálatos baleset történt. A hegycsúcsnak, amit David és a társai meg akartak mászni, veszedelmes híre volt, a zuhanás váratlanul következett be, sem a többi hegymászó, sem a hegyi vezetőként alkalmazott serpák nem tudták pontosan, mi történt, mivel a látási viszonyok rendkívül rosszak voltak, de – mint a vezető serpa mondta –, a száhib remek formában volt, ráadásul bölcs ember is, aki nem kockáztat felelőtlenül. „De száhib, a mi hegyeink mások, mint a többi. A mieinknek szellemeik vannak, akik néha dühösek, száhib, és olyankor szörnyű dolgok történhetnek.” Nem akadt senki, akit felelőssé lehetett volna tenni a történetekért, a kötélen és a többi felszerelésen szándékos rongálásnak nem maradt nyoma, csupán elmulasztották a szükséges karbantartást. Karma.

A nepáli vezetőket leszámítva a csapat összes tagja – tizenkét ember – Hongkongból érkezett. Barátok voltak, üzleti partnerek, britek, kínaiak, egy amerikai és két japán – Toda Hiro, a Toda Shipping Industries főnöke, egyben David MacStruan régi barátja, és az egyik üzleti partnere, Mori Nobunaga. Linbar nem vett részt az expedícióban.

Ketten a csapatból – Nyereséges Csoj, a Struan's konglomerátum egyik legeredményesebb igazgatója és Mori – egy vezető társaságában, óriási személyes kockázatot vállalva lemásztak a szakadékba, és el is jutottak David MacStruanhoz, mielőtt meghalt volna. Mindketten egybehangzóan állították, hogy utolsó mondataiban Linbar Struant nevezte ki utódjául. Nem sokkal azután, hogy a tragikusan végződő túra résztvevői visszatértek Hongkongba, MacStruan titkárnője, főnöke hagyatékának felszámolásakor, néhány hónappal korábban született egyoldalas, kézzel írt és szignált – a

tanú Nyereséges Csoj volt – üzenetet talált, ami igazolta ezt az állítást.

Gavallan pontosan emlékezett rá, mennyire megdöbbent mindenki, leginkább Claudia Csen, a tajpan régi, hűséges személyi titkárnője, egyben a titkárnőjének, Liz Csennek az unokanővére. Csöppet sem volt jellemző a tajpanra, Andrew úr – mondta neki az idős, de változatlanul borotvaéles agyú asszony. – A tajpan soha nem hagyott volna az íróasztala fiókjában ilyen fontos iratot. Páncélszekrénybe zárta volna a Nagy Házban, oda, ahol az... az összes fontos iratát tartotta.

David MacStruan azonban mégsem ezt tette. A szóban elmondott végrendeletet, mivel hivatalos okmány is alátámasztotta, senki nem kérdőjelezhette meg, úgyhogy Linbar Struan lett a Nemes Ház tajpanja, és hozta magával a hülye feleségét, ördögi természetű kínai szeretőjét, és az összes mocskos barátját. Az életemet tenném rá, gondolta Gavallan, hogy ha Davidet nem is gyilkolták meg, valamilyen módon manipulálták a végrendeletét. De miért hazudott volna Nyereséges Csoj és Mori, amikor semmilyen előnyük sem származott belőle...

A heves szél vadul az arcába csapta a zuhogó esőt, rákényszerítve, hogy sietve búcsút mondjon az emlékeinek, és visszatérjen a jelenbe. Még mindig nagyon fel volt dűlva, hevesen szidta magát, mert elveszítette a türelmét, és lehetővé tette Linbarnak, hogy kimondja azt, aminek nem lett volna szabad elhangoznia. – Hülye vagy! Évekig kell még vele, és a bandájával dolgoznod. Te is hibás vagy abban, hogy így végződött a kirándulás! – mondta ki hangosan, aztán – jóval halkabban – hozzátette: – Nem kellett volna bántania Maurent... – Három éve voltak házasok, és volt egy kétéves kislányuk. Az első felesége, Kathy, kilenc éve halt meg szklerózis multiplexben.

Szegény Kathy, vágott belé a gondolat. Milyen kegyetlen sors jutott neki!

A szemébe csapódó esőtől erősen pislogva nézte, ahogy a Rolls-Royce kifordult a repülőtér túlsó végében lévő kapun, és eltűnt a szeme elől. Kár Avisyardért, nagyon szerettem, gondolta, felidézve magában a szép napokat, amelyeket Kathyvel és a két gyerekkel, Scottal és Melindával ott töltött. Avisyard Castle Dirk Struan több mint ezer hektárnyi birtokkal körülvett családi öröksége volt

Ayrshire-ben, amit aztán ráhagyományozott az utódjára, a következő tajpanra, és azóta is úgy öröklődött, nemzedékről nemzedékre. Kár, hogy nem mehetünk oda Maureenel és a kis Electrával, addig semmiképpen sem, amíg Linbar a tajpan. Nagy kár, de hát ilyen az élet.

– A fenébe is! Örökké csak nem fog élni ez a csibész! – kiáltotta bele a szélbe, és ettől rögtön jobban is érezte magát. Megfordult, és energikusan becsörtetett az irodájába.

– Üdv, Liz! – kiáltotta oda a titkárnőjének. Liz Csen európai és ázsiai szülőktől származó vonzó, az ötvenes éveiben járó nő volt. Gavallan Hongkongból hozta magával, még 1963-ban, és mindent tudott nemcsak a David megbízásából létrehozott Gavallan Holdingsről, vagy rövidebb nevén S-G-ről, hanem a Struan név alatt futó egész vállalatbirodalomról is. – Mi újság?

– Látom, összekapott a tajpanggal. Ne törődjön vele! – válaszolta fiatalosan élénk hangon Liz, és még le sem ült, már eléje rakta a teáját.

– Igen. Honnan tudja? – kérdezte Gavallan, és mivel a nő jókedvűen nevetett, ő is elnevette magát. – Nem érdekes, a pokolba vele! Beszél Mackel? – Duncan McIverre, az S-G iráni részlegének főnökére, a legrégebbi barátjára gondolt.

– Reggel odaültem egy lányt a készülékhez, még most is próbálgatja, hátha bejön a hívás, de az iráni központ állandóan foglalt, és telexet sem tudtunk küldeni. Duncan legalább olyan ideges lehet már, mint maga. – Lesegítette a főnökéről a kabátját, és vállára rakva felakasztotta a fogasra. – A felesége telefonált. Elhozza Electrát az óvodából, és kérdezte, hogy hazaér-e vacsorára. Azt mondtam, hogy igen, bár lehet, hogy késni fog. Félórán belül konferenciahívása lesz az ExTextől.

– Igen. – Gavallan az íróasztalához ült, és elővette a dossziét, amire szüksége lehetett a tárgyalás folyamán. – Megnézné újból a telexet? Hátha azon sikerül elérni Macet. – Még be sem fejezte a kérést, amikor Liz már tárcsázott.

Gavallan irodája tágas volt, tökéletes rend uralkodott benne, és az ablakai a repülőtérre néztek. Az íróasztalon néhány keretbe foglalt családi fénykép sorakozott – Kathy látszott rajtuk az akkor még kicsi Melindával és Scottal, mögöttük Avisyard Castle, a többin pedig

Maureen, karján a kislányukkal. Csupa szép, kedvesen mosolygó arc. A falon Aristotle Quance-nek egy kövér kínai mandarint ábrázoló festménye lógott – ajándék Ian Dunrosstól abból az alkalomból, hogy McIver vezényletével megtörtént az első sikeres leszállás egy északi-tengeri olajkitermelő platformon, és azonnal elkezdődött egy új korszak.

– Andy – mondta neki egyszer teljesen váratlanul Dunross –, azt szeretném, ha Kathyvel és a gyerekekkel összecsomagolnátok, itthagynátok Hongkongot, és visszamennétek Skóciába. Tégy úgy, mintha megváltál volna a cégtől. Természetesen továbbra is tagja leszel a Belső Irodának, de ezt egyelőre titokban tartjuk. Költözzetek Aberdeenbe, és csöndben vegyél egy szép birtokot, kikötői mólókat, ipari területet, egy kisebb repülőteret és hozzá néhány helikoptert! Aberdeen még mindig nyugodt hely, úgyhogy mindent meg tudsz szerezni olcsón. A vásárlást titokban bonyolítsd le, más ne tudjon róla, csak mi ketten! Pár napja találkoztam egy furcsa fickóval. Kirknek hívják, szeizmológus, és meggyőzött arról, hogy az Északi-tenger alatt irdatlan nagy olajmező terül el. Szeretném, ha a Nemes Ház készen állna, mire megindul a kitermelés, és szükség lesz kiszolgáló helikopterekre.

– Jóságos isten! Hogy képzeled ezt, Ian?! Az Északi-tengeren? Ha van is ott olaj, amit egyébként nem hiszek, az a tenger akkor is a legocsmányabbak közé tartozik az év nagyobbik részében. A folyamatos kiszolgálás eleve lehetetlen, de ha mégis, a költségek akkorák lennének, hogy örülség volna belefogni. Hogy lennének képesek megcsinálni?

– A te dolgod, hogy kitaláld, öreg!

Gavallanek eszébe jutott a könnyed hangot kísérő nevetés, a rendíthetetlen magabiztosság, amivel barátja a hajmeresztő tervet előadta, és annyi év távolából is jóleső melegség támadt benne. Természetesen otthagyták Hongkongot; Kathy őszintén örült a hazatérésnek, ő pedig mindent megtett volna, amit Ian kér tőle.

Aztán egyik pillanatról a másikra, mintha csoda történt volna, az északi-tengeri olajkitermelés hatalmas lendülettel beindult, és a nagy amerikai társaságok – élükön az ExTexszel, az óriási texasi céggel –, és a British Petroleum egyik nagy beruházást a másik után hajtották végre. Gavallan addigra olyan helyzetbe került, hogy ragyogóan ki

tudta használni a hirtelen támadt óriási konjunktúrát. Az első volt, aki felismerte, hogy a vad vizeken feltárt lelőhelyeket kizárólag helikopterek segítségével lehet megfelelően kiszolgálni, az első, aki – Dunross hatalmával a háta mögött – képes volt összeszedni a helikopterkölcsonzó üzlet beindításához szükséges komoly tőkét, az első, aki a nagy gyártócégeknél ki tudta erőszakolni, hogy addig szinte teljesíthetetlenül szigorúnak tartott biztonsági előírásoknak megfelelő, rendkívüli teljesítményre képes gépeket készítsenek, és az első, aki bebizonyította, hogy egész évben lehet repülni azon a borzalmas időjárással megvert vidéken. McIver segített neki ebben, ő alkalmazta először a kezdetben mindenki számára hajmeresztőnek tűnő, a terület adottságaihoz tökéletesen igazodó új repülési technikákat.

Az Északi-tenger után következett a Perzsa-öböl, Irán, Malaysia, Nigéria, Uruguay, Dél-Afrika, és végül Irán, a vállalat legbecsesebb koronagyémántja, a maga hatalmas lehetőségeivel, és anyagilag igen előnyös megbízásaival. Sikerült kiváló kapcsolatokat kialakítani a hatalom legfőbb birtokosával, az udvarral, amely – mint azt iráni partnereik meggyőződéssel állították – megőrzi a szerepét akkor is, ha magát a sahot netán eltávolítják. – Semmi oka aggodalomra, Andy – mondta neki előző nap Londonban Dzsavada tábornok, az egyik legfőbb partnerük. – Egy üzlettársunk Bahtjár rokona, és minden eshetőségre számítva magas szinten tartjuk a kapcsolatot Khomeini embereinek belső körével is. Az új rezsim bizonyos értelemben költségesebb lesz ugyan...

Gavallan kissé gúnyosan elmosolyodott. Igaz, hogy a kiadások igen nagyok, és a partnerek évről-évre egyre kapzsibbak lesznek, de nem számít, gondolta, Irán még mindig bőven hoz annyit, hogy a vállalkozásaink zászlóshajója legyen, feltéve, hogy az élet hamar visszatér a normális kerékvágásba. Ian kockázatosnak tűnő kalandja ezerszeresen bevált, hatalmas nyereséget hozott a Nemes Háznak. Kár, hogy lemondott a tisztségéről, de meg lehet érteni. Tíz éven keresztül irányította a Struan-birodalmat, ennyi pedig mindenkinek elég lett volna, még nekem is. Linbarnak igaza van, tényleg szeretnék tajpan lenni, de ha nekem nem jön össze, akkor majd sikerül Scotnak. Addig is teljes gőzzel előre! Az X-63-asokkal messze megelőzhetjük az Imperialt és a Guerneyt, és a világ legnagyobb helikopterkölcsonzó vállalata lehetünk. – Még néhány év, Liz, és mi

leszünk a legnagyobbak – mondta ki teljes magabiztossággal hangosan. – Az X-63 fantasztikus. Mac el fog ájulni tőle, ha elmesélem neki, mit tud.

– Igen – válaszolta a titkárnője, és letette a kagylót. – Sajnálom, Andy, de a vonalak változatlanul foglaltak. A nemzetközi központ megígérte, hogy azonnal kapcsol bennünket, mielőtt felszabadul egy. A többi jó hírt is elmondta a tajpának?

– Nem voltam olyan hangulatban. – Cinkosan összenevettek. – Megtartom őket az igazgatótanácsi ülésre. – Az íróasztal sarkán álló öreg óra kellemes bongással elkezdte ütni a hatot, mire Gavallan hátradőlt és bekapcsolta az iratszekrényen álló rádiót, még éppen idejében, hogy hallani lehessen a Big Ben bongását...

TEHERÁN, McIVER LAKÁSA. Az utolsó kondulás is elhalt, és megszólalt a rossz vételi lehetőségek miatt alig hallható, erősen recsegő hang: – Itt a BBC Világszolgálat. A greenwichi idő tizenhét óra... – A GMT szerinti délutáni öt óra iráni helyi idő szerint este fél kilenc volt.

A két férfi automatikusan az órájára pillantott, hogy ellenőrizze, pontosan jár-e, a nő viszont csak újabb kortyot ivott a vodka-martinijából. Mindhárman közel húzódtak a nagy rövidhullámú készülékhez, hogy hallják az erősen légkörös, recsegő adást. Odakint már sötét volt, a távolból időről-időre fegyverropogás hallatszott, amire már szinte oda sem figyeltek. Az asszony ismét belekortyolt az italába. A lakásban hideg volt – hetek óta nem működött már a központi fűtés. A kis villanykandalló javított ugyan a helyzeten, de nem sokat, mert fél kapacitással működött, ahogy a lakásban lévő villanykörték is csak halványan pislogtak.

– ...meghallgathatják különtudósítónk iráni beszámolóját...

– Remek – mondta az asszony, és a két férfi egyetértően bólintott. Ötvenegy éves volt, korát meghazudtolóan vonzó, kék szemű, szőke hajú, tökéletes alakú – Genevere McIver, a közeli ismerősei számára egyszerűen csak Genny.

– ...de előbb a nemzetközi élet egyéb hírei következnek. Nagy-Britanniában tizenkilencezer munkás lépett sztrájkba a British Leyland, az ország legnagyobb gépkocsigyára birminghami

üzemében, magasabb fizetést követelve. A közszerzőkati dolgozók szakszervezete tizenhat százalékos béremelést akar kiharcolni tagjainak, de James Callaghan munkáspárti kormánya változatlanul meg akarja tartani a 8,8 százalékos béremelési plafont. A királynő hétfőn Kuvaitba repül, ahol megkezdí háromhetes, a Perzsa-öböl menti államokat érintő körútját. Washingtonban az eln...

Az adás tökéletesen érthetetlené vált, mire a magasabb férfi dühösen káromkodni kezdett.

– Türelem, Charlie! – intette az asszony. – Vissza fog jönni a hang.

– Igazad van, Genny – válaszolta Charlie Pettikin. A távolból újabb gépfegyversorozat hallatszott.

– Elég kockázatos épp most Kuvaitba küldeni a királynőt, nem? – kérdezte Genny. – Ostobaságnak tűnik, bárki találta is ki.

– Annak bizony. Ez az eszement kormány mindenhol csak baromságokat csinál – válaszolta Duncan McIver, a férje. Ötvennyolc éves, őszülő hajú, magas, vállas férfi volt. – Callaghan átkozott hülye, és... – Félbeszakította a mondatot, és az utcáról felhallatszó, nehéz jármű keltette dübörgést figyelte. A lakás Teherán északi elővárosában, egy elegáns lakóépület legfelső emeletén volt. Alig ment tovább az első, a ház előtt újabb nehéz jármű kezdett el csörömpölni.

– Mintha tankok lennének – jegyezte meg az asszony.

– Azok, Genny – erősítette meg a feltételezést Charlie Pettikin. Az ötvenhat éves, őszülő férfi Dél-Afrikában született. Hivatásos katonaként a Királyi Légierőnél szolgált, és pillanatnyilag főpilótaként az S-G-nek az iráni hadseregnél és légierőnél beindított helikoptervezető-képzési programját irányította.

– Úgy látszik, megint rossz esténk lesz.

Már hetek óta minden napjuk és estéjük rossz volt. Szeptemberben kihirdették a rendkívüli állapotot, minden nyilvános gyűlést, rendezvényt betiltottak, és este kilenctől reggel ötíg tartó kijárási tilalmat vezettek be, amitől még izzóbbá vált a hangulat. Különösen így volt ez Teheránban, Abadán olajkikötőben, valamint Kóban és Meshedben, a két fontos vallási központban. Gyilkosságok követték egymást, az erőszak tovább terjedt, a sah pedig elbizonytalanodott. December utolsó napjaiban váratlanul feloldotta a rendkívüli

állapotot, a mérsékeltnek tartott Bahtjárt nevezte ki miniszterelnökké, engedményeket tett, aztán ép ésszel nehezen felfogható módon január 16-ikán elhagyta Iránt, „pihenés” céljából külföldre távozott. Bahtjár hozzálátott ugyan, hogy megalakítsa a kormányát, de a még mindig franciaországi száműzetésében tartózkodó Khomeini kérlelhetetlenül szembeszállt vele, és elítélte mindazokat, akik hajlandók voltak támogatni. A zavargások folytatódtak, a halálos áldozatok száma egyre nőtt. Bahtjár megpróbált tárgyalásokat kezdeményezni Khomeinivel, az ajatollah azonban szóba sem állt vele. A nyugalanság egyre erősödött, elérte már a hadsereget is, minden repülőteret lezártak, hogy megakadályozzák Khomeini hazatérését, aztán ismét megnyitották őket. Nyolc napja pedig, február 1-jén Khomeini hazatért.

Azóta egyetlen nap sem akadt, amelyik nyugalomban telt volna el, állapította meg magában Genny.

Aznap hajnalban a férjével és Pettikinnel a teheráni nemzetközi repülőtéren járt. Hideg, tiszta idő volt, itt-ott hófoltok látszottak, gyöngye szél fúj. Északon az Elburz-hegység hófödte csúcsai törtek az égre, a felkelő nap rózsaszínűvé változtatta egyébként szikrázóan fehér sipkáikat. A 212-es mellett álltak a repülőtér szélén, jó messzire a terminál előtti lebetonozott térségtől. Az átellenes oldalon egy másik 212-es várakozott, készen arra hogy az utasítás elhangzása után azonnal felszálljon. Mindkét helikoptert Khomeini hívei helyeztették készenlétbe.

A repülőtérnek az a része, ahol ők tartózkodtak, kihalt volt, leszámítva azt a körülbelül húsz, többségében géppisztollyal felfegyverzett ideges repülőtéri alkalmazottat, aki nagy, fekete Mercedes mellett várt, figyelve az irányítótorony adójának hullámhosszára beállított autórádiót. Csönd volt, éles ellentétként annak a zajos felfordulásnak, ami a repülőtér főépületében és a kerítésén kívül uralkodott. Az épületben körülbelül ezer fős Tomeg gyűlt össze névre szólóan meginvitált politikusokból, ajatollahokból, mollahokból, újságírókból, sok száz egyenruhás rendőrből és zöld karszalagot viselő – innen származott a „zöldszalagosok” elnevezés – iszlám gárdistából, akik a mollahok illegális, forradalmi magánhadseregét alkották. Őket leszámítva mindenkit távol tartottak

a repülőtértől, az oda vezető utakat lezárták, kordonnal vették körül, és a kordon elé fegyveres őrseget állítottak. A korlátokon kívül tízezzrel tolongtak a legkülönbözőbb korú izgatott emberek. A nők többségén csador volt, hosszú, bő köntösszerű öltözék, amely a feje búbjától a sarkáig eltakarta viselőjét. A Tomeg mögött, végig a tízmérföldes útvonal mentén, egészen a Behesht-Zahra temetőig, ahol az ajatollah hazatérése utáni első beszédét készült elmondani, ötezer fegyveres rendőr sorakozott fel. Megteltek az utcák, benépesültek a házak ablakai és erkélyei, a leghatalmasabb Tomeg gyűlt össze, amit Irán így együtt valaha is látott – Teherán lakosságának a túlnyomó többsége. A városban és közvetlen környékén csaknem ötmillióan laktak, és mind nyugtalanok, idegesek voltak, mert attól tartottak, hogy az utolsó pillanatban valamilyen akadály jön közbe, esetleg lezárják előle a repülőteret, netán a légi erő – parancsra vagy anélkül – lelövi a gépét.

Sáhpur Bahtjár miniszterelnök, kabinetjének a tagjai, és a hadsereg tábornokai nem voltak a repülőtéren, ugyanúgy alárendelt tisztjeik és katonáik sem. Ők a kaszárnyáikban, repülőtereiken, vagy hadihajóikon várakoztak – egyformán idegesen, cselekvési láztól égve.

– Jobb lett volna, ha otthon maradsz, Gen! – mondta gondterhelten a feleségének McIver.

– Az lett volna a legokosabb, ha mindannyian otthon maradunk – fűzte hozzá nem kevésbé nyugtalanul Pettikin.

Egy héttel korábban McIvert fölkereste Khomeini egyik híve, és azt kérte, hogy adjon egy helikoptert, ami a repülőtérrel a Behesht-Zahra temetőbe viszi Khomeinit. – Sajnálom, de lehetetlen. Nincs rá felhatalmazásom – válaszolta, elképedve a fantasztikus kéréstől. Az illető el is ment, de egy órán belül zöldszalagosokkal tért vissza, akik előzőnlőtték McIver irodáját. Fiatal, erőszakos, dühös tekintetű férfiak voltak, kettőnél szovjet gyártmányú AK-47-es géppisztoly, egynél pedig amerikai M-16-os.

– Ideadja a helikoptert, ahogy mondtam! – jelentette ki kihívóan a férfi. – Szükség lehet rá arra az esetre, ha a Tomeget nem sikerül kordában tartani. Természetesen egész Teherán ott lesz, hogy üdvözölje az ajatollahot, Isten áldása legyen rajta!

– Bármennyire szeretnék is segíteni, sajnos, nem megy – válaszolta óvatosan McIver. Szeretett volna időt nyerni, abban reménykedett, hogy tisztázódní fog a helyzet, és megoldódik a rendkívül kényes szituáció. Khomeininek engedélyezték ugyan a hazatérést, de egyéb nem történt. Ha a Bahtjár-kormány tudomást szerez róla, hogy az S-G helikoptert bocsát legdühödtebb ellensége rendelkezésére, hogy diadalmasan megjelenhessen a fővárosban, azon biztosan feldühödik. De ha a kormány hozzájárul, hogy helikoptert kölcsönözzenek neki, az S-G gondjait az sem oldotta volna meg. A vállalatot hibáztatták volna, ha bármi rosszul süil el, baleset történik, és az ajatollah megsérül. Akár keresztet is vethettek volna az életükre. – Az összes gépünk foglalt, és nincs rá felhatalmazásom, hogy...

– Az ajatollah nevében megkap tólem minden szükséges felhatalmazást! – vágott McIver szavába feltámadó dühvel a férfi. – Iránban övé a legfelsőbb hatalom.

– Ebben az esetben nyilván utasítani tudják a hadsereget, vagy a légierőt, hogy egy helikoptere...

– Hallgasson! Vegye megtiszteltetésnek a kérést, és haladéktalanul teljesítse! Allah nevében, a bizottság egy 212-est akar, és hozzá a legjobb pilótáját, hogy oda vigye az ajatollahot, ahová mondjuk, akkor, és úgy, ahogy azt mi előírjuk.

Ez volt az első olyan alkalom, amikor McIver szembetalálta magát a fiatal, dühös fundamentalistákból álló bizottságok valamelyikével. Ezek a csoportok a sah távozását követően Irán-szerte úgy kezdtek el szaporodni, mint eső után a gomba. Megjelentek mindenhol, az összes faluban és városban, magukhoz akarták kaparintani a hatalmat, rendőrörsöket támadtak meg, az utcákra vezényelték a Tomeget, és ellenőrzésük alá vontak mindent, amit csak tudtak. Többnyire mollahok vezették őket, de nem mindig. Az abadáni olajmezőkön például állítólag baloldali fedajinok – az elnevezés szó szerint azt jelentette, hogy „akik készek feláldozni magukat” – alakították meg őket.

– Engedelmeskedni fog! – üvöltötte az iráni, és hogy szavainak még nagyobb nyomatókot adjon, közvetlenül McIver arca előtt rázta a revolverét.

– Megtiszteltetés számomra a bizalmuk, az, hogy hozzám fordultak. – McIver szorosán összezárt embergyűrűben állt, érezte az izzadság és a mosdatlanság átható szagát. – Engedélyt fogok kérni a kormány...

– A Bahtjár-kormány csak bitorolja a hatalmat, és elfogadhatatlan a nép számára! – vágott a szavába ismét az iráni. Dühös kifakadása a társait is feltüzeltette, és a hangulat kezdett igazán puszkaporossá válni. Az egyik fegyveres a géppisztolyához nyúlt, és kibiztosította. – Ha nem teljesíti azonnal a parancsot, a bizottság megteszi a szükséges lépéseket!

McIver nem tehetett mást, telexezett Aberdeenbe Andrew Gavallannek, aki egyből hozzá is járult a dologhoz, feltéve, hogy a hivatalos iráni partnereknek sincs ellene kifogásuk. A partnereket azonban lehetetlen volt utolérni, és végső elkeseredésében McIver a teheráni brit nagykövetséget hívta fel, hogy tanácsot kérjen. – Hát, öregfiú, az a helyzet, hogy hivatalosan, vagy félhivatalosan engedélyt kellene kérned hozzá a kormánytól, de még ha kapcsolatba tudnál lépni velük, akkor sem kapnál soha választ. Abban sem vagyunk igazán biztosak, hogy valóban engedélyezték Khomeininek a leszállást, vagy hogy a légierő nem fog önállóan, a saját belátása szerint cselekedni. Végül is veszedelmes felforgatóról van szó, aki egyfolytában lázadásra bujtogat a törvényes kormány ellen, amelyet mindenki elismer. Hogy mást ne mondjak, őfelsége kormánya is. Akárhogyan is, ha rászánod magadat arra, hogy engedélyt kérj tőlük, biztosan megjegyzik a nevedet, nem felejtik el, mivel háborgattad őket, és legalább akkora pácban leszel, mint akkor, ha nem engedelmessz.

McIvernek, ha nem is egykönnyen, de végül csak sikerült kompromisszumra jutnia a bizottsággal. – Enyhén szólva különösen hatna – fejtette ki nekik –, ha brit helikopter szállítaná a városba mélyen tisztelt vezetőjüket. Sokkal jobb volna, ha az iráni légierő iráni pilóta által vezetett gépén érkezne meg. Két helikopterünket ugyanakkor készenlétbe helyezem arra az esetre, ha netán valami előre nem látható körülmény adódna. A legjobb pilótáinkat osztom be rájuk. Ha bármi történik, hívjanak bennünket, és mi azonnal indulunk...

És most ott volt, nyugtalanul várt, és közben azért imádkozott, hogy ne történjen semmi, maradjon el a hívás, és nekik ne kelljen

felszállniuk, amint azt megígérte.

Az Air France Boeing-747-es óriásgépe már ott volt a rózsaszínben derengő kora reggeli égen. Húsz perce körözött, várta a leszállási engedélyt.

McIver a 212-es rádióján a toronyból leadott üzeneteket hallgatta. – Még mindig nem engedik leszállni. Biztonsági előírásokra hivatkoznak – közvetítette a többieknek a fülhallgatón keresztül hallottakat. – Várjatok...! Megkapta az engedélyt!

– Csak most ne történjen semmi! – fohászzkodott idegesen, a fogai között szűrve a szót Pettikin.

Feszülten figyelték a hófehérre festett törzsű, francia nemzeti színeket viselő jumbót, amint a repülési szabálykönyvben szereplő előírásoknak megfelelően, tökéletes szögben ereszkedett alá, mígnem a pilóta hirtelen teljes tolóerőre kapcsolta a hajtóműveket, és a gép orrát a magasba rántva újból felszállt.

– Mi az ördögöt hülyéskedik?! – kérdezte idegesen, erősen dobogó szívvel Genny.

– A pilóták azt szokták mondani erre, hogy közeli felderítést végzett – válaszolta McIver. – Azt hiszem, a helyében én is megtettem volna, a biztonság kedvéért. – Pettikinre pillantott, aki azért volt ott, hogy a bizottság hívására haladéktalanul beugorjon az egyik helikopterbe, és felszálljon vele. – Remélem, a légierő nem követ el semmilyen örültséget.

– Nézd! – figyelmeztette izgatottan Genny.

Az óriásgép újból rárepült a leszállópályára, és a kerekei ezúttal hozzá is értek a betonhoz. A gumik erősen füstölögtek, az ellentétes fordulatra kapcsolt hajtóművek vadul felbőgtek, és a Boeing-747 sebessége rohamosan csökkenni kezdett. A repülőgép még gurult, amikor a Mercedesek már száguldani kezdtek felé, és mihelyt a sikeres leszállás híre elérte a terminált, az utak köré vont kordont, majd a városi utcákat is, egyszerre sok ezer torokból harsant fel az örömteli kiáltás: – Alláh-u Akbár... *Aga uhmád!* Hála legyen Istennek... A vezér hazatért!

Úgy tűnt, mintha egy örökkévalóságig tartott volna, amíg a lépcsőket odatolták a gép ajtajaihoz, amelyek végre csak kitárultak, és felbukkant a szigorú arcú, fekete turbánt viselő, hosszú szakállú

öregember. Az egyik francia utaskísérő karjára támaszkodva ment le a lépcsőn, elhaladt a sietve odarendelt díszőrségből, mollahokból és az Iran Air France vezetőiből álló sorfal előtt, hogy aztán legközvetlenebb munkatársai és ideges tisztviselők körbevegyék, beültessék egy gépkocsiba, és elinduljanak vele a repülőtér főépülete felé. Odaérve kiszállt az autóból, és abban a pillanatban óriási üdvrivalgás, éljenzés kezdődött, a jelenlévők vadul tülekedtek, hogy a közelébe kerüljenek, és ha csak futólag is, de megérinthessék. A világ minden tájáról összegyűlt tudósítók vívtak egymással közelharcot azért, hogy minél jobb helyre kerüljenek, kameráikat és fényképezőgépeiket közvetlenül rá irányíthassák. Mindenki magából kikelten üvöltött, és zöldszalagosoknak és rendőröknek kellett körbevenniük, hogy testükkel védjék meg a felhevült, lelkes Tomegtől, nehogy pusztá imádatból agyonnyomják. Genny mindössze egytlen pillanatig látta nyugodt, rendíthetetlen szoborként állt a hullámozó sokaságban –, aztán eltűnt a szeme elől.

Emlékeibe merülve a martiniját kortyolgatta, közben a tekintetét egy pillanatra sem vette le a rádióról, szinte hipnotizálta, hogy szólaljon meg újból. Megpróbálta elhessegetni magától annak a napnak a képeit, nem gondolni Khomeini beszédére, amit a Behesht-Zahra temetőben mondott el, azért választva ki éppen azt a helyet, mert a Véres Pénteken megöltek – mártíroknak nevezte őket – közül nagyon sokat ott temettek el.

Igyekezett elfelejteni a később látott televíziós közvetítést, amely jól láthatóan mutatta a diadalmas megérkezést, a gépkocsikaraván lassú araszolását – a biztonsági rendszabályok addigra tökéletesen betarthatatlanokká váltak – a több tízezres Tomegen át. Lelkesen üvöltöző férfiak és nők vették körül a járműveket, fiatalok és öregek vegyesen, elkeseredett közelharcot vívtak egymással, hogy közelebb jussanak az őt szállító Chevrolethez. Az ajatollah nyugalmat sugárzó, komoly arccal, többnyire mozdulatlanul a sofőr mellett ült, és néha emelte csak fel a kezét, hogy köszöntse lelkes, őrzöngő híveit. Egymást vadul lökdösve emberek kapaszkodtak fel a motorháztetőre, a jármű tetejére, sírtak és kiáltoztak, a vezérüket szólongatták, eltakarták a sofőr elől a kilátást és arra kényszerítették, hogy hol vadul fékezzen, hol vakon a gázba taposson. Mérhetetlen

lelkesültségében egy barna öltönyös fiatalember is felkapaszkodott a motorháztetőre, de nem talált rajta megfelelő fogást, lecsúszott, és a jármű széles kerekei átgördültek rajta.

Nem törődött vele senki, sőt tucatnyian akadtak, akik követni akarták a példáját. A zöldszalagosoknak végül sikerült átverekedniük magukat a Tomegen, körbevenni a terepjárót, és lázasan odarendelni a helikoptert. Genny tisztán emlékezett rá, hogyan szállt le a gép a vadul pörgő lapátjai elől szétspriccelő, sebesültjeit hátrahagyó Tomegbe, és ment oda hozzá komoly arccal, iszlám gárdistáitól szorosan körülvéve az ajatollah, hogy felszálljon rá, és otthagyja extázisba esett, torkuk szakadtából üvöltöző, vadul egymást taposó híveit. – Alláh-u Akbár... *Aga uhmad...*

– Jólesne még egy ital – mondta, és gyorsan felkelt a fotelból, hogy ne lehessen észrevenni, milyen erős remegés jött rá. – Kérsz te is, Duncan?

– Kösz, Gen!

A konyha felé indult, hogy jeget vegyen elő a hűtőszekrényből. – Charlie?

– Egyelőre elvagyok ezzel, Genny! Köszönöm.

Megtorpant, és a hirtelen felerősödött rádióadásra figyelt: – ... pekingi bejelentés szerint súlyos összecsapások voltak a kínai-vietnami határon. Kínai részről a leghatározottabban elítélték a támadásokat, és a szovjet hegemoniatörekvések újabb bizonyítékának minősítették őket. Franciaországban... – a bemondó hangja ismét elúszott, csupán éles recsegést lehetett hallani a készülékből.

– Idefelé jövet – mondta pár másodpercnyi várakozás után Pettikin – beugrottam a klubba. Az újságírók egy része szerint Bahtjár határozott fellépésre készül. Azt is mesélik, hogy Meshedben súlyos harcok robbantak ki, miután a Tomeg meglincselte a rendőrfőnököt és vagy féltucatnyi emberét.

– Borzalmas! – válaszolta a konyhából visszatérő asszony. – Ki irányítja a Tomeget, Charlie? Úgy értem, ki áll ennek az egész felfordulásnak a hátterében? A kommunisták? Pettikin vállat vont. – Biztosan senki sem tudja, de úgy tűnik, a kommunista Tudehnek, hiába tiltották be, benne van a keze a dologban. Na és, persze, az összes többi baloldali csoportnak, főleg a Mudzsahedin Khalknak,

amelyik azt hiszi, hogy szovjet támogatással össze lehet házasítani az iszlámot Marx tanaival. A sah, az amerikai és a legtöbb nyugati kormány tudja, hogy ők állnak a háttérben, a szovjetek szítják a határon túlról az indulatokat, és küldik számolatlanul a segítséget. Egyetért velük a helyi sajtó és az iráni partnereink is, bár azok halálra vannak rémülve, nem tudják, melyik lábukra álljanak, és egyformán szeretnék támogatni a sahot és Khomeinit. Rettenetesen szeretném, ha megnyugodna a helyzet. Irán nagyszerű hely, és semmi kedvem elmenni innen.

– Mit mondanak a lapok?

– A külföldi sajtóban teljes a zűrzavar. Az amerikaiak egy része egyetért a sahhallal, ugyanazokat hibáztatja, akiket ő. Mások azt vallják, hogy ezt az egész felfordulást Khomeini indította el, kizárólag vallási jellege van, és ő irányítja az eseményeket a mollahjaival. Akadnak aztán, akik a baloldali fedajinokat vádolják, vagy a keményvonalas, fundamentalista Muzulmán Testvériséget. Valaki, azt hiszem, francia volt, még azt is megkockáztatta, hogy mindennek a háttérben Jasszer Arafat és a PFSZ áll... – Pettikin félbehagyta a mondatot, mert a rádió ismét megszólalt, de csak egy pillanatra, hogy aztán visszatérjen a korábbi recsegés. – Biztosan a napkitörésektől van.

– Bármitől is, csak arra jó, hogy falra másszon tőle az ember – válaszolta McIver. Pettikinhez hasonlóan a Brit Királyi Légierőnél szolgált korábban. Az első, katonaságtól leszerelt hivatásos pilóta volt, aki leszerződött az S-G-hez, és nemcsak a cég iráni kirendeltségét vezette, hanem ügyvezető igazgatója volt az IHC-nek is. Az Iran Helicopters Company ötven-ötven százalék tulajdoni megoszlású vegyes vállalat volt, bérelte az S-G helikoptereit, hozta a szerződéseket, fizette a busás bérleti díjakat, és nélküle egyszerűen nem működhetett volna Iránban. McIver közelebb hajolt a készülékhez, hogy igazítson kicsit a keresőgombon, de meggondolta magát.

– Hagyd, Duncan! Biztosan visszajön – mondta neki a felesége. – Egyébként igazad van, Callaghan tényleg átkozott hülye.

McIver szeretettel rámosolygott az asszonyra. – Remekül nézel ki, Gen! Fantasztikusan – mondta neki, és komolyan is gondolta, pedig már harminc éve voltak házasok.

– Ezért megérdemelsz még egy whiskyt.

– Kösz, de ha lehet, rakjál is valamit a víz...

– ...energiaügyi Minisztérium szóvivője szerint az OPEC legújabb, tizennégy százalékos áremelése miatt az Egyesült Államok a jövő évben ötvenmilliárd dollárt lesz kénytelen költeni az olajimportra. Ugyancsak Washingtonban Carter elnök bejelentette, hogy a folyamatosan romló iráni helyzet miatt repülőgép-hordozót vezényeltek a Fülöp-szi... – A BBC adását másik állomás hangja nyomta el, aztán mindkettő elnémult.

Feszülten várakoztak az újból beállt csöndben. A két férfi időnként lopva egymásra nézett, megpróbálva eltitkolni megdöbbenését, Genny pedig egy idő után felállt, és a fal melletti alacsony szekrényen lévő whiskysüvegért ment. A szekrényen állt az a nagyméretű rövidhullámú adó-vevő is, aminek a segítségével McIver kapcsolatot tudott tartani az Iránban szétszórva elhelyezkedő helikopterbázisokkal, feltéve, hogy a légköri viszonyok ezt megengedték. A lakásuk egyébként nagy volt, kényelmes, három hálószobával és két szalonnal. Néhány hónapja, azóta, hogy bevezették a rendkívüli állapotot, és állandósultak az erőszakos utcai megmozdulások, Pettikin is náluk lakott. Egyedül volt – egy éve vált el –, és ez az elrendezés mindhármuknak tökéletesen megfelelt.

Enyhe szél remegtette meg az ablakot, és a halk zörgésre odafigyelve Genny kipillantott az utcára. A szemközti házban égett ugyan néhány lámpa, de azokat leszámítva sötét volt odakint, mivel az utcai világítás már régen nem működött. A terebélyesen szétterülő város alacsony háztetői egészen a látóhatár széléig nyúltak. Hó borította őket, akárcsak az utcákat. Az öt-hatmillió teheráni többsége nyomor-negyedekben lakott, de náluk, az északi elővárosban, ahol a legtöbb külföldi élt, és velük együtt a gazdag irániak is, kellemes volt a környék. Bűn-e a legelegánsabb városnegyedben lakni, ha módja van rá az embernek, tette fel magának a kérdést Genny, és mint oly sokszor, ezúttal sem válaszolt rá. Ismét csak arra a megállapításra jutott, hogy bárhonnan nézi az ember, a világ tele van furcsa, nem is mindig kellemes jelenségekkel.

Kevés whiskyből és sok szódából elkészítette a férjének az italt, és visszavitte neki. – Polgárháború lesz. Nem fogunk tudni itt maradni – mondta.

– Semmi baj sem lesz. Carter nem engedheti... – A villany hirtelen kialudt, és vele együtt az elektromos kandalló is.

– A fenébe! – kiáltott fel mérgesen Genny. – Még szerencse, hogy van gázpalackos főzőnk.

– Hátha nem tart sokáig az áramszünet. – McIver felkelt a fotelból, és segítette a feleségének meggyújtani a jó előre odakészített gyertyákat. Közben a bejárati ajtó felé pillantott, ami mellett ötgallonos kanna állt, tele gázolajjal. Az volt a vésztartalékuk, és bár utált gázolajat tartani a lakásban, a többiekhez hasonlóan megtette, mivel szükség volt rá, különösen azokon az estéken, amikor többnyire gyertyával kellett világítaniuk. Az utóbbi néhány hétben egyébként már a gázolajért is öt-huszonegy óras sorokat kellett végigállni, és amelyik külföldi eljutott a kútig, azt az iráni kezelő sokszor nem szolgálta ki, éppen azért, mert külföldi volt. A gépkocsijukból is, hiába volt a zárható tanksapka, számtalanszor leszívták a benzint. Mégis szerencséseknek számítottak, mert hozzá tudtak férni a repülőtéri készletekhez, míg az átlagember életét, különösen ha külföldi volt a szerencsétlen, a végeláthatatlan sorban állás rettenetesen megkeserítette. A feketepiacon, ha éppen hozzá lehetett jutni, egy liter benzin 160 riálba került, ami átszámítva kettő, gallononként pedig nyolc dollárt tett ki. – Spóroljatok a készlettel! – mondta a többieknek, és kínjában elnevette magát.

– Cartert említetted az előbb, Charlie – fordult Pettikinhez az asszony.

– Igen. A gond az, hogy ha pánikba esik, csapatokat vet be, netán repülőgépekkel támogat egy katonai puccsot, akkor elszabadul a pokol. Mindenki üvölteni kezd, mint a nyúzott macska, a leghangosabban a szovjetek, akik ráadásul kötelezőnek is érzik majd, hogy reagáljanak, és a végén Irán miatt kitörhet a harmadik világháború.

– De hiszen már kitört, Charlie – vitatkozott a barátjával McIver. – Negyvenöt óta egyfolytában azt vívjuk...

A rádió hangos recsegése szakította félbe a mondatot, aztán újból hallani lehetett a bemondó hangját: – ...tiltott felderítő tevékenység miatt. A vezérkari főnök kuvaiti forrásokból úgy értesült, hogy Kuvait jelentős fegyverszállítmányt kapott a Szovjetuniótól...

– Jézusom! – nyögött fel szinte egyszerre a két férfi.

– ...Bejrútban Jasszer Arafat, a PFSZ vezetője határozottan kijelentette, hogy szervezete továbbra is aktívan támogatja Khomeini ajatollah forradalmát. Washingtoni sajtóértekezletén Carter elnök megerősítette, hogy az Egyesült Allamok továbbra is elkötelezett a Bahtjár-kormány és az alkotmányos folyamat iránt. Végezetül pedig egy közvetlenül Iránból kapott hír: Khomeini ajatollah letartóztatással fenyegette meg Bahtjár miniszterelnököt arra az esetre, ha nem mond le önként. Felszólította híveit, hogy zúzzák szét a borzalmas monarchiát, és az általa a nép nyakára ültetett, a hatalmat csupán bitorló kormányt, a hadsereg egyszerű katonáit pedig arra biztatta, hogy szálljanak szembe külföldi utasításra cselekvő tisztjeikkel és fegyvereikkel távozzanak a kaszárnyákból. A Brit-szigeteken igen erős havazás várható, viharos szellőkések, a déli országrészekben pedig heves esők, amelyek miatt a Heathrow-repülőtér forgalma átmenetileg szünetel, a légitikötő sem fogadni, sem indítani nem képes a járatokat. Híradásunkat ezzel befejeztük. Legközelebb greenwichi idő szerint 18.00 órakor jelentkezünk. Önök a BBC Világhíradóját hallották. Most pedig a sertéstenyésztés gondjait ismertető mezőgazdasági hírösszeállításunk következik. Kapcsoljuk...

McIver a készülékhez kapott, és indulatosan elzárta. – A rohadt életbe! Az egész világ a feje tetején áll, a BBC pedig, mintha ez volna a legtermészetesebb, disznókról papol!.

– Csak ne szidd! – figyelmeztette nevetve a felesége. – Meg sem tudnál lenni a BBC, meg a tévé meccsközvetítései nélkül. Viharos szél és árvizek! – Hogy kipróbálja, felemelte a telefont, ami természetesen ezúttal is süket volt. – Remélem, a gyerekeknek nincs bajuk. – Egy fiuk és egy lányuk volt, Hamish és Sarah, mindketten házasok, és mindkettőjüktől egy-egy unokájuk. – Karen olyan könnyen megfázik, Sarah pedig... Huszonhárom éves, és még mindig figyelmeztetni kell rá, hogy ne könnyelműsködjön, öltözzön fel rendesen! Nem tudom, mikor válik végre igazán felnőtté!

– Rossz, ha nem tud telefonálni az ember, amikor szeretne – jegyezte meg Pettikin.

– Igen. Egyébként ideje volna vacsorázni. A piac ma is szinte teljesen üres volt, úgyhogy választhattam, vén, rágós birkát eszünk megint rizzsel, vagy konzervet. Az utóbbi mellett döntöttem, és el is használtam az utolsó két dobozt. Vagdalt húsos kelbimbó lesz

gratinmártással, előételnek pedig valami meglepetés. – Genny fogta az egyik gyertyát, kiment a konyhába, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Csak tudnám, miért kapunk állandóan kelbimbót gratinmártással! – háborgott McIver az ajtó üvegen átsejlő, imbolygó gyertyafényt figyelve. – Legalább ötvenszer megmondtam már neki, hogy utálok... – Valami hirtelen megragadta a figyelmét, mert felállt, és az ablakhoz lépett. A város nagy része, mivel szünetelt az áramszolgáltatás, sötétségbe borult, a délnyugati része fölött azonban vöröses derengés látszott. – Dzsaleh az, már megint – állapította meg nyugodt hangon.

Öt hónappal korábban, szeptember 8-ikán tízezrek árasztották el Teherán utcáit, hogy tiltakozzanak a sah által elrendelt rendkívüli állapot ellen, és súlyos zavargások voltak, különösen a Dzsaleh nevű szegény, sűrűn lakott elővárosban, ahol a tüntetők fahasábokból máglyákat raktak, selejtes autógumikat hordtak össze jókora kupacokba, és azokat is meggyújtották. Amikor a kivezényelt biztonsági erők megérkeztek, a dühöngő Tomeg harsogva azt skandálta, hogy „Halál a sahra!”, és a figyelmeztető lövések ellenére sem volt hajlandó széteszlani. Az elszabadult indulatokat könnygázzal sem sikerült megfékezni, csupán golyókkal. A hivatalos közlemény 97 halottról számolt be, elfogulatlanak tekinthető szemtanúk kétszázötvenet említettek, maguk a tüntetés szervezői pedig azt állították, hogy két-háromezer embert mészároltak le a katonák. A Véres Pénteket követően sok ellenzéki politikust, lázadóvezért, rendbontásra bujtogatót őrizetbe vettek – a kormány bevallása szerint összesen 1106-ot –, és köztük két ajatollahot is, ami csak még tovább szította az indulatokat.

McIver szomorúan figyelte az ég alját beterítő vörös fényt. Ha nem lennének az ajatollahok, és különösen Khomeini, gondolta, ez az egész nem következett volna be. Évekkel korábban, amikor először járt Iránban, megkérdezte a brit nagykövetségen dolgozó egyik ismerősétől, hogy mit jelent az ajatollah elnevezés.

– Az „ajat Allah” arab kifejezés eltorzult változata – hangzott a felelet – és szó szerint azt jelenti, hogy Isten képmása.

– Lényegében pap?

– Nem. Az iszlámnak, abban az értelemben, ahogyan mi használjuk a szót, nincsenek papjai. Maga az iszlám – szintén arab szó – azt jelenti, hogy alárendelés. Mindenki és minden alárendelése az isteni akaratnak.

– Vagyis?

– Elmagyarázom – válaszolta nevetve McIvennek a barátja –, de ahhoz, hogy megértsd, némi türelemre lesz szükséged. Először is, az irániak nem arabok, hanem árják, és a túlnyomó többségük síita, az iszlám nehezen megfogható, sok szempontból misztikus ágának a hívője. Az arabok többnyire ortodox szunniták – ők alkotják a világban található milliárdnyi mohamedán döntő többségét –, és legalább olyan élesen szemben állnak a, mondjuk így, különböző szektákkal, mint a katolikusok a protestánsokkal. Ugyanakkor össze is köti őket a rendíthetetlenül szilárd közös hit, hogy csak egy Isten létezik, Alláh – arabul ez jelenti az Istent –, hogy Mohamed – aki mekkai, 570-től 632-ig élt – az Ő prófétája, hogy a Korán, amit még csak szóban ismertetett, és mások írtak le évekkal a halála után, egyenesen Istentől származik, és tartalmaz minden, az egyén és a társadalom életéhez szükséges szabályt, betartandó utasítást.

– Mindet? Ez lehetetlen!

– A mohamedánok szerint igaz, Mac! Igaz ma, igaz lesz holnap, és azon túl is, mindörökké. Ajatollah egyébként csak a síitáknál van, a címet a mecsetben – ez is arab szó, találkozóhelyet jelent, és a hely valóban az, nem pedig a mi értelmezésünk szerinti templom – szóval a mecsetben ítélik oda közfelkiáltással olyan mollahoknak, akik birtokában vannak a síiták által legtöbbször becsült és elérni kívánt tulajdonságoknak: szentéletűek, szegények, a legjobban ismerik a szent könyveket, a Koránt és a Szunnát, és ami különösen fontos, kiváló vezetői képességekkel rendelkeznek. Az iszlám tanai szerint a vallás nem válik, nem is válhat külön a politikától, és az iráni síita mollahok ősidőktől fogva fanatikus védelmezői a Koránnak és a Szunnának, fanatikus vezetők, és ha kell, fanatikus forradalmárok.

– Ha az ajatollahok és a mollahok nem papok, akkor micsodák? – kérdezte kissé összezavarodva McIver.

– A mollah szó azt jelenti, hogy vezető, azt a személyt jelölik vele, aki az imádkozást vezeti a mecsetben. Bárki lehet mollah, feltéve, hogy férfi, és hithű mohamedán. Bárki. Az iszlám általában nem

ismeri a papság fogalmát, senki nem áll az egyén és Isten közé, és tulajdonképpen ez a szép ebben a vallásban. A síitáknál azonban nem így van. Ők abban hisznek, hogy a Próféta után karizmatikus, félig isteni természetű, tévedhetetlen vezetőnek, az imámnak kell kormányoznia a földet, neki kell ellátnia a közvetítői teendőket Isten és ember között. Éppen ez az, ami miatt a nagy egyházszakadás bekövetkezett, a szunniták és a síiták élesen szembe kerültek egymással, és olyan véres háborúkat vívtak, mint annak idején nálunk, a középkorban a Plantagenetek. Míg a szunniták a konszenzus hívei, a síiták szilárdan hisznek az imám felsőbbrendűségében és kikezdetlen tekintélyében.

– Ki választja az imámot?

– Éppen itt van a bökkenő. Amikor Mohamed meghalt – egyébként mindig egyszerű halandónak tartotta magát, még, ha azt mondta is, hogy az utolsó próféta –, nem hagyott maga után fiút, sem kijelölt utódot, úgynevezett kalifát. A síiták szilárdan hitték, hogy a vezetőnek a Próféta családjából kell kikerülnie, és az illető nem lehet más, mint Ali, Mohamed unokaöccse és egyben veje, aki a legkedvesebb lányát, Fatimát vette feleségül. Az ortodox szunniták ugyanakkor a régi, de máig fennmaradt törzsi szokásokból kiindulva azt vallották, hogy a vezetőt konszenzussal kell megválasztani. Ők bizonyultak erősebbnek, úgyhogy az első három kalifát szavazással jelölték ki – kettőt közülük mellesleg szunnita ölt meg –, hogy aztán negyediként – dicsőség érte Istennek, mondanák a síiták – Ali legyen a kalifa, és fanatikus hitük szerint egyben az első imám.

– Félistennek tartották?

– Isteni utasítások alapján cselekvőnek, Mac! Ali öt évig volt hatalmon, aztán meggyilkolták – a síiták szerint mártírhalált halt. Utána a legidősebb fia lett az imám, majd az aljas, összeesküvő szunniták őt is félreállították. Második fia, a mindenki által mélyen tisztelt, huszonhárom éves Huszain hadsereggel támadt a hatalmat bitorlókra, de lemészárolták – ő is mártírként esett el – összes hívével együtt, köztük bátyja két siheder fiával, saját egyéves, és még csecsemőkorú srácával együtt. Muharram tizedik napján történt, a mi időszámításunk szerint 650-ben, az övék szerint 61-ben, és Huszain mártírünnének a napját azóta is a legszentebb ünnepüknek tartják.

– Akkor rendezik azokat a szörnyű felvonulásait, korbácsolják véresre magukat, vágnak hegyes kampókat a testükbe úgy, hogy sokan bele is pusztulnak?

– Igen, a mi felfogásunk szerint csupa örült dolgot csinálnak. Reza sah betiltotta ezeket a dolgokat, de a síita vallás nagyon szenvedélyes, hozzátartozik a bűnbánat és a gyász érzésének harsány kifejezése. A mártíromság tudata mélyen beágyazódott ebbe a hitbe, és akik vállalják, azokat Iránban hódolattal határos tisztelet övezi. Ugyanúgy a hatalombitorlók ellen erőszakosan fellépőket is.

– A harcot tehát igazhitűek vívják a sah ellen?

– Igen. Fanatikuskok állnak mindkét oldalon. A síiták szerint a mollahok közvetítik Isten igéjét, és ez rettenetesen megnöveli ezeknek az embereknek a hatalmát. A mollah vezető, törvényalkotó, bíró, de elsősorban vezető. A legnagyobb mollahokból pedig ajatollahok lesznek.

Khomeini pedig a Nagy Ajatollah, gondolta McIver, és a Dzsaleh egén látszó vörös derengést nézte. Ő a legfőbb vezető, úgyhogy minden gyilkosságért, vérontásért és emberi szenvedésért végső soron őt terheli a felelősség...

– Mac!

– Ne haragudj, Charlie! – kért elnézést a barátjától. – Elkalandoztak a gondolataim. Mit akartál mondani? – A konyhaajtóra pillantott, ami változatlanul zárva volt. – Nem gondolod, hogy el kellene küldened Gennyt? – kérdezte halkán Pettikin. – Kezd túlságosan zűrössé válni a helyzet.

– Nem akar elmenni. Legalább ötvenszer mondtam már neki, kértem, könyörögtem, de olyan makacs, akár az öszvér – válaszolta ugyancsak visszafogottan McIver. – Bármilyen érvet veszek elő, csak mosolyog, és azt feleli: Majd akkor megyek, ha te. – Felhajtotta maradék whiskyjét, az ajtóra pillantott, és gyorsan újabb, az előzőnél jóval erősebb adagot töltött magának. – Próbálj a lelkére beszélni, Charlie! Rád hallg...

– Frászt!

– Igazad van. Átkozottul makacsok a nők. Mind egyformák!

A két férfi elnevette magát, majd némi hallgatás után Pettikin megkérdezte: – Sarazad is?

McIver elgondolkodott kissé, és csak aztán válaszolt: – Szerencsés fickó Tom Lochart.

– Miért nem vitte magával szabadságra, és hagyta Angliában, amíg itt rendbe jönnek a dolgok?

– Semmi oka sem volt rá, hogy elmenjen – se családtagjai, se barátai nincsenek ott. Azt mondta Tomnak, hogy utazzon egyedül, töltsse a gyerekeivel a karácsonyt, mert ha elkísérné, csak tovább bonyolítaná a helyzetet. Deirdre Lochart még mindig nem tudta túltenni magát a válásukon, rettenetesen fúj miatta. Sarazadnak itt van a családja, és te is tudod, milyen fontosak az irániak számára a családi kapcsolatok. Semmiképpen sem utazna el, amíg Tom itt van, és abban sem vagyok biztos, hogy ha rászánja magát a távozásra, akkor velem tart. Ami pedig Tomot illeti, ha megpróbálnám áthelyeztetni, valószínűleg rögtön felmondana. Örökre itt fog maradni, akár csak te. Apropos, te miért nem utazol el? – kérdezte mosolyogva a barátjától McIver.

– Amikor normálisak a körülmények, akkor ez a legjobb hely, ahol valaha is dolgoztam. Annyit repülhetek, amennyit akarok, télen ott a síelés, nyáron a horgászat... igaz, Claire mégis utálta Iránt, képtelen volt megszokni. Több időt töltött Angliában, mint Teheránban, hogy közel lehessen Jasonhoz és Beatrice-hez, a saját családjához, meg az unokáinkhoz. Végül is normálisan, barátságban váltunk szét. Tudod, a helikopterpilótáknak szerintem soha nem volna szabad megnősülniük. Nincs az a házasság, amelyik kibír annyi költözést, ahányban nekünk részünk van. Én ráadásul eleve hazátlannak születtem, és úgy is halok meg. Fokvárosba nem akarok visszamenni valószínűleg meg sem ismerném –, az angliai teleket pedig ki nem állhatom. – Rövid szünetet tartva Pettikin belekortyolt a sörébe. Insa Allah – mondta a befejezettség hangján. Isten kezében vagyunk, ismételte meg magában, és határozottan tetszett neki a gondolat.

Riadtan kapták fel mindketten a fejüket, amikor váratlanul megcsörrent a telefon. Hónapok óta megbízhatatlanul működött már, az utóbbi néhány hétben pedig mintha nem is létezett volna. Aki telefonálni akart, az hiába tárcsázott kitartóan, mindig rossz helyen kötött ki, ugyanakkor egymást követték a téves hívások, amíg a készülék tökéletesen süketté nem vált. Néha egy órára, vagy akár egy napra is megjavult, de utána ismét néma lett.

– Van rá öt fontom, hogy a számlabeszédő lesz az – mondta Pettikin, rámosolyogva a csöngetés miatt a konyhából sietve visszatérő Gennyre.

– Így én is tudok fogadni, Charlie! – háritotta el az ajánlatot az asszony. A bankok ugyanis – válaszul Khomeini általános sztrájkot hirdető felhívására – már két hónapja zárva tartottak. Senki sem tudott pénzhez jutni – még a kormány sem –, és ezért az irániak átálltak arra, hogy aki tartozott nekik, attól kizárólag készpénzt fogadjanak el, csekket ne.

McIver izgatottan nyúlt a kagylóért, nem tudva, hogy kire, vagy mire számítsen. – Tessék!

– Hála istennek, mégiscsak működik ez a vacak! – kiáltott bele a kagylóba egy lelkes hang. – Duncan, hall engem?

– Igen. Kivel beszélek?

– Talbottal. George Talbottal a nagykövetségről. Sajnálom, öregfiú, de úgy néz ki, hogy végleg kitört a balhé. Khomeini Mehdi Bazargant nevezte ki miniszterelnöknek, és felszólította Bahtjárt, hogy azonnal távozzon. Körülbelül egymillió ember tolong pillanatnyilag Teherán utcáin, és keresi az alkalmat, hogy felfordulást csináljon. Nemrég kaptuk a hírt, hogy a Doshan Tappeh légi támaszponton zendülés tört ki, Bahtjár pedig megfenyegette a lázadókat, hogy ha nem teszik le a fegyvert, a nyakukra küldi a Halhatatlanokat. – Halhatatlanoknak nevezték a sahhoz fanatikusan hű Császári Gárda legelitebb alakulatainak a katonáit. – Ófelsége kormánya – akárcsak az amerikai, a kanadai és a többi kormány – azt tanácsolja minden külföldinek, hogy ha nem feltétlenül szükséges a jelenléte, akkor azonnal hagyja el az országot...

McIver megpróbált nyugodt arcot vágni, miközben a kagylót letakarva odasúgta a többieknek: – Talbot az a nagykövetségről.

– ...tegnap az ExTex Oil egyik amerikai alkalmazottját az iráni olajvállalattól kapott kísérijével együtt „ismeretlen fegyveresek” megölték délnyugaton, Ahváz közelében. – McIver annyira megdöbbsent a hír hallatán, hogy egy pillanatra a szívverése is elállt. Ugye jól tudom, hogy maguknak is van arrafelé részlegük?

– Igen. Nem messze onnan, Bandar-Deilamban, a tengerparton.

– Hány brit állampolgár van itt maguktól, beleértve a családtagokat is?

McIver néhány másodpercre elgondolkodott. – Negyvenöt. Összesen hatvanhét emberünk van – huszonhat pilóta, harminchat szerelő és egyéb műszaki, öt adminisztratív alkalmazott.

– Kik a többiek?

– Négy amerikai, három német, két francia, egy finn, ezek a pilóták, és van rajtuk kívül két amerikai szerelő is. Ha meleggé válik a helyzet, természetesen mindegyiket úgy kezeljük, mintha brit állampolgár lenne.

– Hozzátartozók? – kérdezte Talbot.

– Négy feleség. Gyerekek nincsenek. A többieket három hete elküldtük. Genny itt Teheránban, egy amerikai feleség Kóviszban, és két iráni.

– A két iránit, a házassági okmányaikkal együtt, tanácsos volna holnap bevinni a férjeik nagykövetségeire. Teheránban vannak?

– Az egyik igen, a másik viszont Tebrizben.

– Amilyen hamar csak lehet, szerezzenek nekik új útleveleket! – tanácsolta a diplomata.

A helyi törvények értelmében minden külföldről hazatérő iráni állampolgárnak már a határátlépéskor le kellett adnia az útlevelét. Ahhoz, hogy újból elhagyhassák az országot, kiutazási engedélyt kellett kérniük a megfelelő kormányhivataltól, bemutatva érvényes személyi okmányaikat, repülőgéppel történő utazás esetén a helyfoglalást is tartalmazó jegyüket, és a hatóság által elfogadhatónak tartott magyarázattal kellett szolgálniuk arra nézve, hogy miért akarnak külföldre utazni. Ahhoz, hogy valaki megszerezze az engedélyt, napok, sőt nem ritkán hetek kellettek. Normális körülmények között!

– Hála istennek, nekünk legalább nincs ilyen problémánk! – sóhajtott fel McIver.

– Áldhatjuk a sorsot, mert briteknek születünk – értett egyet vele Talbot. – Szerencsére nem rúgtuk össze a port az ajatollahhal, Bahtjárral és a katonákkal. De azért a külföldiek a közeljövőben nem sok jóra számíthatnak itt, úgyhogy hivatalosan azt tanácsoljuk, hogy a családtagokat, és akire nincs feltétlenül szükség, azt villámgyorsan

küldjék haza, akinek pedig maradnia kell, húzza meg magát ott, ahol van. Holnap óriási felfordulás lesz a repülőtéren. Szerény számítások szerint is ötezer külföldi készül távozni, többségükben amerikaiak, úgyhogy megkértük a British Airways-t, segítsen, állítson be új járatokat, hogy a mieink el tudjanak menni. A legnagyobb baj az, hogy a polgári repülésirányítók változatlanul sztrájkolnak. Bahtjár katonákat állíttatott a helyükre, de azok még szórszálhasogatóbbak, ha ez egyáltalán lehetséges. Tartok tőle, hogy újabb exodusnak nézünk elébe.

– Jézusom! – nyögte McIver, felidézve magában a még viszonylag friss, szörnyű emlékeket.

Néhány héttel korábban – a külföldieket, és főleg a Khomeini által a „Nagy Sátán” alattvalóinak minősített amerikaiakat akkor már hónapok óta érték az egyre durvább támadások – súlyos utcai zavargások robbantak ki Iszfahánban, a nagy ipari központban, ahol hatalmas acélgyár, olajfinomító, lőszer- és helikoptergyár üzemelt; és a családtagokkal együtt több mint ötvenezer amerikai állampolgár élt és dolgozott. A tomboló Tomeg felgyújtott több bankot (a Korán tiltja a kamat ellenében történő pénzkölcsönzést), szeszes italt árusító üzletet (a Korán tiltja az alkoholfogyasztást), két filmszínházat (a fundamentalisták által különösen gyűlölt pornográfia és nyugati propaganda szentélyeit), aztán ipari létesítményeket támadott meg, Molotov-koktélokkal dobálta, és porig égette a Grumman Aircraft helyi székházát. Ezek az események indították el az exodust.

Ezrek árasztották el a teheráni repülőteret, többnyire Iránban dolgozó külföldiek családtagjai, és próbáltak felkerülni a kevés szabad hellyel rendelkező, külföldre tartó járatokra. A terminál túlszűfolt katasztrófaközpont képét mutatta, egész családok ütöttek tábort benne, remélve, hogy talán sikerül feljutniuk valamelyik gépre. A tágas csarnokban lépni sem lehetett, bármerre mozdult is valaki, a kövön alvó, lökdösődő, hangosan követelőző, panaszkodó, vagy éppen sztoikus nyugalommal lekuporodva a semmibe meredő emberekbe ütközött. A menetrend felborult, érvényüket veszítették az előzetes helyfoglalások, minden járatra hússzor annyi utas jutott, mint ahány férőhely volt rajta, és a számítógépes jegykiadás sem működött. Néhány nyíltan ellenséges magatartást tanúsító, angolul egy szót sem tudó alkalmazott kézzel állította ki a szerencsés kevesek számára a megváltással felérő jegyet.

Néhány légitársaság charterre minősítette át menetrend szerinti járatait, hogy legalább a saját alkalmazottait kimenekíthesse. Az amerikai légierő szállítógépei is bekapcsolódtak a katonák hozzátartozóinak evakuálásába, miközben a nagykövetségek alkalmazottai nem akarván további kellemetlenséget okozni a húsz éve hűséges, kitartó szövetségesnek számító sahnak – egymás után tették hivatalos nyilatkozataikat, cáfolva, és túlzónak minősítve a külföldiek Tomeges meneküléséről szóló híreket. A káoszt még tovább fokozta, hogy sok ezer iráni is távozni szeretett volna, amíg volt rá lehetősége. Akik elég gazdagok és élelmesek voltak közülük, azoknak sikerült. Sok repülőtéri alkalmazott vált gazdaggá, engedett szabad folyást a kapzsiságának azon a napon. A felfordulásnak a repülésirányítók sztrájkja vetett véget, ami miatt le kellett zárni a repülőteret.

Két napig tartott a szünet, ezalatt sokan otthagyták a repülőteret, a többség azonban maradt, és miután néhány repülésirányító csak felvette a munkát, a zűrzavar ugyanott folytatódott, ahol félbeszakadt. Sehol nem jegyzett, érkező járatokról szóló vad híresztelések kaptak lábra, egész családok vágattak a repülőterre gyerekestül, évek felhalmozott javait tartalmazó Tomött csomagokkal, vagy éppen csomag nélkül, egy szál ruhában. Magukból kikelve üvöltöző emberek követelték állítólag jó előre biztosított, nem létező helyeiket, majd tértek vissza dolguk végezetlenül a városba. Százak tolongtak a kiürült taxiállomáson – a legtöbb sofőr sztrájkolt –, dühös veszekedések robbantak ki a szállodák portáin, mivel a visszatérők szobáit már régen, rögtön a távozásuk után kiadták, és közben a bankok is zárva tartottak, lehetetlen volt pénzhez jutni, megtölteni a mindig nyitott, kapzsi tenyereket.

Végül is a legtöbb külföldinek, aki távozni akart, sikerült elhagynia a várost. Azok maradtak csak, akiket üzleti ügyeik tartottak vissza, akik nélkül nem termeltek volna az olajmezők, nem szállhattak volna fel a repülőgépek, nem épültek volna újabb atomerőművek, a vegyi üzemeket be kellett volna zárni, a hatalmas tartályhajók kihasználatlanul rostokoltak volna a kikötőkben, veszteségessé téve a gigantikus beruházásokat, ám ezek az emberek is – főleg ha amerikaiak voltak – visszahúzódóvá váltak, megpróbáltak észrevétlenül maradni. Jól megjegyezték Khomeini szavait: – Ha a

külföldiek távozni akarnak, hát távozzanak; az amerikaiak terjesztette anyagiasság a mindent tönkretevő Nagy Sátán...

A recsegést hallva McIver jobban odaszorította a füléhez a telefonkagylót, és közben imádkozott, hogy ne legyen újabb üzemzavar. – Igen, George! Mit is mondott?

– Csak annyit – folytatta Talbot –, hogy szerintünk előbb-utóbb normalizálódni fog a helyzet. A gőz emelgeti még kicsit a fazék tetejét, de aztán elszáll. Nem hivatalos forrásból azt az értesítést kaptuk, hogy már kész is a megállapodás. A sah lemond a trónról a fia, Reza javára, és kölcsönös engedmények révén összeállított kormány alakul. Az alkotmányos kormányzáshoz vezető út talán göröngyös lesz kicsit, de nincs ok különösebb aggodalomra. Elnézést, most be kell fejeznem. Értesítsen majd, hogyan döntöttek, és...

A vonal megszakadt.

McIver káromkodott egy sort, aztán elismételte Gennynek és Charlie-nak, amit Talbottól hallott. Miután befejezte, Genny édesen rámosolygott, és azt mondta: – Hiába bámulsz, a válaszom továbbra is nem. Én csak...

– De Gen! Tal...

– Tökéletesen igazad van, a többieknek menniük kell, én azonban maradok! Egyébként készülődhetnek, a kaja mindjárt kész. – Genny gyorsan hátat fordított a férfiaknak, és visszament a konyhába, elejét véve ezzel a további vitának.

– Nem érdekel! Menni fog, és kész! – mondta dühösen McIver, miután becsukódott a felesége mögött az ajtó.

– Az éves fizetésemet teszem rá, hogy amíg te maradsz, addig ő is. Miért nem mégy haza, az isten szerelmére? Amennyi munka itt maradt, azt én is el tudom végezni.

– Nem. Kösz szépen, hogy felajánlottad, de inkább maradok. – McIver elmosolyodott, miközben körbejártatta tekintetét az elsötétült szobán. – Egészen olyan, mint a háború, az elsötétítések idején volt. Más dolga nincs is az embernek, mint hogy résen legyen, és teljesítse a kapott parancsot. – Pettikinre nézett, és megpróbált váltani, szóba hozni a bandar-deilami bázisuk helyzetét. – Ismerted Stansont? Az amerikaiit, akit megöltek.

– Nem. És te?

– Én igen. Normális, hétköznapi ürge volt, az ExTex helyi megbízottja. Egyszer találkoztam vele. Azt mesélték róla, hogy a CIA-nek dolgozott, de szerintem ez csak hülye pletyka. – McIver kis szünetet tartott, és csodálkozva rámeredt kiürült poharára. – Talbotnak egy dologban igaza van: szerencsénk, hogy briteknek születünk. Nehéz idők járnak a jenkikre. Nem igazságos.

– Tényleg nem az, de te legalább mindent megtettél azokért, akik nálunk dolgoznak.

– Remélem. – Amikor a sah elmenekült, és az erőszak mindenhol felütötte a fejét, McIver brit papírokat állíttatott ki az S-G összes amerikai alkalmazottjának. – Az irataik feltehetően jók lesznek, hacsak a Zöldszalagosoknak, a rendőrségnek, vagy a SAVAK-nak nem jut eszébe összehasonlítani őket az engedélyükkel – mondta. Az iráni törvények szerint minden külföldinek rendelkeznie kellett érvényes, az ország elhagyása esetén leadandó vízummal, a munkáltató nevét is feltüntető személyi igazolvánnyal, a pilótáknak pedig évente megújításra kerülő repülési engedéllyel. Hogy a vállalat emberei biztonságban legyenek, McIver mindegyikük számára kiállíttatott egy külön munkáltatói igazolást is, amit Valik tábornokkal, az iráni partnervállalat vezetőjével íratott alá, és ezek az iratok eddig beváltak. Az amerikaiakat figyelmeztette, hogy ezt a papírt vegyék elő, ha igazoltatják őket, és mindenkinek alaposan a lelkére kötötte, hogy Khomeini és a sah képét is tartsa magánál. – Észnél legyetek, tudjátok, hogy melyiket veszitek elő, ha megállítanak benneteket!

Pettikin a rádióhoz ült, és megpróbált kapcsolatba lépni Bandar-Deilammal, de sikertelenül.

– Majd később megint megpróbáljuk – mondta McIver. – Reggel fél kilenckor minden állomás várni fogja az utasítást... addig eldönthetjük, hogy mit tegyünk. Kezd piszkosul nehézé válni a helyzet. Mit gondolsz? Maradjon mindenki a helyén, leszámítva a családtagokat?

Pettikin erősen gondterhelt arccal felállt, fogott egy gyertyát, és a falra szögezett térképhez lépett, amelyen pontosan be voltak jelölve a bázisaik, és feltüntetve mindegyiknél, hogy hány pilóta, földi kiszolgáló, illetve gép tartozik hozzá. A kirendeltségek szanaszét voltak szórva, Irán legkülönbözőbb helyein működtek: akadt belőlük

az iráni légierő és hadsereg teheráni és iszfaháni kiképző támaszpontjain, a Zagrosz-hegységben termelő olajkutaknál, volt egy ellátóbázisuk északnyugaton, Tebrizben, egy urániumkutató geológusokat kiszolgáló egység az afgán határ közelében, csővezetékek fenntartásában segédkező a Kaszpi-tenger partvidékén, négy a Perzsa-öböl vidékén, és messze lent délkeletre, a Hormuzi-szoros bejáratánál, Lengehnél is egy. Közülük pillanatnyilag csak öt működött: Lengeh, Kovisz, Bandar-Deilam, Zagrosz és Tebriz. – Tizenkét 212-esünk van – kezdte Pettikin –, közülük kettő éppen szétszedve, a kétezer óra utáni ellenőrzésen van, hét 206-osunk és három Alouette-ünk, mindegyik jó állapotban...

– És szerződésekkel lekötve, amelyeket nem lehet felmondani, ellenben egyiknek a teljesítéséért sem fizetnek – jegyezte meg mogorván McIver. – Nem tudjuk összevonni őket Koviszba – a bérlők vagy drágalátos partnerünk hozzájárulása nélkül sehova nem vihetjük őket az állomáshelyükről –, hacsak nem tudunk hivatkozni valami egészen komoly, kivédhetetlen kényszerítő körülményre.

– Az pedig egyelőre nincs. Marad tehát minden a régiben – ameddig lehet. Talbot elég magabiztosnak tűnt, ami a távolabbi kilátásokat illeti. Szóval status quo.

– Bárcsak az lenne, Charlie! Tavaly ilyenkor még majdnem negyven 212-esünk röpködött, és tele voltunk megrendelésekkel. – McIver a fal melletti kisszekrényhez lépett, és töltött magának egy újabb whiskyt.

– Ne vidd túlzásba! – figyelmeztette a barátját Pettikin. – Ha Genny meglátja, leszedi a fejedet. Tudod, hogy a vérnyomásod rendetlenkedik, és nem volna szabad innod.

– Ebben a mocsk helyzetben ez a legjobb orvosság. – Az egyik gyertya pislákolni kezdett, hamar ki is aludt, úgyhogy McIver meggyújtott helyette egy újat, és csak aztán ment vissza a térképhez. – Azt hiszem, a legjobb volna visszahozni Azadehet és Erkkit. A 212-ese túl van már az ezeröt száz órán, úgyhogy pár napra szabadságot is tudnám. – Erkki Jokkonen kapitányról, és iráni feleségéről, Azadehről beszélt, akik Kelet-Azerbajdzsán tartományban, Tebriz közelében tartózkodtak, fent északnyugaton, a szovjet határtól nem messze. – Mi volna, ha értük mennél egy 206-ossal? Nem kellene

háromszázötven mérföldet kocsival zötykölődniük, és rögtön vihetnél is neki tartalék alkatrészeket.

– Kösz! Jól fog esni egy kis kikapcsolódás – válaszolta vidáman Pettikin. – Rádión még az éjjel leadom a repülési tervet, és hajnalban indulok. Bandar-Pahlaviban fogok tankolni, és szerzek egy kis kaviárt.

– Álmodozó! Azért csak próbáld meg, hátha sikerül. Gen örülne neki, imádja, én viszont ki nem állhatom. – McIver gondterhelten újból a térképre nézett. – Nagyon szem előtt vagyunk, és igen nehéz helyzetben leszünk, Charlie, ha a dolgok még rosszabbra fordulnak.

– Majd meglátjuk. Egyelőre nem tehetünk mást, rá kell bízunk magunkat a szerencsére.

McIver bólintott, és mivel a tekintete közben a telefonra tévedt, próba-szerencse alapon felemelte a kagylót. Csodák csodájára bűgő hangot hallott, úgyhogy izgatottan egyből tárcsázni kezdett: 00 a nemzetközi előhívó, 44 Nagy-Britannia, 224 a skóciai Aberdeen, és végül 765-80-80. Utána mozdulatlanul várt egy darabig, és végül boldogan felderült az arca. – A szentségit! Sikerült!

– S-G Helicopters. Kérem, tartsa a vonalat! – mondta neki a telefonközpontos, és mielőtt válaszolni tudott volna, félretette a hívást, hogy befejezen egy másik beszélgetést. – S-G Helicq...

– McIver vagyok Teheránból! Kapcsolja nekem az Öreget!

– Éppen foglalt a készüléke, Mr. McIver! – felelte a lány. – Adom a titkárnőjét.

– Hello, Mac! – szólalt meg szinte azonnal Liz Csen. – Várjon egy picit, máris szólok neki! Jól vannak? Napok óta próbáljuk elérni magukat. Egy pillanat!

– Várok, Liz!

Egy-két másodperc kellett csak, és a vonal másik végéről hallani lehetett Gavallan boldog hangját: – Mac?! Jóságos isten! Hogy sikerült telefonálnod? De örülök, hogy végre hallom a hangod... Az egyik lány egyfolytában titeket tárcsáz, az irodádat, a lakásodat, napi tíz órában megállás nélkül. Hogy van Genny? Hogy sikerült telefonálnod?

– Véletlenül. Mázlim volt, Andy! A lakásomról beszélek, és igyekszem gyorsan elmondani, amit akarok, mielőtt megszakad a

vonal. – McIver sietve továbbadta, amit Talbottól hallott, és közben megpróbált óvatosan fogalmazni, mert a SAVAK, az iráni titkosrendőrség állítólag lehallgatta a külföldiek telefonbeszélgetéseit. Az elmúlt két évben megszokták, hogy nem árt elővigyázatosnak lenniük, mert valaki – a SAVAK, a CIA, az MI-5, a KGB, akárki – mindenki figyel.

A gyors beszámolót pár másodperces csönd követte, és Gavallan csak azt követően szólalt meg: – Először is hallgass a követségre, és azonnal indítsd el az összes családtagot! Beszélj a finn nagykövetséggel Azadeh útlevele ügyében! Szólj Tom Lochartnak, hogy gyorsan intézze el Sarazadét! Két hete már mondtam neki, hogy minden eshetőségre számítva kérjenek kiutazási engedélyt. Tommal egyébként, hm, küldtem neked némi postát.

– Remek! Holnap megkapom! – válaszolta izgatottan McIver.

– Beszélek a BA-vel, és megpróbálom elintézni a helyfoglalásukat. A biztonság kedvéért átküldöm a vállalati 125-öst is. Holnapra Teheránban lesz. Ha a BA-vel bármi probléma adódna, azzal küldd haza a hozzátartozókat, és mindenkit, akit lehet! A teheráni repülőtér még üzemel, ugye?

– Ma nyitva volt – felelte óvatosan McIver.

– A hatóságok, hála istennek, teszik a dolgukat – jegyezte meg ugyanolyan körültekintően Gavallan.

– Igen.

– Mac, mit javasolsz úgy általában?

Mielőtt válaszolt volna, McIver mély lélegzetet vett. – Status quo.

– Jól van. Itt minden hír, a legfelsőbb szinteken is, arról szól, hogy hamarosan normalizálódni fog a helyzet. Komoly a tét, nem volna jó, ha elkapkodnánk a dolgot. Figyelj csak! Kiderült, hogy a Guemeyvel kapcsolatos pletyka igaz.

– Biztos vagy benne?! – kérdezte érezhetően vidámabb hangon McIver.

– Igen. Pár perce kaptam egy telexet az IranOiltól, ami megerősítette, hogy a Guerney összes megbízását mi kapjuk Khargon, Koviszban, a Zagrosz-hegységben és Lengehben is. Az utasítás nyilván magas helyről érkezett, de nem csoda. Nem fukarkodtunk a piskessel. – A piskes ősidők óta létező iráni szokás

volt – bőkezű ajándék, amit előre kellett átadni annak, akitől valaki szívességet kért. Az is a bevett szokások közé tartozott, hogy a legkülönbözőbb beosztású tisztviselőknek *piskés* járt, anélkül nem lehetett elintézni náluk semmit. – De nem bánom. Meg fogjuk négyszerezni az iráni nyereségünket.

– Ez csodálatos, Andy!

– És még nincs vége, Mac! Most rendeltem húsz újabb 212-est, ma pedig megerősítettem a hat X-63-asra szóló megrendelést. Szédületesen jó az a gép!

– Fantasztikus! Gondolom, biztos vagy benne, hogy jut nekik elég meló.

– Lehet, hogy Iránban most átmeneti nehézségek vannak, de a világ többi részén mindenki összetöri magát azért, hogy újabb olajlelőhelyeket nyisson. A jenkik vannak a legjobban besózva. – Gavallan hangján jól lehetett érezni a lelkesedést. – Az ExTexszel sikerült új, óriási szerződést kötni Nigériára, Szaúd-Arábiára és Borneóra, és egy másikat az összes emirátusra. Az Északi-tengeren csak mi vagyunk, a Guemey és az Imperial Helicopters. – Az Imperial Helicopters az Imperial Air nevű, félig brit állami tulajdonban lévő légitársaságnak a leányvállalata volt. – Rendkívül fontos, hogy Iránban jól menjenek a dolgok – a szerződéseink, a gépeink, a tartalék alkatrészeink jelentik rá a biztosítékot, hogy ki tudjuk fizetni az új gépeket. Légy óvatos a partnereinkkel! Hogy viselkednek a nyájias urak?

– Ahogy mindig.

Gavallanek ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy tudja, az üzleti kapcsolattartás Teheránban ugyanolyan nehéz, mint korábban volt. – Londonban találkoztam Dzsavada tábornokkal – mondta. Dzsavada egy évvel korábban, a zűrzavar kezdete előtt hagyta el családotól Iránt. Az utolsó három hónapban még két iráni partnerük utazott, szintén családotól, Londonba „egészségi okokból”, négy pedig Amerikában tartózkodott, ugyancsak a családjával. – Derűlátó, ami a jövőt illeti, az igényei pedig változatlanul nagyok. Mi van Kharggal? Visszamehetünk már? – A Perzsa-öbölben lévő Kharg sziget egyetlen hatalmas olajkikötő volt, amelyen keresztül Irán nyersolajának a legnagyobb részét exportálta. Egy évvel korábban még napi hatmillió hordónyi ömlött keresztül rajta, de tizenkét

hónap alatt ez a mennyiség napi 600 000 hordóra csökkent. Kharg óriási bevételi forrást jelentett az S-G-nek, de három hete minden ott tartózkodó helikopterét, és a Rudiger Lutz kapitány vezetése alatt álló teljes személyzetet elküldte onnan Bandar-Deilamnak, a legközelebbi nagy parti kikötővárosnak a katonai parancsnoka. – Van rá esély, hogy visszamehessünk?

– Egyelőre nincs, de ha a sztrájk befejeződik, és újból beindul a munka, akkor Bandar-Deilamból is ki tudjuk szolgálni a tengeri kitermelőhelyeket. – McIver nagyon szerette volna elmesélni Gavallannek, hogy találkozott Rudigerrel, aki bevallotta neki, hogy örül, mert eljöhettek a szigetről, ami olyan, akár egy időzített bomba; bármikor felrobbanhat, hisz olyan könnyű szabotázst elkövetni ellene. Erőt vett azonban magán, és helyette csak annyit mondott: – Küldök egy beszámolót az elmenőkkel. A hatóságok mindent ellenőrzés alatt tartanak.

– Rendben. Hogy van Scot?

– Remekül dolgozik. Elég gyakorlott már ahhoz, hogy bármelyik pillanatban átülhessen egy 212-esre – felelte McIver, és elégedetten mosolygott hozzá. Ő volt Scot első repülőoktatója.

– Prima. Hazahívom, hogy megkapja a kiképzést az X-63-ra is.

– Egyelőre ne! Várj még vele, Andy! Úgyesen végzi a dolgát, de kell még neki kis idő, hogy igazán belejöjjön. Legalább egy évig hadd repüljön csak 212-esen!

– Úgy lesz. Eszemben sincs vitatkozni veled. Mi a helyzet Lengehben? – Ez a Teherántól legtávolabb, délkeleten lévő bázisuk szolgálta ki a Hormuzi-szoros környékén lévő megrendelőket.

– Minden a legnagyobb rendben. Scragger szerint Sirinél teljes gőzzel üzemelnek az új kutak, a tartályok színültig vannak, és a legfrissebb hírek szerint ott nincs sztrájk. Valószínűleg azért nem, mert Sirit a franciák üzemeltetik, akik befogadták Khomeinit, amikor pár hónapja mennie kellett Irakból.

– Ha beszélsz Scraggel, mondd meg a vén csibésznek, hogy üdvözlöm!

– Andy, nem gondolod, hogy beszélned kellene vele a nyugdíjról és...

– Milyen volt az orvosija?

- Tökéletes, de...
- Háromhavonta jár ellenőrzésre? Szigorúan megvizsgálják?
- Igen, de...
- Akkor addig repül, ameddig akar.
- Igen, de már hatvanhárom éves és ide...
- Amíg az orvos engedi, kapitány marad. Megígértem neki.

– Na jó. Csak azt nem tudom, hogy képes ilyen remekül tartani magát az a vén kötekedő, élvhajhász, mindig önfejű csibész. Esküszöm, néha már arra gondolok, hogy csal, pedig az egészen biztos, hogy az orvosi jelentést nem képes meghamisítani. Bármennyire akarná is, lehetetlen. Még azt is megtettem, hogy ellenőrző repülésre mentem vele, de változatlanul olyan tökéletesen csinál mindent, hogy csak A1-re lehet minősíteni – mesélte McIver, majd hirtelen témát váltott: – Pénzre lenne szükségem, Andy! Készpénzre.

- Rögtön rohanjak a postára?

McIver hallotta a vonal túlsó végéről érkező vidám nevetést, és egy pillanatra neki is jobb kedve támadt. – Menj a francba, Chinaboy! – A becenevet ő ragasztotta Gavallanre, aki mielőtt Aberdeenbe költözött volna, élete nagy részét kínaiak között töltötte, előbb Sanghajban, aztán Hongkongban a Struan-háznál. Ott találkoztak először. Amikor megismerkedtek, McIvernek állandó gondokkal küszködő kis helikoptervállalata volt a gyarmaton. – Az isten szerelmére, nem tudjuk fizetni a földi személyzetet, a pilótákat is alig, és mindent a... – Még idejében elharapta a mondat végét. Eszébe jutott, hogy valaki esetleg lehallgatja a beszélgetésüket, és nem mondta ki, hogy mindent a feketepiacon kell beszerezniük. – A bankok változatlanul zárva vannak, és ami készpénzünk akad még, az *heung-jau*. – Kantoni kifejezést használt, ami szó szerint bűdös koszt jelentett, és a kenőpénz megjelölésére szolgált.

- Dzsavada megígérte, hogy Valik tábornok holnap ad félmillió riált. Már itt is van a megerősítő telex.

– Az alig hatezer dollár, a kifizetetlen számláink összege pedig annak majdnem a hússzorosára rúgnak.

– Tudom, öreg, de Dzsavada szerint Bahtjár és az ajatollah is azt akarja, hogy a bankok legkésőbb egy héten belül újból kinyissanak.

Esküszik rá, hogy mihelyt ez megtörténik, az IHC kifizet mindent, amivel tartozik.

– Addig is, nem méltóztatna hozzájárulni az A-kötvényekhez? – McIver és Gavallan ezt a nevet adta az IHC Iránon kívül tartott, csaknem hatmillió dollár összegű betéteinek. A leányvállalatnak volt szabadon felhasználható pénze, nyugodtan ki tudta volna fizetni négymillió dollárt megközelítő tartozását az S-G-nek.

– Nem. Arra hivatkozik, hogy a partnerek hivatalos beleegyezése kell hozzá. Egyelőre marad tehát a patthelyzet.

Hála istennek, gondolta McIver. Ahhoz ugyanis, hogy a szóban forgó pénzhez hozzá lehessen férni, három aláírás kellett – kettő iráni részről, egy pedig az S-G-től –, úgyhogy egyik fél sem csapolhatta meg a másik beleegyezése nélkül a számlákat. – Nem túl kockázatos a helyzet, Andy? – kérdezte. – Az új gépekre adott előleggel és az itteni elmaradásokkal, úgy látszik, borotvaélen táncolsz.

– Mi nem kockázatos az életben, Mac? Az a fontos, hogy a jövőnk rózsás.

Igen, úgy általában a helikopterüzleté, állapította meg magában McIver. De hogy konkrétan Iránban is az lesz-e, afelől nem volt biztos. Az előző évben a partnerek rákényszerítették Gavallant, hogy az S-G Iránban tartott összes helikopterének és tartalék alkatrészének a tulajdonjogát ruházza át az IHC-re. Gavallan azzal a kikötéssel egyezett bele, hogy amikor csak akarja, visszavásárolhatja őket, a partnerek rendszeresen fizetik a gépek és a felszerelés bérleti díját, és rendezik minden tartozásukat. Azóta viszont, hogy a válság elkezdődött és a bankok bezártak, az IHC-nek nem volt pénze, és Gavallannek az S-G aberdeeni számláiról kellett fedeznie az S-G iráni működési költségeit. A partnerek arra hivatkoztak, nem az ő hibájuk, hogy a bankok nem működnek, Dzsavada és Valik pedig fogadkozott, hogy mihelyt az élet visszatér a normális kerékvágásba, az összes tartozást rendezni fogják. – Ne felejtse el, Andrew – mondták –, hogy éveken keresztül ragyogó szerződéseket hoztunk neked, amelyek nélkül az S-G nem működhetne Iránban! Mihelyt a helyzet normalizálódik...

– Az iráni szerződéseink, ebben igazuk van a partnereinknek, változatlanul nyereségesek – mondta Gavallan –, és ha a Guerney

távozik, akkor még előnyösebb helyzetben leszünk. – Igen, gondolta McIver, bár évente szorítanak egyet a présen, amitől a mi részesedésünk egyre kisebb, az övék pedig egyre nagyobb lesz. – Ők tartják kézben az országot, ahogy eddig is, és esküsznek rá, hogy el fog múlni ez a zűrzavar – folytatta Gavallan. – A helikopterekre feltétlenül szükségük van ahhoz, hogy működtetni tudják az olajkutakat. Itt is mindenki azt mondja – a miniszter, a nagykövetük, a szakértőink –, hogy ez a mostani balhé nem tart soká. Miért is tartana? A sah mindent megtett azért, hogy modernizálja az országot, az emberek jövedelme megnőtt, az írástudatlanságot sikerült visszaszorítani. Az olajbevételek óriásiak, és a miniszter szerint még nagyobbak lesznek, mielőtt kikeverednek ebből a slamasztikából. Ez a véleményük a washingtoni ismerőseimnek, még az öreg Willie-nek is az ExTextől, márpedig ha valaki, akkor ő igazán ismeri a helyzetet. Ötven az egyhez az esély rá, hogy féléven belül helyreáll a rend. A sah átadja a trónt a fiának, Rezának, és bevezetik az alkotmányos monarchiát. Addig szerintem az lesz a legjobb, ha...

A készülék elnémult, és McIver hiába mozgatta meg dühösen a vezetéket, csak szaggatott jelzést kapott, ami jelezte, hogy a vonal foglalt. Dühösen lecsapta a kagylót, mire, hogy valami változatosság is legyen, váratlanul visszatért az áram.

– A fenébe! – mondta elégedetlenül Genny. – A gyertya sokkal hangulatosabb.

Pettikin elmosolyodott, leoltotta a villanyt, és valóban, a gyertyafénytől a szoba meghittebbnek látszott, az ezüst evőeszköz is szebben csillogott a vacsorához megterített asztalon. – Igazad van, Genny, mint mindig.

– Kösz, Charlie! Tudtam, hogy rád mindig számíthatok – válaszolta az asszony, – A vacsora egyébként mindjárt kész. Duncan, ihatsz még egy whiskyt, csak ne olyan erőset, mint amelyet titokban beszoptál. Ne nézz rám ilyen ártatlanul! A Nagy Vezérünkkel folytatott beszélgetés után ennyit megérdemelsz. Evés közben majd elmondod, miről társalogtatok. – Genny megfordult, és a férfiakat otthagya visszament a konyhába, hogy bevigye az ételt.

Míg kint maradt, McIver elmondta Pettikinnek, amit Gavallantól hallott. Pettikin nem tartozott az S-G, vagy az IHC igazgatói közé, úgyhogy legfeljebb tanácsokat adhatott, a döntéseket McIvernek

egyedül kellett meghoznia, és vállalnia is. Most éppen a gondolataiba mélyedten állt az ablaknál, és elégedett volt, mert annyi sikertelen próbálkozás után végre tudott beszélni régi barátjával. Mikor is kezdődött, kérdezte magától. Régen, tizennégy éve.

1965 nyarán, amikor Mao Ce-tung forradalmi jelszavai a gyarmatra is eljutottak, Kínában fékevesztetten tomboltak a vörösgárdisták, vakhitüknek engedelmessé tönkretették az országot, és dühöngésük Hongkongban is érezte a hatását, Gavallan levelet írt neki. McIver helikoptervállalatát akkor már csőd fenyegette, kis gépe árának a részleteit sem tudta időben, rendszeresen fizetni, Genny pedig két tizenéves gyerekkel küszködött egy csöppnyi, zajos utcára néző lakásban Kowloonban, ahol a zavargások a legerősebbek voltak.

– Nézd mit kaptam, Gen! Olvasd csak el! – A levél a következőképpen hangzott: Kedves Mr. McIver! Biztosan emlékszik még rá, hogy találkoztunk egypárszor a lóversenyen, amikor néhány évvel ezelőtt még a Struan-háznál dolgoztam, és egyszer elég sokat nyertünk is a Chinaboy nevű bérelten. A tajpan, Ian Dunross ajánlotta, hogy írjak magának, mivel sürgősen szükségem volna a szakértelmére. Elmondta, hogy maga tanította meg helikoptert vezetni, és a legmelegebben ajánlotta. Az északi-tengeri olajkitermelés többé nem vágyálom, hanem befejezett tény. Már csak el kell kezdeni, és nekem határozott véleményem, hogy a fúrótornyokat az ottani időjárási körülmények között kizárólag helikopterrel lehet folyamatosan kiszolgálni. Tudom, hogy ez egyelőre elképzelhetetlennek tűnik – maga nyilván a bevett repülési szabályokra hivatkozna –, de meg tudjuk csinálni, hogy ne legyen az. Én szállítom hozzá az időjárást, maga a repülős szakértelmet. Az ajánlatom havi ezer font, hároméves szerződés, hogy kiderüljön, tudjuk-e együtt csinálni, siker esetén különjutalom, ingyenes hazaköltözés – a családdal együtt – Aberdeenbe, és egy láda Loch Way whisky karácsonyra. Kérem, hívjon fel telefonon, mihelyt...

Anélkül, hogy egyetlen szó kommentárt is fűzött volna hozzá, Genny hanyag mozdulattal visszaadta neki a levelet, és kifelé indult a szobából, amelyet ezúttal is betöltötték a nagyváros megszokott zajai – az utcai forgalom moraja, árusok harsány kiáltásai, hajókürtök

bugása, alacsonyan szálló repülőgépek hajtóműveinek a dübörgése, a csukott, széltől zörgő ablakon is átszüremlő harsány kínai zene.

– Hová az ördögbe mégy?

– Csomagolni. – Az asszony végre boldog nevetésre fakadt, visszaroht, és a nyakába vetette magát. – Az égből pottyant az ölünkbe ez a lehetőség, Duncan! Telefonálj, hívd fel most, azonnal...

– Na de Aberdeen?! Múszeres repülés, függetlenül attól, hogy milyenek az időjárási körülmények? Nincs az a gép, amelyikkel ezt meg lehet...

– Neked sikerülni fog. Hogyne sikerülne! Ejnye, hova az ördögbe tűnt Hamish és Sarah?

– Szombat van, biztosan moziba...

Az ablakot bezúzva egy téglá repült a szobába, és odakint újra kezdődött a tombolás. A lakásuk az első emeleten volt, ablakai Kowloon sűrűn lakott Mong Kok negyedének az egyik szűk utcájára néztek. Odakint öt-tízezer felhergelt kínai tombolt éppen, és kiáltozta folyamatosan, hogy: Mao, Mao, Kuaj Loh! A Kuaj Loh – Idegen Ördög – volt az egyik kedvenc harci kiáltásuk, és miután sikerült kellőképpen lázba hozniuk egymást, a száz-yardnyira lévő rendőrőrszoba felé özönlöttek, amely előtt néhány egyenruhás kínai rendőr és három brit katonatiszt várakozott némán, hevenyészett kordon mögé húzódva.

– Jézusom, Gen! Ezeknél fegyver van! – kiáltotta McIver. A megdöbbenéstől szóhoz is alig bírt jutni. A rendőröknél ugyanis rendszerint csak gumibot volt, ám előző nap, a közelben a svájci konzul és a felesége halálra égett, amikor a csőcselék felfordította és meggyújtotta a kocsijukat. Éjszaka a kormányzó rádión és televízióban elhangzott beszédben figyelmeztetett rá, hogy a rendőrség minden szükséges lépést megtesz az utcai zavargások megfékezése érdekében. – Húzódj le, Gen! Gyere el az ablaktól...

McIver hangját rendőrségi megafon harsogása nyomta el – a rendőralakulat parancsnoka kantoni nyelvjárásban és angolul is felszólította a Tomeget, hogy vonuljon el békésen. A tüntetők, persze, oda sem figyeltek rá, és támadásra lendültek a kordon ellen. Újabb felszólítás következett, aminek szintén nem volt foganatja, utána pedig eldördültek a lövések, amelyektől az elől haladók pánikba estek, visszafelé kezdték szorítani az utánuk nyomulókat, és a vad

tolongásban többeket halálra tapostak. Nem sok idő kellett hozzá, hogy az utca teljesen kiürüljön, és csak az élettelenül a porban heverők maradjanak hátra. Hongkong szigetén ehhez megszólalásig hasonlító események zajlottak le, és másnapra a gyarmaton helyreállt a nyugalom, nem következett be több zajos tüntetés. Az anyaországból átszivárgott vörösgárdisták hasztalan próbálták meg újból feltüzelní a Tomeget, erőlködésük nem hozta meg a várt eredményt, és hamarosan letartóztatták és visszatoloncolták őket oda, ahonnan jöttek.

Egy hét alatt McIvernek sikerült túladnia vállalati részesedésén, Aberdeenbe repült – Genny a gyerekekkel valamivel később követte csak –, és teljes lendülettel belevetette magát az újfajta, érdekes tevékenységbe. Egy hónapjába telt, amíg berendezte a lakásukat, és megszabadult a feleslegessé vált holmiktól. Mire Genny megérkezett, már minden a helyére került, a McCloud helikopter-kikötő közelében lévő lakás tökéletes rendben várta új lakóit, de az asszony legelső szava az volt, hogy nem felel meg neki a hely. – Az isten szerelmére, Duncan, egymillió kilométerre van a legközelebbi iskolától. Tessék? Hogy akkor költözzünk be Aberdeenbe? Nem, drágám! Most, hogy már olyan gazdag vagy, mint Dunross, házat fogunk bérelni...

McIver csöndesen elmosolyodott, felidézve emlékezetében azokat a napokat. Genny boldog volt, mert Skóciában lehetett – soha nem érezte igazán jól magát Hongkongban, ahol kevés volt a pénzük, és a gyerekek megfelelő ellátása komoly nehézségekkel járt –, ő pedig imádta a munkáját, remekül érezte magát Gavallannel és Gavallannek dolgozva, csak az Északi-tengert utálta, az állandó nedves hideget, és a sós tengeri szél okozta ízületi fájdalmakat. Ezzel együtt is megérte visszamenni, valamivel több, mint öt évet ott tölteni, felújítani régi ismeretségeit a helikopterpilóták változatlanul szűk, belterjes világában – többségük még mindig a brit, a kanadai, az ausztrál és az amerikai légierőtől került ki –, és kivárni azt az időszakot, amikor elkezdhetek terjeszkedni. Karácsonykor mindig jelentős összegű jutalmat kapott, amit félretett a nyugdíjas évekre, és soha nem maradt el a beígért láda Loch Way whisky sem. Tulajdonképpen ez az ígéret volt az, ami igazán megfogott, és aminek nem tudtam ellenállni, mondta magában. Gavallan fáradhatatlan volt, maga felelt meg legjobban az általa kiadott jelszónak: Légy merész és határozott! Kelet-Skóciában, Aberdeentől Invernessig és

Dundee-ig, már csak úgy emlegették, hogy a Nagyúr, akinek a keze elér Londonba, New Yorkba, Houstonba – mindenhová, ahol kicsit is jól megy az olajüzlet. Igen, az öreg Chinaboy fantasztikus, mindenkit képes a kisujja köré tekerni, gondolta McIver, csöppnyi rosszallás, ellenérzés nélkül. Elég, ha csak azt vesszük, ahogy mi idecsöppentünk...

– Hallgass ide, Mac! – mondta neki egyszer Andrew Gavallan, még a hatvanas évek végén. – Nemrég vadászaton találkoztam az iráni hadsereg vezérkarának az egyik vezetőjével, egy tábornokkal. Beni Haszánnak hívják, nagykutya, és remekül vág az esze – húszat lép, amíg én csak tizenötöt. A hétvégét vele töltöttem, sikerült eladnom neki gyalogság és tüzérség támogatására alkalmas csatahelikoptereket, teljes, a hadsereg és a légierő számára is alkalmas kiképzési programot, na és helikoptereket az olajkitermeléshez. Megütöttük vele a főnyereményt, öreg!

– Ha igaz, amit mondasz, akkor a felét sem fogjuk tudni teljesíteni a vállalásunknak.

– Beni Haszán fantasztikus fickó, a sah pedig valóban haladó gondolkodású. Óriási modernizációs tervei vannak. Ismered valamennyire Iránt?

– Nem, Chinaboy! – válaszolta gyanakvón McIver. Láta, hogy barátjának a tekintete lázasan csillog, és gondolatban felkészült az újabb, ilyenkor szokásos, hajmeresztő ötletre. – Miért?

– Azért, mert péntekre megrendeltem nektek a Bahreinbe szóló jegyet. Neked és Gennynek... Ne! Várj egy kicsit, Mac! Hallottál a Sheik Aviationról?

– Genny remekül érzi magát Aberdeenben, esze ágában sincs elköltözni innen, a gyerekek most fejezik be az iskolát, leraktuk a foglalót egy házáért, egy tapodtat sem megyünk, és különben is, Genny meg fog ölni, ha csak megemlíted neki a dolgot.

– Természetesen – válaszolta az ellenvetésekre igazából oda sem figyelve Gavallan. – Szóval, mit tudsz a Sheik Aviationról?

– Kicsi, de jól bejáratott helikoptervállalat, ami a Perzsa-öböl térségében működik. Három 206-osa van és néhány merev szárnyú szállítógépe, amelyek Bahreinben állomásoznak – kezdte sorolni az

adatokat McIver. – Hozzáértőn irányítják, sok megrendelése van az ARAMCO-tól, az ExTextől, és azt hiszem, az IranOiltól is. A főnöke és egyben a tulajdonosa is Jock Forsyth, egykori ejtőernyős és pilóta, aki még az ötvenes években alapította a céget egy öreg haverommal, Scrag Scraggerrel. Scrag ausztrál, az ausztrál légierőnél szolgált, megkapta a Légierő Érdemkeresztjét, a Kiemelkedő Repülő Szolgálatért Keresztet, mindkettőt a szalagokkal, szerelmese a helikoptereknek, és tulajdonképpen ő a cég igazi tulajdonosa. A vállalat eleinte Szingapúrban működött, ott haverkodtam össze vele. Együtt voltunk egy bulin, és már nem emlékszem rá, hogy ki kezdte, de később a többiek szentül állították, hogy verekedtünk is. Később átköltöztek az Öbölbe, ahol az ExTex egyik helyi főnöke nagyon előnyös szerződést kínált nekik. Miért?

– Nemrég vettem meg a céget – válaszolta Gavallan. – Hétfőn el is kezdheted a munkát, mint ügyvezető igazgató. Scragger és az összes pilóta marad, ha azt mondd, vagy el is küldheted őket. Szerintem szükségünk volna a szakértelmükre, ráadásul egytől egyig remek srácoknak tűnnek. Forsyth is elégedett, örül neki, hogy visszavonulhat, és letelepedhet Devonban. Érdekes, Scragger nem említette, hogy ismer téged, bár az is igaz, hogy vele csak rövid időt töltöttem, és többnyire Forsyth-szal tárgyaltam. Mostantól a vállalat neve S-G Helicopters Ltd. Szeretném, ha pénteken Teheránba utaznál... figyelj már ide, az istenért... szóval Teheránba utaznál, és felállítanád a cég központját. Megbeszéltem Beni Haszánnal, hogy találkoztok, és aláírtátok a légierővel kapcsolatos szerződést. Azt mondta, hogy boldogan bemutat bennünket a megfelelő embereknek. Ja igen! Tíz százalékos részesedést kapsz a nyereségből, tíz százalékot az új iráni leányvállalat részvényeiből, és te vagy az ügyvezető igazgatója az iráni részlegnek, amihez az Öböl is hozzátartozik. Egyelőre, amíg újabb területek nem jönnek hozzá...

McIver természetesen elutazott. Nem volt képes ellentmondani Gavallannek, imádott vele dolgozni, és csak azt nem tudta kitalálni, hogy Andy mivel tudta végül is meggyőzni Gennyt. Aznap este, amikor hazament a munkából, a felesége szódás whiskyvel várta, és csodálatosan mosolygott rá. – Szervusz, drágám! Kellemes napod volt?

– Na hadd halljam! Ki vele, miről van szó! – válaszolta némi gyanakvással.

– Rólad. Andy szerint ragyogó új lehetőség vár ránk valahol, egy Teherán nevű helyen, valami Perzsiában.

– Iránban. Régen Perzsiának hívták, de most Irán a neve. Én azt hit...

– Fantasztikusan izgalmas. Mikor utazunk?

– Hát... Arra gondoltam, hogy ezt még alaposan meg kell beszélnünk, és ha nincs ellene kifogásod, akkor szervezhetnénk úgy a dolgot, hogy két hónapot töltsék ott, utána egyet itthon és...

– És mit akarsz kezdeni abban a két hónapban éjszakánként és a vasárnapokon? – kérdezte az asszony.

– Én... Éjjel-nappal melózni fogunk és nem...

– Sheik Aviaton? Te meg az öreg Scragger, amint végigisszátok és ficáncoljátok az összes, Szeuetől keletre eső bárt és kocsmát?

– Én?! Ne butáskodj! Annyi lesz ott a munka, hogy ha akar...

– Nem, öregem! Huhh! Két hónap ott és egy hónap itthon? Ha Andy valóban ezt forgatja a fejében, akkor komolyan mondom, hogy vége! Vagy mindannyian megyünk, az egész család, vagy te is maradsz! – Genny kis szünetet tartott, majd ha lehet, még édesebben mosolygott a férjére, mint addig. – Egyetértesz velem, szívem?

– Gondold végig, Gen...

Egy hónap sem telt belé, és ismét új életet kezdtek, ami izgalmas volt, és McIver őszintén imádta. Érdekes emberekkel ismerkedett össze, rengeteget nevetett Scraggel és a többiekkel, új barátokat szerzett Charlie, Lochart, Jean-Luc és Erkki személyében, és a céget az Iránban és a Perzsa-öbölben működő leghatékonyabb, legbiztonságosabb vállalkozássá fejlesztette. Önállóan intézkedett, és senki nem szólt bele a munkájába. Amit létrehozott, az a saját gyermeke volt, egyedül az övé.

A Sheik Aviation azonban csak az első szerzemény volt, Gavallan egyre újabbakat csatolt hozzá vásárlás, vagy vállalati fúzió révén. Honnan vagy képes ilyen rengeteg pénzt szerezni, Andy? – kérdezte tőle egy alkalommal McIver.

– A bankoktól. Ki mástól? Skótok vagyunk, vagy mifene! Ennyi csak kitelik tőlünk!

Jóval később, és akkor is csak véletlenül jött rá, hogy az S-G Helicopters mögött lényegében a Struan kereskedőház áll, az látja el a kellő mennyiségű pénzzel, biztosítja számára a szilárd háttérrel adó szakértelmet, és az S-G a hatalmas konglomerátumnak lényegében a leányvállalata.

– Hogyan jöttél rá, Mac? – kérdezte tőle mogorván Gavallan.

– A Sydneyben lakó régi haverom írta, hogy találkozott Linbarral, aki dühödten panaszkodott, mert az S-G gondjai is a Nemes Házra hárulnak. Javíts ki, ha tévedek, de tudomásom szerint Linbar a Struan-cég ausztráliai részlegének a vezetője!

– Csak szeretne az lenni. Tudod, Ian szólt, hogy a Struan's jelenlétét ne verjem nagy dobra. David szeretné, ha nem derülne rá fény, úgyhogy hallgass róla, ha lehet! – válaszolta Gavallan. David, akiről beszélt, David MacStruan volt, az akkori tajpan.

– Természetesen. Gennynek sem említem. Nekem viszont sok mindent megmagyaráz ez az értesülés, és jó érzés tudnom, hogy ha titokban is, de a Nemes Ház áll mögöttünk. Soha nem értettem igazán, miért jöttél el tőlük. – Gavallan mosolygott ugyan, de nem válaszolt. – Liz természetesen tud a Struan-kapcsolatról, és a Belső Iroda tagjai is, de ezzel kész – mondta.

McIver sem árulta el senkinek, ami tudomására jutott, az S-G pedig tovább terjeszkedett, és ahogyan az olajüzlet fejlődött, úgy vált egyre nagyobbá. A nyereség szintén nőtt, és vele együtt az iráni vállalkozás részvényeinek az értéke is. Biztos lehetett benne, hogy hat-hét év múlva, amikor visszavonul, nem lesznek anyagi gondjaik. Nem volna még itt az ideje, hogy befejezd? – kérdezte minden évben Genny. – Több mint elég már a pénzünk, Duncan!

– Nem a pénz miatt csinálom – felelte erre minden alkalommal.

McIver az ablaknál állt, és a Dzsaleh fölötti, egyre élénkebbé és terebélyesebbé váló vörös derengést figyelte. Nagyon aggódott, arra gondolt, hogy ami Dzsalehben elkezdődött, az bármikor egész Teheránra kiterjedhet.

Már csak ez kellett, gondolta, újból belekortyolva a whiskyjébe. Mi az ördögöt akart mondani Chinaboy, amikor megszakadt a vonal? Ha valami igazán fontosat, akkor biztosan megtalálja a módját, hogy értesítsen. Eddig mindig megtette. Szörnyű, ami Stansonnal történt. Ő volt a harmadik civil – mellel még mind amerikai –, akit az utóbbi

néhány hónapban „ismeretlen fegyveresek” meggyilkoltak. Ketten közülük az ExTex alkalmazottai voltak, egy pedig a Guerneyé. Kíváncsi vagyok, ránk mikor kerül sor. Az irániak ugyanúgy gyűlölik a briteket, ahogy a jenkiket. Honnan szerezzek készpénzt? Félmillió riál egy hétre sem lesz elég. Valahogy rá kellene vennem a partnereket, hogy fizessenek, de ők is csirkefogók, és csak magukkal törődnek, azzal, hogy minél jobban teli legyen a zsebük.

Felhajtotta a maradék whiskyjét. A partnerek nélkül, fűzte tovább a gondolatot, ennyi év után sem megyünk semmire. Ők tudják, kivel hogyan kell beszélni, melyik kinyújtott kézbe mennyit kell tenni, kinek kell hízelegni, ki milyen ajándéknak örül a leginkább. Ők tudnak fársziul, ők jelentik a biztos kapcsolatot. Mindazonáltal Chinaboy-nak igaza volt: akárki győz is, Khomeini, Bahtjár vagy a tábornokok, szükségük lesz a helikopterekre...

Odakint a konyhában Genny kis híján elbőgte magát. Fél éve őrzött titokban egy jókora konzervdoboznyi haggist, és az előbb, amikor felnyitotta, kiderült, hogy megromlott. Pedig Duncan úgy imádja! Hogy miért, az, persze, megfejthetetlen. Apróra darabolt birkaszív, máj és tüdő, összekeverve zabkásával, felaprított hagymával, némi faggyúval és fűszerekkel, beletöltve a birka gyomrába, és aztán órákon át főzve, míg elkészül. – Pfuj! A fene essen ebbe a rohadt életbe! – Scot Gavallant kérte meg, hogy szerezzen egyet, megeskette arra is, hogy nem árulja el a titkot, és gondosan őrizgette, dugdosta a kincset.

Ezen a napon volt a házassági évfordulójuk, és ez lett volna a gondosan kitervelt meglepetés Duncan számára. A fene egye meg!

Nem Scot hibája, hogy romlott, gondolta elkeseredetten. De akkor is! Hónapokon át terveztem ezt a vacsorát, és a végén mégsem sikerült! Először az a piszok hentes hagyott cserben, pedig előre, és duplán kifizettem a csirkefogót – a fene egye meg az Insa Alláhjaival együtt –, aztán nem volt elég készpénzem, hogy a rohadék konkurensétől friss bárányhúst vegyek, később a fűszeres is bezárta a boltot, sztrájkba lépett, most pedig...

A kis konyha ablaka félig nyitva volt, és tisztán hallotta a géppisztolysorozatot, ami most már közelebről érkezett, és nem

sokkal utána a sok ezer torokból feltörő mély morajlás is: – Alláh-u Akbár... Alláh-u Akbár... – Genny fázósan megborzongott, és ezúttal furcsa módon fenyegetőnek érezte a hangot. Korábban, amikor még nem volt ekkora a felfordulás, biztonságot keltőnek tűnt számára a müezzinek imára hívó, a minaretek tetejéről naponta ötször felhangzó kiáltása. Most viszont nem; így, hogy ezer dühös torokból harsant egyszerre, már ijesztő volt.

Most már utálok itt lenni, gondolta. Gyűlölte a fegyvereket és a fenyegető üzeneteket. Reggel megint talált egyet a postaládában – ez volt a második, amit hozzájuk bedobtak –, és akárcsak a többit, ezt is hibásan gépelték le, hogy aztán a leggyengébb minőségű papírra sokszorosítsák. December 1-jén egy hónapot adtunk magának, hogy a családjával együtt elhagyja az országunkat, de még mindig itt vannak. Mostantól az ellenségeink, és könyörtelenül le fogunk sújtani magukra. A levélen – ugyanazt kapta csaknem minden, Iránban tartózkodó külföldi – nem volt aláírás.

Utálok a fegyvereket, gondolta Genny. Utálok, hogy hideg van, mert leállt a fűtés, utálok a mocskos budijaikat, amelyekre kénytelen rákuperodni az ember, mint valami állat, utálok az ostoba erőszakjukat, azt, hogy vadul képesek szétrombolni valamit, ami igazán szép és jó volt. Gyűlölök órákig sorba állni! A francba minden mozdulni nem akaró sorral! Francba azzal a szeméttel, aki elrontotta ezt az utolsó doboz haggist, francba ezzel a rohadt kis konyhával és a marhahústállal! Soha a bűdös életben nem leszek képes megérteni, miért szeretik annyira a férfiak! Nevetséges! Konzerv marhahús összekeverve főtt krumplival, kevés hagymával, vajjal és tejjel, ha éppen van, megszórva prézlivvel, és addig sütve, amíg a teteje meg nem barnul. Pfuj! Ami pedig a kelbimbót illeti, főzés közben olyan szaga van, hogy hányingert kapok tőle, bár azt mondják, nagyon egészséges, és Duncanre elég ránézni, hogy lássa az ember, nincs olyan jó színben, mint kellene. Persze, azt hiszi, hogy be tud csapni. Charlie-t vajon sikerült? Nem hiszem. Claire-nek teljesen elment az esze, hogy itt hagyott egy ilyen rendes embert. Kíváncsi lennék rá, Charlie vajon tud-e a Guerney pilótájával folytatott viszonyáról. Nem olyan vészes a dolog, feltéve, hogy nem kerül nyilvánosságra. Rossz lehet annyit egyedül lenni, mint Claire volt, és ha valakinek ahhoz támad gusztusa... Azért örülök, hogy barátsággal váltak el, még akkor is, ha Claire szerintem önző, lelketlen néember.

A tükörben megpillantva magát, automatikusan megigazította a haját, és hosszan farkasszemet nézett a képmásával. Hová lett a fiatalságod, kérdezte. Nem tudom. Volt, elment. Legalábbis az enyém, mert Duncan a korához képest még mindig fiatal. Csak vigyázná magára kicsivel jobban! A fene egye meg Gavallant! Nem, ez sem igaz. Andy remek ember. Örülök, hogy megtalálta a párját. Maureen majd formában tartja, és a kis Electra is. Féltem, hogy a végén még a kínai titkárnőjét fogja feleségül venni. Huhh! Andy nagyszerű, és Irán is az. Pontosabban volt. Ideje hogy elutazzunk, és élvezzük, amit összegyűjtöttünk. Muszáj megtennünk. De hogyan?

Genny fölnevetett, mert rájött, hogy ismét ahhoz a kérdéshez lyukadt ki, amit már számtalanszor föltett magának az utóbbi hetekben.

Óvatosan kinyitotta a sütőt, belenézett, aztán becsukta. Ki nem állhatom ezt az ocsmány kaját, mondta magában utálkozva.

A vacsora remek volt, a darált marhahús tetején a prézli aranybarnára sült, pontosan olyanra, amilyenek szerették. – Kinyitnád a bort, Duncan? Perzsa, de be kell érnetek vele. Ez az utolsó üveg. – Rendszerint jól el voltak látva különböző francia és perzsa borokkal, de kifogyott a készletük, miután a Tomeg a mollahoktól feltüzelve, és Khomeini szigorú utasításait követve – a Korán minden formában tiltja az alkoholfogyasztást – feldúlta Teherán összes, szeszes italt árusító üzletét. – A bazárban az árustól azt hallottam, hogy nem lehet többé árulni, és még a nyugati szállodákban is tilos fogyasztani.

– Nem hiszem, hogy túl sokáig tartana. Az emberek nem fogják elviselni ezt a megveszekedett fundamentalizmust – mondta Pettikin. – Perzsiában biztosan nem. Elég visszagondolni a történelmükre. A sahkok ezekben a kérdésekben mindig engedékenyek voltak, és miért is ne lettek volna azok! Majdnem háromezer éven keresztül Perzsia a gyönyörű asszonyairól – nézzétek meg Azadehet és Sarazadot –, a remek szőlőjéről és a tüzes borairól volt híres. És Omar Hajjám négysorosai, a rubáik? Mi mást dicsóít mindegyikben, mint a bort, a gyönyörű nőket és a dalt? Szerintem Perzsia örökre megmarad.

– Perzsia. Mennyivel jobban hangzik, mint az, hogy Irán. Sokkal egzotikusabb, rögtön az jut eszembe róla, milyennek láttam a jövetelünkkor. Gyönyörű volt – válaszolta Genny. Az újabb sorozatot hallva kis időre elhallgatott, aztán, hogy leplezze az idegességét, lelkes hangon folytatta: – Sarazad mesélte, hogy ők mindig Iránnak nevezték az országot, magukat pedig árjáknak. A Perzsia név állítólag a régi görögöktől származik, Nagy Sándortól, és az utódaitól. Az itteniek boldogok voltak, amikor Reza sah elrendelte, hogy Perzsiát újból Iránnak nevezzék. Köszönöm, Duncan! – Fölvette a poharát, megcsodálta a bor színét, beleszagolt, és szeretettel rámosolygott a férjére.

– Csodálatos vacsora volt, Gen – mondta neki McIver, és a vállát átfogva erősen magához szorította.

Dicsérték az ételt, a bort, de korántsem voltak olyan vidámak, mint mutatták. Ahhoz túl sok volt a nyugtalanító körülmény. Az utcán tankok csörömpöltek, gyakoribbá vált a lövöldözés, egyre szélesebb vörös sáv terült szét az égen Dzsaleh fölött, és a Tomeg morajlása is nyugtalanítóbbá vált. Már a desszert közepénél tartottak McIver kedvence volt ez is, borban áztatott és lekvárral töltött mandulás piskóta, jó sok tejszínhabbal – amikor a cég egyik pilótája, Nogger Lane tántorgott be a lakásba lépetten, véraláfutásos arccal, egy lányt támogatva. A lány magas volt, sötét hajú és fekete szemű. Sokkos állapotban, érthetetlenül motyogott valamit olaszul, és csupán a hanglejtéséből lehetett rájönni, milyen nyelven akar beszélni. Kabátjának egyik ujja szinte teljesen le volt szakítva, a ruhája, arca, keze és haja olyan mocskos, mintha nem sokkal azelőtt mászott volna elő a szennyvízcsatornából.

– Közrefogtak bennünket... a rendőrség és a Tomeg közé szorultunk... – mesélte lihegve, összefüggéstelenül Lane. – Valamelyik rohadék úgy leszívta a kocsim tankját, hogy... sok ezren voltak, Mac! Az egyik pillanatban még mindenki normálisnak tűnt, nyugodtnak, aztán elkezdtek rohanni és... a mellékutcákból is csak özönlöttek, soknál fegyver volt... egyfolytában üvöltöttek, hogy Alláh-u Akbár, Alláh-u Akbár, a vér is megfagyott az ereinkben... Én még soha... Aztán jöttek a kövek, a Molotov-koktélok, meg a könnygáz, amikor a rendőrök és a katonák megérkeztek. És tankok! Hármat láttam, az hittem, elfutnak előlük... Aztán valami örült tüzet vezényelt a Tomegre, mindenfelé ropogni kezdtek a fegyverek, és...

halottak heverték, amerre csak néztünk. Rohantunk, hogy életben maradjunk, de észrevettek bennünket, és elkezdtek ordítózni, hogy Amerikai Sátán, és utánunk vetették magukat, beszorítottak bennünket egy zsákutcába. El akartam magyarázni nekik, hogy angol vagyok, Paula pedig olasz, és nem... de ők csak jöttek, egészen körbevettek bennünket és... ha nincs ott egy mollah, óriási termetű, fekete szakállas és fekete turbános alak... visszarendelte őket, azok meg engedelmeskedtek neki. Megátkozott bennünket, azt mondta, tűnjünk el innen... – Egy hajtásra megitta a kezébe nyomott whiskyt, levegőért kapkodott, és közben keze-lába vadul remegett. McIver, Genny és Pettikin szájtátva, elszörnyedten figyelte, a lány csöndben, még mindig sokkos állapotban szipogott.

– Soha nem éltem még át ehhez hasonlót, Charlie – folytatta Nogger Lane, és a hangja változatlanul reszketett. – A katonák ugyanolyan fiatalok voltak, mint akiket a Tomegben láttunk, rettenetesen félték is. Elgyötörtnek, kialvatlanoknak látszottak, azok meg csak ordítottak rájuk, hajigálták a köveket... Az egyik Molotov-koktél fejen talált egy katonát, az egész teste lángba borult, közben üvöltözött és... aztán körbevettek bennünket, Paula felé nyúlkáltak, fogdosni akarták, letépni a ruháját... Nem tudtam, mit csináljak, előntötte az agyamat a vér, bevágtam az egyiknek egy nagyot, de úgy, hogy az orra teljesen szétlapult, és ha nincs ott a mollah, akkor...

– Nyugalom! – mondta idegesen Pettikin, de a magából szinte teljesen kivetkőzött fiatalembernek ez sem használt, ugyanolyan összefüggéstelenül ömlött belőle a szó, mint korábban.

– ...ha nem rángat féke a mollah, szétvertem volna a pofáját, és kinyomom a szemét... próbáltam is, de nem sikerült... Jézusom! Soha nem akartam még embert ölni, de most igen, és ha... – Remegő kézzel kisimította a szeméből a haját, a hangja egy pillanatra elcsuklott, de utána rögtön a magasba is csapott. – Szemetek! Semmi okuk nem volt rá, hogy bántsanak bennünket, de mégis megragadták Paulát, és... és... – Könnyek ömlöttek a szeméből, a szája szavakat formált ugyan, de hangja nem volt, habos nyál jelent meg a szája sarkán, és időbe telt, míg ki tudott nyögni még néhány szót:

– ...és... ölni akartam... Ölniiii...

Pettikin villámgyorsan előrehajolt, és visszakézéből olyan erősen vágta szájon a fiatalembert, hogy annak tehetetlenül hátrahanyatlott

a feje. A többieket is váratlanul érte az ütés, döbbsenten ugrottak fel a helyükről, Lane pedig egy pillanatra mozdulatlanul merevedett, de aztán harciasán előrelendült.

– Maradj nyugton, Nogger! – üvöltött rá Pettikin, és a határozott hang megtette a hatását, helyben tartotta a fiatalembert. Állt, ostoba arccal nézett idős barátjára, és még ahhoz sem volt ereje, hogy szétnyissa szorosra zárt öklét. – Mi a franc ütött beléd! Kis híján széttörted az állkapcsomat! – mondta kis idő múlva dühösen, de már nem sírt, és a tekintete is tiszta volt. – Na?!

– Ne haragudj haver! Magadon kívül vagy, muszáj volt valamivel észhez téríteni...

– Nem vagyok magamon kívül! – kiabálta dühösen Lane. Beletelt még egy kis időbe, amíg sikerült lecsendesíteni, és a lányt is, akit Paula Giancaninak hívtak, és az Alitalia egyik stewardesse volt.

– Paula! Jobb, ha itt maradsz éjszakára! – mondta neki Genny. – Már kijárási tilalom van. Érted, amit mondok?

– Igen. Beszélek angolul. Én...

– Gyere, keresünk neked valamilyen ruhát! Nogger! Maga a kereveten alszik!

Mindenki elnyugodott már, Genny és McIver azonban még ébren volt. Nagyon fáradtan, de túl izgatottan ahhoz, hogy képesek legyenek elaludni. Hallgatták a géppisztolysorozatokat, és a tüntető Tomeg fenyegető moráját.

– Nem kérsz egy teát, Duncan?

– Dehogynem – mondta McIver, és Gennyvel együtt felállt a kerevetről. – Ó, a fene egye meg! Teljesen elfelejtettem! – A fal mellett álló, lehajtható fedelű íróasztalhoz lépve fölvetett egy nem igazán szépen becsomagolt kis dobozt. – Boldog házassági évfordulót! Nem nagy szám, csak egy karkötő a bazárból – mondta, és átnyújtotta a feleségének.

– Köszönöm, drágám! – Genny kibontotta a csomagot, és közben elmesélte, hogyan járt a haggissal.

– Ne törődj vele! Jövőre már Skóciában ünnepelünk.

A karkötő szépen megmunkált ezüst volt, csiszolatlan ametisztekkel. – Gyönyörű! Pontosan ilyenre vágytam. Köszönöm!

– Én is, Gen. – McIver szorosan magához ölelte, és megcsókolta a feleségét.

Az asszony nem vette rossz néven; a csókok, köztük az övéi is, az utóbbi időben nem voltak igazán szenvedélyesek, inkább csak barátságosak, olyanok, ahogy az ember – gondjai közepette, de azért szívből – a kutya fejét megveregeti. – Mi a baj, drágám?

– Semmi.

Túlságosan is jól ismerte a férjét, hogy elfogadjon ilyen választ. – Hadd halljam! – biztatta. – Mit nem mondtál még el?

– Ez egyre hajmeresztőbb lesz. Óráról órára. Amíg ti Paulával kint voltatok – mesélte McIver –, Nogger elmondta, hogy éppen a repülőtérrel jöttek. Az Alitalia járata – az olasz kormány rendelte, hogy kimenekítse vele az olasz állampolgárokat, és már két napja itt rostokol – engedélyt kapott, hogy délben felszálljon, úgyhogy kiment elbúcsúzni a lánytól. Az indulást természetesen elhalasztották, alkonyattájt pedig visszavonták a felszállási engedélyt. A repülőteret bezárták, és mindenkit felszólítottak, hogy távozzon. Az iráni kiszolgáló személyzet rögtön el is tűnt, nem sokkal később pedig fegyveresek bukkantak fel, állig felfegyverzett marcona alakok, és megszállták a repülőteret. A többségük zöld karszalagot viselt, de akadtak köztük olyanok is, akik IPLO feliratú jelvényt! Iráni Palesztin Felszabadítási Szervezet – ez volt a kitűzőjükre írva.

– Jézusom! – nyögött fel Gen. – Szóval igaz, hogy a PFSZ támogatja Khomeinit?

– Igen. Ez azt jelenti, hogy egészen más a helyzet, mint gondoltuk. Polgárháború van, és mi itt ülünk a közepében!

3. fejezet

TEBRIZ-EGY, 23.05. Erkki Jokkonen meztelenül hevert a maga építette szaunában. A kabinban 90 fok fölött volt a hőmérséklet, erősen izzadt, a felesége, Azadeh pedig már kezdett elpilledni a hőségtől. Remek volt az este a sok étellel és a tebrizi feketepiacon vásárolt két üveg, jó minőségű orosz vodkával, amit két angol mérnökükkel, és Ali Dajatival, az iráni telepvezetővel fogyasztott el. – Most pedig szaunázni fogunk – mondta nekik utána, de azoknak, mint mindig, most is csak annyi erejük maradt, hogy vissza tudjanak támolyogni a házaikba. – Gyere, Azadeh!

– Ma inkább ne, Erkki! – próbált tiltakozni az asszony, de csak nevetett, a karjába kapta, bebugyolálta hosszú bundájába, és az enyhe, éppen csak fagyponthoz alatti hidegbe kilépve elindult vele a vastagon behavazott fenyőfák között. Könnyedén vitte a házuk hátához ragasztott kis faházhoz, előbb a kellemesen meleg pihenőbe, majd már meztelenül beljebb, a gőzkamrába. Ott feküdtek éppen, Erkki kellemesen ellazulva, Azadeh pedig még egy év házasság után is kissé idegenkedve az esti rituálétól.

A férfi a könyökére támaszkodott, és átnézett a szemközti padon behunyt szemmel heverő asszonyra. Azadeh melle egyenesen emelkedett és süllyedt, koromfekete hajjal keretezett arcának nemesen tiszta, árja vonásai nyugodtak voltak, ruganyos teste fehér. Erkki, mint már olyan sokszor, ezúttal sem volt képes betérni a látvánnyal. Csodálta, milyen kicsi és törekeny az ő majd kétméteres termetéhez képest. Őseim istenei, köszönet nektek, hogy ilyen asszonyt adtatok, hálálkodott csöndben, és hirtelen nem is tudta, milyen nyelven villant át agyán a gondolat. Négy nyelvű volt, finnül, svédül, oroszul és angolul egyformán jól tudott. Végül is mit számít, beszélte le magát a további találgatásról, és élvezte tovább a meleget, a gondosan elkészített kályha kövei közül felszálló pihentető gőzt. Elégedett volt, mert – ahogy az egy férfinak kötelessége – megépítette a szaunát, gondosan kiválogatva és méretre szabva hozzá a fát, mint ősei tették évszázadokon keresztül.

Négy éve, amikor erre a helyre került, az első dolga volt megkeresni és kivágni a megfelelő fákat. A többiek bolondnak tartották, de nem haragudott miatta, csak békésen vállat vont. –

Szauna nélkül semmit nem ér az élet – mondta. – Az ember előbb szaunát épít, aztán házat, mert szauna nélkül a ház nem ház. Ti, angolok, semmit sem tudtok az életről. – Kedve lett volna elmondani nekik, hogy szaunában született, mint oly sok finn – és miért is ne, amikor az a ház legmelegebb, legtisztább, legnyugodtabb része –, aztán mégsem tette. Azadehnek mesélte csak el, és meg is értette. Igen, gondolta Erkki, mindent megért.

Odakint, a tisztás körüli erdőben csönd volt, az ég tiszta, a csillagok szikrázóan fényesek, a hó vastag és puha. Fél mérföldnyire húzódott a környék egyetlen, a hegyeken át vezető útja, ami előbb északnyugatra tartott, a tíz mérföldnyire lévő Tebrizbe, majd onnan tovább északra, a szovjet határ felé. A másik irányban, délkelet felé hosszan kanyargott a hegyek között, hogy végül elvezessen a háromszázötven mérföldnyire lévő Teheránba.

A Tebriz-Egy bázison két pilóta – a másik éppen szabadságon volt Angliában –, és két angol mérnök dolgozott, a többiek mind irániak voltak: két szakács, nyolc kiségitő, a rádiós és a telepvezető. A hegyen túl Abu Mard falu volt, alattuk pedig, a völgyben fatelep volt, amely a hatalmas erdőbirtokokkal rendelkező, és általuk is kiszolgált, Iran Timber nevű állami monopóliumhoz tartozott. A 212-es fakitermelőket és felszerelést szállított az erdőbe, táborok és utak építkezésénél segédkezett, hozta-vitte a munkásokat, és néha a fakitermelés, vagy útépités során balesetet szenvedetteket. A vidéken dolgozók számára a helikopter jelentette a legfőbb kapcsolatot a külvilággal, és a pilótákat ennek megfelelően igen nagy becsben tartották. Erkki szerette ezt az életet, és a környezetet is, ami annyira hasonlított a finnországra, hogy néha úgy érezte magát, mintha újból otthon lenne.

A szauna tette tökéletessé a körülményeket. A házuk hátához toldott, félreeső kis épület hagyományos módon készült, fenyőgerendákból, amelyek között a réseket zuzmóval Tomte ki, biztosítva ezzel a megfelelő szigetelést, de egyben szellőzést is. A kályhához felhasznált kövek egy részét, amelyek legfelülre kerültek, Finnországból hozta. A nagyapja emelte ki őket egy tó fenekéről, onnan, ahol a legjobb szaunakövek találhatóak. – Vidd el őket, fiam! – mondta Erkkinek tizennyolc hónapja, a pilóta utolsó otthoni szabadsága idején.

– Legyen nálatok *tonto* (így nevezik a finnek a szauna szellemét, a kis barna manót), bár hogy miért kell neked külföldi asszony, és nem a saját fajtád, azt nem értem.

– Ha megismered, nagypapa, te is imádni fogod. Kékeszöld szeme van, koromfekete haja és...

– Ha sok fiút szül neked... Na, majd meglátjuk. Régen meg kellett volna már nősiülnöd, ilyen szép szál embernek, de hogy külföldit vegyél el... Azt mondd, tanár? – A Népoktatási Csoport tagja, ami fiatal önkéntesekből áll, férfiakból és nőkből vegyesen. Járják a falvakat, és írni-olvasni tanítják a lakóikat, főleg a gyerekeket. A sah és a felesége kezdeményezte ezt a mozgalmat néhány éve, és Azadeh huszonegy éves korában csatlakozott a Csoporthoz. Tebrizből érkezett oda, ahol dolgozom, a falusi iskolában tanít, és hét hónapja és három napja ismertem meg. Huszonnégy éves volt akkor...

Erkki arca sugárzott, miközben felidézte magában első találkozásukat. Csinos egyenruhájában, dúsán vállra omló fekete hajjal Azadeh egy erdei tisztáson ült éppen, csillogó szemmel figyelő gyerekektől körülvéve. Amikor meglátta, rámosolygott Erkkire, elcsodálkozott azon, hogy olyan hatalmas, és a férfi azonnal tudta, hogy ő az, akire egész életében – harminchat éves volt akkor – várt. Hála legyen a torttónak, gondolta, hogy éppen akkor az erdőnek arra a részére vezérelt. Már csak három hónap van hátra, utána következik a kéthónapos szabadság. De jó lesz hazamenni vele, megmutatni neki Suomit, Finnországot!

– Ideje befejeznünk, kedves! – mondta neki.

– Ne! Ne még, Erkki! – válaszolta behunyt szemmel, a melegtől – alkoholt egyáltalán nem ivott – elálmosodva az asszony. – Kérlek, ne még!

– Nem tesz jót neked a túl sok meleg! – A férfi hangja aggodalomról árulkodott. Mindig angolul beszéltek egymással, bár Azadeh oroszul is folyékonyan tudott – az édesanyja grúz volt, és a határvidéken nőtt fel, ahol nem ártott jól megtanulni ezt a nyelvet is. Remekül beszélt még az Iránnak ezen a részén legelterjedtebbnek számító törököt, az azerbajdzsánit és természetesen a perzsát, Erkki viszont néhány szót leszámítva sem perzsául, sem törökül nem tudott. Felült, letörölte arcáról az izzadságot, aztán a világgal és önmagával megbékélve Azadeh fölé hajolt, és megcsókolta. Az

asszony behunyt szemmel viszonzta a csókot, egész testében megremegett, amikor megérezte férjének az övével összefonódó ujjait. – Rossz ember vagy, Erkki – mondta, és karcsú testét megfeszítve hatalmasat nyújtózkodott.

– Elkészültél?

– Igen. – A férje nyakába csimpaszkodott, az pedig könnyedén, mintha tollpihe lett volna, felkapta és kivitte a szabadba. Azadehnek pillanatra elállt a lélegzete a hidegtől, még szorosabban simult Erkkihez, aki a gyorsan felmarkolt, patyolattiszta hóval alaposan végigdörzsölte a testét, erős bizsergést ébresztve benne. A másodperc töredékéig tartott csupán a kellemetlennek tűnő érzés, utána csodálatos nyugalom következett. Egy tél kellett hozzá, hogy megszokja a felhevülés utáni hófürdőt, de már ott tartott, hogy nélküle nem érezte volna teljesnek a szaunázást. Gyorsan végigdörzsölte az emberét a hóval, aztán boldogan visszafutott a melegbe, otthagya, hadd hempergőzzön még egy ideig, tökéletessé téve az élvezetet. Erkki felpezdülve, örömmel mártózott meg a csodálatosan hús, tiszta fehérségben, és észre sem vette a fák lehajló ágai mögött az erdőszélen, tőle úgy ötven-yardnyira, az ösvény mellett álló csoportot. Már visszatérőben volt, amikor megakadt rajtuk a tekintete, és látva a mollah megdöbbent, dühös rosszallást kifejező pillantását, bevágta maga mögött az ajtót.

– Falusiak jöttek. Nyilván bámultak bennünket, pedig tudják, hogy semmi keresnivalójuk itt! – mondta Azadehnek, aki a kéretlen látogatók miatt ugyanúgy felháborodott, mint ő. Sietve kapkodták magukra a ruhát, Erkki prémes csizmát, vastag pulóvert, bélelt nadrágot húzott, és a pihenőben heverő éles fejszét felkapva kirentott a kis házból. A kizárólag férfiakkól álló, mozdulatlan csoport ugyanott volt, ahol először látta, úgyhogy rájuk kiáltott, és fenyegetően a feje fölé kapta a baltát. Dühösen feléjük rohant, mire a hívatlan látogatók némán hátráltak kicsit, aztán egyikük felemelte a géppisztolyát, és hosszú sorozatot eresztett a levegőbe. A környező hegycsúcsoktól felhangosított, vad fegyverropogást hallva Erkki villámgyorsan fékezett, hirtelen támadt dühét döbbenet váltotta fel. Soha nem fordult még elő vele, hogy fegyverrel fenyegették volna. – Dobja el a fejszét – szólt akadozó angolsággal a férfi –, különben lelövöm.

Erkki elbizonytalanodott, Azadeh viszont, aki közben dühösen előrontott a szaunából, félreütötte a fegyver csövét, és magából kikelve törökül rárivallt a támadókra: – Hogy merészeltek idejönni?! Kik maguk? Banditák, hogy fegyvert fognak ránk?! Ez a mi földünk! Takarodjanak innen, különben lecsukatom magukat! – Szorosan maga köré fogta meleg szőrmebundáját, nem fázott, de egész testében remegett az indulattól.

– Ez a nép földje – válaszolta komoran a mollah, és ügyelt, hogy karnyújtásnyi távolságon kívül maradjon. – Takard el az arcodat, asszony, takard el...

– Ki maga?! Mollah? Azt látom, hogy nem a falumból való! Honnan jött?

– Mahmud vagyok, a tebrizi Hadzsaszta mecset mollahja. Nem a szolgátok! – mondta dühösen a szakállas férfi, és gyorsan félre is húzódott, hogy kikerülje a feléje lendülő Erkket. Aki először lőtt, azt szintén váratlanul érte a támadás, de a másik, kissé oldalt álló fegyveres résen volt, és sietve maga elé kapta a puskáját. – Istenre és a prófétára mondom, ha nem állítja meg az idegen disznót, a pokolra küldöm mindkettőjüknek a lelkét, ahogy megérdemlik! – kiáltotta.

– Erkki! Várj! Hagyd rám ezeket a kutyákat! – figyelmeztette a férjét angolul Azadeh, aztán sietve vissza is váltott törökre: – Mit akarnak itt? Ez a mi földünk, az apámé, Abdalláhé, a Gorgonok hánjáé, és a Kádzsáridák leszármazottjáé, akik évszázadok óta uralkodnak ezen a vidéken! – Miközben beszélt, a szeme alkalmazkodott a sötétséghez, és már tisztán látta az előtte álló férfiakat. Fiatalok voltak, mindegyiknél fegyver, és idegenek, leszámítva a kalandárt, a falu főnökét. – Kalandár! Hogy merészeltek idejönni?

– Bocsásson meg, úrnő! – kért elnézést sietve, alázatos hangon a férfi. – A mollah parancsolta, hogy az ösvényen vezessem ide őket, ne az országúton, és...

– Mit keresel itt, ingyenélő?! – kérdezte szikrázó tekintettel a mollahtól Azadeh.

– Hol marad a kötelező tisztelet, asszony?! – dörrent az rá, ha lehet, az előbbinél is dühösebben. – Nem sok kell már hozzá, hogy helyreálljon a rend, és újból mi legyünk az urak! A Korán szigorúan

tiltja a meztelenséget és a paráználkodást. Megkövezés, de legalábbis korbács jár érte!

– A Koránban az is benne van, hogy mi jár a békés embereket fenyegető banditáknak, csavargóknak, és az uraikra rátámadni merészeltő lázadóknak. Azt hitted, én is azok közé az ostobák közé tartozom, akik gondolkodás nélkül követik az utasításaidat?! Ismerem a fajtádat, tudom, hogy máshoz sem értetek, csak ahhoz, hogy élősködjete a jámbor falusiakon! Mit akarsz?

A telep felől, elemlámpával a kezükben, lázasan rohanó emberek bukkantak fel. A csoport élén a két álmos tekintetű angol mérnök, Dibble és Arberry haladt, Ali Dajati pedig arra ügyelt, hogy minél jobban lemaradjon a többiektől. Félig aludtak még, sietve fölkapott ruhájuk rendezetlenül lógott rajtuk. – Mi történt? – kérdezte Dajati, orrára csúszott szemüvegén át szigorúan nézve a betolakodókra. Magabiztosan viselkedett, tudta, hogy őt senki sem bánthatja, hiszen a családja évszázadok óta a Gorgon hánok szolgálatában állt, és mindig számíthatott kegyes védelmükre. – Kik ma...

– Ezek a kutyák – szakította félbe magából kikelve Azadeh –, fegyverrel merészeltek ránk törni...

– Vigyázz a nyelvedre, asszony! – fojtotta belé dühösen a szót a mollah, majd rárivallt Dajatira: – Te ki vagy?!

Látva, hogy akivel szemben áll, mollah, a telepvezető rögtön visszafogta magát, és a hangja tiszteleteljessé, sőt bocsánatkérővé vált. – Én... az Iran-Timber telepvezetője vagyok, kegyelmes uram! Segíthetek valamiben?

– Szükségem van a helikopterre. Hajnalra legyen készen, hogy végigjárhassam vele a telepeket!

– Sajnálom, kegyelmes uram, darabokra szedték, éppen nagyjavítást végeznek rajta. Az idegenek szerint muszáj...

Azadeh nem hagyta, hogy a telepvezető befejezze a mondatot, dühösen közbevágott: – Mollah! Milyen joggal merészelisz az éjszaka közepén idejönni, és...

– Khomeini imám adott rá parancsot, hogy...

– Imám?! – Az asszony hangjából tisztán kiérezhető volt a mélységes megdöbbenés. – Hogy meri így nevezni magát Khomeini ajatollah?

– Ő az imám. Megparancsolta...

– Mióta engedélyezi a Korán vagy a *saria*, hogy közönséges ajatollah imámnak nevezze magát, és parancsokat merjen osztogatni az igazhitűeknek? Hol van az...

– Síita vagy? – vágott indulatosan Azadeh szavába a mollah. A mögötte állók csöndben maradtak, és kissé elbizonytalanodva hallgatták a heves szóváltást.

– Igen. Síita vagyok, de nem írástudatlan senki, mollah! – Azadeh olyan hangon mondta ezt, hogy az felért a súlyos becsületsértéssel. – Válaszolj a kérdéseimre!

– Kérlek, úrnóm! – szólt közbe esdeklőn Dajati. – Hagyd ezt rám! Ne nyugtalankodj, majd én...

Könyörgése azonban hatástalan maradt, mert már Azadeh és a mollah is belelovallta magát a veszekedésbe, és a heves szóváltásba a többiek is bekapcsolódtak. Egyre szikrázóbbakká váltak az indulatok, mígnem Erkki, akit feldühített, hogy semmit sem ért a számára ismeretlen nyelven zajló szópárbajból, a fejszéjét vadul a feje fölé kapva rájuk nem üvöltött. Erre rögtön síri csönd támadt, amit csak egy géppisztoly závarzatának a kattánása tört meg.

– Mit akar ez a csirkefogó, Azadeh?!

Az asszony röviden elmondta Erkkinek, miről van szó.

– Dajati, mondja meg neki, hogy a 212-esünkhöz semmi köze, és ha nem takarodik el rögtön, hívom a rendőrséget!

– Kérem, kapitány! Nyugodjon meg, és hagyja rám, hadd intézzem el én a dolgot! – könyörgött Jokkonennek Dajati, és rettegve attól, hogy netán újból elragadtatja magát, Azadehre is rászólt: – Hagyja, úrnóm! Kérem! – Az angol mérnökökhöz fordult, és rájuk vakkantott: – Menjenek, feküdjenek le! Bízzák rám a dolgot!

Erkki csak ekkor vette észre, hogy Azadeh mezítláb van, bokáig áll a hóban. Hozzáugrott, a karjába kapta, és vadul rárivallt a telepvezetőre: – Dajati! Mondja meg ennek a *matyjebájuscsijnak*., és a bandájának, hogy takarodjanak innen, és vissza ne merjenek jönni, mert kitöröm a nyakukat! Ha a feleségemnek csak egy haja szála is meggömbül, a pokol fenekén sem lesz nyugtuk tőlem! – Indulatosan megpördült, befelé indult, a két angol mérnök szorosán a nyomában.

Néhány lépésnyire lehetek csak az ajtótól, amikor orosz szót hallva megtorpant: – Válthatnék magával néhány szót négyszemközt, Jokkonen kapitány?

Erkki hátrápillantott, és közben érezte, hogy Azadeh teste megmerevedik a karjában. A férfit, aki megszólította, addig nem látta, mert eltakarták előle a többiek. Kapucnis dzsekit viselt, és nem volt rajta semmi feltűnő.

– Igen – felelte szintén oroszul –, de kést és lőfegyvert nem hozhat be a házamba. – Hátat fordított, és ment tovább, öles léptekkel befelé.

– Mit mondott az idegen ördög? – kérdezte Dajatitól a mollah, és fenyegetően közelebb is lépett hozzá.

– Durván beszélt, mint minden külföldi. Az úrnő... az asszony is.

A mollah megvetően nagyot köpött a hóba. – A Próféta megbünteti őket! – mondta. – Törvényei tiltják a vagyon öröklését és a föld elfoglalását. A föld a népé. Hamarosan új törvényeket hozunk, meglakolnak, akik nem engedelmeskednek nekik, és Iránban ismét béke lesz. – Megfordult, és a mögötte állóknak kezdett szónokolni: – Meztelenül hentereg a hóban! Szemérmetlenül mutogatja magát mindenkinek! Szajha! De nem is csoda! Mondjátok meg, kik a Gorgonok, ha nem az áruló sahnak, és undorító ebének, Bahtjárnak a lakójai? – Válaszra nem is várva a mollah Dajatira villantotta ádáz tekintetét, és számonkérő hangon megkérdezte tőle: – Hol a helikopter?! Miféle hazugságot akarsz elhíttetni velem?

A telepvezető megpróbálta leplezni a rémületét, igyekezett elmagyarázni, hogy ezeröttszáz óra repülés után a külföldiek előírásai szerint minden gépet alapos vizsgálatnak kell alávetni, és ez a szabály áthághatatlan, mivel a sah és a kormány is jóváhagyta.

– A hatalombitorlók! – menny dörögte a mollah, meg sem hallva a lényegét.

– Hogyne! Persze, hogy azok! – értett egyet vele rögtön Dajati. A hangárba vezette őket, és villanyt gyűjtött – a bázisnak saját áramfejlesztője volt, így náluk nem okozhattak gondot az országos hálózatban előforduló energia-kimaradások. A 212-es lecsupaszítva állt a tágas térség közepén, kiemelt alkatrészei fegyelmezett sorokban heverték mellette. – Láthatja, kegyelmes uram, hogy nekem ehhez semmi közöm. Nem tudok beleszólni, az idegenek azt csinálnak, amit

akarnak – mentegetőzött a telepvezető, majd pillanatnyi szünet után sietve hozzátette: – Mindenki tudja, hogy az Iran-Timber a népé, mégis a sah veszi el a pénzt, és adja ki a parancsokat. Nem szólhatok bele az idegen ördögök munkájába, nem változtathatok a szabályaikon. Bármennyire szeretném, semmit sem tehetek.

– Mikor tud felszállni? – kérdezte törökül, tökéletes kiejtéssel az oroszul beszélő férfi. – A mérnökök azt ígérik, hogy két nap múlva – felelte Dajati, és némán, rettegve imádkozott, de kifelé igyekezett titkolni, mennyire fél. Nyilvánvaló volt számára, hogy baloldali mudzsahedekkel áll szemben, olyan hívőkkel, akik a szovjetek által terjesztett elméletet vallják, hisznek benne, hogy az iszlám és a marxizmus jól összeegyeztethető. – Ha Isten is úgy akarja. A mérnökök alkatrészekre várnak, amelyeknek már régen meg kellett volna érkezniük.

– Milyen alkatrészekről van szó?

A telepvezető idegesen azt felelte, hogy néhány, a motorhoz szükséges apróságról, és egy hátsó rotorlapátról.

– Hány órát üzemelt a rotorlapát?

Dajati végighúzta reszkető ujját a nyilvántartás lapján, majd közölte: – Ezerhetvenhármát.

– Isten velünk van! – mondta elégedetten a férfi, és a mollahoz fordult: – Még legalább ötven órát biztonságosan lehet vele repülni.

– De az életkora... a használati engedélyben megadott idő lejárt – vitatkozott vele önkéntelenül, minden óvatos megfontolást mellőzve Dajati. – A pilóta nem lesz hajlandó felszállni, mert az előírások...

– A sátán előírásai! – vágott közbe indulatosan a mollah.

– Igen, néhány közülük valóban az – értett egyet vele némi fenntartással az oroszul beszélő. – A biztonsági előírások azonban a nép számára is fontosak. Az Úr is előírt a Koránban lovakra és tevékre vonatkozó szabályokat, megszabta, hogyan kell gondoskodni róluk, és ezek érvényesek a repülőgépekre is, amelyek az Úr ajándékai azért vannak, hogy segítsenek nekünk diadalmasan beteljesíteni az Ő akaratát. Gondosan be kell tehát tartanunk őket. Egyetértesz, Mahmud?

– Természetesen – mondta türelmetlenül a mollah, és Dajatira szögezte a tekintetét, aki a fenyegető tekintet súlya alatt ismét

remegni kezdett. – Két nap múlva, hajnalban visszajövök. Álljon készen a helikopter és a pilóta is, hogy a nép érdekében teljesítse az Úr parancsát! Végig akarom járni a hegyvidéken lévő összes tábort! Van itt más nő is?

– Csak... csak két munkásnak a felesége és... az enyém.

– Viselnek csadort és fátylat?

– Természetesen – hazudta gondolkodás nélkül Dajati. Az iráni törvények tiltották a fátyol viselését. Reza sah 1936-ban nyilvánította törvénytelené a fátyolt, a csador viselését a nők szabad akaratára bízta, Mohammed sah pedig 1964-ben további, a nőknek nagyobb szabadságot engedélyező rendeleteket hozott.

– Helyes. Figyelmeztessd őket, hogy az Úr és a nép figyel ott is, ahol egyelőre a romlottságot terjesztő külföldiek az urak! – Mahmud sarkon fordult, és nyomában a többiekkel elcsörtetett.

Miután magára maradt, Dajati megtörölte izzadt homlokát, és csöndben áldotta a szerencséjét, hogy megmaradt becsületes hívőnek. Ezentúl a felesége is csadort fog viselni, gondolta, engedelmes lesz, alázatosan fog viselkedni, mint az anyja, és nem visel farmert, mint az úrnő. Mit is vágott a szemébe a mollah? Isten legyen irgalmas hozzá, ha Abdalláh hán megtudja... Akkor is, a mollahnak igaza van, és természetesen igaza van Khomeininek is, óvja meg őt minden bajtól az Úr!

ERKKI HÁZA, 23.23. Egymással szemben ültek le a ház nappalijában az asztalhoz. Amikor az idegen bekopogott, Erkki beküldte Azadehet a hálósobába, de nyitva hagyta az ajtót, hogy az asszony is hallhassa a beszélgetést. Mielőtt kijött volna, odaadta neki a vadászpuskáját. – Ne gondolkozz, használd, ha muszáj! – mondta. – Ha belép a hálósobába, az azt jelenti, hogy én már halott vagyok. – Ő sem maradt fegyvertelen, volt nála *pukoh*. A tokba bújtatott borotvaéles tör elválaszthatatlan társa volt minden finn férfinak. Sokan még a városban is hordták, az erdőben pedig kifejezetten veszélyesnek, balszerencsét hozónak számított a hiánya. Erkki Jokkonenét szokatlanul nagy volt, pontosan illett a természetéhez.

– Elnézést, hogy így magára törtem, kapitány! – A férfi sötét hajú volt, nagyjából száznyolcvan centi magas, és harmincas évei közepe

táján járhatott. Markáns vonásai, sötét, kissé ferde vágású szeme jelezte, hogy a szláv mellett valószínűleg ázsiai vér is csörgedezik az ereiben. – A nevem Fjodor Rakoczy.

– Rakoczy magyar forradalmár volt – válaszolta kurtán, elutasító hangon Erkki. – Az akcentusából ítélve maga grúz, Rakoczynak pedig semmi köze sem volt a grúzokhoz. Az igazi nevét mondja, és azt, hogy milyen rangban van a KGB-nél!

A hívatlan látogató jókedvűen elnevette magát; látszott rajta, hogy nem zavarja a rendreutasító hang. – Ami az akcentusomat illeti, nem tévedett. Grúziai orosz vagyok, Tbiliszből. A nagyapám Magyarországról került oda, de nem volt köze a forradalmár erdélyi fejedelemhez. Mohamedán sem volt, nem úgy, mint apám és én. Látja, azért én is tudok valamit a történelemtől – mondta nyugodt, csevegő hangon. – Mérnökként dolgozom az iráni-szovjet gázvezetéknel, Astarában, a Kaspi-tenger partján. Irán- és Khomeini-barát vagyok, áldott legyen a neve, ellensége a sahnak és az amerikaiaknak. Derűsen mondta ezt, és közben örült, hogy mielőtt elindult volna, alaposan tájékozódott Erkkiről. A fedősztorijának egy része egyébként igaz volt. Valóban Grúziából, Tbiliszből származott, de nem volt mohamedán, és nem is Rakoczynak hívták, hanem Igor Dmitrienkónak. A KGB századosaként a 116. légi deszant hadosztályhoz osztották be, ami a határ másik oldalán, Tebriztől északra állomásozott. Egyike volt annak a sok száz titkos ügynöknek, akik az utóbbi néhány hónapban Irán északi részét elárasztották, és lényegében teljesen szabadon működtek. Harmincnégy éves volt, hivatásos KGB-tiszt, akárcsak az apja, és hat hónapja tartózkodott Azerbajdzsánban. Angolul jól beszélt, perzsául és törökül folyamatosan, és bár pilótakiképzést nem kapott, elég sokat tudott a gyalogság támogatására alkalmas, alacsonyan szálló helikopterekről. – Ami pedig a rangomat illeti – mondta –, maradjunk annyiban, hogy barát. Mi oroszok jó barátai vagyunk a finneknek, nem?

– Igen. Az oroszok valóban azok, de a kommunisták, a szovjetek nem. Az Istenhívő Oroszország a barátunk volt régen, amikor még hozzá tartoztunk, az egyik nagyhercegsége voltunk. Az ateista Oroszország is barátságosan viselkedett velünk 1917 után, amikor függetlenekké váltunk, és ugyanazt teszi most Szovjet-Oroszország is. Most. De nem 39-ben, a Téli Háború idején. Akkor nem!

– Maguk sem voltak igazán barátságosak 41-ben – válaszolta élesen Rakoczy. – A mocskos nácik oldalán háborút kezdtek ellenünk, melléjük álltak.

– Igen, de csak azért, hogy visszaszerezzük a földjeinket, Karéliát, amit maguk erőszakkal elvettek tőlünk. Nem támadtunk Leningrád ellen, pedig megtehettük volna. – Hátul, a gerince mentén Erkki érezte a kést, és örült is neki. – Van magánál fegyver?

– Nincs. Figyelmeztetett rá, hogy fegyvertelenül jöjjenek. A géppisztolyomat kint hagytam az ajtó előtt, és *pukoh* sincs nálam. Alláhra mondom, barát vagyok.

– Rendben. Egy férfinak szüksége van barátokra. – Erkki csöndben figyelte az idegent, és közben arra gondolt, mennyire utálja mindazt, amit képvisel: Szovjet-Oroszországot, amely ok nélkül lerohanta Finnországot 1939-ben, miután Sztálin aláírta a szovjet-német megneemtámadási szerződést. Finnország kis hadserege keményen ellenállt, a Téli Háborúban száz napon át kitartott a szovjet hordákkal szemben, de aztán győzött a túlerő. Szovjet-Oroszország annektálta országuk egy részét, ahonnan az összes finn távozott. Egy sem akart szovjet uralom alatt ott maradni. Erkki mindössze tízhónapos volt, amikor megtörtént a szörnyű exodus, amelynek során ezrek haltak meg, köztük az édesanyja. Annál szörnyűbb télre azóta sem emlékezett Finnországban senki.

1945-ben pedig, emlékezett tovább egyre növekvő indulattal, 1945-ben Amerika és Anglia elárult bennünket, és földjeinket az agresszornak adta. Mi azonban nem felejtettünk, ahogy nem felejtettek az észtek, a lettek, a litvánok, a keletnémetek, a csehek, a magyarok, a bolgárok, a szlovákok, a románok, és még lehetne folytatni a listát a végtelenségig. Eljön még az a nap, amikor leszámolunk a szovjetekkel, és leszámolnak velük az oroszok is, akik a leginkább szenvednek a rendszer igájától. – Ahhoz képest, hogy grúz, elég sokat tud Finnországról – mondta nyugodt hangon a férfinak.

– Finnország fontos Oroszország számára. Az enyhülés, ami a kapcsolatunkra jellemző, biztonságot ad mind a két félnek, és bebizonyítja a világnak, hogy az amerikaiak szovjetellenes imperialista propagandája szemenszedett hazugság.

– Nem a legmegfelelőbb időpontot választotta a politizáláshoz jegyezte meg mosolyogva Erkki. – Késő van. Mit akar tőlem?

– Barátságot.

– Kérni könnyű, de biztosan maga is tudja, hogy a finnek elég szűkmarkúan osztogatják a barátságukat. – Erkki felállt, és megkezdett vodkásüveget és két poharat emelt le az egyik polcról. – Sííta?

– Igen, de nem igazán jó hívő, Isten bocsássa meg nekem. Néha iszom vodkát, ha arra gondol.

Erkki megtöltötte a két poharat. – Egészségére! – Lehajtották az italt. – Most pedig térjen a tárgyra, legyen szíves!

– Iránból hamarosan kiűzik Bahtjárt és amerikai segítőit. Azerbajdzsánban nemsokára óriási lesz a felfordulás, de magának nem kell félnie. Biztonságban van itt, és a felesége és a családja is. Azt szeretnénk, ha... ha segítene elhozni a békét ide, a hegyvidékre.

– Én csak egyszerű helikopterpilóta vagyok, brit cégnek dolgozom, amelyik szerződést kötött az Iran-Timberrel, és nem értek a politikához. Elfelejtette, hogy mi finnek általában nem politizálunk?

– Barátok vagyunk. Egyformán érdekünk, hogy béke legyen.

Erkki hatalmas öklével akkorát csapott az asztalra, hogy az üveg a padlóra esett. Az orosz szemmel láthatóan megrettent kissé a váratlan, heves gesztustól. – Udvariasan kértem rá kétszer is, hogy térjen a tárgyra – mondta az előbbi gesztusnak élesen ellentmondó, nyugodt hangon a finn. – Kap még tíz másodpercet.

– Rendben van – válaszolta összeszorított foggal az idegen. – Azt akarjuk, hogy a következő néhány napban csoportokat szállítson a hegyek között lévő táborokba. Azt...

– Kikből állnak ezek a csoportok?

– Tebrizi mollahokból és a követőikből. Követeljük...

– Utasítást kizárólag a vállalatomtól fogadok el, mollahoktól, mindenféle forradalmároktól, az éjszaka közepén fegyverrel ránk törő emberektől nem. Megértette?

– Rá fog jönni, Jokkonen kapitány, hogy jobban teszi, ha engedelmeskedik nekünk. És jobban teszik a Gorgonok is, mind, kivétel nélkül – felelte nem kis nyomatékkal Rakoczy, és a

megjegyzés el is érte a célját, mert Erkkinek egy pillanatra kiszaladt a vér az arcából. – Az Iran-Timber vezetői már a mi oldalunkon állnak. Meg fogja kapni tőlük az utasítást.

– Rendben. Ha így van, akkor várok, és majd kiderül, mire utasítanak. – Erkki felállt, teljes magasságában kihúzta magát. – Jó éjszakát!

Az orosz is felkelt az asztaltól, és dühös pillantást vetett rá. – Maga és a felesége elég értelmesek. Tudják, hogy az amerikaiak és a mocskos CIA-jük nélkül Bahtjár elveszett ember. Az a megveszekedett örült Carter tengerészgyalogosokat és helikoptereket vezényelt Törökországba, a Perzsa-öbölben amerikai flotta tartózkodik, atommeghajtású repülőgép-hordozóból és kísérő hajókból álló csapásmérő erő, tengerészgyalogosokkal és nukleáris fegyverekkel ellátott repülőgépekkel, háborús különítmény...

– Ezt nem hiszem!

– Pedig elhiheti. Ha háborút kezdenek, természetesen cselekednünk kell, támadásra támadással kell válaszolnunk, nem hagyhatjuk, hogy felhasználják ellenünk Iránt. Ez az egész örültség, mi nem akarunk háborút... – Rakoczy komolyan gondolta, amit mondott, valóban hitt benne, és ezért is ragadta el az indulat. Néhány órával korábban kapta meg a kódolt rádióüzenetet arról, hogy a határ mentén állomásozó teljes szovjet haderónél sárga készültséget rendeltek el ez csak egy szinttel volt alacsonyabb, mint a teljes harci készültség – a repülőgép-hordozó vezette flottaalakulat közeledése miatt, és készültségbe helyezték a rakétacsapatokat is. Még ijesztőbb volt, hogy az ötezer mérföldes orosz-kínai határ teljes hosszában erőteljes kínai csapatmozgásokat észleltek. – Az a kibaszott Carter a kínaiakkal kötött rohadt barátsági szerződésére támaszkodva a nyakunkra akarja tenni a kést, mihelyt a legkisebb lehetősége lesz rá!

– Ha úgy kell lennie, hát legyen – válaszolta Erkki.

– Insa Allah, igen, de miért akar maga az amerikaiak, vagy mocskos szövetségeseik, a britek oldalára állni? A nép győzni fog, mi győzünk. Segítsen nekünk, és nem fogja megbánni, kapitány! Néhány napig lenne csak szükségünk a szakértel...

Sietve elharapta a mondatot, mert kintről futó léptek zaját hallotta. Erkki villámgyors mozdulattal előrántotta a kését, és nesztelen,

macskaszerű mozdulatokkal a bejárat és a hálószoza ajtaja közé osont.

– A SAVAK! – kiáltotta nekik az ajtót belökve egy alig látható alak, és már rohant is tovább. Rakoczy a bejáratához ugrott, a géppisztolyáért. – Szükségünk van a segítségére, kapitány! Ne felejtse el! – mondta, és a választ nem várva meg eltűnt az éjszakában.

Azadeh lépett ki sápadtan a hálósobából, lövésre készen tartva a vadászpuskát. – Mit mondott a repülőgép-hordozóról? – kérdezte. – Nem értettem tisztán.

Miután megtudta, miről van szó, még inkább megdöbben. – Ez háborút jelent, Erkki!

– Előfordulhat. – A férfi felkapta vastag, bélelt dzsekijét. – Maradj itt! – mondta, és az ajtót gondosan behúзва maga mögött kiment. A tábort a Tebriz-Teherán országúttal összekötő hepehupás úton táncoló fénypontokat látott, közeledő gépkocsik reflektorait. A szeme hamar hozzászokott a sötétséghez, így azt is meg tudta állapítani, hogy két személygépkocsi és egy katonai teherautó tart feléjük. Az élen haladó jármű kis idő múlva megállt, a többiek is fékeztek, és rendőrök és katonák ugráltak le róluk. A csapatot vezető tiszt a jó ismerősnek kijáró kedvességgel, mosolyogva tisztelgett. – Jokkonen kapitány! Jó estét! Hallottuk, hogy forradalmár banditák, vagy a Tudeh kommunistái jártak erre. Lövöldözést is jelentettek. – A férfi tökéletes angolsággal beszélt. – Az úrnő jól van? Nem esett bajuk?

– Nem. Mindenki jól van. Köszönjük, Mazardi ezredes! – Erkki jól ismerte az illetőt – Azadeh unokatestvére volt, Tebrizhez tartozó körzetük rendőrfőnöke. Hogy SAVAK-os is lenne? Az azért már egészen más, gondolta némi kellemetlen érzéssel. Legyen, ha ahhoz van kedve, én nem akarok tudni róla. – Jöjjön be, látogasson meg bennünket!

Azadeh örült az unokabátyjának, megköszönte, hogy a segítségükre sietett, és gyorsan elmesélte, mi történt.

- Az orosz tehát Rakoczy néven mutatkozott be? Fjodor Rakoczy?
- Igen, de nyilván hazudott – válaszolta Erkki. – KGB-s lehetett.
- Nem mondta, miért akarja végigjárni a bázisokat?
- Nem.

Az ezredes elgondolkodott, mély sóhaj szakadt fel belőle. – Szóval Mahmud mollah repülni akar? Elég bolond ötlet Isten szolgájától, hogy összevissza röpködjön. Nagyon veszélyes, különösen ha hívó marxista az illető. Felér egy szentségtöréssel! Aki helikopterre száll, az könnyen lezuhanhat, legalábbis nekem így mondták. Talán nem ártana, ha segítenénk neki. Csinálja csak, amit akar. – Magas volt, sudár, jóképű, az élete delelőjén tartó, negyvenes férfi, az egyenruhája feszes, makulátlan. – Ne nyugtalankodjon! Ezek a bajkeverők hamarosan visszatakarodnak oda, ahonnan jöttek, a mocskos, legyektól hemzsegtető viskóikba. Bahtjár nemsokára kiadja a parancsot, hogy fékezzük meg a kutyákat. Khomeinivel pedig, a legfőbb árulóval, tudjuk, hogyan bánjunk. A franciáknak falhoz kellett volna állítaniuk abban a pillanatban, mihelyt betette hozzájuk a lábát. Gyámoltalan, ostoba bolondok! Mindig gyöngék voltak, határozatlanok, és az ellenségeink. Állandóan irigykednek Iránra. – Felállt, kihúzta magát. – Értesítsen, mihelyt a gépe repülésre alkalmas állapotban lesz! Két nap múlva, hajnalban mindenképpen visszajövünk. Bízunk benne, hogy a mollah és a barátai, különösen az orosz, szintén itt lesznek!

Miután kettesben maradtak Azadehhez, Erkki vizet rakott fel forrni, hogy kávéfőzőn. – Légy szíves, csomagolj össze! – mondta elgondolkodva a feleségének.

– Miért?!

– Teheránba megyünk. Megisszuk a kávéfőzőt, és rögtön indulunk.

– Fölösleges elmennünk, Erkki! – próbált tiltakozni az asszony.

– Ha a helikopter rendben lenne, repülnénk, de, sajnos, kénytelenek vagyunk kocsival menni.

– Ne nyugtalankodj, kedves! Az oroszok mindig fenték a fogukat Azerbajdzsánra, és fenni is fogják. A cár, a szovjetek, teljesen mindegy, bárki uralkodik náluk, meg akarja szerezni az egész tartományt. Ősidők óta arra törekszenek hogy leigázzanak bennünket, de mi még mindig visszavertük őket, és azt tesszük a jövőben is. Fölöslegesen aggódsz néhány fanatikus és egy szál árva orosz miatt, Erkki!

A pilóta hosszan nézett a feleségére, csak aztán válaszolt. – A Törökországban lévő amerikai tengerészgyalogosok, az amerikai hadihajók miatt aggódom, és azért, mert az a KGB-s azt mondta,

hogy „maga és a felesége elég értelmesek”. Kell ennél fenyegetőbb dicséret? Aggódok, mert nem tudom, mitől volt ideges, fogalmam sincs róla, honnan tudnak annyit rólam és rólad, és miért akarják olyan nagyon, hogy segítsek nekik. Pakolj össze, drágám, mielőtt nem késő!

SZOMBAT

1979. FEBRUÁR 10.

4. fejezet

A Kovisz MELLETTI TÁMASZPONT, 3.32. A Huszain Koviszi mollah vezette Tomeg vadul üvöltözve hömpölygött a szögesdrót kerítéssel körülvett nagy támaszpont bezárt, reflektoroktól megvilágított főkapuja felé. Sötét éjszaka volt, nagyon hideg, a környéket vastag hó borította. Három-négy ezren lehettek, többnyire fiatalok, néhányuknál fegyver, és a Tomeg élén több, csadort viselő, fanatikusan kiáltozó nő is haladt. – Hatalmas az Isten... Hatalmas az Isten...

A kapun belül, a fanatikussal farkasszemet nézve ideges orosztag sorakozott föl, lövésre készen tartott fegyverekkel. Más alakulatok tartalékba húzódtak ugyan, de cselekvésre készen vártak, a tisztjeik kezében is ott voltak a kibiztosított fegyverek. Két Centurion páncélos, harci készültségben, a széles út közepén várt, motorjaik vadul dübörögtek, és a közelükben, egy csapat tiszt társaságában, ott volt a támaszpont parancsnoka. Katonákkal zsúfolásig telt teherautók várakoztak mögöttük – húsz-harmincra juthatott csak egy tiszt –, a járművek reflektorai fényesen megvilágították a kaput és a kerítést. Hátrébb hangárok voltak, barakkok, a tiszti szállás, és mindenfelé izgatott, hevenyészetten felkapott ruhát viselő alkalmazottakat lehetett látni, mivel a Tomeg váratlanul, alig félórája érkezett csak, hogy Khomeini ajatollah nevében dühödten bebocsátást követeljen.

Újból a támaszpont parancsnokának a hangja harsant fel a megafonból: – Azonnal távozzanak! – Éles, fenyegető volt a kiáltás, de a tüntetők kiáltozása erősebbnek bizonyult, hamar elnyomta: – Alláhu Akbár...

Az éjszaka felhős volt, a lapály fölé emelkedő Zagrosz-hegység hófödte déli nyúlványait sem lehetett látni. A támaszponton, amely az S-G legfontosabb dél-iráni telephelye volt, két F-4-esekből álló iráni repülőszázad állomásozott, és azóta, hogy a rendkívüli állapotot bevezették, egy Centurionokkal ellátott, jelentős létszámú gyalogos

alakulat is, hogy megfelelően védve legyen az objektum. A kerítésen túl, keletre hatalmas olajfinomító foglalt el több száz hektárnyi területet, magas kéményeiből füstöt okádva, sőt gyakran lángot is, amikor a felesleges gázt égették el éppen. Bár az üzem nem működött, a munkásai sztrájkoltak, területének egy része ki volt világítva; a sztrájkbizottság engedélyezte néhány európai és iráni alkalmazottnak, hogy a helyén maradjon, és elvégezze azt a minimális karbantartó munkát, amire feltétlenül szükség volt a finomító, a csőhálózat és a hatalmas tartályok üzembiztos állapotban tartásához.

– Isten nagy...! – üvöltötte el magát újból Huszain, a Tomeg pedig átvette tőle a kiáltást, folyamatosan, tele torokból zúgta, és ez hatással volt a katonákra. Az első sorban állók között volt Ali Bevedan is, egyszerű közlegény, akár a többiek, fiatal, mint a társai, nemrég még egyszerű falusi, akár a szorosan mellette állók, és a velük szemben, a kerítésen túl üvöltözők. Igen, gondolta hevesen dobbanó szívvel és lázasan lüktető aggyal, én is istenhívó vagyok. Kész arra, hogy mártírhalált haljak a hitért és a Prófétáért, legyen a neve örökre áldott. Istenem, engedd, hogy mártír legyek, és egyenesen a Paradicsomba jussak, ahogy azt a hit igaz védelmezői megérdemlik! Engedd, hogy az iszlámért és Khomeiniért ömöljön ki a vérem, ne pedig a sah gonosz szolgálóinak a védelmében kelljen meghalnom!

Khomeini szavai visszhangoztak a fülében, amelyeket a mollah játszott le magnetofonról két napja, a mecsetben: „...katonák: csatlakozzatok bátyáitokhoz és nővéreitekhez, teljesítsétek be velük együtt Isten akaratát! Fegyvereitekkel hagyjátok ott a laktanyáitokat, tagadjátok meg a tábornokok bűnös parancsainak a teljesítését és döntsétek meg a jogtipró kormányt! Teljesítsétek, amit Isten rátok rótt, mert Isten hatalmas...”

A szíve egyre hevesebben vert, miközben hallgatta a vezetők vezetőjének mindent megvilágosító, mélyen zengő, komoly hangját, egyszerű és igaz szavait. „Isten nagy, Isten hatalmas...”

A fiatal katona először észre sem vette, hogy már együtt ordít a Tomeggel. Tekintetét a mollahra szögezte, aki a kapun kívül állt, Isten oldalán, és bátyáit és nővéreit támadásra vezetve próbált meg behatolni a támaszpontra. Katonatestvérei a kiáltását hallva idegesen kapták felé a tekintetüket, és bár megszólalni nem mertek, az Istent

dicsőítő szavak az agyukban és szívükben hatalmas erővel lüktettek. A kerítésen belül nagyon sokan voltak, akik szerették volna kinyitni a kaput, és a legtöbben közülük rá is szánják erre magukat, ha nincsenek ott a tisztjeik és altisztjeik, és nem félnek a zendülésért járó elkerülhetetlen büntetéstől, esetleg haláltól.

Odakint, Isten oldalán...

A gondolat mint valami hatalmas detonáció robaja visszhangzott a fiatalember agyában, és már nem hallotta az altisztjét, a kiabálását sem, csak azt, hogy a kapu be van zárva az igazhitűek előtt. Felkapta a fegyverét, és rohanni kezdett az ötven-yardnyira lévő nehéz vasrács irányába. Amikor látták, mit csinál, egy pillanatra mindenki megmerevedett, ijedt, megbabonázott tekintetek szegeződtek rá.

Mohammed Peshadi ezredes, a támaszpont parancsnoka – alacsony, őszülő hajú férfi, tökéletesen rendben tartott egyenruhában a vezértank közelében állt, és nézte az üvöltő fiatalembert. – Alláhu Akbáárrr...! – hasított bele a hirtelen támadt csöndbe az elnyújtott, lélekből jövő kiáltás.

Amikor a fiatal katona már csak öt-yardnyira lehetett a kerítéstől, az ezredes odafordult a mellette álló rangidős altiszthez. – Lője le! – mondta halkan.

Az altiszt füle már csöngött a kapu zárját feszegető fiatalember vad, fanatikus kiáltásaitól. Gyors mozdulattal kikapta a hozzá legközelebb álló katona kezéből a puskát, fürgén felhúzta, a tank oldalának támaszkodott, hogy biztosan tudjon célozni, és a célkeresztet a zendülő tarkójára igazítva meghúzta a ravaszt. Láta, ahogy a koponya szétrobbant, és véres csontszilánkok, szövetdarabok hullottak a kapu másik oldalán állókra. Aztán a test megroggyant, tehetetlenül előredőlt, és már csak a szögesdrót tartotta.

Egy pillanatra a korábbinál is áthatóbb, síri csönd támadt, aztán a Tomeg, Huszainnal az élen, egy emberként, magából kikelve, üvöltve nekilódult. Akik elöl voltak, vadul rávetették magukat a szögesdróra, tépték, ráncigálták őket, nem törődve azzal, hogy az éles acél a húsukba mar. A mögöttük özönlők szorították őket, és többen kapaszkodni is kezdtek, hogy drótokon, rácsokon átverekedve magukat bejussanak a szigorúan lezárt területre.

Amikor géppisztoly hosszú sorozata is eldőrdült valahonnan a Tomegből, az ezredes a hüvelykujját feltartva jelzett a tank nyitott

tetejű lövegtomyában várakozó tisztnek.

A Tomeg fölé beirányzott, vaktöltettel ellátott négyhüvelykes lövegből torkolattűz csapott ki, és a váratlan dörrenés elegendő volt ahhoz, hogy a támadók fejvesztetten meneküljenek a kaputól. A katonák közül is többem annyira megijedtek, hogy a fegyverüket eldobva futásban kerestek menedéket, és szétspricceltek az események kissé oldalt álló, fegyvertelen szemlélői is. A második tank lövege is tüzelt; annak a csöve már alacsonyabbra volt állítva, vízszintesebben csapott ki belőle a láng.

A Tomeg elfutott. Férfiak, nők menekültek fejvesztve a kaputól, ledöntve, összetaposva egymást lázas sietségükben. Újból a vezértank következett, rémületet keltő dörrenést és hosszú lángcsóvát küldve a rohanók felé, és azok, amennyiben még tudták, megkettőzték az erőfeszítésüket. Egyedül Huszain mollah maradt a kapunál. Mintha részeg lett volna, előre-hátra imbolygott egy darabig, vakon és süketen, aztán a keze beleakadt az egyik rúdba, és megroggyant térdel ott is maradt, a vasrácon lógva. A katonák – közlegények, altisztek és egy tiszt is – látták, mi történt vele, és pillanatnyi ösztönüknek engedelmeskedve feléje lódultak.

– Vissza! – kiáltott rájuk teli torokból Peshadi ezredes, aztán a kezébe ragadta, teljes hangerőre állította az előkészített megafont, és beleharsogta: – Mindenki maradjon, ahol van! Fegyvereket bebiztosítani! Fegyvereket bebiztosítani! A tisztek és altisztek sorakoztassák az embereket! Őrmester, jöjjön velem!

Az altiszt, aki még mindig nem jutott túl a katonája lelövése okozta megrázkódtatáson, feljebbvalója mögé lépett, és elindult vele a kapuhoz. A támaszpont bejárata előtti nyitott térségen harmincnegyven halálra taposott ember hevert mozdulatlanul, a támadók zöme pedig már nagyjából száz-yardnyira volt, és lassan kezdte rendezni a sorait. Néhányan a legvadabbak közül nekilendültek, hogy újból a kapuhoz rontsanak, és a feszültség ismét érezhetően nőtt.

– Vissza! Mindenki álljon meg!

A parancsnok felszólításának ezúttal volt foganatja, kivétel nélkül mindenki engedelmeskedett neki. Peshadi érezte a hátán végigömlő izzadságot, azt, hogy a szíve vadul dörömböl a mellkasában. A dróton lógó holttestre nézett – irigyelte is kicsit a fiatal katonát, aki az Úr nevével a száján halt mártírhalált, és ezért nyilván egyenesen a

paradicsomba került –, aztán határozottan beleszólt a megafonba: – Maguk ott, hárman... igen, maguk! Segítsenek a mollahnak! Gyerünk! – A kerítésen kívül állók, akikre rámutatott, futni kezdtek, hogy teljesítsék a parancsot. Az ezredes megfordult, és indulatosan odaszólt a hozzá legközelebb lévő katonáknak: – Nyissák ki a kaput! Segítsenek behozni!

Ezt a parancsát is haladéktalanul teljesítették, mire a mögötte lévők közül néhányan nekilódultak, de rögtön észrevette, és egy kiáltással meg is állította őket: – Azt mondtam, állj! Aki a parancsom nélkül még egyszer megmozdul, azt lelövetem! – Mindenki mozdulatlaná merevedett.

Peshadi várt, szinte kívánta, hogy akadjon valaki, aki semmibe veszi a parancsát, és újból támadni akar. Miután meggyőződött róla, hogy erre senki nem tudja elszánni magát, odafordult Huszainhoz, akit jól ismert. – Mollah! – mondta halkán. – Nem esett baja? – Mellette állt, a kapu már nyitva volt, nem messze tőlük a három falusi földbe gyökerezett lábbal várakozott.

Huszainnak borzalmasan fáj a feje, a füle is erősen csörgött, de hallotta a kérdést, és látott is. Bár a kezét fölsebezték a drótok, tisztában volt azzal, hogy komolyabb baja nincs, nem lett mártír, mint azt szeretete volna, és amiért őszintén imádkozott is. – Követelem... – mondta gyöngye hangon – követelem... Khomeini nevében, hogy adja át a támaszpontot!

– Jöjjön az irodámba! – válaszolta neki komoly arccal és komoly hangon az ezredes. – Maguk is, hárman, hogy legyenek tanúink! Beszélgetni fogunk, mollah, én meghallgatom magát, és maga is meghallgat engem. – Újból bekapcsolta a megafont, hogy elmondja a tőlük nem messze várakozóknak, mi fog történni. – Tárgyalni fogunk. Békésen tárgyalunk, utána a mollah visszatér a mecsetbe, és maguk is hazamennek a házaikba imádkozni. A kapu nyitva marad, de a katonáim és a tankjaim őrizni fogják, és Istenre és a Prófétára mondom, legyen áldott a neve, hogy ha valamelyikük hívás nélkül be merészeli tenni a lábát, vagy túllép a szögesdróton, a katonáim azonnal agyonlövik. Ha húszan, vagy annál többen bejönnek a támaszpontomra, tankjaimat a falvaik ellen vezetem, lerombolom őket, és kiirtatom teljes lakosságukat. Sokáig éljen a sah! – Sarkon fordult, feszes léptekkel befelé indult. A mollah és a három ijedt falusi is követte, de más nem mozdult.

Conroe Starke kapitány, az S-G helyi részlegének a vezetője a tiszt szállítás teraszán állt, és pontosan látta, mi történt. – Jézusom! – sóhajtott fel elképedve. Anélkül, hogy konkrét személyhez intézte volna a szavait, megjegyezte: – Ennek aztán van vér a pucájában!

A Kovisz MELLETTI TÁMASZPONT, 5.21. Starke az ablakból figyelte a szemközt lévő parancsnoksági épületet. A mollah még nem jött ki. A tiszt körlet folyosóján nagyon hideg volt; Freddy Ayre vastag, szőrmebéléses pilótazubbonyát szoroson maga köré fogva süppedt bele a fotelbe, és nézett fel a sarkán állva lazán himbálózó, nyurga texasira. – Mit gondolsz? – kérdezte, elfojtva mélyről jövő, jókora ásítását.

– Azt, öreg haver, hogy valamivel több, mint egy óra múlva pirkadni fog – válaszolta igazából oda sem figyelve Starke. Vastag kabátot és meleg, ugyancsak szőrmebéléses csizmát viselt. Az első emelet sarkán lévő pihenő ablakában állt, ahonnan a támaszpont nagy részét jól be lehetett látni. A helyiségben rajtuk kívül tucatnyi iráni tiszt is volt, akiknek szintén azt mondták, hogy maradjanak készenlétben. Többségük a fotelekben aludt, fázósan összehúzva magán bélelt kabátját – a támaszponton már hetek óta nem fűtöttek, mert takarékoskodni kellett a tüzelőanyaggal. Körülöttük néhány alázatos tisztiszolga igyekezett csöndben eltakarítani a Tomeg megjelenése miatt félbeszakadt vigasság nyomait.

– Piszkosul fáradt vagyok. Te?

– Még nem. Miért van az, Freddy, hogy ünnepnapokon mindig nekem kell ügyeletesnek lennem? – kérdezte Starke.

– Ez a főnökök kiváltsága, haver – mondta kajánul Ayre. Az S-G csapatának második embere volt, a brit légierő egykori pilótája, huszonnyolc éves, jóképű férfi, kökény kék szemekkel, tisztán érezhető oxfordi akcentussal. – Nekik kell jó példával elől járniuk.

Starke a nyitott főkapu felé pillantva látta, hogy nem történt körülötte semmilyen változás. A megerősített őrség változatlanul a helyén volt, odakint pedig pár száz kitartó falusi várakozott, szoroson összeTomörülve, hogy védje magát a hidegtől. A parancsnoksági épületnél sem észlelt semmilyen változást – Peshadinak a legfelső

emeleten lévő irodájában még mindig égett a villany. – Egyhavi fizetésemet is szívesen odaadnám, ha kibicelhetnék, Freddy!

– Mire gondolsz?

– Arra, hogy halljam, mit tárgyal Peshadi és a mollah.

– Aha! – Ayre is felállt, és az ablakhoz lépve átnézett a parancsnoksági épületre. – Tudod, egy pillanatra azt hittem, hogy végünk, amikor azok a hülyék rávetették magukat a kapura. A rohadt életbe! Már éppen ott tartottam, hogy a nyakamba veszem a lábam, beindítom az öreg Nellie-t, és örökre búcsút mondok Kublaj kánnak és a drágalátos, vad mongol hordáinak. – Kuncogott, mert elképzelte magát, amint lázas sietséggel felkapaszkodik a 212-es pilótafülkéjébe. – Persze, – tette hozzá kevés szünet után –, téged azért megvártalak volna, Duke! – A tiszteletteljes becenevet a kollégái találták ki Starkénak, aki texasi volt, akárcsak John Wayne, ugyanolyan remek felépítésű, és legalább annyira jóképű is.

– Kösz, haver! – válaszolta nevetve Starke. – Biztos lehetsz, hogy ha áttörnek, én előtted futok. – Enyhe délies akcentussal beszélt, és hamiskásan hunyorgó szeme még hangsúlyosabbá tette a mosolyát. A jókedvű közbűri játék azonban nem tartott sokáig; visszafordult az ablakhoz, és az arca újból gondterheltté vált. Harmadszor fordult már elő, hogy dühöngő Tomeg érkezett a támaszponthoz, és mindig a mollah vezette. A helyzet minden alkalommal egyre vészjóslóbbá vált, gondolta, most pedig bekövetkezett az első, nem is véletlen haláleset. Mi lesz? A katona halálát egész biztosan újabbak fogják követni. Ha Peshadi ezredes nem lép fel olyan határozottan, mások is a kapuhoz mentek volna, és most mindenütt holttestek hevernének. Peshadi győztes maradt – egyelőre. Legközelebb azonban veszíteni fog, hacsak nem sikerül neki megtörni a mollahot. Ahhoz viszont, hogy Huszaint megtörje, végeznie kell vele. Börtönbe nem zárathatja, mert akkor a Tomeg megzabolázhatatlanná válik. Persze, ha megöli, akkor is az fog történni, ha elviteti, úgyszintén. Tehát bármit csinál, kizárólag veszíthet. Én mit tennék a helyében?

Fogalmam sincs róla.

Körbenézett a szobában, és úgy látta, hogy az iráni tisztok nem aggódnak különösebben. Legtöbbjüket ismerte, de csak látásból, közelebbről egyet sem. Az S-G-nek ugyan a támaszpont felépülése óta, vagyis nyolc éve volt ott egy részlege, de emberei mégsem

alakítottak ki szorosabb kapcsolatot a katonákkal. Azóta, hogy egy évvel korábban főpilótává nevezték ki, Starke megpróbálta kiterjeszteni a kapcsolataikat, de sikertelenül. Az irániak nem túl szívélyesen fogadták az idegeneket.

Rendben van, nincs is ezzel semmi baj, állapította meg csöndben, és rögtön vitatkozni is kezdett magával: igen, az ő országuk, de darabokra szaggatják, mi pedig itt ülünk a teljes felfordulás közepén, és Manuela is itt van! Boldog volt, amikor öt nappal korábban helikopteren – McIver féltette, és nem volt hajlandó gépkocsival elengedni – megérkezett a felesége. Ugyanakkor haragudott is, mert az asszony volt olyan bolond, hogy felüljön a British Airwaysnek leszállási engedély nélkül elinduló járatára. Szerencsére nem történt baj, a gépnek sikerült eljutnia Teheránba. – Szó sem lehet róla, hogy maradj! Itt veszélyben vagy, Manuela!

– Nem nagyobbban, mint Teheránban, Conroe drágám! – felelte az asszony, és nyugodt mosollyal az arcán hozzátette: – Insa Allah!

– Egyáltalán, hogy tudtad rávenni Macet, hogy ideengedjen?

– Rámosolyogtam, és megígértem neki, hogy a legelső járatral visszamegyek Angliába. Addig is, mit szólnál egy kis szerelmeskedéshez?

A kérdésre – és ami utána következett – visszaemlékezve elmosolyodott, és hagyta, hogy magukkal ragadják a gondolatai. A harmadik kétéves turnusát töltötte Iránban, és a tizenegyedik évét az S-Gnél. Tizenegy remek év. Először Aberdeen, az Északi-tenger, aztán Irán, Dubai, Sargaz, pontosan szemben, az Öböl túlsó partján, majd újból Irán, ahol meg is akart állapodni. A legjobb éveimet itt töltöttem, mondta magának. Tovább azonban egy nappal sem! Irán teljesen megváltozott azóta, hogy 1973-ban a sah megnégyszerezte a nyersolaj árát – egy dollárról négyre, illetve afölé emelte. Elég volt ez az egyetlen intézkedés, és Iránban mintha új időszámítás kezdődött volna. Korábban barátságosan, segítőkészen viselkedtek az emberek, öröm volt itt élni és dolgozni. Utána viszont? Mindenki nagyképűvé vált. A sah egymást követő nyilatkozatai Irán örökölt, a háromezer éves civilizációból fakadó felsőbbrendűségét hirdették, az uralkodó egyfolytában dicsekedett, hogy húsz éven belül – mivel ehhez Istentől kapott joga van – Irán a világ egyik vezető országa lesz, az ötödik legnagyobb ipari hatalom, a Keletet és Nyugatot összekötő

kereskedelmi utak legbiztosabb őrzője. Úgy festette le országát, mint amely a világ egyik legjobb szárazföldi hadseregével, haditengerészetével és légierejével bír, több tankja, helikoptere, hűtőszekrénye, gyára, telefonja, autópályája, iskolája, bankja, üzleti vállalkozása van, mint rajta kívül bárkinek a térségben, ami magától értetődően a világ közepe. És mindezek birtokában, a többi ország mélységes tiszteletből fakadó figyelmétől övezve, Irán természetesen döntőbíróként fog fellépni Kelet és Nyugat vitás ügyeiben, bőséggel merítve a bölcsesség – az ő bölcsessége – soha ki nem apadó kútjából. Starke hatalmasat sóhajtott. Hamar, évekkel előbb megértette a világos, eltéveszthetetlen üzenetet. Áldotta Manuelát, aki természetesnek vette, hogy ha Iránban él, meg kell tanulnia perzsául, és az életüket úgy alakította, hogy minél több új dolgot, új embereket ismerjenek meg, barátokat szerezzenek. Más volt az élete, mint a legtöbb külföldi pilótáé és mérnöké, aki otthon hagyta a családját, két hónapot munkával, egyet szabadságon töltött, szabad idejében is a bázison kuksolt, kuporgatta a pénzt, és csak azt számolta, mikor mehet már haza, feltéve, hogy ennek a szónak még volt valamilyen értelme az ilyen emberek esetében.

– Mostantól ez az otthonunk – jelentette ki határozottan az asszony. – Itt leszünk, én is és a gyerekek is – tette hozzá, és gyors fejmozdulattal, amit Starke annyira imádott, hátravetette spanyol ősokról árulkodó dús, koromfekete haját.

– Miféle gyerekek? Nincsenek gyerekeink, és abból, amit keresek, egyelőre nem is engedhetjük meg magunknak, hogy legyenek.

Starke újból elmosolyodott. A beszélgetésre tíz éve került sor, rögtön azt követően, hogy összeházasodtak. Mihelyt biztossá vált az állása az S-G-nél, azonnal vágtatott Texasba, hogy Manuelát feleségül vegye. Azóta három gyerekük született, két fiú és egy lány, és eddig semmilyen gondot nem jelentett az eltartásuk. Eddig. De mi lesz ezután? A munkája veszélybe került, iráni barátai többsége már elhagyta az országot, és ahol korábban csak nevetés és vidámság volt, ott kezdett egyre erősebbé válni a félelem.

A fene essen Khomeinibe és a mollahjaiba!, szitkozódott magában dühösen. Nagyszerű helyet és nagyszerű életet tettek tönkre. Azt szerette volna, ha Manuela a gyerekekkel elutazik Londonba, és onnan haza Lubbockba, ha ott marad, amíg Iránban rendeződnek a dolgok. Lubbock viszonylag kis város volt Texas nyugati részén,

Starke apja – még mindig jó egészségben – ott gazdálkodott. Ötszáz hektár föld, szarvasmarhák, néhány ló, egy kis növénytermesztés – nem igazán nagy birtok, de elegendő ahhoz, hogy a család nyugodtan, kényelemben éljen. Jó volna, ha már Manuela is ott lenne, gondolta, csak az nem, hogy biztosan hetekig nem kapnék tőle levelet, és a telefon is állandóan rossz volna. A fene egye meg Khomeinit, hogy állandóan rémisztget a beszédeivel! Kíváncsi vagyok, mit fog mondani az Istennek, és Isten mit mond neki, ha egyszer tényleg összeházasznak.

Nagyot nyújtózkodott, kényelmesen hátradőlt a fotelben, és a szeme sarkából figyelte, milyen elkeseredett arccal bámul maga elé Ayre. – Te tényleg elég mocskosul nézel ki – szólt oda neki.

– Szabadnapom volt, pontosabban kettő, és nem számítottam rá, hogy a végén ilyen sokáig fenn kell maradnom. Jól le akartam inni magam, mert piszkosul hiányzik az oldalbordám, és különben is, a Hogmanay rém fontos nekünk, skótoknak...

– A Hogmanay az Szilveszter, most viszont már február 10-ike van, és te ugyanúgy nem vagy skót, ahogy én.

– Szeretném közölni veled, Duke, hogy az Ayrek klánja nagyon régi és nemes család, én pedig még dudálni is tudok. – Ayre újból hatalmasat ásított. – Jézusom, de álmos vagyok! – Még mélyebben süllyedt bele a fotelbe, megpróbált a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni, aztán kipillantott az ablakon, és attól, amit látott, szempillantás alatt elmúlt a fáradtsága. A parancsnoki épület ajtaján egy iráni katonatiszt rontott ki, és sietett a tiszt szállítás felé. Csangiz őrnagy volt, a támaszpont parancsnokának az adjutánsa.

Néhány perccel később feszes, komor arccal lépett be a pihenőbe. – Minden tiszt jelentkezzen a parancsnoknál hét órakor! – közölte perzsául. – Mindenki! Nyolckor a felvonulási téren díszszemle lesz. Aki bármilyen okból, leszámítva az általam is jóváhagyott orvosi indokot, nem vesz részt rajta – tette hozzá még komorabban –, az számíton a legszigorúbb büntetésre! – Körbepillantott a helyiségben, és meglátva Starkét, odaszólt neki: – Kérem, jöjjön velem, kapitány!

Starkének az izgalomtól pillanatra kihagyott a szíve. – Mi történt, őrnagy? – kérdezte perzsául.

– A parancsnok szeretne beszélni magával.

– Miről?

Csangiz vállat vont, és kifelé indult. – Riaszd a srácokat! És Manuelát is! – szólt oda Starke Ayrenek.

– Oké. Jézusom!

Az épületből kilépve, és az utca másik oldalán lévő parancsnokság felé tartva Starke tisztán érzékelte a rászegeződő tekinteteket. Hála istennek civil vagyok, egy brit vállalatnak dolgozom, és nem tartozom már az amerikai hadsereghez, gondolta izgatottan. – A fenébe...! – Váratlanul eszébe jutott az az év, amit Vietnamban töltött, még azokban az időkben, amikor hivatalosan nem állomásoztak ott amerikai erők, csupán néhány „tanácsadó”. Az a hülye seggfej Ritman százados parancsot adott, hogy a bázis összes helikopterére – a dzsungel közepén, egymillió mérföldre minden lakott helytől! – fessék fel a vörös-fehér-kék amerikai felségjelzést. „Igen, mindegyikre, a rohadt életbe! Hadd lássák a mocskok, kik vagyunk, és szarják össze magukat a réműlettől!” A Vietkong már ötven mérföldről észrevette, hogy jövünk, emlékezett Starke. Engem is alaposan átlyuggattak, és három Hueyt veszítettünk teljes legénységgel, mielőtt azt a barmot visszarendelték Saigonba, előléptették, és kinevezték valamerre máshová parancsnoknak. Nem csoda, hogy elveszítettük azt a rohadt háborút.

Belépett az épületbe, és az előszobában maradt három falusi mellett elhaladva bement a parancsnokhoz. – Jó reggelt, ezredes! – köszönt neki óvatosan, angolul.

– Jó reggelt, Starke kapitány! – Peshadi az üdvözlés után egyből átváltott perzsára: – Bemutatom Huszain Kaviszi mollahot.

– Béke kíséren utadon! – mondta Starke perzsául, és közben a fiatal katona fejéből szétspriccelt, a fehér turbánt és a fekete köntöst beszennyező vérfoltokat figyelte.

– Béke kíséren utadon!

Starke az udvariasság megkívánta módon kezet nyújtott, és akkor vette észre a férfi kezén az alvadt vértől borított sebeket, amelyeket a szögesdrót okozott. Egészen enyhén fogott hát vele kezet, de a mollah arca ennek ellenére is összerándult a fájdalomtól. – Ne haragudjon! – kért elnézést sietve angolul.

A mollah nem válaszolt, némán meredt rá, és érezni lehetett a tekintetéből áradó, engesztelhetetlen gyűlöletet.

– Beszélni akart velem, ezredes?

– Igen. Foglaljon helyet! – Peshadi az íróasztala előtti székre mutatott. Az iroda spártaian egyszerű volt, és tökéletes rend uralkodott benne. Falán egyetlen dízként az udvari díszöltözéket viselő sah és felesége, Farah császárné fényképe lógott. A mollah háttal, Starke pedig pontosan szemben ült vele.

Peshadi újabb cigarettára gyújtott, rögtön kiérdemelve Huszain elítélő pillantását. Nem rettent meg tőle, állta. A Korán – bizonyos értelmezés szerint – tiltotta a dohányzást, és erről már vitakoztak is legalább egy órát, anélkül, hogy egyetértésre jutottak volna. Az ezredes, hogy lezárja a témát, kijelentette: – Iránban nem tilos a dohányzás, egyelőre nem. Katona vagyok, arra esküdtem fel, hogy teljesítem a kapott parancsokat, ír...

– A jogtalan par...

– Ismétlem: az érvényben lévő iráni törvények értelmében Ő Császári Felsége, Mohammed Pahlavi sáhinsah, illetve megbízottja, Bahtjár miniszterelnök jogosan gyakorolja a hatalmat. Irán még nem iszlám állam. Még nem! Ha majd azzá válik, engedelmeskedni fogok az iszlám állam vezetőjének.

– Khomeini imámnak?

– Ha Khomeini ajatollah lesz a jog szerinti vezetőnk, akkor természetesen – válaszolta békülékeny hangon az ezredes, de közben arra gondolt, hogy nagyon sok vérnek ki kell még ömlenie addig, amíg az bekövetkezik. – Amennyiben, tegyük fel, én lennék ennek az esetleges iszlám államnak a választott feje, ön is engedelmeskedne nekem?

Huszain komor arccal, mosolytalanul válaszolt a szentségtörőnek érzett hipotézisre: – Az iszlám állam vezetője az imám lesz, Isten Forgószele, utána pedig mindig valamelyik ajatollah.

A rezzenéstelen, kőkemény tekintet elszántan szegeződött Peshadira, aki szerette volna a földre taposni a mollahot, elindítani a tankjait, és legázolni mindenkit, aki nem engedelmeskedik a sáhinsah, az Istentől rendelt uralkodó parancsainak. Igen, gondolta, Istentől rendelt uralkodónak, aki az apjához hasonlóan

szembeszállt veletek, mollahokkal, útját állta hataloméhségeteknek. Ők voltak azok, akik féket vetettek idejét múlt dogmatizmusotokra, és Iránt a Sötét Korból kivezetve nagyvá tették. Mohammed sah élére állt az OPEC-nek, és megtörte az idegen olajtársaságok hatalmát. A második világháború után távol tartotta a Szovjetuniót Azerbajdzsántól, de közben jó kapcsolatot tartott fenn vele, el tudta érni, hogy a kezét nyaldossa, mint engedelmes, gazdájának a szemvillanását is leső eb.

Istenre és a prófétára mondom, gondolta, keményen farkasszemet nézve a mollahal, soha nem fogom megérteni, miért nem látjátok ezt be. Miért nem vagytok képesek felismerni, hogy az a halálos ágyáról hazugságokat üvöltöző, szenilis vénség, Khomeini, a szovjetek embere. Ők bujtogatják, védelmezik, biztatják arra, hogy felláziítsa a parasztokat, ezzel tönkretégye Iránt, és előkészítse a terepet a szovjet hatalomátvételhez?

Ha végre megkapnánk azt az egyetlen, régen várt parancsot, rögtön vége lenne a lázadásnak! Ha elhangzana végre, Istenre mondom, három napon belül rendet teremtenék Kóviszban és száz mérföldes körzetében. Újból békés, virágzó lenne ez a vidék, a mollahok visszatérnének a mecsetekbe, ahová valók, az igazhitűek napjában ötször imádkoznának... A hadsereg egy hónap alatt olyanná tudná tenni Iránt, amilyen egy évvel ezelőtt volt, és a Khomeini okozta gondok egyszer és mindenkorra megoldódnának. A parancs elhangzása után egy perccel letartóztatnám Khomeinit, fűzte tovább a gondolatait Peshadi. A nép színe előtt leborotvtatnám a fele szakállát, meztelenre vetköztetném, és szemeteszkordén hordoznám körbe Teheránban és minden fontosabb városban. Hagynám, hogy mindenki annak lássa, ami: agyalágyult, szánalmas vénembernek. Vesztesként mutatnám meg, és abban a pillanatban mindenki elfordulna tőle, egyetlen szavát sem hallaná meg többé. Kérni sem kellene őket, maguktól állnának elő a vádlói az életet, a szerelmet, a hatalmat, a földet és a normális emberi beszédet kívánó ajatollahok közül. Vádolnák a mollahok, a bazár urai, az egyszerű emberek, és eltaposnák, de úgy, hogy emléke sem maradjon.

Egyszerű volna leszámolni Khomeinivel, és bármelyik mollahal... Istenemre, ha rajtam múlott volna, már hónapokkal ezelőtt kirángatom Franciaországból. Peshadi jó mélyen leszívta a füstöt, és nagyon ügyelt, nehogy a gondolatai leolvashatók legyenek az arcáról

vagy a tekintetéből. – Nos, mollah, Starke kapitány itt van – mondta, majd olyan hangon, mintha tökéletesen lényegtelen lett volna, hozzátette: – Perzsául vagy angolul is beszélhet vele, ahogy éppen akar. Ugyanolyan folyékonyán tud perzsául, mint maga angolul.

A mollah Starke felé fordult. – Szóval – angol beszédén tisztán érződött az amerikai akcentus – maga a CIA-től jött?

– Nem – válaszolta Starke. Szempillantás alatt olyan éberré vált, mintha több órai alvás lett volna mögötte, és rögtön visszakérdezett: – Az Államokban tanult?

– Igen. – Huszain a fájdalomtól és a fáradtságtól hirtelen indulatossá vált. Átváltott perzsára, és a hangja is megkeményedett, éles lett, mint a borotva. – Mi oka volt megtanulni perzsául, ha nem az, hogy kémkedjen a CIA-nek... vagy az amerikai olajtársaságoknak?

– Egyszerűen érdekelt a nyelv. Kedvem volt hozzá – válaszolta udvariassen a perzsánál maradva, a kiejtés és a nyelvtan tekintetében is hibátlanul Starke. – Vendég vagyok az önök országában, a kormányuk hívott ide, hogy irániakkal együtt dolgozzam. Az illendőség megköveteli, hogy a vendégek ismerjék házigazdáik szokásait, és tanulják meg a nyelvüket, különösen akkor, ha jól érzik magukat, és szeretnének sok évet tölteni náluk. – A pilóta hangja hirtelen szintén élessé vált: – Különben is, a vállalatok, amelyekről beszél, nem az enyémeik.

– Amerikaiak, és maga is amerikai. A CIA amerikai. Minden bajunknak Amerika az oka. A sahszék is amerikai. Minden rosszat Amerikától kapunk. Az amerikaiak évek óta csak köpnek Iránra.

– Baromság! – válaszolta angolra váltva, és igencsak indulatosan Starke. Tudta, ha meghunyászkodik, bocsánatkérő stílust vesz föl, azzal csak veszíthet. A határozott hangtól a mollahnak szempillantás alatt az arcába szökött a vére, de ettől sem hátrált meg, keményen állta a tekintetét, és hagyta, hadd teljenek feszülten a másodpercek. Az iráni azonban kitartóbbnak bizonyult, és Starke, miután látta, hogy nem ér célt, a cigarettáját csöndesen szívó Peshadira villantotta a tekintetét. – Megmondaná, mi ez az egész, ezredes?

– A mollah azt követeli, hogy bocsássa rendelkezésére az egyik helikopterüket, mert végig akarja járni a körzetünkben lévő összes olajipari létesítményt. Ön is tudja, hogy a repülési terveikbe,

egyáltalán, az egész működésükbe nincs semmilyen beleszólásom. Mégis azt kérem, hogy a legjobb pilótáját adja mellé! Még ma délben kezdjék el a látogatásokat.

– Miért nem ad neki ön repülőgépet. Esetleg tudnék kölcsönözni navigá...

– Nem! A maguk helikopterével, és a maguk személyzetével megy. Délben.

– Sajnálom – fordult a mollahhoz Starke –, de én csak az IranOiltól fogadhatok el utasítást, egészen pontosan a telepvezetőn keresztül Eszfandijártól, a területi igazgatótól. Szerződéses kapcsolat köt bennünket hozzájuk, és kizárólagos joguk...

– A gépek, amelyeken repülnek, irániak – vágott közbe élesen a mollah. Kimerültsége, és a kezében lüktető fájdalom ingerültté tette, és szeretett volna mielőbb túl lenni a vitán. – Ad belőlük egyet és kész!

– Iránban vannak bejegyezve, az igaz, de tulajdonosuk az aberdeeni S-G Helicopters Ltd – felelte Starke.

– Iráni a bejegyzésük, iráni terület fölött repülnek, iráni engedéllyel, a tankban iráni az üzemanyag, és iráni kőolajat kitermelő iráni kutakat szolgálnak ki. Egyszóval irániak! – Huszain fölényesen lefelé görbítette a szája sarkát. – Délre megkapja Eszfandijártól a szükséges utasítást. Mennyi időbe telik, hogy végigjárjuk az összes kitermelőhelyet?

Starke némi hallgatás után válaszolt csak: – A tiszta repülési idő legalább hat óra. Mennyi időt akar eltölteni egy-egy helyen?

A mollah figyelmen kívül hagyta a kérdést, és határozott hangon közölte: – Azt akarom, hogy utána végigvigyen az Abadánba tartó csővezeték mentén. Majd megmondom, hol szálljon le!

Starke szeme a követelés hallatán elkerekedett. Az ezredesre nézett, de az szándékosan nem viszonzta a pillantását, a cigarettája végéből lassan felszálló füstcsíkot nézte elmélyülten. – Nem olyan egyszerű a dolog, mint gondolja, mollah! Külön engedély kell hozzá, hogy végigrepülhessünk a csővezeték mentén. A polgári radarok nem működnek, a repülésirányítást a kishi állomás végzi, és az, mint talán maga is tudja, a légierő parancsnoksága alá tartozik.

– Bármilyen engedély kell is hozzá, megkapja – válaszolta Huszain, hangsúlyával pillanatnyi kétséget sem hagyva afelől, hogy lezártnak tekinti a témát. Peshadihöz fordult, és ugyanolyan határozott hangon, ahogy addig beszélt, közölte vele: – Isten nevében délben visszatérek. Ha utamba merészel állni, a szó a fegyvereké lesz.

Starke érezte a szóváltás közben, hogy a szíve hevesen vert, de ugyanúgy a mollahé és Peshadié is. Hármuk közül egyedül a mollah nem aggódott – Isten kezében érezte magát, Istentől kapott feladatát végezte, az Ő parancsait teljesítette: Szorongasd az ellenséget, ahogyan csak tudod! Légy olyan, mint a hegyekből lezúduló, gátakat elsöprő ár! Dönts le minden akadályt, amit a hatalombitorló sah, a lakájai és a katonái akarnak az utadba állítani! Bátorsággal, és ha más mód nincs rá, véres harc árán fogjuk legyőzni őket! Támadj rájuk, ne hagyj nekik pillanatnyi nyugtot sem, és tudd, hogy Isten veled van...

Szélroham rázta meg az ablakot, és önkéntelenül is mindhárman arra kapták a fejüket. Odakint koromsötét volt még, a csillagok vakítóan szikráztak, a keleti égbolt alján azonban már világos csíkot lehetett látni, a napnak nem sok kellett már ahhoz, hogy kibukkanjon a felhők mögül.

– Délben visszajövök, Peshadi ezredes, egyedül vagy sokadmagammal! Döntse el maga, melyiket akarja! – mondta csöndesen, nyugodt hangon Huszain, és Starke tisztán kiérezte szavaiból a fenyegetést – vagy éppen ígéretet. – Most viszont... most itt az ideje, hogy imádkozzunk. – Nem kis erőfeszítésébe került, hogy felálljon; kezén a sebek változatlanul égtek, háta fájt, a feje és a füle még mindig zúgott a tank lövésétől. Egy pillanatra úgy tűnt neki, hogy el fog ájulni, de úrrá lett a rosszullétén, legyűrte a fájdalmat, és sikerült elindulnia.

Peshadi is felállt. – Tegye, amit a mollah mondott! Kérem! – szólt Starkénak. – Vegye úgy, hogy tűzszünet van... és átmeneti kompromisszumokra kényszerülünk, amíg Ő Császári Fensége jog szerinti kormánya nem ad rá határozott parancsot, hogy vessünk véget ennek az ostobaságnak! – Az idegességtől remegő kézzel rágyújtott a dobozban maradt utolsó szál cigarettára. – Nem lesz semmilyen problémája. A mollah beszerez minden engedélyt, úgyhogy nyugodtan tekintheti a feladatot rutinjellegűnek. Rutinjellegűnek! Persze, csak akkor, ha vállalja. Katonai gépet nem

adhatok kölcsön egy mollahnak, és különösen nem Huszainnak, akiről köztudott, hogy lázadó! Ilyesmiről szó sem lehet! Ugye milyen rafinált, kifinomult megoldást választottam? – kérdezte keserűen az ezredes. – Remélem, nem akarja elrontani az örömet! – Dühösen elnyomta a cigarettáját a színültig telt hamutartóban, és már-már üvöltve hozzátette: – Hallotta, mit mondott! Délben visszajön. Egyedül vagy sokadmagával! Akarja, hogy még több vér folyjon?!

– Természetesen nem.

– Rendben van. Akkor tegye, amit mondtak! – Peshadi megfordult, és dühösen kiviharzott a szobából.

Magára maradván Starke komor arccal az ablakhoz lépett. A mollah a támaszpont kapujánál volt már, karját az ég felé emelte, és ahogy a müezzinek csinálták hajnalonként a minaretek tornyából, szerte az iszlám világban, harsány hangon a nap első imájára hívta az igazhitűeket: – Gyertek imádkozni, köszönteni az új napot! Az ima fontosabb, mint az alvás! Istenen kívül nincs egyéb isten..

Starke látta, hogy jó hívőhöz illően Peshadi is elfoglalta a helyét a támaszpont örömmel összeseregülő katonái és tisztjei élén. A katonák földre fektették a fegyvereiket, áhítattal elnémultak, ahogy a falusiak is odakint, a kapu előtt, aztán a mollah példáját követve mindannyian Mekka felé fordultak, és egyszerre kezdték el zúgni a *sahada* litániáját: – Tanúsítom, hogy Allahon kívül nincs más Isten, és Mohamed az Ő egyetlen prófétája...

Az ima végeztével átható csönd támadt, mindenki mozdulatlanul merevedve várt. – Isten, Korán, Khomeini! – hasított bele a némaságba a mollah hangja. Huszain a kiáltás után megfordult, a nyitott kapun kilépve Kovisz felé indult, és a falusiak engedelmesen, szó nélkül követték.

Starke csak nézte őket, és azon vette észre magát, hogy egész testében remeg. Úgy érezte, a mollah annyira telve van gyűlölettel, hogy az engesztelhetetlen indulat már szinte a pórusaiból szivárog! márpedig ennyi düh és harag nem tartható vissza sokáig, előbb-utóbb szörnyű robbanáshoz vezet. Ha engedelmeskedem neki, és elviszem, még rosszabb lesz, mert vérszemet kap. Mászt megbízni vele viszont gyávaóság.

– Muszáj elvinnem – mondta halkán, csak magának. – Nincs más megoldás.

5. fejezet

LENGEH MELLETT, 6.42. A Bell 212-es, két pilótával és tizenhárom utassal a fedélzetén, az S-G lengehi bázisáról a Hormuzi-szoros felé, egészen pontosan a franciák által üzemeltetett siri olajmezőhöz tartott. A nap már a látóhatár fölé emelkedett, és nagyszerű, felhőtlen időt ígért, bár az öböl fölött terjengő pára egyelőre csupán néhány mérföldre korlátozta a látótávolságot.

– EP-HST helikopter! Itt Kish radarállomás. Forduljon 260 fokra!

Ed Vossi engedelmesen végrehajtotta az utasítást, majd beleszólt a mikrofonba: – Kettőszázhatvan fok, ezer láb. – Maradjon ezen a magasságon! Siri előtt újból jelentkezzen! – Irán nagyobbik részétől eltérően ezen a vidéken remekül működött a radar, Kish- és Lavan-szigeten az iráni légierőnek az amerikaiak által mesterien kiképzett repülésirányítói ellenőrizték a légiteret. Szükség is volt rájuk, mivel a Hormuzi-szorosnak mind a két bejárata stratégiai szempontból egyaránt fontosnak számított.

– HST! Vettem az utasítást! – felelte Ed Vossi, és rögtön szét is kapcsolt. Amerikai volt, az amerikai légierő egykori pilótája, harminckét éves, és olyan felépítésű, hogy bármelyik élvonalbeli futballcsapat örömmel fogadta volna középhátvédként. – Kissé idegesek ma a fiúk, nem, Scrag? – kérdezte a másik pilótától.

– Igen. Úgy látszik, teli a tökük.

Mélyen alattuk, a távolban már tisztán látszott Siri. A sziget alig emelkedett ki a vízből, kopár volt és eredetileg lakatlan, mindössze egy poros leszállópálya húzódott keresztbe rajta. Néhány, az olajbányászoknak épített barakk emelkedett ki a sárga homokból, és hatalmas tartályok, amelyek a tengerfenékre lefektetett csöveken keresztül az öböl nyugati részéből érkező olajat fogadták. A sziget mintegy hatvan mérföldre volt az iráni parttól, éppen belül a határon, amely elválasztotta Irán területi vizeit Ománétól és az Egyesült Arab Emírátságokétól.

A tartályok fölött átrepülve a helikopter simán nyugatnak fordult, hogy elérje első úti célját, a Siri-Három nevű kitermelőhelyet, amely pillanatnyilag hat kútból állt. Mindegyiket a félig állami tulajdonban lévő, EPF nevű francia konzorcium üzemeltette, és az is derítette fel

az IranOil megbízásából. A munkáért olajat kapott, amit maga értékesített. – Kish radarállomás! Itt HST. Siri fölött vagyunk, ezer lábon! – szólt bele a mikrofonba Ed Vossi.

– Vettem, HST! Tartsa a magasságot! – hangzott el rögtön a válasz. – Leszállás előtt újból jelentkezzen! Tíz óránál számítson szembe jövő, emelkedő kötelékre.

– Látjuk őket. – A két pilóta érdeklődve figyelte, amint a négy vadászgép, szoros alakzatban, elhúzott előttük az Öböl bejárata felé.

– De sietős nekik! – jegyezte meg az idősebb, és kényelmes testhelyzetet keresve fészkelődni kezdett az ülésben.

– Jesszusom! Amerikai F-15-ösök! – kiáltott fel döbbenten Vossi. – A fenébe! Azt sem tudtam, hogy van belőlük a környéken! Láttál már akár egyet is, Scrag?

– Nem, haver – válaszolta ugyanolyan nyugtalanul Scrag Scragger, közelebb tolva szájához a fedélzeti rádiórendszer mikrofonját. Hatvanhárom évesen az S-G legidősebb pilótája volt, főpilóta Lengehben, ráncos arcú, nagyon sovány és nagyon kemény kis ember, szürke hajjal, mélyen ülő, világoskék ausztrál szemekkel, amelyek mintha állandóan a látóhatárt kémlelték volna, és igen különös akcentussal. – Szeretném tudni, mi a fene ez. Az irányítók piszkosul idegesek, ez pedig már a harmadik kötelék azóta, hogy elindultunk, bár csak az első amerikai.

– Talán hajórajhoz tartoznak, de az is lehet, hogy AWACS-okat kísérték Szaúd-Arábiába.

Scragger a bal oldali pilótaülésben ült, kiképzőként. A 212-eshez elegendő volt egy pilóta, de ezt a gépet úgy alakította át, hogy fel lehessen használni oktatási célra, és ketten is vezethessék. – Hát – mondta nevetve –, amíg MiG-ekkel nem találkozunk, addig semmi baj. Tőlem nyugodtan röpködhetnek.

– A vörösök egyelőre nincsenek itt, bár ez nem rajtuk múlik. Nagyon szeretnék megszerezni a szoros fölött az ellenőrzést – válaszolta magabiztosan Vossi. Feleannyi idős volt, mint Scragger, és majdnem kétszer akkora. – Addig, persze, nem fogják, amíg észnél vagyunk, és megmondjuk nekik, kivel szemétkedjenek. Hadihajók kellenének ide, meg repülőgépek, nehogy eszükbe jusson valamilyen hülyeséget csinálni. – A könnyű párába vesző tengert figyelte egy darabig, majd izgatottan felkiáltott: – Hé, Scrag, ezt nézd!

A hatalmas tartályhajó mélyen a vízbe süllyedve, nehézkesen haladt Hormuz irányába. – Legalább ötszázezer tonnás lehet! – Lenyűgözve figyelték a monstrumot. A szabad világ nyersolajának a hatvan százaléka ezen az Irán és Omán közötti sekély vizű, szűk – a hajózható részen alig tizenöt mérföld szélességű – kapun haladt át. Húszmillió hordónyi minden áldott nap.

– Mit gondolsz, fognak valaha is egymillió tonnásakat építeni?

– Biztosan. Persze, hogy építenek, ha szükség lesz rájuk. – A hajó éppen alattuk volt. – Libériái zászló alatt fut – állapította meg Scragger.

– Olyan a szemed, akár a sasé.

– A józan, mértékletes élet jutalma, kisöcsi! – Scragger megfordult, körülnézett a kabinban. Az utasok beszíjazva ültek a helyükön, mindegyiken ott volt az előírás szerinti életmentő mellény, a fülvédő, és vagy olvastak, vagy az ablakon nézegettek kifelé. Minden rendben, gondolta. A műszerekkel sincs baj, a rotor hangjával sem, én is rendben vagyok, és Ed is. De akkor mitől van bennem ez a furcsa izgatottság, kérdezte magától, és még egyszer körbenézett a kabinban.

A repülőgépek, a kishi irányítók viselkedése, az utasok miatt, azért, mert születésnapod van, és legfőképpen azért, mert nem bírnád elviselni az életet repülés nélkül, a levegőben pedig csak akkor maradhatsz életben, ha egy pillanatra sem lanyhul a figyelmed, ámen, válaszolta magának, és jókedvűen kuncogni kezdett.

– Mi történt, Scrag?

– Semmi. Pilótának tartod magadat, ugye?

– Hát persze – válaszolta óvatosan Vossi.

– Na jó. Tudod, hol van Siri-Három?

Vossi vigyorogva a távoli, a párás levegő miatt alig látható kitermelőhely felé mutatott.

– Akkor most hunyd be a szemedet! – szólt rá kaján mosollyal az idősebb pilóta.

– Ne hülyéskedj már, Scrag! Tudom, hogy ez most ellenőrzés, de...

– Átveszem a vezetéset.

Vossi fegyelmezetten, további ellenvetés nélkül átadta Scraggernek a műszerek fölötti ellenőrzést.

– Hunyd be a szemedet, kiképzést tartunk!

A fiatal pilóta magabiztosan vetett még egy pillantást az olajkút tornyára, megigazította a sisakját, levette fényvédő szemüvegét, és behunyt szemmel hátradőlt.

Scragger különleges, maga készítette sötét szemüveget nyomott a kezébe. – Vedd ezt föl, és ne nyisd ki a szemedet, amíg nem szólok! Készülj fel rá, hogy amikor szólok, vissza kell vened az irányítást!

Vossi felrakta a szemüveget, és könnyed mozdulattal – tudta, hogy Scragger így szereti – ráhelyezte a kezét az irányítókarra. – Oké. Készen vagyok, Scrag!

Ismét ő vezette a helikoptert, határozottan és elegánsan, tartva az addigi magasságot. Kizárólag a hallására támaszkodott, készen állt arra, hogy érzékelje a motor hangjának legkisebb, lassulást vagy gyorsulást, következésképp süllyedést, vagy emelkedést jelző változását is. Másodpercekig nem történt semmi, de aztán a hajtómű hangja hirtelen megváltozott, magasabb lett, a helikopter süllyedni kezdett. Vossi igazított kicsit a karon, és visszavitte a korábbi magasságra.

– Ügyesen csináltad, kölyök – mondta elégedetten Scragger. – Kinyithatod a szemed.

Vossi a kiképzésnél használatos, megszokott szemüvegre számított, amely eltakarja viselője elől a környezetet, és csak az élesen fluoreszkáló műszereket engedi látni. De tévedett, mert ez a szemüveg más volt, és hiába nyitotta tágra a szemét, tökéletes sötétségben találta magát. Rémület tört rá, zavart lett, nem tudott koncentrálni, és a mozgáskoordinációja is megszűnt. A másodperc töredékére tökéletesen elveszítette a tájékozódó képességét, a gyomra görcsbe rándult, és biztos volt benne, hogy a helikopter egy pillanat múlva zuhanni kezd. De nem – bár ezt nem érezte, Scragger biztosan kézben tartotta a gépet.

– Jézusom! – nyögött fel Vossi, és szédüléssel küszködve a szemüveghez kapott, hogy mielőbb megszabaduljon tőle.

– Hagyd békén, Ed! Vészhelyzet van. Rajtad kívül nincs más pilóta a gépen, te pedig bajba kerültél, nem látsz semmit. Mit fogsz

csinálni? Vedd át az irányítást! Gyerünk! Vészhelyzet!

Vossi keserű nyálat érzett a szájában, kiköpte, de az sem használt, a keze és a lába változatlanul remegett. Átvette a gép irányítását, ám idegességében túlhúzta a kart. Annyira megrémült, hogy kis híján felordított; arra számított, hogy Scragger nem adja ki teljesen a kezéből az ellenőrzést, de az öreg éppen ezt tette. Vossi kapkodva próbált korrigálni, de ismét csak túlkormányozta a helikoptert, és Scragger erre már közbeavatkozott, csökkentette valamelyest a hibát.

– Tedd le, Ed! – adta ki erélyesen az utasítást. – Figyeld a motor hangját! Finoman mozgasd a kezed és a lábad! – Várt egy pillanatot, aztán valamivel szelídebb hangon folytatta: – Most jó! Remekül csinálod. Itt tartsd meg! Később majd okádhatsz, de egyelőre ne azzal foglalkozz! Vészhelyzetbe kerültél, le kell tenned a gépet, és tizenhárom utas élete múlik rajtad. Én itt ülök ugyan melletted, de nem vagyok pilóta, nem tudom átvenni a vezetést. Mit fogsz csinálni?

Vossi túljutott már az első ijedtségen, keze és lába ismét pontosan, összehangoltan működött, füle képes volt arra, hogy érzékelje a motorhang legkisebb változását is. – Te látsz? – kérdezte.

– Igen.

– Akkor le tudsz vezetni!

– Így igaz! – Scragger hangja éles volt, figyelmeztetés bujkált benne. – Persze, csak akkor, ha megfelelően kérdezel. Kish radarállomás! Itt HST. Ezer lábon vagyunk. Leszállunk Siri-Hármon.

– Vettem, HST.

Scragger kissé elváltoztatott hangon szólt oda ismét Vossinak: – Mostantól kezdve Burt a nevem. Az egyik fúrásom dolgozom, semmit nem értek a repüléshez, de egy műszert le tudok olvasni... Feltéve, hogy pontosan megmondod, mire figyeljek.

Vossi kezdte élvezni a játékot, pontosan azokat a kérdéseket tette fel, amelyekre szükség volt, „Burt” pedig rákényszerítette, hogy a tudása legjavát adja, vakon is tökéletesen ura legyen a gépnek, és közben nyugodtan kérdezzen, úgy, hogy azt egy amatőr is megértse, és helyesen tudjon neki válaszolni. Időnként, ha a kérdés nem volt százszázalékosan pontos, Burt hangja a magasba csapott, hisztérikussá vált: – Jézusom! Nem találom a mutatót! Melyiket

nézzem, az isten szerelmére! Mind egyforma! Lassabban mondja! Úristen, mindannyian itt pusztulunk...

Vossit áthatolhatatlan feketeség burkolta be, az idő múlását is alig érzékelte, nem látta a megnyugtató; biztosságot kölcsönző műszereket, csupán az idegen, rémült hangot hallotta, ami arra kényszerítette, hogy legvégső tartalékait is bevesse.

Amikor már csak ötven láb magasságban voltak, szédülés akart elhatalmasodni rajta, és rettegve gondolt a vészesen közeledő, hátborzongatóan kicsi célkörre. Még mindig abba hagyhatod a leszállást, mondta magának, felszállhatsz, és körözhetsz. De meddig? Hogy ez a vén csirkefogó nem könyörül meg rajtad, az biztos.

– Most éppen tíz láb magasan, és tíz-yardnyira vagy tőle, ahogy akartad.

Vossi sietve kapcsolt, lebegésbe vitte át a gépet, és közben ömlött róla az izzadság.

– Tökéletes! Pontosan a közepe fölött vagy.

A sötétség még áthatóbb lett, a félelme még zsibbasztóbb. Némán fohászkodott, aztán végtelenül óvatosan elkezdte előretolni a gép magasságát szabályozó kart. Úgy érezte, örökkévalóság telt el, még egy, majd még egy, aztán a helikopter talpai lágyan hozzáértek a leszállóhelyhez. Hosszú pillanatokig hinni sem merte, hogy sikerült megcsinálnia. Úgy megkönnyebbült, hogy majdnem elbőgte magát az örömtől. Valahonnan nagyon távolról Scragger hangját hallotta, és érezte is, amint átveszi tőle az irányítást: – Megcsináltad, haver! Pizkosul jó voltál, Ed! Tízből tízet ütöttél. Most már nyugodtan rám hagyhatod.

Ed Vossi lekapta a fejéről a szemüveget. Verejtékben úszott, az arca krétafehér volt, tehetetlenül süppedt az ülésbe, és csak homályosan látta az alig harminc yard átmérőjű leszállóhely körül mozgó alakokat. Jézusom! Lent vagyok! Biztosságba jutottam, gondolta nehezen működő aggyal.

Scragger üresjáratra állította a motort, de nem kapcsolta ki, mivel a megálló rövid volt. Közben a Waltzing Matildát dúdolta, amit csak olyankor tett, ha valamivel nagyon elégedett volt. Úgyesen csinálta a kölyök, gondolta, tökéletesre sikerült neki a leszállás. Kérdés persze, mennyi idő kell ahhoz, hogy magához térjen. Az ilyesmit soha nem árt tudni, és pláne arról, akivel rendszeresen együtt repül az ember.

Megfordult, és a hüvelykujját feltartva jelzett az utastér első sorában ülő francia mérnöknek, akit a nemrég felszerelt elektromos szivattyú ellenőrzésére küldtek ki. A többi utas türelmesen várt. Négyen közülük japánok voltak, a francia cég, az EPF vendégei. Scragger nem szívesen szállított japánokat. Mihelyt megpillantotta őket, rögtön visszatértek a háborús emlékei, a csendes-óceáni ütközetekben elesett társaira gondolt, és azokra az ezrekre, akik japán hadifogolytáborokban, vagy burmai vasútépítkezéseken veszítették életüket. Egész pontosan fogalmazva meggyilkolták őket, mondta magában, és erőszakkal elhessegetve magától a gondolatot, megpróbált a kirakodásra próbált összpontosítani.

A mérnök már kiszállt, éppen utasításokat osztogatott az iráni munkásoknak. Meleg, zsibbasztóan párás idő volt a kitermelőhelyen, a levegőben nyersolaj nehéz szaga érződött, de Scragger jól érezte magát. Vossira pillantott, aki még mindig félig önkívületi állapotban süppedt az ülésbe, és kezét a tarkóján összefogva, behunyt szemmel igyekezett összeszedni magát.

Rendes srác, gondolta magában Scragger. A háta mögül, az utastérből érkező erélyes hangot hallott – Georges de Plesseyé volt, a franciák főnökéé, az EPF területi igazgatójáié. Az egyik ülés karfáján ült éppen, és mélyen belemerült megszokott előadásai egyikébe, amellyel most éppen a japánokat örvendeztette meg. Hallgassák csak, gondolta kajánul Scragger, nekem már éppen elégszer volt részem benne. Három éve ismerte Plesseyt, és kedvelte is a remek ételekért, amelyekkel a francia gyakran megvendégelte. Örült neki, hogy jól tudott bridzsezni – ez volt a kedvenc időtöltésük –, szóvirágokkal teli monológjait viszont utálta. Az olajosok mind egyformák, máshoz sem értenek, mint az olajhoz, egyéb nem érdekli őket, és szerintük az emberek csak arra valók, hogy olajat fogyasszanak, kemény pénzeket fizessenek értük életük végéig, sőt aztán is, mert azokat a bűdös krematóriumokat szintén olajjal fűtik. A rohadt életbe! Az olaj ára pár év alatt a kezdeti barrelenkénti 1,8 dollárról előbb 4,8-re, majd 14,8 dollárra szökött. Rablók ezek mind, nemcsak az OPEC és a Hét Nővér, hanem még a North Sea Oil is!

– Ez az egész platform a tenger fenekén álló lábakra épült – mondta éppen de Plessey. – Franciák készítették, mi üzemeltetjük és minden kút... – Rövid ujjú khakiinget viselt, a haja erősen őszült már, az arca napbarnított volt. A többi francia nem figyelt arra, amit

mondott, egymás között beszélgettek, fecsegték. Máshoz nem is értenek, gondolta Scragger, leszámítva még az evést és a borivást, na meg ahhoz, hogy minden útjukba akadó csajt hanyatt vágjanak, aztán úgy hagyják ott, hogy el sem köszönnek tőle. Mint az a kurvapécér Jean-Luc; tőle még a többi franciának is volna mit tanulni! Önzőek mind, az utolsó szálig. A japánokat kezdte figyelni, akik kivétel nélkül mind alacsonyok voltak, karcsúak, és gondosan nyírtak. Sötét nyakkendőt, öltönyt és cipőt viseltek, egyforma digitális órájuk és egyforma napszemüvegük volt, és csupán a koruk alapján lehetett – nem túl könnyen – megkülönböztetni őket egymástól. Olyanok, akár a doboz préselt szardíniák, gondolta róluk Scragger.

– ...a víz errefelé, akárcsak az egész Öbölben, nagyon sekély, M'sieur Kaszigi – magyarázta éppen de Plessey. – Száz láb ha lehet, úgyhogy könnyű elérni az ezer láb mélyen lévő olajat. Hat kutunk működik ezen a mezőn, amit Siri-Háromnak nevezünk. Csővezetékekkel vannak összekötve egymással, és Siri-szigetre pumpálják az olajat, ahol hárommillió hordós tárolókapacitást építettünk ki, és pillanatnyilag az összes tartály színültig van.

– Milyenek a berakodási lehetőségek Sirinél, Monsieur de Plessey? – kérdezte Kaszigi, a japánok őszülő hajú vezetője, tiszta, gondosan fogalmazott angolsággal. – Nem tudtam pontosan megítélni, amikor a sziget fölött voltunk.

– A hajókat egyelőre nyílt vízen töltjük fel. Jövőre akarunk építeni egy mólót, amelyik mellé odaállhatnak. Addig is, a közepes méretű tartályhajóik megtöltése semmilyen gondot sem jelent. Garantáljuk a gyors kiszolgálást, a villámgyors berakodást. Végül is, franciák vagyunk, Monsieur Kaszigi! Holnap a saját szemükkel is meggyőződhetnek róla. A Rikomaru a terveknek megfelelően érkezik?

– Igen. Délben itt lesz. Mennyi ennek a mezőnek a végső kapacitása?

– Határtalan. Senki nem volt még képes pontosan meghatározni – válaszolta nevetve a francia. – Már most is napi 75 000 barrelt termelünk, de a tenger alatt, *mon Dieu!*, még mindig egész óceánra való olaj nyugszik.

– Kapitány kegyelmes úr! – A Scragger melletti ablakon túl Abdalláh Turiknak, az egyik fiatal tűzoltónak az arca tűnt fel. –

Nagyon jól lenni, nagyon jól. Maga?

– Én is, fiam! Mi újság?

– Örül látni, kapitány kegyelmes úr! – Körülbelül egy éve Scraggerék lenghei bázisát rádión keresztül sürgősen riasztották, közölve, hogy valakit sürgősen el kell hozni ettől a kúttól. Sötét éjszaka volt, az iráni állomásfőnök magánkívül harsogta bele a készülékbe, hogy az egyik tűzoltónak valószínűleg vakbélgyulladás van, és jó volna, ha pirkadatkor ott lennének érte – az éjszakai repülést, a legsürgősebb vészhelyzeteket leszámítva, szigorúan tiltották az iráni előírások. Scragger volt éppen az ügyeletes, és amilyen hamar csak tehetett, rögtön elindult – a vállalat működésének egyik alapelve, szolgáltatásainak egyik pillére volt, hogy ha már kicsit is dereng, rögtön elinduljanak, és csinálják, amire a szerződésük szól, amire kéri őket. Felvette a fiatalembert, egyenesen az iráni haditengerészet bandar-abbászi kórházába vitte, és sikerült rávennie az orvosokat, hogy fogadják. Ha nem teszi, a tűzoltó egész biztosan meghalt volna.

Azóta a fiatalember, ha csak tehetett, mindig ott volt a leszállásnál, hogy üdvözölje, havonta egyszer pedig friss kecskehús érkezett a támaszpontra, és bármennyire akarta is Scragger – tekintettel az árra – leállítani a küldeményeket, próbálkozásai rendre kudarcot vallottak. Egyszer ellátogatott abba a faluba, ahonnan frissen szerzett barátja származott. A szokásos települést találta: csatornázás nem volt, áram- és vízvezeték sem, a házak vályogból épültek, a padlójuk döngölt agyag. A városokat leszámítva Irán továbbra is igen elmaradott ország volt, bár jóval fejlettebb, mint a Perzsa-öböl menti államok. Abdalláh családja ugyanúgy élt, mint a település többi lakója, sem jobban, sem rosszabbul. Sok gyerek, legyek milliárdjai, néhány kecske és baromfi, pár hektárnyi gazos föld, de azért egy pillanatig sem panaszkodtak. – Hamarosan lesz saját iskolánk, pilóta kegyelmes úr – mesélte a fiatalember apja –, vízvezetékünk, egyszer talán áramunk is, és igen, valóban jó így, hogy munkát ad nekünk az olajunk, amit a külföldiek aknáznak ki. Hála legyen az Úrnak, hogy olajat adott nekünk, hála azért, hogy a fiam, Abdalláh él! Isten akarata volt, hogy életben maradjon, Allah beszélte rá pilóta kegyelmes urat, hogy annyi gondot vállaljon miatta. Legyen áldott az Úr neve!

– Hogy mennek a dolgok, Abdalláh? – kérdezte Scragger a fiatalembertől. Kedvelte a srácot, aki már modern ember volt, nem olyan, mint az apja.

– Remekül. – Abdalláh közelebb lépett az ablakhoz, és az arcát szinte hozzálapította a plexihez. – Kapitány! – mondta halkan, és már nem mosolygott, a hangja pedig olyan halk volt, hogy Scraggernek, hogy megértse, egészen közel kellett hajolnia hozzá. – Nemsokára nagy baj... kommunista Tudeh, mudzsahed, de lehet, hogy fedajin. Fegyver és robbanószer, talán egy hajó Sirinél. Nagy veszély. Kérem, nem mondani senkinek, ki szólt! Jó? – A fiatalember hirtelen újból elmosolyodott, és harsányan folytatta, úgy, hogy mások is hallják: – Biztos leszállást! Jönni vissza hamar, aga! – Búcsút intett, és az idegességét széles mosollyal leplezve visszament a társaihoz.

– Persze, Abdalláh! Persze – morogta Scragger. Több iránit is látott a közelben, de ebben nem volt semmi szokatlan. A pilótákat mindenki szerette, mert bármilyen baj, nehézség adódott, ők jelentették a legbiztosabb kapcsolatot a külvilággal. A leszállásvezető feltartott hüvelykujjai jelzett neki, mire automatikusan hátranézett, hogy ellenőrizze, mindenki a helyén van-e, és bekapcsolta-e a biztonsági övet. – Akarod, hogy csináljam, Ed?

– Persze, Scrag! Légy szíves!

Ezer láb magasságban Scragger beszüntette az emelkedést, Siri-Egy felé fordult, és bár nem mutatta, közben rettenetesen ideges volt. Arra tudott csak gondolni, hogy egyetlen robbanás képes eltüntetni az Öböl vizében Siri-szigetet. Ez volt az első olyan eset, amikor a kitermelőhelyet bármilyen veszély fenyegette. Ezen az olajmezőn korábban egyszer sem volt sztrájk, még akkor sem, amikor az összes többi lelőhelyen szünetelt a munka, és főleg azért nem, legalábbis a külföldiek így gondolták, mert a franciák menedéket adtak Khomeininek, amikor annak igazán nagy szüksége volt rá.

Szabotázs készülne? Mit is mondott a japán? Mikor érkezik az a nagy tartályhajó? Holnap? Igen, válaszolt Scragger a saját, hangosan ki nem mondott kérdésére. Mit csináljak? Egyelőre semmit. Próbálj nem gondolni Abdalláhra! Addig legalábbis nem, amíg egyéb dolgod van, a gépet kell vezetned.

Vossira pillantott. Ed jól csinálta, nagyon jól, jobban, mint... Mint kicsoda? Gondolatban megpróbálta sorra venni mindazokat a pilótákat, akiket a szakmában eltöltött hosszú évek során kiképzett. Rengetegen voltak, több százan. Tizenöt éves kora óta repült, 1933-ban, tizenhét évesen már az ausztrál légierőnél szolgált, 1939-ben hadnagy volt és Spitfire-t vezetett, 1945-ben átváltott helikopterre, négy évvel később, 49-ben pedig Koreában szolgált. Amikor húsz évnyi katonáskodás után, még mindig hadnagyként, leszerelt, mindössze harminchét éves volt. Elnevette magát, mert arra gondolt, hogy a légierőnél, bár többször akarták, sehogy sem tudták előléptetni. Hiányzott belőle a feljebbvalói iránti kötelező tisztelet, igaza védelmében a fegyelemsértéstől sem riadt vissza, egyik megrovást a másik után kellett adni neki, és hiába lökdösték a képességeit elismerő feljebbvalói, nem tudták feljebb juttatni a ranglétrán.

„Az isten szerelmére, Scragger, miért éppen a légi segédmarsall pofájára kellett másznia?!”

„De parancsnok! Az angol kezdte, egyfolytában azt hajtogatta, hogy mi ausztrálok mind tolvajok vagyunk, eleve ott a csuklónkon a bilincs nyoma, és mindannyian fegyencektől származunk!”

„Igen? Ezek a rohadt angolok mindig ezt hajtogatják, bár a maga esetében valószínűleg igaza volt. Megint elbaszta az előléptetését! Vegye tudomásul, ha még egyszer valamilyen baromságot csinál, örökre eltiltatom a repüléstől! Tehet bármit, könyöröghet akár négykézláb is, a földön fog megrohadni!”

Persze csak fenyegetőztek, nem parancsolták vissza a földre. Hogyan is teheték volna? Az összes, pilótáknak járó kitüntetést megkapta, tizenhat ellenséges gépet lőtt le, és háromszor annyi bevetésen vett részt – boldogan –, mint rajta kívül bárki az ausztrál légierőnél. És még mindig repült! Másra nem vágyott, csak arra, hogy a legjobb, legbiztosabb kezű pilóta legyen, olyan, aki képes minden körülmények között biztonsággal célba juttatni az utasait. Aki helikoptert vezet, azzal előbb-utóbb előfordul, hogy meghibásodnak a műszerei, gondolta, és tudta, hogy neki rendkívüli szerencséje volt. Nem úgy, mint más, ugyancsak jó pilótáknak, akiket egy idő után elhagyott a gondviselés, és ettől csapnivalóakká váltak. Ahhoz, hogy valaki jó pilóta maradhasson, mindig szerencsésnek kell lennie.

Újból Vossira pillantott, és örült, hogy nem háborúban vannak, ami a legnehezebb próbatételt jelenti minden pilóta számára. Nem szeretném elveszíteni Edet, gondolta, az egyik legjobb az S-G teljes személyzetéből. Meg tudnád mondani, kit ismersz nála jobbat, tette fel magának a kérdést. Charlie Pettikint, természetesen, de neki jobbnak is kell lennie, hiszen főpilóta, és volt már része éppen elég zűrös helyzetben. Tom Lochartnak ugyanúgy. Pizkos Duncan pedig tényleg a legjobb, függetlenül attól, hogy már nem repül rendszeresen. A fene egye meg a háromhavonta előírt kötelező orvosi vizsgálatait! Valószínűleg ugyanilyen kiállhatatlan lennék vele, ha nekem kellene ölbe tett kézzel a földön ücsörögnöm, és ő röpködne hatvanhárom évesen szabadon, mint valami eszement, csitri madár. Szerencsétlen!

Scragger egész testében megborzongott, mert arra gondolt, hogy ha a polgári repülést felügyelő hatóság valóban bevezeti, és komolyan be is tartja a repülési korhatárra vonatkozó tervezett előírását, akkor neki vége. Abban a pillanatban, hogy leszálok a gépről, fel fogom dobni a talpamat, állapította meg magában komoran.

Siri-Egy gyorsan közeledett, és nem sok idő telt bele, már ott volt, közvetlenül a gép orra előtt. Jól ismerte, egy éve, vagy még hosszabb ideje hetente háromszor szállt le rajta. Ennek ellenére olyan gondosan, erősen koncentrálnak közelítette meg, mintha először látta volna. „A biztonság nem a véletlen műve, alapos felkészülés kell hozzá” – mondogatta nem is egyszer a gondjaira bízott fiatal pilótáknak. – Scrag!

– Tessék, fiam!

– Mocskosul megijesztettél.

– Néha nem árt egy kis lecke. Mit tanultál belőle?

– Talán azt, hogy milyen könnyen pánikba esik az ember, mennyire magányosnak, tehetetlennek tudja érezni magát, és adjon hálát az úristennek, mert van szeme. – Vossi hangja hirtelen a magasba szárnyalt, már-már hisztérikussá vált: – És megtanultam azt is, milyen könnyen feldobhatja a talpát az ember! Jézusom, Scrag, én majdnem beszartam!

– Én egyszer tényleg belecsináltam a nadrágomba.

– Tessék?!

– Kuvaitban volt, még a hatvanas években, egy 47-G2-t vezettem.
– A 47-G2 apró, háromülékes, vízcsepp alakú, dugattyús hajtóművű Bell-gép volt, az elődje mindazoknak a nagy teherbírású helikoptereknek, amelyeket a rendőrség és a különböző autópálya-felügyeletek használnak. – Egy orvost, és az ExTex egyik mérnökét vittem. Vafra mellé mentünk, egy oázisba, ahol valami szegény ördögnek szétroncsolta a lábát a fűrőfej. Nyitott ajtókkal repültünk, mint nyaranta mindig, és majdnem ötven fok volt, mocskosabb meleg, mint nálunk, a nagy nyugati sivatagban, amikor a legjobban befűtenek. Dupla felszállási díjat ígértek, plusz jutalmat, úgyhogy az öreg Forsyth, a haverom engem osztott be. Amikor elindultunk, tulajdonképpen nem volt semmi gond, bár a szél elég erősen fújt. Tudod milyen az, amikor szélörvény keletkezik, porfelhőt kavar, és a szélén olyan gyors, mint az orkán. Körülbelül háromszáz lábon lehettem, amikor hirtelen szembejött velem egy ilyen porfelhő, de olyan finom szemcséjű és sűrű, hogy az orromig sem láttam. A jóisten tudja, hogy szivárgott be a szemüvegem alá, a lényeg az, hogy egyik pillanatban még nem volt semmilyen gond, a következőben meg már köhögünk, prüszkölünk, mind a két szemem tele lett homokkal, és ki sem tudtam nyitni.

– Hülyéskedsz!

– Nem. Esküszöm az élő Istenre, hogy ez történt! Megvakultam, nem tudtam kinyitni a szememet, és két utasom volt, akikért én feleltem.

– Jézusom, Scrag! Mind a két szemedre megvakultál?! – kérdezte hitetlenkedve Vossi.

– Mind a kettőre, a gép meg csak zuhant lefelé. Máig nem igazán tudom, hogyan sikerült egyenesbe hozni. A doki megpróbálta ugyan kitörölni a szememből a homokot, de valahányszor nekikezdett, vagy én próbálkoztam vele, kis híján fejre álltunk. Tudod, milyen könnyen borul a G2! Az orvos meg a mérnök ugyanúgy be volt szarva, mint én, és ahelyett, hogy segítettek volna, inkább rontottak a helyzeten. Küszködtem egy darabig, de hiába, aztán rájöttem, hogy nem tehetek mást, meg kell próbálnom vakon leszállni. Az előbb azt mondtad, hogy leizzadtál. Hát amikor én végre letettem a gépet, és kiszálltunk, centrifugával sem lehetett volna kipréselni belőlem még egy csöpp verítéket.

– Le tudtad tenni? Úgy mint ma, csak igaziból, a porfelhő kellős közepén? Nem hülyéskedsz, Scrag?!

– Ugyanúgy csináltuk, mint veled. Ők figyelték helyettem a műszereket, pontosabban csak a doki, mert a mérnök nem volt magánál, elájult a szerencsétlen. – Scragger, miközben beszélt, egyetlen pillanatra sem vette le a szemét a célpontról. – Hogy tetszik?

– Semmi gond. Könnyen le fogunk tudni szállni.

Siri-Egy már közvetlenül előttük volt, leszállóhelye a mesterséges sziget Tombjétől elválva mélyen a tenger fölé nyúlt. Látták a leszállítómestert, és a minden helikopter érkezésekor kötelezően készülségbe helyezett tűzoltókat is. A szélzsák ferdén lógott a pózna mellett, és nem rezgett különösebben.

Normális körülmények között Scragger bejelentkezett volna a radarállomáson, hogy aztán egyből megkezdje a fokozatos süllyedést, ám ezúttal azt mondta: – Fent maradunk, haver, meredeken repülünk rá, úgy tesszük le a madarat.

– Miért, Scrag?

– A változatosság kedvéért.

Vossi egy pillanatra megmerevedett ugyan, de nem szólt semmit. Tekintetével gyorsan végigpásztázta a műszereket, hogy lássa, nem hagyott-e ki valamelyik, de semmi rendelleneset sem észlelt, és nem értette, miért viselkedett olyan furcsán öreg barátja.

Amikor már majdnem a fűrősziget fölött voltak, Scragger csak akkor kapcsolta be a rádiót. – Kish radarállomás, itt HST, ezer lábon, Siri-Egynél.

– Rendben, HST! Felszállás előtt újból jelentkezzen!

– Vettem.

Meredek süllyedésre készültek fel, olyanra, amit rendszerint akkor alkalmaztak, ha magas épületek, vagy oszlopok vették körül a leszállóhelyet. Scragger kiválasztotta a legmegfelelőbb tolóerőt, és lassan, tökéletesen kézben tartva kezdte lejjebb vinni a helikoptert. Kilencszáz láb, nyolcszázötven... negyven... harminc... Egyszerre érezték meg az irányítókarokon végigfutó remegést.

– Jesszusom! – nyögött fel Vossi, de mire befejezte, Scragger addigra már teljesen előrenyomta a kart, és attól nagyon gyorsan

elkezdtek süllyedni. Kétszáz lábon voltak, százötvenen, aztán már csak százon, és a géptörzs egyre idegesítőbben remegett. Vossi tekintete lázasan ugrált egyik fedélzeti műszerről a másikra, a teste mereven megfeszült, és bár nem is szólalt meg, magában szinte harsogta, mit is kellene csinálni...

A leszállóhely vadul rohant feléjük, a kivezényelt segítők rémülten szétspricceltek, hátul az utasok ijedten vették tudomásul, hogy hirtelen felemelkedtek a gyors süllyedésből, és Vossi is csak markolta az ülése karfáját, hogy a helyén tudjon maradni. Már az egész műszerfal vadul rázkódott, a hajtómű zaja vad sivítássá vált, és számított rá, hogy bármelyik pillanatban leszakadhat a farokrotor, akkor pedig biztosan elvesznek. A magasságmérő hatvan lábat mutatott... ötvenet... negyvenet... harmincat... húszat, és Vossi már kapott is az irányítókarért, hogy ellenirányú, a zuhanást megfékező lökést adjon, de Scragger a másodperc töredékével megelőzte, teljes erővel megrántotta a kart, és visszafogta a helikoptert. Az egy pillanatra megállt, három láb magasságban egy helyben lebegett, aztán a célkör szélén a platformra zökkent, nem túl erősen, csak annyira, hogy kissé tovább pattanva, a középponttól hat lábnyira álljon meg.

– A rohadt életbe! – morogta elégedetlenül Scragger.

– Úristen, Scrag! – szólalt meg Vossi is, de neki alig lehetett hallani a hangját. – Ez tökéletes volt.

– Nem! Hat lábnyira vagyok a középponttól. – Scragger látható erőfeszítéssel fejtette le ujjait az irányítókarról. – Állítsd le, Ed, amilyen gyorsan csak tudod! – mondta. Kiugrott a pilótafülkéből, a még mindig vadul pörgő rotorlapát alatt görnyedten az utastér ajtajához futott, és felrántotta. – Maradjanak a helyükön! – kiabált rá az utasokra, megkönnyebbülve, hogy még senki sem csatolta ki a biztonsági övét, és sérült sincs. A bent ülők engedelmesen tették, amit mondott, ketten közülük halottsápadtak voltak, csupán a négy japán arcán nem látszott semmilyen érzelem. Hidegvérű népség, gondolta magában, rosszallóan nézve végig rajtuk.

– *Mon Dieu*, Scrag! – kiáltott fel de Plessey. – Mi történt?

– Nem tudom, valószínűleg a faroklapát... Amíg teljesen le nem áll, addig...

– Mi az ördögöt szórakozik, Vossi?! – Dzsafari, az iráni leszállásvezető kiáltott ilyen ingerülten, aki a gép mellett állt, és dühödten nyomta oda az arcát a pilótafülke ablakához. – Hogy mer vészleszállást végrehajtani egy fúrótornyon?! Fel fogom jelenteni veszélyes repülésért!

– Nem Vossi kapitány vezette a gépet, hanem én! – mordult rá dühösen Scragger. A sikeres leszállás fölött érzett hirtelen megkönnyebbülés felszabadulttá tette, és szabad utat engedett az iránival szemben már régóta táplált dühös ellenszenvének. – Tűnjön el innen, Dzsafari, tűnjön el, mielőtt szétverem a pofáját! – szólt rá indulatosan, és rögtön ökölbe is szorította a kezét. – Takarodjon!

A többiek csak néztek rá döbbenet, Vossi pedig erősen el is sápadt. A Scraggernél jóval nagyobb és nehezebb Dzsafari vadul rázni kezdte az öklét, előbb perzsául szitkozódott, aztán átváltott angolra, és szemmel láthatóan provokálni akarta: – Idegen disznó! Hogy mersz kiabálni velem? Még te fenyegetőzöl?! Veszélyes repülésért örökre eltiltatlak a repüléstől, és kidobatlak Iránból. Azt hiszitek, kutyák, hogy szabadon azt lehetitek nálunk, amit akartok...?

Scragger rá akarta vetni magát, de Vossi sietve közéjük ugrott, és széles mellkasát kifeszítve elállta előle az utat. – Ne hülyéskedj, öreg! Nézzük meg inkább a farokrotort! – mondta könnyedén. – Scrag, öreg haver, ne törődj vele! Azt derítsük ki inkább, mi volt a baj!

Másodpercekbe telt, míg Scragger össze tudta szedni magát, agyáról felszállt a köd, és a látása kitisztult. A szíve még mindig hevesen vert, de látta, hogy mindenki őt figyeli, és ha nagy erőfeszítés árán is, de fékezte magát. – Rendben... igazad van, Ed! Igazad. – Dzsafarihoz fordult: – Kényszerleszállás volt... – Az iráni szemmel láthatóan nem hitte el, elutasítóan hümmögött valamit, és Scraggerben kezdett ismét feltámadni az indulat. Ezúttal azonban már résen volt, és uralkodott magán.

A farokrészhez mentek, ahol addigra egész csapat gyűlt össze európai és iráni olajmunkásokból. A rotor egyre lassabban pörgött, és amikor megállt, látták, hogy az egyik lapátból mintegy négyhüvelykes darab hiányzik. A fékkar csipkésre töredezett, és a főtengely is teljesen kilazult, nem volt képes ellenállni a sérült lapát kiegyensúlyozatlansága okozta rángatásnak. Az egyik utas, látva mi történt, a platform széléig ment, és vadul hányni kezdett.

– Jézusom! – nyögött fel Vossi. – Két ujjal bármikor le tudnám törni.

Dzsafari indulatos, dühtől fröcsögő hangja törte meg a hirtelen beálló csöndet: – Elmulasztották a megfelelő karbantartást! Veszélyeztették...

– Pofa be, Dzsafari! – rivallt rá dühösen de Plessey. – *Merde!* Hála istennek, élünk, és ezt kizárólag Scragger kapitánynak köszönhetjük. Senki nem gondolhatta előre, hogy ez fog történni. Az S-G repülésbiztonsági szabályai a legszigorúbbak Iránban.

– Jelenteni fogom, Mr. de Plessey, és...

– Jelentse csak, én pedig javasolni fogom, hogy adjanak neki kitüntetést a kivételes szakmai tudásáért és lélekjelenlétéért! – válaszolta dühösen a francia. Utálta Dzsafarit, megveszekedett bajkeverőnek tekintette, aki az egyik pillanatban még Khomeini lelkes híve volt – feltéve, hogy nem tartózkodott a közelben egyetlen, a sahhoz hű katona, vagy rendőr sem –, és sztrájkra biztatta a munkásokat, a következőben viszont már a sah odaadó hívének a szerepében tetszelgett, és a legkisebb fegyelmezetlenségért is szigorú büntetéssel fenyegetőzött. – Azt se felejtse el, hogy ez a kút francia-iráni közös üzem, és Franciaország soha nem viselkedett barátságtalanul Iránnal, amikor annak segítségre volt szüksége!

– Ha ez igaz, gondoskodnia kellene róla, hogy Sirire kizárólag franciák jöjjenek dolgozni, ne pedig ilyen... vénemberek! Haladóktalanul jelenteni fogom az esetet! – mondta Dzsafari. Hátat fordított nekik, és bízva abban, hogy felülmaradt, határozott léptekkel távozott.

Mielőtt Scragger bármit mondhatott, vagy tehetett volna, de Plessey megfogta a vállát, mindkét oldalról arcon csókolta, majd ugyanolyan melegen kezét is rázott vele. – Köszönöm, *mon cher ami!* – Szavai zajos tetszésnyilvánításra ösztönözték a franciákat, akik szorosán körbevéve lelkesen ölelgetni kezdték Scraggert. Miután kitombolták magukat, a japánok vezetője, Kaszigi lépett elő. – *Domo* – mondta komoly hangon, és három munkatársával, Scragger zavarát még tovább fokozva, egyszerre fejét hajtott. A franciák ettől újra, még hangosabban kiabálni kezdtek, és lelkesen hátba veregették a pilótát.

– Köszönöm, kapitány! – folytatta változatlan komolysággal a japán. – Értjük, mi történt, és köszönjük, amit tett. – Elmosolyodott, két kezével fogva, udvarias főhajtás kíséretében névjegyet nyújtott át Scraggernek, és be is mutatkozott: – Kaszigi Josi, a Toda Shipping Industriestól. Köszönöm.

– Hát, végül is nem sikerült rosszul, Mr... Mr. Kaszigi – válaszolta Scragger, nem kis erőfeszítéssel próbálva meg úrrá lenni a zavarán. – Ha nagyobb a baj... úgy értem, ha igazán komoly, a vízen is nyugodtan leszállhattunk volna, fel vagyunk szerelve hozzá. Az a kötelességünk, hogy biztonságosan célba juttassuk az utasainkat. Ed – őszintén rámosolygott Vossira, mert tisztában volt azzal, hogy a fiatalember közbelépésével olyan verekedéstől mentette meg, amelyből egész biztosan vesztesként került volna ki –, Vossi kapitány ugyanazt meg tudta volna csinálni, amit én. Könnyedén. Nem volt vészes a helyzet... csak nem akartam, hogy vizes legyen a ruhájuk, és különben is, az ember soha nem tudhatja, hányadán áll a cápákkal...

A feszültség fölengedett, és mindenki nevetésre fakadt, bár Scragger utolsó megjegyzése szült némi izgalmat a jelenlevőkben. Mindannyian tudták, hogy az Öböl és a belé ömlő folyók torkolata valóban tele van cápákkal. A meleg tenger, az élelemül szolgáló sok hulladék, a part mentén élők által évezredek óta szűrés nélkül az öbölbe eresztett rengeteg szennyvíz vonzott mindenféle halat, és különösen a cápákat. Mivel a kitermelőhelyről is közvetlenül a vízbe került minden élelmiszer-hulladék, és emberi ürülék, természetesen hemzsegték a környéken a vad tengeri ragadozók.

– Látott már igazán nagyot, kapitány?

– De mennyire! Van egy pörölyfejű, ami Kharg környékén szokott vadászni. Pár évet ott szolgáltam, és havonta találkoztam vele, sőt volt úgy, hogy kétszer is. Huszonöt, de az is lehet, hogy harminc láb hosszú. Hatalmas mérges rájával is összeakadtam már, de ez félelmetesebb volt náluk.

– *Merde!* – kapcsolódott be indulatosan a beszélgetésbe de Plessey. – Sirinél egyszer majdnem elkapott egy. Csak a sekélyesbe mentem be, de olyan sebesen jött rám, hogy felszántotta a homokot. Legalább nyolc láb hosszú volt. Hatot lőttünk bele, de tovább csapkodott, megpróbált elkapni bennünket, és órákig tartott, míg végre elpusztult. Amikor már mozdulatlanul feküdt, akkor sem volt

kedve odamenni hozzá egyikünknek sem. Cápák! – Kis szünetet tartva a törött rotorlapátra pillantott. – Én mindenesetre örülök, hogy nem a vízen, hanem idefent kötöttünk ki.

Mindenki egyetértett vele. A franciák még egy ideig lázasan gesztikulálva, hangosan tárgyalták maguk között az eseményeket, aztán ketten nekiálltak kipakolni a csomagtérből néhány ládát, egy pedig odament ahhoz a társukhoz, aki öklendezve továbbra is a korlátot támasztotta. Az olajbányászok is szétoszlottak, és csupán a japánok maradtak zárt, néma csoportot alkotva.

Vossi babonásan megérintette a törött lapátot. – Soha rosszabb ne történjen! – mondta. – Igazam van, Scrag?

– Miért ne? Amíg az utasoknak nem esik bajuk, addig simának számít a leszállás.

– Mi okozhatta vajon? – kérdezte de Plessey.

– Nem tudom, testvér – válaszolta Scragger. – Siri-Háromnál láttam kisebb csapat tengeri madarat, valószínűleg csérek voltak, azok közül akár nekünk is vágódhatott egy. Nem éreztem ugyan, de hát az nem jelent semmit. Abban biztos vagyok, hogy reggel, amikor elindultunk, a rotor még tökéletes volt. Mind a ketten ellenőriztük. – Vállat vont, jelezve, hogy nem akar tovább foglalkozni a dologgal. – Isten akarata.

– *Oui. Espéce de con!* Ami engem illet, nem nagyon szeretem, ha ki vagyok szolgáltatva a szeszélyeinek. – De Plessey a leszállóhelyre pillantott. – Le tud itt még szállni egy 206-os, vagy Alouette, hogy részletekben elvigyen bennünket? – Kérünk majd egy 212-est, a madarunkat pedig áttoljuk oda. – Scragger a leszállóhelyen túlra, az egyik daru felé mutatott. – Kerekek is vannak a felszerelésben, hamar fel lehet rakni őket, úgyhogy nem lesz nehéz, és maguknak sem kell sokat várniuk.

– Remek! Azt hiszem, ezt nyugodt szívvel magára bízhatjuk – mondta enyhén fontoskodó stílusban de Plessey. – Fáradjanak velem! Megérdemlünk egy csésze kávé, és egy pohár jól behűtött Chablis-t.

– Azt hittem, a tengeri kitermelőhelyeken tilos az alkoholfogyasztás – jegyezte meg Kaszigi.

De Plessey gondterhelten összevonta a szemöldökét. – Így is van, monsieur! Az irániaknak és a nem franciáknak. Természetesen. A mi kútjaink azonban francia fennhatóság alatt állnak, azoknak a területén a Code Napóleon érvényes – mondta fölényesen. – Meg kell ünnepelnünk szerencsés leszállásunkat, és mivel önök mindannyian la Belle France vendégei, nyugodtan viselkedhetünk civilizáltan, áthághatjuk kissé a szabályokat. Mire valók a szabályok, ha nem arra, hogy néha figyelmen kívül hagyjuk őket? Na ugye! Parancsoljanak, fáradjanak velem! Utána rögtön megkezdjük a tájékoztatót.

Három japán követte, Kaszigi azonban hátramaradt, és megkérdezte Scragget: – És ön, kapitány? Mit fog csinálni?

– Várom, hogy a másik helikopter meghozza az alkatrészt és a mérnökeinket – válaszolta feszélyezetten Scragger. Nem jól érezte magát ilyen közel egy japánhoz, idegenkedett a baráti hangú beszélgetéstől. Nem volt képes kiverni a fejéből a háborúban fiatalon elpusztult bajtársai emlékét, és az örökké visszatérő kérdést, hogy miért éppen azok, és nem ő. – Megvárjuk, hogy kijavítsák a gépet, aztán hazamegyünk vele. Miért?

– Pontosán mikor lesz az? – kérdezett vissza Kaszigi.

– Valószínűleg napnyugta előtt. Miért érdekli?

A japán az eltört rotorlapátra pillantott. – Engedelmeivel én is magukkal mennék.

– Ez... ebben Vossi kapitánynak kell döntenie. Hivatalosan ő a gép parancsnoka.

Kaszigi várakozó arccal nézett Vossira, aki pontosan tudta, mennyire nem szereti Scragger a japánokat, de képtelen volt elfogadni ezt az érzést. Közvetlenül a felszállás előtt is szó esett róla közöttük, és azt mondta: – Az ördögbe is, Scrag, a második világháború egymillió éve volt! Japán azóta a szövetségeseink, az egyetlen, akire Ázsiában komolyan számíthatunk. – Scragger erre csak legyintett. – Hagyd, Ed! – felelte, Vossi pedig visszakozott, nem feszegette tovább a témát.

– Jobban teszi, ha a többiekkel megy, Mr. Kaszigi! Nem lehet pontosan tudni, mennyi ideig fog tartani.

– Tudja, az az igazság, hogy félek kicsit a helikopterektől. Jobban szeretnék magukkal menni, ha nincs ellene kifogása. – Kaszigi

komoly pillantást vetett Scraggerre. – Nagyon kemény helyzet volt. Alig maradt ideje, mégis, háromszáz láb magasan körbefordította a gépet, hogy tökéletes pontossággal le tudjon szállni ezen a zsebkendőnyi területen. Hihetetlen teljesítmény! Hihetetlen! Egy dolgot nem értek. Miért választotta a meredek szögű rárepülést? – Elkapta Vossi pillantását, és elégedetten állapította meg magában, hogy a fiatal pilóta is ugyanarra kíváncsi, amire ő. – Ilyen időben szokatlan az ilyesmi, nem?

Scragger, ha lehet, még nyugtalanabban nézett a japánra, mint korábban. – Vezet helikoptert?

– Nem, de tudok róla annyit, hogy rájövök, ha nagy baj van. Tartályhajók építésével foglalkozom, úgyhogy elég gyakran megfordulok olajmezőkön, itt, a Perzsa-öbölben, Irakban, Alaszkán, mindenfelé, még Ausztráliában is. – Kaszigi hagyta, hadd áradjon felé a leplezetlen gyűlölet. Hozzászokott már, tudta az okát is, mivel gyakran járt Ausztráliában, ahol üzletet is kötött, nagyon nagy üzletet. A gyűlölet részben indokolt, gondolta. Részben. Nem baj, az ausztrálok meg fognak változni, meg kell változniuk. Évekre előre megszereztük a nyersanyagaik jelentős részét, és még többet meg fogunk szerezni belőlük. Érdekes, hogy gazdasági eszközökkel milyen könnyen el tudjuk érni azt, amire katonai módszerekkel nem volt lehetőségünk. – Kérem, elmondaná, miért választotta éppen ezt a megoldást? Ha a megszokott szögben repül rá a platformra, most mindannyian a tenger fenekén lennénk. Miért?

Scragger vállat vont; szeretett volna minél előbb véget vetni a beszélgetésnek.

– Miért csináltad – kérdezte tőle Vossi is.

– Véletlenül, így hozta a szerencse.

– Ha megengedi, szeretnék magukkal visszarepülni – mondta kis mosollyal a szája szögletében Kaszigi. – Életért életet cserébe, kapitány! Kérem, tartsa meg a névjegyemet! Előfordulhat, hogy egy napon még a szolgálatára lehetek. – Udvarias meghajlással elköszönt, és magukra hagyta őket.

11.56. – Robbanószer Sirin, Scrag? – kérdezte döbbsen de Plessey. – Lehetséges – válaszolta ugyancsak halkán Scragger. A

fúrótorony szélén álltak, jókora távolságra mindenkitől, és éppen elmondta a franciának, mit sugott neki Abdalláh.

Az újabb 212-es már régen megérkezett, és csak az indulási jelre várt, hogy de Plesseyt és a többieket Siri-szigetre szállítsa, ahol ebéd várt rájuk. A szerelők már szét is szedték Scragger 212-esének farokrészét, és hozzáláttak a javításhoz. Vossi figyelte őket, látta, hogy az új rotor és a fogaskerék-átétel már a helyére került.

– Robbanószert bárhol el lehet rejteni. Bárhol – mondta kis idő múlva tehetetlenül de Plessey. – Kevés is elég lehet belőle ahhoz, hogy tönkregyegy az egész szivattyúrendszer. *Mon Dieu*, ennél egyszerűbb megoldás nincs is arra, hogy valaki megnehezítse Bahtjárnak, vagy éppen Khomeininek a rend helyreállítását.

– Igen. Bánjon nagyon óvatosan az értesüléssel, ne keltsen pánikot! És ne adja tovább senkinek!

– Természetesen. Siri-Hármon szólt magának az az ember?

– Lengehben.

– Igen? Akkor miért nem mondta még reggel?

– Nem volt rá idő. – Scragger körbepillantott, hogy megbizonyosodjon róla, nem hallgatja-e ki őket valaki. – Bármit csinál is, legyen óvatos! Ezek a fanatikusok nem törődnek senkivel és semmivel, és ha rájönnek, hogy valaki beárulta őket, akkor az... ha feldühödnek, képesek rá, és innentől Hormuzig hullákkal szórják tele az Öblöt. – Igaza van. – A francia hangján érződött, hogy nagyon aggódik. – Szólt másnak is?

– Nem.

– *Mon Dieu!* Mit csináljak? A biztonsági... egyáltalán, lehet Irakban biztonságról beszélni? Akár tetszik ez nekünk, akár nem, a hatalmukban vagyunk. Még egyszer köszönöm, hogy szólt. – Be kell vallanom, komoly szabotázsakcióra számítottam Khargon és Abadánnál – a baloldaliaknak érdekükben áll minél nagyobb felfordulást csinálni –, arra viszont nem, hogy itt is meg fognak jelenni.

Komorán a korlátra támaszkodott, és a mesterséges sziget lábait lustán nyaldosó vizet, a bedobált hulladékra odagyűlő cápákat bámulta. Már a terroristák is fenyegetnek bennünket. Siri tartályai és szivattyútelepei ragyogó célpontot szolgáltatnak bármilyen

szabotázsához, állapította meg magában. Ha Sirit támadás éri, és megbénul, rengeteg munka vész kárba, Franciaország évekre elveszíti azt az olajat, amire pedig rettenetesen nagy szüksége lenne. Vásárolhatunk majd a szaros angoloktól, a szaros északi-tengeri olajmezőikről!

Hogy lehet ezeknek olyan szerencsájük, hogy napi 1,3 millió barrelt tudjanak termelni, és ez a mennyiség is folyamatosan nőjön?!

Miért nincs olaj a mi partjainknál, vagy legalább Korzika mentén? Istenverte angolok, a maguk kétszínű és kétszívű viselkedésével! De Gaulle-nak tökéletesen igaza volt abban, hogy távol kell tartani őket Európától. Most, miután jószívűen befogadtuk őket, pedig tudjuk, hogy hazug csirkefogók, eszükbe sem jut megosztani a szerencséjüket velünk, a szövetségeseikkel. Csak tettetik, hogy társak velünk az EGK-ban; mindig ellenünk voltak, és ellenünk is lesznek. A Nagy Charlesnak tökéletesen igaza volt velük kapcsolatban, Algéria dolgában viszont hatalmasat tévedett. Ha Algéria még mindig a miénk lenne, a földje és vele együtt az olaja is, akkor gazdagok lennénk, magabiztosak, a britek, a németek és a többiek pedig örülnének, ha felszedhetnék az asztalunkról lehulló morzsákat.

De addig is, mit csináljak?

Menj Sirire, és ebédelj meg! Ebéd után nyugodtabban fogsz tudni gondolkodni. Hála istennek, még mindig tudunk olajat vásárolni az értelmes, civilizált Dubaitól, Sardzsától és Sargaztól; brie-t, camembert-t, boursint, zamatos francia fokhagymát, vaját szállítunk nekik naponta, és valódi bort, ami nélkül el is pusztulnának. Majdnem, tette hozzá óvatosan, és látva, hogy Scragger csöndben figyel, odaszólt neki: – Parancsoljon, *mon brave!*

– Azt kérdeztem, hogy most mit fog csinálni?

– Biztonsági gyakorlatot rendelék el – válaszolta tettetett magabiztossággal de Plessey. – Eszembe jutott, hogy van az irániakkal kötött szerződésünknek egy záradéka, az 56/976-os, amelyik előírja, hogy hathavonta többnapos biztonsági gyakorlatot kell tartani, ellenőrizni, hogy senki, semmilyen formában... ne veszélyeztethesse Franciaország... és természetesen Irán tekintélyét!
– De Plesseynek még a szeme is felcsillant, annyira örült, hogy sikerült neki ilyen finom, választékos kifejezőmódot találnia. – Igen. A beosztottaim elfelejtettek emlékeztetni rá, de most pótoljuk a

mulasztást, és a franciákra jellemző lelkesedéssel és határozottsággal elvégezzük, amit kell. Mindenütt, Sirin, a kitermelőhelyeken, a parton, Lengehben! *Les cretins!* Hogy merik azt feltételezni, hogy képesek lesznek tönkretenni évek megfeszített munkájának az eredményeit?! – Körbenézett, és megnyugodott, amikor látta, hogy még mindig nem hallhatja őket senki. A többiek távol voltak tőlük, már a 212-es mellett gyülekeztek. – Szólnom kell Kasziginak a tartályhajó miatt – mondta csöndesen. – Lehet, hogy azt is meg akarják támadni.

– Megbízik benne? Úgy értem, abban, hogy nem veri nagydobra, amit hall magától.

– Igen. Muszáj, *mon ami!* Figyelmeztetnünk kell, feltétlenül. – De Plessey gyomra erősen görcsölni kezdett. Jézusom, jajdult fel gondolatban. Remélem, csak az éhségtől van, és nem eperohamom lesz, bár attól sem volnék meglepve mindazok után, amiken ma keresztülmentem. Először majdnem halálos balesetet szenvedtünk, utána a vezető pilótánk kis híján verekedésbe keveredett azzal a szemét Dzsafarival, végül pedig kiderült, hogy a forradalom már minket is elérte. – Kaszigi afelől érdeklődött, hogy visszatérhetne-e magukkal. Mikorra lesznek készen?

– Napnyugta előtt, de fölösleges várnia ránk, nyugodtan visszamehet magukkal is.

De Plessey gondterhelten összevonta a szemöldökét. – Értem én, hogy nem szereti a japánokat, hiszen én sem állom a németeket, de próbáljon meg gyakorlatias lenni, és ne pusztán az indulataira hallgasson! Kaszigi remek vásárló, és ha már ilyet kért, nagyon örülnék neki, ha... ha rávanné Vossit, hogy vegye fel, *mon cher ami!* Igen, most már közeli barátok vagyunk, megmentette az életünket, együtt kerültünk ki egy reménytelennek tűnő helyzetből. Most már... – A francia arca hirtelen egészen felderült. – Ha együtt repülnének, az ragyogó alkalom lenne arra, hogy szóljon neki a biztonsági... Meggyőződésem, hogy tökéletesen el tudja intézni!

– De...

– Az egyik legjobb vásárlónk – jelentette ki még egyszer, nyomatékkal de Plessey. – Nagyon jó. Köszönöm, *mon ami!* Sirin hagyom, vegye majd fel ott! Örülök, hogy sikerült ezt ilyen remekül elintéznünk. Biztos lehet abban, hogy arról, amit tett, a

legmelegebben fogok beszámolni az illetékeseknek, személy szerint Gavallan úrnak is. – Szélesen elmosolyodott. – Indulnunk kell. Holnap találkozunk.

Scragger csak nézett utána, és némán káromkodott. De Plessey volt a főnök, úgyhogy semmit sem tehetett ellene, és előre tudta, hogy rettenetesen fogja utálni a hazavezető utat.

– Jézusom, Scrag! – kiáltott fel elszömyedve Vossi, amikor megtudta, kit kell visszavinniük a szárazföldre. – Utas? Jól vagy?! Biztos, hogy...

– Kíváncsi vagyok, mit fogok érezni – vágott a szavába mogorván Scragger. – Te vagy a parancsnok. Vedd fel a fickót Sirin, és olyan finoman tedd le Lengehben, mint a tollpihét, különben megnézheted a jelentést, amit írok rólad!

Kaszigi a helikopter-leszállónál várta őket. Árnyékot sehol nem talált, erősen izzadt, poros és piszkos volt. A homokdűnék között portól lepett, barnára színeződött csővezetékek kígyóztak a távolabb emelkedő tartályok felé. Scragger figyelte a homokördögöket, a közvetlenül a talaj fölött táncoló kis forgószeleket, és áldotta a jó sorsát, mert repülhet, és nem kell ilyen átkozott helyen dolgoznia. Igen, a helikopterek zajosak, rettenetesen ráznak és kiszámíthatatlanok, gondolta, és nagyon hiányzik, hogy merev szárnyú gépen, a magasban röpködhessenek, mély bukófordulókat írjak le, hogy aztán függőlegesbe állítsam a gép orrát, és... de a repülés akkor is repülés, és én változatlanul utálok csak utas lenni. Helikopteren ez még rosszabb, mint normális repülőgépen! Nem szeretett úgy repülni, hogy nem ő vezette a gépet, nem érezte magát igazán biztonságban, és a kellemetlen érzés most is úrrá lett rajta, mihelyt beszállt Kaszigi mellé, és behúzta az utastér ajtaját. A két szerelő a szemközti üléseken bóbiskolt, fehér overalljuk nagyon átizzadt, csurom vizes volt az órákon át tartó megfeszített munkától. Kaszigi eligazította magán a mentőmellényt, és bekapcsolta a biztonsági övét.

Amikor már a magasban voltak, Scragger odahajolt hozzá, és halkán beszélni kezdett: – Gyorsan kell elmondanom: úgy néz ki,

hogy terroristatámadás készül Siri, az egyik kút ellen, de talán a maguk tartályhajója ellen is. De Plessey kért meg rá, hogy szóljak.

A megdöbbenéstől Kaszigi pár másodpercre visszatartotta a levegőt, csak aztán fújta ki onnan. – Mikor? – kérdezte úgy, hogy a kabint betöltő zajon át is hallani lehessen.

– Nem tudom, és de Plessey sem. De több mint valószínű, hogy sor kerül rá.

– Hogyan? Milyen módszerrel hajtják végre?

– Fogalmam sincs róla. Fegyverrel, robbanószerrel, esetleg időzített bombával, úgyhogy jól teszi, ha megszigorítja a biztonsági intézkedéseket.

– Már most is a legszigorúbbak – válaszolta Kaszigi, és bár látta Scragger tekintetének dühös felvillanását, nem értette rögtön, mi adhatott rá okot. Aztán eszébe jutott, pontosan mit is mondott, és attól világossá vált számára a dolog. – Ne haragudjon, kapitány, nem akartam nagyképű lenni! Mindössze arról van szó, hogy nálunk mindig igen szigorúak a biztonsági előírások, ezeken a vizeken pedig a hajóim... – Már majdnem kimondta, hogy a hajók mintha háborúban lennének, de még időben visszafogta magát, sőt azt is sikerült eltitkolnia, mennyire zavarja a másik túlzott érzékenysége. – Ezeken a vizeken mindenki a szokásosnál is óvatosabb. Bocsásson meg, kérem!

– De Plessey azt akarta, hogy tudja. És még valamit: azt, hogy az értesülést tartsa meg magának, ne szóljon róla az irániaknak.

– Értem. Megígérem, hogy tőlem senki nem fogja megtudni. Még egyszer köszönöm. – Miután Scragger kurtán bólintott, és a beszélgetést mintegy lezárva rögtön hátra is dőlt az ülésben, a legszívesebben Kaszigi is kurta biccentéssel fejezte volna be a dolgot. De mert az ausztrál a társainak és neki is megmentette az életét, alkalmat teremtve ezzel arra, hogy újabb szolgáltatokat tegyen a vállalatnak és a vezetőjének, Toda Hirónak, úgy érezte, muszáj mondania még valamit.

– Kapitány – szólalt meg olyan halkán, amennyire csak a légcsavarok zúgása miatt lehetett. – Tudom, miért gyűlölnék bennünket, japánokat az ausztrálok, és elnézését is kérem Csangiért, a burmai vasútért, az összes atrocitásért. Annyit mondhatok csak,

hogy ezeket a dolgokat részletesen tanítják nálunk az iskolákban, és senki nem felejtí el őket. Nemzeti szégyenünk, hogy megtörténhettek.

Igen, gondolta dühösen. Egyik nagyobb ostobaság volt, mint a másik, még akkor is, ha azok a bolondok nem tudták, hogy súlyos atrocitásokat követnek el – végül is az ellenség gyáva volt, tíz- és százezrével adta meg magát. A *bushido* értelmében – amely szerint a katona számára nincs nagyobb szégyen, mint a megadás – ezzel lemondtak arról a jogukról, hogy embernek tekintsék őket, és akként is bánjanak velük. Pár hiba miatt, amit néhány szadista, műveletlen, parasztból lett börtönőr követett el – akiknek a többsége nem is japán volt, hanem fokhagymazabáló koreai – egész Japánnak örökké szenvednie kell. Szégyen rá nézve, hogy ez történt. És még nagyobb, a legnagyobb szégyen, hogy legfőbb háborús vezetőnk nem teljesítette a kötelességét. Ezzel rákényszerítene a császárt, hogy szégyenteljesen kapitulációt hirdessen. – Kérem, fogadja el a bocsánatkérésemet mindannyiunk nevében!

Scragger ránézett, és némi szünet után csak annyit mondott: – Sajnálom, de nem tehetem. Nem, mert a társam, Forsyth volt az első fogoly Csangiban, és beleőrült. Azért sem, mert túl sok bajtársamnak, nemcsak hadifoglyoknak, ugyanaz lett a sorsa. Túl soknak. Nem felejthetek, és nem is akarok. Nem, mert ha megtenném, az volna a végső, legnagyobb árulás. Szerintem a békével, azzal, amit most teszünk, már úgylis elárultuk őket. Sajnálom, ez a véleményem.

– Megértem. Ennek ellenére maga és én békét köthetnénk, nem?

– Talán. Majd egyszer, idővel.

Igen, az idő, gondolta elmélázva Kaszigi. Ma újból közel kerültem a halálhoz. Vajon mennyi időnk van hátra, ennek az ausztrálnak és nekem? Nem pusztán illúzió-e az idő, és illúzió – a legnagyobb az élet? És a halál? Nagy tiszteletben tartott szamuráj ósének a sírverse jutott az eszébe, aminél tökéletesebb megfogalmazását nem ismerte ezeknek a gondolatoknak: Mi a felhő, ha nem álarca az égnek? Mi az élet, ha nem menekülés a haláltól?

Az ós Kaszigi Jabu volt, Izu és Baka *daimjoja*, Toranaga Josi egyik legfőbb vazallusa, az első és legnagyobb Toranaga sógunénak, akitől kezdődően a családon belül, apáról fiúra szállt a hatalom. A Toranagák kormányozták japánt 1603-tól egészen 1871-ig, amikor a Meidzsi császár végleg eltörölte a sógunátust, és törvényen kívül

helyezte az egész szamuráj osztályt. Kaszigi Jabura azonban nem a hűbérura iránti hűsége, és a csatákban tanúsított bátorsága miatt emlékeztek, mint híres unokaöccsére, Kaszigi Omira, aki Toranaga mellett küzdötte végig a szekigaharai csatát, és miután a kezét ellőtték, még mindig képes volt vezetni az ellenséget elsöprő döntő rohamot.

Nem, Jabu elárulta Toranagát, vagy legalábbis megpróbálta elárulni, és ezért parancsot kapott rá, hogy kövessen el *szeppukut*, rituális öngyilkosságot, amelynek a végrehajtója önkezével metszi fel a hasát. Jabura önmaga alkotta sírverséért emlékeztek, azért tisztelték, és a bátorságáért, amivel a *szeppukut* elvégezte. A felsorakozott szamurájok előtt térdelve dacosan lemondott a segítőről, arról a szamurájáról, akinek az lett volna a feladata, hogy mögötte állva a hosszú karddal lecsapja a fejét, elejét véve ezzel a hosszú, kínos haláltusának és annak, hogy a fájdalomtól, súlyos szégyent hozva magára, ordítani kezdjen. Határozottan megragadta a rövid kést, mélyen a hasába dőfte, aztán négy vágást tett vele – vízszintesen és le, majd ismét vízszintesen és fel – a legnehezebb *szeppukut* hajtva ezzel végre, hogy aztán kiomló belső szerveit magához szorítva, hosszú, kegyetlen szenvedés árán, egyetlen jajszó nélkül haljon meg.

Kaszigi beleborzongott a gondolatba, hogy netán neki is ilyesmit kellene csinálnia, mert tudta, hogy nem lenne meg hozzá a bátorsága. A modern háború semmiség azokhoz a régi időkhöz képest, amikor bárki köteles volt meghalni hűbérurának egyetlen szemöldökrándítására...

Kissé oldalra fordulva látta, hogy Scragger csöndben figyeli.

– Én is harcoltam a háborúban – bukott ki belőle önkéntelenül is a vallomás. – Repülőgépet vezettem, Zérót, Kínában, Malájföldön, Indonéziában. És Új-Guinea fölött. A háborúban tanúsított bátorság más... mint az egyéni... amit háborún kívül mutat az ember.

– Nem értem.

Érdekes, évek óta nem gondoltam a háborúra, jött rá kissé csodálkozva Kaszigi. Hirtelen félelem söpört végig rajta, mert eszébe jutott az állandó rettegése attól, hogy meghal, vagy megcsonkul, az egész valóját felemésztő rettegés... Mint amilyen a mai is volt, amikor biztosnak érezte, hogy mindannyian meg fognak halni, és társaival

együtt szenvedett a félelemtől. Igen, ma mindannyian ugyanazt csináltuk, amit a háború idején: felidéztük magunkban őseinktől kapott örökségünket, eltitkoltuk a félelmünket, ahogy arra gyerekkorunk óta tanítottak bennünket. Nyugalmat, harmóniát tettünk, hogy ne maradjunk szégyenben mások előtt, a császár parancsára legjobb tudásunk szerint végeztük a bevetéseket, és amikor azt mondta, hogy tegyük le a fegyvert, mi engedelmesen letettük, bármilyen nagy szégyen is volt.

Néhányan elviselhetetlennek tartották ezt a szégyent, és ősi módon, dicsőséggel megváltak az életüktől. Elveszítettem a becsületemet azzal, hogy nem követtem a példájukat? Nem. Engedelmeskedtem az uralkodónak, aki azt parancsolta, hogy viseljük el az elviselhetlent, aztán beálltam dolgozni az unokatestvérem vállalatához, ahogy az előre meg volt írva, és hűségesen szolgáltam, Japán még nagyobb dicsőségére. Jokohama romjain segítettem létrehozni a Toda Shipping Industriest, Japán egyik leghatalmasabb vállalatát. Nagy hajók építésében vettem részt, szupertankereket csináltam, egyre nagyobbakat minden évben, és már ott tartunk, hogy hamarosan hozzákezdhetünk az első egymillió tonnához is. A hajóink mindenhol ott vannak, nyersanyagokat szállítanak Japánba, és késztermékeket visznek ki onnan. A világ joggal csodál bennünket, de, sajnos, így is sebezhetőek vagyunk. Olajra van szükségünk ahhoz, hogy élni tudjunk, virágozni, fejlődni.

Az ablakon kipillantva tartályhajót látott, ami a Perzsa-öböl belseje felé, és egy másikat, ami a Hormuzi-szoros irányába tartott. A híd működik, gondolta. Innentől Japánig száz mérföldenként lehet látni legalább egy tartályhajót. Naponta jönnek és mennek, táplálják a gyárainkat. Az olaj nélkül éhen halnánk, és ezt az OPEC országai is pontosan tudják. Szorongatják a torkunkat, igyekeznek megfojtani bennünket. Mint például ma! Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy nyugodt tudjak maradni azzal... azzal az undorító franciával szemben, akiből árad a fokhagymának és a nyúlós, hányingert keltő brie-nek a szaga. Szemérmetlen módon még 2,8 dollárt követelt a már egyébként is felháborítóan magas, 14,8 dolláros áron felül, én pedig, a szamurájok leszármazottja kénytelen voltam kicsinyesen alkudozni vele, mint valami mocskos, hongkongi kínai.

– De M'sieur de Plessey, önnek is be kell látnia, hogy ez az ár, plusz a szállítási költségek...

– Végtelenül sajnálom m’sieur, de én is csupán utasításokat teljesítek. Mint már mondtam, a hárommillió tonnányi siri olajra vonatkozó ajánlatunk először az önöké. Az ExTex megkeresett bennünket, boldogan átvenné, és ugyanígy négy másik, komoly vásárló is. Ha önök úgy döntenek, hogy...

– Nem, de a szerződés „érvényben lévő OPEC-árról” beszél, és...

– Valóban, de mint ön is tudja, az OPEC területén működő szállítók árkiegészítéseket alkalmaznak. Ne felejtse el, hogy a szaúdiak ebben a hónapban csökkenteni akarják a termelést, miután a múlt héten a legtöbb nagy *force majeure* hivatkozva már termelésvisszafogást rendelt el, és a líbiaiak is kevesebbet akarnak termelni. A BP negyvenöt százalékkal fogta vissza magát...

Kasziginak ordítani lett volna kedve a dühtől. Amikor hosszas alkudozás után végre elfogadta az árat – kikötve, hogy a teljes, hárommillió hordónyi mennyiséget ugyanannyiért kapja –, a francia kedvesen elmosolyodott, és közölte: – Természetesen, feltéve, hogy hét napon belül berakodik. – Mind a ketten tudták, hogy ez lehetetlen, és azt is, hogy Kuvaitban éppen egy román állami delegáció tartózkodik, amely nemhogy hárommillió hordó, hárommillió tonna nyersolajat is szívesen megvásárolna, hogy csökkentse az otthoni hiányt, amit az iráni-szovjet vezetéken érkező szállítmányok lecsökkenése okozott. És voltak egyéb vevők is, tucatjával, csak arra várva, hogy a siri opciójukról, egyéb – nyersolaj, folyékony földgáz, nafta, más petrolkémiai termékek vásárlására vonatkozó – lehetőségeikről lemondjanak, és ők átvehessék tőlük.

– Rendben van, tehát 17,60 egy barrel – mondta beleegyezően Kaszigi, bár közben azon gondolkodott, nem maradt-e valamilyen lehetőség, amibe belekapaszkodva csökkenthetné az árat.

– Ennek a tankernek az esetében, m’sieur!

– Természetesen, ennek a tankernek az esetében – válaszolta, ha lehet, még békülékenyebben.

Most pedig ez az ausztrál pilóta azt súgja, hogy a tartályhajó esetleg veszélybe kerülhet. Ez a fura öregember, aki túl öreg már ahhoz, hogy repüljön, és mégis olyan mesterien érti a dolgát, annyit tud, olyan nyílt és ostoba – elég ostoba ahhoz, hogy nyíltan viselkedjen, amivel az ember csak azt éri el, hogy kiszolgáltatja magát.

Visszanézett Scraggerre. – Az előbb azt mondta, hogy idővel talán képes lesz békét kötni. Ma mindketten kis híján kifutottunk az időből. A maga ludasa miatt nem következett csak be, a véletlennek köszönhetően, amit karmának is neveznek. Igazából nem tudom, mennyi időnk maradt. Lehet, hogy a hajóm holnap, amikor a fedélzetén leszek, a levegőbe röpül. – Kaszigi enyhén megborzongott. – Karma. Legyünk barátok, csak maga és én! Nem hiszem, hogy ezzel bármelyikünk is elárulná a háborús bajtársait. – Kezet nyújtott. – Kérem!

Kaszigi türelmesen várt, Scragger pedig hosszan nézte az eléje tartott kezet. Aztán megadta magát, kurtán biccentett, és elfogadta. – Rendben van, haver! Legyen!

Látva, hogy Vossi hátrafordul, és int neki, előrement a pilótafülkébe. – Mi történt, Ed?

– Sürgős hívás Siri-Háromról. A személyzet egyik tagja beleesett a tengerbe...

Azonnal irányt változtattak és leszálltak a kitermelőhelyen. A holttest a platformot tartó hatalmas oszlopok közelében lebegett. Amikor kiemelték, látták, hogy a cápák már lerágták a lábait, az egyik karja is hiányzott, és a koponya és az arc is súlyosan sérült. Abdalláh Turik volt az illető.

6. fejezet

BANDAR-DEILAM KÖZELÉBEN, 16.52. Közeledett az este, az árnyak hosszabbodni kezdtek. Az úton túl csenevész bokrokkal borított vidék húzódott, távolabb pedig két hófödte csúcs emelkedett a kopár, sziklás hegyoldalak fölé, lezárva északról a Zagrosz-hegység vonulatát. Az útnak ezen az oldalán, ahol a kis folyó haladt és a néhány mérföldnyire lévő kikötővárosig tartó legelők is voltak, húzódott a vidéket behálózó csővezetékek közül az egyik. A cső acélból volt, húsz hüvelyk átmérőjű, és beton támasztékon nyugodott, áthaladt az út alatti vízáteresztő csövön, csak aztán futott bele mélyen a talajba. Nagyjából egy mérföldnyire keletre volt egy falu – földszintes, agyagfalú házakból álló, poros kis település –, amely felől éppen egy gépkocsi közeledett. Öreg volt, rozoga, és lassan haladt, de a motorja egyenletesen, erőteljesen duruzsolt, túlságosan is egyenletesen ahhoz képest, ahogy a karosszéria kinézett.

A kocsiban négy iráni ült. Fiatalok voltak, simára borotvált arcúak, és jobban öltözöttek, mint általában a helybéliek, bár mindegyiküknek a ruhája erősen átizzadt, és látszott rajtuk, hogy erősen izzognak. Az autó az áteresztő közelében állt meg. Szemüveges fiatalember szállt ki az első ülésről, és miközben úgy tett, mintha a kisdolgát végezné az út szélén, alaposan felmérte a környéket.

– Tiszta a levegő – szólt vissza a társainak.

A kocsi hátsó üléséről, nagy, kopott táskát cipelve két fiatal pattant elő, leereszkedtek a rézsűn, és eltűntek a vízelvezető nyílásában. A szemüveges ráérősen begombolta a sliccét, visszament az autóhoz, és felnyitotta a csomagtartóját. Miután megnézte a cseh gyártmányú géppisztolynak a rongyos vászondarab alól előkandikáló csövet, idegessége valamelyest alábbhagyott.

A sofőr is kiszállt, az árok pereméhez ment, és erős sugárban, jókorát vizelt.

– Én is szerettem volna, Maszud, de nem ment – mondta némi irigységgel a hangjában a szemüveges. Letörölte arcáról az izzadságot, és visszabiggyesztette az orrára a szemüvegét.

– Nekem vizsgák előtt nem szokott sikerülni – válaszolta nevetve Maszud. – Ha Isten is úgy akarja, hamarosan újból megnyitják az egyetememet.

– Isten! A vallás a Tomegek ópiuma! – állapította meg szárazon a szemüveges, hogy aztán minden figyelmét az országútra összpontosította, amely mindkét irányban üres volt. Néhány mérföldnyire tőlük az Öböl vize csillogott a lenyugvó nap fényében. A fiatalember enyhén remegő ujjal cigarettára gyújtott. Az idő lassan, lustán telt. Legyek döngtek a közelben, hangjukkal még áthatóbbá téve körülöttük a csöndet. Egyszer csak a szemüveges porfelhőt látott az úton, a falu túlsó végén. – Nézd!

Együtt figyeltek mozdulatlanul a távolba. – Közöséges teherautók, vagy... katonaiak? – kérdezte egy idő után idegesen Maszud, és a vízelvezető cső szájához futva bekiáltott a társainak: – Siessetek! Valaki jön!

– Rendben – szólt vissza az egyik.

– Mindjárt megvagyunk – mondta a másik.

A vízelvezetőben görnyedő két fiatalember lázas igyekezettel éppen egy acélcsőbe Tomködte a zsákból előszedett, robbanószerrel töltött zacskókat. A cső szurkos vászonba volt tekerve, hogy védve legyen a korróziótól. – Add a detonátort és a gyújtózsínórt, Ali! – szólt rá az idősebbik izgatott torokhangon a társára. Az átereszben felhalmozódott szeméttől mindketten nagyon piszkosak voltak, a por izzadsággal keveredett össze, és szutykosan szétkenődött az arcukon.

– Tessék! – Ali óvatosan nyújtotta át a kért dolgokat. – Biztosan tudod, hogyan kell használni őket, Bidzsán?

– Órákon át tanulmányoztuk a leírást. Annyit gyakoroltuk, hogy a végén már behunyt szemmel is össze tudtuk szerelni. – Bidzsán mosolyt erőltetett az arcára. – Olyanok vagyunk, mint Robert Jordan, az *Akiért a harang szól*-ban. Pontosan olyanok.

A társa enyhén megborzongott. – Remélem, nem értünk fog szólni.

– És ha igen, akkor is, mit számít? Az a fontos, hogy a párt hatalomra jusson, a népTomegeké legyen a győzelem! – Bidzsán gyakorlatlan ujjakkal, ügyetlenül a robbanószer mellé helyezte a rendkívül érzékeny nitroglicerines detonátort, hozzáerősítette a

gyújtózsínórt, és rakott rájuk néhány zacskót, hogy el ne mozduljanak.

Újból Maszud hangja hallatszott, ha lehet, még türelmetlenebbül, mint az előbb: – Siessetek! Úgy látszik, katonai teherautók jönnek, tele fegyveresekkel!

Egy pillanatra mindkét fiatalember mozdulatlaná merevedett, aztán idegességükben egymást akadályozva, lökdösve elkezdtek letekerni a csévéről a gyújtózsínórt. Közben nem vették észre, hogy a másik vége, amit a detonátorhoz rögzítettek, egy óvatlan rántástól meglazult, és ki is esett a helyéről. Tízlábnyit tekertek le körülbelül, meggyújtották a végét, aztán megpróbálták minél előbb kikerülni a veszélyes zónából. Bidzsán azonban, a biztonság kedvéért, menekülés közben egyszer visszanézett, és elszörnyedve látta, hogy a sercegő kanóc másik vége a robbanószeres zacskók közül kicsúszva, szabadon himbálózik. Visszarohant hát, lázasan visszadugta a detonator mellé, de izgalmában nem figyelt eléggé, megcsúszott és a betonhoz koccantotta a detonátort.

A nitroglicerin felrobbant, felrobbantotta az egyik töltetet is, az a következőt, ami után jött a többi. Az egész töltet felrobbant, darabokra szagatta Bidzsánt, húsz láb hosszan szilánkokra vetette szét a csövet, felfordította a gépkocsit, megölt másik kettőt a fiatalemberek közül, annak pedig, amelyik életben maradt, tőből leszakította az egyik lábát.

A sérült csővezetékéből vastag sugárban ömlött az olaj, percenként több száz hordónyi. Elvben annak is be kellett volna lobbannia, de ez nem következett be – a robbanószeret ügyetlenül helyezték el –, és amikor a két katonai teherautó körülbelül száz-yardnyira a robbanás helyétől óvatosan megállt, már olyan sok elfolyt belőle, hogy belekerült a kis folyóba is. A víznél könnyebb, erősen párolgó és gyulladásveszélyes olaj a felszínen úszott, nehezebb fajsúlyú, sűrűbb része pedig kezdett beszivárogni a talajba, hogy alaposan átitatva az egész környéket hosszú időre terméketlenné és igen veszélyessé tegye.

A két elkobzott teherautón Khomeini mintegy húsz zöldszalagosa érkezett, marcona, szakállas, vagy éppen csak borotvátlan férfiak, többségükben parasztok, bár akadt köztük néhány olajmunkás is. A PFSZ által kiképzett parancsnok és egy mollah vezette őket,

mindannyian átestek már a tűzkeresztségen, sőt néhányan meg is sebesültek közülük. A megkötözött, felpeckelt szájú rendőrtiszt az egyik tehergépkocsi platóján feküdt. Nemrég támadtak meg és foglaltak el északabbra egy rendőrőrsöt, és éppen Bandar-Deilamba tartottak, hogy folytassák a háborújukat. A feladatuk az volt, hogy segítsenek a többieknek megszállni a néhány mérföldnyire délre lévő polgári repülőteret. A mollahal az élen óvatosan mentek közelebb a felrobbantott csőhöz. Egy ideig némán figyelték a széTomló olajat, de aztán meghallották az elkínzott nyögést, és a hang irányába fordulva, fegyvereiket lövésre készen tartva közelebb óvakodtak a felborult gépkocsihoz. A lábát vesztett fiatalember félig a kocsi alá szorulva feküdt, és sebesen szállt el belőle az élet. Legyek kezdtek körüldongani, hol felrepültek, hol visszaszálltak, vonzotta őket a kiömlött vér, a robbanástól széjjelszórt emberi maradványok szaga.

– Ki vagy? – kérdezte a mollah a fiatalembertől, és erősen meg is rázta. – Miért csináltátok ezt?

A fiú kinyitotta ugyan a szemét, de a szemüvege nélkül csak homályos alakokat látott, és vakon tapogatózni kezdett, hogy megtalálja. Érezte, hogy meg fog halni, és ettől rémület vett erőt rajta. Szerette volna elmondani a *sahadát*, de értelmes szó nem, csupán artikulálatlan kiáltás hagyta el a torkát. Nyelte a szájába toلولó vért, de az ettől sem lett kevesebb, sőt egyre több gyűlt össze belőle, és kis híján megfojtotta.

– Legyen úgy, ahogy Isten akarja! – mondta a mollah, elfordulva a sebesülttől. Néhány lépésnyivel arrébb észrevette a homokban az összeroncsolódott szemüveget, és felemelte – az egyik lencséje törött volt, a másik hiányzott.

– Miért csinálták ezt? – kérdezte az egyik zöldszalagos. – Nem kaptunk olyan parancsot, hogy olajvezetékeket kell robbantani. Egyelőre nem.

– Biztosan kommunisták, vagy mocskos iszlám-marxisták – felelte a mollah, és félrehajította a szemüveget. Az arca sérült volt, hosszú köntöse több helyen is elszakadt, és éhezett. – Diákoknak tűnnek. Számoljon le Allah minden ellenségével ugyanolyan gyorsan, mint velük!

– Hé! Ezt nézzétek! – kiáltotta társainak az egyik fegyveres, aki addigra már megvizsgálta a személygépkocsit, és megtalálta benne a

három géppisztolyt, sőt néhány kézigránátot is. – Mindegyik cseh gyártmány. Csak a baloldaliak vannak ilyen jól ellátva. Ellenségek! Mocskos kutyák!

– Hála legyen az Úrnak! Nekünk adta a fegyvereiket. Ki tudjuk kerülni a teherautókkal ezt a szakaszt? – Igen, minden további nélkül, hála legyen az Úrnak – válaszolta a mollah kocsjának a vezetője, az egész csapat legTomöttebb szakállú tagja. Olajbányász volt, és jól ismerte a csővezetékeket. – Jelentenünk kellene a szabotázszt – mondta nyugtalanul. – Az egész környék lángra lobbanhat. Telefonálok a szivattyúállomásra, ha működik náluk a telefon, vagy üzenek nekik, hogy zárják el az olajat. Jobb volna, ha sietnének. Itt a környéken már minden halott, a folyó pedig lejjebb viszi a szennyezést, és ott is minden elpusztul.

– Isten kezében vagyunk – mondta a mollah, a változatlan heveséssel ömlő olajat nézve. – Akkor sem helyes azonban elpazarolnunk a gazdagságot, amit tőle kaptunk. Rendben van, a repülőtérrel megpróbálhatsz telefonálni. – A sebesülten agonizáló fiatalember torkából elkínzott segélykiáltás szakadt fel, de nem törődtek vele. Hátat fordítottak neki, és hagyták meghalni.

BANDAR-DEILAMI REPÜLŐTÉR, 17.30. A polgári repülőteret nem őrizték, katonák nem voltak rajta, csak az S-G kis csapata, amely néhány hete, Kharg-szigetről érkezett oda. A repülőtérnek két rövid kifutópályája volt, kicsi irányítótornya, néhány hangárja, egyemeletes adminisztratív épülete, néhány kopott barakkja, illetve most már egy pár korszerű lakókocsija is – az S-G tulajdona mindegyik –, amelyek szállásként, illetve parancsnoki irodául szolgáltak. Pontosán olyan volt, mint a többi polgári repülőtér, amelyeket a sah tucatszámra építtetett, hogy üzemeltetni lehessen az egész Iránt behálózó kisebb repülési útvonalakat. – Repülőtereink lesznek és korszerű szolgáltatásaink! – jelentette ki, és úgy is történt. Azóta viszont, hogy hat hónappal korábban elkezdődtek a bajok, a belföldi szárnyvonalakon leállt a közlekedés, a repülőgépek a földre kényszerültek, és a repülőtereket bezárták. A gépek személyzetének nyoma veszett, ugyanígy a földi kiszolgálóknak is, és a legtöbb gép őrizet és karbantartás nélkül, sorsára hagyva hányódott a repülőtereken. Bandar-Deilamon az ott maradt három kétmotoros

közül kettőnek laposak voltak a kerekei, egynek a pilótafülkéjén betört az ablak. Az üzemanyagtartályait mindháromnak régen leszívták már a kerozintolvajok, mindegyik mocskos volt, elhanyagolt, és mint látvány, végtelenül szomorú.

Szembetűnő ellentétet alkotva velük, az S-G öt helikoptere – három Bell 212-es és két Bell 206-os – gondosan sorba állítva sorakozott a betonon. Naponta lemosták és lelkiismeretesen ellenőrizték őket, hogy megfelelő állapotban legyenek, fel tudjanak szállni bármelyik pillanatban. Ezúttal a vége fel jártak már az esti ellenőrzésnek, a nap alacsonyan járt, és a gépek hosszú árnyékokat vetettek a betonra.

Rudiger Lutz kapitány, a főpilóta odalépett az utolsó helikopterhez, és ugyanolyan alaposan megnézte, mint a többit. – Nagyon jó – mondta hosszas vizsgáldás után elégedetten, és megvárta, amíg a szerelők és az iráni földi személyzet betolja a gépeket a makulátlanul tisztán tartott hangárba. Tudta, hogy túlzott precizitásáért a személyzet tagjai közül sokan nevetnek rajta a háta mögött, de nem tartotta érdemesnek, hogy ügyet csináljon belőle – mindaddig, amíg engedelmeskednek. Éppen ez a probléma, gondolta. Hogyan lehet rávenni őket arra, hogy engedelmeskedjenek, betartsák a háborúban kötelező fegyelmet még akkor is, ha nem érvényesek rájuk a katonai előírások. Polgári személyek, és mégis, akár hajlandó ezt nyíltan beismerni Duncan McIver, akár nem, a tűzvonalba kell helytállniuk. Reggel Duke Starke rádióon leadta Koviszból McIver komor hangú üzenetét, miszerint a teheráni repülőteret állítólag támadás érte, az egyik légi támaszponton pedig lázadás tört ki – a távolság és a magas hegyek miatt Bandar-Deilamból nem lehetett közvetlenül kapcsolatba lépni Teheránnal és más támaszpontokkal, csupán Koviszon keresztül. A hírt megkapva Rudi aggódva összegyűjtötte a négy pilótából és hét szerelőből álló teljes külföldi személyzetet – heten közülük angolok voltak, kettő amerikai, egy német, egy francia –, és úgy, hogy az irániak ne hallják, közölte velük: – Nem annyira az idegesít, amit Duke mondott, hanem ahogyan mondta. Egyfolytában Rudigernek szólított, és nem Rudinak. Nagyon izgatottnak tűnt.

– Nem jellemző Duke Starkéra, hacsak nincs körülötte valami tényleg nagy balhé – jegyezte meg Jon Tyrer, Rudi amerikai

helyettese. – Gondolod, hogy bajban van? Nem kellene körülnéznünk kicsit Koviszban?

– Talán. De várjunk! Este még beszélek vele.

– Ha engem kérdezel, szerintem nem árt, ha előkészülünk az éjszakai felszállásra, Rudi – jelentette ki Fowler Joines szerelő. – Igen. Ha az öreg Duke ideges... Számítsunk rá, hogy bármikor meg kell pattannunk!

– Elment az eszed, Fowler! Soha nem volt még semmilyen problémánk – válaszolta neki Tyrer. – Az egész környék többé-kevésbé csendes, a rendőrség és a katonaság fegyelmezett, rendesen végzi a feladatát. Húsz mérföldes körön belül öt légi támaszpont van a közelünkben, és mindegyiken a sahhoz hű elitalakulatok állomásoznak. Ha valaki államcsínyt fog végrehajtani a közeljövőben, akkor ők.

– Voltál már olyan helyen, ahol zendülés tört ki? A katonák egymást is halomra fogják löni, minket, nyavalyás civileket meg pláne!

– Rendben van, tegyük fel, hogy áll körülöttünk a balhé! Mit javasoltok?

Sorra vették az összes lehetőséget, minden menekülési útvonalat földön, levegőben, tengeren, az alig száz mérföldnyire lévő iraki határt, és Kuvaitot is, amelyet az Öblön át szintén könnyen el lehetett érni.

– Bőségesen lesz időnk felkészülni – mondta magabiztosan Rudi. – McIver tudni fogja, ha államcsíny készül.

– Figyelj rám, öreg! – mondta neki Fowler, ha lehet, még a tőle megszokottnál is sokkal savanyúbb képpel. – Ismerem én a főnökeinket. Ugyanolyanok, mint azok a kibaszott tábornokok! Ha valóban beüt a balhé, senki nem törődik velünk, teljesen magunkra hagynak bennünket, úgyhogy jobban tesszük, ha előre kidolgozunk valamilyen tervet. Nem akarom szétlővetni a fejemet sem a sahért, sem Khomeiniért, de még Gavallan úrért sem. Én azt mondom, lépünk le! Pattanjunk fel egy gépre, és tűzzünk!

– A fenébe is, Fowler! – fakadt ki dühösen az egyik angol pilóta. – Azt akarod mondani, hogy lopjuk el a saját gépünket? Ha megteesszük, örökre eltiltanak bennünket a repüléstől.

– Talán még az is jobb, mint kinyíratni magunkat!

– Lelőhetnek bennünket, az isten szerelmére! Soha nem úsznánk meg szárazon! Te is tudod, mennyire figyelik minden felszállásunkat, milyen idegesek errefelé a radarkezelők, és hogy a látási viszonyok még a lengehinél is rosszabbak. Felszállnunk is csak aztán szabad, hogy előbb engedélyezik a motorok beindítását...

Rudi arra kérte őket, hogy szárazföldi, vízi és légi útvonalra is adjanak neki ötletet arra az esetre, ha netán menekülniük kellene, és hagyta, hadd vitatkozzanak csak egymással szabadon.

Egész nap azon törte a fejét, mit tegyen, mi történhetett Koviszban és Teheránban. Mint főpilóta, felelős volt az embereiért – akiket a tucatnyi iráni munkást és Dzsahánt, a rádiósát leszámítva már hat hete nem tudott fizetni –, és ugyanúgy a repülőgépekért és az alkatrészekért is. Szerencsénk volt, hogy Khargról baj nélkül el tudtunk jönni, gondolta összeránduló gyomorral. A visszavonulás simán ment, nemcsak a helikoptereket és az alkatrészeket tudták elhozni, hanem a lakókocsijaikat is anélkül, hogy abban a négy napban közbejött volna akár csak egy szerződésben rögzített feladat, vagy váratlan baleset miatti mentés.

Khargról azért volt könnyű távozni, mert mindenki akarta, és egyetértettek abban, hogy olyan sebesen kell megcsinálni, amilyen sebesen csak lehet. Kharg már a bajok kezdete előtt is népszerűtlen hely volt, ahol mást sem lehetett csinálni, csak egyfolytában dolgozni, és várni a teheráni, vagy otthoni szabadságot. Amikor a világ kifordult a sarkából, mindenki tisztában volt vele, hogy Kharg az egyik legfőbb célpontja lesz a forradalmároknak. Lázongások voltak, némi lövöldözés is. A megmozdulások résztvevői között egy idő után feltűntek az IPLO karszalagosai, és a sziget katonai parancsnoka azzal kezdett fenyegetőzni, hogy a nem messze lévő kis falu minden lakosát agyonlöveti, ha nem áll helyre a szigeten a rend. Azóta, hogy pár héttel ezelőtt eljöttek, Kharg csöndes volt, gyanúsan csöndes.

És különben is, azt a visszavonulást alaposan átgondolták, nem sebtiben, kapkodva hajtották végre, állapította meg magában. Mi legyen azonban, ha hirtelen változik meg a helyzet, egyik pillanatról a másikra kell cselekedni? Egy héttel korábban Koviszban járt néhány különleges alkatrészt, és megkérdezte Starkétól, mit fog csinálni akkor, ha igazán nagy baj üt be.

– Ugyanazt, amit te, Rudi! Megpróbáljuk betartani a vállalati működési szabályzatot, amely akkor már régen nem lesz érvényes – válaszolta a nyurga texasi. – Van néhány körülmény, ami az előnyünkre válik: valamennyi srác, akivel dolgozunk, szolgált a seregben, vagy legalábbis volt valamilyen köze hozzá, úgyhogy tudja, mit jelent a feljebbvalótól kapott parancs... Persze, tervezhetsz te akármit, akkor sem fogsz tudni nyugodtan aludni, mert ha tényleg kitör a balhé, akkor nálad is ugyanaz lesz a helyzet, ami mindenhol: a srácok közül egyesek össze fognak omlani, mások viszont nem, és te soha nem fogod tudni előre, ki hogyan viselkedik majd, sőt azt sem, hogy te mit fogsz csinálni.

Rudi soha nem volt még éles harci helyzetben, bár az ötvenes években a keletnémet határ mentén szolgált, és az NSZK-ban mindig mindenki gondolt a Falra, a vasfüggönyre, a mögötte rekedt szerencsétlen emberekre. Nem voltak képesek megfeledezni a szovjetek és szövetségeseik ugrásra készen várakozó légióiról sem, a sok tízezer, karnyújtásnyira lévő páncélosról, a mögöttük elhelyezett rakétákról. Azt is tudták, hogy a határ mindkét oldalán szép számmal vannak kibékíthetetlen fanatikusok, akik imádják Lenin nevű messiásukat, és kémek ezrei ügyködnek azon, hogy gyöngé, sebezhető pontokat találjanak.

Szomorú.

Hányan lehettek vajon a mi városunkból?

Egy kis faluban született Plauen mellett, amely közel volt a csehszlovák határhoz, és a háború után az NDK-hoz került. 1945-ben tizenkét éves volt, a bátyja pedig tizenhat, és már a hadseregben szolgált. A háborús évek nem voltak kibírhatatlanul szörnyűek sem neki, sem a húgának, sem pedig az édesanyjuknak, mert vidéken mindig akadt ennivaló. 1945-ben azonban elmenekültek a közeledő szovjet csapatok elől, hátukra vettek amit csak tudtak, és beálltak a nyugat felé özönlő németek hatalmas áradatába. Kétfélmillióan keltek útra Poroszországból, ugyancsak kétfélmillióan északról, négyfélmillióan a középső országrészekből és kétfélmillióan a déliekből. Egyéb milliók is csatlakoztak azonban hozzájuk, csehek, lengyelek, magyarok, románok, osztrákok, bolgárok, Európa legkülönbözőbb részeinek lakói, mind éhesen, halálosan rettezve, küzdezve egymással is az életbenmaradásért.

Igen, az életbenmaradás!

Eszébe jutott, hogyan turkáltak az édesanyjával valahol Nürnberg környékén egy szemétdombon, és mennyire szeretett volna az anyja egy lábost találni – az övéket előző éjszaka ellopták –, mert venni lehetetlen lett volna, bár pénzük sem volt. – Lábos kell, hogy vizet forralhassunk, különben meghalunk. Tífuszt kapunk vagy dizentériát, mint a többiek. Nem lehetünk meg forralt víz nélkül! – mondogatta sírva az anyja. Elkísérte hát, és bár fölösleges időpocsékolásnak tartotta a dolgot, nem lett igaza, mert végül találtak lábost. Vén volt, kopott zománcú, az alja görbe, a füle hiányzott, de akadt hozzá tető, és nem volt lyukas, megtartotta a vizet. A lábas most ragyogóan tiszta, fényesen csillog, és díszhelyen áll a kandallópárkányon a Fekete-erdőben, Freiburg mellett lévő vidéki házukban, ahol a felesége, a fia és az édesanyja él. Évente egyszer, szilveszterkor az anyja még mindig abban teszi fel forni a teának való vizet. Ha pedig együtt vannak olyankor, mindig összemosolyognak. – Ha eléggé hiszel benne, fiam, és elszántan próbálkozol – szokta odasúgni –, meg tudod találni a lábасodat. Ne felejtse el, hogy ezt is te találtad, nem én!

Váratlanul felhangzó kiáltásokat hallott, és megfordulva azt vette észre, hogy három katonai teherautó száguld át a kapun. Egy közülük az irányítótorny, kettő az S-G hangárjai felé fordult. Céljukhoz érve a gépkocsik csikorgó kerekekkel fékeztek, és forradalmár zöldszalagosok árasztották el a bázist. Ketten közülük egyből Lutzra szögezték a fegyverüket, perzsául ordítottak valamit, amiből egyetlen szót sem értett, a többiek pedig kezdték egybeterelni az embereit a hangárban. Ijedten emelte föl a kezét, a szíve összevissza vert. A zöldszalagosok – szakállasak voltak és részben a félelem, részben a harci láz verítéke csörgött az arcukon – fegyverük csövét nekinyomták, mire Rudi hátrálni kezdett.

– Fegyvertelen vagyok! – nyögte. – Mit akarnak?

Egyikük sem válaszolt, csak tolták maguk előtt vészjóslóan. A válluk fölött átnézve látta, hogy társaik már a lakókocsikban lévőket is előterelték, és néhányan közülük éppen a helikoptereket kutatják át, figyelmetlenül beleakaszkodnak az irányítókárokba, gondosan összehajtogatott mentőmellényeket rángatnak elő az ülések alól, és

szórnak szanaszét. – Hé! *Sie verrückten Dummkopfe!* – kiabálta dühösen. – *Lass'n Sie meine verrückten Flugzeuge allein!* – Mielőtt józanul végiggondolhatta volna, mit tesz, fékesöpörte maga előtt a két fegyvercsövet, és feléjük rohant. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy a két iráni löni fog, de csak utánavetették magukat, elkapták, rángatni kezdték, és az egyik már emelte is a puskatust, hogy az arcába csapjon.

– Állj!

A fegyveres mozdulatlaná merevedett.

A férfi, aki angolul rákiáltott, harmincas évei elején járhatott, testes volt, egyszerű ruhát viselt zöld karszalaggal, borostás szakállá volt, dús fekete haja, sötéten csillogó szeme. – Ki itt a parancsnok?

– Én – Rudi Lutz erős rántással szabaddá tette a karját. – Mit keresnek itt maguk? Mit akarnak?

– Az iszlám és a forradalom nevében lefoglaljuk a repülőteret. – A férfi kiejtésén érződött, hogy Angliában tanult angolul. – Hány katona van itt? Hány főnyi személyzet?

– Egy sem. Katonák nincsenek, csak mi maradtunk – válaszolta Rudi. Igyekezett összeszedni magát, megpróbált nyugodtan lélegezni.

– Nincsenek katonák? – A férfi hangjából leplezetlen fenyegetés csendült ki.

– Nincsenek. Azóta, hogy néhány hete idejöttünk, csak őrzőjáratok voltak. Időnként felbukkannak. – Rudi a hüvelykujjával a hangár felé bökött. – Mondja meg azoknak... azoknak az embereknek, hogy óvatosan bánjanak a gépeimmel. Életek függenek tőlük, irániaké ugyanúgy, mint a miénk.

A férfi megfordult, látta mi történik, és kiabálni kezdett, nyilván szidta a helikoptereket átkutatókat. Azok először nem vették komolyan, visszakiabáltak neki, de aztán kijöttek a hangárból, teljes felfordulást hagyva maguk után.

– Kérem, bocsásson meg nekik! – mondta a férfi. – A nevem Zataki. Az abadáni bizottság vezetője vagyok. Isten segítségével mostantól kezdve mi irányítjuk Bandar-Deilamot.

Rudi gyomra a hír hallatán fájdalmas görcsbe rándult. Kollégái és az iráni kisegítők megkövülve álltak az, alacsony irodaépület előtt, a rájuk szegeződő fegyverek gyűrűjében. – Mi brit vállalatnak dól...

– Igen, ismerjük az S-G Helicopterst. – Zataki megfordult, újból kiabált valamit, mire néhány embere, ha vonakodva is, de a kapuhoz ment, és védelmi állást vett fel. – A neve? – kérdezte újból Rudira nézve.

– Lutz kapitány.

– Nincs mitől tartaniuk, Lutz kapitány, sem önnek, sem az embereinek! Vannak fegyvereik?

– Nincsenek, leszámítva a Verey Light riasztópisztolyokat és a jelzőrakétákat. Arra kellene, hogy segítséget tudjunk kérni, ha netán baleset ér bennünket.

– Adják át őket! – Zataki hátat fordított, odament az S-G alkalmazottainak legközelebbi csoportjához, és csöndben vizsgálgatni kezdte az arcokat. Rudi látta, hogy az irániak, a szakácok, a földi kiszolgálók, a szerelők, Dzsahán, és Jemeni, az IranOil helyi képviselője rettenetesen félnek tőle.

– Ezek az én embereim – mondta, és igyekezett minél határozottabb hangot megütni. – Mindannyian az S-G alkalmazottai.

Zataki ránézett, és olyan fenyegetően lépett oda hozzá, hogy Rudinak össze kellett szednie magát, hogy ne kezdjen hátrálni. – Tudja, mi a Mudzsahedin Khalk? A Fedajin? Tudeh? – kérdezte az iráni vészjósló szelídséggel, Rudiénál sokkal erősebb természetére, és fegyverére bízva, hogy megtegyék a szükséges hatást.

– Igen.

– Akkor jó! – Zataki várt egy pillanatig, aztán visszament, továbbszemlélni az irániakat. Egyenként, külön-külön. Senki nem mozdult, a csönd egyre áthatóbbá és félelmetesebbé vált. Zataki hirtelen rámutatott az egyik szerelőre, az pedig nem bírta tovább, idegei felmondták a szolgálatot, és perzsául üvöltözve rémülten futásnak eredt. A fegyveresek könnyedén elfogták, és eszméletlenre verték.

– A bizottság Isten nevében kimondja majd rá az ítéletet. – Zataki Rudihoz fordult. – Kapitány – kezdte, és a szája fenyegető vonallá keskenyült –, azt kértem, hogy adják át a riasztópisztolyaikat!

– Biztonságos helyen, páncélszekrényben vannak – felelte a valódi érzéseit meghazudtoló határozottsággal Rudi. – Megkaphatja őket,

amikor csak akarja. Kizárólag repülés közben tartjuk őket a gép fedélzetén. Én... azt akarom, hogy engedjék szabadon azt az embert!

Zataki minden figyelmeztetés nélkül, sebesen megfordította a géppisztolyát, és az agyával Rudi arcába próbált vágni, de még idejében elkapta a fejét. Gyors mozdulattal kiütötte ellenfele kezéből a fegyvert, másik tenyere élével pedig Zataki védtelen torkára csapott. Ügyelt azonban, hogy a halálos erejű ütést idejében lefékezze, így csak érintette az ádámcsutkáját, aztán leengedett kézzel gyorsan hátralépett. Közben látta, hogy minden fegyvercső órá irányul. A csönd hirtelen még jobban megsűrűsödött. Az emberei riadtan, Zataki ádáz dühvel meredt Rudira. Az árnyékok egészen hosszúra nyúltak, enyhe szellő játszadozott a magas pózna végére erősített szélzsákkal.

– Vegye föl a fegyvert!

A néma csöndben Rudi tisztán kihallotta Zataki hangjából a fenyegetést, de az ígéretet is, és tudta, hogy az életük, mindannyiuk élete hajszálon múlik, azon, hogy miként fog viselkedni. – Fowler! Vedd föl! – adta tovább a parancsot, közben imádkozott, hogy a döntése helyesnek bizonyuljon.

Fowler nem szívesen ugyan, de előrébb lépett. – Igenis uram! Máris! – mondta feszesen. Úgy tűnt, mintha örökkévalóságig tartott volna megtenni neki a húsz-yardos távolságot, de szerencsére senki nem állította meg, sőt az egyik fegyveres még óvatosan félre is húzódott az útjából. Fölemelte a betonról a géppisztolyt, automatikus mozdulattal megbiztosította, és a csövénél fogva odanyújtotta Zatakinak. – Nem görbült meg, olyan, mint új korában.

Az iráni, mihelyt átvette, rögtön kibiztosította a fegyvert, és a kattanas mindenki számára olyannak tűnt, mintha pisztolyt sütöttek volna el. – Ért a fegyverekhez?

– Igen... persze. Mi, szerelők... mindannyian szolgáltunk valamikor a légierőnél... kaptunk kiképzést. – Miközben ezt mondta, Fowler mereven a jóval fiatalabb iránira szögezte a tekintetét, és arra gondolt: Mi a francot keresek én itt, vigyázzállásban ilyen büdös, koszlott csibész előtt? – Elmehetek? Mi civilek vagyunk, fiam, békés emberek, ha nem haragszol. Semlegesek.

Zataki az ujját megmerevítve a többiekre mutatott. – Menjen vissza oda! – mondta parancsoló hangon, aztán megkérdezte

Ruditól: – Hol tanult meg karatézni?

– A hadseregben... a német hadseregben.

– Á! Szóval maga német? A németek jók voltak Iránhoz. Nem úgy, mint a britek, vagy az amerikaiak. Kik a pilótái? Hogy hívják őket, és milyen nemzetiségűek?

Rudi elbizonytalanodott egy pillanatra, aztán mégis rászánta magát, hogy elsorolja őket. – Dubois kapitány francia, Tyrer, Block és Forsyth kapitányok angolok.

– Amerikai nincs?

A kérdéstől Rudi gyomra vadul liftezni kezdett, mert Tyrer amerikai volt, angol állampolgárságot igazoló papírjai pedig hamisak. Aztán meghallotta a közeledő helikopter zaját, gyakorlott füle felismerte a 206-ost, és automatikusan az égre pillantott ugyanúgy, mint a többiek. Pár percig figyelhettek csak, amikor az egyik zöldszalagos rémulten felkiáltva az égre mutatott, majd a társaival együtt fedezéket keresve rohanni kezdett, és a külföldiek magukra maradtak. Izgatottan figyeltek, mivel ők is felismerték a felségjelzést. – Mindenki a hangárba! – ordította Zataki. A helikopter akkor már a repülőtér fölött járt, és ezer láb magasságban széles kört kezdett leírni. – A maguké?

– Igen, de nem erről a bázisról való. – Rudi erősen pislogott, mert pontosan szemben állt a nappal, majd kis idő múlva a szívverése is felgyorsult, mert megpillantotta a gép törzsére festett jelet. – EPHXT, Koviszról jön, a koviszi bázisunkról.

– Mit akar?

– Nyilván leszállni.

– Tudja meg, kiket hoz, de ne próbálkozzon semmiféle trükkel! – Együtt mentek a rádiószobába. – HXT! Hallasz?

– Itt HXT. Tisztán és érthetően. Itt Starke kapitány Koviszból. Rövid szünet következett, aztán a kérdés: – Lutz kapitány?

– Igen, Starke kapitány, itt Lutz kapitány. – Rudi a személytelen, hivatalos hangból rögtön rájött, hogy a helikopter fedélzetén idegenek vannak, és maga is váltott. Abban is biztos volt, hogy a szokatlan válaszból Starke megérti, hogy odalent sincs minden a legnagyobb rendben.

– Kérek engedélyt a leszállásra! Kevés az üzemanyagom, utántöltésre van szükségem. Az abadáni radarállomással megbeszéltem a dolgot, engedélyezték a leszállást.

Rudi Zatakira pillantott, mire az idegesen rászólt: – Kérdezze meg tőle, hogy kik vannak vele!

– Ki van a fedélzeten?

Rövid hallgatás következett, és csak aztán a válasz. – Négy utas. Mi a baj?

Rudi várt, Zataki pedig szemmel láthatóan nem tudta, mit tegyen. Nyilván arra gondolt, hogy bármelyik katonai támaszponton hallhatták a beszélgetést. – Engedje leszállni... Közel a hangárhoz!

– Leszállási engedély rendben, HXT! A keleti hangár közelében szálljon le!

– HXT – nyugtázta a választ Starke.

Zataki a rádióhoz kapott, és sietve kikapcsolta. – A jövőben kizárólag engedéllyel használhatja a készüléket! – mondta.

– Vannak rutinjelentések, amelyeket rendszeresen le kell adni Abadánnak, és a Khargon lévő radarállomásnak. A rádiósom kizárólag...

Zataki arcát előntötte a vér az indulattól, és dühösen közbekiabált: – További utasításig a rádiójukat csak akkor használhatják, ha tőlünk is van itt valaki! Engedély nélkül egyetlen gép sem szállhat se le, se föl! Maga lesz a felelős azért, hogy ezt az utasítást betartsák! – Dűhe, amilyen hamar támadt, ugyanolyan gyorsan el is oszlott. Enyhén megemelte a fegyverét, amely változatlanul ki volt biztosítva. – Ha nem fogja vissza magát, és a torkomra vág, meg is ölhetett volna, így van?

Rudi várt kicsit a felelettel, aztán bólintott: – Igen.

– Miért nem tette?

– Én... Soha nem öltem még meg senkit. Nem akartam épp most elkezdni.

– Én sokat megöltem már – Allah parancsára. Sokat, hála legyen érte Istennek! Sokat. És Allah segítségével az iszlám még több ellenségét fogom megölni. – Zataki bebiztosította a fegyvert. – Az Úr akarata volt, hogy nem fejezte be az ütést, semmi több. Nem

adhatom oda magának azt az embert. Iráni, ez itt Irán, ő pedig ellensége Iránnak és az iszlámnak.

A hangárból figyelték, hogyan száll le a 206-os. A helikopteren négy utas tartózkodott, mindannyian civilek, géppisztolyokkal felszerelve. Elöl egy mollah ült; amikor meglátta, Zatakiban valamelyest enyhült ugyan a feszültség, de a dühe nem hagyott alább. Abban a pillanatban, hogy a gép talpa a betonhoz ért, a forradalmárok előzönlöttek a rejtekhelyeikről, és lövésre készen tartott géppisztolyokkal körbevették.

Huszain mollah kiszállt, és amikor észrevette Zataki arcán az ellenséges indulatot, egy pillanatra megmerevedett. – Béke legyen veled! – köszönt. – Huszain Koviszi vagyok a koviszi bizottságtól.

– Isten nevében üdvözöllek a területemen, mollah – válaszolta Zataki, és az arca, ha lehet, még komorabbá vált. – Zataki ezredes vagyok az abadáni bizottságtól. Mi irányítjuk ezt a területet, és nem engedjük, hogy bárki is Isten és közénk álljon.

– A szunniták és a síiták testvérek, az iszlám az iszlám – mondta Huszain. – Köszönjük az abadáni olajmezőkről érkezett szunnita testvéreinknek, hogy támogatnak bennünket. Menjünk, és beszéljük meg a dolgot! Együtt kell harcolnunk, iszlám forradalmunk még nem jutott el a győzelemig. – Zataki mereven bólintott, jelezte az embereinek, hogy maradjanak nyugton, és olyan távol vezette a többiektől a mollahot, hogy senki ne hallhassa, miről beszélgetnek.

Rudi, az alkalmat kihasználva, rögtön lehajolt, és a még mindig vadul pörgő rotorlapátok alatt a helikopterhez futott.

– Mi folyik itt? – kérdezte Starke a pilótafülkéből, miközben a keze sebesen járt, végezte tovább a gép leállításával kapcsolatos tennivalókat.

Rudi sietve elmondta neki, és rögtön meg is kérdezte: – És nálatok?

Starke beszámolt neki a Peshadi ezredes irodájában az éjszaka történeteiről. – A mollah és ezek a csirkefogók délben visszajöttek, és majdnem nekem estek, amikor megmondtam nekik, hogy fegyvereket nem szállítok. Nem sok kellett volna hozzá, hogy kinyírjanak, de nem érdekelt. Ha fegyvereket szállítanánk, azzal részeseivé válnánk a forradalmuknak, márpedig annak még távolról sincs vége. Sok száz katonát és rengeteg úttorlaszt láttam idefelé

jövet. – Tekintetét sietve körbejártatta a mindenfelé látható zöldszalagosokon, a barakkok közelében változatlanul őrizet alatt tartózkodó pilótákon, és a szorosan összeTomörült, ijedt szerelőkön. – Gazemberek! – mondta dühösen, és kiszállt a gépből. Nagyot nyújtózkodott, megmozgatta elgémberedett izmait, és attól rögtön jobban érezte magát.

– Végül aztán kompromisszumot kötöttünk. Megtartották a fegyvereiket, de a táraikat ideadták. Beraktam őket a csomagtérbe... – Elhallgatott, mert látta, hogy Huszain mollah közeledik feléjük.

– Kérem a csomagtér kulcsát, kapitány! – mondta, mihelyt odaért.

Starke átadta neki. – Nincs időnk visszamenni Koviszba, és arra sem, hogy elérjük Abadánt.

– Éjszaka nem tud repülni?

– Tudni éppen tudok, csak tiltják az előírások. A fülén volt a hallgató, meggyőződhetett róla, milyen szigorúak errefelé a légiirányítók. Ha felszállunk, még el sem érjük az utazómagasságot, már katonai helikopterek és repülőgépek vesznek körül bennünket. FeltöltTom a gépet, és itt éjszakázunk, bár semmi kedvem hozzá. Ha be akar menni a városba, a haverjai biztosan adnak magának valamilyen járművet.

Huszainnak szemmel láthatóan nem tetszett ez a hang. – Hamarosan lejár az idejük, amerikai – mondta perzsául. – Magának, meg a többi imperialista élőködőnek is.

– Ha Isten is úgy akarja, mollah! Ha Isten is úgy akarja. Az első ima után indulok. Mindenképpen felszállok, akár magukkal, akár maguk nélkül.

– Elvisz Abadánba, megvár, aztán vissza Koviszba, ahogy kívánom, és Peshadi ezredes is parancsolta!

– Feltéve, hogy az első ima után készen áll az indulásra! – válaszolta erélyesen, a perzsáról hirtelen angolra váltva Starke. – Peshadi nem adott nekem semmiféle parancsot. Nem vagyok a beosztottja, de magának, és az IranOilnak sem. Az IranOil is csak kérhet tőlem, és mivel ez történt, hajlandó voltam elhozni. Mielőtt visszamennék, fel kell töltenem a tankot.

– Rendben van, akkor hajnalban indulunk – válaszolta idegesen Huszain. – Ami az üzemanyag-felvételt illeti... – kis szünetet tartott

–, azt majd Khargon csináljuk.

Starkét és Rudit is meglepte ezt a kijelentés. – Hogy akar leszállási engedélyt szerezni Khargon? Kharg változatlanul hú a sahhoz, a légierő ellenőrzése alatt áll. Ha megpróbál leszállni, szétlövik.

Huszain szúrós pillantást vetett Starkéra, és csak aztán válaszolt:

– Itt vár, amíg a bizottság nem határoz. Egy óra múlva rádión beszélni fogok Kovisszal. – Hátat fordított nekik, és vadul elviharzott.

– Ezek a gazemberek túlságosan is jól szervezettek, Rudi – jegyezte meg Starke, miután kettesben maradtak. – Akárhogy nézzük is, úgy tűnik, nyakig ülünk a szarban.

– Jobb, ha mi is összekapjuk magunkat, és felkészülünk rá, hogy elhúzzuk innen a csíkot – válaszolta Rudi, és közben érezte, hogy erősen remegni kezd a lába.

– Majd kaja után. Rendben?

– Biztos voltam benne, hogy meghalok. Ezek mindannyiunkat kinyírnak, Duke!

– Nem hiszem. Valamilyen okból VIP-eknek tekintenek bennünket. Szükségük van ránk. Ezért visszakozott Huszain, és a te Zatakid is. Előfordulhat, hogy durvára veszik a figurát, mert ránk akarnak ijeszteni, igyekeznek beállítani bennünket a sorba, de azt hiszem, valamiért fontosak vagyunk nekik, legalábbis rövid távon. – Starke, hogy kiűzze a hátából a fájdalmat, ismét hatalmasat nyújtózkodott.

– De tudnám most élvezni Erkki szaunáját! – Fegyverropogást hallva felkapták a fejüket, és látták, hogy a zöldszalagosok egymás után hosszú sorozatokat lőnek a levegőbe. – Ostoba barmok! Úgy hallottam, hogy általános, a fegyveres erők elleni felkelés készül. Kard ki kard lesz nemsokára. Hogy működik a rádiótok? A BBC-t tudjátok fogni, vagy az Amerika Hangját?

– Rosszul, vagy nagyon rosszul. Éjjel-nappal zavarják. Persze, a Szabad Irán Rádió tisztán fogható, mint mindig. – Ez a szovjet állomás Bakuból, a Kaszpi-tenger partjáról sugárzott. – A Moszkvai Rádió is úgy ad, mintha itt volna, egy köpésre.

7. fejezet

TEBRIZ KÖZELÉBEN, 18.15. Pettikin messze északon, a szovjet határ közelében lévő hófödte hegyek között járt. 206-osával gyorsan felért a meredek emelkedő tetejére, és az út vonalát követve, a fák koronája fölött alacsonyan szállva repült tovább.

– Tebriz-Egy! Itt HFC Teheránból. Hallotok? – szólt bele újból a mikrofonba. Ezúttal sem kapott választ. A fény egyre csökkent, a késő délutáni napot eltakarták előle az alacsonyan lógó vastag, szürke, erős havazást ígérő felhők. Ismét megpróbálta hívni a bázist; nagyon fáradtnak érezte magát, az arca sebes, véraláfutásos volt, és még mindig fájt az ütésektől. Kesztyűje, és lehorzsolódott ujjai megnehezítették a rádió gombjainak a kezelését. – Tebriz-Egy! Itt HFC Teheránból. Hallotok?

Felelet most sem jött, de nem aggódott miatta különösebben. A hegyek között mindig rosszak voltak a vételi lehetőségek, rá nem számítottak, és sem Erkki Jokkonennek, sem a telepvezetőnek nem volt rá oka, hogy folyamatos rádiófigyelést rendeljen el. Ahogy emelkedett, úgy került egyre közelebb a vastag felhőréteghez, de ami az előtte lévő hegycsúcsot, hála istennek, még nem takarta el. Amögött pedig, fél mérföldnyire, már ott volt a tábor.

Reggel jóval tovább tartott neki, mint eredetileg gondolta, hogy eljusson a Galeg Morghinál, Teherán nemzetközi repülőterétől nem messze lévő kis katonai repülőtérré. Bár pirkadat előtt indult el, mire odaért, a nap már jócskán fenn járt a füsttől homályos égen. Gyakran kellett irányt változtatnia, kerülőutakat keresnie. Az utcai összecsapások még tartottak, sok út járhatatlan volt, részben azért, mert a felkelők védekezésül barikádokat emeltek rajtuk, többnyire viszont a zavargások során felborogatott, kiégett személyautók és buszok miatt. A hó borította járdákon és az úttesten mozdulatlan testeket is látott, jó néhány sebesültet, kétszer pedig dühös rendőrök parancsoltak rá, hogy forduljon vissza. Végrehajtotta az utasítást, sőt a biztonság kedvéért nagyobb kerülőt tett. Amikor végre megérkezett, csodálkozva látta, hogy a repülőtér általuk használt részébe, a kiképző iskolájukhoz vezető kapu nyitva van. Rendszerint gondosan őrizték, a légierő fegyveres katonái álltak mögötte.

Áthajtott rajta, be egyenesen az S-G hangárjába, ahol egyetlen lelket sem talált a szerelők, a földi kiszolgáló személyzet tagjai közül.

Hideg volt, ő is vastag, bélelt hajzóöltözéket viselt. A repülőtér területét, még a leszállópályák nagy részét is, hó borította. Míg várakozott, hogy előkerüljön valaki, ellenőrizte a 206-ost. Mindent tökéletes rendben talált, a csomagtérben ott voltak a Tebriz által kért alkatrészek is, a farokrotor és két hidraulikus pumpa. Az üzemanyagtartályokat teljesen teletöltötték, úgyhogy két és fél, három órát repülhetett egyfolytában, ami két-háromszáz mérföldet jelentett a szélerősségtől, a magasságtól, a motor teljesítményfokozatától függően. Ezzel együtt le kellett szállnia útközben üzemanyagért, a repülési terv szerint Bandar-Pahlaviban, az egyik kaszpi-tengeri kikötővárosban. Nem került különösebb erőfeszítésébe kitolni a helikoptert a hangár elé, de aztán elszabadult körülötte a pokol, és kis idő múlva azt vette észre, hogy ütközet kellős közepébe csöppent.

Katonákkal megrakott teherautók száguldottak át a kapun és tartottak a repülőtér belseje felé, ahol – a hangárok, katonai barakkok és hivatali épületek irányából – heves tüzelés fogadta őket. Más teherautók a repülőtér szélén körbevezető úton maradtak, a platójukon ülők szintén vadul lövöldöztek, majd folyamatosan kelepelő géppuskával egy Bren típusú páncélozott szállító jármű is megjelent. Pettikin a válljelzésükről és a rohamsisakjukon lévő jelekről azonnal felismerte a Halhatatlanokat. Nyomukban páncéllemezekkel megerősített buszok érkeztek, Tomve rohamrendőrökkel és egyéb fegyveresekkel, akik sietve leugráltak a járművekről, leállásokat foglaltak el, és ellenőrzésük alá vonták a támaszpontnak azt a részét. Mielőtt tisztába jöhetett volna vele, hogy pontosan mi is történik körülötte, négyen közülük megragadták, és perzsául ordítózva odarángatták az egyik buszhoz.

– Az isten szerelmére! Egy szót sem értek perzsául! – kiabált vissza rájuk, és megpróbálta kirángatni magát a szorításukból, mire az egyik ököllel úgy hasba vágta, hogy öklendezni kezdett. Az ütéstől elborította agyát az indulat, erős rántással kiszabadította a kezét, és ököllel támadójának az arcába csapott, mire egy másik rendőr rögtön revolvvert rántott, és rálőtt. A golyó, mielőtt a busz oldalába csapódott volna, Pettikin kabátjának vastag, prêmes gallérját ütötte át, perzselt szagú, tépett szélű lyukat hagyva maga után. A megdöbbenéstől

mozdulatlanná merevedett, erre valaki csatos szíjjal szájon csapta, majd mind nekiestek, és ütni, rugdosni kezdték. Egy rendőrtiszt bukkant fel, és rossz angolsággal rákiáltott: – Amerikai? Maga amerikai?

– Brit vagyok – nyögte vérrel teli szájjal Pettikin, és megpróbálta ellökni magát a busz orrától, aminek támadói nekiszorították. – Az S-G Helicoptersnek dolgozom, és...

– Amerikai! Szabotőr! – A tiszt Pettikin arcába nyomta a revolvere csövét, ujjá megfeszült a ravaszon. – Mi a SAVAK-nál tudjuk, hogy maguk amerikaiak csinálnak minden bajt!

A rémület ködén át hallotta, hogy valaki ismét perzsául kiált valakit, és utána csodálkozva tapasztalta, hogy a karját lefogó kezek szorítása enyhül. Felnézett, és nem akart hinni a szemének, amikor meglátta maga előtt a vörös baretet és terepszínű ruhát viselő, fiatal brit ejtóernyős századost, és két erősen keleties vonású, állig felfegyverzett emberét. A százados kézigránáttal labdázott nyugodtan, mintha az csak ártatlan narancs lett volna. Derékszíján revolver lógott, és tokba bújtatott, szokatlan formájú tőr. Várt még pár másodpercig, aztán abbahagyta a játszadozást, jobbjával Pettikinre és a 206-osra mutatott, dühösen ordított valamit perzsául a rendőröknek, majd feszesen tisztelgett.

– Az isten szerelmére, vágjon magabiztos, fontoskodó arcot, Pettikin kapitány! – mondta kellemes skót akcentussal, és dühösen félrecsapta az egyik rendőr Pettikin felé nyúló kezét. Egy másik rendőr erre rögtön emelte a fegyverét, de félúton meg is állította a levegőben, mert a százados kirántotta a kézigránátból a biztosítószegyet. Ugyanabban a pillanatban az emberei is a géppisztolyaikért nyúltak, és bár lazán tartották, mozdulatuk megtette a hatását. Az idősebbik elmosolyodott, baljával a tőrtokhoz nyúlt, és azt is kikapcsolta.

– Indulásra kész a helikoptere? – kérdezte a százados.

– I... igen – motyogta Pettikin.

– Indítsa be gyorsan! Hagyja nyitva az ajtót, és ha már ott tart, hogy fel tud szállni, jelezzen, hogy felugorjunk! Arra készüljön, hogy gyorsan és alacsonyan kell repülnie! Menjen! Tenzing, te is! – A tiszt a tőlük úgy ötven-yardnyira álló helikopter felé bökött, majd gyorsan visszaváltott perzsára. Vadul ordibált, szidta az irániakat, és azt

parancsolta nekik, hogy rohanjanak a repülőtér másik felére, ahol a harc közben mintha csöndesedett volna kicsit. A Tenzingnek nevezett katona eközben elindult Pettikinnel, aki még mindig nem volt képes magához térni, és úgy mozgott, mint az alvajáró.

– Kérem, siessen, száhib! – biztatta Tenzing, és a fegyverét lövésre készen tartva nekitámaszkodott a gép egyik ajtajának. Pettikin erre már összeszedte magát, és lázasan munkához látott. Nem kellett neki több noszogatás.

Újabb páncélozott szállító járművek vágattak el a közelben, de a bennük lévők nem törődtek velük, ahogy más rendőrök és katonák sem, mivel túlságosan lefoglalta őket a feladat, hogy megvédjék a támaszpontot az üvöltözve közeledő, betörni készülő Tomegtől. Mögöttük a rendőrtiszt dühösen vitázott az ejtőernyőssel, emberei pedig idegesen pillantottak abba az irányba, ahonnan az egyre hangosabbá váló „Alláh-u Akbár!” kiáltások hallatszottak. A Tomeg hangjába lövések, sőt most már robbanások zaja is vegyült. Körülbelül kétszáz yardnyira, a támaszpont kerítése mentén haladó úton egy gépkocsi nagy lánggal égett, és miután a tűz elérte a tankját, fel is robbant.

A helikopter hajtóművei életre keltek. Hangjuk szemmel láthatóan feldühítette a rendőrtisztet, de már nem maradt ideje cselekedni, mert az ellenkező irányból, a betört kapun át fegyveres fiatalok Tomege nyomult a támaszpontra. – Mudzsahedek! – üvöltötte valaki, és a repülőtérnek ezen az oldalán minden rendőr, katona egyből összesereglett, hogy heves tüzeléssel megpróbálja feltartóztatni őket. Kihasználva, hogy a figyelem elterelődött róluk, a százados és a másik katona a helikopterhez rohant, felugrott rá, Pettikin pedig teljes erőre kapcsolta a hajtóműveket. Eleinte alacsonyan repült, oldalról megkerült egy lángoló teherautót, és csak aztán kapta a magasba a gépet. A váratlan rándulástól a százados megingott, kis híján kiejtette a kezéből a leszorított csappantyús kézigránátot, és már a biztosítószeget sem tudta visszanyomni belé. Az első ülésen ült, a nyitott ajtó mellett, az életéért kellett kapaszkodnia, úgyhogy nem tehetett mást, kihajította.

– Remek! – mondta, miután látta, hogy a robbanás elhagyatott helyen történt, és nem tett kárt senkiben. Gyorsan bekapcsolta a biztonsági övét, hátrafordulva megnézte, hogy két katonája jól van-e, aztán elégedetten feltartotta a hüvelykujját.

Pettikin szinte nem is látta. Csak arra ügyelt, hogy Teheránon túl lakatlan vidék fölött repüljön, távol minden falutól és országúttól, és egyfolytában azt figyelte, nem lőnek-e rájuk. Miután nem hallott gyanús koppanást, lassan kezdett megnyugodni. – Jézusom! Nem is tudom, hogy köszönjem meg, százados! – mondta, miután izgatott zihálása valamelyest alábbhagyott. – Amikor megláttam, először azt hittem, hogy csak képzelődöm. Százados...

– Ross. Ők pedig Tenzing őrmester és Gueng tizedes.

Pettikin hátrafordult, kezét rázott a két katonával, és megköszönte nekik a segítséget. Alacsony, mosolygós férfiak voltak, inas testük jelezte, hogy hallatlanul szívósak. Tenzing volt az idősebb, arcvonásaiból ítélve ötvenes évei elején járhatott.

– Az ég küldte magukat!

Ross elmosolyodott, napbarnított arcából vidáman villantak ki hófehér fogai. – Magát is. Nem igazán tudtam, hogy fogunk kikerülni onnan. Nem lett volna túl jó ötlet megpróbálni átverekedni magunkat a rendőrökön, vagy éppen a SAVAK-on.

– Egyetérték. – Pettikin nem találkozott még senkivel, akinek olyan égszínkék szeme lett volna, mint ennek a nagyjából a húszas évei végén járó fiatalembernek. – Mi az ördög volt ez tulajdonképpen?

– A légierő katonáinak egy része fellázadt, a tisztek és a sahhoz hű erők pedig le akarták verni a zendülést – válaszolta a százados. – Hallottuk, hogy Khomeini hívei, és baloldaliak is odaözönlöttek, segíteni a lázadóknak.

– Ezt a felfordulást! Még egyszer nagyon köszönöm a segítségüket! Honnan tudta a nevemet?

– Hát... hallottuk, hogy Bandar-Pahlavi útba ejtésével Tebrizbe készül, és meg akartuk kérni, hogy vigyen el bennünket. Útközben kerülőt kellett tennünk, késésben voltunk, és már azt hittük, hogy nem találjuk ott, de végül szerencsésen alakultak a dolgok.

– Hála istennek. Maguk gurkhák?

– Hát... Maradjunk annyiban, hogy együtt szolgálunk!

Pettikin elgondolkodva bólintott. Feltűnt neki, hogy egyik katona sem visel fegyvernemi jelzést, hovatartozásukra kizárólag Ross

századosi rangjelzése, és vörös barette utal. – Honnan szereztek tudomást a repülési tervről?

– Nem is tudom – válaszolta kitérően Ross. – Én csak parancsokat teljesíték – tette hozzá, és rögtön az alattuk elsuhanó tájat kezdte figyelni. Nyílt terep fölött repültek, a tájat többnyire hó borította.

– Nem gondolja, hogy rá kellene kicsit kapcsolni? Túlságosan szem előtt vagyunk itt.

Pettikin előrefordult, és újból a repülésre összpontosított. – Mit csinálnak Tebrizben?

– Tulajdonképpen nem is oda akarunk menni. Megkérhetném, hogy tegyen ki bennünket Bandar-Pahlavi előtt?

– Hát persze! – Pettikin a műszerek között babrált. – Mi dolguk ott?

– Nem jártunk még arra, de hallottuk, hogy kellemes város. Gondoltuk, körülnézünk.

Pettikin elnevette magát; egyre jobban tetszett neki a fiatalember.

– Szóval Bandar-Pahlavi – mondta. – Ne aggódjon, több hülye kérdést nem teszek fel!

– Maga se haragudjon a válaszaimért! Hálás volnék, ha elfelejtené a nevemet, és azt, hogy egyáltalán látott.

– És ha kérdezik? A távozásunk kicsit zajosra sikeredett.

– Nem mutatkoztam be, csak ráparancsoltam magára, hogy vigyen el. – Ross kis szünetet tartva elmosolyodott. – Életveszélyesen meg is fenyegettem.

– Rendben van! A nevét azért nem felejttem el.

Pettikin néhány mérfölddel Bandar-Pahlavi előtt tette le a gépet, azon a helyen, amit Ross a térképén megmutatott. Homokdűnés partszakasz volt, távol minden lakott helytől. A Kaszpi-tenger távolba nyúló, sötétkék vizét hófehér vitorlák pötyözték, a tiszta, napos égen jókora gomolyfelhők úsztak. A vidék klímája szubtrópusi volt, a levegő párás, mindenfelé vidáman röpködő rovarok döngtek, és havat csak az Elburz-hegység égbe nyúló csúcsain lehetett látni. Az engedély nélküli leszállás mindenféle repülési előírásnak ellentmondott ugyan, de Pettikin kétszer is hívta a bandar-pahlavi-i repülőteret, ahol tankolnia kellett, és egyszer sem kapott választ,

úgyhogy megkockáztatta a leereszkedést. Számonkérés esetén nyugodtan hivatkozhatott arra, hogy vészhelyzetbe került, és villámgyorsan kellett döntenie, nem ért rá várni, amíg válaszol neki valaki az irányítótornyból.

– Sok szerencsét, és még egyszer köszönöm! – búcsúzott el az utasaitól, és sorban kezét rázott velük. – Ha netán segítségre volna szükségük, bármiben, nyugodtan számítsanak rám! – Azok sietve kiszálltak, vállukra kapták a csomagjaikat, és elindultak a dűnék között. Akkor látta őket utoljára.

– Tebriz-Egy! Hallotok?

Pettikin először körözött egy darabig az előírt hétszáz láb magasságon, és csak aztán ereszkedett lejjebb. Életnek semmi jelét sem látta, és fényeket sem. Különös, átható csönd vette körül, amikor a hangár előtt leszállt. Várt, készen arra, hogy bármikor újból felszálljon, és nem tudta, mire számítson; a katonák, és pláne az elit fegyvernemnek számító légierő tagjainak teheráni zendüléséről szóló hír nagyon nyugtalanná tette. Mivel semmi sem történt, üresjáratra kapcsolta a hajtóműveket, és nekikészülődött a kiszállásnak. Veszélyes volt, amire rászánta magát, mert bármikor előfordulhatott valamilyen apró meghibásodás, aminek következtében a helikopter magától életre kelhetett, és irányítás nélkül, önállósítva magát, elindulhatott.

Teljesen leállítani akkor sem fogom, hogy aztán, ha valami baj történik, itt ragadjak, mondta magának, és miután még egyszer ellenőrizte a műszereket, a mély hónak nekivágva elindult a telep irodája felé. Üresen találta, a hangárokat úgyszintén, leszámítva a repülésre képtelen állapotban lévő, szétszedett 212-est, és életnek, vagy éppen küzdelemnek, semmiféle nyomára sem bukkant. Ez utóbbtól valamelyest felbátorodott, és amilyen gyorsan csak tudta, átvizsgálta a tábort. Erkki Jokkonen házában, az asztalon talált egy üres vodkásüveget, a hűtőszekrényben pedig egy telit is. Nagyon szeretett volna inni belőle, de nem nyúlt hozzá, mert pontosan tudta, hogy a repülés és az alkohol összeegyeztethetetlen egymással. Némi iráni kenyérre, kevés megszáradt sonkára és üveg ásványvízre is bukkant – ez utóbbi örömmel lehajtotta. Enni csak azután fogok, hogy már mindenhol szétnéztem, döntötte el magában.

A hálósobában gondosan bevetett ágyat talált, de néhány szétdobált cipőt is, és alaposabb vizsgálódás után egyéb, sietős távozásra utaló jeleket is felfedezett. Végigjárta a többi házat, és az újabb benyomások még biztosabbá tették abban, hogy a telepet hirtelen, menekülésszerűen hagyták el a lakói. Egyetlen, a bázishoz tartozó járművet sem talált, és Erkki piros Rangé Roverje is hiányzott. Egyértelműnek érezte, hogy a telep lakói sietve elmenekültek, csak azt nem tudta, miért.

Aggódva nézett fel az égre. Azóta, hogy leszállt, a szél érezhetően erősebbé vált, és a helikopter hajtóműveinek a zaján túl is hallani lehetett, hogyan süvít a fák között. Még vastag dzsekije, bélelt nadrágja alá is bebújt, és libabőrössé tette a testét. Nagyon vágyott forró zuhanyra, Erkki szaunájáról már nem is beszélve. Enni szeretett volna, puha ágyban ülve jó forró grogot inni, aztán legalább nyolc órát nyugodtan aludni. A szél egyelőre nem gond, állapította meg magában, de legfeljebb egy órám maradt arra, hogy tankoljak, és kijussak a hegyek közül a síkságra. Vagy itt éjszakázzak?

Pettikin nem volt hozzászokva sem az erdőhöz, sem a magas hegyekhez. A sivatagot, a csenevész bokrokkal tarkított félsivatagos területeket ismerte, a dzsungelt és az afrikai bozótosokat, Szaúd-Arábia kietlen, halott síkságait. A látóhatár széléig, és azon túl húzódó, napsütéstől izzó, kiaszott síkság soha nem riasztotta, annál inkább a hideg és a hó. Először is feltöltötte a gépet, határozta el magát sietve.

Üzemanyagot azonban nem talált, egy csöppet sem. Sok negyvengallonos hordó állt ugyan a raktárban, de mind üres volt. Semmi baj, biztatta magát, maradt még annyi, hogy megtegyem azt a százötven mérföldet Bandar-Pahlaviig. A tebrizi repülőtérre is mehetek, és Ardabilban is található valamilyen ExTex lerakatot, bár az már átkozottul közel van a szovjet határhoz.

Ismét az égre pillantott, és dühösen elkáromkodta magát. Vagy itt rostokolok, vagy útközben leszek kénytelen leszállni. Melyik a jobb?

Itt maradok. Mindenképpen biztonságosabb.

Leállította a hajtóművet, betolta a 206-ost a hangárba, és gondosan bezárta az ajtaját. Miután a motorzaj is megszűnt, egészen átható, ijesztő csönd telepedett köré. Ettől néhány pillanatra elbizonytalanodott, de aztán kilépett a szabadba, és lelakatolta maga

után a hangárt. Az élesen ropogó havat taposva Erkki háza felé indult, küszködött a szembe fújó, erős széllel, és még csak félúton lehetett, amikor riadtan megtorpant. Nem tudta volna pontosan megfogalmazni, hogy miből jött rá, de határozottan érezte, hogy figyelik. Nyugtalanul hordozta körbe a tekintetét a tisztáson, és az erdőszél sűrűn nőtt, sötét falat alkotó fáin. Láta, hogy a szélzsák vadul ugrál hosszú póznájának a tetején, hallotta az ágak között süvítő szelet, és eszébe jutott, hogy egyszer Tom Lochart Zagroszban, az egyik síkirándulásuk után a tábortűznél ülve Wendigóról, a kanadai erdőségek gonosz szelleméről mesélt, akit a vad szelek keltenek életre, és a fák ágai között várakozik, ott sír és jajgat, lesve az alkalmat, hogy rávesse magát a gyanútlanul arra tévedőre. „Ha neked ront, nem tudsz menekülni tőle. Bármennyire kapkodod is a lábadat, jeges leheletét állandóan ott érzed a tarkódon. Futsz, amíg a lábad bírja, míg csak jártányi erőd is van, de aztán összerogysz, a Wendigo pedig felkap, a fák legfelső ágai közé visz, és ott pusztulsz el tehetetlenül.”

Pettikin megborzongott, őszintén utálta a puszta gondolatát is annak, hogy egyedül van. Érdekes, gondolta, eddig nem sokat foglalkoztam vele, de tény, hogy szinte soha nem vagyok egyedül. Mindig van valaki körülöttem, pilóta, vagy szerelő, a barátok, Genny vagy Mac, régebben Claire.

Nézte az erdőt, hallgatta a valahonnan távolról érkező kutyaugatást, és képtelen volt szabadulni attól a különös érzéstől, hogy még sincs teljesen egyedül. Erőt vett magán, visszament a helikopterhez, és megkereste a Verey Light riasztópisztolyt. A nagy kaliberű, rövid csövű fegyvert jól láthatóan maga előtt tartva tért vissza Erkki házához, és örült, hogy legalább az az – egyébként ártalmatlan, harcra nem alkalmas – eszköz nála van. Még boldogabb volt, amikor végre bezárhatta maga mögött az ajtót, és összehúzhatta az ablakokon a függönyöket.

Az éjszaka hamar leszállt, és a sötétséget zsákmányra leső vadak hangja kezdte fokozatosan kitölteni.

TEHERÁN, 19.05. McIver éhes volt, fáradt, egyedül bandukolt végig az elhagyott, fáktól övezett utcán. A lámpák sehol sem égtek, úgyhogy gondosan figyelte, hová lép, nem akart felbukni valamelyik,

az elegáns lakóházak között felhalmozott hókupacban. A távolból lövések zaját hallotta, és szél sodorta kiáltásokat: – Alláh-u Akbár!!! – A sarkon befordulva kis híján nekiment a hirtelen felbukkanó, a járda felét is elfoglaló Centurion tanknak. Elemlámpa fénye hasított a szemébe, és inkább sejtette, mint látta, hogy katonák veszik körül.

– Ki vagy, aga? – kérdezte tőle kiváló angolsággal egy fiatal tiszt. – Mit keresel itt?

– Mc... McIver kapitány vagyok, Duncan... Duncan McIver – válaszolta enyhén akadozó nyelvvel. – Az irodámból jövök... a lakásom a park túlsó végén van, a következő sarok mögött.

– Legyen szíves, mutassa az igazolványát!

McIver óvatosan a belső zsebébe nyúlt. Ujjai rögtön megéreztek az igazolvány melletti két fényképet, a sahét és Khomeiniét, de miután egész nap csak katonai zendülésekről hallott, nem tudta eldönteni, melyik volna jó, úgyhogy egyiket sem vette elő. A tiszt elemlámpája fényénél alaposan megnézte az igazolványt, McIver pedig, mivel a szeme hozzá szokott már a sötéthez, látta, milyen fáradt az arca, mennyire borostás, és milyen gyűrött az egyenruhája. A katonák feszesen, fegyelmezetten álltak körülöttük, és egyikük sem dohányzott, amit meglehetősen különösnek talált. A Centurion fenyegetően magasodott föléjük, csöve fölfelé nyújtózkodott, mintha csak arra várt volna, hogy végre eldőrdülhessen.

– Köszönöm. – A tiszt visszaadta az erősen elnyűtt igazolványt. Újabb lövések hallatszottak, ezúttal még közelebből, és a katonák teste egy pillanatra várakozásteljesen megfeszült. – Nem tanácsos mostanában sötétedés után mászkálni az utcán, aga! Jó éjszakát!

– Igen. Köszönöm. Jó éjszakát! – McIver megkönnyebbülten hagyta ott a katonákat, akikről még mindig nem tudta, hogy egy sahhoz hű, vagy netán fellázadt csoporthoz tartoztak-e. Jézusom! Ha az alakulatok egy része kitart a sah mellett, a többi viszont fellázad, akkor itt tényleg el fog szabadulni a pokol. Újabb sarok következett, az út továbbra is sötét és kihalt volt, pedig nemrég még jól kivilágították, a környező házak ablakaiból is erős fény vetült rá. Emberek siettek rajta, vagy éppen álltak meg vidáman beszélgetni, és bármerre fordult is az odacsöppenő, mindenfelől jókedvű nevetést hallott. Ez hiányzik talán a legjobban, gondolta. A nevetés. Kíváncsi vagyok rá, visszatérnek-e még azok az idők.

Kellemetlen, fárasztó napja volt. A telefon továbbra sem működött, Kovisszal nem lehetett rádiókapcsolatot teremteni, sőt a többi támaszponttal sem. Az irodai alkalmazottak közül ezúttal sem ment be dolgozni senki, és ez még tovább dühítette. Többször megpróbált telexezni Gavallannek, de hasztalan, még csak vonalat sem kapott. Holnap majd jobb lesz! – biztatta magát, miután gondolatban végigfutott a nap megpróbáltatásain, és a lépteit megszorozva igyekezett minél hamarabb elérni a kihalt utca végét.

A ház, aminek az egyik tetőlakásában laktak, ötemeletes volt. A lépcsőházban félhomály fogadta – már megint nem elegendő a feszültség! – a lift hónapok óta nem működött. Fáradtan lépkedett fölfelé, a gyöngye világítás csak még lehangoltabbá tette, a lakásban azonban világosság, hangulatos gyertyafény fogadta, és attól valamelyest jobb kedvre derült. – Szevasz, Genny! – kiabálta, miután bezárta maga mögött az ajtót, és felakasztotta a fogásra vastag, meleg kabátját. – Jöhet a whisky!

– Az ebédlőben vagyok! – szölt vissza a felesége. – Ide gyere, légy szíves!

Végigment a folyosón, az ajtóban megtorpant, és a csodálkozástól a száját is ellátotta. Az ebédlőasztal dúsan meg volt pakolva a legkülönbözőbb iráni ételekkel, gyümölcsökkel. Mindenfelé gyertyák égtek, és Genny arca sugárzott, ugyanúgy Sarazadé. – Sarazad! Ezt maga művelte?! De örülök, hogy lá...

– Én is nagyon örülök magának, Mac! Ahányszor csak találkozunk, mindig fiatalabb, mind a ketten azok és ne haragudjon, hogy így magukra törtem – hadarta szinte lélegzetvételnélküli szünet nélkül, vidám, csilingelő hangon Sarazad –, de tudtam, hogy tegnap volt a házassági évfordulójuk, öt nappal a születésnapom előtt, és emlékeztem rá, mennyire szereti a bárányhorishtot és a polót, meg más dolgokat, úgyhogy Haszánnal és Devával felpakoltunk, gyertyát is... – Alacsony volt, alig több, mint százhatvan centi, az a fajta perzsa szépség, akit Omar Hajjám örökített meg és tett halhatatlanná a költeményeiben. – Most, hogy szerencsésen megérkezett, én megyek is – mondta, és rögtön felállt.

– Várjon! Miért nem marad, és eszik velünk...

– Jaj, nem lehet, bármennyire szeretném is, mert apa nagy fogadást ad ma este, és nekem is ott kell lennem. Ez csak szerény kis

ajándék, és itt hagyom Haszánt, hogy felszolgáljon és utána elpakoljon, és nagyon remélem, hogy örülni fognak, jól érzik majd magukat. Haszán! Deva! – kiáltotta Sarazad, és miután Gennyt és McIvert megölelte, már futott is az ajtó felé, ahol két szolgája várta. Egyikük odatartotta neki drága szőrmebundáját, amire gyorsan fekete csadort vett, dobott még egy csókot Gennynek, aztán az egyik szolga kíséretében elviharzott, akár a szélvész. Haszán, harminc év körüli magas, fehér tunikát és fekete nadrágot viselő férfi bezárta utána az ajtót, széles mosollyal az arcán megfordult, és perzsául megkérdezte Gennytől: – Felszolgálhatom a vacsorát, madam?

– Igen, úgy tíz perc múlva – válaszolta boldogan az asszony. – Az úr előbb iszik egy whiskyt. – Hallva ezt, Haszán rögtön elkészítette az italt, mély meghajtással odanyújtotta McIvernek, és magukra hagyta őket.

– Jesszusom! Gen, ez egészen olyan, mint a régi időkben! – állapította meg széles, vidám mosollyal az arcán McIver.

– Igen. Nem furcsa, hogy még pár hónappal ezelőtt is így volt? – Egészen addig egy nagyon kellemes házaspár lakott náluk, az asszony csodálatos szakácsnő volt, európai és iráni ételeket egyaránt kiválóan tudott készíteni, és ezzel a férje – McIver csak Ali Babának nevezte az illetőt – lustálkodásra való hajlamát is tökéletesen ellensúlyozta. Aztán egyik pillanatról a másikra eltűntek, ugyanúgy, ahogy más külföldieknek az alkalmazottai is. Egyetlen szó, figyelmeztetés nélkül. – Gondolod, hogy jól vannak, Duncan?

– Egészen biztos. Ali Baba nagy csencselő volt, biztosan félrerakott annyit, hogy akár egy hónapig is csak vasárnapjuk legyen. Paula elment már?

– Nem. Ma éjszakára még nálunk marad... Nogger nem. Elmentek vacsorázni az alitaliásokkal. Nagyon kedves lány, szeretem. – Hallották, amint Haszán az edényekkel csörömpölt a konyhában. – Ez a legédesebb hang a világon!

McIver visszamosolygott a feleségére, és köszöntésre emelte a poharát. – Hála Sarazadnak. És még mosogatni sem kell!

– Ez a legcsodálatosabb benne! – állapította meg elégedetten Genny. – Nagyon kedves lány, végtelenül figyelmes. Tomnak óriási szerencséje van vele. Sarazad szerint holnap jön vissza.

– Remélem. Postát is hoz.

– Sikerült elérned Andy-t?

– Még nem. – McIver úgy döntött, hogy nem említi a feleségének a tankot. – Mit gondolsz, nem kérhetnénk kölcsön, legalább a hét pár napjára, Haszánt, vagy valaki mást a szolgálkák közül? Nagy könnyebbség volna neked.

– Nem akarok ilyesmit kérni... Tudod, hogy van...

– Igazad van. Tényleg kényelmetlen. – A külföldiek számára lehetetlenné vált háztartási alkalmazottat találni, függetlenül attól, hogy mekkora fizetést ajánlottak fel. Pár hónappal korábban még könnyen tudtak gondos, szolgálatkész segítőhöz jutni, akivel – pláne, hogyha a háziasszony beszélt is néhány szót perzsául – gyorsan, gond nélkül elintézhető volt a vásárlás, rendben lehetett tartani a házat, a lakást.

– Ez volt a legcsodálatosabb Iránban – mondta az asszony. – Óriási dolog, ha egy idegen, ismeretlen helyen leveszi valaki az ember válláról a mindennapi terheket.

– Még mindig idegen? Ennyi idő után is? – kérdezte McIver.

– Idegenebb, mint valaha. Annak a néhány iráninak a kedvessége, figyelmessége, akit megismertünk... Mindig úgy éreztem, hogy az csak a felszín, az igazi érzéseik ezek a mostaniak... Nem mindenkinél persze, nem a barátainkra értem; Anus például az egyik legaranyosabb, legkedvesebb teremtes a világon. – Anus Valik tábornoknak, a cég vezetésében részt vevő iráni partnerek közül az idősebbiknek a felesége volt. – Hidd el, Duncan, hogy a legtöbb feleség ezt érezte! – folytatta Genny, átadva magát komor gondolatainak. – Talán ezért is tartanak össze olyan szorosan a külföldiek, ezért vannak az állandó teniszpartik, síkirándulások, vitorlázások, hétvégék a Kaszpi-tenger partján, a piknikeskosarat cipelő, evés után a piszkos edényeket elrámoló szolgálkák... Békés, nyugodtnak tűnő élet volt, de elmúlt.

– Vissza fog jönni. Bízunk benne, hogy visszatér! Hazafelé jövet rájöttem, hogy mi hiányzik most neked a legjobban – mesélte McIver. – A nevetés. Úgy tűnik, mintha mindenki leszokott volna a nevetésről. Mármost az utcán. Még a gyerekek is. – Szünetet tartott, hogy jóleső érzéssel belekortyolhasson a whiskyjébe.

– Én is nagyon hiányolom. És a sahot is. Sajnálom, hogy el kellett mennie... nemrég még minden olyan rendezett, kellemes volt,

legalábbis ami bennünket illet. Szegény ember! Milyen undorítóan viselkedtünk el vele, meg a tüneményes feleségével is, a mi alatt a Nyugatot értem, azok után, hogy olyan barátságos volt hozzánk. Szégyellem magam... Biztos vagyok benne, hogy csak a legjobbat akarta a népének.

– Sajnos, Genny, úgy tűnik, hogy az itteniek többségének más erről a véleménye.

– Tudom. Az élet néha olyan szomorú. Na, mindegy! Ami elmúlt, elmúlt. Éhes vagy? – kérdezte az asszony, gyorsan elhessegetve magától a borús gondolatokat.

– Azt meghiszem!

A gyertyák meleggé, meghitté varázsolták az ebédlőt, ellensúlyozták a lakás kellemetlen hidegét. A függönyök is gondosan be voltak húzva, és miután asztalhoz ültek, Haszán egymás után szolgálta fel nekik a gőzölgő, finomabbnál finomabb horishtokat – az étel neve szó szerint ugyan levest jelentett, de valójában sűrűre főzött, bárányból, baromfiból a legkülönbözőbb zöldségekkel és fűszerekkel készített ragu volt –, és mindkettőjük kedvencét, a polo nevű köretet, ami úgy készült, hogy a félig főtt rizst kivajazott serpenyőbe szedték, és addig sütötték, amíg belül puha nem lett, a teteje pedig ropogós aranybarnára nem sült.

– Hála legyen érte Sarazadnak! Kész főnyeremény az a lány!

– Igen – értett egyet mosolyogva a férjével Genny.

– Na, azért te sem vagy rossz, Gen!

– Kösz. Cserébe ezért lefekvés előtt ihatsz még egy pohárral. *Bon appétit!*, ahogy Jean-Luc mondaná. – Örömmel láttak hozzá az evéshez; az étel nagyszerű volt, és felidézte bennük a barátaiknál elköltött hasonló lakomák emlékét.

– Gen, ebédnél összefutottam Christian Tollonnennel, tudod, Erkki barátjával a finn nagykövetségről. Szólt, hogy készen van Azadeh útlevele. Örülök neki, de megdöbbenett, amit arról mondott, hogy tíz iráni barátja, vagy ismerőse közül nyolc már elhagyta az országot, és ha a menekülés ilyen ütemben folytatódik, akkor hamarosan csak a mollahok és a legmegveszekedettebb követőik maradnak itt. Miután elbúcsúztunk, számolni kezdtem, és nekem is

körülbelül hasonló arány jött ki. A jómódúak, és pláne a gazdagok közül aki csak megteheti, menekül.

– Nem hibáztatom őket. Én is ugyanazt tenném a helyükben – válaszolta Genny, és szinte mellékesen hozzátette: – De azt hiszem, Sarazad nem. – McIver kiérezte felesége hangjából a figyelmeztetést, és az evőeszközét feketévé komolyan az asszonyra nézett. – Igen?

Genny szórakozottan piszkálta villájával a barnára sült rizst, és némi gondolkodás után döntött csak úgy, hogy elmondja, amit megtudott. – Kérlek, ne szólj egy szót sem Tomnak, mert szívszélhűdést fog kapni! – kezdte kissé bizonytalanul. – Különben is, én sem tudom, hogy komoly-e a dolog, vagy csak egy fiatal teremtés idealista képzelgése, de mielőtt jöttél volna, Sarazad boldogan elújságolta, hogy a nap nagy részét Doshan Tappehen töltötte, ahol szerinte igazi felkelés tört ki, ágyúdörgés volt, gránátrobbanások...

– Jézusom!

– A Tomeg harcosan – most őt idézem – „dicső szabadságharcosaink” oldalára állt. Kicsit nehezen ugyan, de kiderítettem, hogy a légierő katonáiról beszélt, a tisztek egy részéről, és zöldszalagosokról, akiket sok ezer civil támogatott, amikor löni kezdték a rendőröket, és a sah Halhatatlanjait...

8. fejezet

BANDAR-DEILAMI REPÜLŐTÉR, 19.50. Ahogy alkonyodott, úgy érkezett egyre több fegyveres forradalmár, és végül annyian voltak már, hogy minden hangárhoz, és az összes bevezető útra is bőven jutott belőlük. Zataki közölte Rudi Lutz-cal, hogy az S-G személyzetéből senki nem távozhat engedély nélkül, folytatniuk kell a munkájukat, és minden felszálló helikopteren ott lesz az ő embere is.

– Semmi baj nem lesz, feltéve, hogy engedelmeskednek az utasításoknak – mondta. – Ez most átmeneti állapot, addig tart, amíg a sah jogtalanul kinevezett kormányától a nép új kormánya át nem veszi a hatalmat. – Határozottságot sugárzó pózt vett fel, de idegessége, és fegyelmetlen bandájának a viselkedése rácáfolt tettetett magabiztosságára.

Starke hallotta, miről beszéltek egymás között, és amikor kis időre négy szemközt maradtak, megbeszélte Rudival, hogy valószínűleg félnek, mert azt hiszik, hogy a sahhoz hű erők bármelyik pillanatban megérkezhetnek, és ellentámadást indítanak. Mire neki, Rudinak, és a másik amerikai pilótának, John Tyrernek Rudi lakókocsijában sikerült beállítaniuk a rádiót, a hírek már majdnem befejeződtek, de az a kevés, amit hallottak belőlük, rossz volt.

...és a szaúd-arábiai, kuvaiti és iraki kormányok attól tartanak, hogy a zavaros iráni belső állapotok miatt robbanásveszélyes helyzet alakul ki a Perzsa-öböl egész térségében. Az ománi szultán kijelentette, hogy nem pusztán a zavargások továbbterjedésének a veszélyéről van szó. Szerinte a Szovjetunió alkalmasnak ítélné a helyzetet arra, hogy kliensállamai bevetésével gyarmatbirodalmat hozzon létre az Öböl mentén, és végezetül hatalmába kerítse a Hormuzi-szorost is...

Iránból kapott jelentések szerint az éjszaka folyamán súlyos tűzharc robbant ki a Teherán melletti Doshan Tappeh légi támaszponton a lázadó, Khomeini mellé állt repülőkadétok, az őket támogató sok ezer felfegyverzett polgári személy, valamint a rendőrök, a sahhoz hű katonák, és a Halhatatlanok, az elit Császári Gárda tagjai között. A felkelőkhöz később a Saihkal Marxista Csoport nevű baloldali szervezet több mint ötezer tagja is csatlakozott, akik

betörték a támaszpont raktárába, és jelentős mennyiségű fegyvert raboltak.

– Jézusom! – nyögött fel Starke.

Eközben Khomeini ajatollah ismét azt követelte, hogy haladéktalanul mondjon le az egész kormány, és felszólította a népet, valamint a hadsereg, a légierő és a haditengerészet minden katonáját, hogy támogassák Mehdi Bazargánt, a miniszterelnök-jelöltjét. Bahtjár miniszterelnök cáfolta a katonai puccs közvetlen veszélyéről lábra kapott híreket, ugyanakkor megerősítette, hogy a szovjet fegyveres erőknél jelentős csapatmozgásokat észleltek a határ másik oldalán.

Az arany ára minden eddigi rekordot megdöntő magasságba, unciánként 254 dollárra emelkedett, a dollár árfolyama pedig minden egyéb valutához viszonyítva jelentősen csökkent. A londoni híreket hallották.

Rudi kikapcsolta a készüléket. Lakókocsijának a nappalijában ültek, ahol a saját kezűleg összerakott rádióvevőt, és a nagyfrekvenciájú adót is tartotta. Az egyik szekrényen a támaszpont hálózatára rákapcsolt telefon állt, de az nem működött.

– Ha Khomeiniék elfoglalják Doshan Tappehet, akkor a katonáknak dönteniük kell – mondta komoran Starke. – Államcsíny, polgárháború vagy teljes behódolás. Több lehetőség nincs.

– Behódolni nem fognak, mert az egyenlő lenne az öngyilkossággal – válaszolta Tyrer. Langgaléta, hosszú karú és lábú férfi volt, New Jerseyből. – Azt se felejtsd el, hogy a légierőnél válogatott emberek szolgálnak, legalábbis akikkel mi eddig találkoztunk, azok voltak! A lázadók többnyire gőzös agyú, hülye bugrisok! Az igazi veszélyt az az ötezer marxista jelenti, aki csatlakozott hozzájuk. Jézusom! Ha ezek egyszer nekivadulnak, és fegyver is lesz náluk...! Órültség volna tovább maradnunk. Nem?

– Magunk választottuk – felelte Starke. – A vállalat megmondta, még írásba is adta, hogy senki nem veszít semmit, ha el akar menni. Te arra készülsz?

– Nem. Egyelőre nem – vallotta be idegesen Tyrer. – De mit csináljunk?

– Először is tartsd távol magadat Zatakitól! – mondta Rudi. – Az a pasas őrült.

– Persze – bólintott Tyrer. – Azért nem ártana, ha lenne valamilyen tervünk is.

Mielőtt bárki válaszolni tudott volna, kopogtatás hallatszott, rögtön utána nyílt az ajtó, és Muhammad Jemeni, az IranOil helyi képviselője lépett be – negyvenes éveiben járó, kellemes megjelenésű, simára borotvált arcú férfi, akivel már egy éve dolgoztak együtt. Két fegyveres őr volt vele. – Kiabi Aga jelentkezett rádión. Azonnal beszélni akar magával – mondta szokatlan fölénnyel a hangjában Lutznak. Kiabi az IranOil területi igazgatója volt, a társaság legfontosabb embere Dél-Iránban.

Rudi azonnal a készülék kapcsolójáért nyúlt, és ráállt Kiabi Ahváz közelében, Bandar-Deilamtól északra lévő irodájának a hullámsávjára, de legnagyobb meglepődésére a rádió süket maradt. Többször is fel-le kattintgatta a kis kart, míg végül Jemeni, széles vigyorral az arcán, közölte vele: – Zataki ezredes lekapcsoltatta az áramot a készülékéről. A központi vevőt fogja használni. Gyerünk! – Egyiküknek sem tetszett ez a szokatlan, durván parancsoló hang.

– Egy pillanat, és máris megyek – mondta Rudi.

Jemeni ettől még ingerültebb lett, és recsegő hangon, perzsául odaszólt a két fegyveresnek: – Kergessétek ki innen ezt az idegen kutyát!

– Ez a főnökünk sátra! – kiáltotta erre ugyancsak perzsául Starke. – A Szent Korán pontosan előírja mindenkinek, hogyan kell megvédenie törzsének a főnökét a saját sátrában, ha fegyveresek támadják meg! – A két őr döbbenten meredt rá, és Jemeni is nagyon elcsodálkozott, nem számított rá, hogy a külföldiek közül bármelyik is tud perzsául, és védekezően hátrébb lépett, amikor Starke fenyegetően kihúzta magát előtte. – A Próféta, övezze örök tisztelet a nevét, megszabta, hogyan kell viselkedni barátok, ellenségek és rühös kutyák között. Mi a Könyv Emberei vagyunk, nem holmi kutyák!

Jemeni dühösen elvörösödött, de nem szólt semmit, csak sarkon fordult, és a fegyveresekkel együtt kiment. Miután hármásban maradtak, Starke a nadrágjába törölte izzadó tenyerét, és odaszólt Rudinak: – Gyere, nézzünk utána, mit akar Kiabi!

Elindultak Jemeni után, át a betonon, a két fegyveres pedig szorosán mögéjük lépett. Az éjszaka csillagos volt, Starke a fülledt helyiség után élvezte a tiszta, friss levegőt.

– Mit kiabáltál nekik? – kérdezte tőle Rudi.

Starke röviden elmondta, de közben a gondolatai máshol jártak, azt szerette volna, ha odahaza lehet Kóviszban. Idegesítette a tudat, hogy Manuelát egyedül hagyta, bár úgy vélte, ott még mindig nagyobb biztonságban van, mint Teheránban. – Drágám – mondta neki, mielőtt elindult volna –, elviszlek innen, amilyen hamar csak lehet.

– Jó helyen vagyok én itt, akárcsak Texasban. Legalább élvezhetem a szabadságot. A gyerekek remekül érzik magukat Lubbockban – addig nem jöttem el Angliából, amíg biztos nem voltam benne, hogy rendben hazaértek –, apádat meg ismered. Úgy vigyáz rájuk, mint a szeme fényére.

– Igen. A gyerekek tényleg jó helyen vannak, de azt szeretném, ha te is mielőbb elmennél Iránból.

– Kik azok a Könyv Emberei? – hallotta hirtelen Rudi kérdését.

– Keresztények és zsidók – válaszolta, és közben továbbra is azon gondolkodott, hogyan tudna visszajutni Kóviszba. – Mohamed a mi Bibliánkat és a zsidók Tóráját is szent könyvnek tekintette – sok dolog belőlük a Koránban is szerepel. A tudósaink közül többen azt mondják, hogy egyszerűen lemásolta őket, bár a muszlimok szentül állítják, hogy Mohamed sem írni, sem olvasni nem tudott. Emlékezetből mondta fel, úgy hagyományozta tovább a Koránt. El tudod ezt képzelni? – kérdezte Starke, a hangjából jól kiérezhető csodálattal adózva a teljesítménynek. – Mások írták le helyette, évekkal a halála után. Azt mondják, arabul csodálatosan szép, maga a költészet.

Közel jártak már a telepvezetői lakókocsihoz, látták a bejárata előtt cigarettázva ácsorgó őröket, és Starkét jó érzés töltötte el, mert határozottan viselkedett Jemenivel, és előtte, az egész nap folyamán Huszain mollahal. Tizenöt leszállást hajtott végre, mindet tökéletesen, és a kutak mellett várt, amíg utasai elintézték a dolgukat. Egyiknél sem látott katonát, rendőrt, bárkit a SAVAK-tól, hogy véget vessen a mollah hangzatos szónoklatának, amivel megpróbálta Khomeini mellé állítani a munkásokat.

Zataki az ajtónál várta őket, Dzsahán, a rádiós a készülék mellett ült. Amikor bementek, Zataki közvetlenül Rudi mellé ült. Az iroda, amely korábban rendezett és tiszta volt, most szörnyen nézett ki iratok heverték szanaszét, mindenfelé használt kávéscsészéket, bennük és a padlón elnyomott csikket lehetett látni, ételmaradéktól, rizstől és birkahústól piszkos tányérokat. Senki nem dohányzott éppen, de szinte vágni lehetett a füstöt.

– *Mein Gott!* – kiáltott fel dühösen Rudi. – *Verrückte* disznóólat...

– Hallgasson! – dörrent rá dühösen Zataki. – Háborús helyzet van, alaposan körül kellett néznünk! – Egy pillanatra elhallgatott, majd nyugodtabb hangon hozzátette: – Beküldheti az egyik emberét, hogy tegyen rendet. Kiabinak egy szóval se említse, hogy itt vagyunk! Viselkedjen természetesen, és szó szerint kövesse az utasításaimat! Megértette, kapitány?

Rudi komor arccal bólintott, Zataki pedig intett a rádiósnak, aki rögtön beleszólt a mikrofonba: – Kiabi kegyelmes úr! Lutz kapitány megérkezett.

Rudi átvette tőle a mikrofont. – Maga az, Boss? – kérdezte, a köztük szokásossá vált megszólítást használva. Starke és Rudi évek óta ismerte már Juszuf Kiabit, aki a Texas A&M-nél, majd az ExTexnél tanulta meg olyan alaposan a szakmát, hogy át tudja venni az Irán déli részén lévő kitermelőhelyek irányítását, és nagyon jó viszonyban voltak vele.

– 'stét, Rudi! – válaszolta tisztán érezhető amerikai kiejtéssel az iráni. – Valahol maguktól északra eltört az egyik fővezetékünk. Ronda ügy, a szivattyútelepen csak nemrég kezdték érezni a nyomáscsökkenést. A jóisten tudja, hány hordónyi folyhatott el, és mennyi maradhatott még a csőben. Nem akarok rendkívüli állapotot elrendelni, de hajnalban szeretném megnézni. Fel tud szedni, lehetőleg minél korábban?

Zataki bólintott, úgyhogy Rudi azt válaszolta: – Rendben, Boss! Pirkadat után ott leszünk, amilyen hamar csak lehet. Kettőszázhatost akar, vagy tizenkettőt?

– Hatost. Csak ketten leszünk a főmérnökünkkel. Ugye maga jön értünk? Lehet, hogy csak sima törés, de az is, hogy szabotázs. Van valami újság maguknál?

Rudi és Starke, ha nem látta is, érzékelte a feléjük meredő csöveket. – Semmi különös. A holnapi viszontlátásra! – búcsúzott el sietve Rudi. Minél előbb be akarta fejezni a beszélgetést, mert ismerte Kiabit, tudta, hogy nem rejti véka alá a forradalmárokkal kapcsolatos véleményét. Nem támogatta a felkelést, Khomeini fanatizmusát, és utálta, ha bárki kívülálló beleavatkozott az olajkitermeléssel kapcsolatos dolgokba.

– Várjon egy kicsit, Rudi! Olyan hírt kaptunk, hogy Abadánban újabb zavargások voltak, és hallottunk is fegyverropogást Ahváz felől. Tudta, hogy egy amerikai olajost és az egyik emberünket tegnap Ahváz közelében megölték?

– Igen, Tommy Stansont. Szomorú!

– Nagyon. Isten verje meg az összes gyilkost! Tudehest, mudzsahedet, fedajint, mindet, bárhogy nevezzék is magukat!

– Elnézést, Boss! Mennem kell. Holnap találkozunk.

– Rendben. Akkor legalább jól ki tudjuk dumálni magunkat! Insa Allah, Rudi! Insa Allah!

Az adás megszakadt, Rudi pedig megkönnyebbülve nagyot sóhajtott. Úgy érezte, Kiabi végül is nem mondott semmi olyat, ami árthat neki... már amennyiben a rájuk törő fegyveresek nem a Tudeh, vagy más baloldali csoport tagjai, hanem Khomeini hívei, ahogyan állították. – Minden szélsőséges kerít valahonnan egy mollahot, és igyekszik felhasználni, hogy leplezze magát – mondta korábban Kiabi. – Sajnos, a mollahok jórészt szegény parasztok, gyűlölnék mindenkit, aki kicsit is gazdagabb náluk, és könnyen féke lehet vezetni őket. Az isten verje meg Khomeinit...

Rudi érezte, amint az izzadság végigömlött a hátán.

– Az egyik emberem magával megy, és ezúttal tár is lesz a géppisztolyában – jelentette ki Zataki.

Lutz állkapcsa megfeszült, a szobában érezhetően nőtt a feszültség. – Nem vagyok hajlandó fegyverest szállítani. Ellenkezik a társaság, általában a légi közlekedés, és konkrétan az Iráni Polgári Légi közlekedési Hatóság előírásaival. Aki a Nemzetközi Polgári Légi közlekedési Hatóság előírásait áthágja, attól örökre bevonják a repülési engedélyt – mondta. Rettenetesen utálta, ha valaki akaratával ellentétes dolgokra próbálta kényszeríteni.

– Lelövöm valamelyik emberét, ha nem engedelmeskedik! – Zataki, hogy a fenyegetésnek még nagyobb nyomatékot adjon, dühös mozdulattal az asztalról a szoba sarkába söpörte az egyik csészét.

Erre már ő is előrébb lépett, és azzal sem törődött, hogy Zataki fenyegetően rászögezte a fegyverét. – Khomeini ajatollah követői tehát gyilkosok? Úgy akarják betartani az iszlám előírásait, hogy közben ártatlanokat ölnek?

Egy pillanatra úgy tűnt, Zataki meghúzza a ravaszt, de aztán mégsem tette, mert Huszain mollah közbelépett: – Én megyek a helikopterrel – mondta, és figyelmeztetően odaszólt Rudinak: – Megígéri, hogy nem próbál törbe csalni, és biztonságban visszahoz ide?

Rudi gondolkodott pár másodpercig, aztán reszkető hangon rámondta: – Igen.

– Keresztény?

– Igen.

– Esküdjön meg az Istenre, hogy nem fog becsapni!

Rudi újból gondolkodott kis ideig. – Rendben van. Esküszöm Istenre, hogy nem fogom becsapni magát.

– Hogyan bízhat meg benne? – kérdezte Zataki.

– Nem bízom benne, de ha becsapja Istent, akkor bűnhődni fog – válaszolta nyugodtan Huszain. – És a társai is. Ha nem térünk vissza, vagy bajt hoz ránk... – nem fejezte be a mondatot, csupán vállat vont.

ABERDEEN – GAVALLAN HÁZA, 19.23. A tévészobában ültek, és a felvételtől közvetített aznapi Skócia-Franciaország rögbimeccset nézték – Gavallan, Maureen, a felesége, John Hogg, aki rendszerint a vállalat sugárhajtású 125-ösét vezette, és még néhány pilóta. Jócskán benne jártak már a második félidőben, és az állás 17:11 volt Franciaország javára. A férfiak izgatottan felhördültek, amikor egy skót játékos a földre bukott, az egyik francia csatár pedig felragadta a labdát, és legalább negyven-yardnyira elszáguldott. – Van rá tíz fontom, hogy még így is Skócia fog nyerni! – jelentette ki Gavallan.

– Tartom – válaszolta a felesége, és jóízűen kacagott, látva a férfi döbbszent arckifejezését. Magas volt, vörös hajú, és a szeme színével

megegyező, elegáns zöld ruhát viselt. – Végül is félig francia vagyok.

– Csak negyedrészt. A nagyanyád normann volt, *quelle horreur*, és... – Hatalmas üdvrivalgás nyomta el Gavallan hangját, mert az egyik skót hátvéd kihozta a dulakodásból a labdát, átadta egy szélsőnek, az rögtön tovább a társának, aki lerázta magáról a védőjét, két ellenfelet lendületből félretaszított, és vadul száguldva indult az ötven-yardnyira lévő alapvonal felé. A szembejövőket briliáns irányváltoztatásokkal cselezte ki, egyszer megingott, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és végső, inat szakasztó vágtaival sikerült túljutnia a vonalon, ahol dübörgő éljenzés közepette rogyott le. Az eredmény 17:15-re változott, és már csak egy jól sikerült rúgással célba juttatott labda kellett hozzá, hogy egyenlő legyen. – Skóóócia, Skóóó-cia...!

Nyílt az ajtó, inas lépett be, és mihelyt meglátta, Gavallan rögtön felállt. Még visszanézett, bízva benne, hogy talán bekövetkezik az amit nagyon várt, sikeres rúgás, aztán nagyot sóhajtott. – Dupla, vagy semmi, Maureen? – kérdezte, a többiek üdvrivalgását túlkiabálva míg kifelé ment.

– Tartom! – szólt utána vidáman a felesége.

Nyerek tőle húsz fontot, gondolta elégedetten Gavallan, és a nagy elegáns bőrbútorokkal, drága festményekkel, és antik műtárgyakkal – köztük sok ázsiaival – berendezett régi ház folyosóján végigmenve besietett az irodájába. A sofőrje – egyben testőre és bizalmasa is –, aki már három órája egyfolytában McIvert próbálta hívni Teheránban, és közben még a bejövő hívásokat is figyelte, feléje nyújtotta az egyik kagylót. – Elnézést, hogy megzavartam, uram, de...

– Sikerült elérnie, Williams? Remek! Tizenhét egyenlő az állás.

– Nem, uram! A vonalak változatlanul foglaltak, de úgy gondoltam, ez elég fontos... Sir Ian Dunross keresi.

Gavallan, bár csalódott volt, mert McIvert továbbra sem sikerült elérni, ennek a hívásnak őszintén örült. Átvette a kagylót Williamstől, az pedig rögtön magára is hagyta, behúzta maga mögött az ajtót. – Ian, de jó, hogy hallom a hangod! Ez igazán kellemes meglepetés!

– Szevasz, Andy! Beszélj kicsit hangosabban! Sanghajból hívlak.

– Azt hittem, Japánban vagy. Én jól hallak. Hogy mennek a dolgok?

– Remekül. Jobban, mint reméltem. Figyelj! Kevés az időm, de el akartam mondani, hogy hallottam egy, pontosabban két érdekes dolgot. Az első, hogy a tajpannak valami igazán nagy pénzügyi sikerre van szüksége, ha azt akarja, hogy a cég elfogadhatóan zárja az évet. Milyen a helyzet Iránban?

– Mindenki azt mondja, hogy le fog nyugodni. Mac, amennyire lehet, közben tartja a dolgokat, és megígérték, hogy megkapjuk a Guemey összes szerződését, úgyhogy akár meg is duplázzhatjuk a nyereségünket, feltéve, hogy nem jön közbe semmilyen váratlan dolog.

– Nem ártana, ha azt is belekalkulálnád a számításaidba.

Gavallan jókedve a mondat hallatán azonnal elpárolgott. Hozzászólt már, hogy régi barátjától időnként olyan információkat, illetve figyelmeztetéseket kapjon, amelyek később megdöbbenően pontosaknak bizonyultak. Nem tudta, hol, vagy kitől szerezte Dunross ezeket a híreket, de azt igen, hogy csak elvéte tévedett. – Máris megteszem – mondta hát gondterhelten.

– Úgy hallottam, hogy titokban, és nagyon magas szinten – talán éppen a kabinetben belül – az Imperial Air pénzügyi és vállalatvezetési átszervezése mellett döntöttek. Fog ez érinteni téged?

Gavallan pillanatra elbizonytalanodott. Az Imperial Air volt az anyavállalata legfőbb északi-tengeri versenytársának, az Imperial Helicoptersnek. – Nem tudom, Ian! Az biztos, hogy fölöslegesen pazarolják az adófizetők pénzét, úgyhogy rájuk fog férni egy kis átszervezés. Minden területen magasan jobbak vagyunk náluk – biztonság, tenderek, felszereltség szempontjából. Apropó! Rendeltem hat X-63-ast.

– Tudja már a tajpan?

– Kis híján megütötte a guta, amikor elmondtam neki. – Gavallan hallotta a vonal másik végéről a jóízű nevetést, és ismét Hongkongban érezte magát, a régi napokban, amikor még Dunross volt a tajpan, a munka pedig nehéz, de rendkívül izgalmas, és Kathy is Kathy volt még, nem döntötte le lábáról a betegség. Erőt vett ugyanakkor magán, és újból a beszélgetésre koncentrált. – Bármi, ami az Imperiallyal kapcsolatos, fontos lehet. Azonnal utánanézek a dolognak. Egyébként van más jó hírem is – újabb szerződést

kötöttünk az ExTextszel. A következő igazgatótanácsi ülésen akartam bejelenteni. A Struan's nincs veszélyben, ugye?

Újból felharsant a jól ismert nevetés. – A Nemes Ház állandóan veszélyben van, cimbora! Mennem kell, csak ennyit akartam mondani. Gondoltam, nem árt, ha tudod. Maureent milliószor üdvözlöm.

– Én is Penelopét. Mikor látlak?

– Hamarosan. Hívlak, mihelyt tudlak. Ha találkoztok, add át Macnek a legjobbakat! Szevasz!

Gavallan, a kagylót a helyére akasztva, gondolataiba merülve támaszkodott szépen megmunkált íróasztala pereméhez. A barátja mindig azt mondta, „hamarosan”, és ez éppen úgy jelenthetett egy hónapot, mint egy évet vagy kettőt. Több mint két éve, hogy utoljára találkoztunk, gondolta. Kár, hogy már nem ő a tajpan. Mi a fenének kellett lemondania?! Persze, muszáj állandóan mozognunk, változtatnunk az életünkön, különben nem lennénk azok, akik. – Elég volt, Andy – mondta neki akkor Dunross. – A Struan's remekül áll, a hetvenes évek fantasztikusan jó terjeszkedési lehetőségeket ígérnek, és... Szóval az a helyzet, hogy már nem izgalmas. – Ez 1970-ben történt, nem sokkal azután, hogy az utált legfőbb rivális, Quillan Gornt, a Rothwell-Gornt tajpanja hajóbalesetben meghalt Sa Tinnél, a hongkongi Új Területek közelében.

Imperial Air? Gavallan az órájára nézett, és a telefonkagylóért nyúlt, de a halk kopogtatásra megállt a keze a levegőben. Az ajtó résén Maureen dugta be mosolyogva a fejét. – Nyertem – mondta – Huszonegy-tizenhét. Sok dolgod van?

– Nem. Gyere be, drágám!

– Még utána kell néznom a vacsorának! Jó lesz tíz perc múlva? A tartozásodat, persze, már most megadhatod.

Elnevette magát, karjába kapta az asszonyt és magához szorította. – Majd vacsora után. Fantasztikus teremtés maga, Mrs. Gavallavan!

– Rendben, csak el ne felejtsd! – Maureen kényelmesen befészkelte magát a férje karjába. – Minden rendben Macéknél?

– Ian volt az... csak azért hívott, hogy üdvözljön. Sanghajból.

– Tüneményes ember. Mikor látjuk?

– Hamarosan.

Az asszony Gavallannel együtt nevetett, a szeme vidám szikrákat szórt. Hét éve találkoztak először Castle Avisyardban, ahol az akkori tajpan, David MacStruan Hogmanay alkalmából bált adott. Maureen akkor huszonnyolc éves volt, gyermektelen, nem sokkal korábban vált el. A mosolya rögtön szétszaggatta a Gavallan agyára telepedett pókhálót, és a fia, Scot is azt súgta neki: – Apa ha nem veszed feleségül, bolond vagy! – Melindának, a lányának is ez volt a véleménye, úgyhogy három évvel ezelőtt összeházasodtak és azóta minden napja boldogságban telt.

– Tíz perc, Andy? Biztos?

– Igen. Csak egy telefont akarok elintézni. – Látva, hogy a felesége enyhén összeráncolja a homlokát, Gavallan sietve hozzátette: – Ígérem. Egyetlen telefon, aztán jöhet Williams, hogy figyelje a hívásokat.

Maureen gyorsan megcsókolta, kiment, ő pedig rögtön tárcsázni kezdett. – Jó estét! Beszélhetnék Sir Percyvel? Andrew Gavallan vagyok. – Sir Percy Smedley-Taylor a Struan's Holding igazgatótanácsának a tagja és parlamenti képviselő volt, várományosa a védelmi miniszteri tárcának abban az esetben, ha a konzervatívok meenverik a következő választást.

– Halló, Andy! Örülök, hogy hallom. Ha a jövő szombati vadászatról van szó, benne vagyok. Ne haragudjon, hogy korábban nem szóltam, de rengeteg a meló, mert ez az úgynevezett kormány úgy döntött, hogy boldoggá teszi az országot, na meg a szerencsétlen szakszervezeteket, még ha azok belepusztulnak is!

– Elhiszem. Nem zavarok?

– Nem, épp az utolsó pillanatban ért el... éppen a parlamentbe indulok, újabb éjszakába nyúló szavazásra. Azok a tökfejek a változatosság kedvéért azt akarják, hogy lépünk ki a NATO-ból. Hogy sikerült a próba az X-63-assal?

– Remekül. Még annál is jobb az a gép, mint amilyenek mondják. A legjobb a világon.

– Szeretném kipróbálni én is, ha el tudja intézni. Miben segíthetek?

– Kaptam egy fülest arról, hogy titokban magas szintű átszervezést terveznek az Imperial Airnél. Hallott róla valamit?

– A mindenit! Magának aztán nem akármilyen informátorai vannak. Én is csak ma délután hallottam a pletykát. Átkozottul érdekes! Először nem nagyon foglalkoztam vele, de így, hogy maga is említi... Nem tudom, mire készülhetnek. Tud valami konkrétabbat?

– Nem.

– Utánanézek. Kíváncsi vagyok... Kíváncsi vagyok, nem arra megy-e ki a játék, hogy hivatalosan is államosítsák, vele az Imp. Helicopterst, aztán magát, és az egész északi-tengeri vállalkozást.

– Jóságos isten! – Gavallan még nyugtalanabb lett; erre a lehetőségre korábban nem is gondolt. – Megtehetik, ha akarják?

– Igen. Pofonegyszerűen.

VASÁRNAP

1979. FEBRUÁR 11.

9. fejezet

BANDAR-DEILAM MELLETT, 6.55. Éppen fölkel a nap, amikor Rudi a felrobbant áteresztő közelében lerakta a gépet, és most mind a négyen ott álltak a vízelvezető nyílásánál. A nap kellemesen sütött, és egyelőre a hangulat sem vált feszültté. – Csak az ömlik ki, ami a csőben maradt – állapította meg Kiabi. – Egy órán belül teljesen el fog állni. – Ötvenévesnél valamivel idősebb, határozott arcú férfi volt, gondosan borotvált, szemüveges, khakiszínű öltönyben és kalapban. Dühös indulattal pillantott körbe; a talaj mélyen át volt itatva olajjal, és a Tomény, kellemetlen olajszagot alig lehetett elviselni. – Ez az egész vidék halott! – mondta, és energikus léptekkel a felborult gépkocsihoz vezette a többieket. Az autóban, illetve mellette heverő, összeroncsolódott holttestek már oszlásnak indultak a melegtől, és rettenetes bűzt árasztottak.

– Amatőrök? – kérdezte Rudi, elhessegetve magától az arca körül szálldosó döglegyeket. – Hamarabb robbant a szerkezet, mint akarták?

Kiabi nem válaszolt, hanem lement az árokba, a vízáteresztő nyílásához. Ott még nehezebb volt lélegezni, mint fent az országúton, de ennek ellenére meglehetősen hosszú időt töltött odalent. – Azt hiszem, igaza van, Rudi! – mondta, miután visszamászott, majd komor arccal Huszainhoz fordult, és megkérdezte: – A maga emberei voltak?

– Az imám nem adott parancsot olajvezetékek felrobbantására – válaszolta a mollah. – Ez az iszlám ellenségeinek a műve.

– Sok olyan ellensége van az iszlámnak, aki a Próféta követőjének vallja magát, és elferdíti a tanításait – jegyezte meg keserűen Kiabi –, elárulva ezzel őt és az iszlámot is.

– Egyetértek. Isten elől nem bújhatnak el. Ha majd Iránban az iszlám törvényei uralkodnak, az Ő nevében felkutatjuk és

megbüntetjük őket – válaszolta ugyanolyan komoran Huszain. – Mit tud tenni azért, hogy ne ömöljön tovább az olaj?

Két órájukba telt, amíg megtalálták a törés helyét. Pár száz láb magasságban köröztek, elszörnyedve azon, mennyire beszennyezte már a több mérföldnyire elnyúló olajfolt a kis folyót és környékét. Parttól partig ért a sűrű, ragacsos massa, beszivárgott a talajba, és megölt benne minden életet. Szerencsére egyelőre csak egy falu került az útjába, de pár mérföldnyire lejjebb a parton több is volt még. A folyócska látta el őket ivóvízzel, abból merítettek főzéshez és mosáshoz, és abba ürítették a szennyvizüket is.

– Fel kell gyújtani! Amilyen hamar csak lehet – mondta a főmérnökének Kiabi. – Megértette?

– Igen. Természetesen. De mi lesz a faluval, kegyelmes úr? – A mérnök középkorú, ideges ember volt, és szemmel láthatóan erősen tartott a mollahtól.

– Ürítsék ki! Mondják meg a lakóknak, hogy addig menjenek el, amíg biztonságban megtehetik!

– Mi lesz, ha a falu leég? – kérdezte Rudi.

– Akkor leég. Insa Allah!

– Igen – mondta Huszain is. – Hogyan akarja felgyújtani?

– Egy gyufa is elég volna hozzá, csak akkor az is meggyulladna, aki használná. – Kiabi elgondolkodott néhány másodpercre. – Rudi, magánál van a Verey pisztolya?

– Igen. – Rudi ragaszkodott hozzá, hogy a jelzőpisztolyát magával vihesse, mivel – mint mondta – az létfontosságú lehet, ha netán bajba jutnak, és kényszerleszállást kell végrehajtaniuk. – És hozzá négy patron. Akar...

A közeledő szuperszonikus repülő hangját meghallva egyszerre pillantottak fel az égre. Két vadászgép száguldott el fölöttük hatalmas sebességgel és szokatlanul alacsonyan az Öböl felé. Rudi az irányból ítélve azt gyanította, hogy Khargra mennek. Támadó vadász volt mind a kettő, és a szárnyaik alatt lévő tartókon tisztán lehetett látni a levegő-föld rakétákat. Kharg-szigetnek szánják vajon őket, kérdezte magától, és kemény gombócot érzett a torkában. Ott is felütötte volna már a fejét a forradalom, vagy csupán hétköznapi, rutinjellegű repülésről van szó?

– Mi a véleménye, Rudi? Kharg? – kérdezte Kiabi.

– Kharg is arra van, Boss! – válaszolta nem igazán egyértelműen Rudi. Semmiképpen sem akarta beleártani magát az irániak belviszályaiba. – Ha tényleg oda mennek, akkor nyilván gyakorlórepülés. Amíg ott állomásoztunk, addig naponta tucatnyi fel- és leszállást láttunk. Jelzőrakétával akar tüzet gyújtani?

Kiabi már oda sem figyelt arra, amit mondott. Ruhája átnedvesedett az izzadságtól, sivatagi csizmája fekete volt a ráragadt olajtól és a légierő katonáinak Doshan Tappeh-i lázadására gondolt, és hogy ha annak a két vadászgépnek a pilótája is fellázadt, és azért igyekszik Kharg felé, hogy lerombolja az ottani olajipari létesítményeket, akkor Irán nagyon rövid idő alatt húsz évet fog visszaesni a fejlődésben.

Amikor Rudi korán reggel érte ment, Kiabit nagyon meglepte a mollah jelenléte, és határozott hangon magyarázatot is követelt. Amikor válaszul azt kapta, hogy le kell állítania minden létesítményt, és hűséget kell esküdni Khomeininek, a felháborodástól szinte szóhoz sem jutott. – De hát ez forradalom. Ez polgárháborút jelent! – mondta aztán magából kikelve.

– Isten akarata – válaszolta erre a mollah. – Maga iráni, nem holmi külföldi csavargó. Az imám elrendelte, hogy szembe kell szállni a fegyveres erővel, és engedelmességre kell kényszeríteni őket. Isten segítségével néhány napon belül, a Próféta – Isten áldása kísérelje – ideje óta először a világon, igazi iszlám köztársaság fog itt létrejönni.

Kiabi a legszívesebben azt válaszolta volna erre, amit magánbeszélgetések során már több ízben is kifejtett: – Ez örült elme szüleménye. A maguk Khomeinije gonosz, szenilis vénember, akit a Pahlavik elleni személyes vérbosszú vezet. Gyűlöli Reza sahot, mert azt hiszi, hogy az ő rendőrsége ölte meg az apját, és Mohammed sahot is, mert meggyőződése, hogy annak a SAVAK-ja pedig a fiát gyilkolta meg néhány évvel ezelőtt Irakban. Szűk látókörű, fanatikus csupán, aki az egész népet, de különösen a nőket, vissza akarja vezetni a sötét középkorba...

Semmi ilyesmit sem mondott azonban a mollahnak. Helyette inkább megpróbált a falu problémájára koncentrálni. – Ha a házak le is égnek, könnyen fel tudják építeni őket. A lakók ingóságai a fontosak. – Legyűrte mélyen gyökerező ellenszenvét, és kérő hangon

fordult a mollahhoz: – Ha akar, tud segíteni, kegyelmes uram! Nagyon örülnék, ha megtenné. Beszélhetne velük, rávehetne őket, hogy költözzenek el.

A falusiak visszautasították, hogy bárhová menjenek. Kiabi háromszor is elmagyarázta nekik, hogy az olajat muszáj felgyújtani, csak úgy lehet megmenteni az ivóvizüket és a többi faluét is, de hinem hallgattak rá. Aztán Huszain szólt hozzájuk, ám a szavai nem hoztak eredményt. Mire befejezte, érkezett a déli imádság ieje, úgyhogy a mollah sietve teljesítette a kötelességét, majd ismét felszólította a helybélieket, hogy hagyják el a folyópartot. A falu vénei az újabb biztatás után tanácskozást tartottak, majd kijelentették:

– Isten akarata, hogy ez bekövetkezett. Nem megyünk sehova.

– Isten akarata – értett egyet velük Huszain, és megfordulva visszament a helikopterhez.

Újból az árokhoz repültek; az olaj már csak vékonyan csordogált a csőből. – Rudi! – szólt Lutznak Kiabi. – Menjen vissza, amennyire csak lehet, és lőjön bele a csőbe, aztán eressen egy rakétát a meder közepébe is! Meg tudja csinálni?

– Megpróbálom. Soha nem lőttem még jelzőpisztollyal. – Rudi elindult a kiszáradt, csenevész bokrok között, a többiek pedig visszamentek a helikopterhez. Amikor úgy érezte, megfelelő helyhez ért, berakta a jókora töltetet a pisztolyba, célzott, és meghúzta a ravaszt. A fegyver nagyobbbat rántott, mint amekkorára számított, az égő foszforrakéta pedig a föld fölött alacsonyan szállva elszáguldott. Mivel a lövés kissé rövidre sikerült, nekivágódott a talajnak, de csak megugrott rajta, és végül bevágódott a cső nyílásán. Néhány másodpercig semmi sem történt, utána viszont megnyílt a föld, fölfelé, és vissza, a cső száján keresztül is lángoszlop csapott ki, és maga alá temette az összetört gépkocsit. A robbanás keltette légnyomás meglökte ugyan kicsit Rudit, de ennél nagyobb baja nem esett, a tűz pedig száguldva terjedni kezdett a csőben, megállíthatatlanul haladt tovább a folyó felé.

A második rakéta a magasba szállt, ahonnan a meder közepébe csapódott, és a folyó tüzet fogott. A hangból tudták ezt leginkább, mert látni már csak akkor látták, amikor felszálltak, és elindultak fölfelé, árral szemben. A falu fölött körözve figyelték a sebtében

összeszedett holmijaikkal menekülő férfiakat, nőket, gyerekeket, és még ott voltak, amikor a tűz elért odáig, és a falu lángra lobbant.

Hazafelé indultak, egész pontosan Kiabi számára hazafelé, az IranOil Ahváz melletti regionális központjába. Magas kerítésen belül, a gondosan öntözött pázsittal összekötött csinos panelházak melletti leszállóhelyen ereszkedtek le.

– Köszönöm, Rudi! – mondta búcsúzóul, hirtelen támadt félelmén erőt véve Kiabi. A helikoptert ugyanis rejtekhelyükről előrohanó, vadul ordító, fegyvereiket rázó fegyveresek vették körül. Kiabi mögött a mollah nem szólt egy szót sem, némán morzsolgatta az olvasóját.

Isten akarata, gondolta a területi igazgató, miközben kicsatolta a biztonsági övét. Megtettem, amit tudtam, lelkiismeretesen imádkoztam, és tudom, hogy nincs más Isten, csak Allah, és Mohamed az Ő prófétája. Amikor meghalok, az Isten ellenségeit fogom átkozni, köztük is a legfőbbet, Khomeinit, a hamis prófétát, a gyilkost, mindazokat, akik őt követik.

Hátrafordult; a főmérnöke szürke arccal, mereven ült a kabinban Huszain mellett. – Mollah, Isten bosszúját kérem maga ellen – mondta Kiabi, és kiszállt.

A fegyveresek ott helyben agyonlőtték, a főmérnököt pedig elhurcolták. A helikopternek, mivel a mollah kérte, megengedték, hogy távozzon.

10. fejezet

A KOVISZI LÉGI TÁMASZPONTON, 17.09. Manuela a támaszpontnak az S-G által használt részén a földszintes, emeletmagas rádióantennával kiegészített irodaépület felé futott. Kezslábas volt rajta, hátán az S-G emblémájával, dús gesztenyebarna haját ellenzős sapka alá rejtette, de a mozdulataiból csak úgy áradt a nőiesség.

A külső irodában három iráni alkalmazott ült. Amikor belépett, udvariasan felálltak, és átható pillantást vetettek rá.

– Jó napot, Pavud kegyelmes úr! – köszönt Manuela perzsául, kedvesen mosolyogva. – Ayre kapitány üzent, hogy beszélni szeretne velem.

– Igen, Madam Lady! Kegyelmessége a toronyban van – válaszolta az irodavezető. – Megengedi, hogy elkísérjem? – Az asszony köszönettel elhárította az ajánlatot, és amikor már a folyosó végén, a csigalépcsőnél járt, Pavud megvetően kijelentette: – Botrányos, ahogy mutogatja magát előttünk. Azért csinálja, hogy hergeljen bennünket.

– Rosszabb, mint a szajha az óvárosból, kegyelmes uram – válaszolta ugyanolyan utálkozással az egyik beosztottja. – Isten a tanúm rá, hogy az összes hitetlen közül az amerikaiak a legrosszabbak, és az asszonyaik is a legrosszabbak. Ez is csak azért jött be, hogy úgy tegyen, mintha kellene neki valami...

– Jó nagy, kemény iráni fütykös. Az kellene neki – jegyezte meg vakarózás közben a harmadik, alacsony, jelentéktelen külsejű férfi.

– Csadort kellene hordania, eltakarnia magát, és szerényen viselkedni. Férfiak vagyunk, mindannyian nemzettünk már gyerekeket. Eunuchoknak néz talán bennünket?

– Meg kellene korbácsolni, amiért ilyen kihívóan viselkedik.

Pavud magabiztosan fölszegett állal kijelentette: – Isten segítségével hamarosan meg is fog történni – nyilvánosan. Mindenkire nézve kötelezőek lesznek az iszlám törvényei, és aki nem tartja be őket, azt az iszlám törvények szerint fogják megbüntetni.

– Azt mondják, az amerikai nőknek ott pucér.

– Csak azért, mert borotválják.

– Akár szőrös, akár nem, irodavezető kegyelmes úr, én szeretnék bevágni neki, de úgy, hogy visítson... az élvezettől – mondta a kis ember, és ezen a megjegyzésen mindhárman nevettek. – Az a nagy marha férje minden éjjel megteszi azóta, hogy megérkezett – árulta el kaján vigyorral az arcán az irodafőnök. – Hallottam, ahogy nyögtek. – A csikkjéről rögtön újabb cigarettára gyújtott, felállt, és kinézett az ablakon. Addig bámulta az eget, míg a távolban meg nem látta a hazafelé kanyarodó helikoptert. Halál minden idegenre, mondta magában, és rögtön ki is egészítette legrejtettebb gondolatával: És halál Khomeinire, meg az összes hozzá csatlakozó élőködőre! Éljen a Tudeh, és a Tomegek forradalma!

A toronyban a minden oldalról üveglablakkal határolt irányítóhelyiség kicsi volt, de jól felszerelve. Évek óta használták már a koviszi támaszpontot, úgyhogy az S-G-nek volt ideje ellátni korszerű biztonsági, a leszállást bármilyen időjárási körülmények között lehetővé tevő berendezésekkel. Freddy Ayre, aki Starke távollétében a főpilótai feladatokat ellátta, már várta Manuelát.

– A HXB éppen most száll le – mondta, mihelyt az asszony megjelent a lépcső tetején. – Az...

– Csodálatos! – vágott közbe lelkesen Manuela. Egész nap próbálták hívni Starkét, de eredménytelenül. – Ne aggódj! – próbálta vigasztalni Ayre. – A rádiójuk, akárcsak a miénk, néha felmondja a szolgálatot. – Előző este, sötétedés után kapták meg az utolsó, szűkszavú üzenetet Starkétől arról, hogy Bandar-Deilamban éjszakáznak, és majd másnap jelentkezik.

– Sajnálom, Manuela, de Duke nincs a gépen. Marc Dubois vezeti.

– Baleset?! – kérdezte a félelemtől remegő hangon az asszony. – Megsebesült?

– Nem, dehogy! Marc pár perccel ezelőtt szólt, hogy Duke Bandar-Deilamban maradt, és visszahozza a mollahot és az embereit.

– Ez minden? Biztos?

– Igen. Nézd, már itt is van! – mutatott ki az ablakon Ayre.

A 206-os szépen, elegánsan ereszkedett le a magasból. Mögötte a Zagrosz-hegység égbe nyúló csúcsai látszottak, alatta a hatalmas olajfinomító tornyai, és a fölösleges gázok elégetésére szolgáló magas kémények, amelyeknek a végén szünet nélkül lobogott a láng. A helikopter pontosan az egyes leszállóhely közepén landolt. – HXB megérkezett – jelentkezett be egyből a rádión Marc Dubois.

– Vettem, HXB – válaszolta neki Maszil Tugul, az S-G toronyügyeletese. Palesztin volt, hosszú évek óta dolgozott már a vállalatnál. Sietve átkapcsolt a bázis frekvenciájára, és közölte a központi irányítótoronnyal: – Bázis! Egyelőre nincs több madarunk. A HVU és a HCF csak napnyugta előtt tér vissza.

– Rendben van, S-G. – Rövid csönd következett, majd még mindig a központi csatornán hallották, amint dühösen kiabál valaki perzsául a 206-os fedélzetén. Az adás fél percig tartott körülbelül, aztán hirtelen megszakadt.

– Insa Allah! – mondta halkán, inkább csak magának Maszil, miután ismét csönd támadt.

– Ki az ördög volt ez? – kérdezte tőle Ayre.

– Huszain mollah, aga!

– És mi a fenét mondott? – érdeklődött tovább Ayre, el is feledkezve arról, hogy Manuela szintén tud perzsául.

Maszil elbizonytalanodott, és az asszonynak kellett válaszolnia helyette. – Azt mondta: Az Úr, és Isten Forgószele nevében, támadjatok! Ezt ismételte többször is... – Manuela halottsápadt arccal elharapta a mondat végét.

A repülőtér másik oldaláról fegyverropogás ért el hozzájuk, és mihelyt meghallotta, Ayre rögtön a mikrofonért kapott. – Marc, *a la tour, vite, immediatement!* – kiabálta bele ragyogó francia kiejtéssel, aztán egyből vissza is fordult a támaszpont fél mérföldnyire lévő központi része felé. Ott már nagy volt a felfordulás – emberek rohantak elő a barakkokból, többen fegyverrel a kezükben, és jó néhányan rögtön el is dőltek közülük, lekaszálták őket a szemből rájuk zúdított lövedékek. Elnyújtott „Alláh-u Akbár!” kiáltások keveredtek össze a fegyverek dühös ropogásával.

– Mi az ott? A kapunál. A főkapunál! – kérdezte riadtan Manuela. A mellette álló Maszil legalább annyira meg volt döbbenve, mint az

asszony, és látszott rajta, hogy nagyon fél.

Ayre felkapta a távcsövet, és a kapura irányította. – Magasságos isten! Katonák lövik a támaszpontot és... teherautók rohannak a kapu felé... legalább hat... Zöldszalagosok, mollahok és katonák ugrálnak le róluk... – közvetítette töredezett mondatokban a történeteket.

A bekapcsolva hagyott rádióból, a támaszpont központi csatornáján újból dühös, perzsa kiabálás hallatszott, de hamar abba is maradt. Manuela rögtön fordította: – „Isten nevében, öljétek meg a tisztet, akik szembeszállnak Khomeini imámmal és bitorolják...”

Látták, hogy a 206-osból Huszain mollah és két, fegyverét lövésre készen tartó zöldszalagos ugrik ki. A mollah hadonászva mutatta Dubois-nak, hogy szálljon ki azonnal, de a pilóta csak a fejét rázta, a még mindig pörgő rotorlapátokra mutatott, és folytatta a teljes leállításhoz szükséges műveleteket. Huszain erre nem tudta, mit válaszoljon, láthatóan elbizonytalanodott kicsit.

Az S-G használta területen mindenhol leállt a munka. Emberek hajoltak ki az ablakokon, vagy léptek ki az épületekből a betonra, hogy kisebb csoportokba Tomörülve figyeljék, mi történik a repülőtér másik oldalán. A fegyverropogás közben tovább erősödött. A közelben egy dzsip és az S-G helikoptereihez odarendelt töltőkocsi állt – rögtön lefékeztek, mihelyt a tüzelés megkezdődött. Huszain, amikor észrevette a terepjárót, rögtön feléje rohant, csak az egyik Zöldszalagost hagyta hátra a helikopternél. A sofőr nem várta meg, hogy odaérjen, kiugrott a vezetőfülkéből, és a lába elé vetette magát. A mollah dühösen rárivallt, leteremtette valamiért, aztán a vele tartó zöldszalagossal beugrott a kocsiba, és a betonon át elszáguldott a barakkok felé.

Dubois szabályszerűen leállította a helikoptert, aztán a lépcsőfokokat hármásával szedve felrohant a toronyba. Harminchat éves magas, karcsú férfi volt, sötét hajú, mindig hamiskásan mosolygó. Sietve kezét rázott Ayre-rel. – *Mon Dieu*, micsoda nap, Freddy! Én... Manuela! – Szeretettel mindkét oldalról arcon csókolta az asszonyt. – Duke-nak kutya bája, *chérie!* Volt egy kis vitája a mollahal, aki erre bepörgött, és kijelentette, hogy nem hajlandó repülni vele. Bandar-Deilam nem... – meglátta Maszilt, és elhallgatott, mert nem bízott benne. – Jólesne inni valamit. Menjünk a szállásra!

Elindultak, de nem a szállásra mentek; Marc egy épület oldalához vezette őket, ahol biztonságban voltak, mindent láttak, és senki nem hallgathatta ki őket. – Nem lehet tudni, melyik oldalon áll Maszil és a többiek. Lehet, persze, hogy ők maguk sem tudják... Szerencsétlenek!

A repülőtér másik feléről erős detonáció hallatszott. Hatalmas láng csapott fel, és a nyomában sűrű, fekete füst gomolygott. – *Mon Dieu*, üzemanyagtartály?!

– Még nem, de közel volt hozzá – válaszolta idegesen Ayre. Újabb robbanás kötötte le a figyelmét, ami után már nemcsak a géppisztolyok ropogását lehetett hallani, hanem egy páncélos lövegének mélyebb hangú durranásait is.

A mollah vezette dzsip már eltűnt a barakkok között, a teherautók is megálltak vad összevisszaságban a főkapu környékén, és a rajtuk érkező katonák és zöldszalagosok berontottak a hangárokba és a barakkokba. Az épületek között a porban több hulla is hevert. A táborparancsnok, Peshadi ezredes hivatalát védő páncélos alakulathoz tartozó katonák egy része a bejárat közelében húzódott fedezékbe, a többiek pedig az emeleti ablakokban várakoztak. Egyikük hosszú sorozatot eresztett meg, amikor az épület előtti térségen át fél tucat üvöltöző katona indult támadásra a parancsnokság ellen. Aztán még egy sorozat következett, és a támadók – holtan, vagy súlyos sebesüléssel – a betonra rogytak. Egyikük kis idő múlva megmozdult, kúszva igyekezett elmenekülni, a védők pedig hagyták, hogy eljusson odáig, ahol már biztonságban érezte magát, és csak aztán lyuggatták szitává a testét sorozataikkal.

Manuela felnyögött, a két férfi pedig beljebb húzta, hogy véletlenül meg ne lássa valaki a harcolók közül. – Jól vagyok – mondta pár másodperc múlva. – Marc, mikor jön vissza Duke?

– Vagy Rudi, vagy ő ma este vagy holnap feltétlenül telefonál. *Pas problème!* Le Grand Duke jól van. *Mon Dieu*, most már tényleg nagyon jólesne egy ital!

Vártak kicsit, hogy a lövöldözés alábbhagyjon. – Gyertek! – mondta aztán Ayre. – A bungalóknál nagyobb biztonságban leszünk.

Átrohantak a nyílt terepen, be az egyik fehérre festett kerítéssel, gondosan ápolt kis kerttel körülvett, kellemes faházba. Koviszban nem voltak kifejezetten házaspárok számára épült lakások, rendszerint két pilóta osztozott egy két hálósobás bungalón.

Manuela türelmesen várt, amíg a férfiak kitöltötték maguknak az italt. – Na, akkor most halljuk, mi történt! – mondta aztán Ayre.

A francia gyorsan pergő nyelvvel beszámolt nekik a támadásról, Zataki fenyegető fellépéséről és Rudi bátorságáról. – A vén *kraut* tényleg megérdemelne érte egy kitüntetést! – mondta érezhető csodálattal a hangjában. – A forradalmárok tegnap agyonlőtték az egyik munkásunkat. Négy perc elég volt nekik, hogy kihallgassák, és végrehajtsák rajta az ítéletet, mert állítólag fedajin volt. Ma reggel pedig, más csirkefogók, lelőtték Kiabit.

– De miért?! – kiáltott fel Ayre.

Dubois elmesélte, hogyan robbantották fel a csővezetéket. – Amikor Rudi és a mollah visszajött – mondta –, Zataki sorba állított bennünket, és kivágott egy feszes kis szónoklatot arról, hogy Kiabit joggal ölték meg, mert „a sahot támogatta, a sátáni amerikaiakat és briteket, akik éveken át csak fosztogatták Iránt, és Allah ellenségei”.

– Szegény öreg Boss! Jézusom! Nagyon szerettem, rendes fickó volt.

– Igen, és nyíltan Khomeini-ellenes. Azoknak a csirkefogóknak pedig most már fegyver van a kezükben – soha nem láttam ennyi fegyvert –, és ostoba, eszement barom mindegyik! – Dubois arca hirtelen megkeményedett az indulattól – Duke perzsául ordította velük, miután tegnap este már jól összeveszett Zatakival és a mollahal. Nem tudom, mit mondhatott nekik, de az biztos, hogy rettenetesen dühbe gurultak, nekiestek, elkezdtek rugdosni és üvöltöztek rá. Persze, mi is beszálltunk, aztán megdermedtünk, amikor hallottuk a géppisztolysorozatot. Ők is, mert Rudi lőtt. Az egyiktől elszedte valahogy a fegyvert, és megeresztett még egy sorozatot a levegőbe. „Hagyjátok békén, különben halomra lőlek benneteket!”, üvöltötte. Zataki, meg az emberei el is engedték Duke-ot. Miután mocskosul leszidta őket – *ma foi, quel homme!* –, megállapodott velük: békén hagynak bennünket, és cserébe mi is hagyjuk, csinálják csak a forradalmukat. Én visszahozom ide a mollahot, Duke ott marad, Rudi pedig megtartja a csúzlit. Megeskette Zatakit és a mollahot, hogy nem szegik meg a szerződést, de én azért változatlanul nem bízom bennük. *Merde, merde* mind, *mon ami!* De Rudi... Rudi fantasztikus volt! Franciának kellett volna

születnie, olyan remek fickó! Egész nap próbáltam hívni őket, de senki sem válaszolt...

A repülőtér túlsó szélén, a barakkok közötti utcákból Centurion harckocsi bukkant elő, átcsörömpölt a nyitott térségen, és egyenesen a parancsnoksági épülethez, és a tiszti szálláshoz tartott. Nem messze tőlük megállt, hatalmasan, ijesztően, a lövegtornya pedig célpont után kutatva – lassan elkezdett körbefordulni. Aztán a lánctalpak váratlanul megcsikordultak, a páncélos megfordult a középpontja körül, és lőtt, egyenesen bele az első emeletbe, ahol Peshadi ezredes irodája volt. A védők megkövülve néztek, teljesen váratlanul érte őket az áruulás. A páncélos újból tüzelt, lövedéke nagy darabot szakított ki a falból, és berogyasztotta egy darabon a tetőt. Az épület lángra lobbant.

A földszintről és az emelet épen maradt részéből lövedékek árasztották el a tankot. Az épületből két katona vágatott ki gránátokkal, behajították őket a páncélos nyílásain, és máris rohantak fedezékbe. Nem érték el, az utcából érkező sorozatok lekaszálták őket, de a tank belsejéből is robbanás hallatszott, és a dörej nyomában tűz és füst tört elő. A lövegtorony teteje felpattant, és lángoló alak próbált kimászni a szűk résen. A romos épületből lövések özöne zúdult rá, és talán ketté is szelte volna, ha nem bukik rá a vastag páncélzatra. Enyhe szél fújt, és már a támaszpont másik végén is érezni lehetett a lőpor és az égett emberi hús nehéz, orrfacsaró bűzét. A harc több mint egy órán át tombolt még, aztán fokozatosan elcsitult. A nap, mintha csak a küzdelem teremtette hangulatnak próbált volna alájátszani, utolsó sugaraival vörös fénybe vonta a támaszpontot, amelynek a területén holtak és haldoklók heverték szanaszét. A lázadók végül kudarcot vallottak, mert nem sikerült az első, meglepetésszerű támadás során megölniük Peshadi ezredest és vezető tisztjeit. Nem állt át hozzájuk elég ember a támaszponton szolgálatot teljesítők közül, és mindössze egy támogatta őket a három páncélos közül.

Peshadi a vezértankból irányította katonáit, sikerült megvédenie az irányítótornyot, és vele a kommunikációs központot. Miután megfelelő nagyságú erőt gyűjtött maga köré, heves ellentámadást indított, és a hangárokból és a barakkokból is kiverte a forradalmárokat. Amikor az óvatos többség, a kivárni akarók – repülősök és a szárazföldi haderő katonái vegyesen – meggyőződtek

arról, hogy a mérleg nyelve egyértelműen a parancsnokuk javára billent, és a lázadóknak nem maradt esélyük, nem tétováztak tovább. Pillanatnyi halogatás nélkül örök, soha el nem múló hűségükről biztosítottak Peshadit és a sahot, felkapták addig gondosan féketett fegyvereiket, és ugyanolyan lelkesedéssel, ahogy fogadalmukat megtették, tüzelni kezdtek az ellenségre. Meglepően kevés lövésük talált azonban, és bár ezzel ő is tisztában volt, Peshadi nem parancsolta meg igazán hű embereinek, hogy az utolsó szálig kaszabolják le a menekülőket, hanem néhányuknak egéruat engedett. Egyetlen titkos, de szigorú parancsot adott csak ki, hogy öljék meg Huszain mollahot.

Huszainnak azonban, valamilyen módon, sikerült elmenekülnie.

– Itt Peshadi ezredes beszél! – zendült fel a támaszpont egész területén a hangszórókból, és minden rádiókészülékből a jól ismert, határozott hang. – Istennek hála, ellenségeink meghaltak, haldokolnak vagy fogságban vannak. Köszönöm ezt mindazoknak, akik hűségesek maradtak. Minden tiszt és katona gyűljön össze, és vegyen méltó búcsút dicső halottainktól, akik Isten nevében haltak meg! A tisztek haladéktalanul tegyenek jelentést alakulatuk létszámáról, a megölt támadókról! Orvosok és egészségügyiek! Lássanak el minden sebesültet, függetlenül a hovatartozásától! Isten hatalmas... Isten hatalmas! Hamarosan itt lesz az esti ima ideje. Ma én fogom vezetni! Mindenki legyen ott, hogy hálát tudjon adni az Úrnak!

Starke bungalójában Ayre, Manuela és Dubois a támaszpont központi rádiócsatornáján hallgatta a parancsnok üzenetét, amit az asszony fordított perzsáról angolra. Miután véget ért, a készülékből csak a statikus kisülések sercegése hallatszott. A bázis fölött füst lebegett, nehéz szag ülte meg a levegőt. A kis gázkandalló kellemes meleget varázsolt a házba, a két férfi csöndben, szótlanul iszogatta narancslével felöntött vodkáját, és néha Manuela is belekortyolt lassan fogyó ásványvizébe.

– Érdekes – mondta némi hallgatás után, amikor már össze tudta szedni magát annyira, hogy ne csak a körülöttük lezajlott gyilkos küzdelemre, Starkéra és Bandar-Deilamra gondoljon. – Érdekes, ahogy Peshadi a beszédét befejezte. Nem mondta, hogy sokáig éljen a sah. Biztos, hogy győzelmet aratott? A hangja olyan volt, mintha nagyon félne.

– A helyében én is azt tenném – válaszolta Ayre. – El fog... – Mindhárman felugrottak, mert megszólalt a belső, csak a támaszpont területén működő telefonvonalra kapcsolt készülék. Ayre a kagylóért kapott, és idegesen beleszólt: – Tessék!

– Itt Csangiz őrnagy. Ayre kapitány, azt az oldalt is megtámadták? Mi történt maguknál?

– Semmi. Egyetlen felkelő sem jött ide.

– Hála legyen érte az Úrnak! Mindannyian nagyon aggódtunk a biztonságukért. Biztos, hogy senki nem halt, vagy sebesült meg maguk közül?

– Senki... legjobb tudomásom szerint.

– Áldott legyen az Úr! Nálunk sokan. Szerencsére az ellenfelek között egyetlen sebesült sincs.

– Egy sem?

– Egy sem. Ugye nem haragszik, ha azt mondom, hogy senkinek ne szóljon rádióan erről az incidensről? Senkinek, kapitány! Biztonsági intézkedés. Ugye megérti?

– Tökéletesen, őrnagy!

– Akkor jó. Kérem, figyelje a bázis központi csatornáját... biztonsági okokból mi is figyelni fogjuk a magukét! Amíg a rendkívüli helyzet tart, kérem, ne használják a nagyfrekvenciájú adójukat, csak miután egyeztették velünk a dolgot. – Ayre érezte, hogy előnti agyát a vér, de uralkodott magán, és nem válaszolt. – Kérem, pontosan nyolcra jöjjön Peshadi ezredeshez megbeszélésre, most pedig szóljon Eszfandijának és az összes, maguknál dolgozó igazhitűnek, hogy jöjjenek az esti imára! Azonnal.

– Természetesen, de Nyüzszi... Eszfandijár egyhetes szabadságra ment. – Eszfandijár az IranOil helyi képviselője volt.

– Rendben. Akkor Pavud vezetésével küldje ide a többieket!

– Máris. – A vonal megszakadt. Ayre elmondta a többieknek, miről tárgyalt a parancsnok szárnysegédével, aztán ment szólni az iráni alkalmazottaknak.

A toronyba visszatérő Maszil meglehetősen nyugtalanul fogadta a hírt. – De kapitány kegyelmes úr! Én napnyugtáig ügyeletben vagyok – próbált tiltakozni. – Két 212-esünknek kell még érkeznie, és...

– Azt mondta, hogy haladéktalanul küldjem az összes igazhitűt. A papírjai rendben vannak, évek óta tartózkodik már Iránban. Tudják, hogy itt van, úgyhogy jobban teszi, ha megy... feltéve, hogy nincs valami félnivalója.

– Nem. Semmi az égadta világon.

Ayre tisztán látta a palesztin homlokán gyöngyöző, sűrű izzadságcseppeket. – Ne nyugtalankodjon, Maszil! – mondta. – Majd én bevezetem a fiúkat. Nem kell idegeskednie! Itt maradok, amíg vissza nem jön. Biztosan nem fog sokáig tartani.

Később, miután mind a két 212-es leszállt már, és Maszil még mindig nem tért vissza, egyre erősödő nyugtalanság vett erőt rajta. Hogy gyorsabban teljen az idő, belekezdett némi papírmunkába, de hamar abbahagyta, mert nem volt képes koncentrálni rá. Nyugtalanító gondolatok kötötték le a figyelmét, és egyedül annak tudott örülni, hogy a felesége és a kislánya biztonságban van Angliában, bármilyen rosszak is legyenek ott a körülmények, a sok eső, a viharos szél, az állandó sztrájkok és a tehetetlen, hozzá nem értő kormány miatt.

Már besötétedett, amikor a nagyfrekvenciájú vevőből váratlanul sercegés hallatszott. – Halló, Kovisz! Itt McIver beszél Teheránból...

11. fejezet

TEHERÁN – AZ S-G IRODÁJA, 18.50. – Halló, Kovisz! Itt McIver Teheránból. Hallotok? – ismételte meg McIver a hívást.

– Halló, Teherán! Itt Kovisz. Perc! – hangzott fel végre a Tomör, egy perc türelmet kérő válasz.

– Rendben, Freddy! – McIver visszatette az asztalra a mikrofont. Tom Locharttal, aki aznap délután érkezett meg, ültek az irodájában, annak az épületnek a legfelső emeletén, amely az S-G központjául szolgált azóta, hogy a vállalat csaknem tíz évvel korábban megkezdte a működését Iránban. A ház négyemeletes volt, lapos tetejű, amin Genny kellemes teraszt rendezett be sok növényvel, kerti székekkel, asztalokkal, és grillezővel. Beni Haszán tábornok, Andrew Gavallan barátja ajánlotta nagyon melegen ezt a helyet: – Andy Gavallan cégének csakis a legjobbat. Legalább fél tucat irodahelyiség van ott, az ár igen méltányos, a tető is a maguké, felszerelhetik rá a saját generátorukat és antennájukat, közel lesznek a repülőtérre vezető főúthoz, a bazarhoz is, és az én irodám sincs messze. Parkolni könnyen lehet, a közelben elegáns szállodák fognak épülni, és tessék, itt a *piece de resistance* is! – A tábornok büszkén lökte be McIver előtt a toalett ajtaját. A helyiség szűk volt, és nem igazán tiszta.

– Mi ebben a különös? – kérdezte tőle értetlenül McIver.

– Az, hogy az egyetlen az épületben. Máshol csak latrina van lyuk a padlóban, a csatorna fölött. Aki nem szokott hozzá, annak elég nehéz használni, különösen a hölgyeknek, akikkel néha előfordul, hogy belecsúsznak, és meglehetősen piszkosan kerülnek ki belőle – válaszolta jókedvűen a tábornok. Kellemes megjelenésű férfi volt, karcsú, délceg termetű, izmos.

– Mindenhol csak latrinák vannak?

– Még a legjobb házakban is, mindenfelé, leszámítva a legkorszerűbb szállodákat. Ha jól belegondol, Mac, a latrina higiénikusabb; az embernek egyetlen érzékeny testrésze sem ér hozzá semmilyen idegen tárgyhoz. És itt van még ez is. – A tábornok az öblítőtartályból kivezető, kis Tomlóre mutatott. – Vízzel szoktuk letisztítani magunkat. A bal kezét használja hozzá, mindig csak a balt, a jobb kéz evésre való. Ezért nem nyújtunk oda senkinek

semmit bal kézzel – az a legnagyobb modortalanságnak számít. Iszlám országban bal kézzel soha ne egyen, ne igyon, és ne felejtse el, hogy a legtöbb latrinán nincs vezetékes víz, úgyhogy kannát kell használni, ha az éppen van. Mint már mondtam, elég nehézkes a dolog, de hozzátartozik az életünkhöz. Egyébként az iszlám világban nincsenek is balkezesek. – Újból felhangzott a szívből jövő, jókedvű nevetés. – A legtöbb muszlim el sem tudja végezni a dolgát, ha nem guggol – tudja, úgy vannak beállva az izmok –, úgyhogy ha nyugati típusú vécével találkozik, arra is ráguggol. Maguknak ez biztosan szokatlan, de Ázsia nagy részén, a Közel-Keleten, Kínában, Indiában, Afrikában, Dél-Amerikában a vidéki településeken nincs folyó víz, sőt sokszor még a városokban sem...

– Kapsz egy pennyt, ha megmondod, mire gondolsz, Mac! – szolt Lochart. A magas kanadai épp szemközt ült McIverrel, egy másik fotelben. A szobában világos volt, és kellemes meleg, hála a saját generátoruknak.

– A guggolós vécékre gondoltam – válaszolta McIver. – Utálom a guggolós vécét és a seggmosót. Nem vagyok képes megszokni őket.

– Engem már nem zavar, szinte észre sem veszem. Nálunk is az van; Sarazad mondta ugyan, hogy esküvői ajándékként beszereltet nekem a lakásba egy vécésészét, de mondtam, hogy megvagyok nélküle. – Lochart kissé szomorúan mosolyodott el. – Én már megszoktam a latrinát, de Deirdre rettenetesen odáig volt miatta.

– Nem egyedül. Genny is megőrül tőle. Nem az én bűnöm, hogy a világ nagyobbik felén ezt használják. Hála istennek, nálunk a lakásban normális klozet van. Gen biztosan fellázadna, ha nem lenne. – McIver a rádió hangerőszabályzó gombjával játszadozott. – Gyerünk már, Freddy! – morogta. Az iroda falán sok térkép volt, fénykép viszont egy sem. Igaz, egy nemrég levették a helye még mindig tisztán látszott – a sah minden hivatalban kötelezően meglévő fényképe lógott ott. Odakint sötét volt, a városban sehol nem égtek az utcai lámpák, és csupán a több helyen is fellobbanó tüzek törték meg az egyhangú feketeséget. Puskalövések, géppisztolysorozatok hallatszottak, és közöttük a város már megszokottnak számító zaja, a Tomeg sűrűn ismétlődő „Alláh-u Akbar!” kiáltásai...

– Itt Kovisz! – jött végre hang a készülékből. – Ayre kapitány beszél. Tisztán, érthetően hallom, McIver kapitány!

Mindketten felkapták a fejüket, Lochart meg is merevedett egy pillanatra a fotelben. – Valami baj van, Mac – mondta. – Nem beszélhet nyíltan, valaki biztosan van ott, és hallgatja, mit tárgyaltok.

McIver lenyomta az adás-gombot. – Már nemcsak túlórázol, hanem a rádiót is magad kezeled, Freddy? – kérdezte, és közben nagyon vigyázott rá, hogy természetes legyen a hangja.

– Véletlenül éppen itt voltam, McIver kapitány!

– Minden ötször-öt? – A kifejezés eredetileg azt jelentette, hogy a rádióadás a legnagyobb erővel megy, a pilóták nyelvén viszont azt is, hogy minden rendben van.

– Igen, McIver kapitány – válaszolta Ayre olyan hosszúra nyújtott szünet után, amelyből egyértelműen kiderült, hogy éppen ellenkezőleg.

– Rendben van, Ayre kapitány! – mondta McIver, tudomására hozva Freddynek, hogy vette az üzenetet. – Legyen szíves, adja Starke kapitányt!

– Sajnos, nem tudom adni, uram! Starke kapitány még mindig Bandar-Deilamban van.

– Mit keres ott?! – kérdezte élesen McIver.

– Lutz kapitány azt az utasítást adta neki, hogy maradjon ott, Dubois kapitánynak pedig azt, hogy fejezze be azt az utat, amit az IranOil kért, és ön hagyott jóvá.

Indulás előtt Starkénak még sikerült elérnie rádión Teheránt, és beszámolnia McIvernek Huszain mollah követeléséről. McIver azt válaszolta neki, hogy ha Peshadi ezredesnek sincs ellene kifogása, akkor hozzájárul az úthoz, és kérte Starkét, hogy folyamatosan tájékoztassa a fejleményekről.

– A 125-ös jön holnap Koviszba, McIver kapitány?

– Lehetséges, bár előre sohasem lehet tudni. – Az S-G 125-ösének már előző nap meg kellett volna érkeznie Teheránba, de a repülőtér környéki zendülés miatt minden érkezést elhalasztottak két nappal, hétfőig. – Most próbáljuk elintézni, hogy egyenesen magukhoz repüljön. Elég nehezen megy, mert a katonai repülésirányítók... nagyon túlterheltek. A teheráni repülőtér, ööö, pillanatnyilag nem

működik, úgyhogy egyelőre nem tudunk elindítani innen egyetlen hozzátartozót sem. Szóljon Manuelának, hogy legyen készenlétben, hátha megkapjuk az engedélyt! – McIver gondterhelten ráncolta a homlokát, nem tudta, mennyit merjen még elmondani a nyílt rádióvonalon, aztán észrevette, hogy Lochart int neki.

– Add ide nekem, Mac! Freddy tud franciául – mondta halkán Lochart.

McIver rögtön felvidult, és egyből át is adta a mikrofont. – *Écoute*, Freddy – kezdte Lochart kanadai francia nyelven, amiről tudta, hogy még a franciául egyébként kiválóan beszélő Ayre is nehezen érti. – A marxisták Khomeini lázadóinak, és feltehetően néhány PFSZ-esnek a segítségével változatlanul megszállás alatt tartják a nemzetközi repülőteret, és övük az irányítótorony is. Ma esti híresztelések szerint katonai hatalomátvétel készül, állítólag a miniszterelnök is beleegyezett. Azt mondják, hogy a Teherán környéki csapatok végre megindultak, parancsot kaptak rá, hogy fojtsák el a lázadást, és lőjenek agyon mindenkit, aki nem engedelmeskedik. Mi a gond nálatok? Nincs valami bajod?

– Nincs különösebb! – válaszolta folyékony franciasággal, a mondat végét alaposan megnyomva Ayre. – Rám parancsoltak, hogy semmit se mondjak. Igazán nagy gond nincs is, de hallgatják, mit beszélünk. Búdösben – egymás között így nevezték Bandar-Deilamot, ahol állandóan érezni lehetett az olaj szagát – nagy a baj, és Boss is elment, előbb, mint kellett volna...

Lochart szeme elkerekedett a hír hallatán. – Kiabit megölték – súgta oda McIvernek.

– ...de az öreg Rudi kézben tartja a dolgokat, és Duke-nak sincs baja. Jobb, ha most befejezzük! Figyelnek.

– Értem. Vigyázz magadra! Mondd meg a többieknek is, hogy legyenek észnél, és hogy mi jól vagyunk! – válaszolta Lochart, és anélkül, hogy lélegzetvételnyi szünetet tartott volna, még hozzátette: – És holnap küldjük a pénzt az embereiteknek.

– Nem hülyéskedsz, haver? – kérdezte a korábbiánál sokkal vidámabb hangon Ayre.

– Nem hülyéskedem – mondta, nevetve Lochart. – Tartsatok rádióügyeletet, mihelyt van valami újabb fejlemény, rögtön

értesítünk benneteket! Adom még McIver kapitányt. Insa Allah! – búcsúzott el, és átadta a mikrofont McIvernek.

– Kapitány, tegnap, vagy ma kaptak valamilyen hírt Lengehből?

– Nem. Próbáltuk ugyan elérni őket rádión, de nem sikerült. Biztosan a rossz légköri viszonyok miatt. Ha ezt a beszélgetést befejeztük, újból megpróbáljuk.

– Köszönöm. Mondja meg Scragger kapitánynak, hogy üdvözlöm, és emlékeztesse rá, hogy a jövő héten esedékes lesz nála az újabb orvosi vizsgálat! – McIver nem igazán vidáman elmosolyodott, és még hozzáfűzte: – Starke azonnal hívjon fel, mihelyt visszatért!

Szétbontott, Lochart pedig elmesélte, mit mondott franciául Ayre, aztán töltött magának egy újabb whiskyt.

– Hé, és velem mi lesz?! – kérdezte szemrehányóan McIver.

– Te is tudod, Mac, hogy...

– El ne kezd! Hallom anélkül is éppen eleget. Egy lazát tölts csak!
– Míg Lochart öntött, McIver kibámult az ablakon, de nem látott odakint semmit. – Szegény Kiabi. Igazán remek ember volt! Becsületesen szolgálta a hazáját, és velünk is tisztességesen viselkedett. Miért kellett megölniük?! Örültek! Rudi, amint utasítja Dukeot és utasítja Marcot... Mi az ördögöt akart ez jelenteni?

– Csak azt, hogy valami komoly probléma volt, de Rudinak sikerült kézben tartania a dolgokat. Freddy elmondta volna, ha nem így van. Gyorsan kapcsol, franciául is jól tud, úgyhogy megtalálta volna a módját. Idő volt rá elég, még ha figyelték is, bár fogalmam sincs, kik azok az „ők”. Talán ugyanaz történt náluk is, ami Zagroszban vetett föl egy lehetőséget Lochart.

Jazdek falu lakosai azon a napon jelentek meg a zagroszi bázison, amelyiken Lochart visszatért a szabadságáról. A mollahjuk megkapta Khomeini utasítását, hogy indítsa el a felkelést „a sah jogtalanul hatalmat bitorló kormánya” ellen, és vonja ellenőrzése alá a környéket. A mollah ott született és nőtt fel a faluban, és bölcs, megfontolt ember volt, mint mindenki, aki a télen vastag hótól elzárt, és az év többi részében is csak nagy nehézségek árán megközelíthető hegyvidéken élt. Ráadásul a rendőrfőnök, aki ellen a lázadást kellett volna vezetnie, az unokatestvére volt, és Násziri, a bázis igazgatója a felesége Sirázban élő nővérének a lányát vette feleségül. Mindezek

felül valamennyien a nomád kaskajok aprócska, évszázadokkal ezelőtt ezen a területen megtelepedett törzséhez tartoztak, a galezánokhoz, a rendőrfőnök pedig – Nicshak hán – egyben a kalandárjuk, választott vezetőjük is volt.

A mollah, nagyon helyesen, megbeszélte hát a dolgot Nicshak hánnal, aki egyetértett azzal, hogy ősi ellenségük, Pahlavi sah ellen feltétlenül fel kell lázadni, a forradalmat minden fegyverforgatásra képes férfinak a levegőbe leadott üdvlövésekkel kell köszöntenie, és ő majd másnap átveszi az új hatalom nevében a külföldiek repülőterét.

Virradatkor érkeztek, fegyveresen, kivétel nélkül a falu összes férfia. Nicshak hán akkor már nem rendőregyenruhát viselt, hanem hagyományos törzsi öltözéket. Alacsonyabb volt Lochartnál, de zömök, erős ember, kőkemény izmú, és a kezében puskát szorongatott, mellén pedig töltényhevederek futottak keresztbe. Ahán előzetes kérésére Lochart és Jean-Luc Sessonne a bázis bejáratát szimbolizáló, sebtében elkészített kőrakásoknál fogadta őket. Lochart tisztelgett, és egyetértett azzal, hogy Nicshak hánnak joga van rendelkeznie a támaszponton. A két kőhalmot ünnepélyesen a földdel tették egyenlővé, mindkét oldalról lelkes üdvrivalgások hallatszottak, és rengeteg, a levegőbe leadott lövés dördült el. Utána Nicshak hán virágcsokrot adott át Jean-Luc Sessonne-nak, mint Franciaország képviselőjének, és a galezán-kaskajok nevében köszönetet mondott neki azért, mert hazája támogatta Khomeinit, aki megszabadította őket az ellenségüktől, Pahlavi sahtól. „Hála legyen az Istennek, mert ez az önmaga kikiáltotta királyok királya, aki szentségtörésében odáig vetemedett, hogy a hős és dicső Küroszig és Dáriusig próbálta visszavezetni a családfáját, ez az Árják Villáma és külföldi ördögök lakája végre elmenekült, gyáván, asszonyként megszökött, hogy mentse az életét!”

További bátor szónoklatok hangzottak még el mindkét oldalról, nagy ünnepséget rendeztek, Nicshak hán pedig, a mollahhal az oldalán, megkérte Tom Lochartot, a Zagrosz-Háromon tartózkodó külföldiek törzsi vezetőjét, hogy dolgozzanak tovább az új hatalomnak úgy, ahogy addig, és Lochart ezt komolyan, felelősségteljesen meg is ígérte.

– Bízunk benne, hogy Rudiék ugyanolyan szerencsések, mint te voltál Zagroszban, Tom! – mondta az ablaktól visszafordulva McIver. Tudta, hogy többet úgysem tehet az érdekükben, legfeljebb

imádkozhat értük. – Egyre rosszabbá válik a helyzet. – Nagyon megrázta Kiabi halála, ami számukra sem ígért semmi jót. Hogy az ördögbe tudnám elküldeni Teheránból Gennyt, és hol a fenében lehet Charlie, gondolta.

Pettikin felől azóta sem kaptak biztos hírt, hogy előző reggel elindult Tebrizbe. A Galeg Morghin dolgozó földi kíséretük összevissza beszéltek mindent – hogy Pettikint elrabolták, rákényszerítették, hogy „három ismeretlen személlyel” szálljon fel, hogy „az iráni légierő három pilótája rabolta el a 206-ost, és a határ felé menekült vele”, hogy „a három utas az országból menekülő magas beosztású személy” volt. Miért három utast említ mindegyik történet, kérdezte magától McIver? Azt tudta, hogy Pettikin biztonságban eljutott a repülőtérre, mivel a kocsija még mindig ott állt, bár a tankja üres volt, a rádiót kitépték belőle, és összetörtek benne mindent, amit csak lehetett. Bandar-Pahlaviban viszont, ahol üzemanyagot kellett volna felvennie, semmit sem tudtak róla, Tebriz pedig olyan messze volt, hogy oda csak ügyel-bajjal vergődhetett el. McIver csöndesen káromkodott; rettenetesen elege volt már ebből a napból.

Egész nap dühös hitelezők nyaggatták, a telefonok nem működtek, a telex úgy magába gyúrta a papírt, hogy órákba telt, míg kitisztították, és déli találkozója Valik tábornokkal, akiről Gavallan azt mondta, hogy ezentúl hetente készpénzben fog fizetni, katasztrofálisnak bizonyult.

– Mihelyt a bankok kinyitnak, azonnal törlesztjük a tartozásainkat.

– Az isten szerelmére, ezt mondja már hetek óta – válaszolta ridegen McIver. – Szükségem van pénzre.

– Mindenkinek szüksége van rá – válaszolta a dühtől remegve, de visszafogott hangon a tábornok, mert biztos volt abban, hogy a külső irodában ülő iráni alkalmazottak hallgatónak. – Polgárháború van, és nem nyitathatom ki erővel a bankokat. Várnia kell. – Köpcös, kövér ember volt, sötét bőrű, az iráni hadsereg egykori tábornoka, drága ruhában, drága karórával. Még lejjebb halkította a hangját, és úgy folytatta: – Ha azok az ostoba amerikaiak nem árulják el a sahot, és nem beszélnek rá, hogy vessen béklyót dicső fegyveres erőinkre, akkor most nem volna ekkora a baj.

– Én brit vagyok, mint tudja, a bajt pedig önmaguknak köszönhetik.

– Brit, amerikai, mi a különbség? Mindannyian hibásak. Egyformán elárulták a sahot és Iránt, úgyhogy most fizessenek is érte.

– Miből? – kérdezte gyászos arccal McIver. – Maguknál van az összes pénzünk.

– Ha nem volnának iráni partnereik – személy szerint én –, akkor nem lenne egyetlen centjük sem. Andy nem panaszkodik. Telexet kaptam nagyra becsült kollégámtól, Dzsavada tábornoktól, aki arról tájékoztatót, hogy Andy ezen a héten fogja aláírni a Guerney megbízásainak az átvételéről szóló új szerződést.

– Andy pedig azt mondja, maga telexben ígérte meg neki, hogy ellát bennünket készpénzzel.

– Azt ígértem neki, hogy megpróbálom – válaszolta a tábornok, és ha komoly erőfeszítés árán is, de fékezte a dühét, mivel szüksége volt McIver együttműködésére. Megtörölte izzadó homlokát, és kinyitotta az irattáskáját, ami Tomve volt ugyan nagy címletű riálokkal, de McIver a felhajtott tető miatt ezt nem látta. Kivett belőle egy kisebb köteggel, és szertartásosan leszámolt 500 000 riált, ami mintegy 6000 amerikai dollárnak felelt meg. – Tessék! – mondta fensőbbes hangon, és a táská fedelét becsukva a maradékot visszarakta az asztal alá. – A jövő héten én, vagy valamelyik kollégám hozunk még. Méltóztasson aláírni az elismervényt!

– Köszönöm. – McIver odafirkantotta a kézjegyet a papírra. – Mikor várható...

– A jövő héten. Ha a bankok kinyitnak, minden hátralékunkat törlesztjük. Mi mindig megtartjuk a szavunkat. Mindig. Nem intéztük el a Guemey-szerződést is? – Valik előrehajolt, és még jobban lehalkította a hangját. – Most pedig lenne egy kérésem. Holnapra kellene nekem egy 212-es ügy, hogy valamikor reggel el tudjak indulni vele.

– Hová?

– Abadánban kell megnéznem néhány létesítményt – válaszolta a tábornok, közben pedig McIver látta, hogy erősen izzad.

– És honnan szerezzem be a szükséges engedélyeket, tábornok? Most, hogy a teljes légterüket a katonák ellenőrzik és...

– Ne törődjön az engedéllyel, csak...

– Ha nincs a katonai légi irányítás által előzetesen jóváhagyott útvonaltervünk, akkor a felszállás illegálisnak minősül.

– Bármikor mondhatja, hogy kért engedélyt, és szóban meg is adták. Mi ezzel a probléma?

– Először is, ellenkezik az iráni törvénnyel, tábornok, az önök törvényével – kezdte sorolni McIver. – Másodszor, még ha szóban jóvá is hagyták az útvonaltervet, mihelyt a gép túljut a teheráni körzeten, azonnal be kell jelentkeznie a következő irányítóponton és meg kell adnia a regisztrációs számát – minden felszállási engedélyt kérő gépet regisztrálnak a légierjük főparancsnokságán, ahol a helikoptereket még a polgári repülőgépeknél is szigorúbban figyelik –, és ha nincs regisztrációs száma, a repülésirányító azonnal kiadja a parancsot, hogy szálljon le a legközelebbi légi támaszponton, annak az irányítótornyát pedig haladéktalanul értesíti. Amikor leszáll, kellemetlen, ámde a szabályoknak tökéletesen megfelelő módon fegyveresek fogadják, a gépet elkobozzák, az utasait és a személyzetét lakat alá teszik.

– Találjon valamilyen megoldást! Nagyon fontos útról van szó. Ettől függ a... hm... Guernei-szerződés sorsa. A 212-es kilenckor legyen... mondjuk, Galeg Morghin!

– Miért éppen ott? Miért nem a nemzetközi repülőtéren? – kérdezte McIver.

– Kényelmesebb... és ott most csönd van.

McIver érezte, hogy ezzel a tervezett úttal valami nincs rendben. Valik a rangjánál, tekintélyénél fogva minden további nélkül jóváhagyhatta volna az útvonaltervet, nem volt szüksége arra, hogy szívességet kérjen tőle. – Rendben van, megpróbálom – felelte. Elővette az útvonaltervek úrlapjait tartalmazó Tomböt, látta, hogy az utolsó benyújtott kérelem Pettikin tebrizi útjára vonatkozott, és újból elkomorult. Hol az ördögben lehet? Az „utasok” rovatba beírta Valik tábornoknak, az IHC elnökének a nevét, és átnyújtotta az asztal fölött a Tomböt. – Legyen szíves, írja alá!

Valik gőgös mozdulattal visszatolta. – Fölösleges, hogy szerepeljen rajta a nevem, írjon be négy utast – a feleségem és a két gyerekünk is velem jön –, és némi poggyászt! Egy hétig maradunk Abadánban, utána visszajövünk. Gondoskodjon róla, hogy a gép kilencre Galeg Morghin legyen!

– Sajnálom, tábornok, az utasok nevének szerepelnie kell az úrlapon, különben a légielő nem fogadja el az útvonaltervet. Minden utast név szerint fel kell sorolni. Kérek engedélyt, ha akarja, de különösebb reményt nem fűzök hozzá, hogy meg is adják – mondta McIver, és elkezdte beírogatni az utasok rubrikáiba a neveket.

– Ne! Várjon! Semmi szükség a nevekre! Írja azt, hogy a gép alkatrészeket szállít Abadánba. Biztosan van néhány tartalék alkatrész, amit el kell küldenie. – Valik homlokáról most már vastag patakokban ömlött az izzadság.

– Természetesen, de azért írja csak alá a megrendelő helyén, írja be az összes utast és az úti célt is!

A tábornok arca elvörösödött az indulattól. – Elintézi anélkül, hogy engem belevonna! Megértette?!

– Nem tehetem! – válaszolta ugyanolyan türelmetlenül McIver. – Még egyszer elmondom, a légielő ragaszkodni fog ahhoz, hogy pontosan tudja, kik az utasok, és hová repülnek. Képtelenség levakarni őket, olyanok, akár a légyapír. Azt is megmondom előre, hogy ha benyújtjuk a kérvényt, a korábban megszokottnál sokkal több kérdésük lesz. Hetek óta így van. Teheránban egészen más a helyzet, mint délen, ahol változatlanul gond nélkül tudunk repülni.

– Fontos alkatrészeket szállító járatról van szó. Egyszerű! – próbált határozott maradni Valik.

– Szó sincs arról, hogy egyszerű lenne! Galeg Morghin a katonák fel sem engedik a gépre, amíg nincsenek rendben a papírjai, és a torony sem adja meg a felszállási engedélyt. Látni fogják magukat, az isten szerelmére! – McIver kezdte végképp elveszíteni a türelmét a tábornok értetlensége miatt. – Miért nem intézi el maga az engedélyt? A legjobb kapcsolatai vannak egész Iránban. Ezt már többször is nyomatékosan a tudomásomra hozta. Nem hiszem, hogy bármilyen problémája adódhatna.

– A mi gépeinkről van szó. A mieink!

– Igen – válaszolta komoran McIver. – Mihelyt kifizették őket! Egyelőre ott tartunk, hogy kis híján négymillió dollár hátralékuk van. Ha Abadánba akar menni, az a maga dolga, de ha az S-G egyik helikopterén kapják el, hamis papírokkal, amelyeket nekem muszáj aláírnom, akkor nemcsak maga és a családja kerül börtönbe, hanem én és a pilóta is. A gépeinket eltiltják a repüléstől, és nekünk itt örökre végünk. – A börtönnek már a pusztá gondolatától is borsózott a háta. Ha a SAVAK-ról és az iráni börtönökről szóló történeteknek csak a tizede igaz, gondolta, akkor rosszabbak a kénköves pokolnál is.

Valiknak sikerült legyűrnie az izgalmát; hátradőlt, és ragyogó, olajozott mosoly jelent meg az arcán. – Mi értelme van barátok között a veszekedésnek, Mac? Sok ügyet harcoltunk már végig kettesben – mondta. – Gondoskodom róla, hogy megérje. Magának, és a pilótának is. – Elővette az asztal alól az irattáskát, és kinyitotta. – Nos? Tizenkétfélmillió riál, csak maguknak?!

McIver rezzenéstelen arccal bámult az óriási halom pénzre. Tizenkétfélmillió riál nagyjából százötvenezer amerikai dollárnak, és több mint százezer angol fontnak felelt meg. Nézte egy darabig a pénzkötegeket, aztán határozottan megrázta a fejét.

– Rendben van, tizenkétfélmilliót kapnak fejenként, plusz állom a költségeket – mondta Valik tábornok. – A felét most, a másik felét pedig akkor, amikor épen, egészségesen leszálltunk a kuvaiti repülőtéren. Nos? Mit szól hozzá?

McIver nagyon megdöbbsent – nem pusztán a pénz látványától, hanem azért is, mert Valik nyíltan bevallotta, hogy Kuvaitba akar menekülni, amit gyanított ugyan, de szándékosan nem akart hinni benne. Ez ugyanis száznyolcvan fokos fordulatot jelentett mindahhoz képest, amit a tábornok hónapokon keresztül állított. Egyfolytában arról beszélt ugyanis, hogy csak pillanatok kérdése, és a sah leszámol belső ellenzékével, rögtön utána pedig Khomeinivel. És még azután is, hogy a sah egészen váratlanul elhagyta Teheránt, Khomeini pedig megdöbbsentő körülmények közepette visszatért – Jézusom, lehetséges, hogy az egész mindössze tíz napja történt? –, Valik változatlanul azt bizonygatta, nincs miért aggódni, mivel Bahtjár és a császári vezérkar tábornokai alkotják a mérleg nyelvét, és soha nem engedik meg, hogy „a Khomeini védőszárnyai alatt lopakodó kommunista forradalom győzelmet arasson”. Az Egyesült Államok sem fogja megengedni. Soha! A megfelelő időpontban a hadsereg

átveszi a hatalmat. Valik még tegnap is ezt ismételtette magabiztosan. Kijelentette, hogy a katonai alakulatok bármelyik pillanatban megindulhatnak a laktanyáikból, és hogy Doshan Tappeh volt az első jel, ahol a Halhatatlanok leverték a légierő kadétjainak lázadását.

McIver elszakította tekintetét az óriási halom pénzről, és keményen a vele szemben ülő férfira nézett. – Mit tud, amit mi nem? kérdezte keményen.

– Miről beszél? – kérdezett vissza Valik, de zavartan egyből el is vörösödött. – Nem tudok sem...

– Valami történt, ugye?

– Muszáj menekülnöm, a családommal együtt – válaszolta a tábornok, most már a végső kétségbeesés határán. – Borzalmas hírek keringenek, és akár katonai puccs lesz, akár polgárháború, Khomeinivel vagy nélküle, rajtunk mindenképpen ott a bélyeg. Hát nem érti?! A családomról van szó, Mac! El kell vinnem őket addig, amíg a körülmények nem rendeződnek. Tizenkétfélmillió! Na?!

– Miféle híreket hallott?

– Híreket! – Valik nem is mondta, dühösen köpte a szót, de bővebb magyarázatot adni nem volt hajlandó. – Szerezze meg az útvonalengedélyt! Előre fizetek.

– Bármennyit ajánl is érte, nem vagyok rá hajlandó. Becsületesen akarom csinálni.

– Ostoba képmutató! Becsületesen?! Úgy tesz, mintha nem Iránban dolgozna már évek óta. *Piskés!* Mennyit osztogatott szét személy szerint is az asztal alatt? *Piskés!* Mit gondol, hogyan lehetett megszerezni a szerződéseket? A Guerney-szerződést például? *Piskés!* Feltűnés nélkül az odatartott tenyérbe rakott készpénz segítségével. Tényleg annyira ostoba, hogy nem tudja, hogyan működnek a dolgok Iránban?

– Ismerem a *piskést*, nem vagyok ostoba, és tudom, hogy Iránnak megvannak a maga hagyományai – válaszolta komoran McIver. – Igen. A maga egészen különös hagyományai. A válaszom mégis: nem!

– Akkor a gyerekeim és a feleségem vére a maga lelkén fog száradni. És az enyém is!

– Miről beszél?

– Fél talán az igazságtól?

McIver nem válaszolt rögtön. Genny és ő nagyon szerette Valik feleségét és a két gyereket. – Mitől olyan biztos benne?

– Van... van egy unokatestvérem a rendőrségnél. Látott... egy titkos, a SAVAK által összeállított listát. Az én nevem is rajta volt... holnapután, sok ismert személlyel együtt le akarnak tartóztatni bennünket, engedményként... az ellenzéknek. És a családomat is! Tudja, hogyan bánnak... hogyan bánnak a nőekkel és a gyerekekkel a...
– Valik hangja elcsuklott, képtelen volt befejezni a mondatot.

Felesleges is lett volna, McIver ellenállása anélkül is összeomlott. Hallotta az elborzasztó történeteket arról, hogyan kínoztak meg a SAVAK-nál asszonyokat és gyerekeket a letartóztatott családfő előtt azért, hogy rávegyék, ismerjen be mindent, amivel vádolják, vagy csak úgy, pusztán perverz gonoszságból, az élvezet kedvéért. Rendben van – mondta megadóan, úgy érezve, hogy csapdába csalták. – Megpróbálom, de ne számítson rá, hogy megkapja az engedélyt. Abadánba egészen biztos, hogy nem mehet. Törökország volna a legjobb. Talán el tudnánk vinni magukat Tebrizig, ahonnan gépkocsival mehetnének tovább, és átkelhetnének a határon. Biztosan vannak ott barátai. Arról sem lehet szó, hogy Galeg Morghin szálljanak fel a gépre. Anussal és a gyerekekkel nem tudnának észrevétlenül feljutni rá, de az is lehet, hogy már a repülőtér előtt feltartóztatnák magukat. Teheránon kívül kell felszállniuk, valahol a radarok közvetlen hatókörén túl.

– Rendben van. Abadánhoz azonban ragaszkodom.

– Miért? Ha oda akar repülni, felére csökkenti az esélyeiket.

– Muszáj. A családom... apám és anyám gépkocsival oda utazott. Galeg Morghit illetően természetesen igaza van. Felvehetnének bennünket például Teheránon kívül... – Valik kis időre elgondolkodott, majd rátalálva a helyesnek vélt megoldásra, lázas sietséggel folytatta: – ...a várostól délre, ahol az olajvezeték a Zehsan folyót keresztezi. Délelőtt tizenegykor ott leszünk. Az isten áldja meg magát, Mac! Ha... ha engedélyt kér rá, hogy alkatrészeket szállíttasson, én elintézem, hogy meg is kapja. Könyörgöm, tegye meg!

– És a tankolás? Ha leszállnak üzemanyagért, a repülőtér ügyeletes tisztjének azonnal jelentenie kell az érkezésüket, és rögtön

letartóztatják magukat.

– Az iszfaháni légitámaszponton kérjen engedélyt az utántöltésre! Majd... Az ottaniakkal én elintézem a dolgot – mondta a tábornok, és jókora adag izzadságot törölt le az arcáról.

– És ha valami mégsem úgy alakul, ahogy kellene?

– Insa Allah! Tartalék alkatrészek szállítására kérjen engedélyt! Nevet ne írjon az úrlapra, különben rögtön megölnek, vagy még rosszabb sorsban lesz részem, ugyanúgy Anusnak, Dzsálálnak és Setaremnek is. Kérem!

Miközben válaszolt, McIver tisztában volt vele, hogy örültség, amire vállalkozik. – Bandar-Deilamba szánt alkatrészek szállítására kérek engedélyt. Éjfélre már tudni fogom, hogy megadták-e. Elküldök valakit a kérvénnyel, hogy várja meg a jóváhagyást, és hozza rögtön a lakásomra. A telefonok nem működnek, tehát el kell jönnie hozzám, hogy megtudja, így legalább marad időm arra, hogy átgondoljam a dolgot, és eldöntsem, igen vagy sem.

– De hát...

– Éjfélkor!

– Rendben van. Nagyon is rendben. Ott leszek.

– Mi a helyzet a többi partnerrel?

– Ők... ők nem tudnak az egészről semmit. Emir Paknuri, vagy valaki más majd helyettesít.

– És a hetente esedékes pénzek? – kérdezett tovább McIver.

– Tőlük fogja megkapni. – Valik újból megtörölte a homlokát. – Az Úr áldása legyen magán! – Fölvette a kabátját, az ajtóhoz ment, a táskája pedig ott maradt az íróasztalon.

– Vigye magával! – szólt utána McIver.

– Azt akarja, hogy Kuvaitban fizessek? – kérdezte hirtelen visszafordulva a tábornok. – Esetleg Svájcban? Milyen valutában?

– Nem lesz semmiféle fizetség. A helikopter igénybevételéhez joga van. Talán sikerül eljuttatnunk magukat Bandar-Deilamig... Onnantól kezdve aztán azt tesznek, amit akarnak.

Valik hitetlenkedve nézett McIverre. – De... de még ha így van, akkor is fizetnie kell a költségeket... a pilótát, bármit.

– Nem. Ellenben adhat nekem ötmillió riált a partnerek tartozása fejében. Nagy szükségünk van rá. – McIver sietve megírta az átvételi elismervényt, és odanyújtotta a tábornoknak. – Ha elmegy, a többiek nem biztos, hogy igazán bőkezűek lesznek.

– Egészen biztos, hogy a jövő héten ki fognak nyitni a bankok. Igen, ebben teljesen biztosak vagyunk.

– Bízunk benne, hogy így lesz, és megkapjuk, ami jár nekünk! – Valik arckifejezését látva McIver tudta, hogy a tábornok fejben villámgyorsan számol, és örültnek tartja őt, mert nem fogadta el a *piskest*. Abban is biztos volt, hogy igyekszik majd megvesztegetni a pilótát, bárki legyen is az, rávenni, hogy – amennyiben a gép egyáltalán kijut Teherán körzetéből – vigye el őket végső úti céljukig, és az maga lesz a legteljesebb katasztrófa.

Most pedig az irodájában, tompán belebámulva az éjszakába, és tudomást sem véve a fegyverropogásról, és a város eget néhol vörösre festő tüzekről, csak arra tudott gondolni: Jézusom, a SAVAK! Muszáj megpróbálnom segíteni nekik! Muszáj! Szerencsétlen kis kölykök, szegény asszony. Meg kell próbálnom! De aztán, még ha előre figyelmeztetem is, ellen tud-e majd állni a pilóta, amikor Valik pénzt kínál neki? Ha itt és most tizenkétfélmilliót ajánlott, akkor Abadánban ennek a dupláját. Tom tudná mire költeni azt a pénzt, de Nogger Lane és én is. Bárki. Egy rövid út az Öblön keresztül, egészen rövid, ami után vissza sem kell jönni. Honnan az ördögből szerzett Valik ennyi készpénzt? Természetesen egy bankból.

Hetek óta tartotta már magát a szóbeszéd, hogy bizonyos, jó összeköttetésekkel rendelkező személyek képesek pénzt felvenni, és kijuttatni Teheránból annak ellenére, hogy a bankok – elvben – zárva tartanak. Még nagyobb kenőpénzért cserébe azt is el lehetett érni, hogy az összeget titkos svájci bankszámlára utalják, és a svájci bankok állítólag alig győzték könyvelni a hirtelen megszorodott átutalásokat, fogadni a készpénzes betéteket. Milliárdokról szóltak a hírek. Elég volt pár milliót a megfelelő kézbe helyezni, és bármit el lehetett intézni. De hát nem ugyanez a helyzet egész Ázsiában, kérdezte magától McIver. Légy őszinte magadhoz, és ne csak Ázsiára gondolj! Így megy ez az egész világon.

– Tom! – szólt fáradtan Lochartnak. – Próbálj utánanézni a légi irányításnál, hogy a 212-es megkapta-e a felszállási engedélyt! –

Lochart rutinszerűnek hitte a tervezett utat, McIver ugyanis csak annyit mondott neki, hogy napközben találkozott Valikkal, és a tábornok adott némi készpénzt, a beszélgetés további részéről azonban nem ejtett szót. Még mindig nem döntötte el, melyik pilótát bízza meg a feladattal, és a legszívesebben maga csinálta volna, hogy senkit ne sodorjon veszélybe. Átkozott orvosi felülvizsgálat! Rohadt szabályok!

Lochart éppen odament a rádióadóhoz, amikor a külső irodából erős zaj hallatszott, majd kivágódott az ajtó. Karján zöld szalagot viselő fiatalember bukkant fel géppisztollyal a vállán, és mögötte még legalább öten-hatan. Az iráni munkatársak rémülten, mozdulatlanul merevedve nézték, amint a fiatalember szúrósan McIverre nézett, aztán belepillantott a kezében tartott papírba.

– Szalaam, aga! McIver kapitány? – kérdezte Locharttól bizonytalan, erős akcentusa angolsággal.

– Szalaam, aga! Én vagyok McIver kapitány – mondta kényszeredetten McIver, és arra gondolt, vajon nem ugyanannak a csoportnak a tagjai törtek-e be hozzájuk, amelyik meggyilkolta szerencsétlen Kiabit. A második gondolata már az volt, hogy miért is nem állt határozottabban a sarkára, és ragaszkodott ahhoz, hogy Gen elhagyja Iránt, a harmadik pedig, hogy a fogas alatt, az éppen csak bekattintott, de kulcsra nem zárt irattáskában ott a nagy halom pénz.

– Értem – válaszolta a fiatalember, és udvariasan bólintott hozzá. A szeme körül karikák sötétlettek, az arcvonásai kemények voltak, és bár huszonöt évesnél nemigen lehetett idősebb, egészében meglett férfi benyomását keltette. – Veszélyes itt maguknak. Kérem, menjenek! Ennek a házTombnek a bizottságától vagyunk. Kérem, menjenek! Most.

– Rendben van. Hát persze... Köszönöm. – McIver már kétszer is gondolt rá, hogy az utcai zavargások miatt ki kellene üríteni az irodát, bár furcsa módon az utcákat elárasztó Tomeg fegyelmezettnek látszott, és a parkoló gépkocsikat leszámítva kevés kárt tett az európaiak vagyontárgyaiban. Ez volt az első eset, amikor valaki fölkereste azért, hogy figyelmeztesse. Locharttal együtt engedelmesen fölvtették hát a kabátjukat, McIver bezárta a táskát, és leoltotta a villanyt.

– Hogy tudnak világítani, amikor sehol sincs áram?

– Saját generátorunk van. Fent a tetőn.

A fiatalember arcán különös mosoly jelent meg, fogsora hófehéren megvillant. – Külföldieknek van generátor és meleg, irániaknak nincs.

McIver válaszolni akart, de meggondolta magát.

– Kapott üzenet? Üzenet, hogy menni? Üzenet ma?

– Igen. – Egy üzenet az irodába érkezett, egy másikat pedig Genny talált odahaza, a levélszekrényben. Mindkettőnek azonos volt a szövege: December 1-jén figyelmeztették, hogy távozzon. Miért van még mindig itt, ha nem ellenség? Kevés ideje maradt. Az aláírás: Az Iráni Iszlám Köztársaság egyetemi támogatói.

– Maguk az egyetemről jöttek?

– Mi vagyunk a bizottságuk. Kérem, menjenek! Ellenségek jobb, ha soha nem jönnek vissza. Nem?

McIver és Lochart otthagya az irodát, a felkelők pedig lekísérték őket a lépcsőn, hogy biztosak legyenek a távozásukban. A házban már hetek óta nem működött a lift.

A kapun kilépve az utcát nyugodtnak találták, sehol nem látszottak tüntetők, felgyújtott járművek, és a lövések is csak távolról, halkán jutottak el hozzájuk.

– Ne jöjjenek vissza! Három nap.

– Az lehetetlen! – tiltakozott McIver. – Rengeteg holmink...

– Veszély. – A fiatalember és hasonló korú társai, akik közül kettőnél csak rövid bot volt, kettőnél pedig semmi, komor arccal néztek rájuk. – Ne jöjjenek vissza! Nagyon rossz. Három nap, bizottság mondja. Ért?

– Igen, de valamelyikünknek muszáj feltöltenie a generátort, különben a telex leáll, és megszakad a kapcsolatunk...

– Telex nem fontos. Ne jöjjenek vissza! Három nap. – A fiatalember minden ingerültség nélkül intett, hogy távozzanak. – Itt veszély. Ne felejtse el, kérem! Jó éjszakát!

McIver és Lochart beszállt az épület alatti garázsban hagyott kocsijába, és közben mindketten érezték hátukon az irigy, sóvárgó tekinteteket. McIver 65-ös évjáratú, négyülékes Rover kupéjával volt, amit meghitten Lulunak becézett, és féltőn gondozott. Lochart Scot

Gavallan kocsiját vette kölcsön, lerobbant, öreg Citroent, ami kívülről nagyon elhanyagoltnak látszott ugyan, de a motorját alaposan feltuningolták, a fékjei kiválóan működtek, és ha kellett, nagyon gyors volt. Elhajtottak, de a második sarok után, szorosan egymás mellett, megálltak.

– Ezek a marhák komolyan gondolták, amit mondtak – szólt dühösen McIver. – Három nap? Nem maradhatok távol három napig az irodától!

– Most mi lesz? – Lochart a visszapillantó tükörbe nézve észrevette, hogy a fiatalemberek is kijöttek a ház sarka mögül, és figyelik őket. – Jobb volna, ha indulnánk! A lakásodnál találkozunk – mondta sietve.

– Rendben van, de ráérünk reggel is. Most úgysem tudunk csinálni semmit.

– De nekem vissza kell mennem Zagroszba. Már ma el kellett volna mennem:

– Tudom. Maradj még egy napot, és utazz holnapután! Nogger majd elvezeti azt az alkatrészt szállító gépet, ha megjön az engedély, amit erősen kétek. Gyere át hozzánk tíz óra körül!

A fiatalemberek látták, amint távoztak, és a vezetőjük, Ibrahim örült, hiszen nem akart összeütközésbe kerülni külföldiekkel, vagy megölni őket. Csak a SAVAK embereit. És a bűnös rendőröket. És Irán belső ellenségeit, akik vissza akarták hozni a hatalomba a sahot. És az összes áruló, totalitárius marxistát, aki ellenezte a demokráciát, a vallás, az oktatás, az egyetemek szabadságát.

– Nagyon tetszett nekem az a kocsi – szólalt meg az egyik társa, rettenetes irigységgel a hangjában. – Hatvannyolcas évjárat volt, ugye, Ibrahim?

– Hatvanötös. Egyszer majd neked is lesz, Ali, és benzined is hozzá, hogy szabadon járhas vele. Egy napon te leszel Irán leghíresebb írója és költője.

– Undorító, hogy a külföldiek ennyire fitogtatják a gazdagságukat, amikor Iránban olyan nagy a szegénység – mondta egy másik fiatalember.

– Hamarosan mind elmennek. Örökre.

– Gondolod, hogy ezek ketten visszajönnek holnap?

– Remélem, hogy nem – válaszolta fáradt nevetéssel Ibrahim. – Ha igen, nem tudom, mit tegyünk. Remélem, sikerült eléggé rájuk ijeszteni. Ezzel együtt, naponta legalább kétszer ellenőriznünk kell ezt a házat.

Az egyik, kezében botot szorongató fiatalember szeretettel magához ölelte. – Örülök, hogy téged választottunk vezetőnké – mondta. – Tökéletes döntés volt.

Ezzel mindannyian egyetértettek, Ibrahim Kiabi pedig büszke volt. Büszke, arra, hogy részese lehet a forradalomnak, amely véget vet Irán összes bajának. Büszke arra is, hogy az apja olajmémök, fontos beosztásban dolgozik az IranOilnál, és évek óta türelmesen küzd az iráni demokráciáért, ellensége a sahnak, és az egyik köztisztviselőben álló vezetője lesz a dicsőségesen megújuló Iránnak.

– Gyertek, barátaim! – mondta a többieknek. – Sok épületet kell még átfésülnünk.

12. fejezet

SIRI-SZIGET, 19.42. Valamivel több mint hétszáz mérföldre délnyugatra Teherántól a Rikomaru nevű, 50 000 tonnás japán tartályhajó feltöltése már csaknem befejeződött. Holdfényes, meleg este volt, a tenger fölött szikráztak a csillagok, és Scragger végül ráállt, hogy Kaszigi Josi meghívását elfogadva de Plesseyvel együtt fölmenjen a fedélzetre vacsorázni. A parancsnoki hídon voltak, a kivilágított fedélzet fölött, és nézték, hogyan ügködnek a főmérnök vezetésével a feltöltést végző japán munkások. A nyersolaj a lehorgonyozott, és szintén fényesen kivilágított töltőuszály közvetítésével jutott el a partról a hajóra.

Körülbelül kétszáz yardnyira lehettek az Öböl vizéből alig kiemelkedő Siri-szigettől, és a hajó két-két erős sodronykötéllel elől és hátul is szilárdan rögzítve volt a bójákhoz. Az olajat a parti tartályokból a tengerfenékre fektetett csöveken keresztül először a töltőbárákára pumpálták, majd onnan szivattyúzták át a tartályhajóba. A be- és kirakodás veszélyes műveletnek számított, mivel a tartályokban a nyersolaj fölött tűz- és robbanásveszélyes gázok halmozódtak fel, az üres tartály pedig még veszélyesebb volt, mint a teli, mindaddig, amíg tisztára nem mosták. A legkorszerűbb tartályhajókon a nagyobb biztonság érdekében nitrogént – ami közömbös gáz – pumpáltak az olaj fölé, a Rikomaru azonban nem volt ellátva az ehhez szükséges berendezésekkel.

– Elzárhatják! – kiabált le a főmérnök a bárkán tartózkodóknak, aztán a hüvelykujját feltartva jelzett a kapitánynak, aki rögtön oda is fordult Kaszigihoz. – Indulhatunk, mihelyt készen vagyunk? – kérdezte japánul. Sovány férfi volt fehér sortban, és váll-lapos ingben, tengerészjelvénnel díszített tányérsapkában.

– Igen, Morijama kapitány! Mennyi idő kell még hozzá?

– Legfeljebb két óra, hogy letakarítsuk a fedélzetet, és felszedjük a horgonyokat. – Ez az esetükben azt jelentette, hogy motorcsónakot kellett kiküldeni, hogy leakassza a sodronyköteleket a szilárdan a tengerfenékhez rögzített bójákról, aztán vissza is kellett tekerni őket. – Rendben van. – Kaszigi de Plesseynek és Scraggernek is elmondta, miről beszélgettek: – Befejezték a rakodást. Még körülbelül két óra, és elindulunk.

– Nagyszerű – válaszolta megkönnyebbülten de Plessey. – Végre nyugodtak lehetünk.

A feltöltés tulajdonképpen ragyogóan ment. A szigeten és a hajón is betartották a legszigorúbb biztonsági előírásokat, és mindent, amit csak kellett, a legalaposabban ellenőriztek. Három iránit engedtek csak föl a fedélzetre, azokat, akiknek a jelenlétére feltétlenül szükség volt, de előbb őket is megmotozták, minden holmijukat átvizsgálták. A parton lévőket szintén figyelték, ellenséges magatartás jeleit azonban nem tapasztalták, és átkutattak minden olyan helyet, ahol robbanószert vagy fegyvert lehetett elrejteni.

– Scrag, *mon ami*, úgy látszik, az a fiatalember Siri-Egyen mégiscsak tévedett.

– Talán – válaszolta Scragger. – Ennek ellenére szerintem meggyilkolták. Senkinek az arcán nem keletkeznek olyan sérülések attól, hogy a fűrótorony széléről beleesik a nyugodt tengerbe. Szerencsétlen kölyök!

– Na de a cápák, Scragger kapitány! – szólt közbe ugyancsak szomorúan Kaszigi. – Azok okozhattak olyan sebeket.

– Igen. Mégis, az életemre le merném fogadni, hogy Abdalláh Turikot megölték azért, amit nekem mondott.

– Remélem, hogy téved.

– Valószínűleg soha nem fogjuk megtudni az igazságot – állapította meg borúsan Scragger. – Mit is mondott, Mr. Kaszigi? Karma. Annak a szerencsétlen fickónak a karmája rövid volt, és nem túl szerencsés.

A másik kettő egyetértően bólintott, majd csöndben figyelték, amint a matrózok eloldották a tartályhajót a töltőuszálytól.

Hogy többet lásson, Scragger a parancsnoki híd szélére ment. Odalent a fedélzeten éppen a tizenkét hüvelykes csövet húzták be, amelyen keresztül az olaj a hajó gyomrába áramlott. Hatan voltak két japán, három iráni és egy francia mérnök.

Előttük hosszan, laposan terült el a fedélzet, simaságát kevés kiálló tárgy törte csak meg, köztük egy 206-os, amit Scragger De Plessey javaslatára, Kaszigi beleegyezésével hagyott ott. – Ha befejeztük, visszaviszem Sirire, vagy akár Lengehbe, ahogy akarja – mondta a franciának, amikor megérkeztek.

– Kaszigi Josi azt ajánlotta, hogy töltsük itt az éjszakát, és csak reggel menjünk vissza, Scrag! Magának is jót fog tenni egy kis változatosság. Hajnalban indulhatunk, és visszamehetünk Lengehbe. Jöjjön! Igazán örülnék neki.

Leállította hát a helikoptert, és elfogadta a meghívást, amelyhez nem volt különösebb kedve, de úgy vélte, ha már egyezséget kötött Kaszigival, akkor be is kell tartania. Ráadásul büntudata volt, felelősnek tartotta magát Abdalláh Turik haláláért. A vízen himbálózó holttest emléke nem hagyta nyugodni, és szükségét érezte, hogy a fedélzeten legyen, amíg a tartályhajó el nem indul. Ott maradt hát vacsorára, megpróbált udvarias vendég lenni, és nem túl nagy meggyőződéssel ugyan, de végül kezdte elfogadni de Plessey véleményét arról, hogy a fiatalember halála valószínűleg véletlen volt, és a biztonsági intézkedéseik olyan alaposak, hogy elejét veszik minden szabotázsnek.

Azóta, hogy a feltöltés előző nap megkezdődött, mindannyian idegesek voltak, most este pedig még inkább. A BBC ismét csupa rossz hírt közölt, a korábbinál is erőszakosabb megmozdulásokról számolt be Teheránból, Komból és Meshedből. Ráadásul ott volt a McIvertől kapott hír is, amit Ayre Koviszból a biztonság kedvéért franciául továbbított nekik, hogy a teheráni nemzetközi repülőtéren változatlanul óriási a felfordulás, és lehetséges, hogy katonai államcsíny fog bekövetkezni. Freddy beszámolt Kiabi haláláról is, ami különösen megrázta de Plesseyt. Hallották az irániak körében terjedő híreket is, amelyek még komorabbá változtatták az estét. A pletykákban mindenféléről szó esett: küszöbönálló amerikai, illetve szovjet beavatkozásról, merényletkísérletről Khomeini, választott miniszterelnöke, Bazargán, a még hivatalban lévő kormányfő, Bahtjár, illetve az amerikai nagykövet ellen, arról, hogy Teheránban még aznap este államcsíny fog bekövetkezni, hogy Khomeinit már le is tartóztatták, hogy a fegyveres erők kapituláltak és Khomeini Irán tényleges ura, és hogy Násziri tábornokot, a SAVAK főnökét elfogták, rögtönítélő bíróság elé állították, és kivégezték.

– Az összes pletyka csak nem lehet igaz – mondta Kaszigi. – Nem tehetünk okosabbat, mint hogy várunk.

Szíves házigazda volt. Kizárólag japán ételeket ettek, a sör is japán volt, és bár Scraggernek csöppet sem ízlett a szusi nevű előétel, az édes-savanyú mártással felszolgált, ropogósra sült csirke, a rizs, a

vajban erős tűzön, gyorsan átsütött zöldségek annál inkább. – Még egy sört, Scragger kapitány? – kínálta Kaszigi.

– Köszönöm, nem. Egynél többet nem engedhetek meg magamnak, bár finom. Talán nem annyira, mint a Foster, de majdnem.

De Plessey elmosolyodott. – Nem is tudja, Mr. Kaszigi, hogy ez mekkora dicséret. Ha egy ausztrál azt mondja egy sörről, hogy majdnem olyan, mint a Foster, akkor az a legnagyobb elismerés.

– Tudom, Mr. de Plessey! Ausztráliában én is mindig Fostert iszom.

– Sok időt tölt ott? – kérdezte Scragger.

– Igen. Ausztrália Japán egyik fő nyersanyagellátója. A társaságunknak sok nagy teherhajója van, amelyek szenet, vasércet, búzát, rizst, szójababot szállítanak – magyarázta Kaszigi. – Rengeteg rizst importálunk maguktól, bár a nagy részét nem közvetlen fogyasztásra, hanem nemzeti italunk, a szaké gyártására. Kóstolta már a szakét, kapitány?

– Igen, egyszer. Melegen inni a bort... Őszintén szólva, a szaké nem nekem való.

– Egyetérték – csatlakozott Scraggerhez de Plessey, de aztán sietve hozzá is tette: – Kivéve talán télen, nagy hidegben. Tehát Ausztrália...

– Nagyon szeretem azt az országot. Az idősebbik fiam a sydneyi egyetemre jár, miatta is gyakran utazunk oda a feleségemmel, hogy meglátogassuk. Csodálatos föld! Hatalmas, gazdag, szinte lakatlan.

Igen, mondta magában komoran Scragger. Lakatlannak tartod, és szeretnéd, ha benépesíthetnétek a hangya-munkásaitokkal. Hála istennek, több ezer mérföldre vagyunk egymástól, és az amerikaiak soha nem engednék, hogy megszálljatok bennünket.

– Baromság! – mondta McIver egy baráti vita során, amikor két évvel korábban Pettikinnel hármásban egy hétig Szingapúrban voltak. – Ha valamikor a jövőben a japánok kiválasztanak a megfelelő időpontot, mondjuk azt, amikor az USA el van foglalva Oroszországgal, akkor az Államok semmit sem tehetne Ausztrália megsegítése érdekében. Szerintem egyezséget kötnének...

– Duncannek elment az esze, Charlie! – vágott a szavába dühösen Scragger.

– Igazad van – értett egyet vele Pettikin. – Ne hagyd cukkolni magadat, Scrag!

– Szó sincs arról, hogy hülyéskednék – tartott ki az álláspontja mellett McIver. – A ti igazi védőbástyátok Kína. Történjék bármi, Kína mindig a helyén marad, és csak ő lesz olyan helyzetben, hogy megállítsa Japánt, ha a japán militarizmus feléled, és elég erősnek érzi magát ahhoz, hogy meginduljon délnek. Jesszusom! Ausztrália a legzsírosabb falat az egész csendes-óceáni térségben, mindenki rá feni a fogát, de ti, hülyék, nem láttok tovább az orrotoknál, és eszetekbe sem jut, hogy használjátok kicsit az eszeteket, és felkészüljétek a rosszabb időkre. Nem akartok mást, mint heti három szabadnapot, kevesebb melóért magasabb bért, ingyen iskolát, egészségügyi és szociális ellátást, és hogy mások védjenek meg benneteket. Rosszabbak vagytok, mint a szerencsétlen, vén Anglia, aminek semmije sincs...

– Csak a rengeteg olaja az Északi-tengeren. Ha az nem istentelenül nagy mázli, akkor én...

– Az a ti bajotok, hogy fingotok sincs arról, mi történik a világban.

– Ül vissza a helyedre, Scrag! – mondta akkor figyelmeztetően Pettikin. – Megígértétek, hogy nem fogtok verekedni. Egyikőtök sem. Egyszer megpróbáltátok, de akkor csak hülyéskedtetek. Ha most beversz egyet Macnek, utána megnézheted magadat. Lehet, hogy magas a vérnyomása, de attól még fekete öves.

– Hogy én szájon verjem? Viccelsz, haver! Nem kezdek vén faszokkal...

Scragger elmosolyodott, felidézve magában azt a kellemes, jó kis ivászatot. Szingapúr remek hely, gondolta, aztán ismét a hajóra fordította a figyelmét. Sokkal kellemesebben érezte magát, mint korábban – jót evett, és a berakodás is rendben megtörtént.

Az éjszaka csodálatos volt. Főnt a magasban nyugatra tartó repülőgép villogó irányfényeit látta, és azt találgatta, hová mehet, melyik légitársaságé, és hány utas van a fedélzetén. Az idő tiszta volt, így jól látta, hogy az uszályon már csaknem minden töltőcsövet szétszereltek. Ha végeznek velük, a tartályhajó el is indulhat. Hajnalban a Rikomaru már a Hormuzi-szorosban lesz, ő pedig felszáll, hogy visszavigye de Plesseyt Lengehbe.

Aztán éles szeme hirtelen futó alakokat fedezett föl a parton, a szivattyúk környékén, és nem értve, mi történt, alaposabban figyelni kezdett.

Kisebb robbanást látott, majd magasra csapó lángot, amikor az olaj meggyulladt. Ezt már a fedélzeten tartózkodók is észrevették, és pillanatra mindenkinek az ereiben megfagyott a vér. A lángok nagy sebességgel terjedtek, a partról izgatott – iráni és francia – kiabálás hallatszott. Emberek futottak elő a barakkokból és a tartályok felől. Valahonnan távolabbról, a sötétből géppuskasorozat hallatszott, egyúttal éles pendülések, amikor a száguldó lövedékek fémnek ütköztek. A fedélzeti hangszórókból a kapitány határozott hangja süvített: – Mindenki munkára!

Az uszályon lévők megkettőzött erőfeszítéssel kezdtek dolgozni, rettegve a lehetőségtől, hogy a lángok a csővezetéken keresztül őket is eléri, és felrobbannak. Mihelyt a cső lekerült a vastag csapról, az irániak a motorcsónakjaikba ugrottak, és elmenekültek – ők befejezték a munkájukat. A francia mérnök és a japán tengerészek a pallón át rohantak vissza a tartályhajóra, a fedélzeti csörlő pedig már tekerte is vissza a csövet.

A rakodósinten tartózkodók is lélekszakadva rohantak a helyükre, egyesek a hajó gyomrába, a gépterembe, mások a hídra, egyéb munkahelyekre. Az olaj átszivattyúzását figyelemmel kíséző három iráni hirtelen azt vette észre, hogy magukra hagyták őket, és rohant, minél előbb elhagyni a hajót.

Egyikük, Szaid futás közben úgy tett, mintha megbotlott volna, és éppen a központi töltőhely berendezésénél esett el. Miután megbizonyosodott róla, hogy senki nem figyelt rá, kigombolta a nadrágját, és elővette belőle az apró robbanószerkezetet, amely elkerülte a japánok figyelmét, amikor megmotozták. Sietve bekapcsolta az egy órával későbbre időzített detonátort, bedugta a pokolgépet a központi csap mögé, és vágatott a társai után. A főfedélzetre érve megdöbbenve látta, hogy az uszályon már nincs egyetlen lélek sem, és a motorcsónak közel jár a parthoz. A két másik iráni izgatottan beszélgetett, őket is dühítette, hogy a tartályhajón hagyták őket, bár nem tudták, mi fog ott bekövetkezni, mert nem voltak tagjai a Szaidot útjára bocsátó baloldali sejtnek.

A parton a kiömlött olaj megfékezhetetlenül lángolt, de utánpótlást már nem kapott, és azt is sikerült megakadályozni, hogy a tűz továbbterjedjen. Három ember azonban – egy francia és két iráni – súlyosan megégett. A tűzoltókocsi éppen vízzel árasztotta el a tüzet; az oltást még kínkeserveesebbé tette, hogy szél nem volt, és a sűrű fekete füst nem oszlott el.

– Habet nyomjanak rá! – ordította Legrande, a francia telepvezető. Magánkívül volt a dühtől, és lázasan próbált rendet teremteni, de körülötte mindenki fejvesztetten rohángált, és fogalma sem volt arról, mit kellene csinálnia. – Jacques! – kiáltott oda az egyik munkatársának. – Gyorsan szedje össze az embereket, és számolja meg őket! – A sziget töltőállomásán összesen hét francia és harminc iráni dolgozott. Rajtuk kívül biztonsági őrség is volt még, amelynek három tagja éppen előrohant a sötétből, de fegyver nem volt náluk, csak sietve felkapott botok. Nem tudták, kell-e újabb szabotázsakcióra számítaniuk, és ha igen, merről.

– M’sieur! – hívta kiabálva Legrande-ot az iráni orvos.

A telepvezető lerohant a partra, a tartályokat a közelben horgonyzó uszályval összekötő csövek és szivattyúk közé. Az orvos két ponyvára fektetett, súlyos sebesült mellett térdelt. Egyiküknek teljesen leégett a haja és az arca is súlyosan megperzselődött, a másikra pedig a robbanáskor ráfröccsent az égő olaj, lánggra lobbantotta a ruháját, és a teste teljes elülső részén harmadfokú égést szenvedett.

– *Mon Dieu!* – szörnyedt el Legrande, és sietve keresztet vetett. Az előtte fekvő, borzalmasan összeégett férfiban csak nagy nehezen tudta felismerni az iráni előmunkást.

Oldalt, nem messze egy francia mérnök ült összegörnyedve, és fájdalmasan nyögött – neki a keze és a karja égett meg, és panaszos hangjába folyamatosan cifra káromkodások keveredtek.

– Kórházba vittelek, Paul, amilyen hamar csak lehet.

– Kerítsd elő azokat a mocskokat, és égesd meg őket elevenen! – válaszolta acsarogva a mérnök, mielőtt tovább jajgatott volna.

– Hát persze – válaszolta tehetetlenül Legrande, és odaszólt az orvosnak: – Tegyen meg mindent, amit csak tud, én pedig hívom a mentőket! – A központi barakk felé sietett, amelyikben a rádiós szoba volt, és közben a sötétséghez hozzászokott szeme megpillantott két sebesen rohanó alakot. A kifutópálya mögötti kis dombhoz

tartottak, amögött apró tengeröböl volt, vitorlásstéggel. Biztosan motorcsónakkal érkeztek, és otthagyták, vágott belé a gondolat, és tehetetlen dühében, mivel más lehetőség nem volt, utánuk üvöltött: – Gazembereek!

Amikor a robbanás bekövetkezett, de Plessey azonnal a hajót a parttal összekapcsoló rádió mikrofonjához rohant. – Megtalálták már a géppuskát? – kérdezte most franciául a telepvezető helyettesétől. Scragger, Kaszigi és a hajó kapitánya is ott állt már mellette komor, súlyosan gondterhelt arccal. A parancsnoki hídon halvány fények égtek csupán, odakint viszont erősen világított a hold.

– Nem, m’sieur! A robbanás után a támadók egyből elszeleltek.

– Mi történt a szivattyúkkal?

– Nem tudom. Várom, hogy... Egy pillanat, már itt is van! Adom M’sieur Legrande-ot. – Pár másodpercnyi szünet következett, majd ismét franciául szólt bele valaki a mikrofonba: – Itt Legrande. Hárman megégtek, két iráni nagyon súlyosan, Paul Beaulieu-nak pedig a keze és a karja. Sürgős mentést kérek. Két embert láttam rohanni a kis öböl felé, lehetséges, hogy a szabotőrök voltak, és a motorcsónakjukhoz futottak. Összegyűjtetem az embereket, hogy lássuk, ki hiányzik.

– Nagyon helyes. Mekkora a kár?

– Nem túl nagy. Kis szerencsével egy hét alatt rendbe lehet hozni mindent. Akkorra mindenképpen, mire a következő tartályhajó megérkezik.

– Átmegyek magukhoz, amilyen hamar csak tudok. Várjon kicsit!

– De Plessey a többiekhez fordult, és elmondta, mit hallott Legrande-tól.

– Ne hívjon mentőket, majd én elviszem a sebesülteket! – válaszolta pillanatnyi habozás nélkül Scragger.

– Hozza őket a fedélzetre! – ajánlotta Kaszigi. – Van műtőnk és képzett sebészünk is. Különösen jól ért az égési sebekhez.

– Hála istennek! – ahogy ezt kimondta, Scragger már futott is a helikopterhez.

– Itt látjuk el a sebesülteket – szólt bele a mikrofonba de Plessey. – Rakják hordágyra mindet, Scragger kapitány majd áthozza őket! Itt van megfelelő orvos.

Fiatal japán hajóstiszt jelent meg a hídon, és röviden mondott valamit a kapitánynak, aki elégedetlen fejcsóválás kíséretében kurtán válaszolt, aztán angolra váltott, és de Plesseynek is elmondta, miről beszéltek: – A három iráni, akik itt rekedtek, amikor a társaik elszeleltek az uszályról, azt akarja, hogy azonnal vigyük őket a partra. Megüzentem nekik, hogy várjanak. – Megfordult, és leszólt a gépházba, hogy készüljenek föl az indulásra.

Kaszigi a szigetet és a nagy tartályokat bámulta. Szükségem van az olajra, arra, hogy a sziget biztonságban legyen, gondolta. De nem biztonságos, és bármennyire szeretném, ezen nem tudok változtatni.

– Kimegyek a partra – mondta a többieknek de Plessey, és otthagyta a parancsnoki hidat.

Amikor a fedélzetre ért, Scragger már a 206-osnál volt, és az utastér ajtaját szerelte le éppen.

– Mit csinál, Scrag? – kérdezte tőle de Plessey.

– Berakatom a hordagyakat hátulra, és kötelekkel rögzítem őket. Gyorsabb, mint hordlapot szereltetni kívülre.

– Én is megyek magával.

– Ugorjon fel!

A hátuk mögül erős zajt hallva megfordultak. A három iráni rohant feljűk, és hogy biztosak lehessenek a dolgukban, már futás közben kiabálni kezdtek, hogy várják meg őket. Egyértelmű volt, hogy szeretnének felkerülni a helikopterre, és kijutni a partra. – Elvisszük őket, Scrag?

Scragger már a pilótaülésben volt, ujjai sebesen ugráltak a kapcsolók között. – Nem. Magának hamar a szigetre kell jutnia, dolga van, nekik pedig nincs. Szálljon fel! – A jobb oldali ülésre bökött, aztán vad integetéssel kezdte elhessegetni az irániakat. – *Nah, ajaleh darám!* Nem, sietek! – kiabálta nekik, bevetve csekély perzsa tudását. Ketten engedelmesen meg is álltak, a harmadik azonban mintha nem hallotta volna a figyelmeztetést, beugrott az egyik hátsó ülésre, és kezdte becsatolni magát. Scragger megrázta a fejét, és mutogatással jelezte neki, hogy szálljon ki, de a férfi nem vett tudomást az utasításról, sietve hadart valamit, és a part felé mutogatott.

Scragger még dühösebben kezdett hadonászni, közben megnyomott egy gombot, és beindította a motort. A férfi ennek a felszólításnak sem engedelmeskedett, sőt szemmel láthatóan dühös lett, és a motor zaját túlharsogva kiabált, miközben továbbra is a part felé mutogatott. Rendben van, miért ne, gondolta egy pillanatra Scragger, de aztán meghökkent. Feltűnt neki a férfi arca, izzadságtól átnedvesedett overallja, amelyen szinte érezte a rémület kipárolgásának a szagát. – Kifelé! – kiáltott rá, és összehúzott szemmel, gyanakvón figyelte.

Szaid egyszerűen nem vett tudomást a parancsról, fönt, a gép tetején pedig már lassan forogni kezdtek a rotorlapátok.

– Hadd maradjon! – kiabálta de Plessey. – Jobb, ha sietünk!

Scragger hirtelen leállította a motort, hátrafutva kikapcsolta Szaid biztonsági övét, és még mielőtt bárki rájöhetett volna, mi történik, apró termetét meghazudtoló erővel kirántotta a gépből a férfit. Utána tölcsért formált a kezéből, és felordított a parancsnoki hídra. – Figyelem! Kaszigi! Ez a majom nagyon ki akar jutni a partra. Nézzenek utána, mit csinált, nem járt-e lent a hajótestben! – Anélkül, hogy a választ megvárta volna, gyorsan visszaszáll! a helikopterbe, és újból beindította a motort.

De Plessey döbbenten nézte egy darabig, aztán megkérdezte: – Miért nem tetszett magának a pasas?

Scragger nem válaszolt, csak vállat vont. Még mielőtt a helikopter motorja teljes erőre kapott volna, látták, hogy tengerészek ragadják meg az iránit és két társát, és felviszik őket a parancsnoki hídra.

A 206-os nyílegyenesen röpült a part felé, ahol a két sebesült már hordágyon várta az érkezését. A hátsó ülésekre üres hordágyat fektettek keresztbe, és ahhoz rögzítették hozzá az egyik hordágyat, Scragger pedig besegítette az első utasülésre a bekötözött kezű franciát, amelyik még tudott járni. Igyekezett nem tudomást venni az égett hús émelyítő bűzéről, csak a gyors feladatelvégzésre koncentrált, arra, hogy minél előbb átadja a sebesülteket a plazmakészítménnyel, morfininjekciókkal rájuk várakozó orvosnak. Néhány másodperccel azután, hogy leszállt a hajón, már indult is vissza a szigetre, fölvette a másik, hordágyra rakott sebesültet, és vitte sebesen a hajóra. Az orvos ezúttal is a leszállóhelynél várta őket, a rotorlapátok pörgésével mit sem törődve rögtön odaszaladt az

utastér leszerelt ajtajához, de ezúttal nem használta morfiummal megtöltött fecskendőjét. – Sajnálom – mondta nem túl jó angol kiejtéssel –, ez az ember halott. – Összegörnyedt, hogy kivédje a lapátok kavarta erős szelet, és rohant a műtőbe, a másik két sebesülthöz. A holttestet ápolók vették ki a helikopterből és vitték el valahová.

Miután leállította a gépet, minden fedélzeti rendszert kikapcsolt, és az ajtókat is bezárta, Scragger a hajó korlátjához ment, és görcsösen erőlködve hányni kezdett. Azóta, hogy évekkorábban hallott egy ismerős pilótáról, aki odacsapta magát valahol, és a gépében égett el, visszatérő rémálma volt, hogy egyszer neki is ez lesz a sorsa. Soha nem tudta elviselni az égett emberi hús és szőr szagát.

Amikor elmúlt a rosszulléte, megtörölte a száját, jó nagyokat lélegzett, és áldani kezdte a szerencséjét. Háromszor kapott súlyos találatot, kétszer lángoló géppel zuhant le, de mindannyiszor megúszta. Hogy önmaga és az utasai életét mentse, négyszer kellett kényszerleszállást végrehajtania, ebből kétszer dzsungelben, sűrűn álló fák között, egyszer pedig égő motorral. – A nevem azonban nem volt rajta a listán – morogta. – Akkor nem. – Lépéseket hallott közeledni, és megfordulva Kaszigit látta, amint két kezében egy-egy üveg jéghideg Kirin sörrel feléje tartott.

– Elnézést a zavarásért! Tessék! – Kaszigi átnyújtotta az egyik sörösüveget. – Én sem bírom az égett hús szagát. Rosszul lettem tőle. Lementem... lementem a műtőbe megnézni, hogy vannak a sebesültek... és nagyon rosszul lettem.

Scragger hálásan fogadta a hús, kellemesen pezsgő italt, szinte újjászületett tőle. – Jézusom, de jólesett! Köszönöm, haver! – szólt elégedetten, és miután egyszer kimondta, megismételnie már sokkal könnyebb volt: – Köszönöm, haver! – Kaszigi mindkét alkalommal tisztán hallotta a megszólítást, és úgy érezte, komoly győzelmet aratott. A dobbanó léptek zajára együtt fordultak meg; egy tengerész futott feléjük, kezében telexüzenetet lobogtatva. Kaszigi a legközelebbi lámpa alá lépett vele, fölvette a szemüvegét, olvasni kezdte, Scragger pedig hallotta, amikor elakadt a lélegzete, és azt is látta, hogy nagyon elsápadt.

– Rossz hír?

Kaszigi némi szünet után válaszolt csak: – Nem... csak egy kis probléma.

– Segíthetek bármit?

Kaszigi nem válaszolt, Scragger pedig türelmesen várt. Ha az arcán nem is, a tekintetén látta, hogy komoly bajban van, és tudta, a japán most azon gondolkodik, hogy elmondja-e neki, vagy sem. Végül szólásra szánta el magát: – Nem tudom elhinni! A... a bandar-deilami petrolkémiai üzemünkről van szó.

– Arról, amit Japán épít? – Mint mindenről az Öböl környékén, Scragger a hatalmas, 3,5 milliárd dollár összértékű beruházásról is tudott, amelyet a legnagyobbak szántak az egész Közép- és Közel-Keleten, és a legfontosabb létesítménye egy évi 300 ezer tonna etilént előállító üzem kellett hogy legyen. A létesítmény 1971 óta épült, és már 85 százalékban készen is volt. – Nem akármilyen lesz!

– Igen. De nem a japán kormány építi, magánvállalkozásban készül – válaszolta Kaszigi. – Az Iran-Toda építését kizárólag magántőkéből finanszírozzák.

– Értem – kapcsolt azonnal Scragger. – Toda Shipping – Iran-Toda! Ugyanaz a vállalat.

– Igen, de mi csupán része vagyunk annak a japán szindikátusnak, amelyik a tőkét összeadta, és műszaki tanácsadást vállalt a sahnál... Iránban – javította ki magát sietve Kaszigi. Ti nagy és kis istenek mind, fohászokodott magában, verjétek meg ezt a földet, verjétek meg a sahot, mert kirobantotta az olajválságot, verjétek meg az OPEC-et, az összes örült fanatikust, és hazudozót, akik a világnak ezt a sarkát lakják! Újból a telexpapírra pillantott, és elégedetten állapította meg, hogy az ujjai nem remegnek.

Az üzenet személyesen az elnöktől, Toda Hirótól érkezett, és a következő állt benne: SÜRGŐS! Az irániak továbbra is ellenséges magatartása miatt el kellett rendelnem a bandar-deilami építkezés leállítását. A költségek eddig meghaladták az 500 millió dollárt, és mire elkezdhetjük a termelést, minden bizonnyal túllépik az 1 milliárdot. A hiteltörlesztés pillanatnyilag napi 495 ezer dollárba kerül. „Törött Kard” titkos manőverei miatt 4. számú tervünket visszautasították. Sürgősen utazzon Bandar-Deilamba, és készítsen nekem átfogó jelentést! Vatanabe főmérnök, aki az építkezést vezeti,

már tud az érkezéséről, és mindenben a rendelkezésére fog állni. Nyugtázza az üzenet vételét!

Lehetetlen odajutni, gondolta leverten Kaszigi. És ha a 4. számú terv meghiúsult, akkor értelme sem nagyon van, mert mindenképpen végünk.

A 4. számú terv arra vonatkozott, hogy Toda Hiro alacsony kamatozású kölcsönt szerez a japán kormánytól a pénzhiány áthidalására, ugyanakkor csöndben megpróbálja rávenni a miniszterelnököt, hogy a bandar-deilami építkezést nyilvánítsa nemzeti beruházássá. Ez a minősítés azt jelentette volna, hogy a kormány hivatalosan az ország számára kiemelkedően fontos projektként ismeri el a létesítményt, és mindent megtesz azért, hogy elkészüljön. A Törött Kard kódnév Toda Hiro személyes ellenségét és legfőbb riválisát, Isida Hidijosit jelölte, aki a Mitsuvári néven ismert, kereskedelmi vállalatokból álló hatalmas, és igen befolyásos konglomerátumot vezette.

Verjék meg az istenek Isidát, azt a féltékeny, hazug férget, gondolta Kaszigi, és közben azt mondta: – Az én vállalatom csak egy a szindikátus sok tagja közül.

– Egyszer elrepültem az építkezés fölé – válaszolta Scragger. – Az abadáni telepünkről jöttem éppen, egy 212-est kellett átvinnem egy másik helyre. Baj van a befejezéssel?

– Átmeneti... – Kaszigi elhallgatott, mert agyában hirtelen kezdett összeállni egy terv. – Átmeneti... fontos, de átmeneti nehézségek. Mint tudja, a kezdés óta egyfolytában nehézségekkel küszködünk, annak ellenére, hogy egyikben sem mi vagyunk a hibásak. Ott volt először is 1971 februárja, amikor huszonhárom olajkitermelő ország képviselői aláírták az OPEC áregyezményét, létrehozták a maguk kartelljét, és duplájára, 2,16 dollárra emelték a nyersolaj hordónkénti árát... aztán jött az 1973-as Jom Kippur-i háború, amikor az OPEC beszüntette a szállítást az Egyesült Államokba, és az árat 5,12 dollárra emelte. Ezt követte az 1974-es katasztrófa, amikor az OPEC-szállítások felújultak ugyan, de újból megduplázott, 10,95 dolláros áron, és elkezdődött a világméretű gazdasági visszaesés. – Hogy miért engedte meg az Egyesült Államok az OPEC-nek a világgazdaság tönkretételét, amikor egyedül neki van elegendő ereje ahhoz, hogy szétzúzza, azt már soha nem fogjuk megtudni; gondolta dühösen.

Baka! Most már mindannyian az OPEC karmaiban vagyunk, fő szállítónkban, Iránban forradalom tombol, az olaj hordónként csaknem 20 dollárba kerül, és nekünk ezt az árat is muszáj megfizetnünk. – Ökölbe szorított kézzel a hajókorlátra csapott, majd gyorsan szét is nyitotta a tenyerét, és nagyon szégyellte magát, mert pillanatra elveszítette az önuralmát. – Ami az Iran-Todát illeti – mondta, nyugalmat erőltetve magára –, mint mindenkinek, nekünk is rá kellett jönnünk az utóbbi években, hogy az irániakkal nagyon... nagyon nehéz bármit elintézni. – Kaszigi kissé megemelte az üzenetet tartalmazó lapot. – A vállalatom vezetője azt üzenté, hogy utazzam Bandar-Deilamba.

Scragger hatalmasat füttyentett. – Az bizony zűrös... elég bonyolult lesz.

– Igen.

– Fontos?

– Az. – Kaszigi nem mondott többet, biztos volt benne, hogy Scragger maga fogja javasolni a megoldást. Odaát a szigeten a szivattyúk környékén változatlanul lángolt az olajjal átitatott föld, de a tűzoltóautók már ontották rá a habot, hogy elfojtsák a tüzet. De Plesseyt is látták nem messze tőlük, amint éppen Legrande-dal beszélgetett.

– Hallgasson ide! – kezdte Scragger. – Maga ugye fontos ügyfele de Plesseynek? Ő el tudná intézni, hogy odajusson. Van egy szabad 206-osunk. Ha beleegyezik – elvben minden helikopterünk az IranOilnál van lekötve, de gyakorlatilag ő rendelkezik felettük –, akkor talán tudunk engedélyt szerezni a légi irányítástól, hogy a part mentén felvigyük magát, vagy elintézheti a lengahi bevándorlási és vámhivatalnál, hogy átdobjuk Dubaiba, esetleg Sargazba. Onnan lehet, hogy vissza tud jönni Abadánba, netán egyenesen Bandar-Deilamba. Bármi lesz is, ahhoz, hogy elinduljunk, kell a beleegyezése.

– Gondolja, hogy hozzájárul?

– Miért ne? Maga fontos, nem akármilyen ügyfél.

Kaszigi elgondolkodott. Persze, hogy fontosak vagyunk neki, és ezt de Plessey is tudja. Soha nem fogom azonban elfelejteni azt a felháborító, hordónkénti kétdolláros felárat. – Elnézést! Mit is mondott?

– Azt kérdeztem, hogy egyáltalán, miért kezdték el ezt a beruházást? Nagyon messze van az országtól, és előre tudhatták, hogy sok bajuk lesz vele. Mi vette rá magukat mégis, hogy belevágjanak?

– Egy álom. – Kaszigi szeretett volna rágyújtani egy cigarettára, de a tartályhajón csak a külön e célra kijelölt, tűzbiztos helyeken lehetett dohányozni. – Tizenegy évvel ezelőtt, 1968-ban egy Kiama Bandzsiro nevű férfi, a vállalatunk egyik vezető mérnöke, egyben az elnökünk, Toda Hiro rokona, az Abadán környéki olajmezőkön járt. Az volt az első útja Iránba, és bárhová ment, azt látta, hogy az olajkitermeléskor felszínre hozott gázt semmire sem használják, egyszerűen elégetik. Támadt egy ötlete: miért ne lehetne petrokémiai üzemben hasznosítani azt, amit így elpazarolnak? Van hozzá technológiánk, kellő szakértelmünk, és a szemléletünk is olyan, hogy mi általában hosszú időre előre tervezünk. Egyesíteni akarta a japán szakértelmet és pénzt a kárba vesző, feleslegesen elpazarolt iráni nyersanyaggal. Ragyogó ötlet volt, már csak azért is, mert másnak addig nem jutott eszébe. A gazdaságossági számítások, megvalósítási tanulmányok elkészítése három évet vett igénybe, ami elég hosszú idő még akkor is, ha irigy versenytársaink azt állítják, hogy elsiettük a dolgot. Közben ők, persze, megpróbálták elorozni tőlünk a tervet, illetve ellenünk akarták fordítani a partnereinket! A Toda-féle elképzelés azonban önmagáért beszélt, és végül össze is jött a megvalósításra 3,5 milliárd dollár. Természetesen mi csak része vagyunk a Gjokotomo-Mitsuvári-Toda szindikátusnak, de a Toda hajói fogják szállítani az előállított termékek Japánba kerülő részét, amelyre az iparunknak óriási szüksége van. – Feltéve, hogy valaha is sikerül felépítenünk az üzemet, tette hozzá gondolatban.

– És most az álom rémálommá változott? – kérdezte Scragger. – Jól hallottam... nem arról volt szó, hogy a vállalkozás kezd kifutni a pénzből?

– Az ellenségeink mindenféle pletykákat terjesztenek. – Kaszigi még a hajó hajtóműveinek zúgásán át is meghallotta a fájdalmas kiáltást, és csak azon lepődött meg, hogy olyan sokáig váratott magára. – Ha de Plessey visszajön, segít nekem?

– Örömmel. Olyan ember, aki... – Scragger elharapta a mondatot; az újabb üvöltést meghallva. – Az égési seb borzasztóan fájdalmas lehet.

Kaszigi egyetértően bólintott.

A partot kezdték figyelni, ahol a tüzet már csaknem teljesen sikerült megfékezni. Újabb kiáltás hallatszott, Kaszigi pedig megpróbált nem törődni vele. Bandar-Deilamra gondolt, és az üzenetre, amit minél előbb el akart küldeni Toda Kirónak. Ha valaki képes arra, hogy megoldást találjon, hát csakis ő, gondolta. Muszáj elhárítani a bajt, mert ha nem, akkor nekem végem – a hibája az enyémmé válik.

– Kaszigi szán! – A kapitány szólt le neki a parancsnoki hídról.

– *Hai?*

Scragger figyelmesen hallgatta a választ, és csöppet sem tetszett neki a japán beszéd dallama és lüktetése.

Kaszigi arca elárulta, hogy valami egészen megdöbbentőt hallott.

– *Domo* – kiáltotta vissza. – *Jöjjön!* – mondta Scraggernek, és minden egyébről elfeledkezve a hajó belsejébe vezető lépcső felé sietett.

– Az iráni... tudja, akit leszedett a helikopterről. Kiderült, hogy szabotőr, és robbanószerkezetet rejtett el a hajón.

A lépcsőfokokat kettesével véve rohantak le, aztán végig egy folyosón, utána még két szinttel lejjebb, és Scraggernek hirtelen eszébe jutottak a kiáltások. Azt hittem, hogy a parancsnoki hídról jönnek, és nem innen lentről, mondta magának. Mit csinálhattak vajon vele?

Közben a hajó kapitánya és főmérnöke is utolérte őket, két dühös tengerész pedig félig eléjük lökte, félig vonszolta a rémült Szaidot. Az iráninak könnyek ömlöttek végig az arcán, érthetetlenül hadart valamit, és közben fél kézzel lecsúszni készülő nadrágját tartotta. Kis idő múlva elhallgatott, remegett és nyögdécselt egy darabig, aztán a főszivattyúra mutatott. A kapitány abban a pillanatban ott termett, és nagyon óvatosan benyúlt a jókora szerkezet mögé. Amikor a tenyerét végtelen elővigyázattal visszahúzta, kis pokolgép volt rajta. Időzítő szerkezete vegyi elven működött, lényege a folyadékkal megtöltött, a plasztikba mélyen belenyomott, és a biztonság kedvéért ragasztószalaggal is gondosan rögzített fiola volt.

– Hatástalanítsa! – szólt rá dühösen, a perzsát erősen törve Szaidra, és felé nyújtotta a szerkezetet, mire az hátrahőkölt, és

rémülten kiabálni kezdett: – Nem lehet hatástalanítani! Már fel kellett volna robbannia. Nem érti?!

A kapitány megmerevedett. – Már robbannia kellett volna!

Még magához sem tért, az egyik tengerész már kiragadta a kezéből a szerkezetet és hol rángatva, hol maga előtt lökdösve Szaidot, elindult vele a folyosó vége felé. A hajónak ezen a fedélzetén nem voltak ablakok, csak a fölöttük lévők, és azokhoz tartott. Az első közülük mindjárt a folyosó sarkában volt, két vastag szárnyas csavar tartotta szorosan zárva. A tengerész nekilökte az iránít, dühösen ordított rá, hogy segítsen, és szabad kezével rögtön el is kezdte tekerni az egyik csavart. Az hamarosan leesett, rögtön utána a másik is, és a tengerész vadul felrántotta az ablakot. Abban a másodpercben a töltet felrobbant, leszakította mindkét kezét, arcának jókora darabját, Szaid koponyáját pedig szilánkokra törte.

Az alulról fölfelé sietőket a lépcsőn érte a lökeshullám, és kis híján visszavetette az alsóbb szintre. Mihelyt a robaj elült, Kaszigi előrefutott, letérdelt a két holttest mellé, és tompán, a megdöbbenésből még nem fölocsúdva csóválni kezdte a fejét.

A hirtelen beállt csendet a kapitány hangja törte meg. – Karma – mondta halkán, szinte csak magának.

13. fejezet

TEHERÁN, 20.33. Miután McIvertől az irodájuk közelében elbúcsúzott, Tom Lochart hazafelé vette az irányt. Mindössze néhány kitérőt kellett tennie, egy-két dühös rendőrrel veszekednie, más, komolyabb akadályba nem ütközött. Kellemes, tetőtéri lakásban lakott, korszerű, ötemeletes házban, a város egyik legelegánsabb negyedében nászajándékul kapta, az apósától. Sarazad már türelmetlenül várta, amikor belépett, a nyakába csimpaszkodott, szenvedélyesen összecsókolta, kérte, hogy dobja le a cipőjét és üljön a begyújtott kandalló elé, aztán elrohant egy pohár – pontosan az általa kedvelt hőmérsékletre behűtött – borért, rágsálnivalót vitt neki, majd a konyhába sietett, hogy csilingelő, dallamos hangján sietésre ösztönözze a szakácsot és a konyhalányt. Utána rögtön vissza is tért, leült férje lábához – a padlót gyönyörű, vastag perzsaszőnyegek borították –, felhúzott térdére támasztotta az állat, és imádó tekintettel nézett Locharra. – Olyan boldog vagyok, hogy látlak, Tommy! Annyira hiányoztál – mondta tüneményes akcentusú, de folyékony angolsággal. – Rém érdekes napom volt ma is, és tegnap is!

Könnyű selyemből készült perzsa nadrágot, hosszú, bő blúzt viselt, és Lochart elragadóan szépnek és kíváncsnak látta. Még mindig hiányzott néhány nap ahhoz, hogy betöltse a huszonharmadik évét, ő pedig negyvenkét éves volt. Már az első találkozásukkor megbabonázta a férfit, és nem egészen egy éve házasodtak össze.

Valamivel több mint három éve történt, egy teheráni fogadáson, amit Valik tábornok, a lány apjának unokatestvére adott. Szeptember eleje volt, éppen véget ért az angol iskolások nyári vakációja, és Deirdre, a felesége még Angliában volt a lányaikkal, pihent és egyfolytában vendégségbe járt. Éppen aznap reggel kapott tőle újabb ingerült hangú levelet, amiben azt követelte, hogy beszéljen Gavallannel, és intézze el azonnali hazarendelését. Utálom Iránt, nem akarok tovább ott élni. Angliára vágyom, semmi másra, és Monica is csak itt érzi jól magát. Miért nem gondolsz néha ránk is – ha másért nem, a változatosság kedvéért – ahelyett, hogy állandóan

csak azzal az undok vállalatoddal törődsz? Itt van a családom, az összes barátom, és Monica barátai is. Elegendő volt abból, hogy külföldön lakjam, saját kertes házat akarok, valahol London közelében, vagy akár a városban Putneyban és Clapham Commonban most egészen ragyogóakat kínálnak olcsó áron. Torkig vagyok a külföldiekkel, azzal, hogy idegenként lakjam valahol, az irániak pedig végképp az idegeimre mennek az ételeikkel, a mocskukkal, a hőségükkel és a hidegükkel, idétlenül hangzó nyelvükkel, azzal, hogy állandóan hadarnak valamit, be nem áll a szájuk, a rossz modorukkal és szokásaikkal, egyszerűen mindennel. Addig akarok változtatni az életemen, amíg még fiatal vagyok...

– Kegyelmes úr!

A mosolygó, makulátlanul tiszta, hófehér egyenruhába öltözött pincér italokkal – többségében üdítővel – teli tálcát kínált oda. Sok közép- és felső osztálybeli mohamedán fogyasztott alkoholt odahaza, otthona nyugalmaiban, de csak nagyon kevesen a nyilvánosság előtt, bár égetett szeszt és mindenféle bort is kapni lehetett Teheránban, különösen a bárókban és a korszerű szállodákban. A külföldieket semmi nem korlátozta benne, hogy nyilvános helyen, vagy odahaza alkoholt igyanak, nem úgy, mint Szaúd-Arábiában és némelyik emirátusban, ahol ezért az iszlám törvényeivel összhangban korbácsolás járt, függetlenül a rajtakapott nemzeti hovatartozásától és hitétől.

– *Mamúnan!* Köszönöm! – mondta udvariasan, és elvett egy pohárral a már csaknem háromezer év óta híres, és sokak által keresett, perzsa fehérborból. A pincért és a többi vendéget szinte nem is látta, egészen elmerült a gondjaiban. Nagyon bánta már, hogy beugrott helyettesíteni McIvert, akinek váratlanul át kellett mennie Sargazba, az öböl másik oldalán lévő központjukba. – De Tom, te beszélsz perzsául – mondta neki elindulása előtt McIver –, és valakinek muszáj... – Igen, gondolta, de Mac nyugodtan megkérhette volna Charlie Pettikint is, hogy jöjjön el helyette.

Majdnem kilenc óra volt már, de még nem szólították őket asztalhoz. Lochart a kertre nyíló egyik ajtó mellett állt, nézte a lampionoktól megvilágított, szépen gondozott pázsitot, amire vastag perzsaszőnyeget terítettek, hogy a vendégek, ha akarnak, kényelmesen elheverhessenek rajtuk, és a kis mesterséges tó partján, a dús lombú fák alatt beszélgető csoportokat. Csillagfényes, meleg

este volt, a ház gazdag és tágas – Semiranban állt, az Elburz-hegység lábánál –, a vendégség pedig olyan, mint a többi, amelyekre – lévén, hogy perzsául is tudott – gyakran meghívták. Az irániak mind nagyon jól öltözöttek voltak, rengeteg volt a nevetés és az ékszer, az asztalok ételektől roskadoztak – európaiaktól és irániaktól, hidegektől és melegektől egyaránt –, a beszélgetés pedig többnyire a legújabb londoni és New York-i színházi előadásokról folyt, na meg arról, hogy ki megy St. Moritzba síelni, és ki tölti inkább Cannes-ban a szezont. Szóba került ezen kívül az olaj ára, számos udvari pletyka, az, hogy mit csináltak éppen Ő Császári Felsőgeik, és minderről természetesen a megszokott udvarias modorban folyt a csevegés, megfűszerezve a beszélgetőtársnak címzett gyakori, a társas érintkezés iráni szabályai szerint elengedhetetlen, túlzó bókokkal. Ezek teremtették meg azt a nyugodt, udvarias és előkelő felszínt, amelyen kívülálló, pláne külföldi, csak a legritkább esetben tudott áthatolni.

Ő akkor éppen Galeg Morghin dolgozott, a Teherán közelében lévő katonai repülőtéren, ahol a légierő pilótáit képezte ki helikopterek használatára. Megvolt már az új beosztása is, tíz nap múlva kellett elutaznia Zagroszba, és pontosan tudta, hogy az újfajta munkarend, a kéthetes zagroszi és egyhetes teheráni tartózkodások váltakozása még jobban fel fogja dühíteni a feleségét. Reggel, pillanatnyi indulatának engedve, válaszolt neki, és kihasználva az aznap induló különleges járatot, egyből haza is küldte a levelet: Ha Angliában akarsz maradni, hát csináld, de ne nyavalyogj, és ne acsarkodj olyasmi miatt, amiről semmit sem tudsz! Vegyél magadnak kertvárosi házat, ahol akarsz, de afelől biztos lehetsz, hogy én soha nem költözöm oda. Soha! Jó munkám van, amiért rendesen fizetnek, és még szeretem is. Nyugodtan, kellemesen élhetnénk, ha hajlandó volnál kinyitni kicsit a szemedet. Amikor összeházasodtunk, tudtad, hogy pilóta vagyok, ezt az életet választottam, nem akarok Angliában élni, és máshoz nem értek, úgyhogy változtatni sem tudok. Ne tegyél örökké szemrehányásokat, ne panaszkodj szünet nélkül! Ha változtatni akarsz, hát legyen...

A szentségit neki, ezt jól kifogtam! Azt mondja, hogy utálja Iránt, mindent, ami vele kapcsolatos, de közben semmit nem tud róla, soha nem járt még Teheránon kívül, és nem is volna rá hajlandó. Az ételbe sem kóstolna bele semmi pénzért, kizárólag néhány brit feleséggel

hajlandó összejárni – mindig ugyanazokkal, a nagyszájú, begyöpösödött agyú tyúkokkal, akik ugyanolyan kiállhatatlanok, ugyanúgy unatkoznak. Unják a saját, egyhangúan ismétlődő bridzspartijaikat, a kibírhatatlan délutáni teázásaikat – „Drágám, hogy tudsz elviselni bármit is, ami nem a Fortnumtól, vagy a Marks and Sparkstól van?!” –, és megvesznek azért, hogy meghívják őket a brit nagykövetségre újabb, sült marhaszeletből és Yorkshire-pudingból álló vacsorára, vagy teára, ami mellé természetesen uborkás szendvicset és ánizsos süteményt is kapnak. Szentül meg vannak győződve arról, hogy ami angol, az mindenben a legjobb a világon, különösen az angol konyha – a párolt répa, a párolt karfiol, a párolt krumpli, a párolt kelbimbó, a rosszul átsütött marhaszelet és az odaégetett birka, ami aztán maga a fölülmúlhatatlan tökély...

– Szegény uram! Maga tényleg rossz hangulatban van! – hallotta a kedves, csilingelő hangot.

Odanézett, és mintha áramütés cikázott volna végig rajta.

– Mi a baj? – kérdezte a lány, gondterhelten ráncolva sima, bársonyfényű homlokát.

– Elnézést! – mondta zavartan Lochart; a szíve majd kiugrott a helyéről, a torkában pedig olyan szorítást érzett, amelyet még soha. – Azt hittem, csak látomás, tündér az Ezeregyéjszaka meséiből... – Gyorsan abbahagyta a mondatot, mert egészen idéttlennek érezte magát. – Ne haragudjon, elgondolkodtam kicsit. Lochart vagyok. Tom Lochart.

– Tudom – kapta meg rögtön a nevetős választ. A lány sötétbarna szeme vidáman fénylett, az ajka csillogott, foga vakítóan fehér volt, hosszú, hullámos fekete haja a háta közepéig ért, a bőre pedig az olajbarna iráni földet idézte. Fehér selyemruhát viselt, kevés, de nagyon kellemes illatú parfümöt rakott magára, és alig ért Lochart válláig. – Maga az a félelmetes kiképző, aki naponta legalább háromszor megkeseríti szegény unokabátyámnak, Karimnak az életét.

– Tessék? – Lochart alig tudott koncentrálni. – Kinek az életét?

– Az övét – válaszolta a lány, és a terem másik végébe mutatott.

A fiatalember mosolyogva beszélgetett néhány civillel, és Lochart hiába erőltette az agyát, nem ismerte föl benne egyik tanítványát sem. – A kedvenc unokatestvérem. Karim Peshadi százados, az Iráni

Császári Légierőtől. – Visszafordult, hosszú, Tomótt szempillái árnyékot vetettek a szemére, és a férfin újból szédülés vett erőt.

Uralkodj magadon, a szentségit! Mi van veled?! – Én... szóval... nem vagyok én olyan szigorú, csak ha megérdemlik. Az életük múlik rajta, hogy mindent megtanuljanak, és jól csináljanak. – Szerette volna felidézni magában, hogyan is megy a kiképzés Peshadi századosnak, de nem tudta, és kínjában átváltott perzsára. – Ha úrnóm volna olyan kegyes, itt maradna még egy kicsit beszélgetni, és abban a megtiszteltetésben részesítene, hogy elárulja a nevét, akkor ígérem, hogy... – lázasan kereste a megfelelő szót, de nem találta, ezért másképp fejezte be a mondatot, mint eredetileg tervezte – ... hogy örökre a rabszolgája leszek, és természetesen százszázalékosra fogom minősíteni az unokabátyja őkegyelmessége vizsgáját!

A lány örömteli csodálkozással csapta össze a kezét. – Nagytiszteletű kegyelmes úr! – válaszolta perzsául. – Unokabátyám őkegyelmessége nem is mondta, hogy beszéli a nyelvünket. Milyen gyönyörűen hangzanak a szavaink, ahogy ön ejti őket...

Lochart szinte önkívületi állapotban hallgatta eltúlzott bókjait, amelyek perzsául egészen természetesnek hatottak. Mintegy idegenként figyelte magát, ahogy ugyanabban a stílusban válaszolt, és némán hálálkodott Scraggernek, aki évekkorábban, amikor a brit légierőt otthagya, és beállt a Sheik Aviationhoz, egyből figyelmeztette: – Ha velünk akarsz repülni, haver, jobb lesz, ha megtanulsz perzsául, mert én nemigen beszélem, és valószínű, hogy már nem is fogom. – Sok idő telt el azóta, de csak most döbrent rá, milyen tökéletesen alkalmas ez a nyelv a forró érzelmek burkolt, udvarias kifejezésére.

– Sarazad Paknuri vagyok, kegyelmes uram!

– Akkor úrnóm mégiscsak az Ezeregyéjszaka meséiből való.

– Csakhogy én egyetlen mesét sem tudnék mondani önnek még akkor sem, ha azzal fenyegetne, hogy lecsapatja a fejemet – válaszolta a lány, majd nevetve, és már angolul hozzáfűzte: – Már az iskolában sem tudtam mesélni.

– Az lehetetlen! – vágta rá gondolkodás nélkül a férfi.

– Ön mindig ilyen gáláns, Lochart kapitány? – érdeklődött leplezetlenül évődő pillantással Sarazad.

– Csak a leggyönyörűbb nővel, akit valaha is láttam – hallotta saját, perzsául elmondott válaszát Tom.

A lány mélyen elpirult, lesütötte a szemét, ő pedig átkozta magát, mert azt hitte, hogy otrombaságával mindent elrontott, és csak akkor nyugodott meg, amikor Sarazad ismét ráemelte nevető tekintetét. – Köszönöm. Bókja boldoggá tesz egy régi férjes asz...

Lochart kezéből kicsúszott a pohár, mire egyből mentegezőzni kezdett, de az ügyetlenségét mások szerencsére nem vették észre. – Ön férjnél van?! – robbant ki belőle a kérdés. Addig nem gondolt erre, pedig mi sem volt természetesebb, mint az, hogy a fiatal nő már férjnél legyen, és különben is, szintén házas volt, egy nyolcéves kislány apja. Miért érzett hát mégis akkora csalódottságot? Az isten szerelmére, úgy viselkedsz, mint egy holdkóros. Teljesen elment az eszed, szidta magát!

Aztán hirtelen megcsillant előtte némi remény. – Hogyan? Mit is mondott? – kérdezte.

– Azt, hogy férjnél voltam, egészen pontosan még leszek is három hónapig és két napig, és hogy az asszonynevem Paknuri. Az eredeti, lánykori, Bakrán... – Odaintette a pincért, levett a tálcáról egy pohár bort, Lochartnak nyújtotta, és újabb enyhe homlokráncolással megkérdezte: – Biztos, hogy jól érzi magát, kapitány?

– Igen. Persze! – válaszolta sietve a férfi. – Hogy is mondta? Paknurinak hívják a férjét?

– Igen. Ökegyelmessége, Emir Paknuri már öreg volt, ötvenéves, amikor összeházasodtunk, apámnak a barátja, apám és anyám pedig úgy gondolta, hogy jó lesz nekem, ha feleségül megyek hozzá. Beleegyezett, pedig vékony vagyok, nem olyan húsos és kívánatos, mint mások, bármennyit eszem is. Ahogy Isten akarja. – Sarazad vállat vont, elmosolyodott, és ettől mintha az egész világ fénybe borult volna körülötte. – Természetesen elfogadtam a döntésüket, de azzal a kikötéssel, hogy ha két év után még mindig nem érzem jól magam a házasságban, akkor az automatikusan felbomlik. Úgyhogy a tizenhetedik születésnapomon megtartottuk az esküvőt, de már az első pillanattól kezdve nem éreztem jól magamat, és sokat sírtam. Aztán, mert két év múlva, sőt az újabb, extra év után, amibe szintén beleegyeztem, sem született gyerekünk, férjem, az én uram kegyesen

beleegyezett, hogy elváljon tőlem, úgyhogy most, hála istennek, újra megnősülhet, én pedig szabad vagyok, de, sajnos, olyan öreg és...

– Hogy volna öreg! Virulóan fia...

– De igen. Öreg vagyok! – A tekintete csillogott, és bár megpróbált szomorúságot tettetni, látszott rajta, hogy csöppet sem búsul. Lochart örömmel beszélgetett, nevetett vele és az unokabátyjával is, akit a lány kis időre odahívott, és közben megdermedt a gondolattól, hogy talán éppen ezt a fiatalembert fogja választani, hiszen igazán illik hozzá. Közben megtudta, hogy a lány apja a bazar egyik köztisztelőben álló, dúsgazdag kereskedője, a családjuk igen kiterjedt, kozmopolita szellemű, és igen jó kapcsolatokkal rendelkezik. Az édesanyja beteg, nővérei és bátyjai is vannak, és Svájcban járt iskolába, de csak fél évig, mert rettenetesen hiányzott neki Irán és a családja. Aztán együtt fogyasztották el a vacsorát, ami még a Valik tábornoknál megszokott mértékkel mérve is egészen pazarnak bizonyult, és Lochart úgy érezte, hogy ennél kellemesebb estéje még soha nem volt.

Amikor eljött a vendégségből, nem ment haza rögtön, hanem fel a hegyek közé, Darbandba vette az irányt, ahol sok kellemes étterem volt, gyönyörűen ápolt kerttel a sebes folyású hegyi patak partján. A kertekben asztalok, székek, szőnyegekkel leterített süppedő díványok, hogy a vendégek pihenhessenek, akár alhassanak is. Néhány közülük egészen közel volt a vízhez, olyan helyen, ahová a patak csobogásán kívül más hang el sem hatolt. Ezek egyikén hevert végig, nézte a csillagokat, és tudta, hogy az élete alapvetően megváltozott, egyik pillanatról a másikra teljesen megőrlt, de nincs olyan akadály, amitől visszarettenne, és amit ne győzne le azért, hogy a lányt feleségül vehesse.

Meg is tette, bár az út, amelyen eljutott odáig, kegyetlenül nehéz volt, és míg végigjárta, többször is közel jutott a végső elkeseredéshez.

– Mire gondolsz, Tommy? – kérdezte most Sarazad, a lábánál, azon a gyönyörű szőnyegen ülve, amit Valik tábornoktól kaptak nászajándékkul.

– Rád. – Imádattal nézte az asszonyt, akinek a kedvessége, gyöngédsége a legsúlyosabb gondjait is rögtön elűzte. A nappali meleg volt, akárcsak a tágas lakás többi része, és a világítása is kellemes, szemet nyugtató. A függönyöket behúzták, mindenfelé süppedő szőnyegek és puha párnák voltak elhelyezve, hogy teljes legyen a kényelem, a kandallóban vidáman lobogott a tűz. – Tudod, hogy mindig rád gondolok.

– Ez csodálatos! – mondta Sarazad, és boldogan tapsolt hozzá.

– Nem holnap megyek vissza Zagroszba, csak holnapután.

– Ó! Ez még csodálatosabb! – Az asszony közelebb csúszott, szorosan átölelte Lochart lábát, és állat a térdére támasztotta. – Csodálatos!

– Jól hallottam, hogy érdekes napod volt? – A férfi keze Sarazad dús, selymes haját simogatta. – Igen. Tegnap is és ma is. Elmentem a követségekre, ahogy mondtad, megkaptam az útlevelemet, és...

– Nagyszerű. Most már kanadai vagy.

– Nem, imádott! Én iráni vagyok, te vagy a kanadai. Figyelj! A legérdekesebb az volt, hogy jártam Doshan Tappehen – jelentette ki büszkén az asszony.

– Úristen! – szakadt fel Lochartból önkéntelenül is a kiáltás. Ha együtt voltak, ilyesmi ritkán fordult vele elő, mert a felesége nem szerette, ha feleslegesen a szájára vette az Úr nevét. – Sajnálom, de... de hát ez örültség! Súlyos harcok vannak ott. Hogy juthatott eszedbe ekkora veszélynek kitenni magad?

– Ó, arra nagyon vigyáztam, hogy olyan helyre ne menjek, ahol harcolnak! – felelte vidáman Sarazad. Felpattant, az ajtóhoz futott, és már kívülről kiáltott vissza: – Várj, mindjárt megmutatom! – Egy perc múlva ismét megjelent, szürke csadort viselt, ami bokájától a feje búbjáig beburkolta, az arcából is csak kis részt hagyott szabadon, és Lochart ettől erősen viszolygott. – Ó, uram – mondta perzsául, és megpördült a férje előtt. – Nem kell féltened engem! Vigyáz rám Isten, és a Próféta is, legyen áldott a neve. – Elhallgatott, mert megijedt kissé a komor, elítélő arckifejezéstől. – Mi a baj? – kérdezte angolul.

– Én... soha nem láttalak még csadorban. Nem illik hozzád.

– Ó, tudom én, hogy csúnya, és itthon nem is fogom hordani, de az utcán jobban érzem magamat benne, Tommy! Azok az undorító, szemtelen pillantások minden férfitől! Ideje, hogy ismét viseljük... és a fátyolt is.

Lochart meg volt döbbenve, egy pillanatig azt hitte, nem jól hall. – Mi lesz azokkal a jogokkal, amiket kivívtatok? A szavazati joggal, azzal, hogy fátyol nélkül járhattok, a szabadságotokkal, hogy oda mehettek, ahová akartok, dönthettek róla, hogy ki legyen a férjetek, és nem adnak-vesznek benneteket, mint korábban? Ha elfogadjátok, hogy csadort kell viselnetek, akkor minden, egyebet is elveszítetek.

– Talán igen, talán nem, Tommy! – Sarazad örült, hogy angolul beszélgettek, mert így vitatkozhatott kicsit, ami például elképzelhetetlen lett volna iráni férjjel. Attól is boldog volt, hogy ezt az embert választotta, aki – hihetetlen ugyan, de igaz – megengedte, hogy önálló véleménye legyen, és ami még megdöbbentőbb, az ellen sem volt semmilyen kifogása, ha ezt nyíltan el is mondta neki. A szabadság bora könnyen az ember fejébe száll, gondolta, veszélyes a nő számára, akárcsak a paradicsomkerti nektár.

– Amikor Reza sah levette a fátyolt az arcunkról – mondta –, akkor a férfiktól is el kellett volna vennie a gerjedelmet. Te nem jársz a piacra, Tommy, nem nőként vezetsz kocsit. Fogalmad sincs róla, milyen az. A férfiak az utcákon, a bazárban, a bankban, bárhol... Mind egyformák. Ugyanazok a gondolatok tükröződnek a tekintetükben, ugyanaz a gerjedelem támad fel bennük. Olyasmit gondolnak felőlem, amit csak te gondolhatnál. – Kibújt a csadorból, gondosan összehajtva a székre rakta, és visszaült a férje lábához. – Mostantól viselni fogom az utcán, ahogy anyám és nagyanyám is viselte annak idején. Nem Khomeini miatt, óvja őt Isten, hanem miattad, imádott férjem!

Könnyedén szájon csókolta, az ölébe ült, és Lochart tudta, hogy a kérdés ezzel eldőlt. Ráparancsolhatna ugyan, hogy ne vegye fel azt a szörnyűséget, de ha megtenné, abból valóban komoly baj származna, hiszen Sarazad joga, hogy döntsön ezekben a kérdésekben. Iráni, Irán az otthona és mindig az is lesz – ez fontos része volt az apjával kötött megállapodásuknak –, úgyhogy az erősködése nyomán támadó gond is iráni lenne, és a válasz úgyszintén, amit adna rá: napokon át tartó sóhajtozás következne, bánattal teli tekintet, sok könny, szünni nem akaró levertség, rabszolgához illő alázatosság,

elfojtott éjszakai zokogás, még több sóhaj, közben soha egyetlen dühös szó, vagy pillantás, csak éppen az egész úgy, ahogy van, elviselhetetlen, kegyetlenül fájó egy férjnek, apának, vagy fiútestvérnek.

Lochartnak néha kifejezetten nehezebbre esett, hogy megértse a feleségét. – Tégy, ahogy akarsz – mondta neki most is –, de többé ne menj Doshan Tappehre! – Megsimogatta a haját, ami selymes volt, puha, és fényes, amilyen csak a viruló, fiatal nők haja tud lenni. Egyébként mi történt a támaszponton?

– Ó, nagyon izgalmas volt! – válaszolta felderülten Sarazad. – Még a Halhatatlanok, a sah legelitebb katonái sem tudták kiűzni az igazhitűeket. Semmilyen veszély sem fenyegetett bennünket. Laleh nővéremmel voltam, Ali unokatestvéremmel, a feleségével, és Karim unokabátyámmal, aki más tisztekkel felesküdt az iszlámra és a forradalomra. Ő mondta meg, hová menjünk, hol tudunk találkozni. Lehetett ott vagy kétszáz más nő is, mindannyian csadort viseltünk, egyfolytában azt ismételtük, hogy Isten hatalmas!, Isten hatalmas!, és a katonák is csatlakoztak hozzánk. Halhatatlanok! – Sarazad tekintete kitágult az izgalomtól. – Képzeld el, még a Halhatatlanok is kezdik meglátni az Igazságot!

Lochartot nagyon nyugtalanította, hogy ha kísérettel is, de ott járt, és előtte nem kérdezte meg, nem is szólt neki. Eddig a felkelés és Khomeini látszólag nem volt rá semmilyen hatással, leszámítva talán az események kezdeti időszakát, amikor nagyon megrémült, féltette az apját és a bazárban működő, neves kereskedő és bankár rokonait, akiknek közismerten szorosak voltak a kapcsolataik az udvarral. Szerencsére az apja eloszlatta minden aggodalmukat, amikor megsúgta Lochartnak, hogy a testvéreivel együtt titokban, évek óta Khomeinit támogatja, pénzeli a sah elleni lázadást. Most azonban, gondolta, amikor már a Halhatatlanok is meginognak, és olyan kiváló fiatal tisztek, mint Karim, nyíltan a lázadók oldalára állnak, elkerülhetetlen lesz a komoly véröntás. – Hányan álltak át? – kérdezte, lázasan törve a fejét azon, hogy mit tegyen.

– Csak hárman csatlakoztak hozzánk, de Karim azt mondta, hogy ez nagyon jó kezdet, és Bahtjár a bandájával együtt most már bármelyik nap ugyanúgy elkostródhat, ahogyan a sah tette.

– Figyelj rám, Sarazad! Ma a brit és a kanadai kormány utasítást adott, hogy minden itt lévő alkalmazottjának a családtagjai hagyják el egy időre Iránt. Mac mindenkit átvitet Sargazba addig, amíg itt nyugodtabbá nem válik a helyzet.

– Okosan teszi. Nagyon bölcs döntés.

– Holnap megérkezik a cég 125-öse, hogy Gennyt, Manuelát, téged és Azadehet elvigye, úgyhogy pakolj ösz...

– Ó, de hát én nem megyek, drágám! Semmi szükség rá. És Azadeh miért menne? Bennünket nem fenyeget veszély, apa egész biztosan tudná, ha másképp lenne. Nem kell aggódnod... – Sarazad látta, hogy Tom borospohara már majdnem üres. Felkapta, kisietett vele, és pár pillanat múlva megtöltve hozta vissza. – Biztonságban vagyok.

– Azt hiszem, nagyobb biztonságban lennél egy ideig Iránon kívül...

– Csodálatos, hogy ennyit törődsz velem, drágám, de semmi okom arra, hogy elmenjek, és holnap meg is kérdezem apát, vagy akár te is megteheted... Apró parázs esett ki a kandalló előtti fémtálcába, Lochart fel is állt, hogy visszategye, de Sarazad megelőzte. – Majd én. Pihenj, drágám, biztosan fáradt vagy! Holnap esetleg eljöhetnél velem apához. – Fürgén eligazgatta a tüzet, közben látta a szeme sarkából, hogy férje a székre terített csadort bámulja, és szélesen elmosolyodott.

– Mi az?

Az asszony nem válaszolt. Tovább mosolyogva felkapta a szürke leplet, és kiszaladt vele a szobából.

Magára maradva Lochart nyugtalanul bámulta a tüzet, és igyekezett összeszedni az érveit, mert utasítani semmiképpen sem akarta a feleségét. Ha muszáj, mégis megteszem, döntötte el ugyanakkor. Istenem, mennyi baj jött össze hirtelen: Charlie eltűnt, Koviszban óriási a felfordulás, Kiabit megölték, Sarazad pedig képes, és a végén még beáll a felkelők közé. Bolond! Megőrült, hogy ekkora kockázatot vállal! Ha elveszíteném, belehalnék. Istenem, bárki vagy és bárhol vagy, véd meg...

Hatalmas volt a nappalijuk. A tulsó végében étkezősarkot rendeztek be, akkora asztallal, amelynél tizenketten is kényelmesen elférhettek. Többnyire mégis iráni módra étkeztek, a szőnyegekre

terítették le az abroszt, és a padlón ültek, puha párnákra támaszkodva. Cipőt csak ritkán viseltek a szobában, magas sarkút pedig soha, nehogy tönkretegye az értékes, kézi szövésű szőnyeget. A lakáshoz öt hálószoba, három fürdőszoba, két nappali tartozott – ha maguk voltak, vagy vendégséget rendeztek, akkor ezt használták, a másik, sokkal kisebbet, amelyik a lakás túlsó végén volt, tartaléknak hagyták; oda vonult vissza Sarazad, amikor neki munkamegbeszélése volt valakivel, vagy amikor a nővérei, barátnői, kiterjedt rokonságához tartozó asszonyok látogatták meg. Úgy legalább nyugodtan beszélgethettek, és őt sem zavarta hangos, vidám csivitelésük. Sarazad körül mindig pezsgett az élet, családtagok, gyerekek, dajkák voltak mellette állandóan, reggeltől napestig. Az is elég gyakran előfordult, hogy rokonok, vagy közeli barátok töltötték náluk az éjszakát.

Ezt soha nem bánta, sőt éppen ellenkezőleg, tetszett neki, hogy ilyen összetartó a család. A Sarazad apjával kötött egyezés része volt az is, hogy türelmesen fogadja az iráni szokásokat, és három évig és egy napig iráni módon él. Utána választhat, hogy átmenetileg, ha szükséges, külföldre költözik-e a feleségével, vagy marad. Mert akkor már – mondta kedvesen az apósa, Dzsared Bakraván –, hála az egyetlen Istennek és az Ő prófétájának, éljenek örökké a szavai, már lesz elég tudásod ahhoz, hogy helyesen dönts. Addigra gyerekeid lesznek, mert bár a lányom karcsú, elvált és még egyszer sem szült, nem hiszem, hogy terméketlen volna.

– De hát még olyan fiatal! Lehet, hogy úgy döntünk, korai még nekünk a gyerek.

– A gyerek soha nem korai – felelte, ekkor már élesen, Bakraván. – A Szent Könyvek világosan megmondják. Az asszonynak szülnie kell. Nem igazi otthon az, amelyikben nincsenek gyerekek. Gyerekek nélkül az asszony dologtalanná válik. Szeretett Sarazadomnak is éppen az a baja, hogy nincsenek gyerekei. Vannak modern dolgok, amelyekkel egyetértek, de olyanok is, amelyekkel nem.

– De ha megállapodunk benne, akkor is túl korai...

– Ebbe neki nincs beleszólása – tiltakozott döbbenten Bakraván. Alacsony, potrohos ember volt, ősz hajjal és szakállal, átható pillantású szemekkel. – Gyalázatos dolog volna, sértés még csak meg is beszélni vele. Iráni módra kell gondolkodnod, különben ez a

szokatlan házasság nem sokáig fog tartani. Vagy talán el sem kezdődik. Soha. Csak nem arról van szó, hogy te nem akarsz gyerekeket?

- Nem, dehogy! Természetesen akarok, de...
- Rendben van, akkor ebben megállapodtunk.
- Maradhatunk abban, hogy kapok három év és egy nap haladékot, és azalatt eldönthetem, nem túl korai-e még?
- Bolond ötlet! Ha nem akarsz gyere...
- Már hogyan akarnék, kegyelmes uram!

Hosszan vitatkoztak, és végül az öreg, vonakodva bár, de kijelentette: – Legyen egy év és egy nap a haladék, de csak akkor, ha megesküszik az egyetlen Istenre, hogy valóban akarsz gyerekeket! Úgy látom, a fejed tényleg tele van badarságokkal, fiam! Isten segítségével ez az ostobaság el fog azonban tűnni, mint a véletlenül leesett hó a sivatagból. Természetesen az asszonynak gyerekekre van szüksége...

Lochart önkéntelenül is elmosolyodott arra gondolva, hogy az öreg akár Istent is képes volna kialkudni a Paradicsomból. De miért is ne? Hát nem az az irániak kedvenc nemzeti időtöltése, hogy mindenről alkudozzanak? Mit mondok azonban neki néhány nap múlva, amikor az egy év és egy nap letelik? Valóban akarok-e újabb gyerekeket? Nem, egyelőre semmiképp. Sarazad azonban igen. Elfogadta a döntésemet, soha nem hozta szóba, nem vitatkozott vele, de nem hiszem, hogy valaha is helyeselte.

Tompán hallotta a konyhából felesége és a szobalány hangját. Élvezte a csöndet, ami olyan éles ellentétben állt az élete másik felét kitöltő repülés állandó hangos zajával. A kerevet nagyon kényelmes volt, és a tüzet is jólesett nézni. Odakint az éjszakában eldördült ugyan egy-két géppisztolysorozat, de azok már annyira megszokottakká váltak, hogy észre sem vette őket.

El kell küldenem Teheránból, gondolta. De hogyan? Soha nem volna hajlandó elmenni, amíg a családja itt van. Az is lehet, hogy itt nagyobb biztonságban van, mint máshol, de csak akkor, ha nem megy oda, ahol a legnagyobb a felfordulás. Doshan Tappeh! Megőrült, mint ahogy átmenetileg mindenki. Bárcsak tudnám, vajon a hadsereg tényleg parancsot kapott rá, hogy leverje a lázadást!

Bahtjárnak rövid időn belül lépnie kell, különben vége. Viszont, ha megteszi, akkor vérfürdő lesz, mert az irániak harciasak, még keresik is a halált, ha úgy érzik, hogy a hit nevében, azt védelmezve éri el őket.

Iszlám! És Isten! Hol van most az Egyetlen Isten?

A hívők szívében és eszében. A síiták buzgó hívők. Sarazad is az, és az egész családja. És te? Én még nem, de már törekszem rá, hogy az legyek. Megígértem neki, hogy igyekezni fogok, olvasom a Koránt, nyitva tartom az agyamat. És?

Ne! Most aztán végképp nincs idő ilyesmiken elmélkedni. Légy gyakorlatias, gondolkodj józanul, higgadtan! A feleséged veszélyben van. Csadorban, vagy anélkül, nem szabad, hogy belekeveredjen az eseményekbe. De miért ne keveredne bele? Hiszen az országáról van szó.

Igen, de ugyanakkor az én feleségem, és én azt parancsolom neki, hogy maradjon ki ezekből a dolgokból. Mi volna ha...? Az apjának van egy háza Bandar-Pahlaviban, a Kaszpi-tenger partján. Elvihetnék magukkal, vagy akár elküldhetnék oda. Az időjárás arrafelé most is jó, nincs olyan átkozottul hideg, mint itt, bár a mi lakásunk csodálatos, az olajtartály mindig tele van, akad elég fa, hogy begyűjtsünk a kandallóba, a hűtőszekrény pedig tele élelemmel, hála az öregnek és a családnak.

Édes istenem! De sokkal tartozom neki, de nagyon sokkal!

Halk nesz keltette fel a figyelmét, szakította el a gondolataitól. Sarazad állt az ajtóban, csador volt rajta, és könnyű fátyol, amelyet Lochart azelőtt egyszer sem látott. A tekintete sem volt még talán soha ilyen csábító. A csador halkán zizegett, amikor odament hozzá, aztán gyors mozdulattal megoldotta, és hagyta, hogy lehulljon róla. Meztelen volt alatta, és csupasz testének a látványa elég volt ahhoz, hogy a férfinak elakadjon a lélegzete.

– Tehát? – A hangja lágy és lüktető volt, a perzsa beszéd úgy hangzott az ajkán, mint valami édes, gyönyörű zene. – Szóval, nagytiszteletű férjem, így már tetszik a csadorom?

Érte nyúlt, de az asszony nevetve kitért előle. – Azt mondják, szajhák szokták így viselni nyáron a csadorjukat – mondta évődve.

– Sarazad...

– Ne!

Ezúttal könnyen elkapta, és nem volt képes betelni az ízével, bőre sugárzó fényével, teste selymes puhaságával. – Talán, uram mondta két csók között, enyhén évődő hangon Sarazad –, talán rabszolgád is így viselhetné a csadorját, akár az utcán, a bazárban is. Azt mondják, sok nő megteszi.

– Nem. Mar a puszta gondolatától is megőrülnék. – Ölbe kapta, hogy a hálószobába vigye, de az asszony a fülébe súgta: – Ne, szerelmem! Maradjunk itt! – Lochart tiltakozni próbált – Igen, de a szolgálak...? – mire az asszony, ismét csak súgva azt felelte: – Felejtsd el őket, nem fognak zavarni bennünket. Könyörgöm, felejtsd el őket! Felejts el mindent, szerelmem, és csak arra gondolj, hogy ez a te házad, a te otthonod, és én örökre a rabszolgád vagyok!

Maradtak. Sarazad szenvedélye, mint mindig, most is perzselő volt. Lochart úgy érezte, a paradicsom álmotündérét találta meg benne, aki mindig az egekbe ragadta, hogy aztán biztonságban térjen vissza vele a földre.

Később, már vacsora közben, a bejárati ajtó csengője zavarta meg a nyugalmukat. Szolgájuk, Haszán ment megnézni, ki háborgatja őket ilyen szokatlan időben, és amikor visszatért, gondosan becsukta maga mögött az ajtót. – Uram, nagytiszteletű Valik tábornok az – mondta halkán. – Elnézést kér, hogy ilyen későn jött, de fontos ügyben jár, és érdeklődik, hogy nagytiszteletű uram szentelne-e neki néhány percet.

Lochart egy pillanatra nagyon ingerült lett, de mielőtt bármit mondhatott volna, Sarazad átnyúlt az asztalon, lágyan megérintette a kezét, és attól rögtön elszállt a mérge. – Beszélj vele, szerelmem! Ne félj, nem alszom el, megvárlak az ágyban! Haszán, hozz egy tiszta terítéket és melegítsd fel a horishtot! Ókegyelmessége biztosan éhes.

Valik rettenetesen szabadkozott, amiért olyan későn érkezett, kétszer is visszautasította az ételt, de végül természetesen hagyta rábeszélni magát, és hatalmas étvággal nekilátott. Lochart türelmesen várt, teljesítve az apósának tett ígéretét, hogy soha nem feledkezik meg az irániak számára kötelező szabályokról: első a család, ha az ember tárgyalni akar valamiről, akkor csak lassan szabad megközelíteni a témát, nem illendő semmit nyíltan, durva

egyenességgel kimondani. Perzsául társalogva ez sokkal könnyebben is ment, mintha angolul beszélgettek volna.

Mihelyt tudott, azért csak átváltott angolra: – Nagyon örülök, hogy találkoztunk, tábornok! Mit tehetek magáért?

– Félórāja hallottam csak, hogy visszatért Teheránba. Ez a horisht a legfinomabb, amit évek óta ettem. Sajnálom, hogy ilyen későn zavarom magukat.

– Semmi gond! – Lochart szándékosan hagyta hosszúra nyúlni a csöndet. Az idősebb férfi közben jóízűen falatozott, csöppet sem zavarta, hogy egyedül eszik. Egy darabka bárányhús a bajuszához tapadt, és Lochart érdeklődéssel figyelte. Találgatta, hogy vajon mikor fog leesni onnan, de nem esett le, mert Valik egy idő után befejezte az evést, és megtörölte a száját. – Gratulálok Sarazadnak, látszik, hogy remekül betanította a szakácsát. El is fogom mondani kedvenc unokatestvéremnek, a nagytiszteletű Dzsarednek.

– Köszönjük – válaszolta Lochart és tovább várt.

Újból csönd telepedett közéjük. Valik ivott egy korty teát. – Megérkezett a 212-es felszállási engedélye?

– Amíg ott voltunk, addig nem – mondta Lochart, aki nem volt felkészülve erre a kérdésre. – Tudom, Mac elküldött valakit, hogy várja meg. Fel is akartam hívni, hogy érdeklődjek, de, sajnos, a telefon megint rossz volt. Miért?

– A partnerek azt szeretnék, ha maga vezetné a gépet.

– McIver kapitány Lane kapitányt jelölte ki. Remélem, hogy meglesz az engedély.

– Egész biztosan meglesz. – Valik újból megtörölte a száját, és ivott még egy kis teát. – A partnerek szeretnék, ha maga vezetné a gépet. Biztos vagyok benne, hogy McIver beleegyezik.

– Sajnálom, de nekem vissza kell mennem Zagroszba. Meg akarom nézni, hogy minden rendben van-e. – Lochart röviden elmondta, mi történt a bázison.

– Zagrosz egész biztosan várhat még néhány napig. Dzsared nyilván nagyon örülne, ha azt látná, hogy fontos magának a partnerek kérésének teljesítése.

– Bármit szívesen megteszek – válaszolta a homlokát ráncorva Lochart. – De miért olyan fontos ez a járat a partnereknek? Az a

néhány alkatrész, pár riál, nem hiszem, hogy bármit is jelentene nekik.

– Minden küldemény fontos. A partnerek nagy hangsúlyt fektetnek rá, hogy a megrendelők a legjobb kiszolgálást kapják. Ezek szerint tehát megállapodtunk.

– Én... először is meg kell beszélnem a dolgot Mackel! Másodszor, kétlem, hogy a 212-es megkapja az útvonalengedélyt, harmadszor pedig tényleg vissza kell mennem a bázisomra.

Valik, mielőtt válaszolt volna, a legragyogóbb mosolyát villantotta fel. – Biztos vagyok benne, hogy Mac hozzá fog járulni, a Teherán légterének elhagyására vonatkozó engedélyt pedig megkapja. – Felállt. – Máris megyek, beszélek Mackel, és megmondom neki, hogy hajlandó vállalni az utat. Adja át a köszönetemet Sarazadnak, és kérjen elnézést milliószer a nevemben, mert ilyen későn zavartam! De mit tegyek? Bonyolult, nehéz időket élünk.

Lochart maradt az asztalnál. – Változatlanul tudni szeretném, miért olyan fontos néhány alkatrész és néhány százezer rial.

– A partnerek döntöttek úgy, hogy fontos, én pedig, drága fiatal barátom, hallva, hogy visszatért, és figyelembe véve szoros kapcsolatát a családommal, feltételeztem, hogy szívesen megteszi ezt a kis szívességet, ha személyesen kérem rá. Ugyanahhoz a családhoz tartozunk, nem? – A kérdésből már hiányzott mindenfajta szívélyesség, bár a mosoly, amely kísérte, változatlan maradt. Lochart is érzékelte Valik hangjának a változását, és gyanakvón összeszűkülte miatta a szeme. – Szívesen megteszek bármit, hogy segítsek, de...

– Rendben, akkor ebben megállapodtunk! Köszönöm. Ne fáradjon, magam is kitalálok! – A bejárati ajtónál a tábornoak visszafordult, körbenézett a lakásban, és nem titkolt nyomatékkal a hangjában megjegyezte: – Maga nagyon szerencsés ember, kapitány! Irigylem.

Miután elment, Lochart visszaült a kialvóban lévő tűz elé, és a lángokat figyelte. Haszán és a szobalány már eltakarították a piszkos edényeket, és jó éjszakát kívánva elbúcsúztak, de nem is hallotta. Sarazadot sem, aki egyszer benyitott a nappaliba, hosszan ránézett, aztán csöndesen behúzta maga mögött az ajtót, kötelességtudóan hagyva, hadd merüljön el a férje nyilván igen fontos, csak rá, mint családfőre tartozó gondolataiban.

Lochart nagyon rosszul érezte magát. Tudta, hogy Valik tisztában van azzal: az összes érték körülötte, és maga a pazar lakás is nászajándék Sarazad apjától. Dzsared Bakraván még az épület de facto tulajdonjogát is őrá ruházta – a bérleti díjat neki fizették a lakók. Kevesen tudtak csak arról, milyen heves vitát folytatott emiatt az apósával.

– Uram, bármennyire hálás vagyok is a bőkezűségéért, ezt már nem fogadhatom el – mondta Lochart. – Lehetetlen.

– De hát ez csak pénz, lényegtelen!

– Igen, de akkor is túl sok, amit öntől kapunk. Tudom, hogy nem nagy a fizetésem, de kijövünk belőle. Igazán.

– Persze. Természetesen. De miért ne élhetne kényelmesen a lányom férje? Másképp hogyan tudnád gond nélkül elfogadni az iráni szokásokat, és beváltani az ígéretedet? Biztosítalak róla, fiam, hogy mindaz, amiről vitatkozunk, számomra jelentéktelen semmiség. Most már te is tagja vagy a családomnak, Iránban pedig a család a legfontosabb. A családtagoknak kötelességük, hogy gondoskodjanak egymásról.

– Igen, de róla nekem kell gondoskodnom, és nem önnek.

– Természetesen, és idővel, ha Isten is megsegít, biztosítani tudod majd számára azt, amihez hozzászokott. Egyelőre viszont nem, mert kötelességed támogatni a volt feleségedet és a gyerekeidet. Szeretném, ha civilizált módon, a magunk iráni módján intéznénk el ezt a dolgot. Megígérted, ugye, hogy úgy fogsz élni, ahogyan mi?

– Igen, de ne haragudjon, akkor sem fogadhatom el mindezt! Amit adni akar, Sarazadnak adja, ne nekem. Hagyjon rá legalább lehetőséget, hogy a magam erejéből tegyek meg érte mindent!

– Biztos vagyok benne, hogy mindent elkövetsz, amire az erődből futja. Addig is, amit adok, azt neked adom, nem neki. Ez teszi csak lehetővé számomra, hogy őt odaadjam neked.

– Neki adja, ne...

Dzsared Bakraván ezúttal már nem hagyta befejezni a mondatot, hanem élesen közbevágott. – Az Isten úgy rendelte, hogy a férfi legyen a ház ura. Ha a ház nem a tiéd, akkor úr sem leszel benne soha. Muszáj ragaszkodnom ahhoz, hogy úgy legyen, ahogy akarom. Én vagyok a család feje, Sarazad azt fogja tenni, amit mondok neki,

és az érdekében köteles vagyok kitartani az elhatározásomnál. Ha nem fogadod el, nem lesz esküvő. Ismerem a te nyugatiaknál gyakori dilemmádat, fiam, de elfogadni nem tudom. Nálunk az iráni szokások a meghatározóak, és a családtagoknak gondoskodniuk kell a családtagokról...

A hatalmas nappali szoba magányában, a kandalló előtt ülve Lochart megadóan bólintott. Igaz, és én Sarazadot választottam, azt, hogy elfogadom a szokásaikat, de... de ez a csirkefogó Valik, most mindezt a képembe vágta, elérte, hogy utáljam magamat, és ezért gyűlölöm. Utálok bármit ingyen kapni, és az egyetlen ajándék, amit a feleségemnek adhattam, a szabadsága, amihez másképp soha nem juthatott volna hozzá. És természetesen az életem, ha úgy alakulnak a dolgok. Hála istennek most már kanadai, és nem muszáj maradnia.

Ne áltasd magadat! Sarazad iráni, és mindig az is marad. El tudod képzelni, hogy otthon érezze magát Brit Columbiában, mondjuk Vancouverben, ahol állandóan esik az eső, nélkülöznie kell a családját, a barátait, és mindent, ami iráni? Igen. Így gondolom. Egy időre mindent és mindenkit pótolni tudok neki. Egy időre, de nem örökre.

Ez volt az első eset, amikor a kapcsolatukban állandóan ott lappangó, súlyos gonddal nyíltan szembe kellett néznie. A mi Iránunknak, gondolta, annak a réginek, a sah-félének, örökre vége. Nem baj, az új talán jobb lesz. Alkalmazkodni fog hozzá, és én is. Beszélek perzsául, ő velem lesz, Dzsared pedig hatalmas, befolyásos ember. Ha átmenetileg el is kell mennünk, képes leszek kárpótolni a múltó nehézségekért. Komoly probléma nincs, a jövő változatlanul rózsás, sokat ígér, és én annyira szeretem...

A kandallóban a tűz már csak pislákol, de az üszkös fahasábok otthonos szagán át még mindig érezni lehetett az asszony parfümjének illatát. A párnák is tovább őrizték teste lenyomatát, és bár kielégült volt, Lochart változatlan erővel kívánta. Igazán olyan, mint a paradicsom hurijai, gondolta álmosan. Megbabonázott, örökre a bűvkörébe vont, és ez csodálatos. A legkisebb panaszra sincs okom, és ha ma meghalnék, akkor is elmondhatnám, hogy nem éltem hiába, mert már tudom, milyen a paradicsom. Csodálatos, Dzsared is csodálatos, ha megszületnek, Sarazad gyerekei is csodálatosak lesznek, és a családja...

Á, a család! A család gondoskodik a családról – ez a törvény, nekem pedig, tetszik vagy sem, meg kell tennem, amit Valik kért. Muszáj, az apja egyértelműen megmondta, hogy ennek így kell lennie.

Az egyik fahasáb, mielőtt végképp kialudt volna, még egyszer fellobbant. – Miért olyan fontos néhány alkatrész és pár százezer rongyos riál? – kérdezte az izzó hamuba bámulva.

Senki nem válaszolt.

HÉTFŐ

1979. FEBRUÁR 12.

14. fejezet

TEBRIZ-EGY, 7.12. Charlie Pettikin, egy szál takaró alatt, összekötözött kezét a mellén tartva, mélyen aludt a padlóra leterített matracon. Hajnal volt, és nagyon hideg. Az örök még a hordozható gázmelegítő használatát sem engedélyezték neki, és Erkki Jokkonen házában abba a helyiségébe zárták, ami normális körülmények között lomtárul szolgált. A kis ablak belülről vastagon jégvirágos volt, kívülről pedig belepte a hó, úgyhogy nem lehetett átlátni rajta.

A szeme felpattant, riadtan felült, és pillanatig fogalma sem volt róla, hogy hol is van. Aztán visszatértek az emlékei, és velük az egész testét átjáró fájdalom is, amitől kénytelen volt a falnak támaszkodni, hogy meg tudja tartani magát. – Ezt a baromságot! motyogta, és közben igyekezett megmozgatni kicsit a vállát. Ügyetlenül összedörzsölte a kezét, végigsimította az arcát, és az enyhe sercegést hallva mocskosnak érezte magát. Utálom, ha borostás a képem, gondolta.

Ma hétfő van. Szombaton, napnyugtakor értem ide, és tegnap kaptak el. A gazemberek!

Szombaton este nehezen meghatározható eredetű, mindenesetre erősen nyugtalanító zajokat hallott kintről. Egyszer még arra is megesküdött volna, hogy valaki halkan beszélget a közelben. Leoltotta a villanyokat, csöndesen elhúzta az ajtón a reteszt, és a Verey pisztollyal a kezében kilépett a verandára. Nagyon erősen koncentrált, úgy nézett körbe, és előbb mintegy harminc-yardnyira, majd kicsit távolabb mintha mozduló alakokat látott volna.

– Kik maguk?! – kiáltotta, és egy kissé meg is lepődött, mert a hangja egészen különös visszhangot keltett az éjszakai erdőben. – Mit akarnak?

Senki sem válaszolt, viszont újból mozgást észlelt. Pontosan hol is? Talán ott, úgy harminc yardnyira? A sötétség miatt nehéz volt helyesen megítélni a távolságot. És ott is! Ember volt? Lehet, hogy állat, vagy csak a szélben lengedező gally árnyéka. Esetleg... Ez most

mi volt?! Ott, annál a hatalmas, vastag fenyőfánál! – Hé, maga! Mit akar?

Válaszul egyetlen hang sem érkezett, és képtelen volt eldönteni, hogy valóban embert látott-e. Dühösen, és kicsit ijedten kapta maga elé a riasztópisztolyt, és rántotta meg a ravaszt. A lövés hatalmasat dörrent, a visszhangja hömpölyögve verődött vissza a környező hegyekről. A vörös rakéta nekivágódott a fa törzsének, fényesen szikrázva megpattant rajta, és mivel maradt még a lendületéből, egy másikhoz is odacsapódott, hogy aztán a hóba fúródjon.

Pettikin várt, de semmi különös nem történt. Az erdő felől változatlanul hallotta a neszeket, a hangár teteje is megreccsent egyszer a hó súlya alatt, szél fütyült halkán a fák ágai között, és néha suhogva felcsapódott egy-egy gally, ha lehullott róla a vastag rétegben lerakódott, nehéz hó. Hogy a lába ne fázzon annyira, nagy zajt csapva toporgott még egy darabig az ajtó előtt, aztán újratöltötte a riasztópisztolyt, felgyújtotta a villanyt, és a házba bemelve gondosan visszatolta a helyére a reteszt. – Ahogy öregszel, úgy kezdesz egyre jobban hasonlítani egy vénasszonyra. – mondta hangosan magának, de rögtön hozzá is tette: – Francokat! Egyszerűen utálok a csöndet, utálok egyedül lenni, gyűlölöm a havat, a hideget, gyűlölöm, ha megijedek, márpedig ami ma reggel Galeg Morghin történt, az a frászt hozta rám. Az isten verje meg! Ha nem bukkan fel az a Ross nevű srác, a SAVAK-osok egész biztosan kinyírtak volna.

Ellenőrizte, hogy az ajtó és minden ablak jól be van-e zárva, összehúzta a függönyöket, töltött magának még egy jókora adag vodkát, felhígította kicsit a hűtőben talált maradék narancslével, és a vastag fahasábokkal jól megrakott, vidáman lobogó kandalló elé visszaülve megpróbálta összeszedni magát. Arra gondolt, hogy reggelire rántottát süt, emlékeztette rá magát, hogy van fegyvere, még ha csak riasztópisztoly is, és mivel a ház meleg volt, otthonos, kezdte jobban érezni magát. Mielőtt lefeküdt volna, még egyszer ellenőrizte, hogy mindent bezárt-e, aztán lehúzta a csizmáját, végigfeküdt a vendégszoba heverőjén, betakarózott, és nem sokkal később már aludt.

Reggelre nyoma sem volt benne az esti félelemnek. Jóízűen megette rántottából és pirítósból álló reggelijét, rendet tett a szobában, összeszedte a holmiját, és amikor ajtót nyitott, az arcába

nyomott géppisztolycsővel találta szembe magát. Hat forradalmár rontott be a szobába, vallatóra fogta, és a kérdések órákon át, szünet nélkül követték egymást.

– Nem vagyok kém és nem vagyok amerikai! Mondtam már, nem is egyszer, hogy brit vagyok.

– Hazudik! A papírjai szerint dél-afrikai. Allahra, netán azok is hamisak lennének?! – A vezetőjük, aki Fjodor Rakoczynak nevezte magát, zord kinézetű, a társainál magasabb és idősebb férfi volt, barna szemével szúrós pillantásokat vetett rá, és nyelvtanilag ugyan helyesen, de valami nehezen meghatározható akcentussal beszélt az angolt. Ugyanazokat a kérdéseket tette fel vég nélkül, csöppet sem zavartatva magát monoton ismétlődésüktől: – Honnan jött? Mit keres itt? Ki a fölöttese a CIA-nél? Ki az itteni kapcsolata? Hol van Erkki Jokkonen?

– Nem tudom! Ötvenszer mondtam már, hogy fogalmam sincs róla. Senki nem volt itt, amikor tegnap este leszálltam. Azért jöttem, hogy elvigyem őt is, meg a feleségét. Dolguk van Teheránban, ott kellene lenniük.

– Hazudik! Elfutottak, két napja, éjszaka. Miért menekültek el, ha maga értük jött?

– Mondtam már. Nem tudták, hogy érkezem. Miért kellett volna elmenekülniük? Hol van Dibble és Arberry, a két szerelőnk? Hol van Dajati, a telepvezető, és miért...

– Ki a CIA-kapcsolata Tebrizben?

– Nincs CIA-kapcsolatom! Egy brit vállalatnak dolgozom, és követelem, hogy taíálkozhassam a tebrizi konzulunkkal. Követe...

– A nép ellenségeinek nincs joguk bármit is követelni! Még kegyelmet sem kérhetnek! Isten rendelte úgy, hogy háborút vívjunk, háborúban pedig kérdés nélkül meg szokták ölni az ellenséget!

Egész délelőtt tartott a kihallgatás. Minden tiltakozása ellenére elvették a papírjait, útlevelét a létfontosságú tartózkodási és kilépési engedéllyel, megkötözve behajították a lomtárba, és megfenyegették, hogy ha menekülni próbál, azonnal végeznek vele.

Később Rakoczy és két forradalmár bement hozzá. – Miért nem mondta, hogy alkatrészeket hozott a 212-eshez?

– Azért, mert nem kérdezte! – válaszolta dühösen Pettikin. – Honnan a fenéből jöttek maguk? Adják vissza a papírjaimat! Követelem, hogy taíálkozhassam a brit konzullal. Oldozzák már el a kezemet, az úristenit maguknak!

– Az Úr megbünteti ezért az istenkáromlásért! Térdre, és kérjen azonnal bocsánatot! – Térdre kényszerítették, és fegyverrel „beszélték rá”, hogy megbánja szörnyű bűnét. Engedelmeskedett ugyan, de ha lehet, közben még jobban utálta őket.

– Kettőszáztizenkettessel is repül, nemcsak kettőszázhatossal?

– Nem! – felelte dühösen, és nehézkesen felállt.

– Hazudik! Benne van az engedélyében! – Rakoczy laza mozdulattal az asztalra dobta az igazolványt. – Miért hazudik?

– Számít egyáltalán, hogy hazudok, vagy igazat mondok? Úgysem hisznek nekem. Tudom, hogy ott van az engedélyemben. Magamnál voltam, amikor elvették. Természetesen 212-essel is repülök, ha kell.

– A bizottság majd ítélkezik maga fölött, és megkapja a jól megérdemelt büntetését – mondta Rakoczy olyan, a befejezettség érzését keltő hangon, hogy Pettikinnek a háta is borsózott tőle. Aztán szó nélkül hátat fordítottak neki, és otthagyták.

Napnyugtakor kapott némi rizst, egy kis levest, és ismét magára hagyták. Nehezen tudott csak elaludni, és miután sikerült, az álma nyugtalan volt, most pedig, hajnalban, úgy érezte, hogy teljesen reménytelen a helyzete. Ahogy fokozatosan magához tért, és éberebb lett, úgy nőtt benne a félelem. Eszébe jutott, hogy egyszer, Vietnamban, a Vietkong lelőtte, fogságba esett, és halálra is ítélték, de az osztaga, zöldsapkásokkal megerősítve, visszatért érte, körbezárta a falut, benne a vietkongokat, és megmentette a biztos pusztulástól. Soha ne gondolj a halálra, amíg utol nem ér! Ha így teszel, öreg haver, mondta neki fiatal amerikai parancsnoka, mindig nyugodtan fogsz aludni. – A parancsnokot Conroe Starkénak hívták. A helikopteres osztaguk amerikaiakból, britekből, néhány kanadaiból állt, és Da Nangban állomásozott. Hogy milyen mocsok hely volt az is!

Mit csinálhat most Duke? Piszok mázlista! Szerencsés, mert meghúzhatja magát Kovichban, és olyan felesége van, mint Manuela. Fantasztikus teremtés, azokkal a hatalmas, barna szemével. Karcsú, mint a nádszál, de ahol kell, ott elképesztő domborulatai vannak.

Hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai, Manuelára és Starkéra gondolt, arra, hogy hol lehet Erkki és Azadeh, a vietnami falura, és Ross századosra és az embereire. Rájuk különösen sokat. Rosst is úgy raktározta el az emlékezetében, mint megmentőt. Ahhoz, hogy életben maradjunk, gondolta, szükségünk van megmentőkre, azokra a különös emberekre, akik látszólag minden különösebb ok nélkül bukkannak fel, és megadják nekünk az akkor és ott mindent eldöntő esélyt, kimentenek a veszedelemből, a gonosz karmaiból. Magunk keltenénk életre őket? Azzal, hogy segítségért imádkozunk? Az ember, ha eljut a végső határig, mindig imádkozik. Hogy kihez, az tulajdonképpen mindegy, hiszen Istennek rengeteg különböző neve van.

Az öreg Soames jutott eszébe a követségről, a maga állandó szórszálhasogatásával. – Ne felejtse el Charlie, hogy Mohamed szerint Allahnak, az Istennek, háromezer különböző neve van! Ezret közülük kizárólag az angyalok ismernek, ezret csak a próféták, háromszáz van a Tórában és az Ótestamentumban, háromszáz a Záburban, Dávid király himnuszaiban, háromszáz az Újtestamentumban és kilencvenkilenc a Koránban. Ez összesen kétezer-kilencszázkilencvenkilenc. Egy nevet Isten elrejtett, arabul ezt úgy hívják, hogy *Ism Allah alazah* – Isten legszentebb neve. Mindenki, aki olvassa a Koránt, találkozik ezzel a névvel is, anélkül, hogy ráismerne. Ugye milyen bölcs dolog volt az Úrtól, hogy elrejtette a legszentebb nevét?

Igen, feltéve, hogy tényleg létezik Isten, gondolta Pettikin, a testét átjáró hideggel és fájdalommal küszködve.

Valamikor a délelőtt vége felé Rakoczy visszament hozzá két emberével. Meglepő módon mosolygott, amikor a szobába lépett, udvariasan talpra segítette, és mielőtt megszólalt volna, már elkezdte oldozni a kezeit rögzítő csomót. – Jó reggelt, Pettikin kapitány! – köszönt barátságosan. – Elnézését kérem ezért a kellemetlen félreértésért. Kérem, kövessen! – Átvezette a nappaliba, ahol már készen várta őket a gőzölgő kávé. – Feketén issza, vagy angol módra, tejjel és cukorral?

Pettikin még mindig sajgó csuklóit dörzsölgette, és erősen koncentrálni próbálta serényebb munkára ösztökélni az agyát. – Mi ez? Utolsó vacsora helyett utolsó reggeli? – kérdezte.

– Elnézést, ezt nem értettem.

– Nem érdekes. – Pettikin fogva tartói főnökére nézett, és még mindig nem tudta biztosan, hogy tulajdonképpen mi is történik vele.

– Tejjel és cukorral! – mondta. A kávé remek volt, szinte újjászületett tőle, és az elsőt elfogyasztva töltött magának még egy csészével.

– Szóval ez az egész csak tévedés? – kérdezte.

– Igen. Ellenőriztem, amit mondott, és megbizonyosodtam róla, hogy minden szava igaz. Hála legyen az Úrnak! Akár azonnal indulhat is. Visszamehet Teheránba.

Pettikin nem tudta hova tenni ezt a hirtelen, gyanúsán hirtelen békülékeny hangot. – Üzemanyagra van szükségem. Ami a tartályainkban volt, mind ellopták, nem tudtam feltölteni a gépet.

– A helikopterét teletankoltuk. Magam ellenőriztem a feltöltést.

– Ért a helikopterekhez? – Pettikin nem tudta eldönteni, mitől olyan ideges a különös nevű férfi.

– Egy kicsit.

– Elnézést, szeretném tudni, hogy valójában hogyan is hívják.

– Smith. Mr. Smith. – Fjodor Rakoczy kellemesen elmosolyodott.

– Kérem, induljon! Most azonnal!

Pettikin felhúzta a csizmáját, közben sűrűn pillantgatott a két fegyveresre, és látta, hogy szovjet gyártmányú géppisztoly van náluk. A bejárat melletti asztalon rendben megtalálta a csomagját, és az igazolványait – útlevelet, vízumot, munkavállalási és Iránra érvényes, a Polgári Repülésügyi Szervezet által kiadott helikoptervezetői engedélyt. Igyekezett úgy tenni, mintha természetesnek találta volna, pedig nagyon meglepődött azon, hogy valamennyi hiánytalanul megvan, és gyorsan a zsebébe is süllyesztette őket. Amikor a hűtőszekrényhez akart menni, az egyik ór útját állta, és kézmozdulattal jelezte neki, hogy táguljon. – Éhes vagyok – mondta Pettikin, változatlanul nem tudva túltenni magát velük kapcsolatos gyanúján.

– A gépen talál majd ennivalót. Kérem, kövessen!

Odakint csodálatos, harapnivalóan friss volt a levegő, az ég felhőtlen, mélykék. Nyugaton, a látóhatár szélén már gyülekeztek

ugyan az újabb havazást ígérő fellegek, kelet felé azonban egyetlen felhőpamacs sem látszott. Az erdő napfényben fürdött, a vastag hó szemképráztatóan csillogott. A 206-os már a hangár előtt állt, az ablakai ragyogó tisztára voltak pucolva. A kabinból semmi sem hiányzott, bár a térképtáskája az ajtón lévő zsebben volt, és nem az ülése mellett, ahol mindig tartotta. Nagyon alaposan látott hozzá a fedélzeti műszerek felszállást megelőző ellenőrzéséhez.

– Kérem, siessen! – sürgette Rakoczy.

– Hogyne! Máris. – Pettikin úgy tett, mintha nagyon rákapcsolt volna, de valójában nem ezt tette. Egyetlen lépést sem hagyott ki, minden érzékével arra koncentrált, hogy fölfedezze a rejtett, vagy talán nem is nagyon titkolt csapdát. Az üzemanyagszintet, az olajnyomást, minden fontos, a motor állapotára utaló jellemzőt megvizsgált, és közben érezte, hogy a körülötte állókban egyre nő a feszültség. A bázison változatlanul csak ők voltak, a hangárban továbbra is ott állt a 212-es, mellette szépen sorba rakva heverték a kiszedett alkatrészek, a tartalék pedig, amit hozott, nem messze tőlük, munkaasztalon volt felhalmozva.

– Ennyi elég! – szólt rá eltéveszthetetlen hangsúllyal Rakoczy. – Bandar-Pahlaviban majd leszállunk, ott újból vehet fel üzemanyagot, ahogy eredetileg is tervezte. – A társaihoz fordult, sietve megölelte őket, majd beszállt a pilóta melletti helyre. – Induljon! Megyek magával Teheránba. – Térde közé szorította a géppisztolyát, beszíjazta magát, az ajtót is becsukta, és tökéletesen otthon érezve magát a helikopter belsejében, fejére illesztette az ülése támlájáról leakasztott fejhallgatót.

Pettikinnek feltűnt, hogy a két fegyveres az országút felé fordult, és védekező állást vett fel. Megnyomta az indítógombot, és az ismerős bugást hallva egyből megnyugodott, nem utolsósorban azért, mert Rakoczy is ott volt mellette, és úgy ítélte meg, hogy merénylettől most már nem kell tartania. – Hát akkor, gyerünk! – szólt bele a fedélzeti mikrofonba. Gyorsan startolt, a levegőbe emelkedve elegáns félkört írt le, és a hegyoldalban haladó út fölött haladva egyenletesen emelkedni kezdett.

– Nagyon jó – állapította meg Rakoczy. – Maga tényleg nagyszerűen repül. – Oda sem figyelve a térdére fektette a

géppisztolyt, úgy, hogy a csöve egyenesen Pettikinre meredjen. – Mesterfogásokat azért ne akarjon bemutatni!

– Biztosítsa be a fegyvert, különben rögtön leszállok!

Rakoczy néhány másodpercig gondolkodott ugyan, de végül engedelmeskedett. – Igaza van, veszélyes kibiztosított fegyverrel repülni.

Hatszáz láb magasságban Pettikin kis időre egyenesbe hozta a gépet, aztán villámgyorsan kapcsolt és meredeken süllyedni kezdett.

– Mit csinál?!

– Semmi különöset. Keresem a megfelelő irányt.

Abból indult ki, hogy Smith, bár minden jel szerint elég jól kiismeri magát a helikopter fedélzetén, nem tudja vezetni a 206-ost, mert különben nem várt volna, egyedül elmegy vele. Tekintete az alattuk elsuhanó felszínt pásztázta, megpróbált rájönni, vajon mitől volt olyan ideges a mellette ülő férfi. Kis idő múlva megkapta a magyarázatot: a bázisra vezető keskeny bekötőút és a tebrizi főút kereszteződésétől nem messze két katonai teherautót pillantott meg mindkettő a bázis felé tartott.

– Leszállok, hogy megtudjam, mit akarnak – mondta.

– Ha megteszi – felelte nyugodt hangon Rakoczy –, szörnyű fájdalomban lesz része, és egész életére nyomorékká válik. Menjünk csak Teheránba, de szálljunk le útközben Bandar-Pahlaviban.

– Mi a neve?

– Smith.

Pettikin annyiban hagyta a dolgot. Egyetlen kört írt le csupán, aztán délkeletnek, Teherán felé fordult. Már egészen nyugodt volt, biztos abban, hogy valamikor útközben elérkezik majd az a pillanat is, amikor fölénybe kerül.

15. fejezet

TEHERÁN, 8.30. Tom Lochart, öreg Citroenjével, az éjszakai, utcai összecsapások törmelékén át Galeg Morghira tartott. A reggel komor volt, felhős és hideg, és máris elkésett, pedig jó korán, rögtön napkelte után indult.

Holttesteket, jajgatva gyászoló embereket látott, kiégett személyautókat és tehergépkocsikat, amelyek közül sokból még mindig füst szállt fel – az éjszakai zavargások eredményét. Fegyveresek vigyázták még mindig a házak erkélyeit, az úttesten sebtében felállított barikádokat, és legalább tucatszám kitérőt kellett tennie. Sok férfi viselte a Khomeinihez tartozást kifejező zöld karszalagot, és akik hordták, azoknál kivétel nélkül fegyver is volt. Az utcákon szinte teljesen megszűnt a járműforgalom. Időnként rendőrségi teherautók bukkantak fel, néhány személygépkocsi és egyéb jármű, de utasaik nem törődtek vele, leszámítva a vad dudálást és átkozódást, amivel igyekeztek minél gyorsabban elkergetni az útjukból. Ha ráordítottak, visszakiabált, mintha tudatalattijától vezérelve vitába akart volna bonyolódni velük, hogy soha ne jusson el a repülőtérre, ami tökéletes megoldást jelentett volna a dilemmájára.

Sietve fékekapta a kormány, hogy kikerüljön egy mellékutcából szabálytalanul kivágódó személygépkocsit, amely meg sem állt, fékezés nélkül továbbrobogott. Vadul átkozta, vele együtt Teheránt, egész Iránt, Valikot, és hangosan Insa Alláht mondott, de az sem segített rajta, nem könnyített szemernyit sem a lelkén.

Az égre pillantva alacsonyan lógó sötét, hóval teli felhőt látott, ami csöppet sem tetszett neki. Már felkelni is utált, otthagyni a ragyogó meleg ágyat, Sarazadot, és engedelmeskedni a még sötétben megszólaló ébresztőóra erőszakos csörgésének. – Azt hittem, ma még nem utazol el, drágám! Mintha azt mondtad volna, hogy csak holnap kell visszamennem.

– Közbejött egy váratlan fuvar. Amiatt volt itt tegnap este Valik. Beszélek még Mackel, hogy megtudjam, tényleg nekem kell-e mennem, de ha igen, akkor pár napig távol leszek. Aludj nyugodtan, drágám! – Megborotválkozott, sietve felöltözött, megivott egy csésze kávé, és elindult. Odakint még sötét volt, csupán az ég peremén látszott halványan derengő sáv, a levegőt korom és füst ülte meg. A

távolból a szinte már megszokott, elmaradhatatlan fegyverropogás hallatszott, és Lochartot hirtelen rossz előérzet kerítette hatalmába.

McIver néhány háztömbnyire lakott csak tőlük. Lochart becsöngetett hozzá, és meglepődött azon, hogy már felöltözve találta. – Hello, Tom! Gyere be! Az engedélyt éjfél tájt megkaptuk. Nem hittem volna, hogy Valik el tudja intézni, de úgy látszik, nagyobb hatalma van, mint gondoltam. Kávét?

– Köszönöm. Találkoztál vele tegnap este?

– Igen. – McIver a konyhába indult, ahol éppen akkor csöpögött ki a friss kávé. Genny, Paula és Nogger Lane még valószínűleg aludt, egyikük sem bukkant fel. Elvette a főzőtől a kannát, és kitöltött egy csészével. – Valik mondta, hogy volt nálad, és beleegyeztél abba, hogy elviszed a gépet.

Lochart dühösen felmordult. – Azt mondtam, hogy elviszem, miután személyesen beszéltem veled, és te engedélyezted. Feltéve, hogy egyáltalán megkapjuk az engedélyt. Hol van Nogger?

– Visszament a lakására. Egyelőre nem engedem repülni. Még mindig nem heverte ki igazán a megrázkódtatást.

– El tudom képzelni. És a lány? Paula?

– A vendégszobában. A járata továbbra is itt vesztegel, de ma talán el tudnak indulni. A követségről jövet George Talbot beugrott tegnap este. Azt hallotta, hogy a repülőteret sikerült megtisztítani a forradalmároktól, és kis szerencséjével ma már tudnak indítani és fogadni néhány gépet.

Lochart elgondolkodva bólintott. – Ezek szerint lehetséges, hogy Bahtjár végül csak fölülkerekedik.

– Bízunk benne! A BBC nemrég azt jelentette, hogy Doshan Tappeh változatlanul Khomeiniék kezén van, a Halhatatlanok csupán körbevették, de nem indítottak támadást.

Lochart megborzongott, mert rögtön az jutott eszébe, hogy Sarazad is ott járt. Remélni tudta csak, hogy az asszony betartja az ígéretét, és többször nem megy a támaszpontra. – Mondott valamit Talbot esetleges államcsínyről?

– Csak annyit, hogy Carter elnök állítólag ellenzi. Ha én iráni volnék és tábornok, pillanatig sem haboznék. Talbot szerint sem lehet tovább várni. Ha egyáltalán lesz fordulat, akkor annak három

napon belül be kell következnie. A forradalmárok arzenálja kezd nyugtalanítóan gyarapodni.

Lochart szinte látta maga előtt Sarazadot, amint együtt kiabál sok ezer más emberrel, a fiatal Karim Peshadi századost, amint felesküszik Khomeinire, és a zendülőkhöz csatlakozó három „Halhatatlant”. – Fogalmam sincs, mit csinálnék a helyükben, Mac! – mondta.

– Hála istennek, nincs ilyen gondunk. Iránban vagyunk, nem Angliában, és nem mi állunk a barikádon. Egyébként, Tom, ha ma megérkezik a 125-ös, Sarazadot is felteszem rá. Nem árt, ha legalább néhány hétig Sargazban lesz, teljes biztonságban. Megkapta a kanadai útlevelét?

– Igen, de nem hiszem, hogy hajlandó elmenni. – Lochart elmesélte McIvernek, hogy felesége a Doshan Tappeh támaszponton járt, a felkelőknél.

– Jézusom! Teljesen elment az esze! Szólok Gennek, hogy beszéljen veled.

– Genny elutazik Sargazba?

– Nem – válaszolta dühösen McIver. – Ha rajtam múlna, már egy hete ott volna. Még próbálkozom, megteszek mindent, amit lehet. Sarazad jól van?

– Remekül, de azért nagyon szeretném, ha Teheránban végre helyreállna a rend. Rágondolni is szörnyű, hogy itt van, én pedig Zagroszban. – Lochart ivott néhány korty kávé. – Jobb, ha indulok, különben soha nem érek oda. Vigyázzatok rá, amíg távol leszek! – Felállt, komolyan McIver szemébe nézett, és megkérdezte: – Igazából mi ez a járat, Mac?

McIver ugyancsak komor tekintettel nézett vissza rá. – Mondd el pontosan, miket mondott neked tegnap este Valik!

Lochart lényegében szó szerint megismételte a beszélgetést.

– Pizskos csirkefogó! Meg akart szégyeníteni.

– Sikerült neki. Sajnos, családtag, és Iránban... De hisz tudod. – Lochart igyekezett ezt úgy mondani, hogy a hangján ne érződjön a keserűség. – Megkérdeztem tőle, miért olyan fontos néhány alkatrész és pár százezer riál, de kitért az egyenes válasz elől. – McIvert figyelve látta, hogy az arca öregebb, gondterheltebb, egyszersmind

keményebb is, mint addig bármikor. – Mac, miért olyan fontos néhány alkatrész és pár százezer riál?

McIver felhajtotta a kávéját, töltött magának még fél csészével, és csak aztán válaszolt, erősen lehalkított hangon. – Nem akarom felébreszteni Gennyt vagy Paulát. Nem tartozik rájuk a dolog – mondta, és pontosan elismételte, miről beszélt Valikkal az irodájában.

Lochart érezte, amint a vér kifut az arcából. – A SAVAK akarja letartóztatni őket? Anust, a kis Setaremet és Dzsálált is? Magasságos isten!

– Ezért egyeztem bele, hogy megpróbáljuk. Muszáj volt, nem tehettem mást. Csapdába kerültem én is, mint te. És ez még nem minden. – McIver beszámolt a Valik által felajánlott pénzről.

Lochartnak a megdöbbenéstől egy pillanatra még a lélegzete is elállt. – Tizenkétfélmillió riál készpénzben, vagy annak megfelelő összeg egy svájci bankba?! – kérdezte olyan hangon, mint aki még mindig nem hisz a fülének.

– Halkabban! Igen, tizenkétfélmillió nekem és másik tizenkétfélmillió a pilótának. Tegnap este azt mondta, hogy az ajánlata változatlanul érvényes, és biztatott, hogy ne legyek annyira naiv. Ha Gen nincs ott, biztosan kivágtam volna.

Lochart ezt már nem is igazán hallotta. A helyben, készpénzben felvehető, vagy a bárhol megadott bankszámlára is átutalható tizenkétfélmillió riálra gondolt. Macnek igaza van. Ha Valik ennyit ajánlott Teheránban, mennyit lesz hajlandó fizetni a szöktetésért, amikor már a határ közelébe értek! – Jézusom! – nyögött fel hangosan.

– Mi a véleményed, Tom? – kérdezte tőle elgondolkodva McIver. – Még mindig menni akarsz?

– Nem utasíthatom vissza. Lehetetlen, pláne így, hogy az engedély is megvan. – A papír a konyhaasztalon feküdt, és Lochart föl is vette. A következő szöveg állt rajta: Az EP-HBC számára engedélyezve, hogy sürgős alkatrészszállítmánnal Bandar-Deilamba repüljön. Üzemanyag-felvétel Iszfahánban, a légierő támaszpontján. Legénység egy fő: Lane kapitány. Lane nevét később áthúzták a papíron, és fölé írták: Beteg. A helyettesítő pilóta:... Ez a név még nem volt beírva, és McIver kézjegye sem szerepelt a javítás mellett.

McIver a csukott konyhaajtóra nézett, aztán vissza Lochartra. – Valik Teheránon kívül akar felszállni a gépre.

– Ez egyre jobban bűzlik. Hol kellene fölvenni?

– Ha eljuttok Bandar-Deilamig, ami csöppet sem biztos, Tom, akkor megpróbál rávenni arra, hogy vidd őket tovább Kuvaitba.

– Persze. – Lochart komoly arccal nézett vissza McIverre.

– Minden lehetséges módon nyomást fog gyakorolni rád. A családra fog hivatkozni, Sarazadra, mindenre. És elsősorban a pénzre.

– Milliókra. Készpénzben, ami egyikünknek sem jönne rosszul. – Lochart hangja színtelen, nehezen megfejthető volt. – De ha iráni bejegyzésű helikopterrel, iráni útvonalengedély és vállalati jóváhagyás nélkül Kuvaitba repülök, a még hivatalban lévő kormány szervei elől menekülő utasokkal, akkor géprablónak fogok számítani, és csak a jóisten tudja, hány pontban emelnek vádat ellenem itt, és Kuvaitban is. A kuvaitiak valószínűleg rögtön lefoglalják a helikoptert, engem börtönbe vágna, és egész biztosan kiadnak Iránnak. Pilótaként egyszer és mindenkorra végem, Sarazadhoz sem térhetek vissza, sőt lehet, hogy a SAVAK őt is letartóztatja miattam.

– Valik veszedelmes csirkefogó. Egészen biztos, hogy lesz nála fegyver, amit könnyen a halántékhöz szoríthat, és kényszeríthet rá, hogy...

– Lehetséges. – Lochart hangja nyugodt volt, de közben óriási harc dúlt benne. – Nincs más választásom. Muszáj segítenem neki, meg is teszem, de teljesen hülye nem vagyok. – Kis szünetet tartott, aztán megkérdezte: – Nogger tud erről az egészből?

– Nem. – Éjszaka, miután minden lehetőséget sorra vett, McIver úgy döntött, hogy maga fogja vezetni a gépet, és nem teszi ki a nyilvánvaló veszélynek Nogger Lane-t, vagy Lochartot. A francba az orvosi engedéllyel, azzal, hogy hivatalosan nem repülhetek!, mondta magának. Az egész út örültség, úgyhogy ez már tényleg nem számít.

A terve egyszerű volt: miután beszélt Tom Locharttal, azt fogja mondani neki, hogy magában már eldöntötte a dolgot, nem engedélyezi az utat, nem írja alá a felszállási engedélyt, és inkább visz egy gépkocsit, meg elegendő benzint is Valiknak a megbeszélthelyre, hogy országúton jusson el oda, ahová akar. Ha Lochart vele akar

menni, az sem gond, mert megbeszél vele egy randevút, amire el sem indul, hanem egyenesen Galeg Morghira megy, beírja a saját nevét az útvonalengedélybe, és felszáll. Aztán jöjjön, aminek jönnie kell...

– Tessék? – kérdezte, mert annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem hallotta tisztán, amit Lochart mondott.

– Elvben két lehetőség van – ismételte meg Tom. – Ha engem nem engedsz, akkor valaki mást kell megbíznod. Noggert egyelőre nem engeded repülni, Charlie elment, úgyhogy maradtunk ketten. Te viszont nem mehetsz, Mac! Túl veszélyes volna.

– Eszemben sincs! Az orvos is eltiltott a repüléstől! – bármennyire próbált természetes maradni McIver, a hangja hamisan csengett.

– Nem teheted, Mac! – szólt rá határozottan Lochart. – Ne haragudj! Egyszerűen nem.

McIver felsóhajtott, hagyta, hogy a józansága fölébe kerekedjen a repülés iránti vágyának, és úgy döntött, hogy a legvégsőkre tartogatott tervét veszi elő. – Igen. Igazad van. Egyetértek, úgyhogy most figyelj rám! De nagyon jól! Ha vállalod, a te dolgod, én nem utasítalak rá. Engedélyezem a felszállást, ha akarod, de bizonyos feltételekkel. A találkozó helyére érve csak akkor vedd fel őket, ha tiszta a levegő! Valik azt mondta, elintézi, hogy Iszfahán fogadjon benneteket, úgyhogy odáig elviheted. Lehet, hogy tovább is képes lesz megszerezni a repülési engedélyt.

– Erre számítok.

– Bandar-Deilam legyen a legvégső állomás! Arra nem vállalkozhatsz, hogy külföldre juttasd őket. Áll az alku? – kérdezte McIver, és odatartotta a kezét.

– Igen. – Lochart ráállt a kézfogásra, és közben azért fohászzkodott, hogy be tudja váltani az ígéretét.

McIver megmondta neki, hol kell találkoznia Valikékkal, aláírta a felszállási engedélyt, és közben észrevette, hogy a keze erősen remeg. Ha valami rosszul sül el, kérdezte magától, vajon kit fog elvinni a SAVAK? Valószínűleg mindkettőnket. Sőt, talán még Gent is. Nem mondta el Lochartnak, hogy az asszony előző este hallotta a Valikkal folytatott beszélgetés egy részét, és amit elmulasztott, azt kikövetkeztette. – Egyetértek veled, Duncan – mondta szomorúan. – Tudom, hogy rettenetesen kockázatos, de meg kell próbálnod

segíteni rajtuk, és Tomon is. Csapdában van, nincs igazi választási lehetősége.

McIver odanyújtotta Lochartnak az engedélyt. – Tom, eszedbe ne jusson megkockáztatni, hogy átlépd a határt! Vedd úgy, hogy ez szigorú parancs! Ha mégis megteszed, mindent elveszíthetsz, beleértve Sarazadot is – mondta neki.

– Istentelenül rohadt helyzet! Bármit csinálok, mindenképpen rossz.

– Igen. Sok szerencsét!

Lochart kényszeredett mosollyal bólintott, aztán rögtön indult is.

McIver kis időre nekitámaszkodott a becsukott ajtónak, hátravetette erősen zúgó fejét, és csak remélni tudta, hogy helyesen döntött. Örültség lett volna, ha ő megy, és mégis... Jobban érezném most magamat, ha nem őt küldtem volna el. Szeretném...

– Ó! – Meglátva Gennyt a konyhaajtóban, hirtelen kiegyenesedett. Az asszony hálóingben volt még, csak meleg pongyolát kapott fel, és a szemüvege is hiányzott. – Én... nagyon örülök, hogy nem mentél, Duncan – mondta halkán, tőle szokatlanul vékony hangon.

– Tessék?

– Ne hülyéskedj már! Ismerlek elég jól. Alig aludtál egész éjjel, megpróbáltad eldönteni, mi legyen, és én sem tudtam elaludni. Miattad aggódtam. A helyedben én is el akartam volna menni. De Duncan, Tom erős, határozott, biztosan nem lesz semmi baja. Nagyon remélem, hogy Sarazadot is magával viszi, és vissza sem jönnek... Az asszony hangja elcsuklott, arcán ömlöttek a könnyek. – Úgy örülök, hogy nem mentél! – Megtörölte a szemét, a tűzhelyhez ment, és teavizet rakott fel. – Ne haragudj, néha nem tudok uralkodni magamon, és ostobán nyavalygok! Sajnálom.

McIver a felesége mögé lépett, szorosán magához ölelte. – Gen, ha megjön a 125-ös, ugye elmegy veled? Kérlek!

– Hát persze, drágám! Ha te is jössz.

– De Gen! Én...

– Figyelj ide, Duncan! – Genny megfordult, karját a férje nyaka köré fonta, mellére hajtotta a fejét, és ugyanazon a vékony, gyárnoltalannak tetsző hangon szólalt meg, amellyel korábban annyira meglepte McIvert. – A partnereid közül három már

feleségestől, családotól, a rendelkezésére álló összes pénzzel elmenekült, ugyanúgy, mint a sah. Ezrek mentek el, köztük a legtöbb ismerősünk, ezt magad mondtad. Most pedig még a nagy Valik tábornok is menekül, pedig neki igazán jó kapcsolatai vannak mind a két oldalon, és... és ha már a Halhatatlanok is annyira tehetetlenek, hogy Doshan Tappehen – gyakorlatilag a saját támaszpontjukon – ne tudják leverni néhány repülőkadét és rosszul felfegyverzett civil lázadását, akkor igazán itt az ideje, hogy te is becsukd a boltot, és elmenj.

– Nem tehetem, Gen! – mondta felindulva McIver, a felesége pedig érezte, milyen hevesen, izgatottan ver a szíve, és ettől még inkább aggódni kezdett. – Katasztrófa volna, ha én is bedobnám a törülközőt.

– Csak kis időre, amíg rendeződnek a dolgok.

– Ha elmegyek Iránból, tönkreteszem az S-G-t.

– A dolognak ezt a részét nem ismerem, Duncan, de szeretném, ha hagynád, hogy Andy ítélje meg. Végül is ő küldött bennünket ide.

– Igen, de mielőtt dönt, biztosan megkérdezi a véleményemet, én pedig nem javasolhatom neki, hogy vonuljon vissza, és hagyjon itt több mint harmincmillió dollár értékű helikoptert és alkatrészt. Ebben a felfordulásban egy hétig sem maradnának meg, szétlopkodnák, tönkretennék őket, és mindent elveszítenénk. Mindent! Ne felejtsd el, Gen, hogy a mi nyugdíjunk, egész további életünk is az S-G-től függ!

– De Duncan, csak nem gondolod, hogy...

– Nem hagyom itt a helikoptereinket és az alkatrészeinket. – McIver hirtelen rátörő hóhullámot érzett, és komolyan megijedt tőle. Lehetetlen!

– Akkor hozd őket magaddal!

– Az isten szerelmére, azt sem lehet. Nem kapnánk meg hozzá az engedélyt, semmiképpen sem engednék el őket. Ide vagyunk láncolva.

– Nem, Duncan! Se te, se én, se a barátaink. Rájuk is gondolnod kell! Muszáj elmennünk innen. Egyébként is kidobnak bennünket, bárki győz, főleg ha Khomeini. – Gennyn remegés vett erőt, mert eszébe jutott az ajatollah hazatérése után a temetőben elmondott első

beszéde: Imádkozom Istenhez, hogy vágja le minden idegennek a kezét...

16. fejezet

TEBRE-EGY, 9.30. A piros Range Rover kigördült a hán palotájának kapuján, és a lejtőn leereszkedve a Tebrizbe, onnan pedig Teheránba vezető országút felé tartott. A terepjárót Erkki vezette, Azadeh mellette ült. Az unokabátyja, Mazardi ezredes, a tebrizi rendőrség parancsnoka beszélte rá Erkkit, hogy pénteken ne utazzanak egyenesen Teheránba. – Veszélyes az út – mondta még a telepen a helyi viszonyokat jól ismerő férfi. – Itt biztonságban vannak, a felkelők egyelőre nem jönnek vissza. Jobb, ha meglátogatják kegyelmes urunkat, a hant, és kikérik a tanácsát! Sokkal okosabb lesz, mint egyből nekivágni!

Azadeh egyetértett vele. – Természetesen azt fogjuk csinálni, amit mondasz, Erkki, de igazán boldog lennék, ha hazamennénk egy éjszakára, és találkozhatnék apámmal.

– A hűgomnak igaza van, kapitány! Természetesen ön dönt, de esküszöm a Próféta, az Úr őrizze meg örökre a szavait, hogy az Úrnő biztonsága nekem legalább annyira fontos, mint önnek. Ha a látogatás után is úgy érzi, hogy jobb, ha mennek, akkor induljanak el holnap! Higgye el, itt nem fenyegeti önöket semmilyen veszély! Öröket hagyok, azok senkit nem fognak közel engedni a palotához. Ha az az állítólagos Rakoczy, bármilyen külföldi, vagy a mollah fél mérföldre meg meri közelíteni a Gorgon-palotát, biztos lehet felőle, hogy örökre megbánja.

– Igen, Erkki! Kérlek! – mondta izgatottan Azadeh. – Természetesen azt teszem, amit mondasz, de talán te is hasznosnak találod majd, ha megbeszéled őkegyelmességével, apámmal, hogy mi volna a legjobb.

Így aztán, ha nem is könnyen, de Erkki beadta a derekát. Arberry és Dibble, a két szerelő úgy döntött, hogy megszáll a tebrizi International Hotelben, és ott tölti a hétvégét. – Hétfőre biztosan itt lesznek az alkatrészek, kapitány! – mondták. – Az öreg, fősvény McIver tudja, hogy a 212-esünknek szerdára rendben kell lennie, mert ha nem, másikat kénytelen küldeni helyette, ahhoz pedig csöppet sem fűlik a foga. Megvárjuk, amíg ideér a cucc, aztán szerdára összedobjuk a gépet. Britek vagyunk, nincs miért aggódnunk, hozzánk biztosan nem nyúl senki. Azt se felejtse el, hogy

a teheráni kormánynak dolgozunk, bárki vezesse is, és nincs vitánk ezekkel a marhákkal, már elnézést a kifejezésért! Ne aggódjanak miattunk! A fülünket-farkunkat behúzzuk, megülünk szép csöndesen, és várjuk magukat szerdára. Érezzék jól magukat Teheránban!

Erkki tehát beállt a Range Roverrel Mazardi ezredes gépkocsijai mögé, és elment velük egészen Tebriz széléig. A Gorgon hánok jókora palotája magas hegy lábánál, szelíd lankán emelkedett, fal övezte már a körülötte elterülő sok hektárnyi kertet és gyümölcsöst is. Amikor megérkeztek, az egész háznép összegyűlt, és az üdvözlésükre sietett – pótanyák, féltestvérek, unokahúgok és unokabátyok, szolgák és a szolgák gyerekei. Csak Abdalláh hán, a ház ura nem volt ott. Azadehet mindenki tárt karokkal fogadta, örömkönnyel a szemében, boldogan, és rögtön tervezni kezdték a hazatérése tiszteletére rendezendő, másnapi ünnepi vacsorát. – Borzalom! Hogy banditák és egy alávaló mollah rád merészeljenek törni a saját földeden! Hát nem adott őkegyelmessége, tiszteletre méltó atyánk zsákszámra pénzt, és sok száz hektár földet Tebrizben és környékén a mecseteknek?

Erkki Jokkonent udvariasan, de kissé hűvösen fogadták. Mindenki tartott hatalmas termetétől, a törrel mesterien bánó, villámgyors kezétől, heves indulatától, és bár ismerték, megtanulták, milyen szelíd, nem tudták hova tenni a barátaival szembeni szelídségét, és azt a feltétlen, odaadó imádatot, amivel Azadehet kezelte. A feleségének odahaza még öt nővére és egy fiútestvére volt, mindannyian a féltestvérei, a hét gyerek közül korban az ötödik volt. Az édesanyja Abdalláh hán második asszonya – évekkorábban meghalt. Imádott édes bátyját, a nála egy évvel idősebb Hákimot Abdalláh hán elűzte otthonról, és még mindig az ország északnyugati részén, Hvojbán élt, száműzetésben. Olyan, a hán elleni bűnökért, amelyekről ő is, és Azadeh is esküvel állította, hogy nem követte el.

– Először egy finom fürdő – mondták a lánytestvérei –, aztán elmeséled, de a legapróbb részletekig, hogy mi történt. – Boldogan nevetve ragadták magukkal Azadehet a minden luxussal berendezett fürdőház intim melegébe, ahol végre felszabadulhattak a férfiak uralma alól, és önmagukat adhatták, hajnalig vidáman beszélgettek, pletykáltak. – Az én Mahmudom már egy hete hozzám se ér –

mondta Nadzsud, Azadeh legidősebb mostohanővére, és dühösen fölvetette a fejét.

– Biztosan más nő van a dologban, Nadzsud kedves! – válaszolta valaki.

– Biztos, hogy nem. Az a baj, hogy nehezen merevedik meg neki.

– Ó, te szegény! Próbáltál osztrigát?

– Bekented rózsaojjal a melledet?

– Dörzsölted-e jakarandakéreg, rinocéroszszarv és pézma keverékével?

– Örölt jakarandakéreg, pézma és rinocéroszszarv? Erről még nem is hallottam, Fazulja!

– Nemrég készítik csak, de ősi recept alapján, amit még Nagy Kürosz idején állítottak össze. Kevesen tudják, hogy a nagy királynak fiatal korában egészen kicsi volt a férfiassága, és csak Média meghódítása után lett – csodálatos módon – akkora, hogy mindenki irigyelte érte! Úgy tűnik, ott ismert meg egy különleges varázsszert, amit ha egy hónapon át mindennap bedörzsölnek oda... a főpapjuk adta Kürosznak a receptet, cserébe az életéért, és azzal a feltétellel, hogy a nagy király családjában marad. Évszázadokon keresztül apáról fiúra szállt, és most, drága nővéreim, végre Tebrizbe is eljutott a csodaszer készítésének a titka!

– Kihez, drága Fazulja? Kihez? Az Úr áldása kíséren örökké, ha hajlandó vagy elárulni! Annak az átok férjemnek, Abdalláhnak, hogy esne ki a maradék három foga is, már évek óta egyszer sem volt kemény. Kitől lehet megszerezni a titkot?

– Hallgass már, Zadi! Hogy beszélhetsz így? Folytasd, Fazulja!

– Igen, hallgass, Zadi, és örülj a jó sorodnak! Az én Hoszeinemnek reggel, délben és este is kemény, és annyira kíván, hogy még fogat mosni sem hagy!

– A receptet a mostani tulajdonos ükapja vásárolta meg drága pénzen, állítólag egy marék gyémántért...

– Ó...

– ...de most már ötvenezer riálért is lehet venni egy kis fiolával a szerből!

– Ó, az túl sok! Honnan tudnék én annyi pénzt szerezni?

– A férjed zsebéből, ahogy kell, és különben is, alkudni mindig lehet. Hogy tarthatod drágának, amikor más férfira úgysem számíthatunk?

– Ha hatásos...

– Persze, hogy az! Árudd el, drága Fazulja, kitől lehet megvenni!

– A bazárban, Abu Bakra bin Haszán bin Szaidi boltjában. Ismerem hozzá az utat. Holnap, ebéd előtt felkeressük! Velünk jössz, drága Azadeh?

– Köszönöm, hogy gondoltál rám, de nem, drága testvérem!

Sokáig nevettek, végül a nővérek közül az egyik fiatalabb azt mondta: – Szegény Azadehnek nincs ilyesmire szüksége, sőt épp az ellenkezőjére!

Azadeh is velük nevetett, és mindegyikük – nyíltan vagy kevésbé – arról faggatta, hogy a férje „ott” is olyan hatalmas-e, mint úgy általában, és hogyan képes a karcsú, törékeny természetével helytállni, elbírní a nagy terhet. – Varázslattal – mondta a fiataloknak. – Könnyedén – válaszolta a komolyaknak. – Hihetetlen gyönyörrel, amilyen csak a paradicsomban fordulhat elő – felelte a féltékenyeknek, és azoknak, akiket utált, és ha tehette, boldogan okozott fájdalmat nekik.

Nem mindenki helyeselte, hogy feleségül ment az idegen óriáshoz. Sokan megpróbálták ellene és a férje ellen fordítani az apját. Végül mégis ő lett a győztes, és már azt is tudta, hogy kik az ellenségei: szexmániás mostohanővére, Zadi, hazug unokatestvére, Fazulja, a maga mindent nevetségesen felnagyító képzelgéseivel, és elsősorban negédes szavú, legidősebb nővére, Nadzsud, hitvány férjével, Mahmuddal, hogy büntetné meg őket Isten a gonoszságukért.

– Drága Nadzsud, olyan boldog vagyok, hogy itthon lehetek, veletek, de most már valóban ideje lefeküdni!

Nyugovóra tértek hát mindannyian; némelyik boldogan, más szomorúan, dühösen, egyesek utálkozva, megint más vágytól izzó testtel, ki a férje mellé, ki magányosan. A férfinak, a Korán előírásai szerint, négy felesége lehetett, feltéve, hogy minden szempontból egyformán kezelte őket. Az összes férfi közül egyedül Mohamed próféta tarthatott csak annyi feleséget, amennyit akart. A legenda szerint összesen tizenegy felesége volt, bár nem egyszerre. Volt,

amelyik meghalt, másoktól elvált, olyanok is akadtak, akik túléltek, de mindannyian életük végéig tisztelték.

Erkki fölébredt, amikor Azadeh besiklott mellé az ágyba. – El kell indulnunk, amilyen korán csak tudunk, Azadeh drágám! – mondta.

– Igen – felelte álmosan az asszony. Örült a kényelmes ágynak, a férje boldogító közelségének. – Amikor akarod. Csak arra kérlek, hogy ne ebéd előtt, különben legdrágább mostohaanyám a lelkét is kisírja, és...

– Azadeh!

Hiába, a felesége már aludt, úgyhogy Erkki gondterhelten nagyot sóhajtott, és maga is újból álomba szenderült.

Vasárnap mégsem utaztak el, mint eredetileg tervezték, mert Azadeh apja azt mondta, előbb szeretne beszélni Erkkivel. Hétfőn hajnalban, az általa vezetett reggeli ima és a bőséges reggeli – kávé, kenyér, méz, joghurt és sült tojás – után engedte csak el őket. A hegyről lejöve egyből rákanyarodtak a Teheránba vezető útra, és hamarosan el is érték az első ellenőrző pontot.

– Különös! – morogta Erkki. Mazarzi ezredes megígérte neki, hogy ott vár rájuk, de sehol sem volt, sőt, egyetlen embert sem láttak.

– Rendőrök! – mondta elégedetlenül, hosszú ásítás kíséretében Azadeh. – Sohasem ott vannak, ahol lenniük kellene.

Az út fölfelé kanyargott, a hegyeken átvezető hágó irányába. Az ég tiszta kék volt, és a hegycsúcsok már fényben fürödtek, de lent a völgyben még sötét volt. Az idő hideg és nyirkos, az út csúszós, sok helyen behavazott, ami csöppet sem zavarta Erkket, mert a Range Rover négykerék-meghajtással működött, és hóláncot is vitt magával. A bázisra vezető bekötőúthoz érve nem állt meg, hanem továbbhajtott. Tudta, hogy egyetlen lelket sem találna ott, a 212-es pedig biztonságban várja, hogy végre megjavítsák. Mielőtt elhagyták a palotát, sikertelen kísérletet tett, hogy telefonon elérje Dajatit, a telepvezetőt, és bár kudarcot vallott, nem nyugtalankodott. Kényelmesen hátradőlt az ülésen, jó érzéssel gondolt a tele tankra, és a csomagtartóba berakott hat darab, egyenként ötgallonos benzineskannára, amelyeket Abdalláh saját tárolójából töltöttek fel.

Még ma gond nélkül el tudok jutni Teheránba, latolgatta az esélyeit. Szerdán pedig visszajövök. Az a piszok Rakoczy tényleg jól

rájlesztett, és sok gondot okozott neki.

– Kérsz egy kis kávé, drágám? – érdeklődött Azadeh.

– Köszönöm. Próbáld meg, rövidhullámon hátha sikerül behoznod a BBC-t, vagy az Amerika Hangját! – Köszönettel elvette a termoszból kitöltött kávé, beállította a műszerfalhoz erősített tartóba, és elégedetlen volt, mert a rádióból ha nem recsegés jött, akkor kizárólag orosz beszéd, más semmi. Az iráni adókat, leszámítva a katonaiakat, vagy mind bezárták, vagy sztrájkolt a személyzetük.

A hétvégén barátok, rokonok, ismerős kereskedők, szolgák a legkülönbözőbb, egymásnak is ellentmondó híreket hozták. Szó volt azokban mindenről, amerikai és szovjet invázióról, a fővárosban lezajlott sikeres katonai hatalomátvételtől, de arról is, hogy minden tábornok hűséget fogadott Khomeininek, és Bahtjár lemondott, végleg távozott a hatalomból.

– Szamárság! – kiáltotta elégedetlenül Abdalláh hán, amikor meghallotta a sok fantasztikus szóbeszédet. Hatvan éven felüli, köpcös férfi volt, Tomótt szakállú, sötét szemű és húsos ajkú, gazdagon felékszerezve, pazar ruhában. – Miért mondana le Bahtjár? Semmit sem nyerhet vele, úgyhogy bolond volna, ha megtenné.

– És ha Khomeini győz? – kérdezte Erkki.

– Isten majd eldönti, mi legyen. – A hán a díszteremben, süppedő szőnyegeken hevert, Erkki és Azadeh előtte ült, és ott volt egy fegyveres testőr is. – Khomeini győzelme, még ha be is következik, csak átmeneti lesz. A fegyveres erők ellene fordulnak, és előbb-utóbb a mollahok is. Öreg ember már, meg fog halni, és minél előbb, annál jobb, mert bár Isten akaratát hajtotta végre, és neki köszönhető, hogy megszabadultunk a sahtól, akinek az ideje lejárt, bosszúálló, szűk látókörű és ugyanúgy megszállottja a hatalomnak, mint a sah, vagy talán még inkább. Egészen biztos, hogy ha hosszabb ideig uralkodna, több iránit öletne meg, mint a sah.

– De hát nem istenes, szent életű ember, amilyennek egy ajatollahnak lennie kell? – kérdezte Erkki óvatosan, mert nem tudhatta, hogy milyen válaszra számíthat. – Miért ölelné halomra az embereket Khomeini?

– Minden zsarnok azt teszi – mondta nevetve a hán, és tört még magának a halvából, kedvenc török édességéből.

– És a sah? Mi lesz most, hogy elment? – Bármennyire nem kedvelte is a hant, a véleményére kíváncsi volt. Jelentős részben tőle függött, hogyan élnek Azadehbel Iránban, elhagyni pedig nem akarta az országot.

– Ahogy Isten akarja. Mohammed sah hihetetlenül sokat tett Iránért ugyanúgy, ahogy korábban az apja. Az utóbbi néhány évben azonban végtelenül önteltté vált, senkit nem volt hajlandó meghallgatni, még a Sáhbanut, Farah császárnét sem, pedig az okos asszony, és feltétel nélkül imádja őt. Ha a józan eszénél lett volna, rögtön lemond a fia, Reza javára, mielőtt a bajok elkezdődtek. A tábornokoknak lett volna kire támaszkodniuk, tudták volna, hogy kinek a parancsait lessék, és fel is készíthették volna a fiút arra, hogy ha eljön az ideje, határozottan magához ragadjon minden hatalmat. Ne felejtse el, hogy Irán csaknem háromezer éven át királyság volt, abszolút uralkodók, egyesek talán azt mondanák, hogy zsarnokok gyakorolták benne a teljes hatalmat, és nem lehetett elmozdítani őket, a halálukig uralkodtak! – A hán kis szünetet tartva elmosolyodott. – A Kvadzsár sahok, százötven évig uralkodó dinasztiánk tagjai, közül mindössze egy, a legutolsó, az unokatestvérem halt meg természetes halállal. Mi keleti módra gondolkodunk, nem úgy, mint ti, nyugatiak. Természetes számunkra az erőszak és a szenvedés. Az életet és a halált nálunk nem a ti mércétek alapján ítélik meg. – A hán tekintete pillanatra mintha még sötétebbé vált volna. – Talán Isten akarata, hogy a Kvadzsár sahok visszatérjenek. Az uralmuk alatt Irán nagyszerűen virágzott.

Én nem ezt hallottam, gondolta Erkki, de nem mondta ki hangosan a véleményét. Nem az én dolgom, hogy megítéljem, mi volt itt, és minek kell bekövetkeznie.

A BBC-t és az Amerika Hangját vasárnap egyfolytában zavarták, ami csöppet sem volt szokatlan. A Moszkvai Rádió Tbiliszből sugárzott adását – és ez szintén megszokott volt – azonban tisztán, torzításmentesen lehetett venni. A perzsául és angolul is elmondott hírek szerint „általános felkelés tört ki a megdöntött sah Bahtjár vezette jogtalan kormánya, és a kormány amerikai urai ellen, akiknek élén a hazug, háborús uszító Carter elnök áll. Ma Bahtjár kísérletet tett rá, hogy elnyerje a tömegek jóindulatát, és ezért felmondott tizenhárommilliárd dollár értékű, Irán érdekei ellen való katonai szerződést, amelyet még a hatalomból eltávolított sah kötött.

Uzsorakölcsön fejében nyolcmilliárd dollárért amerikai fegyvereket vásároltak volna, 2,3 milliárd dollárért brit gyártmányú Centurion páncélosokat, Franciaországtól két atomreaktort, és Németországtól is egyet, összesen 2,7 milliárd dollárért. A hír, hogy ezeket a szerződéseket felmondták, pánikot keltett a nyugati vezetők körében, és megérdemelt válságot fog előidézni a kapitalista pénzpiacokon...” – Bocsásson meg, hogy közbeszólok, apám, de szeretném tudni, hogy mit gondol, beavatkozik-e a Nyugat? – kérdezte Azadeh.

– Ezúttal nem – válaszolta a hán, és Erkki azt is észrevette, hogy ridegebbé vált az arca. – Nem, hacsak a szovjetek úgy nem döntenek, hogy itt a ragyogó alkalom lenyelni azt a nyolcvanmilliárd dollárt, amivel a nyugati bankoknak, és néhány keletinek is, tartoznak. – Gúnyosan főinevetett, ujjai a nyakában viselt vastag igazgyöngysort babrálták. – A keleti ember, ha pénzt kölcsönöz, természetesen sokkal okosabb, legalábbis nem olyan kapzsi. Körültekintőbben ad kölcsönt, megfelelő zálogot követel cserébe, és nem hisz az úgynevezett keresztényi könyörület mítoszában. – Köztudott volt, hogy a Gorgon családnak hatalmas, olajban gazdag földterületei vannak Azerbajdzsánban, övé az Iran-Timber nagyobbik része, gyönyörű birtok a Kaszpi-tenger partján, a tebrizi bazárnak is ők az urai, és az övék az ott működő legtöbb kereskedelmi bank.

Erkkinek eszébe jutottak azok a pletykák, amelyeket Abdalláh hán fősvénségéről és könyörtelen üzleti módszereiről hallott, még abban az időben, amikor Azadeh kezéért harcolt. „Gyorsan juthat a paradicsomba, vagy a pokolba, aki tartozik egy riállal Kegyetlen Abdalláhnak, nem fizet, a szegénységére hivatkozik, és van olyan bolond, hogy utána Azerbajdzsánban maradjon” – mondogatták sokan.

– Apám, megkérdezhetem, hogy ennek a sok szerződésnek a felmondása nem kelt-e túl nagy vihart?

– Nem kérdezheted meg! Kérdeztél már annyit, hogy az bőven elég egy napra. Az asszony dolga az, hogy féket vessen a nyelvére, és figyeljen, ha a férfiak beszélgetnek. Elmehetsz!

Azadeh rögtön elnézést kért apjától a viselkedéséért, és engedelmesen távozott.

Erkki is felállt, menni akart, de a hán megállította. – Téged még nem bocsátottalak el. Ül le! Hogy ijedhettél meg egy szál szovjettől?

– Nem tőle félek, hanem a rendszertől. Az az ember egész biztosan a KGB-től jött.

– Miért nem ölted meg?

– Nem segített volna, sőt valószínűleg még nagyobb bajt okozok vele, ha megteszem. Magunknak, a bázisnak, az Iran-Timbernek, Azadehnek, talán önnek is. Nem magától jött, mások küldték, és ismert bennünket, ismerte a családot. – Erkki, miközben beszélt, alaposan figyelte az idős férfit.

– Én is ismerem őket. Az oroszoknak, akár szovjetek, akár cáriak, mindig fájt a foguk Azerbajdzsánra, de mindig jó vásárlóink voltak, és segítettek bennünket a mocskos britekkel szemben. Jobban szeretem őket a briteknél, mert legalább értem a gondolkodásukat. Tudom, mire számíthatok tőlük – válaszolta Abdalláh. – Ettől a Rakoczytól is könnyen meg lehet szabadulni.

– Ha olyan könnyű, hát tegye meg! – biztatta Erkki, és teli torokból nevetett hozzá. – És szabadítson meg bennünket a többiektől is! Az tényleg Istennek tetsző cselekedet volna.

– Nem értek egyet veled! – válaszolta ingerülten a hán. – A sátán örülne inkább neki. Ha a szovjetek nem volnának, az amerikaiak és kutyáik, a britek uralkodnának rajtunk és az egész világon. Egész biztosan bekebeleznék Iránt, ahogy Mohammed sah uralma idején majdnem meg is tették. Ha nem létezne Szovjet-Oroszország, a maga összes hibájával, akkor nem volna, aki gátat vetne az amerikaiak politikájának, letörné a szarvukat, megakadályozná, hogy mindent leigázzanak rossz modorukkal, elárasszanak utálatos farmereikkel, zenéjükkel, ételeikkal és hamis demokráciájukkal. Ránk kényszerítenek a nőkkal szembeni undorító magatartásukat, a jogrendszerüket, mocskos pornográfiájukat, naiv diplomáciájukat és gonosz, igen, ez a helyes kifejezés, gonosz szembenállásukat az iszlámmal.

Erkki csöppet sem kívánt újabb veszekedésbe bonyolódni az apósával, de bármilyen keményen szánta is el magát, érezte, hogy megállíthatatlanul nő benne az indulat, és hamarosan robbanni is fog. – Kötöttünk egy megállá...

– Úgy igaz minden, ahogy mondtam! – kiabálta dühösen a hán. – Igaz!

– Nem, és mi kötöttünk egy megállapodást a maga istene és az én szellemeim színe előtt, hogy nem vitatkozunk politikáról! Egyikünkéről sem!

– Így van, elismerem! – válaszolta az indulattól eltorzult arccal Abdalláh hán. A keze közben az övébe tűzött, gyönyörűen megmunkált keleti tőrre siklott, és a testőre is rögtön Erkkire fogta a géppisztolyát. – Allahra! Hazugnak nevezted a saját házámban? – kiabálta felháborodottan.

– Csupán emlékeztettelek rá, uram, hogy miben állapodtunk meg Allah színe előtt! – válaszolta nem kisebb dühvel, a fogai között szűrve a szót Erkki. A sötét, vérben forgó szemek ádázul meredtek rá, de állta a pillantásukat. Kész volt a tőrért kapni, hogy öljön, vagy ha úgy alakul, hát meghaljon.

– Igen. Ez is igaz – mondta lecsöndesedve a hán, és a düh, amilyen hirtelen támadt, ugyanolyan gyorsan alább is hagyott benne. A testőrére pillantott, és ingerülten intett neki. – Menj ki!

A szobában feszült csönd lett. Erkki tudta, hogy a közelben további testőrök tartózkodnak, és a falakon figyelőnyílások vannak. Érezte, hogy a homlokát kiveri a veríték, és érezte tőre markolatának a nyomását is a gerincénél.

Abdalláh hán is tisztában volt azzal, hogy a tőr ott van, és azzal is, hogy Erkki kész használni, ha rákényszerítik. A hán azonban nem tehetett ellene semmit, mert egyszer és mindenkorra engedélyezte neki, hogy fegyvert viseljen a jelenlétében. Két éve történt ez, amikor Erkki megmentette az életét.

Erkki azon a napon kérte meg Azadeh kezét, és kapta meg a gögös, ellentmondást nem tűrő visszautasítást: – Allahra, nem! Nem akarom, hogy hitetlen kerüljön a családomba. Azonnal hagyd el a házamat! Örökre! – Lesújtva, nehéz szívvel állt fel a szőnyegről; abban a pillanatban dulakodás zaja hallatszott kintről, lövések, majd felpattant az ajtó, és két géppisztolyos merénylő rontott a terembe, miközben odakint tovább dúlt a harc. A hán testőrének sikerült lelőnie az egyik támadót, a másik azonban őt kaszálta le egy sorozattal, hogy aztán a szőnyegen ülő, és a megdöbbenéstől mozdulni sem tudó Abdalláh ellen forduljon. Másodszor azonban

már nem tudta meghúzni a ravaszt, meghalt, tőr ütötte át a torkát. Ugyanazzal a lendülettel, amellyel rárontott, Erkki a géppisztolyt is kiragadta a kezéből, és a tőrét visszarántotta, de akkor harmadik merénylő rontott be. Erkki a géppisztoly tusával vágott a férfi arcába, hatalmas erejű ütésével majdnem leszakítva a fejét a törzséről, és a halottat otthagya kivágtatott a folyosóra. A tűzharcban három merénylő és két testőr halt meg, két támadó pedig menekülni akart, de Erkki lelőtte őket, és rohant tovább, megnézni, nem esett-e baja Azadehnek. Csak miután meggyőződött róla, hogy a lánynak a haja szála sem görbült meg, biztonságban van, hagyott alább a dühe, és vált ismét normális emberré.

Még mindig emlékezett rá, hogyan hagyta magára, és ment vissza a nagyterembe, a továbbra is a szőnyegen ülő Abdalláh hánhoz.

– Kik voltak ezek?

– Bérgyilkosok. Ellenségek, akárcsak az örök, akik beengedték őket – válaszolta a hán. – Isten akarta, hogy itt légy, megmentsd az életemet, és még ne haljak meg! Feleségül veheted Azadehet, igen, de mert továbbra sem kedvellek, mindketten megesküszünk Isten és a te szellemeid előtt, vagy miknek nevezed őket, hogy nem beszélünk egymással vallásról és politikáról. Sem a te világodról, sem az enyéméről. Akkor talán nem kényszerülök arra, hogy megöljelek.

És most ugyanazok a kemény, erőszakos szemek szegeződtek rá. Abdalláh hán összeütötte a kezét, mire rögtön nyílt az ajtó, és egy szolga jelent meg. – Hozz kávé! – A férfi mélyen meghajolt, és elsietett. – Hagyjuk akkor a te világodat, és beszéljünk más témáról, ami nem tilos a számunkra: a lányomról, Azadehről!

A javaslatot hallva Erkki még éberebb lett; nem tudta biztosan, mekkora hatalma van apósának a felesége fölött, és azt sem, meddig terjednek saját férji jogai, amíg a jórészt Gorgon-birtoknak számító Azerbajdzsánban vannak. Ha Abdalláh hán ráparancsolna Azadehre, hogy térjen vissza a házába, és váljon el tőle, vajon engedelmeskedne-e neki a lánya? Azt hiszem, igen, válaszolta ki nem mondott kérdésére. Félek tőle, hogy igen – soha, egyetlen szót sem mondott még ellene, sőt megvédte az amerikaiak elleni paranoiás gyűlöletét, igyekezett magyarázatot találni rá.

– Ott kellett egyetemre járnia, mert nagyapám azt parancsolta – mesélte egyszer Azadeh. – Borzalmasan rossz volt neki Amerikában,

Erkki! Meg kellett tanulnia a nyelvet, és közgazdasági diplomát kellett szereznie, mert az apja csak annak fejében engedte meg, hogy hazatérjen. Apám utálta a többi diákot, akik állandóan gúnyolták, mert nem ismerte a játékaikat, testes volt – Iránban ez a gazdagság jele, de Amerikában nem –, és nehezen ment neki a tanulás. De leginkább azt gyűlölte, hogy tisztátalan dolgokat kellett fogyasztania, mert rákényszerítették – disznóhúst, amit tilt a vallásunk, sört, bort és más alkoholt, ami nekünk szintén tilos. Egyéb elmondhatatlan dolgokat is csináltattak vele, miközben becsmérő, durva nevekkel illették. Én is dühös volnék az amerikaiakra a helyében. Kérlek, légy türelmes velem! Neked talán nem önti el az agyadat a vér, ha arra gondolsz, mit tettek a szovjetek apáddal, anyáddal, az országgal? Légy türelmes, könyörgök! Hát nem egyezett bele végül is a házasságunkba? Légy velem türelmes!

Türelmes voltam, türelmesebb mint bárkivel, gondolta Erkki, és nagyon szerette volna, ha már vége a beszélgetésnek. – Mi gond van a feleséggel, felséges uram? – A háznak közvetlen környezete tagjaitól kötelezően kijárt ez a megszólítás, és udvariasságból Erkki is ezt használta.

Abdalláh hán arcán kis mosoly jelent meg. – Gondolom, természetes, hogy érdekel a lányom sorsa. Mi a terved, mit fogsz csinálni, ha visszamentek Teheránba?

– Nincs semmilyen tervem. Egyszerűen úgy gondolom, hogy jobb, ha elviszem néhány napra Tebrizből. Rakoczy azt mondta, hogy „igénylik” a szolgálataimat, és ha a KGB ilyet mond Iránban, vagy Finnországban, vagy akár Amerikában is, jobb, ha az ember szedi a sátorfáját, és felkészül a legrosszabbra. Ha Azadehet elrabolnák, azt tehetnének velem, amit akarnak.

– Ha valóban az a szándékuk, akkor Teheránban sokkal könnyebben elrabolhatják. Ne felejtse el, hogy ez itt Azerbajdzsán, és nem Bahtjár országa! – A hán gögösen legörbítette a szája szélét.

– Én csak azt tudom – válaszolta kényszeredetten Erkki –, hogy szerintem mi volna neki a legjobb. Megfogadtam, hogy az életem árán is megvédelmezem, és ezt meg is teszem. Amíg Irán jövőjét el nem döntik – ön és más irániak –, addig, azt hiszem, ez a legokosabb, amit tehetek.

– Akkor menjetek! – mondta a hán olyan hirtelenséggel, hogy szinte megijedt tőle. – Ha segítségre van szükséged, üzend azt, hogy... – Kis időre elgondolkodott, majd újabb gúnyos mosollyal az arcán folytatta: – Üzend azt, hogy minden ember egyenlőnek született! Ez is igazság, nem?

– Nem tudom, felséges úr! – válaszolta óvatosan Erkki. – De akár igaz, akár nem, biztosan Isten akarata szerint való.

A hán erre harsányan fölnevetett, otthagya a díszteremben, Erkkinek pedig dermedtség lett úrrá, félelem attól az embertől, akinek a gondolkodásmódját egyszerűen képtelen volt megfejtetni.

– Nem fázol? – kérdezte Azadeh.

– Dehogy. Csöppet sem – válaszolta Erkki, visszakényszerítve magát a múltból a jelenbe. A gépkocsi motorja egyenletesen zúgott, és már magasan jártak, nem messze a hegyléc tetején vezető hágótól. Az utolsó kanyar után végre napfényre jutottak, és kis szakaszon az út is egyenessé vált előttük. Erkki azonnal visszaváltott, némi gázt adott, és megkezdték a hosszú leereszkedést a túloldalon. Az út Reza sah parancsára építették, akárcsak a Tebrizbe vezető vasútvonalat – mérnöki mestermunka volt, völgyhidakkal, mély bevágásokkal a hegyoldalon. Néhol szédítő szakadék peremén haladt, most ráadásul csúszós is volt, sok helyen havas. Erkki újból sebességet váltott, és elég gyorsan, de azért kellő óvatossággal vezetett, örülve, hogy nem éjszaka, sötétben kell átvergődnie ezen a vidéken. – Kaphatok még egy kis kávé?

Azadeh boldogan kiszolgált. – Örülök, hogy végre Teheránba mehetek. Sarazad is ott van, és rengeteg dolgot kell vásárolnom. Egész listát kaptam arról, mi kell a testvéreimnek. A mostohaanyám arckrémét kért.

Erkki nem igazán figyelt arra, amit a felesége mondott, a gondolatai Rakoczy, Teherán és McIver körül örvénylettek.

Az út folyamatosan lejtett, közben éles kanyarokat írt le, és óvatosságból lassított, mert a visszapillantó tükörbe nézve járműveket látott felbukkanni. Elöl személyautó haladt – szokás szerint telezsúfolva utasokkal –, vezetője rendületlenül taposta a gázt, egészen rájuk hajtott, miközben folyamatosan dudált, nem

törődve azzal, hogy nem tudnak kitérni előle. Erkki becsukta a fülét, nem törődött a türelmetlen sürgetéssel, amit ugyanúgy nem volt képes megszokni, mint az irániak gondatlan – egyébként Azadehre is jellemző – vezetési stílusát. Újabb, erősen lejtős kanyar után, egyenes szakaszhoz érkeve szembe jövő, jócskán megpakolt teherautót vett észre, és az éppen azt előző, szabálytalanul a sávjába áttért személyautót. Fékezett, jobbra tekerte a kormányt, hogy kitérjen előle, és abban a pillanatban a mögötte haladó kocsit vad dudálással nekilódult. A két jármű frontálisan ütközött, a lendülettől lesodródott az útról, ötszáz lábnyit zuhant, majd nekicsapódott egy sziklának, és felrobbant. Erkki még jobban félrehúzódott a közeledő teherautó útjából, az pedig meg sem állt, elhaladt mellette, mintha mi sem történt volna, ugyanúgy a többi jármű is.

A meredély szélén állt, és a szakadékba bámult. A meredek hegyoldal hat-hétszáz láb mélységben tele volt szanaszét szóródott, lángoló roncsdarabokkal. A két személygépkocsi utasai közül nyilván senki nem maradt életben, és ha mégis, akkor sem lehetett volna kimenteni őket hegymászó-felszerelés nélkül. Visszament hát a gépkocsihoz, és nem szólt, csak szomorúan csóválta a fejét.

– Insa Allah, drágám! – szólt nyugodt hangon Azadeh. – Isten akarata.

– Nem! Ostoba felelőtlenség!

– Természetesen, drágám! Ostoba felelőtlenség – mondta rögtön, legmegnyugtatóbb hangján az asszony. Láta rajta, mennyire dühös, és nem értette, miért. Úgy általában, sokszor nem értette, mi mehet végbe a fejében ennek a különös embernek, a férjének. – Tökéletesen igazad van, Erkki! Ostoba felelőtlenség volt, de az már Isten akarata, hogy a vezetők ostobasága a halálukat és a velük utazók halálát okozta. Isten akarta így, mert különben az út üres lett volna. Tökéletesen igazad volt.

– Valóban? – kérdezte fáradtan a férfi.

– Hát persze, Erkki! Tökéletesen igazad.

Továbbmentek. Az út menti falvak rettentően szegények voltak, poros, szűk utcákkal. Vályogtéglából emelt viskóikat, házaikat magas falak övezték. Néhány rossz állapotban lévő, romos mecset is volt bennük, az üzletek az utcákra települtek, kecskék, juhok és tyúkrok mászkáltak mindenfelé szabadon, és rengeteg volt a légy, ha nem is

annyi, mint nyáron, amikor már szinte elviselni sem lehetett őket. Az utcákat és a vízelvezető árkokat régóta halmozódó szemét borította, amelyben kóbor, nemritkán veszett kutyák turkáltak. A hóazonban gyönyörűvé tette a tájat, a magas hegyeket, és az idő is szép volt, hideg, de napos.

A Range Rover belsejét a jól működő fűtés kellemesen meleggé tette. Azadeh bélelt síruhában, égszínkék kasmírpulóverben, és rövid csizmában indult el, de egy idő után levetette a síruha felső részét, meleg gyapjúsapkáját is, és dús, természetből fogva hullámos haját szélesen szétterítette a vállán. Déltájban megálltak egy kis hegyi folyó partján, és a magukkal vitt eleségből megebédeltek. Kora délután már alma-, körte- és cseresznyefákkal beültetett, egyelőre kopár gyümölcsöskertek között jártak, nem sokkal később pedig már Kazvin, a nagyjából százötvenezer lakosú, mecsetekben bővelkedő város előtt jártak.

– Hány mecset lehet Iránban, Azadeh? – kérdezte Erkki a feleségét.

– Egyszer azt hallottam, hogy vagy húszezer – válaszolta álmosan az asszony, és a szemét kinyitva körbepillantott. – Á, hamarosan Kazvinban leszünk! Jó gyorsan hajtottál. – Ásított egy nagyot, kényelmesen elhelyezkedett, és újból behunyta a szemét. – Húszezer mecset és ötvenezer mollah, azt mondják. Ha így haladunk, pár órán belül akár Teheránt is elérjük...

Erkki elmosolyodott azon, ahogy Azadeh, ismét álomba szenderülve, befejezetlenül hagyta a mondatot.

Nagyobb biztonságban érezte már magát, örült, hogy az útnak több mint a felét maguk mögött hagyták. Kazvinon túl már egészen jó, egyenes volt az út, és olyan is maradt egészen Teheránig, ahol Abdalláh háznak sok háza és lakása volt, a legtöbb közülük bérbe adva külföldieknek. Még így is maradt néhány, amely a család rendelkezésére állt, és az apósa azt mondta, hogy a körülményekre, a városban uralkodó zűrzavarra való tekintettel beköltözhetnek a McIverékéhez legközelebbibe.

– Nagyon köszönöm – válaszolta Erkki, Azadeh pedig később megjegyezte, hogy nem érti, miért volt olyan szívélyes az apja. Olyan... annyira nem jellemző rá! Utál téged, és utál engem is, bármennyire igyekszem a kedvében járni.

– Téged nem utál, Azadeh!

– Bocsáss meg, hogy ellentmondok neked, de igen! Mondtam már, drágám, hogy a legidősebb nővérem, Nadzsud fordította ellenem és a bátyám ellen. Ő, és az ocsmány férje. Ne felejtsd el, hogy anyám apámnak a második felesége volt, feleannyi idős, mint Nadzsud anyja, és kétszer olyan szép, bár anyám meghalt, amikor hétéves voltam, Nadzsud továbbra is ellenünk áskálódik! Persze, nem szemtől szembe, annál sokkal rafináltabb. Te még nem tudod, Erkki, milyen agyafúrtak, erősek tudnak lenni az iráni asszonyok, milyen bosszúállók a szeretetre méltó, szívélyes, külső máz alatt. Nadzsud rosszabb, mint az édenkert kígyója! Ő az oka minden ellenségeskedésnek a családon belül. – Azadeh gyönyörű, kékeszöld szeme könnyel telt meg, miközben erről beszélt. – Amikor még kicsi voltam, apám tényleg szeretett bennünket, Hákimot és engem. Mi voltunk a kedvencei. Több időt töltött nálunk, a házunkban, mint a palotájában. Aztán, amikor anyám meghalt, a palotába mentünk lakni, de egyetlen féltestvérem sem szeretett igazán. Amikor odaköltöztünk, minden megváltozott, és ennek Nadzsud volt az oka.

– Tönkreteszed magadat ezzel a gyűlölettel, Azadeh! Te szenvedsz miatta, nem ő. Felejtsd el! Nincs fölötted hatalma, és újból csak azt mondom, neked sincs bizonyítékod mindarra, amit mondasz.

– Nincs szükségem bizonyítékra. Tudom. Soha nem felejttem el, amit ellenünk tett!

Erkki itt abba is hagyta. Nem látta értelmét, hogy tovább vitatkozzon, reménytelen vállalkozásba fogva megpróbálja feledtetni feleségével fájdalmas, sok erőszakhoz és könnyhöz kötődő emlékeit. Úgy gondolta, hogy jobb, ha nem fojtja el, hanem hagyja, hogy Azadeh időnként kibeszélje magából, mert úgy legalább megkönnyebbül. Elhagyták a szántóföldeket, a gyümölcsöskerteket, és beértek Kazvinba, amely, mint a legtöbb iráni város, zajos volt, zsúfolt, piszkos és szennyezett levegőjű, az utcáit elborító kusza, áttekinthetetlen forgalommal. Az országút mellett, mint a legtöbb helyen Iránban, *dzsoub*, vizesárok futott. Itt éppen három láb mély volt, több szakaszon ki is betonozták, a falát latyakos hó és jég borította, és kevés víz csordogált csak az alján. Fák nőttek ki belőle, a városiak gyakran mosták benne a ruháikat, sokszor ivóvizet is onnan merítettek, miközben gondolkodás nélkül belevezették a szennyvizet is. Az árkon túl falak emelkedtek. Falak, amelyek elrejtették a külső

szemlélő elől a kerteket és a házakat, kicsiket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket egyaránt. A városi házak rendszerint emeletesek voltak, sárgás-szürkék és dobozszerűek, néhány közülük téglából épült, mások vályogból, egynémelyiket be is vakolták, és szinte mindegyik rejtve volt a külvilág elől. A legtöbbször döngölt agyagból készült a padlója, kevésben volt csak folyó víz, áram, és még kevesebben csatorna.

A forgalom riasztó hirtelenséggel megsűrűsödött körülöttük. Biciklik, motorkerékpárok, autóbuszok, a legkülönbözőbb méretű, öregnél öregebb személygépkocsik bukkantak föl egyik pillanatról a másikra. Csaknem mindegyik járműnek a karosszériája horpadt volt, rondán összekarcolva, néhányat rikító színnel festettek át, másokon mindenfelé kis lámpák égtek, hogy megfeleljenek gazdájuk ízlésének. Erkki az utóbbi néhány évben többször is végighajtott ezen az úton, tudta jól, hogy hol számíthat forgalmi dugókra. Megúszeni nem lehetett, mert hiányzott a várost elkerülő út, bár évek óta tervezték már, hogy építenek egyet. Bölcs belenyugvással mosolygott hát, megpróbálta becsukni a fülét a zaj elől, és arra gondolt, hiába akarják megépíteni, elkerülő út soha nem lesz, maguk a kazviniak fogják megakadályozni az építést, mert képtelenek elviselni, hogy csöndben, nyugalomban éljenek. A kazviniaknak és a Kaszpi-tenger partján lévő Rast lakóinak országszerte legendás hírük volt, sok iráni vicc született róluk.

Megkerült egy kiégett, erősen rozsdásodó gépkocsit, aztán berakott egy Beethoven-zongoraszonátákat tartalmazó kazettát a magnóba, és jókora hangerőt adott rá, hogy kizárja a külső zajokat, de hiába, az sem sokat segített.

– Nagyobb a forgalom, mint általában. Hol van a rendőrség? – kérdezte Azadeh. Felriadt, és éberré vált a szokatlan nyüzsgéstől. – Nem vagy szomjas?

– Nem, köszönöm. – Erkki a feleségére nézett, keményen domborodó melle és dúsan a vállára omló haja ismét rabul ejtette. – Éhes annál inkább. Rád!

Azadeh nevetve megszorította a kezét. – Én nem egyszerűen éhes vagyok... fel tudnálak falni!

– Akkor jó. – Remekül megértették egymást, mindketten élvezték a másik társaságát.

Az út – nemcsak az, amit választottak, hanem általában a városban – nagyon rossz állapotban volt. Több helyen a kátyú, máshol pedig a soha véget nem érő, és szokás szerint se táblával nem jelzett, se korláttal el nem kerített útjavítási munkák lassították a haladást! Erkki kikerült egy mély gödröt, és elhajtott a hanyagul az útszélen hagyott újabb autóröncs mellett. Rozoga tehergépkocsi közeledett éppen felé észvesztő dudálással. Rikító, tarka színűre volt festve, a lökhárítóját drótok tartották, a vezetőfülkének se ajtaja, se ablaka, a tanksapkát pedig a benzintartály nyílásába dugott, összegyűrt rongydarab helyettesítette. A teherautó összevissza feldobált rőzsét szállított, aminek a tetején három utas ült igen bizonytalanul, imbolyogva. A vezető rongyos, foszladozó báránybőr bekecset viselt, és mellette még ketten szorongtak a vezetőfülkében. Amikor elhajtott mellettük, Erkkinek feltűnt, hogy a jármű utasai mennyire bámulják. Néhány yarddal arrébb rozzant, túlsúfolt busszal találta szembe magát. Óvatosan a *dzsoubhoz* húzódott, hogy elengedje, és félig az árok pereme fölé lógó kerékkel megállt. Újból csak azt látta, hogy a busz sofőrje és az utasok – csadorba burkolózott nők, szakállas, a hideg miatt vastag öltözetet viselő fiatalemberek – feltűnően nézik. Egyikük összeszorított öklét is ráemelte, a másik pedig dühös szitkot kiáltott felé.

Eddig nem volt bajunk senkivel, gondolta Erkki, és egyre kényelmetlenebbé váló érzés vett rajta erőt. Bármerre fordult is, mindenütt ugyanazokat a dühös arcokat látta. Járókelők és járművek utasai egyaránt ingerülten, heves indulattal néztek rá. Nagyon lassan tudott csak haladni, mert az utcákon motorkerékpárosok, biciklisek cikáztak a személygépkocsik, autóbuszok és teherautók között, amelyeknek a vezetői szintén nem tartottak be semmilyen közlekedési szabályt, csak azt, amit maguk találtak ki. Máskor az úttesten keresztülhajtott birkák akadályozták az előrehaladást, és a motorosok ilyenkor mérgesen kiabáltak a pásztorral, a pásztor pedig nem hagyta magát, visszaüvöltözött nekik. Mindenki dühös, türelmetlen volt, a vezetők vadul túlköltek.

– Átkozott forgalom! Ostoba birkák! – mondta türelmetlenül Azadeh, miután az óriási hangzavartól egészen felébredt. – Dudálj te is, Erkki!

– Türelem! Próbálj inkább aludni! Hiába dudálnék, úgysem tudnék megelőzni senkit – válaszolta az óriási hangzavart túlkiabálva

Erkki, továbbra is érezve magán az ellenséges pillantásokat. – Ne idegeskedj!

Félórába telt, míg újabb háromszáz métert meg tudtak tenni, aztán a becsatlakozó utcák miatt még inkább megnövekedett, és tovább lassult a forgalom. A járművek közé szép számmal keveredtek gyalogosok is, Erkki pedig éppen egy busz mögött araszolt, ami a sáv jelentős részét elfoglalta, de a kerekei még így is veszélyes közelségben voltak a *dzsoubhoz*. Motorosok furakodtak előre vigyázatlanul a gépkocsik között, többen közülük végig is húzták a Range Rover és más autók oldalát. Dühösen kiabáltak, rugdosták az útjukba kerülő birkákat, és közéjük gázoltak, azt sem bánva, ha eltapossák őket. Az egyik fékezésnél hátulról kisebb személyautó lökte meg őket, aztán a vezetője dühösen rátenyerelt a kürtre, és közben magából kikelve szidalmak özönét zúdította Erkkire. Csukd be a füled, és ne idegeskedj!, mondta magának a finn. Úgysem tehetsz semmit. Próbálj meg nyugodt maradni!

Egyre nehezebben tudta azonban végrehajtani az önmagától kapott utasítást. Félóra múlva az előttük haladó birkák elkanyarodtak egy mellékutcába, és a járműfolyam picivel gyorsabban tudott haladni. Aztán a következő sarok után ismét megállt, mert az egész úttest fel volt bontva, korláttal el sem kerített, legalább tíz láb átmérőjű, hat láb mély, vízzel félig telt gödör foglalta el a nagy részét. Nem messze néhány útjavító munkás ücsörgött tétlenül, csak azért hagyva abba néha a fecsegést, hogy viszonozza a járművezetők dühös szitkait, és visszamutogasson nekik.

Továbbjutni nem lehetett, visszafordulni sem, úgyhogy az egész járműfolyam kénytelen volt bekanyarodni egy keskeny mellékutcába. Ott viszont az elöl haladó busznak túl szűk volt a hely, hogy első próbálkozásra beforduljon a sarkon. A sofőrnek manővereznie kellett előre-hátra, tovább dühítve, újabb kiabálásra ingerelve a mögötte haladókat, és amikor Erkki oldalra húzódott, hogy több helye legyen, a mögötte lévő rozoga, kék személygépkocsi előrelődött, az ellentétes irányba haladó sávba áttérve előzni akart, és rögtön gyors fékezésre is kényszerített egy szemből jövő autót. Az megcsúszott, egyik kereke beleért a *dzsoubba*, és mivel képtelen volt tovább menni, végképp megbénította a forgalmat.

Látva az újabb akadályt, Erkki dühösen beletaposott a fékbe, kiugrott a vezetőfülkéből, és hatalmas erejét összeszedve

megpróbálta kiemelni az árokba csúszott kocsit. Senki nem segített neki, mindenki csak ordított, és azzal még tovább növelte a zűrzavart. Ingerülten a bajt okozó kék gépkocsi sofőrjéhez akart ugrani, hogy a helyéről kirángatva rávegye, segítsen legalább ő, de a busznak addigra már sikerült befordulnia a sarkon, az út szabaddá vált, és az illető obszcén gesztust téve felé elhúzott mellette.

Erkkinnek komoly erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon magán, és ne vágjon bele a hátsó szélvédőjébe egy jókora követ. Kiegyenesítette ökölbe zárt ujjait, és a mindkét irányból feltorlódott gépkocsik vad dudálása közepette visszaült a Range Roverbe, hogy továbbhajtson.

– Tessék! – mondta Azadeh, és egy csésze kávé nyújtott neki.

– Köszönöm. – A volánt fél kézzel tartva vezetett, és mire megitta, a forgalom ismét lelassult, de a kék kocsit már nem látta sehhol. Miután sikerült valamelyest megnyugodnia, odaszólt a feleségének: – Ha elkapom, a tragacsával együtt darabokra tépem a gazembert!

– Igen. Tudom, igazad van. Erkki, észrevetted, milyen dühösen, ellenségesen néz ránk mindenki?

– Igen.

– De miért?! Legalább hússzor hajtottunk már keresztül Kazvinon... – Azadeh ijedten elhúzódott az ajtótól, mert marék szemét vágódott mellette az ablaknak, és védelmet keresve közelebb csúszott a férjéhez. Erkki dühösen káromkodott, gyorsan föltekerte maga felől is az ablakot, és a másik oldalra átnyúlva lenyomta a zárat rögzítő gombot. A szélvédőn trágya kenődött szét.

– *Matyjebájuscije!* – morogta dühösen. – Úgy viselkednek, mintha amerikai zászló lenne a kocsinkon, és a sah képét lobogtatnánk. – Valahonnan követ dobtak rájuk, és az nagyot koppant a Range Rover erős acéllemezen. A busz közben, a mellékutca végéhez érve, kikanyarodott az egyik mecset előtti tágas térre, amelyen számos bódé állt, és mindkét irányba két sávon haladhatott a forgalom. Erkki megkönnyebbült valamelyest, mert nem kellett már olyan kínzó lassúsággal araszolniuk. A forgalom még itt is nagy volt, de ütemesebb. Kettesbe tudott kapcsolni, és úgy haladhatott a tér túlsó végén nyíló, Teherán felé vezető utca torkolata felé. Nem sokáig élvezhette azonban a megváltozott helyzetet, mert a mellékutcákból jövők miatt a járművek újból összetorlódtak, és mind a teheráni út felé próbált előrejutni.

– Soha nem fordult még elő ilyen – morogta. – Mi a fene lehet ez?
– Biztosan valami újabb baleset – válaszolta nyugtalanul Azadeh.
– Vagy az utat javítják. Nem volna jobb visszafordulni, és más utat választani?

– Rengeteg időnk van – igyekezett bátorítani az asszonyt Erkki. – Pár perc, és kijutunk innen. A városon kívül biztosan sokkal könnyebb lesz.

Előttük újabb dugó támadt. A két sáv forgalma ismét összegabalyodott, ingerült kiabálás, tülkölés, átkozódás kezdődött, és ez így ment legalább egy órán, tíz mérföldön keresztül. Már majdnem kiértek a városból, amikor fiatal suhancok tűntek fel a kocsi körül, dühösen szitkozódtak, és egyikük rá is vert öklével az oldalsó ablakra.

– Amerikai kutya...

– Disznó amerikai...

Újabb sihederek csatlakoztak hozzájuk, néhány csadorba burkolt nő is, és egyre több ököl emelkedett a magasba. A Range Rover beszorult a többi jármű közé, Erkki sem gyorsítani, sem fékezni nem tudott, meg sem fordulhatott, és tehetetlenségének tudata egyre ingerültebbé tette. Néhány férfi a terepjáró oldalát és ablakait kezdte döngötni az öklével, a számuk egyre nőtt, és azok, akik Azadeh oldalán voltak, trágáran mutogattak is, sőt megpróbálták felszakítani az ajtót. Az egyik fiatalember felugrott a motorháztetőre, de megcsúszott, a kerekek elé zuhant, és csupán a szerencséjének köszönhető, hogy Erkki nem gázolt át rajta. A busz közben megállt, és óriási kavarodás, dulakodás támadt körülötte. Míg egyesek leszállni igyekeztek, mások már nyomultak fel rá, és az emberek egymást akadályozták. Erkki meglátott maga előtt egy kis rést, rögtön a gázba taposott, és a buszt megkerülve, néhány figyelmetlen gyalogost kis híján elgázolva sikerült bekanyarodnia egy csodálatos módon üres mellékutcába. Sebesen végighajtott rajta, és újabb mellékútra kanyarodott, alig elkerülve egy csapat szembe jövő motorost –, és hamarosan teljesen eltévedt a keskeny utak kusza szövevényében. Térképe nem volt – Kazvinről ilyen nem is készült soha –, úgyhogy a nap állása alapján igyekezett tájékozódni, és hosszas keresgélés után sikerült is rátalálnia egy szélesebb útra. Nagy ügyel-bajjal besorolt a forgalomba, haladt vele egy darabig, és végül ismét olyan útvonalra ért, amit ismert – ez is egy mecset előtti téren

haladt át, hogy aztán beletorkolljon a teheráni országúiba. – Nincs semmi baj, Azadeh! Mocskos huligánok voltak – mondta megnyugtatóan, korábbi támadóikra utalva, a feleségének.

– Igen – válaszolta reszketve az asszony. – Megérdemelnék, hogy jól megkorbácsolják őket.

Erkki a mecset előtt hömpölygő tömeget, a körülöttük haladó járművek utasait figyelte, és igyekezett magyarázatot találni a szokatlanul ellenséges magatartásra. Valami megváltozott, gondolta. De mi? Aztán új gondolata támadt, és a gyomra hirtelen fájdalmas görcsbe rándult. – Egyetlen katonát, katonai teherautót sem láttam azóta, hogy elhagytuk Tebrizt – mondta. – Te igen?

– Nem. Így, hogy említed, tényleg különös.

– Valaminek történnie kellett. Valami komoly dolognak.

– Háború lenne? A szovjetek átlépték volna a határt? – Azadeh arcából még az a kis szín is eltűnt, ami addig látszott rajta.

– Nem hiszem... Akkor látnunk kellett volna északra tartó csapatokat vagy repülőgépeket. – Erkki a feleségére pillantott. – Nem baj – mondta, önmagát is igyekezve meggyőzni –, Teheránban remekül fogjuk érezni magunkat. Találkozhatsz Sarazaddal és a többi barátoddal. Ideje már, hogy kikapcsolódj kicsit! Lehet, hogy kiveszem a maradék szabadságomat, és elmegyünk egy-két hétre Finnországba...

Már elhagyták a belvárost, Kazvin külső részén jártak, falak mögött megbújó alacsony házak között. A teheráni országút itt négysávossá szélesedett, és bár a forgalom változatlanul erős és lassú volt – alig tizenöt mérföldes sebességgel tudtak csak haladni –, Erkki nem aggódott különösebben. Előttük volt a délnyugati irányba, Abadán és Kermánsáh felé vezető út, amiről tudta, hogy el fogja szippantani a járművek jelentős részét. Időnként a műszerfalra nézett, mintha csak fedélzeti műszereket figyelt volna, és – már nem először – azt kívánta, bár helikopteren volnának, nem pedig az országúton, a kaotikus zűrzavar kellős közepén. Az üzemanyagszint mutatója már egynegyed alatt állt, és tudta, hogy hamarosan tankolnia kell, de nem nyugtalankodott miatta, hiszen a kannákban bőven volt tartalék benzin.

Enyhén fékezett, és kikerült egy hanyagul a sávjukban leállított teherautót, aztán hirtelen újabb adag, rájuk hajított szemét találta el

a kocsi ablakát.

– Talán jobb volna, ha megfordulnánk, és visszamennénk Tebrizbe, Erkki! Elkerülhetnénk Kazvint.

– Nem – válaszolta, bár tisztán kiérezte a rettegést az általában semmitől meg nem ijedő Azadeh hangjából. – Nem – ismételte meg szelídebb, megnyugtatóbb hangon. – Elmegyünk Teheránba, kiderítjük, mi történt, és majd aztán eldöntjük, mi legyen.

Az asszony még közelebb csúszott hozzá, és hogy érezze is bátorító közelségét, kezét a térdére tette. – Nagyon megijesztettek azok a huligánok, hogy verje meg őket az Isten! – mondta, és másik kezével idegesen türkiz nyakláncát morzsolgatta. A legtöbb iráni asszony türkizből, egyéb kék kőből fűzött gyöngysort, vagy egyetlen nagyobb kék követ viselt szemmelverés ellen. – Rühes kutyák! Miért kell így viselkedniük? Ördögök! Isten büntesse meg őket örökre! – A város határában jókora katonai kiképzőtábor, és mellette légi támaszpont volt. – Miért nincsenek itt katonák?

– Azt én is szeretném tudni.

Elérték a kereszteződést, ahol a járművek jelentős része valóban jobbra kanyarodott, Abadán és Kermánsáh kányába. Mindkét országutat szögesdrót kerítés övezte, akárcsak a legtöbb iráni főutat és autópályát. A kerítésre azért volt szükség, hogy távol tartsa a birkákat, kecskéket, egyéb jószágot, kóbor kutyákat – és figyelmetlen gyalogosokat – az utaktól. A baleset ennek ellenére gyakori volt, és sok ember meg is halt.

De hát ez így természetes Iránban, gondolta Erkki. Senki nem törődik semmivel, főleg nem a másik emberrel. Azok a szerencsétlen hülyék is, akik a hegyek között a szakadékba zuhantak és meghaltak, ott maradnak, amíg kóbor kutyák és vadállatok föl nem falják a holttestüket.

A várost elhagyva jobban érezték magukat. A látóhatár ismét kiszélesedett előttük, a *dzsoub* és a szögesdrót kerítés mögött ismét gyümölcsöskerteket láttak, északra az Elburz-hegységet, délre pedig szelíden lankás tájat. Ahelyett azonban, hogy a forgalom felgyorsult volna, a két sorban haladó járművek lelassultak, egymásba keveredtek, majd nem sokkal később összeszűkült az út, a két-két sávból ismét egy-egy lett, és újból elkezdődött a dühös tülekedés, átkozódás, hangzavar. Erkki fáradtan átkozta magában a nyilván

valahol előttük szöszmötölő útjavítókat, akik a torlódást okozták, sebességet váltott, a műveletekre oda sem figyelve fékezett és gázt adott, gázt adott és fékezett. Nehézkesen araszolt, a hűtővíz már veszélyesen melegedett, óriási volt körülöttük a zaj, mindenki dühöngött és egyre ingerültebbé vált. – Nézd! – mondta hirtelen Azadeh, és előremutatott.

Körülbelül száz-yardnyira tőlük úttorlasz emelkedett, körülötte tömeg nyüzsgött. Néhány embernél fegyver is akadt, egyébként azonban mind civilek voltak, szegényesen öltözöttek. A torlasz másik oldalán jelentéktelen kis falu kezdődött, bejáratánál, az országút mentén különböző holmikat árusító bódék álltak, és számos nőt és gyereket lehetett látni. A nők kivétel nélkül fekete vagy szürke csadort viseltek. A torlasznál minden jármű megállt, és csak azután haladhatott tovább, hogy a bent ülők papírjait ellenőrizték. Néhányat közülük leparancsoltak az út melletti mezőre, és kiszállított utasaikat többen is vallatóra fogták. Azok között, akik ezzel foglalatostkodtak, észrevehetően több volt a fegyveres, mint az ellenőrzőpontnál.

– Nem zöldszalagosok – mondta Erkki.

– Egyetlen mollahot sem látok. Te igen?

– Nem.

– Akkor nem a Tudehtől vannak, és nem is mudzsahedek... vagy fedajinok.

– Készítsd elő az igazolványodat! – mondta Erkki a feleségének, és bátorítóan rámosolygott. – Bújj vissza a dzsekidbe, hogy meg ne fázz, amikor kinyitom az ablakot, és vedd fel a kapucnit is! – Igazából nem a hideg miatt aggódott, hanem Azadehnek a vastag pulóver alatt is jól kirajzolódó, ingerlően domború melle, karcsú dereka, és dúsan a vállára omló, hullámos haja miatt.

A műszerfal melletti csomagtartóban tokba dugott kis tőr is lapult; elővette, és a csizmája szárába dugta. A másik, a hosszabb és szélesebb pengéjű a kabátja alatt maradt, gerince mellett becsúsztatva a nadrágjába.

Miután kijöttek az utolsó kanyarból, komor arcú, szakállas férfiak vették körül a Range R overt. Néhányuknál amerikai gyártmányú puskák voltak, az egyiknél orosz AK-47-es géppisztoly. Néhány nő is csatlakozott hozzájuk, arcukból azonban csak nagyon keveset lehetett látni, mert eltakarta a csador. Ellenséges, utálkozó pillantást vetettek

Azadehre. – A papírokat! – mondta perzsául az egyik férfi, és rögtön be is nyújtotta a kezét az ablakon. A lehelete büdös volt, mosdatlan test és ruha áporodott szaga árasztotta el a kocsi belsejét. Azadeh mereven előrenézett, megpróbált tudomást sem venni a leplezetlenül vetkőztető, durva pillantásokról, a számára tökéletesen idegen, ellenséges indulatról.

Erkki udvariasan átadta a saját és Azadeh papírjait. A férfi elvette, beléjük nézett, aztán továbbadta egy fiatalabbnak, aki olvasni is tudott. Mindannyian szótlanul álltak, némán figyelték őket, és közben topogtak, hogy kicsit fölmelegítsék átfagyott lábukat. A hosszúra nyúló csöndet végül a fiatalember törte meg éles, pattogó torokhangon: – Külföldi, valami Finnország nevű helyről. Tebrizből jönnek. Nem amerikai.

– Amerikainak látszik – válaszolta valaki, szintén perzsául.

– Az asszony családneve Gorgon, a felesége... legalábbis a papírjai szerint.

– A felesége vagyok – szólt közbe kurtán Azadeh. – Meg...

– Téged ki kérdezett?! – vágott durván a szavába az, aki elvette az igazolványaikat. – Gorgonnak hívnak, mint a Tebriz környéki földek urait, a beszéded és a viselkedésed is gőgös, és nagyon valószínű, hogy a nép ellensége vagy.

– Senkinek sem vagyok az ellensége. Kér...

– Hallgass! Az asszonymak kötelessége tudni, hogyan viselkedjen! El kell takarnia az arcát, és alázatosnak kell lennie, még akkor is, ha szocializmus van! – A férfi Erkkihez fordult: – Hová mentek?

– Mit mond, Azadeh?

Az asszony lefordította.

– Teheránba – válaszolta nyugodt hangon Erkki. – Azadeh, légy szíves, mondd meg nekik, hogy Teheránba megyünk! – Miközben beszélt, hat puskát és egy géppisztolyt számolt össze. Mögöttük közben összetorlódtak a gépkocsik, és úgy elálltak az utat, hogy menekülésre nem volt mód. Egyelőre.

Azadeh engedelmesen fordított, és hozzá is tette: – A férjem nem beszél perzsául.

– Miért higgyük el? És honnan tudjuk, hogy valóban házasok vagytok-e, vagy sem? Hol a házassági igazolványod?

– Nem hordom magamnál. Az, hogy férjnél vagyok, benne van a személyi igazolványomban.

– Ez a sah igazolványa. Nem érvényes. Hol az új igazolványod?

– Milyen új igazolvány? Kinek kell kiállítania? Ki írja alá? – kérdezte éles hangon az asszony. – Adjátok vissza az igazolványainkat, és engedjete urunkra!

Határozottságának volt némi eredménye, a kocs ablakánál álló férfi és a társai elbizonytalanodtak kissé. – Biztosan megérti, hogy sok ellenség jár erre, akiket el kell fognunk...

Erkki érezte, hogyan, ver egyre hevesebben a szíve. Eltompult tekintetek, merev arcok – a sötétség évszázadaiból itt rekedt alakok vették körül. Aztán még többen csatlakoztak hozzájuk, valaki pedig a terepjáró mögé állt, és dühösen, kiabálva szólt a mögöttük feltorlódott gépkocsik vezetőinek, hogy kerüljék ki őket, menjenek előre, majd ott ellenőrzik őket. Senki nem akadt, aki tiltakozott, akár csak egyetlen zokszót is ejtett volna. Mindenki engedelmesen beállt a sorba, és várta, hogy eljusson az úttorlaszig.

– Mi történik itt?! – Zömök, a vállát igen határozottan használó férfi verekedte át magát a tömegen, és az utat is engedett neki. Csehszlovák gyártmányú géppisztoly volt nála, és a többiek rögtön magyarázni kezdtek neki valamit, majd átadták a papírokat. Az illető elhanyagolt külsejű volt, borotvátlan, a tekintete vészjósló, ruházata nagyon egyszerű és piszkos. Már közel járt hozzájuk, amikor hirtelen lövés dördült, és minden arc, mintegy vezényszóra, az út melletti legelő felé fordult.

Mozdulatlan test hevert egy kis személygépkocsi mellett, amit az örök állítottak féke az útról. Egyikük éppen a csenevész fűvön eldőlt, hason fekvő alak fölé hajolt. A kocs másik utasa feltartott kézzel, hátát a járműhöz préselve állt, de aztán hirtelen előrelendült, átverekedett magát a körülötte állókon, és menekülni próbált. Az Erkkiéket feltartóztató csoport géppisztolyos tagja maga elé kapta a fegyverét, lőtt, és mert nem találta el rögtön, megeresztett egy újabb, rövid sorozatot. A vadul rohanó férfi felkiáltott, a földre zuhant, és mert a golyók a lábát találták el, a könyökére támaszkodva próbált kínlódva tovább mászni. A géppisztolyos nyugodtan odasétált hozzá, beléürítette a fél tárat, aztán közömbösen hátat fordított neki.

– Ahmed! – kiabált oda a zömök. – Miért pazarolod a lószert, amikor a csizmád is megteszi? Kik voltak ezek?

– SAVAK-osok! – Elégedett moraj futott végig a tömegben, sőt a faluból összegyűltek közül többen lelkes éljenzésbe is kezdtek.

– Bolond! Miért kellett őket rögtön megölni? Hozd ide a papírjaikat!

– A mocskos ebek azt állították, hogy teheráni üzletemberek, de én egyből megérezem a szagát bármelyik rohadt SAVAK-ügynöknek. Akarod látni a hamis papírokat?

– Nem. Tépd szét őket! – A köpcös Erkkihez és Azadehhez fordult. – Szóval a nép ellenségei voltak. Olyanok, akikkel helyben végezni kell.

Azadeh egy szót sem szólt, rémülten hallgatott. Igazolványaik a mocskos, göcsörtös ujjú kezekben voltak, és arra gondolt, mi lesz, ha az illető úgy dönt, hogy azok is hamisak. Insa Allah!

A köpcös férfi hosszan vizsgálgatta a papírokat, majd Erkkire, és róla az asszonyra nézett. – Szóval azt állítja, hogy maga Azadeh Gorgon Jok... Jokkonen. A felesége?

– Igen.

– Értem. – A férfi zsebre dugta az igazolványaikat, és hüvelykujjával a háta mögé, a mező irányába bökött. – Szóljon a férjének, hogy húzódjon le az útról! Átvizsgáljuk a kocsijukat.

– De mi...

– Nem hallotta, mit mondtam?! Gyerünk! – A köpcös fellépett a terepjáró hágcsójára. – Az mi? – kérdezte, és a gépkocsi tetején látható, fehér alagra festett világoskék keresztre mutatott.

– A finn zászló – válaszolta Azadeh. – A férjem finn.

– Miért van ott?

– Szereti. Büszke rá.

A férfi lekicsinylően köpött egyet, majd újból a mező felé mutatott. – Gyerünk! Oda! – Miután félreálltak, a tömeg egy része utánuk nyomult, leugrott a hágcsóról. – Kifelé! Át akarom kutatni a kocsijukat, hogy nincs-e benne fegyver és csempészáru!

Ismét Azadeh próbált válaszolni neki: – Nincs nálunk sem fegyver, sem csem...

– Kifelé! Te pedig, asszony, tartsd a szád! – A tömegből helyeslő morgás hallatszott, mire a férfi a két mozdulatlan holttestre mutatott, és fenyegető hangon közölte: – Ne felejtsd el, hogy a nép gyorsan ítél!
– Erkkire bökött. – Mondd el a férjednek is, mit hallottál... Ha egyáltalán a férjed!

– Erkki, ez az ember azt mondta, hogy... ne felejtsük el, a nép gyorsan ítél. Légy óvatos, drágám! Ki kell szállnunk... át akarják kutatni a kocsit!

– Rendben van! Gyere át erre az oldalra, és maradj szorosan mellettem! – Erkki kinyitotta az ajtót, és messze a körülötte állók fölé magasodva kiszállt. Féltőn átölelte Azadehet, férfiak, nők, gyerekek fogták szorosan gyűrűbe őket, mosdatlan testek szaga áradt feléjük. Az asszony igyekezett határozottnak látszani, de remegése elárulta, mennyire fél. Szorosan összesimulva figyelték, hogyan mászik be a zömök társaival együtt a kocsiba, mint tapodják össze sáros csizmáikkal az üléseket. Közben mások a hátsó ajtót tépték fel, beletúrtak a holmijukba, mocsos kezeikkel átkutatták a zsebeiket, és kinyitották mindkettőjük táskáit. Aztán valaki megtalálta, és a magasba tartotta Azadeh átlátszó, csipkés fehérneműit, hálóingét, mire a körülötte állók dühösen pfujolni kezdtek, és néhány durva, szidalmazó megjegyzés is elhangzott. Egy kéz előrenyúlt, beletúrt Azadeh hajába, az asszony pedig rémülten hátrálni akart, de a mögötte állók visszanyomták. Erkki is látta, mi történt, és segíteni akart Azadehnek, de a körülöttük állók nem tágtottak, csak – megjedve az óriás fenyegető mozdulatától – kiabálni kezdtek, még ingerültebbé téve a többieket. Azok előrenyomultak, és ha lehet, még a társaiknál is fenyegetőbben kezdtek ordítani.

Erkki érezte az egyre erősödő nyomást, és életében először villámként vágott belé a felismerés, hogy bármit is tesz, nem tudja megvédeni Azadehet. Semmi kétsége sem volt afelől, hogy tucatnyit is meg tudna ölni közülük, mielőtt legyűrnék, de azzal úgyszintén tisztában volt, hogy semmit nem használna vele.

A felismerés váratlan volt számára, és megrendítő erejű.

Lába szempillantás alatt kocsonyássá vált, ellenállhatatlan vizelési kényszert érzett, és önnön félelmének fojtogató, különös szagát. Minden erejére szüksége volt, hogy összeszedje magát, ne engedje elhatalmasodni tudatán a pánik, a tehetetlenség szörnyű érzését.

Eltompulva figyelte, hogyan turkálnak idegen kezek a csomagjaikban, és szórják szét őket. Többen a benzineskannákra vetették magukat, elkezdtek széthordani őket, pedig nélkülük nem juthattak el Teheránba, mivel az út menti töltőállomásokat vagy teljesen bezárták, vagy – és ez ugyanazt jelentette – sztrájkolt a személyzetük. Megpróbálta ugyan mozdítani a lábát, kinyitni a száját, de hiába, egyik sem működött. A tömegben elvegyült vénasszonyok közben vadul ordítottak Azadehhez, aki rémülten, némán tiltakozva rázta a fejét, de hiába, nem tudta megbékíteni őket. Aztán férfiak is csatlakoztak a szidalmazókhoz, lökdösni kezdték, egészen hozzápréselődtek, áporodott, mosdatlan szaguk elhódította őket, szapora perzsa beszédük minden egyéb hangot elnyomott körülöttük.

A karját továbbra is szorosan Azadeh dereka köré fonva, Erkki erőt vett magán valamelyest, feleségére emelte a tekintetét. Láta arcán a páni rémületet, és azt is, hogy mozog a szája, de hogy mit mondott, nem hallotta. Újból megrántotta széles vállát, megpróbált helyet csinálni maguknak, hogy legalább friss levegőhöz jussanak, de ismét kudarcot vallott. Elkeseredve próbált úrrá lenni rohamosan növekvő, vad védekezést sürgető rémületén, mert tudta, hogy ha nekitámad a legyőzhetetlen túlerőnek, azzal – még ha ő meg is menekül – Azadehnek egész biztosan a pusztulását okozza. Bármennyire igyekezett azonban józan maradni, nem tudott megálljt parancsolni az indulatainak. Látva, hogy egy feldühödött, kövér falusi asszony eléjük ugrik, és magából kikelve Azadeh arcába vág egy csadort, vadul meglökte a vállával. A mellén találta el a nőt, és rögtön le is döntötte a lábáról.

A tömeg vadul üvöltözött körülöttük, a többség nyilván azt követelte Azadehtől, hogy vegye magára a csadort, ő pedig rémülten, elveszve tiltakozott: – Nem! Hagyjanak békén...! – Soha életében nem volt még ilyen helyzetben, nem vette körül ekkora tömeg, nem kellett ilyen közletről parasztokat, ekkora ádáz indulatot elviselnie.

- Vedd föl, szajha!
- Isten nevében, vedd föl a csadort!
- Nem Isten, hanem a nép nevében!
- Isten mindenható, engedelmeskedj a parancsának!
- Szarni Istenre! A forradalom törvényeit tiszteld!

– Takard el a hajadat, te ringyók lánya, aki magad is mocskos ringyó vagy!

– Kövesd a próféta utasításait, legyen örökké áldott a neve!

A kiabálás egyre erősebbé, a lökdösődés erőszakosabbá vált. Valaki megmarkolta Erkki óvón Azadeh derekára simuló karját, az asszony pedig, mert érezte a mozdulatból, hogy a másik kéz az elrejtett tör után nyúl, rémülten felkiáltott: – Ne, Erkki! Megölnek...

Remélve, hogy lesz valami eredménye, magára kapta a csadort, és többször is elkiáltotta magát: – Alláh-u Akbár! Alláh-u Akbár! – Ez valamelyest lecsöndesítette a közvetlenül mellettük állókat, mérsékelte kissé az indulatukat, de a többiek nem hallották. Ágaskodva, hogy jobban lássanak, közelebb nyomultak, és az előttük lévőket még jobban nekiszorították a Range Rovernek. Az óriási kavarodásban Erkki és Azadeh körül kis időre lazult a gyűrű, pár pillanatig szabadabban lélegezhettek, bár változatlanul körbe voltak véve minden oldalról. Az asszony nem nézett Erkkire, csak vadul kapaszkodott belé, és reszketett, mint a halálra vált, rémült kiskutya, hallva a rázúduló, dühödt szidalmakat. Aztán páran undorító hangon felröhögtek, mert egy férfi magához szorította az egyik vékony, finom anyagból készült melltartóját, és nőt imitálva riszálni kezdte magát.

A vad kiabálás, lökdösődés, szitokáradat folytatódott még egy darabig, majd Erkki váratlanul azt érezte, hogy körülöttük valami megváltozott. A helybéliek vezérének látszó zömök férfi és körülötte csoportosuló társai megmerevedtek, és Kazvin irányába bámultak, aztán belevetették magukat a tömegbe, és megpróbálták eltűnni benne. Néhány másodperc kellett csak hozzá, hogy felszívódjanak, ne lehessen többé megkülönböztetni őket a többiektől. Közben az úttorlasznál őrködők is észrevehettek valamit, mert többen közülük gépkocsiba vágták magukat, otthagyták az országutat, és egyre növelve a sebességet, menekülni kezdtek a mezőn át. A motorok zaját hallva az addig megvadult falusiak közül egyre többen felkapták a fejüket, mígnem érkezett a pillanat, amikor mindenki mozdulatlanul, veszélyt érezve megállt, és ugyanabba az irányba fordult. Az országúton, az összetorlódott járművek tömegén átverekedve magát másik csoport közeledett, amelyet mollahok vezettek. Náluk is, és embereik egy részénél is fegyverek voltak. – Alláh-u Akbár! – kiabálták. Isten és Khomeini! – Futólépésre váltottak, és nekirontottak az úttorlasznak.

Néhány lövés dördült, a tüzelést a védők is viszonozták, és a két csapat tagjai lécekkel, kövekkel, vasrudakkal estek egymásnak. Mindenki, akit a harc nem érintett közvetlenül, pillanatok alatt szétspriccelt. A falusiak biztosnak hitt védelmet nyújtó házaikba rohantak, a gépkocsik vezetői és utasaik járműveikből kiugorva az árokba vetették magukat, vagy egyszerűen csak a földhöz lapultak, hogy elkerüljék a szórványosan eldördülő lövéseket.

A kiabálás, a fegyverdurranások és a csatazaj Erkkit is kiragadta tehetetlen bénultságából. A terepjárójuk felé taszította Azadehet, felragadott néhányat szétszórt csomagjaik közül, bedobta őket a kocsi hátuljába, és lecsapta a csomagtartó ajtaját. Néhány falusi megpróbálta ugyan rávetni magát, de félrelódította őket, a vezetőülésre pattant, villámgyorsan hátrátolatott, majd az országúttal párhuzamosan, nekivágott a mezőnek. Látta, amint elől, kicsit jobbra a zömök férfi három társával egy személyautóba akar éppen beszállni, és mivel eszébe jutott, hogy még mindig nála vannak a papírjaik, a másodperc töredékéig meg akart állni, de aztán úgy döntött, hogy mégsem. Az út mellett húzódó fasor védelmében akart továbbhaladni, a férfi azonban a géppisztolyáért kapott, gyorsan célzott, és lőtt. A rövid sorozat szerencsére túl magasra sikerült, a terepjáró fölött süvített el, Erkki pedig gyors reflexszel beletaposott a gázpedálba, és a kormányt kissé oldalra rántva egyenesen nekivezette a kocsit az újratölteni akaró fegyveresnek. A vastag, hajlított acélcsövekből készült ütközésgátló a mellén találta a férfit, a mögötte lévő kocsinak lódította, és összepréselte, miközben a tehetetlenné váló kéz ujjai rászorultak a géppisztoly ravaszára, és a fegyver lövedékek sokaságával árasztotta el a terepjárót, szétzúzva a szélvédőjét, átlyuggatva az acéllemezből készült kocsiszekrényt. Erkki semmivel sem törődve egy-két méternyire hátrátolatott, majd újból előrelendítette a kocsit, felborította az alaktalanná tört roncsot, agyonpréselt mindenkit, aki az útjában volt, és már éppen ott tartott, hogy a volán mögül kiugorva puszta kézzel essen nekik, de akkor a visszapillantó tükörben észrevette, hogy többen is rohannak feléjük. Ezért inkább hátramenetbe kapcsolt, aztán villámgyorsan előre, és menekülni kezdett.

A Range R overt pontosan ilyen terepre találták ki, széles és mély bordázatú gumijai remekül tapadtak a talajhoz, és sebesen, csúszkálás nélkül vitték előre. Másodpercek múlva már a fák mögött

voltak, túl a közvetlen veszélyen, és balra kanyarodhattak, az országút felé. Erkki visszaváltott, bekapcsolta a négykerék-meghajtást, és a *dzsoubon* át, a szögesdrót kerítést is legázolva visszatért az országúira. Újból szilárd, sima felületet érezve kikapcsolta a differenciálművet, vadul a gázba taposott, és nekilódította a kocsit.

Jókora távolságot tett már meg, mire az indulata valamelyest alábbhagyott, és végre kitisztult a szeme. Zihálva idézte fel magában az apró szilánkokra porladó szélvédő reccsenését, és rémülten pillantott oldalra, az ülés sarkában, kicsire összezsugorodva kuporgó Azadehre. Az asszony a félelemtől mozdulatlanra dermedve, üveggé vált tekintettel meredt az átlyuggatott szélvédőre, de hála istennek, ép volt, és sértetlen. Erkki nagyon örült, és már az sem igazán zavarta, hogy amikor ránézett, nem ismerte meg rögtön, csupán csadorba burkolt, utálatosnak tűnő alakot látott, azokhoz hasonlót, amelyek a megvadult tömeget is alkották.

– Azadeh! – kiáltott fel, és oldalra nyúlva szorosán magához ölelte a feleségét, csupán fél kézzel fogva közben a volánt. Lassított, az út szélére kormányozta a kocsit, le is állította, és mindkét karjával a mellére vonta, hogy ott sírhassa ki magát, amíg meg nem nyugszik valamelyest. Közben nem is figyelt arra, hogy az üzemanyagtartály mutatója már majdnem nullán áll, körülöttük a forgalom ismét rohamosan kezd sűrűsödni, az elhaladók dühös, ellenséges pillantást vetnek rájuk, és a járművek legnagyobb része forradalmárokkal zsúfolva Teherán felé tart.

17. fejezet

ZAGROSZ-HÁROM, 15.18. A négy férfi szánkókon hasalva, vadul vágatott le a lejtőn a bázis irányába. Scot Gavallan haladt elől, kevéssel előzve csak meg Jean-Luc Sessonne-t és a vele majdnem vonalban lévő Nászirit, a telepvezetőt, hogy aztán a sort, mintegy húsz yarddal lemaradva, Nicshak hán zárja. A versenyt – Irán a világválogatott ellen – Jean-Luc találta ki. Érintetlen, laza porhavadon siklottak, az összetapadt, a tél eleje óta felgyülemlett hóréteg jó néhány centiméterrel mélyebben húzódott. A győztes nyerevénye ötezer rial volt – mintegy hatvan dollár – és egy üveg whisky Lochart készletéből. – Tomnak nem lesz ellene kifogása – közölte nagyvonalúan a többiekkel Jean-Luc. – Pótszabadságon van, Teherán örömeit élvezi, miközben mi itt senyvedünk a bázison. Én vagyok a parancsnok vagy sem? Természetesen én. Úgy döntöttem, hogy ezt az üveget Franciaország dicsőségének, csapataim, és dicső uraink, a jazdeki kaskajok egészségének szentelem! – jelentette ki általános üdvivalgás közepette.

Csodálatos, napfényes délután volt. A hétezer-ötszáz lábnyi magasságban egyetlen báránnyfelhő sem takarta a kék eget, a tiszta levegőt pedig szinte harapni lehetett. Éjszaka állt el a havazás, ami három napja, azóta tartott, hogy Lochart elindult Teheránba. A bázist körülvevő, néhol tizenháromezer láb magasságig emelkedő, fenyőerdők borította hegyeket több mint húsz hüvelyknyi szűz hó borította, és a táj, bármerre néztek is, mesés volt.

Ahogy lefelé száguldottak, a lejtő úgy lett egyre meredekebb. Néha teljesen eltűntek a száguldásuk okozta hófelhőben, hozzápréseték magukat a lapos szánokhoz, és mindegyikük megpróbálta még tovább növelni a sebességét, hogy az első legyen.

Fenyőfák bukkantak fel előttük. Scot a hócipője orrát letéve ügyesen kormányozott, ujjatlan kesztyűbe bújtatott kezével igazított valamelyest a szánkó fölfelé kunkorodó orrán is, hogy az akadályon túl nekivágjon az utolsó hosszú, de üres lejtőnek, amelynek a végén, a célvonalnál a versenyre összesereglő falusiak, és a bázis személyzetének tagjai biztatták őket. Násziri és Jean-Luc töredék másodperccel később kezdett fékezni, nagyobb sebességgel, óriási porfelhőt verve süvített elő a fák közül, és be is hozott annyit az

előnyéből, hogy hármójukat már csak néhány hüvelyk választotta el egymástól.

Nicshak hán egyáltalán nem fékezett, és szánkójának az orrán sem igazított. A rajt óta a Mindenható kegyelmére bízta magát, szorosán összezárta a szemét, és úgy vágódott be a keskeny erdősávba is. – InsaAlláhhhhü!

Az első fát még biztonságos, egy lábnyi távolságra elkerülte, a másodikat már csak fél lábnyira, majd éppen idejében nyitotta ki a szemét, hogy egy hüvelykkel el tudja kerülni a pontosan szembe rohanó következőt. Átszáguldott néhány mélyen lelógó, vastagon behavazott ág között, egy buckától megdobva csodával határos módon keresztülrepült egy kidólt, vastag fatörzsön, és kis híján darabokra törte a bordáit, amikor ismét talajt fogott. A szánkóján maradt azonban, és bár néhány másodpercig az élen száguldott, végül csak sikerült visszanyernie az egyensúlyát, és a falubeliek lelkes üdvölgzése közepette csaknem tíz yarddal a többiek elé vágott.

Scot, Násziri és Jean-Luc vadul összeszorította a fogát, megpróbált még jobban a szánkóhoz lapulni, hogy csökkentse a légellenállást, és sikerült is egyre jobban megközelíteniük az élen haladó Nicshak hant. A hó ezen a szakaszon már nem volt olyan mély, mint fentebb, az alatta megbújó sziklák többször is megdobták, és arra kényszerítették őket, hogy még erősebben kapaszkodjanak. Kétszáz yard volt még hátra, aztán csak száz – a célban állók lelkesen kiabáltak, Istenhez fohászkodtak, hogy az legyen a győztes, akinek ők szurkolnak –, nyolcvan, hetven, hatvan, ötven és...

A terebélyes sziklát belepte a hó, elrejtette a száguldva közeledők elől. Elsőként Nicshak hán csapódott neki, szállt fel szánkóstul a magasba, hogy elakadó lélegzettel az oldalára essen vissza, és úgy bucskázzon tehetetlenül tovább. Utána Scot és Jean-Luc következett, repülés közben szintén elveszítették a járművüket. Az utolsónak érkező Násziri már tudatában volt a veszélynek, elszántan megpróbálta kikerülni az akadályt, de nem tudta megőrizni uralmát a szánkója fölött, és sebesen bucskázni kezdett lefelé, valamelyest megelőzve még a többieket is.

Nicshak hán, miután befejezte repülését, felült, letörölte arcáról és szakálláról a havat, és megdőbbenve körbenézett. – Áldott legyen Isten! – mormolta, és nem értette, hogyan maradhatott ép minden

porcikája. A többiek felé nézett, akik ha nehézkesen is, de szintén kezdtek feltápáskodni. Scot megkönnyebbülve, féktelen jókedvvel nevetett, Jean-Luc éppen visszaesett a hóba, széttárt karokkal elnyúlt benne, és megeresztett egy hosszú, cifra francia káromkodást. Násziri fejfelé előre landolt, arca belefúródott a buckába, és a még mindig féktelen jókedvvel nevető Scotnak kellett talpra segítenie, de azon kívül, hogy a hó a ruhája alá is befurakodott, semmi baja sem történt.

– Hé, naplopók! – kiáltotta feléjük valaki a lejjebb álló tömegből. Amikor alaposabban megnézték, akkor látták csak, hogy Baszdmeg Jordon az. – Mi lesz a versennyel? Még nincs vége!

– Gyerünk, Scot! Jean-Luc! Szedd már össze magad! Rajta!

A felszólítást hallva Scot egyből megfélekedett Násziriról, és futni kezdett a mintegy ötven-yardnyira lévő, a célvonalat jelölő rudak felé, de megcsúszott, és utána hiába tápáskodott fel, ismét kiszaladt alóla a lába, ebből az esésből pedig már nem volt ereje egyből felállni. Jean-Luc rögtön utánavetette magát, de ott haladt szorosan a nyomában Násziri és Nicshak hán is. A szurkolók biztató kiáltásai egyre erősödtek, miközben ők négyen botorkálva, időnként elesve, majd újból lábra kapva törtettek előre a magas, alattomosan megbújó kövekkel teli hóban, nem törődve az ütések okozta fájdalmukkal, átadva magukat teljes mértékben a játék örömének. Scot kicsivel még mindig a többiek előtt járt, Nicshak hán követte, majd Jean-Luc, és végül Násziri, miközben a falusiak, lelkes kórust alkotva, kipirulva biztatták őket.

Tíz yard volt még hátra, és három láb előnnyel már a legidősebb versenyző, a hán vezetett, amikor váratlanul megbotlott, és arccal előre a hóba zuhant. Bukását kihasználva Scot rögtön előretört, Násziri gondolatlanul elmaradva követte, és Jean-Luc is csak néhány hüvelyknyire volt. Nehezen lépkedtek, alig bírták kirángatni nehéz síbakancsba bújtatott lábukat a súlyuk alatt minden lépésnél beszakadó hó alól. Nicshak hán végső, hatalmas erőfeszítéssel négykézláb vetette utánuk magát, hogy legyűrje a célvonalig hátralévő néhány yardot. Jean-Luc és Scot minden tartalékát összeszedte, és mintha sprinterek lettek volna, mellbedobással jutottak át a célvonalon.

– Scot nyert...

– Nem! Jean-Luc...

– Nicshak hán...

Miután jól kilihegték magukat, Jean-Luc szólalt meg elsőként a versenyzők közül: – Mivel nem egyértelmű a bírák véleménye, és még tisztelt mollahunk sem biztos a dolgában, én, Jean-Luc, ezennel kihirdetem, hogy orrhossznyival Nicshak hán győzött. – Szavait hatalmas üdvrivalgás fogadta. Sessonne türelmesen kivárta, hogy elüljön a hangzavar, és csak aztán folytatta: – És mivel az ellenfelei elszántan küzdöttek, óriási harcban maradtak alul vele szemben, őket is megjutalmazom egy üveg whiskyvel Tom készletéből. Egyszersmind ideiglenes főnökként elrendelem, hogy napnyugta után osszák meg nyereményüket a bázis összes külföldi dolgozójával.

Lelkes kézrázások következtek, mindenki gratulált mindenkinek. Nicshak hán beleegyezett, hogy egy hónap múlva lehetőséget adjon a veszteseknek a visszavágásra, és mivel – vallása előírásainak engedelmességgel – nem ihatott szeszt, rövid, ám annál hevesebb alku után fele áron eladta a whiskyjét Jean-Lucnek. A sikeres üzletkötést újabb harsány éljenzés fogadta, és a lelkes hangulat még sokáig megmaradt volna, ha valaki jó hangosan, figyelmeztetően el nem kiáltja magát.

Észak felé, magasan a hegycsúcsok fölött vörös jelzőrakéta tűnt fel, és bukott alá a hegylánc mögötti völgybe. Néma csönd támadt, és tartott még akkor is, amikor a második rakéta az égnek szökött, egyértelműen továbbítva hozzájuk az üzenetet: S. O. S. Sürgős vészhelyzet!

– Baleset! – kiáltotta, tekintetét a vörös jelzőfényre szögezve Jean-Luc. – A Rosa vagy a Bellissima fúrásnál!

– Már itt sem vagyok! – válaszolta Scot Gavallan, és a többieknek hátat fordítva futásnak eredt. – Megyek veled! A 212-est visszük, és betudjuk próbarepülésnek – csatlakozott hozzá azonnal Jean-Luc.

Néhány perc múlva már a magasban voltak. A Bellissima lelőhelyet régen ismerték már, a Rosa viszont újnak számított, a Guemey-szerződés átvétele után kapták kiszolgálásra. A környéken mind a tizenegy fúrást olasz társaság üzemeltette az IranOil megbízásából, és bár elvben rádiókapcsolat kötötte össze őket Zagrosz-Hárommal, ez a magas hegyek torzító hatása miatt nem volt mindig zavartalan.

A 212-es egyenletesen emelkedett a hóval borított, szikrázó hegycsúcsok között, már tízezer láb fölött járt – legnagyobb repülési

magassága tizenhétezer láb körül volt, természetesen a terheléstől függően. A Rosa lelőhely tizenegyezer-négyszázhetven lábnyira volt a tengerszint felett, kisebb fennsíkon. A telep mindössze néhány lakókocsiból, a fúrótorony körül laza összevisszaságban elhelyezkedő fészerekből, és helikopter-leszállóból állt.

– Halló, Rosa! Itt Jean-Luc. Hallotok? – szólt bele a mikrofonba Sessonne, majd türelmesen várt.

– Tisztán, érthetően, Jean-Luc! – Az elégedett válasz Mimmo Serától, a „vállalati embertől” jött – ő volt a főnök, a végzettségét tekintve mérnök, és felelt a lelőhely egészéért. – Hoztál nekünk valamit?

– *Niente*, Mimmo! Vészjelző rakétát láttunk, és utánanézzük, honnan jött.

– *Mon Dieu!* Baleset?! Nem mi lőttük fel. – A választ hallva Scot rögtön leállította a sülyedést, lebegtette néhány pillanatig a gépet, aztán fölhúzta, a következő hegycsúcs felé. – *Bellissima?*

– Megyünk, megnézzük.

– Értesítsetek bennünket, hogy mit végeztetek! Rendben? A legutóbbi vihar óta nem kapunk híreket. Mi történik a világban?

– A legfrissebb hír, amit hallottam, kétnapos. A BBC szerint a Halhatatlanok Doshan Tappehen leverték a repülőkadétok zendülését. Teheránnal nekünk sincs kapcsolatunk. Ha megtudunk valamit, leadjuk rövidhullámon.

– Francba a rövidhullámmal! A legtöbbször nem működik. JeanLuc, holnapra kellene nekünk újabb adag hathüvelykes fúrócső, és a szokásos adag cement. Rendben?

– *Bien sur!* – Jean-Luc örült a váratlan feladatnak, a lehetőségnek, hogy bebizonyíthatják, ők jobb munkát végeznek, mint a Guerney. – Hogy haladtok?

– Eljutottunk nyolcezer lábig, és úgy néz ki, hogy megfogtuk az isten lábát. Jövő hétfőn szeretnénk üzembe helyezni a kutat. Tudnál szólni, hogy értesítsék Schlumbergeréket? – A világszerte ismert Schlumberger cég mélyfúráshoz gyártott a talajrétegek olajtartalmát hajszálpontosan meghatározó elektronikus berendezéseket, fúrófejvezérlőket, az eltört fejek kiemelésére szolgáló, mélyrobbantó, az egyébként áttörhetetlen gránitrétegen is lyukat ütő eszközöket,

valamint béléstesteket, amelyekhez hozzá lehetett illeszteni a nyersolajat a felszínre szállító csöveket. Mindezekhez természetesen ragyogóan felkészült szakemberei is voltak, képesek arra, hogy bárhol rövid idő alatt munkába állítsák a maguk gyártotta szerkezeteket. A vállalat drágán dolgozott ugyan, de nélkülözhetetlen volt. Őket hívták, valahányszor a feltárásban eljutottak odáig, hogy már csak a kötésekkel kellett elkészíteni, és lebetonozni a fúrólukát, hogy beindulhasson a folyamatos termelés.

– Bárhol vannak is, Mimmo, hétfőre idehozzuk őket... Feltéve, hogy Khomeini is úgy akarja.

– *Mamma mia!* Mondd meg Nászirinak, hogy feltétlenül szükségünk van rájuk!

Az utolsó szavakat már alig hallották, az adás minősége gyorsan romlott.

– Meglesz. Visszafelé jövet még hívunk benneteket. – Jean-Luc kinézett az oldalsó ablakon. Éppen egy hegygerinc fölött jártak, a helikopter bögő motorokkal tovább emelkedett. – *Merde!* Pizkosul éhes vagyok – mondta, és hatalmasat nyújtózott az ülésben. – Úgy érzem magam, mintha légkalapács alá raktak volna. Mindegy, akkor is remek verseny volt!

– Tudod, hogy igazából te nyertél? Legalább egy másodperccel megelőztél Nicshak hant.

– Persze, de mi, franciák nagylelkűek vagyunk, *diplomatie*, és amikor kell, igencsak gyakorlatiasak. Tudtam, hogy fél áron is hajlandó lesz visszaadni a whiskynket. Ha veszít, egy vagyont kellett volna fizetnünk érte. – Jean-Luc arcán széles, sugárzó mosoly tűnt fel. – Persze, ha nincs ott az az alattomos szikla, akkor azért csak megvertem volna, függetlenül a whiskytól.

Scot elmosolyodott, és nem válaszolt. Bár viszonylag könnyen lélegzett, gondosan számolta, hogy milyen gyakorisággal vesz levegőt. Az előírások szerint tizenkétezer láb magasság fölött a pilótáknak kötelező oxigénmaszkot fölvenniük, ha számíthattak rá, hogy még legalább félóráig fent kell maradniuk. A csapatukból senki nem tartotta be ezt a szabályt, és egyszer sem fordult még elő, hogy bármelyik pilótának enyhe fejfájásnál komolyabb panasza lett volna. Persze, előtte egy-másfél hét kellett ahhoz, hogy megszokja a hétezer-

ötszáz láb magasságban épült tábor viszonyait. Bellissima olajmunkásainak azonban nehezebb volt a helyzetük.

Rendszerint rövid időt töltöttek csak náluk, és többnyire kéttonnányi terheléssel repültek. Csöveket szállítottak, szivattyúkat, dieselolajat, csörlőket, generátorokat, különböző vegyi anyagokat, élelmiszert, lakókocsikat, tartályokat, embereket, és iszapot, ami az esetükben összefoglaló név volt. Ezzel jelöltek minden sűrű, nehezen folyó anyagot, amit arra használtak, hogy atmossák vele a csöveket, kipucolják belőlük az üledéket, és amely nélkül mélyfúrást végezni egyszerűen lehetetlen lett volna. Miután lerakodtak, vagy üres helikopterrel tértek vissza a bázisra, vagy szabadságra induló fúrómunkásokkal, netán cserére, illetve javításra érett felszereléssel megrakva.

Lényegében egyszerű teherszállítók vagyunk, azzal a kis különbséggel, hogy olyan helyekre járunk, ahova nem vezet út, és teherautóval lehetetlen eljutni, gondolta Scot, miközben az eget, a műszereket, az alattuk gyorsan változó felszínt figyelte. Igen, de mégis micsoda különbség, hogy repül vagy gépkocsit vezet az ember! A meredeken égbe nyúló, kopár kőszikrek közel voltak hozzájuk, az erdőhatárt már régen elhagyták. Az utolsó emelkedő fölött repültek, és már látták a fúróhelyet.

– Bellissima, itt Jean-Luc! Hallotok?

A Bellissima állomás az utolsó volt a Zagrosz-hegységben lévő fúróhelyek láncolatában, és a tengerszint fölött pontosan tizenkétezer-négyszázötven láb magasságban helyezkedett el. A hegygerinc túlsó oldalán hétezer láb mélyre lenyúló, csaknem teljesen kopár, meredek lejtő volt, az alján pedig tíz mérföld széles, harminc mérföld hosszú völgy, amit minden oldalról magasba szökő hegyláncok öveztek.

– Bellissima, itt Jean-Luc! Hallotok?

Mivel válasz erre a hívásra sem érkezett, Jean-Luc csatornát váltott. – Zagrosz-Három! Hallotok?

– Tisztán, érthetően, kapitány! – érkezett rögtön a bázis iráni rádiósának, Aliváninak a válasza. – Násziri kegyelmes úr is itt van.

– Tartsák nyitva ezt a csatornát! A riasztás Bellissimáról jött, de rádión nem tudunk kapcsolatba lépni velük. Leszállunk.

– Vettem. A csatorna nyitva lesz.

Mint mindig, ha Bellissimára mentek, Scot ezúttal is félelemmel vegyes csodálattal gondolt azokra a mérhetetlenül nagy, a föld gyomrában munkáló erőkre, amelyek a rémisztően fenséges hegláncot kialakították. És mint mindenkinek, aki a fúróhelyet felkereste, neki is eszébe jutott, milyen rendkívüli szerencse, elképesztő mennyiségű munka és pénz kellett ahhoz, hogy megtalálják az olajmezőt, kiválasszák a kutatásra leginkább megfelelő helyet, felállítsák a bonyolult szerkezetet, és több ezer láb mélyre lefúrjanak, megkeresni azt a gazdag olajhordozó réteget, aminek a kiaknázása az óriási költségek mellett is gazdaságos lehet. A rendkívüli erőfeszítéseknek általában volt értelmük, mert az egész területen, a felszíntől hétezer-ötszáz-tizenegyezer lábnyira a mészkőbe ágyazva hatalmas kőolaj- és földgázkészletek rejtőztek. Azzal persze, hogy lehatoltak, a munka távolról sem ért véget. Újabb hősies erőfeszítésre, és sok pénzre volt szükség, hogy a felszínre hozott kincset eljuttassák a Zagrosz-hegységen keresztül húzódó csővezetékbe. Az vitte el az Irán középső részén épült iszfaháni, és az Öböl partján lévő abadáni olajfinomítóba. Ezeket valamikor az Angol-Iráni Olajtársaság építette fel és üzemeltette, kizárólag a saját pénzéből, mígnem államosították, és át is keresztelték IranOilra. – Ellopták, Scot! Ez a helyes kifejezés, öreg! – hallotta Scot többször is az apjától.

Önkéntelenül elmosolyodott, és kellemes érzés töltötte el. Piszkosul nagy szerencsém van, hogy ilyen az apám, mondta magának. Anya még mindig nagyon hiányzik, de tulajdonképpen örülök, hogy meghalt, és nem szenvedett tovább. Borzalmas volt látni, ahogy életvidám, imádni való asszonyból fokozatosan tehetetlen, tolószékhez kötött élőhalottá vált. Közben megőrizte szellemi frissességét, és a semmire sem képes, roncs testben élete végéig megmaradt a legcsodálatosabb anyának, akit bárki el tud képzelni magának. Aljas, undorító fintora a sorsnak, hogy ez történt vele, és különösen apa szempontjából. Hála istennek, képes volt arra, hogy összeszedje magát, és újból megnősüljön. Maureen fantasztikus teremtés, apa is fantasztikus, nekem pedig marha nagy szerencsém van, hogy így alakult az életem. Jobbat el sem tudnék képzelni, mint azt, hogy repülhetek, amikor csak akarok, integetek a madaraknak... Néhány év múlva pedig akár meg is nőülhetek, elvehetem Tesst.

Mihelyt a lányra gondolt, a szívverése rögtön felgyorsult. Kellemetlen, hogy éppen Linbar a nagybátyja, és ő a kedvence az összes unokahúga közül, de szerencsére nekem semmi közöm hozzá, nem állok vele munkakapcsolatban. Tess pedig csak tizennyolc éves, úgyhogy bőven van időnk...

– Melyik irányból akarsz leszállni, *mon vieux*? – hallotta a kérdést a fejhallgatóban.

– Nyugatról – válaszolta, és gyorsan összeszedte magát, hogy kizárólag a munkájára tudjon koncentrálni.

– Rendben. – Jean-Luc előre nézett, és erősen figyelt, de mozgást nem látott. A lelőhelyet csaknem teljesen betemette a hó, csupán a helikopter-leszálló volt megtisztítva. A lakókocsik kéményéből ugyanakkor füst szállt fel, jelezve, hogy bármilyen kihaltak is tűnik a telep, azért vannak ott emberek. – Aáá! Nézd!

Apró, vastag öltözékbe burkolt alakot pillantottak meg, aki a leszállóhelyhez ment, és mindkét karjával integetni kezdett nekik. Ki lehet az?

– Szerintem Pietro. – Scot már a leszállási műveletre koncentrált. Ezen a magasságon, tekintve a telep elhelyezkedését, számítani lehetett hirtelen szellőkésre, légörvényre, csőszerűen a magasba tartó, heves légáramlatra, és nagyon észnél kellett lenni, mert a legkisebb hiba is könnyen végzetessé válhatott. Széles sziklahasadék fölött vezette át a gépet, és az alattomos, a mélységből fölfelé törő légörvény meg is rázta őket, de rögtön korrigált, a helikoptert enyhén megdöntve szabályos ívet írt le vele, és simán lerakta.

– Nagyszerű! – mondta Jean-Luc, de közben már a meleg ruháiba vastagon beburkolózott férfira figyelt. Valóban Pietro Fieri anyagbeszerző volt az, a telep második legfontosabb embere a társaság helyi megbízottja után. Mindketten látták, amint a tenyerét, vízszintesen tartva, gyors mozdulattal elhúzta a nyaka előtt. Ezzel jelezte, hogy nyugodtan leállíthatják a motorokat, mert nem olyan súlyos a helyzet, hogy azonnali felszállást követelne. Jean-Luc előbb visszaintett neki, aztán el is húzta az ablakot, és a motorok zaját túlharsogva kikiabált: – Mi a baj, Pietro?

– Giunepa megbetegedett – ordította vissza Pietro – Mario Giunepa a társaság helyi megbízottja volt –, és a hüvelykujjával a mellkasa bal oldalára bökött. – Lehet, hogy a szíve rendetlenkedik,

de van más gond is. Nézzétek! – Jean-Luc és Scot is arra fordult, amerre mutatott, de egyikük sem jött rá, mitől olyan ideges az olasz.

Jean-Luc leoldotta magáról a hevedereket, és kiszállt. A hideg élesen mart belé, csípésétől egész teste remegni kezdett, a rotorlapátok kavarta szélétől pedig rögtön könnyes lett a szeme. A mindent vastagon beborító hó csillogása is zavarta, beletelt kis időbe, amíg meglátta, mi a probléma. De mihelyt rájött, a gyomra abban a pillanatban görcsbe rándult az izgalomtól. Közvetlenül a hegygerinc alatt, pontosan a tábor fölött hatalmas, hóból és jégből álló nyelv nyúlt előre a sziklafalról, és lógott vészesen a levegőben. – *Merde!*

– Ha leválik, megindítja az egész hegyoldalt, és a lavina úgy elsodorja a tábort, mintha itt sem lett volna – mondta a hidegtől kékre fagyott arccal Pietro. Alacsony, vállas, nagyon erős férfi volt, sötét, bozontos szakállal. Mélyen ülő, barna szeme az erős szél miatt erősen könnyezett. – Giuneppa beszélni szeretne veletek. Gyertek be hozzá!

– És az? – kérdezte Jean-Luc, hüvelykujjával a magasba bökve.

– Ha meg akar indulni, hát isten neki! Úgysem lehet megállítani – válaszolta nevetve Pietro, vízhatlan dzsekijének sötét csuklyája alól elővillantva hófehér fogait. – Gyertek! – Lehajolt, és miután a rotorlapátok alól kibújt, a biztonság kedvéért újból hívta őket: – Mozduljatok már!

Jean-Luc rossz érzéssel telve nézett a sziklaperemről lenyúló, ijesztő hó- és jégtömegre, ami akár hetekig ott maradhatott, de bármelyik pillanatban számítani lehetett arra is, hogy leválik. A szirt fölött az ég makulátlanul tiszta, csodálatosan mélykék volt, ám a délutáni nap csöpp meleget sem adott már. – Maradj, Scot! Járasd a motort! – szólt oda Gavallanek, és a mély hóba kiugorva, nehézkes léptekkel elindult Pietro után.

Mario Giuneppa kétszobás lakókocsija meleg és rendetlen volt. Az irodának is használt nappali falán térképek lógtak, mindenütt hanyagul ledobált, olajfoltos ruhákat, nehéz kesztyűket, hátrahajló karimájú, a nyakat is védő kalapokat, és egyéb, az olajbányászok megszokott tárgyait lehetett látni. Mariót a hálószobában találták. Felöltözve – csak a csizmáját vetette le – feküdt az ágyon. Magas, negyvenöt év körüli férfi volt hatalmas orral, és rendszerint napbarnított, a zord időjárástól cserzett, most azonban halottsápadt

bőrrel, enyhén szederjes ajakkal. Enrico Banastasio, az egyik munkacsapat fűró mestere – alacsony, barna bőrű, sovány és élénk szemű kis ember volt mellette.

– Á, Jean-Luc! Örülök, hogy látlak – fogadta fáradt hangon a belépőt Giuneppa.

– Én is, *mon ami!* – Jean-Luc erősen gondterhelt arccal lehúzta kezeslábasán a cipzárt, és odaült a beteg mellé. Giuneppa két éve irányította már a Bellissimát, ahol tizenkét óra ügyeletet tizenkét óra pihenés követett, és két hónap folyamatos szolgálat két hónap szabadsággal váltakozott. Három nagy hozamú kutat állított munkába, és további négynek a felállítását készítette elő. – Sirázban, a kórházban volna a helyed.

– Nem érdekes. Előbb a jégtömböt kell elintézni, Jean-Luc! Én...

– Itt hagyjuk a tábort, azt a *stronzót* meg rábízzuk a jóistenre – válaszolta Banastasio.

– *Mamma mia*, Enrico! – szólt rá elégedetlenül Giuneppa. – Mondtam már, hogy jobban tesszük, ha segítünk Istennek. Pietro egyetért velem. Igaz?

– Igen – válaszolta az ajtóból, szórakozottan fogpiszkálót rágcsálva Pietro. – Jean-Luc, én Aostában, az Olasz-Alpokban nőtem fel, úgyhogy ismerem a hegyeket, a lavinákat és...

– *Si, e vos fijamete.* Igen, és megveszekedett bolond vagy – jegyezte meg Banastasio.

– *Il vos alimente!* A seggedbe! – Pietro obszcén mozdulattal lustán jelezte is, amit mondott. – Ha segítesz, Jean-Luc, könnyen meg tudunk szabadulni attól a *stronzótól*.

– Mit akartok tőlem? Mit csináljak? – érdeklődött a pilóta.

– Vidd fel Pietrót az északi hegyoldalba, majd megmutatja, hogy pontosan hova! Kidob egy dinamitrudat, és az megindítja a lavinát, de úgy, hogy ne felénk jöjjön.

– Pofonegyszerű! A jégnyelv úgy eltűnik, mintha nem is lett volna – egészítette ki sugárzó arccal a Giuneppa által elmondottakat Pietro.

Banastasiónak ettől még rosszabb kedve támadt, és a felindulástól angol kiejtésén is tisztábban lehetett érezni az erős amerikai akcentust. – Az isten szerelmére! Mondtam már, hogy túl

kockázatos. Előbb ki kell ürítenünk a tábort, aztán csinálhattok, amit akartok, kipróbálhatjátok akár a dinamitot is.

Giuneppa arca a hirtelen jött fájdalomtól görcsbe rándult, kezével önkéntelenül is a melléhez kapott. – Ha elmegyünk, előbb le kell állítani minden munkát, bezárni a telepet...

– Na és?! Akkor bezárjuk. Ha már a saját életeddel nem törődsz, legalább a miénkre gondolj! Én azt mondom, tűnjünk el innen, amilyen hamar csak lehet. Utána aztán jöhet a dinamit. Szerinted nem így biztonságos, Jean-Luc?

– Természetesen ez a biztonságosabb megoldás – válaszolta óvatosan a francia, mert nem akarta még tovább hergelni az idősebb férfit. – Pietro, azt mondd, ismered a lavinákat. Szerinted ez meddig tart még ki?

– A szimatom azt súgja, hogy hamarosan megindul. Nagyon hamar. Alatta repedések vannak. Holnap, de az is lehet, hogy már ma éjjel számíthatunk rá. Tudom, hol kell szétrobbantani úgy, hogy aztán biztonságban legyünk. – Pietro Banastasióra pillantott. – Bármit forgasson is a fejében ez a *stronzo*, meg tudom csinálni.

A fúrómester ingerülten felpattant. – Jean-Luc, mi a csapatommal elmegyünk. *Pronto!* A többiek azt csinálnak, amit akarnak – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon, és választ sem várva, egyből távozott.

– Vidd fel Pietrót, Jean-Luc! Most rögtön – kérte a pilótát Giuneppa.

– Előbb átmenekítünk mindenkit Rosára, legelőször téged – válaszolta neki Jean-Luc. – Utána jöhet a dinamit. – Ha használ, vissza is hozunk benneteket, ha meg nem, akkor lesz ott elég hely, hogy átmenetileg meghúzzátok magatokat.

– Nem elsőként, utolsónak... Fölösleges az evakuálás.

Jean-Luc erre a megjegyzésre már nem figyelt. Azt számolta, összesen hány embert is kell kimenekíteniük. A két csapat mindegyike kilenc főből állt – a fúrómesterből és a segédjéből, az iszapolóból, aki a csőtisztításhoz használt folyékony anyagot állította össze, a fúrókezelőből, aki magának a fejnek a működéséért felelt, a gépészből, aki a csörlőket, pumpákat, egyéb gépi berendezéseket

kezelte, és négy kiségitőből, akik a csöveket, fúrófejeket illesztették a helyükre. – Hány iráni munkásotok van? A szakáccsal együtt hét?

– Igen, de mondom, hogy fölösleges az evakuálás – válaszolta kimerülten Giuneppa.

– Biztonságosabb, *mon vieux!* – Jean-Luc Pietróhoz fordult: – Szólj mindenkinek, hogy kapja össze magát, de ne hozzon túl sok holmit!

Pietro kissé elbizonytalanodva a telepvezetőre nézett. – Igen vagy nem?

Giuneppa végre beadta a derekát, és bólintott. Látszott rajta, hogy még ez a csekélyke mozdulat is fárasztja. – Kérdezd végig az embereket, hogy ki hajlandó önként maradni! Ha senki, hát isten neki, zárd be a telepet!

Pietro szemmel láthatóan csalódott volt, mert így alakultak a dolgok. Továbbra is a fogát piszkálva hátat fordított, és kiment, Giuneppa pedig fészkelődni kezdett az ágyon. Megpróbált kényelmesebb testhelyzetet találni, majd dühösen káromkodni kezdett, de a hangja gyöngye volt, elgyötört.

– Hidd el, Mario, jobb lesz így! – mondta halkán Jean-Luc.

– Pietro okos és ügyes, de az a *porco miserio* Banastasio mindentől rögtön be van szarva. Örökké csak gond van vele, és abban is ő a hibás, hogy a rádiónk lerobbant. Tudom!

– Honnan?

– Az ő csapata volt szolgálatban, amikor elromlott. Új készülékre lesz szükségünk. Van nálad tartalék?

– Nincs, de majd megnézem, hátha tudok keríteni egyet. Meg lehet javítani? Talán az embereid között is van, aki...

– Banastasio azt mondta, hogy megcsúszott, és ráesett, de hallottam, hogy kalapáccsal vágott rá, mert nem úgy működött, ahogy... *Mamma mia!* – Giuneppa fájdalomtól eltorzult arccal a mellkasához kapott, és miután enyhült a görcs, dühösen újból káromkodni kezdett.

– Mióta vannak fájdalmaid?

– Két napja. Ma a legrosszabb. Az a *stronzo* Banastasio! – morogta dühösen a telepvezető. – Persze, mi mást várhatna tőle az ember?! A

vérében van, hogy ilyen legyen. A családja félig amerikai, nem? Úgy hallottam, még a maffiával is kapcsolatban állnak.

Jean-Luc nem válaszolt, csak csöndesen elmosolyodott; a felét sem hitte el annak, amit az öreg mondott. Tudta, hogy szívből utálják egymást – Giuneppa, a luzitán-római patrícusok leszármazottja, és Banastasio, a szicíliai-amerikai parasztivadék. Nincs ebben semmi meglepő, gondolta. Az állandó összezárttság, a tizenkét órás műszak és tizenkét órás pihenőidő heteken, hónapokon át tartó egyhangú ismétlődése a legerősebb idegzetű embert is képes volt elárasztani, kizsigerelni, és ezt még a busás fizetség sem ellensúlyozta.

A fizetés! Azt tudnám mire használni, állapította meg magában Jean-Luc. A magashegyi munkahelyeken még a legegyszerűbb kisegítő munkás is annyit keres egy hét alatt, mint én egy hónap alatt. Rongyos havi ezer-kétszáz fontot kapok, négyezer-nyolcszáz repült órával a hátam mögött! Még ha a havi ötszáz fontos tengerentúli pótlékot hozzászámítjuk, akkor sem elég a gyerekeknek és a feleségemnek. Sok a tandíj, a törlesztések, az adó... Arról nem is szólva, hogy nincs kedvem lemondani a jó ételekről, finom borokról és Szajadáról. Jaj, Szajadá! El sem tudom mondani, mennyire hiányzol!

Ha Lochart...

A rohadt életbe! Tom Lochart igazán megengedhette volna, hogy vele menjek! Akkor most Teheránban lehetnék, a karjaiban! Jézusom, de hiányzik! Pénzre van szükségem. Pénzre! Zápujjon meg minden mocskos adóellenőrnek a töke! Már így is alig tudok kijönni a fizetésemből, ha pedig Irán befuccsol, akkor kész, azt az S-G sem fogja túlélni. Na mindegy, az ő bajuk! Amíg lesznek a világon helikopterek, addig én is talállok munkát, és éhen nem halok.

Látta, hogy Giuneppa figyeli, és odaszólt neki: – Tessék, *mon vieux!*

- Én az utolsó csoporttal megyek.
- Jobb, ha az elsővel. Rosán orvos is van.
- Jól vagyok. Komolyan!

Jean-Luc hallotta, hogy odakint valaki a nevét kiáltja, és gyorsan felkapta a dzsekijét. – Mit segítek még?

– Csak vidd fel Pietrót és a dinamitot a jégnyelv fölé! – válaszolta fáradt mosollyal az arcán Giuneppa.

– Meglesz, de majd csak a végén, napnyugta előtt. Ne aggódj!

Odakint, amikor csatlakozott Pietróhoz, a hideg ismét erősen belemart. A helikopter körül már gyülekeztek a különböző méretű csomagokat cipelő emberek. Banastasio nagy német juhászkutyát vezetett el mellettük.

– Jean-Luc külön szölt, hogy senki ne hozzon sok holmit – jegyezte meg rosszállóan Pietro.

– Nem hozok – válaszolta Banastasio. – A papírjaim, a kutyám és egy váltás fehérenemű – ennyi az egész. A többi majd pótolja az az átkozott társaság. – Jean-Luchöz fordult: – Úgy látom, teli a gép. Akár indulhatunk is.

Jean-Luc a helikopterben elhelyezkedő utasokra nézett, róluk a juhászkutyára, majd rádión felhívta Nászirit, és elmondta, hogy mire számítsón. – Rendben van! Indulhatsz, Scot! – mondta, és a fiatalember csodálkozástól tágra nyílt tekintetével mit sem törődve kiszállt.

– Úgy érted, egyedül?!

– Miért ne, *mon brave*? Az előírt óraszámot már régen teljesítetted, és ez a harmadik ellenőrző repülésed. Valamikor el kell kezdeni! Gyerünk, vágj csak bele!

Figyelte, amint Scot fölemelte a földről a gépet. Nem egészen öt másodperc múlva a helikopter már hétezer-ötszáz lábnyi mélység fölött repült, és Jean-Luc irigyelte is kicsit a társát azért az izgató, csodálatos érzésért, amit a Bellissimáról végrehajtott első önálló felszállás szerezhett a fiatal, még lényegében kezdő pilótának. Scot megérdemli, hogy része legyen benne, állapította meg magában, és kritikus szemmel figyelte a kifogástalanul végrehajtott manővereket.

– Jean-Luc!

Elfordult a már messze távolodó helikoptertől, körbenézett, és hirtelen nem tudta, mi az, ami olyan újnak, szokatlannak tűnik neki. Aztán rájött, hogy a mindent elborító, hatalmas csönd az. Néhány pillanatra szinte elszédült, de aztán megérezte arcán a jeges szelet, és attól magához tért.

– Jean-Luc! Gyere! – hívta újból Pietro, aki másokkal együtt a tábor túlsó végében állt. A vastag hóban nehézkesen lépkedve odaküzdötte magát, és már menet közben feltűnt neki, hogy a csoport tagjai szokatlanul szótlanok.

– Nézd! – mondta Pietro, és idegesen a magasba mutatott. – A jégnyelv alatt. Ott! Húsz-harminc lábbal lejjebb. Látod a repedéseket?

Jean-Luc látta, és úgy hatott rá, mintha erős kéz markolt volna a gyomrába. A repedések, amelyeket az olasz említett, mélyen a hó- és jégtömbbe bevágódó hasadékok voltak. Miközben figyelték, mély, ijesztő morajlást hallottak, a hatalmas tömb megmozdult, és némi hó és jég vált le róla. Ahogy csúszott lefelé a meredek lejtőn, sebessége és tömege is egyre nőtt, ők pedig a rémülettől mozdulatlaná dermedve figyelték, hogyan lesz egyre hatalmasabb a görgeteg. A több tonnányi hóból és jégből álló lavina tőlük alig ötvenlábnyira zúdult le, hatalmas hófelhőt kavarva.

– Bízunk benne, hogy a helikopter óvatosan jön vissza! – törte meg végre valaki a hosszúra nyúlt csöndet. – Ha sebesen pörgeti a lapátjait, *amico*, az egész rohadt *stronzo* megindulhat.

18. fejezet

KAZVIN KÖRNYÉKÉN, A LEVEGŐBEN, 15.17. Attól a pillanattól, hogy csaknem két órája Rakoczyval – egyébként Smith néven ismerte elhagyta Tebrizt, Charlie Pettikin nyílegyenesen, a földdel párhuzamosan vezette a 206-ost, és abban reménykedett, hogy a monoton repüléssel sikerül elaltatnia a KGB-st, vagy legalább azt elérni, hogy csökkenjen az ébersége. Ugyanebből a megfontolásból a beszélgetést is mellőzte, és hogy még véletlenül se adjon rá alkalmat, a füléről levéve nyakába akasztotta a fejhallgatót. Rakoczy ugyan szemmel láthatóan szeretett volna beszélgetni vele, de egy idő után felhagyott a reménytelennek tűnő próbálkozással, és az alattuk elmaradó tájat figyelte. Éber maradt azonban, géppisztolyát továbbra is a térdén keresztbe fektetve tartotta, és a hüvelykujja ott volt a biztosító reteszen. Pettikin szünet nélkül azon törte a fejét, ki lehet, a forradalmároknak melyik csoportjához tartozik. Katona talán, vagy a SAVAK ügynöke? És egyáltalán, miért olyan fontos, hogy minél előbb Teheránba jusson? Az meg sem fordult a fejében, hogy nem iráni, hanem orosz.

Bandar-Pahlaviban sem szólalt meg, ahol üzemanyagot vételeztek. Kiadta utolsó dollárjait, nézte, amint feltöltötték a helikopter tartályát, majd szótlánul aláírta az IranOilnak benyújtandó számlát. Rakoczy megpróbált néhány szót váltani a repülőtéri munkással, aki kiszolgálta őket, de az csak ellenségesen morgott valamit, és nem volt hajlandó társalogni vele. Látszott rajta, hogy kifejezetten fél, mert külföldi által vezetett helikoptert kell feltöltenie, és talán még jobban retteg a kívülről is tisztán látható géppisztolytól.

Amíg fel nem szálltak, Pettikin egyfolytában azt latolgatta, hogyan tudná magához ragadni a géppisztolyt, de nem adódott lehetősége. Ismerte a fegyvert, cseh gyártmány volt, hasonló azokhoz, csak modernebb, amelyekkel Koreában találkozott. És Vietnamban. Jóságos isten, gondolta, mintha millió éve lett volna!

Bandar-Pahlavi után, ezer láb magasságban, a kazvini út vonalát követve délnek tartottak. Keletre jól látszott a tengerpartnak az a szakasza, ahol Pettikin elbúcsúzott Ross századostól és két deszantosától. Mihelyt eszébe jutottak, ismét azon kezdte törni a fejét, honnan tudta Ross, hogy éppen Tebrizbe készül, és vajon mi

lehet a feladatuk. Remélem, mondta magában, hogy sikerül végrehajtaniuk, bármi legyen is az. Biztosan fontos és sürgős. Remélem, találkozom még Ross-szal. Igazán szeretném...

– Min mosolyog, kapitány?

A hang fejhallgatóból jött, amit Pettikin felszálláskor automatikus mozdulattal ismét fölvelt. Rakoczyra pillantott, de nem válaszolt, csak megvonta a vállát, aztán a gép műszereke és a tájra összpontosította a figyelmét. Kazvin után délkeletnek fordult, és továbbra is karthauzi szerzetest alakítva a teheráni országút fölött repült tovább. Türelem, figyelmeztette magát. Aztán feltűnt neki, hogy Rakoczy arca hirtelen megfeszül, és kéretlen útitársa egészen odahajol az ablakhoz.

– Kanyarodjon balra... még egy kicsit! – szólt rá türelmetlenül a pilótára, és közben egyetlen pillanatra sem emelte föl a földről a tekintetét. Pettikin engedelmeskedett – lágyan megdöntötte a gépet így Rakoczy került alulra –, és széles ívben kanyarodni kezdett. – Elég!

– Mi történt? – kérdezte Pettikin: Szűkített a kanyar ívén, és amikor észrevette, hogy utasa egészen meglepedkezett az ölében heverő géppisztolyról, a szíve lázasan zakatolni kezdett.

– Ott, az országúton! Az a gépkocsi!

Pettikinnek esze ágában sem volt lefelé nézni; tekintetét a géppisztolyra szögezte, és igyekezett pontosan felmérni, hogy mekkora távolságot kell legyőznie. – Hol? Nem látom. – Még meredekebben megdöntötte a helikoptert, hogy aztán gyors mozdulattal ismét egyenesbe hozza. – Milyen gépkocsi? Arra a...

Bal kezével hirtelen megragadta a géppisztoly csövét, és a tolóablakon keresztül megpróbálta átlökni a fegyvert a mögöttük lévő utastérbe, miközben jobb kezével jobbra-balra rángatta a botkormányt, hogy a helikopter hevesen imbolyogjon. Rakoczyt a támadás felkészületlenül érte, feje a pilótafülke oldalának csapódott, és az erős ütéstől pillanatra el is kábult. Pettikin ökölbe szorította a kezét, és amekkora erővel csak tudta, állón akarta vágni, hogy elájuljon, de Rakoczy karatén edződött reflexei hibátlanul működtek, és a karját maga elé kapva kivédte az ütést. Még mindig enyhén szédülve megmarkolta Pettikin csuklóját, és – továbbra is ő volt alul – birkózni kezdett vele, miközben a helikopter veszélyesen megdőlvé

haladt tovább. Vadul dulakodtak, káromkodtak, küszködtek a mozdulataikat akadályozó hevederekkel, és Rakoczy mozgott könnyedebben, mivel neki mindkét keze szabad volt.

Pettikin úgy segített magán, hogy hirtelen a térde közé szorította a kormányt, és felszabadult öklével ellenfele arcába vágott. Az ütés rosszul irányzott volt ugyan, de elég erős, hogy kibillentse az egyensúlyából, térde elengedje a kormányt, és a talpa is a pedált. A helikopter rögtön az oldalára fordult, irányítás nélkül süllyedni kezdett, majd, mivel a vad birkózásban valamelyikük a kart még előre is nyomta, sebes zuhanásba ment át.

Látva, mi történt, Pettikin rémülten felhagyott a küzdelemmel. Keze az irányítókarért kapott, talpa a pedálokat kereste, agya lázasan működött, összeszedte minden tudását, rutinját, hogy korrigálni tudjon. Kilencszáz lábnyit zuhantak bögő motorral, mire sikerült egyenesbe hoznia, majd ismét emelkedésbe vinnie a gépet, és emelkedni kezdtek ötvenlábnyira a behavazott talajtól.

Pettikin keze remegett, hangosan zihálva vette a levegőt, és érezte, hogy valami kemény tárgy nyomódik az oldalába. Azt is hallotta, hogy Rakoczy vadul káromkodik, és bár arra hamar rájött, hogy nem irániul, a nyelvet képtelen volt felismerni. Oldalra pillantva látta az indulattól eltorzult arcot, azt is, hogy a géppisztoly szürke csöve szorul az oldalához, és átkozta magát, mert a fegyverről megfeledkezett. Dühösen megpróbálta ellökni magától a csövet, de Rakoczy feljebb rántotta, és ezúttal már a nyakának szegezte a géppisztolyt.

– Hagyja abba, különben szétlövöm a fejét, *matyjebájuscsij!* – ordított rá magából kikelve.

Pettikin éles rántással újból megdöntötte a helikoptert, mire a cső még erősebben préselődött a nyakához. A kattanást is hallotta, és tudta, hogy a fegyver lövésre kész.

– Utolsó lehetőség!

A föld ismét veszélyesen közel volt, Pettikin pedig belátta, hogy bármit tesz is, képtelen felülkerekedni. – Rendben van... rendben – mondta, és a helikoptert egyenesbe hozva emelkedni kezdett. A cső nyomása azonban ahelyett, hogy enyhült volna, még erősebbé vált, és véle a fájdalom. – Vegye el! Hogy vezessek, ha...

Rakoczy nem törődött a tiltakozással, ordítva szitkozódott, és egyszer még a fejét is hozzácsapta az ajtókerethez.

– Az isten szerelmére! – üvöltött vissza elkeseredve Pettikin, és remegő kézzel megpróbálta a fülére igazítani a harc hevében leesett fejhallgatót. – Hogy vezessem a gépet, ha nem veszi el a nyakamtól azt a rohadt fegyvert?! – A nyomás végre enyhült valamelyest, ő pedig újból egyenesbe rántotta a gépet. – Egyáltalán, ki maga?!

– Smith! – válaszolta dühösen Rakoczy. Egy tizedmásodperc, gondolta, és odavágjuk magunkat, szétlapulunk, mint a tehénszar. – Azt hitte, amatőrrel van dolga?! – Mielőtt uralkodni tudott volna magán, indulatának engedelmessé reflexei önállósították magukat, és visszakézből nagy erővel szájon vágta a pilótát.

Pettikin oldalra dőlt az ütéstől, és a helikopter is megugrott, de szerencsére volt ideje korigálni. Érezte ugyanakkor, hogy önti el arcát a forróság, és vészjóslóan, rendíthetetlen elszántsággal kijelentette: – Ha még egyszer ezt meri csinálni, odavágom a gépet!

– Igaza van – felelte hirtelen megszelídülve Rakoczy. – Elnézést ezért... ezért az ostobaságért, kapitány! – Nekidőlt az ajtónak, hátrébb húzta a fegyvert, de azért továbbra is éber, lövésre készen tartotta. – Tökéletesen felesleges volt. Sajnálom.

– Sajnálja? – kérdezte meglepődve Pettikin.

– Igen. Kérem, bocsásson meg! Értelmetlen durvaság volt, amit csináltam. Nem vagyok barbár. – Rakoczy ezt már nyugodtan mondta. – Ha szavát adja, hogy többé nem próbál megtámadni, elteszem a géppisztolyt. Esküszöm rá, hogy teljes biztonságban van, nem akarom bántani.

Pettikin néhány másodpercig gondolkodott, csak aztán szólalt meg újból: – Rendben. Azzal a feltétellel, hogy megmondja, kicsoda, és mit akar?

– A szavát adja?

– Igen.

– Elfogadom, hiszek magának. – Rakoczy bebiztosította és maga mögé rakta a géppisztolyt. – Ali ibn Haszán Karakóz vagyok, kurd. Az otthonom, a falum az Ararat hegy oldalában van, közel a szovjet határhoz: Isten kegyelméből szabadságharcos vagyok, harcolok a sah

és mindazok ellen, akik rabszolgasorban akarnak tartani bennünket. Kielégíti a válaszom?

– Igen... azt hiszem, igen. Ezek szerint maga...

– Kérem! Majd később! Előbb azzal törődjünk! – Rakoczy a föld felé mutatott. – Menjünk közelebb!

A Kazvin-Teherán országúttól jobbra, mintegy nyolcszáz láb magasságban repültek. Nagyjából egy mérföldnyire mögöttük falu volt az út mellett, és Pettikin a házakból felszálló füstöt is látta. – Hová? – kérdezte.

– Oda, az út mellé.

Először nem tudta, merre nézzen. Gondolatait túlságosan lefoglalták a kurdokra, a perzsa sahok elleni sok évszázados küzdelmükre vonatkozó kérdések. Aztán észrevette az út mellett összetorlódó járműveket, és azt is, hogy egész tömeg vesz körül egy gépkocsit, aminek a tetejére fehér alapon világoskék kereszt van festve. – Azokra gondol? – mutatott a különös sokadalom felé. – Arra a terepjáróra, kék kereszttel a tetején?

– Igen.

Pettikin engedelmesen lejjebb ereszkedett a helikopterrel. – Mi olyan érdekes néhány összetorlódott járműben? – kérdezte. Felnézve látta, hogy a mellette ülő férfi enyhén összehúzott szemmel, gyanakvón néz rá. – Most meg mi baj van?

– Maga tényleg nem tudja, mit jelent fehér alapon a világoskék kereszt?

– Nem. Miért kellene tudnom? – Pettikin most már közelebről is meg tudta nézni a gépkocsit, piros Range Rover, amit dühös tömeg vett körül, és egy férfi puskatussal éppen bezúzta a hátsó ablakát. A finn zászló – hallotta a fejhallgatón keresztül a felvilágosítást, és rögtön Erkki jutott eszébe. – Erkkinek Range Roverje van! – kiáltott fel, és rémülten nézte, amint a férfi a puskát visszarántva újabb csapásra készül. – Gondolja, hogy ő az?

– Igen... lehetséges.

Önkéntelenül is gyorsított, alacsonyabbra szállt, és már a fájdalomával sem törődött. Izgalma még azt a természetesként adódó kérdést is elnyomta benne, hogy a kurd szabadságharcos vajon honnan ismeri Erkkit. A gépkocsi körül tömörülők közül többen

észrevették őket, és megijedve szétfutottak, ám hiába szálltak alacsonyan, Erkkit még mindig nem pillantotta meg. – Maga látja?

– Nem. Nem látok be a kocsiba.

– Én sem. – Pettikin nagyon izgatott volt. – Ezeknél a mocskoknál fegyver van, és be akarják törni az ablakokat. Maga szerint kicsodák?

– Úgy tűnik; fedajinok. Egyikük az előbb ránk is lőtt. Ha... – Rakoczy elharapta a mondatot, és vadul kapaszkodott, mert a helikopter, húslábnyira a talaj fölött, kis ívben 180 fokos fordulatot írt le, és visszafelé kezdett száguldani. Ezúttal már az egész tömeg rémülten futásnak eredt, lázasan menekülő nők és férfiak taposták le egymást. Az országúton mindkét irányban a járművek vagy felgyorsítottak, vagy hirtelen megálltak, két alaposan megpakolt teherautó a váratlan fékezés miatt egymásba futott. Több gépkocsi leszaladt az útról, egy pedig behajtott a *dzsoubba*, és kis híján felborult.

Mielőtt a Range Roverrel egy vonalba ért volna, Pettikin villámgyorsan 90 fokos fordulatot tett a géppel, és egészen alacsonyra szállt – a hó vadul porzott, kavargott alattuk – annyi időre, hogy be tudjon nézni a gépkocsiba, és meglássa Erkkit, majd újabb fordulattal ismét emelkedni kezdett. – Ó az! Láta a lyukakat a szélvédőn? – kérdezte megdöbbenően. – Most kapja elő azt a géppisztolyt! Egyenesbe hozom a gépet, rárepülünk, és felszedjük. Siessen, mielőtt azok a mocskok fölocsúdnak az ijedtségből!

Rakoczy lecsatolta magáról a hevedereket, átnyúlt a pilótafülke hátsó falán a kis ablakon, de nem érte el a padlóra csúszott fegyvert. Küszködve oldalra fordult, átpréselte magát a nyíláson, Pettikin pedig tudta, hogy egészen ki van szolgáltatva neki. Mi sem lett volna könnyebb, mint mögötte átnyúlva feltépni az ajtót, és kiteszítani rajta. Pofonegyszerű... de lehetetlen.

– Gyerünk már! – kiáltott rá, és segített neki visszamászni. – Csatolja be a hevedereket!

Rakoczy az erőlködéstől lihegve engedelmeskedett, közben áldotta a szerencséjét, hogy Pettikin a finn barátja. Tudta, ha más a szereposztás, és a pilóta helyében van, egyetlen pillanatig sem habozott volna, hogy kinyissa az ajtót. – Kész vagyok – mondta, fölemelve a fegyvert. Nehezen tért csak magához, annyira

elképesztette ez a soha nem látott ostobaság. A britek eszement barmok, megérdemlik, hogy veszítsenek, mondta magában, – Mit...

– Gyerünk! – Pettikin maximális sebességgel bukófordulóba vezette a helikoptert, egyenesen a kocsi mellett álló, fegyverét rájuk emelő néhány ember felé. – Megpuhítom őket egy kicsit, és amikor szólok, hogy tűz, eresszen meg egy sorozatot a fejük fölé!

Miközben a támadók figyelmét a helikopter kötötte le, a Range Rover feléjük lódult, de hirtelen, mintha a vezetője részeg lett volna, oldalra kanyarodott – szerencsére nem volt ott fa –, és heves fékezés után indult el újból. Pettikin húsz-yardnyira a csoporttól, tíz láb magasságban hirtelen megállította a helikoptert. – Tűz! – adta ki kiabálva a parancsot.

Rakoczy hosszú sorozatot eresztett meg a nyitott ablakon át, de nem a levegőbe, hanem az Erkki kocsija mögött a földre bukó, Pettikin látószögén kívül eső férfiakra és nőkre. Akik a közelben álltak, és látták a jelenetet, másodpercekre mozdulatlaná dermedtek, miközben sebesültek jajkiáltásai keveredtek a helikopter motorjainak erős zajába. Az első rémület elmúltával emberek ugráltak ki fejvesztetten az országúton lefékező járművekből, és a havon át a környező mezőre menekültek. Az újabb sorozat még nagyobb pánikot keltett, ennek hallatán már mindenki menekült, a forgalom teljesen leállt. Egy teherautó mögül néhány fegyveres fiatalember ugrott elő, és tüzelni akart, de mielőtt megtehették volna, Rakoczy feléjük is küldött egy gyors sorozatot. – Háromszázhatvan fok! – kiabálta.

Pettikin gyorsan megfordította a gépet, de senkit nem látott, aki veszélyt jelenthetett volna a számukra, csupán négy, a hóban mozdulatlanul heverő testet. – Azt mondtam, hogy a fejük fölé lőjön, az isten szerelmére! – kezdett tiltakozni hevesen, de nem folytatta, mert felpattant a Range Rover ajtaja, és a kocsiból, késsel a kezében, Erkket látta kiugrani. Egy-két másodpercig egyedül volt, aztán egy csadorba burkolózott nő is csatlakozott hozzá. Pettikin még lejjebb ereszkedett a helikopterrel, de ügyelt, hogy a talpak ne mélyedjenek bele a hóba. – Gyertek! – ordította, és vadul integetett. Azok futni kezdtek, Erkki a hóna alá nyúlva félig cipelte Azadehet, akit Pettikin még mindig nem ismert fel.

Rakoczy kiugrott a helikopterből, felrántotta az utastér ajtaját, és hogy az esetleges támadókat elriassa, újabb sorozatot lőtt az országút felé. Amikor felismerte, Erkki riadtan megtorpant. – Siess! – kiabálta feléje Pettikin, nem értve, mitől bizonytalanodott el hirtelen a barátja. – Gyerünk, Erkki! – Végre az asszony arcát is tisztán láthatta. – Jézusom... – motyogta, aztán újból ordítani kezdett. – Siess, Erkki!

– Gyorsan! Kevés a töltényem! – kiabálta oroszul Rakoczy.

Erkki a karjába kapta Azadehet, úgy futott a helikopter felé, miközben körülöttük lövedékek süvítettek. Amikor odaértek Rakoczy segített Erkkinek beültetni a feleségét a gépbe, de aztán nekiszögezte a fegyvere csövét, és ellökte az ajtótól. – Dobja el a kését, és szálljon előre! – dörrent rá oroszul. – Gyerünk!

Pettikin látta, hogy a finn egy pillanatra bizonytalanává válik, de utána rögtön el is sápadt, és rettenetes indulat torzította el az arcát.

– Figyelmeztetem, annyi töltényem még bőven van, hogy végezzek mindhármukkal! – mondta élesen Rakoczy. – Beszállni!

Valahonnan, az országút felől géppisztolysorozat hallatszott, és ettől végre Erkki engedelmessé vált, bepréselte magát az első ülésre. Rakoczy is bepattant Azadeh mellé, Pettikin pedig azonnal indított. A helikopter egy darabig fokozatosan emelkedve repült, mint a riadtan menekülő vadlúd, és csak később rántotta a magasba.

Amikor már megnyugodott, és képes volt megszólalni, azt kérdezte: – Mi a fene volt ez?

Erkki nem válaszolt, az ülésben kitekeredve azt figyelte, jól van-e a felesége. Azadeh behunyt szemmel, lihegve dőlt a kabin falának, úgy próbálta legyűrni magában a rémületet. Rakoczy gondoskodott róla, bekapcsolta a hevedereket, de amikor Erkki hátranyúlt, hogy bátorítón megérintse az asszonyt, ráfogta a géppisztolyt, és jelezte, hogy húzódjon vissza.

– Ígérem, nem lesz semmi baja – továbbra is oroszul beszélt –, feltéve, hogy maguk a barátjával rendesen viselkednek. – A táskájába nyúlt, és friss tárat vett elő. – Csak hogy tudja, ellenkező esetben mire számíthatnak. Legyen szíves, forduljon előre!

Erkki összeszedte magát, és indulatát megfékezve, megcsinálta, amire utasították. A fülére illesztette a fejhallgatót – tudta, hogy

Rakoczy a motorok zúgása miatt nem hallhatja, amit mondani fog –, és furcsa érzéssel vette tudomásul, hogy bár megmenekültek a biztosnak látszó haláltól, a veszély nem múlt el, hiszen végeredményben foglyok. – Hogy találtál meg bennünket, Charlie? Ki küldött? – kérdezte még mindig zihálva.

– Senki – válaszolta Pettikin. – Tebrizbe mentem, hogy elhozzalak benneteket Azadehhez, de ez a csirkefogó elkapott, és rám parancsolt, hogy vigyem Teheránba. Véletlen, isteni szerencse, hogy észrevettük a dzsipeteket. Mi az ördög történt veletek?

– Kifogytunk az üzemanyagból. – Erkki röviden elmesélte kalandjukat. – Amikor a motor leállt, úgy éreztem, hogy végünk. Mintha mindenki megőrült volna. Egyik pillanatban még semmi baj sem volt, a következőben pedig már szorosan körbevettek bennünket ugyanúgy, ahogy korábban az úttorlasznál. Beretesztem az ajtókat, de csak idő kérdése volt, mikor... – Nem fejezte be a mondatot, újból megfordult. Azadeh már kinyitotta a szemét, a csadort is fékevonta az arcáról. Félénken rámosolygott a férjére, és előre is nyúlt, hogy megérintse, de Rakoczy megakadályozta. – Bocsásson meg, úrnő – mondta perzsául –, de várnia kell, amíg leszállunk. Nyugodjon meg, minden a legnagyobb rendben lesz! – Oroszul is elismételte, hogy Erkki megértse, majd megkérdezte: – Van egy kis vizem. Akarja, hogy adjak a feleségének?

– Igen. Kérem. – Erkki figyelte, milyen jólesően kortyolja Azadeh a vizet. – Köszönöm.

– Maga is kér?

– Köszönöm, nem – válaszolta udvariasan. Teljesen ki volt ugyan száradva a szája, de nem akart elfogadni semmit az oroszától. Bátorítóan Azadehhez mosolygott. – Akár az égi manna, ugye, Azadeh? Charlie-t mintha az ég küldte volna. Igazi mentőangyal!

– Igen... igen. Insa Allah! Már jól vagyok, Erkki, hála istennek! Köszönd meg helyettem is Charlie-nak... Erkki megpróbálta titkolni Azadeh előtt, mennyire aggódik. A rájuk támadó második tömeg nemcsak az asszonyt rémisztette meg, hanem őt is, és megfogadta, ha sikerül élve megúsznia a támadást, soha többé nem indul úgy útnak gépkocsival, hogy ne legyen nála lőfegyver, sőt néhány kézigránát is. Látva, hogy Rakoczy figyel, enyhén megrázta a fejét, és dühösen

előrefordult. – *Matyjobájuscij!* – morogta, miközben automatikusan, megszokásból ellenőrizte a fedélzeti műszereket.

– Ez örült! Fölösleges volt bárkit is megölnie, és mondtam is neki, hogy a fejük fölé lőjön, de nem hallgatott rám. – Pettikin lehalkította a hangját, mert bár mögöttük semmiképpen sem érthették a szavát, zavarta, hogy az érintett csupán karnyújtásnyira van tőle. – Engem is kis híján megölt. Honnan ismered, Erkki? Volt már dolgotok, akár neked, akár Azadehnek a kurdokkal?

– Kurdokkal? – Erkki értetlenül nézett a kollégájára. – Arra a *matyjobájuscijra* gondolsz, ott hátul?

– Igen. Persze, hogy rá – Ali ibn Haszán Karakózza. Az Ararat vidékéről jött. Kurd gerilla.

– Kurd ám a fenét! Szovjet, KGB-s.

– Jézusmária! Biztos vagy benne? – Pettikin egészen el volt képedve.

– Igen. Mohamedánnak mondja ugyan magát, de szerintem ebben is hazudik. Nekem Rakoczyként mutatkozott be – újabb hazugság. Hazudnak ezek mind. Miért is mondanának igazat, amikor az ellenségeiknek tekintenek bennünket.

– Pedig megesküdött rá, hogy igazat mond, én meg a szavamat adtam neki, hogy nem támadok rá. – Pettikin dühösen beszámolt Erkkinek a helikopter kabinjában vívott küzdelemről, és a megállapodásról, ami lezárta.

– Bolond vagy, Charlie! Nem olvastad Lenint, Sztálint, Marxot? Csak azt teszi, amit minden hithű kommunista tesz: felhasznál mindent és mindenkit, hogy szolgálhassa a „szent” ügyet, a világuralom megszerzését a szovjet kommunista pártnak. Ráadásul úgy csinálják, hogy magunk rakjuk a kötelet a nyakunkba, mert azzal is megtakarítunk nekik némi fáradságot. Jesszusom! De jólesne most egy vodka!

– Inkább egy dupla brandy.

– Ez is, az is! – Erkki kinézett az ablakon. Simán, könnyedén repültek, a motorok egyenletesen zúgtak, a tartályban elegendő volt az üzemanyag. Följebb emelte a tekintetét, és Teherán irányába pillantott. – Már közel járunk. Megmondta, hol szállj le?

– Nem.

– Talán akkor lesz rá esélyünk, hogy elkapjuk.

– Remélem – válaszolta feltámadó indulattal Pettikin. – Említettél egy úttorlaszt. Ott mi történt?

Erkki arca a kérdéstől egy pillanat alatt megkeményedett. – Megállítottak bennünket. Baloldaliak. El kellett menekülnünk, és a papírjaink – Azadehé is – náluk maradtak. Egy kövér disznó rögtön elvette, amikor odaértünk, és nem maradt rá idő, hogy visszaszerezsem őket. – Kis szünetet tartott, és heves remegés futott végig rajta. – Soha nem féltem még annyira, mint ott, Charlie! Soha! Tehetetlen voltam a tömegben, és majd beszartam a rémülettől, mert tudtam, hogy nem védhetem meg Azadehet. Az a mocskos, kövér disznó minden papíromat elvette – az útlevelet, a személyit, a pilótaigazolványt, mindent.

– Mac majd megszerzi, ami a repüléshez kell, a követségetek pedig kiállítja az új útlevelet.

– Nem a saját papírjaim idegesítenek, hanem az, hogy mi lesz Azadehkel?

– Biztosan megkapja a finn útlevelet, ugyanúgy, ahogy Sarazad megkapta a kanadait. Fölöslegesen nyugtalankodsz – próbálta megnyugtatni Erkket Pettikin.

– Sarazad még Teheránban van?

– Igen, és valószínűleg Tom is. Tegnap kellett megérkeznie Zagroszból az otthonról küldött levelekkel... – Furcsa, gondolta Pettikin, még most is, hogy már nincs Claire, és senki nem köt oda, azt mondom Angliára, hogy otthon. – Most járt le a szabadsága.

– Én is szívesen kivenném. Már régen esedékes lenne. Remélem, Mac talál valakit, aki helyettesít. – Erkki váratlan jókedvvel oldalba bökte Pettikint. – Mindegy, fölösleges olyasmin rágódni, ami még meg sem történt. De jó, hogy jöttél, Charlie! Amikor megláttalak, először azt hittem, hogy álmodom, vagy már meg is haltam. A finn zászlót vetted észre?

– Nem én, hanem Ali... Hogy is mondtad? Rekowsky?

– Rakoczy.

– Rakoczy ismerte meg. Ha nincs velem, én valószínűleg továbbrepültem volna. Ne haragudj! – Pettikin Erkkire nézett. – Mit akar tőled?

– Nem tudom, de bármi legyen is, biztosan valami disznóság. Erkki hosszan elkáromkodta magát. – Szóval neki köszönhetjük az életünket?

Pettikin néhány másodpercnyi gondolkodás után válaszolt csak. – Igen. Egyedül biztos, hogy nem tudtalak volna kimenteni benneteket. – Hátrafordult, és látva, hogy Azadeh feszült arccal ugyan, de alszik, Rakoczy viszont tökéletesen éber, odabiccentett neki. – Úgy látom, Azadeh már kiheverte a dolgot.

– Nem hiszem, Charlie! – válaszolta sajtó szívvel Erkki. – Ez a nap borzalmas volt neki. Azt mondja, soha nem volt még ennyire közel falusiakhoz... Olyan szorosan körbevették, hogy mozdulni sem tudott. Azt hiszem, ma látta meg először Irán, az irániak igazi arcát, és tapasztalta, hogy mit jelent a csador... – Erkki az emlékek hatása alatt ismét megborzongott. – Olyan volt... mintha a lelkén tettek volna erőszakot. Azt hiszem, ezentúl semmi nem lesz olyan se neki, se nekem, amilyen eddig volt. Lehet, hogy választania kell: a család vagy én, Irán vagy az emigráció. Nem akarják, hogy itt maradjunk, gyűlölnék bennünket. Ideje, hogy elmenjünk, Charlie! Mindannyian, kivétel nélkül.

– Nincs igazad. Nektek Azadehkel talán tényleg jobb volna, ha elmennétek, de mások szerintem maradhatnak. Az irániaknak továbbra is szükségük lesz az olajra, az olajkitermeléshez pedig a helikopterekre. Szerintem még jó néhány évig maradhatunk. Most, hogy már a Guerney-szerződés is a miénk... – Pettikin félbehagyta a mondatot, mert érezte, hogy hátulról valaki megkocogtatja a vállát. Megfordulva látta, hogy már Azadeh is ébren van, és mivel nem hallotta, mit mondott neki Rakoczy, levette a fejről a hallgatót. – Tessék!

– Ne használja a rádiót, kapitány, és készüljön fel, hogy amikor szólok, leszálljon a város szélén!

– Leszállási engedélyt kell kérnem.

– Ne hülyéskedjen! Engedélyt? Kitől? Senki nem ér rá kiadni, mindenki mással van elfoglalva. A teheráni központi repülőtér ostromzár alatt van, ugyanúgy Doshan Tappeh és Galeg Morghi is. Hallgasson rám, és miután engem kirakott, válasszon magának valamilyen kisebb repülőteret, mondjuk Rudramát!

– Muszáj bejelentkezni. A katonák ragaszkodnak hozzá.

Rakoczy gúnyosan felnevetett. – Katonák? És mit akar jelenteni nekik? Azt, hogy engedély nélkül leszállt Kazvin közelében, részt vett öt vagy hat civil megölésében, és két idegennel a fedélzeten jött meg? Idegenekkel, akik a nép elől menekülnek!

Pettikin nem válaszolt, komor arccal a rádió gombjáért nyúlt, de Rakoczy nem engedte, hogy bekapcsolja a készüléket, sőt vállon ragadta, és hevesen megrázta. – Ébredjen fel! Hadsereg egyszerűen nem létezik. A tábornokok behódoltak Khomeininek, megadták magukat!

Mindenki elképedve bámult az oroszra, és a néhány pillanatig ellenőrzés nélkül maradt helikopter vészesen megdőlt, úgyhogy Pettikinnek sietve korrigálnia kellett. – Miről beszél?

– Tegnap késő este a tábornokok visszarendelték a katonákat. Kivétel nélkül mindenkit, az összes fegyvernemet. Átadták a terepet Khomeininek, hogy csinálja szabadon a forradalmát. Nincs hadsereg, rendőrség, csendőrség, semmi, ami akadályozná Khomeinit abban, hogy megszerezze a hatalmat. Győzött a nép!

– Ez lehetetlen – válaszolta Pettikin.

– Nem – tiltakozott rémülten Azadeh is. – Apám biztosan tudott volna róla.

– Á, Nagy Abdalláh? – kérdezte gúnyos mosollyal az arcán Rakoczy. – Most már feltehetően tudja... ha még életben van.

– Nem igaz!

– Szerintem... lehetséges, Azadeh – szólt közbe a megdöbbenésből csak lassan ocsúdva Erkki. – Ez megmagyarázná, miért nem láttunk sehol rendőröket, katonákat... és miért volt olyan ellenséges a tömeg!

– A tábornokok soha nem tennének ilyet! – tiltakozott még mindig az asszony. – A halálos ítéletüket írják alá vele, a sajátjukat, és rajtuk kívül sok ezer emberét. Allahra, mondja meg végre az igazat!

A heves kirohanás szemmel láthatóan tetszett Rakoczynak. Mosolygott, örült neki, hogy szavaival rémületet kelthet mindhármutukban.

– Irán Khomeini, a mollahok és Khomeini forradalmi gárdistái kezében van.

– Hazugság!

– De ha igaz, akkor ez azt jelenti, hogy Bahtjárnak vége – szólt közbe Pettikin. – Soha nem fogja...

– Az a gyöngé, tehetetlen bolond igazából el sem kezdett semmit. Egy percig sem volt övé a tényleges hatalom – mondta Rakoczy, és elégedetten nevetett hozzá. – Khomeini ajatollah halálra ijesztette a tábornokokat, most pedig még a torkukat is elvágatja, hogy biztos lehessen a dolgában.

– Ezek szerint a háborúnak vége.

– A háborúnak? – kérdezte hirtelen elkomorulva Rakoczy. – Igen. Egyesek számára.

– Ha valóban az történt, amit mond, akkor a maga számára is. Meg a Tudehnek és az összes marxistának – mondta neki hevesen Erkki. – Khomeini valamennyiüket le fogja mészároltatni.

– Nem, kapitány! Az ajatollah volt ugyan a kard, ami elűzte a sahot, de ezt a kardot a nép kovácsolta.

– A mollahjaival és a nagybecsű népével együtt magukat sem fogja kímélni. Legalább annyira gyűlöli a kommunistákat, mint az amerikaiakat.

– Jobban tenné, ha várna és szép csöndben figyelne, ahelyett, hogy illúziókba ringatja magát. Bármit állít is most, Khomeini gyakorlatias gondolkodású ember, és élvezi a hatalmat – jelentette ki magabiztosan Rakoczy.

Pettikin látta, hogy szavaitól Azadeh halottsápadt lett, és ő is jeges borzongást érzett. – És mi van a kurdokkal?! – kérdezte dühösen. – Róluk nem beszél?

Rakoczy különös mosollyal az arcán hajolt előrébb, és úgy válaszolt: – Kurd vagyok, bármit beszélt is finn barátja a szovjetekről, meg a KGB-ről. Tudja bizonyítani, amit mondott? Természetesen nem. Ami a kurdokat illeti, Khomeini, ha lehetősége lesz rá, igyekszik majd eltaposni bennünket az összes többi nemzeti és vallási kisebbséggel, a külföldiekkel, a tőkéssekkel, a földbirtokosokkal, bankárokkal, a sahad minden támogatójával együtt. Végezni akar mindenkivel – a férfi mosolya itt megváltozott, már-már vicsorgás lett belőle –, aki nem fogadja el azt, ahogyan a Koránt értelmezi. Rengeteg vért fog ontani Allah – a saját Allahja és nem az egyetlen, igaz Isten – nevében, feltéve, hogy módja lesz rá. – Kinézett az

ablakon, és néhány pillanat alatt összeszedte magát, visszatért arcára a gúnyos, magabiztos mosoly. – Ez az eretnek Isten Kardja elvégezte, ami rá volt bízva, és éppen ideje, hogy ekevas legyen belőle, a föld alá kerüljön!

– Meg fogják ölni? – kérdezte Erkki.

– Eltemetik... – újabb gúnyos nevetés – a fenséges nép akaratából.

Azadehnek ez már sok volt. Nem bírta tovább uralkodni magán, és elkeseredetten átkozódva rávetette magát Rakoczyra, megpróbálta összekarmolni az arcát, de a férfi elkapta a csuklóját, és minden különösebb erőfeszítés nélkül távol tartotta magától. Erkki elszürkült arccal nézte, hogyan birkóznak, tudta, hogy nem tehet semmit. Egyelőre.

– Hagyja abba! – szólt rá végül erélyesen Rakoczy az asszonyra. – Magának kellene örülnie a legjobban annak, hogy ez az eretnek elpusztul. Ha győz, eltapossa Abdalláh hant, az összes Gorgont, köztük magát is! – Ellökte magától Azadehet. – Viselkedjen normálisan, különben kénytelen leszek bántani! Ha van egy kis esze, azért fog imádkozni, hogy elpusztuljon. – Felkapta a géppisztolyát és a két pilótára fogta. – Forduljanak előre!

Szó nélkül engedelmeskedtek neki. Előttük mintegy tíz mérföldnyire már látszottak Teherán külvárosai. A Tebrizből jövő országúttal és vasútvonallal párhuzamosan repültek, nyugatról közelítették meg a várost, baka tőlük az Elburz-hegység csúcsai magasodtak. Előttük vastagon felhős volt az ég, a napsugarak nem tudtak áttörni a sűrű takarón.

– Kapitány, látja ott elöl azt a kis folyót és a vasúti hidat?

– Igen. Látom – válaszolta Pettikin, és közben azt latolgatta, hogyan tudnának fölébe kerekedni fogva tartójuknak. Erkkinek is megfordult a fejében, hogy ki kellene ragadni a kezéből a géppisztolyt, de hamar elvetette a tervet, mert túlságosan messze ült, semhogy a siker reményében próbálkozhasson.

– Fél mérföldnyire délre szálljon le! Ott, ahol azok a nagy kövek vannak. Látja?

A talaj alól kibukkanó szikláktól nem messze gyér forgalmú, keskenyebb út vezetett Teherán felé.

– Igen. És aztán?

– Aztán elbocsátom magukat. Egyelőre. – Rakoczy vidáman fölnevetett, és a géppisztoly csövével enyhén meg is bökte Erkki nyakszirtjét. – És köszönöm. Most már ne forduljanak hátra többször! Nézzenek szépen előre, tartsák bekapcsolva a hevedereiket, és ne felejtsek el, hogy mindkettőjüket figyelem! Miután kiszálltam, azonnal induljanak tovább, és ne kanyarodjanak vissza, mert esetleg megijedek! Tudják, akinél fegyver van, félelmében hajlamos, hogy meghúzza a ravaszt. Megértették?

– Meg. – Pettikin a leszállásra kijelölt helyet figyelte, és a mikrofonba beleszólva megkérdezte Erkkit: – Szerinted megfelelő hely?

– Igen, de azért vigyázz a hókupacokra! – Erkki igyekezett normális hangon beszélni, és eltitkolni, mennyire izgul.

– Találjunk ki valamit, hátha el tudjuk kapni!

– Azt hiszem, Charlie... elég ügyes ahhoz, hogy ne sikerüljön.

– Hátha hibázik.

– Ha csak egyszer, nekem annyi is elég.

A leszállás simán ment, bár a rotorlapátok által felkavart porhó néhány pillanatra mindent eltakart előlük.

– Ne forduljanak hátra!

A két pilóta idegei pattanásig feszültek. Hallották, amint nyílik az ajtó, érezték a kintről bezúduló hideget, aztán Azadeh rémülten felsikoltott: – Erkkiii!

A szigorú parancs ellenére mindketten megpördültek, és megdöbbenve látták, hogy Rakoczy kifelé rángatja az asszonyt a kabinból. Azadeh vadul rugdosott, próbált belekapaszkodni az ajtókeretbe, de elrablója – géppisztolya a vállán volt – könnyedén legyűrte az ellenállását. Erkki villámgyorsan felmérte a helyzetet, feltépte a pilótafülke ajtaját, kiugrott, és a helikopter törzse alatt előrevetve magát nekilódult, de elkésett. Rövid, a lába elé leadott sorozat torpantotta meg. Tíz-yardnyira, már a rotorlapátok körén túl, Rakoczy fél kézzel könnyedén ráemelte a géppisztolyt, miközben másik kezével, a nyakánál markolva meg a csadort, Azadehet tartotta. Egy pillanatra az asszony is megdermedt, de aztán magához tért, újult erővel vetette rá magát, és Erkki is rohanni kezdett.

Rakoczy, látva, hogy mindjárt odaér, mindkét kezével erősen elé lökte az asszonyt, távolabb futott, és a géppisztolyt lövésre készen tartva megpördült. A ravaszt azonban nem kellett meghúznia, mert Erkki és Azadeh összekapaszkodva, sokktól megbénulva térdelt a hóban, és mögöttük Pettikin is mozdulatlanul ült a kabinban. Hármójuk közül először Erkki tért magához. Hogy megvédje, gyors mozdulattal maga mögé rántotta a feleségét, és már készült, hogy felgorva a menekülő után vesse magát.

– Állj! – kiáltott rá Rakoczy. – Ha moccanni mer, most már megölöm. Vissza! – Figyelmeztetésül rövid sorozatot lőtt a hóba. – Szálljanak be! Mind a ketten! Gyerünk! Szabadok! Menjenek, amíg meg nem gondolom magam!

Azadeh – még mindig a megrázkódtatás hatása alatt – rémülten mászott vissza a kabinba, Erkki pedig lassan, hátrálás közben a testével fedezve követte. Rakoczy biztos kézzel, rezzenéstelenül tartotta a géppisztolyt, és figyelte, amint a finn – arccal még mindig felé – beszáll hátulra, és elhúzza az ajtót. Vajon mi lesz a sorsotok? Meghaltok mind, vagy tovább éltek, hogy valamikor, egy napon folytassuk egymással a harcot, kérdezte magától.

Úgy érezte, mintha a kísértő pillanat örökkévalóságig tartott volna, de aztán a helikopter csak megmozdult, és változatlanul remek célpontot kínálva függőlegesen emelkedni kezdett. Rakoczy ujja ráfeszült a ravaszra, de nem húzta meg, a gép pedig enyhén megdőlt, és széles ívű kanyart írva, sebesen távolodni kezdett.

Rendben van, gondolta, és hirtelen erős fáradtságot érzett. Jobb lett volna túszul megtartani és elvinni az asszonyt, de így sem rossz, állapította meg magában. Abdalláh hán lányát tulajdonképpen bármikor el lehet kapni. Ráérünk vele, és ugyanúgy Jokkonen is várhat, egyelőre vannak fontosabb dolgaink. Egy országot kell elfoglalni, tábornokokat, mollahokat, ajatollahokat megölni... és mindenkit, aki szembe akar szállni velünk.

19. fejezet

TEHERÁNI REPÜLŐTÉR, 17.05. McIver óvatosan hajtott végig a szögesdrót kerítés mellett, a repülőtér csomagkezelő részéhez vezető kapu irányába. Az út erősen csúszott, jeges és havas is volt, mert nem takarították. Valamivel nulla fok alatt lehetett a hőmérséklet, az ég már egészen sötétszürkére változott, egy óra maradhatott még a teljes sötétedésig. Nemsokára itt lesz, gondolta az órájára pillantva, és dühösen fúj egyet, mert újból eszébe jutott, ahogy irodáját előző este a bizottság bezárta. Korán reggel megpróbált visszamenni az épületbe, de változatlanul őrizték, és hiába próbálkozott, nem engedték, hogy megnézzze, milyen telexüzeneteket kapott.

– A fene essen beléjük! – mondta Genny, amikor hazacsörtetve dühösen beszámolt a történekről. – Kell hogy legyen valamilyen megoldás. Mi volna, ha felhívnád George Talbotot? Tudna segíteni?

– Nem hiszem, de egy próbálkozást csak megér. Ha Valik... – McIver sietve elharapta a mondatot. – Tom már biztosan túl van az üzemanyag-felvételen, és majdnem odaért, bárhol legyen is az az ott.

– Reménykedjünk! – válaszolta halkan az asszony. – Bízunk abban, hogy nem esik baja! Láttál nyitott üzletet útközben?

– Nem. Marad ebédre a konzervleves és egy üveg sör.

– Sajnálom, de sör nem. Elfogyott.

Rádión megpróbálta felhívni Koviszt és a többi bázist is, de nem tudott kapcsolatba lépni velük. A BBC és az AFN adását ugyanúgy képtelen volt behozni, bármilyen finoman tekergette is a hangolót. Röviden behallgatott hát a Tebrizből közvetítő Szabad Irán Rádió Amerika-ellenes kirohanásaiba, majd utálkozva elzárta a készüléket. A telefon szintén nem működött. Megpróbált olvasni, de képtelen volt koncentrálni, a betűk összefutottak a szeme előtt, és csak arra tudott gondolni, vajon mi lehet Locharttal, Pettikinnel, Starkéval, a többiekkel. Utálatos érzés volt, hogy nem mehetett be az irodájába, nem nézhette meg, jött-e üzenet, és képtelen volt kézben tartani a dolgokat. Ilyesmi egyszer sem fordult még elő, és alig bírta elviselni a tehetetlenséget. A fene egye meg a sahot! Miért kellett elmenekülnie, és hagyni, hogy minden a feje tetejére álljon! Korábban csodálatos volt. Ha bármilyen probléma adódott, csak kivágtatott a repülőtérre,

bepattant a helikopterbe, és irány Iszfahán, Tebriz, Abadán, a Hormuzi-szoros, Sargaz, vagy ahova éppen menni kellett. Miután elvégezte a munkáját, nyugodtan, ráérősen térhetett vissza, ott szállhatott le útközben, ahol kedve szottyant rá. Néha Genny is elkísérte, olyankor remek piknikben volt részük, jéghideg, finom sört ittak...

– Rohadjon meg mindenki!

Éppen befejezték az ebédet, amikor a rádió váratlanul életre kelt. Freddy Ayre jelentkezett Koviszból, és közölte, hogy a cég 125-öse délután ötkor érkezik Teheránba. A gép Sargazból, Teherántól nyolcszáz mérföldre délre, a Perzsa-öböl túlsó partján lévő független, kis sejségből indult, ahol az S-G-nek szintén működött képviselete.

– Kaptak leszállási engedélyt, Freddie? – kérdezte izgatottan McIver.

– Nem tudom. A sargaziak csak annyit üzentek, hogy: „ETA Teherán 17.00. McIvert értesíteni – nem tudjuk elérni.” Ezt adták le többször is egymás után.

– Nálatok mi a helyzet?

– Megvagyunk – válaszolta Ayre. – Starke még mindig Bandar-Deilamban van, és nem tudunk kapcsolatba lépni vele. Másokkal sem. Félórája recsegett kicsit a készülék. Valaki nyilván hívni akart bennünket, de annyi.

– Nem Rudi volt? – kérdezte McIver, és vigyázott, hogy megnyugtató maradjon a hangja.

– Lehet.

– Igyekeztek tartani vele a kapcsolatot, és velünk is! Mi történt a rádiósoatokkal? Délelőtt többször is próbáltam hívni, de nem felelt.

A kérdésre hosszabb csönd után érkezett csak meg a válasz: – Letartóztatták.

– Miért, az isten szerelmére?!

– Fogalmam sincs róla, Mac... McIver kapitány. Mihelyt megtudom, haladéktalanul jelentem, uram! Marc Dubpis-t is visszaküldöm Bandar-Deilamba, amilyen hamar csak lehet, de az még kicsit odébb van. Ránk szóltak, hogy maradjunk a bázison, és... és most éppen bejött egy elbűvölően barátságos fegyveres a toronyba, a felszállásokat pedig, a baleseti mentéseken kívül, megtiltották, és

ha repülhetünk, akkor is csak kísérettel. A körzetünket pedig semmiképpen sem hagyhatjuk el.

– Miért?

– Rögtön mondtam volna, ha sejteném. Tisztelt parancsnokunk, Peshadi ezredes biztosított, hogy csak átmeneti intézkedésről van szó. Kizárólag mára érvényes, legfeljebb holnapra. Egyébként 15.16-kor felhívott bennünket Scragger kapitány a Charlie-EchoZulu-Zuluról. Éppen Bandar-Deilam felé tartott.

– Mi az ördögöt keres ott?

– Nem tudom, uram. A vén csirkef... Scragger kapitány csak annyit mondott, hogy de Plessey kérte meg erre a be nem tervezett útra Sirin. Elnézést, azt hiszem, be kell fejeznem. Angyali türelmű örök kezd kicsit ideges lenni. Még annyit, hogy ha ide tudná küldeni a 125-öst, Peshadi engedélyezné a leszállást. Megpróbálom rábeszélni Manuelát, hogy menjen el, bár nem hiszem, hogy sikerülni fog. Teljesen kikészült, mert nem tudjuk, mi van Starkéval.

– Elhiszem. Mondja meg neki, hogy Gen is a gépen lesz! Befejezem, fogalmam sincs róla, mennyi idő kell, hogy kiérjek a repülőtérre. – McIver megfordult, és odaszólt Gennynek: – Gen, pakold össze a...

– Mit akarsz magaddal hozni, Duncan? – kérdezte legédesebb mosolyával az arcán az asszony.

– Én nem megyek, csak te!

– Ne butáskodj, drágám! Ha el akarod érní a 125-öst, jobb, ha sietsz, de azért a fotókat ne felejtse itt! Aproó! Elfelejtettem mondani, hogy amíg te az irodádba próbáltál bejutni, Sarazad átküldte az egyik szolgáját, és meghívott bennünket vacsorára.

– Gen! Összepakolsz, elmegy a 125-össel, és kész!

McIver mintha a falnak beszélt volna. A vita jóformán még el sem kezdődött, már be is fejeződött. Dühösen elcsörtetett otthonról, és mellékutakat választva, a tömegetől elárasztott kereszteződéseket kikerülve tartott a repülőtér felé. Valahányszor megállították, rögtön előkapta a Khomeinit ábrázoló fényképet, alján a perzsául írt, SOKÁIG ÉLJEN AZ AJATOLLAH! szövegű jókívánsággal, és amikor azt meglátták, a fegyveresek rögtön tovább is engedték. Még így is két

és fél óráig tartott a normális körülmények között egyórás út megtétele, és egyre idegesebb lett, félt, hogy elkésik.

A 125-ös azonban még nem volt ott, nem látta sem a két, egymással párhuzamos leszállópálya valamelyikén, sem a teherraktár előtti betonon, sem a repülőtér másik oldalán, az utasterminál mellett. Újból a karórájára pillantott: 17.17 volt. Még egy óra, és teljesen sötét lesz. Igyekeznie kell, ha világosan le akar szállni, bár az is lehet, hogy volt már itt, csak visszafordították.

A terminál előtt több, az események által hosszabb ideje a földre kényszerített utasszállító állt. Egyikük, a Royal Iranian Air Boeing-747-ese már csak romhalmaz volt, kiégett, szitaszerűen átluggatták a becsapódó lövedékek. A többiek azonban épnek látszottak. Messziről nem tudta tisztán kivenni a felségjelzéseiket, de tudta, hogy ott van köztük az Alitalia gépe is. Paula Giancani változatlanul náluk lakott, és amikor csak tehetett, Nogger Lane is ott lebzelt körülötte. Kedves lány, gondolta futólag McIver.

Már az árukezelő területre nyíló kapunál járt. A raktárt még a múlt héten, szerdán bezárták, utána két, a mohamedánok hite szerint szent nap következett, szombaton és vasárnap pedig sem ő, sem az emberei nem értek rá, hogy megnézzék. A kaput nyitva találta, fegyveres őrt sem látott, úgyhogy egyből be tudott hajtani. A vámterület előtt állt meg, aminek a határán angol és perzsa nyelvű feliratok hirdették: ILLETÉKTELENEKNEK TILOS A BEMENET! Az épületen különböző nemzetközi szállítócégek neveit is lehetett olvasni, és helikoptertársaságokét, amelyek állandó képviseletet tartottak fenn a repülőtéren. Általában ötszáz ember dolgozott itt folyamatos munkarendben, kezelte a rengeteg katonai és polgári rendeltetésű árut, ami a napi kilencvenmillió dolláros olajbevételnek köszönhetően szünet nélkül ömlött Iránba. Ezúttal azonban csend volt, szokatlan, ijesztő nyugalom. Gondatlanul szétszórt faládák, kartondobozok heverték mindenhol, egy részüket már ki is nyitották, és a tartalmukat széthordták. Néhány elhagyott személygépkocsi és teherautó állt a közelben, az utóbbiak közül az egyik kiégve, golyó lyuggatta motorháztetővel. A kapu, amelyen keresztül az épület előterébe lehetett jutni, be volt ugyan hajtva, de lakatja nem volt, csupán a könnyen kinyitható retesz volt eltolva. Angol és perzsa felirat volt rajta: A VÁMHATÓSÁG ENGEDÉLYE NÉLKÜL TILOS A BEMENET! McIver várt egy darabig, dudált is, de mivel nem kapott

választ, kiszállt, szélesre tárta a kaput, és behajtott. Néhány yardnyira az épület ajtajától ismét megállt, visszacsukta a kaput, és odagördült az S-G által bérelt területhez, amelyben nemcsak az iroda és a raktár, hanem a szerelőműhely és a hangár is elfért. A hangárt négy 212-esre és öt 206-osra méretezték, de most csak három 206-os és egy 212-es állt benne.

Megkönnyebbült, amikor a saját kapujukat zárva találta, mert tartott attól, hogy az ő területüket is feldúlták, elvittek róla minden mozdíthatót, amit pedig nem, azt összetörték. Ez volt a központi, az Iránban működő összes bázist utánpótlással ellátó tartalékalkatrészraktár. Több mint kétmillió dollár értékű alkatrészt és szerszámot tartottak benne, a padozata alatt pedig ötvenezer gallonos, titkos tartály lapult, tele azzal az üzemanyaggal, amit hogy, hogy nem, McIver egyszerűen „elveszített”, mihelyt elkezdődtek a zavargások, és kezdett igazán melegé válni a helyzet.

Az égre nézett; a szélirány alapján úgy gondolta, hogy a 125-ös nyugatról, a 29-es leszállópályára fog ráereszkedni, de bármennyire erőltette is a szemét, nem látta. Kinyitotta a kaput, gondosan be is zárta maga után, aztán a jéghideg folyosón a központi irodába sietett, hogy megnézzze a telexüzeneteket. Egyet sem talált, a készülék ki volt kapcsolva. – Átkozott hülyék! – morogta dühösen, és arra gondolt, hányszor elmondta, írásba is adta, hogy a készüléket állandóan üzemkész állapotban kell tartani. Bekapcsolta, de semmi nem történt, és hiába nyomogatta rajta többször is ki-be a gombot, csak nem kelt életre. – Rohadt ország! – A rádiókészülékekhez ment, amelyek saját telepről működtek, mindkettőt bekapcsolta, és halk zümmögésüktől végre megnyugodott valamelyest.

– Echo-Tangó-Lima-Lima! – hívta reszelős hangon az ETLT regisztrációs jelű 125-öst. – Itt McIver! Hallotok?

– Echo-Tangó-Lima-Lima. Persze, hogy hallunk, öregfiú! – érkezett rögtön a válasz. – Elég unalmas itt egyedül. Már félórája ordibálunk, de hiába, senki sem válaszol. Honnan beszélsz?

– A raktárirodáról. Ne haragudj, Johnny! – kért elnézést McIver a gép főpilótájától. – Pokolian nehéz volt ide eljutnom. Most érkeztem, ebben a pillanatban. Hol vagytok?

– Hetven mérföldnyire délre, óriási adag tejleves kellős közepén. Kilencezer lábón, simán közeledünk, és a 29-es, bal oldali pályán

szállunk le. Mi történt, Mac? Hiába hívtuk a teheráni irányítótornyot, de mást is. Süket csönd van azóta, hogy beléptünk az iráni légtérbe.

– Jézusmária! A kishi radarállomás sem válaszolt?

– Ők sem, öregfiú! Mi történt?

– Nem tudom. A torony tegnap még működött, egészen éjfélig. A katonai irányítók meg is adták az engedélyt a berepülésre. – McIver őszintén meg volt döbbenve, hiszen tudta, hogy a Kish-szigeti radarállomás minden, az országba tartó, vagy onnan távozó járatot figyel, és főleg azokat, amelyek a Perzsa-öböl túlsó partjáról érkeznek. – Itt minden teljesen kihalt. Útközben a városban sok helyen láttam tömeget, úttorlaszokat is, de errefelé minden csöndes, egyetlen lelket sem látni.

– Lesz gond a leszállással?

– Valószínűleg egyetlen szolgálat sem üzemel, de a felhőhatár úgy négyezer yardnyira lehet, és a látótávolság legalább tíz mérföld. Úgy tűnik, hogy a pálya is rendben.

– Szóval?

McIver sietve számba vette az irányítás nélküli leszállás mellett és ellen szóló érveket, aztán megkérdezte: – Maradt annyi üzemanyagotok, hogy vissza tudjatok menni?

– Igen. Neked nincs tartalékod?

– Csak a legsürgősebb vészhelyzetre.

– Négyezer-hétszázon vagyok, kijutottam a felhőből, és már látom a pályát.

– Rendben, Echo-Tangó-Lima-Lima. Keleti szél, a sebessége körülbelül tíz csomó. Nyugodtan leszállhattok a 29-esen. Úgy tűnik, a katonai rész is zárva van, úgyhogy onnan sem lesz forgalom. A polgári járatokat – a bejövőket és a távozókat is – kivétel nélkül törölték. Azt mondom, csináljatok egy rárepülést, és ha minden oké, egyből gyertek le. Ne kóvályogjatok odafönt! Túl sok hülye kószál mostanában fegyverrel, nehogy valamelyiknek eszébe jusson meghúzni a ravaszt. Mihelyt leértetek, rögtön fordítsd meg a gépet, hogy pucolni tudjatok, ha kell! Kocsival elétek megyek.

– Echo-Tangó-Lima-Lima – nyugtázta a vételt, és köszönt is el rögtön a gép parancsnoka.

McIver a zsebkendőjéért nyúlt, megtörölte a homlokát, és izzadságtól nedves tenyerét, aztán felállt, és abban a pillanatban mozdulatlaná dermedt.

A nyitott ajtóból egy vámisztviselő nézett rá, kezét idegesen a pisztolytáskáján tartva. Az egyenruhája mocskos, gyűrött volt, kerek arcát három-négy napos borosta lepte.

– Ó! – McIver igyekezett megőrizni a nyugalmát, nem mutatni, mennyire megdöbbenette a váratlan találkozás. – Szalaam, aga! – köszönt udvariasan. A megviselt külsejű férfiban nem ismerte fel rögtön a vámterület egyik állandó, az S-G-vel is már évek óta dolgozó alkalmazottját.

A férfi gyanakvón a revolvertok nyitott fedele alá csúsztatta a kezét, tekintete McIverről a rádióra siklott, majd vissza.

Nehézkesen, már-már dadogva, mert rosszul beszélt perzsául, McIver megkérdezte tőle: – *Inglisszi me danid, aga? Be-bah-sid man zaban-e soma ra hub nami-danan.* Beszél angolul, uram? Bocsásson meg, én nem beszélem a nyelvüket!

A vámiszt ingerülten horkant fel. – Mit keresni itt? – kérdezte dohánytól sárga fogait kivillantva. Körülbelül olyan szinten bírta az angolt, mint McIver a perzsát.

– Én... McIver kapitány vagyok, az S-G Helicopters itteni főnöke – válaszolta lassan, tagolva McIver, hogy az illető megértse, amit mond. – Én csak... ellenőriztem, nem kaptunk-e telexet, és mindjárt indulok, fogadni egy gépet.

– Gépet... Miféle gépet? Ki adott...

A mondat félbeszakadt, elvágta az ezer lábnyira süllyedt 125-ös hajtóműveinek a dübörgése. A vámiszt egyből kirohant az irodából, és McIver is, szorosán a nyomában. Az épület előtti betonon megtorpanva nézték, amint a két hajtóműves, merev szárnyú gép – világos színei miatt élesen kiválva a sötétszürke háttérből – meredeken ereszkedni kezd a leszállópálya felé.

– Milyen gép?

– A-szokásos járatunk... Sargazból.

A név hallatán az iráni szemmel láthatóan még dühösebb lett, és sebesen pergő nyelvvel átkozódni kezdett.

– *Be bah síd nana dan konan.* Sajnálom, de egy szót sem értek.

– Nem leszáll... Nem leszáll! Megértette! – A férfi dühösen a repülőgépre, és onnan az épületre mutatott. – Mondja neki!

McIver, bár rettentően ideges volt, nyugodtan bólintott, behívta magával az irodába, leszámolt az íróasztalra tízezer riált – körülbelül 110 dollárt –, és odanyújtotta neki. – Kérem, fogadja el... Leszállási díj.

A vámtisztviselő erre még hosszabb, és még érthetlenebb, perzsául előadott szitkozódásba kezdett. McIver lerakta az asztalra a pénzt, elment mellette, és benyitott az iroda melletti kis raktárba, ahol a különleges célokra félretett, és leltárban nem szereplő alkatrészeket tartották, három teli, ötgallonos benzineskannával együtt. Ez utóbbiak közül kapott fel egyet, és rakta ki az ajtó elé, felidézve magában azt, amit Valik tábornoktól számtalanszor hallott: a *piskes* nem megvesztegetés, semmi köze a korrupcióhoz. Ajándék, és nincs abban semmi kivetnivaló, hogy Iránban mindenki adja, egyben számít is rá. Várt még kicsit, és végül úgy jött el az ajtótól, hogy nem zárta be – biztos volt abban, hogy a teli kanna benzin meg fogja oldani a problémát. – *Be bah síd, aga!* Bocsásson meg, uram! – mondta nehézkesen perzsául, és a nagyobb biztonság kedvéért angolul hozzátette: – Muszáj kimennem, fogadni a főnökeimet.

Az épület elé érve beszállt a kocsijába, és anélkül, hogy hátrapillantott volna, elhajtott. – A franc egye meg! Kis híján szívszélhűdést kaptam – morogta, aztán sietve el is felejtette a vámtisztviselőt, és csak arra koncentrált, hogy minél előbb a gurulópályához érjen. A betonutat mindössze tenyérnyi hó borította, és könnyen lehetett haladni rajta. Keréknyomot azonban nem látott, a leszállópálya is érintetlennek tűnt. Enyhe szél fújt, felkavarta a havat, de nem törődött vele, csak az érdekelte, hogy mihamarabb a géphez jusson.

A 125-ös éppen az utolsó, meredek fordulót írta le, és kieresztett fékszárnyal, futóművel, meredeken rárepült a leszállópályára. John Hogg, miután talajt fogott, hagyta, hogy a gép guruljon még, és utána is csak nagyon óvatosan lépett a fékre. Finoman, az éles mozdulatokat kerülve kanyarodott a gurulópályára. Hogy gyorsabban haladhasson, kissé megnövelte a hajtóművek tolóerejét, és az első bekötőutat elérve megállt.

Mire McIver a gép mellé ért, az ajtó már nyitva volt, a lépcső leeresztve, John Hogg pedig – toporogva, mert fázott – a hó borította betonon várta.

– Szevasz, Mac! – kiáltotta. Alacsony, mindig elegáns, kis ember volt, gondosan ápolt, tömött bajusszal. – Gyere, menjünk fel a kabinba! Legalább fölmelegszel kicsit!

– Jó ötlet! – McIver gyorsan leállította az autót, kiszállt, és Hogg nyomába szegődve fölment a fedélzetre. A gép belseje barátságos, meghitt volt – a villany égett, kellemes illatot árasztva gőzölgőit a frissen lefőzött kávé, az állványon londoni újságok sorakoztak, és McIver tudta, hogy bor és jól behűtött sör is van a frizsiderben, a szalon végében pedig ülőkés, puha papírral ellátott vécé – egyszóval minden, ami hozzátartozik a civilizációhoz. Örült, hogy ismét ilyen körülmények között lehet, és jókedvűen odaintett a másodpilótának. – Örülök, hogy látlak, Johnny! – mondta, és rögtön tátva is maradt a szája az elképedéstől. A nyolcüléses gép egyik forgatható foteljében ugyanis, vidáman mosolyogva, Andy Gavallan ült.

– Hello, Mac!

– Jézusom! Chinaboy! De jó, hogy itt vagy! – mondta boldogan McIver, és lelkesen kezet rázott a barátjával. – Mi az ördögöt... Miért nem értesítettél, hogy jössz?! Hogy tudtál...

– Nyugodj már meg, az isten szerelmére! Kérsz kávé?

– Igen. – McIver még mindig nem tért magához a meglepetésből, lezökkent az egyik fotelbe. – Hogy van Maureen? És Electra?

– Remekül. Csak most lesz két éves, de már alig lehet bírni vele. Gondoltam, jobb, ha személyesen beszélünk, úgyhogy elindultam, és most itt vagyok.

– El sem tudom mondani, mennyire örülök neked! – felelte őszintén McIver. – Remekül nézel ki.

– Köszönöm. Amint látom, te sem panaszkodhatsz. Hogy érzed magad, Mac? – érdeklődött Gavallan, és komolyra változott hangja jelezte, hogy nem pusztán udvariasságnak szánta a kérdést.

– Nagyszerűen! – Hogg kávé telt McIver elé, hozzá whisky, és Gavallanek is adott egy szűk ujjnyit. – Köszönöm, Johnny! Egészségünkre! – McIver Gavallanéhez koccintotta a poharát, és jóleső érzéssel ivott egy kortyot. – Rettenetesen átfagytam, az előbb

pedig egy vámtisztel futottam össze, hogy a fene enne meg! Miért jöttél, Andy? Csak nincs valami baj? Nem igazán biztonságos itt a helyzet... A 125-ösre is jobb lesz vigyázni, mert a lojalisták és a forradalmárok egyformán idegesek. Bármelyik tábortól jöhet egy csapat, és lefoglalhatja.

– Johnny Hogg majd örködik, és szól, ha úgy látja, hogy valami gond van. Ami igazán nyugtalanít, azt egy perc alatt el tudjuk intézni, de úgy gondoltam, jobb, ha eljövök, és személyesen nézek körül. Az új szerződések, gépek miatt túl sok minden forog kockán itt is, és máshol is. Az X-63-as fantasztikus, Mac! Mindent tud, sőt még annál is többet!

– Remek. Mikor kapjuk meg?

– Jövöre. Később majd mesélek róla, de most szeretném hallani, hogy tulajdonképpen milyen itt a helyzet. Azt is meg kell beszélnünk, hogyan tudnánk folyamatosan tartani a kapcsolatot. Tegnap Sargazban órákat töltöttem azzal, hogy megszerezem a teheráni leszállási engedélyt, de hiába. A követségük sem dolgozik. Magam mentem el az Al Mulla negyedbe, de az épület zárva volt, és akármennyit dörömböltem, nem nyitották ki. Szóltam a képviselőnknek, hogy hívja fel a lakásán a nagykövetet, de nem találta, állítólag hivatalos ebéden volt. Egész nap! Végül úgy döntöttem, hogy nem nyavalygok tovább. Kimentem a sargazi légiirányítókhoz, és rábeszéltem őket, hogy engedjenek el. Először vissza akartak ugyan tartani, de aztán sikerült meggyőznöm őket, és most itt vagyunk. Mesélj! Mi van az embereinkkel?

McIver elmondott mindent, amit tudott, és ennyi is elég volt ahhoz, hogy Gavallan jókedve egy szempillantás alatt elszálljon.

– Charlie-nak tehát nyoma veszett. Tom Lochart éppen az életét kockáztatja, és vele egész iráni vállalkozásunkat. Hogy ostobaságból-e, vagy azért, mert, bátor, az nézőpont kérdése. Duke Starke Rudival együtt nyakig ül a szarban Bandar-Deilamban, Kovisz ostromzár alatt van, a központi irodáinkat pedig bezárták – foglalta össze tömören az elhangzottakat.

– Igen. Tom útját én engedélyeztem – válaszolta ugyancsak komoran McIver.

– Ha itt vagyok, valószínűleg én is azt tettem volna, bár ettől még nem lesz kisebb a veszély, ami rá, ránk, meg arra a szerencsétlen,

mocsok Valikra és a családjára leselkedik. De egyetérték, a SAVAK maga a borzalom, nem érdemes megkockáztatni, hogy a kezébe kerüljön az ember. – Gavallant megdöbbsentette mindaz, amit hallott, ám fegyelmezte magát, igyekezett nem kimutatni az érzéseit. – Iannek megint igaza volt.

– Iannek? Találkoztál vele? Hogy van a vén csirkefogó?

– Ő hívott fel, Sanghajból. – Gavallan röviden elmondta McIvernek, hogy miről beszéltek Dunross-szal. – Mi a helyzet a politikában?

– Neked kellene tudnod... Igazi híreket, olyanokat, amelyeknek hinni is lehet, csak a BBC-től és az Amerika Hangjától kapunk. Újságok sincsenek, csak mindenféle szóbeszéd. – Miközben beszélt, McIver arra az időre gondolt, amit Dunross-szal töltött Hongkongban. Mielőtt Aberdeenbe utazott volna, hogy csatlakozzon Gavallanhoz, ő tanította meg helikoptert vezetni, és bár nem jártak össze rendszeresen, őszintén élvezte a társaságát. – Változatlanul Bahtjár az igazi főnök. Komoly erők állnak mögötte, de Bazargán és Khomeini már ott liheg a sarkában... Ó! Majdnem elfelejtettem mondani. Kiabit megölték!

– Magasságos isten! Miért?

– Nem tudjuk, és azt sem, hogy kik. Freddy Ayre virágnyelven csak annyit...

– Elnézést, hogy zavarok, uram! – szólalt meg hirtelen a fedélzeti hangosbeszélő; Hogg hanglejtésén jól lehetett érezni, hogy valóban fontos az, ami miatt félbeszakította a beszélgetést. – A terminál felől három gépkocsi közeledik fegyveresekkel megrakva.

Mindketten a kis kerek ablakokhoz hajoltak, és bár szabad szemmel is látták a járműveket, Gavallan gyorsan előkapott egy távcsövet. – Öt vagy hat ember van mindegyikben, az elsőben pedig egy mollah is. Khomeini emberei! – Nem nézelődött tovább, felpattant a fotelból, és odakiáltott Hognak: – Johnny!

– Igen, uram! – válaszolt a pilótafülke ajtajából a parancsnok.

– B-változat! – Hogg feltartott hüvelykujjai jelezte, hogy értette a parancsot, Gavallan pedig már rángatta is magára a bélelt kabátját, és nyúlt könnyű, csak a legszükségesebb holmit tartalmazó utazótáskájáért. – Gyere, Mac! – Kettesével véve a lépcsőfokokat,

leszaladt a gépről, McIver szorosan a nyomában. Mihelyt leértek, az ajtóval egybeépített lépcső azonnal visszacsukódott, a gép hajtóművei felbőgtek, és a 125-ös megindult, egyre gyorsuló iramban a kifutópálya felé. – Támaszkodj a kocsinak, Mac, és ne nézz rájuk! A gépet figyeld!

Mindez villámsebessen játszódott le, McIvernek még arra sem maradt ideje, hogy a dzsekijét becipzárassa. Az egyik gépkocsi különvált a többitől, és a repülőgép felé lódult, hogy útját állja, de már nem tudott elébe vágni, a 125-ös elérte a kifutópályát, és végigdübörögve rajta, simán felszállt.

– Most mi lesz, Andy? – kérdezte McIver a sebesen közeledő gépkocsikra nézve.

– Attól függ, mit fog mondani a fogadóbizottság.

– Mi az ördög az a B-változat?

– Jobb, mint a C – válaszolta nevetve Gavallan. – Az azt jelentené, hogy tényleg nagy szarban vagyunk, és fogalmam sincs, hogyan mászhatunk ki belőle. A B csak annyit, hogy én kiszállok, Johnny pedig azonnal indul, el sem búcsúzik a toronytól. Holnap ugyanebben az időben megpróbál visszajönni, hogy felszedjen, ha pedig olyan rossz az idő, hogy nem tud leszállni, és rádión sem sikerül beszélnünk, akkor rá egy napra egy órával korábban újból megpróbálja. Négy napon át ismételteti a dolgot, utána Sargazban marad, és várja a további utasításokat.

– Az A-változat?

– A legjobb. Azt jelenti, hogy simán itt tudjuk tölteni az éjszakát; én nálatok, ők a gép fedélzetén, készenlétben.

A gépkocsik megálltak, a mollah és a fegyveresek vadul ordibálva körülvették őket, és dühösen hadonásztak, míg Gavallan teli torokból el nem kiáltotta magát: – Alláh-u Akbár! – Erre mindenki mozdulatlaná dermedt, Gavallan pedig széles mozdulattal megemelte a kalapját az embereihez hasonlóan fegyvert szorongató mollah előtt, kivett a belső zsebéből egy hivatalos külsejű, perzsául megcímezett, vörös pecséttel lezárt papírt, és odanyújtotta neki. – Teheráni leszállási engedély. Az „új” londoni nagykövetük állította ki – súgta oda a szája sarkából McIvernek, miközben a mollah és emberei a tekintélyt parancsoló dokumentumot vizsgálgatták. – Külön megálltam érte Londonban; az van benne, hogy VIP vagyok,

hivatalos ügyben érkezem, és senki nem tartóztathat fel, sértetlenül kell elhagynom Iránt.

– Hogy az ördögbe tudtad megszerezni? – kérdezte ámulva McIver.

– Összeköttetéssel. Kapcsolatok, és jókora *heung jau* révén – válaszolta Gavallan, óvatosságból a *piskes* szó kantoni megfelelőjét használva.

– Velünk jönnek! – szólt rájuk zordan, tisztán érezhető amerikai kiejtéssel egy szakállas, szorosan a mollah mellett álló fiatalember. – Vegyék úgy, hogy le vannak tartóztatva!

– Miért, drága uram?

– Engedély nélküli, jogosulatlan leszállás miatt.

Gavallan a papírra mutatott. – Itt az engedély, személyesen a maguk londoni nagykövete állította ki. Éljen a forradalom! Sokáig éljen Khomeini ajatollah!

A fiatalember, láthatóan elbizonytalanodva, lefordította a mollahnak, amit mondott, mire az ingerülten válaszolt valamit. – Mind a ketten velünk jönnek!

– A saját kocsinkkal! Gyere, Mac! – szólt határozottan Gavallan, és rögtön be is szállt az autóba. McIver követte, bekapcsolta a gyújtást, a fegyveresek pedig elképedve nézték őket, de aztán magukhoz tértek, és az angolul tudó az egyik társával bepattant a hátsó ülésre. Mindkettőjüknél AK-47-es géppisztoly volt.

– A terminálhoz! Vegyék tudomásul, hogy le vannak tartóztatva!

Az érkezési oldalon, az útlelvizsgáló pultoknál további, ugyancsak bőszen látszó iszlám gárdisták rajzoltak, és mindössze egy szál, rettenetesen ideges ellenőr toporgott közöttük. McIver azonnal a kezébe nyomta a repülőtéri belépőjét, a munkavállalási engedélyét. Elmagyarázta, kicsoda ő és ki Gavallan, és azt is, hogy az IranOil megbízásából működnek Iránban. Kérte, hogy mielőbb bocsássák el őket, de a tisztviselő ellentmondást nem tűrve csöndre intette. Alaposan, az összes lapot végignézve megvizsgálta a papírjait, Gavallan útlevelét, közben a fegyveres, nem igazán bizalomgerjesztő fiatalok, nehéz testszagot árasztva magukból, ott tolongtak körülöttük. Az ellenőr Gavallanek a csomagját is kinyitotta, és durván beletúrt, de csak piperekészletet, tiszta inget, alsóneműt és

pizsamát talált benne. És, persze, egy palack whiskyt! Az üveget az egyik fegyveres ott helyben elkobozta, kinyitotta, a tartalmát a padlóra öntötte.

– *Dev ne loh-mo* – mondta kedvesen, édeskés kantoni akcentussal Gavallan, és McIver, annak ellenére, hogy csöppet sem volt biztató a helyzetük, alig tudta fékezni a nevetését. – Éljen a forradalom!

A mollah dühösen kérdezett valamit a bevándorlási hivatal emberétől, az rémülten válaszolt, az angolul beszélő fiatalember pedig kis idő múlva közölte velük a döntést: – Az útlevelet a többi papírral együtt a hatóságok elkobozzák. Később majd kihallgatják magukat.

– Az útlevél nálam marad – válaszolta könnyedén Gavallan.

– A hatóságnál! A nép ellenségeinek bűnhődniük kell. Azok fölött, akik megszegik a törvényt, és engedély nélkül, jogtalanul jönnek ide, az iszlám törvények szerint kell ítélni. A kegyelmes úr tudni akarja, kik voltak azon a gépen.

– Csak a kétfőnyi személyzet. Fel is van írva a leszállási engedélyre. Most pedig kérem az útlevelemet és a többi papírt.

– A hatóságnál maradnak. Hol laknak?

McIver megmondta a címét, a fiatalember fordított, a mollah pedig ismét dühösen válaszolt valamit. – Vegyék tudomásul – tolmácsolta a szavait a szakállas –, hogy a gépeik csak akkor szállhatnak fel vagy le, ha előtte engedélyt kaptak rá. Minden iráni repülőgép... az összes Iránban lévő repülőgép az államé, és...

– A gépek a jogos tulajdonosaiké. A jogos tulajdonosaiké! – vágott a fiatalember szavába McIver.

– Igen – hangzott erre a dühös vicsorgástól kísért válasz. – Iszlám államunk a tulajdonos! Ha nem tetszenek maguknak a törvényeink, menjenek innen! Hagyják el Iránt! Nem hívta ide magukat senki!

– Téved. Minket, az S-G Helicopterst, felkértek rá, hogy maguknál működjünk. A kormányuknak dolgozunk, az IranOilt szolgáljuk ki, már évek óta.

A válasz hallatán a fiatalember dühösen a padlóra köpött. – Az IranOil a sah vállalata. Az olaj az iszlám államé, nem a külföldieké! Hamarosan mindannyiukat le fogják tartóztatni, és másokat is, mert bűnt követtek el: ellopták Irán olaját!

– Szamárság! Nem loptunk mi el semmit! – vitatkozott hevesen McIver. – Segítettük Iránt belépni a huszadik századba! Mi...

– Ha nem tetszik, hagyják el Iránt! – A tolmácsból a fegyveresek szóvivőjévé előlépő fiatalembert egyáltalán nem érdekelte, mit mondott McIver. – Most minden utasítás Khomeini imámtól származik, Allah adjon hosszú életet neki! Úgy rendelte, hogy engedély nélkül egyetlen gép sem szállhat fel vagy le! Ha repülni akarnak, minden helikopterükön kell lennie Khomeini-gárdistának. Megértették?

– Tökéletesen – válaszolta a lehető legudvariasabb hangon Gavallan. – Kérhetem, hogy mindezt írásba is adják? Előfordulhat, hogy a Bahtjár-kormány emberei esetleg nem értenek egyet vele.

A fiatalember lefordította, amit mondott, mire a körülötte állók harsányan nevetni kezdtek. – Bahtjár nincs többé! – mondta aztán, saját nevetésén csak nagy nehézség árán erőt véve a tolmács. – A sah kutyája elrejtőzött valahol. Elrejtőzött, értik? Az imám a kormány! Egyedül.

– Természetesen – mondta Gavallan, és közben egyetlen szavát sem hitte. – Szóval mehetünk?

– Igen. Holnap jelentkezzenek a hatóságoknál!

– Hol? Milyen hatóságoknál?

– A teherániaknál. – A fiatalember a társaihoz fordult, pergő nyelvvvel tolmácsolt, mire azok újból harsány nevetésben törtek ki. A mollah közben zsebre rakta az útlevelet, a többi hivatalos papírt, és peckesen, fontosságának teljes tudatában elindult. Néhány gárdista csatlakozott csak hozzá, a többség látszólag céltalanul szétszéledt, a maradék pedig hanyagul a falat támasztotta, cigarettázott, és ajcönyökhajlatába fogva, lazán maga előtt tartotta a géppisztolyát. Őket leszámítva a csarnok teljesen néptelen volt, és rettenetesen hideg.

– Tökéletesen igaza van – szólalt meg váratlanul Gavallan és McIver háta mögül egy ismerős hang. Mindketten megpördültek, és George Talbotot, a brit nagykövetség munkatársát látták. Az alacsony, ötvenöt év körüli, ösztövérférfi, vastag télikabátban és orosz szabású prémsapkában a bevándorlási tisztviselők irodájának az ajtófélfáját támasztotta. Egy magas, széles vállú, hatvanasnak látszó férfi állt mellette. Nehezen meghatározható színű

szeme, ősz bajusza, rövidre nyírt haja volt, lazán körbevetett sál a nyakában, puha kalapja, és kopott, viseltes felöltője. Mindkettőnek cigaretta fityegett a szája sarkában.

– Üdvözlöm, George! De örülök, hogy látom! – Gavallan a diplomatához lépett, szívélyesen kezét nyújtott neki. Régóta ismerték egymást, részben Iránból, részben pedig Talbot korábbi állomáshelyéről, Malajziából, ahol az S-G-nek szintén számottevő megrendelése voltak. – Mikor jött?

– Csak néhány perce. – Talbot köhögni kezdett, ledobta a kőre a cigarettáját, és lazán rátaposott. – Hello, Duncan! Szép kis slamasztika, ugye?

– Igen. Jó nagy. – Gavallan az ismeretlen férfira pillantott.

– Elnézést! Hadd mutassam be Mr. Armstrongot!

Gavallan kezét rázott a rövidre nyírt hajú, ősz férfival. – Üdvözlöm – mondta, és közben azon törte a fejét, hol láthatta korábban, és ki a fene lehet. A szigorú tekintet, a kemény arc ismerősnek tetszett neki, és már csak arra volt kíváncsi, hogy valóban amerikai-e, mint gyanítja. Ha igen, ötven fontot tett volna egy lyukas gomb ellenében, hogy a CIA-nek dolgozik. – Szintén a követségről? – kérdezte lazán, hogy kicsikarjon némi információt.

– Nem, uram. – A férfi elmosolyodott, és könnyedén megcsóválta a fejét.

Gavallan erősen hegyezte ugyan a fülét, de a sem tisztán angol, sem tisztán amerikai kiejtéssel elhangzott válasz alapján képtelen volt eldönteni, honnan származik az illető. Lehet, hogy kanadai, gondolta. Két szó alapján nem lehet megítélni.

– Hivatalos ügyben jött, George? – érdeklődött McIver.

– Igen is, meg nem is. – Talbot a repülőtér főépülete előtti térségre nyíló ajtóhoz indult, amely közelében McIver kocsija állt. – A leszálláskor, mihelyt meghallottuk a gépük zaját, ide rohantunk, remélve, hogy... esetleg el tudnának vinni valakit őfelsége kormányának a megbízásából. A nagykövet igen hálás lenne érte, de, sajnos, elkéstünk. Amikor megérkeztünk, már csak a felszálló gépet láttuk. Kár.

– Örömmel segítek – válaszolta ugyancsak halkán Gavallan. – Esetleg holnap? – Látta, amint a két férfi tekintete összevillan, és ez

még inkább fölkelte az érdeklődését.

– Lehetséges volna, Mr. Gavallan? – kérdezte Armstrong.

– Igen. – Gavallan úgy döntött magában, hogy az ismeretlen angol, de nem száz százalékig.

Talbot elmosolyodott, majd újból köhögött egy sort. – Engedély nélkül fog felszállni? Hivatalos engedély és útlevel nélkül?

– Hát, van nálam egy másolat az engedélyről, és még egy útlevel. Kértem tartalékot, hivatalosan, számítva minden nehézségre.

– Szokatlan, de bölcs megoldás – mondta Talbot. – Valóban az. Egyébként akár ide is adhatná a hivatalos leszállási engedélye másolatát.

– Nem hiszem, hogy túl jó ötlet lenne... hivatalosan. Manapság az a legbiztosabb, ha az ember magánál tartja a papírjait. Ki tudja, mi történhet velük?

Talbot jókedvűen elnevette magát, jelezve, hogy csöppet sem vette zokon a visszautasítást. – Hát, ha holnap tényleg elmegy, nagyon örülnénk, ha volna olyan kedves, és magával vinné Mr. Armstrongot! Feltételezem, hogy Sargazban fog először leszállni.

Gavallan néhány másodpercig gondolkodott, aztán megkérdezte: – Ez hivatalos kérés?

– Mondjuk úgy, hogy igen. Nem hivatalos formában előadva.

– Iráni engedély és útlevel nélkül?

Talbot erre már jókedvűen elnevette magát. – Tökéletesen igaza van, hogy megkérdezi. Biztosíthatom róla, hogy Mr. Armstrong papírjai rendben lesznek, a legszigorúbb tekintet sem fog találni rajtuk semmi kivetnivalót – mondta, és hogy lezárja a témát, némi nyomatékkal a hangjában közölte: – Mint ön is mondta, manapság nem tudhatja az ember, mire számítson, úgyhogy tanácsos minden eshetőségre felkészülni.

– Rendben van, Mr. Armstrong! – válaszolta Gavallan, és oda is bólintott a nyugodtan álló, beszélgetésüket csöndben végighallgató férfinak. – McIver kapitánynál fogok lakni, ott bármikor elér. Legkorábban délután ötkor indulhatunk, de ha elkésik, nem fogom megvárni. Rendben?

– Köszönöm, uram!

Gavallan ismét erősen hegyezte a fülét, de ezúttal sem tudott dönteni. – George – fordult Talbothoz –, amikor megszólalt, az első mondata az volt, hogy annak a pimasz mitugrásznak igaza van. Miben? Tényleg jelentkezniem kell valami újsütetű, botcsinálta teheráni hatóságnál?

– Nem erre gondoltam, hanem arra, hogy Bahtjár tényleg lemondott, és most bujkál valahol.

A hír hallatán Gavallan és McIver is csak kapkodta a levegőt. – Ez biztos?!

– Bahtjár néhány órával ezelőtt hivatalosan leköszönt a miniszterelnöki posztról, és rögtön utána – nagyon bölcsen – el is tűnt. – Talbot nyugodt hangon, csöndesen mondta ezt, és csupán azzal adott nagyobb nyomatékot a kijelentésének, hogy utána hosszan kifújta a füstöt. – A helyzet tulajdonképpen elég bonyolult. Mindenki izgatott, és mielőtt alaposan tájékozódhatna az ember, a körülmények már meg is változtak. Éjszaka a vezérkar főnöke, Gara-Bagi tábornok, a többi tábornok egyetértésével, visszarendelte a csapatokat a körleteikbe, és közölte, hogy a hadsereg mostantól kezdve „semleges”. Ezzel lényegében védtelenül hagyta a törvényes miniszterelnököt, és rábízta az országot Khomeinire.

– Semleges? – kérdezte Gavallan, és még mindig azt hitte, hogy nem jól hall. – Ez lehetetlen... Lehetetlen! A saját halálos ítéletüket írták alá!

– Tökéletesen egyetérttek, de ennek ellenére igaz.

– Jézusom!

– Természetesen a parancsnak csak az alakulatok egy része fog engedelmeskedni, mások megpróbálnak harcolni – folytatta Talbot. – A rendőrség és a SAVAK biztosan. Nem adják meg önként magukat, de mindegy, előbb-utóbb leverik őket. Insa Allah, ahogy a helybeliek mondják. Biztosak lehetnek benne, hogy rengeteg vér fog még folyni.

– De ha Bahtjár... Ez azt jelenti, hogy vége! – törte meg izgatottan a hosszúra nyúlt csöndet McIver. – Hála istennek, vége a polgárháborúnak! A tábornokok elejét vették az igazi, általános vérfürdőnek. A veszély elmúlt, az élet vissza fog térni a normális kerékvágásba!

– Szó sincs róla, öregem! – válaszolta a nyugalmát továbbra is megőrizve Talbot. – Csak most kezdődik az igazi hajcihő.

20. fejezet

BELLISSIMA, 18.35. A lemenő nap csodálatos volt, bíborszínűvé változtatta a tiszta, kék ég alján úszó báránnyelvényeket, amelyek fölött már szikrázóan ragyogtak a csillagok és a majdnem teljesen kerek hold. A nagy magasság miatt azonban rettenetesen hideg volt, keleten az ég már teljesen elsötétült, és Jean-Lucnek igencsak meresztenie kellett a szemét, hogy észrevegye a közeledő 212-est.

– Megjöttek, Gianni! – kiáltotta örömmel a fúrómesternek.

Scot Gavallannek ez már a harmadik fordulója volt. Mindenkit – fúrómunkásokat, kiséítőket, szakácsokat, három macskát, négy kutyát, valamint Gianni Salubrio kanáriját – átvitt a Rosa lelőhelyre, és már csak a Jean-Luc minden könyörgése ellenére kitartó Mario Giunepa, Gianni, Pietro és két, változatlanul a fúrás bezárásán dolgozó munkás maradt hátra.

Jean-Luc aggódva figyelte az időnként megmozduló, benne minden moccanásával rémült izgalmat keltő, hatalmas hó- és jégtömböt. Amikor a helikopter először tért vissza, mindenki lélegzet-visszafojtva várta, nem indul-e meg az erős hangtól. A csapatot Pietro sem volt képes megnyugtatni, hiába ismételte a végkimerülésig, hogy a félelmük alaptalan, a lavina elindításához dinamittötletre, vagy legalábbis Isten akaratára lenne szükség. Az ijesztő tömb, mintha csak a szavait akarta volna cáfolni, egyszer meg is mozdult, még nagyobb riadalmat keltve az ottmaradottakban.

Pietro az utolsó kapcsolót is lenyomta, és miután a dízelgenerátor hangja halkulni kezdett, fáradtan, olajnyomot hagyva a szeme alatt, végigsimította az arcát. Arca és keze is fájt már a hidegtől, de örült, mert a kutat – amennyire lehetett – biztonságosan lezárták. Látva, hogy a helikopter az utolsó fordulót megtéve lefelé ereszkedik, olaszul odaszólt a többieknek: – Menjünk! Itt már úgysem csinálhatunk semmit azon kívül, hogy szétrobbantjuk azt a rohadékot.

A többiek némán keresztet vetettek, elindultak a helikopter felé, de még ott maradt, és fölneézett a szirtről fenyegetően lelógó jégtömbre. – Csak vársz ott, bámulsz ránk, mintha élnél – mondta halkan. – Ocsmány szörnyeteg vagy! Arra számítasz, hogy elsöpörhetsz a

gyönyörű kútjaimmal. Ne reménykedj ebben! Nem fog sikerülni, te rohadék!

A robbanószereknek fenntartott raktárba ment, és kiválasztott két maga készítette töltetet – mindkettő hat, szorosán összeerősített, és harminc másodperc alatt elégő kanóccal ellátott dinamitrúdból állt. Óvatosan berakta a táskájába, melléjük az öngyújtóját, sőt a biztonság kedvéért még egy doboz gyufát is. – Szűzanya – fohászzkodott csöndesen – add, hogy úgy működjenek, ahogy kell!

– Pietro! Hé, Pietro!

– Megyek már! Ne idegeskedjete, bőven van még időnk! – A fészerből kilépve Gianni halottsápadt arcát vette észre. – Mi a baj?

– Giuneppa... Gyere, nézd meg!

Mario Giuneppa a hátán feküdt, nehezen vette a levegőt, a szemhéja egyfolytában rángatózott. Jean-Luc az ágy mellett térdelt, és megpróbálta kitapogatni a pulzusát. – Néha egészen gyors... máskor meg nem is érzem – mondta aggódva.

– Négy héttel ezelőtt volt kötelező általános kivizsgáláson. Állítólag alaposan megnézték, és mindent tökéletesnek találtak. Orvosok! – mondta dühösen Pietro, és kiköpött.

– Ostobaság volt, hogy nem ment el az első csapattal – jegyezte meg Gianni.

– Ő a főnök, azt csinál, amit akar. Rakjuk hordágyra, és vigyük! – szólt a többieknek szomorúan Pietro. – Itt nem tehetünk érte semmit. A francba a dinamittal! Később, vagy majd holnap elintézzük azt az átkozott hótömböt.

Óvatosan fölemelték a telepvezetőt, meleg takarót terítettek rá, és kivitték a helikopterhez. Alig értek oda, amikor a hegy mély, ijesztő hangon felmorajlott. A baljós hangra valamennyien felkapták a fejüket, és látták, hogy hó és jég indul meg lefelé – pár másodperc és a lavina erőre kap, hogy teljes sebességgel kezdjen száguldani feléjük. Nem maradt már idejük, hogy elmeneküljenek, semmi egyebet nem tehettek azon kívül, hogy földbe gyökerezett lábbal álltak és vártak. A morajlás még erősebb lett, aztán a hatalmas hótömeg elérte a telep szélén álló lakókocsit, és az egyik nagy iszaptartállyal együtt lesodorta a szakadékba. A robaj elülte után szokatlanul mély, átható csönd lett.

– *Mamma mia!* – szólalt meg elsőként Gianni, és gyorsan keresztet vetett. – Azt hittem, elvisz bennünket!

Jean-Luc szintén hálát adott Istennek a szerencsés megmenekülésért, és a hegycsúcsra pillantott, amely most még fenyegetőbbnek látszott, mint addig. Egyik felén változatlanul hatalmas hó- és jégtömeg halmozódott, míg a másikon az omlás miatt láthatóvá váltak a csupasz sziklák. Fentről, semmi jót nem ígérve, továbbra is szitált rájuk a hó.

– Jean-Luc! – Giunepa szólt; kinyitotta a szemét, és megtört tekintetét a pilótára szögezte. – Ne... ne várjatok... most dobjátok... le a dinamitot! Most!

– Igaza van! – értett egyet rögtön Pietro. – Vagy most, vagy semmikor.

– Kérlek... jól vagyok... *Mamma mia*, most csináljátok! Nem lesz semmi bajom.

Sietve berakták a hordagyat a helikopter első ülésorára, hevederekkel biztonságosan rögzítették, és mindenki bekapcsolta a biztonsági övét.

Jean-Luc is beugrott a pilótafülkébe, és gyorsan felrakta a fejhallgatót. – Mehetünk, Scot?

– De mennyire! – válaszolta Gavallan. – Hogy van Giunepa?

– Nem jól. – A műszereket tekintetével gyorsan végigpásztázva Jean-Luc látta, hogy valamennyi mutató az üzemképességet jelző zöld tartományban van, és jócskán maradt még üzemanyag. – *Merde!* Az a jégtömb most már bármelyik pillanatban megindulhat. *Allons-y!*

– Tessék! Amíg Rosán vártam, előkészítettem Pietrónak. – Scot odanyújtotta Jean-Lucnek a tartalékból elővett, a fedélzeti rendszerbe bekapcsolt fejhallgatót.

– Majd ha fent leszünk, odaadom neki. Nem érzem itt jól magam. Gyerünk!

Gavallan nem várt további biztatást, megnövelte a rotorlapátok fordulatszámát, fölemelte a 212-est, elfordította kissé az orrát, és a keskeny platót elhagyva kirepült a meredek hegyoldal fölé. Mihelyt emelkedni kezdett, Jean-Luc kicsatolta magát, és hátramászott, az

utaskabinba. – Tessék! Vedd föl, Pietro! Ezen keresztül tudunk beszélgetni – mondta az olasznak.

– Nagyszerű – mondta Pietro az utastér ajtajához legközelebbi fotelból.

– Csak arra kérek, ha elkezded, jól kapaszkodj meg! Ki ne ess nekem!

Pietro idegesen nevetett. Jean-Luc megnézte Giuneppát, aki mintha jobban lett volna kicsit, aztán visszamászott a pilótafülkébe, és rögtön beleszólt a mikrofonba: – Hallasz, Pietro?

– Sí. Sí, *amico!*

A helikopter tág kört leírva folyamatosan emelkedett, és már a szirt magasságában voltak, ahonnan a fúróhely fölé lógó hó- és jégtömb sokkal kevésbé tűnt félelmetesnek, mint lenről.

– Menj feljebb, még vagy száz lábat, *amico* – hallották a pilóták a fejhallgatóból –, aztán kicsit északra!

– Rendben, Pietro! Mostantól kezdve te navigálsz – válaszolta Scot.

Az olasz megmutatta a szirt északi oldalán azt a pontot, ahol a dinamit alá tud vágni a jégtömbnek, és úgy omlasztja le, hogy a lavina ne a fúróhelyre zuhanjon. – Akár még sikerülhet is – morogta Scot, miután alaposan megnézte a helyet. A biztonság kedvéért azonban tett még egy kört.

– *Amico*, amikor úgy százlábnyira fölötté leszünk, lebegtesd kicsit a gépet! Ha megálltunk, meggyújtom a kanócot, és kidobom a rudakat. *Buono?* – kérdezte jól érzékelhető, izgatott remegéssel a hangjában Pietro.

– Az ajtót azért ne felejtsd el kinyitni előbb, öreg! – felelte Scot, és erre már olaszul előadott, sebesen pergő, mérges tiráda volt a válasz. A fiatalember elmosolyodott, aztán lázasan dolgozni kezdett. Egy leszálló légáramlat ötvenlábnyival lejjebb sodorta őket, mire meg tudta fogni a helikoptert. Egy-két perc múlva ismét a megfelelő magasságon és helyen voltak.

– Jól van, *amico!* Itt tartsd meg!

Az utastérben mindenki Pietrót figyelte, és Jean-Luc is hátrafordult, hogy lássa, mit csinál. A fúrómester nyugodt

mozdulattal elővette a táskából az első töltetet, és az Aida egyik dallamát dúdolva kisimította az elgörbült kanócot.

– Istennek anyja, Pietro – szólt oda neki Gianni. – Biztos vagy abban, hogy tudod, mit csinálsz?

– Válaszul Pietro összeszorította a bal öklét, és trágár mozdulatot tett Gianni felé. – Készüljetek! – szólt előre a pilótáknak, és már kapcsolta is ki a biztonsági övét. – Tartsd itt a gépet! – mondta Scotnak, miután még egyszer ellenőrizte, hogy jó helyen vannak-e. – Gianni, te csak az ajtóval törődj! A többit bízd rám!

A helikoptert különböző irányból érkező légáramlatok dobálták, miközben Gianni az ajtóhoz araszolt. – Fogd az övemet, és tarts! – kérte a hozzá legközelebb ülőt, mivel csöppet sem érezte biztonságban magát.

– Nyithatod! – Gianni rögtön teljesítette az utasítást, a lábát erősen megvetve elhúzta az ajtót, és már mindenki őt nézte, az üléseken keresztben fekvő beteg emberrel kis ideig senki nem törődött. A helikopter a hirtelen bevágódó szélből erősen meglódult, és Scotnak minden tudását össze kellett szednie, hogy ne veszítse el fölötté az uralmat. Pietro maga elé tartotta a gyújtózsínort, pattintott egyet az öngyújtón, de hiába. Újra és újra próbálkozott, és minden sikertelen kísérlet tovább növelte az idegességét.

– Csináld már!

Az olasz arcán patakokban ömlött az izzadság, amikor az öngyújtó végre fellobbant, és fűzétől a gyújtózsínor is izzani kezdett. Egyik kezével erősen kapaszkodva előrehajolt, küzdött a szélrohamokkal, közben Giannival együtt azért átkozódott, mert feledékeny volt, nem gondolt arra, hogy biztosítókötélre is szükségük lenne. Megpróbált azért minél pontosabban célozni, kihajította a töltetet, és mihelyt visszahúzódott, Gianni rögtön betolta az ajtót. Utána csak állt, és lihegett egy darabig az erőfeszítéstől.

– A bomba ledobva! Mehetünk! – szólt bele a hidegtől vacogó foggal Pietro a mikrofonba, és a helyére visszaülve sietve beszíjazta magát. Amikor a helikopter kissé oldalra dőlt és meglódult, a megkönnyebbüléstől, hogy elvégezte, amit akart, nevetőgörcs vett rajta erőt. A többiek csatlakoztak hozzá, izgatottan néztek kifelé az ablakon, és együtt számolták a másodperceket: – hat... öt... négy...

három... kettő... egy! – A várt robaj azonban elmaradt, és jókedvük, amilyen gyorsan támadt, olyan hirtelen alább is hagyott.

– Láttad, hova esett, Jean-Luc?

– Nem. Innen semmit nem lehetett látni – felelte komoran a pilóta, nem szívesen gondolva rá, hogy esetleg meg kell ismételní a manővert. – Lehet, hogy sziklát ért és a gyújtózsínór kicsúszott a helyéről. – Igyekezett ezt közömbös hangon mondani, de közben nagyon ideges és dühös volt. Hülye olasz, még arra sem képes, hogy rendesen hozzáerősítsen egy gyújtózsínórt néhány dinamitrúdhoz. – Megpróbáljuk még egyszer?

– Persze! – válaszolta magabiztosan Pietro. – A töltet tökéletesen volt elkészítve, az ördög műve, hogy nem robbant fel. Hóban gyakran előfordul. Mocskos szajha a hó, sosem tudhatod, mikor...

– Ne a havat hibáztasd, Pietro! Isten akarata volt, nem az ördög műve! – szólt rá rendreutasító hangon Gianni. – Ne beszélj nekem az ördögről, amíg biztonságban le nem szálltunk!

Pietro a második töltetért nyúlt, és azt is gondosan ellenőrizte. A dinamitrudak szilárdan egymáshoz voltak rögzítve, amikor enyhén megrángatta, a gyújtózsínór is tartott, nem jött ki a helyéről. – Látod, tökéletes, akár a másik! – Még a karjához is hozzácsapta, hogy kipróbálja, nem esik-e szét az ütődéstől a köteg.

– *Mamma mia!* – kiáltott fel mögötte rémulten valaki. – Megőrültél?!

– Ez nem nitro, *amico!* Útésre nem robban – válaszolta Pietro, és még egyszer, erősebben odaütötte a karjához a köteget. – Látod? Jó szoros, nem esik szét.

– Hagyd már abba, az isten szerelmére! – kiáltotta Gianni, akit a magyarázat csöppet sem nyugtatott meg.

A kollégája erre csak vállat vont, kinézett az ablakon, és mivel közel jártak már a gerinchez, jól látta a korábban kiszemelt helyet. – Készülj, Gianni! – mondta, majd rögtön beleszólt a mikrofonba: – Ügyeskedj még kicsit, Signor Pilóta! Csöppet keletre! Most jó! Tartsd meg... Ne himbáld már, az istenért! Felkészültél, Gianni?! – Úgy tartotta a töltetet, hogy a gyújtózsínór pár centire legyen csak az öngyújtótól. – Nyisd már azt a rohadt ajtót!

Gianni, ha nem is túl lelkesen, de engedelmeskedett. Kikapcsolta a biztonsági övét, az ajtóhoz állt, és kinyitotta, de a hirtelen beáramló levegő megdobta a helikoptert. Elveszítette az egyensúlyát, és ki is esett volna, ha valaki a nadrágszíjánál fogva el nem kapja. Abban a pillanatban, ahogy az ajtó kinyílt, Pietro felkattintotta az öngyújtót, és a gyújtózsínór a lángtól rögtön fel is izzott. Látva azonban, hogy Gianni majdnem kizuhan, ugyanúgy megijedt, mint a többiek; utánakapott, és a dinamitköteg kiesett a kezéből. Riadtan nézték, amint ide-oda gurult a szellőkésektől imbolygó helikopter padlóján, és kapkodtak utána, de senki nem érte el. Gianni közben majd elájult a rémülettől. Elkeseredett erőfeszítés árán sikerült csak elkapnia az ajtó kilincsét, és visszatornázni magát a kabinba. Dühösen káromkodott, mert nem volt elég előrelátó, és bolond fejjel azt a keskeny, nem túl erős övet vette fel, amit karácsonyra kapott a feleségétől...

Pietro ujjai végre a dinamitköteghez értek. A gyújtózsínór megégette, de nem törődött vele, megmarkolta a töltetet, a padlóról fel sem állva a hátára fordult, és a Gianni melletti rést megcélozva kihajította, majd rögtön a kollégájáért kapott, hogy segítsen visszarángatni. Miután Gianni feje is belül került a küszöbön, valaki becsapta az ajtót, és akik lázas sietséggel a mentést végezték, a lendülettől megtántorodva egymásra zuhantak.

– Menjünk innen gyorsan, Scot! – mondta fáradtan Jean-Luc, aki a pilótafülkéből izgatottan figyelte a hátul lejátszódó eseményeket.

A helikopter oldalra dőlt, és elkanyarodott a kétszáz lábbal alatta lévő északi homlokzattól. Már elég messze voltak, és a hegycsúcs az alkonyati fényben rózsaszínűvé változott hósapkával a tetején még mindig büszkén, fenséges nyugalommal meredt az égre. Aztán erős robaj kíséretében megremegett, hóföregteg támadt, majd az északi oldalt borító hatalmas hó- és jégtömeg ijesztő morajlással megindult, és negyed mérföld szélességben végigborotválva a hegyoldalt, a mélybe zúdult.

Gavallan tett egy kört, és visszatért, hogy lássák, mit sikerült végezniük. – Jézusom! Nézzétek! – kiáltott bele a mikrofonba, és az ablakon át előremutatott – a Bellissima fúróhely fölött már csak hóval borított, egyenletesen emelkedő lejtő látszott, és a telep érintetlen volt, leszámítva azt a részét, ahol az első, kisebb lavina a szélső lakókocsit és az iszaptartályt elsodorta.

– Pietro! – kiáltott bele Jean-Luc is izgatottan a mikrofonba. – Sikerült... – Félbehagyta a mondatot, mert látta, hogy Pietro és Gianni még mindig az utastér padlóján ül, igyekeznek összeszedni magát a nagy izgalom után, és Pietrónak nincs is meg a fejhallgatója. – Hátról nem lehet látni, Scot! Menj közelebb, és fordulj úgy, hogy ők is megnézhessek!

Izgatottan átbújt az utastérbe, és gratulált, lelkesen veregetve közben Pietro hátát. A fúrómunkások először nem tudták, mit akar, csak néztek rá tágra nyílt szemmel, de miután megértették, amit ordított, ők is elfelejtették a félelmüket, és lelkesen, egymást lökdösve az ablakhoz nyomultak. Látva, milyen pontos volt a találat, és hogy a robbanás valóban elhárította a telepet fenyegető veszélyt, harsány üdvrivalgás tört ki belőlük. Gianni teljes erőből magához szorította Pietrót, örök barátságot fogadott neki, és megesküdtött rá, hogy akár élete árán is megvédi, mert megmentette az életüket és a munkahelyüket.

– *Niente, caro!* – hártotta el büszkén a köszönetet Pietro. – Mondtam, hogy aostai vagyok.

Jean-Luc a hordágy mellé állt, és a vállánál fogva óvatosan megrázta Giuneppát. – Mario! Pietro megcsinálta! Tökéletesen sikerült neki! A Bellissima megmenekült.

Giuneppa ezt már nem hallotta. Halott volt.

KEDD
1979. FEBRUÁR 13.

21. fejezet

A SABALAN-HEGY ÉSZAKI LEJTŐJÉN, 10.00. A tiszta, felhőtlen ég alatt kegyetlenül hideg volt az éjszaka. A csillagok szemkápráztatóan sziporkáztak, a hold csaknem szabályos tányérrá hízott korongja ezüstös fényt árasztott, miközben Ross százados és két gurkhája óvatosan araszolt előre a szirt alatt a hegyi vezető és a CIA-ügynök nyomában. A katonák jól felöltöztek, fehér álcázóruhát is húztak az egyenruhájuk fölé. Bundakesztyű és meleg alsó volt rajtuk, de a hideg így is alaposan megkínózta őket. Körülbelül nyolcezer láb magasságban lehettek, fél mérföldnyire a hegyorom másik oldalán lévő célpontjuktól. Fölöttük a már rég kialudt vulkán csúcsa tizenhat-ezer lábnál is magasabbra nyúlt.

– Meshgi! Tartsunk pihenőt! – szólt törökül a CIA embere a vezetőjükre. Mindketten a hegyi törzsek egyszerű, de a helyi időjárási körülményeknek leginkább megfelelő ruházatát viselték.

– Ahogy parancsolja, aga! – A vezető letért az ösvényről, és a mély havon átvágva, a csapatot odavezette a kis barlanghoz, amit addig rajta kívül senki nem vett észre. Idős ember volt, szikár, göcsörtös, akár a vén olajfa, az öltözéke kopott, több helyen szakadt. Őtük közül ő bírta a legjobban a két napja tartó, szüntelen felfelé menetelést.

– Remek! – mondta a CIA-s, miután megvizsgálta a menedéket, majd angolra váltva odaszólt a századosnak: – Azt hiszem, egyikünknek sem árt egy kis pihenés.

Ross átemelte a fején gyorstüzelő karabélyának a hevederét, boldogan ledobta hátáról a csomagját, és az embertelen megerőltetéstől sajgó tagokkal a földre rogyott. – Eddig azt hittem, elég edzett vagyok, de most minden porcikám fáj – mondta elégedetlenül.

– Erős is, száhib! – bizonygatta mosolyogva, gurkhaliul Tenzing őrmester. – A legközelebbi eltávozásunkon megmásszuk a Csomolungmát.

– Ha a vállatokon cipeltek! – felelte angolul Ross, és a három katona jóízűen nevetett.

– Remélem, nem fölöslegesen törtük magunkat – jegyezte meg elgondolkozva a CIA-s.

Ross, kissé csodálkozva, a hang felé kapta a fejét, és látta, hogy az amerikai arra néz, ahonnan – sok ezer lábnyi emelkedőt maguk után hagyva – érkeztek. Amikor – két nappal előbb – Bandar-Pahlavi környékén először meglátta, akár félig mongolnak, nepálinak, vagy tibetinek is gondolhatta volna, mert az ügynök sötét hajú volt, sárgás bőrű, az ázsiaiakéra hasonlító szemekkel, és olyan öltözéket viselt, mint a hegyvidéki nomád.

– A CIA-összekötőjét Rosemontnak hívják, Vien Rosemontnak. Félig vietnami, félig amerikai – mondta az amerikai ezredes az indulást közvetlenül megelőző eligazításon. – Huszonhat éves, egy éve van Iránban, remekül beszél perzsául és törökül. Második generációs CIA-s, nyugodtan rábízhatja akár az életét is.

– Más lehetőségem nincs is. Nem gondolja, uram? – kérdezte Ross.

– Tessék? Ja, persze! Azt hiszem, igaza van. Bandar-Pahlavitól délre fog találkozni vele, a megbeszélthelyen. A part közelében maradvahajóval elmennek majdnem a szovjet határig, és csak ott szállnak partra. A maradék utat gyalog teszik meg.

– Ő lesz a vezetőnk?

– Nem, csak kísérő. Tud Mekkáról – ez a kódneve a radarállomásnak. Vezetőt neki kell szereznie, de ne aggódjon, biztos, hogy a küldetésnek ezzel a részével nem lesz semmi gond. Ha nem lesz a találkozó helyén, amikor megérkeznek, a szombat éjszakát töltsék ott! Ha hajnalra sem érkezik meg, az azt jelenti, hogy valami baja esett, maguknak pedig vissza kell fordulniuk. Oké?

– Igen. Mi igaz az azerbajdzsáni felkelésről szóló hírekből?

– Információink szerint Tebrizben és a nyugati országrészben vannak ugyan kisebb fegyveres összecsapások, de Ardabil környékén teljes a nyugalom. Rosemont biztosan többet fog tudni. Mi csak arról értesültünk, hogy a szovjetek csapatösszevonást hajtottak végre, és készek átlépni a határt, mihelyt az azerbajdzsániak elzavarják a környékről Bahtjár híveit. Minden a helyi vezetőkön múlik, többek

között Abdalláh hánon. Ha bajba kerülnek, nyugodtan forduljanak hozzám! Állandó kapcsolatban állunk vele, támogat bennünket.

– Rendben. De mi van, ha ez a pilóta, Charles Pettikin, nem lesz hajlandó elvinni bennünket?

– Beszéljék rá! A módszer nincs előírva. Az akciót a legfelsőbb szinten is jóváhagyták, maguknál és nálunk is, de írásban nincs nyoma. Jól mondom, Bob?

Az eligazításon részt vevő harmadik személy, Robert Armstrong, akivel Ross szintén akkor találkozott először, egyetértően bólintott. – Igen.

– És az irániak? Ők beleegyeztek?

– Nemzetbiztonsági kérdéstről van szó... amerikai és brit szempontból is. Őket szintén érinti, de... most mással vannak elfoglalva. Bahtjár... lehet, hogy már nem sokáig húzza.

– Ezek szerint igaz, hogy maguk csomagolnak, és kezdik felégetni maguk mögött a hidakat?

– Én ezt nem mondtam, és nem is tudok róla, százados!

– Még egy kérdés: miért nem a saját embereiket küldik?

Az ezredes helyett Robert Armstrong válaszolt: – Akik amerikai részről szóba jöhetnének, mind el vannak foglalva mással, új embereket pedig nem tudunk időben idehozni. Olyanokat semmiképp sem, akik ugyanolyan felkészültek lennének, mint maguk.

Hát, ami a kiképzésünket illeti, az tényleg nem akármilyen, gondolta Ross, és megmozgatta a nehéz hátizsáktól elmerevedett vállait. Tudunk hegyet mászni, ejtőernyővel ugrani, síelni, sőt meredek hegyoldalon szlalomozni is. Képesek vagyunk hosszú ideig víz alatt úszni, hangtalanul vagy ijesztően nagy zajjal ölni, villámgyorsan megjelenni akárhol, és fölvenni a harcot terroristákkal, mindenkivel, aki zavarni akarja a közrendet, és felrobbantani bármit földön, víz alatt és levegőben. Pizkosul szerencsés vagyok, hiszen megkaptam mindent, amire vágyom. Makkegészségesnek születtem, egyetemem végeztem, aztán jött Sandhurst, a különleges ejtőernyős kiképzés, szolgálat az SAS-nél, és a kedvenc gurkháimtól sem kellett elszakadnom. Rámosolygott két alárendeltjére, és gurkhaliul, vulgáris dialektusban obszcén

kijelentést tett, amitől azok halkán nevetni kezdtek. Aztán észrevette, hogy Vien Rosemont és a hegyi vezető is csak néz rá értetlenül, és szemmel láthatóan nagyon szeretnék tudni, miről beszéltek. – Elnézést, kegyelmes uraim! – mondta udvariasan perzsául. – Csak figyelmeztettem őket, hogy viselkedjenek rendesen.

Meshgi nem válaszolt, oldalra fordulva a sötétséget fürkészte. Rosemont lehúzta a csizmáját, és elégedetten megmasszírozta a lábát, hogy kiűzze belőle a hideget. – Azok a brit tisztek, akiket eddig ismertem – mondta –, nem úgy viselkednek a katonáikkal, mint maga. Nem olyan közvetlenül.

– Én talán szerencsésebb vagyok, mint mások. – Miközben beszélt, Ross a szeme sarkából a vezetőjüket figyelte, aki a barlang bejáratához ment, és mozdulatlanul válna hallgatózni kezdett. Az utóbbi néhány órában az öregember egyre zordabb, harapósabb kedvű lett. Meddig bízhatok meg benne, tette föl magának a kérdést, és rávillantotta a tekintetét Guengre, a hozzá közelebb ülő gurkhára. Az apró, látszólag törékeny alkatú férfi rögtön vette az üzenetet, és a kívülálló számára észrevehetetlenül gyors, apró bólintással vissza is igazolta.

– A százados közénk tartozik, uram! – mondta büszkén Rosemontnak Tenzing. – Ahogy az édesapja és a nagyapja. Ők is Sengihánok voltak.

– Az micsoda?

– Megtisztelő cím a gurkhák között – válaszolta a büszkeségét leplezve Ross. – Azt jelenti, hogy a Hegyek Ura. Katonák között van igazán jelentősége.

– Három generáció... Maga ugyanazzal foglalkozik, amivel a nagyapja. Elég ritka az ilyesmi, nem?

De mennyire, mondta volna a legszívesebben Ross, de nem válaszolt, mert utálta a személyes jellegű kérdéseket. Vien Rosemont azonban szimpatikus volt neki. A hajó időben megérkezett, biztonságosan és gyorsan haladt végig a part mentén, miközben ők a hajófenéken rejtőztek. Alkonyatkor partra szálltak, elmentek az előre megbeszélt helyre, ahol a hegyi vezető már várt rájuk. Gyorsan beértek a hegyek közé, és Rosemont egyszer sem panaszkodott, bírta az iramot. Ritkán szólalt csak meg, nem árasztotta el fölösleges, meg

nem válaszolható kérdésekkel, pedig felkészült rá, hogy ez fog történni.

Rosemont észrevette, hogy Rosznak máshol járnak a gondolatai, ezért türelmesen várt, nem zavarta. Kis idő múlva felfigyelt rá, hogy a vezetőjük úgy ment ki a barlangból, mintha indult volna valahová, de aztán meggondolta magát. Visszafordult, és fegyverét a térdén keresztbe rakva leült a bejáratnál.

– Mi történt, Meshgi? – kérdezte.

– Semmi, aga! Nyájakat hallottam a völgyben. Kecskéket és juhokat.

– Értem. – Rosemont kényelmesen hátradőlt, nekitámaszkodott a barlang falának. Szerencse, hogy ráakadtunk erre a menedékre, gondolta. Itt nyugodtan kipihenhetjük magunkat. Észrevette, hogy Ross figyel, és kis idő múlva megjegyezte: – Jó érzés, ha csapathoz tartozik az ember.

– Mi a további terv? – érdeklődött a százados.

– Ha elérjük a barlang bejáratát, átveszem a vezetést. Maga az embereivel maradjon hátra, amíg nem jelzek, hogy minden rendben! Oké?

– Ahogy akarja. Azért jobb volna, ha Tenzing őrmestert magával vinné, hogy legyen segítsége. Guenggel majd fedezzük magukat.

Némi gondolkodás után Rosemont elfogadta az ajánlatot: – Ésszerűen hangzik. Oké, őrmester?

– Igen, száhib! Kérem, egyszerű szavakkal mondja meg, mit akar tőlem. Nem beszélek igazán jól angolul.

– Dehogynem! – válaszolta Rosemont, és közben ügyelt, hogy a hangja nyugodt legyen, ne érződjön rajta az izgalom. Tudta, hogy Ross kritikus szemmel figyel, igyekszik minél pontosabb képet kialakítani magában ugyanúgy, ahogyan ő is róluk. Nagyon veszélyes volt a küldetés, túl sok forgott kockán, semhogy megbízhatatlan társakkal könnyedén neki lehetett volna vágni.

– Robbantsa fel Mekkát! – mondta az igazgató. – Kap segítőket is; nem tudjuk, mennyire jók, csak azt, hogy jobbakat pillanatnyilag nem tudunk szerezni. A vezetőjük John Ross százados, itt a fényképe. Két gurkha lesz vele. Nem tudom, beszélnek-e angolul, de nagyon ajánlották őket. Ross hivatásos tiszt. Mivel nem dolgozott még

angolokkal, fogadjon el tőlem egy tanácsot! Ne legyen túl közvetlen, ne akarjon haverkodni velük, és maradjon a magázódásnál! Személyes dolgokban piszkosul érzékenyek, úgyhogy nem árt vigyázni velük. Oké?

– Persze.

– Ha rendesen dolgozott a felderítésünk, Mekktól üresen fogják találni. A török határhoz közeli más állomásaink még működnek. Igyekszünk megtartani őket, ameddig csak lehet. Reméljük, hogy a főnökségnek sikerül megállapodásra jutnia az új teheráni vezetéssel, Bahtjarral vagy Khomeinivel, amelyik éppen felülkerekedik. De Mekka... A franc essen azokba a csirkefogókba, akik ilyen veszélyes helyzetbe hozták bennünket!

– Mennyire veszélyesbe?

– Úgy tűnik, összeszarták magukat, és elmenekültek anélkül, hogy bármit széttörtek, megsemmisítettek volna. Volt ott, maga is látta! Mekka úgy meg van tömve különböző titkos ketyerékkel, halló, látó, műholdas jeleket vevő, kódoló és dekódoló akármikkel, számítógépekkel, hogy Andropovot, a KGB főnökét az „Év emberének” választják, ha meg tudja szerezni őket. El tudja képzelni? Azok a szemetek leléptek, és mindent érintetlenül otthagytak!

– Árulás?

– Nem hiszem. Csak ostoba, vérlázító felelőtlenség. Sabalanra még kiürítési terv sem készült. Persze, más állomásokra sem. Őszintén szólva nem kizárólag az ottaniak hibája. Senki nem feltételezte közülünk, hogy a sah ilyen hamar bedobja a törülközőt, Khomeininek pedig néhány nap is elegendő ahhoz, hogy megegye Bahtjárt. Nem kaptunk semmilyen figyelmeztetést, még a SAVAK sem...

És most nekünk kell összeszednünk, pontosabban eltökítenünk a szemetet, gondolta Vien. Az órájára nézett, aztán a barlang száján keresztül ki az éjszakába, és nagyon fáradtnak érezte magát. Jobb, ha maradunk még egy félórát, döntötte el magában. Fájt a lába, a feje, de látva, hogy Ross figyel, gondolatban megjegyezte: Nem fogom elbaszni, angolkám! Kérdés, hogy ti is bírjátok-e?

– Még egy óra, aztán indulunk – mondta.

– Miért kell annyit várni?

– A holdfény addigra erősebb lesz, és könnyebben tudunk majd haladni. Időnk van. Pontosan ismerik a feladatot?

– A miénk az, hogy aláaknázzunk Mekkában mindent, amit maga megmutat, a bejárattal együtt felrobbantsuk a berendezéseket, aztán nyúlcipőt húzzunk, és meg se álljunk hazáig.

Rosemont elmosolyodott, kezdte jobban érezni magát. – Magának hol van a haza?

– Igazából nem is tudom. – Rosst váratlanul érte a kérdés. Soha nem gondolkodott még ezen, és igazából nem is az amerikaiak, inkább magának válaszolt: – Talán Skóciában, talán Nepálban. Apám és anyám Katmanduban van. Mind a ketten skótok, de 51-ben, amikor apám leszerelt, ott maradtak. Én ott is születtem, bár iskolába Skóciában jártam. – Mindkettő egyformán az otthonom, gondolta, hangosan pedig megkérdezte: – És magának?

– Washingtonban, pontosabban a virginiai Falls Churchben, ami már egybeépült Washingtonnal. Ott születtem. – Rosemont szeretett volna rágyújtani, de tudta, hogy nem lehet, mert túl veszélyes volna. – Apám a CIA-nél dolgozott. Már meghalt, de az élete utolsó néhány évét Langleyben, a központban töltötte. – Jólesett neki, hogy beszélhet. – Anyám változatlanul Falls Churchben lakik; jó pár éve nem találkoztam már vele. Maga járt már az Államokban?

– Nem. – A szél kicsit fölerősödött, befújt a sziklaüregbe, és megérezve az arcukon, mindketten felkapták a fejüket.

– Éjfél után majd alábbhagy – jelentette ki magabiztosan Rosemont.

Ross észrevette, hogy a vezetőjük ismét testhelyzetet változtat, és felötlött benne, vajon nem menekülésre készül-e. – Dolgozott már vele? – kérdezte Rosemonttól, csak a tekintetével jelezve, hogy kire gondol.

– Persze. Tavaly végigjártam vele a hegyeket – egy hónapot töltöttem ezen a vidéken. Rutinmunka volt. A másik oldalról sokan próbálnak beszivárogni ide, mi meg igyekszünk szemmel tartani őket, ahogy ők is minket. – Rosemont a hegyi vezetőre pillantott. – Meshgi rendes ember. A kurdok nem szeretik az irániakat, az irakiakat, meg a határon túli haverjainkat sem. Persze, igaza van, hogy megkérdezte.

Ross hirtelen gurkhalira váltott, és odaszólt az őrmesterének: – Tenzing, tartsd nyitva a szemed, és ügyelj a vezetőre! Majd később eszel. – A parancsot meghallva Tenzing rögtön felállt, kilépett az üregből, és eltűnt az éjszakában. – Kiküldtem örködni – magyarázta meg Ross a történeteket a CIA-snek.

– Rendben. – Rosemont alaposan figyelte őket menetelés közben, és nagyon mély benyomást tett rá a három ember tökéletes összeszokottsága. Anélkül, hogy egyetlen szó is elhangzott volna közöttük, állandóan váltogatták egymást az élen, egyikük mindig biztosította oldalról a többieket, mindegyik pontosan tudta, mit kell tennie, még a gondolatát is kitalálta a másik kettőnek, és a fegyvereik állandóan ki voltak biztosítva. – Nem veszélyes ez? – kérdezte egyszer, még az út elején.

– De igen, Mr. Rosemont, feltéve, hogy az ember nem tudja, mit csinál – válaszolta a brit anélkül, hogy kihívásnak akár nyoma is lett volna a hangjában. – Amikor minden fa és szikla mögött, bármelyik útkanyarban ellenség rejtőzhet, az ilyen apróság is eldöntheti, hogy életben marad-e az ember vagy meghal.

Eszébe jutott az is, ahogy a százados természetesen hangon közölte vele: „Mindent megteszünk azért, hogy segítsük és épségben befejezhesse, amit elkezdett.” Szerette volna tudni, sikerül-e egyáltalán bejutniuk a létesítménybe, és ha igen, kijönnek-e onnan. Mekkát majdnem egy hete otthagyták már a kezelői, az őrség is távozott, és fogalma sem volt róla senkinek, hogy milyen állapotban találják épségben, felforgatva, vagy éppen az ellenség kezén. – Tudja, hogy ez az egész vállalkozás örültség?

– Nem a mi dolgunk, hogy megítéljük.

– Hát persze! A miénk csak az, hogy végrehajtsuk a parancsot, és beledögöljünk, ha kell. Azért ez szar dolog!

– Ha megnyugtatja, szerintem is szar.

Ekkor nevettek először együtt, és utána Rosemont sokkal jobban érezte magát. – Hallgasson ide! Korábban nem mondtam, de örülök, hogy együtt lehetek magukkal.

– Mi is, hm, örülünk, hogy itt vagyunk – válaszolta Ross, megpróbálva eltitkolni a szemtől szembeni dicséret kiváltotta zavarát. – Aga! – szólt oda perzsául a vezetőjüknek. – Jöjjön, ossza meg velünk az ételünket!

– Köszönöm, aga, nem vagyok éhes – felelte az öregember anélkül, hogy elmozdult volna a kis barlang bejáratától.

Rosemont visszahúzta a csizmáját. – Sok különleges egységük van Iránban? – kérdezte.

– Nem. Úgy fél tucat. Kiképzőknek jöttünk. Maga szerint Bahtjár talpon tud maradni? – A százados marhahúskonzerveket vett elő a csomagjából.

– Nem. A hegyi törzsek között az a hír járja, hogy egy héten belül végképp megbukik, sőt az is lehet, hogy megölik.

Ross halkán fütytyentett egyet. – Ennyire rossz a helyzet?

– Még ennél is rosszabb. Azt mondják, Azerbajdzsán még az idén szovjet protektorátussá válik.

– A fenébe!

– Igen. Előre, persze, sosem lehet tudni; mindig történhetnek váratlan fordulatok. – Vien enyhén elmosolyodott. – Ettől olyan izgalmas az élet.

Ross odanyújtotta neki a kulacsát. – A legjobb iráni zügópálinka, amit a piacon kapni lehet.

Az amerikai enyhe kis grimaszt vágott, óvatosan belekortyolt az italba, és mihelyt az ízét megérezte, az arca rögtön földerült. – Jézusom! Igazi skót whisky! – Már készült rá, hogy igyon belőle egy rendeset, de Ross résen volt, és visszavette tőle a kulacsot.

– Csak lassan! Sajnos, nincs több. Ez a vésztartalék, aga!

Rosemont nem haragudott meg, sőt jókedvűen elvigyorodott. Gyorsan ettek; a barlang barátságos volt, és biztonságban is érezték magukat. – Járt Vietnamban? – érdeklődött Rosemont, mert kedve támadt beszélgetni, és úgy érezte, hogy a körülmények is megfelelőek hozzá.

– Nem. Soha. Egyszer majdnem eljutottam oda, amikor apámmal Hongkongba utaztunk, de aztán Saigon helyett Bangkokba irányították a gépünket.

– Gurkhákkal mentek?

– Nem. Van ugyan egy zászlóaljunk Hongkongban, de ez már jó régen történt. Én akkor... – Ross kis időre elgondolkodott – hét vagy nyolcéves lehettem. Apámnak volt egy távoli rokona Hongkongban...

Dunross! Igen, így hívták, és valami nagy klánösszejevetelt tartottak. Alig emlékszem valamire Hongkongból. Leginkább annak a leprásnak a képe maradt meg bennem, aki a kompikötő környékén tanyázott. Rendszerint csak hevert az utcán. Mindennap... majdnem mindennap mellette kellett elmennem.

– Az én öregem 63-ban Vietnamban szolgált – mesélte büszkén Vien. – A cég, a CIA kirendeltség-vezetőjének a helyettese volt. – Fölvett a földről egy kavicsot, és szórakozottan dobálni kezdte. Tudta, hogy félig vietnami vagyok?

– Igen, mondták.

– Mit meséltek még rólam?

– Csak annyit, hogy nyugodtan magára bízhatom az életemet.

– Bízunk benne, hogy nem tévedtek! – válaszolta halvány félmosollyal a szája szögletében Rosemont, majd komoly arccal többször is kipróbálta, hogy hibátlanul működik-e M-16-osának a závarzata. – Mindig szerettem volna eljutni Vietnamba – mondta hosszabb szünet után. – Apám, az igazi apám vietnami volt, ültetvényes, de megölték, mielőtt én megszülettem volna. Abban az időben, amikor még a franciáké volt Indokína. A Vietkong kapta el Dien Bien Phu közelében. Anyám... – Szomorúsága szempillantás alatt lefoszlott róla, és szélesen elmosolyodott. – Anyám a legigazibb amerikai, akár egy Big Mac, és amikor újból férjhez ment, kikapta az egyik legistenibb pasast. Az igazi apám sem szerethetett volna jobban...

A mondat megszakadt, mert Gueng éles kattanással csőre töltötte a karabélyát. – Száhib! – Ross és Rosemont is a fegyveréért kapott, de miután a szél fütyüléséhez hasonlító, halk hangot meghallotta, a százados és Gueng megnyugodott. – Tenzing az.

A jelzést leszámítva az őrmester ugyanolyan hangtalanul tért vissza, ahogy elment, az arca azonban gondterhelt volt. – Sok teherautót láttam lent az úton, száhib...

– Angolul, Tenzing! – figyelmeztette Ross.

– Igenis, száhib! – Sok teherautót láttam – tizenegyet. Menetoszlopban vonulnak lent, a völgy alján...

Az aggasztó hír hallatán Rosemont jó nagyot káromkodott. – Az az út pontosan Mekkához vezet! Milyen messze voltak?

Az apró termetű katona vállat vont. – A völgy fenekén. Átmentem a gerinc másik oldalára, és találtam egy... – gurkhali szót használt, aminek Ross mondta meg az angol megfelelőjét – megfigyelőpontot. A völgyben úgy kanyarog az út, mint a kígyó, ha fölfelé megy. Ha a kígyó vége a völgyben van, a feje pedig ott, ahol az út véget ér, akkor négy teherautó volt még a farka vége mögött.

Rosemont még cifrábbat káromkodott. – Legfeljebb egy óra! Jobb, ha... – Nem fejezte be a mondatot, mert váratlanul dulakodás zaja hallatszott, és amikor a sziklaüreg bejárata felé kapták a fejüket, azt látták, hogy a vezetőjük pánikszerűen elrohan, Gueng pedig utánavevi magát.

– Mi az ördög...

– Mindegy, miért, a lényeg az, hogy menekül – vágott a CIA-s szavába Ross. – Felejtse el! Egy óra haladékkal számolva maradt még esélyünk?

– Persze! Nem is kevés. – Villámgyorsan összekapkodták a felszerelésüket, és ezúttal már Rosemont is elővette könnyű géppisztolyát. – Mi lesz Guenggel?

– Ne törődjön vele! Utol fog érni bennünket.

– Lerövidítjük az utat, és nyílegyenesen Mekkához megyünk. Én megyek be először, és ha azt halljak, hogy baj van, maguk abban a pillanatban visszavonulnak.

A hideg szinte kitapintható falként állt eléjük, amit külön le kellett győzniük. Rosemont vezette a csapatot, szerencsére a hó sem volt túl mély, a holdfény pedig kifejezetten segítette őket. Hegymászáshoz készült csizmáik jól tapadtak a néhol erősen síkos talajhoz, megtartották őket a veszélyes emelkedőkön is. Hamar túljutottak a hegygerincen, és lépteiket megszorozva, sebes iramban ereszkedtek le a túloldalon, ahol a hó még jobban csúszott, a hegyoldal szinte teljesen csupasz volt, és mindössze néhány, a hóból küszködve kiágaskodó, csenevész bokor nyújtott némi támaszt. Már látták a hegy belsejébe vájt létesítmény bejáratát, és az egyenesen hozzá vezető, járművek kerekeitől kásás hóval borított utat.

– Lehet, hogy mi magunk csaltuk ide őket, a nyomunkban indultak el – jegyezte meg Rosemont, nem kis erőfeszítés árán tudva csak leplezni a nyugtalanságát. – Valaki megláthatta a nyomunkat. – Intett a többieknek, hogy várjanak, aztán előrelendült, és a föld alatti

állomás bejárata felé futott. Tenzing követte, és bár cikcakkban haladt, és futás közben a talaj legkisebb egyenetlenségét is felhasználta arra, hogy fedezze magát, sikerült lépést tartania a CIA-ügynökkel.

Előbb Rosemont, majd az őrmester alakja is beleolvadt a sötétbe, és miután eltűntek a szeme elől, a százados nyugtalansága egyre erősödött. Nem látta a kanyargó, meredeken lefelé ereszkedő út végét, és az erős holdfény, ahelyett, hogy segített volna, csak baljóslatúbbá festette az előtte elterülő völgyet. Magányosnak érezte magát, már-már olyannak, mintha lemeztelenítették volna. Utálta a tétlen várakozást, félelemnek ugyanakkor nyoma sem volt benne. – Amíg gurkhákkal vagy, mindig marad esélyed, fiam – mondta egyszer az apja. – Ha vigyázol rájuk, ők is vigyázni fognak rád. És soha ne felejtse el, hogy ha szerencséd van, egyszer még Sengihán is lehetsz! – Önkéntelenül is – nagyon büszkén – elmosolyodott. A nem hivatalos, megtisztelő címet nagyon ritkán ítelték oda bárkinek; csak azok nyerhették el, akik dicsőséget szereztek egy alakulatnak, egyedül megmásztak egy magas, a nepáliak által is tekintélyesként számon tartott hegycsúcsot, mesterien tudták kezelni a *kukrit*, és megmentették egy, szintén a Nagy Rádzsa, vagyis a brit uralkodó szolgálatában álló gurkha életét. A nagyapja, Kirk Ross százados, a Katonai Érdemkereszt kitüntetéttje, aki 1915-ben, a Somme melletti csatában halt hősi halált, posztumusz kapta meg a sokak által csak áhított elismerést. Az apja, Gavin Ross alezredes, 1943-ban, Burmában érdemelte ki, még azelőtt, hogy feljebbvalói odaítélték volna neki a Kiemelkedő Szolgálatért érdemérmét. És én, kérdezte magától a százados. A hegycsúcson már túl vagyok, megmásztam a K4-et, de egyelőre ennyi. A többi érdem egyelőre várat magára. Nyugalom, bőven van még időm...

Kifinomult érzékei hibátlanul működtek, és az alig észrevehető neszt hallva villámgyorsan elő is rántotta a *kukriját*, aztán megnyugodott, látva, hogy csak Gueng érkezett meg. – Nem elég gyors, száhib! – súgta neki boldogan, bár a sietéstől erősen lihegve. – Ha ellenség lennék, meglephettem volna. – Fölemelte a levágott fejet, és elégedetten elmosolyodott. – Ajándékot hoztam.

Ross most találkozott először szemtől szembe a hallomásból már ismert trófeával. A hegyi vezető szemei még nyitva voltak, arcvonásaira ráfagyott a rémület. Gueng ölte meg, de a parancsot én

adtam ki, gondolta, és kis híján rosszul lett. Nem lehetséges, hogy csupán rémült öregember volt, aki szeretett volna minél előbb kikeveredni a bajból? És ha nem? Ha kém volt, vagy áruló, aki azért rohant el, hogy minél előbb feladjon bennünket az ellenségnek?

– Mi a baj, száhib? – kérdezte Gueng az aggodalomtól ezer ráncba szaladó homlokkal.

– Semmi. Rakd le!

A gurkha félredobta a fejet, és az gurult néhány méternyit, mielőtt megállt volna a hóban. – Átkutattam, és ezt találtam nála, száhib! Gueng odanyújtotta a századosnak az amulettet. – A nyakában viselte, ez pedig – apró, bőrszíjas zacskót adott át – rá volt kötve a golyóira.

Az amulett értéktelen, kék színű kő volt, amelyet a hegyvidék lakói az ártó szellemek elleni védekezésésként viseltek, a zacskó viszont műanyag tokba bújtatott, kis kártyát rejtett. Mihelyt meglátta, Rosznak egy pillanatra kihagyott a szívverése, ám nem ért rá foglalkozni vele, mert a szél hangja hirtelen megváltozott, és ők már rohantak is a barlang bejáratához, gondolkodás nélkül engedelmeskedve Tenzingnek, aki azt jelezte nekik, hogy siessenek. Odaérve áthatolhatatlan sötétségbe kerültek egy pillanatra, de aztán fény villant – elemlámpától származott, amelynek az üvegét részben letakarták.

– Ide, százados! – Bár Rosemont halkán beszélt, a szavai erősen visszhangoztak. – Erre! – Beljebb vezette őket a barlangba, és amikor már biztos volt abban, hogy nem láthatják meg őket kívülről, felkattintottá az elemlámpáját. Körbevilágított vele a sziklafalakon, hogy lássák, pontosan hol is vannak, és tájékozódni tudjanak. – Használják nyugodtan az elemlámpájukat! – A barlang hatalmas volt, sok folyosó ágazott szét belőle – egyesek természetes eredetűek voltak, másokat viszont emberkéz vájt a kőbe –, és a kupola legalább ötvenlábnyira lehetett a fejük fölött. – Ez az érkezési csarnok – magyarázta. Körbefordult, és amikor megtalálta a keresett folyosót, úgy világított be, hogy a többiek is lássák a végében a félig nyitott, vastag acélajtót. – Zárva kellene lennie – magyarázta. – Nem tudom, hogy így felejtették-e, vagy csapda, de oda kell mennünk.

Ross intett Tenzingnek. A *kukri* villámgyorsan előröppent a tokjából, az őrmester egy pillanat alatt eltűnt odabenn, a százados és

Gueng pedig automatikusan védekező állásba helyezkedett. Ki ellen, kérdezte némán Ross. Nem ismerte az ellenséget, és ettől csapdába esve érezte magát. Az alagutak bármelyikében akár ötven ember is elrejtőzhetett, hogy kivárja a kedvező alkalmat, amikor le tud csapni rájuk.

A másodpercek lassan peregtek. Amikor hosszas várakozás után végre újból felhangzott a süvítő, széke emlékeztető hang, Ross nekilendült, vele Gueng és Rosemont is. A CIA-ügynök futás közben a szeme sarkából látta, hogy Tenzing oldalt meglapulva úgy helyezkedett el, hogy őket fedezni tudja. Kinyitotta az ajtót, felgyújtotta a villanyt, és a fény olyan váratlanul érte a többieket, hogy pillanatra még a lélegzetük is elállt.

– Hála istennek! – szólt megkönnyebbülve Rosemont. – A főnökség azzal biztatott, hogy ha még működnek a generátorok, akkor legalább látjuk is, amit csinálunk. Az ajtó tökéletesen zár, nem enged át egy fénysugarat sem. – Behúzta maguk mögött, a vastag reteszeket eltolva rögzítette az ajtót, és visszaakasztotta az övére az elemlámpáját.

Az előzőnél jóval kisebb barlangban voltak, amin tisztán látszottak az emberi beavatkozás nyomai – a padlóját vízszintesre egyengették, szőnyeget terítettek rá, és a falai is simábbak voltak, mint a nagy csarnoké. Egyfajta előszoba volt íróasztalokkal, telefonokkal és rengeteg elhajigált szeméttel. – Igencsak siethettek a fiúk. Nem sok időt pazaroltak rá, hogy rendet rakjanak maguk után – jegyezte meg keserűen Rosemont. A termen átvágva egy alagútba lépett, végigvezette rajta a többieket, át egy másik helyiségbe, ahol még több volt az íróasztal, és néhány radarernyőt, valamint szürke és zöld telefont is láttak.

– A szürkék a belső vonalra vannak kapcsolva, a zöldek pedig a hegyszirti adótoronnyal összekötve. A jeleket műhold továbbítja a teheráni telefonközpontba a nagykövetségen, és jó néhány egyéb, szigorúan titkos helyre. – Rosemont fölemelte az egyik kagylót, de a készülék süket volt. – A távközlésiek talán mégsem feledkeztek meg a kötelességükről. – A szoba túlsó végében szintén alagút látszott. – Ennek a szekciónak a generátorterméhez vezet – mutatta a CIA-s. – Ezt a részt kell felrobbantanunk. A lakóterület, a konyhák, tárgyalók, javítóműhelyek, minden, ami nem igazán érdekes, az érkezési

csarnok másik oldalán van. Körülbelül nyolcvan ember dolgozott itt megállás nélkül, napi huszonnégy órában.

– Van más kijárat is, vagy csak az, amelyiken jöttünk? – érdeklődött Ross, akiben közben tovább erősödött a bezártság érzése.

– Hát persze! Fent a hegytető közelében. Azon fogunk kimenni.

Rosemont elindult a durván kőbe vájt, a barlang teteje felé vezető lépcsőkön, és hamarosan pihenőhöz ért, ahol ajtó volt, és rajta felirat: BIZTONSÁGI TERÜLET – BELÉPÉS CSAK KÜLÖNLEGES ENGEDÉLLEL. – A francba! – morogta dühösen, amikor látta, hogy ezt az ajtót is nyitva felejtették. A mögötte lévő helyiséget még gondosabban alakították ki, mint az előzőt: a padlója teljesen sima volt, a falait fehérre festették. Több tucat számítógép, radarernyő, elektronikus berendezés volt benne. Sok asztal, szék, telefon, és nemcsak szürke és zöld készülékek, hanem a középső asztalon két piros is.

– Ezek mire valók?

– Katonai műholdon keresztül közvetlenül Langleyvel vannak összekötve. – Rosemont fölemelte az egyik kagylót, de a telefon süket volt. Kipróbált egy másikat – az is. Előhúzott a zsebéből egy papírt, belenézett, majd az irányító pulthoz lépve felkattintott néhány kapcsolót. Halk zúgás töltötte be rögtön a helyiséget, számítógépek kezdtek működni, és három radarernyő is életre kelt. – Gazemberek! Csirkefogók! Hogy hagyhatták így itt ezeket? – Négy, egymás mellett sorakozó számítógépre bökött. – Robbantsák fel őket! Azok a legfontosabbak.

– Gueng!

– Igenis, száhib! – A gurkha lekapta a hátáról a csomagját, és kezdte kiszedegetni a kisebb csomagokra szétszított plasztik robbanószert és a detonátorokat.

– Félórás késleltetés? – kérdezte Rosemont.

– Igen. Annyi elég lesz. – Ross az egyik radarernyőt nézte, amin a körbeforgó fényes sugár jókora területet rajzolt ki. Északon tisztán látni lehetett a Kaukázus hegyvonulatának nagyobbik részét, az egész Kaszpi-tengert, keleten pedig a Fekete-tengerből is feltűnt egy kis darab. – Szép nagy területet figyeltek – állapította meg elismeréssel.

Rosemont a radar kezelőszervéhez lépett, és igazított rajta valamit.

Az eredménytől Rosznak pillanatra még a lélegzete is elállt. – Most már értem, miért vagyunk itt – mondta, amikor végre levette a tekintetét a radarernyőről.

– És ez csak egy része a létesítménynek.

– Jézusom! Akkor jobb, ha sietünk! Mi lesz a barlang bejáratával?

– Nincs elég időnk, hogy igazán alapos munkát végezzünk, és ami az ajtón kívül van, az nem olyan fontos. Berobbantjuk az alagutat, aztán a vészkijáraton át távozzunk.

– Az merre van?

Az amerikai egy ajtóhoz lépett, és mert zárva találta, kulcsosomót vett elő, sietve kiválasztotta a megfelelő kulcsot, és kinyitotta. Az ajtó mögött keskeny csigalépcső kanyargott fölfelé a szűk, sziklába várt járatban. – A hegyszirtre vezet – mondta.

– Tenzing! Ellenőrizd, hogy tiszta-e a levegő! – A parancsot meghallva a gurkha azonnal elindult fölfelé a lépcsőn. – És most?

– A rejtjelező szobával és a széfekkel kezdjük, utána jön a kommunikációs központ, és végül a generátorszoba. Rendben?

– Igen. – Rosznak egyre jobban tetszett az amerikai határozottsága, szakértelme. – Előbb azonban jobb volna, ha megnézné ezt. Elővette a kis műanyag tokba bújtatott lapot. – Gueng találta a vezetőknel. A heréire kötve viselte.

Rosemont arcából kifutott a vér. A lapon ujjlenyomat látszott, rövid, cirill betűs szöveg és aláírás. – Igazolvány! – kiáltott fel dühösen. – Komcsi igazolvány!

Az indulatkitörésre Gueng közelebb lépett. – Így gondoltam én is. Pontosan mi áll rajta?

– Nem tudom elolvasni, nem tudok oroszul, de a fejemet teszem rá, hogy valamifajta határátlépő. – Rosemontnak görcsbe rándult a gyomra, miközben arra gondolt, hány napot és éjszakát töltött együtt az öreggel, járva vele a magasba nyúló negyeket. Mellette aludt, és tökéletes biztonságban érezte vele magát, pedig az ellenség minden lépéséről tudott. A megdöbbenéstől tompán megcsóválta a fejét. – Meshgi évek óta dolgozott nekünk. Ali ibn Haszán Karakóz csapatához tartozott – Ali gerillavezér, egyike a legjobb kapcsolatainknak a hegyek között. Remek harcos, északon egészen Bakuig elér a keze. Jézusom! Lehet, hogy őt is elárulták! – Az ügynök

újából az igazolványra nézett, és megcsóválta a fejét. – Egyszerűen nem értem.

– Azt hiszem, én igen. Csapdába akartak csalni bennünket – válaszolta Ross. – A konvoj is annak a része lehet, nyilván csomó katona van azokon a teherautókon. Jobb, ha sietünk!

Rosemont egyetértően bólintott, elszántan próbálta legyűrni hirtelen támadt félelmét, és ebben komoly segítségére volt a másik férfi nyugalma. – Igaza van – mondta. Megpróbálta kinyitni az ajtót a kis beszögellésben, de az is zárva volt. Miközben kikereste a csomóból a megfelelő kulcsot, zavartan mentegetőzni kezdett: – Elnézéssel tartozom magunknak. Nem tudom, hogyan néztük... néztem el a dolgot, hogy tudott átjutni az a csirkefogó a biztonsági ellenőrzésen, de megtette. Valószínűleg igaza van, százados, csapdába kerültünk. Tudom, hogy ez nem sokat segít, de sajnálom.

– Segít – válaszolta mosolyogva Ross, és ettől egy csapásra mindkettőjükben megszűnt a hirtelen támadt félelem. – Maradjunk abban, hogy segít! Oké?

– Oké. Köszönöm. Gueng megölte?

– Igen. – Ross arca hirtelen elkomorult. – Elhozta nekem a fejét. Rendszerint csak a fület szokták levágni, nem az egész fejet.

– Jézusom! Régen van velük?

– A gurkhákkal? Négy éve.

A kulcs simán belecsúszott a zárba, és könnyedén nyitotta is. A rejtjelező szoba tiszta, pedánsan rendes volt. Telexgépek, nyomtatók, másolók voltak benne, és kissé távolabb furcsa klaviatúrájú berendezés. – Az a dekóder – nem lehetne annyit kérni az ellenségtől, hogy meg ne adja érte. – A berendezés mellett az asztalon tollak és műanyag borítójú spirálfüzetek sorakoztak.

Rosemont fölemelt közülük egyet, és belelapozott. – Te jóságos isten! – Kódfüzetek voltak, és mindegyiknek a tetején ott szerepelt a jelzés: MEKKA – EGYETLEN PÉLDÁNY. – Még jó, hogy legalább a vezérkódot a páncélszekrénybe zárták. – A falba épített, kombinációs zárral ellátott széfhez ment, és miután elolvasta a magával hozott papírról, beütötte a számokat. A zöld jelzőfény azonban nem gyulladt ki. – Lehet, hogy elnéztem egy számot. Felolvasná őket sorban?

– Persze. – Mialatt Ross a hosszú számsort olvasta, Tenzing lépett hangtalanul a helyiségbe. Egyikük sem vette észre, amikor érkezett, de aztán megéreztek a jelenlétét, és riadtan megpördültek.

A gurkha nem bánta ingerült szemrehányásaikat, és bár az arcáról nem lehetett leolvasni, igen elégedett volt, hogy sikerült meglepnie őket. Hát nem arra kérte a Sengihán, hogy tanítsa meg mindenre a fiát, érje el, hogy mestere legyen az észrevétlen lopakodásnak és a villámgyors, hangtalan ölesnek? És nem megesküdtött rá, hogy óvni fogja, és a mestere lesz? – De Tenzing, az isten szerelmére, meg ne tudja a fiam, hogy én kértelek rá! Maradjon ez titok! – Hetek óta nem lehetett meglepni a száhibot, de ma éjjel Guengnek és nekem is sikerült, állapította meg magában örömmel. Jobb, ha mi tesszük, mintha az ellenség – azok pedig rengetegen vannak, úgy vesznek körbe bennünket, mint méhek a királynőjüket.

– Hetvenöt lépcsőfok vezet fel egy vasajtóhoz – jelentette az őrmester fegyelmezett, katonás hangon. – Az ajtó berozsdásodott ugyan, de kifeszítettem. Sziklaüreg van mögötte, azon túl pedig már csak az éjszaka. Jó menekülési útvonal, száhib! Az nem jó, hogy láttam onnan a konvoj elejét. – Kis szünetet tartva gondosan mérlegelt, nem akart tévedni. – Talán félóra maradt.

– Menj vissza az első ajtóhoz! Ne nyúlj hozzá, ezen az oldalán helyezd el a tölteteket! Húszperces gyújtózsínórt használj, és szólj Guengnek, hogy ő is!

– Értettem, száhib!

Amikor megfordult, Ross látta, hogy Rosemont homlokán verejték csillog. – Folytathatjuk?

– Igen. 103-nál tartottunk.

– Az utolsó két szám 660 és 31. – Miután az amerikai ezeket is beütötte, a vezérlő panelen villogni kezdett a retesz visszahúzódását jelző, zöld fény. Rosemont már nyúlt is a fogantyúért, hogy kinyissa az ajtót, de Ross megállította: – Várjon! – Letörölte arcáról az izzadságot, közben a tenyere alatt élesen sercegett szőke borostája. – Gondolom, arról szó sem lehet, hogy töltetet raktak belé, és nyitásra robban.

Rosemont tágra nyílt szemmel nézett előbb rá, aztán a páncélszekrényre. – De igen. Nagyon is könnyen!

– Akkor jobb, ha felrobbantjuk, és nem kockáztatunk!

– Muszáj belenézni. Ellenőrizni kell, hogy benne van-e az állomás vezérlője. Az, és a dekóder a legfontosabb. – Az amerikai tekintete újból a villogó, zöld lámpáskára szegeződött. – Menjen vissza a másik szobába, keressenek fedezéket Guenggel, és kiáltsanak, ha felkészültek! Ez... az én dobásom.

Ross pillanatra elbizonytalanodott ugyan, de aztán bólintott, és a két, robbanószerrel és detonátorokkal teli csomagért nyúlt. – Hol van a kommunikációs szoba?

– Egy ajtóval arrébb.

– A generátorterem fontos?

– Nem. Csak ez, a dekóder, és az a négy számítógép, amit mutattam. Bár nem bánnám, ha ebből az egész szintből semmi nem maradna. – Rosemont megvárta, hogy Ross távozzon, aztán visszafordult a páncélszekrényhez, és közben a mellkasában furcsa, kellemetlen szorítást érzett. Rohadt Meshgi, átkozódott magában. Tűzbe raktam volna érte a kezemet. De nemcsak én, mindenki, Ali Karakóz is! – Felkészültek?! – kiáltotta idegesen, türelmetlenül.

– Várjon!

Rosemont gyomra újból görcsbe rándult, mert Ross megint ott volt, közvetlenül a háta mögött, pedig nem is hallotta, amikor visszatért. A kezében hosszú, vékony és erős, hegymászáshoz való nejlonkötelet tartott, és sietve ráhurkolta a széfajtó fogantyújára. – Fordítsa el, amikor szólok, de ne nyissa ki az ajtót! Kívülről rántjuk meg. – Mihelyt az utasítást kiadta, Ross egyből indult is. – Most!

Rosemont mély lélegzetet vett, hogy megfékezze heves szívdobogását, aztán a „Nyitva” jelzésre állította a tárcsát, és lélekszakadva átrohant a másik barlangba, a szorosán a fal mellett álló Rosshoz.

– Elküldtem Guenget, hogy szóljon Tenzingnek – mondta a százados. – Felkészült?

– Igen.

Ross meghúzta a zsinórt, hogy feszessé váljon, aztán rántott egyet rajta, de hiába, nem mozdult. Újból megrántotta, és akkor már sikerült körülbelül egy lábnyit visszahúznia belőle, ám a zsinór ismét megállt, és semmi nem történt. Síri csönd volt a helyiségben, az

izgalomtól mindkettőjükéről patakokban ömlött az izzadság. – Na jó – mondta még kis várakozás után Ross. – Jobb félni, mint megijed... – Robbanás zaja vágta el a mondat végét. Por és sebesen repülő fémszilánkok zúdultak át a másik helyiségből, a hirtelen megnövekvő légnyomás pedig összepréselte a mellkasukat, és felborított néhány széket és asztalt. A radarernyők vadul villózni kezdtek, aztán kialudtak, az egyik piros telefon átröpült a szoba másik felébe, és nekivágódott egy számítógép fémdobozának. A por csak fokozatosan ülepedett le, miközben ők a tüdejüket is majdnem kiköhögték a hirtelen támadt sötétségben.

Rosemont tért magához elsőként, és az övéen függő elemlámpáért kapott.

– Száhib?! – kiáltotta aggódva a felkattintott elemlámpával a helyiségbe rontó Tenzing. Gueng is ott volt, szorosán a nyomában.

– Jól... vagyok. Semmi baj – válaszolta még mindig hevesen köhögve Ross. Tenzing az összetört bútorok között talált rá; keskeny vércsík futott ugyan végig az arcán, de a sérülés nem volt komoly, csupán üvegcserep okozta karcolás. – Hála legyen az isteneknek! – motyogta a gurkha, és talpra segítette a parancsnokát.

– Jóságos isten! – Ross körbehordozta tekintetét a félig romhalmazzá változott helyiségen, majd Rosemont után ment, aki már a rejtjelező szoba ajtajában állt. A széf eltűnt, véle a dekóder, a kézikönyvek, a telefonok is, és a sziklában nagy, frissen keletkezett üreg tátongott. Az elektronikus berendezésekre ráismerni sem lehetett, elgörbült, behorpadt fémdobozok és drótok kusza halmaza maradt csak utánuk. A helyiségben több helyen lángok lobbantak fel.

– Jézusom! – nyögött fel halkán a százados. Csak arra tudott gondolni, hogy ilyen közel talán még soha nem járt a halálhoz, és egy hang szinte üvöltve követelte benne: Fuss, menekülj, amíg tudsz...

– Magasságos isten!

Rosemont szeretett volna még valamit mondani, de nem jött ki hang a torkán. Rogyadozó lábakkal az egyik sarokba vánszorgott, és összegörnyedt, mert hirtelen heves hányingere támadt.

– Jobban tesszük, ha... – Rosznak nehezebbre esett a beszéd, a füle még mindig csöngött az erős robajtól, a feje fájt, vérebe vadul áramlott az adrenalin, és komoly erőfeszítésébe került, hogy legyőzze menekülési vágyát. – Tenzing! Kész... készen vagy?

– Még két perc, száhib! – válaszolta az őrmester, és egyből rohant is, hogy befejezze, amit elkezdett.

– Gueng?

– Igenis, száhib! Nekem sem kell több két percnél – válaszolta a másik gurkha, és elfutott.

Miután emberei távoztak, Ross ugyanúgy öklendezni kezdett, mint Rosemont, és attól valamelyest megkönnyebbült. Idegesen matató ujjai rátaláltak a kulacsára, alaposan meghúzta, aztán odavánszorgott az amerikaihoz, és őt is megkínálta. – Tessék! – Kivárta, amíg ivott, aztán megkérdezte: – Jól van?

– Igen. Persze! – Rosemont változatlanul érzett ugyan szédülést, de az agya már kitisztult. Hogy szabaduljon a szájában összegyülemelő, kellemetlen ízű nyáltól, köpött egyet a romhalmaz közepébe. Már mindenütt kis tüzek égtek körülöttük, vadul ugráló árnyékokat vetve a falakra. Az amerikai jóleső érzéssel újból meghúzta a kulacsot, aztán megjegyezte: – Semmi nem ér annyit, mint az igazi scotch. – Harmadszor is szájához érintette a kulacsot. – Jobb, ha minél előbb eltűnünk innen!

Elemlámpáik fényénél gyorsan átkutatták a romokat, megkeresték közülük a legfontosabb berendezésnek számító dekóder maradványait, átvitték őket a szomszédos helyiségbe, és odarakták a sarokban álló számítógépek alá helyezett robbanótöltet mellé, hogy végképp megsemmisüljenek. – Amit nem értek – mondta közben az amerikai –, hogy miért nem robbant fel minden. Annyi robbanóanyag van itt, hogy akár egyenesen a mennybe is szállhattunk volna.

– ...amikor elküldtem Guenget, szóltam neki, hogy helyezze biztonságba a tölteteket és a detonátorokat.

– Maga mindig mindenre gondol?

– Szakmai ártalom – válaszolta mosolyogva Ross. – Nekilátunk?

Hamar elhelyezték a tölteteket, és miután végeztek, Rosemont az órájára pillantott. – Nyolc perc maradt a robbanásig. A generátortermet békén hagyjuk. Igazából nem fontos.

– Rendben. Vezess, Tenzing!

Felfutottak a lépcsőn, az ajtó csikorogva nyílt ki előttük, és miután a barlangba jutottak, Ross vette át a vezetést. Az üreg szájához

óvakodva kikémlelt az éjszakába – a hold még mindig magasan járt, és három-négyszáz lábnyira jól látta a gerinc felé kanyargó utat. – Merre, Vien? – kérdezte, alaposan meglepve az amerikai a szokatlanul közvetlen megszólítással.

– Fölfelé – válaszolta Rosemont, és megpróbálta titkolni az örömét. – Átmászunk a gerincen, és ha azt látjuk, hogy üldöznek bennünket, akkor Tebriz felé megyünk, nem a tengerpart irányába. Ha nincsenek a nyomunkban katonák, akkor teszünk egy kört, és arra indulunk, amerről jöttünk.

Tenzing vágott az éke. Úgy mozgott, olyan fürgén és magabiztosan, mint a hegyi kecske, de visszafogta magát, mert tudta, hogy a nyomában haladó két férfi még mindig érzi a robbanás hatását. A kaptató meredek volt ugyan, de nem túl nehéz. Vékony hó borította csupán, és nem hátráltatta őket a mozgásban. Alig indultak el, amikor a talaj megremegett a talpuk alatt, és a vastag sziklarétegen át hallották az első robbanás halk moraját, amit további remegések és távolinak tűnő morajlások követtek.

Mindjárt vége, gondolta Ross, és örült a tüzelő homlokát kellemesen hűsítő hidegnek. Az utolsó detonáció, ami a kommunikációs teremben történt, ahol az összes maradék robbanószerületet hagyták, sokkal nagyobb volt, mint az előzők, és alaposan meg is rengette lábuk alatt a talajt. Jobbra tőlük a hegyoldalból is kivált egy darab, és sűrű füst ömlött a szabadba a robbanás ütötte lyukon.

- A mindentit! – morogta Ross.
- Nyilván szellőzőkürtő volt ott.
- Száhib! Nézze!

A konvoj élén haladó teherautó megállt a barlangrendszer bejárata előtt, fürgén mozgó alakok ugráltak le róla, miközben mások az utánuk jövő teherautók reflektorai által megvilágított hegyoldalt figyelték. A kocsiról leszállók mindegyikénél fegyver volt.

Ross és a többiek is gyorsan behúzódtak egy szikla árnyékába. Átkelünk a gerincen – mondta halkan Rosemont, és kissé baka, a magasba mutatott. – A másik oldalon már nem láthatnak bennünket. Tebrizbe megyünk, majdnem nyílegyenesen. Rendben?

- Indulj, Tenzing!

– Igenis, száhib!

Sikerült hamar átkelniük az emelkedőn, és a hegy másik oldalán keletnek fordultak. Egyikük sem beszélt, energiájukat a hátralévő, erőltetett meneteléssel legyőzendő, sok-sok mérföldre tartogatták. A terep kegyetlenül nehéz volt, sziklás, és itt már a hó is akadályozta őket az előrehaladásban. Kesztyűik hamar elrongyolódtak, kezüket és lábukat több helyen felsebezték, a lábikrájuk sajgott, de mert nem kellett már nehéz terhet cipelniük, viszonylag gyorsan haladtak, és a kedvük is jó volt. Örültek annak, hogy sikeresen végrehajtották a feladatot.

Hegycsúcsok között kanyargó ösvényen haladtak, és valahányszor az kettévált, ők mindig a fölfelé tartó ágat választották. A völgyben több falu is volt, abban a magasságban viszont, ahol ők haladtak, szinte egy sem. – Jobb, ha idefent maradunk – jegyezte meg Rosemont –, és... és reménykedünk, hogy nem akadunk össze senkivel.

– Gondolja, hogy a helybéliek ellenségesen fogadnának bennünket?

– Egész biztosan. Ezen a vidéken nemcsak a sahot nem szeretik, hanem Khomeinit sem, sőt senkit. – Rosemont zihált a megerőltetéstől. – A falvak többnyire egymással is hadakoznak, és a környéken sok a fegyveres rabló. – Barátságosan odaintett az elől haladó Tenzingnek; örült, mert éppen ezzel a három emberrel hozta össze a szerencséje.

A gurkha őrmester erős ütemet diktált ugyan, de a magas hegyekhez szokott ember nyugodt, fölösleges kapkodás nélküli lépteivel, egyenletesen haladt. Egy óra múltán Gueng vette át tőle a vezetést, majd Ross, Rosemont, és utána ismét Tenzing vágott az élre. Minden óra leteltekor három percet pihentek, aztán folytatták útjukat.

A holdat felhők takarták; elég messzire jártak már a barlangtól. Mivel lejjebb ereszkedtek kicsit a hegyoldalon, könnyebben is tudtak haladni. Az ösvény kanyargott ugyan, de egyfolytában keletnek tartott, a sötétben is jól kivehető, lejtős hegyoldal felé, amit Rosemont ismert is. – Arrafelé, a völgyben van egy mellékút, ami egyenesen Tebrizbe vezet. Ilyenkor télen inkább csak ösvény, de azért

járható. Húzódjunk még lejjebb, utána pihenjünk, és döntsük el, hogyan tovább! Rendben?

Az erdőhatárig ereszkedtek már, szaporodni kezdtek körülöttük a fenyőfák, és a fáradtságtól mozgásuk számottevően lelassult.

Változatlanul Tenzing haladt az élen, a hó elnyelte lépteinek a zaját. Örömmel szívta be, jó mélyen, a friss, tiszta hegyi levegőt. Hirtelen megtorpant azonban, mert veszélyt érzett, és ugyanúgy az utána haladó Ross is. Mindenki mozdulatlanul várt néhány másodpercig, aztán a százados óvatosan Tenzing felé lopakodott, a gurkha pedig moccanás nélkül várt, csupán tekintete pásztázta éberén a felhők mögül újból kibukkanó hold vetette különös árnyakat. Mindketten erősen figyeltek, de nem észleltek semmit, ami közvetlen veszélyre utalt volna – mozgás nem volt körülöttük, és idegen szagot sem éreztek. Vártak hát. Az egyik fenyőfa ágáról hó hullott alá, de egyéb mozgás nem követte, a csönd zavartalan maradt. Aztán madár röppent föl valahonnan egy ágról, az őrmester pedig intett Rosznak, hogy várjon, ő pedig a *kukriját* megmarkolva hangtalanul előrelépett, beleolvadt a sötétbe.

Néhány yardot mehetett csak, amikor körülbelül ötvenlábnyira maga előtt az egyik fa mögött észrevette az összekuporodva rejtőzködő alakot. Végtelenül óvatosan közelítette meg. Még egy lépés, még egy... Hosszú gyakorlással kialakított, nagy területet átfogni képes perifériális látásának köszönhetően újabb árnyakat fedezett föl, és akkor már biztos volt a dolgában. – Kelepce! – ordította el magát teli tüdőből, és rögtön le is bukott, hogy fedezékbe vonuljon.

Az első sorozat közel csapódott be ugyan hozzá, de még elkerülte, a másodiknak egy része viszont már szitává lyuggatta a bal tüdejét, egész darabot tépett ki a hátából, és nekivágta egy kidőlt fának. Az ösvény másik oldalán is megszólaltak a fegyverek, és a keresztűz arra kényszerítette Rosst és a többieket, hogy fatörzsek mögött, a talaj mélyedéseiben megpróbáljanak elrejtőzni.

Tenzing tehetetlenül hevert néhány másodpercig a hóban, távolról hallotta csupán a lövéseket, pedig tudta, hogy közlről dördülnek el. Aztán utolsó, kétségbeesett erőfeszítéssel talpra küzdötte magát, és nekirontott a támadóknak. Látta, amint néhányan közülük visszafordulnak, hallotta is a süvítő lövedékeket. Az egyik a vállába

csapódott, de nem érezte. Örült, hogy arccal előre, támadás közben hal meg, úgy, ahogyan a harcosnak meg kell halnia. Rohamban, rettegés nélkül. Valóban nem félek, állapította meg magában őszintén. Hindu vagyok, örömmel térek meg Sivához, és ha majd eljön az újjászületésem pillanata, imádkozni fogok Brahmához, Visnuhoz és Sivához, hogy újból gurkhának születhessek.

Amikor elérte a lesben állókat, *kukrijával* még lemetszette valakinek a karját, de utána a lábai összerogytak alatta, hatalmas, semmivel össze nem hasonlítható villanást látott, és – fájdalom nélkül – átlépett a halálba.

– Tüzet szüntess! – kiáltotta a többieknek Ross, megpróbálva magához ragadni a harc irányítását. Két támadó csoportot tudott megkülönböztetni, de nem látott lehetőséget arra, hogy elválasszák őket egymástól, és bármelyikkel is a siker reményében vehessék fel a harcot. Akik a csapdát kitervelték, jó helyet választottak; a keresztűz gyilkos volt, és látta, amikor Tenzing elesett. Minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne rohanjon hozzá, hanem azzal törődjön, hogy a harcot ők nyerjék. Az élőket kellett mentenie, a holtat ráért később is siratni. A sűrűn eldördülő lövések erős visszhangot keltettek a hegyek között. A százados ledobta a hátáról a csomagját, villámgyorsan kézigránátokat vett elő, és ellenőrizte, hogy a karabélyája sorozatlövésre van-e állítva. Még fogalma sem volt, hogyan fognak kijutni a kelepceből. Aztán meglátta, amint Tenzing, ha nehezen is, de talpra vergődik, éles harci kiáltással előrelendül, néhány pillanatig magára vonva a támadók figyelmét. – Fedezzen! – szólt Rosemontnak, és Guengnek is rögtön kiadta a parancsot: – Rajta! – Arra a csoportra mutatott, amelyiket Tenzing támadott meg éppen.

A gurkhának egyetlen szó is elég volt, hogy kiugorjon a fedezékül használt bemélyedésből, és a támadóikra vesse magát, akiknek a figyelmét még mindig Tenzing kötötte le. Amikor látta, hogy bajtársa elesik, mérhetetlen düh vett rajta erőt. Az ellenség közé hajította a kézigránátját, és mihelyt az felrobbant, ismét talpra ugrott, gyilkos erejű sorozattal árasztva el őket. Látta, amint az egyik elfut, a másik fejvesztve próbál menedéket keresni a bokrok között. A *kukri* egyetlen suhintása a négykézláb araszolót megfosztotta a fejétől, a társával rövid sorozat végzett, és élettelen teste még el sem dőlt a hóban, Gueng már ismét fedezékben lapult, nem tudva, merre

induljon tovább. Az út másik felén robbanó gránát igazította el, megmutatva, hol van rá a legnagyobb szükség.

Ross a biztosnak tűnő fedezéket otthagya előremászott, és bár néhány lövedék becsapódott körülötte, Rosemontnak rövid sorozataival sikerült elvonnia róla a figyelmet. Biztonságban elérte a következő fát, ami mellett hóval teli kisebb mélyedést talált, és gondolkodás nélkül belevetette magát. Egy-két másodpercig várt, hogy zihálása valamelyest alábbhagyjon, aztán folytatta a kúszást arra, amerről a leghevesebb lövöldözés hallatszott. Már kikerült a támadók látóteréből, rá éppen nem lőttek, és viszonylag gyorsan haladt. Amikor meghallotta a gránátrobbanást, magában hálát adott a sorsnak azért, hogy Guengnek nem esett baja.

Az ellenség lövései egyre közelebről hallatszottak. Amikor érzékei azt súgták, hogy érkezett a megfelelő pillanat, Ross kirántotta az egyik kézigránátból a biztosítószeget; és fölemelkedett. Egyből meglátta a támadókat, de nem ott, ahol számított rájuk. Öten voltak, alig húsz-yardnyira, és bár a fegyvereiket feléje fordították, reflexe gyorsabb volt, mint az övék. Levetette magát egy fa mögé, számolni kezdett, négy másodperc után elhajította a gránátot, és amennyire csak tudott, belelapult a hóba. A robbanás ereje még így is megemelte, és egy szilánkokra tépett fa forgácsaival, letört ágaival terítette be.

Lent az ösvényen Rosemont szünet nélkül tüzelt abba az irányba, ahol az ellenséget sejtette, és hamarosan ki is ürített egy tárat. Káromkodva, izgatottan újat rakott a helyére, és tovább lőtt.

Az út másik oldalán, a szemközti lejtőn Gueng szikla mögé húzódva várta, hogy mozgást észleljen. Miután a gránát felrobbant, előregörnyedve menekülő alakot látott, és egyetlen lövéssel leterítette. A dörrenés erősen visszhangzott, aztán néhány pillanatra teljes csönd támadt.

Rosemontot hatalmába kerítette a harc izgalma, és nem bírt tovább várni. – Fedezz, Gueng! – kiáltotta, és felugorva egy fa felé rohant. Jobbra torkolattűz villant, lövedékek fütyültek körülötte, de a gurkha is rögtön tüzelni kezdett, és az ellenséges fegyver, elkínzott sikoly után, elhallgatott. Gépkarabélyát lövésre készen tartva Rosemont oda futott, ahonnan sejtése szerint az első lövéseket leadták rájuk. Három ember hevert ott gránátoktól tépetten, az

egyikben pislákol már csak az élet, és fegyvereik is használhatatlanná váltak, a csövük el voll görbülve. Mindhárman a hegyvidéki törzsek durva anyagból készüli ruháját viselték. Míg nézte őket, a sebesült is utolsót hördült, és kiadta a lelkét. Rosemont hálát fordított nekik, a következő fához rohant, és a hóval küszködve megpróbált minél előbb eljutni Rosshoz.

A másik lejlőn Gueng csöndben várta, hogy mozduljon valami, és ölhessen, ha kell. A sziklák mögött, ahová a kézigránátul hajította, és ahol a három holttest hevert, motoszkálás hallatszott, és bár pattanásig feszültek az idegei, hamar rájött, hogy csak rágcsálótól származhat. A dögevők, a férgek és a bogarak hamarosan eltakarítják majd a hullákat, és a vidék ismét ugyanolyan békés, érintetlen lesz, mint korábban, gondolta, csodálattal adózva az istenek bölcsességének. Lassan jártatta körbe a tekintetét, és észrevette a halott Tenzinget, aki egy sziklának dőlve változatlanul a markában szorongatta *kukriját*. Mielőtt továbbmegyünk, magamhoz veszem, határozta el magában Gueng. A családja nagy tiszteletben fogja tartani, és a fia ugyanolyan becsülettel viseli majd, mint az apja. Tenzing Sengihán férfihoz méltón élt és halt meg, és újjá fog születni, amikor az istenek úgy döntenek, hogy érkezett az ideje. Karma.

Újból mozgást észlelt, ezúttal előlről, az erdőből, és erősen koncentrált.

Az ösvény másik oldalán Rosemont az ágakkal vívott küzdelemtől sajgó karral haladt előre. Amikor végre, nagy nehezen, elérte Rosst, egy pillanatta a szívverése is megállt. A százados, a fejét két karja közé szorítva, hason feküdt, a karabélya oldalt hevert, fehér álcázóruhájának a hátán és a havon vérnyomok. Rosemont izgatottan mellé térdelt, megfordította, és kis híján felkiáltott az örömtől, amikor látta, hogy Ross lélegzik. A századosnak még néhány másodpercig homályos volt a látása, de aztán kitisztult, és ahhoz is volt ereje, hogy felüljön. – Tenzing? Gueng? – kérdezte.

- Tenzing meghalt. Gueng a másik oldalról fedez bennünket.
- Hála istennek! Szegény Tenzing!
- Mozgassa kicsit a karját és a lábát!

Ross óvatosan eleget tett a felszólításnak, és boldog volt, amikor azt tapasztalta, hogy mindegyik végtagja hibátlanul működik. – A

fejem rettenetesen fáj ugyan, de egyébként rendben vagyok. – Körülnézett, észrevette a halott támadókat. – Kik ezek?

– Hegylakók. Föltehetően banditák – válaszolta Rosemont. Előrenézett, kémlelni kezdte az utat, de semmilyen mozgást sem észlelt, az éjszaka nyugodtnak, csöndesnek tűnt. – Jobb, ha eltűnünk innen, mielőtt más gazembereknek is eszükbe jut, hogy ránk támadjanak. Tud járni?

– Igen. Pár másodpercet adjon, hogy összeszedjem magam! – Ross némi havat dörzsölt az arcára, és az segített, felfrissült tőle. – Köszönöm a segítséget.

– Ugyan már! – Rosemont a hegylakókra nézett, oda is ment hozzájuk, és sietve átkutatta a holttesteket; de nem talált semmit. – Valószínűleg csak rablók. Mocskos dolgokat képesek művelni azzal, akit élve elfognak.

Ross bólintott, de rögtön meg is bánta, mert a hirtelen mozdulattól éles fájdalom hasított a fejébe. – Azt hiszem, most már minden rendben. Menjünk! A lövöldözés mérföldekre elhallatszik, és ha maradunk, könnyen rajtunk üthetnek mások is.

– Várjunk még egy kicsit! – javasolta Rosemont, mert látta, hogy a százados arca eltorzult a fájdalomtól.

– Nem. Tudok mozogni. – Ross erőt gyűjtött, és a szemközti lejtő felé fordulva gurkhaliul elkiáltotta magát: – Indulunk, Gueng! – Már nekigyürkőzött, hogy felálljon, de hirtelen megérezte a friss veszélyt, és félbehagyta a mozdulatot. – Hasra! – kiáltotta, és Rosemont felé kapott, hogy lerántsa maga mellé.

Lövés dördült, a golyó a mellkasa közepén találta el az amerikaiat, és halálosan megsebesítette. Aztán újabb lövés hallatszott az út másik oldaláról, éles halálsikoly, majd ismét néma csönd.

Kis idő múlva Gueng odalépett Rosshoz. – Azt hiszem, ez volt az utolsó, száhib! – mondta. – Egyelőre.

Vártak, amíg Vien Rosemont kiszenvedett, elvégezték, amit érte és Tenzingért még meg kellett tenniük, aztán elindultak.

22. fejezet

ISZFAHÁNI LÉGI TÁMASZPONT, 5.40. Keleten már derengett a hajnal, de a támaszpont még csendes, nyugodt volt. Őrt álló fegyveres iszlám gárdistákat lehetett csak látni, akik sok ezer, mollahok által vezetett iszfahánival együtt előző nap megrohamozták a támaszpontot, és el is foglalták. A szárazföldi és a légierők minden szolgálatot teljesítő tisztjét a körletbe zárták, hacsak nem esküdött fel nyilvánosan Khomeinire és a forradalomra, akkor szabadon bocsátották.

Relazi, a közkatona tizennyolc éves volt, rettentően büszke a zöld karszalagjára, és arra, hogy fegyverrel a kezében őrizheti az áruló Valik tábornokot és családját, akiket előző nap, a tiszti szálláson fogtak el a CIA parancsait teljesítő idegen pilótával együtt. Isten hatalmas, gondolta. Holnap pokolra jutnak, a többi aljas árulóval együtt.

A Relazik nemzedékeken keresztül szegény foltozóvargák voltak, kis műhelyben dolgoztak az iszfaháni öreg bazárban. Igen, gondolta, a bazárban robotoltam, amíg egy héttel ezelőtt a mollahunk minden igazhitűvel együtt harcba nem hívott, hogy szolgáljuk Istent. A zöld karszalagját adta nekem, ezt a fegyvert, és meg is mutatta, hogyan kell használni. Milyen csodálatosak, előre nem kiszámíthatók Isten útjai!

Az őrbódéba húzódott, ahol védve volt a hótól, de a hidegtől nem, pedig mindent magára szedett, amije csak volt – trikót, durva vászonból készült inget, arra erősen viseltes, másodkézből vásárolt zakót és nadrágot, kopott pulóvert, sőt a régi katonazubbonyt is, ami valamikor az apjáé volt. A lába annyira elfagyott, hogy már szinte nem is érezte. – Ahogy Isten akarja! – mondta hangosan, és ettől rögtön jobb lett a hangulata. – Hamarosan felváltanak, és akkor újból ehetek. Istenre mondom, a katonák úgy éltek, mint a pasák! Naponta legalább kétszer ettek, egyik alkalommal még rizst is kaptak, és fizetést minden héten. A sátántól ugyan, de akkor is fizetést. – Heves köhögés vett rajta erőt, a tüdeje sípolni kezdett. Amikor elmúlt a roham, amerikai karabélyát áttette a másik vállára, megkereste zsebében a féltő gonddal őrzött csikket, és rágyújtott.

A prófétára, gondolta vidáman, ki merete volna még csak remélni is, hogy ilyen könnyen elfoglaljuk ezt a támaszpontot. Alig néhányan haltak meg közülünk, és jutottak a paradicsomba, mielőtt legyűrtük a kapunál őrködő katonákat, és előzönlöttük a tábort. A bázison lévő barátaink teherautókat állítottak a kifutópályákra, hogy ne lehessen használni őket, mások pedig elfoglalták a repülőgépeket és a helikoptereket, megakadályozták az árulókat a menekülésben. Ellenségeink golyózáporán át, Isten nevét harsogva rontottunk előre. Csatlakozzatok hozzánk, testvérek!, kiabáltuk. Csatlakozzatok Isten forradalmához, segítsetek, hogy Isten ügye győzedelmeskedjen! A paradicsomot válasszátok, ne a pokolt!

A fiatalember elborzadva megremegett, és motyogva ismételni kezdte a Koránból beléröggyült szöveget, amelyet mollahok olvastak fel számtalanszor, és fordítottak is le: – ...ahol örök kínszenvedés vár rátok a többi bűnösrel együtt, nem találtok soha felüdülést, nem ihattok szomjúságotokat enyhítő italt, csak forró víz, olvadt fém és rothadó szemét lesz táplálékotok. És amikor a pokol tüze már leégette rólatok a bőrt, új nő helyette, hogy a szenvedésetek örökké tartson, soha ne legyen vége...

Imádságát olyan mélyen átérezte, hogy szorosan összezárta a szemét, és úgy fohászkozott tovább: – Hadd haljak meg Isten valamelyik nevével a számon, és juthassak egyenesen a paradicsomba a többi igazzal együtt, hogy örökké ott éljünk, soha ne érezzünk többé éhséget, ne lássuk felfúvódott hassal elpusztulni nincstelen falusi fivéreinket és nővéreinket, ne kelljen sírnunk az éjszakában az élet keservei miatt, hanem élvezzük az édent, selyempámán feküdjünk, zöld selyemtakaró boruljon ránk, viruló ifjak szolgáljanak fel nekünk díszes edényekben mennyei ízű ételt, kupákban édes sörbetet, csodálatos zamatú gyümölcsöket, és gyöngé madarak húsát, amelyre örökké vágytunk! Kagylóban megbújó gyöngyszemre emlékeztető, koromfekete szemű hurik lesznek velünk, örökké fiatalok, örökké szüzek, hús árnyékot adó, gyümölcsöktől roskadozó fák alatt, csillogó vizek partján sétálunk majd velük, és sohasem öregszenek, örökké.

A lövedék az orrnyergét ütötte át, megakadt a koponyacsontban, és bár örökre megvakította, és el nem múló agykárosodást okozott, nem ölte meg, csak ledöntötte a lábáról, bele a hóba. Merénylője egy katona volt, vele egykorú, és miután az őr hátrahanyatlott, gyorsan

felkapta a karabélyát, és a lakatot sietve leverve vele, szélesre tárta az ajtót.

– Siessenek! – suttogta a félelemtől erősen izzadva. A hívást meghalló Valik tábornok rögtön kis is dugta a fejét, mire a katona idegesen megragadta a karját, és rászólt: – Siessenek, az istenért!

– Isten legyen hozzád kegyes! – válaszolta a hidegtől összekoccanó fogakkal Valik. Gyorsan visszahúzta a fejét, és amikor ismét felbukkant, két vastag köteg riált adott át a közlegénynek, aki a pénzt lázas mozdulattal begyúrta a zubbonya zsebébe, majd ugyanolyan halkan, ahogy érkezett, el is tűnt. Valik egy pillanatra elbizonytalanodott, szíve hevesen vert az izgalomtól. A hóban heverő karabélyt meglátva érte kapott, gyors mozdulattal csőre töltötte, a vállára vette, aztán az irattáskájáért nyúlt. Közben hálát adott Istennek, mert úgy intézte, hogy a forradalmárok, amikor átkutatták a bőröndjét, sietségükben ne vegyék észre dupla fenekét.

– Gyertek – suttogta sürgetően a családjának –, de az isten szerelmére, nehogy zajt üssetek! Maradjatok a nyomomban! – Szorosabbra vonta maga körül a kabátját, és a vastag hónak nekivágva elindult. A felesége, Anus, nyolcéves fiuk, Dzsálál, és a hatéves kislány, Setarem tétován megállt egy pillanatra az ajtóban. Mindhármukon egybeszabott síruha volt, amire Anus még vidrabundát is kanyarított. Az iszlám gárdistáktól alaposan megkapta érte a magáét, elátkozták, mert hivalkodó, még kérkedik is bűnössége bizonyítékával. – Tartsa csak meg! – mondták neki utálkozva. – Ez is elég ahhoz, hogy a pokolrajusson. – Akkorátkozta magát, mert magával vitte, de az éjszaka hidegében, a fűtetlen hangár kövén fekve örült neki, hogy nála van, és belebugyolálhatja a gyerekeket. – Gyertek, drágáim! – súgta nekik, és nagyon igyekezett, hogy ne lehessen érezni hangján a félelmet.

A hóban heverő, erőtlenül nyögdecselő gárdistánál egy pillanatra megtorpantak.

– Miért alszik itt a bácsi, mama? – kérdezte súgva a kislány.

– Ne törődj vele, drágám! Siessünk! Maradjatok csöndben, meg se mukkanjatok!

Némán átlépték a forradalmárt, a kislány azonban nem tudta elég magasra emelni a lábát, megbotlott benne, és a hóba esett. Nem sírt,

nem kezdett el panaszkodni, a bátyja kezébe kapaszkodva sietve felállt, és együtt, egymás kezét szorítva siettek tovább.

Valik óvatosan, minden lépését alaposan mérlegelve vezette őket. Amikor elérték a hangárt, amelyikbe a 212-est betolták, valamelyest megkönnyebbült, a lélegzetvétele egyenletesebbé vált.

Távol voltak a támaszpont központi részétől, a hatalmas kifutópálya túlsó oldalán. Miután megbizonyosodott, hogy nincs ő a közelben, a tábornok a helikopterhez futott, és benézett a kabinba. Legnagyobb megkönnyebbülésére azt is üresen találta, nem aludt benne fegyveres. Az ajtóért nyúlt, amilyen halkán csak tudta, kinyitotta szerencsére nem zárták kulcsra –, aztán intett a többieknek, és azok némán odaosontak hozzá. Egyenként fölsegítette őket a kabinba, maga is beszállt, behúzta az ajtót, és belülről elrekeszelte. Sietve takarókat tett a padlóra, lefektette a gyerekeket, rájuk szólt, hogy maradjanak csöndben, bármi történjen is, aztán leült a felesége mellé. Nagyon fázott, úgyhogy magára terített egy plédet, és megfogta a csöndben síró, könnyes arcú Anus kezét.

– Várj türelemmel, és ne sírj! – mondta, és hogy bátorságot öntsön belé, magához szorította. – Hamarosan túl leszünk ezen a szörnyűségen. Insa Allah!

– Insa Allah – visszhangozta megtörten férje szavait az asszony. – Mindenki megőrült... mocskos raktárba zárnak bennünket, mintha bűnözők lennénk... Mi lesz velünk?

– Isten segített abban, hogy eljussunk idáig. Miért ne segítene bennünket tovább is, egészen Kuvaitig?

Előző nap, rögtön dél után érkeztek. Teherán mellől szálltak fel, az útjuk nyugodt volt, a helikopter rádiója néma maradt, senki nem szólította fel őket leszállásra. Valik hűséges, megbízható sofőrje visszavitte a kocsit Teheránba, és szentül megfogadta, senkinek sem mondja el, hogy a Kaszpi-tenger melletti házukba mentek. Menekülés közben okosabb senkiben sem megbízni, mondta a feleségének Valik, miközben a helikopterre vártak. Anus természetesen egyetértett ezzel, de megkérdezte, miért nem vitték magukkal Sarazadot. Vele is jót tettek volna, Tom Locharttal is, és legalább biztosak lehetnének abban, hogy Lochart végig kitart mellettük.

– Nem tudtuk volna rávenni, hogy velünk tartson. Miért is jött volna el? Sarazaddal, vagy nélküle, Lochartban nem lehet megbízni – válaszolta Valik. – Idegen, nem közölünk való.

– Okosabban tettük volna, ha mégis magunkkal hozzuk Sarazadot.

– Nem! – zárta le a vitát a tábornok. Már eldöntötte magában, mi lesz Lochart sorsa.

Teherántól Iszfahánig végig elöl ült, a pilóta mellett. Alacsonyan repültek, elkerülve a városokat és a repülőtereket. Amikor Lochart rádión keresztül kapcsolatba lépett az iszfaháni katonai repülésirányítókkal, olyan választ kapott, amelyből nyilvánvalóvá vált számára, hogy várták őket. A torony haladéktalanul megadta a leszálláshoz szükséges információkat, és a szigorú utasítást, hogy ne jelentkezzenek többé, tartsák be a rádiócsendre vonatkozó parancsot. Mohammed Szeladi, a légierő dandártábornoka, egyben Valik nagybátyja, akitől a leszállási engedély és a helikopter üzemanyagtartályának feltöltésére vonatkozó parancs is származott, a helikopter-leszállónál várta, és komor arccal üdvözölte őket. Mivel ebédidő volt, azt javasolta, egyenek valamit a támaszponton, és csak aztán induljanak tovább.

– De Mohammed kegyelmes úr! Bőven van eleségünk a gépen! – próbált vitatkozni vele Valik.

– Ragaszkodom ahhoz, hogy maradjanak! – válaszolta idegesen Szeladi. – Muszáj ragaszkodnom hozzá, kegyelmes uram! Tiszteletüket kell tenni a parancsnoknál. Feltétlenül szükséges, és... meg is kell beszélnünk valamit.

Míg ebédeltek, a zöldszalagosok megrohanták a bázist, átszakították a kaput, az ellenállást elsöpörve rájuk rontottak, letartóztatták valamennyiüket, és Lochartot elvitték a támaszpont egy távolabbi részébe. Rühes kutyák, gondolta Valik, perzselődjenek a pokolban az idők végezetéig! Tudtam én, hogy jobb, ha gyorsan elintézzük az üzemanyag-felvételt, és rögtön továbbindulunk. Szeladi megveszekedett bolond! Mindenért ő a hibás...

Körülbelül negyed mérföldnyire attól a helytől, ahol Valikékat őrizték, az egyik kaszárnya emeletén Tom Lochart mélyen, békésen aludt, amíg fel nem riasztotta a folyosóról hallatszódó, erős zaj. Még

nem is tért igazán magához, amikor az ajtó kivágódott, és fénysugár vetődött rá.

– Gyorsan! – szólt idegesen valaki, érezhetően amerikai kiejtéssel, és két férfi rontott a szobába, hogy talpra rángassa. Mihelyt úgy ítélték meg, hogy többé-kevésbé biztosan áll a lábán, megfordultak, és elrohantak, Lochart pedig töredék másodperc késedelemmel ennyi még kellett, hogy teljesen fölbredjen – követte őket. Leszáguldott a lépcsőn, és a szabadban megtorpant, meglátva a halvány hajnali derengésben előtte rohanó két férfit, egy századost és egy őrnagyot. Keleten az ég alja már halványan derengett, a hó csak enyhén szállingózott, de már elég vastag volt, hogy a lépteik zaját elnyelje.

Az épülettől kissé távolabb őrbódé állt, előtte hamvadó tűz, körülötte néhány figyelmetlen, őrszolgálatához nem szokott forradalmár gyűlt össze. A három férfi végigrohant a barakkok között, egy saroknál éles kanyart vett, és a mezőn át a kifutópálya másik oldalán lévő hangár, a mellette álló 212-es felé futott. Odaérve a fal fedezékében lihegve megálltak, hogy kifújják magukat.

– Figyelj, pilóta! – kezdte erősen zihálva az őrnagy. – Ha jelzek, a helikopterhez rohanunk, és egyből indulunk. Felkészültél?

– Mi lesz a többiekkel? – kérdezte Lochart. Az oldala rettenetesen szúrta, és nehezebbre esett minden egyes szó. – Valik tábornok és a család...

– Felejtsd el őket! Ali – az őrnagy a hüvelykujjával a századosra bökött –, Ali előtted megy, én zárom a sort. Mennyi idő kell, hogy a motor beindítása után felszálljunk?

– Minimális.

– Próbáld lerövidíteni! – mondta az őrnagy. – Gyerünk!

A 212-eshez rohantak, Lochart az Alinak nevezett századossal a pilótafülke felé. Pár lépést tehettek csak, amikor Lochart észrevette, hogy a repülőtér peremén körbefutó úton gépkocsi tart feléjük, bekapcsolt fényszóróval. – Nézzék!

– Isten nevében, siess, pilóta!

Lochart még erősebb iramra váltott, a géphez érve bevágódott a pilótafülkébe, kioldotta a féket, elindította a motort, és sietve kezdte felpörgetni. Az őrnagy az utastér ajtaját rántotta fel, és kis híján elájult, megpillantva a Valik által rászégezett karabélyt.

– Ó, szóval maga az! Istennek hála...

– Istennek hála, hogy itt vannak, sikerült elmenekülniük, kegyelmes uram! – Az őrnagy levegőért kapkodott, lázas igyekezettel próbálta eltitkolni a rémületét, és pillanatot sem vesztegetve tovább, bemászott. A rotorlapátok már forogtak, de még nem volt elég a húzóerejük ahhoz, hogy fölemeljék a földről a gépet. – Adjunk hálát az Úrnak, hogy sikerült megmenekülniük... De hol a katona?!

– Mihelyt megkapta a pénzt, eltűnt.

– Hozott fegyvereket?

– Ezt az egyet.

– Átkozott, rühes kutya! – mondta indulattól remegő hangon az őrnagy, majd rákiabált Lochartra: – Siess, az isten szerelmére! – Néhány másodpercig rémülettől megkövülve figyelte a gyorsulva közeledő gépkocsit, majd kiragadta Valik kezéből a karabélyt, a nyitott ajtóba térdelt és meghúzta a ravaszt. Anus és a gyerekek rémülten felsikoltottak, a lövés azonban pontatlanra sikerült, elszállt a gépkocsi felett, és nem tett kárt senkiben. Az autó sofőrje a kormányt félrerántva lekanyarodott az útról. A jármű a bokrok mögött száguldott tovább, egy pillanatra felbukkant ugyan, de csak azért, hogy utána eltűnjön a hangár mögött.

Lochart már a fülére rakta a fejhallgatót, a műszerek lassan fölfelé kúszó mutatóit nézte, és némán biztatta őket, hogy mozogjanak gyorsabban. – Gyerünk már, a szentség! – morogta, felkészülve arra, hogy mihamarabb lehet, rögtön elemelje a földtől a helikoptert. A motorok fokozatosan gyorsultak, a mellette ülő százados keresztbe font kézzel, hangosan imádkozott, de csak a szája mozgását lehetett látni, hangját elnyomta az erős dübörgés. Lochart azt sem hallotta, hogy Anus erősen szipog, a rémülten a szoknyájába kapaszkodó gyerekek sivalkodnak, Valik és az őrnagy pedig felváltva ordítózta, hogy siessen már.

A mutatók emelkedtek... még emelkedtek... még... Már majdnem a zöld jelzésnél jártak... Most! Megmarkolta az irányítókart, és tolni kezdte, amikor a hangár mögül elővágódott a gépkocsi, és tőlük tizenöt yardnyira, velük szemben hirtelen lefékezett. Öten ugrottak ki belőle – egyikük rögtön a pilótafülke ablakához futott, és fegyvert szögezett rá, a többiek pedig az utastér ajtajához igyekeztek. Lochartnak már majdnem sikerült fölemelnie a helikoptert, de tudta,

ha csak hüvelyknyit is mozdít rajta, abban a pillanatban meghal. Hogy efelől a legcsekélyebb kétsége sem maradhasson, a fülke mellett álló férfi is dühösen integetni kezdett, jelezte, hogy álljon meg. Engedelmeskedett, és mihamarab a motorok teljesítményét visszavette, rögtön hátrafordult. Lázasan sietséggel a gépbe mászó embereket látott – mindannyian tiszták voltak, Valik és az őrnagy lelkesen ölelgette őket. – Induljon már, az istenért! – hallotta a fejhallgatóból a sürgető kiáltást, és érezte, hogy türelmetlenségében valaki jó erősen a bordái közé bök a könyökével. Ali volt az, a százados.

– Induljon! – ismételte meg a parancsot erősen amerikaias kiejtéssel, és jelezve, hogy minden a legnagyobb rendben, odamutatta mereven feltartott hüvelykujját a fegyverével továbbra is a gép mellett várakozó tisztnek. Az észrevehetően megkönnyebbült ettől, az utastér ajtajához ugrott, és felszállva berántotta maga mögött. – Gyerünk már! Nézze! – A kifutópálya túlsó vége felé mutatott, ahol újabb gépkocsik tűntek föl. A helikopter felé száguldottak, és egyiknek az ablakából géppisztoly torkolattüze csapott ki. Lochart rögtön teljesítette a parancsot, néhány másodperc múlva felemelte a gépet, és attól kezdve összes érzékével a menekülésre koncentrált.

Mögötte a tisztak hangos üdvözlésben törtek ki, és mert Lochart – a lövedékeket elkerülendő – hol jobbra, hol baka rántotta a helikoptert, erősen megkapaszkodtak az üléseik karfájában. Nagyon féltek, különösen Szeladi tábornok, aki Valik és az őrnagy között foglalt helyet. – Nem voltam biztos abban, hogy ön az, tábornok kegyelmes úr – mondta az őrnagy –, de a biztonság kedvéért magasra lőttem, inkább csak figyelmeztetésként. Hála istennek, minden úgy történt, ahogy elterveztük.

– De maguk fel akartak szállni. Itt akartak hagyni bennünket! Készek lettek volna...

– Szó sincs róla, tiszteletre méltó nagybátyám – vágott Szeladi szavába Valik. – A pilóta volt a hibás. Annyira pánikba esett, hogy nem akart tovább várni. Ismeri az angolokat – gyávák mind! Ne is törődjön vele! Van fegyverünk, elegendő élelmünk, és ami a legfontosabb, biztonságban vagyunk. Azért pedig külön is hála legyen Istennek, hogy maradt elég időm eltervezni, hogyan tovább. – Igen, gondolta, nélkülem és a pénzem nélkül már egyikőtök sem élne.

Pénz, sok pénz kellett hozzá, hogy megvesztegessem azt a katonát, aki kiengedett bennünket, titeket, meg az őrnagyot és a századost, akik aztán kiszabadították Lochartot. Rá még szükségem lesz egy darabig.

– Ha ott maradunk, mindannyiunkat agyonlőttek volna! – Szeladi tábornok annyira dühös volt, hogy az arca egészen szederjessé vált. – Pokolba ezzel a pilótával! Miért vesztegettétek az időt azzal, hogy kiszabadítsátok? Ali el tudja vezetni a 212-est!

– Ez igaz, de Lochart sokkal tapasztaltabb, és szükségünk van rá ahhoz, hogy túljussunk minden nehézségen.

Valik bátorítóan Anusra mosolygott, aki a mellettük lévő ülésoron foglalt helyet a gyerekekkel. A kislány remegve bújt az asszony ölébe, a fiú pedig a padlón ült, és már szunyókált, fejét erőltlenül az anyja térdére támasztva. Anus visszamosolygott a férjére, és óvatosan fészkelődött kicsit, hogy enyhítsen valamit teste fájó merevségén. Valik futólag megsimogatta, aztán kényelmesen elhelyezkedett az ülésén, és nagyon fáradtan, de tökéletesen elégedetten behunyta a szemét. Bölcs ember vagy, dicsérte meg magát. Biztos volt abban, ha nem bizonygatja olyan meggyőzően, hogy a SAVAK a családjával együtt le akarja tartóztatni, akkor sem McIver, sem Lochart nem segített volna nekik a menekülésben. Jól ítélted meg őket, akárcsak Gavallant.

Bolondok, állapította meg magában lenézően.

Ami pedig téged illet, Szeladi, ostoba és mérhetetlenül kapzsi nagybátyám, aki biztonságos üzemanyag-felvételt ígértél – ami nem következett be – Iszfahánban, cserébe azért, hogy a barátaiddal együtt velünk jöhess, te még rosszabb vagy. Áruló. Ha nincs egy megbízható emberem a hadsereg főparancsnokságán, nem értesültem volna időben a tábornokok aljas árulásáról, nem tervezhetem el a menekülést, és Teheránban rekedünk, ahol biztosan elfognak bennünket. A sah hívei még mindig győzhetnek, a küzdelem nem dőlt el végleg, de ami hátravan, azt mi a családommal Angliából, vagy St. Moritzból, esetleg New Yorkból fogjuk szemlélni.

Hagyta, hogy a motorok dübörgése elzsongítsa, és arra gondolt, hogy úton vannak a biztonság, a londoni lakás, a surreyi és kaliforniai vidéki házak, a svájci és bahamai bankszámlák felé. Igen, mondta magának boldogan. Erről jut eszembe, hogy ott van még a

Bahamákon az S-G-vel közös, és most éppen befagyasztott bankszámlánk is. Nem lesz nehéz elhalászni Gavallan elől, és az újabb négymillió dollárt jelent. Több mint elegendő, hogy bármi történik is itt, a családommal együtt biztonságban érezzem magam – amíg haza nem térhetünk. Khomeini – sújtsen le rá az Isten! –, még ha győz is, nem maradhat örökké hatalmon. Hamarosan visszatérünk, Iránban helyreáll a megszokott rend, addig pedig élvezzük az életet, nem szenvedünk hiányt semmiben.

Hallotta, hogy Szeladi még mindig Lochartot átkozza, mert majdnem ott hagyta őket a támaszponton. – Nyugodjon meg, kegyelmes uram! – mondta a legszívélyesebb modorában. Kedvesen nagybátyja karjára rakta a kezét, vigasztalta Szeladit, és közben arra gondolt, hogy rá és a többi menekülő kutyára még szüksége lehet. Átmenetileg mindenképpen hasznosak – akár mint túsók, akár mint csereként felajánlható préda. Ki tudja? Nincs köztük több családtag, csak te, te viszont elárultál bennünket. – Nyugodjon meg, mélyen tisztelt nagybátyám! Isten segítségével a pilóta meg fogja kapni, amit érdemel.

Igen. Lochartnak nem lett volna szabad pánikba esnie. Meg kellett volna várnia a parancsokat. Undorító, hogy egyesek mennyire nem képesek uralkodni az indulataikon.

Valik ismét behunyta a szemét, és önmagával nagyon elégedetten álomba szenderült.

23. fejezet

AZ IRAN-TODA OLAJFINOMÍTÓJA, BANDAR-ÖEILAM, 12.04. Scragger fülsértő hamissággal füttyült, miközben kézipumpával üzemanyagot töltött a kis japán teherautón sorakozó tartályokból a napsütésben fényesen csillogó, tisztára mosott 206-osba. Nem messze, az árnyékban fiatal zöldszalagos támaszkodott félig alva, guggoló helyzetben az M-16-osára.

A déli nap melegen sütött, de a könnyű szellő kellemessé tette az időt, elfújta a partvidéki klímához szorosán hozzátartozó, kellemetlen nedvességet. Scragger könnyű öltözéket viselt, kapitányi váll-lapos fehér inget, vékony szövetből készült, fekete nadrágot, az Öböl vidékén már-már kötelező napszemüveget és tányérsapkát.

A helikopter központi tartálya végre megtelt. – Ennyi, fiam – szólt Scragger elégedetten a segítőül mellé adott fiatal japánnak.

– *Hai, Andzsín-szan!* Igenis, pilóta úr – válaszolta az. Akárcsak az olajfinomító összes többi alkalmazottja, hófehér, makulátlanul tiszta overallt viselt, hátán az Iran-Toda Industry emblémájával, és perzsa és japán nyelvű feliratokkal, amelyek közül udvariasan a perzsát tették az embléma fölé.

– *Hai* – ismételte meg Scragger az előző nap, úton Lengehből, Kaszigitól elsajátított szót, de utána rögtön visszaváltott angolra, és hogy még jobban lehessen érteni, amit mond, mutogatott is hozzá. – Feltöltjük még a hosszú repüléshez való tartályokat, és a tartalékokat is. – A de Plessey által vasárnap este – a szabotőrök fölötti győzelem örömeire – nagylelkűen engedélyezett úthoz Scragger kiszerezte az utastérből két ülést, és két 40 gallonos hordót rakott a helyükre. – Csak a biztonság kedvéért, Mr. Kaszigi – magyarázta. – Összekötöttem őket a központi tankkal, úgyhogy szükség esetén a levegőben, kézi pumpával is tudunk tankolni, feltéve, hogy hajlandó kezelni a pumpát, így legalább nem kell leszállnunk üzemanyagért. Az Öböl környékén sosem lehet biztos az ember az időjárás felől. Bármikor jöhet vihar, heves szellőkés, köd, bármi. Az a legjobb, ha a tenger fölött repülünk – ott valamivel nyugodtabb.

– És a cápák?

– A Kharg környékén lakó öreg pörölyfejűre gondol? – kérdezett vissza nevetve Scragger. – Kis szerencsével még láthatjuk is, ha eljutunk odáig, és nem fordítanak vissza bennünket útközben.

– A kishi radarállomás még mindig nem válaszolt?

– Nem, de nincs jelentősége. A bandar-deilami utat engedélyezték. Biztos, hogy a finomítónál tudunk tankolni?

– Igen. Van tartalékunk, kapitány! Az első dolgunk volt, hogy megépítsük a helikopter-leszállókat, a hangárt és a javítóműhelyt. Benne is volt a Guerneyvel kötött szerződésünkben.

– Hallottam róla. Ők viszont megléptek, nem?

– Igen. Úgy egy hete. Talán az önök vállalata is átvehetne a helyüket, és maga lehetne a parancsnok. Amíg az építkezés tart, három 212-esnek és talán két 206-osnak is lesz ott folyamatosan munka.

– Örülne neki Andy Gavallan. Úgy érezné magát, mint macska a heringes hordóban – válaszolta nevetve Scragger.

Miután befejezte a gép feltöltését, alapos ellenőrzést végzett motor, rotorlapátok, törzs –, bár nem akart aznap felszállni. De Plessey azt mondta, várja meg Kaszigit, vigye el mindenhová, ahová menni akar, és csütörtökön térjen vissza vele Lengehbe. A 206-os tökéletes állapotban volt, úgyhogy elégedetten az órájára nézett, majd a hasára mutatott. – Ideje kajálni, *hai?*

– *Hai!* – A segítője mosolyogva a közelükben álló kis teherautóra bökött, aztán a valamivel több mint kétszáz yardnyira álló, háromemeletes épületre, ahol az irodák voltak.

Scragger tagadóan megrázta a fejét. – Inkább sétálok egyet – mondta, és két ujjával járást utánozva mutatta is, mire gondolt. A fiatalember értette, udvariasan meghajolt, és elment a gépkocsival. Scragger álldogált még egy darabig, nézte a fegyveres őrt, és az is gyanakvón figyelte őt. Most, hogy már túl volt a munkán, oda tudott figyelni a tenger, a közelben rothadó, partra vetett hínár szagára. teljes apály volt – akárcsak a Vörös-tengeren, a Perzsa-öbölben is csak naponta egyszer váltotta egymást az apály és a dagály, mivel a vízfelület keskeny volt, és csak a szűk Hormuzi-szoroson át érintkezett az óceánnal.

Scragger szerette a tenger szagát. Sydneyben nőtt fel, látótávolságnyra az óceántól, és a háború után ott telepedett le. Így legalább két megbízatás között élvezhette a tengerparti ház nyújtotta örömeit, az asszony és a gyerekek pedig állandóan. A fia és két lánya felnőtt már, családot alapítottak, gyerekeik voltak. Valahányszor – többnyire csak évente egyszer – hazament szabadságra, meglátogatta őket. Szívélyes, enyhén távolságtartó viszony alakult ki közöttük.

Valamikor, még közvetlenül odakerülése után, a felesége és a gyerekek elutaztak az Öbölbe, hogy vele legyenek, de egy hónapon belül haza is mentek. – Maradunk Bondiban, Scrag – mondta az asszony. – Nem akarunk többé külföldre menni, haver! – Kétéves kuvaiti szerződése volt éppen, amikor talált magának valakit, és amikor Scragger legközelebb hazament szabadságra, közölte vele: – Azt hiszem, elválnék, haver! Jobb lesz a gyerekeknek, és nekünk is. Így történt. Az új férj azonban csak néhány évet élt, és miután meghalt, helyreállt közöttük a korábbi – egyébként igazából meg sem szűnt – jó viszony. Scragger egy pillanatig sem haragudott komolyan a volt feleségére, akit remek asszonynak, anyának tartott, és továbbra is rendszeresen küldött neki pénzt, bár azt mondta, hogy nincs rá szüksége. – Ha most nem kell, tedd a bankba, Nell! Jó lesz szűkösebb napokra – mondta a férfi, valahányszor tiltakozni próbált. Eddig – hála istennek – még nem kellett hozzányúlni a pénzhez – az asszony, a gyerekek és az unokák sem szenvedtek hiányt semmiben.

A fegyveres gárdista rosszindulatúan méregette az árnyékból, de Scragger nem törődött vele. Nem hagyom, hogy elrontsd a napomat, te gané, mondta magában. Rámosolygott, hátat fordítva neki hatalmasat nyújtózkodott, aztán kíváncsian körbehordozta a tekintetét.

Remek hely egy finomító számára, állapította meg magában. Közel van Abadánhoz, az északi és déli olajmezőket összekötő fővezetékhez. Az is ügyes ötlet, hogy felhasználják a kőolajjal együtt feltörő gázt, amiből világszerte sok milliárd tonnányit égetnek el évente. Tulajdonképpen felháborító, ostoba pazarlás.

Az ipari létesítménynek saját mólója volt, ami négyszáz yard hosszan nyúlt be a vízbe, és Kaszigi szerint alkalmas volt arra, hogy egyszerre két óriás tartályhajót kiszolgáljon, bármilyen nagyok legyenek azok. A helikopter-leszállók körül több hektáron

krakkolóüzemek épültek, különböző egyéb létesítmények, és bonyolult, kusza hálózatot alkotó csővezetékek, szivattyúállomások. Mindenütt hatalmas darukat, földmunkagépeket lehetett látni, hegymagasságban felhalmozott építőanyagot, betont, homokot, sódert, vasszerkezeteket, félig kész utakat, lebetonozott alapokat, kiásott gödröket, de minden csöndes volt, a környéken nem mozgott sem gép, sem ember.

Amikor leszálltak, a fogadóbizottság húsz-harminc sietve összehívott japánból, és vagy száz sztrájkoló iráni munkásból és iszlám gárdistából – az elsőkből, akiket Scragger látott – állt. A gárdisták egy része az IPLO-hoz, a PFSZ iráni szervezetéhez tartozók karszalagját viselte. Hosszan tartó dühös kiabálás és fenyegetőzés után ellenőrizték a kishi irányítóktól kapott leszállási engedélyt, majd a fegyveresek szóvivője közölte, hogy ha akarnak, maradhatnak ugyan, de a bizottság engedélye nélkül senki sem távozhat, még ők sem.

A hivatali épület felé menet az angolul is jól beszélő Vatanabe főmérnök elmondta, hogy a sztrájkbizottság már vagy két hónapja átvette a hatalmat, és azóta senki nem dolgozik, az építkezés teljesen leállt. – Még azt sem engedik meg, hogy karbantartsuk a berendezéseinket – mondta gyászos hangon a hatvanas éveiben járó, ősz hajú, erős, munkától eldurvult kezű férfi, és mielőtt eldobta volna a csikkjét, rágyújtott a következő cigarettára.

– A rádiójuk?

– Hat nappal ezelőtt lezárták a rádiós szobát. Megtiltották, hogy használjuk, és maguknál tartják a kulcsot. A telefon már hetek óta nem működik, és körülbelül egy hete telexünk sincs. Még mindig vagyunk itt vagy ezren – családtagok soha nem voltak –, de akadozik az élelmiszer-ellátás, és postát sem kapunk hetek óta. Nem mehetünk el, és nem is dolgozhatunk. Fogolyként tartanak itt bennünket, és bármit kérünk, abból csak óriási veszekedés, vita származik. De legalább élünk, óvhatjuk, amit eddig megcsináltunk, és várjuk türelmesen, hogy mikor kapjuk meg a folytatáshoz az engedélyt. Igazán nagy megtiszteltetés, hogy láthatjuk, Kaszigi-szan, és önt is, kapitány!

Bármennyire igyekeztek titkolni, Scragger megérezte a két férfi között a feszültséget, és magukra hagyta őket, beszéljék meg

nyugodtan a hivatalos dolgaikat. Könnyű vacsorát evett, mint mindig, és utána engedélyezett magának egy üveg jéghideg japán sört. – Bármit mondjanak is, nincs olyan jó, mint a Foster! – állapította meg elégedetten. Elvégezte a Kanadai Légierő kiképzői által pilótáknak összeállított, tizenegy perces gyakorlatsorozatot, aztán lefeküdt.

Éjfél tájt még mindig olvasott, amikor kopogást hallott. Kaszigi ment be hozzá izgatottan, elnézést kérve a zavarásért. Mint mondta, úgy érezte, Scraggernek is tudnia kell, hogy épp az előbb hallottak egy teheráni rádióadást, amiben Khomeini egyik szóvivője azt mondta, hogy az összes fegyveres szolgálat felesküdt az ajatollahra. Bahtjár miniszterelnök lemondott, és ezzel Irán végleg megszabadult a sah összes bábjától. Khomeini személyes parancsa, hogy a harcoknak és minden sztrájknak be kell fejeződnie, az olajkitermelést folytatni kell. Megparancsolta, hogy a bazár és valamennyi üzlet nyisson ki, mindenki szolgáltatassa be a fegyverét, térjen vissza a békés munkához, és adjon hálát Istennek, mert lehetővé tette a győzelmet.

– Folytathatjuk a munkát! – mondta örömtől sugárzó arccal a japán. – Hála istennek, az élet vissza fog térni a normális kerékvágásba!

Miután távozott, Scragger a hasára rakott könyvvel, égve hagyott villany mellett sokáig gondolkodott még azon, hogyan is lesz tovább. Az egész átkozottul gyorsan lezajlott, állapította meg csodálkozva. Fogadni mertem volna rá, hogy a sahot soha nem tudják elűzni, még biztosabb voltam abban, hogy Khomeinit nem engedik vissza, arra pedig akár mérget is vettem volna, hogy a hadsereg közbe fog avatkozni.

Reggel korán ébredt, a megszokott, nagyon erősre főzött és némi sűrített tejjel felöntött indiai teája helyett megivott egy csésze japán zöld teát, aztán elment megnézni, lemosni, üzemanyaggal feltölteni a helikoptert, és most, miután végzett az összes feladattal, nagyon éhes volt. Kurtán biccentett az őrnök, aki tudomást sem vett róla, és elindult a háromemeletes hivatali épület felé.

Kaszigi a legfelső szinten a húsz embert is kényelmesen befogadó tanácsterem ablakánál állt, és nézte ugyan, de szinte nem is látta a 206-ost és Scraggert. El volt foglalva azzal, hogy uralkodjon dühös indulatán, és rendet rakjon a gondolatai között. Kora reggel leült,

hogy átnézze az építésre vonatkozó jelentéseket, a kifizetésre váró számlákat, a költség- és munkaterveket, és végül egyetlen következtetést tudott csak levonni belőlük: még legalább egymilliárd dollár és egy év munka kell ahhoz, hogy az üzemben megindulhasson a termelés. Másodszor járt még csak az építkezésen, ami közvetlenül nem tartozott hozzá, bár tagja volt az igazgatótanácsnak és az elnök mellé rendelt ügyvezető tanácsnak is, amely a konglomerátum legfelsőbb döntéshozó testületeként működött.

A háta mögött Vatanabe főmérnök magányosan, vérlázító nyugalommal ült a hosszú asztal mellett, és szokása szerint egyik cigarettát a másik után szívta. Két éve irányította csak főmérnökként a beruházáson folyó munkákat, de a kezdetektől, 1971-től ott volt, mint a főmérnök helyettese, és óriási tapasztalattal rendelkezett. Az elődje szívrohamot kapott, ott halt meg az építkezésen.

Nem is csoda, gondolta dühösen Kaszigi. Két, de talán már négy éve is biztos lehetett abban, hogy a 3,5 milliárd dollárban megszabott költségvetés nem lesz elegendő, hogy az elmaradás számottevő, és az üzembe helyezés tervezett határidejét semmiképpen sem lehet tartani.

– Miért nem tájékoztattott bennünket a helyzetről Kaszuszaka főmérnök? Miért nem küldött átfogó, részletes jelentést?

– Megtette, Kaszigi-szan – válaszolta udvariasan Vatanabe. – A közös beruházásra vonatkozó alapmegállapodás szerint azonban minden jelentésünket az udvar által kinevezett partnereinken keresztül továbbíthattuk csak. Általános iráni szokás volt eddig, hogy közös beruházások esetén ötven-ötven százalékos tulajdonmegosztáshoz ragaszkodtak, közös felelősségvállalásról beszéltek, de az udvar megmásíthatatlan döntéseire hivatkozva elérték, hogy az ügyek irányítása a kezükbe kerüljön, de facto ellenőrzésük alá vonják az egész vállalkozást, míg aztán...

A főmérnök kis szünetet tartott, és vállat vont. – Nem is képzelem, milyen agyafúrtak. Rosszabbak, sokkal rosszabbak, mint a kínai kereskedők. Azt mondják, megvesznek egy egész jószágot, de addig ügyeskednek, amíg nekik marad a csontozott karaj, a partnernek pedig a mócsing és a csont. – Elnyomta félig szívott cigarettáját, és rögtön rá is gyújtott a másikra. – Nem sokkal Kaszuszaka-szan halála előtt megbeszélés volt ebben az irodában az összes partner

bevonásával, amelyen Gjokotomo-szama – maga Gjokotomo Josi, a szindikátus elnöke – is részt vett, és én is jelen lehettem. Kaszuszaka-szan mindenkit figyelmeztetett, hogy az irániak bürokratikus halogatása és kifogásai – piszkálódás volna rá a legjobb kifejezés – kitolják az átadási határidőt, és jelentős költségtúllépést okoznak. Itt voltam, a saját fülemmel hallottam, amit mondott, de az iráni partnerek belefojtották a szót. Azt mondták az elnöknek, hogy minden a legnagyobb rendben lesz, Kaszuszaka-szan pedig nem érti Iránt, és azt sem, ahogy ebben az országban a dolgok működnek. – Vatanabe, mielőtt folytatta volna, néhány másodpercre elhallgatott, gondolataiba merülve bámulta a cigarettája parazsát. – Kaszuszaka-szan később négy szemközt is elismételte Gjokotomo-szamának mindazt, amit a megbeszélésen mondott, könnyörgött neki, hogy legyen nagyon óvatos, és átadott egy részletes írásos jelentést.

Kaszigi arca a hír hallatán még komorabbá vált. – Jelen volt azona megbeszélésen is? – kérdezte.

– Nem, de Kaszuszaka-szan elmondta, miről tárgyaltak. Gjokotomo-szama átvette tőle a jelentést, és azt mondta, személyesen viszi el a legfelsőbb szintekig Teheránban és odahaza, Japánban is. De semmi nem történt, Kaszigi-szan! Semmi.

– Hol van a jelentés másodpéldánya?

– Sehol. Másnap, mielőtt visszautazott volna Teheránba, Gjokotomo utasítást adott a megsemmisítésére. – Az idősebb férfi újból vállat vont. – Kaszuszaka főmérnök feladata az volt, és az enyém is az, hogy a finomító, bármilyen problémák adódjanak is, elkészüljön, és nem az, hogy beleavatkozzunk a szindikátus irányításának az ügyeibe. – Vatanabe a félig elszívott cigarettáról újra gyújtott, mélyen leszívta a füstöt, a feleslegessé vált csikket pedig elegáns, nyugodt mozdulattal elnyomta, pedig a legszívesebben szétmorzsolta volna a hamutartóval, az íróasztallal, az épülettel, az egész rohadt beruházással, és ezzel a kéretlenül közbeavatkozó Kaszigival együtt, aki számon kérő hangon kérdéseket tett föl neki, pedig semmit nem tudott a helyi körülményekről, soha nem dolgozott Iránban, és csak azért jutott olyan magasra a vállalatnál, mert rokoni kapcsolat fűzte a Todákhoz. – Kaszuszaka főmérnöktől eltérően – milyen finoman, szerényen sikerült ezt mondania! – én évekre visszamenőleg megőriztem a jelentéseimet.

– *So ka?* – Kaszigi vigyázott, hogy a hangja közömbös, tárgyyszerű maradjon.

– Igen – válaszolta Vatanabe. A másolatok pedig száz százalékgig biztos helyen vannak, gondolta komoran, miközben a táskájába nyúlva vastag dossziét vett elő, és az asztalra rakta. Arra az esetre, ha netán megpróbálnátok engem felelőssé tenni a kudarcért. – Olvassa el őket, ha óhajtja!

– Köszönöm. – Kaszigi némi erőfeszítés árán ugyan, de képes volt megállni, hogy ne vesse rá magát rögtön a dossziéra.

Vatanabe fáradtan végigsimított az arcán – az éjszaka nagy részét ébren töltötte, azzal volt elfoglalva, hogy fölkészüljön erre a beszélgetésre. – Amennyiben normalizálódik a helyzet, az építkezés ismét felgyorsulhat. Nyolcvan százalékgig már készen vagyunk. Biztos vagyok abban, hogy megfelelő ütemezéssel be tudjuk fejezni a munkát. Szerepel ez az összes jelentésben, azokkal a beszámolókkal együtt, amelyeket Kaszuszakának a partnerekkel és Gjokotomo-számaival folytatott megbeszéléseiről készítettem.

– Milyen általános megoldást tud javasolni az Iran-Toda számára?

– Mindaddig semmilyen, amíg a helyzet nem normalizálódik.

– Ez már megtörtént. Hallotta a híreket.

– Hallottam, Kaszigi-szan, de a normális állapot szerintem akkor fog bekövetkezni, amikor a Bazargán-kormány mindenhol tökéletesen ura lesz a helyzetnek.

– Napokon belül meg fog történni. Tehát? Mit javasol?

– A megoldás egyszerű – válaszolta Vatanabe. – Együttműködésre kész új partnereket kell keresni, megoldani a beruházás finanszírozásával kapcsolatos problémákat, és akkor egy éven belül, sőt annál hamarabb is, el tudjuk kezdeni a termelést.

– Le lehet cserélni a partnereket? – kérdezte Kaszigi.

– A régieket a császári udvar választotta ki, vagy hagyta jóvá, következésképp a sah embereinek tekintik őket, „a nép ellenségeinek”. Azóta, hogy Khomeini hazatért, egyiküket sem láttuk, nem is hallottunk felőlük. Pletykák azért eljutottak hozzánk, úgy tudjuk, hogy mindannyian elmenekültek... – Vatanabe hanyagul megvonta a vállát. – Nem tudtam ellenőrizni a szóbeszédet, nincs telexünk, nem működnek a telefonok, járműveket sem kaptunk.

Tartok attól, hogy a partnereknek csak a személye fog változni, a viselkedése nem.

Kaszigi bólintott, és az ablak felé fordult. Annyira lekötötték a gondolatai, hogy bár nyitva volt a szeme, nem látta, mi történik az üveglapon túl. Könnyű mindent az irániakra, egy halott emberre, titkos megbeszélésekre és megsemmisített jelentésekre kenni, mondta magában. Gjokotomo Josi elnök soha, egyetlenegyszer sem tett említést semmilyen, Kaszuszakával folytatott tárgyalásról vagy írásos jelentésről. Miért titkolt volna el ilyen létfontosságú dokumentumot? Nevetséges! A vállalata ugyanolyan veszélyes helyzetben van, mint a miénk. Miért? Ha Vatanabe valóban igazat mond, és a jelentései ezt alá is támasztják, akkor még mindig ott a komoly, megválaszolatlan kérdés, hogy miért!

Aztán egy pillanatra – Vatanabe ezt észrevette – Kaszigi arca darabokra hullt, mert villámcsapásszerűen rázúdult a válasz: azért, mert a hatalmas túlköltekezés, az Iran-Toda beruházás kudarcával és a hajózási üzletágban világszerte tapasztalható pangással párosulva, tönkreteszi a Toda Shipping Industriest, személyesen Toda Hirót. A hatalmas vállalat érett lesz arra, hogy áron alul felvásárolják. Igen, de kicsoda? Természetesen Gjokotomo Josi. Hát persze! Az a magasra felkapaszkodott paraszt, aki kezdettől fogva utált bennünket, előkelő származásúakat, a régi korok dicső szamurájainak utódjait...

Kaszigi úgy érezte, még néhány másodperc, és szétrobban az agya.

Nyilvánvaló, hogy Gjokotomo Josi volt az, de legfőbb riválisunk, a Mitsuyari Industries segítségével és felbujtására tette azt, amit tett! Gjokotomo akár egy vagyont is elbukhat, amíg ők megtérítik a veszteségét, megkenik a megfelelő tenyereket, és azt javasolják, hogy közösen vásárolják fel a Todát, fizessék ki a veszteségeit, osszák fel a nagyvállalatot, és helyezték nekik megfelelő irányítás alá. A Todákkal együtt a hűséges embereik is eltűnnek – a Kaszigik és a Kajamák. Lehet, hogy máris végem van, és jobb volna, ha nem élnék.

– *Oh ko!*

És én vagyok az, aki kénytelen lesz megvinni az otthoniaknak a szörnyű hírt. Vatanabe jelentései önmagukban természetesen semmit nem bizonyítanak. Gjokotomo mindent a leghatározottabban tagadni fog, szememre veti majd, hogy megpróbálom hamisan vádolni. Szétkürtöli mindenfelé, hogy Vatanabe jelentései is csak azt

igazolják, miszerint Toda Hiro már évek óta rosszul vezeti a vállalatbirodalmat. Bármit csinálók tehát, mindenképpen bajban leszek. Talán Toda Hiro tervelte ki, hogy ilyen helyzetbe kerüljek! Talán le akar váltani, hogy a helyemre ültesse valamelyik öccsét, unokaöccsét...

Lázás gondolatai megszakadtak, mert rövid kopogtatás hallatszott, és mielőtt a válasz elhangzott volna, az ajtó kivágódott. Vatanabe egyik fiatal munkatársa rontott a tanácsterembe, és zavartan elnézést kért, hogy megzavarta őket. – Sajnálom, Vatanabe-szan, igen, rettenetesen sajnálom...

– Mi történt?! – vágott közbe a főmérnök, határozottan elejét véve a további bocsánatkéréseknek.

– A bizottságtól vannak itt, Vatanabe-szan, Kaszigi-szan! Nézzék!
– A fiatalember halottsápadtan az épület előtti térségre nyíló ablakokra mutatott.

Kaszigi ért oda elsőként, és látta, hogy a bejárat előtt forradalmárokkal teli teherautó áll, és más, szintén fegyveresekkel zsúfolt járművek is közelednek. A gépkocsikról férfiak ugráltak le, és verődtek rögtön csoportokba.

Scragger közel járt már az épülethez, látták, hogy megáll, aztán továbbindul, de határozott mozdulatokkal elhessegetik onnan, mert éppen egy nagy Mercedes kanyarodik az irodaház elé. Hátsó üléséről fekete köntöst és fekete turbánt viselő, testes, fehér szakállú férfi szállt ki, és rögtön utána jóval fiatalabb bajuszos, akin kigombolt nyakú ing és könnyű anyagból készült nyári öltöny volt. Meglátva őket, Vatanabénak egy pillanatra a lélegzete is elállt.

– Kik ezek? – kérdezte Kaszigi.

– Nem tudom, de az ajatollah egész biztosan bajt jelent. A mollahok fehér turbánt viselnek, az ajatollahok feketét. – Fél tucat gárdistával körülvéve a két férfi nekivágott az épület bejáratához vezető lépcsőknek. – Vezesse fel őket, Takeo! És vigyázzon, bánjon velük megkülönböztetett tisztelettel! – Az utasítást megkapva a fiatalember izgatottan elrohant. – Egyszer fordult csak elő, még a múlt évben, rögtön az abadáni tűz után, hogy egy ajatollah jött hozzánk. Összehívta az iráni alkalmazottakat, három percig hízelgett nekik, aztán Khomeini nevében felszólította őket, hogy lépjenek sztrájkba. – Vatanabe arca kiismerhetetlenné, maszkszerűvé vált. –

Akkor kezdődtek az igazi bajaink... Mi, külföldiek megpróbáltunk mindent megtenni, hogy folytatódjék az építkezés, de hasztalan.

– Most mi lesz? – kérdezte Kaszigi.

A főmérnök vállat vont, a fal mellett álló szekrényhez lépve fölemelte Khomeini bekeretezett fényképét, amit Kaszigi addig észre sem vett, és kiakasztotta a falra. – Az udvariasság kedvéért – mondta gúnyos mosollyal. – Nem ülnénk le? Protokolláris viselkedést várnak tőlünk... Kérem, üljön az asztalfőre!

– Nem, Vatanabe-szan! Kérem! Maga itt a vezető, én csak vendég vagyok.

– Ahogy óhajtja. – Vatanabe elfoglalta megszokott helyét, és szembe fordult az ajtóval.

Kis időre csönd telepedett közéjük, amit Kaszigi tört meg: – Miféle tűz volt Abadánban?

– Ó! Elnézést! – mondta bocsánatkérő hangon Vatanabe, és magában utálkozott azon, hogy Kaszigi még erről a rendkívüli fontosságú eseményről sem tud. – Tavaly augusztusban történt, ramadán szent hónapja idején, amikor napkeltétől napnyugtáig egyetlen igazhívő sem vehet magához ételt, italt, és ettől a hangulat rendszerint pattanásig feszült. Akkor még csak kisebb tüntetések voltak a sah ellen – főleg Teheránban és Komban –, de semmi különös. A rendőrség és a SAVAK könnyedén meg tudott birkózni az elégedetlenekkel. Augusztus 12-ikén Abadánban valaki felgyújtotta a Rex filmszínházat. „Véletlenül” az történt, hogy az összes ajtó és vészkijárat zárva volt, „véletlenül” a tűzoltók és a rendőrök elkéstek, és a tűz okozta pánikban csaknem ötszázan meghaltak, többségében nők és gyerekek.

– Borzalmas!

– Igen. Az egész ország fel volt háborodva. Rögtön a SAVAK-ot, és vele együtt a sahot vádolták, a sah ellenben a baloldalt, és megesküdtött rá, hogy a rendőrségnek és a SAVAK-nak semmi köze a szörnyű tragédiához. Természetesen rögtön vizsgálatot rendelt el, ami hetekig tartott. Sajnálatos módon a felelősség kérdését nem sikerült tisztázni, nem találták meg azt, aki a tüzet okozta. – Vatanabe néhány másodpercre elhallgatott, és a lépcsőn közeledő lépésekre figyelt. – Ez volt a végső lökés, amelyik Khomeini vezetése

alatt egyesítette az addig egymással is szemben álló ellenzéki erőket, és végső soron elvezetett Pahlavi bukásához.

Újabb, több másodpercre nyúló szünet után Kaszigi megkérdezte:
– Mit gondol, ki gyújtotta fel azt a mozit?

– Ki akarta, hogy Pahlavi uralmának vége legyen? A legegyszerűbb válasz az, hogy a SAVAK! – Vatanabe hallotta, amint a lift megállt az emeletükön. – Mit számít ötszáz nő és gyerek egy fanatikusnak? Egy bármilyen irányzat hívéül szegődött fanatikusnak!

Takeo szélesre tárta az ajtót, az ajatollah és szorosán a nyomában a civil fontossága teljes tudatában bemasírozott, hat fegyveres is követte őket. Vatanabe és Kaszigi felállt, és udvarias meghajtással köszöntötte őket.

– Legyetek üdvözölve! – mondta a főmérnök japánul, bár az Iránban töltött évek alatt jól megtanult perzsául is. – Vatanabe Naga vagyok, ennek az építkezésnek a vezetője, ő pedig Mr. Kaszigi, cégünk vezetőségének a képviselője Japánból. Kérem, mondjátok meg, kit van szerencsém üdvözölni?

Takeo, bár nem tudott igazán jól perzsául, rögtön tolmácsolni kezdett, de a civil, aki addigra leült, félbeszakította. – *Vous parlez francais?* – kérdezte csöppet sem udvarias hangsúllyal Vatanabétól.

– *Ije.* Nem – válaszolta a főmérnök, maradva továbbra is a japánnál.

– *Bien sur, M'sieur* – szólalt meg rossz kiejtéssel a franciául csak igen közepesen beszélő Kaszigi is. – *Je parle un peu, mais je parle Anglais mieux, ét M'sieur Vatanabe aussi.* Én tudok kicsit franciául, bár angolul jobban beszélek, és Mr. Vatanabe is.

– Remek – válaszolta kurtán, franciás akcentusú angolsággal a férfi. – Akkor angolul fogunk beszélgetni. Muzadeh vagyok, az abadáni körzet ügyeiért felelős, Bazargán miniszterelnök által megbízott miniszterhelyettes...

– De a törvényeket nem Bazargán hozza, hanem az imám! – vágott közbe éles hangon az ajatollah. – Az imám nevezte ki Bazargánt ideiglenes kormányfőnek addig, amíg – Isten segítségével – iszlám államunk végleg ki nem alakul. – Hatvanas évei végén járó, kerek arcú férfi volt, a szemöldöke ugyanolyan hófehér, mint a szakálla,

fekete köntöse pedig makulátlanul tiszta és ráncatlan. – Az imám vezetésével! – tette hozzá nagy nyomatékkal az elmondottakhoz.

– Igen. Természetesen – válaszolta Muzadeh, és csöppet sem zavartatva magát a közbeszólástól, folytatta: – Hivatalosan tájékoztatom magukat arról, hogy ettől a pillanattól kezdve az Iran-Toda a közvetlen irányításunk alatt áll. Három napon belül megbeszélést tartunk, amelyen döntünk az ellenőrzésről és a további munkákról. Az összes korábbi, a sah által megkötött és éppen ezért jogtalan szerződés érvénytelen. Új felügyelő bizottságot fogok kinevezni, amelynek én leszek az elnöke, tagjai a munkások képviselői, egy japán munkás és a főmérnök. Maguk...

– Valamint én és egy bandar-deilami mollah – vágott közbe újból az ajatollah, szúrós tekintet vetve a fiatalabb férfira.

Muzadehnek ez már kicsit sok volt, mert idegesen átváltott perzsára: – A bizottság pontos összetételét később is megbeszélhetjük. – Szemmel láthatóan igyekezett fékezni magát, de a hangjának határozott éle volt. – A lényeg az, hogy a munkások képviselője biztosítva legyen.

– A lényeg az, hogy végrehajtsuk Isten által ránk rótt feladatainkat.

– Isten és a nép szolgálata ebben az esetben egy és ugyanaz.

– Nem, ha „a nép szolgálata” valójában a sátán szolgálatát jelenti!

Az addig éberem, de nyugodtan álló hat fegyveres összerendezte, és talán nem is tudatosult bennük, hogy két csoportra váltak szét. Az egyikbe négy ember került, a másikba kettő. Némán hallgatták az asztal körül ülőket, és egyikük óvatos mozdulattal, de tisztán hallhatóan kibiztosította a fegyverét.

– Hogy mondták? – vágott közbe Vatanabe, és látva, hogy minden tekintet feléje fordul, megkönnyebbülésében kis híján azt kiáltotta, hogy *Banzaj!* – Új bizottságot kívánnak alakítani?

– Igen. – Muzadeh nem kis erőfeszítés árán féken tartotta az indulatait, és nyugodt hangon folytatta. – Ellenőrzésre átadják nekünk az összes munkanaplót, egyéb iratot, és felelnek minden, a múltban elkövetett, vagy ezután bekövetkező hibáért, Irán elleni büntetért.

– Közös felelősséget viselő partnerei voltunk az iráni kormánynak a kezdetek...

– A sah uralma idején! – vágott közbe a miniszterhelyettes, a mögötte álló gárdisták pedig – fiatalok voltak, néhányan közülük még csak tizenévesek, akiknek a szakálluk is alig serkent – izgatottan összesúgtak.

– Igaza van, Mr. Muzadeh! – felelte minden félelem nélkül Vatanabe. Nem veszítette el a lélekjelenlétét, az utóbbi néhány hónapban többször is volt része ilyen, vagy ehhez hasonló vitában. – Mi azonban japánok vagyunk. Az Iran-Todát japánok építik, iráni mérnökök és munkások közreműködésével, és a beruházást japánok finanszírozzák...

– Ennek semmi...

– Igen, tudjuk – az ajatollah csöppet sem volt ellenséges, és csupán azért emelte fel a hangját, hogy Muzadehbe belefojtsa a szót. – Tudjuk ezt, és szívesen is látjuk magukat Iránban. Tisztában vagyunk azzal, hogy a japánok mások, mint a gonosz amerikaiak és az álnok britek, és bár nem mohamedánok – sajnálatos módon nem nyílt még ki a szemük annyira, hogy felismerjék Allah igazságát –, üdvözljük magukat. Maguk is vegyék azonban figyelembe, hogy Isten segítségével végre sikerült visszaszerezni az országunkat, és új rendet kell bevezetnünk, már ami a jövőbeni együttműködést illeti. Az embereink itt maradnak, és kérdéseket fognak fölteni. Kérem, működjenek együtt velük! Félelemre semmi okuk. Ne felejtsek el, hogy mi legalább annyira kívánjuk a beruházás befejezését, és a termelés megkezdését, mint maguk! A nevem Eszmáil Ahvázi, én vagyok ennek a körzetnek az ajatollahja. – A bemutatkozást követően olyan hirtelen állt fel, hogy az emberei közül többen riadtan összerezzenek. – A mostantól számított negyedik napon visszajövünk!

Muzadeh dühös indulattal a hangjában vette át a szót: – Más utasítások érvényesek ezekre az idegen...

Fölösleges lett volna folytatnia, mivel az ajatollah már nem volt ott. Muzadeh vetett még egy zord pillantást a japánokra, majd gőgös, az önmaga fontosságába vetett hitet jól kifejező arccal szintén távozott, és vele az emberei is.

Miután magukra maradtak, Kaszigi megengedett magának annyi gyöngeséget, hogy zsebkendőjét vegyen elő, és letörölje a homlokáról a verejtéket. A fiatal Takeót annyira megdöbbenítették a hallottak, hogy

mozdulatlanul állt, és egyelőre megszólalni sem tudott. Vatanabe cigarettáért nyúlt a zsebébe, de a dobozt üresen találta, és indulatosan összegyűrte. A fiatalember ettől végre felébredt, a fal mellé állított egyik asztalhoz ugrott, friss csomagot vett ki a fiókból, felbontotta, és odakínálta a főnökének.

– Köszönöm, Takeo! – válaszolta Vatanabe, és elfogadta azt is, hogy munkatársa tüzet adjon neki. – Elmehet. – Kaszigihoz fordult, és fáradtan kijelentette: – Kezdődik tehát előlről.

– Igen! – válaszolta lelkesen Kaszigi, nagyon örülve annak, hogy a hatalmat gyakorló új bizottság érdekelt a beruházás sikeres befejezésében. – Ennél jobb hírt nem kaphattunk volna. Nagyon fognak örülni neki Japánban. – Ezzel a hírrel párosítva, gondolta, Vatanabe jelentése végül is hihetővé válik, nem fog megalapozatlan vádaskodásnak tűnni, mi pedig – Toda Hiro és én – közös erővel talán képesek leszünk semlegesíteni Gjokotomót. Ha pedig Hiro végre nyugalomba is vonul, és a testvére veszi át a helyét, az maga lesz a tökély!

– Tessék! – mondta Vatanabénak, mert látta, hogy a főmérnök jelentőségteljesen néz rá.

– Nem arra gondoltam, hogy a munkák kezdődnek el újból, Kaszigi-szan – szólt meglehetősen élesen Vatanabe. – Az új bizottság semmivel sem lesz jobb, mint az elődei, sőt valószínűleg rosszabb. A partnerek esetében az elengedhetetlen *piskés* végül is megtette a hatását, kinyitotta a bezárt ajtókat, és az ember pontosan tudta, mire számíthat. De ezeknél a fanatikusoknál, amatőröknél?! – Vatanabe idegesen beletúrt a hajába, és magában azért fohászkodott, hogy meg tudja őrizni a nyugalomát, ne rontson neki dühösen a főnökének, aki láthatóan semmit sem értett a helyzetből. Légy okos, nyugodj meg!, biztatta magát. Ez csak ostoba majom, és még csak nem is olyan előkelő származású, mint te, aki ősei között tudhatja az északi szigetek urait.

– Ezek szerint az ajatollah hazudott? – kérdezte Kaszigi, és öröme szempillantás alatt szertefoszlott.

– Nem. A szerencsétlen bolond tényleg hitt abban, amit mondott, de ez nem azt jelenti, hogy bármi változni fog. A rendőrség, a SAVAK – mindegy, minek hívják most – változatlanul ellenőrzése alatt tartja Abadánt és ezt a körzetet. Errefelé többségükben szunnita arabok

laknak, akik szemben állnak a síita perzsákkal. A vérontásra gondoltam, amikor azt mondtam, hogy minden előlről kezdődik. Vatanabe elmondta, hogyan veszekedett egymással perzsául az ajatollah és az új kormány megbízottja. – A helyzet még rosszabb lesz, mint eddig, mert az összes irányzat egymásnak esik, és harcolni fognak, hogy eldöntsék, kié legyen a hatalom.

– Ezek a barbárok nem fognak engedelmeskedni Khomeininek? Nem lesznek hajlandók letenni a fegyvert? – kérdezte elképedve Kaszigi.

– Szerintem a baloldaliak, az olyanok, mint Muzadeh, folytatni fogják a harcot, a szovjetek pedig segítik és bujtogatják majd őket, mert mindig meg akarták, és ezután is meg akarják majd szerezni Iránt – nem annyira az olaj, mint inkább a Hormuzi-szoros miatt. Ha ugyanis sikerül megvetniük ott a lábukat, akkor a markukban tudják tartani az egész nyugati világot, és benne Japánt. Tőlem a Nyugat, az Egyesült Államok és a többi ország meg is rohadhat, de mi kénytelenek leszünk háborút kezdeni, ha a körülmények úgy alakulnak, hogy a hajóinkat kitiltják a szorosból.

– Egyetérték. Természetesen igaza van – válaszolta döbbenet Kaszigi. – Mindannyian tudjuk. Amíg ennyire függünk az olajtól, ilyen fejlemény azt jelenti, hogy háborúznunk kell.

– Igen – értett egyet Vatanabe. – Még tíz év, nem több.

– Igen. – Mindketten tisztában voltak azzal, milyen hatalmas összegeket fordítanak Japánban – nyíltan és titokban – arra, hogy alternatív erőforrásokat találjanak, amelyek önellátóvá tehetik ezen a téren az országot. A programot Nemzeti Tervnek nevezték, és arra irányult, hogy kidolgozzák, miként lehet hasznosítani a nap és a tenger energiáját. – Tíz év. Igen, legfeljebb tíz. – Kaszigi biztos volt abban, hogy ennyi idő alatt hatékony megoldást fognak találni. – Ha még tíz évig meg tudjuk őrizni a békét, és bent maradunk az amerikai piacon, akkor megtaláljuk az alternatív erőforrásokat, és miénk lesz az egész világ. – De addig... – hangja egy pillanatra elcsuklott a felindulástól – ...még tíz évig hajbókolnunk kell mindenféle barbárok, rablók előtt.

– Hruscsov ugyan azt mondta, hogy a Szovjetuniónak semmit nem kell tennie Iránban, mert „Irán érett alma, ami magától hullik majd az ölünkbe”, de ettől azok a szarevők még két kézzel fogják rázni a

fát, hogy mielőbb beteljesedhessen a jóslata. – Vatanabe hangján szintén érezni lehetett az erős felindulást.

– Egyszer már legyőztük őket – mondta komoran Kaszigi, mert eszébe jutott az 1905-ös japán-orosz háború, amiben a nagyapja is részt vett. – Újból megtehetjük. Ez a civil... Muzadeh! Lehet, hogy egyszerűen csak haladó beállítottságú, és nem kedveli a mollahokat. Biztosan vannak szép számmal olyanok is, akik nem fanatikus hívei Khomeininek.

– Így igaz, Kaszigi-szan, de akik szemben állnak vele, azok is ostoba fanatikusok, csak éppen Lenint és Marxot tekintik istenüknek. Fogadni mernék, hogy Muzadeh az úgynevezett értelmiséghez tartozik, a sah jóvoltából Franciaországban járt egyetemre, és baloldali francia professzorok vették pártfogásukba, ők alakították a nézeteit. Az egyetem elvégzése után két évet töltöttem a Sorbonne-on, posztgraduális képzésen, úgyhogy ismerem ezeket az ostoba értelmiségieket és a tanáraikat. Egyszer még engem is megpróbáltak...

Vatanabe nem fejezte be a mondatot, mert kintről éles sorozat hallatszott. Egy pillanatra mindkét férfi megmerevedett. Az ablakhoz ugrottak, és az ajatollahot és Muzadehet pillantották meg a bejárat előtti lépcsőn. Nem messze egy férfi állt, valamit kiabált, és vadul hadonászott a fegyverével, de a többiek is a közelben voltak, szétszóródva a gépkocsik között. Scragger a körön kívül rekedt, és a japánok látták, hogy óvatosan hátrafelé araszol, biztonságosabb helyet keresve. Az ajatollah éppen magasba emelte a kezét, indulatosan magyarázott valamit a fegyvereseknek. Óvatosan kinyitották az ablakot, hogy hallják is a szavait.

– Azt mondja, hogy „Isten nevében tegyétek le a fegyvert! Az imám parancsolta ezt – mindannyian hallottátok az üzenetét. Ismétlem, engedelmeskedjetez neki, és tegyétek le a fegyvert!”

Egyesek az ajatollah mellé álltak, mások nem, és a két táborhoz tartozók dühösen ordítottak, rázták egymásra az öklüket. A két japán látta, amint a felfordulást kihasználva Scragger eltűnik az egyik épület sarka mögött. Vatanabe kihajolt az ablakon, hogy jobban értse az odalent elhangzó szavakat, és mint a riporter, közvetíteni kezdte Kasziginak a látottakat és hallottakat: – Aki fegyvert fog rájuk... Nem

látom tisztán, hogy van-e zöld karszalagja, vagy sem... Nincs! Ezek szerint fedajin, vagy a Tudeh tagja...

Odalent váratlanul, egyik pillanatról a másikra elült a hangzavar, és a veszekedés résztvevői óvatosan helyezkedni kezdtek, mindegyik megpróbált védekezésre – és támadásra is – alkalmasabb pozíciót találni, miközben idegesen méregette a szomszédját, az előtte és mögötte állót, mindazokat, akiről nem tudta biztosan, melyik táborhoz tartoznak. A lépcső előtt álló férfi lövésre készen ráfogta a géppisztolyát az ajatollahra, és odaszólt neki: – Mondd meg az embereidnek, hogy tegyék le a fegyvert!

Muzadeh, látva, hogy az ellenfelek fölényben vannak, előrelépett, és megpróbálta elejét venni a számára semmi jót nem ígérő összecsapásnak. – Elég volt, Haszán! Maradj...

– Nem azért harcoltunk, nem azért áldozták életüket a fivéreink, hogy fegyvereinket, és a hatalmat is átadjuk a mollahoknak!

– A kormányé a hatalom! A kormányé! – mondta a korábban is hangosabban Muzadeh. – Egyelőre mindenki megtarthatja a fegyverét, de aztán le kell adnia az irodámban, mert én képviselem a kormányt és a...

– Nem! – vágott a szavába erőszakosan az ajatollah. – Először, Isten nevében megparancsolom, hogy mindazok, akik nem iszlám gárdisták, tegyék le a fegyvert, és békésen vonuljanak el! Másodszor, a kormány köteles engedelmeskedni az imám közvetlen irányítása alatt álló központi forradalmi bizottságnak! Ennek az embernek a tisztségét a bizottság még nem hagyta jóvá, tehát nincs joga hozzá, hogy bárkinek bármilyen parancsot adjon. Engedelmeskedjetek, különben erőszakkal vesszük el a fegyvereiteket!

– Én képviselem itt a kormányt!

– Nem!

– Alláh-u Akbár! – kiáltotta valaki a fegyveresek közül, és el is sütötte a fegyverét. A lövés a közepén álló, Haszán nevű fiatalembert találta el, aki megpördült, és holtan rogyott össze. Mihelyt eldőlt, a körülötte lévők a fegyverükért kaptak, és lázas sietséggel vagy fedezékbe húzódtak, vagy a szomszédaiknak estek. A harc rövid volt, de heves. Sokan meghaltak, Muzadeh táborában azonban eleve vereségre volt ítélt, részben az ellenség számbeli fölénye, részben a zöldszalagosok fanatikus, félelmet nem ismerő elszántsága miatt.

Néhányan közülük, miután az embereit legyűrték, meg is ragadták a miniszterhelyettest, és térdre kényszerítették, hogy úgy könyörögjön kegyelemért.

Az ajatollah a lépcsőn állt, amikor elkezdődött a lövöldözés. Géppisztolysorozat szántott végig a mellén, a hasán, és most az emberei karjában feküdt, kiömlő vére pedig teljesen átáztatta a köntösét. Vér bugyogott a szája sarkából is, végigfolyt a szakállán. – Isten nagy... Isten hatalmas... – motyogta, aztán felhördült, mert éles fájdalom rántotta görcsbe a testét.

– Uram! – szólt hozzá könnyben ázó arccal az egyik, Muzadehet keményen markoló fegyveres. – Mondd el Istennek, a Prófétának, hogy meg akartunk védeni!

– Isten... hatalmas... – nyögte elhaló hangon az idős férfi.

– Mi legyen Muzadehhel? – kérdezte egy másik fegyveres. – Mit csináljunk vele?

– Teljesítsétek Isten parancsát! Öljétek meg... öljétek meg az iszlám minden ellenségét! Nincs más Isten, csak Allah...

A parancsot pillanatnyi halogatás nélkül, könnyörtelenül végrehajtották, az ajatollah pedig mosolyogva, Isten nevével az ajkán halt meg. A körülötte állók sírtak, és irigyelték azért, hogy a paradicsomba jutott.

24. fejezet

A KOVISZI LÉGI TÁMASZPONT, 14.32. Manuela Starke a faház konyhájában chilit főzött. Az ablakpárkányra tett táskarádióból countryzene hangjai töltötték meg a szűk helyiséget. A butánégőn nagy lábos állt, benne a hozzávalók egy része; amikor rotyogni kezdett, az asszony lejjebb vette a lángot, és az órájára pillantott. Épp a legjobbkor, gondolta. Hét körül lesz kész, és a gyertyák még ünnepélyesebbé teszik majd az asztalt.

Hagymát kellett még vágnia, kecskehúst darálnia, úgyhogy rögtön hozzá is fogott, szórakozottan dúdolva közben a rádióból hallott dallamot. Néhány tánclépést is tett néha, amikor a munka éppen megengedte. A konyha kicsi volt, nehezen lehetett dolgozni benne, nem úgy, mint Lubbockban, az öreg ház tágas, magas mennyezetű konyhájában. A családja száz éve lakott már a spanyol stílusú épületben, ahol a fivérével és a nővérel együtt ő is felnőtt. Nem csinált azonban nagy ügyet abból, hogy szűk helyen, megfelelő edények nélkül kénytelen főzni, sőt kifejezetten örült, hogy van valami, amivel lekötheti magát, és nem kell állandóan arra gondolnia, mikor látja viszont a férjét.

Conroe szombaton indult a mollahal Bandar-Deilamba, most pedig kedd van. Három nap sem telt még el, biztatta magát. Előző este sikerült beszélniük rádión. – Hi, szivi! Minden a legnagyobb rendben, nem kell aggódnod. Sajnálom, egyelőre nem mehetek. Repülési tilalom van. Szeretlek, és hamarosan találkozunk. – A hangja vidám, magabiztos volt, de Manuela kiérezte belőle az idegességet, és ettől nyugtalan lett. Annyira, hogy aludni sem nagyon tudott. Csak képzelődés, utasította rendre magát. Hamarosan megérkezik. Hagyd a felesleges tépelődést, és törődj a dolgoddal, koncentrálj a főzésre!

A chilikeveréket, őrölt paprikát, cayenne-borsot, gyömbért, friss fokhagymát, szárított chilipaprikát és szárazbabot Londonból hozta. Ezenkívül már csak a hálóinge, némi pipereholmi és vécepapír fért abba az egyetlen szatyorba, amit a 747-es fedélzetére fölvihetett. A fűszerek voltak azonban a legfontosabbak. Starke imádta a mexikói ételeket, közülük is elsősorban a chilit, és egyetértettek abban, hogy a curryt leszámítva ez az egyetlen elkészítési mód, amivel ehetővé lehet

tenni a kecskehúst. Ruhát, egyéb holmit nem vitt magával, mert volt minden a teheráni lakásukon. Ajándékot csak a McIver házaspárnak vett – kis doboz sörélesztőt, amit Genny és Duncan nagyon szeretett a Genny sütötte kenyérből készült vajás pirítóssal.

Délelőtt kenyeret sütött. Három veknit, már ott hültek a pulton, vékony kendővel letakarva, hogy a legyek ne szállhassanak rájuk. Gyűlölte a legyeket, úgy érezte, képesek tönkretenni a nyarat, még Lubbockban is... Lubbock! De jó volna tudni, mi van a gyerekekkel!

Billy Joe, a kis Conroe és Sarita – hét- öt- és háromévesek. Szépségeim, gondolta boldogan, és önkéntelenül elmosolyodott. Jó, hogy hazaküldtem őket apához. Tízezer hektáron rohangálhatnak szabadon, és Starke nagypapa is ott van a közelben, hogy állandóan rájuk szóljon kedves, szelíden dörmögő hangján: „Nem hallottad, mit mondtam? Azonnal vedd fel a cipődet, különben nem leszünk jóban!”

– Éljen Texas! – mondta hangosan, és nagyot nevetett, miközben a húsmasszát gyúrta, és időnként belekóstolt, hogy hol egy kis sót, hol némi fokhagymát tegyen hozzá. Az ablakon kinézve Freddy Ayret látta, amint útban a rádiótorony felé, éppen áthaladt az épületek közötti kis téren. Pavud, az irodavezetőjük is vele volt. Kellemes ember, gondolta. Szerencsénk van, hogy hűséges, megbízható alkalmazottaink vannak. A fő kifutópályát is látta, és a támaszpont nagy részét. Mindent hó borított, az égen felhők tornyosultak, és eltakarták a közelben magasodó hegyek ormát. A pilóták és a szerelők egy része éppen futballozott, köztük Marc Dubois, aki visszahozta Bandar-Deilamból a mollahot.

Feladat kevés volt – karbantartási munkát végeztek csupán, rendszeresen ellenőrizték a gépeket, pótolták a régről elmaradt festést. A támaszpontot vasárnap ért támadás és a lázadás óta senki sem repült. Vasárnap este három zendülőt – egy pilótát, és a páncélos hadtest két altisztjét – hadbírószág elé állítottak, és hajnalban ki is végezték őket. Hétfőn és kedden nyugalom volt a támaszponton. Hétfőn két repülőgépet láttak csak felszállni, ami meglehetősen szokatlan volt, mert Bandar-Deilam kiképző támaszpontként üzemelt, és rendszerint nagy volt rajta a forgalom. A repülőgépek azonban – azt a kettőt leszámítva – egész hétfőn a földön maradtak, és nem mozdultak sem a páncélosok, sem a

teherautók. Látogatók sem jöttek. Éjszaka volt ugyan némi lövöldözés és kiabálás, de az is hamar abbamaradt.

Manuela kritikus szemmel megnézte magát a piszkos edényekkel teli mosogató fölött lévő tükörben. Hogy többet lásson, ide-oda forgatta az arcát, és távolabb lépve szemrevételezte az alakját, már amennyire tudta. – Egyelőre jól nézel ki, szívem – mondta a tükörképének –, de nem ártana, ha gyorsan összekapnád magad, rendszeresen futnál, és elhagynád a kenyeret, a chilit, a bort, a tostádát, a burritót, a tacót, a muchast, a sült babot, a méztől csöpögő palacsintákat, a szalonnás tükörtojást, a...

Az étel kifutott kissé, jótékonyan eltérítve a gondolatait attól, hogy mi mindent nem volna szabad ennie. Még lejjebb vette a lángot, és belekóstolt a sűrűsödő, barna szaftba. – Ez igen! – állapította meg megkönnyebbülve. – Conroe odáig lesz tőle, ha megkóstolja... – Odáig lenne, ha itt volna, gondolta hirtelen elkomorulva, és rögtön igyekezett is elhessegetni magától a rossz hangulatot. Nem baj, a fiúknak ízleni fog!

Nekilátott a mosogatásnak, de bármennyire igyekezett is, nem tudta kivenni a fejéből Bandar-Deilamot, és hamarosan érezte, hogy könnyek peregnek végig az arcán. – A francba! Szedd már össze magad!

– Riadó! – A távoli kiáltásra rögtön az ablakhoz futott, és izgatottan figyelte, mi történik odakint. A futballozók is abbahagyták a játékot, és mindenki Ayre felé fordult, aki a rádiótorony külső lépcsőjén rohant lefelé, izgatottan kiabálva közben. Manuela látta, hogy mindenki köréje sereglik, aztán a csapat idegesen szétspriccel, Ayre pedig a bungalójuk felé indul. Gyorsan megtörölte a kezét a kötényébe, megigazította a haját, letörölte a könnyeit, és a ház ajtajában fogadta.

– Mi történt, Freddy?

– Gondoltam, nem árt, ha szólok – válaszolta mosolyogva a férfi. – Értesítettek, hogy azonnal készíttessenek elő egy 212-est. Iszfahánba kell repülnie, az IranOil már hozzá is járult.

– Nincs az túl messze?

– Dehogy! Kétszáz mérföld, pár óra mindössze... Odaér, még sötétedés előtt. Marc ott tölti az éjszakát, és csak holnap jön vissza. –

Ayre újból elmosolyodott. – Hála istennek, végre akad valami munka! Csak az a furcsa, hogy név szerint Marcot kérték.

– Vajon miért?

– Nem tudom. Talán azért, mert francia, és ők segítettek Khomeininek. Na, mennem kell! Fantasztikus illata van a chilidnek. Marc dühös, mert lemarad róla. – Megfordult, és délcegen, egyenes tartással az irodaépület felé indult.

Manuela látta az ajtóból, amint a szerelők kitolták a hangárból a 212-est, Marc Dubois pedig, miután bélelt téli overalljának a cipzárját nyakig húzta, vidáman odaintegetett neki.

Négy gépkocsi bukkant fel a támaszpont peremén körbefutó úton, és Freddy Ayre rögtön felfigyelt rájuk. Gondterhelten ráncolta a homlokát, majd besietett az irodába. – Megkapta már a felszállási engedélyt, Mr. Pavud? – kérdezte.

– Igen, kegyelmes úr! – válaszolta az irodavezető, és odanyújtotta a papírt.

Ayre nem vette észre, mennyire feszült, és azt sem, hogy bár igyekszik titkolni, láthatóan remeg a keze. – Köszönöm. Jöjjön, hátha szükség lesz valakire, aki tud perzsául!

– De kegyel...

– Jöjjön! – Bélelt pilótazubbonyát begombolva, hogy ne érje a hideg szél, Ayre kisietett. Pavud, hogy az izzadságot eltüntesse, összedörzsölte a tenyerét, és a többi iramra nézett, akik hasonlóan izgatott, nyugtalan pillantással válaszoltak.

– Isten akarata – mondta egyikük, magában hálát adva Allahnak azért, hogy Pavudra esett a választás, és nem rá.

A Bell 212-es felszállás előtti átvizsgálása már elkezdődött; Ayre az irodába menet látott gépkocsikkal egyszerre ért oda. Mihelyt közelebbről szemügyre vette őket, az arcáról abban a pillanatban lefoslott a mosoly. A kocsik tömve voltak fegyveresekkel, zöldszalagosokkal, akik – néhány hozzájuk csatlakozott katonával együtt rögtön körbe is vették a gépet.

Az elsőként érkezett autó elülső ajtaján a mollah, Huszain Kaviszi szállt ki. Turbánja hófehér volt, fekete köntöse vadonatúj, a csizmája ellenben öreg, elnyútt, és a vállán AK-47-es géppisztoly lógott. Magabiztos viselkedése jelezte, hogy ő vezeti a fegyvereseket.

Emberei közül néhányan a hátsó ajtókhöz ugrottak, és félig kiengedték, félig kirángatták a gépkocsiból Peshadi ezredest és a feleségét. A parancsnok dühösen rájuk mordult, mire visszahőköltek kissé, ő pedig rögtön megigazította magán összegyűrődött, hosszú kabátját és ezüstzsínóros tiszti sapkáját. A felesége télikabátot, kesztyűt és kis kalapot viselt, a vállán hosszú szíjra erősített táska lógott. Az arca sápadt volt, kimerültnek látszott, de a férjéhez hasonlóan büszkén fölszegte a fejét. Visszanyúlt a kocsiba egy szatyorért, amit az egyik zöldszalagos – régi reflexeknek engedelmeskedve – elvett tőle, és csak némi bizonytalankodás után adott vissza neki.

Ayre megpróbálta nem mutatni, mennyire meg van döbbenve. – Mi történt, uram?

– Iszfahánba... Iszfahánba visznek bennünket. Fegyveres őrizettel! A támaszpontomat... A támaszpontomat elárulták, lázadók kezére jutott! – Az ezredesnek eszébe sem jutott titkolni, mennyire fel van háborodva. Megpördült, és perzsául nekitámadt a mollahnak: – Ismételten kérdezem, mi köze mindehhez a feleségemnek?! Mi?! – A dühös kifakadásra az egyik ideges gárdista a hátába nyomta fegyvere csövét, az ezredes pedig oda sem nézve fékesöpörte. – Mocskos disznó!

– Elég! – kiáltotta el magát Huszain. – A parancs Iszfahánból érkezett. Maga is látta. Az állt benne, hogy a feleségével együtt azonnal...

– Parancs? Koszos, gyűrött papírra macskakaparással odavetett szöveg. Valami ajatollah írta alá, akinek még a nevét sem hallottam...

A mollah fenyegetően közelebb lépett a házaspárhoz. – Szálljanak be, ha nem akarják, hogy erőszakkal tetessem fel magukat!

– Majd ha a helikopter készen lesz. – Az ezredes kihívó mozdulattal cigarettát vett elő a zsebéből. – Adj tüzet! – szólt a hozzá legközelebb álló fegyveresnek, és mert az nem mozdult rögtön, dühösen ráordított: – Süket vagy?! Tüzet!

A férfi komoran elmosolyodott, gyufát keresett, a körülöttük állók pedig elismerően bólintottak, még a mollah is. Becsülték az ezredesben, hogy bátorságát megőrizve indul a halálba – egész pontosan a pokolba, mivel a sah rendíthetetlen híveként feltétlenül oda kell jutnia. Hát persze! Nem hallottuk valamennyien, hogy

harsányan Pahlavit éltette, amikor néhány órával ezelőtt, még éjszaka megrohmoztuk, és el is foglaltuk a tábort, benne az ő előkelő házát, kérdezték maguktól. Az összes katona mellénk állt, és a tisztek egy része is. Akik nem, azok most lakat alatt vannak. Isten hatalmas! Isten akarata volt, ami történt, neki köszönhető, hogy a tábornokok gyáva szarként viselkedtek – a mollahok mindig is mondták, hogy azok –, és megadták magukat. Újból bebizonyosodott, hogy az imámnak, Isten óvja, mindig igaza van.

Huszain a mélységesen megdöbbsent, értetlenül álló Ayrehez, és a hasonlóan tanácstalan Marc Dubois-hoz lépett. – Szalaam – köszönt nekik, megpróbálva minél udvariasabb hangot megütni. – Maguknak semmi okuk a félelemre. Az imám megparancsolta, hogy álljon helyre a rend.

– Rend?! – kérdezte dühösen Ayre. – Ez az ember Peshadi ezredes, páncéloshadtest-parancsnok, annak az expedíciós seregnek a hőse, amelyet Ománba küldtek, hogy segítsen leverni a kommunisták támogatta lázadást, és visszaverni a dél-jemeni inváziót! – Ez még 1973-ban történt, amikor az ománi szultán a sahtól kért segítséget, hogy meg tudjon birkózni az országában kialakult veszélyes, és számára egyre kilátástalanabbá váló helyzettel. – Nem kapta-e meg Peshadi ezredes a Zolfarazant, a legmagasabb kitüntetésüket, amelyet csak háborúban rendkívüli hősiességet tanúsító katonáknak ítélnék oda?

– De igen. Most azonban Peshadi ezredesnek válaszolnia kell azokra a kérdésekre, amelyek az iráni nép és Isten törvényei ellen elkövetett bűneire vonatkoznak! Szalaam, Dubois kapitány! Örülök, hogy maga fogja vezetni a gépet.

– Nekem azt mondták, hogy baleset áldozatait kell mentenem. Ez egészen más!

– Az ezredest és a feleségét az iszfaháni parancsnokságra kell szállítania – mondta gúnyos mosollyal az arcán a mollah. – Lehet, hogy áldozatok.

– Sajnálom, de a helikoptereink fölött a szerződésünk értelmében az IranOil rendelkezik – szolt közbe Ayre. – Nem teljesíthetjük a kérését.

– Eszfandijár kegyelmes úr! – kiáltotta el magát a mollah.

Kuram Eszfandijár – Nyüzsi, ahogyan a pilóták maguk között nevezték – a harmincas évei elején járó férfi volt, nagyon népszerű a külföldi pilóták között. Rendkívül rámenős, hatékonyan dolgozó ember, az S-G neveltje. A sah pénzén két évet töltött Aberdeenben, az S-G központjában, hogy megismerje a vállalat működését, és megtanulja, hogyan kell üzemeltetni a helikoptereket. Most éppen a háttérből lépett elő, és jó néhány másodperc kellett, amíg az S-G pilótái és szerelői megismerték a telepvezetőt. Eszfandijár mindig elegánsan öltözködött, ügyelt, hogy frissen borotvált legyen, most viszont három-négy napos szakáll borította az arcát, koszlott ruha volt rajta zöld karszalaggal, gyűrött kalap, és M-16-os automata karabély a vállán. – Az út engedélyezve van – mondta, és odanyújtott Ayrenek egy négyrét hajtogatott lapot. – Én írtam alá. Van rajta pecsét is.

– De Nyüzsi! Maga is tudja, hogy ez nem megszokott, szabályos mentés.

– A nevem Eszfandijár! Mr. Eszfandijár! – válaszolta mosolytalan arccal az iráni. – Az utasítás pedig szabályos, mert az IranOiltól, a megbízójuktól származik. – Kis szünetet tartott, közben az arca még jobban megkeményedett. – Ha repülésre alkalmas időjárás esetén megtagadják a szabályosan kiadott utasítás végrehajtását, azzal szerződészegést követnek el. Indokolatlan szerződészegés esetén pedig jogunk van lefoglalni minden pénzüket, a helikoptereket, a hangárokat, az alkatrészeket, az összes felszerelést, és haladéktalanul kiutasítani magukat Iránból.

– Ezt nem teheti!

– Én vagyok az IranOil helyi megbízottja – válaszolta kurtán Eszfandijár. – Az IranOil a kormányé, Iránt pedig a Khomeini imám béke legyen vele – által vezetett Központi Forradalmi Bizottság kormányozza. Olvassa el az IranOillal kötött szerződést, és azt is, amit az S-G írt alá az Irán Helicopterszel! Ennek ismeretében is meg akarja tagadni az utasításom teljesítését?

Ayrenek komoly erőfeszítésébe került, hogy fékezze magát. – És mi... Mi van Bahtjár miniszterelnökkel és a korma...

– Bahtjár? – Eszfandijár és a mollah úgy nézett rá, mintha elképesztően nagy számárságot mondott volna. – Maga még nem hallotta? Lemondott, elmenekült. A tábornokok tegnap reggel

megadták magukat. Az imám és a Forradalmi Bizottság kormányozza az országot.

Ayre, Dubois és a többi külföldi szóhoz sem jutott. A mollah, látva megdöbbenésüket, mondott valamit perzsául, amit nem értettek, a körülöttük álló irániak viszont jót nevettek rajta.

– Kapituláltak? – kérdezte Ayre. Ez volt minden, ami hirtelen az eszébe jutott.

– Insa Allah! A tábornokok végre észhez tértek – válaszolta elégedettségtől csillogó szemmel Huszain. – Letartóztatták őket, az egész vezérkart. Mindet, kivétel nélkül. Ugyanez vár az iszlám valamennyi ellenségére. Elfogtuk Nászirit is. Erről sem hallottak? – kérdezte diadalmasan a mollah. Násziri a SAVAK gyűlölt főnöke volt, akit a sah néhány héttel korábban letartóztattatott, és börtönben várta, hogy bíróság elé állítsák. – A nép ellen elkövetett bűnökben találták vétkesnek, és kivégezték. Vele együtt három tábornokot is – Ráhimit, Teheránnak a rendkívüli állapot idejére kinevezett katonai kormányzóját, Nádzsit, Iszfahán fokormányzóját, és Hosrudádot, az ejtőernyős csapatok főparancsnokát. Fölöslegesen húzzák az időt. Hajlandók repülni, vagy sem?

Ayre annyira megdöbbsent, hogy szinte teljesen leblokkolt az agya. Ha igaz, amit mondanak, gondolta, akkor Peshadi ezredes és a felesége már halott. Minden olyan sebesen, váratlanul zajlott le, hogy felfogni sem lehet! – Mi... természetesen repülünk... végrehajtunk minden utasítást, ami jogszerű... Megmondanak pontosan, mit is akarnak?

– Azt, hogy elvigyék őket. Ókegyelmességének, Huszain Kaviszi mollahnak és a kísérlőinek haladéktalanul Iszfahánba kell utazniuk. Haladéktalanul! – Eszfandijár ingerülten felvitte a hangját, és rövid szünetet is tartott. – A fogollyal és a feleségével!

– Ők... Az ezredesnek és Mrs. Peshadinak a neve nem szerepel az útvonalengedélyen.

Eszfandijár idegesen visszavette a papírt, és kapkodva ráírt valamit. – Most már igen! – Manuelára mutatott, aki Ayre és Dubois mögött állt, haját a sietve felkapott kalap alá gyúrva. Mihelyt megérkeztek, az iráni rögtön észrevette – csábító volt, mint mindig, szemérmetlen, mint mindig. – Őt pedig le kell tartóztatnom illegális itt-tartózkodásért! – mondta durván, erőszakosan. – Itt nincsenek

házaspároknak fenntartott lakások, és sem a támaszpontra vonatkozó, sem az S-G által kiadott szabályok nem engedik meg, hogy a telepen állandó jelleggel feleségek is tartózkodjanak.

A 212-es mellől Peshadi ezredes kiabált oda dühösen: – Elindulunk még ma, vagy sem? Kezd nagyon hideg lenni! Siessenek már, Ayre, szeretnék minél kevesebb időt együtt tölteni ezekkel a férgekkel!

A megjegyzés hallatán Eszfandijárnak és a mollahnak is bíborvörössé változott az arca, Ayre azonban, a bátorságnak ezt a kétségbevonhatatlan megnyilvánulását tapasztalva kezdte sokkal jobban érezni magát. – Máris, uram! Elnézést! – kiabálta vissza a parancsnoknak. – Készen vagy, Marc?

– Igen – válaszolta Dubois, és rögtön meg is kérdezte Nyüzsitől: – Hol van a katonai repülésirányítóktól kapott engedély?

– Hozzátűztem a vezénylési parancshoz. És a holnapi visszatérésre vonatkozót is. – A telepvezető perzsára váltva odaszólt a mollahnak: – Szálljon fel, kegyelmes uram!

Huszain, mereven kihúзва magát, elindult, az iszlám gárdisták pedig szó nélkül, csupán fenyegető kézmozdulattal jelezték Peshadinak és a feleségének, hogy ők is szálljanak be a helikopterbe. A házaspár állat fölszegve, büszkén, a félelem minden látható jele nélkül szállt föl a gépre. Fegyveresek követték őket, a mollah pedig elöl, Dubois mellett foglalt helyet.

– Egy pillanat! – kiáltotta el magát Ayre, akinek már sikerült összeszednie magát. – Fegyvereseket nem szállítunk. Ellenkezik a szabályokkal – a magukéval és a miénkkel is!

Eszfandijár válaszul szintén kiabált valamit, ujjával Manuela felé bökött, mire négy gárdista pattant oda, és körülvette az asszonyt, mások pedig fenyegetően közelebb léptek Ayrehez. – Hajlandó végre megadni a felszállási engedélyt?!

Ayre, érezve a közvetlen veszélyt, kénytelen-kelletlen engedelmeskedett. Dubois azonnal indított, és a helikopter néhány másodperc múlva a levegőben volt. – Menjünk az irodába! – mondta Eszfandijár, túlkiabálva a hajtóművek és a sebesen pörgő rotorlapátok zaját. Jelzett a Manuelát körbevevő fegyvereseknek, és visszaparancsolta őket a gépkocsikba. – Készítsen – mordult rá Pavudra – a pillanatnyi állapotot tükröző, tökéletesen pontos

helyzetjelentést a gépekről, a tartalékalkatrész-állományról, a gépkocsikról, a meglévő üzemanyagról, valamint a személyzetről! Szerepeljenek benne a külföldiek és az irániak egyaránt, a nevük, a beosztásuk, az útleveleik, a lakhatási, a munkavállalási és a repülési engedélyük száma! Megértette?

– Igen. Természetesen, Eszfandijár kegyelmes úr! Hogyne érteném!

– Holnap személyesen is látni akarom az összes útlevelet és engedélyt! Menjen, lásson mielőbb munkához!

Pavud lázas igyekezettel tett eleget a felszólításnak, és eltűnt az épületben. Pár másodperc múlva Eszfandijár is követte; egyenesen Starke Irodájába ment, és magabiztosan belevetette magát az íróasztal mögött álló, magas támlájú karosszékbe. – Üljön le! – kínálta helyet csöppet sem udvariasan Ayret.

– Köszönöm. Igazán megtisztelő – válaszolta az, nem is titkolt gúnnyal a hangjában, és leült vele szemben. A két férfi nagyjából egykorú volt; ádáz pillantással méregette egymást.

Az iráni, hosszúra nyúlt szünet után, cigarettát vett elő, és rágyújtott. – Mostantól ez lesz az irodám! – jelentette ki megfellebbezhetetlen modorban. – Mivel Irán, végre, ismét iráni kezekbe került, hozzákezdhetünk a már régóta szükséges változtatásokhoz. Közvetlen irányításom alatt fognak dolgozni mindaddig, amíg biztos nem leszek abban, hogy megértették és el is fogadták a szükséges változtatásokat. Én vagyok az IranOil Kovisz környéki főmegbízottja, és ezentúl én állítok ki minden felszállási engedélyt, írásos jóváhagyásom nélkül senki sem szállhat fel, és minden gépen kell lennie egy fegyveres gárdistának...

– Ez a légi közlekedés általános szabályaival és Irán törvényeivel is ellentétes – vágott a telepvezető szavába Ayre. – Ráadásul rohadtul veszélyes! Gondolom, ennyi elég, hogy ne hajtsam végre az utasítást.

Néhány pillanatra feszült csönd támadt, aztán Eszfandijár biccentett. – Olyan gárdistákat visznek – mondta –, akiknél lesz ugyan fegyver, töltény viszont nem. – Kis szünetet tartott, és magabiztosan elmosolyodott. – Láthatja, mi készek vagyunk a kompromisszumra. Tudunk ésszerűen viselkedni, már hogyne tudnánk! Meg fogja látni, hogy az új korszak maguknak is kedvező lesz.

– Remélem. És azt is, hogy magának úgyszintén.

– Vagyis?

– Vagyis arról van szó, hogy minden forradalom, amiről eddig hallottam, olvastam, önmagát emésztette fel. A barátokból nagyon hamar ellenségek lettek, de a résztvevők közül sokan ezt föl sem ismerték, mert korábban meghaltak.

– Nálunk ilyesmi nem fog előfordulni. – Eszfandijár szavai tökéletes magabiztosságot sugároztak. – Nálunk nem! A miénk igazi népi forradalom – részt vesz benne az egész nép. Mindenki azt kívánta már régen, hogy a sah távozzon, és vele együtt minden, amit a külföld erőltetett ránk.

– Remélem, hogy igaza lesz, és nem fog keserűen csalódní – válaszolta Ayre. Szerencsétlen bolond, gondolta, és ismét kedvelni kezdte kicsit Nyüzsit. Ha a vezetőitek olyan bolondok, hogy nem egészen huszonnégy óra leforgása alatt képesek bíróság elé állítani, elítélni és agyonlővetni négy vezető beosztású tábornokot, akik Násziri kivételével mind talpig becsületes, rendes emberek, és tartóztatnak, megaláznak olyan hazafiakat, mint Peshadi és a felesége, akkor Isten legyen hozzád irgalmas. – Befejeztük?

– Egyelőre igen. – Eszfandijár arca egy pillanatra eltorzult az indulattól. Az ablakon kitekintve ugyanis látta, hogy Manuela több pilóta társaságában a bungaló felé tart, és szemérmetlenül kihívó, csábító viselkedése dühöt ébresztett benne. – Jobban teszik, ha megtanulják, hogyan illik viselkedni, és megjegyzik, hogy Irán ázsiai, keleti ország, világhatalom. Soha többé nem lesz alávetve sem a briteknek, sem az amerikaiaknak, sem a szovjeteknek. Soha! – Indulatosan hátralökte a székét, és ahogy azt Starkétól és Ayretől korábban sokszor látta, az asztalra rakta a lábát, saját viselkedési normái szerint durván lebecsülve és megsértve ezzel Ayret. – A britek rosszabbak az amerikaiaknál is! Ötven év alatt számtalanszor megaláztak bennünket, és arra hivatkozva, hogy meg kell védeniük Indiát, megbecstelenítették a Pávatront. Úgy kezelték országunkat, mintha a hűbérbirtokuk lenne. Diktáltak az uralkodóinknak, háromszor megszálltak bennünket, egyenlőtlen szerződéseket kényszerítettek ránk, és megvesztegetéssel rávették a vezetőinket, hogy mindenben engedelmeskedjenek nekik. Százötven éven keresztül a britek és az oroszok megosztották maguk között az

országunkat. A britek segítettek azoknak a hiénáknak elrabolni az északi tartományainkat, elvenni tőlünk a Kaukázust, és trónra ültették Reza hant. A világháborújuk idején, amit maguk robbantottak ki, és a saját érdekeikért vívtak, a szovjetekkel együtt megszálltak bennünket, és óriási erőfeszítésünkbe került, hogy le tudjuk rázni magunkról a rabigát. – Az iráninak eltorzult az arca az indulattól, és vadul felkiáltott: – Nem így volt?!

Ayre rezzenéstelen tekintettel, nyugodtan válaszolt a dühös szónoklatra: – Nyüzsi – ez az utolsó alkalom, hogy így szólítom –, nincs szükségem kioktatásra, nem akarok mást, csak végezni a munkámat – mondta nyugodt hangon. – Persze, ha nem tudunk mindannyiunknak kielégítő megoldást találni, az más. Akkor alaposan át kell gondolnunk a helyzetet, és valamilyen döntést hozni. Ha be akar költözni ebbe az irodába, tőlem azt is megteheti. Ha ünnepelni akarnak, rendben – ésszerű keretek között. Végül is joguk van rá, hogy élvezzék a diadalt. Győztek, maguknál van a fegyver, maguké a hatalom és a felelősség is. Igaza van, ez a maguk országa. Maradjunk hát ennyiben! Rendben?

Eszfandijár rámeredt, közben a halántéka vadul lüktetett az évek óta halmozódó, visszafojtott gyűlölettől, amelyet soha többé nem kellett már titkolnia. Bár tudta, hogy Ayre vétlen, néhány perccel korábban habozás nélkül lekaszálta volna a géppisztolyával őt is és a többieket is, ha nem engedelmessé válnak, és nem hajlandók elvinni a mollahot és az áruló Peshadit, hogy az utóbbi fölött ítélkezessenek, és pokolra jusson, amit bőven megérdemelt. Nem felejtettem el a katonát, akit Peshadi megölt – azt, aki ki akarta nyitni előttünk a kaput –, és a két nappal ezelőtt meggyilkoltakat sem, tajtékozott magában. Százával estek el, köztük a bátyám és a két legjobb barátom is. És azok a százak, ezrek, tízezrek, akik Irán-szerte meghaltak? Egyet sem felejtettem el közülük!

Keskeny nyálpatak indult el a szája sarkától az állán, de letörölte, és nyugalmat kényszerített magára. Eszébe jutott, mennyire fontos az a küldetés, amelyet teljesítenie kell. – Rendben van, Freddy – mondta, önkéntelenül is a keresztneven szólítva a pilótát. – Rendben. Ez... ez az utolsó alkalom, hogy így nevezem. Rendben van, maradjunk ennyiben!

Felállt, és egy pillanatra nagyon fáradtnak érezte magát, de büszke volt, mert sikerült érvényesítenie az akaratát. Szilárdan hitte, hogy

képes lesz munkára és engedelmességre kényszeríteni a külföldieket mindaddig, amíg el nem érkezik a végső kiutasításuk pillanata. Arra sem kell már sokat várni. Nem fog különösebb nehézséget okozni, hogy megvalósítsam a partnerek hosszú távú tervét. Egyetérték Valikkal – van elegendő saját pilótánk, nincs szükségünk külföldiekre. Képes vagyok – partnerként – irányítani ezt a vállalkozást; hála legyen érte Istennek, hogy Valik titokban mindig is Khomeinit támogatta! Nemsokára nagy házam lesz Teheránban, a két fiam fővárosi egyetemre járhat, és drága kis Fatmém szintén... Talán még jobb volna, ha egy-két évet a Sorbonne-on is eltöltene.

– Reggel kilenckor visszajövök – mondta, és amikor kiment, nem húzta be maga mögött az ajtót.

– A rohadt életbe! – morogta dühösen Ayre, miután egyedül maradt. Egy légy repült az ablaknak, hangosan dongott, szabadulni próbált, de nem is figyelt rá, annyira el volt merülve a gondolataiban. Hirtelen támadt ötlettel kisietett a külső irodába, ahol Pavud és a többiek az ablaknál állva a távozó idegeneket nézték éppen. – Pavud!

– Igen... Tessék, kegyelmes úr!

Ayrenek feltűnt, milyen sápadt az irodavezető, és mintha hirtelen meg is öregedett volna. – Maga tudott arról, hogy a tábornokok megadták magukat, behódoltak Khomeininek? – kérdezte, őszintén sajnálva a férfit.

– Nem, kegyelmes úr! – hazudta könnyedén, szinte csak megszokásból Pavud. Nagyon el volt foglalva a saját gondolataival, rémülten próbálta felidézni magában, hogy nem rontott-e el valamit, nem mondott-e az elmúlt három évben valami súlyosan terhelőt Eszfandijár előtt, akiről pillanatig sem feltételezte, hogy titkos iszlám gárdista. – Mi... hallottunk ugyan különböző híreszteléseket arról, hogy a tábornokok kapituláltak, de nem hittünk nekik. Maga is tudja, mennyire lehet megbízni a szóbeszédben.

– Igen... Azt hiszem, igaza van.

– Nem haragszik, ha leülök? – Pavud, rettenetesen öregnek és fáradtnak érezve magát, székért nyúlt. Már egy hete rosszul aludt, a reggeli két mérföldes biciklizés pedig a kis négyszobás koviszi háztól, amelyben a testvére családjával lakott – öt felnőt és hat gyerek zsúfolódott össze benne – fárasztóbbnak bizonyult, mint általában. Más kovisziakhoz hasonlóan természetesen hallotta, hogy a

tábornokok gyáván meghunyászkodtak. Az első hírek a mecsetből érkeztek, Huszain mollah terjesztette őket, aki állította, hogy rádión kapta az üzenetet Khomeini teheráni főhadiszállásáról, úgyhogy feltétlenül igaz.

A Tudeh helyi vezetője azonnal megbeszélésre hívta össze őket, és mindannyian meg voltak döbbenve a tábornokok gyávaságán. Ez is azt mutatja, milyen káros az amerikaiak befolyása. Elárulták, és annyira tehetetlenné tették őket, hogy magukat kasztrálták, öngyilkosságot követtek el. Persze, mindenképpen meg kell halniuk, akár mi öljük meg őket, akár az az örült vénember, Khomeini!

Mindenki nagyon elszántnak mutatta magát, ugyanakkor félt a fanatikus hívők és a vallást, a nép ópiumát terjesztő mollahok ellen megvívandó harctól. Pavud például igencsak megkönnyebbült, amikor a vezetőjük arra utasította őket, hogy egyelőre ne mutassák ki nyíltan a nézeteiket, rejtőzködjenek, és várják meg türelmesen az általános felkelésre vonatkozó felhívást. – Pavud elvtárs! Létfontosságú, hogy a lehető legjobb viszonyt tartsa fenn a támaszponton dolgozó külföldi pilótákkal. Azt az utasítást kaptuk, hogy ne leplezzük le magunkat, várjunk türelmesen. Ha majd elhangzik a parancs, hogy nyíltan szálljunk szembe Khomeinivel, északi barátaink nagy erővel indulnak el a határon túlról, megsegíteni bennünket...

Látta, hogy Ayre aggódó arccal figyeli. – Nincs semmi bajom, kapitány! Jól vagyok, csak aggaszt, ami körülöttünk történik... és ez az egész új rend.

– Egyelőre tegye, amit Eszfandijár mond, aztán majd csak tisztul a helyzet! – Ayre kis időre a gondolataiba mélyedt, aztán hirtelen felkapta a fejét. – Megyek a toronyba, értesítem a központot a fejleményekről. Biztos, hogy jól van? Nincs szüksége segítségre?

– Köszönöm, nincs. Jól vagyok.

Ayre gondterhelten ment végig a folyosón, és indult fölfelé a rádiós szobába. Megdöbbenett a hirtelen változás, amin Eszfandijár keresztülment. Évek óta ismerte, mindig barátságos volt, készséges, britek elleni indulatnak a legkisebb jelét sem adta soha. Aztán egyik pillanatról a másikra a viselkedése százyolcvan fokos fordulatot vett. Amint ezt végiggondolta, Ayre – most először – úgy érezte, hogy többé semmi jóra sem számíthatnak Iránban.

Amikor felért, meglepődve látta, hogy a torony üres, nincs ott egyetlen lélek sem. A vasárnapi zendülés óta állandóan fegyveres őr tartózkodott fenn, miután Csangiz őrnagy – az egyenruhája véres volt – vállat vont, és természetes hangon közölte vele: – Gondolom, megérti. Sok húséges emberünket megölték ma, és még nem fogtuk el az összes árulót. További utasításig csak nappal használhatják a rádiót, sötétedés után pedig csak a legsürgősebb, kivételes esetekben. Repülniük sem szabad, amíg arra külön engedélyt nem kapnak.

- Megértettem, őrnagy! Apro-pó! Hol van Maszil, a rádiósunk?
- Á, a palesztin? Kihallgatáson.
- Megkérdezhetem, miről faggatják?
- Arról, hogy mi köze a PFSZ-hez és egyéb terroristákhoz.

Hétfőn hallották, hogy Maszil töredelmes vallomást tett, ami után rögtön kivégezték. Szegény ördög, gondolta Ayre, becsukva maga mögött a rádiós szoba ajtaját. Maszil mindig húséges volt hozzánk, nagyon hálás azért, hogy munkát adtunk neki, bár a képezése jóval többre szólt – rádiómérnöki szakon, évfolyamelsőként végzett a Kairói Egyetemen, de hontalan volt, és sehol nem adtak neki a felkészültségének megfelelő állást. A francba! Számunkra teljesen megszokott, természetes dolog, hogy van útlevelünk. Milyen érzés lehet nélküle, teszem azt palesztinként élni, és állandóan attól rettegni, mi fog történni utazáskor a határon? Mit mond a bevándorlási hivatal embere, az utcán igazoltató rendőr, a bürokrata, annak a cégnek a személyzetise, amelyiknél munkát szeretnék vállalni?

Áldom a szerencsém, hogy britnek születtem. Ettől senki, még Anglia királynője sem foszthat meg, bár az az átkozott labour-kormány alaposan hozzálátott kiárusítani, elkótyavetyélni mindent, ami valamikor a miénk volt. A fene egye meg őket! Hamarosan az ausztráloknak, kanadaiaknak, új-zélandiaknak, dél-afrikaiaknak, kenyaiaknak, kínaiaknak és sok ezer más brit alattvalónak is vízumra lesz szüksége, ha haza akar látogatni! – Seggfejek! – morogta dühösen. – Hát nem veszik észre, hogy azoknak a gyerekeivel, unokáival csinálják ezt, akik nagyá tették a birodalmat, és az életüket is feláldozták érte, ha kellett?

Várta, hogy a készülékek bemelegedjenek. A zölden, pirosan villogó lámpák megnyugtatták, nem érezte már olyan elszigeteltnek

magát a világtól, mint korábban. Remélem, Angéla és a kis Fredrick jól vannak, gondolta. Rohadt dolog, hogy nem lehet levelet küldeni, a telefon süket, még csak a telex sem működik. Na, nem baj. Hamarosan csak helyreáll a rend.

Az adásgombért nyúlt, remélve, hogy McIver, vagy valaki ott van Teheránban a készülék mellett, és várja a jelentkezést. Észrevette, hogy megszokásból nemcsak az UHF- és a HF-készüléket, hanem a radart is bekapcsolta, és már éppen le akarta nyomni a kapcsolót, amikor a képernyő szélén – a húsz mérföldes vonalnál – északnyugati irányban, a magas hegyek környékén apró villanást látott. Hosszú évek gyakorlata alapján biztos volt, hogy helikoptert észlelt a berendezés, és gyorsan ellenőrizte, be vannak-e állítva a rádiók az összes vételi frekvenciára. Mikor visszafordult a képernyőhöz, a jel már nem látszott, és hiába várt, nem jelent meg újból. A gép vagy leszállt, vagy lelőtték, vagy a radarszint alá süllyedt. Melyik variáció az igaz?

Múltak a másodpercek, de változás nem történt, az egyenletesen körbeforgó fénycsík ugyanazokat a tereptárgyakat rajzolta ki állandóan, és a helikopter jele nem bukkant fel többször.

Ayre bekapcsolta az adót, már a mikrofonért nyúlt, de aztán meggondolta magát, és kikapcsolta a készüléket. Fölösleges riasztani a támaszpont központi tornyát, ha egyáltalán van ott valaki, gondolta. A radarernyőre nézett, vörös filctollat vett elő, nyolcvancsomós sebességgel számolva rárajzolta a gép lehetséges röppályáját, és várt. Közelebbi képre is válthatott volna, de nem tette, mert arra gondolt, hogy nem hozzájuk tartó, hanem valamilyen okból a körzeten engedély nélkül átosonó helikoptert látott.

Öt-hat mérföldnél nem lehet már messzebb, gondolta kis idő múlva, és távcsövet ragadva északról nyugaton át dél felé pásztázni kezdte vele az eget. Amikor az utolsó lépcsőfokokon koppanó lépteket meghallotta, sietve elkapta a szemétől, és kikapcsolta a radart is.

– Ayre kapitány? – kérdezte a légierőhöz tartozó, makulátlan egyenruhájú fiatalember. Karcsú volt, simára borotvált arca nemes, jellegzetesen perzsa vonású. Lazán leeresztett kezében amerikai karabélyt tartott.

– Igen.

– Vazari őrmester vagyok, az új légiirányítójuk. – A falnak támasztotta a fegyverét, és kezét nyújtott. – Katonai légiirányító vagyok, három évig az amerikai légierőnél tanultam. Még a Van Nuys repülőtéren is lehúztam hat hónapot. – Tekintetét körbejártatta a berendezéseken, és nem titkolt elismeréssel a hangjában megállapította: – Jól fel vannak szerelve.

– Hát igen. Köszönöm. – Ayre zavartan úgy tett, mintha véletlenül vette volna kézbe a távcsövet. Babrálta még kicsit, aztán lerakta. – Mi az a Van Nuys? – érdeklődött, hogy mondjon végre valamit.

– Jelentéktelen kis leszállópálya a San Fernando-völgyben Los Angelesben, de a harmadik legforgalmasabb repülőtér az Államokban. Úgy általában mocskos hely – válaszolta széles mosollyal Vazari. – Többnyire hülye civilek használják, akik még a gépük propellerét is nehezen ismerik fel, de már repülni akarnak. Sokszor húsz is van belőlük egyszerre a körzetben, és nyolc feltétlenül ugyanabban a pillanatban akar leszállni. – Az őrmester jókedvűen elnevette magát. – Remekül meg lehet ott tanulni a szakmát, de hat hónap alatt garantáltan kikészül az ember.

Ayre is elmosolyodott, közben kényszerítenie kellett magát, hogy háttal álljon az üvegfalnak, és ne akarja tovább kutatni tekintetével az eget. – Itt még normális körülmények között is viszonylag csönd van. Biztosan tudja, hogy egyelőre leállítottak bennünket. Nem repülhetünk, úgyhogy magának sem igen lesz dolga.

– Tudom. Csak ismerkedni ugrottam be, körülnézni kicsit, mert holnap korán kezdünk. – Vazari összehajtogatott papírt vett elő a zubbonya zsebéből, és Ayrenek nyújtotta. – Három menetük lesz a környékbeli kutakhoz, ha jól tudom. Az első nyolckor. – Anélkül, hogy odafigyelt volna rá, egy kendőt felkapva letörölte a radarernyőt, és előtte az asztalt is. A szétszórt filctollak szintén visszakerültek a tartójukba.

Ayre gyorsan átfutotta a listát. – Eszfandijár jóváhagyta őket? – kérdezte.

– Az kicsoda?

Ayre elmagyarázta.

– Csangiz őrnagy személyesen adott utasítást ezekre az utakra, kapitány – válaszolta nevetve az őrmester –, úgyhogy mérget vehet rá, jóvá vannak hagyva.

– Őt... nem tartóztatták le az ezredessel?

– Nem. A mollah, Huszain Koviszi ideiglenesen kinevezte a támaszpont parancsnokává, és szólt is a teherániaknak, hogy erősítsék meg a tisztségében. – Mintha hónapok óta kezelné már a készülékeket, az őrmester ráállította a rádiót a támaszpont központi csatornájára, és beleszólt a mikrofonba: – Halló központ! Itt Vazari az S-Gtól. Felmerült itt egy vitás kérdés. Az IranOil megbízottjának, Eszfandijárnak is jóvá kell hagynia a holnapi utakat?

– Nem – érkezett meg rögtön, szintén amerikai kiejtéssel, a válasz.

– Egyébként minden rendben?

– Igen. Nem volt incidens. Ayre kapitánnyal vagyok itt. – Közben beszélt, az őrmester, lassan megfordulva, az eget kezdte figyelni.

– Ayre kapitány! Itt a központi irányító. Minden járat, amire Csangiz őrnagy engedélyt adott, automatikusan az IranOil által is jóvá van hagyva – hallatszott a mikrofonból.

– Megkaphatnám ezt írásban?

– Vazari őrmester reggel visz egy másolatot. Rendben?

– Igen... köszönöm.

– Köszönjük, központ! Vége. – Vazari már éppen ki akarta kapcsolni a készüléket, amikor észrevett valamit. – Egy pillanat! Van egy madarunk. Helikopter, kétszázhetven fokról...

– Hol? Merre... Igen! Már én is látom. Hogy az ördögbe kerülte el eddig a radart. Be vagytok kapcsolva?

– Nem. – Az őrmester élesre állította a távcsövet. – Bell 212-es. A jelzése... nem látom, mert pontosan szembe jön! – Az UHF-készülék mikrofonjáért kapott. – Koviszi katonai légiirányítás! Érkező helikopter, adja meg a jelzését, az úti célját és az indulási helyet!

A készülékből csak surrogó zaj hallatszott. A központi torony is megismételte a felszólítást, de arra sem érkezett válasz.

– Észre sem veszi a hülye, mekkora bajban van! – morogta dühösen Vazari, és újból a szeméhez illesztette a távcsövet.

Ayre is izgatottan figyelte a helikoptert, és amikor az a leszálláshoz készülve kanyarodni kezdett, végre el tudta olvasni a jelzését: EP-HBX.

– Echo-Peter-Hotel-Boston-Ikszláb! – sorolta automatikusan a betűket az őrmester.

– HBX! – szóltak oda nekik a központi toronyból is. Újból megpróbálták rádiókapcsolatot teremteni a helikopterrel, de ezúttal sem sikerült. – Úgy látom, hozzátok tart. Ayre kapitány! A maga gépe?

– Nem, uram! Nem az én gépem, nem itt állomásozik, de a HBX lehet akár S-G-jelzés is – válaszolta óvatosan Ayre.

– Honnan jöhet?

– Nem tudom.

– Őrmester! Mihelyt leszállt a hülye, tartóztassa le az összes utasával együtt, küldje őket a parancsnokságra, és rögtön jelentse, kik és honnan jöttek!

– Igenis, uram!

A beszélgetést befejezve Vazari elgondolkodó arccal piros filctollat vett elő, felrajzolta a radarernyőre ugyanazt a vonalat, amit korábban Ayre odahúzott, ő pedig érkezésekor letörölt. Nézte egy darabig, és bár érezte, hogy Ayre feszülten figyel, nem szólt egy szót sem. Letörölte, és újból a 212-esre összpontosított.

A helikopter szabályos kört tett, aztán közelebb jött, de nem szállt le, a magasságot tartva sokkal kisebb sugarú kört írt le, és közben jobbra-balra hintázott.

– Nem működik a rádiója... Zöldet kér! – mondta izgatottan Ayre, és a fényjelzés irányítópaneljéhez kapott. – Mehet?

– Igen. Adja csak! Ettől még változatlanul bajban lesz.

Ayre ellenőrizte, hogy az erősen fókuszált fényt kibocsátó, nagy erejű jeladó valóban a leszállási engedélyt jelző zöld színre van-e állítva, úgy irányította be, hogy pontosan a helikopter felé nézzen, és bekapcsolta. A pilóta billegtetéssel jelezte, hogy vette a jelzést, majd közeledni kezdett a leszállóhelyhez, Miután Vazari a fegyverét felkapva kiment a szobából, Ayre újból a távcsövéért nyúlt, a helikopterre szögezte, de sem a pilótát, sem a mellette ülő, vastag téli öltözéket és védőszemüveget viselő utast nem ismerte fel. Kis idő múlva abba is hagyta a próbálkozást, és lerohant a toronyból.

Az S-G alkalmazottai – pilóták és szerelők vegyesen – már szép számban összegyűltek odakint, hogy figyeljék a leszállást, a

támaszpont katonai része felől, a terület peremén futó úton pedig gépkocsi tartott feléjük sebesen. Manuela a bungalójuk ajtajában állt, onnan nézte, mi történik az irodaépület előtti leszállóhelyen. A ház oldalánál néhány zöldszalagos állt, Vazari éppen velük beszélgetett, és Ayre látta, hogy egyikük – tizenéves, taknyos kölyök – fontossága teljes tudatában egyfolytában matat a géppisztolyával. Izgatottan, örömmel játszott vele, de elvétett egy mozdulatot, és a fegyver úgy esett ki a kezéből, hogy a csöve pontosan Ayre felé nézett. Isteni szerencse volt, hogy nem sült el. A fiú a csövénél megragadva fölvette, odaütögette a betonhoz, hogy leverje róla a havat, a ravasz védőkengyeléből pedig a csövet csaknem vízszintesen tartva piszkálta ki a maradékot. A derékszíján ráadásul kézigránatok lógtak – a biztosítoszegüknél felakasztva! Amikor ezt is észrevette, Ayre gyorsan odament egy csapat szerelőhöz, és úgy helyezkedett, hogy lehetőség szerint védve legyen.

– Hülye fasz! – mondta mellette valaki dühösen. – Ha magát felrobbantja, az nem érdekel, de hogy minket is! Jól van, kapitány? Hallottuk, hogy Nyüzszi bekeményített.

– Igen. Nem is kicsit. HBX! Maga szerint honnan való, Benson?

– Bandar-Deilamból – válaszolta Benson. Pirospozsgás, az egészségtől majd kicsattanó, jókedvű angol volt. – Fogadjunk, hogy Duke lesz!

Mihelyt a 212-es talpa a betonhoz ért, és a pilóta kikapcsolta a motort, Vazari néhány katona társaságában rögtön előrelendült. – Alláh-u akbár! – kiabálták, és a fegyverüket lövésre készen tartva körbevették a helikoptert.

– Hülyék! – mondta idegesen Ayre. – Olyanok, mint holmi eszement cowboyok.

Még mindig nem látta tisztán a pilótát, úgyhogy előrébb lépett, és közben halkán imádkozott, hogy valóban Starke legyen az. A kabin ajtaja hátracsúszott, a változatlanul forgó rotorlapátokkal mit sem törődve fegyveresek ugráltak elő a gépből, és vidáman a társaik nyakába estek, figyelmeztetve őket, hogy nyugodtan eresszék le a géppisztolyaikat. A hirtelen felfordulásban üdvrivalgás hallatszott, örömeiben valaki rövid sorozatot is a levegőbe eresztett, és a kavarodást csak tovább fokozták a közben megérkező gépkocsiról leugrálók. Kezek nyúltak ki, lesegítették a lépcsőn a súlyosan sebesült

mollahot, és hordágy is előkerült, hogy honnan, azt nehéz lett volna megállapítani. Újabb sebesültek kerültek elő a helikopterből, Vazari pedig lélekszakadva futott Ayrehez, hogy megkérdezze: – Van orvosuk?!

– Igen. – Ayre megfordult, a kezéből tölcseért csinált, és az általános hangzavarban a szerelők felé kiáltott: – Benson! Szóljon a doki-i nak, hogy siessen! Hozzon ápolókat is! – Vazarihoz csatlakozva a helikopter felé indult, és már futás közben kérdezte meg: – Mi ez a nagy felfordulás?

– Bandar-Deilamból jöttek... Ellenforradalmi lázadás tört ki, az átkozott fedajinok...

Látva, hogy a pilótafülkéből Starke száll ki, Ayre már oda sem figyelt arra, amit Vazari még mondott, hanem a barátja felé rohant. – Szevasz, Duke! – köszönt nyugalmat magára erőltetve, már-már közömbös hangon, pedig annyira örült Conroe hazatértének, olyan izgatott volt, hogy kis híján szétrobbant. – Hol voltál?

Starke – régen megszokta már, hogy az angolok ösztönösen idegenkednek minden heves érzelemnyilvánítástól – jókedvűen elvigyorodott. – Horgászni, haver! – felelte, de nem tudott Ayrere figyelni, mert a körülöttük állókon átverekedve magát, Manuela termett ott, és a nyakába vetette magát. Starke könnyedén felkapta, és meg is pörgette. – Szivi! Csak nem hiányoztam? Ennyi év után?! – kérdezte boldogan.

Az asszony félig sírva, félig nevetve csimpszkodott a nyakába. – Jaj, Conroe, amikor megláttalak, majdnem meghaltam...

– Nekünk sem sok kellett hozzá, kicsim – bukott ki véletlenül Starkéból a vallomás, de Manuelát szerencsére annyira eltöltötte az öröm, hogy nem hallotta. A férfi erősen magához szorítva még egyszer megpörgette, aztán óvatosan lerakta. – Várj egy kicsit, amíg elintézem a hivatalos dolgokat! – mondta neki. – Gyere, Freddy!

Átverekedték magukat a körülöttük állókon. A sebesült mollah megtámasztott háttal már a földön feküdt, félig öntudatlan állapotban, a hordágyra rakott férfi pedig halott volt. – Tegyétek a mollahot a hordágyra! – adta ki perzsául az utasítást Starke, és a 212 – esen érkezett zöldszalagosok azonnal engedelmessé váltak. Vazari, mellesleg az egyetlen egyenruhás a sokadalomban, és a támaszpont alkalmazottai igencsak elképedtek ezen. Tudomást sem vettek

Zatakiról, a szunnita felkelők vezérééről, aki átvette a parancsnokságot Bandar-Deilamon, most pedig a helikopter oldalának támaszkodva éberén figyelt.

– Hadd nézzem, Duke! – szolt az orvos, erősen lihegve még a futástól. – De örülök, hogy visszajöttél! – Dr. Nutt az ötvenes éveiben járó, kövér, erősen kopaszodó, és a rendszeresen fogyasztott whiskytől vörös orrú ember volt. Letérdelt a mollah mellé, és nagyon óvatosan megérintve, megvizsgálta a mellsebét. – Jobb volna minél előbb bevinni a rendelőbe! A többieket is.

Starke rászólt a legközelebb álló két iránira, hogy kapják fel a hordagyat, és siessenek vele az orvos után. Ezt az utasítását is azonnal, egyetlen szó ellenvetés nélkül végrehajtották, a helybéliek pedig ismét csak bámultak.

– Le van tartóztatva – mondta aztán, az újabb megdöbbenés múltával az őrmester.

Starke meglepetten fordult feléje. – Miért?

– A parancsnokság utasítására, kapitány! – válaszolta némileg elbizonytalanodva Vazari. – Nem én rendeltem el, én csak teljesítem a parancsot.

– Ha valakinek megbeszélni valója van velem, őrmester, itt megtalál. – Starke bátorítóan rámosolygott a beszélgetést halottsápadtan hallgató Manuelára. – Menj haza, szívem! Fölösleges bármiért is aggódnod! – Elfordult, hogy az irodaépület felé induljon.

– Sajnálom, kapitány, de maga le van tartóztatva! Szálljon be a kocsiba! Azonnal a parancsnokságra kell mennie.

Starke a géppisztoly egyenesen a mellének szegeződő csövével találta szembe magát, és még fel sem ocsúdhatott, amikor két zöldszalagos már odaugrott hozzá, megragadta, és hátratekerte a karját. Ayre rögtön a segítségére akart sietni, de az egyik iszlám gárdista a hasának fegyvert szögezve megállásra kényszerítette. Két társa közben a gépkocsi felé rángatta Starkét, és mivel ellenállt, többen is odaugrottak, hogy segítsenek. Manuela földbe gyökerezve, rémülten figyelte a jelenetet.

A váratlanul felhangzó, dühös kiáltás mindenkit mozdulatlaná merevített egy pillanatra, Zataki pedig, akitől az ijesztő hang származott, odaugrott Vazarihoz, kiragadta a kezéből a fegyvert, és

ugyanazzal a lendülettel le is akart rá sújtani vele. Kizárólag az őrmester ökölvíváson edződött, villámgyors reflexeinek volt köszönhető, hogy az ütés nem találta el a fejét, és sikerült hátrébb táncolnia. Meg sem tudott azonban szólalni, mert Zataki újból elüvöltötte magát: – Mit keres ennél a rühes kutyánál fegyver? Nem tudjátok, bolondok, hogy az imám elrendelte az összes katona lefegyverzését?

– Hallgasson ide! – kezdte Vazari. – Felhatalmaztak rá, hogy... – rémülten elharapta a mondatot, mert revolver csöve nyomódott a torkához.

– Semmire nincs felhatalmazva, amíg a helyi bizottság meg nem állapítja, hogy ártatlan! – mondta neki tajtékozva Zataki. Összehasonlíthatatlanul rendezettebb volt a külseje, mint amikor Bandar-Deilamon felbukkant – megborotválkozott, az öltözékét is rendbe hozta, és ez, párosulva a magabiztos fellépéssel, kétségtelenül tekintélyt kölcsönzött neki. – Megvolt már a vizsgálat?

– Nem, de...

– Akkor, Istenre és a prófétára, maga változatlanul gyanús! – Zataki egyetlen pillanatra sem vette el a revolver csövét Vazari torkától, és a másik kezével intett a többieknek. – Engedjétek el a pilótát, és tegyétek le a fegyvert! Istenre és a prófétára esküszöm, hogy megöllek benneteket, ha nem engedelmeskedtek! – Abban a pillanatban, amikor kiragadta Vazari kezéből a fegyvert, az emberei észrevétlenül körbevették a többieket, és géppisztolyt szögeztek rájuk. A két zöldszalagos is észrevette ezt, és a túlerőnek megadva magát elengedte Starkét.

– Miért kellene engedelmeskednünk neked? Hé?! – kérdezte valaki dühösen. – Ki vagy te, hogy parancsokat mersz osztogatni nekünk?

– Zataki ezredes vagyok, a bandar-deilami forradalmi bizottság tagja, áldássék érte Istennek a neve! Az amerikai segített nekünk visszaverni a fedajinok ellentámadását, és idehozta a mollahot és a többieket, akiknek orvosi ellátásra van szükségük. – Nem bírt tovább uralkodni az indulatán, és dühösen eltaszította magától Vazarit, aki a lökéstől orra bukott. – Hagyjátok békén a pilótát! Nem hallottátok?! – Villámgyorsan célzott, és átlőtte a Starke mellett álló egyik férfi vállát. A dörrenéstől Manuela kis híján elájult, a körben állók pedig

szempillantás alatt szétszéledtek. – Legközelebb egyenesen a szemeid közé célzok! Te! – kiáltott rá Vazarira erőszakosan Zataki. – Te vagy letartóztatva. Gyanítom, hogy áruló lehetsz, úgyhogy ki kell vizsgálni az ügyedet. A többiek mehetnek békével. Mondjátok meg a bizottságotok tagjainak, hogy szívesen találkoznék velük itt!

Fensőbbes mozdulattal intett nekik, jelezve, hogy nincs kedve több szót vesztegetni rájuk, azok pedig zavartan és rémülten összesúgtak. A pillanatnyi szünetet kihasználva Ayre odaosont Manuelához, bátorítón átkarolta, és odasúgta neki: – Menj haza! Most már nem lesz baj. – Látta, hogy Starke szintén azt jelzi, vigye onnan az asszonyt, és visszabólintott neki. – Gyere! Duke is azt akarja, hogy menj haza.

– Ne... kérlek! Freddy, én... Jól vagyok, ígérem, hogy csöndben maradok. – Manuela mosolyt erőltetett az arcára, és némán azért imádkozott, hogy a revolveres férfinak sikerüljön sakkban tartania a többieket, és valóban elmúljon a veszély. Kérlek, uram, add, hogy úgy legyen!

Némán figyelték Zatakit, aki a fegyvert lazán leengedve várt. Az őrmester még mindig a földön feküdt, a vele szemben állók kiismerhetetlen pillantásokat vetettek rá, Starke pedig a két tábor között állt, és csöppet sem volt meggyőződve arról, hogy a végén Zataki fog felülkerekedni. Az ezredes éppen a revolvere tárát ellenőrizte, aztán odaszólt a szemközt állóknak: – Menjetek isten hírével! Mind! – A hangja erőteljesebb volt, mint korábban, és minden kimondott szóval egyre ingerültebbé vált. – Süketek vagytok?!

Vonakodva bár, de engedelmeskedtek, és az őrmester is felállt. Ayre látta rajta, hogy elszántan igyekszik leplezni a rémületét.

– Te maradj, amíg azt nem mondom, hogy mehetsz! – mordult rá Zataki, és rögtön Starkéhoz fordult: – Pilóta! Be kell fejeznünk a kirakodást, utána pedig az embereimnek enniük kell.

– Igen. Köszönöm, hogy megvédett.

– Semmiség. Ezek az emberek nem tudták... Ne hibáztassa őket! – Zataki hosszú, átható pillantást vetett Manuelára. – A maga asszonya, pilóta?

– A feleségem – válaszolta Starke.

– Az én feleségem már nem él. Meghalt a nagy abadáni tűzben a két fiunkkal együtt. Isten akarata volt.

– Van, amit nehéz elviselni akkor is, ha Isten akaratából történik.

– Isten akarata ellen nincs mit tenni. Fejezzük be a kirakodást!

Starke visszamászott a helikopterbe. Csöppet sem érezte biztonságban magán, mert tudta, hogy Zataki hangulata erősen változó, előre soha nem lehet tudni, mikor fog robbanni. Négy sebesült volt még a gépen – kettő az ülésekbe szíjazva, kettő pedig hordágyon. Ez utóbbiak mellé térdelt le, és szelíden, angolul megkérdezte az egyiket: – Hogy vagy, öreg?

Jon Tyrer kinyitotta a szemét, és rögtön fájdalmas grimaszt is vágott. A homlokán erősen átvérzett kötést viselt. – Jól... Igen, jól. Mi... mi történt?

– Látsz engem?

Tyrer meglepődött a kérdésen. Alaposan megdörzsölte a szemét, mielőtt Starke nagy megkönnyebbülésére azt mondta volna: – Hát persze... kicsit homályosan ugyan, és a fejem is pokolian fáj, de látlak. Hogyne látnálak, Duke?! Mondd már el, mi történt!

– Ma reggel, a fedajinok ellentámadása idején keresztűzbe kerültél. Egy golyó oldalról eltalálta a fejedet, és amikor feltápászkodtál, körbe kezdtél rohanni, mint az elvágott nyakú csirke. Közben ordítottál, hogy „nem látok... nem látok!” Aztán összeestél, és mostanáig eszméletlen voltál.

– Egészen eddig? A szentségit! – Az amerikai kinézett az utastér ajtaján. – Hol vagyunk?

– Koviszban... Gondoltam, jobb lesz, ha gyorsan ide hozlak benneteket.

Tyreren látszott, hogy még mindig nagyon meg van döbbenve. – Nem emlékszem semmire. Semmire az égadta világon. Fedajinok? A szentségit, Duke, még arra sem emlékszem, hogy felraktak a gépre!

– Ne törd ezen a fejed, haver! Később majd részletesen elmagyarázom, mi történt – mondta Starke, aztán kikiabált a helikopterből: – Freddy! Keríts néhány embert, akik elviszik Jont a dokihoz! – Perzsára váltott, és a gép ajtajában álló Zatakihoz fordult: – Zataki kegyelmes úr! Szóljon az embereinek, hogy vigyék a társaikat a rendelőbe! A helyettesem, Ayre kapitány gondoskodni fog

róla, hogy mindenki kapjon enni. Óhajt velünk tartani? Meghívhatom a házamba?

Zataki arcán különös mosoly tűnt fel, miközben tagadóan megrázta a fejét. – Köszönöm, pilóta – válaszolta angolul. – Az embereimmel eszem. Este azonban beszélünk kell!

– Amikor csak óhajtja. – Starke leugrott a gépről, hogy utat engedjen a sebesültszállítóknak. – Ott lakunk – mutatott a bungalójukra. – Bármikor szívesen látjuk.

Zataki megköszönte a meghívást, és Vazarit maga előtt lökdösve távozott.

Mihelyt Starke magára maradt, Ayre és Manuela rögtön mellette termett. – Amikor meghúzta a ravaszt – mondta még mindig rémülten, férje kezét szorongatva az asszony –, én azt hittem... – Halványan elmosolyodott, és átváltott perzsára: – Milyen csodás lett ez a nap, szerelmem, mert visszatértél hozzám, és újból itt vagy mellettem.

– És te mellettem – válaszolta Starke, és visszamosolygott a feleségére.

– Mi történt Bandar-Deilamban? – érdeklődött újból angolul Manuela.

– Zataki és az emberei kisebb csatát vívtak vagy ötven baloldallal. Tegnap Zataki a forradalom és Khomeini nevében lefoglalta a támaszpontot... Először összezdültem vele kicsit, de most már úgy tűnik, jóban vagyunk, bár örült, kiszámíthatatlan, akár a csörgőkígyó. A fedajinok hajnalban teherautókon és gyalog megrohmozták a repülőteret. Zataki és az emberei aludtak, katonai őrség pedig már nem volt... Hallottátok, hogy a tábornokok kapituláltak, és már a hadsereget is Khomeini irányítja?

– Igen. Éppen azelőtt hallottuk, hogy jöttetek volna.

– Arra ébredtem, hogy áll a bál, golyók röpködnek és jó néhány el is találja a lakókocsikat. Ismersz, tudod, hogy nem esek könnyen pánikba, de akkor berezeltem. Lehasaltam, és négykézláb kimásztam a lakókocsiból... Fázol, szívem?

– Nem, dehogy! Menjünk haza! Jólesne egy ital... Jézusom!

– Mi történt?

Manuela már ott sem volt, rohant a bungaló felé, és úgy kiabálta vissza: – A chili... Bent felejtettem a chilit a sütőben!

– Atyavilág! – morogta Ayre. – Már azt hittem, hogy itt helyben agyon akar lőni bennünket valaki.

– Chilit kapunk?! – kérdezte fülig érő szájjal Starke.

– Igen. Folytasd! Mi volt Bandar-Deilamban?

– Nincs túl sok mesélnivaló rajta, Freddy! – Starke és a barátja ráérősen Manuela után indult. – Azt hiszem, a támadók azt hitték, hogy Zatakit és az embereit a körletben, ágyban találják, Zataki azonban mindenkit a hangárokba, a helikopterek mellé parancsolt. Freddy, ezek meg vannak örülve a helikopterekért. Állandóan amiatt rettegnék, hogy elvisszük őket, netán a SAVAK embereit, tábornoikat vagy a forradalomnak mit tudom én milyen ellenségeit szállítjuk rajtuk. Az öreg Rudival az egyik üres iszaptartály mellett lapultunk, amikor valamelyik az új fickók közül – egyformák mind, csak arról lehetett megkülönböztetni őket egymástól, hogy Zataki emberei Alláh-u Akbárt ordítottak –, szóval az egyik éppen akkor nyitott tüzet egy Stenből a hangárok felé, amikor Jon Tyrer kijött a lakókocsijából. Láttam, amikor felbukott, és teljesen begőzöltem tőle – ezt ne mondd el Manuelának! Elvettem valakitől a fegyverét, és megkezdtem a magam kis különháborúját, hogy kimentsem Jont. Rudi... – Starke elmosolyodott. – Micsoda pasas! Szerzett magának fegyvert, és eljátszottuk Butch Cassidyt meg a Sundance Kölyköt...

– Jézusom, ti tényleg begőzölhettetek!

– Igen, de sikerült kihoznunk a tűzvonalból Jont, aztán Zataki is kitört három emberével a hangárból, és nekiesett a támadóknak. A baj csak az volt, hogy hamar kifogytak a lőszerből, és úgy álltak ott a szerencsétlenek, mintha anyaszült meztelenek lettek volna. – Starke pillanatra elhallgatott, lazán vállat vont. – Rudival úgy gondoltuk, hogy fegyvertelenekre lőni nem tisztességes, Zataki pedig tulajdonképpen rendes volt mindig, amikor a mollah – Huszain – nem látta, és úgy viselkedett, mint akivel értelmesen lehet beszélni. Megeresztettünk hát egy-két sorozatot a támadók feje fölé, és ennyi elég volt, hogy fedezékbe vonuljanak. Hát, ennyi. – A bungaló közelében jártak már, és Starke izgatottan beleszagolt a levegőbe. – Tényleg chilit kapunk, Freddy?

– Igen, hacsak nem égett teljesen oda. Ennyi történt?

– Igen. Amikor a lövöldözésnek vége lett, úgy gondoltam, jobb, ha minél előbb hazajövünk, Nutt dokihoz. A mollah elég mocskos állapotban volt, és Jon is. Szóltam Zatakinak, ő pedig egyből beleegyezett. Azt mondta, még jó is neki, mert Iszfahánba kell mennie. Úgyhogy most itt vagyunk. Útközben a rádió kipurcant – hallottalak, de adni nem tudtam. Más gond nem volt.

Ayre látta, hogy Starke várakozással telve ismét beleszagol a levegőbe, és nem faggatta tovább. Meggyőződése volt ugyanakkor, hogy a pszichopata Zataki annyi segítségért cserébe, amennyiről Starke beszámolt, még nem adott volna neki teljesen szabad kezet.

Conroe szélesre tárta a bungaló ajtaját, és a belülről áradó erős, fűszeres illat gondolatban rögtön hazaröpítette Texasba, Isten és az ezer mennyei étel országába. Manuela már az italt is elkészítette, pontosan úgy, ahogyan szerette, de most hozzá sem nyúlt. Egyenesen a konyhába ment, felkapott egy jókora fakanalat, és belekóstolt az ételbe. Az asszony lélegzet-visszafojtva figyelte.

– Mi volna, ha nekilátnánk? – kérdezte Starke. Úgy érezte, életében nem evett még finomabb chilit.

25. fejezet

DEZ DAM, 16.31. Lochart helikoptere a leszállóhely szélén, a hangárnak is használható melléképületben várakozott, nem messze a háztól. A gép tetején állt éppen, és a rotorszerkezetet vizsgálta, alaposan megnézve minden létfontosságú alkatrészt, de nem talált semmilyen hibát. Az ellenőrzést befejezve lemászott, megtörölte a kezét egy rongyban.

– Oké? – kérdezte a napozóágyán kényelmesen elnyúló Ali Abbászi. Ő volt az a fiatal, vonzó megjelenésű iráni helikopterpilóta, aki az iszfaháni légi támaszponton hajnalban kiengedte a fogságból Lochartot, és egész úton mellette ült, a pilótafülkében. – Minden rendben?

– Igen – válaszolta Lochart. – Bármikor fel tudunk szállni. – Szép napos, meleg idő volt. Számítani lehetett ugyan, hogy jó egy óra múlva, amikor a nap lemegy, a hőmérséklet is legalább húsz fokot zuhan, de Lochartot ez csöppet sem nyugtalanította. Tudta, hogy kellemes melegben lesz része, mert a tábornokok mindig gondoskodnak magukról, és azokról is, akikre szükségük van a túléléshez. Pillanatnyilag Valiknak és Szeladi tábornoknak is szüksége van rám. De csak pillanatnyilag, gondolta.

A házból, és lentről, a tiszta, kék vizű tó partján napozók felől vidám nevetés hallatszott. A ház maga különös látványt nyújtott a kietlen, elhagyatott vidéken – korszerű, tágas, négy hálószobás nyaraló volt, külön melléképülettel a személyzet számára. Kisebb dombon állt, a duzzasztott vizű tóra nézett, és az egyetlen lakóhely volt a környéken. A tavat és a duzzasztóművet kopár, sziklás hegyek vették körül, vegetációnak a nyomát sem lehetett felfedezni rajtuk. Megközelíteni csupán gyalogosan, a hegyeken át lehetett, vagy a levegőből helikopteren, esetleg olyan kis repülőgépen, amelynek a kavicsos, hepehupás, és nagyon rövid és keskeny leszállópálya is elég volt.

Ez még a könnyű kétmotorosnak is kevés lenne, állapította meg magában Lochart, amikor megpillantotta a levegőből. Legfeljebb egymotorossal lehet használni, megfordulni viszont még azzal sem, mert túl szűk a hely a hegyek miatt. Aki egyszer rárepül, annak le kell szállnia. Búvóhelynek viszont remek. Kívánni sem lehetne jobbat.

Ali felállt, és jóleső érzéssel hatalmasat nyújtózkodott.

Délelőtt érkeztek, az útjuk nyugodt, eseménytelen volt. A Szeladi tábornoktól származó, és Ali által csöndben megváltoztatott utasításokhoz tartva magát, Lochart közel maradt a földhöz, gondosan elkerült minden várost, falut. A rádión mindössze egyszer hallottak adást – dühös, többször ismételt üzenetet Iszfahánból arról, hogy árulókkal teli Bell 212-es menekül déli irányba, és a helikoptert mindenképpen le kell lőni. – Nevet nem mondtak, és a gép jelzését sem – állapította meg izgatottan Ali. – Úgy látszik, elfelejtették felírni.

– Nem sokat számít – válaszolta Lochart. – A miénken kívül nem hiszem, hogy lenne még 212-es a környéken.

– Mindegy. Aggodalomra semmi ok. Maradjon száz láb alatt, és forduljon nyugatnak!

Lochart nagyon meglepődött az utasításon, mert arra számított, hogy a csaknem nyílegyenesen déli irányban fekvő Bandar-Deilam lesz a következő állomás. – Hová megyünk?

– Felejtse el az iránytűt! Én majd navigálok.

– Hová megyünk?!

– Bagdadba – válaszolta nevetve Ali.

Később sem árulta el az úti céljukat, egészen addig, amíg el nem érkezett a leszállás ideje. Akkor már jóval több mint kétszáz mérföldnyire voltak Iszfahántól, nagyon alacsonyan, szembeszélben repültek, és el is fogyasztották csaknem az összes üzemanyagot. Ali hangosan imádkozott, hogy a maradék kitartson, és ne zuhanjanak le.

– Ha sikerül is leszállnunk, gyalog soha nem jutunk ki erről a kopár vidékről. Honnan szerzünk üzemanyagot?

– Ahová megyünk, ott bőven van... Hála istennek! – kiáltott fel izgatottan Ali. Éppen átkeltek egy kisebb hegyvonulat fölött, és lent a völgyben meglátták a tavat és a gátat. – Hála istennek!

Lochart is köszönetet mondott magában az égieknek jó szerencséjükért, és amilyen gyorsan csak tudta, a földre tette a helikoptert. A leszállóhely mellett ötezer gallonos, földbe süllyesztett üzemanyagtartály volt, a hangárban szerszámok, levegőtartályok,

amelyekből föl lehetett pumpálni a kerekeket, tartóbakokon pedig vízisík és vitorlázáshoz szükséges felszerelés.

– Rakjuk el a gépet! – mondta Ali. Kettesben betolták a hangárba a 212-est, és hogy biztosan álljon, sarukat is tettek a kerekeire. Miközben a rotor rögzítésével volt elfoglalva, Lochart három siklósárnyat pillantott meg a tető alatt felfüggesztve. Porosak voltak, és ittott már foszladoztak is.

– Kié? – kérdezte feléjük bökve.

– A ház Haszán Ariáni tábornoké volt. Ő használta őket.

Lochart jó nagyot füttyentett. Ariáni az iráni légierő legendás híró főparancsnoka volt, a sah legbizalmasabb embere, egyik lánytestvérének a férje. Két éve vesztette életét, siklórepülés közben. – Itt halt meg, a környéken?

– Igen. – Ali a tó szemközti partján emelkedő hegy felé mutatott. – Állítólag légörvénybe került, és hozzácsapódott azokhoz a sziklákhöz.

Lochart elgondolkodva nézett a fiatal pilótára. – Állítólag? Maga nem hisz benne?

– Nem. Esküdni mernék rá, hogy meggyilkolták. A légierőnél a legtöbben meg vannak győződve róla.

– Arra gondol, hogy csináltak valamit a siklósárnyával?

Ali vállat vont. – Nem tudom. Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Egy biztos: túlságosan is tapasztalt, körültekintő pilóta, siklórepülő volt ahhoz, hogy légörvénybe kerüljön. Soha nem ment volna ki, ha nincs a repüléshez tökéletesen megfelelő idő. – Ali kilépett a hangárból a napra. Lentről, a lejtő aljából beszélgetés, nevetés hangját hallották, és Valik gyerekeit is látták, amint a vízparton játszanak. – Motorcsónakkal huzatta magát, úgy emelkedett föl. Rövid vízisít használt, amikor elég magasra emelkedett, lerúgta magáról, és ötszáz, néha ezer láb magasságig is felszállt, hogy aztán dugóhúzóban jöjjön le, és pontosan a stég mellett fogjon vizet.

– Ennyire jó volt?

– Igen, ennyire. Azért is ölték meg, mert túl jó volt.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Ha tudnám, akkor az illető már régen nem élne.

Lochart érezte a fiatalember hangjából kicsendülő odaadást.

– Ezek szerint ismerte?

– A szárnysegédje voltam, az egyik szárnysegédje éveken keresztül. A legcsodálatosabb ember volt, akit valaha ismertem – a legjobb tábornok, a legjobb pilóta, sportember, vízisíző, minden! Ha nem hal meg, a külföldiek, és főleg az a mocskos Carter soha nem tudták volna csapdába ejteni a sahot, és nem kellett volna távoznia. Irán nem zuhanna bele a teljes káoszba, és a tábornokoknak nem lett volna lehetőségük arra, hogy eláruljanak bennünket. – Miközben beszélt, Ali Abbázi arca eltorzult az indulattól. – Elképzzelhetetlen, hogy akkor is így el lehetett volna árulni bennünket, ha még él.

– Ki ölte hát meg? Khomeini hívei? – feszegette tovább a kérdést Lochart.

– Nem. Nekik akkor még nem lehetett rá módjuk. Ismert hazafi volt, hithű, bár modern gondolkodású síita. Kik ölték meg? A Tudeh tagjai, fedajinok, bármilyen jobb- és baloldali, vagy centrista fanatikus, aki azt akarta, hogy Irán meggyengüljön. – Ali kis szünetet tartott, koromfekete szeme szikrát szórt a heves indulattól. – Akadnak, akik azt mondják, a végén már magas helyeken is kezdtek félni a növekvő hatalmától és népszerűségétől.

Lochart először azt hitte, nem jól hall. – Arra gondol, hogy esetleg a sahadott utasítást a meggyilkolására.

– Nem. Erről természetesen szó sincs. Azok tartották veszélyesnek, akik félrevezették a sahadot. Farmandeh volt, olyan vezér, akit a nép is szeretett és tisztelt. Sokan féltek tőle. Veszélyt jelentett a brit érdekekre, mert támogatta Moszadik miniszterelnököt, amikor az államosította az Angol-Iráni Olajtársaságot, és kiállt a sahad és az OPEC mellett, amikor megnégyszerezték a nyersolaj árát. Izraelbarát volt, bár nem arabellenes, úgyhogy fenyegetést jelentett a PFSZ-re és Jasszer Arafatra is. Az amerikaiak szintén tartottak tőle – a Hét Nővér, mert velük szemben is megvédte az iráni érdekeket. Mindenkiel szemben, mert elsősorban hazafi volt. – Ali pillantása különössé, messzire révedévé vált. – A merénylet ősi művészetnek számít Iránban. Végül is ibn Szabbáh szintén perzsa volt. – A fiatal pilóta szája, ahogy ezt mondta, mosolygott ugyan, de a tekintete nem. – Mi mások vagyunk, mint azok, akik körülöttünk élnek.

– Elnézést... ibn Szabbáh? – kérdezte Lochart, mert nem ismerte a nevet.

– A Hegek Véne, Haszán ibn Szabbáh, az izmaelita vallási vezető. A tizenegyedik században élt, az ő harcosai voltak az asszaszinok, és ő alkalmazta először tömegesen a politikai gyilkosságot.

– Igen, így már ismerős. Nem Omar Hajjám barátja volt?

– A legendák szerint igen. – Ali arca újból megkeményedett. – Ariánit megölték, de hogy kik, senki sem tudja. Egyelőre. – Visszament Locharthoz, és segített becsukni az ajtót.

– És most?

– Most várunk egy darabig. Aztán megyünk tovább. – Száműzetésbe, tette hozzá gondolatban Ali. Nem baj, rövid ideig fog csak tartani, és én legalább tudom, hová megyek, nem úgy, mint a sah, aki földönfutóvá vált, nem talál olyan helyet, ahol szívesen befogadnák. Én legalább mehetek az Államokba.

Csak a szülei tudták, hogy amerikai útlevele is van. Mennyire igaza volt apámnak, gondolta. – Sosem tudhatod, fiam, mit tartogat számodra Isten – figyelmeztette komolyan az apja. – Azt tanácsolom, addig folyamodj amerikai útlevélért, amíg megteheted. Az uralkodói dinasztiák soha nem maradnak fenn sokáig. Sahok jönnek, sahek mennek, elűzhetik egymást, és a két Pahlavi együttesen is még csak ötvennégy éve van hatalmon. Ófenségéik! Ó Császári Fenségeik! Ugyan már! Mi volt Reza hán, mielőtt sáhinsahhá nevezte ki magát? Kalandor katona, írástudatlan paraszt fia Mazandaránból, a Kaszpitenger partjáról.

– De apám! Reza hán rendkívüli ember volt – próbált vitatkozni a fia. – Nélküle és Mohammed Reza sah nélkül még mindig a britek rabszolgái lennénk.

– Kétségtelen, fiam, hogy a Pahlavik sok szempontból a hasznunkra voltak. Reza sah azonban óriási hibát követett el – becsapta magát, és becsapott bennünket is, amikor ostobán azt hitte, hogy a németek fogják megnyerni a háborút, és ezért a tengelyhatalmakat támogatta. Ezzel ürügyet szolgáltatott a briteknek arra, hogy letaszítsák a trónról, és száműzetésbe zavarják.

– De Mohammed sah nem fog kudarcot vallani, apám! Erősebb, mint amilyen az apja valaha volt. A fegyveres erőinket az egész világ csodálja. Több repülőgépünk van, mint Nagy-Britanniának, több páncélosunk, mint Németországnak, és gazdagabbak vagyunk Krözusnál. Amerika a szövetségeseink, katonai erőnknek

köszönhetően a Közel- és Közép-Kelet rendfenntartóivá váltunk, és a világ minden országának a vezetői, még Brezsnyev is, hízelegnek az uralkodónknak.

– Igen, de nem tudhatjuk, mit tartogat még számunkra Isten. Szerezd meg azt az útlevelet!

– Az amerikai útlevél veszélyes lehet. Te is tudod, hogy a SAVAK-on keresztül minden eljut a sahoz. Mi lesz, ha ő vagy Ariáni tábornok megtudja? Tönkremehet a karrierem.

– Miért menne tönkre? Büszkén azt mondd majd, hogy nem akartál dicsekedni vele, titokban tartottad, hogy amikor kell, a Pahlavik szolgálatában hasznosítsad. Na?

– Hát... Ezt talán elfogadják.

Ne hunyd be a szemedet, fiam, lásd a világot olyannak, amilyen! Ne bízz az uralkodók ígéreteiben, ők bármikor visszavonhatják adott szavukat! – figyelmeztette Alit az apja. – Ha ennek a sahnak, a következőnek, vagy akár a hős tábornokodnak egyszer választania kell a te életed, és valami számára fontosabb, értékesebb dolog között, akkor szerinted hogyan fognak dönteni? Ne higgy a hercegeknek, tábornokoknak, politikusoknak! Eladnak bármikor a családdal, örökségeddel együtt egy csipet sóért, hogy megszórják vele a rizsüket, amit meg sem kóstolnak, mert annyira el vannak telve minden földi jóval, de másnak sem adnák oda...

Mennyire igaza volt! Carter eladott minket, a sahot, a tábornokainkat és a sajátjait, aztán a saját tábornokaink is eladtak bennünket. Hogyan lehettek olyan ostobák, hogy öngyilkosságot kövessenek el, jámbor birkaként bárd alá hajtsák a fejüket, kérdezte magától a fiatal pilóta, és megborzongott, mert eszébe jutott, hogy Iszfahánban milyen közel járt maga is a halálhoz. Ez az egész, ami körülöttünk lejátszódik, nem lehet igaz! Mindenki megőrült!

– Hűvös van már az árnyékban – szólt oda neki Lochart.

– Igen. – Ali visszaneézett, és enyhén megrázta magát, hogy elűzze nyugtalanító gondolatait. Apámnak igaza volt, mondta magának, a tábornokok mind egyformák. Ez a két csirkefogó, Valik és Szeladi is eladna bennünket bármelyik pillanatban, ha az érdekei úgy diktálnák.

Azért keltek nekik, mert én vagyok az egyetlen, aki biztonságba tudja juttatni őket – leszámítva ezt a szerencsétlen flótást, aki nem is sejti, milyen veszély leselkedik rá.

– Szabaduljunk meg ettől a Locharttól! – indítványozta Szeladi. – Megérdemli talán, hogy velünk jöjjön, biztonságba kerüljön? Iszfahánban kis híján elárult bennünket. Miért nem hagyjuk itt? Természetesen holtan. Élve nem lehet, mert ismer, és ha faggatni kezdik, vagy anélkül is, elárul mindannyiunkat.

– Nem, kegyelmes nagybátyám – vitatkozott Valik. – Jobban járunk, ha ajándékként adjuk át a kuvaitiaknak vagy az irakiaknak, akik börtönbe vághatják, vagy ha úgy tartja kedvük, nagy csinnadrattával visszaadhatják; Khomeiniéknek. Végül is ő lopott el egy iráni helikoptert, és vállalkozott arra, hogy busás fizetség fejében kimenekít bennünket. Nem ez történt?

– De igen! Mégis, én azt mondom, hogy veszélyes, mert elárulhatja a nevünket a lázadóknak.

– Addigra mi már a családjunkkal együtt biztonságban leszünk.

– Azt mondom, szabaduljunk meg tőle. Képes lett volna feláldozni bennünket, hogy mentse a bőrét. Legfeljebb Bagdadba megyünk majd, és nem Kuvaitba.

– Kérlek, kegyelmes úr! Gondolj bele! Lochart sokkal tapasztaltabb pilóta...

Ali az órájára nézett – harminc perc maradt a felszállásig. Láta, hogy Lochart a házat figyeli, és találgatni kezdte, vajon ki fog nyerni – Valik vagy Szeladi? Kuvaiti vagy iraki börtön vár-e a szerencsétlen balfékre, netán golyó, ami a homloka közepét üti át? Kíváncsi vagyok, hogy miután agyonlőtték, eltemetik-e, vagy hagyják, hogy ragadozók és férgek takarítsák el, ami megmarad belőle.

– Baj van? – kérdezte barátságosan Lochart.

– Dehogy, kapitány! Csak arra gondoltam, milyen szerencsések is voltunk, hogy el tudtunk menekülni Iszfahánból.

– Igen. Még meg sem köszöntem magának az életemet. – Lochart biztos volt abban, hogy ha Ali és az őrnagy ki nem szabadítják, akkor a forradalmi bizottság egyetlen ítéletet ismerő vészbírósága előtt végezte volna. És ha ezután fogják el? Akkor ugyanaz fog történni. Szándékosan nem gondolt Sarazadra, Teheránra, nem szólt terveket

a jövőre. Majd ha itt lesz az ideje, mondta magának már sokadszor. Ha már látod, hogyan végződik a dolog, és hol kötsz ki.

Vajon hová akarnak menni? Kuvaitba? Esetleg váratlan, gyors fordulattal nyílegyenesen át a határon, Irakba? Irak általában ellenséges Iránnal szemben, úgyhogy az meglehetősen kockázatos vállalkozás lenne. Kuvait könnyen elérhető innen, és a kuvaitiak többsége szunnita, nem síita, következésképpen szemben áll Khomeinivel. Igen, de ahhoz, hogy oda eljussanak, szigorúan ellenőrzött légtéren kell áthaladniuk, iránin és irakin egyaránt. A légvédelem a határ mindkét oldalán ideges, hevesen reagál a legkisebb ingerre is, a pilóták és a tüzérek boldogok, ha tüzelhetnek. Innentől ötven mérföldes körzetben legalább húsz iráni légi támaszpont van, a vadászgépek állandóan feltöltve, indulásra készen, a pilóták pedig alig várják, hogy bebizonyítsák az új rendszer iránti hűségüket.

És az ígéreted, amit McIvernek tettél, hogy a határon nem viszed át őket?, kérdezte magától.

Iszfahán miatt levakarhatatlanul rajtad van a bélyeg. Bárhova mégy is, a forradalmárok nem fogják elfelejteni a nevedet és a helikoptered regisztrációs jelét. Láttad, hogy bárki is felírta volna a nevedet?, vitatkozott a saját érveivel. Nem, azt hiszem, nem írták fel. Mindegy, jobban teszed, ha meglépsz, amilyen hamar csak lehet. Menekülőknak segítettél, és közben Iszfahánban emberek haltak meg. Akármit csinálsz, nem vakarhatod le magadról a jelet.

És Sarazad? Nem hagyhatom itt!, kiabálta Lochartban egy kétségbeesett hang.

De igen! Meg kell tenned. Teheránban őt nem fenyegeti semmilyen veszély.

És ha érted mennek, Sarazad ajtót nyit, és őt viszik el helyetted?

– Jó lenne valami hideget inni – mondta, mert hirtelen olyan lett a szája, mint a kiszáradt szivacs. – Gondolja, hogy van kólájuk, vagy egyéb üdítőjük?

– Megyek, megnézem – mondta Ali. Már indult volna, de megtorpant, és mindketten felkapták a fejüket, mert meglátták Valik gyerekeit, amint vidáman ugrándozva visszafelé tartottak a tótól. Kissé lemaradva Anus is jött mögöttük.

– Gyönyörű napunk van, ugye? – kérdezte vidám mosollyal, de komor árnyékokkal a szeme körül az asszony, amikor közelebb ért. – Szerencsénk van, hogy ilyen remek időt fogtunk ki.

– Igen – válaszolta a két pilóta szinte egyszerre, és mindketten azon gondolkodtak, hogyan tudott ez a nő éppen Valikhoz feleségül menni. Szép volt, nagyon csinos, és csodálatos anya, olyan, amilyenről többnyire csak a könyvekben írnak.

– Nem látta a férjemet, százados?

– A házban van, a többiekkel, méltóságos asszony – válaszolta őszinte tisztelettel a hangjában Ali Abbászi. – Elkísérhetem? Éppen oda indultam én is.

– Megkeresné? Legyen szíves, szóljon neki, hogy visszajöttünk, és beszélni szeretnék vele!

Ali nem akarta kettesben hagyni az asszonyt Locharttal, mert Anus jelen volt, amikor Valikkal és Szeladival a terveikről beszélgetett, és azok kikérték a véleményét az úti céljukkal kapcsolatban. Szerencsére Lochartról akkor nem esett szó, esetleges megölésének ötlete azután vetődött föl, hogy az asszony elment. – Nem szeretném egyedül zavarni a tábornokot, méltóságos asszony – mondta tehát a százados. – Talán jobb volna, ha együtt keresnénk meg.

– Legyen szíves, kerítse elő! – Anus ugyanolyan fensőbbbségesen parancsoló hangot tudott használni, mint a tábornok, és mégis, a viselkedése nem volt bántó.

Ali tehát vállat vont. Insa Allah, gondolta, és a ház felé indult. Miután magukra maradtak – a két gyerek éppen a hangár körül bújócskázott – Anus szelíden megérintette Lochart karját. – Még meg sem köszöntem, hogy megmentette az életünket, Tommy!

Lochart nagyon elcsodálkozott, enyhén össze is rezzent, mert ez volt az első alkalom, hogy az asszony a keresztnevéen szólította. Korábban „Lochart kapitány” volt, „sógorom”, vagy „őkegyelmessége, Sarazad férje”. – Örülök, hogy segíthettem – válaszolta meglepődve.

– Tudom, hogy maga és a drága öreg Mac is értem és a gyerekekért tette. Ne nézzen rám ilyen csodálkozva, kedves! Ismerem a férjemet, a jó és rossz tulajdonságaival együtt. Melyik asszony nem ismeri a párját? – Anus szeme sarkában könny csillogott, miközben ezt

mondta. – Tisztában vagyok azzal, mire vállalkozott. Kockára tette az életét, Sarazadét, egész iráni jövőjét, és talán a vállalatát is.

– Sarazad életét nem! – tiltakozott Lochart. – Teljes biztonságban van. Az apja, Bakraván kegyelmes úr vigyáz rá, amíg biztonságban el nem tudja hagyni az országot. Neki nem eshet baja – bizonygatta, de elég volt Anus sötétbarna szemébe néznie, kiolvasni belőle a gondolatait, és a szíve máris görcsbe rándult a rémülettől.

– Egész lelkemből kívánom, és kérem Istent, hogy így legyen, Tommy. – Anus szégyenlősen a szeméhez kapott, és letörölte a könnyeit. – Soha életemben nem voltam még ilyen szomorú. Elképzelni sem tudtam, hogy valaha így fogom érezni magam. Fáj a szívem a menekülés miatt, azért a szegény katonáért, aki ott maradt holtan a hóban, a családomért és a barátaim családjáért, akiknek maradniuk kellett, és mindenkiért, mert Irán többé nem biztonságos. Félek, hogy a mollahok megöletnek mindenkit, aki a mi köreinkhez tartozik. Mi... Hogy is mondjam? Túl modernnek... túl haladó gondolkodásúak vagyunk a számukra. Senki nem érezheti többé biztonságban magát... még Khomeini sem.

– Insa Allah – válaszolta önkéntelenül is Lochart, de igazából oda sem figyelt arra, amit mondott, mert hirtelen rémület kerítette a hatalmába. Arra gondolt, hogy soha nem látja viszont Sarazadot, ha elmegy, nem jut vissza Iránba, és a feleségét sem tudja kimenekíteni. – Hamarosan helyreáll a rend – folytatta különösebb meggyőződés nélkül. – Engedélyezni fogják az utazást, és minden visszatér a normális kerékvágásba. Hát persze! Pár hónap kell csak, semmiképp sem több. Utána megint normális lesz a helyzet.

– Remélem, Tommy, mert szeretem Sarazadot. Elképzelni sem tudom, hogy ne lássam többé, és ne ismerhessem meg a kicsit.

– Tessék?! – kérdezte Lochart, mert azt hitte, valamit nem jól hallott.

– Hát persze! Maga még nem is tudja! – Anus gyors mozdulattal a maradék könnyecseppet is kitörölte a szeméből. – Korán volt még, hogy szóljanak magának. Sarazad nekem is csak titokban súgta meg, hogy úgy érzi, terhes.

– De... De hát... – Lochart álmélkodva, egyszersmind rettentő boldogan hosszabb szünetet tartott – ...az nem lehet!

– Nem volt még teljesen biztos benne, Tommy, de úgy érezte, hogy az. Az asszonyok néha hamarabb meg tudják állapítani az ilyesmit, mint az orvos. Amikor bekövetkezik, az ember hirtelen egészen másnak, csodálatosan kiteljesedettnek érzi magát – magyarázta Anus, és a hangjában őszinte vágyakozás érződött.

Lochart agya közben lázasan működött, de meg sem próbálta elmagyarázni, mire gondol, mert biztos volt abban, hogy Anus úgysem értené meg azt a boldogsággal, lelkesültséggel vegyes rémületet, ami hirtelen úrrá lett rajta.

– Még néhány nap kell, hogy tökéletesen biztos legyen a dologban – folytatta az asszony. – Három vagy négy... Nézzük csak! Igen, ma kedd van, tehát a mait is beleszámítva négy nap múlva már biztosan tudni fogja. Az éppen egy nappal azután lesz, hogy találkozik az apjával. Magának most pénteken, a saját időszámításuk szerint 16-án kellene találkoznia vele, ugye?

– Igen. – Mintha el tudnám felejteni, mondta magában Lochart. Maga ezt tudta?

– Természetesen – válaszolta Anus, szemmel láthatóan meglepődve a kérdésen. – Ilyen rendkívüli kérésről, ennyire fontos döntésről a család minden tagjának tudnia kell. Nem csodálatos lenne, ha bebizonyosodna, hogy igaz?! Ha jól tudom, maga is azt mondta Bakraván kegyelmes úrnak, hogy gyermekeket akar. Nagyon remélem, hogy Isten megáldotta Sarazadot. Ha így van, sokkal könnyebben telik majd számára az idő addig is, amíg ki tudjuk menekíteni Teheránból. Kuvait csöppet sincs messze. Nagyon sajnálom, hogy nem jött velünk... Ha rászánta volna magát, most minden tökéletes lenne.

– Kuvait?! – kapta fel a fejét Lochart.

– Igen, de nem maradunk ott sokáig. Londonba megyünk. – Anus arcáról ismét jól le lehetett olvasni, mennyire sajnálja, hogy így alakultak a dolgok. – Nem akartam eljönni, otthagyni az otthonunkat, a barátainkat... nem...

Az asszony feje fölött elnézve Lochart látta, hogy nyílik a ház ajtaja, és Valik lép ki rajta Szeladi és Ali társaságában. Azt is rögtön észrevette, hogy mindhármuknál oldalfegyver van, de nem tulajdonított neki különösebb jelentőséget. Nyilván egész arzenált tartanak a házban, gondolta, miközben látta, hogy Ali tiszteleg a két

tábornoknak, feszes hátraarcot csinál, és futva indul lefelé a tóhoz. A két gyerek, az apját észrevéve, boldog üdvözléssel ugrott elő a hangár mögül. Valikhoz rohantak, ő pedig felkapta, és vidáman a magasba is dobta a kislányt, mielőtt lerakta volna.

– Tessék, Anus! – fordult a feleségéhez.

– Azt akartad, hogy pontosan ebben az időben itt legyenek a gyerekekkel.

– Igen. Légy szíves, öltöztess fel Setaremet és Dzsálált! Hamarosan indulunk. – Hallva, mit mondott az apjuk, a két gyerek egyből berohant a házba. – Kapitány! Útra kész a helikopter?

– Igen.

Valik odaszólt a feleségének: – Menj te is készülni, kedves!

Anus szelíden elmosolyodott ugyan, de nem mozdult. – Csak a kabátomat kell fölvennem. Egyébként készen vagyok – mondta. A többi tiszt is közeledett már, néhányan közülük automata fegyverrel a kezükben.

Lochart erővel kirekesztette a gondolataiból Sarazadot, a négy nap múlva esedékes fontos dátumot, és megtörte a kissé hosszúra nyúlt csendet: – Mi a további terv?

– Irány Bagdad – válaszolta Valik. – Pár perc múlva indulunk.

– Azt hittem, Kuvaitba megyünk – jegyezte meg Anus.

– Bagdad mellett döntöttünk. Szeladi tábornok szerint biztonságosabb, ha délnek indulunk. – Miközben beszélt, Valik egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Lochartról. – Tíz percen belül indulni akarok.

– Azt tanácsolnám, hogy várjunk hajnali kettőig-háromig, aztán...

– Csapdába kerülhetünk, ha tovább maradunk! – vágott keményen a szavába Szeladi. – Katonák jöhetnek, foglyul ejthetnek bennünket. Nem messze innen van egy légi támaszpont, bármikor kiküldhetnek egy őrzőjáratot. Főleg vitatkozni, nem ért a katonai dolgokhoz. Mihelyt mindenki elkészült, azonnal indulunk Bagdadba.

– Kuvait biztonságosabb lenne, de bármelyiket választják is, ha nincs iráni útvonalengedély, a helikoptert leszállás után mind a két helyen egyből elkobozzák – mondta a tábornoknak Lochart.

– Vagy igen, vagy nem – válaszolta nyugodt hangon Valik. – Egy kis baksis, és a jó kapcsolat hamar megoldja a gondot. – Te családomba befurakodott senki, gondolta kajánul, ha helikopterestül odaadunk nekik, attól még az irakiak is megszelídülnek. És miért is ne? Jogtalanul repülsz be hozzájuk, még a Teheránban kapott felszállási engedélyed is hamis. Az irakiak meg fogják ezt érteni, és nem bántanak bennünket. A legtöbben közülük utálják Khomeinit, félnek tőle, és az iszlámnak attól az irányzatától, amit képvisel. Ha odaadunk téged, a helikoptert, és még egy kis jutalmat a megfelelő kezekbe, miért is bántanának.

– Tessék! – mondta, mert látta, hogy Lochart határozottan néz rá, és szólni akar.

– Szerintem Bagdad nem jó választás.

– Induljunk! – sürgette őket erőszakosan Szeladi.

Lochart indulatba jött, elvörösödött a sértéstől, és a jelenlévők közül többen is kényelmetlenül toporogni kezdtek. – Majd akkor indulnak, ha a gép és a pilóta is készen lesz. Repültek már helikopterrel ezen a vidéken, a hegyek között?

– Nem, de a 212-es át tud kelni rajtuk... Bagdadba megyünk! Most, azonnal!

– Sok szerencsét! Én változatlanul helyesebbnek tartom, ha Kuvaitot választják, de nem szólok bele. Csináljanak, amit akarnak! Én ugyanis nem megyek magukkal – jelentette ki Lochart.

Szavai nyomán az addiginál is nagyobb csönd támadt, amit végül Szeladi tört meg dühtől kipirult arccal. – Azonnal készítse elő a gépet! Most, rögtön!

Lochart úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, amit mondott, és nem neki, hanem Valiknak válaszolt: – Útban Iszfahán felé megmondtam, hogy a határon nem viszem át magukat. Ha akarja, Ali megteheti, tudja vezetni a gépet.

– De hát maga ugyanolyan veszélyben van itt, mint közülünk bárki – győzködte Valik, mélységesen megdöbbenve azon, amit felfoghatatlan ostobaságnak vélt. – Természetes, hogy átvisz bennünket a határon.

– Nem. Én itt összepakolok, és visszamegyek. Gondolom, nem akarnak időt vesztegetni azzal, hogy elvigyenek egy darabon. Ali

képes elvezetni a helikoptert – ebben a körzetben szolgált, és tudja, hol vannak a radarok. Egy puskát adjanak csak! Egyedül is eljutok Bandar-Deilamig. Rendben?

Senki nem válaszolt, a többiek tekintete Lochart, Szeladi, Valik között ugrált, és mindenki feszülten várt.

A két tábornok lázas sietséggel átgondolta a frissen keletkezett problémát, és mindkettő ugyanarra az elhatározásra jutott. Insa Allah. Lochart döntött úgy, hogy marad, és ezért neki kell vállalnia a következményeket. – Rendben van! – válaszolta tökéletes nyugalommal Valik. – Akkor majd Ali vezeti a gépet. – Elmosolyodott, és mivel becsülte Lochartot mint pilótát, rögtön hozzá is tette: – Demokratikus beállítottságú emberek vagyunk, úgyhogy azt javaslom, szavazzunk. Irak vagy Kuvait?

– Kuvait! – vágta rá egyből Anus, és a többiek is csatlakoztak hozzá, mielőtt Szeladi megszólalhatott volna.

Remek, gondolta Valik. Leszavaztak, nem tehetek semmit. Bagdadba csak azért egyeztem bele, mert Szeladi azt mondta, ismeri az ottani rendőrfőnököt, és húszezer amerikai dollár – jóval kevesebb, mint Kuvaitban – elég lesz ahhoz, hogy megvásároljam a magam és a családom biztonságát. Hogy a többiek mennyit képesek fizetni, az az ő dolguk. Remélem, hoztak magukkal elég pénzt, vagy ha nem, hát tudnak gyorsan szerezni. – Gondolom, ön is elfogadja a döntést, tisztelt nagybátyám! Tehát Kuvait. Köszönöm, kapitány! Szólna Alinak, hogy siessen? Lent van a tónál.

– Persze. Máris összeszedem a holmimat. Kapok egy puskát?

– Természetesen.

Lochart bement a hangárba, hogy elővegye a helikopterből a csomagját.

– Tolják ki a gépet, hogy egyből indulhassunk! – szólt a tiszteknek Szeladi, és többen is ugrottak egyszerre, hogy végrehajtsák az utasítást. Lochart lerakta a hangár ajtaja mellé a csomagját, és elindult a tó felé. Szeladi megvárta, amíg eltűnt a szemük elől, és csak aztán sietett türelmetlenül a helikopterhez.

Miután elment, Valik kettesben maradt a feleségével, és látva, hogy az asszony átható pillantással nézi, megkérdezte tőle: – Mi a baj?

– Mi lesz a sorsa Lochart kapitánynak? – kérdezte Anus erősen lehalkított hangon, bár senki nem volt a közelükben, hogy meghallhatta volna, amit beszéltek.

– Hallottad. Nem hajlandó tovább vinni bennünket, itt akar maradni. Összeszedi a holmiját, és elmegy.

– A gondolataidat is ismerem, kedvesem! Végezni akarsz vele? – Anus búbájos, szelíd mosollyal kérdezett. – Meggyilkoltatod?

– Rossz szót használsz, drágám! – felelte ugyancsak mosolyogva a férje. – Gondolom, azzal te is egyetértesz, hogy mostantól Lochart nagy veszélyt jelent a számunkra. Ismer bennünket, tudja mindannyiunk nevét... A családjaink szenvednék meg, ha elfognák, kivallatnák és elárulná, kiket vitt. Isten akarata, ami történik. Egyébként maga választott. Szeladi, katonás megoldással, mindenképpen végezni akart vele, én viszont nem. Azt akartam, hogy tovább vigyen bennünket.

– Azért, hogy Kuvaitban vagy Bagdadban áldozd fel?

– A parancsot Szeladi adta ki Alinak, nem én. Szegény Lochart! El kell tűnnie, hogy ne hozhasson veszélyt másokra. Bármennyire tragikus is ez, sajnós, kikerülhetetlen. Gondolom, ezzel te is egyetértesz.

– Nem, kedvesem! Sajnálom, de csöppet sem értek veled egyet. Úgyhogy ha bántják, ha csak haja szála is meggörbül, később sokan lesznek, akik rettentően bánni fogják. – Anusnak csak a szavai voltak vészjóslóak, a mosolya ugyanolyan szelíd maradt, amilyen addig volt. – Többek között te is, drágám!

Valik arca elvörösödött az indulattól, de mérsékelte magát, mert mögötte a tisztek már kitolták a helikoptert a hangárból, és kezdtek bepakolni. – Nem hallottad, mit mondtam, Anus?! – kérdezte. – Veszélyes ember! Nem tartozik közénk, Dzsared elviselni is alig tudja, és állítom, hogy halálos veszélyt hozhat nemcsak ránk, hanem azokra is, akik itthon maradnak. A te családodra ugyanúgy, mint az enyéme.

– És te nem hallottad, mit mondtam, kedves férjem? – kérdezte szelíd eltökéltséggel az asszony. – Nagyon jól tudom, milyen veszély leselkedik ránk, de ha végeznek itt vele, ha meggyilkolják, akkor te is meghalsz.

– Ne légy nevetséges! – intette le ingerülten az asszonyt Valik.

– Egyszer majd elalszol, és nem ébredsz fel többé. Akkor én leszek, aki teljesíti Isten akaratát. – A fenyegetés véresen komoly volt, annak ellenére, hogy Anus továbbra is mosolygott, és a hangját sem emelte föl.

Valik is tudta ezt; bizonytalanul állt még egy darabig, aztán komor arccal hátat fordított az asszonynak, és elsietett az ösvényen. Alig tűnt el, a gyerekek előfutottak a házból. – Várjatok meg itt, drágáim! – mondta nekik gyöngéden Anus. – Ne féljeteK, mindjárt jövök!

A tó fölé cölöpökre épült, rostsütővel is ellátott, fedett terasz nyúlt be. A pereméről lépcső vezetett a vízhez a vízisízók vagy a motorcsónakot használni akarók kedvéért.

Lochart a korlát nélküli terasznak a szélén állt, kezét a feje fölé tartva.

Ali néhány lépésnyi távolságról fogta rá a fegyverét. A parancs, amit Szeladitól kapott, egyértelmű volt: – Menjen le a tóhoz, és várjon! Vagy visszahívjuk, vagy leküldjük magához a pilótát. Ha lemegy, ölje meg, és azonnal jöjjön vissza!

Utálta ezt a parancsot. A bombavetést, forradalmárok, lázadók legéppuskázását helikopterről nem tartotta gyilkosságnak, de ezt igen. Sápadtan állt, hiszen soha nem ölt még ilyen közlelől embert, és imádkozott Istenhez, hogy bocsássa meg a bűnét. Közben tudta, hogy a parancs az parancs, és a katonának az a dolga, hogy engedelmeskedjen. – Sajnálom – mondta nehezen forgó nyelvvel, és ujja ráfeszült a ravaszra.

Mielőtt meghúzhatta volna, Lochart erősen elrugaszzkodott, belevetette magát a vízbe. Ali automatikusan követte a mozgását, és mintha lögyakorlaton lett volna, pontosan a háta közepére célzott. Tudta, hogy ilyen kis távolságról semmiképp sem hibázhatja el.

– Állj!

A másodperc kis töredéke elegendő volt, hogy hálásan végrehajtsa a parancsot. Megkönnyebbülten rázta meg magát, elvette az ujját a ravasztól, és hátrafordult, hogy bevárja a lélekszakadva érkező Valikot. Együtt nézték aztán a vizet, és fölé hajolva vártak is, de hiába, Lochart nem bukkant föl.

– Talán a palló alatt van... Esetleg a mólónál húzódott meg – találgatott Ali. Arcáról, kezéről letörölte az izzadságot, és hálát adott magában Istennek, hogy a pilóta vére nem fog a lelkén száradni.

– Valószínű – válaszolta Valik. Erősen izzadt, de nem attól, amitől Ali, hanem a félelemtől. Soha nem látta még olyannak a felesége tekintetét, mint néhány perccel korábban, nem találkozott még azzal a nyugodt, biztos halált ígérő mosollyal. A vad ősei vérét örökölte, gondolta. Kádzsár ő is, az ősei gondolkodás nélkül megölték a riválisaikat, vagy azok gyerekeit, hogy megszerezzék maguknak a trónt. A 146 év alatt, amíg ez a dinasztia uralkodott, egyetlen Kádzsár sah halt csak természetes halált. Valik hátranézett, és látva, hogy Anus ott áll nem messze tőlük, az ösvény tetején, rászólt Alira: – Adja ide a fegyverét!

Miután megkapta, lehajolt, reszkető kézzel a deszkákra tette, és hangosan, jól érthetően azt mondta: – Lochart! Itt hagyom magának a fegyvert. Sajnálatos fékeértés történt. A százados rosszul hallott valamit.

– De tábornok...

– Menjen a helikopterhez! – vágott erőszakosan Ali szavába Valik. – Szeladi bolond... Nem lett volna szabad azt parancsolnia magának, hogy ölje meg ezt a szegény embert. Ha visszaértünk, azonnal indulunk, és Kuvaitba megyünk, nem Bagdadba. Siessen, indítsa be a helikoptert!

Anushoz érve Ali megállt egy pillanatra, különös pillantást vetett rá, és csak aztán futott tovább. Az asszony nyugodtan lesétált az ösvényen Valikhoz.

– Láttad? – kérdezte a férje.

– Igen.

Szótlanul álltak, tökéletes csönd vette körül őket, hullámok sem csobbantak a cölöpökön. A tó tükörsima volt, fényesen csillogó. Remélem, el tudott bújni valahol – mondta nyugtalanul az asszony. – Boldog vagyok, hogy a vére nem tapad a kezünkhöz. Szeladi szörnyeteg!

– Menjünk vissza! – ajánlotta Valik. Előhúzta a revolverét, és kihasználva, hogy a teraszra sem a helikoptertől, sem a házból nem

lehetett rálátni, lőtt egyet a levegőbe. – Szeladi kedvéért. Lelőttem Lochartot, amikor... amikor egy pillanatra felbukkant a vízből. Igaz?

– Bölcs és jó ember vagy – válaszolta a felesége, mielőtt kart karba öltve visszaindultak volna. – Nélküled, a te bölcsességed és bátorságod nélkül soha nem tudtunk volna elmenekülni Iszfahánból. De a száműzetés...

– Átmeneti lesz, nem fog sokáig tartani – mondta megnyugodva Valik. Nagyon örült, mert viszályuk rövid volt, sikerült hamar elsimítaniuk. – Utána hazajövünk.

– Csodálatos lesz! – Anus kényszerítette magát, hogy higgyen is ebben. Muszáj, mondta magának, különben megőrülök. Hinnem kell, ha másért nem, hát a gyerekek kedvéért! – Örülök, hogy Kuvaitot választottad – fordult a férjéhez. – Soha nem szerettem Bagdadot és az irakiakat. Huhh! – Enyhén összerázkódott, és a tekintetéből sem tűnt még el egészen az árnyék. – Miért nem volt jó, amit Lochart mondott? Az, hogy várjuk meg, amíg besötétedik.

– Néhány mérföldnyire innen van egy légi támaszpont, és lehet, hogy a radarok, vagy erre tévedő járőrök már láttak bennünket. Szeladinak ebben igaza van. Könnyen értünk küldhetnek valakit, hogy elfogjon bennünket. – Az emelkedő tetejére érve látták, hogy már mindenki beszállt, csak a gyerekek várnak a helikopter nyitott ajtajánál, úgyhogy megszaporozták a lépteiket. – Kuvait sokkal biztonságosabb, mint Irak. Korábban eldöntöttem már magamban, hogy nem engedek ennek az ostoba, felfuvalkodott Szeladinak. Képtelenség bízni benne.

Néhány perc múlva már a levegőben voltak, és alacsonyan repülve, a magasba nyúló sziklákat kerülgetve az északnyugati irányban húzódó hegygerinc felé tartottak. Ali Abbászi remek pilóta volt, és jól is ismerte a vidéket. Miután elhagyták a hegygerincet, és leereszkedtek a következő völgybe, nyugatnak kanyarodott, a mintegy ötven mérföldre húzódó iraki határ felé, hogy amilyen messzire csak lehet, elkerülje a légi támaszpontnak még a környékét is. A följük nyúló hegyek ormát, sőt néhol a lejtőket is hó borította, de lent a völgyekben – már ahol nem volt teljesen kopár, kietlen a táj – szépen zöldellt a növényzet. Átsuhantak egy ismeretlen, a térképen sem jelzett falu fölött, aztán délre kanyarodtak, és a nyaraló melletti tavat is tápláló kis folyót követve a határral párhuzamosan repültek

tovább. Az út, ami rájuk várt, kedvezőtlen szél esetén sem tarthatott tovább két óránál, és ráadásul szerencsájuk volt, mert jó szelet fogtak ki.

Akik az ablakok mellett ültek, örömmel figyelték az alattuk gyorsan elsuhanó tájat. Természetesen a gyerekek kapták a legjobb helyeket – Dzsálált az őrnagy, a kislányt Valik tartotta ölében, Anus pedig mellettük ült. Mindenki elégedett volt, néhányan békésen, csöndben imádkoztak. A nap már lebukni készült, vörösre színezte az égen úszó felhők peremét, fejük fölött a rotorlapát megnyugtató, egyenletes zúgással pörgött, a pilóta előtti műszerfalon minden mutató a zöld mezőben állt.

Ali örült, hogy repülhet, és annak is, hogy nem ölte meg Lochartot, aki állt előtte némán, nem könyörgött az életéért, nem is imádkozott, csak állt mozdulatlanul, magasan a feje fölé tartott kézzel, és várt. Biztosan a cölöpök között maradt, a terasz alatt. Hála istennek!

A térképre pillantott, hogy felfrissítse kicsit az emlékezetét, bár igazából nem volt szüksége rá, hiszen évekig szolgált ezen a vidéken, ismerte minden zugát. Tudta, hogy hamarosan kiérnek a hegyek közül, a Tigris és az Eufrátesz síkságára. Alacsonyan maradva, Dezful, majd Ahváz és Horramsahr elkerülésével haladnak tovább, hogy átszeljék a Satt-el-Arabot, vele a határt, és eljussanak Kuvaitba, a szabadságba.

Megpillantotta az ismerős, a hegláncból kinyúló csúcsot, fölfelé húzta a helikoptert, hogy kiemelkedjen a völgyből, átszáguljon a következőbe, és élvezte, ahogy a repülés boldogító izgalma a hatalmába keríti. Aztán... – HBC! Emelkedjen ezer lábra és csökkentse a sebességét! – hallotta a fejhallgatóban a minden kellemes gondolatát elsöprő, határozott hangot. Alig hat perce volt még csak a levegőben.

A parancs először perzsául hangzott el, de aztán angolul is megisméltődött, és utána még sokszor, egyszer perzsául, egyszer angolul, miközben továbbra is alacsonyan maradt, és izgatottan munkára serkentette az agyát, hogy találjon már ki valamit.

– HBC helikopter! Emelkedjen fel a völgyből, és csökkentse a sebességét!

Ali Abbászi fölfelé pillantott, az eget fürkészte, de repülőgépet sehol sem látott. A völgy sebesen száguldott alattuk, előttük újabb

hegygerinc emelkedett, és mögötte még néhány hegylánc, amelyek közül a völgyek már a síkságra futottak le. Nyugatra tőlük az iraki határ valamivel több mint negyven mérföldnyire – helikopterrel húsz perc – húzódott.

– HBC helikopter! Utolsó figyelmeztetés! Emelkedjen föl a völgyből, és csökkentse a sebességet!

Három lehetőség van, vágott belé a gondolat: engedelmességsz és meghalsz, megpróbálsz menekülni vagy leszállsz, itt töltöd az éjszakát, és hajnalban újra elindulsz – feltéve, hogy addig nem találják el a rakétáikkal vagy gépágyúik lövedékeivel.

Balra elöl fák koronáját látta, ami mögött a talaj meredeken süllyedt, a völgy egyre keskenyedő szakadékba torkollott. Abba vezette bele a gépet, eldöntve magában, hogy inkább a menekülést választja. Az agya végre kitisztult, pontosan tudta, mit csinál. Lerántotta magáról a fejhallgatót, hogy véletlenül se hallja újból a figyelmeztetést, Istenre bízta magát, és ettől valahogy jobban érezte magát. A szakadék végéhez közeledve lassított, kikerült néhány fát, és leereszkedett az újabb völgybe. Még tovább csökkentette a sebességet, és az alattuk kanyargó hegyi patakot követve repült tovább.

Maradj alacsonyan, takarékoskodj az üzemanyaggal, és tarts mindig délnek, adta ki magának feltámadó önbizalommal az utasítást. Kerülj minél közelebb a határhoz, de ne vágj neki rögtön, várj egy kicsit! Használd az agyad, akkor soha nem kapnak el! Hamarosan besötétedik, lerázhatod őket, és bőven van annyi tapasztalatod a műszeres repülésben, hogy eljuss Kuvaitba. De hogyan vehettek észre? Mintha vártak volna. Lehet, hogy amikor Dez Dámhoz közeledtünk, már akkor észrevettek radarral... Vigyázz!

A fák itt sűrűbben nőttek, és vigyázva kellett manővereznie, hogy kikerülje őket, és a sziklákat is, és a gerincen átbukva leérjen a következő völgybe. Ne csak fölfelé és előre figyelj, hanem lefelé is, hogy tudd, hol teszed le a gépet, ha a motor véletlenül felmondja a szolgálatot, biztatta magát. Erősen koncentrált, és magabiztos volt, mert érezte, hogy jól csinálja a dolgát. A műszerek nem jeleztek semmilyen rendellenességet, és bár éberén figyelte az eget, nem látott semmit, ami veszélyt jelenthetett volna rájuk. A következő

völgy végénél még egy kört is leírt, hogy jobban szét tudjon nézni, de nem volt a fejük fölött semmi.

Biztonságban vagyunk! Sikerült lerázni őket! Insa Allah! Ali hosszan, elégedetten kifújta magából a levegőt, és délnek fordult, a következő hegylánc felé, amely után már csak egy volt, és utána az alföld következett. A két vadászgép eközben várt. F-14-esek voltak.

26. fejezet

TEHERÁNI REPÜLŐTÉR, AZ S-G IRODÁJA, 17.48. – Nem szállhat le! – hallatszott a rádióból az erős légköri zörejjel keveredő hang. Gavallan, McIver és Robert Armstrong feszülten figyelve állt a készüléknél. Mögöttük, az ablakon túl komor, szürke volt az alkony, nem sok hiányzott már a teljes sötétséghez.

– Teheráni torony! Itt Echo-Tango-Lima-Lima! – válaszolta sebesen pergő nyelvvel a repülőtérhez közeledő 125-ös fedélzetéről John Hogg. – A kishi irányítóktól megkaptuk az engedélyt, és...

– Nem szállhat le, ETL! – A repülésirányító hangja elutasító volt, egyben félelem is érződött rajta. – Ismétlem: negatív! Polgári gép nem indulhat, és nem is szállhat le, amíg újabb utasítást nem kapunk az imám... – A háttérből egyéb hangok is hallatszottak, jelezve, hogy egyszerre több mikrofont is rákapcsoltak ugyanarra a frekvenciára. – Térjen vissza oda, ahonnan jött!

– Ismétlem, a kishi állomástól megkaptuk a leszállási engedélyt. Ők adtak át Iszfahánnak, és az ottani irányítók megerősítették, hogy leszállhatunk. Éljen Khomeini ajatollah és az iszlám diadala! Negyven mérföldnyire délre vagyok a varamini ellenőrző ponttól, és a bal oldali, 29-es leszállópályára készülök. Erősítse meg, hogy a leszállító rendszer működik! Jól hallom, hogy mások is szeretnének leszállni?

Néhány másodpercig csak indulatos perzsa beszéd hallatszott, aztán: – Nincs forgalom, ETL, nem működik a leszállító rendszer és maguk se... – Az amerikai akcentussal beszélő repülésirányító váratlanul elhallgatott, és hibásan, erős perzsa akcentussal beszélő hang váltotta fel: – Nincs leszállás! A bizottság parancsol Teherán! Kish nem Teherán, Iszfahán nem Teherán! Mi ad parancsot Teherán! Ha leszállás, le lesznek tartóztatva!

John Hogg, csöppet sem zavartatva magát a zord elutasítástól, vidáman válaszolt: – Echo-Tango-Lima-Lima. Vettem, hogy nem akarják engedélyezni a leszállást, teheráni torony, és visszavonják a kiadott engedélyüket, ami súlyos megsértése a légi közlekedési szabályoknak. Fontolják meg a dolgot, és válaszoljanak! – A mondatot befejezve rögtön átkapcsolt az S-G frekvenciájára, és

amikor ismét beleszólt a mikrofonba, már csöppnyi jókedv sem érződött a hangján: – Utasítást kérek!

McIver is sietve frekvenciát váltott. – Háromszázhatvan és parkolás! – mondta, ami azt jelentette, hogy Hogg további ereszkedés nélkül kezdjen el körözni, és úgy várja meg, amíg kitalálnak valamit. Utána rögtön Gavallanre nézett, aki csak bámult komoran maga elé. Robert Armstrong ezzel szemben nyugodtnak tűnt, halkán és meglehetősen hamisan fütyörészett egy dallamot.

– Jobb, ha elküldjük! Ha megpróbál leszállni, a végén még tényleg letartóztatják, és börtönbe kerül – mondta McIver.

– Akkor is, ha szabályos engedélyt kapott? – kérdezte Gavallan. – Szóltál a toronynak, hogy a nagykövetség személyesen állította ki az engedélyt, és Bazargán irodája is jóváhagyta?

– De nem személyesen Bazargán, uram! – jegyezte meg Armstrong. – És ha úgy is volna! A toronyban az irányítók az urak. Azt javaslom, hogy... – Félbehagyta a mondatot, és komor arccal az ablakon túlra mutatott. – Nézzék! – A repülőtér peremén haladó úton két teherautó, és magasra nyúló antennájú rádiós kocsival haladt sebesen. Miközben figyelték őket, a teherautók rákanyarodtak a 29-es leszállópályára, megálltak pontosan a közepén, és fegyveres iszlám gárdisták ugráltak le róluk. A rádiós kocsival tovább haladt, egyenesen feléjük.

– A francba! – morogta dühösen McIver.

– Mac, gondolod, hogy figyelni fogják a frekvenciánkat?

– Vegyük úgy, hogy igen. Az a biztos.

Gavallan felkapta a mikrofont, és belekiáltotta: – Tűnés! B! Ismétlem, B!

– Echo-Tango-Lima-Lima – nyugtázta a vételt Hogg, és a repülésirányítók frekvenciájára átváltva barátságos hangon folytatta: – Teherán torony! Teljesítjük a kérésüket, hogy tekintsünk el a leszállástól, és hivatalosan kérjük az engedélyt a holnap déli leszálláshoz. Sürgős alkatrész-szállítmányt hozunk az IranOilnak, és mihelyt leraktuk, rögtön indulunk is vissza a szabadságra menő embereinkkel.

McIver nem állta meg, hogy ne kezdjen kuncogni. – Johnnynak változatlanul remekül vág az esze – mondta elégedetten Gavallannek,

majd Armstronghoz fordult: – Felvesszük...

– Vettem, Echo-Tango-Lima-Lima – szakította félbe a toronyból érkező, erős hang.

– Felvesszük az utaslistára, mihelyt lehet, Mr. Armstrong! Sajnálom, hogy ma nem sikerült. Mi a helyzet a papírjaival?

– Szeretném, ha az S-G szabadságra menő tanácsadójaként tüntetnének fel, amennyiben ez lehetséges. Fizetés nélküli konzultánsként természetesen. – Armstrong elszakította tekintetét a közeledő gépkocsitól, és Gavallanhez fordulva megkérdezte: – Mi az a B?

– Azt jelentette, hogy Johnny holnap ugyanebben az időben ismét kísérelje meg a leszállást.

– És ha teljesítik a kérését?

– Az volna a legegyszerűbb. Addigra átminősítjük magát szakértővé.

– Köszönöm. Bízunk benne, hogy sikerülni fog! – Armstrong újból a közeledő autóra nézett, és sietve megkérdezte: – Otthon lesznek este tíz körül, Mr. Gavallan? Talán sikerül beugranom... Csak úgy, kicsit fecsegni. Semmi különös.

– Szívesen látom. Ugye mi már találkoztunk valamikor? Nagyon ismerősnek tetszett, amikor megláttam.

– Igen. Ha nem leszek ott negyed tizenegyig, az azt jelenti, hogy valami közbejött, és majd reggel jelentkezem. – Armstrong ezt már kifelé menet mondta. – Köszönöm.

– Rendben. Hol találkoztunk? – szólt utána Gavallan.

– Hongkongban.

Figyelték, amint átvágott a külső irodán és a hangáron, hogy a hátsó ajtón át eljusson az S-G parkolójában hagyott kopott, minden feltűnéstől mentes kocsijához.

– Olyan magabiztosan közlekedik, mintha már többször járt volna itt – jegyezte meg elgondolkodva McIver.

– Hongkong? Bárhogyan is töröm a fejem, nem emlékszem rá. Te igen? – kérdezte Gavallan.

– Én sem. Majd megkérdezem Gent. Neki jó a névmemóriája.

– Nem vagyok meggyőződve róla, hogy különösebben kedvelem Robert Armstrongot, vagy hogy megbízhatom benne, bármit állítson is róla Talbot.

Délben találkoztak a diplomatával, hogy megtudják, pontosan kicsoda is Robert Armstrong, George Talbot azonban meglehetősen szűkszavúnak bizonyult. – Ó, igazán rendes ember – mondta. – Nagyon hálásak lennénk, ha különösebb kérdezősködés nélkül elvinnék. Ugye itt maradnak ebédre? Maradt még frissen fagyasztott doveri nyelvhalunk, elegendő kaviár és füstölt lazac, ha szeretik, és néhány üveg 76-os évjáratú La Doucette. Őszintén javaslom a vörös borunkat is. Desszertnek csokoládépuding lesz, és van még fél köcsög finom, érett kék Stilton sajtunk. Lehet, hogy körülöttünk az egész világ lángol, de mi legalább gentlemanekhez illőn nézzük végig, hogyan ég porig. Mit szólnának egy pohár ginhez aperitifként?

Az ebéd valóban nagyon kellemes volt. Talbot beszámolt róla, hogy Bahtjár távozik, átadja a terepet Bazargánnak, és Khomeini biztosan elejét veszi a helyzet további romlásának. – Most, hogy már nem fenyeget az államcsíny veszélye, az élet előbb-utóbb visszatér a normális kerékvágásba.

– Mit ért azon, hogy előbb-utóbb?

– Amikor a központi hatalommal szemben állók, függetlenül attól, hogy kié a hatalom, és ki száll szembe vele, kifogynak a lőszerből. De drága barátom, hogy én mit gondolok, az egy csepp sem számít! Az a lényeg, amit Khomeini gondol, azt pedig legfeljebb csak a jóisten tudja.

Gavallan visszagondolt az ideges, fejhangú nevetésre, amivel Talbot a saját szellemes megjegyzését kísérte, és elmosolyodott.

– Mi az? – kérdezte McIver.

– Eszembe jutott, ahogy Talbot viselkedett ebédnél.

A feléjük tartó gépkocsi még mindig legalább száz-yardnyira volt.
– Talbot sok titkot tartogat. Mit gondolsz, miről akar „fecsegni” Armstrong?

– Nem tudom. Lehet, hogy csak a figyelmünket akarja elaltatni. Ne felejtse el, bementünk a követségre, hogy érdeklődjünk felőle! Érdekes! Rendszerint nem szoktam elfelejteni... Hongkong? Mintha a Happy Valleyben tartott lóversenyekkel kapcsolatban rémlene

nekem. Na mindegy. Majd eszembe jut. El kell ismerni, hogy pontos ember. Azt mondtam neki, ötre legyen itt, és hajszálpontosan meg is jelent. – Gavallan az épület előtt megálló gépkocsira pillantott. – Kedves barátainkkal viszont nagyon nem akart találkozni. Kíváncsi volnék rá, miért.

A csoportnak négy tagja volt: két fegyveres fiatalember, egy mollah – nem ugyanaz, aki előző nap náluk járt –, és Sabolir, a bevándorlási hivatal repülőtéri kirendeltségének a főnöke, aki még mindig olyan ideges volt, hogy szakadt róla a veríték.

– Jó estét, kegyelmes uraim! – köszönt nekik McIver. Megállta, hogy ne fintorítsa el az orrát, pedig az erősen tiltakozott a négy férfi áporodott izzadságszaga ellen. – Óhajtanak egy kis teát?

– Nem, nem. Köszönjük – hárította el az ajánlatot Sabolir. Erősen meg volt szeppenve, és ezt fölényeskedéssel igyekezett leplezni. Lazán ledobta magát az irodában álló, legkényelmesebb székbe. – Azért jöttünk, hogy ismertessük az új szabályokat.

– Valóban? – McIvernek az évek során gyakran akadt dolga vele, és alkalmanként adott is neki egy-egy doboz whiskyt, kanna benzint, sőt nyaranta ingyen elvitette, és vendégül látta a családjával a Kaszpi-tenger melletti valamelyik üdülőhelyen. „Szállást foglaltunk az egyik munkatársunknak, de, sajnos, közbejött valami, és nem tud elutazni, kedves Mr. Sabolir. Nagy kár lenne hagyni, hogy veszendőbe menjen, nem gondolja?” Egyszer még egy két személyre szóló, egyhetes dubai utazást is elintézett neki. A lány fiatal volt, nagyon szép, és Sabolir kérésére iráni szakértőként került bele az S-G belső irataiba. – Miben állhatok szolgálatukra?

Meglepetésükre Sabolir a zsebébe nyúlt, elővette Gavallan útlevelét, az előző nap elvett útvonalengedélyt, és kirakta őket az asztalra. – Tessék az útlevele és a jóváhagyott engedély – mondta, önkéntelenül is átváltva a nála magasabb beosztásúakkal szemben megszokott sima, behízelt hangra. – Az imám úgy rendelkezett, hogy haladéktalanul vissza kell állítani az életet a normális kerékvágásba. Iszlám államunkban rendeződött a helyzet, és három napon belül megnyitjuk a repülőteret a normális, előre engedélyezett forgalom előtt. Maguk is folytathatják a munkájukat.

– Az iráni légierő pilótáinak a kiképzését is? – kérdezte McIver. Nehezen tudta csak leplezni a jókedvét, mert a helikoptervezetők

kiképzése igen jelentős, busás nyereséget hozó üzlet volt a vállalatnak.

Sabolirt szemmel láthatóan elbizonytalanította a kérdés. – Azt hiszem, igen... biztosan...

– Nem! – vágott közbe határozottan, jó angol kiejtéssel a mollah. – Addig nem, amíg az imám és a forradalmi bizottság hozzá nem járul. Gondoskodni fogok arról, hogy mielőbb határozott választ kapjanak, de addig működésüknek ezt a részét szüneteltetniük kell. Egyéb munkáikat – az alkatrész-szállítást a kutakhoz és a fúrásokhoz, az IranOil és az Iran-Timber működéséhez szükséges egyéb repüléseket – akár már holnaputántól folytathatják, amennyiben a felszállásokat előre engedélyeztetik.

– Nagyszerű! – mondta Gavallan, és ezzel McIver is egyetértett.

– A maguknál, illetve a fúrásoknál dolgozó külföldi alkalmazottak ki- és beszállítása is folytatódhat holnaputántól – feltéve, hogy szintén előre jóváhagyatják, és az illetőknek minden iratuk rendben van. Az olajtermelés segítését szolgáló repülések azonban elsőbbséget élveznek. Minden, országon belüli útjukra magukkal visznek egy iszlám gárdistát is.

– Amennyiben az illetőt előre bejelentik, felszállás előtt időben megjelenik, és akkor is csak fegyvertelenül – válaszolta McIver, csöndben felkészülve a kikerülhetetlennek látszó összecsapásra.

– A fegyveres iszlám gárdisták a maguk védelmét szolgálják, azért lesznek a helikoptereken, hogy megakadályozzák az állam ellenségeit az esetleges géprablásban! – jelentette ki élesen a mollah.

– Végtelenül örülünk, ha együttműködhetünk önökkel, kegyelmes uram – szólt közbe nyugodtan Gavallan. – Valóban nagyon örülünk, de biztos vagyok abban, önök sem kívánnak életeket fölöslegesen veszélybe sodorni, rossz fényt vetve ezzel az iszlám államra. Hivatalosan kérem, eszközölje ki az imámnál, hogy értsen egyet a fegyveresek letiltásával a gépekről. Önnek nyilván közvetlen bejárása van hozzá. Addig is, amíg a jóváhagyásukat, vagy a kormányunk jóváhagyását meg nem kapjuk, a helikoptereink türelmesen várnak.

– Haladéktalanul folytatni fogják a repüléseket! – mondta most már nagyon dühösen a mollah.

– Találhatnánk kompromisszumos megoldást, ami nyilván elnyeri az imám jóváhagyását is: a gárdistánál lehet fegyver, a tárat viszont a gép kapitánya őrzi, végig az út folyamán. Megállapodhatunk ebben?

A javaslat elbizonytalanította kissé a mollahot.

– Ha jól tudom – ütötte tovább a vasat Gavallan –, az imám a leghatározottabban azt parancsolta, hogy mindenki tegye le a fegyvert.

– Rendben van. Elfogadom az ajánlatot.

– Köszönöm. Mac, készítsd el a megállapodást, hogy őkegyelmessége aláírhasa, és értesítsd róla minden kirendeltségünket! Újabb működési engedélyekre is szükségünk lesz, kegyelmes uram, mert gondolom, a régiek, amelyeket a korábbi rendszer állított ki, már érvénytelenek. Megmondaná, milyen hatósághoz forduljunk? Esetleg személyesen önhöz, kegyelmes úr? Ön nyilván fontos ember, tisztában van vele, mit és hogyan kell csinálni. – Gavallan elégedetten látta, hogy a mollah örül a hízelgésnek. Harmincas éveiben járó, mocskos szakállú, kopott ruházatú férfi volt. A kiejtéséből ítélve gyanítani lehetett, hogy valamikor Nagy-Britanniában tanult, egyike volt annak a sok ezer iráni diáknak, akiket a sah külföldre küldött, hogy nyugati diplomát szerezzenek. – Ön nyilván egyből kiállítja majd nekünk a szükséges papírokat, hogy minden szempontból jogszerűen működhessünk a megváltozott körülmények között is.

– Mi... Igen, új dokumentumokat állítunk ki valamennyi repülőgépünk számára. – A mollah különböző papírokat szedett elő kopott aktatáskájából, és felrakta vastag, törött lencsés szemüvegét. A keresett lapot a köteg alján találta meg. – Ahogy látom, maguk jelenleg tizenhárom Bell 212-est, hét 206-ost és négy Alouette-et üzemeltetnek az ország különböző részein. Mindegyik iráni bejegyzésű és az Iran Helicopter Company tulajdona, így van?

– Nem egészen – válaszolta a fejét rázva Gavallan. – Egyelőre mindegyik gép az aberdeeni székhelyű S-G Helicopters tulajdona. Az Iran Helicopter Company nevű, iráni partnereinkkel létrehozott vegyes vállalat azután kapja csak meg a gépeket, hogy kifizette őket.

A mollah közelebb emelte a szeméhez a papírt, és elégedetlenül ráncolni kezdte a homlokát. – A szerződés szerint a tulajdonos az

Iran Helicopter, ami iráni vállalat. Ez áll itt, és alá is van írva.

– Igen, de csak abban az esetben, ha a gépek árát kiegyenlítették. A fizetésben viszont jelentős elmaradás van.

– Az imám megmondta, hogy minden kölcsön ki lesz fizetve, úgyhogy efelől nyugodtak lehetnek.

– Természetesen, de addig is a tulajdonjog csak a törlesztések mértékében kerül átruházásra – folytatta óvatosan Gavallan, és közben abban reménykedett, hogy az irányítótorony másnap teljesíteni fogja Johnny Hogg ügyesen megfogalmazott kérését, és megadja a leszállási engedélyt. Kíváncsi vagyok, ez a szerencsétlen kis senki tudna-e intézkedni, mondta magában. Ha Khomeini valóban kiadta a parancsot, hogy állítsák helyre a rendet, akkor talán tényleg működni fog a repülőtér, és visszamehetek Londonba. Kis szerencsével meg tudom kötni az ExTexszel a szerződést, és akkor a hét végén kiegyenlíthetjük az új X-63-asok bérleti díját. – Hónapokon keresztül az IHC helyett mi fizettük az összes fenntartási költséget, a működéshez fölvevett kölcsön kamatait, a banki költségeket, és hamarosan végleg kimerítjük az anyagi lehetőségeinket...

– Az iszlám tiltja az üzérkedést, a kamat ellenében történő pénzkölcsönzést – vágott közbe olyan határozottsággal a mollah, hogy attól Gavallan és McIver is erősen meghökkent. – A bankok nem számíthatnak fel kamatot a kölcsöneikért. Semennyit. Ha megteszik, az üzérkedés.

Gavallan McIverre villantotta a tekintetét, majd meglehetősen rossz érzéssel minden figyelmét újból a mollahra összpontosította. – Amennyiben a bankok nem kérhetnek kamatot, hogyan fognak működni?

– Az iszlám törvényeivel összhangban. Kizárólag azok szerint. A Korán tiltja az uzorát! – jelentette ki erőszakosan a mollah. – Amit a külföldi bankok művelnek, az gonoszság. Miattuk támadt Iránnak annyi baja. A bankok gonosz szervezetek, és nem fogjuk eltérni, hogy folytassák eddigi tevékenységüket. Ami az Iran Helicopter Companyt illeti, a Központi Forradalmi Bizottság elrendelte, hogy minden vegyes vállalati szerződést föl kell függeszteni addig, amíg meg nem történik a felülvizsgálatuk. – Kis szünetet tartott, és felmarkolva határozottan meglobogtatta a papírokat. – Ezek a gépek mind

irániak. Iráni bejegyzésűek és iráni tulajdonban vannak! – Újból az iratokba pillantott. – Itt Teheránban három 212-esük, négy 206-osuk és egy 47-G4-esük van. Igaz?

– Szét vannak szórva – felelte McIver. – Itt, Doshan Tappehen és Galeg Morghin.

– De valamennyi Teheránban?

Erre a kérdésre már Gavallan válaszolt, McIver közben lázasan latolgatta a lehetőségeket, és megpróbált beleolvasni a papírokba. Az, amelyiket a mollah a kezében tartott, felsorolta az összes helikoptert a regisztrációs jelzésükkel együtt, és annak az okmányának volt a másolata, amit az S-G-nek állandóan naprakész állapotban kellett tartania, és az irányítótoronyban őriztek. McIver gyomra görcsbe rándult, amikor látta, hogy az EP-HBC jelzés, Lochart 212-eséé, és az EP-HFC, Pettikin 206-osa pirossal vastagon be van karikázva.

– Egy 212-est kölcsönadtunk Bandar-Deilamnak – szólt közbe, elejét akarván venni az esetleges későbbi, kellemetlen helyzetnek. Közben vadul átkozta magában Valikot, és csak remélni tudta, hogy Tom Lochart vagy Bandar-Deilamban van, vagy elindult már hazafelé. – A többi itt van.

– Kölcsönbe... az EP... EP-HBC-t? – kérdezte a mollah, nagyon elégedetten magával, mert ezt is tudta. – Nos... – Nem folytathatta, a repülésirányítónak a hangszóróból recsegő hangja félbeszakította:

– Echo-Tango-Lima-Lima! A kérés elutasítva. Jelentkezzen Iszfahánnál a 118,3-on! Vége.

– Nagyon helyes. Remek! – mondta a mollah, és elégedetten bólintott hozzá.

Gavallan és McIver némán ugyan, de újabb kacskaringós káromkodásba kezdett, Sabolir pedig, aki addig némán figyelt, és tisztán látta, hogyan próbálják meg kettesben manipulálni a mollahot, halkán kuncogott. De azért óvatosan lehajtotta a fejét, hogy senkinek ne kelljen a szemébe néznie. Néhány másodperce, amikor a mollah figyelme másfelé irányult, McIverre nézett, és halványan, de bátorítóan elmosolyodott. Barátságot színlelt, mert félt, hogy McIver netán helytelenül értelmezi a helyzetet, és felhánytorgatja azt a néhány jelentéktelen szívességet, amely csupán viszonzása volt annak, hogy merő jóindulatból olyan simává tette a beérkező alkatrész-szállítmányok és a szabadságra távozó személyzet útját.

Délelőtt a rádióban az iszlám (vagy központi, mindegy) forradalmi bizottság egyik szóvivője minden tisztességes állampolgárt arra szólított fel, hogy határozottan ítéljék el azokat, akik bűnöket követtek el „az iszlám ellen”.

A nap folyamán három kollégáját tartóztatták le, és ettől rémület lett úrrá az egész repülőtéren. Az iszlám gárdisták meg sem mondták, miért teszik, csak elvonszolták a három embert, és a Kasr börtönbe – a gyűlölt SAVAK korábbi börtönébe – vitték őket, ahol hírek szerint ezen a napon, rögtönítélő bíraskodás után, ötvenet kivégeztek „az iszlám ellenségei” közül. A három letartóztatott egyike a közvetlen beosztottja volt, aki előző nap elfogadta McIvertől a tízezer riált és a három kanna benzint. Egyet megtartott belőle, kettőt pedig, ahogy az illik, ő vitt haza tegnap este. Istenem, add, hogy ne kutassák át a házamat!

A rövidhullámú rádióból Johnny Hogg vidám hangja hallatszott:

– Echo-Tango-Lima-Lima. Köszönöm. Éljen a forradalom, és viszlát! – Aztán a saját csatornájukon, már csöppet sem jókedvűen: – Központ, megerősítést kérek!

McIver, idegesen a mollah jelenléte miatt, sietve átkapcsolta a mikrofont a saját csatornájukra. – Rendben. Gondolod...

– Á! Közvetlenül beszélgetnek a gépeikkel? Külön csatornán? – A mollah hangja diadalmas volt, mintha különösen veszélyes bűncselekményt leplezett volna le.

– A vállalat csatornáján, kegyelmes uram! Normális, megszokott dolog.

– Normális? Na jó! Tehát az EP-HBC Bandar-Deilamban van? – kérdezte a mollah, és belenézett a papírjaiba. – Alkatrészeket szállít, ugye?

– Igen – válaszolta McIver, és némán tovább imádkozott.

– Mikor ér vissza?

– Nem tudom. – McIver érezte, hogy a mollah összes figyelme rá irányul. – Képtelen vagyok kapcsolatba lépni Bandar-Deilammal. Mihelyt lehet, újból megpróbálom, és ha kiderítettem, szólok önnek. Ami pedig a gépeink működési engedélyét illeti, kegyelmes úr, gondolja, hogy...

– EP-HFC. Ez a gép Tebrizben van.

– A forszai leszállópályán – felelte McIver, és ha lehet, még rosszabbul kezdte érezni magát. Csak remélni tudta, hogy a kazvini útelzárásnál történt incidenst nem jelentették, következmények nélkül múlt el. Fogalma sem volt arról, hogy Erkki hol lehet. Úgy beszéltek meg, hogy háromkor jelentkezik, és együtt mennek ki a repülőtérrre, de nem jelent meg a lakásán.

– A forszai leszállópályán?

Látta, hogy a mollah erősen figyel, és nagyon igyekezett koncentrálni. – Az EP-HFC szombaton alkatrészeket vitt Tebrizbe, és tegnap este szabadságra menő alkalmazottakkal tért vissza. A holnapi jelentésben már ez az út is szerepelni fog.

A mollah arca hirtelen még komorabbra váltott. – Minden távozó és érkező gépet be kell jelenteni. Tegnapról egyetlen gép érkezéséről sincs itt jelentés.

– Pettikin kapitány többször próbálkozott, de képtelen volt kapcsolatba lépni a teheráni irányítótoronnyal. Azt hiszem a katonák voltak éppen ügyeletben, és folyamatosan hívta őket útközben, de nem válaszoltak – felelte McIver. – Ha újra üzemelni kezdünk, ki fogja engedélyezni az útjainkat? Mr. Darius?

– Igen. Azt hiszem. De miért nem jelentették még ma sem az érkezést?

– Lenyűgöző az ön hozzáértése, kegyelmes uram! – vágott közbe Gavallan, és még ahhoz is volt ereje, hogy széles mosolyt erőltessen az arcára. – Kár, hogy azokról, akik tegnap szolgálatban voltak, ez távolról sem mondható el. Biztos vagyok abban, hogy ami a működés hatékonyságát illeti, az új iszlám köztársaság messze felülmúlja majd bármelyik nyugati államot. Nagy örömünkre szolgál, hogy ehhez, a magunk szerény eszközeivel talán mi is hozzájárulhatunk. Éljen az új rend! Megkérdezhetem a nevét?

– Mohammed Tehrani – válaszolta kissé zavartan a mollah. Kellemetlenül érintette a közbeszólás, megzavarta, és hirtelen nem igazán tudta, hol fejezte be az előbb.

– Tehrani kegyelmes úr! Kérhetem, hogy részeltessen bennünket tekintélye jótéteményeiben? Ha Echo-Tango-Lima-Lima jelzésű gépünk holnapra megkaphatná öntől a leszállási engedélyt, az számottevően megnövelné működésünk hatékonyságát és az önét is. Abban az esetben képes volnék gondoskodni arról, hogy vállalatunk

azt a szolgáltatást nyújtsa Khomeini ajatollahnak és legközelebbi munkatársainak, köztük önnek, amelyet joggal elvárhatnak. Az alkatrészekkel, amelyeket az ETL szállítás, még két 212-est tudnánk munkába állítani, én pedig visszatérhetnék Londonba, hogy mindent megtegyek a Nagy Forradalomnak nyújtott támogatásunk növeléséért. Nyilván fölösleges is kérdeznem, hogy hozzájárul-e ehhez.

– Lehetetlen. A bizottság...

– Meg vagyok róla győződve, hogy a bizottság elfogadja az ön tanácsát. Ó! Látom, kellemetlen baleset érte. Eltört a szemüvege. Szörnyű! Én szinte már meg sem tudok lenni nélküle. Ha nincs rajtam, semmit sem látok. Szólhatok, hogy a 125-ös hozzon önnek holnapra egy újat?

A mollahot váratlanul érte, elbizonytalanította az ajánlat. A látása nagyon gyenge volt, és a vágy, hogy új, jó szemüveget kapjon, már régóta kínozza. Valóságos csoda, hihetetlenül nagy kincs lenne, Isten ajándéka, gondolta. Nyilván Isten rendelte úgy, hogy egy külföldi közvetítésével kapja meg. – Nem is tudom... A bizottság nagyon elfoglalt, nem tud azonnal határozni a kérdése felől.

– Tisztában vagyok a nehézségekkel, de azzal is, hogy ha ön szól egy jó szót az érdekünkben, a bizottság biztosan odafigyel. Hallatlanul nagy segítség volna számunkra, és örökre a lekötelezettjeinek éreznénk magunkat. – Gavallan azt a fogalmazást használta, amelyik bármilyen nyelven hangzik is el, magában foglalja a kérdést: Mit kérsz cserébe? Látva, hogy McIver már átkapcsolt a torony frekvenciájára, odakínálta a mikrofont a mollahnak. – Segítsen nekünk, nyomja meg a gombot, kegyelmes uram, és adja ki az utasítást...

Tehrani mollah most már végképp nem tudta, mit tegyen, és miközben önmagával vitatkozva megpróbálta ezt eldönteni, McIver jelentőségteljes pillantással Sabolirra nézett.

A bevándorlási hivatal tisztviselőjének ragyogóan működött a reflexe, és rögtön értette, mit akar tőle. – Bárhogyan dönt is, Tehrani kegyelmes úr, a bizottság egész biztosan egyet fog érteni önnel – mondta behízselő hangon. – Holnap, amennyire tudom, más repülőtereket kell fölkeresnie, és megbizonyosodnia, hol és hány

polgári rendeltetésű helikopter van az ön felügyelete alá rendelt teheráni körzetben, így van?

– Igen. Valóban ezt az utasítást kaptam – ismerte be a mollah. – Holnap a bizottságom más tagjainak is az lesz a dolguk, hogy repülőtereket látogassanak végig.

Sabolir csalódottságot tettetve nagyot sóhajtott, és a viselkedése annyira eltúlzott volt, hogy McIver nehezen állta meg nevetés nélkül. – Sajnos, nem lesz rá képes, hogy gépkocsival vagy gyalog valamennyit végigjárja, és időben visszaérjen ahhoz, hogy személyesen felügyelje ennek a gépnek az érkezését és a kirakodás utáni azonnali távozását. Minden sokkal egyszerűbb lenne, ha a szállítmány már megérkezett volna. A gép ugyanis már járt itt, de a Idshi és iszfaháni irányítók hibájából, akik gőgös pöffeszkedésükben elmulasztották kikérni az ön tanácsát, visszafordították.

– Igaz – értett egyet vele rögtön a mollah. – Ők a hibásak.

– Reggel hét óra megfelel, Tehrani kegyelmes úr? – kérdezett közbe haladéktalanul McIver. – Örülünk, ha bármiben szolgálatára lehetünk a repülőtéri bizottságnak. A legjobb pilótámat bocsátom rendelkezésére, és még időben vissza fognak érni ahhoz, hogy ellenőrizhesse a helikopter érkezését és felszállását. Hány embert kíván magával vinni?

– Hatot... – mondta igazán oda sem figyelve a mollah. Arra tudott csak gondolni, milyen remek lesz, ha kényelmesen, luxuskörülmények között, mint valódi ajatollah, teljesítheti a megbízatását, végezheti el Isten munkáját. – Meg... meg lehet ezt oldani?

– Természetesen! – válaszolta McIver. – Tehát reggel hétkor. Nathaniel Lane kap... főkapitány addigra előkészít az útra egy 212-est. Ha önnel együtt heten lesznek a bizottságtól, akkor hét feleség is nyugodtan felfér még a helikopterre. Ön természetesen elől fog ülni, a pilóta mellett. Tekintse úgy, hogy már meg is állapodtunk!

A mollah addig mindössze kétszer repült életében – amikor elutazott Angliába, és az egyetem elvégzése után. Mindkét alkalommal az Irán Airnek diákok számára indított charterjáratát volt köteles igénybe venni. Elmosolyodott hát, és a mikrofonért nyúlt. – Szóval reggel hétkor.

McIver és Gavallan egyetlen arcrándulással sem árulta el, mekkora megkönnyebbülést jelent számukra ez a győzelem, és Sabolir sem adta semmi jelét, hogy ők győztek.

A bevándorlási hivatal megbízottja elégedetten vette tudomásul hogy sikerült csapdába csalni a mollahot. Isten akarta, hogy így legyen! Ha ezek után netán valaki hamisan megvádolna, lesz egy szövetségesem, gondolta magában. Ez a bolond, ez a botcsinálta mollah fog megvédeni. Végül is megvesztegetést – nem egyszerűen *piskesi* – fogadott el, sőt mindjárt kettőt: új szemüveget és repülóutat, amihez nem lett volna joga. Hát nem szándékosan hagyta, hogy az ujjuk köré csavarják ezek az agyafúrt, csaló angolok, akik még mindig azt hiszik, hogy olcsón megvehetnek bennünket, és néhány nyomorúságos riál fejében elrabolhatják nemzeti kincseinket?

Hallgasd csak, biztatta magát, hogyan egyezik bele mindenbe, bármit kérjenek tőle az idegenek!

Szúrós pillantást vetett McIverre, sikerült is elkapnia a tekintetét, és csak aztán sütötte le ismét a szemét. Na, te nagyképmű nyugati! Kíváncsi vagyok, nekem mit tudsz majd felajánlani, hogy hajlandó leszek elfelejteni ezt a felháborító esetet.

A FRANCIA KLUBBAN, 19.10. Gavallan egy pohár vörösbort vett el az egyenruhás pincér által odakínált tálcáról, McIver pedig fehérét.

Összeérintették a poharaikat, és jóleső érzéssel ittak, fáradtan az egész napos hercehurcától és a repülőtérről bevezető úttól. Több, főleg európai vendég társaságában – férfiak és nők is voltak ott vegyesen – az egyik bárban ültek, ahonnan a nagy panorámaablakon át ragyogó kilátás nyílt a behavazott kertre és a tenispályákra. A fotelek kényelmesek, modernek voltak, a pult italkészlete minden igényt kielégítő; a klubban bankett-termek, zenés bár, étterem, kártyaszoba, szauna állt a vendégek rendelkezésére. Teherán legelegánsabb negyedében a francia klub volt az egyetlen ilyen jellegű intézmény, amely még üzemelt. Az amerikai tiszti klubot, ragyogó sportpályáival, a brit, a perzsa-amerikai, a német klubot már bezáratták, bárjaik italkészletét megsemmisítették.

– Istenem! De nagyszerű! – lelkesedett McIver, miután belekortyolt a megfelelő hőmérsékletűre hűtött, nemes italba. – El ne áruld Gennek, hogy beugrottunk!

– Fölösleges volna, Mac! Anélkül is tudja.

– Igazad van – értett egyet Gavallannel McIver. – Sikerült vacsorára asztalt foglalnom. Vagyonba kerül ugyan, de megéri, mert remek a vacsora. Ha nem szól előre az ember, többnyire állóhelyet is alig kap... – Sietve megfordult, mert az egyik sarokból jókedvű nevetéstől kísért, pergő francia beszédet hallott. – Egy pillanatra azt hittem, Jean-Luc az – magyarázta. – Néha úgy tűnik, mintha hosszú évekkal ezelőtt lett volna az újévi partija. Kíváncsi vagyok, lesz-e még részünk hasonlóban.

– Egész biztosan lesz – válaszolta Gavallan, hogy biztassa. Aggódott, mert úgy tetszett neki, mintha öreg barátjából kezdeni kiveszni a régi tűz. – Ne hagyd, hogy a mollah tönkretegye a hangulatodat!

– Libabőrös lett tőle a hátam, de ugyanúgy Armstrongtól és Talbottól is. Igazad van, Andy! Nem szabad hagynom, hogy megfeküdjék a gyomromat. Végül is jobban állunk, mint két napja... – Hirtelen elhallgatott, mert az újabb nevetés eszébe juttatta, milyen remek órákat töltött a klubban Gennyvel, Pettikinnel, Locharttal, a többi pilótával és egyéb barátaikkal – britekkel, amerikaiakkal, irániakkal. Igyekezett nem gondolni rájuk. A nagyobbik részük eltűnt, nem volt már Teheránban. Pedig...”Gen, ugorjunk be a francia klubba! Délután lesznek a teniszdöntők.” Vagy: „Valik koktélpartija nyolckor kezdődik az iráni tiszti klubban.” „Pólómérkőzés lesz, baseballmeccs, úszás, vízisízés...” „Sajnálom, ez a hétvége nem jó! A Kaszpi-tengerhez megyünk, a nagyköveti rezidenciára.” Netán: „Örömmel, de Genny, sajnós, nem tud jönni. Iszfahánban van, szőnyeget vásárol.”

– Valamikor olyan jó volt itt, Andy! Pezsgő, nagyszerű élet idézte fel szóban is az emlékeit. – De vége, ma már a közvetlen partnerekkel is alig lehet tartani a kapcsolatot.

Gavallan egyetértően bólintott, és amikor megszólalt, szelíd, halk volt a hangja: – Egyenes kérdésre egyenes választ kérek, Mac! Akarsz eljönni Iránból, és átadni másnak a képviselőt?

McIver döbbsen meredt a barátjára. – Jóságos isten! Hogy jut ilyesmi az eszedbe? Azért, mert nem vagyok feldobva, mint általában... Nem. Ilyesmiről szó sincs! – tiltakozott, de gondolatban olyan kérdést tett föl magának, amit néhány napja még elképzelhetetlennek tartott volna. Nem kezdesz kifogyni a lelkesedésből, az elszántságból? Tényleg nem jött még el az ideje, hogy abbaahagyd? Nem tudom. Fájdalmas volt a beismerés, de azért mosolygott, amikor ismét megszólalt: – Minden a legnagyobb rendben, Andy! Nincs egyetlen gond sem, amit ne tudnánk megoldani.

– Akkor jó! Ne haragudj! Remélem, nem bántottalak meg azzal, hogy megkérdeztem. Azt hiszem, végül is sikerült állnunk a sarat a mollahal szemben. Akkor jött rám igazán a szívbaj, amikor kijelentette a gépeinkről, hogy azok az övék.

– Valik és a többi partner tulajdonképpen a szerződés aláírásának pillanatától úgy viselkedett, mintha valóban az övék lettek volna a helikopterek.

– Hála istennek, a szerződést úgy kötöttük, hogy vita esetén angol bíróság döntése az érvényes. – Gavallan McIver mögé nézett, és az ámulattól a szeme is elkerekedett. A nő, aki belépett a terembe, a húszas évei második felében járhatott, fekete hajú, fekete szemű volt, és igazán szép. McIver követte a barátja pillantását, és látva, ki okozott olyan hatalmas meglepetést, elmosolyodott. – Hello, Szajada! – köszönt a lányhoz lépve, és odavezette az asztalukhoz. – Hadd mutassam be Andrew Gavallant! Andy, a hölgy Szajada Bertolln, Jean-Luc barátja. Leülsz hozzánk?

– Köszönöm, Mac, de, sajnós, nem lehet. Fallabdameccset beszéltem meg. Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Gavallan! – A lány mosolyogva kezét nyújtott. – Rohanok is. Csók Gennynek!

Visszaültek, és Gavallan rögtön odarendelte a pincéit. – Még egyszer ugyanezt legyen szíves! – Miután a rendelést feladta, McIverhez fordult: – Köztünk legyen mondva, Mac, ettől a lánytól egészen elgyöngültem.

– El is hiszem – nevetett McIver. – Sokan így vannak vele. A kuvaiti nagykövetségen dolgozik, libanoni, és Jean-Luc bolondul érte.

– Tökéletesen érthető... – Gavallan arcáról szempillantás alatt eltűnt a mosoly, ugyanis meglátta Robert Armstrongot egy magas, ötven év körüli, határozott arcélű iráni társaságában. Armstrong szintén észrevette Gavallant, kurtán biccentett neki, és folytatva a korábban megkezdett beszélgetést, az emeleti bárba vezető lépcsőhöz irányította a partnerét.

– Mi az ördögöt keres itt ez a... – Gavallan a hirtelen belé vágó felismerés hatására félbehagyta a mondatot. – Robert Armstrong! A kowlooni rendőrség különleges ügyosztályának főfelügyelője. Igen, az... illetve az volt!

– Főfelügyelő? Biztos vagy benne?

– Egészen. Várj egy kicsit...! Igen. Ian ismerőse volt, nála találkoztunk, a Nagy Házban, és nem lóversenyen, bár lehet, hogy ott is láttam őket. Ha jól emlékszem, akkor történt, amikor Quillan Gornt a hangulatot elrontva, hivatlanul beállított... Már nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, Ian és Penelope házassági évfordulója volt éppen, közvetlenül azelőtt, hogy eljöttem volna Hongkongból... Jézusom, annak már tizenhat éve! Nem csoda, hogy nem emlékeztem rá.

– Az az érzésem, hogy tegnap, amikor találkoztatok a repülőtéren, első látásra megismert.

– Én is úgy érzem. – Felhajtották az italukat, és távoztak. Nem tudták, mitől, de mindkettőjüket furcsa nyugtalanság töltötte el.

TEHERÁNI EGYETEM, 19.32. Az egyetem előterében mintegy ezer baloldali diák részvételével megtartott gyűlés hangos volt és feszült hangulatú. Túl sok különböző frakció képviseltette magát, túl hevesek voltak az indulatok, és a résztvevők közül túl sok hozott magával fegyvert. Hideg, nyirkos idő volt, és bár még nem sötétedett be teljesen, néhányan már fáklyákat gyújtottak.

Rakoczy a tömeg végében állt, el is tűnt benne. Olyan ruhát viselt, mint a többiek, külsőre nem lehetett megkülönböztetni tőlük. Már nem Smith volt, nem is Fjodor Rakoczy, az Oroszországból érkezett mohamedán, iszlám-marxista szimpatizáns, hanem Dmitrij Jazernov, a Tudeh Központi Bizottsága által az egyetemisták mellé kirendelt instruktorként. Az utóbbi évek folyamán nem először használta

ezt a nevet. A Tudehhez tartozó öt diákvezető társaságában a négyszög egyik sarkában állt, olyan helyen, ahol védve voltak a szélről. Vállára géppisztolyt akasztott, és várta, hogy eldördüljön az első lövés. Most már bármelyik pillanatban bekövetkezhet – mondta halkán a mellette állóknak.

– Kit lőjek le először, Dmitrij? – kérdezte idegesen az egyik diák.

– A mudzsahedet. Azt a mocskos csirkefogót ott! – válaszolta türelmesen, és meg is mutatta a jelenlévők többségénél jóval idősebb, fekete szakállas férfit. – Várj türelemmel, Farmad, és kövesd az utasításaimat! – Az az ember profi, a PFSZ-hez tartozik.

Ez újdonság volt a többieknek, és őszintén meg is döbbentek. – Ha PFSZ-es, akkor miért? – kérdezte Farmad. Alacsony, köpcös, már-már torz figura, nagy feje és apró, értelmesen csillogó szeme volt. – A PFSZ éveken át nagylelkű barátunk volt, kiképzett bennünket, támogatást adott, ellátott fegyverrel.

– Azért, mert a PFSZ ezután Khomeinit fogja támogatni – magyarázta Rakoczy. – Nem hívta meg talán Khomeini a jövő hétre Arafatot? Nem kínálta föl a PFSZ-nek, hogy saját képviselőiként használja a külföldön működő iráni képviselőket? A PFSZ biztosítani tudja a műszakilag megfelelően felkészült személyzetet, hogy Bazargán és Khomeini – elsősorban az olajmezőkön – lecserélje az izraelieket és az amerikaiakat. Gondolom, ti sem akarjátok, hogy Khomeini megerősödjön.

– Nem, de a PFSZ... – próbált valaki sikertelenül ellenvetést tenni.

– Irán nem Palesztina. A palesztinok maradjanak Palesztinában! Ti vittétek diadalra a forradalmat. Miért adnátok oda a győzelmeteket másoknak?

– De a PFSZ a szövetségesünk volt – tartott ki a korábbi álláspontja mellett Farmad, Rakoczy pedig örült, hogy rájött a megbízhatatlanságára, még mielőtt a fiatalember komolyabb befolyásra tett volna szert társai körében.

– Ellenséggé vált szövetségesekre nincs szükség! Ne feledkezz meg a célról!

– Egyetértek magával, Dmitrij elvtárs – szólalt meg éles hangon, komor tekintettel egy másik diákvezető. – Nem akarjuk, hogy a PFSZ parancsolgasson itt! Ha nincs kedved lelőni, Farmad, majd én

megteszem. Mindet meg kell ölni, és velük együtt a rohadt zöldszalagosokat is!

– A PFSZ megbízhatatlan – mondta Rakoczy, folytatva ugyanazt a leckét, amit már korábban elkezdett. – Figyeljétek meg, milyen állhatatlanok a palesztinok, milyen gyakran változtatják az álláspontjukat még a saját ügyükben is! Egyik pillanatban azt állítják, hogy marxisták, a következőben azt, hogy mohamedánok. Egyszer hízelegnek az áruló Szadatnak, máskor támadják. Vannak ezt bizonyító dokumentumaink. – Jazernov tökéletesen alkalmazta a dezinformáció taktikáját. – Olyanok is, amelyekből kiderül, hogy a PFSZ merényletet tervez Husszein király ellen, meg akarja szerezni Jordániát, hogy aztán különbékét kössön Izraellel és Amerikával. Titkos megbeszéléseket tartottak a CIA és Izrael képviselőivel. Csak hazudják, hogy Izrael-ellenesek...

Drága Izrael, gondolta, miközben folytatta a jól átgondolt kiselőadást. Milyen fontos is vagy te Oroszország Anyácskának! Beékelődsz szépen az arabok közé, szakadatlanul ingerelve ezzel minden mohamedánt, különösen a mérhetetlenül gazdag olajsejkségeket. Biztosítod, hogy a muszlimok szembekerüljenek a keresztényekkel, elsősorban a legfőbb ellenségeinkkel, a te amerikai, brit és francia szövetségeseiddel. Lekötöd az erőiket, kibillented egyensúlyából a Nyugatot, és lehetővé teszed számunkra, hogy értékes zsákmányt szerezzünk – az idén Iránt és Afganisztánt, jövőre Nicaraguát, később pedig Panamát és a többi. A helyszín változik csak, a cél mindig ugyanaz: birtokolni a Hormuzi-szorost, a Panama-csatornát, a Boszporuszt, Dél-Afrika kincseit. Adu ász vagy a kezünkben, Izrael, a világméretű, hatalmas kártyacsatában. Soha nem fogunk feláldozni! Engedjük ugyan, hogy sok csatát elveszíts, de a háborút soha. Hagyunk éhezni, de éhen halni a világért sem, megengedjük bankár fiainak, hogy pénzeljenek bennünket, és rajtunk keresztül az ellenségeidet, szenvedést hozunk rád, hogy kivérezzük Amerikát, erősítjük az ellenségeidet – természetesen csak mértékkel –, és hagyjuk, hogy sebeket ejtsenek rajtad. De ne aggódj, azt soha nem engedjük meg, hogy eltűnj a föld színéről! Ó nem! Soha! Ahhoz túl értékes vagy nekünk.

– A palesztinok fennhéjázók, el vannak telve magukkal – mondta komoran egy magas diák. – Képtelenek tisztelettudóan viselkedni,

nem ismerik el Irán fontosságát, és semmit sem tudnak ősi történelmünkről.

– Igaz! Parasztok, akik csak élősködnek a Közel-Keleten és az Öböl-térség országain, elhalászva mások elől a legjobb állásokat.

– Igen – támogatta valaki az előtte szólót. – Rosszabbak, mint a zsidók...

Rakoczy elégedetten nevetett magában. Nagyon élvezte a feladatát, szeretett a minden forradalminak tűnő eszmére fogékony egyetemistákkal dolgozni, tetszett neki, hogy a tanítójuk lehet. Valóban az vagyok, gondolta büszkén, a terrorizmus, a hatalom és a hatalom megragadásának professzora. Lehet, persze, hogy inkább paraszthoz hasonlítok: szeretem elvetni a magot, gondozni a kiserkenő növényt, ügyelni a növekedésére, aztán betakarítani a termést, dolgozni éjjelnappal, minden évszakban, ahogy a földműveshez illik. Vannak jó évek és vannak rosszak, de minden évben sikerül kissé előbbre lépnem, kicsivel mindig tapasztaltabb leszek, többet tudok a földről, türelmesebben viselkedem. Tudom, hogy a tavaszt nyár, a nyarat ősz, az őszt tél követi, aztán kezdődik újból a körforgás. Mindig ugyanaz a mező, Irán, és ugyanaz a cél is. Jobb esetben Irán orosz területté válik, de ha nem sikerül, akkor legalább csatlós állam lesz, amely védi Haza Anyácskát. A lábunkat pedig mindenképpen megvetjük a Hormuzi-szorosnál...

Szinte nem is evilági, vallásos hevület lett úrrá rajta, mihelyt arra gondolt, hogy ha sikerül megszereznie Iránt Oroszországnak, akkor – bármi történjék is vele – értelmet nyer az élete, elmondhatja magáról, hogy nem született hiába.

A Nyugat, és különösen az amerikaiak megérdemlik, hogy veszítsenek. Bolondok, önzők, egész egyszerűen ostobák. Felfoghatatlan, hogy Carter képtelen észrevenni, micsoda értéket képvisel általában a Hormuzi-szoros, konkrétan Irán, és mekkora katasztrófa éri majd a Nyugatot az elvesztésével. Pedig ez a helyzet; minden jel szerint lemondott Iránról, és nekünk adta.

Rakoczy pontosan emlékezett a mérhetetlen megdöbbenésre, amely a moszkvai felső vezetést is hatalmába kerítette, amikor a legbelsőbb washingtoni döntéshozói körbe is bejáratos titkos kapcsolatuk jelentette, hogy Carter úgy döntött, sorsára hagyja a sahot. Micsoda pótolhatatlan szövetségést kaptunk Carter

személyében! Ha hinnék Istenben, imádkoznék hozzá: Hatalmas Isten, óvd meg legjobb szövetségünket, Földimogyoró elnököt, add, hogy másodszor is nyerjen a választáson! Ha még egy hivatali időszakra őt választják, akkor miénk lesz Amerika, és vele az egész világ! Hatalmas az Isten, hatalmas...

Hirtelen kellemetlen borzongás futott végig a testén. Olyan hosszú ideje tette már magát mohamedánnak, hogy kitalált éne sokszor fölébe kerekedett a valódinak, és már maga sem tudta egykönnyen eldönteni, hová tartozik.

Igor Mzsitrik vagyok-e még, a KGB századosa, férje a gyönyörű örmény Delaurának, aki Tbilisziben várja, hogy hazatérjek?, kérdezte magától. Otthon van-e, hisz-e még titokban Istenben, a keresztények istenében, aki ugyanaz, mint a mohamedánoké és a zsidóké?

Isten! Isten, akinek ezer neve van! Létezel-e egyáltalán?

Nincs Isten, adta meg magának – ki tudja, hányadszor – a határozott választ, és a gondolatot agyának rejtett zugába félretéve, minden erővel a gyűlésre koncentrált.

Elégedetten tapasztalta, hogy a feszültség növekszik, dühös kiáltások hallatszanak mindenfelől.

– Nem azért ontottuk a vérünket, hogy a mollahoké legyen a hatalom! Egyesüljünk, fivéreim és nővéreim! Egyesüljünk a Tudeh zászlai alatt!

– Vesszen a Tudeh! Támogassátok a szent iszlám-marxista ügyet! Mi mudzsahedek nem fukarkodtunk a vérünkkel, mártíromságot vállaltunk Aliért, a mártírok mártírjáért és Leninért!

– Vesszenek a mollahok, és Khomeini, Irán elárulója!

Harsány üdvrivalgás fogadta a jelszót, amit mások is átvettek, aztán újból a korábban hallott, erőteljes hang kezdett süvölteni: – Egyesüljünk, fivéreim és nővéreim! Egyesüljünk a forradalom igazi vezetője, a Tudeh körül! Egyesüljünk, hogy...

Rakoczy kritikus szemmel figyelte a sokaságot, amely még mindig elkülönülő csoportokból állt, alaktalan volt, nem az a fajta összetartó tömeg, amelyet irányítani lehet, és fegyverként bevetni. Az utcán mászkálók közül sokan megálltak az egyetemisták mellett, és ki ijedten, ki dühösen figyelte a gyűlést, amelynek résztvevői közül a

mérsékeltek egy idő után fejcsóválva távoztak, átadva a terepet a harcias, hevesen Khomeini-ellenes többségnek.

A gyűlés helyszínét három oldalról magas téглаépületek vették körül; az egyetemet Reza sah építtette még a harmincas években. Öt évvel korábban Rakoczy tanult is ott egy darabig, azerbajdzsáninak adva ki magát. A Tudehben, persze, tudták, hogy a „valódi” neve Dmitrij Jazernov, és – mint előtte mások is – azért érkezett, hogy szervezze a párt egyetemista sejtjét. Az egyetem alapítása óta az ellenállás fészkeként számított, szemben állt a sahkal, bár Mohammed Pahlavi – túltéve e tekintetben a perzsa történelem minden uralkodóján – bőkezűen támogatta az oktatást. A teheráni egyetemisták ennek ellenére a lázadók élcsapatához tartoztak már jóval azelőtt, hogy Khomeini az elégedetlenkedők élére állt.

Khomeini nélkül soha nem sikerült volna, gondolta Rakoczy. Ő volt a láng, amely köré mind odagyűltünk, és egyesítettük az erőinket azért, hogy a sahot letaszíthassuk a trónról, és kizavarjuk az országból az amerikaiakat. Nem szenilis és bigott, mint sokan állítják róla, hanem született vezető, veszélyesen határozott elképzelésekkel, veszélyesen nagy karizmával és veszélyesen nagy, a síiták fölött gyakorolt hatalommal, úgyhogy éppen ideje megtérnie a nem létező Istenhez.

Rakoczy halkán felnevetett.

– Mi történt? – kérdezte Farmad.

– Semmi, csak az jutott eszembe, vajon mit szól majd Khomeini és a mollahok, ha rájönnek, hogy nincs és soha nem is volt Isten. Nincs menny, nincs pokol, hurik sem, és ez az egész csak maszlag, ostoba babona.

Ezen már a többiek is nevettek, kivéve egy fiatalembert, Ibrahim Kiabit. Benne már nem maradt hely a nevetésnek, egész lényét a bosszúvágy töltötte ki. Előző nap délután, amikor hazatért, a házukban teljes felfordulást talált. Anyja magából kikelve zokogott, fiú- és lánytestvéreit mélységes bánat sújtotta le. Nem sokkal korábban kapták meg a hírt, hogy mérnök apjukat iszlám gárdisták Ahvázban, az IranOil helyi képviselője előtt meggyilkolták, és holttestét ott hagyták temetetlenül, világ csúfjára.

– Miért?! – ordította Ibrahim.

– Az... az iszlám ellen elkövetett bűnökért – válaszolta könnyeivel küszködve a nagybátyja, Devar Kiabi, aki megvitte a hírt a családnak.
– Ezt mondták a gyilkosai. Abadániak voltak, fanatikusok, többségükben írástudatlanok. Azt állították, hogy az amerikaiak bábja, éveken keresztül együttműködött az iszlám ellenségeivel, megengedte, sőt segítette is őket abban, hogy ellopják az olajunkat...

– Hazugság! Aljas hazugság! – kiabálta Ibrahim. – Apa ellensége volt a sahnak, hazafi, igazhívó! Kik voltak azok a kutya? Kik? Megölöm őket, írmagjuk sem marad! Hogy hívták őket?

– Isten akarta így, Ibrahim! Az Ő akaratát teljesítették. Insa Allah! Szegény testvérem! Isten akarata...

– Nincs Isten!

A többiek földbe gyökerezett lábbal, döbbsenten hallgatták. Ez volt az első alkalom, amikor Ibrahim nyíltan megvallotta az agyába és szívébe már évekkorábban befészkelődött gondolatokat, amelyeket tengerentúlról visszatért, és egyetemista barátai is erősítettek benne, ösztönözve azoktól a tanároktól, akik nem mondták ki ugyan, ami a szívében lakozott, de biztatták őket arra, hogy kérdőjelezenek csak meg nyugodtan mindent, bármit.

– Az Insa Allah csak a bolondoknak való – folytatta. – Ostoba tévhit, ami mögé gyáván el lehet bújni!

– Nem mondhatod ilyet, fiam! – jajdult fel rémülten az anyja. – Menj el a mecsetbe, és kérd Isten bocsánatát! Azt, hogy apád meghaljon, Isten döntötte el, senki más. Menj a mecsetbe!

– Elmegyek – válaszolta, de közben tudta, hogy az életében döntő, soha vissza nem fordítható változás állt be. Nincs olyan Isten, aki megengedheti, vagy elrendelheti, ami velük történt. – Kik voltak azok az emberek, nagybátyám? Mondd meg, hogy néztek ki!

– Ahogy már mondtam, Ibrahim, hétköznapi külsejük volt, a többségük fiatalabb, mint te. Nem volt vezérük, és mollah sem kísérte őket, bár akadt ott egy, aki a külföldiek helikopterén érkezett Bandar-Deilamból. Szegény testvérem Khomeinit átkozva halt meg. Ha nem jött volna vissza a külföldiek helikopterén, ha csak... Mindegy. Insa Allah. Ha akkor nem, hát később ölik meg. Már várták.

– Azt mondod, egy mollah is volt a helikopteren?

– Igen.

– Elmegy a mecsetbe, Ibrahim? – kérdezte újból az anyja.

– Igen.

Ekkor történt meg először, hogy hazudott az anyjának.

Nem került különösebb erőfeszítésébe megtalálni az egyetemi Tudeh-vezetőket és Dmitrij Jazernovot, hogy hűséget fogadjon nekik, géppisztolyt kapjon tőlük, és ami a legfontosabb, megkérje őket, derítsék ki annak a mollahnak a nevét, aki a Bandar-Deilamból Ahvázba érkezett helikopteren utazott. Most pedig ott állt és várt, bosszúra szomjasán, és a lelke üvöltve panaszkolta a szörnyű igazságtalanságot, amit a hamis Isten nevében az apjával tettek. – Kezdjük már, Dmitrij! – mondta, mert indulatát szinte a kibírhatatlanságig felkorbácsolta a tömeg üvöltözése.

– Várnunk kell még, Ibrahim – válaszolta Rakoczy, nagyon elégedetten, hogy a fiatalember is csatlakozott hozzájuk. – Ne felejtse el, hogy a tömeg csupán eszköz! Gondolj a tervre! – Amikor egy órával korábban kifejtette előttük, valamennyien meg voltak döbbenve.

– Megrohamozni az amerikai nagykövetséget?

– Igen – válaszolta nyugodtan. – Gyors támadást hajtunk végre. Ma este nagy tömeg lesz a gyűlésen, a nagykövetség pedig alig másfél mérföldnyire van az egyetemtől. Könnyű kísérletképpen felbiztatni a tömeget, hogy tombolva arrafelé vonuljon. Mi lehet ragyogóbb álca egy támadáshoz, mint a felhevült tömeg, az utcai zavargás! Rászabadítjuk a mudzsahedeket és a fedajinokat az iszlámistákra, hadd öldössék halomra egymást, és azalatt mi magunkhoz ragadjuk a kezdeményezést. Ma este elvetjük az indulat újabb magvait, holnap vagy holnapután pedig megtámadjuk az amerikai nagykövetséget.

– De hát ez lehetetlen, Dmitrij! Lehetetlen!

– Nagyon is lehetséges. Előbb csak megtámadjuk, tartósan elfoglalni nem akarjuk. Az majd később jön. A támadásra senki sem számít, úgyhogy egyszerű lesz végrehajtani. Egy órára könnyen meg tudjátok szállni a követséget. Amíg feldúljátok, őrizet alatt tudjátok tartani a nagykövetet és mindenkit, akit még odabent találtok. Az amerikaiakban nincs annyi bátorság, hogy ellenálljanak. Ez a kulcs a megértésükhöz! Odaadom az épület tervrajzát, megmondom, hány

tengerészgyalogos őrzi, és ott leszek, hogy segítsék. A támadás óriási visszhangot fog kiváltani, világszerte címoldalon számolnak majd be róla az újságok. Vezető hírként közlik a televízió- és rádióállomások, szégyent hoz Bazargánra, Khomeinire, és még inkább az amerikaiakra. Ne felejtsetek el, ki az igazi ellenség, és azt sem, hogy gyorsan kell cselekednetek, át kell vennetek a kezdeményezést Khomeinitől...

Könnyű volt meggyőzni őket, és könnyű lesz végrehajtani az elterelő műveletet is, állapította meg magában elégedetten Rakoczy. Könnyű lesz bemenni a CIA alagsori irodájába és rádiótermébe, felrobbantani a páncélszekrényt, összeszedni minden dokumentumot és rejtjelkönyvet, aztán felrohanni a lépcsőn a második fordulóra, ott balra kanyarodni, bemenni a bal oldali harmadik szobába, a nagykövet hálósobájába, és ugyanúgy, mint az elsőt, ott is felrobbantani és kiüríteni az ágy fölötti olajfestmény mögött megbújó széfet. Gyorsan, hatékonyan és erőszakosan, ha netán valaki megpróbálna az útjába állni.

– Dmitrij! Nézd!

Rakoczy megfordult, az úttesten több száz fiatal közeledett zöldszalagosok, akiknek az élén mollahok haladtak. – Halál Khomeinire! – üvöltötte rögtön, szempillantás alatt felmérve a helyzetet, és a levegőbe lőtt. A dörrenés váratlan volt, mindenki megdermedt tőle egy pillanatra, aztán kiáltások és válaszkialtások hallatszottak. Az egyetemi épületek és az utca közé zárt négyszögből többen is lövéseket adtak le, mire a jelenlévők egymást letaposva, fejvesztve menekülni kezdtek, és hamarosan teljessé vált a káosz.

Mielőtt Rakoczy megállíthatta volna, Ibrahim a közeledő zöldszalagosok felé lendült, és löni kezdett rájuk. Az elől haladók közül többen a kőre rogytak, ami még jobban felkorbácsolta társaik szenvedélyét, és arra készítette őket, hogy viszonzák a tüzet. Ibrahim átkozódva hasra vetette magát. A szemből érkező sorozatok Farmadot és másokat is eltaláltak, de Ibrahim és a másik három Tudeh-vezető sértetlen maradt. A fiatalember rájuk üvöltött, hogy védjék magukat, és azok le is hasáltak, miközben a hátuk mögül néhány megrémült diák karabélyból és revolverből szintén löni kezdett.

Sokan megsebesültek, mielőtt az öles termetű mudzsahed, akit Rakoczy áldozatul kiszemelt magának, összegyűjtötte az embereit, hogy az élükre állva támadást indítson az iszlámisták ellen, és viaszorítsa őket. Hamarosan mások is a segítségükre siettek, majd erőszakos üvöltések harsantak, és a gyűlés résztvevői egységes masszává összeállva, maguk sem tudták már, ki ellen, dühödten elindultak az utcán.

Rakoczy fürge volt, és még éppen időben ragadta karon Ibrahimot, megakadályozva, hogy a tömeggel tartson.

– Kövessetek! – adta ki az utasítást, és a legközelebbi épület falához húzta, taszigálta a csoport tagjait, és miután megbizonyosodott arról, hogy mind megvannak, futólépést diktálva elmenekítette onnan őket.

A hó borította park sétányainak a kereszteződésénél megállt néhány pillanatra, hogy a rohanás után kiliheghessék magukat.

– Mi lesz Farmaddal? – kérdezte zihálva Ibrahim. – Megsebesült!

– Halálosan – válaszolta Rakoczy. – Gyerünk!

Végigrohant velük a természettudományi fakultás épülete melletti úton, átvágott a következő parkon is, és csak akkor állt meg, amikor már olyan messze voltak a tömegtől ahhoz, hogy az üvöltözését már alig hallották. Az oldala szúrt, minden lélegzetvétel fájt neki, és beletelt kis időbe, amíg meg tudott szólalni. – Ne aggódjatok! – mondta az egyetemistáknak. – Menjetek haza, és készüljete fel a holnapi vagy holnaputáni támadásra. A bizottságtól időben megkapjátok az utasítást. – Hátat fordított nekik, és néhány másodperc múlva teljesen beleveszett a sűrűsödő esti homályba.

LOCHART LAKÁSA, 19.30. Sarazad jóleső érzéssel merült bele a dús habba, a fejét hátrahajtotta a vízhatlan párnára, a szeme be volt csukva, a haját törülközővel a feje tetején összefogta. – Azadeh, drágám! – mondta álmosan, a forróság miatt gyöngyöző homlokkal. – Olyan boldog vagyok!

Azadeh is a kádban feküdt, fejét a szemközti végének támasztotta, élvezte a meleget, a meghitt hangulatot, a fürdővíz édes illatát, a luxust, hogy végre olyan fürdőkádban lehet, ami két embernek is kényelmes. A szeme körül azonban változatlanul karikák sötétlettek,

és még nem heverte ki a rémületet, amit előző nap az úttorlasznál, illetve a helikopteren lejátszódó események kiváltottak belőle. Az elfüggönyözött ablakokon túl, az utcán már sötét volt. A távolból lövések hallatszottak, de ez egyiküket sem érdekelte, oda sem figyeltek rájuk.

– Szeretném, ha Erkki már itt lenne – mondta Azadeh.

– Nem lesz távol sokáig. Bőven van időnk, drágám! A vacsora csak kilenckor kezdődik, úgyhogy két teljes óránk maradt, hogy felkészüljünk. – Sarazad kinyitotta a szemét, és kezét jóleső érzéssel barátnője bársonyosan sima, ruganyos combjára rakta. – Ne aggódj, drága Azadeh! Hamarosan megjön a te vörös hajú óriásod. Azt se felejtse el, hogy az éjszakát a szüleimnél töltöm, úgyhogy nyugodtan szaladgálhattok meztelenül is a lakásban! Élvezd a fürdőt, légy boldog, és aléj el az örömtől, amikor megérkezik! – Vidáman nevettek ezen a tanácson. – Most már minden rendben lesz. Biztonságban vagy, mi is, és Irán is. Isten segítségével az imám győzött, Irán biztonságos és szabad ország lett.

– Örülnék, ha igaz volna! Jó volna, ha ugyanúgy tudnék hinni benne, mint te – válaszolta a barátnőjének Azadeh. – El sem tudom mondani, milyen szörnyűek voltak azok az emberek az úttorlasznál. Éreztem, ahogy fojtogatott a gyűlöletük. Miért gyűlölnék bennünket, engem és Erkkit? Mi rosszat tettünk velük? Semmit, és mégis egész lelkükből gyűlölnék bennünket.

– Ne gondolj rájuk, drágám! – Sarazad nyújtózkodott kicsit, közben elnyomott egy ásítást. – A baloldaliak mind örültek, azt állítják, hogy hívő mohamedánok is, miközben marxisták. Isten ellenségei, tehát pokolra valók. A falusiak? A falusiak, mint te is tudod, tanulatlanok, és a legtöbbjük primitív. Ne aggódj! Elmúlt, és most már minden sokkal jobb lesz. Majd meglátod.

– Remélem, ó, mennyire remélem, hogy úgy lesz, ahogy mondd! Egyébként nem is akarom, hogy jobb legyen a helyzet, csak olyan, amilyen volt. Normális, mint korábban.

– Az lesz. – Sarazad csodálatosan érezte magát. A víz selymes, lágyan simogató volt, biztonságos, és meghitt, akár az anyaméh. Már csak három nap, gondolta. Annyi kell, hogy biztos legyek benne, és Tommy elmondhassa apának. Természetesen fiúkat és lányokat is akar. Hamarosan beköszönt a nagy nap, amikor egészen biztos leszek

benne, bár már most is az vagyok. Nem voltak mindig szabályosak a ciklusaim? Végre igazán megajándékozhatom Tommyt, ő pedig olyan büszke lesz rám. – Az Imám Isten parancsát hajtotta végre. Mi más lehetne a végeredmény, mint jó?

– Nem tudom, Sarazad, csak azt, hogy a történelmünkben nem volt még olyan időszak, amikor meg lehetett volna bízni a mollahokban. Paraziták, akik a falusiakon élőködnek.

– De ez most más – válaszolta Sarazad, bár nem igazán volt kedve komoly dolgokról vitatkozni. – Most van igazi vezetőnk. Olyan, aki egész Iránt ellenőrzése alatt tartja. Hát nem a legszentebb ember, az iszlám és a törvények legnagyobb tudósa? Nem Isten parancsát teljesítette, elérve a lehetetlent, hogy a sah és vele az undorító, korrupció környezete eltűnjön? Azt is megakadályozta, hogy a tábornokok az amerikaiak segítségével puccsot hajtsanak végre. Apa szerint most nagyobb biztonságban vagyunk, mint korábban bármikor.

– Igazán? – Azadeh Rakoczyra gondolt, arra, hogy mit mondott a helikopteron Khomeiniről és a múltba visszatérésről. Érezte, hogy az ijesztő idegennek igaza volt, nagyon sok mindenben. Ő pedig körömmel esett neki, gyűlölte, azt akarta, hogy meghaljon, mert természetesen azok közül való, akik arra használják fel az egyszerű, tanulatlan mollahokat, hogy a segítségükkel uralkodjanak másokon. – Azt akarod, hogy csaknem ezeröttszáz évvel ezelőtti, a Próféta korából való iszlám törvények legyenek érvényesek? Csadorban kelljen járnunk, elveszítsük a nehezen megszerzett szavazati jogunkat, a jogot arra, hogy dolgozzunk, egyenlők legyünk a férfiakkal?

– Nem akarok szavazni, dolgozni, egyenlő lenni. Hogyan is lehetne egyenlő a nő a férfival? Én. csak jó felesége akarok lenni Tommynek, és Iránban még jobban is szeretem az utcán a csadort. – Sarazad a meleg fürdőtől kissé álmosan, finoman elnyomott egy újabb ásítást. – Insa Allah, Azadeh drágám! Természetesen minden olyan lesz, mint korábban, de apám azt mondja, hogy még csodálatosabb, mert most már a magunk urai vagyunk. Urai a földünknek, az olajunknak és mindennek, ami a földünkben rejtőzik. Nem lesznek utálatos külföldi tábornokok és politikusok, akik megalázzhatnak bennünket, és miután a gonosz sah is távozott, boldogan fogunk élni, te Erkkivel, én Tommyval, és rengeteg gyerekünk lesz. Hogyan is lehetne

másképp? Isten az imámmal van, az imám pedig velünk! Olyan szerencsések vagyunk. – Rámosolygott a barátnőjére, és szeretettel átölelte a lábát. – Úgy örülök, hogy velem vagy, Azadeh! Olyan régen jártál Teheránban!

– Igen. – Évek óta jó barátnők voltak. Svájcban kezdődött a kapcsolatuk, ahol ugyanabba az iskolába jártak, bár Sarazad csak egy évet töltött ott, nem bírta tovább a családjá és Irán nélkül. Később a Teheráni Egyetemet is együtt végezték el, és miután mindketten ugyanazon vállalat külföldi alkalmazottjához mentek férjhez, a kapcsolatuk még szorosabbá vált. Közelebb álltak egymáshoz, mint a testvérek, kölcsönösen segítették a másikat, hogy alkalmazkodni tudjon a külföldiek szokásaihoz, gondolkodásmódjához.

– Néha egyszerűen nem értem Tommy-t, Azadeh! – mondta kezdetben a könnyeivel küszködve Sarazad. – Szeret egyedül lenni. Úgy értem, hogy üres házban, ahol nincs egyetlen szolga sem! Egyszer még azt is mondta, hogy szereti a teljes egyedüllétet, amikor csak ül és olvasgat, nincs körülötte család, gyerekek, barátok, nincs beszélgetés. Jaj, néha olyan szörnyű tud lenni!

– Akárcsak Erkki – válaszolta Azadeh. – A külföldiek mások, mint mi, egészen furcsák. Én szeretem együtt tölteni a napjaimat a barátaimmal, a gyerekekkel, a családdal, Erkki viszont nem. Jó, hogy Erkki és Tommy egész nap dolgozik. Te még szerencsésebb vagy, mert Tommy néha két hétre is elmegy, és azalatt ismét normális életet élhetsz. És még valami! Tudod, hónapokba telt, amíg meg tudtam szokni, hogy ágyban aludjak, és...

– Én soha nem lennék rá képes! – vágott közbe Sarazad. – Magasan a föld fölött, ahonnan bármikor le lehet esni! Ráadásul az ő oldalán mindig nagyobb a mélyedés, úgyhogy az ember nem tud kényelmesen feküdni, és ahelyett, hogy kipihenné magát, fájó háttal ébred. Az ágy borzalmas találmány. Mennyivel jobb a szép szőnyegre leterített, puha matracon aludni. Olyan kényelmes és civilizált.

– Igen, de Erkki nem hajlandó matracot és szőnyeget használni, ragaszkodik az ágyhoz. Többé rá nem lehet venni, hogy kipróbálja a matracot. Néha kifejezetten örülök, ha elutazik.

– Mi most már normálisan alszunk, Azadeh! Az első hónap után véget vetettem ennek a nyugati ostobaságnak, és kidobtam az ágyat.

– Hogy tudtad megcsinálni?

– Ó, én képes vagyok akár egész éjszaka sóhajtozni és ébren tartani a drágámat, aztán napközben aludni, és másnap éjjel újból csak sóhajtozni! – Sarazad lágy, dallamos hangon, vidáman nevetett. – Hét éjszaka elég volt, hogy a csillagom összerogyjon az álmoságtól, a következő három éjjel, rendes helyen, olyan mélyen aludjon, akár a gyerek, és azóta is úgy alszik, ahogyan civilizált embernek kell. Még akkor is, amikor Zagroszban van! Te miért nem próbálsz ki? Garantálom, hogy sikerülni fog, drágám! Panaszkodj, mondd el neki, hogy az ágytól fáj a hátad, és boldogan szerelmeskedsz ugyan vele bármikor, de kéred, hogy legyen kicsit óvatosabb!

Azadeh jót nevetett a tanácson. – Az én Erkkim okosabb a te Tommydnál. Amikor – először életében – kipróbálta a szőnyegre terített matracot, forgolódott, sóhajtozott egész éjjel, ébren tartva engem. Három éjszaka után olyan fáradt voltam, hogy még élveztem is az ágyat. Amikor meglátogatom a családomat, civilizált módon alszom, bár ha Erkki velem van a palotában, akkor ágyat használunk. Tudod, drágám, az a gondom, hogy én szeretem Erkkit, de néha olyan durva, hogy majd meghalok. Ha kérdezek tőle valamit, vagy azt mondja rá, hogy igen, vagy azt hogy nem. Hogy lehet egy egyszerű igen, vagy nem után bárkivel is beszélgetni?

Visszagondolva a kezdeti időkre, Azadeh csöndesen elmosolyodott. Igen, nagyon nehéz volt vele élni, nélküle viszont elképzelhetetlen. A szerelme, jó humora, hatalmas termete, óriási ereje nélkül, lemondani a szolidságáról, arról, hogy mindig megcsinálja, amit akarok, csak, sajnos, túl könnyen, úgyhogy nem sok lehetőségem marad kipróbálni a furfangjaimat. – Olyan szerencsések vagyunk, Sarazad! Nem gondolod?

– De igen, drágám! Tudsz maradni egy-két hétig? Ha Erkki visszamegy is, szépen kérlek, te maradj!

– Szeretném. Ha Erkki visszamegy... talán megkérem, hogy engedje meg.

Sarazad helyet változtatott, telemerte a tenyerét habbal, a mellére rakta, a maradékot pedig lefújta róla. – Mac azt mondta, ha későn végeznének, akkor egyenesen ide jönnek a repülőtérre. Genny otthonról jön, de kilenc előtt nem lesz itt. Meghívtam Paulát, az olasz lányt is, de nem Nogger, hanem Charlie kedvéért. – Vidáman

kuncogni kezdett. – Charlie majd elájul a gyönyörűségtől, ha csak meglátja.

– Charlie Pettikin? De hisz ez csodálatos! Nagyszerű! Legalább segít majd neki... Olyan sokkal tartozunk Charlie-nak. Segítsünk neki meghódítani azt a szexis olasz lányt.

– Remek! Gondoljuk át, hogyan szerezhethénk meg neki Paulát!

– Szeretőként vagy feleségként? – kérdezte Azadeh.

– Szeretőként. Várj, hadd gondolkozzam! Hány éves is? Legalább huszonhét lehet. Szerinted jó felesége lenne? Charlie-nak feleségre van szüksége. Az összes lányra, akit Tommyval diszkréten bemutatunk neki, csak mosolygott és a vállát vonogatta. Még a harmadik unokatestvéremet is bemutatam neki, aki tizenöt éves. Azt hittem, csábítónak fogja találni, de nem. Végre egy érdekes feladvány, amin törhetjük a fejünket! Bőven van még időnk tervezni, és arra is, hogy elkészüljünk. Mutatok majd néhány szép ruhát, hogy válassz közülük.

– Olyan furcsa érzés, Sarazad, ha az embernek nincs semmije. Se pénze, se papírjai... – Azadeh egy pillanatra ismét a Range Roverben érezte magát, az úttorlasz közelében, és látta maga előtt a kövér arcú mudzsahedet, aki elvette a papírjaikat, mielőtt Erkki nekivágta a másik gépkocsinak, hogy szétroppantsa, mint a svábbogarat. – Semmije – ismételte meg, elúzva magától a rossz emlékeket –, még ajakrúzsza sem.

– Ne szomorkodj, nálam bőven találsz mindent! És Tommy is olyan boldog lesz, ha itt maradtok Erkkivel. Nem szereti, ha egyedül vagyok. Szegény drágám! Ne aggódj! Most már biztonságban vagy.

Csöppet sem érzem biztonságban magamat, gondolta Azadeh, és annyira utálta a félelmét, ami tökéletesen ellentétes volt egész neveltetésével, hogy már a meleg fürdőt sem volt képes igazán élvezni. Azóta nem éreztem biztonságban magamat, hogy otthagytuk Rakoczyt, és a jó érzés akkor is csak egy pillanatig tartott. Az váltotta ki, hogy az az ördög elment, és mi Erkkivel és Charlie-val ott maradtunk sértetlenül. Attól sem múlt el a félelmem, hogy a kis repülőtéren találtunk egy gépkocsit, és benne elegendő benzint. Gyűlölök félni.

Lejebb csúszott a kádban, kinyitotta a meleg vizes csapot, és elkeverte a forró vizet a hűlni kezdővel.

– De finom! – mondta Sarazad, élvezve a dús habot, a simogató vizet. – Úgy örülök, hogy maradtál!

Előző nap már besötétedett, mire Azadeh, Erkki és Charlie eljutott McIverékhez. Mivel Gavallan is ott lakott, nekik már nem jutott hely, de Azadeh még Erkkivel is félt az apja lakásában maradni, ezért megkérdezte Sarazadot, nem költözhetnének-e hozzá arra az időre, amíg Lochart távol van. Sarazad első szóra, boldogan beleegyezett, örült annak, hogy társasága akadt. Minden csodálatosan kezdődött hát, de aztán, vacsora közben, a kintről behallatszó géppisztoly-sorozat miatt az asszony rémülten felugrott az asztaltól.

– Ne ijedj meg, Azadeh! – mondta McIver. – Néhány forrófejű engedi csak ki a gőzt. Nyilván ünnepelnek. Nem hallottátok Khomeini parancsát, hogy mindenkinek be kell szolgáltatnia a fegyvert? – Mindenki egyetértett abban, hogy ennek már éppen ideje, Sarazad pedig kijelentette: – Az imámnak biztosan engedelmességni fognak. – Mindig imámként emlegette Khomeinit, már-már azonos szintre helyezve a síita vallás tizenkét imámjával, Mohamed próféta félistennek tartott, egyenes ági leszármazottaival, ami önmagában is szentségtörésnek számított. – De hát amit az imám elért, az valóságos csoda, nem? – kérdezte a maga lefegyverző ártatlanságával, amikor ezt a szemére vetették. – A szabadságunk nem lehet más, mint Isten ajándéka.

Azadeh számára meghitt, boldogító érzés volt Erkki mellett az ágyban, csak az zavarta, hogy a férje valahogy furcsának, szokatlanul rosszkedvűnek tűnt, egészen más volt, mint az igazi Erkki. – Mi a baj? Mi bánt?

– Semmi, Azadeh! Semmi. Holnap majd kitalálok valamit. Ma este nem tudtam nyugodtan beszélgetni se Mackel, se Gavallannel. Aludj, édesem! Holnap találunk valamilyen megoldást.

Szörnyű álmai voltak, éjszaka kétszer is felriadt, és sírva hívta Erkkit.

– Semmi baj, kincsem! Itt vagyok. Csak rosszat álmodtál. Biztonságban vagy.

– Nem! Nem érzem biztonságban magamat, Erkki! Mi lesz velünk? Menjünk vissza Tebrizbe! El innen, el ezektől a szörnyű emberektől!

Reggel Erkki elment McIverrel és Gavallannel, ő pedig tovább aludt, de hiába maradt sokáig ágyban, nem tudta kipihenni magát. A

délelőtt további része azzal telt el, hogy meghallgatta a Galeg Morghin történekről Sarazad beszámolóját, és a szolgálai által a városból hozott friss híreket. Megtudta, hogy újabb tábornokokat lőttek agyon, újakat tartóztattak le, a tömeg pedig erőszakkal behatolt a börtönökbe, és kiszabadította a foglyokat. A nyugati szállodákat felgyújtották vagy bezárták. Hajmeresztő pletykákat hallott arról, hogy Bazargán szilárdan kezében tartja a kormányrudat, illetve nem, mert délen a mudzsahedek nyílt lázadást kezdtek, északon a kurdok nyugtalanok, az azerbajdzsánok kikiáltották a függetlenségüket, a nomád kaskajok és bahtijárik szabadulni akarnak a Teherán által rájuk erőltetett béklyótól, mindenki lerakja a fegyvert, illetve senki nem akar megválni a fegyverétől. Híreszteléseket, miszerint Bahtjár miniszterelnököt elfogták, és agyonlőtték, amikor a hegyeken át Törökországba akart menekülni, vagyis nem Törökországba, hanem Amerikába; Carter elnök invázióra készül, és Carter elismeri Khomeini kormányzatát; a határ túloldalán szovjet csapatokat vonnak össze, hogy lerohanják Iránt, és Brezsnyev Teheránba készül, hogy gratuláljon Khomeininek; a sah amerikai csapatokkal megérkezett Kurdisztánba, és a sah meghalt száműzetésben.

Később Sarazaddal elmentek ebédelni a bazár közelében álló Bakraván-házba, de a barátnője ragaszkodott ahhoz, hogy csadort vegyen, pedig tudta, hogy gyűlöli, és mindazt, amit képvisel. A hatalmas házban újabb, egymásnak ellentmondó híreszteléseket hallott, de kellemesen érezte magát, nem félt. Tudta, hogy akik körülveszik, azokban tökéletesen megbízhat. Fényűző volt minden, akár csak a tebrizi házukban, a szolgák mosolyogtak, készségesen viselkedtek. Adjunk hálát Istennek a győzelemért, mondta Dzsared Bakraván, és kifejtette, hogy miután a bazár ismét kinyitott, a külföldi bankokat pedig bezárták, az üzlet újból nagyszerű lesz, olyan, amilyen a sah istentelen törvényeinek meghozatala előtt volt.

Ebéd után gyalog visszamentek Sarazad lakásába. Mivel csador volt rajtuk, nem volt gondjuk, minden férfi közömbösen nézett rájuk. A bazárban rengeteg embert láttak, de szánalmasan kevés árut, bár minden kereskedő meg volt győződve róla, hogy hamarosan ismét bőség lesz, tömegével érkezik majd az áru gépkocsin, vasúton, hajón. A kikötőket egyelőre zárva tartották, és több száz hajó várt kirakásra. Az utcákon ezrek vonultak fel és alá, mindenki Khomeinit éltette,

skandálták az Alláh-u Akbárt, és csaknem minden férfinál és fiúnál fegyver volt, csak az öregeknél nem. Néhány helyen, ahol korábban rendőrök teljesítettek szolgálatot, zöldszalagosok jelentek meg, amatőr módon, ügyetlenül irányították néha a forgalmat, vagy csak álldogáltak marcona képpel. Voltak azért olyan helyek is, ahol még lehetett rendőröket látni. Két tank csörömpölt végig az utcán, rajta iszlám gárdisták és civilek, akik lelkesen integettek minden útkukba kerülőnek.

Az öröm vékony, csillogó burka alatt azonban mindenhol érezni lehetett a feszültséget. Azadeh rossz érzését tovább fokozta, hogy szokatlanul sok helyen látott az alakját teljesen eltakaró öltözékbe burkolózó nőt. Egyszer, az egyik sarkon befordulva fiatalemberek népes csoportjába ütköztek, amely egy nyugati szabású ruhát viselő nőt vett szorosán körül. A fiatalok kiabáltak a nőre, szidták, durva sértéseket vágtak a fejéhez, obszcén mozdulatokat tettek, sőt olyanok is akadtak, akik kigombolták a sliccüket és a péniszüket lóbálták előtte. A nő vonzó harmincas volt, karcsú, hosszú combú, dús haját leeresztve hordta, szoknyát, fölötte rövid kabátot és kis kalapot viselt. Hamarosan csatlakozott hozzá egy férfi is, miután nagy nehezen sikerült átverekednie magát a tömegen. Dühödten kiabálta ugyan, hogy angolok, és hagyják békén őket, ám a fiatalemberek nem törődtek vele. Fékelökték, és tovább szidalmazták a szerencsétlen, halálra rémült nőt.

Mivel a tömeg gyorsan nőtt, Sarazad és Azadeh nem tudta kikerülni. Beszorultak az egymást lökdöső emberek közé, és kénytelenek voltak nézni az ijesztő jelenetet. Hosszú ideje tartott már ez a szörnyűség, amikor végre előkerült valahonnan egy mollah, felszólította az embereket, hogy oszoljanak, a két külföldit pedig arra intette, hogy alkalmazkodjanak az iszlám szokásokhoz. Mire hazaértek, mindketten nagyon elfáradtak, mocskosnak érezték magukat. Ledobálták a ruháikat, és a matracokra rogytak.

– Örülök, hogy kint jártam, és láttam, mi történik az utcán – mondta nyugtalanul Azadeh. – A nőknek addig kellene összefogniuk és tiltakozniuk, amíg nem késő. Fátyol és csador nélkül kellene felvonulnunk, hogy megértessük a mollahokkal: nem kezelhetnek úgy bennünket, mintha lélektelen tárgyak lennénk, jogaink vannak, és mi döntjük el, nem ők, hogy akarunk-e csadort viselni vagy sem.

– Igen, igazad van. Hiszen mi is segítettünk abban, hogy kivívhassák a győzelmet! – Sarazad, már csak félig ébren, hatalmasat ásított. – Olyan fáradt vagyok.

Az alvás segített, felfrissítette őket.

Azadeh élvezte a forró vizet, a kellemes illatot, a szétpattanó buborékok okozta bizsergést. Felült, vállát és mellét vastagon bekente habbal. – Különös, de ma az utcán szinte örültem, hogy csador van rajtam – mondta. – Azok a férfiak olyan borzasztóak voltak.

– A férfiak mindig borzasztóak az utcán, drága Azadeh! – Sarazad kinyitotta a szemét, és csodálattal nézte barátnője selymes, aranybarnán csillogó bőrét, ágaskodó bimbójú, formás, ruganyos mellét. Olyan szép vagy, Azadeh drágám! – mondta őszinte elismeréssel a hangjában.

– Köszönöm. Te is nagyon szép vagy. – Azadeh Sarazad hasára tette a kezét, és enyhén meg is paskolta. – Kismama leszel?

– Nagyon remélem. – Sarazad sóhajtott, behunyta a szemét, és újból átadta magát a pihentető, meleg víz nyújtotta élvezetnek. – Alig tudom elképzelni magamat anyaként. Még három nap, és biztosan fogom tudni. Ti mikor akartok gyereket?

– Egy-két év múlva – Azadeh nyugodt, halk hangon ismételte meg a már számtalanszor kimondott hazugságot. Bár titkolta, rettegett attól, hogy meddő. A házasságkötésük pillanatától nem használt fogamzásgátlót, vágyott rá, hogy teherbe essen, Erkki gyerekét hordhassa a hasában, de hiába, ez egyelőre nem következett be. Állandóan kínozza a gondolat, hogy az az abortusz, bármennyire igyekezett is megnyugtadni a német orvos, megfosztotta a teherbe esés lehetőségétől. Hogy lehettem olyan ostoba, tette fel magának számtalanszor a kérdést.

Nagyon egyszerűen – szerelmes voltam. Tizenhét éves és szerelmes. De milyen szerelmes! Nem úgy persze, mint Erkkibe, akiért az életemet is boldogan odaadnám. Erkkivel minden igaz, jó és örökké tartó. Csillagszemű Johnnyval olyan volt, mint az álom.

Hol lehetsz most, mit csinálsz te magas, szőke hajú, kék szemű tetőtől talpig angol? Kit vettél feleségül? Hány szívet törtél össze úgy, mint az enyémet, kedvesem?

Azután történt, hogy Sarazad otthagyta az iskolát. Johnny Rougemont-ban töltötte a nyarat, a szomszéd faluban, franciát tanult, és Azadeh a Sonnenhofnál látta meg, napozás közben, a völgyben megbújó Gstaad fölött. A fiú tizenkilenc éves volt, ő három nap híján tizenhét, és egész nyáron együtt barangoltak a felföldön, járták a hegyeket, erdőket, fürödtek a patakban, játszottak, imádtak egymást, és lélekben is egyre magasabbra szálltak, tudomást sem véve a fölöttük gyülekező felhőkről.

Pedig voltak felhők, több is mint kellett, gondolta Azadeh, de nem törődtem velük, örültem, mert azt hittem, végre megismertem az életet, a férfiakat. Ősszel aztán jött a lesújtó bejelentés: – Sajnálom, de vissza kell mennem az egyetemre. Karácsonykor jövök. – Nem tért vissza, ő pedig már jóval karácsony előtt rádöbbsent, mi történt. A boldogságot félelem, rémület váltotta föl, rettegés, hogy az iskolában is megtudják, és értesítik a szüleit. Mivel Svájcban szülői engedély nélkül nem végeztek abortuszt, át kellett mennie Németországba, és megtalálni azt a kedves, szeretetre méltó orvost, aki egyfolytában csak nyugtatta, vigasztalta. Fájdalom nem volt, komplikáció sem, csak az okozott nehézséget, hogy előteremtse a műtéthez szükséges pénzt. Johnnyt még mindig szerette. A következő nyáron, miután befejezte az iskolát, visszatért Tebrizbe, de a mostohaanyja valahogy rájött, mi történt. Biztosan Nadzsud, a nővérem árult el, mert csak ő tudta, tőle kellett pénzt kérnem. Aztán apának is megmondták.

Teljes évet töltött rabként, gombostűre tűzött pillangó módjára vergődve, majd jött a megbocsátás, a béke – egyfajta béke. Könyörgés azért, hogy Teheránba mehessen, egyetemre. – Elengedlek, ha megesküszik Istenre, hogy távol tartod magadat mindenkitől, engedelmes leszel, és csak ahhoz mégy férjhez, akit én kiválasztok mondta a hán.

Évfolyamelsőként végzett, utána ismét jött a könyörgés, hogy csatlakozhasson a Népoktatási Csoporthoz, bármihez, csak hogy kiszabaduljon a palotából. – Rendben van, dolgozhatsz velük, de csak a mi földjeinken. Éppen elég falunk van, bőven találsz bennük munkát – válaszolta az apja.

Tebrizben sok férfi volt, aki feleségül akarta venni, de a hán mindegyiket elutasította, mert szégyenkezett miatta. Aztán megismerte Erkket.

– És ha ez az idegen, ez... ez a nincstelen, primitív, rossz modorú, szellemimádó szörnyeteg, aki egyetlen szót sem tud perzsául vagy törökül, nem ismeri a szokásainkat, a történelmünket, akinek fogalma sincs arról, hogyan kell viselkedni civilizált társaságban, máshoz nem ért, csak ahhoz, hogy vedelje a vodkát, és helikoptert vezessen, ha ez rájön, hogy már nem vagy szűz, romlott, becsstelen vagy, és talán örökre meddő, akkor mi lesz?

– Már elmondtam neki, apám – válaszolta a könnyeivel küszködve.
– Azt is, hogy az engedélyed nélkül nem mehetek férjhez.

Később megtörtént a csoda, a palota elleni támadás, amiben az apját kis híján megölték, Erkki úgy viselkedett, mint a régi könyvek lapjairól életre kelt, legyőzhetetlen harcos. Engedély a házasságra – újabb csoda. Erkki megértése – a harmadik. Gyerek azonban nincs. Dr. Nutt azt mondja, tökéletes vagyok, nincs semmi bajom, és várjak türelmesen, idézte fel magában Azadeh az S-G öreg orvosának a szavait. Isten segítségével hamarosan fiam lesz, és most olyan jó, olyan boldogító érzés Sarazaddal lenni. Gyönyörű az arca, a melle, az öle, a haja akár a selyem, a bőre mint a bársony...

Érezte, ahogy barátnője hozzáérinti puha, bársonyos testét, és simogatni kezdi. Szerencsénk van, hogy nőnek születtünk, együtt fürödhetünk, együtt alhatunk, megcsókolhatjuk és szerethetjük egymást anélkül, hogy büntudatot kellene éreznünk miatta. – Sarazad! – mondta fojtott hangon, átadva magát a zsongító érzésnek.
– Mennyire szeretem az érintésedet!

Az ÓVÁROS, 19.52. A férfi átsietett az ősi Mehrid-mecset közelében a hó borította téren, és a kinti hidegről bement a főkapun a fedett bazarba, a kellemesen meleg, zsúfolt, ismerős félhomályba. Ötvenes éveiben járt, kövér testén drága ruha feszült, tüdeje zihált a sietségtől, perzsaprém kucsmája félrecsúszott a fején. Alaposan megpakolt szamár állta útját a szűk sikátorban, ezért dühösen káromkodott, félrehúzódva elengedte maga mellett az állatot és a gazdáját, aztán újból sietősre fogva baka kanyarodott, egy kis átjáróba, onnan pedig a rőfösök és ruhaárusok utcájába.

Nyugalom, biztatta magát többször is lüktető mellel, sajtó inakkal. Lassíts, itt már biztonságra vagy! Rémülete azonban nem akart

elmúlni, pánik úzte, hajszolta, hogy eltűnjön, megtalálhatatlanná váljon a kusza labirintusban. Mögötte, néhány percnyire lemaradva csapat fegyveres iszlám gárdista haladt ráérősen, csöppet sem sietve.

Előtte, a rizsboltok kis utcájában a szokásosnál is nagyobb volt a tömeg, az emberek veszekedtek, perlekedtek, hogy kinek jusson a kevés, eladásra váró áruból. Megállt mellettük egy pillanatra, megtörölte izzadó homlokát, aztán továbbment. A bazár olyan volt, mint a nyüzsgő, eleven méhkas a maga számtalan utcájával, amelyeknek mindkét oldalán nyitott üzletek – néhány közülük emeletes – váltakoztak elárúsító pultokkal, egyetlen szűk kis helyiségből álló boltokkal, műhelyekkel. Élelmiszerkereskedők, órasok, mészárosok és ékszerészek, pénzkölcsönzők és fegyverkereskedők – mind vevőre, ügyfélre vártak, még akkor is, ha pillanatnyilag pangott az üzlet, kevés volt az áru. A magasban a szellőzést biztosító, nappal a fényt beeresztő üvegtető borult a nyüzsgő tömeg fölé. Mindenütt érezni lehetett a bazár jellegzetes leheletét, amelyben füst és avas főzővaj szaga keveredett a rothadó gyümölcsével, a faszénen sülő húsával, a fűszerekével és a vizeletével. Allati ürülék bűze, por, petróleumszag, méz és datolya illata olvadt egybe az emberi testek kipárolgásával, a bazárban születők, életüket leélők és be is fejezők izzadságszagával. Mindenféle korú és származású ember népesítette be az utcákat teherániak, türkmének, kurdok, kaskajok, örmények és arabok, libanoniak és levanteiek – de a férfi nem figyelt rájuk, és az árujukat fennhangon dicsérő, ajánlgató kereskedőkre sem. Csak törtetett előre, nyomult beljebb a tömegben, nem állva meg sem a saját, aranyműveseknek otthont adó utcájában, sem a fűszerkereskedőknél, sem az ékszerészeknél. Ruhája gyűrött volt, kucsmája alatt a haja vizes, homlokán csörgött a veríték. Két kereskedő, aki ismerte, jót nevetett rajta, és egyikük oda is szólt a másiknak: – Istenre mondom, soha nem láttam még így sietni az öreg Paknurit. Biztosan azért szedi ennyire a lábát, hogy visszakérjen egy tízriálos kölcsönt.

– Inkább arról lehet szó, hogy Fösvény Paknuri szerzett magának egy zamatos húsú, fiatal fiút, az vár rá magasra tartott fenékkal, négykézláb a szőnyegen!

A jókedvük azonban csak addig tartott, amíg a zöldszalagosok föl nem bukkantak. Miután elhaladtak mellettük, és már látni sem

lehetett őket, valaki halkán megkérdezte: – Mi dolguk itt ezeknek a taknyos kutyáknak?

– Biztosan keresnek valakit. Égjen porrá még az apjuk is! Hallottátok, hogy ma egy csomó embert letartóztattak?

– Letartóztattak? Miért? Mit csinálnak velük?

– Börtönbe csukják őket. Most ők a börtönök urai. Elfoglalták a Kasrt is, kiengedték az összes rabot, és bezártak helyükre az öröket. Saját kivégzőosztagaik, bíróságaik vannak, ahogy hallottam, és már sok tábornokot, rendőrt agyonlőttek. Most már az egyetemisták is lázonganak. Állítólag súlyos zavargások vannak az egyetem környékén.

– Isten óvjon bennünket! A fiam, Farmad is odament, valamilyen gyűlésre. Bolond! Mondtam pedig neki, hogy maradjon otthon, húzza meg magát!

Dzsared Bakraván, Sarazad apja az emeleti felső helyiségben volt, a pénzkölcsönzők utcáján lévő üzletében, amely öt nemzedék óta biztosított gazdag megélhetést a családjának. Akárcsak ősei, pénzkölcsönzéssel foglalkozott. Most éppen kényelmesen ült a vastag, süppedő szőnyegen, és régi barátjával, Ali Kiával teázott, akinek sikerült bekerülnie a Bazargán vezette kormányba. Bakraván legidősebb fia, Meshang is velük volt, csöndben ült az apja háta mögött, figyelt és tanult – kellemes külsejű, simára borotvált arcú, harmincas éveiben járó férfi, enyhén hízásra hajlamos. Ali Kia szintén borotvált az arcát, szemüveges volt, Bakraván ellenben hófehér szakállú, zömök. Mindketten elmúltak már hatvanévesek, és apró gyerekkoruk óta ismerték egymást.

– És hogyan fizetik vissza a kölcsönt, mennyi idő múlva? – kérdezte éppen Bakraván.

– Az olajbevételekből – válaszolta türelmesen Kia –, ahogyan a sah is csinálta. Öt év múlva, a szokásos havi egy százalékos kamat hozzáadásával. Mehdi barátom, Mehdi Bazargán azt mondja, hogy a parlament, mielőtt összeül, rögtön kötelezettséget vállal a kölcsön visszafizetésére. – Elmosolyodott, és enyhe túlzásra ragadtatva magát, hozzátette: – Mivel nem egyszerűen a kabinetnek, hanem Mehdi felső kabinetjének is tagja vagyok, személyesen tudok

ügyelni, hogy elfogadják a szükséges törvényt. Te is tudod, milyen fontos ez a kölcsön, és azt is, hogy a bazárnak legalább annyira, mint a kormánynak.

– Természetesen. – Bakraván nem akart harsányan hahotázni, ezért inkább szórakozottan húzogatni kezdte a szakállát. Szegény Ali, gondolta, ugyanolyan dicsekvő még mindig, amilyen kölyökkorában volt! – Természetesen nem az én tisztem, hogy ezt szóba hozzam, öreg barátom, de néhányan a bazárból megkértek rá, hogy kérdezzem meg, mi lesz azokkal a rúdaranyban átadott milliókkal, amelyek a forradalmat segítették? Khomeini ajatollahot, óvja őt az Isten örökké! – mondta illendően, magában pedig azt gondolta, hogy jobb volna, ha most, miután győzött, Isten gyorsan eltakarítaná Khomeinit az útból, még mielőtt a dühödt, szemellenzős, másokon élősködő mollahok túl nagy bajt csinálnak. Ami téged illet, öreg barátom, Ali, igazság meghamisítója, saját jelentőséged felnagyítója, hiába vagy a legrégebbi barátom, ha azt hiszed, hogy akár csak kicsit is megbízom benned... Mintha bármelyikünk is képes volna megbízni másik irániban, leszámítva a közvetlen családtagjait, és, persze, azokban is csak módjával.

– Természetesen tudom, hogy az ajatollah soha nem vett el, nem használt fel személyes célra egyetlen riált sem – folytatta, és komolyan is gondolta –, ám ugyanakkor tény, hogy a bazar hatalmas mennyiségű készpénzt, rúdaranyat, külföldi valutát bocsátott a rendelkezésére, támogatta a harcát – amit Isten nagyobb dicsőségére, szeretett Iránunk javára vívott meg.

– Igen, tudjuk. Isten megáld érte benneteket, és az ajatollah is. Természetesen ezt a kölcsönt is törlesztjük, mihelyt lesz pénzünk. Abban a pillanatban. A feltétlenül visszafizetendő belső adósságok közül a teheráni bazárral szembeni áll az első helyen. Mi, a kormány, tisztában vagyunk azzal, milyen sokat segítettek. De Dzsared kegyelmes úr, öreg barátom, mielőtt bármit tehetnénk, újra be kell indítanunk az olajtermelést, és ahhoz, hogy ez sikerüljön, pénz kell. Az ötmillió amerikai dollár, amire azonnal, feltétlenül szükségünk van, csupán néhány rizszem a hombárban, miután az összes külföldi bank bezárt, a legtöbbet pedig már ki is utasították az országból. Aminisz...

– Iránnak nincs szüksége külföldi bankokra – vágott Kia szavába Bakraván. – A bazar mindent tud biztosítani, ha megkérjük rá.

Mindennel! Ha Irán dicsőségét tartjuk szem előtt, annak érdekében cselekedve talán még arra is rájövünk, hogy magunk között is megtalálhatjuk azokat, akik rendelkeznek kellő szakértelemmel és kapcsolatokkal. – Bakraván kis szünetet tartott, és kifinomultan elegáns mozdulattal belekortyolt a teájába. – A fiam, Meshang például a Harvard Business Schoolon végzett. – Ez ugyan hazugság volt, de egyiküket sem zavarta. – Olyan ragyogó tehetségű, felkészültségű fiatalemberek segítségével, mint ő... – Nem fejezte be, függőben hagyta a mondatot, és Ali Kiának ennyi természetesen bőven elég volt.

– Gondolom, hiába is kérném, hogy add kölcsön a szakértelmét pénzügyminisztériumunknak. Nyilván túl nagy szükséged van rá, neked és a kollégáidnak. Természetesen. Hogyan is lehetne másképp.

– Valóban, pontosan így van. Szeretett országunk érdekei azonban megkövetelik, hogy a személyes vágyainkat háttérbe szorítsuk. Persze, csak akkor, ha a kormány valóban igényli kivételes tudását.

– Holnap délelőtt, szokásos találkozómon megemlítem a dolgot Mehdi-nek. Tudod, Bazargán régi barátom és kollégám – mondta Ali Kia, és közben azon törte a fejét, mikor kerül végre sor első, de már régen esedékes személyes találkozására a miniszterelnökkel. Ennyi feltétlenül jár neki, hiszen végül is fontos ember – a pénzügyminiszter helyettese. – Megmondhatom neki azt is, hogy egyetértesz a kölcsönnel?

– Haladéktalanul megbeszélem a dolgot a kollégáimmal. A döntés, amely születni fog, természetesen az övék lesz, nem az enyém – válaszolta Bakraván őszintének tűnő szomorúsággal az arcán, amiről, persze, mindketten tudták, hogy hamis. – A magam részéről mindent megteszek, amit lehet, öreg barátom!

– Köszönöm – nyugtázta mosolyogva az ígéretet Ali Kia. – Mi, a kormány, és természetesen az ajatollah is, nagyra fogjuk értékelni a bazár segítségét.

– Mindig készek vagyunk segíteni. Te is tudod, hogy mindig készen álltunk rá – mondta simulékonyan a valamivel idősebb Bakravan, felidézve magában azt az óriási pénzügyi támogatást, amit a bazár kereskedői, pénzkölcsönzői nyújtottak hosszú éveken át a mollahoknak, Khomeininek, és bármilyen tisztességes politikusnak – például Ali Kiának –, aki szemben állt a sahhal.

Isten verje meg a Pahlavikat!, gondolta Bakraván. Ők okozták minden gondunkat. Legyenek örökre átkozottak azért a sok bajért, amit türelmetlen, erőszakos modernizációjukkal okoztak, nem hallgatva meg a tanácsainkat, semmibe véve a befolyásunkat, ránk szabadítva ellenben a külföldieket. Egy évvel ezelőtt csak amerikaiakból ötvenezer volt nálunk, és ők foglalták el a legjobb állásokat, irányították az egész bankrendszert. A sah dölyfösen visszautasította a segítségünket, megtörte a monopóliumunkat, fojtogatott bennünket, és elvette tőlünk történelmi örökségünket. Mindenhol, egész Iránban!

De mi bosszút álltunk. Maradék befolyásunkat és vagyonunkat rendelkezésére bocsátottuk Khomeininek, a kibékíthetetlen gyűlöletére, a mosdatlan, műveletlen csőcselék fölötti befolyására támaszkodtunk. És győztünk. Most, hogy a külföldi bankok bezártak, az összes idegen menekül, gazdagabbak, befolyásosabbak leszünk, mint eddig bármikor. A kölcsön, amit kérnek, bármikor könnyen elintézhető, de nem árt, ha Ali Kia és a kormánya izzad kicsit, amíg megszerzi. Mástól nem, csak tőlünk kaphatnak pénzt. A fizetség, amit ajánlanak, persze, nem nagy, arra sem elég, hogy ellensúlyozza a bazar hónapokig tartó bezárásából keletkezett veszteségeket. Végül is, mi legyen, kérdezte magától Bakraván, elégedetten a megbeszélés kimenetelével. A kamatot esetleg föl lehetne...

Idáig jutott a gondolataiban, amikor vadul kivágódott az ajtó, és Emir Paknuri rontott a szobába. – Dzsared! Le akarnak tartóztatni! – kiáltotta rémülten, és az arcán sűrű patakokban ömlőitek a könnyek.

– Kicsoda? Ki akar letartóztatni, és miért? – kérdezte ingerülten Bakraván, rosszállva, hogy háza, birodalma nyugalma feldúlták, arra készítették a segédeket, könyvelőket, teát felszolgáló inasokat, hogy rémült arccal ott tolongjanak mind a bejárat körül.

– Az... az iszlám ellen elkövetett bűnökért! – Paknuri meg sem próbált úrrá lenni a zokogásán.

– Ez biztosan tévedés! Lehetetlen!

– Igen, az, de... félórával ezelőtt megjelentek a házamban... hozták a nevemet...

– Kik? Mondd meg, kik azok, és tönkreteszem még az apjukat is! Kik mentek hozzád?

– Mondtam már! Gárdisták... forradalmi gárdisták... zöldszalagosok. Igen, ők voltak – hebegett Paknuri, tudomást sem véve arról, mekkora felfordulást idézett elő. A válaszát hallva Ali Kia halottsápadttá vált, valaki az összesereglett alkalmazottak közül pedig halkán Istenhez kezdett fohászni. – Félórával ezelőtt... a nevem föl volt írva egy papírra... az én nevem, Emir Paknurié, az aranyművesek céhmesteréé, aki sok millió riált adott... Betörték a házamba, mindenféleképpen vádoltak, de a szolgák... és a feleségem is ott volt, és én... Istenre és a prófétára mondom, Dzsared – Paknuri térdre vetette magát –, nem követtem el semmilyen bűnt. Vezetője vagyok a bazárnak, milliókat adtam... – elharapta a mondatot, mert észrevette Ali Kiát, és reménykedve rögtön hozzá fordult. – Kia! Ali Kia kegyelmes úr! Te pontosan tudod, milyen sokat tettem a forradalomért!

– Természetesen – válaszolta még mindig sápadtan, hevesen dobogó szívvel Kia. – Ez biztosan valami félreértés. – Ismerte Paknurit, tudta róla, hogy az egyik legbefolyásosabb ember a bazárban. Köztisztelőben álló személy, Sarazad első férje, neki pedig régi, bőkezű támogatója. – Csakis tévedés lehet!

– Persze, hogy az! – Bakraván, hogy megnyugtassa, barátságosan átkarolta a szerencsétlent. – Friss teát, azonnal! – adta ki a parancsot.

– Whisky! Whisky, ha lehet – motyogta Paknuri. – Teát majd később. Van whiskyd?

– Itt, sajnos, nincs, szegény barátom, de természetesen van vodkám. – Alig fejezte be a mondatot a ház ura, az ital már meg is érkezett, Paknuri pedig egyszerre lehajtotta. Másodszor is kínálták, amit visszautasított, és egy-két perc alatt megnyugodott annyira, hogy értelmesebben, összefüggőbben elmondja, mi történt. A bazár melletti, palotának is beillő házában feleségével éppen az emeleten tartózkodott, és vacsorához készülődött, amikor a földszintről ingerült kiabálást, veszekedést hallottak. – A gárdisták vezetője – öten érkeztek – papírt lobogtatott a kezében, és követelte, hogy találkozhasson velem – mesélte elhúlten hallgató barátainak. – A szolgák természetesen nem mertek zavarni, és beengedni sem akarták hozzánk azt a vadembert, de mert nem tágított, a házvezetőm azt mondta, megnézi, hol vagyok, és feljött az emeletre. Elmondta, hogy a papírt valami Uvari nevű ember írta alá a forradalmi bizottság

nevében... Istenre kérem, áruljátok már el, mi az a forradalmi bizottság? Ki az az Uvari? Hallottál róla valaha, Dzsared?

– Elég közönséges, gyakran előforduló név – felelte Bakraván, követve az iráni tanítást, miszerint gyorsan kell reagálni az olyan kérdésre, amelyre nem tudjuk a választ. – Te, Ali kegyelmes úr?

– Gyakori név, ahogy mondtad. Mondott mást is az az ember, Paknuri kegyelmes úr?

– Lehetséges. Nem tudom. Isten legyen hozzánk irgalmas! Kik ezek? Kikből áll a forradalmi bizottság, Ali Kia? Te biztosan tudod!

– Több név is van forgalomban – válaszolta fontoskodón Kia, megpróbálva titkolni az ijedtséget, ami rögtön eluralkodott rajta, valahányszor a Központi Forradalmi Bizottságot említeni hallotta. Nincs megbízható információm, ahogy a kormányban másnak sem arról, hogy pontosan kikből áll, mikor és hol ülésezik, gondolta utálkozva, csak azt tudom, hogy Khomeini visszatértekor bukkant fel először a neve, alig két héttel ezelőtt, és Bahtjár tegnapi távozása óta úgy viselkedik, mintha egyedül szabhatná meg a törvényt. Khomeini nevében, a tekintélyét kihasználva rendelkezik mindenről, senkivel sem konzultálva bírakká nevez ki olyanokat, akiknek semmiféle jogi végzettségük sincs, letartóztatásokat rendel el, forradalmi vésztörvényszékeket alakít, amelyek fellebbezésre lehetőséget sem adva azonnali kivégzésre ítélnék embereket, lábbal tiporva a jogot, megcsúfolva mindenfajta igazságszolgáltatást – és az alkotmányunkat! Égne bár porig mindannyiuknak a háza, és kerülnének a kénköves pokolba, amit kivétel nélkül mind régen megérdemelnek!

– Mehdi barátom éppen ma reggel... – kezdte a beavatottak halk, magabiztos hangján, de gyorsan el is hallgatott, és úgy tett, mintha csak akkor vette volna észre az ajtóban összeverődőket. Fensőbbeséges mozdulattal intett a szolgálknak és alkalmazottaknak, és miután azok vonakodva bár, de becsukták maguk mögött az ajtót, visszafogottan, önálló értesülésként adta elő a senki által meg nem erősített, közszájon forgó pletykát. – ...ma reggel, természetesen mi, a kormánytagok szűkebb köréhez tartozók beleegyezésével, felkereste az ajatollahot, és kilátásba helyezte a lemondását arra az esetre, ha a forradalmi bizottság továbbra is megpróbál átnyúlni a feje felett, és a kormány helyett cselekszik.

– Hála istennek! – Paknuri sóhaja jelezte, hogy hatalmas kő esett le a szívéről. – Nem azért győztünk a forradalomban, hogy a SAVAK terrorja, az idegenek és a sah uralma után újabb jogtalanságok történjenek!

– Természetesen nem! Hála istennek, a kormányrúd most a legjobb kezekben van. De kérek, Paknuri kegyelmes úr, folytasd, és fejezd is be ezt a nyugtalanító történetet!

– Nem sok van már hátra belőle, Ali! – válaszolta a korábbiánál sokkal nyugodtabban Paknuri, akit felbátorított, hogy befolyásos barátok veszik körül. – Lementem a zöldszalagosokhoz, és igyekeztem elmagyarázni, hogy félreértés történt, de az a kemény fejű, tanulatlan barom csak lobogtatta előttem a papírt, és meg sem hallgatva, amit mondtam, azt ismételte, hogy le vagyok tartóztatva, velük kell mennem. Azt feleltem nekik, hogy várjanak, és fölmentem összeszedni néhány papírt, de a feleségem... A feleségem azt mondta, ne bízzam bennük, könnyen lehetséges, hogy álrúháms mudzsahedek, a Tudeh tagjai vagy fedajinok. Egyetértettem vele, és úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha ide jövök, megtanácskozni a dolgot veletek és a többiekkel. – Szilárdan hitte is már, amit mondott, szándékosan elfelejtette az igazságot, azt, hogy rögtön elmenekült otthonról, mihelyt meghallotta, hogy az iszlám gárdisták vezetője a forradalmi bizottság, és személyesen Uvari nevében azt követeli, hogy Fösvény Paknuri adja meg magát, álljon az Isten által tisztébe emelt bíróság elé, és adjon számot Isten ellen elkövetett gaztetteiről.

– Szegény barátom! – sajnálkozott őszintén Bakraván. – Szegény barátom, mennyit szenvedhettél! Ne aggódj, most már biztonságban vagy! Maradj itt éjszakára! Ali! Holnap, rögtön a reggeli ima után keresd fel a miniszterelnöki hivatalt, és gondoskodj arról, hogy azokat a bolondokat méltón megbüntessék! Mindannyian tudjuk, hogy Emir Paknuri igaz hazafi, a többi aranyművessel együtt támogatta a forradalmat. Döntő szavuk lesz abban, hogy létrejön-e a kölcsön. – Miután ezt elmondta, fáradtan becsukta a fülét, hogy még csak véletlenül se hallja azt a sok olcsó, lapos közhelyet, amit Ali Kia ontani kezdett magából.

Paknurit nézte, változatlanul halottsápadt arcát, izzadságtól csomókba tapadó haját. Szerencsétlen flótás, gondolta, milyen szörnyű megrázkódtatást okoztak neki. Milyen kár, hogy bármilyen

gazdag, előkelő is – Valik feleségén, Anuson keresztül szorosan kötődik a Kádzsárokhoz –, Sarazaddal nem tudott mit kezdeni. Képtelen volt gyereket nemzeni neki, összekapcsolni ily módon a családjainkat. Akár egyetlen gyereket! Annyi elég lett volna, hogy válásról szó sem lehessen, és ne bukkanjon fel ez a Lochart nevű idegen, aki csak gondot okoz. Bármennyire igyekeznek elsajátítani a szokásainkat, soha nem fog sikerülni neki. És milyen sokba kerül az eltartása, márpedig arra szükség van, ha meg akarom őrizni a családunk tekintélyét. Beszélnem kell Valik unokatestvéremmel, újból megkérni, hogy segítsen Lochartnak többet keresni. Valik és IHC-beli kapzsi partnerei ennyit igazán megtehetnek értem, futja rá abból a sok millióból, amit – jórészt külföldi valutában – keresnek. Mibe kerül nekik? Semmibe, hiszen a költségeket Gavallan és az S-G fizeti. A partnerek sok szívességgel tartoznak. Éveken keresztül jó tanácsokkal láttam el őket azzal kapcsolatban, hogyan tegyenek szert kevés erőfeszítéssel nagy hatalomra és gazdagságra!

– Fizess Lochartnak te, ha akarsz, Dzsared kegyelmes úr! – mondta durván Valik legutóbb, amikor fölvetette a dolgot. – A te kötelességed. Részesedsz minden nyereségünkből... Mit számít ilyen jelentéktelen összeg kedvenc unokatestvéremnek, aki a leggazdagabb az egész teheráni bazárban.

– De ezt a partnereknek közösen kell fizetniük. Hasznos lehet számunkra, ha száz százalékban megszerezzük az ellenőrzést. Az IHC átalakítása révén a partnerek gazdagabbá válnak, mint eddig bármikor, és...

– Megbeszélem velük a dolgot. Természetesen ők fognak dönteni, nem én...

Hazug, gondolta az idős ember, miközben a teáját iszogatta, de azért elismerte magában, hogy Valik helyében ugyanazt mondta volna. Kezét előkelően a szája elé téve ásított egyet – álmos volt és éhes is. Jólesett volna neki vacsora előtt egy kis alvás. – Nagyon sajnálom, kegyelmes uraim, de sürgős üzleti ügyek szólítanak – fordult a másik két férfihoz. – Paknuri, öreg barátom, boldog vagyok, hogy minden gond megoldódott. Maradj itt éjszakára – Meshang gondoskodik majd matracról, párnákról –, és ne aggódj! Ali barátom, kísérv el a bazár kapujáig! Van autód? – kérdezte, bár tudta, hogy az első, amit egy miniszterhelyettes biztosít magának, a személyi használatú hivatali kocsit sofőrrel, és korlátlan mennyiségű benzinnel.

– Igen. A miniszterelnök ragaszkodott hozzá, hogy legyen hivatali kocsim. Nyilván az általam irányított terület fontosságára való tekintettel.

– Insa Allah – válaszolta Bakraván.

Elégedetten indultak el hármásban, mentek le a keskeny lépcsőn a földszintre, a rövid folyosón végighaladva kijutottak az előlről nyitott üzlethelyiségbe, és ott eltűnt az arcukról a vidám mosoly, szájukat keserű epe árasztotta el.

Az öt zöldszalagost találták ugyanis ott, akikről Paknuri beszélt, kényelmesen elhelyezkedve a pultokon és a székeken. Mindegyiknél amerikai karabély volt, valamennyien a húszas éveik elején jártak. Akadt közöttük szakállas és borostás, de mindegyiknek a ruhája kopott és piszkos volt, többnek a lábáról hiányzott a zokni, és jókora lyuk tátongott a cipője talpán. Amikor beléptek, a vezetőjük éppen a fogát piszkálta elmélyülten, a többiek a cigarettájukat szívták, és csöppet sem zavartatva magukat, lazán Bakraván felbecsülhetetlen értékű kaskaj szőnyegeire szórták a hamut. Egy szippantás után egyikük csúnyán köhögni kezdett, és amikor elmúlt a roham, a lélegzése akkor is nehéz, sípoló maradt.

Amikor meglátta őket, Bakraván térde megroggyant. Alkalmazottai némán, a rémülettől megdermedve az üzlethelyiség fala mellett álltak kivétel nélkül, még kedvence, a teáját rendszeresen felszolgáló fiú is. Kint az utcán tökéletes volt a csend, egyetlen lélek sem látszott, még a szemközti pénzkölcsönző üzletek tulajdonosai is eltűntek.

– Szalaam, aga! Isten áldása legyen rajtad – köszönt udvariasan, önmaga számára is szokatlan, különös hangon. – Miben segíthetek?

A gárdisták vezetője ügyet sem vetett rá, rezzenéstelen tekintettel kizárólag Paknurit nézte. Az arca kellemes lett volna, ha nem hagy rajta csúnya hegeket a bársonylegyek terjesztette, Iránban tömegesen előforduló betegség. A fekete szemű és fekete hajú fiatalember nem sokkal lehetett több húszévesnél. Munkától repedezett végű ujjai szórakozottan babrálták a fegyverét. Juszuf Szenvárnak hívták, de az ismerősei csak úgy emlegették, hogy Juszuf, a kőműves.

A csönd egyre feszültebbé, idegesítőbbé vált, míg Paknuri végül nem bírta tovább. – Tévedés! – kiabálta fejét vesztve. – Maguk rettenetesen tévednek!

– Azt hitted, elkerülheted Isten büntetését azzal, hogy elmenekülsz? – Juszuf hangja halk volt, már-már szelíd, bár érződött rajta némi kemény, vidékies akcentus, amiről Bakraván képtelen volt megállapítani, honnan származik.

– Miféle Isten büntetését?! – ordított Paknuri. – Nem csináltam semmi rosszat! Semmit!

– Valóban? Nem dolgoztál éveken keresztül külföldiekkel és külföldieknek, segítve őket, hogy elhurcolják népünk kincseit?

– Erről szó sem volt! Azért tettem, hogy segítsek munkahelyeket teremteni, fejleszteni a gazdaságot...

– Nem szolgáltad-e éveken keresztül a sátán sahot? – vágott az aranyműves szavába Juszuf.

– Nem! – tiltakozott hevesen Paknuri. – Ellenzékben voltam, mindenki tudja, hogy ellenzékben...

– De közben mégis őt szolgáltad, és teljesítetted a parancsait!

Paknuri arca görcsbe rándult a félelemtől, és már alig volt ura önmagának. Hiába akart megszólalni, először nem jött ki hang a torkán, és csak óriási erőfeszítés árán tudta kinyögni: – Mindenki szolgált, természetesen mindenki engedelmeskedett neki, hiszen ő volt a sah, de közben a forradalomért dolgoztunk... Sah volt, mindenkinek parancsolt, amíg övé volt a hatalom...

– Az imámnak nem! – vágott közbe keményre vált hangon Juszuf. – Khomeini imám soha nem szolgált a sahot. Vagy talán igen?! Lassan körbehordozta a tekintetét a jelenlévőkön, és azok némák maradtak, egy sem mert megszólalni.

A hosszúra nyúlt csöndben Bakraván látta, hogy a férfi kirojtosodott szélű zsebébe nyúl, papírt vesz elő, belenéz, és tudta, hogy ő az egyetlen, aki ennek a szörnyű rémálomnak véget vethet.

– A forradalmi bizottság – kezdte fennhangon olvasni a szöveget Juszuf – és Aliallah Uvari nevében Fösvény Paknuri ezennel bíróság elé idéztetik. Haladéktalanul...

– Nem, kegyelmes uram – vágott a szavába határozottan, de udvariasan Bakraván, és közben a szíve olyan hevesen vert, hogy majd kiugrott a helyéről. – Ez itt a bazar! Mindenki tudja, hogy a bazárnak az idők kezdete óta saját törvényei, saját vezetői vannak. Emir Paknuri is közéjük tartozik, akarata ellenére nem lehet

letartóztatni és elvezetni innen. Sérthetetlen, így írja elő a bazár ősi törvénye. – Határozottan, rezzenéstelen tekintettel nézett a fiatalemberre. Tudta, hogy a sah, a rettegett SAVAK sem merte soha kétségbe vonni a bazárnak azt a jogát, hogy menedékkül szolgáljon mindazoknak, akiket erre méltónak talál.

– A bazár törvényei talán fölötte állnak az isteni törvényeknek, Bakraván pénzkölcsönző?

– Nem... Természetesen nem – válaszolta, és úgy érezte, mintha jeges kéz nyúlt volna a torkához.

– Akkor jó. Én Isten törvényeinek engedelmeskedem, Isten parancsát teljesítem.

– De nem tartóztathatja...

– Isten törvényeinek engedelmeskedem, és Isten parancsát teljesítem! – A férfi tiszta, barna szeme nyugodtan nézett rá a vastag, fekete szemöldökök alól. – Nincs szükségem erre a fegyverre, egyikünknek sem kell fegyver, hogy elvégezzük, amit Isten ránk rótt. Egész erőmmel azért imádkozom, hogy Isten mártírja lehessenek, mert akkor egyenesen a paradicsomba jutok, nem kell ítélőszék elé állnom, minden bűnöm örökre meg lesz bocsátva, el lesz törölve. Akár ma is bekövetkezhet, és ha igen, áldani fogom annak a nevének, aki megöl, mert tudni fogom, hogy Isten parancsainak a teljesítése közben ér a halál.

– Isten hatalmas! – mondta az egyik gárdista, és a társai kórusban ismételték szavait.

– Igen, Isten hatalmas! De te, Bakraván pénzkölcsönző, imádkozol-e naponta ötször, ahogyan azt a Próféta megparancsolta?

– Természetesen! Természetesen – hallotta önmaga válaszát Bakraván. Tudta, hogy hazugsága büntetlen marad, következményei alól felmenti a *tahija*, a prófétának az az engedélye, hogy minden mohamedán hazudhat iszlám hitével kapcsolatban, ha úgy érzi, hogy az igazság beismerése veszélybe sodorná az életét.

– Rendben. Várj türelemmel, érted majd később jövök! – Bakravánt újból rémület kerítette hatalmába, miközben hallgatta, amit a zöldszalagosok vezetője Paknurinak mondott: – A forradalmi bizottság és Aliallah Uvari utasítására felszólítalak téged, Fösvény Paknuri, hogy adj számot Istennek Isten ellen elkövetett bűneidről!

Paknuri remegő szájjal, küszködve tudott csak megszólalni: – Én... én... maguk nem... itt a bazár... – Hangja elcsuklott, a szája sarkából sárgás tajték csordult elő. Mindenki őt figyelte, a zöldszalagosok közömbösen, érzelem nélkül, a többiek rémülten, őszinte szánalommal.

Ali Kia köszörülte meg a torkát. – Figyeljenek ide! Talán jobb volna ezt az egészet holnapra hagyni – kezdte, és igyekezett, hogy a hangja ne remegjen, kellő tekintélyt sugározzon. – Emir Paknuri nyilván őszintén sajnálja, ha elkövetett valamilyen hibát...

– Maga kicsoda? – A gárdisták vezetőjének a tekintete ugyanolyan szigorúan, szúrósan szegeződött rá, mint korábban Paknurira és Bakravánra. – He?

– Ali Kia miniszterhelyettes – válaszolta Ali, elkeseredett kísérletet téve rá, hogy a fenyegető tekintet súlya alatt is megőrizze a bátorságát. – A pénzügyminiszter helyettese, Bazargán miniszterelnök belső kabinetjének a tagja. Azt tanácsolom...

– Isten nevében mondom, a maga pénzügyminisztériuma, kabinetje, Bazargánja nekem, nekünk semmit sem számít. Mi Uvari mollah utasításait teljesítjük, a Bizottságét, amely az imámnak engedelmeskedik, ő pedig Istennek. – A férfi közömbös arccal vakarózott egy darabig, aztán visszafordult Paknurihoz. – Kifelé! – mondta még mindig szelíden. – Ha nem megy magától, a lábánál fogva vonszoljuk ki.

A fenyegetés hallatán Paknuri rémülten felhördült, a padlóra zuhant, és ott is maradt mozdulatlanul. A többiek tehetetlenül nézték, néhányan Isten akaratáról suttogtak, Bakraván kedvence, a teát felszolgáló, lányos arcú fiú pedig halkán szipogott.

– Hallgass, gyerek! – szólt rá minden indulattól mentesen Juszuf. – Meghalt?

Az egyik alkalmazott Paknurihoz lépett, és fölé hajolt, hogy közelebből is megnézze. – Nem. Insa Allah.

– Insa Allah. Haszán, vidd a csaphoz, tartsd víz alá a fejét, és ha attól sem tér magához, akkor felkapjuk...

– Nem! – vágott közbe bátran Bakraván. – Nem! Itt marad. Beteg, és...

– Süket vagy, öreg? Nem hallottad, mit mondtam? – kérdezte ezúttal már éles, fenyegető hangon Juszuf. A jelenlévők mozdulatlanul dermedtek, a gyerek ökölbe szorított kezét tömte a szájába, hogy hangosan el ne sírja magát. Juszuf Bakravánon tartotta a szemét, de közben jelzett a Haszán nevű öles termetű, széles vállú gárdistának, aki könnyedén felkapta a szőnyegről Paknurit, és kivitte az üzletből. – Ahogy Isten akarja – mondta Bakravánnak. – He?

– Hová... Kérem, mondja meg, hová viszik!

– Természetesen börtönbe. Hová vihetnénk?

– Melyik... melyik börtönbe, kérem?

A kérdés hallatán az egyik iszlám gárdista harsányan felkacagott. – Mit számít az, hogy melyik börtönbe?

Dzsared Bakraván és a többiek számára a helyiség hirtelen áporodott szagúnak, cellaszerűnek tűnt, bár a levegője mit sem változott, és az eleje nyitott volt, mint mindig.

– Tudni szeretném – mondta vastaggá, reszelőssé vált hangon Bakraván, és közben megpróbálta leplezni a gyűlöletét. – Kérem!

– Az Evinbe. – Ez volt az egyik leghírhedtebb teheráni börtön. Mihelyt a nevét kimondta, Juszuf látta, hogy a jelenlévők rémülten összerázkódnak. Mind bűnösök, ha ennyire fémek, gondolta. Hátrapillantott, az öccsére. – A papírt!

A fiú alig tizenöt éves volt, szutykos, csúnyán köhögött. Összehajtott lapokat vett elő a zsebéből, keresgélt közöttük egy darabig, majd odanyújtotta az egyiket a bátyjának. – Tessék, Juszuf!

A vezér belenézett. – Biztos vagy benne, hogy ez az?

– Igen. – A suhanc piszkos ujjával rábökött a névre, és lassan, szótagolva elolvasta: – Dzsared Bakraván.

– Isten legyen hozzánk irgalmas! – nyögte valaki. A közbeszólás után támadt néma csöndben Juszuf elvette az öccsétől a papírt, és odanyújtotta Bakravánnak. A többiek mozdulatlanul dermedve várták, mi fog következni.

Az idős férfi remegő ujjakkal, nehezen lélegezve átvette az iratot, de hiába próbálta elolvasni, a szeme elhomályosult, és csak bizonytalan körvonalú foltokat látott. Aztán hirtelen kitisztult a látása, megjelent előtte a szöveg: Dzsared Bakraván, a teheráni bazár kereskedője, a forradalmi bizottság és Aliallah Uvari utasítására

holnap, rögtön az első ima után jelenj meg az Évin börtönben működő forradalmi törvényszék előtt, hogy válaszolj a kérdéseire! Az idézés alján gyakorlatlan, nehézkes kézírással mindössze annyi állt: Aliallah.

– Milyen kérdésekre? – kérdezte tompán.

– Insa Allah. – A megszokott szólás ezúttal már-már hátborzongatóan hangzott. A gárdisták vezetője felállt, és a vállára csapta a karabélyát. – Reggel találkozunk. Hozza magával a papírjait, és ne készen! – Már éppen elfordult volna, amikor észrevette a kis asztalkára rakott ezüsttálcát, az otffelejtett kristálypoharakat és fél üveg vodkát.

– Istenre és a prófétára! – kiáltott fel dühösen. – Elfelejtettétek Isten törvényét?!

Az alkalmazottak sietve húzódtak félre előle, ő pedig a vodkásüveghez ugrott, a padlóra öntötte a tartalmát, és miután kiürült, dühösen a sarokba vágta. Nem ügyelt, úgyhogy az ital egy része a pompás szőnyegre ömlött, és a fiú rögtön le is térdelt, hogy felitassa egy kendővel, de megállt a keze a levegőben, mert Juszuf rádörrent.

– Hagyd békén!

A gyerek rémülten visszahúzódott, a gárdisták vezetője pedig a cipője talpával, amennyire csak tudta, szétmázolta a szőnyegen az italt. – Emlékeztessen ez a folt Isten törvényeire, öreg! – mondta. Feltéve, hogy egyáltalán megmarad. – Elhallgatott, néhány másodpercig figyelmesen tanulmányozta a szőnyeget. – Micsoda színek. Gyönyörű! Gyönyörű! – Nyújtózott egyet, majd szembe fordult Bakravánnal, és komoran közölte. – Ha összeadnánk mindazt, ami nekünk – itt a társaira mutatott – pasadánoknak, a családjainknak, és a szüléink szüleinek van, akkor sem lehetne megvenni belőle ennek a szőnyegnek egyetlen sarkát sem. – Juszuf szája fölényes mosolyra görbült. – De még ha olyan gazdag lennék is, mint te, Bakraván pénzkölcsönző – tudod, hogy Isten törvényei tiltják a kamatszedést? –, tehát ha olyan gazdag lennék is, mint te, akkor sem vennék ilyen szőnyeget. Nincs szükségem kincsekre. Nincs semmim, egyikünknek sincs, és nem is vágyunk rá, hogy legyen. Mi csak Istent akarjuk szolgálni!

Megfordult, és határozott léptekkel kiment az üzletből.

AZ AMERIKAI NAGYKÖVETSÉG KÖZELÉBEN, 20.15. Erkki csaknem négy órán keresztül várt. A barátja, Christian Tollonen első emeleti lakásának az ablakából tisztán látta az utca másik oldalán az amerikai nagykövetség reflektorokkal megvilágított területét, a magas falakat, a hatalmas, vasrácsos kapu környékén toporgó, fázó tengerészgyalogosokat, és magát az épületet. A forgalom még mindig sűrű volt, minden jármű vadul dudálva próbált előrébb jutni, és a gyalogosok is ugyanolyan türelmetlenek, szabályt nem ismerők voltak, mint máskor. A közlekedési lámpák nem működtek, forgalomirányító rendőrnek nyomát sem lehetett látni. Nem mintha különösebb hasznuk lenne, gondolta Erkki. A teherániaknak kisebb gondjuk is nagyobb annál, mint hogy a közlekedés szabályait betartsák. Soha nem törődtek velük, és nem is fognak. Akárcsak azok az őrütek, akiket a hegyek között láttunk vad száguldás közben meghalni. Mint a tebriziek, vagy mint a kazviniak.

Kazvinra gondolva akaratlanul is összeszorította hatalmas öklét. Reggel, amikor bement a finn nagykövetségre, már ott volt a jelentés arról, hogy Kazvinban teljes a zűrzavar, a tebrizi azerbajdzsánok is ismét fellázadtak, és harcot vívnak a Khomeinihez hűséges erőkkal. Az egész olajban gazdag, hadászatiilag rendkívül fontos határtartomány újból kikiáltotta függetlenségét, amiért évszázadok óta harcolt, élvezve a területre áhítózó Oroszországnak, Irán ősidők óta ellenségének a támogatását, hallgatva felbujtó, békétlenséget szító szavára. Erkkinek önkéntelenül is az jutott eszébe, hogy a Rakoczyhoz hasonló ügynökök most valószínűleg csak úgy nyüzsögnek Azerbajdzsánban.

– Persze, hogy az oroszok meg akarják szerezni a területünket! – mondta dühösen Abdalláh Gorgon hán a veszekedésük során, amire közvetlenül azelőtt került sor, hogy Azadeh elindultak Teheránba. – Magától értetődik, hogy bárhová mégy is a környéken, Rakoczykkal találkozol. Olyan vékony kötélen kell táncolnunk, amilyen rajtunk kívül senkinek a világon, mert nálunk van a kulcs a Hormuzi-szorozhoz, a Nyugat legfontosabb ütőeréhez. Ha mi, jó törzsi kapcsolatokkal rendelkező Gorgonok néhány kurd szövetségesünkkel együtt nem állunk a sarkunkra, egész területünk a szovjeteké lenne, már régen összeolvadt volna Azerbajdzsán másik felével, amit

évtizedekkel ezelőtt – a galád, csaló britek segítségével – elraboltak tőlünk. Ó, hogy utálok a briteket! Jobban, mint az amerikaiakat, akik csak ostoba, rossz modorú barbárok. Ez az igazság!

– Nem olyanok, legalábbis azok, akikkel én találkoztam. Az S-Gre pedig igazán nem lehet panaszom, becsületesen, tisztességgel bánnak velem.

– Egyelőre. De biztos lehetsz, hogy el fognak árulni. A britek a saját fajtájukon kívül mindenkit elárulnak, sőt még azt is, ha az érdekeik úgy diktálják.

– Insa Allah.

A válasz hallatán Abdalláh Gorgon hán szárazon fölnevetett. – Insa Allah! És Insa Allah az is, hogy miután a szovjet hadsereg visszahúzódott a határon túlra, eltapostuk a bábjaikat, felszámoltuk az úgynevezett Azerbajdzsáni Demokratikus Köztársaságot és a Kurd Népköztársaságot. Ezzel együtt csodálom a szovjeteket, azt, hogy mindig nyeresre játszanak, és úgy változtatgatják a szabályokat, hogy azok mindig nekik kedvezzenek. A világháborútok igazi győztese Sztálin volt. Hatalmas, kimagasló személyiség. Nem ért el talán mindent, amit akart Potsdamban, Jaltában, Teheránban? Nem járt túl Churchill és Roosevelten eszén? Roosevelten még abba is beleegyezett, hogy nála lakjon, a szovjet nagykövetségen! Hogy nevettek rajta az irániak! A nagy elnök önként odaajándékozta Sztálinnak a jövőt, pedig lett volna elég ereje ahhoz, hogy visszaszorítsa, a határai mögé zárja. Micsoda géniusz! Hozzá képest a ti szövetségesetek, Hitler csak gyáva, nyúl szívű alak! Ahogy Isten akarja. He?

– A finnek csak azért támogatták Hitlert, hogy harcolhassanak Sztálin ellen, és visszaszerezzék elrabolt területeiket – vitatkozott az apósával Erkki.

– De veszítettetek. Rossz oldalra álltatok, és vesztésként kerültetek ki a háborúból. Még a bolond is láthatta, hogy Hitler bukni fog. Hogy lehetett olyan ostoba Reza sah, hogy őt támogatta?! Komolyan mondom, kapitány, soha nem értettem, miért kegyelmezett meg nektek, finneknek Sztálin. Én a helyében, intő példaként, ugyanúgy megtizedeltelek volna benneteket, ahogyan másokkal tette. Miért hagyta meg az életeteket? Azért, mert elég vakmerőek voltatok, és szembe mertetek szállni vele a Téli Háborútokban?

– Nem tudom. Talán. Azzal mindenestre egyetértek, hogy a szovjetek soha nem fognak felhagyni a próbálkozással.

– Soha, kapitány. De mi sem! – mondta nem kis nyomatékkal Gorgon hán. – Mi, azerbajdzsánok, mindig túl fogunk járni az eszükön, és féken tartjuk őket. Úgy, mint 46-ban.

Igen, de akkor a Nyugat még erős volt, a szovjetek visszaszorítását célul kitűző Truman-doktrína hatékonyan működött, gondolta komoran Erkki. És most? Amikor Carter a kormányos? Ugyan már!

Nehézkesen előrehajolt, újból megtöltötte a poharát, és türelmetlenül gondolt arra, hogy mikor mehet már végre vissza Azadehhez. A lakásban hideg volt, vastag bundakabátját le sem vehette – a fűtés már régen nem működött, és az ablakok is húztak, mert rosszul szigetelték őket. A szoba azonban tágas volt, kellemesen berendezett. Az öblös bőrfotelek, a falakra rakott kicsi, de értékes perzsaszőnyegek, réz ötvösmunkák férfias hangulatot árasztottak. Mindenütt, az asztalokon, székeken, polcokon finn, orosz és perzsa könyvek, folyóiratok, napilapok heverték, az egyik sarokban hanyagul odavetett női cipő árválkodott. Erkki élvezettel kortyolt a vodkába, örült az ereiben szétáradó, kellemes melegnek, aztán újból az amerikai nagykövetség felé nézett, és – már ki tudja, hányadszor – megkérdezte magától, hogy valóban ki kell-e vándorolniuk Azadehhez az Egyesült Államokba. – A védőbástyák sorra összeomlanak – mondta félhangosan. – Irán nem biztonságos hely többé, Európa könnyen sebezhető, Finnország a világ végén van...

Nem fejezte be a mondatot, az utcán hirtelen támadt örült kavarodás vont a magára a figyelmét. A forgalom leállt, sem a gyalogosok, sem a járművek nem tudtak haladni, mert beszorultak a két irányból tömegesen felvonuló fiatalok közé. Az amerikai nagykövetség ugyanis a Taht-e-Dzsamsid, és a Teherán főutcájának számító Rooseveltsugárút sarkán állt. A volt Rooseveltsugarútén, igazította ki magát Erkki. Most vajon minek nevezik? Khomeini utcának? Forradalom utcának?

A lakás bejárati ajtaja szélesre tárult. – Szevasz, Erkki! – köszönt jókedvűen, széles vigyorral az arcán a belépő fiatal finn. Christian Tollonen orosz szabású szőrmekucsmát és prémgalléros télikabátot viselt, amit még egyetemistaként, a barátaival töltött részeg hétvégén vásárolt Leningrádban. – Mi újság?

– Négy órája várok.

– Egészen pontosan három órája és huszonkét perce, és közben megittál egy fél üveggel a legjobb minőségű Moszkovszkaja vodkából, amit drága pénzen csempészekről vettem. Egyébként is, abban maradtunk, hogy három-négy óra múlva jövök. – Christian Tollonen nemrég múlt harmincéves, nőtlen volt, szőke hajú és szürke szemű, a finn nagykövetség kulturális attaséjának a helyettese. Évekkel korábban kötött barátságot Erkkivel, rögtön azután, hogy Iránba érkezett. – Tölts nekem is egy pohárral! Rám fér. Már megint tüntetnek, alig tudtam átvergődni a tömegben. – Anélkül, hogy a kabátját levetette volna, az ablakhoz lépett.

A két irányból érkezők éppen akkor találkoztak össze, a tömeg a nagykövetség bezárt kapui előtt hullámozott. Hallgatták a harsány kiáltásokat, és Erkkinek közben feltűnt, hogy a fiatalok között egyetlen mollahot sem látni.

– Vesszen Amerika! Vesszen Carter! – utánozta a tüntetők hangját Christian. Folyékonyan beszélt perzsául, mert az apja is diplomata volt, és gyerekkorában öt évet már töltött Teheránban, ott járt iskolába. – A szokásos baromság: vesszen Carter és az amerikai imperializmus!

– Alláh-u Akbár viszont nincs – jegyezte meg Erkki. Megborzongott, mert eszébe jutott a Kazvin utáni úttorlasz. – És mollahok sincsenek.

– Tényleg. Egyet sem látok. – Az utcán egyre magasabbra csaptak az indulatok. – A legtöbbször egyetemista. Azt hitték rólam, hogy orosz vagyok, és elmondták, hogy harcot vívtak az egyetemnél, baloldaliak a zöldszalagosok ellen. Húszan, de az is lehet, hogy harmincan meghaltak, és a lövöldözés még mindig tart. – Miközben figyelték, mi történik odalent, egy csapat fiatal nekiesett a rácsos kapunak, és vadul rángatni kezdte. – Vérszomjasak, harcolni akarnak.

– És nincs rendőrség, hogy megállítsa őket. – Erkki odanyújtotta a barátjának a poharat.

– Mi lenne velünk vodka nélkül? – kérdezte Christian.

– Legfeljebb brandyt innánk – válaszolta nevetve Erkki. – Mindent meg tudtál szerezni?

– Nem, de ami van, az sem rossz. – Christian leült az egyik alacsony asztal mellett álló öblös fotelbe, és belenyúlt az aktatáskájába. – Itt van a házasságlevelek és a születési bizonyítványod másolata; hála istennek, maradt nálunk mind a kettőből. Új útlevelel mindkettőtöknek. Sikerült találnom valakit Bazargán hivatalában, aki hajlandó volt beütni a tiedbe a három hónapra szóló, ideiglenes lakhatási engedélyt.

– Varázsló vagy!

– Megígérték azt is, hogy kiállítják az új iráni pilótaengedélyt, de hogy mikor, azt nem mondták. Az S-G-s igazolványod és a brit engedélyed fénymásolata szerintük egyelőre elég lesz ahhoz, hogy repülhess. Azadeh útlevele is ideiglenes. – Christian a fényképnél kinyitva adta oda Erkkinek az okmányt. – Nem szabványos, az egyik polaroid képet vittem be nekik, amit adtál, de megteszi, amíg jobbat nem szerzünk, írasd alá vele, amilyen hamar csak tudod. Járt külföldön azóta, hogy összeházasodtatok?

– Nem. Miért?

– Ha finn útlevelel utazik, nem tudom, hogyan befolyásolja az iráni státusát. Az itteni hatóságok mindig is érzékenyek voltak, különösen a saját állampolgáraikkal kapcsolatban. Úgy tűnik, Khomeini még jobban gyűlöli az idegeneket, tehát az elbírálás szigorodni fog. Esetleg úgy fogják értelmezni a dolgot, hogy meg akarja tagadni a hazáját, és nem engedik vissza.

Az utcán összesereglett fiatalok kiáltozása kis időre elvonta a figyelmüket az útlevelektől. Százak rázták odakint dühösen magasba tartott, összeszorított öklüket, valaki pedig hangszóróból tovább tüzelte a tömeget.

– Pillanatnyilag ott tartok, hogy csak az érdekel, ki tudom-e vinni biztonságosan az országból, vagy sem. A többi nem lényeges – mondta Erkki, miután megnézték, hogyan áll éppen a tüntetés.

Barátja elgondolkodva nézett rá. – Nem ártana, ha tisztában lenne a veszéllyel, Erkki! – felelte. – Nem tudok iráni papírokat, útlevelet szerezni neki, azok nélkül elutazni viszont nagyon kockázatos. Miért nem kéred meg az apját, hogy intézze el? Könnyen be tudna szerezni minden iratot. Ha jól tudom, Tebriz nagyobbik része az övé.

– Igen, de mielőtt eljöttünk, újból összevesztünk. Ellenzi a házasságunkat.

Christian kis szünetet tartott, és csak aztán vetette fel: – Talán azért, mert még nincs gyereketek. Tudod, milyenek az irániak.

– Ráérünk még a gyerekekkel – válaszolta nehéz szívvel Erkki. Majd ha eljön az ideje, lesz gyerekünk, gondolta. Semmi nem kényszerít rá bennünket, hogy siessünk, és az öreg Nutt doki is azt mondja, Azadeh tökéletesen egészséges. A francba! Ha elmondom neki, amit Christian az iráni papírjairól mondott, akkor nem lesz hajlandó elutazni. Ha viszont eltitkolom, és aztán nem engedik vissza az országba, azt soha nem fogja megbocsátani nekem. Különben is, az apja engedélye nélkül biztos, hogy nem fog külföldre menni. – Ahhoz, hogy az apjával megbeszéljem a dolgot, és el tudja intézni a papírokat, vissza kellene mennünk, én pedig nem akarok.

– Miért, Erkki? Többnyire alig tudod kivárni, hogy Tebrizbe mehess.

– Rakoczy miatt. – Erkki korábban elmesélte a barátjának mindazt, ami útközben történt, leszámítva a mudzsahed megölését az úttorlasznál, valamint azt, hogy Rakoczy a menekülésük közben másokkal is végzett. Vannak dolgok, amelyeket jobb nem elmondani, gondolta.

Christian Tollonen belekortyolt a vodkájába. – Mi az igazi gond? – kérdezte.

– Rakoczy – tartott ki a korábbi magyarázatnál a barátja.

Christian erre már csak vállat vont, és nem feszegette tovább a kérdést. Az üvegért nyúlt, és az ital maradékát igazságosan szétosztotta maguk között. – Egészségünkre!

– Egészségünkre! Köszönöm az útleveleket meg a többi papírt.

Ismét a kinti kiabálás vonta magára a figyelmüket. A tömeg fegyelmezettnek tűnt ugyan, de a hangja egyre erősödött. Az amerikai nagykövetség udvarán újabb lámpákat, reflektorokat kapcsoltak be, és tisztán lehetett látni az épület ablakaiban állók arcát.

– Úgy tűnik, saját generátoruk van.

– Igen, és külön hőközpontjuk, benzinkútjuk, telefonvonalaik, minden. – Christian az egyik szekrényhez lépve újabb üveg vodkát vett elő. – Ez, és a megkülönböztetett bánásmód – nincs szükségük

vízumra, ha be akarnak utazni, rájuk nem érvényesek az iráni törvények – teszi, hogy annyira gyűlölik őket.

– Piszok hideg van nálad, Christian! Nincs fád?

– Egy szilánk se. Egész télen nem fűtöttek, már akkor sem, amikor három hónapja beköltöztem.

– Talán fölösleges is lett volna – mondta Erkki, és tekintetével az ott maradt női cipőre mutatott. – Melegített téged más.

Christian jókedvűen elvigyorodott. – Néha. Elismerem, ami a földi örömeket illeti, Teherán a világon az egyik legjobb hely... pontosabban volt. Most viszont... – Árnyék futott át a fiatal diplomata arcán. – Az a gyanúm, hogy Irán nem lesz olyan paradicsomi ország, mint amilyenben azok a szerencsétlen flótások, kint az utcán, reménykednek, hanem többségük számára maga a pokol. Különösen ami a nőket illeti. – A vodkájába kortyolt, aztán a felerősödő kiabálást hallva kinézett az ablakon. Odalent az utcán a tömeg még izgatottabbá vált, az egyik fiatal pedig, amerikai karabéllyal a hátán, a társai vállára állt, és megpróbálta – sikertelenül – elérni a nagykövetséget körülvéő fal tetejét. – Kíváncsi vagyok, én mit tennék, ha nekem kellene védenem azt a falat, és látnám, hogy a sok hülye, fegyveresen, megpróbál átjutni rajta.

– Jogos önvédelem gyanánt szétlőnéd a fejüket. Nem így van?

– Csak akkor, ha biztos lennék benne, hogy elviszem szárazon – válaszolta nevetve Christian. – Neked mi a terved?

– Egyelőre semmi. Addig nem foglalkozom vele, amíg nem beszéltem McIverrel. Ma délelőtt nem lehetett, rengeteg dolga volt. Gavallannel megpróbálták előkeríteni valahogy az iráni partnereket, utána meg a brit nagykövetségen ebédeltek egy... Hogy is hívják...? Azt hiszem, Talbot nevű pasassal.

A név szemmel láthatóan fölkelte Christian érdeklődését. – George Talbottal?

– Igen. Vele. Ismered?

– Másodtitkár – mondta Christian, de azt már nem tette hozzá, hogy Talbot évek óta a brit hírszerzés iráni rezidense, egyike a legfontosabb titkosszolgálati megbízottaknak. – Nem tudtam, hogy

még mindig Teheránban van. Azt hittem, már jó pár napja elutazott. Mi dolga volt vele McIvernek és Andrew Gavallannek?

Erkki közömbösen vállat vont, szórakozottan nézte, amint újabb fiatalok kezdenek felkapaszkodni az amerikai nagykövetség falára, és közben azon törte a fejét, hogyan szerezhette megfelelő iratokat Azadehnek. – Valami olyasmit mondtak, hogy egy ismerősükről szeretnének többet megtudni. Valami Armstrongról... Robert Armstrongról, akivel a repülőtéren találkoztak.

Christian Tollonen kis híján kiejtette a kezéből a poharat. – Armstrong? – kérdezte nyugalmat erőltetve magára, és őszintén örült, hogy a barátja háttal áll neki, nem látja, milyen hatást váltott ki belőle a név.

– Igen. – Erkki megfordult. – Mond neked valamit a neve?

– Meglehetősen átlagos név – válaszolta Christian, és örült, mert a hangja elég közömbös volt. Robert Armstrong, gondolta, az MI-6 embere, a Különleges Ügyosztály egykori munkatársa, akit a brit kormány évekre kikölcsönzött az irániaknak, feltehetően azzal, hogy tanácsadóként segítse az iráni belső elhárítás munkáját. Nyilvános helyen csak elvétve bukkant fel, és nagyon kevesen, szinte kizárólag a hírszerzéshez kötődők ismerték.

Akárcsak én, tette hozzá magában, és szeretne volna tudni, vajon mit mondana Erkki, ha közölné vele, hogy Iránra szakosodott hírszerző, sokat tud Rakoczyról, más külföldi ügynökökről, és a fő feladata az, hogy minél több információt szerezzen Iránról, de ne csináljon semmit, soha ne avatkozzon bele a belpolitikai küzdelmekbe, csak várjon, figyeljen, ismereteket szerezzen, és alaposan raktározza is el őket az emlékezetében. Mi a fenét kereshet itt Armstrong?, tette föl magának a kérdést.

Hogy izgatottságát leplezze, felállt, és az ablakhoz ment, mintha a tömeget akarná ismét szemügyre venni. – Megtudták Talbottól, amit akartak? – kérdezte.

Erkki ismét csak a vállát vonogatta. – Nem tudom. Azután, hogy elmentek hozzá, már nem találkoztunk. Én... – Elharapva a mondatot, figyelmesen a barátjára nézett. – Fontos?

– Nem. Csöppet sem. Nem vagy éhes? Meghívhatlak benneteket vacsorára?

– Köszönöm, de ma nem. Már elígérkeztünk. – Erkki az órájára pillantott. – Ideje is, hogy menjek. Kösz a segítséget!

– Ugyan már! Említetted McIvert és Gavallant. Ki akarnak netán vonulni Iránból?

– Nem hiszem. Úgy volt, hogy délután háromkor találkozom velük, és együtt megyünk a repülőtérre, de fontosabb volt, hogy veled beszéljek, és elintézzük az útleveleket. – Erkki felállt, kezét nyújtott.

– Még egyszer köszönöm.

– Nincs mit. – Christian keményen megszorította a barátja kezét.

– A holnapi viszontlátásra.

Mielőtt Erkki távozott volna, az utcán váratlanul csitulni kezdett a hangzavar, rövid idő alatt teljesen meg is szűnt, és gyanús csönd támadt. Izgatottan az ablakhoz futottak, hogy lássák, mi történt. Először csak azt vették észre, hogy a lent állók kivétel nélkül az egykor Rooseveltnévű út felé néznek, de aztán meghallották a számtalan torokból egyszerre felhangzó, kissé távolabbról jövő Alláhu Akbár kiáltást.

– Van hátsó kijárata a házatoknak? – kérdezte nyugtalanul Erkki.

– Sajnos, nincs.

A frissen érkező tömeg első soraiban mollahok és iszlám gárdisták haladtak, és a legtöbbjükénél fegyver volt. – Isten hatalmas! Isten hatalmas! – skandálták ütemesen. Jelentős létszámfölényben voltak a diákokkal szemben, és ezen az utóbbiak fegyverei sem segíthettek.

A baloldaliak, látva közeledésüket, védekezésül kapualjakra, az úttesten rekedt járművek közé húzódtak, a nem hozzájuk tartozó, csak véletlenül közéjük keveredett járókelők pedig menekülni próbáltak. Az iszlámisták egyre közelebb értek, elárasztották a járdákat, az úttestet, jelszavaik egyre hangosabbá, lépteik gyorsabbá váltak, és már felkészültek az elkerülhetetlennek látszó összecsapásra, amikor megdöbbenő módon a diákok némán hátrálni kezdtek. A zöldszalagosok megtorpantak, nem értették a dolgot, és kissé el is bizonytalanodtak.

A visszavonulás békés volt, így az újonnan érkezők sem kezdtek támadást. A tüntetők otthagyták a nagykövetséget, a mollahok és a zöldszalagosok pedig nekiláttak felszámolni az úttesten keletkezett dugót. Azok a vezetők, akik a diákoktól megrémülve kiugrottak a

járműveikből, és menedéket kerestek valamelyik kapualjban, fellélegeztek, hálát adtak Istennek a közbeavatkozásért, és visszaszállingóztak a járműveikhez. A motorok felbőgtek, újból zajos lett az utca, autósok, gyalogosok kezdtek dühösen tülekedni, hogy mielőbb elmehessenek onnan. A nagykövetség vasrácsos kapui zárva maradtak, csupán kis oldalajtó nyílt ki, jelezve, hogy elmúlt a közvetlen veszély.

– Az életemet tettem volna rá, hogy egymás torkának ugranak – jegyezte meg álmélkodva Christian.

Erkki sem értette jobban, amit látott. – Mintha eleve számítottak volna a zöldszalagosokra, és arra is, hogy merről jönnek. Az egész mintha előre meg lett volna tervezve... – Elharapta a mondatot, és izgalomtól kipirult arccal közelebb lépett az ablakhoz. – Nézd! Ott, annál a kapualjnál. Az Rakoczy!

– Hol? Melyik... Arra a pilótazubbonyos pasasra gondolsz, aki az alacsony fickóval beszélget? – kérdezte Christian. A két férfi félig az árnyékban állt, és csak annyit lehetett látni, hogy kezet fognak. Aztán előrébb léptek, oda, ahol már világosabb volt, és akkor tisztán látta az illető arcát. – Biztos vagy benne...

Erkki meg sem várta, hogy befejezze a kérdést, vadul rohant lefelé a lépcsőn. A lakás ajtajából Christian még látta, hogy előrántja övéből a törét, és a kabátja ujjába rejti. – Erkki! Ne bolondulj meg! – kiabált utána, de a barátja valószínűleg nem is hallotta. Az ablakhoz futott hát, és éppen akkor ért oda, amikor Erkki kivágódott a kapun, hogy az útjába akadókat kikerülve vadul rohanjon tovább. Rakoczy addigra eltűnt.

Erkki azonban nem vesztette szem elől – körülbelül százyardnyira lehetett, amikor megpillantotta. Éppen befordult a Rooseveltsugárút sarkán, és Erkki, amikor odaért, ismét fölfedezte a járókelők között. Nyilván nem számított rá, hogy követik, mert szapora, de nem igazán gyors léptekkel távolodott. Egy darabig még a járdán maradt, aztán az útestre lépett, és várta, hogy egy öreg, rozoga Volkswagen elhaladjon előtte. Közben körbepillantott, és akkor végre rájött, hogy üldözőbe vették. El sem téveszthette volna Erkkit, aki majdnem egy lábnyira kiemelkedett a gyalogosok közül. Miután észrevette, Rakoczy pillanatnyi gondolkodás nélkül menekülésre váltott. Belevetette magát a tömegbe, és az egyik

mellékutca felé rohant, Erkki pedig egyből utánalódult. Lökdösődésük dühös kiabálást, átkozódást váltott ki, egy öregember meg is botlott és beleesett a sárba, mert Rakoczy erőszakosan megtaszította.

A mellékutca keskeny volt, nyitott szennyvízcsatornák szegélyezték, világítás alig volt, az üzletek, árudák zárva, csupán néhány gyalogos tartott hazafelé, sötét kapualjakból nyíló otthonaiba. Az egész környék vizelettől, szeméttől, állati hulladéktól és az elhajított, rothadó zöldségtől bűzlött.

Rakoczynak mintegy negyven-yardnyi előnye lehetett, amikor befordult a még szűkebb mellékutcába, hogy dühös kiabálást kiváltva átrohanjon a rongyaikba burkolózva az utcán alvók között, és bevegye magát egy sikátorba. Nem törődött már az iránnyal, csak futott mellékutcákon, újabb sikátorokon át, el is tévedt, és amikor lihegve megállt, látta, hogy zsákutcába jutott. Előkapta a revolverét, hogy felkészüljön a védekezésre, de aztán észrevett egy szűk átjárót, és inkább azt választotta.

Az utca olyan keskeny volt, hogy kinyújtott karral mindkét oldalon megérinthette volna a házak falát, miközben erősen zihálva egyre beljebb rohant a kanyargós utcácskák, közök, átjárók sűrű szövedékébe. Előtte idős asszony éjjeliedényt borított ki éppen a nyitott kanálisba, de meg sem próbálta kikerülni, egyszerűen fellökte. Erkki már csak húsz-yardnyira lehetett mögötte, dühe megsokszorozta az erejét, és a félig a kanálisban, félig az úton fekvő öregasszonyt átugorva tovább csökkentette a távolságot. Már azt hitte, beéri Rakoczyt, de az az egyik sarkon váratlanul megtorpant, elrántotta a fal mellől egy utcai árus öreg, rozoga pultját, és Erkki elé lökte. A finn már nem tudott lefékezni, nekiment, és átesett rajta. Dühösen, az ütéstől kissé szédelegve pattant föl, átugrotta az összetört deszkákat, és a kését előhúzza fordult be a sarkon.

Nem látott azonban maga előtt senkit, és zavartan megtorpant. A melle zihált, egész teste verejtékben úszott, és bár szerencsés adottsága folytán másoknál jobban látott a sötétben, ezúttal csak nehezen alkalmazkodott a szeme a környezethez. Végül csak észrevett egy alacsony boltívet, és a tőrét óvatosan maga előtt tartva átment alatta. A házak között meghúzódó, szeméttel és lecsupasztott, rozsdás gépkocsironcsokkal teli belső udvarra jutott, ahonnan több ajtó is nyílt kamrákba, lakásokba, a környező épületek

emeletére vezető lépcsőkre. Csönd vette körül, gyanús csönd. Szinte a bőrén érezte, hogy valahonnan a sötétből figyelik. Nem messze patkányok motoszkáltak a szeméthalmok között.

Az egyik oldalsó boltív fölött feliratot látott perzsa írásjelekkel, amelyeket nem volt képes kisilabizálni. A boltív alatt még sűrűbb volt a sötétség, és mindössze annyit látott, hogy nyitott ajtó van a mélyén. Közelebb lépve azt is meg tudta állapítani, hogy elrozsdásodott, az egyik csuklónál meglazult vaskeret tartja. Mögötte valamilyen helyiség lehetett, amelyben a sötétséget el nem oszlató gyertya pislákol.

– Mit akar itt?

A sötétből váratlanul felcsendülő férfihangtól Erkki úgy meglepődött, hogy libabőrös lett a háta. A kérdés angolul hangzott el, a hang azonban nem Rakoczyé volt, másfajta akcentus érződött rajta.

– Ki... ki maga? – kérdezte zavartan. Megpróbált tekintetével áthatolni a sötétségen, közben arra gondolt, nem Rakoczy változtatta-e el megtévesztésül a hangját.

– Mit akar?

– Én... Keresek egy embert – válaszolta, azt sem tudva, hogy pontosan hova, kihez intézi szavait az erős visszhangot keltő boltív alatt.

– Akit keres, az nincs itt. Menjen innen!

– Ki maga?

– Nem számít. Menjen!

A gyertyaláng apró pont volt csupán, még sűrűbbé tette maga körül a sötétséget. – Látott valakit... errefelé futni?

A férfi halkán elnevette magát, mondott valamit perzsául, mire halk nesz, elfojtott nevetés hangzott a közelből. Erkki védekezően lóbálni kezdte maga előtt a törét. – Ki maga?

A nesz nem szűnt meg, sőt úgy tűnt, hogy teljesen körbeveszik. Valahol víz csöpögött, a hangból ítélve mély kútba. A levegő áporodott, bűdös volt. A távolból lövések moraja hallatszott, majd újabb, ruhasuhogásra emlékeztető hang. Erkki megpördült, mert úgy érezte, hogy valaki áll mögötte, de senkit sem látott, csak az alacsony boltívet, és mögötte a halványan derengő udvart. Izzadságtól nedves arcát végigtörölve óvatosan az ajtóhoz ment, és mert biztos volt

abban, hogy Rakoczy ott van valahol, a közelben, védekezően nekivetette a hátát a falnak. Amikor odaért, a neszezés hirtelen megszűnt, a csönd áthatolhatatlannak tetsző falat vont köré.

– Miért nem válaszol? – kérdezte. – Látott valakit?

Halk nevetés. – Menjen el! – A választ ismét néma csend követte.

– Mitől fél? Ki maga?

– Hogy én ki vagyok, az magának teljesen mindegy, félelemről pedig szó sincs, legfeljebb a magáéről – a hang szelíd volt, mint addig is. Miután válaszolt, a férfi tett valamilyen megjegyzést perzsául, amit ismét csak nevetéshez hasonló hangok kísértek.

– Miért szólított meg angolul?

– Azért, mert iráni, vagy a Könyv nyelvének értője sem nappal, sem éjjel nem jönne ide. Csak bolondok vállalkoznak rá.

A szeme sarkából látva, hogy árnyék suhan át közte és a gyertya között, Erkki védekezően maga elé kapta a törét. – Rakoczy?!

– Így hívják azt az embert, akit keres?

– Igen... így. Itt van?

– Nincs.

– Nem hiszek magának, bárki legyen!

Csönd, és rögtön utána mély sóhaj – Ahogy Isten akarja! – hangzott valamivel később a felelet. Végül halk utasítás következett perzsául, amit Erkki megint nem értett.

Amikor a férfi befejezte, gyufák gyulladtak körülötte, gyertyák, olajmécsesek kaptak lángra. Erkki körbefordult, és a megdöbbenéstől a lélegzete is elállt. Koszlott rongycsomókat látott a magas, leginkább barlangra hasonlító boltív alatt Sok százat – férfiakat és nőket vegyesen. Elevenen rothadó, bűzt árasztó emberi maradványokat, foszlott húsú arcokat, üregükbe süppedő szemeket, csonkban végződő végtagokat. Pánikszerűen hátrálni kezdett az ajtó felé, átlépve a szakadt rongyaiba burkolva a földön heverő öregasszonyon.

– Mind leprások vagyunk – mondta a férfi. Egy oszlopnál állt, rongyokba tekerve, arca már nem is volt, csupán a szájából maradt még valami. Nehézkesen fölemelte hegyes csonkban végződő kezét, és körbemutatott. – Tisztátalanok, kivétel nélkül. Ez a leprások háza. Látja közöttünk azt az embert, akit keres?

– Nem... nem! Én... Nagyon sajnálom. – Erkki képtelen volt legyőzni hangja remegését.

– Sajnálja? – kérdezte jól érezhető gúnnyal a hangjában az élőhalott. – Hát igen. Mi is nagyon sajnáljuk. Insa Allah. Insa Allah.

Erkki szeretett volna megfordulni és elrohanni, de a lába nem engedelmeskedett az akaratának. Ijesztő ugatáshoz hasonlító köhögést hallott a közelből. – Ki... kicsoda maga? – kérdezte.

– Valamikor angoltanár voltam. Most tisztátalan vagyok, élőhalott. Ahogy Isten akarja! Menjen innen! Köszönje meg Istennek, hogy könnyörületes magához!

Erkki látta, hogy a férfi karja szánalmas maradékával jelez a társainak, azok pedig sorra eloltogatják a gyertyákat, mécseseket, és közben mindegyik őt figyelni halványan csillogó szemével.

Kiérve a szabad levegőre, komoly erőfeszítésébe került, hogy ne kezdjen el fejvesztve rohanni. Mocskosnak, fertőzöttnek érezte magát, szeretne volna ledobálni a ruháit, fürdővízbe merülni, és addig sikálni, dörzsölni a bőrét, amíg teljesen le nem hámlik róla, és vele együtt a rontás is.

– Állj! – szólt magára határozottan. – Ne légy ostoba, semmi okod arra, hogy pánikba ess!

SZERDA

1979. FEBRUÁR 14.

27. fejezet

EVIN BÖRTÖN, 6.29. A börtön kívülről ugyanolyan volt, mint minden – akár jó, akár rossz állapotban lévő – modern fogház: szürke, egyhangú, magas fallal elkerített és komor.

A hajnal különös fénnel köszöntött be, az ég alja ritkán látható vérvörös színben tündökölt. Hetek óta először egyetlen felhő, homályos folt sem látszott fölötte, és bár hideg volt, érezni lehetett, hogy ritka szép, napfényes idő fog ráköszönteni a városra. Szmog nem volt, a tiszta levegőt szinte harapni lehetett. Az enyhe szél messze sodorta a teheráni háztartások százezreiből, és az előző éjszakai harcok során felgyújtott gépkocsiktól és barikádoktól származó, néhány órával korábban még sűrűn gomolygó füstöt. A rend és a hatalom őreivé előlépett iszlám gárdisták csaptak össze a sah törvényen kívül helyezett híveivel, a baloldaliakkal, az új rendhez csatlakozni nem akaró, de már csak elszigetelt csoportokban védekező rendőrökkel és katonákkal.

A forgalom gyér volt, néhány gépkocsi és gyalogos haladt el csupán a börtön előtt, amelynek hatalmas kapuja félrebillenve, több helyen is behorpadva lógott a megmaradt, egyetlen csuklópánton. Iszlám gárdistákkal és a platón ülő foglyokkal megrakott teherautó állt meg előtte. Az örök, miután megvizsgálták, megnyitották, majd rögtön össze is zárták mögötte a rögtönzött barikádot. Valahonnan bentről fegyverropogás hallatszott, de a kapunál őrködő zöldszalagosok ügyet sem vetettek rá – nyújtózkodtak néha, és közben hatalmasakat ásítottak.

Mikor a nap a látóhatár fölé emelkedett, a müezzinek is megszólaltak – imára hívó szavukat rendszerint magnóról, hangszórókon közvetítették –, az igazhitűek pedig, meghallva, rögtön félbehagyták, bármit csináltak, és Mekka felé fordulva letérdeltek, hogy elmondják a kötelező imát.

Dzsared Bakraván az úttesten állította meg a kocsit, hogy sofőrjével és a többiekkel együtt elmondhassa a megszokott fohászt.

Az éjszaka nagyobbik részét azzal töltötte, hogy megpróbálta elérni befolyásos barátait és szövetségeseit. Paknuri igazságtalan letartóztatásának, és az érthetetlen beidézésének a híre villámgyorsan elterjedt a bazárban. Mindenki mélységesen felháborodott, de senki sem akadt, aki bátran előlépett volna, hogy ezrek élére állva tiltakozó felvonulást vagy sztrájkot szervezzen, bezárassa a bazárt. Jó tanácsot rengeteget kapott: tiltakozzon személyesen Khomeininél; Bazargán miniszterelnöknél; ne jelenjen meg a törvényszék előtt; jelenjen meg, de ne válaszoljon semmilyen kérdésre; jelenjen meg, és válaszoljon néhány kérdésre; válaszoljon minden kérdésre. – Ahogy Isten akarja – mondták, de senki nem ajánlotta fel neki, hogy elkíséri, még nagyszerű barátja, Teherán egyik legismertebb ügyvédje sem, aki megesküdt, hogy sokkal hasznosabb, ha – ügyét előmozdítandó inkább a Legfelsőbb Bíróság tagjait járja végig, tőlük kér segítséget. Senki sem kísérte el, csak a felesége, a fia és három lánya, akik most ott térdeltek mellette, a maguk külön imaszőnyegén.

A fohászt befejezve Dzsared reszkető térdrel felállt, és miközben sofőrje összeszedte az imaszőnyeget, egész testében megborzongott. Ébredés után gondosan öltözködött, nehéz, meleg kabátot és öltönyt, prémkucsmát viselt, de ékszert egy darabot sem. – Innen... már gyalog megyek – mondta.

– Ne, Dzsared! – kérte a könnyeivel küszködve, és a lövések zajára oda sem figyelve a felesége. – Jobb, ha úgy érkezel meg, ahogyan tekintélyes emberhez, vezetőhöz illik. Nem te vagy a legfontosabb személyiség a teheráni bazárban? Nem illik a tisztségedhez, hogy gyalog járd.

– Igen. Igazad van – fogadta el az asszony érveit Dzsared, és visszaszállt a nagy, gondosan karbantartott, kék Mercedesbe. Drága pénzen csináltatott frizuráját és vagyont érő hosszú bundáját csador alá rejtő kövér felesége szorosán mellé ült, kétségbeesetten a karjába kapaszkodott. A fia, Meshang könnyezett, akár az anyja, a lányai pedig, köztük Sarazad, szintén csadort viseltek. – Igazad van. Isten büntesse meg ezeket a forradalmárokat!

– Ne aggódj, apám! – mondta Sarazad. – Isten megvéd téged... Ezek a forradalmárok csak az imám utasításait követik, az imám pedig Isten parancsainak engedelmeskedik. – Olyan mély hittel

mondta ezt, és közben annyira lesújtottnak látszott, hogy Bakraván figyelmeztetni is elfelejtette, hogy ne nevezze imámnak Khomeinit.

– Igen – válaszolta, hogy legalább kevés lelket öntsön belé. – Ez az egész csak tévedés.

– Ali Kia megesküdt a Koránra, hogy Bazargán miniszterelnök véget vet ennek az őrültségnek – mondta a felesége. – Megesküdt rá még tegnap este, hogy haladéktalanul beszél vele. A parancs már nyilván megérkezett... oda. – Irtózott még attól is, hogy a félelmetes hírű börtönt a nevére nevezze.

Előző este Dzsared megmondta Ali Kiának, hogy amíg Paknuri ki nem szabadul, addig szó sem lehet semmilyen kölcsönről, ha pedig neki bármilyen baja esik, az egész bazár fellázad, senki nem lesz hajlandó pénzt adni a kormánynak, Khomeininek, a mecseteknek, és személy szerint Ali Kiának. – Ali biztosan nem hagy cserben mondta komoran. – Nem meri megtenni. Ahhoz túl sokat tudok róla, meg a hozzá hasonlókról.

Amikor a zöldszalagosok körülvették a főkapu előtt megálló luxusautót, Bakraván összeszedte magát, és bátorítóan odaszólt a többieknek: – Nem maradok sokáig.

– Isten óvjon! Itt maradunk... Várunk rád. – Felesége, majd sorban a többiek is megcsókolták, könnyek patakzottak, aztán már csak azt vette észre, hogy ott áll az őrség parancsnoka előtt. – Szalaam – köszönt neki. – Engem... tanúként idéztek be Aliallah Uvari törvényszéke elé.

Az ügyeletes iszlám gárdisták főnöke elvette tőle a papírt, alaposan megnézte, majd továbbadta valakinek, aki olvasni is tudott. – A bazárból való – mondta a fiatalember, miután kibetűzte az iratot. – Dzsared Bakraván.

A parancsnok vállat vont. – Mutasd neki az utat! – mondta. Bakraván követte a fiatalembert, és amikor a sérült kaput helyettesítő újabb torlasz is összezárult mögötte, magabiztossága rögtön alábbhagyott. A külső fal és az egymáshoz kapcsolódó épületek közötti szűk térség komor volt, ijesztő. Bár elvben szabadon járhatott ott a levegő, Dzsared orrát áporodott, nehéz szag csapta meg. Keletre emberek százait látta összezsúfoltnak, a földön ülve vagy fekve, amint karjukat szorosan összefonva kétségbeesetten próbálták védeni magukat a hidegtől – katonatisztek voltak. Nyugati irányban

az udvar üres volt, előttük pedig magas, vasrácsos ajtó látszott, ami közeledtükre ki is nyílt. Dzsared tágas helyiségbe jutott, ahol már több tucat ember tartózkodott – rettentően ijedt emberek, sorokba rendezett padokon, de a padlón is ülve, vagy éppen tétován ácsorogva. Több katonatiszt volt közöttük, még egy ezredes is. Ismert arcokat fedezett föl – fontos üzletembereket, az udvarhoz bejáratos személyeket, vezető hivatalnokokat, parlamenti képviselőket –, de senkit a szűkebb ismeretségi köréből. Néhányan a körülötte állók közül köszönésképpen biccentettek, mások – nyilván felismerték – halkan, izgatottan összesúgtak.

– Igyekezzen! – szólt rá ingerülten az őr. Himlőhelyes arcú, sovány fiatalember volt. Odavezette Bakravánt a terem egyik végében íróasztal mögött ülő, a beidézettek tömegével láthatóan nehezen birkózó tisztviselőhöz.

Az átvette tőle az idézést, és a kimerültségtől ingerülten rámordult: – Üljön le! Ha szükség lesz magára, majd szólítják.

– Szalaam, kegyelmes úr! – köszönt neki Dzsared, megdöbbenve a fogadtatás durvaságán. – Mikor számítsak rá? Azt mondták, hogy az első ima...

– Ahogy Isten akarja. Majd hívják, ha kell – válaszolta a férfi, és kézmozdulattal megpróbálta elbocsátani.

– De én Dzsared Bakraván vagyok, a bazár...

– Tudok olvasni, aga! – vágott a szavába az addiginál is durvább hangon a férfi. – Ha szükség lesz magára, majd szólítják! Irán most már iszlám állam, mindenkire ugyanazok a törvények vonatkoznak. Nincs külön bánásmód a gazdagok részére.

Bakraván még szeretett volna mondani valamit, de nem volt rá módja, mert elsodorták az utána érkező, az asztalnál jelentkező beidézettek. Indulattól remegve vágott át a körülötte állókon, és indult a falhoz, hogy legalább a hátát neki tudja támasztani valaminek, ha már ülőhelyre nem számíthat. Nem messze tőle valaki éppen a dolgát végezte a megtelt latrinán, amelyből patakokban folyt szét a vizelet. Tekintetek tapadtak rá, néhányan köszönésfélét mormoltak felé. A levegő nehéz, dögletesen bűzös volt. Látva, hogy szinte már támolyog, az egyik padon ülők összébb húzódtak, és helyet szorítottak neki.

– Isten áldja meg magukat, kegyelmes uraim!

– Magát is, aga! – válaszolta az egyik. – Tudja, mivel vádolják?
– Nem, nem! Engem tanúként idéztek be! – válaszolta döbbenten Dzsared.

– Uvari mollah előtt kell tanúskodnia a kegyelmes úrnak?

– Igen. Előtte. Ki ez az Uvari? Még soha nem hallottam róla.

– Bíró, a forradalmi törvényszék bírója – válaszolta halkán a férfi. Alacsony volt, nem sokkal több ötvenévesnél, de az arca ráncosabb, mint Bakraváné, és a szája sarka szinte egyfolytában rángatózott az idegességtől. – Pontosan senki nem tudja, mi folyik itt, miért idézték be, és kicsoda Uvari azon kívül, hogy az ajatollah nevezte ki bíróvá, és a nevében ítélezik.

Bakraván látta a férfi tekintetében a leplezetlen rémületet, és ettől még idegesebb lett. – Kegyelmes úr is tanúként van itt? – kérdezte.

– Igen, de hogy miért idéztek be, amikor csak egy közönséges postahivatal vezetője vagyok, arról fogalmam sincs.

– A posta nagyon fontos intézmény... Nyilván tanácsot akarnak kérni valamiben. Gondolja, hogy sokáig várakoztatnak itt bennünket?

– Insa Allah. Engem a tegnapi negyedik ima utánra rendeltek be, és azóta várok. Itt töltöttem az egész éjszakát. Mindenkinek várnia kell, amíg szólítják. Vécé pedig csak egy van. – A férfi a padlóba süllyesztett lyukra mutatott. – Ez volt életem legszörnyűbb éjszakája. Borzalmas! Gyakran lehetett hallani lövéseket. Azt mondják, három tábornokot és vagy tucatnyi SAVAK-ügynököt végeztek ki.

– Ötvenet vagy hatvanat – mondta a Bakraván másik oldalán elhelyezkedő, addig szótlanul maga elé bámuló férfi. – Inkább hatvanat. Az egész börtön dugig van, mint a falusi matrac poloskákkal. A cellákba már egyetlen lelket sem lehet betuszkolni. Két napja a zöldszalagosok betörték a kaput, lerohanták az öröket, és sötétzárkákba dugták őket. A foglyokat mind kiengedték, aztán elkezdték megtölteni a cellákat. Mind teli van már, zsúfoltabbak, mint a sah idejében, verje meg őt az Isten! Az iszlám gárdisták óránként újabb foglyokat hoznak, fedajinokat, mudzsahedeket, a Tudeh tagjait, vegyesen velünk, ártatlan hívőkkel... – a férfi hangja pillanatra elcsuklott – jó emberekkel, akik semmit nem követtünk el. Amikor a tömeg lerohanta a börtönt, elektromos botokat,

korbácsokat és... kínpadokat találtak, és... – annyira magánkívül volt már, hogy az izgalomtól habos nyál csordult ki a száján – és volt, aki látta, hogy az új örök... használják őket, és... és ha egyszer bekerült ide, kegyelmes úr, akkor itt is tartják, nem engedik el. – Könnyek patakzottak az arcán. – Az ennivaló borzalmas, a börtön borzalmas és... nekem gyomorfekélyem van, de ez az átkozott tisztviselő... nem akarja megérteni, hogy különleges diétára lenne szükségem...

A terem másik végében mozgolódás támadt, majd nyílt az ajtó, és fél tucat zöldszalagos lépett a terembe. Fegyvereikkel egyből lökdösni kezdték a körülöttük állókat, hogy helyet csináljanak a mögöttük érkező társaiknak, akik egyenruhás tisztet fogtak közre. A férfi büszkén, egyenes derékkal lépdelt, bár a keze hátra volt kötve, ruhája lépetten lógott rajta, a rangjelzését leszaggatták. Bakraván ránézett, és a lélegzete is elállt. Peshadi ezredes volt az, a koviszi légi támaszpont parancsnoka, az egyik rokona.

Mások is megismerték az ezredest, mivel néhány éve nagy volt a hírverés az Omán déli részén, Dhofarban végrehajtott, diadalmas iráni katonai akció körül. A rádió, a televízió, a lapok részletesen beszámoltak arról, hogyan sikerült szétzúzni a dél-jemeni marxisták Omán ellen intézett, csaknem végzetes kimenetelű támadását, és a tudósításokban központi helyet kapott a döntő csatában az iráni páncélosokat vezető Peshadi személyes bátorsága. – Csak nem Dhofar hőse? – kérdezték azonnal többen is, akik nem mertek hinni a szemüknek.

– De igen...

– Isten legyen hozzánk irgalmas! Ha már őt is...

Az egyik gárdista, hogy gyorsabb haladásra serkentse, türelmetlenül a terem közepe felé taszította Peshadit, aki erre feléje fordult, és megalázó helyzetével mit sem törődve dühödten rátámadt. – Te kutya! – ordította. – Ne lökdöss! Megyek, ahogy tudok! Égjen el a pokol tüzén még az apád is! – Az őr visszaordított neki, aztán megfordította a fegyverét, és a tusával belevágott az ezredes gyomrába. Peshadi elveszítette az egyensúlyát, a kőre zuhant, de ott sem hunyászkodott meg, tovább átkozta fogvatartóit. Harsogott még akkor is, amikor két oldalról ketten-ketten megragadták, talpra rángatták, és a karját hátrafeszítve a külső fal és az épületek közötti nyugati udvarba lökdösték. Átkozta őket, átkozta Khomeinit és a

hamis mollahokat, majd azt kiáltotta: – Éljen a sah! Nincs más Isten, csak Ali... – A hangját fegyverropogás vágta ketté.

Néhány pillanatig halálos csend volt a váróteremben, aztán valaki szipogni kezdett. Egy idős ember görcsösen hányt, mások izgatottan összesúgtak, vagy halkán imádkoztak, Bakraván pedig biztos volt, hogy amit átélni vélt, az csupán szörnyű rémálom, és előbb-utóbb el kell múlnia. A bűzös, áporodott levegő hideg volt ugyan, mégis kibírhatatlan meleget érzett, mintha kemencébe dugták volna. Megsülök, mondta magában tehetetlenül, és a gallérja alá nyúlva föltépte a nyakán az inget, hogy némi levegőhöz jusson. Aztán valaki erősen megrázta, amitől felnyitotta a szemét. Néhány pillanatig csak homályos foltokat látott, fogalma sem volt, hol van. Amikor a tudata valamelyest tisztult, rájött, hogy a padlón fekszik, és a kis ember hajol fölé aggódó arccal.

– Jobban van?

– Igen... Azt hiszem – válaszolta gyöngén Bakraván.

– Elájult, kegyelmes uram! Biztos, hogy már jobban érzi magát?

Kezek nyúltak felé, visszaemelték a padra, ő pedig tompán, kótyagosan megköszönte a segítséget. Nehéznek érezte a testét, a feje zúgott, szemhéja mindenáron le akart csukódni.

– Hallgassanak ide! – suttogta mellette a gyomorfekélyes. – Ez éppolyan, mint a francia forradalom. Tombol a terror, működik a guillotine... Csak azt nem értem, hogyan történhetnek ilyen szörnyűségek, amikor Khomeini ajatollah irányítja az országot.

– Nem tud róluk – válaszolta rémulten a kis ember. – Ha tudna, nem engedné, hiszen Isten kiválasztotta, szent életű, a legtudósabb az ajatollahok közül...

Dzsaredet leterítette a fáradtság, nekitámaszkodott a falnak, és álomba szenderült.

Arra ébredt, hogy durva kéz rázza meg. – Hívatják, Bakraván! Jöjjön!

– Igen... igen... – motyogta. Nehézkesen feltápászkodott, és Juszufot pillantotta meg, az iszlám gárdisták vezetőjét, aki előző este nála járt a bazárban. Botladozva indult utána, át az összezsúfolódott embereken, majd végig egy folyosón, lépcsőn fel, tovább a cellákkal szegélyezett újabb folyosón, fegyveres őrk között, akik különös,

nyugtalanító pillantást vetettek rá, miközben artikulálatlan üvöltés hallatszott valahonnan a közelből. – Hová... hová visz? – kérdezte.

– Tartogassa az erejét! Szüksége lesz rá – hangzott a csöppet sem megnyugtató válasz.

Juszuf megállt egy ajtónál, kinyitotta, és intett neki, hogy lépjen beljebb. A szoba fojtogatóan kicsi volt, tele emberekkel. Közepén asztal állt, mögötte egy mollah ült, két oldalán négy-négy fiatalemberrel. Papírok heverték előttük, nagy méretű Korán, magasan fent a falon az ablak keskeny rés volt, ahonnan a tiszta kék égnek csupán kis szegletét lehetett látni. Körben zöldszalagosok támasztották a falat.

– Dzsared Bakraván pénzkölcsönző a bazárból – jelentette az asztal mögött ülőknek Juszuf.

A mollah felnézett a kezében tartott, mindaddig elmélyülten tanulmányozott iratból. – Á, Bakraván! Szalaam.

– Szalaam, kegyelmes úr! – köszönt reszkető hangon Dzsared is. A mollah negyvenéves lehetett, fekete szeme és fekete szakálla volt, fehér turbánja, és kopott, fekete köntöse. A mellette ülő férfiak a harmincas éveikben jártak, rosszul borotváltak, vagy szakállasok voltak, szegényes ruhát viseltek, és többüknek a székéhez fegyver volt támasztva. – Miben... miben segíthetek? – kérdezte, megpróbálva nyugodtan beszélni.

– Aliallah Uvari vagyok, a forradalmi bizottság által kinevezett bíró, és ezek az emberek szintén bírák. Ez a törvényszék Isten szava és a Szent Könyv utasításai alapján végzi a munkáját. – A mollah éles hangon beszélt, akcentusából ítélve Kazvin környékéről származott. – Ismeri Paknurit, akit mindenki csak Fösvény Paknuri néven emleget?

– Igen, de hadd jegyezzem meg kegyelmes uram, hogy alkotmányunk és a bazar ősi törvényei...

– Csak arra válaszoljon, amit kérdezünk! – vágott közbe az egyik fiatalabb férfi. – Nincs annyi időnk, hogy fölösleges szónoklatok meghallgatására fecséreljük! Ismeri vagy sem?

– Igen, természetesen...

– Uvari kegyelmes úr! – Ezúttal az ajtónál álló Juszuf volt a közbeszóló. – Ki legyen a következő?

– Paknuri, aztán... – a mollah belenézett egy neveket tartalmazó listába. – Dzsafurdi rendőr őrmester.

– Azt a kutyát egy másik forradalmi törvényszékünk az éjszaka elítélte, és már ki is végezték – mondta valaki az asztalnál ülők közül.

– Insa Allah. – A mollah tollat ragadott, és kihúzta a nevet a listából. Sok áthúzott név szerepelt már a papíron. – Vezessék akkor elő Haszán Turlakot... az 573-as cellából!

Bakraván kis híján felordított az elszörnyédestől Turlak ismert újságíró, író volt, a származását tekintve félig iráni, félig afgán, rendíthetetlenül bátor és egyenes ember, kérlelhetetlen bírálója a sah rendszerének, és emiatt több évet börtönben is töltött.

A mollah mellett ülő fiatalember megvakarta az arcán lévő, nyilván erősen viszkető pattanásokat. – Ki ez a Turlak, kegyelmes úr?

A mollahnak bele kellett pillantania a listába, hogy válaszolni tudjon: – Újságíró.

– Fölösleges időpocsékolás foglalkozni vele... természetesen bűnös – mondta egy másik a harmincasok közül. – Nem azt írta, hogy a Próféta szavain változtatni kell, mert azok ma már, az eredeti formájukban, nem érvényesek? Bűnös. Magától értetődik, hogy bűnös.

– Ahogy Isten akarja. – A mollah lerakta a papírt, és Bakravánra nézett. – Paknuri. Foglalkozott uzsorával?

Dzsared erőt gyűjtött, hogy gondolatban el tudjon szakadni Turlaktól. – Nem, soha, és...

– Adott kölcsön kamatra?

Bakraván érezte, hogy a gyomra kemény csomóvá áll össze a kérdéstől. Láta a jéghideg pillantású, fekete szemeket, és nagyon erősen kellett összpontosítania, hogy az agya működőképes maradjon. – Igen, de a modern világban...

– Nincs-e világosan megírva a Szent Koránban, hogy a kamat ellenében történő kölcsönzés uzsora, és megsértése Isten törvényeinek?

– De igen. Az uzsora sérti Isten törvényeit, de a modern világban...

– A Szent Korán csalhatatlan. A törvény világos, és örök időkre szól. Az uzsora az uzsora, a törvény az törvény! – A mollah tekintete

még áthatóbbá vált. – Tartod magadat a törvényhez?

– Igen. Igen, kegyelmes úr, természetesen tartom!

– Teljesíted, amit az iszlám öt pillére előír? – Az öt pillér a minden igazhívó által feltétlenül teljesítendő követelményeket jelentette: az Istenben és prófétájában való hitet, a napi ötszöri imádkozást, a ramadán havi, napkeltétől napnyugtáig tartó böjtöt, a *zakatnak*, a szegények adójának a megfizetését, és a *hádzsot*, az életében egyszer mindenki által végrehajtandó mekkai zarándoklatot.

– Igen, teljesítem... kivéve az utolsót. Még nem volt módom elutazni Mekkába... Eddig nem...

– Miért? – kérdezte a pattanásos arcú. – Több pénzed van, mint amennyi légy a trágyakupacon. Aki ilyen gazdag, az bármikor felülhet a repülőgépre! Akkor pedig miért nem?

– Az... az egészségem miatt. – Bakraván lesütött szemmel mondta ezt, és csöndben imádkozott, hogy a hazugság meggyőzően hasson. – Gyöngé a szívem.

– Mikor voltál utoljára mecsetben? – tette föl a következő kérdést a mollah.

– Pénteken, múlt pénteken, a bazár melletti mecsetben. – Ez igaz volt, valóban járt ott, bár nem imádkozni, hanem üzleti megbeszélésen.

– Ez a Paknuri, ez is azt teszi, amit az iszlám öt pillére előír? – érdeklődött szigorúan az egyik fiatalember.

– Igen... azt hiszem.

– Köztudott, hogy nem, és az is, hogy a sahot támogatta. He?

– Hazafi volt, hazafi, aki pénzzel segítette a forradalmat, támogatta Khomeini ajatollahot, Isten áldása legyen rajta, éveken keresztül pénzt adott a mollahoknak, és...

– De amerikaiul beszélt, az amerikaiaknak és a sahnak dolgozott, segítette őket abban, hogy elrabolják földünk gazdagságát. Nem így volt?

– Hazafi, aki Irán érdekében dolgozott együtt a külföldiekkel.

– Amikor a sátáni sah jogtalanul pártot alapított, Paknuri csatlakozott hozzá, és a Medzsliszben képviselőként szolgálta Pahlavit. Igaz? – Ezt ismét a mollah kérdezte.

– Képviselő volt, igen – válaszolta Bakraván –, de a forradalom érdekeit...

– Képviselőként megszavazta a sah úgynevezett fehér forradalmát, ami elvette a földeket a mecsetektől, a férfiakkal egyenlővé nyilvánította a nőket, polgári bíróságokat hozott létre, és állami oktatást vezetett be, féketéve ezzel a Szent Korán tanításait.

Hát persze, hogy megszavazta, üvöltötte volna a legszívesebben Bakraván, közben érezte, hogyan patakszik arcán és hátán a veríték. Persze, hogy mind megszavaztuk! Nem dicsérte talán a változásokat az emberek többsége, sőt nagyon sok ajatollah és mollah is? Nem a sah tartotta kézben a kormányt, a rendőrséget, a csendőrséget, a SAVAK-ot, a fegyveres erőket, nem az övé volt a föld legnagyobb része? Ő volt a legfőbb, megkérdőjelezhetetlen hatalom! Legyen átkozott, gondolta magából kikelve, legyen átkozott a 63-ban meghirdetett fehér forradalmával együtt, ami rothadási idézett elő, megvadította a mollahokat, és még most is sújt bennünket. A „korszerűsítő reformjai” a hibásak, hogy a korábban ismeretlen ajatollah, Khomeini olyan híressé és hatalmassá tudott válni. Nem figyelmeztettük mi, a bazar kereskedői legalább ezerszer a sahot? Mintha bármelyik reformja is ért volna valamit! Mintha bármelyik...

– Igen vagy nem?

Dühösen összeszidta magát, mert nem figyelt, hagyta, hogy elragadják a gondolatai. Koncentrálj!, parancsolt rémülten magára. Ez a leprás kutya dühödt kölyke megpróbál csapdába csalni. Mit kérdezett? Légy óvatos! Vigyázz, ha életben akarsz maradni! Á, igen! A fehér forradalom! – Emir Paknuri...

– Isten nevében kérdezem, igen vagy nem? – ismételte meg ingerülten a kérdését a mollah.

– Ő... igen... a fehér forradalomra szavazott, mint képviselő. Arra.

Uvari felsóhajtott, a fiatalemberek mocorogni kezdtek, egyikük pedig, miután hatalmasat ásított, oda sem figyelve vakargatni kezdte az ágyékát.

– Maga képviselő?

– Nem. Lemondtam a képviselőségről, amikor Khomeini ajatollah utasítást adott rá.

– Khomeini imámra gondol? Az imám parancsára?

– Igen, igen! – Bakraván elvörösödött. – Visszaadtam a képviselői megbízást, mihelyt az imám azt parancsolta. Én rögtön lemondtam, azonnal – felelte, és nem tette hozzá, hogy Paknuri javaslatára mindannyian lemondtunk, amikor már biztonságosan megtehették, mert eldőlt, hogy a sah külföldre távozik, és átadja a hatalmat a mérsékelt, racionálisan gondolkodó Bahtjár miniszterelnöknek. De nem Khomeininek, hogy visszaéljen vele, akarta üvölni. Ez nem szerepelt soha a tervben! Isten verje meg az amerikaiakat, akik eladtak bennünket, a táborno kokat, akik elárultak, a sahot, aki az egészért felelős! – Mindenki tudja, mindenki, hogyan támogattam az imámot, éljen örökké.

– Igen. Isten áldása legyen rajta! – visszhangozta a mollah, és a többiek is. – És te, Dzsared Bakraván? Foglalkoztál-e te is uzsorával?

– Soha – válaszolta rögtön Bakraván. Szentül hitte, amit mondott, bár közben a félelme nem akart elmúlni. – Egész életemben pénzkölcsönzéssel foglalkoztam, de a kamatok, amiket felszámítottam, mindig mértékletesek voltak, nem olyan nagyok, mint az uzsorásoknál, bizonygatta magának. Tanácsot is adtam különböző embereknek, köztük sok miniszternek, kölcsönöket szerveztem, egyénieket és államiakat is. Iráni tőke kihelyezésében működtem közre, egyéniében és államiéban egyaránt, pénzt kerestem, nagyon sok pénzt, ami üzlet, nem ellentétes a törvénnyel. – Elleneztem... szembeszálltam a fehér forradalommal és a sahhal, amikor csak tudtam... mindenki tisztában volt vele, hogy én ellen...

– A sah bűnöket követett el Isten, az iszlám, a Szent Korán, az imám, Isten oltalmazza, és a síita hit ellen. Mindazok, akik segítettek, ugyanolyan bűnösök, mint ő. – Miközben beszélt, a mollah tekintete nyugtalanítóan csillogott. – Milyen bűnöket követtél el Isten, és Isten szava ellen?

– Semmilyen! – kiáltotta ereje végén járva Dzsared. – Isten nevére esküszöm, hogy semmilyen!

Nyílt az ajtó, Juszuf bevezette a szobába Paknurit, Bakraván pedig a barátját meglátva ismét kis híján elájult. Az aranyműves keze hátra volt kötve, a nadrágját ürülék és vizelet áztatta, a zakója elején hanyadékfolt éktelenkedett. A feje, mintha áramot kapcsoltak volna rá, folyamatosan rángatózott, a haja csapzott és mocskos volt, elméje megbomlott. Amikor Bakravánt észrevette, az arca torz vigyorba

rándult. – Á, Dzsared! Dzsared, öreg barátom és kollégám, kegyelmes úr! Jöttél, hogy csatlakozz hozzánk a pokolban? – Visításhoz hasonló nevetés szakadt ki belőle. – Nem olyan ám, mint képzeltem! Az ördögök még nincsenek itt, olaj sem fő, és láng sem lobog, de levegő sincs, csak bűz, és összepréselődsz másokkal, és nem tudsz sem leülni, sem lefeküdni, csak állni, aztán elkezdődik az ordítózás, a lövések, te pedig úgy érzed magadat, mint a kaviárral töltött tojás, de aztán, aztán... – Összefüggéstelen hadarását félbehagyta, megpillantva a mollahot. – Maga... maga Isten? – kérdezte, és páni rémület ült ki az arcára.

– Paknuri! – szólította meg szinte szelíden a mollah. – Isten ellen való bűnökkel vádolják. A tanú azt mondja, hogy...

– Igen! Igen! Vétkeztem Isten ellen, bűnös vagyok! – üvöltötte Paknuri. – Különben miért kerültem volna a pokolba?! – Zokogva térdre esett. – Nincs más Isten, de Isten nem isten. Isten nem isten, és Mohamed a nem isten prófétája, és... – Hirtelen, mint akit villámütés ért, elhallgatott. Amikor a fejét fölemelte, az arca torz volt, tekintetében eszelős láng lobogott. – Én vagyok Isten! Te a sátán vagy!

– Szentségtörő! – hasított a hirtelen támadt csöndbe az egyik fiatalember hangja. – Hatalmába kerítette a sátán! Önmaga fölött mondta ki az ítéletet. Insa Allah!

A többiek egyetértően bólintottak. – Ahogy Isten akarja – ismételte meg a mollah, és rögtön jelzett is a zöldszalagosoknak, mire azok felrángatták a padlóról Paknurit, és kivonszolták a szobából. Miután becsukódott mögöttük az ajtó, Uvari Bakravánra pillantott, aki tágra nyílt szemmel nézett a barátja után, ekémülve attól, milyen rövid idő – egyetlen éjszaka – kellett, hogy megőrüljön. – Nos, Bakraván, még mindig...

– Meghoztam Turlakot – szakította félbe az ajtón benyitó Juszuf.

– Jól van – válaszolta a mollah, és újból Bakravánra nézett, tekintetével közölve, hogy ugyanúgy elveszett, mint a barátja, az ítélet az ő esetében sem lesz más, mint Paknuriéban. A pénzkölcsönző erei kitágultak, a vére vadul száguldott, harsányan dobolt a fülében, és bár látta, hogy a mollah szája mozog, nem értette a szavait. Aztán Uvari nyilván a végére ért a mondanivalójának, mert becsukta a száját, és a többiekkel együtt várakozva nézett rá. – Kérem

– mondta nevetségesen gyöngé hangon. – Én... sajnálom, de nem hallottam... nem értettem, mit mondott.

– Elmehet. Egyelőre. Tegye, amit Isten rendel! – A mollah türelmetlenül az egyik zöldszalagosra, nyurga, taszító külsejű férfira nézett. – Vezesd ki, Ahmed! – mondta neki, majd odaszólt Juszufnak:

– Turlak után Mohammed Dezi rendőr százados jön, a 917-es...

Bakraván érezte, hogy valaki a hóna alá nyúl, megfordítja, és kivezeti a szobából. A folyosón majdnem összeesett, ám Ahmed még idejében – határozott, ugyanakkor csöppet sem durva mozdulattal elkapta, és nekitámasztotta a falnak.

– Nyugodjon meg, kegyelmes úr! Szedje össze magát!

– El... elmehetek?

– Én is meglepődtem rajta, aga – válaszolta a férfi. – Istenre és a prófétára mondom, legalább annyira meglepődtem, mint uraságod. Maga az első – tanú vagy vádlott, az mindegy – akit ma innen elengedtek.

– Kaphatnék... kis vizet?

– Majd odakint. Jobb, ha elmegy. – Ahmed lehalkította a hangját.

– Ugye jobb lesz úgy? Jöjjön, támaszkodjon a vállamra!

Bakraván erősen zihálva, nagyon hálásan belekapaszkodott, Ahmed pedig óvatosan visszavezette arra, amerről jött. Útközben több iszlám gárdista, fogoly és tanú mellett is elhaladtak, Bakraván azonban tudomást sem vett róluk. Már a beidézettekkel teli teremhez vezető folyosón jártak, amikor Ahmed hirtelen oldalra kanyarodott, és egy kis ajtón kivezette a nyugati udvarba. A kivégzőosztag addigra már felsorakozott, és előttük, cölöpökhöz kötözve ott volt három halálraítélt is. A negyedik oszlop azonban még üres volt, és amikor Bakraván meglátta, záróizmai felmondták a szolgálatot, ürülék és vizelet ömlött végig a lábán.

– Igyekezz már, Ahmed! – kiabált türelmetlenül az osztag parancsnoka.

– Ahogy Isten akarja – mondta magának boldogan Ahmed, és félig vezetve, félig cipelve odavitte Bakravánt az üres oszlophoz. A mellette kikötözött, önmaga poklába zárt Paknuri odáig volt az örömtől, amikor megpillantotta. – Szóval te sem menekültél! – kiáltott fel

lelkesen. – Nagyon helyes! Mindannyian hallottuk a hazugságaidat. Tudjuk, milyen szemérmetlenül akartad megtéveszteni Istent. Ismerünk, ismerjük a módszereidet, tudjuk, hogy istentelen vagy, és az imámnak, Isten óvja, adott ajándékokkal próbáltad megvásárolni magadnak a paradicsomba vezető utat. Hogyan szerezted azt a rengeteg pénzt, ha nem uzorával, lopással?

A sortűz nem volt pontos, ezért az osztag parancsnoka lustán előrelépett, és megadta a kegyelemlövést Bakravánnak. – Meg sem ismertem – mondta utálkozva a többieknek. – Ez is csak azt mutatja, milyen hazugok, csalók az újságírók.

– Ez nem Haszán Turlak – válaszolta Ahmed. – A következő csoportban lesz.

– Hát akkor ki? – kérdezte kissé csodálkozva a kivégzők parancsnoka.

– A bazárból való. A bazárban csupa istentelen uzorás van – magyarázta Ahmed. – Tudom, évekig dolgoztam Farazánnál, takarítottam a szemetet, mint korábban az apám, míg végül sikerült beállnom kőművesnek Juszufhoz. – De ez... – Elharapta a mondatot, és böfönt egyet – Ez volt a leggazdagabb uzorás. Nem sokra emlékszem vele kapcsolatban azon kívül, hogy milyen gazdag volt, az asszonyaira viszont annál inkább. Soha nem büntette meg őket, mert nem hordtak csadort, és szemérmetlenül viselkedtek. Emlékszem a lányára, aki gyakran megfordult a pénzkölcsönzők utcájában. Félig meztelen volt, a bőre akár a bársony, a haja hosszú, ébenfekete, a melle gömbölyű, a fara kemény és formás. Sarazadnak hívják, és olyan, amilyenek csak a hurik lehetnek a paradicsomban. Emlékszem rá, és arra is, hogyan átkoztam, mert bűnös gondolatokat ébresztett bennem. Megőrijtett, de nemcsak engem, hanem mindenkit, amikor keltette magát előttünk. – Az ágyékához nyúlt, mert érezte, ahogy az emlékek hatására merevedni kezd. – Isten átkozza el őt és az összes többi nőt is, aki nem engedelmeskedik a törvényeinek, és gonosz, a vallás törvényei ellen vétő gondolatokat ültet a férfiak fejébe! Isten, add, hogy felnyársalhassam, vagy tegyél mártírrá, hadd kerüljek a paradicsomba, és legalább ott élvezhessem a testét, fohászkodott némán. – Bűnös volt, minden ocsmány bűnben – mondta, és elfordult a többiektől.

– De... Halálra ítélték?! – kiáltott utána a ki végzőosztág parancsnoka.

– Isten ítélte el. Persze, hogy ő. Az oszlop üres volt, te meg azt mondtad, hogy siessek. Insa Allah! Isten hatalmas! Isten a leghatalmasabb! Megyek, hozom Turlakot, az istengyalázót. – Ahmed az épület felé indult, közben vállat vont, és már csak magának, megismételte: – Isten akarata volt.

28. fejezet

BANDAR-DEILAM KÖZELÉBEN, 11.58. Elérkezett a déli ima ideje, és az öreg, rozoga, túlsúfolt busz megállt az útpadkán. A muszlim utasok engedelmesen követték a – szintén utas – mollahot, leszálltak, a földre terítették imaszőnyegeiket, és Istennek ajánlották a lelküket. A helye elvesztésétől féltő indiai hindu család kivételével a nem mohamedán hitűek is leszálltak, köztük Tom Lochart. Örültek, hogy végre kinyújtóztathatják a végtagjaikat, és akinek kell, az a szükségét is elvégezheti. Keresztény örmények, keleti zsidók, egy nomád kaskaj házaspár, amely, bár szintén az iszlámot vallotta hitének, az ősi szokásnak köszönhetően mentesült a kötelező déli ima alól, és a nőknek sem kellett náluk csadort viselniük, továbbá két japán és néhány keresztény arab állta körül a buszt.

A nap melegen sütött, a közelben a Perzsa-öböl felől pára szállt az égre. Tom Lochart fáradtan dőlt a motorháznak, de rögtön el is húzódott, mert a fém – a busznak sokat kellett erőlködni – erősen fel volt hevülve. A feje zúgott, ízületei és izmai sajogtak a Dez Damnál – már csaknem kétszáz mérföldnyire volt tőle északi irányban – elkezdett erőltetett meneteléstől, és a hosszan tartó, kényelmetlen zötykölődéstől a buszon. Egészen Ahváztól, ahol sikerült átjutnia az iszlám gárdistákon, és feljutott a buszra, be volt szorítva egy sarokba. A két embernek is szűkös helyen hárman ültek, az egyik fiatal iszlám gárdista, aki M-14-est tartott az ölében és a gyerekét. Terhes felesége ezalatt harminc másik utas közé préselődve az ülésorok között állt a keskeny folyosón, ahol tizenöt ember is csak szűkösen fért volna el. Az összes ülést maximálisan, sőt azon is túl, kihasználták, különböző korú férfiak, nők, gyerekek zsúfolódtak össze rajtuk. A levegő elhasznált, már-már kibírhatatlan volt az utastérben, vad hangzavar uralkodott. A fejek fölött, és a lábak alatt zsákok, ketrecek, dobozok, szatyrok halmozódtak, zöldséggel és hőségtől, vízhiánytól már félig döglött baromfival teletömve. Két sovány, girhes kecske is fölkerült a buszra, aminek a teteje szintén roskadozott a csomagoktól.

Akkor is átkozottul szerencsés vagyok, hogy itt lehetek, gondolta Lochart, fél füllel figyelve csak a kórusban imádkozók monoton litániájára.

Előző nap, alkonyatkor, miután hallotta, hogy a 212-es felszállt, előbújt a tóba nyúló móló alól, és hálát adott Istennek, hogy élve megúsza. A víz nagyon hideg volt, reszketett is alaposan, de azért nem felejtette el megnézni, hogy a stégen hagyott revolver tárja tele van-e, és csak azután ment föl a partoldalba vájt lépcsőn a házhoz. Nyitva találta, élelem és ital is maradt benne bőven, sőt a távozók a saját generátorról működő hűtőszekrényt sem kapcsolták ki. Kellemes meleg volt odabent, úgyhogy levetette átázott ruháját, ráterítette száradni az egyik fűtőtestre, és közben vadul átkozta, a kénköves pokolba kívánta Valikot és Szeladit. – Mocskok! Nekem köszönhetik a tyúkszaros életüket!

A ház melegének, luxuskényelmének nehezen lehetett ellenállni, de nem is akart, mert annyira ki volt merülve, hogy az már szinte fájt. Nyugodtan itt maradhatok, alhatok egyet, és majd hajnalban elindulok, mondta magának. Van iránytűm, többé-kevésbé az utat is ismerem. Meg kell kerülnöm a támaszpontot, amit Ali Abbászi említett, aztán tovább keletnek, a Kermánsáh-Ahváz-Abadán országút felé. Ott biztosan jár busz, vagy fölvesz valami egyéb jármű. Elindulhatnék, persze, most is, a hold elég fényesen világít, és akkor nem kerülök csapdába, ha netán a támaszpontról kiküldenek egy járőrt. Ali és Szeladi is nagyon ideges volt, aggasztotta őket a lehetőség, hogy esetleg észrevettek bennünket. Nyugalom! Akár most indulsz, akár hajnalban, előbb azt dönts el, hogy mit mondasz, ha megállít valaki, és elkezd faggatni, hogy honnan jössz, mit keresel erre!

Hogy jobban működjön az agya, töltött magának egy brandyt, szóda vizet, és harapnivaló után nézett. Nem sokáig kellett keresgélnie – Valik és a többiek két félkilós, a legfinomabb Beluga kaviárral teli dobozt is felnyitottak, de csak egy részét ették meg, a maradékot otthagyták a nappali asztalán. Lochart leült, és jól belakmározott belőle.

Az erőltetett ütemű gyaloglás a hegyeken át rossz volt, fárasztó, de nem annyira, mint indulás előtt gondolta. Napkeltekor érte el az országutat, és rögtön föl is vette a kocsijára egy csapat koreai építőmunkás. Kermánsáhból érkeztek, ahol államközi szerződés alapján acélkohót építettek, és tartották magukat az általánosan elterjedt szokáshoz, hogy külföldi a külföldinek, ha az stoppolni akar, mindig segít. – Sok harc Kermánsáhban – mesélték gyöngé

angolsággal. – Mindenkinél fegyver. Irániak ölik egymást. Mind örült, barbár, rosszabb, mint japánok. – Ahvázban a buszpályaudvaron tették ki, ahol csodával határos módon sikerült felszállnia a leghamarabb induló, Bandar-Deilamon át közlekedő autóbuszra.

Rendben van, de most hogyan tovább, kérdezte magától. Eszébe jutott, hogy miután a kiürült kaviárosdobozokat bedobta a szemétkébe, rögtön ki is szedte, és a ház mellett elásta őket, majd gondosan letörölte nemcsak a poharat és az üvegeket, amelyeket megfogott, hanem a kilincseket is. Meg kellene vizsgáltatnod magadat, nem bolondultál-e meg, mondta magának. Ki fog ott, ha egyáltalán arra vetődik, ujjlenyomatok után kutatni? Igaz, de akkor úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha semmilyen nyomot sem hagyok magam után.

Őrült vagy! Ott a neved a Teheránban maradt felszállási engedélyen. Tudják, hogy te vetted fel Valikot és a családját. Együtt szöktél velük Iszfahánból, segítettél az állam ellenségeinek elmenekülni a felelősségre vonás elől. Hogy a SAVAK akart-e számon kérni rajtuk valamit, vagy Khomeini, az teljesen mellékes. És hogyan számol el az S-G vagy McIver az eltűnt iráni helikopterrel, ami Kuvaitban vagy Bagdadban, vagy a jóisten tudja, hol fog felbukkanni?

Micsoda átkozott helyzet!

Igen. És ott van Sarazad...

– Ne szomorkodjon, aga! – hatolt át kínzó gondolatain egy hang. – Mindannyian Isten kezében vagyunk.

Felnézett, és a mollahot látta maga előtt barátságosan mosolygó arccal. Fiatal férfi volt, szakállas, és ő is Ahvázban szállt fel a buszra a feleségével és három gyerekével együtt. A vállán szíjra fűzött fegyvert viselt. – Jól mondta a sofőr, hogy beszél perzsául, kanadai és keresztény?

– Igen, az vagyok, aga – válaszolta Lochart, és megpróbálta gyorsan összeszedni magát. Az imának már vége volt, az utasok a busz ajtajánál tolongtak.

– Akkor, ha méltónak találhatik rá, maga is a paradicsomba jut, ahogy a Próféta ígérte, bár nem ugyanabba a szegletébe, amelyikbe mi. – A mollah szelíden elmosolyodott. – Irán lesz az első igazi iszlám állam a világon a Próféta ideje óta. – Újabb halvány kis

mosoly következett. – Maga az első keresztény, akivel találkozom. Az iskolában tanult meg perzsául?

– Többnyire különtanároktól, kegyelmes uram! – Lochart felkapta a csomagját, amit a biztonság kedvéért levitt a buszról, és beállt a sorba. Láta, hogy elkésett, mert a helyét már elfoglalta valaki. Az utasok egy része – férfiak, nők, gyerekek vegyesen – még az út szélén volt, kis-, vagy nagydolgát végezte.

– Az olajbányászatban dolgozik a kegyelmes úr? – A körülöttük állók tisztelettel utat engedtek a mollahnak, így az csatlakozni tudott Locharthoz. A buszon közben már a helyekért veszekedtek, és akik fent voltak, kiabálva biztatták a sofőrt, hogy induljon.

– Igen, a maguk nagyszerű IranOiljánál – válaszolta Lochart. Észrevette, hogy a körülöttük állók kíváncsian figyelik, amit mond, és igyekeznek közelebb kerülni hozzájuk, hogy egy szót sem mulasszanak el. Nem sok van már hátra, biztatta magát, a repülőtér legfeljebb néhány mérföldnyire lehet innen. Nem sokkal dél előtt látott egy, a Perzsa-öböl felől érkező 212-est, és bár nem tudta megállapítani, polgári vagy katonai gép-e, azt meg tudta ítélni, hogy abba az irányba repült, amerre a repülőtér volt. De jó lesz találkozni Rudival és a többiekkel, aludni egy nagyot, és...

– A sofőr azt mondja, szabadságon volt Kermánsáh környékén.

– Lurisztánban, Kermánsáhtól délre. – Lochart koncentrált, és ügyelve arra, hogy ne változtasson rajta, elmondta ugyanazt a történetet, amit Ahvázban a buszpályaudvar pénztárosának, majd később a zöldszalagosoknak is, mert azok szintén tudni akarták, kicsoda, és mit keres náluk. – A Lurisztán északi részén lévő hegyekben túráztam, és lavinaomlás miatt egy teljes hétre ott rekedtem az egyik faluban. Maga Sirázba megy? – Ez a város volt a járat végállomása.

– Sirázban van a mecsetem, és ott is születtem. Jöjjön, üljön mellém! – A mollah leült egy öregember mellé, ölébe vette az egyik gyermekét, térde közé szorította a puskáját, és hagyott annyi helyet a folyosó felőli oldalon, hogy ha szűkösen is, de egy ember még elférjen. Lochart nem szívesen fogadta el a meghívást, nem volt kedve a bőbeszédű, kíváncsi mollah mellett utazni, ugyanakkor hálás volt a helyért. A busz gyorsan megtelt, egyre nagyobb lett körülöttük

a tolongás. – A maga országa, Kanada, ugye szomszédja a Nagy Sátánnak?

– Kanada és Amerika valóban határos egymással – válaszolta feltámadó indulattal Lochart. – Az amerikaiak túlnyomó többsége keresztény.

– Igen, de sok köztük a zsidó és a cionista. A zsidók, a cionisták és a keresztények pedig szemben állnak az iszlámmal, ellenségei az iszlámnak, és ezért Istennek is. Igaz, hogy zsidók és cionisták kormányozzák a Nagy Sátánt?

– Ha az Egyesült Államokra gondol, aga, akkor nem.

– De ha az imám azt mondja, akkor úgy kell lennie. – A mollah tökéletes magabiztossággal, szelíden mondta ezt, és rögtön hozzá is tett egy idézetet a Koránból: – Örök szenvedés lesz részük, mert Isten haragszik rájuk. – Utána hosszas fejtegetésbe kezdett: – Ha az imám...

Először csak hallották, hogy mögöttük kisebb kavarodás támadt, majd hátrafordulva látták, hogy az egyik iráni dühösen megragadja a turbános hindut, felrángatja a helyéről, és maga ül oda. Az indiai nem tiltakozott, mosolyt erőltetett az arcára, és belenyugodott abba, hogy állnia kell. A szokás ugyanis azt diktálta, hogy aki a busz indulásakor ülőhelyet tudott szerezni magának, az az út végéig megtarthatta, függetlenül attól, hogy a megállóknál leszállt-e. A történetek ugyanakkor elegendőek voltak ahhoz, hogy még jobban felpaprikázdjon a hangulat, és az állva szorongó irániak közül az egyik hangosan, dühösen szidalmazni kezdte a külföldieket. Kopott öltözékű, fegyveres férfi volt, és az előtte ülő két japánt pécézte ki magának, akik egy öreg kurd társaságában szorongtak az ülésen.

– Miért ülnek a hitetlen idegenek, amikor mi állunk? Isten segítségével nem vagyunk többé a hitetlenek szolgái! – A férfi, belelovallva magát a dühkitörésbe, a japánokra mutatott, és durván rájuk is dörrent: – Felállni!

Azok a helyükön maradtak. Egyikük levette a szemüvegét, és rámosolygott a férfirra, amitől az elbizonytalanodott, nem folytatta a veszekedést, inkább mérgesen rászólt a sofőrre, hogy igyekezzen. Mielőtt fölvette volna a szemüvegét, a japán tekintete találkozott Lochartéval, biccentett, halványan elmosolyodott, Lochart pedig viszonzta a köszönést.

Még Ahvázban, miközben a felszállásra várók között tülekedtek, az egyik japán túrhető angolsággal odaszólt neki: – Jöjjön velünk, uram! Van gyakorlatunk, csúcsforgalomban a tokiói busz és metró sokkal rosszabb. – A két férfi udvariasan, de nagyon határozottan megtisztította előtte az utat, leültették, maguk pedig a busz végében foglaltak helyet. A déli megálló idején váltottak vele néhány szót, elmondták, hogy szabadságról visszatérő mérnökök, és az Iran-Toda építkezésére tartanak.

– Végre! – szólalt meg elégedetten a mollah, látva, hogy a sofőr is elfoglalja a helyét. – Úgy látom, indulunk, hála istennek!

A sofőr némi küszködés árán beindította a motort, a busz nekilódult. – A következő megálló Bandar-Deilam – kiáltott hátra az utasoknak. – Ha Isten is úgy akarja.

– Ha Isten is úgy akarja – ismételte meg mélységes hittel a hangjában a mollah. Ismét Locharthoz fordult, és az erős hangzavart túlkiabálva megkérdezte: – Mit is mondott az előbb a Nagy Sátánról, aga?

Lochart addigra már behunyta a szemét, és úgy tett, mintha nem hallotta volna, de a mollah nem hagyta ennyiben a dolgot, megérintette a karját, és újból megkérdezte: – Mit mondott az előbb a Nagy Sátánról, aga?

– Nem mondtam semmit, aga!

– Tessék? Nem hallottam.

Lochart tisztában volt a veszéllyel, ezért udvarias arcot vágott, és megismételte: – Nem mondtam semmit, aga! Fárasztó dolog az utazás, ugye? – Ismét becsukta a szemét. – Azt hiszem, alszom kicsit.

– Miért nem mond semmit?! – kiabált rá váratlanul egy fiatalember a mellettük állók közül. – Amerika a felelős minden bajunkért! Ha nem volna Amerika, béke lenne az egész világon!

Lochart, ha nehezen is, de megállta, hogy ne nézzen rá, úgy tegyen, mintha nem hallotta volna a dühös kifakadást. Énje egyik feje azt kívánta, bárcsak ott volna a zsebében a revolvere, a másik pedig örült, hogy előrelátó volt, és a csomagja aljára dugta.

– Mielőtt elalszik, aga – szólt hozzá, enyhén megrázva a mollah –, mondja meg, egyetért-e azzal, hogy sokkal jobb volna, ha nem lenne az amerikai gonosz!

Lochart továbbra is csukva tartotta a szemét, és nem kis erőfeszítés árán ugyan, de sikerült csöndben maradnia. Újabb rázást érzett azonban, az előzőnél sokkal durvábbat, és hallotta, amint a mellette álló férfi beleordít a fülébe: – Válaszolj a kegyelmes úrnak!

Ez már sok volt neki. Úgy érezte, agyára megy az állandó Amerika-ellenes propaganda, a sok hazugság, amivel az irániak önmaguk és mások fejét is teletömik. Dűhtől elfehéredő arccal nyitotta ki a szemét, lerázta magáról az erőszakoskodó kezet, és angolra váltva ingerülten megszólalt: – Azt mondom, mollah, jobban tennék, ha hálát adnának Istennek az amerikaiakért, mert nélkülük semmi sem lenne a világból. Vagy a rohadt Gulágon, vagy a föld alatt lennénk mindannyian, maga, én, még az a vén hülye Khomeini is!

– Tessék?

Látta, hogy a mollah tágra nyíló szemmel, értetlenül mered rá, és ebből jött csak rá, hogy dühében – szerencsére – angolul mondta, amit mondott. Gyorsan mély lélegzetet vett, nyugalmat erőltetett magára, és tudomásul véve, hogy logikus érveléssel úgysem megy semmire, perzsául azt mondta: – A Szent Bibliából idéztem angolul. Ábrahám dühös szavait, amikor arról beszélt, hogy a gonosz sok különböző formát tud ölteni, és a hívők kötelessége az, hogy harcoljanak a gonosz... minden gonosz ellen. Nem így van?

A mollah furcsa pillantást vetett rá, és a Koránból vett idézettel válaszolt: – Azt monda az Úr Ábrahámnak: az emberek vezetőjévé teszek. Mire Ábrahám: A leszármazottaimat is. Az Úr erre azt válaszolta: kegyelmemet előbb ki kell érdemeim.

– Egyetértek – mondta Lochart, és komoly arccal bólintott. Most pedig, ha megengeded, Istenről szeretnék gondolkodni – az egyetlen Istenről, Ábrahám, Mózes, Jézus és Mohamed – áldott legyen a neve – Istenéről. – Erősen dobogó szívvel hunyta be a szemét, és várta, melyik pillanatban vág az arcába a fegyvere agyával a dühös fiatalember, vagy mikor ordítja el magát a mollah, ráparancsolva a sofőrre, hogy állítsa meg a buszt. Biztos volt abban, hogy nem kegyelmeznek neki, ám a veszélyesnek hitt pillanat elmúlt, nem háborgatták tovább, hagyták, hadd mondja magában feltételezett imáit.

A mollah, nem örülve, hogy a hely szűkössége miatt kénytelen hozzápréselődni a hitetlenhez, nagyot sóhajtott. Kíváncsi lennék rá,

hogyan imádkozik, gondolta. Mit tud vajon mondani Istennek, még ha keresztény is? Csak sajnálni lehet őket!

BANDAR-DEILAMI REPÜLŐTÉR, 12.32. Az iráni légierő gépkocsija, Khomeini lobogó zöld zászlajával a tetején elvágatott a félig alvó kapuőrök mellett, és erős fékezéssel megállt Rudi irodának használt lakókocsija előtt. Két, elegáns egyenruhát viselő tiszt és három zöldszalagos szállt ki belőle.

Rudi Lutz a fékcsikorgásra kilépett az ajtón, hogy üdvözölje a katonákat, egy őrnagyot és egy századost, és az utóbbit megismerve földerült az arca. – Hello, Husang! De régen lát...

– Kazani őrnagy vagyok, a légierő hírszerzésétől – vágott a szavába erőszakosan az idősebb tiszt. – Mit keres a maguk egyik helikoptere a határkörzetben? Az elfogó vadászok többször is felszólították, hogy álljon meg, de nem engedelmeskedett, a földi irányítás utasításait is figyelmen kívül hagyta, és mindenáron megpróbált kijutni az országból!

Rudi értetlenül meredt a tisztre. – Mindössze egy helikopterünk van úton – válaszolta –, és azt is az abadáni irányítók kérték, sürgős mentésre.

– A jelzése?

– EP-HXX. Mi ez az egész?

– Én is azt szeretném tudni. – Kazani őrnagy beljebb csörtetett, és ledobta magát az egyik székre. A zöldszalagosok kint maradtak, fegyverrel a kezükben vártak. – Jöjjenek! – kiáltott ki az őrnagy. Üljön le, Lutz kapitány!

Rudi gondolkodott kicsit, aztán az íróasztala mögötti karosszéket választotta; a feje fölött néhány golyó ütötte lyukon vékony fénysugarak törtek be a lakókocsiba. A zöldszalagosok és a százados is bement, és becsukták maguk mögött az ajtót.

– Milyen típusú ez a HXX? 206-os vagy 212-es? – kérdezte az őrnagy.

– 212-es. Mit...

– Hány 212-esük van itt?

– Kettő – a HXX és a HGC. A HXX-et az abadáni irányítók Koviszba küldték a tegnap hajnali fedajin-támadás sebesültjei...

– Tudom! Azt is, hogy segítettek a gárdistáknak pokolra küldeni őket, amit külön köszönünk. Az EP-HBC jelű 212-es az S-G-é?

– Fejből nem tudom megmondani, őrnagy – válaszolta némi bizonytalankodás után Rudi. – Nincs listám az összes 212-esünkről, de ha kíváncsi rá, utánanézhettek. Feltéve, hogy kapcsolatba tudok lépni a koviszi részlegünkkel. A rádió már négy napja nem működik. Segítek, amiben csak tudok, de legyen szíves, árulja el végre, miről van szó!

Kazani őrnagy cigarettára gyújtott, és Rudit is megkínálta, de elhárította. – Egy EP-HBC jelű 212-es, ami feltételezésünk szerint az S-G-é, ismeretlen számú utassal a fedélzetén tegnap este, rögtön napnyugta után átrepült az iraki határon. Engedélye nem volt rá, és mint mondtam, szándékosan figyelmen kívül hagyta a leszállásra vonatkozó határozott parancsot – felelte.

– Nem is hallottam róla – mondta Rudi, és közben lázasan törte a fejét. Nem sok okosat tudott azonban kisütni azon kívül, hogy valaki nyilván menekülni akart. – Kizártnak tartom, hogy a mi madarunk lenne. Mi a motorokat sem indítjuk be anélkül, hogy engedélyt kérnénk az abadáni irányítóktól. Nyilván máshonnan keveredett ide.

– Mivel magyarázza akkor a HBC jelzést?

– Biztosan a Guerney egyik gépe, esetleg a Bellé, vagy valamelyik másik helikopter-társaságé. Az utóbbi időben nehéz, sokszor lehetetlen egyeztetni a repülési terveket. Maga is tudja, milyen bizonytalan volt az elmúlt néhány hétben a radarszolgálat.

– Bizonytalan? Enyhe kifejezés – jegyezte meg Husang Abbászi százados. Karcsú, nagyon jóképű férfi volt, gondosan nyírt, tömött bajusszal, napszemüvegben, egyenruháján a légierő fegyvernemi jelzésével. Már egy éve szolgált Khargon, és igen jó viszonyban volt Rudival. – És ha mégis kiderül, hogy a helikopter az S-G-é?

– Akkor biztosan lesz megfelelő magyarázat arra, hogy mit keresett ott. – Rudi örült, hogy Husangnak sikerült élve átvészelnie a forradalmat. A százados ugyanis nem tett lakatot a szájára, mindig nyíltan kikelt az ellen, hogy a mollahok beleüssék az orrukát a politikába. – Biztos, hogy engedély nélkül repült?

– Biztos vagyok benne, hogy az engedéllyel felszálló gépek betartják a repülési szabályokat, nem hajtanak végre kitérő manővereket, ha meg akarják állítani őket, és nem menekülnek a határ felé – válaszolta Husáng. – És abban is szinte teljesen biztos vagyok, Rudi, hogy az első rárepülésakor láttam az S-G emblémáját a helikopteren.

Lutz szeme gyanakvóan összeszűkül. Tudta, hogy Husang nagyon jó pilóta, nem szokott tévedni. – Maga vezette az elfogást?

– Én akadályoztam meg a jogtalan határátlépést.

A baljós választól hirtelen mintha megsűrűsödött volna a levegő a lakókocsiban. – Nem haragszik, ha kinyitom az ablakot, őrnagy? – kérdezte Rudi. – Tudja, a füst... Megfájdul tőle a fejem.

– Ha kiderül, hogy a HBC valóban az S-G-é, akkor valakinek sokkal nagyobb kellemetlensége lesz, mint a fejfájás – válaszolta dühösen az őrnagy.

A HBC valóban úgy hangzik, mintha a mi helikopterünk jelzése lenne, gondolta az ablakhoz lépve Rudi. Mi a franc ez a pechsorozat? Az utóbbi néhány napban egymást követik a hajmeresztőbbnél hajmeresztőbb helyzetek – először az az örült Zataki, utána a szerelőnk és a szerencsétlen Kiabi meggyilkolása, majd azoknak az átkozott fedajinoknak a tegnap hajnali támadása, amiben Jon Tyrer kis híján meghalt – nagyon remélem, hogy életben marad –, most meg ez!

– A legtöbb, amit tehetek, hogy utánanézek – mondta, fáradtan visszarogyva a székére.

– Északon meddig terjed a működési területük? – érdeklődött az őrnagy.

– Normális körülmények között Ahvázig. Dezful a legtávolabbi hely, ahová még... – A belső telefonvonalra szerelt készülék megcsörrent, Rudi azonnal a kagylóért nyúlt, és beleszólt: – Tessék! – A hívásra koncentrált, és közben elkerülte a figyelmét, hogy a két tiszt szeme összevillant.

– Jól vagy? – A kérdés Fowler Joinestől, a szerelők főnökétől érkezett.

– Igen. Kösz. Minden rendben.

– Kiabálj, ha netán segítségre lesz szükséged, mi egyből rohanunk
– mondta Joines, és rögtön bontotta is a vonalat.

Rudinak jólesett a biztatás, segített, hogy nyugodtabban folytassa a kellemetlen beszélgetést. Azóta, hogy szembeszállt Zatakival, a pilóták és a szerelők már-már hősnék kijáró tisztelettel kezelték, a fedajinok előző napi támadásának visszaverése óta pedig a zöldszalagosok és a helyi forradalmi bizottság tagjai is tisztelettel bántak vele – leszámítva Jemenit, a telepvezetőt, aki változatlanul arra törekedett, hogy minél jobban megnehezítse a dolgát.

– Dezful a legtávolabbi hely, ahová még rendszeresen járunk – ismételte meg a félbeszakított mondatot. – Egyszer elvittük... – nem fejezte be a mondatot. Azt akarta mondani, hogy egyszer elvitték a körzetigazgatót Kermánsáhba, de hányinger tört rá, mert egy pillanatra ismét maga előtt látta a jelenetet, hogy milyen értelmetlen brutalitással végeztek Kiabival.

Észrevéve, hogy az őrnagy és a százados is várakozón néz rá, sietve átfogalmazta a mondatot: – Elnézést! Azt akartam csak mondani, hogy egy alkalommal Kermánsáhig is eljutottunk. Ha útközben van lehetőség a tankolásra, akkor elég mozgékonyak vagyunk.

– Tudjuk, Lutz kapitány! – Az őrnagy elnyomta tövig égett cigarettáját, és rögtön rágyújtott egy másikra. – Bazargán miniszterelnök, természetesen Khomeini ajatollah előzetes jóváhagyásával óvatosságból szükségesnek tartotta ezt hozzátenni, mivel nem bízott Abbásziban és a zöldszalagosokban sem, akik közül valamelyik szintén tudhatott angolul – szigorú szabályokat léptetett életbe a légi közlekedésre, és különösen a helikopterekre vonatkozóan. Felhívjuk Koviszt, és utánanézőnk ennek az esetnek.

A rádiószobába mentek, ahol Jemeni egyből tiltakozni kezdett, hogy nem engedélyezheti a beszélgetést, ha előzetesen nem ad rá felhatalmazást a helyi forradalmi bizottság, amelynek tagja volt. Önmagát nevezte ki, hogy legyen valaki a testületben, aki tud írni és olvasni. Egyből rohant, amikor az egyik zöldszalagos szólt neki, hogy használni akarják a rádiót, de az őrnagy gyorsan leintette Jemenit. Kovisz azonban nem válaszolt, hiába hívták többször is.

– Ahogy Isten akarja. Jobb lesz sötétedés után megpróbálni, aga – mondta Dzsahán, a rádiós.

– Rendben – értett egyet vele az őrnagy.

– Mit akar, aga?! – kérdezte udvariatlanul, a tekintélyét ért sérelem miatt dühösen Jemeni. A sah egyenruhájának már a pusztalátványa ingerültté tette. – Szóljon nekem, majd én elintézem!

– Mit akarok? Tőled semmit, te koszlott kutya kölyke! – kiabálta dühösen az őrnagy, Jemeninek pedig a földbe gyökerezett a lába a határozott, ellentmondást nem tűrő hangtól. – Ha olyasmibe ütöd az orrod, ami nem tartozik rád, és hátráltatni merészelsz bármiben, katonai törvényszék elé állíttatlak a miniszterelnök és Khomeini utasításainak elszabotálásáért! Takarodj!

Jemeni ijedten az ajtó felé iszkolt, körülötte mindenki nevetett, a tisztekkel érkezett egyik zöldszalagos pedig megkérdezte. – Verjem fejbe, aga?

– Nem kell, köszönöm! Annyira fontos csak, mint a teveszart zabáló légy. – Kazani őrnagy jókora adag füstöt fúj ki, és elgondolkodva Rudira nézett. A hír, hogyan mentette meg a német Zatakit, a környék legismertebb forradalmi gárdista vezetőjét, már a támaszpontjukra is eljutott.

Felállt, az ablakon keresztül Khomeini zöld zászlajával felszerelt gépkocsiját, és a körülötte álldogáló zöldszalagosokat nézte. Mocskok, gondolta. Rühes kutyák kölykei mind. Nem azért szabadultunk meg az amerikai befolyástól, segítettük elzavarni a sahot, hogy tetves mollahok irányítsák az életünket, és rendelkezzenek a repülőgépeinkkel, bármilyen bátor is legyen közülük némelyik. – Maradjon itt, Husang, és intézze el a hívást! – fordult hirtelen a századoshoz. – Itt hagyok két gárdistát, később pedig visszaküldöm magáért a kocsit.

– Igenis, uram!

Az őrnagy szigorúan Rudira nézett, és angolra váltva közölte vele: – Tudni akarom, hogy a HBC az S-G helikoptere-e, hol állomásozik, hogy került ebbe a körzetbe, és ki utazott rajta! – Határozott hangon kiosztott még néhány parancsot, aztán visszaszállt a kocsijába, és elporzott.

Husang kis idő múlva elküldte a két gárdistát, hogy mondják el a többieknek, mi történt, és végre kettesben maradt Lutzcal. – Örülök, hogy látom, Rudi – mondta mosolyogva, és szívélyesen kezét rázott vele.

– Én is. Azon gondolkodtam... hogy mehet a sora?

Husang jókedvűen elnevette magát. – Úgy érte, hogy nem végeztek-e ki? Ne higgyen az ostoba történeteknek, Rudi! Minden a legnagyobb rendben. Miután eljöttem Khargról, kis időt Doshan Tappehen töltöttem, onnan pedig az abadáni légi támaszpontra kerültem.

– És aztán?

– Aztán? – Husang néhány másodpercre elgondolkodott. – Amikor Ó Császári... amikor a sah elhagyta Iránt, a parancsnokunk összehívott bennünket, mindenkit kivétel nélkül, és azt mondta, tekintsük semmisnek az eskünket. A légierőnél mindannyian hűséget fogadtunk a sahnak, de attól, hogy elmenekült, ez érvényét veszítette. A parancsnokunk megkérdezte minden tisztától és közlegénytől, hogy mit akar csinálni, marad-e, vagy elmegy. Ránk bízta a választást, de kijelentette, hogy nálunk, a mi támaszpontunkon rendezetten fog lezajlani a hatalomátadás az új, törvényes kormánynak. Huszonnégy óra gondolkodási időt kapott mindenki. – Husang kis szünetet tartott. – Néhányan távoztak csak, többnyire magasabb beosztású tisztek. Ha döntenie kell, maga mit csinált volna, Rudi?

– Természetesen maradok. *Heimat ist immer Heimat.*

– Tessék?

– A haza mindig haza marad.

– Igen. Erre gondoltam én is. – Husang arcán röpke árnyék suhant át. – Miután mindenki választott, a parancsnokunk Ahvázi ajatollahért küldött, hivatalosan átadta neki a támaszpontot, aztán főbe lőtte magát. Rövid búcsúlevelet hagyott, amiben azt írta: Egész életemben Mohammed Reza sahot szolgáltam, ahogyan apám is szolgálta az apját, Reza sahot. Nem tudok mollahokat és politikusokat szolgálni, elviselni a mindent megfertőző árulás bűzét.

– Az amerikaiakra értette? – kérdezte Rudi.

– Az őrnagy szerint a tábornoikokra. Néhányan viszont úgy gondoljuk, hogy... az iszlám elárulására utalt.

– Khomeini által? – Rudi látta Husang rezzenéstelen tekintetét, komoly arcát, és pillanatra olyan érzése támadt, hogy aki előtte áll, az már nem a barátja, csupán olyasvalaki, aki annak az egykori barátjának a vonásait viseli. Valaki, aki talán arra is képes, hogy csapdába csalja.

– Ilyesmire még gondolni is árulás, nem? – Inkább kijelentés volt ez, mintsem kérdés, és Lutz még óvatosabbá vált. – Félttem Iránt, Rudi! Olyan sebezhetőek vagyunk! Mind a két szuperhatalom meg akar szerezni bennünket, a körülöttünk élők közül pedig nagyon sokan gyűlölnek és irigyelnek bennünket.

– Igen, de a maguk fegyveres ereje a legnagyobb és a legjobban felszerelt a térségben. Maguk tartják kezükben az Öbölt. – Rudi kinyitotta a kis hűtőszekrényt. – Mit szólna egy hideg sörhöz?

– Köszönöm, inkább nem – válaszolta Husang. Korábban mindig szívesen megfelezett a barátjával egy üveget.

– Fogyókúrázik?

A százados különös mosollyal az arcán megrázta a fejét. – Nem. Leszoktam róla. Személyes ajándék az új rendszernek.

– Akkor teázunk, mint a régi szép időkben – felelte, a mondat végét szándékosan megnyomva, Rudi. A konyhába ment, vizet rakott fel, és közben arra gondolt, hogy Husang valóban megváltozott. Persze, figyelmeztette magát, a helyében te is megváltoznál. Feje tetejére állt körülötte a világ, hasonlóan ahhoz, ahogyan annak idején Németországban, bár talán nem annyira. – Hogy van Ali? – szólt vissza, mert nem akarta, hogy túl hosszúra nyúljon a csönd. Ali Husang imádott bátyja volt, helikopterpilóta, akivel Rudi még egyszer sem találkozott, de rengeteget hallott róla az öccsétől. Ismerte legendás kalandjait, teheráni, párizsi és római hódításait a régi szép időkben.

– Ali, a nagyszerű is jól van – válaszolta mosolyogva Husang. Mielőtt a sah elmenekült az országból, hosszan beszélgettek, és egyetértettek abban, hogy ők maradnak. – Változatlanul mi vagyunk az elit fegyvernem, nekünk még azt is megengedik, hogy Európába utazzunk szabadságra! – érvelt akkor. Rettentően büszke volt a bátyjára, csöppet sem irigyelte a sikereit, és szeretne volna legalább az egytizedét elérni annak, amit Ali elért. – Azért vissza kell majd fognia magát kicsit. Nem baj, legalább több időt tölt Iránban.

A víz felforrt, és Rudi elkészítette a két teát. – Kérdezhetem a HBC-ről? – Kipillantott a konyhából, és látta, hogy a barátja komoly arccal néz rá. – Rendben?

– Mire kíváncsi?

– Arra, hogy pontosan mi is történt.

Husang várt, de végül rászánta magát, hogy elmesélje a történetet: – Őrjáratot vezettem éppen, amikor megkaptam a parancsot, hogy el kell fognunk egy helikoptert, amely engedély nélkül behatolt a körzetünkbe. Kiderült, hogy polgári gép, a Dezful környéki völgyekben haladva próbált egérutat nyerni. A hívásokra, akár perzsául, akár angolul hangoztak el, nem válaszolt. Vártunk, megpróbáltunk a nyomában maradni. Amikor nyílt terepre ért, rárepültem, és akkor láttam a jelzést, ami olyan volt, mint az S-G-é. Nem törődött a figyelmeztetéssel, elfordult kissé a határtól, és újból megpróbált menekülni. A társam is rárepült, de az sem használt, folytatta a kitérő manővereket.

Husang szeme összeszűkült, ahogy felidézte magában, mekkora izgalom kerítette hatalmába üldözés közben. Újból hallotta vadászgépe hajtóműveinek a dübörgését, hallotta a parancsot: – Rakétákat!

Az első rakéta célt tévesztett, a helikopter pedig sebesen, mint a szitakötő, jobbra-balra röppent, hogy elkerülje a találatot. A másik gép pilótája, ha csak kevéssel is, de szintén elhibázta – a rakéták nem voltak ellátva hőkövetővel. A harmadik sem talált, a helikopter pedig már a határ fölött volt. Aztán átszelte és megmenekült... De nem tőlem, nem az igazságszolgáltatástól. Husang hüvelykujja a fedélzeti gépágyú gombjára tapadt, egy pillanatra mintha arcokat látott volna a helikopter ablakában, de rögtön utána fényes tűzgömb villant fel, és amikor vadászgépét a fordulóból kihozva visszatért, már nem látott járművet, csupán lassan szétosztó füstpamacs maradt ott. És az öröm, hogy sikerült, végrehajtotta a feladatot.

– Felrobbant. Ha nehezen is, de sikerült eltalálnom.

Hogy ne lehessen észrevenni arcán a megdöbbenést, Rudi gyorsan félrefordult. Egészen addig azt hitte, hogy a HBC-nek – bárki vezette is – sikerült elmenekülnie. – Nem volt... túlélő?

– Nem, Rudi! Roncsok sem, legfeljebb szilánkok – válaszolta Husang. Igyekezett nyugodtan, tárgyyszerű hangon beszélni. – Ez volt az első alkalom, hogy lelőttem valakit... Nem gondoltam volna, hogy ennyire bonyolult.

Túlságosan büszke azért ne legyél, kiáltott volna rá a legszívesebben Rudi. Nem nagy hősiesség rakétákkal és gépágyúval

leszedni egy védekezni nem tudó, polgári helikoptert! Persze, a parancs az parancs, és a HBC nagy hibát követett el, bárki vezette, bárki utazott is rajta. Meg kellett volna állnia, én a helyében biztosan megállok. Valóban? Ha vadászpilóta lennék, odahaza szolgálnék, és egy helikopter – a jóisten tudja, kivel a fedélzetén – az ellenséges határ felé repülne, nekem pedig parancsom volna rá, hogy... Várjunk csak kicsit! Husáng elbeszélése alapján már az iraki légtérben kellett lennie, amikor lelőtte. Nem fogok rákérdezni. Ahogy Khomeini nem társalog az atyaúristennel, úgy ő sem fogja megmondani, ha valóban azt tette, amit sejtek. Én biztosan nem vallanám be a helyében.

A gőzölgő teáskannára nézett – egy pillanatra eszébe jutott róla az a régi, gyerekkori –, aztán az ablakon át ki a szabadba. A repülőtér melletti országúton éppen egy rozoga, öreg busz állt meg, és egy férfi szállt le róla. Első pillantásra nem ismerte meg, de aztán igen, és már rohant is, futás közben kiabálva vissza a vendégének: – Elnézést, mindjárt...

A kapunál találkoztak, a zöldszalagosok kíváncsian figyelték őket. – Tom! *Wie geht's?* Hogy vagy? Mi szél hozott? Miért nem szóltál előre, hogy jössz? Mi újság Zagroszban? Hogy van Jean-Luc? – Rudiból csak úgy ömlöttek a kérdések. Annyira boldog volt, hogy észre sem vette, milyen kimerült Lochart, és az sem tűnt föl neki, mennyire poros, gyűrött, néhol szakadt a ruhája.

– Mindent elmondok, Rudi! Mindent, csak hagyd, hogy előbb kifújjam magam – válaszolta Lochart. – Megdöglök egy csésze teaért... és aludni is szeretnék, de rettenetesen. Rendben?

– Persze! – Rudi szélesen vigyorgott, odáig volt az örömtől. – Már hogy a fenébe ne! Gyere, felbontom neked az utolsó, elrejtett üveg whiskymet, amit még magamnak sem vallok be, aztán... Végre tudatosodott benne, milyen állapotban van a barátja, és ettől szempillantás alatt leolvadt a mosoly az arcáról. – Mi történt veled? Úgy nézel ki, mintha vadonból szalasztottak volna. – Látta, hogy Lochart figyelmeztetően a közelükben álló iszlám gárdistákra villantja a tekintetét.

– Semmi, Rudi. Igazán semmi. Előbb lezuhanyoznék, aztán majd mesélek. Rendben?

– Igen... hogyan. Gyere be hozzám! – Lutz zavartan a lakókocsija felé indult. Nem tudta, mi történhetett, csak azt, hogy soha nem látta

még ennyire kimerültnek, elgyötörtnek Lochartot. Ha balesete lett volna, akkor sem nézhetne ki rosszabbul, gondolta.

Már a hangár mellett jártak, amikor észrevette, hogy Jemeni az irodája ablakából figyeli őket. Fowler Joines és a másik szerelő abbahagyta a munkát, közelebb ment, és egy-két másodperccel később Husang is felbukkant az irodául szolgáló lakókocsi ajtajában. Rudi ránézett, és hirtelen úgy érezte, mintha petárdát robbantottak volna az agyában. – Csak nem a HBC-vel voltál?

Lochart megtorpant, a váratlan kérdéstől még a maradék szín is kifutott az arcából. – Honnan tudod?

– De hát a HBC-t lelőtték! Hogyan menekültél meg? Hogyan?

– Lelőtték?! – Lochart szólni is alig tudott a megdöbbenéstől. – Jézusom! Ki mondta?

Rudinak, bármennyire magánkívül volt, működőképes maradt a reflexe. Anélkül, hogy feltűnő lett volna, hátat fordított Husangnak, és csak aztán válaszolt: – Az az iráni tiszt az iroda ajtajában... Ne nézz oda! F-14-esen repült, ő vezette az elfogást, és szétlőtte! – Ártatlan mosolyt erőltetett az arcára, karon ragadta Lochartot, és ismét csak nem túl feltűnően a legközelebbi lakókocsi felé irányította. – Alhatsz Jon Tyrer helyén! – mondta harsányan, erőltetetten vidám hangon, de mihelyt behúzta maguk mögött az ajtót, rögtön izgatott suttogásra váltott. – Husang azt mondja, hogy tegnap napnyugtakor az iraki határnál lelőtte a HBC-t. Gépágyúval találta el, és felrobbant. Hogy tudtál megmenekülni? Ki volt még a gépen? Gyorsan meséld el, mi történt! Gyorsan!

– Az utolsó szakaszon már nem én vezetem a gépet. Nem voltam ott – válaszolta Lochart, lázas igyekezettel próbálva összeszedni a gondolatait. Halkan beszélt, tisztában volt azzal, hogy a lakókocsik fala nagyon vékony, minden erőteljesebb szó kihallatszik belőlük. – Engem Dez Daniban hagytak. Összepakoltak...

– Dez Dámban? Hogy az ördögbe kerültél oda? Ki hagyott ott?

Lochart szédülést érzett, hirtelen minden felgyorsult körülötte. – Nem tudom... nem tudom, elmondhatom-e, mert...

– Az isten szerelmére, a HBC után már nyomoznak! Gyorsan ki kell találnunk valamit! Ki vezette? Ki utazott rajta?

– Irániak, menekülők... Katonatisztek Iszfahánból, Szeladi tábornok, nyolc ezredes, egy iszfaháni őrnagy, a nevüket nem tudom... Valik tábornok a feleségével és... – Lochart csak nagy erőfeszítés árán tudta befejezni a mondatot – a két gyerekével.

Rudi elsápadt – hallott már Anusról, a két gyerekről, Valikkal pedig többször is találkozott. – Borzalmas! Szörnyű! Mi az ördögöt mondjak nekik?

– Miért? Kinek? – Lochart még mindig nem volt teljesen tisztában a helyzettel.

– Kazani őrnagynak és Husangnak. Jó félórával ezelőtt érkeztek, az őrnagy később elment, de utasított, hogy derítsem ki, nem az S-G gépe-e a HBC, és ha igen, hol állomásozik, és ki utazott rajta. Fel kell hívnom Koviszt, hogy megtudjam, Husang pedig ott lesz mellettem, és hallgatja, mit beszélek. Okos ember, nehéz félrevezetni, és kis híján megesküszik rá, hogy látta az S-G emblémáját, mielőtt szétlőtte volna a helikoptert. Ha beszélünk, Kovisz azt fogja válaszolni, hogy valóban a mi madarunk, és utána néz Teheránban, hogy mit keresett felénk. Ezzel aztán vége is a sztorinak.

Lochart tehetetlenül, elcsigázva lerogyott az egyik beépített ágyra. – Mondtam nekik... figyelmeztettem őket, hogy várjanak, amíg sötét lesz! Most mi a francot csináljak?!

– A helyedben menekülnék. Esetleg... – a kopogást hallva Rudi gyorsan elhallgatott.

– Én vagyok az, Fowler. Hoztam egy kis teát. Gondoltam, jól fog esni Tomnak.

– Kösz! Egy pillanat! – szólt vissza Lutz, és a hangját lehalkítva, sűrűn megkérdezte: – Mi a sztorid, Tom? Van már egyáltalán?

– A legjobb, amit ki tudtam találni, az az, hogy szabadságon voltam Lurisztánban, Kermánsáhtól délre, és hegyet másztam. Lavinaomlás volt, egy hétre ott ragadtam az egyik faluban, és csak most tudtam eljönni.

– Ez jó. Melyik bázison dolgozol?

– A zagroszin – felelte vállvonogatva Lochart.

– Rendben. Útközben kérte valaki a személyidet?

– Igen. Ahvázban a buszpályaudvar pénztárosa és a zöldszalagosok.

– *Scheisse!* – Rudi érezte, hogy feltűnő volna tovább várni, ezért inkább kinyitotta az ajtót.

– Hogy vagy, Tom? – kérdezte mosolyogva a belépő szerelő.

– Örülök, hogy látlak, Fowler! Sokat káromkodsز még?

– Nem annyit, mint Baszdmeg Jordon. Hogy van az öreg haver?

Locharton annyira erőt vett a fáradtság, hogy kénytelen volt hátradőlni, nekítámasztotta a hátát a falnak. Zagrosz, Jordon, Rodrigues, Jean-Luc, Scot Gavallan és a többiek mind rettenetesen távolinak tűntek neki. – Még mindig ugyanazt az ócska kalapot hordja – válaszolta nagy erőfeszítéssel. Megköszönte a teát, és rögtön belekortyolt. Forró, erős, kevés sűritett tejjel – a világon a legjobb frissítő, állapította meg magában. Mit is mondott Rudi? Azt, hogy meneküljek? Nem lehet, gondolta, mielőtt végleg elnyomta volna az álm. Sarazad nélkül nem...

Rudi sietve elmondta Fowlernek Lochart fedőtörténetét, és arra is megkérte, hogy akinek csak tudja, adja tovább.

– Hegyi túrán? Egyedül? Tom Lochart? – kérdezte pislogva a szerelő. – Hogy otthagyja Teheránt és a feleségét? Megőrültél, öreg?!

Rudi nem válaszolt, de nem is kellett, a pillantása semmi kétséget sem hagyott afelől, hogy mit gondol.

– Jól van, na! Ahogy akarod. – Fowler megfordult, mondani akart valamit Lochartnak, de az akkor már a fáradtságtól ólomszürke arccal mélyen aludt. – A fenébe... – A szerelő ravasz-kásan elmosolyodott, és mielőtt kiment volna, még Rudira villantotta a tekintetét. – Úgy fogom hirdetni, amit mondtál, hogy az Igét sem lehetne jobban.

Mielőtt az ajtó becsukódott mögötte, Rudi látta, hogy Husang még mindig a lakókocsi előtt áll, és sajnálta, hogy olyan sokáig egyedül hagyta. Szegény Tom, gondolta Lochartra pillantva. Mi az ördögnek kellett neki Iszfahánba mennie? Jézusom! Most mi a fenét csináljak? Amilyen óvatosan tudta, kivette Lochart kezéből a csészét, de hiába vigyázott, Tom felriadt.

Néhány másodpercig azt sem tudta, ébren van-e vagy álmodik. A szíve hevesen vert, a feje szét akart robbanni, és újból a tó fölé nyúló teraszon állt, Alival szemben, és képtelen volt eldönteni, hogy

rávesse-e magát, vagy a vízbe ugorjon. Ordítani akart: Ne lőjön! Ne lőjön...

– Jézusom! Egy pillanatra összetévesztettek Alival – szólalt meg zihálva. – Ne haragudj! Már jól vagyok. Semmi gond.

– Alival?

– A pilótával, aki tovább repült a HBC-vel. Ali Abbászival. Azt mondták neki, hogy öljön meg. – Félig álomban Lochart elmesélte a történetnek ezt a részét is, és csak amikor befejezte, akkor figyelt fel rá, hogy Rudi arca olyan fehér lett, akár a kréta. – Mi van veled?! – kérdezte csodálkozva.

Lutz fölemelte a kezét, a hüvelykujjával a háta mögé mutatott, és csak hosszabb idő múlva válaszolt. – A bátyja... Husang Abbászié. Azé a pilótáé, aki lelőtte a helikoptert.

29. fejezet

TEHERÁN, 16.17. Az S-G városi irodájában a telexgépre meredtek, és izgatottan várták, mikor kezd már el kopogni. – Gyerünk, az isten szerelmére! – morogta McIver, és az órájára pillantott, hogy lássa, mennyi az idő. A 125-öst 17.30-ra várták. – Hamarosan indulnunk kell, Andy! Sosem lehet tudni előre, hogy milyen a forgalom.

Gavallan rozoga, öreg karosszékben ült, és lazán himbálta magát. – Igen, de Genny még nincs itt. Mihelyt megérkezik, rögtön indulunk. A legrosszabb esetben Sargazból is fel tudom hívni Aberdeen!.

– Feltéve, hogy Johnny Hogg átjut a kishi, az iszfaháni körzeten, és amikor ideér, még mindig érvényes lesz a teheráni leszállási engedélye.

– Időben érkezik, meglátod! Biztos vagyok benne, hogy Tehrani mollah régen vágyik már új szemüvegre. Remélem, Johnny nem hagyott cserben, sikerült megszereznie.

– Én is. Nagyon.

Ez volt az első nap, amikor a helyi forradalmi bizottság engedélyezte, hogy a külföldiek belépjenek az épületbe. A délelőtt nagy részét takarítással töltötték, és azzal, hogy beindítsák a generátort, amiben már csöpp üzemanyag sem maradt.

Már éppen ott tartottak, hogy elkezdik a szedelőzködést, amikor a telex váratlanul feltámadt. Sürgős! Erősítsék meg, hogy a gépük működik, és haladéktalanul értesítsék Mr. McIvert arról, hogy Avisyard üzenetem van a főnök számára! Teheránban van még? A feladó Elizabeth Chen volt Aberdeenből, az „Avisyard” pedig igen ritkán használatos, vállalaton belüli kód, ami azt jelentette, hogy nagyon fontos, kódolt üzenet érkezett Gavallan számára, és fogadni is csak akkor szabad, ha egyedül van a gépnél. Mivel az üzenet vétele után a kapcsolat rögtön megszakadt, vissza kellett hívniuk Aberdeent, és ez csak a negyedik próbálkozásra sikerült.

– Nehogy az derüljön ki a végén, hogy elvesztettük valamelyik madarunkat – jegyezte meg morogva a próbálkozások közben Gavallan.

– Én is épp erre gondoltam. – McIver nagyot nyújtózkodott, megmozgatta elgémberedett vállát. – Mit gondolsz, miért kellett az Avisyard?

– Fogalmam sincs – válaszolta könnyedén Gavallan. Közben az igazi Avisyardra, Avisyard Castle-ra gondolt, arra, hogy milyen boldog éveket töltött ott Kathyvel, aki maga javasolta, hogy legyen Avisyard a különösen sürgős és fontos, kódolt üzenetek jelzése. Ne gondolj most Kathyre, figyelmeztette magát. Most ne!

– Utálok ezeket a rohadt telexeket. Állandóan elromlanak – mondta görcsbe ránduló gyomorral McIver, aki még mindig nem heverte ki az előző éjszaka Gennyvel folytatott parázs veszekedést. Ideges volt, főleg amiért nem sikerült meggyőznie az asszonyt arról, hogy a 125-össel neki is el kell mennie, és azért is, mert Lochart még mindig nem adott életjelt magáról. Fogalma sem volt róla, mi történhetett vele. Ráadásul az iráni alkalmazottak közül egy sem ment be, csupán a pilóták jelentek meg kötelességtudóan, a megszokott időben. McIver mindet hazaküldte, csak Pettikint tartotta ott, minden eshetőségre számítva. Dél tájban Nogger Lane ugrott be jelenteni, hogy útja Tehrani mollahal, hat zöldszalagossal és öt feleséggel sikeresen lezajlott. – Azt hiszem, kedvenc mollahunk holnap újból repülni szeretne – mondta. – Azt üzeni, hogy reggel, pontosan negyed hatkor legyél a repülőtéren.

– Rendben. Nogger, légy szíves, váltsd fel Charlie-t!

– Mac, öreg haver! Egész délelőtt úton voltam, túl is teljesítettem a napi normát, Paula pedig még mindig itt van! – próbált tiltakozni Lane.

– Tudom, „öreg haver”, és azt is, hogy ha semmi nem változik, akkor egy hét múlva is itt lesz – válaszolta McIver. – Úgyhogy menj szépen, váltsd fel Charlie-t, rakd le a drágalátos fenekedet egy székre, hozd rendbe a repülési nyilvántartást, és fogd be a szád, mert ha még egy szót szólsz, elzavarlak Nigériába!

Komorán várakoztak, remélve, hogy a telex, ami részben telefonvonalakon keresztül üzemelt, előbb-utóbb csak életre kel. – De rohadtul messze van innen Aberdeen – morogta egy idő után, inkább csak magának McIver.

– Mihelyt Genny megjön, indulunk – jelentette ki Gavallan. – Nem akarok úgy hazamenni, hogy ne tudjam, biztonságban van,

Sargazban. Tökéletesen igazad van, amikor ragaszkodsz ahhoz, hogy elutazzon.

– Tudom, hogy te tudod, és az egész rohadt Irán tudja, csak ő nem akarja elhinni!

– Nők – válaszolta diplomatikusan Gavallan. – Segíthetek még valamiben?

– Nem hiszem. Jól jött, hogy megszorogattad a két megmaradt iráni partnerünket. – Gavallannek némi utánjárással ugyan, de sikerült előkerítenie Mohammed Szjamakit, és Turiz Bahtjárt is. Ez utóbbit különösen nehezen találta meg, a telefonkönyv sem adott hozzá semmilyen támpontot, mert a Bahtjár név igen elterjedt volt Iránban. Sokan viselték a népes bahtijári törzsből, amelynek a volt miniszterelnök is egyik ismert vezetője volt. Gavallan ötmillió riál készpénzt – valamivel több mint hatvanezer dollárt, tehát elenyésző összeget a partnerek tartozásához képest – tudott kipréselni belőlük, és ígéretet arra, hogy a továbbiakban hetente fognak törleszteni, a kezdetinél nagyobb összegeket. Cserébe neki is meg kellett ígérnie, sőt írásba adnia, hogy amennyiben szükségessé válik, az országon kívül kárpótolja őket, és a 125-öst is a rendelkezésükre bocsátja, „ha kell”.

– Rendben, de hol van Valik? Hogy érem el? – kérdezte Gavallan, úgy téve, mintha semmit sem tudott volna a tábornok meneküléséről.

– Hányszor mondjuk még?! Üdülni ment a családjával – válaszolta Szjamaki a tőle megszokott kihívó hangon. – Londonban vagy Aberdeenben majd felhívja magát. Már régen beszélniük kellett volna a bahamai bankbetétünkről!

– A közös bankbetétünkről, kedves partner! Ugye így akarta mondani? Ráadásul ott van az a négymillió dollár, amivel az elvégzett munkánkért tartoznak, a helikopterek esedékes, régóta esedékes bérleti díjáról nem is beszélve.

– Mihelyt a bankok kinyitnak, megkapják a pénzüket. Nem a mi hibánk, hogy dögvészes, áruló szövetségesei tönkretették a sahot, és tönkretették egész Iránt. Ne minket hibáztasson a katasztróféért! Ami konkrétan a pénzt illeti, nem adtuk meg mindig a tartozásunkat?

– De igen. Általában hat hónap késéssel. Azt árulja még el, hogy ha az összes vegyes vállalat működését felfüggesztették, ahogy Tehrani mollah mondta, akkor hogyan fogunk működni a jövőben?

– Néhány közös vállalat tevékenységét, de nem mindegyikét. Az információi eltúlzottak és pontatlanok, Gavallan! Szóltak nekünk, hogy amilyen hamar lehet, térjünk vissza a normális működési rendhez. A kötelező idejüket letöltők abban a pillanatban elmehetnek szabadságra, mielőtt megérkezik a váltás. Az olajmezőknek ismét teljes kapacitással kell termelniük. Meglátja, nem lesz semmi probléma. De hogy minden eshetőségre biztosítsuk magunkat, kibővítjük a vezetők körét. Tiszteletre méltó unokatestvérem, Ali Kia holnap belép az igazgatótanácsba, és...

– Állj! – vágott közbe határozottan Gavallan. – Bármilyen, az igazgatótanács összetételében végrehajtandó változáshoz az előzetes hozzájárulásomra van szükség!

– Eddig valóban így volt, de az igazgatótanács nemrég úgy döntött, hogy megvonja magától ezt a jogosítványt. Ha nem ért egyet a határozattal, a következő, Londonban megtartandó ülésén kifejtheti a véleményét, de addig, a kényszerítő körülményekre való tekintettel, az új szabály érvényes. Kia miniszter úr biztosított bennünket arról, hogy kivétel leszünk az általános szabályok alól. Természetesen Kia miniszter tiszteletdíját és részesedését a maguk nyereségéből vonjuk le...

Gavallan, ha nehezen is, de megállta, hogy ne nézzen állandóan a telexre. Igyekezett valamilyen megoldást találni, amivel ki lehet jutni a nehéz helyzetből. – Egyik pillanatban az ember még úgy érzi, hogy minden a legnagyobb rendben van, aztán hirtelen kiderül, hogy már megint megette a fene az egészet!

– Erre most mit mondjak? Tökéletesen igazad van. A mai napra Talbot tette föl a koronát – válaszolta McIver.

Reggel rövid időre találkoztak vele. – Igen, öregfiú, a vegyes vállalatokat valóban ki fogják tiltani az országból. Sajnálom – mondta szárazon a diplomata. – „Odafent” úgy döntöttek, hogy minden vegyes vállalat működését további rendelkezésig felfüggesztik, de hogy milyen rendelkezésről van szó, és kitől fog származni, azt nem árulták el. Azt sem, hogy mit jelent az „odafent”. Feltételezhető, hogy ez a bájosan ködös megfogalmazás a jó öreg

forradalmi bizottságra vonatkozik, bárkiből álljon is a jeles testület. Másrészt, az ajatollah és Bazargán miniszterelnök azt mondta, hogy az összes külföldi kölcsönt visszafizetik. Természetesen Khomeini bármikor felülbíráhatja Bazargánt, az övével ellentétes utasításokat adhat ki, és a forradalmi bizottság is megteheti. A helyi bizottságok ugyancsak enyhén szólva – hajlamosak, hogy a saját szájuk íze szerint értelmezzék a törvényt, ha kell, újat alkossanak, és még egyetlen handabandázó csirkefogó sem szolgáltatotta be a fegyverét. A börtönök szépen telnek, fejek gurulnak mindenfelé, és nagyon úgy néz ki, hogy ennek az örültségnek egyelőre nem lesz vége. Sőt!

– Ezt komolyan mondja?

– Változatlanul érvényes az a tanácsunk, hogy a családtagok és azok az alkalmazottak, akikre nincs feltétlenül szükség, azonnal utazzanak el, mihelyt a repülőteret megnyitják, amit szombatra ígértek ugyan, de csak a jóisten tudja, mikor fog bekövetkezni. A British Airways-szel megállapodtunk, hogy küld egy Boeing-747-est. Ami a híres-nevezetes Ali Kiát illeti, beosztott tisztviselő, akinek nincs semmiféle tényleges hatalma, és mindig annak az oldalára áll, aki éppen erősebb. Egyébként most hallottuk, hogy az Egyesült Államok kabuli nagykövetét kommunistaellenes, fundamentalista síita mudzsahedek elrabolták, és ki akarták cserélni az egyik vezetőjükre. A kormányerők ki akarták szabadítani, de a lövöldözésben ő is meghalt. Kezdenek szépen alakulni a dolgok...

A telex mintha életre kelt volna, de hiába figyelték mindketten feszülten, némi zúgás után ismét kikapcsolt. Dühödten káromkodtak.

– Mihelyt Sargazba érek, azonnal telefonálok haza, és megtudom, mi a gond... – Gavallan a nyíló ajtó felé pillantott. Csodálkozásukra Erkki lépett az irodába, vele és Azadeh-hel a repülőtéren kellett volna találkozniuk. A finn pilóta arcán most is a megszokott széles mosoly ült, de a tekintete fénytelen volt, hiányzott belőle az ismerős tűz.

– Hello, főnök! Szevasz, Mac!

– Szevasz, Erkki! Mi történt? – kérdezte izgatottan McIver.

– Apró változás a programban. Mi... arról van szó... Vissza kell mennünk Azadeh-hel Tebrizbe.

Előző este Gavallan-nak sikerült rábeszélnie őket arra, hogy azonnal utazzanak el Iránból. – Találunk helyette, amiatt ne

aggódjon! – nyugtatta meg Erkkit. – Mi volna, ha már holnap velem jönnének? Londonban is lehet pótolni Azadeh iratait...

– Miért? – kérdezte most a pilótától. – Azadeh meggondolta magát? Nem akar iráni papírok nélkül elutazni?

– Nem. Egy órája üzenetet kaptunk... kaptam az apjától. Tessék!

– Erkki odaadta a kézírásos üzenetet Gavallanek, az pedig úgy tartotta, hogy McIver is lássa. Rövid volt, lényegében egy mondat: Abdalláh hántol Jokkonen kapitánynak: Követelem, hogy a lányom azonnal utazzon ide! Az üzenet a papír másik oldalán perzsául is megismétlődött.

– Biztos abban, hogy ez az apósa kézírása? – kérdezte Gavallan.

– Azadeh biztos benne. Ismeri azt is, aki az üzenetet hozta. Az illető semmi egyebet nem mondott azon kívül, hogy komoly harcok vannak arrafelé.

– Gépkocsival semmiképpen sem mehettek. – McIver Gavallanhez fordult: – Tehrani mollah talán hajlandó volna felszállási engedélyt adni Erkkinek. Nogger szerint a délelőtti kirándulás után olyan boldog volt, hogy majd kiugrott a bőréből. Charlie 206-osára fel tudunk szerelni egy akkora tartályt, hogy meg lehessen járni vele az utat, és Nogger, vagy valaki más velük mehet, hogy visszahozza a gépet.

– Erkki, ugye tudja, mekkora kockázatot vállal? – kérdezte Gavallan.

– Igen.

– Átgondolta? Alaposan? Rakoczy, mindaz, ami az úttorlasznál történt, Azadeh... Csinálhatjuk azt is, hogy őt hazaküldjük az apjához, maga elmegy a 125-össel, ő pedig a szombati járáttal indul.

– Ugyan már, főnök! Maga sem gondolja komolyan, és tudja, hogy én sem egyeznék bele. Nem hagyhatom itt.

– Persze, hogy tudom. Ettől függetlenül meg kellett próbálnom. Na jó! Szereltesse fel a madárra a nagyobb tartályokat, mi pedig megpróbáljuk elintézni az engedélyt! Azt ajánlom, amilyen hamar csak lehet, jöjjenek vissza Teheránba, és szombaton utazzanak el a 125-össel. Mind a ketten. Az sem ártana, ha Sargazból rögtön továbbmennének pihenni valahova, Ausztráliába, Szingapúrba, esetleg Aberdeenbe, bár az valószínűleg túl hűvös volna Azadehnek.

Fontolják meg, aztán szóljon, hogy intézkedni tudjak! – Gavallan mosolyogva kezet nyújtott. – Mondjam azt, hogy kellemes utat?

– Köszönöm. – Erkin látszott, hogy erősen foglalkoztatja még valami. Egy-két másodperc múlva meg is kérdezte: – Van valami hír Tom Lochartról?

– Egyelőre semmi... Sem Koviszt, sem Bandar-Deilamot nem lehet felhívni. Nagyon ideges Sarazad?

– Több annál. Az apja az Evin börtönben van, és...

– Jézusom! – kiáltott fel elszömyedve McIver, és Gavallan is elsápadt, mivel hozzá is eljutottak már a letartóztatásokról és a kivégzésekről szóló hírek. – Miért?

– Állítólag kihallgatásra rendelték be – a forradalmi bizottság –, de senki nem tudja, mivel kapcsolatban, és azt sem, hogy meddig lesz bent.

– Ha csak kihallgatásra... – Jokkonen arckifejezését látva Gavallan nem fejezte be a mondatot. – Mondja el pontosan, hogy mi történt!

– Sarazad úgy félórával ezelőtt zokogva jött haza. Tegnap este, amikor vacsora után visszament a szüleihez, már óriási volt náluk a felfordulás, az egész ház a feje tetején állt. Zöldszalagosok jártak a bazárban, Emir Paknurit – tudják, a volt férjét – „az iszlám ellen elkövetett bűnök” miatt letartóztatták, Bakravánnak pedig idézést adtak át, amiben az állt, hogy ma hajnalban kihallgatásra kell jelentkeznie a börtönben. Hogy pontosan miről akarják kérdezni, azt nem mondták meg. – Erkki lélegzetvételnyi szünetet tartott. – Reggel az egész család – Sarazad, az anyja, a húgai és a bátyja – elkísérte a börtönhöz. Napkelte után értek oda, és miután Bakraván bement, nem jöttek el, vártak egészen délután kettőig. Még maradtak volna, de a kapunál őrködő iszlám gárdisták elzavarták őket.

A pilóta szavait döbrent csend fogadta, amit végül ő tört meg: – Mac, próbáld felhívni Koviszt! Mondd meg az ottaniaknak, hogy lépjenek kapcsolatba Bandar-Deilammal... Tomnak meg kell tudnia, mi történt Sarazad apjával. – Erkki figyelmét nem kerülte el, hogy McIver és Gavallan szeme összevillant. – Mi történt?

– Tom éppen úton van. Sürgős szállítmányt vitt Bandar-Deilamba.

– Igen, tudom. Mac is mondta, és Sarazad is. Tom azzal ment el, hogy pár napon belül visszajön. – Erkki várt, de Gavallan nem szólt

többet, némán nézett rá. – Hát – mondta kis idő múlva –, biztosan jó oka van rá, hogy hallgasson.

– Azt hiszem. – Gavallan és McIver is biztos volt benne, hogy Tom Lochart önként nem vállalta a kuvaiti utat, függetlenül attól, hogy Valik mennyi pénzt ajánlott fel neki. Ha mégis tovább repült, csak azért tette, mert kényszerítették rá.

– Rendben van, maga a főnök! Megyek is. Elnézést, hogy rossz híreket hoztam, de úgy gondoltam, jobb, ha tudják. – Erkki mosolyt erőltetett az arcára. – Sarazad nagyon rossz állapotban volt, amikor otthagytam. Viszlát, találkozunk Sargazban!

– Minél előbb, annál jobb, Erkki!

– Ha netán összefutsz Gennel – mondta McIver –, ne meséld el neki, mi történt Sarazad apjával! Rendben?

– Persze.

Miután Erkki távozott, McIver megjegyezte: – Bakraván fontosabb személyiség annál, semhogy találomra, nyomós indok nélkül berángassák kihallgatásra.

– Egyetértek – válaszolta Gavallan. Kis szünet után témát váltott: – Nagyon remélem, Erkki nem fog belesétálni semmilyen csapdába. Nekem valahogy gyanús volt az az üzenet. Nagyon gyanús...

Egyszerre pattantak fel, hallva a telex kopogását, és soronként olvasták a szöveget, ahogy a gépből kijött. Gavallan kis idő múlva káromkodni kezdett, és abba sem hagyta, amíg az üzenet véget nem ért. – Az isten verje meg az Imperial Helicopterst! – kiáltotta, és indulatosan letépte a gépről a papírt. Miközben McIver visszaigazolta a hívást, és bontotta a vonalat, még egyszer, alaposan átolvasta a szöveget.

Az üzenet Liz Chentől érkezett, és a következő állt benne: Kedves főnök! Azóta próbáljuk hívni minden kerek órában, hogy Johnny Hogg bejelentkezett, és mondta, hogy Teheránban maradt. Elnézést a rossz hírért; az Imperial Air és az Imperial Helicopters hétfőn reggel bejelentette, hogy „pénzügyi megállapodást írtak alá, aminek az a célja, hogy az Északi-tenger térségében javítsa a versenyképességüket”. Az IH 17,1 millió font adó tartozást írhatott le, a maradék 68 milliós tartozását pedig részvénykibocsátással 20 millióra csökkentette. Egyelőre nem hivatalosan ugyan, de

megtudtuk, hogy a 19 északi-tengeri szerződésünkből 18-at nem fognak megújítani, máris áron alul odaadták őket az IH-nak. Thurston Dell az ExTextől sürgősen beszélni szeretne magával. A nigériai kirendeltségünknek, amilyen hamar csak lehet, szüksége van 3, azaz három darab 212-esre. Át lehetne irányítani őket Iránból? Ott úgyszólván felesleg van belőlük. Gondolom, még ma Sargazba, vagy Dubaiba repül Hogg-gal. Mihelyt megérkezett, kérem, értesítsen. Mac! Feltétlenül szóljon, ha a főnök már elutazott. Csók Gennynek.

– Megette a fene az egészet! – dühöngött Gavallan. – Ez a legtisztább rablás, az adófizetők pofátlan kizsebelése.

– Fordulj bírósághoz! – ajánlotta McIver, akit erősen nyugtalanított barátja arcszíne. – Akassz pert a nyakukba tisztességtelen verseny miatt!

– Nem tehetem, a szentségit! – válaszolta Gavallan, majd még hangosabban, hevesebben folytatta: – Ha a kormány nem kiált tolvajt, akkor nincs az a bíróság, amelyik elítélné őket! Márpedig, ha a kölcsöntartozásukat le tudják faragni, akkor mélyen aláink mehetnek az árral! *Dev neh loh moh* Callaghan és a mocskos kommunista bandája!

– Ne hülyéskedj, Andy! Ők sem mind kommunisták!

– Tudom, hogy a fenébe ne tudnám! De akkor is! – dühöngött tovább Gavallan. Alapvetően szelíd természete azonban felülkerekedett benne, és elnevette magát, bár a szíve továbbra is hevesen, izgatottan vert. – Átkozott kormány! – mondta aztán savanyú ábrázattal. – Ennyi tisztességtelen disznót nem láttam még egy kupacban!

McIvernek szintén remegett a keze. – Jézusom, Andy, már azt hittem, itt helyben megüt a guta. – Tisztában volt az üzenet súlyával, a fejlemények közvetlenül érintették, mivel összes megtakarítását S-G-részvényekben tartotta. – Tizennyolc szerződés a tizenkilencből! Ez azt jelenti, hogy az Északi-tengeren le is húzhatjuk a rolót.

– Csak máshol ne kelljen! Ha csökkenteni tudja a tartozásait, az IH máshol is mélyen aláink mehet az árral. Thurston sürgősen akar beszélni velem? Nyilván azt fogja közölni, hogy az ExTex a megváltozott körülmények miatt felmondja a megbízási szerződést, vagy legalábbis újra akarja tárgyalni, én pedig már aláírtam a magunk szerződését az X-63-asokra. – Gavallan zsebkendőt vett elő,

és megtörölte erősen izzadó homlokát. Közben megpillantotta benyitó Nogger Lane-t, és ingerülten ráfordult: – Mi a fenét akar?

– Én... semmit, uram! Csak hallottam a zajt, és azt hittem, valami baj van. – Lane sietve visszavonult, és becsukta az ajtót.

– Andy – szólalt meg halkan McIver, miután ismét kettesben maradtak. – A Struan's nem tudna segíteni?

– Tudni éppen tudna, ha nem is túl könnyen, csak éppen Linbarnak esze ágában sincs – válaszolta Gavallan, és ezúttal ügyelt, hogy ne emelje föl a hangját. – Ha meghallja, mi történt, örömeiben táncra fog perdülni. Ennél jobbkor nem jöhetett volna neki a dolog. Kesernyésen elmosolyodott, mert eszébe jutott Ian Dunross és a tőle kapott figyelmeztetés, amiről nem szólt McIvernek, mert nem tartozott a Struan's céghez, bár szintén régi, közeli barátja volt Dunrossnak. Honnan a fenéből szerezte vajon Ian az információt?

Kisimította az első indulatában dühösen összegyűrt telexet, ami csupán a betetőzését jelentette a hosszabb ideje jelentkező, az Imperial Helicopters által okozott gondoknak. Hat hónapja az IH elszipkázta az egyik vezető munkatársát, aki az S-G számos üzleti titkát is magával vitte, egy hónapja pedig – miután egy éven keresztül dolgoztak a pályázaton, és jelentős összeget fektettek bele – az IH-val szemben elveszítették az Északi-tengeri Kereskedelmi Tanács tenderét. A versenykiírás olyan elektronikus berendezésekre vonatkozott, amelyeknek a segítségével helikopterek bármilyen időjárás esetén, éjjel és nappal biztonságosan végezhetnek mentést az Északi-tengeren, a szárazföldtől akár száz mérföld távolságra is. Az alapfeladat az volt, hogy viharos erejű szélben, gyakorlatilag nulla látótávolság esetén is ki tudjanak emelni vízbe esetteket, és gyorsan kórházba juttassák őket. Azon a vidéken ugyanis a téli hónapokban még mentőmellényben sem bírt ki senki egy óránál többet a vízben.

Miután Ian Dunross is lelkesedett a tervért – „Ne felejtsd el, Andy, hogy a felszerelést és a mentési tapasztalatokat jól tudnánk használni a Dél-kínai-tengeren is!” –, Gavallan egy év alatt félmillió fontot költött arra, hogy egy elektronikai céggel elkészíttesse a szükséges műszereket, irányító berendezéseket. Aztán, a nagy napon, a próbarepülést végző pilóta meglepő módon rájött, hogy képtelen használni őket, és hiába végezte el később gond nélkül a próbát az S-G hat pilótája – köztük Tom Lochart és Rudi Lutz –, a vállalat nem

tudta idejében produkálni a megrendelés elnyeréséhez szükséges igazolást. Az egészben az a legtisztességtelenebb – írta akkor Gavallan McIvernek –, hogy az IH külföldön még ki sem próbált, nem engedélyezett dán felszereléssel ellátott 661-esekkel nyerte meg a tendert. Ide-oda küldözgettek bennünket, ők meg röhögnek a markukba. Bizonyítani természetesen nem tudom, de meg mernék rá esküdni, hogy az a mocsok pilóta szép kis összeget kapott. Nem lehet elérni – „hosszú vakációra” ment valahová. Egy-másfél év múlva, persze, majd kárpótolnak bennünket, és miénk lesz a szerződés, mert a berendezésünk jobb, biztonságosabb, ráadásul hazai gyártmány, de addig az Imperialé marad, neki jövedelmez.

– Mac, küldenél a nevemben egy üzenetet Liznek? Közöld vele, hogy elindultam Sargazba, és mihelyt telefonközelben leszek, rögtön felhívom! Telexezzen Thurstonnak, és kérdezze meg tőle, mit ajánl cserébe, ha megduplázom az X-63-asok számát!

– Tessék?

– Megkérdezni lehet, az még nem kerül semmibe. Az IH nyilván hallott az itteni problémáinkról, és nem akarom hagyni, hogy azok a piszkok fügét mutassanak nekünk. Izzadjanak csak, ha el akarnak érni valamit! – válaszolta Gavallan. – Bárhogy alakulnak is a dolgok, két X-63-asra még itt is szükség lehet, hogy teljesíteni tudjuk a Guerneytől átvett megbízásokat.

– Rendben.

Gavallan hátradólt a karosszékekben, és kis időre elmerült a gondolataiban. Nagyon erősnek kell lennem, mondta magának. És nagyon okosnak. Ha nem vigyázok, ez az ügy az S-G-t és engem is eltemet, Linbar pedig eléri, amit már régen akar. Igen, és az is ostobaság volt, hogy úgy elvesztettem a fejem. Kathy „üvöltő fájára” lenne szükségem... Jaj, Kathy!

Az „üvöltő fa” régi hagyomány volt a klánban, egy fa, amit a család legidősebb tagja választott ki a ház közelében, és amelyikhez mindenki kivonulhatott, amikor az örrrdög – Dunross nagyfi, Kathy nagyanyja mondta így –, „amikor az örrrdög rád vicsorog, hogy ott aztán jól kidühöngjed magadat, átkozódj, kiabálj, szidj, akit akarsz, míg ki nem adod magadból minden mérgeket. Akkor mindig béke lesz a családban, nem kell veszekednie senkinek a férjével, feleségével, kedvesével vagy a gyerekeivel. A fa megvéd, mindent

elvisel, még a legszörnyűbb dolgokat is, amiket az ördög az ember szájába ad.”

Először Hongkongban fordult elő, hogy használta Kathy „üvöltő fáját”. A Nagy Ház – a Struan’s tajpanjának a lakóházát nevezték így – kertjében nőtt egy jakarandafa, és Kathy bátyja, Ian volt éppen a tajpan. Gavallan még a dátumra is pontosan emlékezett: 1963. augusztus 21. volt, szerdai nap, és Kathy aznap este közölte vele a hírt.

Szegény Kathym, de rossz csillagzat alatt születél, gondolta, még mindig, annyi év után is fájdalommal emlékezve az asszonyra. Nem voltál még tizenhét éves, amikor asszony lettél – John Selkirk hadnagy a Királyi Légierő sokszorosan kitüntetett pilótája volt –, és nem egészen három hónap múlva már özvegy – a gépe fáklyaként lobogva bukott bele a tengerbe. A rohadt háborús évek újabb tragédiákat hoztak, a bátyád és az ikertestvéred is meghalt bevetés közben. Amikor 46-ban megismerkedtünk Hongkongban, rögtön beléd szerettem, és reméltem, hogy sikerül legalább részben kárpótolnom a sok megpróbáltatásért. Tudom, hogy Melinda és Scot mindent megtett ezért – remek gyerekek. Aztán 63-ban, a harmincnegyedik születésnapod előtt a szklerózis multiplex.

Hazatérés Skóciába, amire mindig is vágytál – én azért jöttem, hogy megvalósítsam Ian tervét, te pedig, hogy meggyógyulj. Nem sikerült, következett helyette a lassú haldoklás. Mindig mosolyogtál, hogy ne érezze körülötted senki a pokolt, amiben szenvedsz, mindig bátor, szelíd, okos és szerető voltál, de ez sem segített, emlékezett Gavallan elszomorodva. Lassan – dehogyan lassan, lélekdermesztően gyorsan –, lépésről lépésre veszítettél. 68-ban jött a tolószék; a beszéd, a gondolatok még tiszták, a többi megállíthatatlan, ellenőrizhetetlen reszketés. Aztán 1970!

Az év végi ünnepeket Castle Avisyardban töltötték, és január 2-án, amikor a többiek már elmentek – Melinda és Scot Svájcba, síelni –, Kathy azt mondta: – Andy drágám! Nem vagyok képes elviselni még egy évet, de hónapot vagy napot sem.

– Értem – felelte egyszerűen Gavallan.

– Segítségre lesz szükségem! Mennem kell... Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott... de most már muszáj mennem, Andy! Egyedül is megtenném, de nem megy. Segítség kell hozzá. Rendben?

– Rendben, drágám!

Az egész napot és az éjszakát is beszélgetéssel töltötték. Felidéztek életük napfényes, derűs napjait, megbeszélték Melinda és Scot további sorsát. Kathy megígértette vele, hogy újból megnősül, elmondta, milyen csodálatos volt mellette az élete, még nevettek is, és Gavallan elég erős maradt, csak később sírta el magát. A melléhez szorította reszkető fejét, tartotta béna kezét, hogy elbírja a marék altatót, segített neki inni – a vízbe kis whiskyt is tett, hogy legyen valami íze –, és nem engedte el, amíg teljesen meg nem szűnt a remegés.

– Senki nem vethet a szemére semmit – mondta később megértőn az orvos. – Én a helyében biztosan nem bírtam volna eddig, már évekkorábban megteszem. Szegény asszony!

És aztán az „üvöltő fa”. De üvöltés nem volt, csak keserű könnyek.

– Andy!

– Tessék, Kathy!

Gavallan felpillantott, és látta, hogy Genny és McIver meglepődve néz rá az ajtóból. – Szevasz, Genny! Ne haragudj! Előjöttek az emlékek. – Nehézkesen felállt. – Azt hiszem, az Avisyard juttatta őket eszembe.

– Avisyard telexet kaptatok? – kérdezte riadtan Genny. – Csak nem egy madár zuhant le?

– Nem. Ilyen nagy baj szerencsére nincs. Csak az Imperial Helicopters próbálja változatlanul megkeseríteni az életünket.

– Hála istennek! – mondta megkönnyebbülve Genny. Meleg kabát volt rajta, elegáns kalap, a bőrröndjét kint hagyta a külső irodában, ahol Nogger Lane és Charlie Pettikin várakozott. – Hát, Andy – folytatta –, hacsak nem akarod felülbírálni Mr. McIvert, tőlem akár mehetünk is. Vegyétek úgy, hogy jobb meggyőződéselem ellenére megadom magam!

– Ugyan már, Gen! Fölösleges... – A felesége fölényes kézmozdulatát látva McIver elhallgatott.

– Andy! – mondta legszelídebb, legbúbájosabb hangján az asszony – Légy szíves, közöld Mr. McIverrel, hogy ez a játszma még távolról sincs lefutva!

– Gen! Légy szíves...

– Nincs! – Genny királynői mozdulattal arrébb hessegette Nogger Lane-t, felkapta a bőröndjét, és fensőbbes hangon közölve, „Tudom vinni a csomagomat!”, kiviharzott az irodából.

McIver hatalmasat sóhajtott. Nogger Lane-nek komoly erőfeszítés árán sikerült csak visszafojtania a nevetését, és Gavallan és Charlie Pettikin is megszenvedett, hogy közömbös arcot tudjon vágni.

– Nem muszáj kijönnöd velünk, Charlie – mondta gyanúsan komoly hangon Gavallan.

– Szeretnék azért, ha lehet – válaszolta Pettikin. Igazából nem sok kedve volt hozzá, de korábban megígérte McIvernek, hogy segít meggyőzni Gennyt. – Nagyon csinos ez a kalap, Gen – mondta délelőtt, a Paulával közösen elfogyasztott, kellemes reggeli után, mire az asszony búbajos mosollyal azt válaszolta: – Ne próbálj lekenyerezni, Charlie Pettikin, mert nagyon megbánod! Úgy általában, piszkosul elegendem van a férfiaktól, kezdtek igazán az agyamra menni...

Gavallan is fölvette a kabátját, a telexet pedig begyúrta a zsebébe. – Ne haragudjon, Charlie – mondta, nem tette tovább a jókedvet –, szeretnék megbeszélni néhány dolgot Mackel.

– Értem. Természetesen. – Pettikin a fejébe nyomta a kalapját, és közben igyekezett nem mutatni, mennyire örül, hogy maradhat, így legalább módja lesz rá, hogy néhány órát zavartalanul együtt töltsön Paulával. – Otthon találkozunk – mondta McIvernek.

– Várj meg inkább itt! Sötétedés után fel akarom hívni az összes bázist, aztán együtt hazamegyünk. Szeretném, ha addig tartanád a frontot! Nogger, te hazamehetsz! – Lane elégedetten vigyorgott, Pettikin viszont némán káromkodni kezdett.

A kocsit McIver vezette, Gavallan mellette ült, Genny hátul. – Beszéljünk még egy kicsit Iránról, Mac! – javasolta Gavallan, miután elindultak.

Sorra vették a lehetőségeiket, és mindig ugyanannál a csöppet sem biztató következtetésnél lyukadtak ki, hogy nem tehetnek mást, mint reménykednek: a helyzet normalizálódni fog, a bankok ismét kinyitnak, megkapják a pénzt, amivel tartoznak nekik, vegyes vállalatuk pedig kivétel lesz, és nem tiltják ki Iránból. – Pörögjön a gépezet, Mac! Dolgoznunk kell, amíg hagynak bennünket, bármilyen nagyok legyenek is a gondok.

McIver szintén nagyon borús hangulatban volt. – Tudom. De hogyan működünk pénz nélkül? – kérdezte. – És mi van a haszonbérleti díjakkal?

– A folyamatos működéshez szükséges összeget valahogy megszerzem. Egy héten belül visszajövök, és hozok pénzt Londonból. Ami a haszonbérleti díjat illeti, azt néhány hónapig fedezni tudom a gépek és az alkatrészek esetében. Talán az X-63-asokat is ki tudom fizetni, ha sikerül átütemezést elérnem. Nem számítottam rá, hogy ennyi szerződést fogok elveszíteni az IH javára. Talán sikerül visszaszereznem belőlük néhányat. Akárhogyan is, egy darabig nehéz lesz, de ne aggódj! – Egy pillanatra elhallgatott. – Remélem, Johnynak sikerül leszállnia! Muszáj minél előbb hazaérnem. Rengeteg a munka...

McIver hajszál híján tudta csak elkerülni a frontális ütközést a mellékutcából kivágódó gépkocsival, és közben majdnem beleszaladt a szennyvízelvezető árokba. – Hülye barom! Jól vagy, Gen? – A visszapillantó tükörbe nézett, és az arca megrándult, mert látta a felesége komor, semmi jót nem ígérő tekintetét.

Gavallan szintén érezte a feszült hangulatot, és a legszívesebben mondott volna valamit, hogy enyhítse, de rövid bizonytalankodás után letett róla, és inkább a lehetőségeit kezdte latolgatni. Jó volna tudni, sikerül-e elkapnom Iant. Talán kihúzhatja a csávából, gondolta, majd hirtelen eszébe jutott David MacStruan tragikus halála. Sokan voltak, Struanek, MacStruanek, Dunrossok és ősellenségeik, Gorntok, Rothwellek és Brockok, akik erőszakos halált haltak, eltűntek – a tengerbe veszttek – vagy közlekedési balesetben pusztultak el. Ian egyelőre megúsza, ép és egészséges. De meddig?

– Túl vagyok a nyolcadikon, Andy – mondta neki Dunross, amikor utoljára találkoztak.

– Ezúttal mi volt?

– Semmi különös. Egy gépkocsi robbant fel Bejrútban rögtön azután, hogy elhajtottam mellette. Mondtam már, hogy nem kell mellre szívni. Nincs ezekben a próbálkozásokban semmi rendszer. Burokban születtem, mindig szerencsém lesz.

– Mint Macaón?

Dunross lelkes autóversenyző volt, és többször is rajthoz állt a Macao Grand Prix-n. 1965-ben – a versenyt akkor még mindig csak

amatőröknek rendezték – nyert ugyan, de kocsijának a jobb első kereke a célvonalnál szétrobbant. Nekivágódott a barikádnak, onnan vissza a pályára, az utána jövő kocsik elé, amelyek megpróbálták kikerülni, de az egyiknek nem sikerült, és belerohant. Hegesztőpisztollyal kellett szétszabdalni a roncsot, hogy ki tudják szedni belőle. Belső sérülése csodával határos módon nem volt, csak a jobb lába veszett el.

– Mint Macaón, Andy – válaszolta különös mosollyal Dunross. – Közöséges baleset volt. Mindkét alkalommal. – A másiknál a versenyautó motorja robbant szét, de sértetlen maradt. Többen is megesküdték volna rá, hogy a motort szándékosan megrongálták, és a vádló ujjak mind ugyanarra a személyre, Quillan Gorntra, az ellenségére mutattak. Természetesen csak akkor, ha más nem látta, mert azt senki nem merte vállalni, hogy a nyilvánosság előtt megvádolja.

Quillan meghalt, Ian pedig él, gondolta Gavallan. Én is élek, és, persze, Linbar; örökké fog élni a piszok... Na jó, ebből elég! A végén teljesen begolyózom. Ideje leszoknom arról, hogy állandóan vele foglalkozzam. Vannak ennél fontosabb dolgok! Mac nagyon aggódik, ki kellene találni valamit. – Ha valami váratlan dolog történik, Mac, Talboton keresztül üzenek – mondta. – Te is azt csináld! Pár nap múlva visszajövök, és hozom a válaszokat a kérdéseinkre. A 125-öst készenlétben tartom; végszükség esetén Johnny is lehet futár. Egyelőre ez minden, amit mondani tudok...

Genny, aki magától egyetlen szót sem volt hajlandó mondani, sőt udvariasan bár, de azt is visszautasította, hogy bevonják a beszélgetésbe, feszülten figyelt, és szintén nagyon aggódott. Nyilvánvaló, gondolta, hogy itt nincs számunkra jövő. Őszintén szólva boldogan el is mennék, ha Duncan jönne velem. Illetve... Nem menekülhetünk el csak úgy; gyáván, mint a farkát behúzó kutya! Nem hagyhatjuk, hogy Duncan minden munkája és az összes megtakarított pénzünk odavesszen! Ez ugyanúgy megölné, mintha főbe lőnék. Huhh! Bárcsak volna annyi esze, hogy hallgatna az okos szóra, és nyugdíjba vonulna. Férfiak! Ostobák mind, kivétel nélkül! Magasságos isten! Csökönyösek, akár az öszvér.

A forgalom viszonylag enyhe volt, de kétszer – frissen állított úttorlasz miatt – azért elterelték őket. Mindkét barikádnál civil fegyveresek – nem zöldszalagosok – őrködtek, és dühösen integetve

jelezték, hogy válasszanak más útvonalat. Több helyütt holttesteket is láttak a járműroncsok, szemétkupacok mellett, az egyik útkereszteződésben pedig kiégett páncélost. A romok között kiéhezett kutyák kutattak élelem után. Egyszer lövéseket hallottak a közelből, és gyorsan bekanyarodtak egy szűk mellékutcába, hogy elkerüljék a különböző – csak a jóisten tudja, milyen névre hallgató – fegyveres csoportok közötti összetűzést. A közelükben páncéltörő gránát csapódott be egy házba, de nekik szerencsére nem esett bajuk. McIver kikerült néhány kiégett autóbust, és a látvány megerősítette abban, hogy jól tette, amikor ragaszkodott ahhoz, hogy Genny haladéktalanul utazzon el Iránból. Újból a visszapillantó tükörbe nézett, és halottsápadt arcát látva, rettentően megsajnálta az asszonyt. Remekül tartja magát, gondolta, nem tudom, hányan volnának képesek erre. Csak ne lenne olyan átkozottul csökönyös! Különben is, utálom ezt a hülye kalapot! Hányszor mondtam már, hogy ne viselje, mert nem áll jól neki. Miért nem tudja veszekedés nélkül megcsinálni, amit muszáj? Szegénykém! Alig várom, hogy biztonságban legyen.

A repülőtérhez közeledve egyre nagyobb lett a forgalom, százával torlódtak össze az utasokkal – sok volt köztük az európai – teli járművek. Férfiak, nők és gyerekek indultak el tömegével, mert azt hallották, hogy a repülőtér ismét üzemel, és rettentően feldühödtek, amikor a zöldszalagosok mindenkit visszafordítottak, aki nem vette észre a perzsául és hibás angolsággal megírt, az út menti fákra és falakra kiszögezett figyelmeztető táblákat: A REPÜLŐTÉR HÉTFŐTŐL ÜZEMEL – JEGGY ÉS KIUTAZZÁSI ENGEDÉLY SZÜKSÉGES.

Fél óráig tartott, amíg sikerült átverekedniük magukat az útelzáráson. Végül Genny volt az, aki megoldotta a problémát. Mint a legtöbb feleség, aki bevásárolni járt, és háztartási alkalmazottakat irányított, ő is tudott keveset perzsául, és bár egész úton egyszer sem nyitotta ki a száját, a zöldszalagosokhoz érve udvarias hangon megszólalt, mire azok egyből tovább engedték őket.

– Jézusom! Gen, ez egyszerűen fantasztikus! – lelkesedett McIver. – Mit mondtál ezeknek a csirkefogóknak?

– Andy – szólt oda az asszony Gavallannek –, légy szíves, add át Mr. McIvernek, hogy közöltem velük, miszerint valószínűleg himlős van közöttünk, akit minél előbb ki kell juttatnunk az országból!

A repülőtér kapujánál ismét iszlám gárdistákba botlottak, akik az árukezelő részt és az irodaépületüket is őrizték, de velük már könnyebb dolguk volt, mert tudtak az érkezésükről. A 125-ös, amikor begördültek a betonra, már a kifutópálya végén állt, zöldszalagosokkal és teherautókkal körülvéve. Két motorkerékpáros gárdista fogadta, és föl is vezette őket a repülőgéphez.

– Miért késtek?! – kérdezte ingerülten Tehrani mollah, két zöldszalagos társaságában lesietve a lépcsőn. Mihelyt közelebb ért, Gavallan és McIver azonnal észrevette, hogy új szemüveg van rajta, és egy pillanatra a pilótafülkében ülő John Hogg elégedett pillantását is elkapták. A lépcső tetején, a repülőgép nyitott ajtajában iszlám gárdista örködött, lövésre készen tartott géppisztollyal a kezében. – A repülőgépnek azonnal indulnia kell! Miért késtek?

– Elnézést, kegyelmes úr! A forgalom... Insa Allah! Nagyon sajnáljuk – válaszolta óvatosan McIver. – Lane kapitánytól hallottam, hogy az ajatollah – Isten éltesse az idők végezetéig – megbízásából végzett munkája sikeres volt.

– Nem volt elég az idő, hogy mindent elintézzek, amit kell. Ahogy Isten akarja. Holnap folytatnom kell a munkát! Legyen szíves intézkedni, hogy kapjak egy helikopter! Reggel kilenckor.

– A legnagyobb örömmel! Parancsoljon, itt az utasok és a személyzet nevét tartalmazó lista. – McIver odaadta a mollahnak a papírt, amin Gavallan, Genny és Armstrong neve is szerepelt – Armstrong az S-G egyik szabadságra menő munkatársaként lett feltüntetve.

Tehrani – boldogan, mert az új szemüveggel végre jól tudott olvasni – átfutotta a listát. – Hol ez az Armstrong? – kérdezte.

– Föltételezem, hogy már a fedélzeten.

– A személyzeten kívül nincs ott senki – válaszolta rosszallóan a mollah. Nem volt azonban túl szigorú, a látásának visszanyerése fölötti öröm elnyomta benne a 125-ös szabálytalan érkezése miatti nyugtalanságot. Az új szemüveget Isten ajándékának tekintette, ráadásul a pilóta megígérte, hogy a következő héten hoz egy másikat is, hogy legyen tartalék, ha ez netán eltörne, később pedig egy harmadikat, csak olvasásra... Ó, Isten hatalmas! Isten hatalmas, és hála legyen Istennek, mert elültette a pilóta fejében a gondolatot, és

lehetővé tette ezzel számomra, hogy újból lássak! – A gépnek azonnal indulnia kell.

– Nem tudom, mi történhetett, kegyelmes úr! Mr. Armstrongnak nem szokása késni – válaszolta a homlokát ráncolva Gavallan. Sem ő, sem McIver nem hallott Armstrong felől az előző nap óta – este sem nézett be hozzájuk, pedig megígérte. Reggel, amikor érdeklődtek felőle, Talbot csak a vállát vonogatta, és annyit mondott, hogy Armstrongnak valamilyen dolga akadt, de ne aggódjanak, idejében kint lesz a repülőtéren. – Még az is lehet, hogy az irodában vár bennünket.

– A maguk alkalmazottain kívül senki nincs ott. A repülőgép nem maradhat itt. Szálljanak fel! Máris indulnia kell.

– Remek! – válaszolta lelkesen Gavallan. – Ahogy Isten akarja! Annyit még, hogy szeretnék a 125-ösnek újabb leszállási engedélyt szombatra, az egyik 206-osnak pedig egy felszállásit holnapra, hogy Tebrizbe repülhessen. – Meghajolt, és szertartásos udvariassággal a mollahnak nyújtotta a szabályszerűen kitöltött űrlapokat.

– A 125-ös visszajöhet, Tebrizbe viszont egyelőre tilos repülni. Talán majd szombaton.

– De kegyelmes úr! Nem gon...

– Nem! – A mollah tudatában volt, hogy a körülöttük állók figyelik. Intett a kifutópálya elején keresztben álló teherautó sofőrjének, hogy húzódjon féke, majd a kocsiból kiszálló Gennyre nézett, és elégedetten bólintott. Gavallan és McIver meglepődve látta, hogy az asszony, amíg egyedül volt, kendőt kötött, az alá rejtette a haját, egyetlen tincset sem hagyva kint belőle. Ettől, és a hosszú télikabáttól egészen úgy nézett ki, mintha csadort viselt volna. – Szálljanak fel!

– Köszönjük, kegyelmes uram – válaszolta Genny kellő komolysággal, hasznosítva mindazt, amit egész délelőtt tartó szorgos biflázással megtanult –, de engedelmeivel inkább maradnék! A férjem elméje – átmenetileg – nincs teljesen rendben. Egy olyan okos, intelligens ember, mint ön, biztosan egyetért, hogy bár az asszony nem szállhat szembe férje akaratával, meg van írva, hogy szükség esetén még magára a Prófétára is vigyázni kell, ápolni, ha úgy hozza a szükség.

– Igaz, igaz – válaszolta a mollah, elgondolkodó pillantást vetve McIverre, aki csak nézett értetlenül, mert nem tudta, miről beszélgetnek. – Maradjon, ha akar!

– Köszönöm – mondta a legnagyobb alázattal Genny. – Maradok, mert muszáj. Köszönöm, kegyelmes uram, a megértését és bölcsességét. – Erőt véve magán megőrizte a komolyságát, és angolra váltott: – Duncan, Tehrani mollah egyetért azzal, hogy maradjak. Csak pillanatnyi szünetet tartott, aztán – látva, hogy a férje szeme villámokat szór – sietve hozzátette: – Megvárlok a kocsiban.

Elindult, de McIver néhány lépés után beérte, eléje állt, és dühösen ráfordult: – Azonnal szállj be, különben ölben viszlek fel arra a rohadt gépre!

– Ne légy ostoba, Duncan drágám! – Genny megtévesztően szelíd, aggódó hangon mondta ezt. – És ne kiabálj, mert árt a vérnyomásodnak! – Amikor észrevette, hogy Gavallan is elindult feléjük, csökkent valamelyest az önbizalma, de nem mutatta. – Tudod, mennyire szeretem ezt a helyet – folytatta továbbra is vidáman. – Hogy volnék képes csak úgy, ripsz-ropsz elmenni?

– Azonnal... Már is mégy, és felszállsz a gépre... – McIver annyira dühös volt, hogy beszélni is alig tudott, és Genny pillanatra megijedt, hogy túl messzire ment, a férjének a végén még valami baja esik.

– Elmegyek, ha te is jössz, Duncan! Most rögtön – felelte. – Nélküled viszont egy tapodtat, ismétlem, egy tapodtat sem vagyok hajlandó menni, és ha erőszakkal próbálsz kényszeríteni, akkora patáliát csapok, hogy megnézhetitek magatokat! Andy! Légy szíves, beszélj ezzel... ezzel az emberrel! Tudom, akaratom ellenére is felvonszolhattok a gépre, hisz ti vagytok az erősek, de ha megteszitek, azzal örökre lejáratjátok itt magatokat. Ismerlek mindkettőtöket annyira, hogy tudjam, ezt nem kockáztatjátok meg. Így van, Andy?

Gavallan nem bírta türtőztetni magát, harsányan, jókedvűen nevetett. – Ezt megkaptad, Mac!

Bármilyen dühös volt is, McIver szintén nevetett, a mollah pedig csak nézte őket, és rosszalló fejcsóválással vette tudomásul a hitetlenek különös viselkedését.

– Gen, te... te erre készültél! Előre kiterveltél az egészet! – morgott McIver.

– Kicsoda? Én?! – Az asszony maga volt a megvádolt ártatlanság.
– Hogy juthat ilyesmi az eszedbe?

– Felszállni! – kiáltotta nekik a mollah.

– Mi legyen Armstronggal? – kérdezte McIver.

– Ismeri a szabályokat, és tudta az időpontot. – Gavallan megölelte Gennyt, McIverrel pedig keményen kezét szorította. – Hamarosan találkozunk. Addig is, vigyázzatok magatokra! – Felszaladt a lépcsőn, az ajtó becsukódott mögötte, és a 125-ös azonnal indult is.

Az irodához vezető út nagy részét Genny és Duncan szótlanul tette meg, mindketten mélyen elmerültek a gondolataikban. Az asszony elől ült, a kezét McIver térdén nyugtatva, és bár nagyon fáradt volt, egyben nagyon elégedett is.

– Én igazán megértő tudok lenni, Gen – mondta egy idő után a férfi –, de ezt soha nem fogom megbocsátani neked!

– Igenis, Duncan! – válaszolta az asszony félénken, ahogy az, időnként, jó feleségtől elvárható.

– Akkor sem bocsátom meg!

– Igenis, Duncan!

– És nagyon kérek, ne mondd azt, hogy „Igenis, Duncan”! McIver szótlanul vezetett egy darabig, majd mogorván megjegyezte: – Szeretném, ha biztonságban volnál, Sargazban, de közben örülök, hogy maradtál. – Genny nem szólt semmit, csak csöndesen mosolygott.

A városba visszatérni sem volt sokkal könnyebb, mint kijutni a repülőtérre. Többször is kerülőt kellett tenniük, gyakran hallottak lövéseket, holttesteket láttak, néhol dühös tömeget, a szemétkorba turkáló kóbor kutyákat – a várost hónapok óta nem takarították már. Mihelyt besötétedett, egyből nagyon hideg lett. Emberekkel zsúfolt személygépkocsik és katonai teherautók száguldoztak körülöttük vadul, a közlekedési szabályokra fittyet hányva. – Nem vagy nagyon fáradt, Duncan? Ne vezessek?

– Kösz, nem kell. Bírom még – válaszolta rettentő fáradtan McIver. Nagyon boldog volt, amikor végre bekanyarodhatott az irodájuk előtti utcába, ami szintén sötét volt, baljóslatú, akárcsak a többi. A házak ablakai mindenhol feketén tátongtak, csupán náluk égtek a villanyok. McIver legszívesebben az utcán hagyta volna a

kocsit, de biztos volt, hogy ha nem is lopnák el, a zárható tanksapka ellenére leszívják belőle a benzint, úgyhogy bevitte inkább a garázsba.

Charlie Pettikin az irodául szolgáló lakás előtt állt, halottsápadtan. – Szevasz, Mac. Hála istennek... – Megpillantotta az asszonyt, és másodpercekig megnémult a megdöbbenéstől. – Genny! Mi történt? Nem tudott leszállni a 125-ös? – kérdezte, miután sikerült összeszednie magát.

– De igen – válaszolta McIver. – Mi a baj, Charlie?

Pettikin becsukta az iroda ajtaját, és Gennyre nézett, mire az asszony fáradtan azt mondta: – Na jó! Elmentem a klotyóra.

Magasságos isten, de ostobák tudnak lenni a férfiak, gondolta kifelé menet. Mihelyt kettesben maradunk, Duncan úgyis elmondja, miről van szó. Nem volna egyszerűbb ezt megspórolni?

– Várj, Gen! – szólt utána a férje. – Ha már itt maradtál... – Nem fejezte be a mondatot, vállat vont, Genny pedig rögtön tudta, hogy valami megváltozott benne, csak azt nem tudta eldönteni, jó-e ez a változás, vagy rossz. – Halljuk, Charlie!

– Nem egészen fél órája Rudi jelentkezett – kezdte izgatottan Pettikin. – A HBC-t lelőtték, felrobbant, és mindenki meghalt, de...

Genny és McIver arca hamuszürkévé vált. – Jézusom! – az asszony egy székre kapaszkodott, hogy el ne essen.

– Az egészet úgy, ahogy van, nem értem! – folytatta tehetetlen dühvei Pettikin. – Ez örület, mint valami ostoba rémálom. Még szerencse, hogy Tom Lochartnak nem esett baja. Bandar-Deilamban van, Rudinál és...

A hír hallatán McIverbe visszatért az élet. – Tom megmenekült?! Sikerült kiugrania?

– Szétrobbanó helikopterből ritkán szokott kiugrani az ember. Az egésznek semmi értelme! Tom alkatrészeket szállított, utast nem, de a tiszt szerint a gép tele volt, Rudi pedig szó szerint azt mondta, hogy: „Mondd meg McIvernek, hogy Lochart kapitány visszajött a szabadságról!” Még beszéltem is vele.

– Beszéltél vele?! – kérdezte elképedve McIver. – Biztos? És mi az, hogy szabadságon volt?

– Fogalmam sincs róla. Azt tudom csak, hogy hallottam a hangját.

– Várj egy pillanatig, Charlie! Hogyan tudott felhívni bennünket Rudi? Koviszban van?

– Nem. Azt mondta, hogy az abadáni légiirányítóktól beszél.

McIver hatalmasat káromkodott; nagyon örült, hogy Lochart életben van, ugyanakkor lesújtotta a Valik és családja pusztulásának híre. És mi az, hogy a helikopter tele volt? Legfeljebb négy utas lehetett rajta! Ezernyi kérdés örvénylett az agyában, mindre szeretett volna azonnal választ kapni, de tudta, hogy majd csak Tomnak teheti föl őket, akivel együtt kerültek csapdába, már ha valóban csapdáról van szó. Lochart útjának valódi céljáról, és saját, az engedélyezéssel kapcsolatos dilemmájáról kizárólag Gavallannek szólt.

– Kezdjük az elejéről, Charlie! Próbáld nyugodtan elmondani, mi történt! – A feleségére pillantott, aki még mindig megkövülve markolta a szék támláját. – Jól vagy, Gen?

– Igen. Persze! Megyek, főzök egy teát – válaszolta remegő hangon Genny, és rögtön indult is kifelé a konyhába.

Pettikin az íróasztal szélére ült, összeszedte magát, és újból belefogott a történetbe: – Amennyire emlékszem, Rudi azt mondta: „Itt van egy tiszt az iráni légierőtől, és hivatalosan közölte...” Aztán másik hang hallatszott: „Kazani őrnagy vagyok a légierő hírszerzésétől. Azonnali, határozott választ követelek. A HBC jelű, Bell 212 helikopter az S-G-é, vagy sem?” Hogy időt nyerjek, megkértem, várjon kicsit, mert meg kell néznem a nyilvántartást. Vártam, számítottam rá, hogy Rudi mond valamit, de mert csöndben maradt, úgy gondoltam, hogy oké a dolog, és megmondtam, hogy az EP-HBC a mi 212-esünk. Alig fejeztem be azonban, Rudi úgy elkezdett káromkodni, ahogy még egyszer sem hallottam, és valami olyasmit mondott, hogy ez borzalmas, mert a HBC megpróbált átlógni az iraki határon, és a légierő vadászgépei szétlőtték, mindenki meghalt, aki rajta volt. Aztán azt kérte, hogy pontosan mondjam meg, kik utaztak a gépen. – Pettikin megtörölte izzadó homlokát.

– Hirtelen azt sem tudtam, mit válaszoljak neki, úgyhogy kértem, várjon kicsit, mert elő kell vennem a naplót. Csak remélni tudtam, hogy a hangom nem remeg túlságosan. Megnéztem az útról szóló bejegyzést, láttam, hogy Nogger neve át van húzva, mellé írva, hogy beteg, pilótaként Tom Lochart neve szerepel, alatta a te aláírásod. – Pettikin újabb szünetet tartva zavart pillantást vetett McIverre. –

Rudi szavaiból éreztem, hogy nem szeretné, ha említeném Tomot, ezért azt mondtam: „A nyilvántartás szerint senkire sincs kiszignálva a gép...”

McIver arca vörös lett a hirtelen indulattól. – De hát...

– Az isten szerelmére, ennél jobb nem jutott eszembe! Rudi, amikor meghallotta a választ, először káromkodott, aztán megkérdezte, mi a fenéről beszélek. A hangján azért érezni lehetett, hogy megkönnyebbült. Azt feleltem, a nyilvántartás szerint a HBC-nek Doshan Tappehen kell lennie, és ha még sincs ott, akkor valaki engedély nélkül elvitte. Bízam abban, hogy elég meggyőző a hangom, közben az egészet, úgy, ahogy van, nem érttem. Ismét a tiszt szólt a mikrofonba, dühösen azt mondta, hogy az ügyet kivizsgálják, és haladéktalanul kéri a gépnylvántartó könyvünket. Megkérdeztem tőle, hova küldjem, mire kissé elbizonytalanodott, és azt felelte, egyelőre őrizzük meg, majd később szólnak, mi legyen vele. Aztán Tom jelentkezett, és olyasmit mondott, hogy kérjek elnézést tőled a késésért, de lavinaomlás miatt nem tudott időben visszajönni, egy kis faluban rekedt Kermánsáhtól délre. Megígérte, hogy mihelyt lehet, azonnal indul. – Pettikin hosszan kifújta a levegőt, és közben hol Gennyt, hol McIvert nézte. – Hát ennyi. Ez minden. Mi a véleményed?

– Tommal kapcsolatban? Nem tudom. – McIver az ablakhoz lépett, az utcát kezdte bámulni, közben a válla úgy megereszkedett, mintha hatalmas teher nehezedett volna rá. Azóta, hogy megérkeztek, hullott egy kevés porhó, amit a szél több helyen is erősen felkavart. A távolból szórványos lövöldözés hallatszott, de arra már oda sem figyeltek.

– Genny?

– Én... Az egésznek semmi értelme, Charlie! Mi az, hogy Tommy szabadságon volt? És pláne Kermánsáh környékén! – Az asszony boldogan, hogy végre elfoglalhatja magát valamivel, rátöltötte a vizet a teára, közben teljesen tehetetlennek érezte magát. A legszívesebben sírt, kiabált volna, hogy tiltakozzon az élet igazságtalansága ellen. Érezte ugyanis, hogy Tom és Duncan csapdába került – az utat Duncan engedélyezte –, és azt is, hogy Anusról és a gyerekekről egy szót sem ejthet. Azzal biztatta magát, hogy talán nem is voltak a helikopteren, és azt sem lehet pontosan megállapítani, hogy ki

vezette a gépet. – A géplopás... – kezdte bizonytalanul. – Tommy neve nyilván ott van az engedélyen, és Duncané is. A repülőtéren biztosan megőriznek egy példányt, úgyhogy... Nem fogják elhinni, hogy valaki tényleg engedély nélkül vitte el.

– Most már én is tudom, de akkor ez tűnt a legjobb válasznak – felelte letörve Pettikin. Az íróasztalon heverő naplóért nyúlt. – Mac, mi volna, ha megszabadulnánk tőle, és azt mondanánk, hogy elveszett?

– Az irányítóknál ott a másolat, Charlie! Tomnak tankolnia is kellett, és arról szintén készül feljegyzés.

– Normális körülmények között igen, de most? Ebben a fejetlenségben?

– Lehet.

– Esetleg a másolatot is megszerezhetnénk.

– Hagyd már, az isten szerelmére! Ebből úgysem tudunk kimászni!

Genny elkezdte széttölteni a teát. Mindhárman hallgattak, és amikor a csönd már szinte elviselhetetlenné vált, Pettikin elszánta magát, hogy megtörje. – Még mindig nem értem, hogy ha Doshan Tappehről valóban Tom szállt fel, akkor... hacsak nem térítették el útközben, vagy a tankoláskor. – Tehetetlenül beletúrt a hajába. – Biztosan eltérítették. Hol is vett fel üzemanyagot? Koviszban? Talán ők tudnának segíteni, van valamilyen magyarázatuk.

McIver nem válaszolt, tovább állt csöndben az ablaknál. Pettikin várt egy darabig, aztán átlapozta a nyilvántartást, és meg is találta, amit keresett. – Iszfahánban? – kérdezte csodálkozva. – Miért Iszfahánban?

McIver erre a kérdésre sem felelt.

Genny kevés sűrített tejet adott a teához, és odanyújtotta az egyik csészét Pettikinnek. – Azt hiszem, jól csináltad, Charlie – mondta, mivel jobb nem jutott az eszébe. Odavitt egy csészét a férjének is.

– Köszönöm, Gen!

Az asszony látta a McIver szeme sarkában megcsillanó könnycseppet, és ettől sírva fakadt. Duncan átölelte, közben Anusra gondolt, a karácsonyi vendégségre, amit Gennyvel a barátaiak gyerekeinek rendeztek, köztük Setaremnak és Dzsálálnak, a vidám játékokra, a jókedvre...

– Jó, hogy legalább Tommynak nem esett baja, ugye? – kérdezte a könnyeivel küszködve Genny. Nem is hallották, hogy Pettikin kiment, és halkán behúzta maga mögött az ajtót.

– Igen.

– Mit fogunk csinálni?

– Várunk – felelte McIver. – Várunk, és reménykedünk, hogy megúszták... Sajnos, érzem, hogy nem. – Szelíden letörölte a felesége könnyeit. – Szombaton viszont, ha a 125-ös megjön, elmegy velem. Ígérem, én is csak addig maradok, amíg rendbe tesszük ezt a... Neked viszont most már tényleg muszáj menned.

Genny beleegyezően bólintott. McIver ivott egy korty teát, aztán rámosolygott. – Átkozottul jó teát tudsz főzni, Gen! – mondta, de nem sikerült megvigasztalnia az asszonyt, elterelni gondolatait az értelmetlen gyilkolásról, a sok tragédiáról, feledtetni vele a lehetőséget, hogy ezekbe a férje is belerokkanhat. Ha így megy tovább, bele fog pusztulni, gondolta indulatosan. Úgy érezte, tudja, mit kell tennie, hogy ez ne következzen be.

Körülnézett, és miután látta, hogy Pettikin nincs ott, halkán azt mondta: – Duncan, ha nem akarod, hogy ezek a gazemberek elrabolják a jövőnket, miért nem megyünk, és viszünk magunkkal mindent?

– Tessék?

– Helikoptereket, alkatrészeket, mindenkit.

– Nem tehetjük, Gen! Milliószer megbeszéltük már, hogy nem.

– De igen! Ha akarjuk, és jó a tervezés, akkor meg tudjuk csinálni!

– Genny olyan határozottan, annyi meggyőződéssel mondta ezt, hogy McIver nem tudta kivonni magát a hatása alól. – Andy segíteni fog. Megtervezi a dolgot, te pedig irányítod a végrehajtást. Ha nem akarják, hogy itt maradjunk, hát legyen. Elmegyünk, de a helikopterekkel, az alkatrészekkel együtt, megaláztatás nélkül. Titokban, de meg lehet csinálni. Biztos vagyok benne, hogy igen.

MÁSODIK KÖNYV

SZOMBAT

1979. FEBRUÁR 17.

30. fejezet

KOVISZ, 06.38. HUSzain mollah keresztbe rakott lábbal ült a matracon, és AK-47-es géppisztolyát ellenőrizte. – Remek – mondta, és gyakorlott mozdulattal új tárat rakott bele.

– Fogtok ma harcolni? – kérdezte a felesége. Az asszony a szoba másik felében, a fatüzelésű kályha mellett állt, és az aznapi első kávét főzte. Fekete csadorja hangosan suhogott, valahányszor megmozdult; olyan bő volt, hogy eltakarta újabb terhességét.

– Ahogy Isten akarja.

A nő kötelességtudóan megismételte a mondatot, és közben rettegve gondolt arra, mi lesz velük, ha a férje elnyeri a mártíromságot, amit már hosszú ideje olyan hőn áhít. Titokban arra vágyott, hogy fölmelessen a legmagasabb minaretbe, és országvilágnak odaordítsa, hogy túl sok az, nem lehet elviselni, amit Isten tőle és a gyerekeitől követel. Hét év házasság, három élő és négy halott gyerek, közben pedig a mérhetetlen szeGenység – mekkora különbség lánykori körülményeivel összehasonlítva. A családjának mézárszéke volt a bazárban, élelemben soha nem szűkölködtek, és náluk a nők nem jártak csadorban. Piknikeket rendeztek, még moziba is többször eljutottak. A férjhezmenetele után egy csapásra minden megváltozott, azóta csupa megpróbáltatás volt az élete, és a szűnni nem akaró gondok sűrűsödő ráncok formájában otthagyták a nyomukat valamikor szép és üde arcán. Ahogy Isten akarja. De ez így akkor sem igazság! Nem! Éhezni fogunk! Kinek jut majd eszébe egy halott mollah családját etetni?

Legidősebb fiuk, a hatéves Ali a legfeljebb kunyhónak nevezhető, egyetlen helyiségből álló ház ajtajában guggolt, feszült figyelemmel követve apja minden mozdulatát, miközben három- és kétéves öccse egy régi katonapokróc alatt – összegömbölyödve, akár a kismacskák –, csöndben aludt a padlóra leterített matracon. A szobában durván ácsolt asztal, két fekvőhely, néhány edény, és az öreg szőnyegre terítve egy nagy és egy kisebb matrac volt mindössze. A fehérre

meszelt, agyagtéglákból rakott fal csupaszon ásított, rideggé téve a helyiséget. Vízcsap volt ugyan, de csak néha működött, légy és egyéb rovar viszont bőven akadt. A Mekka felé néző fali fülkében, a főhelyen, az erősen megkopott kötésű Korán feküdt.

A nap már fölkelte, hideg és borús volt az idő. Huszain már teljesítette egyik kötelességét, imára hívta a hívőket, úgyhogy nyugodtan foglalkozhatott a géppisztolyával. Letörölte, gondosan újraolajozta, kitisztította a csövet, és megtöltötte a tárat. Olyan, mint új korában, állapította meg elégedetten, kész arra, hogy teljesítem vele Isten parancsait. Az AK-47-es sokkal jobb, mint az M-14-es, egyszerűbb, strapabíróbb, és közeli célpontok ellen legalább annyira hatékony. Ostobák az amerikaiak, gondolta. Ostobák, mert időt és energiát fecsérelnék egy bonyolult, ezer yardról is pontosan célba találó gyalogsági fegyver kifejlesztésére, amikor a legtöbb lövést háromszáz yardnál kisebb távolságról adja le az ember. Az AK-47-est egész nap nyugodtan vonszolhatja maga után a sárban, akkor is képes elvégezni a feladatát, az ölest. Halál Isten ellenségeire!

A zöldszalagosok már összecsaptak a marxista-iszlámistákkal és más baloldaliakkal Kóviszban, és még többször a tőlük északnyugatra lévő Gas Saranban, az olajfinomítónál. Előző nap, sötétedés után a Tudeh egyik titkos találkahelye – a címet a megbocsátás reményében a párt egyik tagja mondta meg – ellen vezette az iszlám gárdistákat. A harc rövid volt, és kegyetlen. Tizenegy ember halt meg, reményei szerint többen is az ellenség vezetői közül. A Tudeh eddig nem alkalmazott nyílt erőszakot, de a következő nap délutánjára tüntetést hirdetett, a párt teheráni demonstrációjának a támogatására, szándékosan figyelmen kívül hagyva Khomeini határozott kívánságát. Az összecsapás, ezt mindkét fél tudta, elkerülhetetlenné vált. Sokan meg fognak halni, gondolta komoran a mollah, és rögtön hozzá is tette: Halál az iszlám minden ellenségére!

– Tessék! – A felesége egy csésze erős, édes feketekávét nyújtott oda neki. Ez volt az egyetlen luxus, amit Huszain megengedett magának, de a szentnek számító pénteken, és Ramadan egész szent hónapjában erről is készségesen, sőt örömmel lemondott.

– Köszönöm, Fatima! – mondta udvariasan. Amikor kinevezték mollahá, az apja és az anyja együtt keresett neki feleséget, és mivel a pártfogója, Iszfaháni ajatollah is azt mondta, vegye feleségül a lányt, készséggel rászánta magát a nősülésre.

Élvezettel megitta a kávé, és a kis csészét visszaadta az asszonynak. A házasság nem térítette le választott útjáról, bár néha kifejezetten élvezte, hogy lefekvés után szorosán az asszony testéhez simulhatott. Fatima feneke nagy volt, meleg, védelmet nyújtott az éjszakai hideg ellen. Előfordult, hogy fölkelte benne a vágyat, ilyenkor megfordította a feleségét, és beleürítette a magját, hogy aztán aludjon, de sohasem békésen. Béke majd a paradicsomban lesz, csak ott, gondolta feltámadó izgalommal. Hála érte Istennek, hogy Huszain imám, a mártírok ura után kaptam a nevemet. A példaképe Ali imám második fia volt, a Nagy Mártír, aki tizenhárom évszázada, a karbalai csatában áldozta életét az igaz hitért.

Soha nem felejtjük el, fogadta meg hirtelen jött extázissal, újra átélve az Asurának, Muharram – néhány hete múlt – tizedik napjának, a síiták legnagyobb ünnepének fájdalmát. Ezen a napon, Huszain mártíromságának évfordulóján mindenki gyászolt, és az ő háta is viselte még a korbácsütések nyomait. Ismét Kóban töltötte a napot, mint az előző, és az azelőtti évben, sok tízezer iránival együtt részt vett a megtisztulást hozó felvonuláson. Korbáccsal és láncsal ütlegelték magukat, hegyes kampókat vágta a testükbe, hogy emlékezzenek a szent mártíromságára.

Hetekbe telt, amíg annyira javult az állapota, hogy fájdalom nélkül állni is tudjon. Ahogy Isten akarja, gondolta büszkén. A fájdalom semmi, a világ semmi. Peshadival is szembeszálltam, a támaszpontot elfoglaltam, őt pedig megkötözve vittem Iszfahánba, ahogyan parancsolták. Hamarosan indulnom kell. Először elmegyek a támaszpontra, hogy kihallgassam és megzabolázzam a külföldieket, és ezt a szunnita Zatakit, aki Dzsingisz kánnak képzele magát, délután pedig újból az istentagadó Tudeh ellen vezetem az igazhitűeket. Istentől kapott feladatot hajtok végre, engedelmeskedve az imámnak, aki Isten parancsait teljesíti. Imádkozom, hogy ma bebocsátást nyerjek a paradicsomba, ahol brokáttal letakart ágyon fekehetem, a két kert gyümölcsei pedig kéznyújtásnyira lesznek tőlem, jutottak eszébe a Koránból oly ismerős szavak.

– Nincs mit ennünk – zavarta meg a gondolkodásban a felesége.

– A mecsetben ma lesz ennivaló – válaszolta, mire a fia, Ali rögtön figyelni kezdett, még a vakarózást is abbahagyta. – Mostantól nem éheztek, sem te, sem a gyerekek. Mindennap horishtot és rizst fogunk osztani a szeGenyeknek, ahogy azt mindig is tettük, végig a

történelem folyamán. – Alira mosolygott, és megsimogatta a fejét. – Isten tudja, hogy mi a szűkölködők közé tartozunk. – Azóta, hogy Khomeini hazatért, a mecsetek sorra kezdték felújítani régi tevékenységüket. Egyszerű, de tápláló ételt osztottak, amelyet a *zaka*t a minden mohamedán által kötelezően fizetendő „szeGenyek adója” – részeként kaptak, vagy a *zaka*tból befolyt pénzből vásároltak, miután visszanyerték azt a jogukat, hogy ezen összegek fölött kizárólag ők rendelkezzenek. Huszain dühösen átkozta magában a sahot, aki két évvel korábban megszüntette a mollahoknak és a mecseteknek évente juttatott javadalmazást, szeGenységre és szenvedésre kárhóztatva ezzel őket.

– Álljatok be a mecset előtt várakozók közé! – mondta a feleséGenek. – Ha már mindenki megkapta, ami kell neki, vegyél el magatoknak is élelmet. Ezentúl mindennap legyetek ott!

– Köszönöm.

– Istennek köszönd!

– Neki köszönöm. Igen.

A mollah csizmát húzott, a vállára akasztotta a fegyverét.

– Én is mehetek, apám? – kérdezte vékony, éles hangján Ali. – Szeretném Isten munkáját végezni.

– Persze. Gyere csak!

Az asszony bezárta mögöttük az ajtót, és ledőlt a locára. A gyomra háborgott az éhségtől, és olyan betegnek, gyönGenek érezte magát, hogy az arcára szállt legyeket sem volt ereje elhajtani. Nyolcadik hónapos terhes volt, és a bába azt mondta, hogy ezúttal nehezebben fog szülni, mert a gyerek rosszul helyezkedik el a hasában. Amikor ezt meghallotta, sírni kezdett, felidézve magában korábbi szüléseinek borzalmas, testet és lelket szaggató kínjait. – Ne félj! – mondta fölényesen az öreg bába. – Isten kezében vagy! Majd friss teveganét kenünk a hasadra, attól elmúlik a fájdalom. A nőnek az a kötelessége, hogy szüljön, te pedig még fiatal vagy.

Fiatal? Huszonkét éves vagyok, és öreg. Tudom, sőt azt is, hogy miért. Van eszem, szemem, még a nevemet is képes vagyok leírni, és tudom, hogy jobb lesz, ha az imám elzavarja tőlünk az összes külföldit, és megszünteti a gonosz szokásaikat. Az imám, óvja meg őt Isten, bölcs, jó, Isten nevében szól, csak neki engedelmeskedik, és

Isten tudja, hogy a nő nem jószág, nem tárgy, akit sértegetni lehet, és visszarángatni a középkorba, ahogyan néhány fanatikus akarja. Az imám meg fog védeni bennünket a szélsőségesektől, és nem engedi, hogy megsemmisítsék a sah családjogi törvényét, amely szavazati jogot adott nekünk, és megvédett bennünket attól, hogy a férjeink csak úgy, kényük-kedvük szerint elhajítsanak. Nem engedi, hogy a szavazati jogunkat, a szabadságunkat és az emberi jogainkat elvegyék, köztük azt, hogy magunk döntsük el, akarunk-e csadort viselni, vagy sem. Nem fogja ezt engedni, ha látja, mennyire ellenezzük, mi pedig határozottan kiállunk jogaink védelmében.

Fatima letörölte a könnyeit, és a három nappal később tervezett tüntetésre gondolva kezdte jobban érezni magát. Még a fájdalma is alábbhagyott valamelyest. Igen, mi nők felvonulunk Kovisz utcáin, elszántan támogatni fogjuk teheráni, komi és iszfaháni nővéreinket, csak én közben – önként, Huszain miatt – csadort viselek. Milyen csodálatos is, ha az ember megmutathatja, hogy egyszerre támogatja a többi nőt és a forradalmat.

A Teheránban tervezett demonstráció híre egész Iránban elterjedt, bár azt senki nem tudta pontosan, hogyan. Minden nő hallott róla, és mindegyik támogatta az ötletet, még azok is, akik ezt hangosan nem merték kimondani.

A LÉGI TÁMASZPONTON, 10.20. Starke az S-G irányítótornyából figyelte a 125-öst, amint teljesen kieresztett fékszárnyal a betonhoz ért, és tolásra állított hajtóművekkel gyorsan lefékezett. Zataki és Eszfandijár is ott volt mellette két iszlám gárdista társaságában – Zataki ezúttal frissen borotválva.

– Echo-Tango-Lima-Lima, a pálya végen forduljon jobbra! – adta ki az utasítást a gép pilótájának Vazari őrmester, az amerikai légierőnél kiképzett, fiatal légiirányító. Korábbi elegáns uniformisa helyett olcsó anyagból készült, durva civil ruha volt rajta, az arca sebes, az orra betörve. Három foga hiányzott, a füle pedig csúnyán feldagadt a kegyetlen veréstől, amelyet szemtanúk előtt Zatakitól kapott. Összetört orrán keresztül alig bírt levegőt venni, miközben befejezte az eligazítást: – A központi torony előtt álljon meg!

– Vettem – válaszolta a gépet vezető Johnny Hogg. – Ismétlem, sürgős alkatrészeket hoztunk, engedélyünk van három utas felvételére, utána azonnal megyünk tovább Sargazba. Megerősítést kérek.

Vazari nem is titkolt félelemmel Zatakihoz fordult, és megkérdezte: – Mit válaszoljak neki, kegyelmes uram?

– Semmit, te féreg! – Zataki rövid csövű géppisztolyáért nyúlt, és odaszólt Starkénak: – Mondja meg a pilótájuknak, hogy kapcsolja ki a hajtóműveket, és küldje le az összes utast a betonra! A repülőgépet átkutatjuk, és csak akkor mehet tovább, ha engedélyezem! Ha nem, akkor marad. Maga velem jön, és maga is – tette hozzá Eszfandijárra nézve.

Starke végrehajtotta, amit mondtak neki, és mielőtt Zatakiék után ment volna, néhány másodpercig egyedül maradt a fiatal őrmesterrel, aki megragadta a karját, és szenvedélyes hangon odasúgta neki: – Az isten szerelmére, segítsen feljutnom a gépre, kapitány! Mindent megcsinálok, amit akar, csak segítsen!

– Nem tehetem. Lehetetlen... – válaszolta Starke, bár nagyon sajnálta a fiatalembert. Két nappal korábban Zataki mindenkit felsorakoztatott, a forradalom ellen elkövetett állítólagos bűnökért eszméletlenül verte Vazarit, utána felocsoltatta, és ganét etetett vele, majd ismét félholtra verte. Ragaszkodott hozzá, hogy a büntetésnél mindenki jelen legyen, csupán Manuelának és a súlyos betegeknek adott felmentést alóla. – Lehetetlen.

– Kérem... Könyörgök! Zataki örült, meg fog öl... – Vazari rémülten elharapta a mondatot, és félrefordult, mert egy iszlám gárdista nézett be az ajtón. Starke elment a zöldszalagos mellett, és lesietett a betonra. Freddy Ayre egy dzsip mellett várta, a kocsiban Manuela, az egyik brit pilótájuk, és a bekötözött fejű Jon Tyrer ült. Az asszonyon bő szárú nadrág, hosszú kabát volt, a haját pedig összefogva pilótasapka alá rejtette.

– Gyertek utánunk, Freddy! – mondta Starke, és beszállt Zataki mellé a másik gépkocsiba. A sofőr szerepét vállaló Eszfandijár azonnal indított, és erős gázt adva a 125-ös felé száguldott, amely éppen akkor kanyarodott le a kifutópályáról. Veszélyes közelségben hozzá több, zöldszalagosokkal teli teherautó és két motorkerékpár is haladt. – Örültek! – morogta Starke, amikor meglátta őket.

– Nem örültek, pilóta! Fúti őket a lelkesedés – válaszolta a fogait kivillantva Zataki.

– Insa Allah.

Zataki komolyra váltva megjegyezte: – Maga beszéli a nyelvünket, olvasta a Koránt, és ismeri a szokásainkat. Ideje volna, hogy két tanú előtt elmondja a Szabadat, és muszlimmá váljon. Megtiszteltetésnek venném, ha én lehetnék az egyik tanú.

– Én is – szólalt meg rögtön Eszfandijár, aki szintén szeretett volna megmenteni egy lelket, bár nem ugyanazon okból, mint Zataki. Arra gondolt, hogy az IranOilnak szüksége van a tapasztalt pilótákra addig is, amíg megfelelően felkészített irániakat tud a helyükre állítani, és a mohamedánná lett Starke ragyogóan megtenné. – Magam is megtiszteltetésnek venném, ha tanú lehetnék.

– Köszönöm – válaszolta perzsául Starke, akiben az évek során felmerült már ez a gondolat. Egyszer, amikor Irán még békés, nyugodt ország volt, neki pedig nem akadt egyéb dolga, mint hogy annyit repüljön, amennyit csak tud, gondoskodik az embereiről, és együtt nevelsen Manuelával és a gyerekekkel – el sem hitte, hogy mindössze fél év telt el azóta –, azt mondta az asszonynak: – Tudod, Manuela, az iszlámban sok nagyszerű vonás van.

– A négy feleségre gondolsz, szívem? – kérdezte legbájosabb mosolyával az asszony, mire Starke rögtön óvatosabbá vált.

– Ugyan már! Komolyan beszéltem. Az iszlám tényleg sok jót tartogat az embernek.

– A férfiaknak, de nem a nőknek. Nem azt mondja a Korán, hogy: „És az igazhitűek – mellesleg ezt kizárólag a férfiakra érti – selyempárnákon fekszenek majd, és hurik veszik őket, körül, akiket még sem ember, sem dzsinn nem érintett.” Conroe drágám, én isten bizony sokat törtem már rajta a fejem, de képtelen voltam megérteni, hogy miért kell feltétlenül szüzeknek lenniük. Valóban olyan fontos ez a férfiaknak? És a nők is számíthatnak valami hasonlóra? Annyi fickós fiatalembert kapnak, amennyit akarnak?

– Hallgass már meg, az isten szerelmére! Arra gondoltam, hogy ha az ember valahol a sivatagban, Szaúd-Arábiában vagy a Szaharában él... Emlékszel még rá, milyen jó érzés volt, amikor Kuvaitban kimentünk a sivatagba? Az ég fekete volt, a csillagok fényesen ragyogtak, néma csönd borult ránk. A tiszta, hatalmas égbolt alatt

egészen aprókká és jelentéktelenné váltunk. Emlékezz csak rá, milyen erősen éreztük akkor a végtelent! Emlékszel, azt mondtam, már értem, hogy aki nomádnak születik, ott él azon a vidéken egy sátorban, azt könnyen a hatalmába tudja keríteni az iszlám.

– És te emlékszel rá, drágám, hogy én mit válaszoltam? Azt, hogy mi nem sátorban születtünk.

Elmosolyodott, mert eszébe jutott, hogyan ölelte magához és csókolta meg akkor, a fényesen sziporkázó csillagokkal teli magas égbolt alatt, és hogyan kerítette őket hatalmába a hirtelen feltámadt szenvedély. Később azt mondta: – Nem pusztán Mohamed tanítására gondoltam, hanem arra, hogy akit ennyire körülvesz a végtelen, annak szüksége van valamilyen biztonságos menedékre, és az iszlám képes, hogy ezt nyújtsa. Talán egyedül képes rá, persze, csak a maga eredeti formájában, nem a fanatikusok szűk látókörű, ostoba értelmezésében.

– Biztosan igazad van, drágám – válaszolta kedvesen Manuela –, de mi nem a sivatagban élünk, soha nem is fogunk, és te Conroe „Duke” Starke vagy, helikopterpilóta, és ha csak említeni mered a négy feleséget, én a gyerekekkel rögtön kiszállok a buliból, és Texas sem lesz elég nagy ahhoz, hogy elbujdoshass az elől, amit Manuela Rosita Santa de Cuellar Perezről kapni fogsz. Méltóztass ezt jól megjegyezni, aranyos kis cukorfalatom!

Látva, hogy Zataki figyel, Starke elhessegette magától az emlékeket, és sietve visszaváltott a jelenbe. – Talán majd egyszer – válaszolta nekik. – Lehet, hogy fölveszem az igaz hitet, de hogy mikor, azt Isten fogja eldönteni, nem én.

– Reméljük, minél előbb! Hitetlenként el fog veszni.

Starke ezzel a megjegyzéssel már nem törődött, figyelme a megállóhely felé közeledő 125-ösre, és Manuelára összpontosult, akinek el kellett utaznia. Tudom, hogy nehéz neki, átkozottul nehéz, de akkor is mennie kell, gondolta.

Korán reggel McIver hívta rádióon Teheránból, és szólt, hogy az alkatrészekkel érkező gép számára – feltéve, hogy a helyiek is hozzájárulnak – engedélyezték a koviszi leszállást, sőt azt is, hogy három utast fölvegyen. Csangiz őrnagy és Eszfandijár hosszas vita árán beleegyezett ebbe, de csak azok után, hogy Starke Zataki jelenlétében ingerülten közölte: – Maguk is nagyon jól tudják, hogy a

váltás már régen esedékes. Az egyik 212-esünkhöz új alkatrészek kellenek, hogy fel tudjon szállni, két 206-osunk pedig túl van az 1500 repült órán, ami után kötelező az ellenőrzés. Ha nem kapunk új személyzetet és alkatrészeket, nem fogjuk tudni ellátni a feladatunkat, és nem én, hanem maguk fognak felelni azért, hogy Khomeini ajatollah utasításait nem hajtjuk végre.

A gépkocsi megállt a 125-ös mellett. A repülőgép ajtaja még zárva volt, John Hogg a pilótafülkéből figyelte, mi történik odalent a betonon: teherautók vették körbe a gépet, fegyverek meredtek rá minden irányból, izgatott zöldszalagosok mindenütt.

Zataki előbb megpróbálta túlkiabálni a hangzavart, de hamar belátta, hogy nem fog sikerülni, ezért a levegőbe lőtt. – Menjetek a géptől! – rivallt rá az ott-tartózkodókra! – Istenre és a Prófétára mondom, csak én vizsgálhatom át az embereimmel. Menjetek! – Az iszlám gárdisták engedelmesen hátrébb húzódtak. – Pilóta, szóljon a barátjának, hogy gyorsan nyissa ki az ajtót, és szálljon le mindenki, mielőtt meggondolom magam, és visszavonom az engedélyemet!

Starke feltartott hüvelykujjai jelzett Hognak, az pedig szólt a másodpilótának, hogy nyissa ki az ajtót. Mihelyt a lépcső leereszkedett, Zataki felrohant rajta, és bőszen, lövésre készen tartott géppisztollyal lecövekelt a tetején. – Nincs erre semmi szükség, kegyelmes úr! – mondta Starke. – Mindenki szálljon le! Gyorsan, egy-kettő!

A gépen nyolc utas tartózkodott – négy pilóta, három szerelő, és Genny McIver. – Jézusom, Genny! Nem számítottam rá, hogy magával fogok találkozni.

– Hello, Duke! Duncan szerint így a legjobb, .. Na mindegy! Manuela is... – Meglátta az asszonyt, és be sem fejezve a mondatot, hozzásietett. Összeölelkeztek, Starke pedig hosszú ismeretségük alatt először csodálkozva tapasztalta, hogy Gennyn kezd meglátszani a kora.

Hagyva, hadd beszélgessenek, felsietett Zataki után a kiürült fedélzetre. Az utastérbe pótülések voltak beállítva, hátul pedig, a mellékhelyiség közelében ládák sorakoztak. – Alkatrészek, és a tartalék motor, amit kértek – mondta a kapitányi ülésen maradv Johnny Hogg, és átnyújtotta a szállítólevelet. – Hello, Duke!

Zataki átvette a papírt, és a hüvelykujjával rögtön a háta mögé bökött. – Kifelé!

– Ha nem haragszik, én felelek a repülőgéperért – válaszolta Hogg.

– Utoljára figyelmeztetem. Kifelé!

– Állj fel kis időre, Johnny! – mondta Starke. – Azt akarja csak ellenőrizni, hogy nincs-e fegyver a fedélzeten. Kegyelmes úr, biztonságosabb, ha a pilóta a helyén marad. Személyesen kezeskedem érte.

– Kifelé!

Johnny Hogg vonakodva bár, de engedelmeskedett, otthagyta a pilótafülkét. Zataki mindent alaposan átvizsgálta, megbizonyosodott róla, hogy nincs elrejtve fegyver az oldalzsebekben, aztán intett neki, hogy visszaülhet, és az utastérben folytatta az ellenőrzést. – A ládáknak vannak az alkatrészek? – kérdezte.

– Igen – válaszolta Starke, és udvariasan félreállva az ajtóhoz engedte Zatakit, aki kikiabált néhány emberének, hogy menjenek föl, és vigyék a betonra a ládákat. Azok késlekedés nélkül teljesítették is az utasítást, és cipekedés közben gondatlanul odacsapdosták a ládákat az ajtókerethez, a lépcsőfokokhoz, amitől a pilótáknak – bár nem szóltak – idegesen megrándultak az arcizmaik. Miután végeztek a kipakolással, Zataki még egyszer alaposan átnézte a gépet, és rosszkedvű lett, mert néhány üveg behűtött boron és egyéb italon kívül nem talált semmit.

– Iránba ezentúl tilos behozni szeszt. Szigorúan tilos! Elkobzom! – A betonra vitette és szétzúzatta a palackokat, aztán szólt, hogy nyissák fel a ládákat. Egy hajtómű és tartalék alkatrészek voltak bennük, ahogy az a szállítólevélben is állt. Starke a gép ajtajából figyelte a jelenetet, és amennyire csak tudott, megpróbált nyugodt, közömbös arcot vágni.

– Kik az utasok? – kérdezte Zataki, mire a másodpilóta átadta az utaslistát, aminek a tetejére angolul és perzsául is oda volt írva: Pillanatnyilag fölösleges, régóta esedékes szabadságukra utazó pilóták és műszakiak. Alaposan tanulmányozni kezdte, közben többször is a betonon várakozó utasokra nézett.

– Duke! – szólt oda óvatosan a pilótafülkéből Johnny Hogg Starkénak. – Pénzt hoztam neked, és levelet is McIvertől. Át tudod

venni?

– Most talán igen.

– A zakóm oldalzsebében van, a fogason. Mac azt mondta, hogy a levél magánjellegű.

Starke megtalálta mind a két borítékot, és sietve bedugta, dzsekije belső zsebébe. – Mi a helyzet Teheránban? – kérdezte a szája sarkából.

– A repülőtéren teljes az örültekháza. Ezrek próbálnak felkerülni arra a három vagy négy gépre, amit eddig beengedtek – válaszolta sebesen pergő nyelvvel Hogg. – Amikor megérkeztünk, legalább hat jumbo körözött odafent, várva a leszállási engedélyt. Elébkül pofátlankodtam, engedély nélkül leszálltam, bocsánatot kértem a tévedésért, aztán elhúztam a csíkot, amilyen gyorsan csak tudtam. McIverrel nem sokat sikerült beszélni – fegyverrel handabandázó forradalmárok és egy vagy két mollah vette körül –, de úgy láttam, jól van. Pettikin, Nogger és a többiek is. Még legalább egy hétig Sargazban maradok, és megpróbálok minél több ingajaratot lebonyolítani. – Sargaz Dubai közelében volt, ott működött az S-G-nek a Perzsaöböl nyugati oldalán folytatott tevékenységét irányító képviselője. – A teheráni légiirányítók engedélyt adtak rá, hogy szombaton és szerdán alkatrészeket és a távozók helyére személyzetet hozzunk. Úgy látszik, nem szeretnék, ha itt hagynánk őket, azt akarják, hogy folytassuk a melót. – Pillanatnyi szünetet tartott, hogy kifújhassa magát.

– Mac azt kéri, találj valami ürügyet arra, hogy időnként itt is leszállhassak. Azt hiszem, engem akarnak futárként használni Andy Gavallannel, amíg normalizálódik a...

– Várj! – figyelmeztette Starke, amikor látta, hogy Zataki többször is felpillant a gépre. Az iráni tanulmányozta még egy darabig az utaslistát, majd jelzett neki, mire Starke azonnal lesietett a lépcsőn.

– Tessék, kegyelmes úr!

– Ennek az embernek nincs kilépési engedélye.

Roberts, akiről beszélt, középkorú, nagyon tapasztalt szerelő volt, az arcáról jól le lehetett olvasni a nyugtalanságot. – Mondtam már neki – kezdte panaszos hangon –, hogy hiába akartuk, nem tudtuk megszerezni, mert a Bevándorlási Hivatal minden irodája zárva volt.

Teheránban ez nem okozott problémát, mindenki tudja, milyen a helyzet.

Starke megnézte Roberts papírját, és látta, hogy mindössze négy napja járt le. – Talán mégis elengedhetné, kegyelmes úr! Tudom, hogy nem teljesen szabályszerű, de...

– Szabályos kilépési engedély nélkül nem utazhat. Itt marad! – Roberts elsápadt. – De hát Teheránból minden további nélkül elengedtek, és nekem muszáj Londonba...

Zataki nem hagyta, hogy végigmondja, megmarkolta a mellén a dzsekit, és olyan erővel lódította ki a sorból, hogy térdre esett, ám Roberts fölpattant, és dühösen neki akart rontani. – Letöltöttem a szabadsághoz szükséges... – Elhallgatott, mert az egyik iszlám gárdista a mellének szögezte a géppisztolyát, a másik pedig szorosan mögé állt, és semmi kétség sem lehetett afelől, hogy ha tovább tiltakozik, löni fognak.

– Várjon a dzsipben, Roberts! – szólt rá sietve a szerelőre Starke.

– Menjen már, a szentségit!

Az egyik zöldszalagos durván a gépkocsi felé lökdöste a szerelőt, Starke pedig megpróbálta összeszedni magát, hogy ne lehessen látni rajta, mennyire aggódik, mivel Jon Tyrernek és Manuelának szintén nem volt szabályosan kiállított távozási engedélye.

– Akinek nincs engedélye, az nem utazhat! – ismételte meg dühösen Zataki, miközben a következő papírért nyúlt.

Genny nagyon megijedt a történetektől, utálta Zatakit, az erőszakot, a félelem mindent elárasztó bűzét, és sajnálta Robertset, akinek feltétlenül vissza kellett utaznia Angliába, mert az egyik gyereke súlyos beteg volt. Az orvosok gyermekparalízisre gyanakodtak, és levélben és telefonon nem tudta tartani a kapcsolatot a családjával, legfeljebb telexet kaphatott, de azt is csak hébe-hóba. Az asszony izgatottan figyelte Zatakit, amint lassan, szándékosan húzva az időt, megvizsgálta az előtte álló pilóta papírjait. Mocskos gazember, gondolta. Rajta kell lennem a gépen, muszáj elutaznom! Mennyire szeretném, ha mind itt hagyhatnánk ezt a rothadó helyet! SzeGeny Duncan, biztosan nem fog vigyázni magára, nem eszik rendesen, és megint kiújul a gyomorfékélye. – Az utazási engedélyem, sajnos, lejárt – mondta félénken, amikor rákerült a sor, és néhány könnycseppet sikerült kipréselnie.

– Az enyém is – csatlakozott hozzá hasonlóan bátortalanul Manuela.

Zataki szúrós pillantást vetett rájuk, de érezhető volt, hogy kissé elbizonytalanodott. – A nők nem hibásak, csak a férfiak – mondta némi gondolkodás után. – Maguk mehetnek. Kivételesen. Szálljanak fel!

– Mr. Roberts is jöhet? – kérdezte a szerelőre mutatva Genny. – Neki valóban...

– Felszállni! – ordított rá hirtelen feltámadó, már-már az örültség határát súroló dühvel, kivörösödve Zataki. A két nő ijedten fölsietett a lépcsőn, a többiek pedig döbbenten álltak, még az iszlám gárdisták is idegesen összevillantották a tekintetüket.

– Tökéletesen igaza volt, kegyelmes uram! – szólalt meg perzsául, a szokottnál is udvariasabb hanghordozással az elsőként magához térő Starke. – Az asszonyok dolga nem az, hogy vitatkozzanak, hanem hogy engedelmeskedjenek. – Várt, és bár nehezen vette a levegőt, állta a sötét, fenyegetően csillogó szemek pillantását. Zataki végül beleegyezően bólintott, és az előbbi incidenssel mit sem törődve folytatta az iratok ellenőrzését.

Előző nap tért csak vissza Iszfahánból, vasárnap délutánra pedig újabb út volt betervezve neki, ezúttal Bandar-Deilamba. Minél hamarabb elmegy, annál jobb, gondolta komoran Starke.

Mindazonáltal sajnálta Zatakit. Előző este úgy talált rá, hogy erőtlenül a helikopternek dőlt, és mindkét tenyerét a halántékára szorította. – Mi történt, aga?

– A fejem! Szét akar hasadni! – válaszolta elgyötört hangon az iszlám gárdisták vezére.

Starke rábeszélte, hogy keresse fel dr. Nuttot, és miután sikerült meggyőznie, személyesen vitte el az orvoshoz.

– Csak egy kis aszpirint, vagy kodeint adjon, doktor! Bármelyiket, amelyik éppen van!

– Talán jobb volna, ha megvizsgálnám, és...

– Nem kell megvizsgálni! – kiabálta Zataki. – Tudom, mi a bajom. A SAVAK tett tönkre, a börtön... – Amikor a kodeintől csökkent valamelyest a fejfájása, elmesélte Starkénak, hogy körülbelül másfél éve – újságíróként dolgozott akkor Abadánban – a sah elleni lazítás

vádjával letartóztatták. Nyolc hónapot töltött börtönben, és közvetlenül az abadáni tűzvész után engedték szabadon. Hogy pontosan mit műveltek vele, amíg fogva tartották, arról nem beszélt. – Insa Allah, pilóta – mondta keserűen. – Azóta mindennap hálát adok Istennek azért, hogy megajándékozott még egy nappal, amit arra használhatok fel, hogy eltaposom a SAVAK ügynökeit, a sah embereit, az öt kiszolgáló rendőroket és katonákat, mindenkit, aki segített neki, hogy végrehajtsa a gáztetteit. Valamikor támogattam, hiszen ingyen taníttatott idehaza és Angliában is. A SAVAK-ot is ő hozta azonban létre, az ő lelkén száradnak a rémséges bűnök. Amit csinálok, azt egyelőre csak magamért teszem. A feleségemért és a fiaimért, akik az abadáni tűzben pusztultak el, majd csak ezután állok bosszút.

Starke meghallgatta, amit mondott, és nem firtatta tovább a dolgot. A csaknem ötszáz halálos áldozatot követelő tűzvész oka, keletkezésének körülményei, és az, hogy végül is kik idézték elő, változatlanul rejtély volt.

Figyelte, ahogy Zataki lassan, igen alaposan folytatja a beszállásra várakozók ellenőrzését. Hogy közülük hánynak volt nem az előírásoknak megfelelően kitöltött, vagy éppen érvényét veszített kiutazási engedélye, nem is sejtette, és ideges arckifejezésükből ítélve a többiek sem tudták. Arra koncentrált, hogy hamarosan Jon Tyrer kerül sorra, és Tyrernek feltétlenül mennie kell. Nutt doki külön a lelkére kötötte, hogy minden körülmények között, a lehető leghamarabb el kell juttatni Sargazba, vagy Dubaiba, ahol megfelelő kórházi felszerelés van, és meg tudják vizsgálni. – Biztos vagyok abban, hogy fel fog épülni, de egyelőre feltétlenül pihentetnie kell a szemét. Figyelj ide, Duke! Nagyon kérlek, próbáld meg kordában tartani Zatakit, és szólj a többieknek is, hogy legyenek vele óvatosak! Bármikor robbanhat, és csak a jóisten tudja, mi fog történni, ha ez bekövetkezik.

– Tulajdonképpen mi a baja?

– Nem tudok pontos diagnózist mondani. Valószínűleg az elméje bomlott meg, és ha ez nem is igazán szembetűnő, attól még veszélyes. Nagyon veszélyes! Ha engem kérdeznének, én az eddigi tapasztalataim alapján a mániákus depresszióra és a paranoiára szavaznék, amit föltehetően a börtönben elszenvedett megpróbáltatás váltott ki. Elmesélte neked, hogy mit csináltak vele?

– Nem. Erről hallgatott.

– Ha rajtam múlna, én folyamatosan nyugtatót adnék neki, és lőfegyvernek a közelébe sem engedném.

Remek, gondolta tehetetlenül Starke. Megmondaná valaki, hogyan tartsam kordában? Hála istennek, annyit legalább sikerült elérni, hogy Genny és Manuela a fedélzeten van, és hamarosan Sargazban lesznek, ami valódi paradicsom, összehasonlítva...

Figyelmeztető kiáltás szakította félbe a gondolatait. A 125-ös mögött, az irányítótorny felől Huszain mollah tűnt fel, számos iszlám gárdistával. Mindannyian nagyon dühösnek, ellenségesnek látszottak.

Mihelyt észrevette őket, Zataki abban a pillanatban megfélemedezett az utasokról, leemelte a válláról a géppisztolyt, és lazán a kezében tartva Huszain és a repülőgép közé állt. Két embere azonnal csatlakozott hozzá, és közelebb lépve a többiek is úgy helyezkedtek védekező állásba, hogy ha kell, a lövéseikkel fedezni tudják.

– Agyon kellene vágni ezt a halálmadarat! – morogta halkán valaki. – Mi történt már megint?!

– Mindenki felkészül! – súgta Ayre a betonon állóknak.

– Kapitány – felelte halkán, megtört hangon Roberts. – Muszáj feljutnom a gépre! Egyszerűen muszáj. Nagyon beteg a kislányom! Nem tudná elintézni valahogy, hogy mehessek?

– Megpróbálom.

Miközben a rövid párbeszéd zajlott, Zataki gyűlölettel telve Huszaint figyelte. Két napja Iszfahánba kellett mennie, hogy megjelenjen a titkos forradalmi bizottság előtt, amelynek mind a tizenegy tagja ajatollah és mollah volt, és akkor szembesült először annak a forradalomnak az igazi arculatával, amelyért olyan lelkesen harcolt, és oly sokat szenvedett. – Az eretnekeket el kell törölni a föld színéről! Kizárólag a forradalmi bíróságok ítélezhetnek. Az ítéleteket gyorsan kell meghozni, és fellebbezésnek helye nincs... – A mollahok tökéletesen biztosak voltak magukban, szent meggyőződéssel hitték, hogy Istentől kapott joguk van kormányozni, törvényeket szabni, mivel egyedül ők tudják helyesen értelmezni a Koránt, és alkalmazni a *sariát*. Zataki óvatos volt, nem adta jelét

megdöbbenésének, ne árulta el a gondolatait, de közben szilárdan tudta, hogy ismét elárulták.

– Mit akarsz, mollah? – kérdezte olyan hangsúllyal, ami becsületsértéssel is felért.

– Először is, hogy megértsd, itt nincs semmilyen hatalmad! Amit Abadánban tettél, az az ottani ajatollahra tartozik, de ezen a támaszponton nem parancsolsz. Nincs hatalmad sem az emberek, sem a repülőgépek fölött! – Huszaint legalább tucat fegyveres vette körül, komor tekintetű fiatalemberek, kivétel nélkül iszlám gárdisták.

– Azt mondd, hogy nincs hatalmam? – Zataki villámgyorsan hátat fordított Huszainnak, és elkiáltotta magát angolul: – A repülőgép máris indul! Minden utas a fedélzetre! – Dühös kézmozdulattal jelezte a pilótának, hogy szálljon fel, amilyen hamar csak tud, és aztán ismét szembe fordult a mollahal. – Halljam, mi van még?! – kérdezte kihívóan, miközben a háta mögött az utasok fejvesztve rohantak a fedélzetre. Mivel a zöldsapkások mind Zatakit és Huszaint figyelték, Starke intett Robertsnek, csatlakozzon a többiekhez, majd sietve jelzett Ayrenek is, hogy fedezze a szerelő menekülését. Utána magához intette, és együtt segítették ki a dzsipből Tyrert.

Zataki eközben a fegyverét babrálta, és egyetlen pillanatra sem vette le a tekintetét Huszainról. – Nos? Hadd halljam, mi van még?! – kérdezte újból.

A mollah annyira meglepődött, hogy válaszolni sem tudott, és az emberei is tisztában voltak a veszéllyel, látták a feléjük meredő fegyvert. A gép hajtóművei közben felbőgtek, Huszain látta, hogy utasok rohannak föl a lépcsőn, majd Starke és Ayre bekötözött fejű sebesültet visz a fedélzetre, és utána visszaroohan a dzsiphez. A hajtóművek dübörgése fülsértővé vált, és amikor az utolsó menekülő is felszállt, a lépcsőt sietve behúzták, a repülőgép elindult a felszállópálya felé.

– Nos, aga, mi a következő?

– A következő... A következő az, hogy a koviszi bizottság az embereiddel együtt kitilt a városból!

Zataki a hajtóművek zaját túlkiabálva odaordított az embereinek. Lábát a betonhoz szögezte, készen arra, hogy harcoljon, ha kell, meghaljon, és meg sem rezzent, amikor a kifutópálya felé haladó

repülőgép hajtóműveiből kiömlő forró levegő végigszántott a testén. – Halljátok?! A koviszi bizottság úgy rendelkezett, hogy többé nincs ránk szükség!

Az emberei magabiztosan felröhögtek, mire Huszain zöldszalagosai közül az egyik, a csoport szélén álló tizenéves fiatal maga elé kapta a géppisztolyát, de rögtön meg is halt, a szó szoros értelmében kettévágta a Zataki gárdistái által leadott sorozat. A betonon állók egy pillanatra mozdulatlaná dermedtek, a csöndet csupán a távolodó repülőgép dübörgése törte meg. Huszain is elszörnyedt, megbénította az ellenfél reakciójának hevesége, a betonra kiömlő vér látványa.

– Legyen Isten akarata szerint! – kiáltotta aztán Zataki. – Mit akarsz még, mollah?

Ekkor vette csak észre az apja háta mögött meghúzódó, rémulten a fekete köpenybe kapaszkodó kisfiút, aki annyira hasonlított a saját fiára, az idősebbikre, hogy a pusztá látványa képes volt visszasonnorni a boldog múltba. A tűzvész előtti időszakba, amikor tökéletesnek tűnt a béke, és még szilárdan hinni tudott abban, hogy lesz számukra jövő. Meg volt győződve arról, hogy a sah fehér forradalma a földreformmal, a mollahok háttérbe szorításával, az általános ingyenes oktatás bevezetésével, és más merész reformintézkedéseivel mindenki számára elhozza a boldogságot. Akkor még apa volt, ami soha többé nem lehet. Soha! Az árammal teli fogók, az elektródák örökre megfosztották ettől az örömtől.

Az ágyékától kiinduló kegyetlen nyilallás villámgyorsan az agyáig jutott, és az emlékek hatása alatt a legszívesebben üvöltött volna, de nem tette. Mint mindig, ezúttal is lerázta az emlékezés terhét, és kizárólag a küszöbön álló feladatra koncentrált, arra, hogy öljön, mielőtt őt ölnék meg. Láta a mollah tekintetében a rendíthetetlen elszántságot, és lélekben felkészült a heves, feltétlenül halálos kimenetelű küzdelemre. A lehetőség, hogy géppisztolyt használhat, örömmel töltötte el. Szerette a fegyver füllel alig követhető, gyors kelepelését, a szaggatott sorozatokat, élvezte az elégett lőpor csípős szagát, Isten és Irán ellenségei sűrűn kiömlő vérének a látványát. Megingathatatlan hitté vált benne, hogy a mollahok ellenségek, és ellenség mindenekelőtt Khomeini, aki szentségtörést követ el azáltal, hogy hagyja magát fényképezni, engedélyezi, hogy szent ereklyeként tiszteljék az arcmását, a követői imámnak szólítsák, és a próféta

parancsaival mit sem törődve mollahokat állít, a hívők és Isten közé.
– Gyerünk! – kiabálta. – Add elő, mit akarsz, mert fogytán a türelmem!

– Azt az embert! – felelte előremutatva a mollah.

Zataki körbenézett, és látta, hogy az ujja Starkéra szegeződik. – A pilótát?! Miért? Mi dolgod vele? – kérdezte némileg megfelhőzve.

– Ki akarom hallgatni! Kérdéseket föltenni neki.

– Mivel kapcsolatban?

– Tudni akarom, mit tud az Iszfahánban fogva tartott tiszték meneküléséről.

– Miből gondolod, hogy bármit is tudnia kell róla? Amikor a szökés történt, velem volt Bandar-Deilamban, több száz mérföldnyire innen. Isten ellenségeivel szemben a forradalmat segítette! – kiabálta indulatosan Zataki. – Isten ellenségei mindenhol ott vannak. Mindenhol! Bárhova nézünk is, szentségtöréssel találjuk magunkat szembe, bálványimádást látunk! Nincs igazam?

– De igen! Ellenségekkel vagyunk körülvéve, mindenütt szentségtörést látni. Ő azonban helikopterpilóta, és egy hitetlen vezette a menekülő helikopterét, úgyszólván tudnia kell arról, ami történt. Muszáj kihallgatnom.

– Addig nem, amíg én itt vagyok.

– Miért? Miért nem? Mi az oka, hogy...

– Nem teszed, amíg én itt vagyok, és kész! Addig nem! Később... holnap, vagy holnapután, Insa Allah, de most nem!

Zataki ádáz dühvel meredt Huszainra, és látta a mollahon, hogy visszakozót fújt, többé nem jelent veszélyt a számára. Feltűnés nélkül körbehordozta a tekintetét a körülötte álló zöldszalagosokon, de nem érezte, hogy bármi indulat maradt volna bennük – egyetlen ember gyors, váratlan halála, gondolta minden bűntudat nélkül, elegendő, hogy a többiek meghunyászkodjanak. – Biztosan vissza akarsz menni a mecsetedbe; nem sok van már hátra a kötelező-imáig. – Hátat fordított Huszainéknak, és biztosan tudva, hogy az emberei fedezik, a dzsiphez sétált. Intett Starkénak és Ayrenek, hogy kövessék, aztán beszállt az első ülésre, és keze ügyébe helyezte a géppisztolyát, bár nem olyan szembetűnően, mint korábban. Az emberei óvatosan,

egymást fedezve szintén visszamentek a kocsijaikhoz, és amikor az utolsó is beszállt, sebesen elhajtottak.

Huszain döbbenten nézett utánuk, és zöldszalagosai sem tudták, mit csináljanak. Egyikük, hogy zavarát leplezze, cigarettára gyújtott, közben mindannyian fél szemmel a lábuknál heverő holttestet, a betonon keskeny patakokban szétfolyó vért figyelték.

– Miért engedted elmenni őket, apám? – kérdezte vékony hangján a kisfiú.

– Nem engedtem, fiam! Egyelőre fontosabb dolgunk van, de ha elintéztük, találkozunk velük – válaszolta Huszain mollah.

31. fejezet

ZAGROSZ-HÁROM, 12.05. Scot Gavallan farkasszemet nézett a lövésre készen tartott fegyverrel. Aznap első útjáról érkezett éppen vissza – a Rosa lelőhelyen járt, acélcsöveket és cementet szállított –, és alig kapcsolta ki a motorokat, zöldszalagosok rohantak elő fegyverrel a kézben a hangárból, és vették körül a helikoptert.

Utálva a félelmet, ami a megjelenésükkor hatalmába kerítette, elszakította tekintetét a hozzá legközelebbi automata puskától, és gazdájának baljóslatú szemébe nézett. – Mit... mit akarnak? – mordult fel dühösen, és bár nem beszélt jól a nyelvet, átváltott perzsára: *Seh karbareh?*

Dühös, érthetetlen szóáradatot kapott válaszul a fegyvert markoló marcona férfitől.

Hogy jobban hallja, lekapta a fejhallgatót. – *Man zaban-e soma ra kub nami danam, aga!* – Nem beszélem a nyelvüket, kegyelmes úr! – kiabálta, túlharsogva a leálló motorok zaját, és erővel visszanyelte a szájára toluló, durva káromkodást. Újabb dühös, érthetetlen szavak következtek, majd a férfi félreérthetetlen mozdulattal jelezte, hogy szálljon ki a pilótafülkéből. Mielőtt eleget tehetett volna a felszólításnak, megpillantotta Nászirit, az IranOil telepvezetőjét, amint hátrakötözött kézzel, összeverve, forradalmi gárdisták gyűrűjében a 212-es felé botladozott. Döbbenet hajolt ki az ablakon, és odakiáltott neki: – Mi történik itt?

– Azt... azt akarják, hogy szálljon ki a helikopterből, kapitány! – válaszolta Násziri. – Kérem, siessen!

– Várják meg, amíg befejezem a munkát! – Scot idegesen leállította a fedélzeti rendszereket, közben érezte, hogy a fegyver csöve továbbra is rezzenéstelenül mered rá, és az ellenséges hangulat sem enyhül. A rotorlapátok sebessége hajtóerő híján gyorsan alábbhagyott, és Scot, mihelyt érezte, hogy biztonsággal megteheti, leugrott a helikopterről. Még földet sem ért, máris ideges kezek tolták félre, izgatottan kiabáló férfiak húzták el az ajtót, hogy átvizsgálják a pilótafülkét, miközben mások az utastérrel tették ugyanezt. – Mi az ördög történt magával, aga? – kérdezte idegesen Násziritól, megdöbbenéssel bámulva a telepvezető csúnya sebeire.

– Az... az új forradalmi bizottság tagjai tévedtek kicsit – válaszolta Násziri, és elkeseredett kísérletet tett arra, hogy megőrizze a méltóságát. – Azt... azt hitték, hogy a sahot támogatom... ellensége vagyok a forradalomnak és az imámnak.

– Kik ezek? Amennyire látom, nem Jazdekből jöttek.

Nászirinak nem volt ideje válaszolni a kérdésre, mert a zöldszalagos, akivel korábban Scot farkasszemet nézett, átverekedte magát társai gyűrűjén, és rossz angolsággal kiabálni kezdett: – Irodába! Azonnal! – Megmarkolta a pilótazubbony ujját, hogy Scotot sietésre ösztökélje, a fiatalember pedig ösztönös mozdulattal visszarántotta a karját, de rögtön érezte is, hogy gépfegyver csöve nyomul a bordái közé. – Jól van na, az isten szerelmére! – mondta komor arccal, és az iroda felé indult.

Nicshak hant, a falu kalandárját találta odabent, és vele az öreg mollahot. Az íróasztal mellett, a nyitott ablaknak háttal álltak, mindkettőjük arca feszes, komor volt. Scot és Násziri mögött zöldszalagosok is benyomultak a helyiségbe.

– *Seh karbareh* – mi történt – kalandár? – kérdezte Scot.

– Ezek az emberek... azt mondják, hogy ők az új bizottság – válaszolta a szavakkal küszködve Nicshak hán. – Sarpurból küldték őket, hogy átvegyék... az irányítást a falunkban... és a bázison.

Scot döbbenten hallgatta a felvilágosítást, úgy érezte, hogy amit a falu vezetője mond, annak az égadta világon semmi értelme. Sarpur volt ugyan a legközelebbi város, és az ottani hatóságok elvben fölötté álltak a környék falvainak, ám az ősi szokásjog alapján a hegyvidéken élő kaskaj törzs autonómiát élvezett – mindaddig, amíg elismerte a sah és Teherán fennhatóságát, tiszteletben tartotta a törvényeket, nem fogott fegyvert, és békés maradt. – De hát maguk mindig...

– Csönd! – vágott közbe erőszakosan az iszlám gárdisták vezetője, és fenyegetően meg is emelte a puskáját. Scot látta, hogy Nicshak hán arca bíborvörössé válik a rendreutasítástól. A férfi egyébként a harmincas éveiben járt, kopott, szeGenyes öltözéket viselt, és sötét szemének a sarka valamilyen betegségtől vöröslött. Odarángatta Nászirit a többiek elé, és dühösen kiabált valamit perzsául.

– Máris... már is lefordítom, kapitány – mondta idegesen a telepvezető. – Arról van szó, hogy az úr... a fegyveresek vezetője, Aliszadr szeretné, ha felelne a kérdésekre. Én már válaszoltam, amire

tudtam, de újabb kérdései vannak... – Ali-szadr ingerülten közbevágott, mondott valamit perzsául, majd előre elkészített listáról olvasni kezdte a kérdéseit, amelyeket Násziri kötelességtudón azonnal fordított is.

– Maga itt a parancsnok?

– Igen, átmenetileg.

– Milyen nemzetiségű?

– Brit. Elárulnák végre, mi ez az...

– Vannak itt amerikaiak?

– Tudomásom szerint nem – felelte sietve Scot, és megpróbált természetes arcot vágni. Csak remélhette, hogy Nászirinak, aki tudta, hogy Rodrigues, a szerelő amerikai, és brit papírjai hamisak, még nem tették föl ezt a kérdést. A telepvezető pillanatnyi gondolkodás nélkül lefordította a válaszát, az egyik zöldszalagos pedig – az előzőekhez hasonlóan – kötelességtudón felírta.

– Hány pilóta állomásozik itt?

– Pillanatnyilag csak én.

– Hol vannak a többiek, mi a nevük, és milyen nemzetiségűek?

– A vezető pilótánk, Lochart kapitány kanadai, pillanatnyilag Teheránban van, illetve, ha jól tudom, tovább ment valahová, és holnap jön vissza. A helyettese, Sessonne kapitány francia. Neki az IranOil megbízásából ma sürgősen Teheránba kellett repülnie.

A zöldszalagosok vezetője felkapta a fejét, és szigorúan Scotra nézett. – Mi volt olyan halaszthatatlan?

– A Rosa lelőhelyen új kutat akarnak belőni. – Gavallan megvárta, amíg Násziri elmagyarázta, mit jelent ez a kifejezést, és azt is, hogy a fúrást végzőknek haladéktalanul kell a Schlumberger – éppen Teheránban tartózkodó – szakértőinek a segítségével. Reggel Jean-Luc próba szerencse alapon felhívta a sirázi repülésirányítókat, hogy megszerezze tőlük a teheráni úthoz szükséges engedélyt. Elképedésére, és egyben legnagyobb örömére, Siráz nemcsak válaszolt, hanem rögtön hozzá is járult az úthoz. – Az imám elrendelte, hogy folytatni kell az olajkitermelést – válaszolták az irányítók –, úgyhogy legyen.

Jean-Lucnak tíz perc sem kellett, és már a levegőben volt. Scot Gavallan, visszagondolva erre, önkéntelenül is elmosolyodott – tudta jól, hogy Jean-Luc azért sietett annyira, mert a nem várt út lehetőséget biztosított neki arra, hogy találkozzon Szajadával, akit már elviselhetetlenül régen nem látott. Scot egyszer találkozott csak a lánnyal, és mihelyt megpillantotta, felcsillanó szemmel egyből megkérdezte: – Van húga?

A zöldszalagosok vezére alig tudta kivárni, hogy véget érjen a fordítás. Újból kiabált valamit, amitől Nászirinak rögtön elkomorult az arca. – Ali-szadr azt mondja, hogy a jövőben minden felszállást vagy neki, vagy ennek az embernek kell engedélyeznie – a telepvezető rámutatott a fiatal gárdistára, aki lejegyezte Scot válaszait. – A jövőben minden járaton utazni fog egy emberük, és felszállni csak előzetes engedély után lehet. Körülbelül egy óra múlva elindulnak, hogy megmutassa neki és az embereinek a környéken levő munkahelyeket.

– Magyarázza el neki, hogy ez lehetetlen, mert újabb csöveket és cementet kell szállítanunk Rosára! Különben nem lesznek készen azokkal a munkákkal, amelyeket feltétlenül el kell végezni holnapra, Jean-Luc és a szakértők érkezéséig.

Násziri kötelességszerűen le akarta fordítani a választ, a zöldszalagosok vezetője azonban durván félbeszakította, és indulatosan fel is pattant. – Mondd meg a hitetlen pilótának, hogy egy óra múlva legyen készen...! Nem! Azt mond meg, hogy velünk jön a faluba, mert akkor legalább szemmel tudom tartani. Te is gyere! Figyelmeztess rá, hogy ne merjen ellenkezni, mert bár az imám azt akarja, hogy minél előbb újból beinduljon az olajkitermelés, Iránban mostantól kezdve mindenkire az iszlám törvényei érvényesek, akár iráni az illető, akár nem! Tovább nincs szükségünk a külföldiekre! – A férfi Nicshak hánra pillantott. – Visszatérünk a falunkba – mondta dölyfösen, és elindult. Nicshak hán elvörösödött ugyan az indulattól, de nem szólt semmit, a mollahal együtt a nyomába szegődött.

– Kapitány, nekünk is mennünk kell velük, a faluba – szólt Gavallannek Násziri.

– Minek?

– Maga itt az egyetlen pilóta, és legalább ismeri a vidéket – válaszolta rögtön a telepvezető, közben azon törte a fejét, vajon mi lehet a zöldszalagosok váratlan felbukkanásának valódi oka. A történetek tökéletesen felkészületlenül érték, és nagyon félt. Nem kapott semmiféle előzetes tájékoztatást a változásokról, és a faluban még csak azt sem tudta senki, hogy az utolsó nagy havazás nyomait sikerült eltakarítani, és megnyitották a hozzájuk vezető utat. Reggel aztán, egészen váratlanul, megérkezett egy teherautó, és rajta tizenkét zöldszalagos. A vezetőjük megmutatta a sarpuri forradalmi bizottságtól kapott felhatalmazást, miszerint a jövőben ő fog parancsolni Jazdekben, és „rendelkezik az IranOil környékbeli termelése, berendezései és helikopterei felett”. Amikor Nicshak hán kérésére Násziri közölte vele, hogy rádióon kapcsolatba lép az IranOil központjával, és tiltakozni fog, az egyik iszlám gárdista nekiesett, és kegyetlenül ütlegetni kezdte. A csoport vezetője egy idő után leállította ugyan, de elnézést nem kért, és Nicshak hánnak sem volt hajlandó megadni azt a tiszteletet, amely a kaskaj törzs ezen a vidéken élő részének a vezetőjeként joggal megillette. A viselkedését látva Násziri még jobban megijedt, és azt kívánta, bárcsak Sarpurban lenne a feleségével és egész családjával. Isten büntesse meg az összes bizottságot, valamennyi külföldit, és a Nagy Amerikai Sátánt, minden probléma okozóját! – Azt hiszem... Jobb volna, ha mennénk – mondta idegesen Gavallannek.

Amikor kiléptek az irodából, a többiek már a faluba vezető ösvényen jártak, jócskán előttük. A hangár mellett elhaladva Scot látta, hogy a hat szerelő csomóba terelve áll, és őr vigyáz rájuk. A fegyveres gondtalanul szívta a cigarettáját, amitől neki az egész testén ideges remegés futott végig. A figyelmeztető feliratok perzsául és angolul is ki voltak függesztve mindenfelé: DOHÁNYOZNI TILOS! TÚZVESZÉLY! A hangár egyik felében a második 212-esük még mindig szétszedve állt, az 1500 repült óra utáni átvizsgálás utolsó szakaszánál tartott. A két 206-os nem volt bent, és nélkülük a tágas helyiség valahogy üresnek, elhagyatottnak tűnt. – Aga – szólt hátra Nászirinak, és fejével a szorosban a nyomukban haladó saját őreik felé bökött. – Mondja meg nekik, hogy el kell intéznem valamit a géppel kapcsolatban, és szóljon annak a baromnak, hogy ne dohányozzon a hangárban!

Násziri egyetlen szó ellenvetés nélkül teljesítette az utasítást. – Azt mondták, hogy rendben, de siessen. – A cigarettázó őr lazán a betonra hajította a cigarettáját, az egyik szerelő pedig egyből odaugrott, és eltaposta. A telepvezető megállt, látszott rajta, hogy szívesen maradt volna, de az őnök taszítottak egyet rajta, jelezve, hogy menjen csak. Vonakodva engedelmeskedett.

– Ha készen vannak az átvizsgálással, töltsék fel a tartályt, és végezzék el a felszállás előtti rutinellenőrzést! – mondta Scot tőle szokatlan komolysággal a szerelőknek, mivel nem volt biztos abban, hogy nem tud-e angolul valamelyik az őnök közül. – Egy óra múlva indulok, el kell vinnem a bizottságot a környékbeli fúrásokhoz. Úgy látszik, Sarpur új főnököket nevezett ki hozzánk.

– A francba! – morogta halkán valaki.

– Mi lesz a Rosának szánt felszereléssel? – érdeklődött Baszdmeg Jordon. Rod Rodrigues is ott állt szorosán mellette, és szemmel láthatóan nagyon ideges volt.

– Az várhat. Töltsék csak fel a gépet, és nézzék át még egyszer alaposan! Rod! – Gavallan az idősebb férfihoz fordult, és megpróbált lelket önteni belé: – Most, hogy már kezd normalizálódni a helyzet, maga is hamarosan elmehet szabadságra. *Capita?*

– Igen. Köszönöm, Scot!

A pilóta mellett álló őr türelmetlenül intett, hogy menjenek tovább. – *Baleh*, aga. Máris, kegyelmes úr – mondta Scot, és még sietve odaszólt Rodriguesnek: – Alaposan nézzék át a gépet, Rod!

– Természetesen.

Az őrökkel a nyomában Scot továbbindult, de mielőtt kiért volna a hangárból, Jordon idegesen utánakiáltott: – Mi a franc ez az egész? Hová viszik?

– Sehová, csak kedvem támadt sétálni egyet – válaszolta gúnyos hangon a pilóta, majd dühösen hozzátette: – Honnan az ördögből tudnám, amikor egész délelőtt úton voltam?! – Fáradtnak, tehetetlennek érezte magát, nem hitte, hogy képes lesz megbirkózni a helyzettel, és azt kívánta, bárcsak ott lenne Lochart, vagy Jean-Luc. Átkozott forradalmi bizottság! Utolsó csirkefogók mind, kivétel nélkül, szitkozódott magában.

Násziri – félelmében igencsak gyorsan szedte a lábát – már több száz yarddal megelőzte, az elől haladókat pedig Scot nem is látta, eltűntek az erdőn át a faluba vezető ösvény kanyarulatában. Fagypont alatt volt a hőmérséklet, a hó frissen ropogott a léptei alatt, és bár vastag, bélelt pilótaöltözékének köszönhetően csöppet sem fázott, csizmái akadályozták a mozgásban. Bármennyire igyekezett is, nem tudta utolérni a telepvezetőt. A gondosan megtisztított út magas hófalak között haladt, és a fákat is vastag, fehér lepel borította. Az ég ugyanakkor tiszta volt, a nap fényesen sütött, és ha nincsenek a nyugtalanító körülmények, Scot kifejezetten élvezte volna a frissítő sétát a fél mérföldnyire lévő faluig.

Jazdek kis fennsíkra települt, magas hegyek közé, amelyek biztos védelmet nyújtottak az erős szelek ellen. Lakóházai, egyéb épületei fából, kőből és agyagtéglából készültek, és terecskét zártak körül, ahol a kis mecset is állt. Más falvaktól eltérően ez a település tehetősnek számított – bőven akadt a környékén télen meleget adó fa, az erdőben sok volt a vad, lakói juhot, kecskét tartottak, néhány tevét is, igazi büszkeségük azonban harminc tenyészmenjűk volt. Nicshak hán emeletes, cseréptető, négyszobás, a többiekénél jóval nagyobb házban lakott a mecset szomszédságában.

Közvetlenül a háza mellett állt az iskola, a település legkorszerűbb épülete. Tom Lochart készítette a tervet az előző évben, és rábeszélte McIvert, hogy az S-G vállalja el az építkezés finanszírozását. Egy fiatalember, a sah utasítására létrehozott Népoktatási Csoport önkéntese volt a tanító, és akadt is dolga bőven, mivel a falu lakosai szinte kivétel nélkül írástudatlanok voltak. Amikor a sah elmenekült az országból, a tanítónak egyik napról a másikra nyoma veszett. Tom Lochart, és mások is a támaszpontról néha kérdezz-felelek órákat tartottak az érdeklődőknek, részben a jó kapcsolat ápolása gyanánt, részben azért, mert amikor nem repültek, bőven volt idejük, és örültek, hogy hasznos tevékenységgel tölthetik. Felnőttek és gyerekek egyaránt szép számmal jelentek meg ezeken a Nicshak hán és a felesége által egyaránt támogatott rendezvényeken.

Scot éppen akkor ért a lejtő aljára, amikor a többiek sorban bevonultak az iskolába. A teherautó, amivel a zöldszalagosok érkeztek, az épület előtt állt, körülötte élénken figyelő falusiak várakoztak kisebb csoportokban – férfiak, nők, gyerekek, kivétel

nélkül mind fegyvertelenül. A kaskaj nőkön sem csador, sem fátyol nem volt, színpompás, maguk szőtte anyagból varrt ruhát viseltek.

Scot fölment a lépcsőn, és belépett az épületbe. Amikor utoljára néhány héttel korábban ott járt, gyerekkora Hongkongjáról mesélt, ahol az apja dolgozott, és ahová az iskolai szünetek idején Angliából mindig hazament. Nehéz volt elmagyaráznia, milyen is volt az a város, nyüzsgő, állandóan zsúfolt utcáival, mérhetetlenül gazdag kereskedőivel, evőpálcikáival és képírásával, különös ételeivel és kalózkapitalizmusával, a hatalmas Kína tőszomszédságában. Örülök, hogy visszatértünk Skóciába, gondolta. Boldog vagyok, hogy apám létrehozta az S-G-t, amit egy napon én fogok irányítani.

– Üljön le, kapitány! Oda – mondta neki Násziri, és a zsúfolt, alacsony mennyezetű terem végében az egyik székre mutatott. Aliszadr és négy másik zöldszalagos már helyet foglalt annál az asztalnál, amelyiknél normális körülmények között a tanító ült. Nicshak hán és a mollah az eléjük állított székekre telepedett, a falusiak körülöttük álltak.

– Mi folyik itt?

– Gyűlést tartanak.

Scot látta Násziri arcán a rettegést, és elgondolkodott rajta, vajon mit csinálna, ha a zöldszalagosok nekiesnének, és ütni kezdenék. Fekete öves dzsúdósnak, vagy ökölvívónak kellene lennem, hogy szembeszállhassak velük, gondolta, és igyekezett megérteni az iszlám gárdisták vezetőjének a szavait. Sikertelenül.

– Mit mond, aga? – kérdezte halkán Násziritól.

– Én... azt... azt mondja el éppen Nicshak hánnak, hogyan fogják úányítani a jövőben a falut. Kérem! Várjon kicsit, majd később elmagyarázom! – mondta a telepvezető, és otthagya.

Amikor a szónoklat – meglehetősen hosszú idő múlva – véget ért, minden tekintet Nicshak hánra szegeződött. A kalandár lassú, kimért mozdulattal állt fel, az arca komor volt, és a válasza rövid, egyértelmű. Még Scot is jól megértette. – Jazdek kaskaj falu, és az is marad. – Hátat fordított az asztalnak, és a mollahal a nyomában kifelé indult.

A főnök dühös parancsára két iszlám gárdista megpróbálta útjukat állni, de Nicshak hán félresöpörte őket. Újak ugrottak azonban oda,

megragadták, mire a teremben ideges feszültség, sőt némi kavarodás is támadt. Scot észrevette, hogy a pillanatnyi zűrzavart kihasználva az egyik falusi feltűnés nélkül kioson a helyiségből. A zöldszalagosok szembe fordították Nicshak hánt a vezérükkel, társaik pedig dühösen felugrálva kiabálni kezdtek. Az öreg mollahhoz senki nem nyúlt egy ujjal sem, de amikor beszélni kezdett, Ali-szadr erőszakosan ráüvöltött, belefojtotta a szót, és ezzel még inkább maga ellen hangolta a falusiakat. Nicshak hán nem próbált küzdeni a karját erősen markoló gárdistákkal, csak rászögezte indulattól parázsló tekintetét Ali-szadrra.

A zöldszalagosok vezére újabb szónoklatot intézett a falusiakhoz, majd vádlón Nicshak hán felé bökött az ujjával, és felszólította, hogy engedelmeskedjen, de a kalandár ugyanazt válaszolta, amit korábban: – Jazdek kaskaj falu, és az is marad.

Ali-szadr leült, négy társa is követte a példáját, majd a vezér mondott néhány szót, amitől döbbsent moraj futott végig a hallgatóságon. A társai egyetértően bólogattak, és ezután már csak egyetlen szót mondott, amitől a teremben síri csönd támadt. – Kivégezni! – Felállt, kifelé indult, a zöldszalagosok elvezették Nicshak hánt, és a falusiak is utánuk tódultak. Scotra senki nem figyelt, igyekezett minél kisebbre összehúzni magát, hogy véletlenül se keltsen feltűnést. Egy-két perc, és egyedül maradt a kiürült teremben.

Odakint a zöldszalagosok a mecset falához vonszolták Nicshak hánt. A térről addigra már eltűntek a gyűlés alatt beszélgető falusiak, és akik az iskolaépületből kiléptek, azok sem álltak meg, továbbsiettek. Kivéve a mollahot. Lassú, nyugodt léptekkel odament a hánhoz, megállt mellette, és szembenézett a mintegy húszyardnyira a fegyvereiket előkészítő iszlám gárdistákkal. Ali-szadr parancsára ketten azonnal odaugrottak, és félrerángatták az idős férfit. Nicshak hán némán, büszkén fölemelt fejjel várt a falnál. Megvetésének mindössze jókora köpéssel adott kifejezést.

Nem lehetett tudni, honnan érkezett az az egyetlen lövés, ami végzett Ali-szadrral. Utána néhány pillanatra halálos csönd támadt, majd a zöldszalagosok fejvesztve kiabálni kezdtek, de hamar elhallgattak, mert parancsoló hang dörrent rájuk: – Alláh-u Akbár! Tegyétek le a fegyvert!

A megdöbbenéstől először mindenki mozdulatlaná dermedt, majd a kivégzőosztag egyik tagja Nicshak hán felé pördült, de meghalt, mielőtt el tudta volna sütni a fegyverét.

– Allah hatalmas! Tegyétek le a fegyvert!

Az egyik gárdista rászánta magát, hogy engedelmeskedjen a parancsnak, és a földre ejtette a puskáját. Pár másodperc múlva újabb fegyver hullott a hóba, aztán az egyik zöldszalagos rohanni kezdett a teherautójuk felé, de tíz yardot sem tett meg, amikor lövéstől találva, holtan bukott fel. Erre az összes iszlám gárdista meggondolta magát, eldobta a fegyverét, és mozdulatlanul várta, mi fog történni.

Kis ideig feszült csönd támadt, majd kinyílt Nicshak hán házának az ajtaja, és a hán felesége és egy fiatalember lépett ki rajta, lövésre tartott fegyverrel a kezében. Az asszony tíz évvel fiatalabb volt a férjénél, büszkén fölvetett fejfel közeledett, díszes fülönfüggőinek csengésével, és hosszú vörös-barna mintás ruhájának suhogásával törve meg a csendet.

Nicshak hán szeme összeszűkülte, sarkában elmélyültek a ráncok. Nem szólt az asszonyhoz, az ott maradó nyolc iszlám gárdista felé fordult, és a tekintetében szemernyi megbocsátás sem volt. Azok visszanéztek rá, egyikük a fegyveréért kapott, de a gyomrát érő lövéstől rögtön összerogyott. Az asszony hagyta, hadd vergődjön üvöltve néhány másodpercig a hóban, csak aztán adta meg neki a kegyelemlövést.

A zöldszalagosok már csak heten maradtak.

Nicshak hán halványan elmosolyodott, a házakból pedig kezdtek előszállingózni a falu felnőtt lakosai, férfiak és nők vegyesen, de most már kivétel nélkül fegyverrel a kezükben. A kalandor az életben maradt zöldszalagosokra nézett. – Szálljatok fel a teherautóra, feküdjetek le, és rakjátok hátra a kezeteiket! – szólt rájuk, azok pedig egyetlen szó ellenvetés nélkül teljesítették a parancsot. A hán odaállított négy falusit, hogy vigyázzanak rájuk, aztán a házából érkező fiatalemberhez fordult: – Van még egy a repülőtéren, fiam! Vigyél magaddal valakit, és intézkedj! Az arcotokat takarjátok el, hogy a hitetlenek ne ismerjenek föl benneteket!

– Ahogy Isten akarja. – A fiatalember az iskola nyitott ajtajára mutatott. – A hitetlen – mondta, nyilvánvalóan Scotra utalva. – Ő

sem közülünk való. – Megfordult, és határozott léptekkel elsietett.

A falu lakosai szótlánul vártak. Nicshak hán elgondolkodva megvakarta a szakállát, tekintetét az iskola ajtajához vezető lépcső mellett meghúzódo Nászirira szögezte.

A telepvezető halottsápadt volt. – Én... én... nem láttam semmit. Semmit, Nicshak hán! – mondta esdeklő hangon, és a holttesteket megkerülve közelebb ment a kalandárhoz. – Én... két éve, amióta itt vagyok, amiben csak tudok, segítek a falunak. Én... nem láttam semmit! – ismételte meg hangosabban. Választ nem kapott, és az idegei nem bírták tovább: megfordult, és fejvesztve rohanni kezdett. Nem lehetett tudni, kinek a lövése végzett vele, mert legalább tucatnyi golyó fúródott a testébe.

– Ne legyen más tanúja annak a gonoszságnak, amit ezek az emberek műveltek, csak Isten – sóhajtott fel Nicshak hán. Kedvelte Nászirit, de hiába, a telepvezető nem tartozott közéjük. Amikor a felesége mellé lépett, rámosolygott. Az asszony szótlánul cigarettát vett elő a zsebéből, megkínálta, tüzet is adott neki, aztán visszarakta a zsebébe a dobozt. A hán nem szólt, elgondolkodva szívta a cigarettát, a házak között kutya ugatott, valahol egy kisgyerek is felsírt, de hamar lecsöndesítették.

– Kis lavina fogja elzárni az utat egészen a tavaszi olvadásig, és megakadályozza, hogy bárki idejöjjön – mondta hosszas hallgatás után a hán. – A holttesteket felrakjuk a teherautóra, leöntjük őket benzinnel, és letaszítjuk a Döglött Tevék Szakadékába. Úgy tűnik, a bizottság úgy döntött, hogy élhetünk tovább, mint eddig, békén kell hagyni bennünket, és magukkal vitték Násziri holttestét. Mindenki látta, hogy itt lőtték le, a téren, amikor el akart menekülni az igazságszolgáltatás elől. Útközben, sajnos, baleset érte őket. Mindenki tudja, milyen veszélyes az út. Nászirit biztosan azért vitték magukkal, hogy mások is lássák, ők lelkiismeretesen elvégezték a dolgukat, megtisztították hegyeinket a sah támogatóitól, és lelőtték, amikor szökni akart. Kétségtelen, hogy a sahot támogatta, amíg még volt hatalma, mielőtt elmenekült volna. – A falusiak egyetértően bólogattak, és mindannyian várták a választ az utolsó kérdésre: Mi lesz az egyetlen életben maradt tanúval, milyen sors vár az iskolaépületben rejtőző hitetlenre?

Nicshak hán megvakarta a szakállát; bonyolult döntések meghozatalakor ez általában segített neki.

– Hamarosan újabb zöldszalagosok jönnek, vonzani fogják őket a repülő szerkezetek, amelyeket idegenek csináltak, és idegenek vezetnek az idegenek hasznára, a földünkből kiszívott olajért, ami a teherárú ellenségeké lesz, az ellenséges adószedőké és más idegeneké. Ha a kutak eltűnnek, akkor nem lesznek itt idegenek és zöldszalagosok sem. Máshol könnyebb megszerezni az olajat, sok van belőle, nálunk azonban nem. A mi néhány kutunk nem olyan fontos, a tizenegy telep nehezen megközelíthető, veszélyes helyen van. Nem kellett-e néhány napja felrobbantani a hegycsúcsot, hogy megmentésük az egyiket a lavinától?

Mindenki tökéletesen egyetértett ezzel. A hán elgondolkodva szívta a cigarettáját, miközben a falusiak rendíthetetlen bizalommal néztek rá – kalandár volt, a főnökük, aki már tizennyolc éve, jó időkben és rossz időkben egyaránt bölcsen irányította a falut. – Ha nem lesznek repülő szerkezetek, akkor kutak sem lesznek. Ha ezek az idegenek elmennek – folytatta enyhén rekedt, nyugodt hangon –, nem hiszem, hogy mások jönnének helyettük, és megpróbálnák rendbe hozni, újból munkába állítani a tizenegy telepet. Biztosan olyan állapotban lesznek, hogy nem éri meg – kifosztják őket a rablók, és összetörik a felszerelést. Úgyhogy békén fognak hagyni bennünket. A beleegyezésünk, jóindulatunk nélkül senki nem tud meglenni a hegyekben. Mi, kaskajok nem akarunk mást, csak békében élni – szabadon, a saját szokásaink szerint. Ezért az idegeneknek a maguk akaratából gyorsan el kell tűnniük innen. Ugyanúgy a kutaknak, és minden egyébnek, ami idegen. – A hán a hóba dobta, gondosan el is taposta a cigarettáját. – Kezdjük! Gyűjtsátok fel az iskolát! Az utasítást pillanatnyi késedelem nélkül teljesítették, és a benzinnel meglocsolt, sok fát tartalmazó épület hamar porig égett. Mindenki várt, de a hitetlen nem bukkant fel, és amikor a romokat átkutatták, akkor sem találták meg a maradványait.

32. fejezet

TEBRIZ KÖZELÉBEN, 11.49. Erkki Jokkonen a várost övező hegyek fölött repült a 206-ossal. Nogger Lane ült mellette, Azadeh pedig a háta mögött. Az asszony síverallt viselt, azon vastag, téli repülőöltözetet, de a kézitáskájában csador is ott lapult. – A biztonság kedvéért – mondta, mielőtt elindultak volna. Fejhallgatót is kapott, így tisztán hallott minden, a helikopter fedélzetén elhangzó szót.

– Tebriz-Egy! Hallotok? – mondta éppen, sokadszor ismételve a hívást Erkki. Várt, de választ nem kapott, pedig már jócskán belül volt a vételi körzeten. – Lehet, hogy senki sincs ott, de az is, hogy csapdát akarnak állítani, mint Charlie-nak.

Az ég tiszta volt fölöttük, a hőmérséklet jóval fagypont alatt, és a hegyeket vastag hó borította. A teheráni irányítók intézkedésének köszönhetően gond nélkül meg tudtak tankolni az átkeresztelt, a sah nevétől megfosztott Bandar-Pahlaviban. – Khomeini gyorsan intézkedett. Az irányítók barátságosak, készségesek, a repülőtér ismét üzemel, mintha mi sem történt volna – mondta vidám hangon Erkki, hogy csökkentse valamelyest a rájuk telepedő, rossz hangulatot.

Azadeh még mindig nem tért magához a súlyos megrázkódtatásból, hogy Emir Paknurit az iszlám elleni bűnei miatt kivégezték, és ugyanez lett a sorsa Sarazad apjának is. – Ez közönséges gyilkosság! – kiáltott fel elszörnyedve, amikor meghallotta, mi történt. – Miféle bűnöket követhetett el éppen ő, aki időtlen idők óta támogatta Khomeinit és a mollahokat?

A kérdésre senki sem tudta a választ – a családnak mindössze annyit mondtak, hogy elvihetik a holttestet. Az egész háznép mélyen gyászolt, Sarazadon is lebírhatatlan bánat lett úrrá, olyan erős, hogy még a barátnőjével sem kívánt találkozni. Hogy a közelében maradhasson, Azadeh nem akart elutazni Teheránból, de Erkki újabb, az előzővel azonos tartalmú üzenetet kapott az apjától: Kapitány, követelem, hogy a lányom sürgősen jöjjön Tebrizbe!

Már nem sok idő kellett, hogy otthon legyenek.

Valamikor valóban otthon volt, gondolta Erkki, de hogy most is az, abban nem vagyok biztos.

Kazvin közelében látták azt a helyet, ahol a Range Roverből kifogyott a benzin, és Pettikin és Rakoczy megmentette őket a csőcseléktől. Hiába keresték a tekintetükkel, a terepjáró már nem volt ott. Átröpültek a nyomorúságos falu felett is, amelyiknél csak úgy tudtak megmenekülni, hogy Erkki nekiment az okmányait elszedő, kövér képű mudzsahednek.

– Macnek igaza van! – mondta könnyörgő hangon Azadeh. – Utazz el Sargazba! Nogger majd elvisz Tebrizbe, vissza is hoz, és a következő járáttal utánad megyek. Bármit mond is apám, csatlakozom hozzád Sargazban.

– Én viszlek haza, és hozlak vissza – válaszolta a feleségének. – Ne vitatkozzunk róla többet!

Doshan Tappehről szálltak fel pirkadatkor. A támaszpont csaknem néptelen volt, sok épület és hangár kiégett rommá lett, a légierő használhatatlanná vált, mindenütt sérült repülőgépek és teherautók, és egy szétroncsolódott páncélos, oldalán a Halhatatlanok alakulati jelzésével. A romok eltakarításával senki sem törődött, öröket sem lehetett látni sehol. Fosztogatók ellenben szép számmal járhattak ott, és elvittek mindent, ami éghető – fűtőolajat és élelmiszert még mindig alig lehetett kapni a városban, és továbbra is gyakoriak voltak az iszlám gárdisták és a baloldaliak közötti éjszakai összecsapások.

Az S-G hangárját és szerelőműhelyét nem érte nagy kár. A falakon sok, golyó ütötte lyuk látszott ugyan, de egyelőre nem loptak el semmit, és a megmaradt néhány szerelő és irodai alkalmazott el tudta végezni azt a kevés munkát, ami még maradt. Sikertől ott tartani őket, hála annak a pénznek, amit McIver Valikból préselt ki, és amiből futotta arra, hogy elmaradt bérüket kifizesse. Erkkinek is adott annyit, amennyi elég volt a Tebriz-Egyen dolgozók fizetésére. – Imádkozzál! – mondta neki búcsúzóul. – Ma megbeszélésre megyek a minisztériumba, tárgyalni a pénzügyeinkről, a tartozásainkról, és megújítani a működési engedélyünket. Talbot beszélte meg a találkozót. Szerinte minden esély megvan arra, hogy Bazargán és Khomeini szilárdan kézben tudja tartani a helyzetet, és képesek lesznek lefegyverezni a balosokat. Bízunk abban, hogy nem téved!

Könnyű neki, gondolta akkor Erkki.

Átkelve a hágón meredek ereszkedésbe vitte a gépet. – Ott a telep! – Mind a két pilóta feszülten figyelt, de a szélzsákét leszámítva semmilyen mozgást nem láttak. Járművek sem voltak, és füst sem szállt fel egyetlen ház és lakókocsi kéményéből sem. – Legalább füstnek lennie kellene! – Hétszáz láb magasságban tettek egy rövid sugarú kört, de senki sem bukkant fel, hogy üdvözölje őket. – Lejjebb megyek, hogy jobban lássunk.

Hiába, közelebről sem mutatkozott jele az életnek, és Erkki újból ezer láb magasságba emelte a gépet. – Azadeh! – szólalt meg némi gondolkodás után. – Hazaviszlek, a palota előtt, és a falon kívül szállunk le.

Az asszony a fejét rázva tiltakozott: – Ne, Erkki! Tudod, milyen idegesek az örök, és ő is mennyire haragszik, ha valaki csak úgy, hívatlanul háborgatja.

– Minket viszont hívott, legalábbis téged. Egészen pontosan magához rendelt. Odarepülünk, teszünk egy kört, és ha úgy látjuk, hogy minden rendben, akkor leszállunk.

– Leszállhatnánk távolabb is, aztán gyalog...

– Sétáról szó sem lehet. Fegyver nélkül semmiképpen sem. – Erkki hiába próbálkozott, Teheránban képtelen volt lőfegyvert szerezni. Az utolsó csirkefogónak is annyi van, amennyit akar, háborgott, és szilárdan elhatározta, hogy bárhonnán is, de kerít egyet. Nem érezte többé biztonságban magát fegyver nélkül. – Megyünk, körülnézünk, aztán eldöntöm, mi legyen – mondta, és a tebrizi irányítótorny frekvenciájára kapcsolva bejelentkezett, de választ nem kapott. Újból hívta az irányítókat, és mert erre sem felelt senki, a próbálkozással felhagyva a város felé indult. Abu Mard falu fölött lefelé mutatott, és Azadeh rögtön észre is vette a csöpp kis iskolát, amelyikben oly sok boldog órát töltött. A közelben volt a tisztás és a kis patak, amelynek a partján először megpillantotta Erkkit. Erdei óriásnak hitte, első látásra beleszeretett, amikor váratlanul felbukkant előtte, hogy csodát tegyen, megmentse az életen át tartó szenvedéstől. Előrehajolt, és az utastér és a pilótafülke közötti kis ablakon átnyúlva megérintette a férfi vállát.

– Jól vagy? Nem fázol? – kérdezte az, és visszamosolygott.

– Nem, Erkki! Szerencsét hozott nekünk ez a falu, ugye? – Nem húzta vissza a kezét, az érintés mindkettőjüknek jólesett, meghitt

hangulatot teremtve számukra.

Kis idő múlva megpillantották a repülőteret és az északra, a néhány mérföldnyire eső szovjet Azerbajdzsánba, és azon keresztül Moszkvába vezető vasútvonalat, amelynek a másik végpontja háromszázötven mérföldnyire délkeletre, Teheránban volt. A város szélesen terült szét alattuk, látták a fellegvárat, a Kék Mecsetet, a levegőt erősen szennyező acélgyárakat, a hatszázezer lakos házait és viskóit.

– Nézzétek! – A vasút mellett egy helyen sűrű, fekete füst szállt fel. A fellegvár közelében is tüzek látszottak, a tebrizi irányítótorony még mindig nem válaszolt, és bár néhány kisebb repülőgép állt ott, a repülőtér épülete előtti betonon sem lehetett észlelni semmilyen mozgást. A katonai támaszponton annál nagyobb volt a nyüzsgés teherautók és személygépkocsik száguldoztak, de amennyire meg tudták ítélni fentről, lövöldözés, harc nem volt sehol, tömeg sem lepte el az utcát, és a mecset környéke szokatlanul kihaltnak látszott. – Nem akarok túl alacsonyra szállni – mondta a többieknek Erkki –, nehogy valamelyik örültnék eszébe jusson rajtunk megmutatni, milyen ügyesen lő célba.

– Szereted Tebrizt, Erkki? – érdeklődött Nogger, megpróbálva beszéddel leplezni a nyugtalanságát. Ő egyszer sem járt még a városban.

– Nagyszerű város, öreg és bölcs, nyitott és szabad – a legkozmopolitább szellemű hely egész Iránban. Többször is remekül éreztem itt magam, a világ összes étele és itala kapható, ráadásul olcsón – kaviár és orosz vodka, skót füstölt lazac, a régi szép időkben pedig az Air France egyik járata hetente egyszer friss francia kenyeret és sajtot is hozott. Török és kaukázusi árukat, britet, amerikaiat, japánt bármit lehet kapni, amit csak akar az ember. Csodálatosak a szőnyegek, Nogger, a lányok pedig olyan szépek... – Erkki elnevette magát, mert érezte, hogy a felesége rosszállón megrángatja a fülcimpáját. – Úgy igaz, ahogy mondom, Azadeh! Te talán nem tebrizi vagy? Egyszóval, remek város! Az emberek errefelé a perzsának olyan nyelvjárását beszélik, ami inkább hasonlít a törökre. Évszázadokon keresztül jelentős kereskedelmi központ volt, részben iráni, részben orosz, török, kurd, örmény és mindig lázadó, függetlenségre vágyó, miközben a cárok egyfolytában meg akarták szerezni, akárcsak most a szovjetek...

Elég alacsonyan repültek már, odalent az emberek felkapták a fejüket, és mozdulatlanul merevedve figyelték őket. – Látsz valakinél fegyvert, Nogger?

– Majdnem mindenkinél, de senki sem fogja ránk. Egyelőre.

Erkki, a pereme mentén óvatosan megkerülte a várost, és keleti irányba repült, ahol a magasba emelkedő hegyek lábánál, hosszan elnyúló dombháton a Gorgonok fallal övezett, nagy kiterjedésű palotája állt. A hozzá vezető úton egyáltalán nem volt forgalom. A falak sokhektáros birtokot vettek körül, zöldegéses és gyümölcsöskerteket, szőnyegszövő műhelyt, húsz gépkocsi befogadására alkalmas garázst, a juhok átteleltetésére használatos istállókat, a több száz szolga és őr otthonául szolgáló kis házakat, és magát az ötvenzobás, kis mecsettel és minarettel is megtoldott, kupolával díszített palotát. A főbejárat előtt több gépkocsi is parkolt.

– Ezt nevezem! – bukott ki Nogger Lane-ből az elismerés, miközben Erkki hétszáz láb magasságban kört írt le a helikopterrel.

– A Romanov cárok parancsára Szergejev herceg építtette a dédapámnak, piskés gyanánt – mondta az ablakon kifelé figyelve, természetes hangon Azadeh. – 1890-ben történt, azután, hogy a cárok már elrabolták tőlünk a kaukázusi tartományainkat. Ismét kísérletet akartak tenni, hogy Azerbajdzsánt leválasszák Iránról, amihez szükségük lett volna a Gorgon hánok segítségére. A családunk azonban hűséges maradt Iránhoz, bár közben arra törekedett, hogy az erőegyensúly megmaradjon. – A palotát figyelte, szolgák és őrök voltak körülötte. – A mecsetet 1907-ben építették, annak megünneplésére, hogy aláírták az Irán megosztásáról szóló új orosz-brit szerződést, ami kijelölte a befolyási övezetet... Nézd, Erkki! Nem Nadzsud az ott, Fazuljával és Zadival... Nézd! A bátyám, Hákim! Mit keres itt?!

– Hol? Ja, igen. Most már látom. Nem tudom...

– Talán... Lehet, hogy Abdalláh hán megbocsátott neki – vágott izgatottan a férje szavába Azadeh. – Bár úgy lenne!

Erkki is lefelé figyelt. Egyszer, az esküvőjükön találkozott csak Azadeh bátyjával, és rögtön megkedvelte. Abdalláh hán arra az egyetlen napra felfüggesztette Hákim büntetését, de utána rögtön visszaküldte az Azerbajdzsán északi részén, a török határ közelében lévő Hvojba, ahol komoly bányaérdekeltségei voltak. – Amióta csak

az eszemet tudom, Hákim arra vágyott, hogy Párizsba mehessen, és zongoraművész legyen – mesélte Azadeh –, de apám meghallgatni sem volt hajlandó, dühösen szidta, összeesküvéssel vádolta, és eltiltotta a zongorázástól.

– Nem Hákim az – állapította meg Erkki, akinek élesebb volt a szeme.

– Ó! – Az asszony erősen könnyezett a hideg szélről, de nem húzta vissza a fejét az ablakból. – Ó! – mondta még egyszer csalódottan. – Igazad van. Tényleg nem ő.

– Ott van Abdalláh hán! – A tiszteletet parancsoló külsejű, testes, hosszú szakállú férfit, aki két fegyveres testőr kíséretében lépett ki a nagy ház bejáratához vezető lépcső tetejére, nem lehetett nem észrevenni. Két, a háznéphez nem tartozó férfi is volt vele, és mindannyian vastag téli öltözéket viseltek, védekezésül a hideg ellen. – Kik ezek?

– Idegenek – válaszolta Azadeh, miközben megpróbálta legyűrni a csalódását. – Nincs náluk fegyver, úgyhogy nem zöldszalagosok, és nem is mollahok.

– Európaiak – mondta Nogger. – Van nálad távcső, Erkki?

– Nincs. – Erkki abbahagyta a körözést, leereszkedett ötszáz lábíg, és a helikoptert lebegtetve figyelte Abdalláh hant. Láta, hogy feléjük mutatva mond valamit a két férfinak, majd fölnéz. Azadeh lánytestvérei, a család egyéb nőtagjai bukkantak fel, mindannyian csadorban, és jó néhány szolga. Erkki még száz lábbal lejjebb ereszkedett, levette a sötét napszemüveget, a fejhallgatót, és kinyitotta a pilótafülke oldalsó ablakát. Felszisszent, amikor a jeges szél az arcába vágott, de csak kidugta a fejét, hogy lássák az odalent állók, és integetni kezdtek. Minden szem Abdalláh hánra szegeződött, aki várt még egy darabig, aztán visszaintegetett. Komoran, örömmel a legkisebb jelét sem adva.

– Azadeh! Vedd le a fejhallgatót, és te is integess! – Az asszony rögtön engedelmeskedett, és néhányan a testvérei közül – miközben izgatottan beszélgettek egymással – válaszoltak is a köszönésre. Abdalláh hán azonban úgy tett, mintha nem ismerte volna meg – mozdulatlanul állt csak, és nézett felé. *Matyjebájuscij*, gondolta Erkki, aztán újból kihajolt az ablakon, és a palota mellett, a befagyott kis tó mögötti tágas térségre mutatott, engedélyt kérve ezzel a

leszállásra. A hán most már bólintott, szintén odamutatott, röviden mondott is valamit a testőreinek, aztán sarkon fordult, és visszament a házba. A férfiak többsége követte, csupán egy őr maradt odakint, az viszont lement a lépcsőn, és a leszállásra kiszemelt hely felé indult, közben ellenőrizte, hogy megfelelően működik-e gépfegyverének a závarzata.

– Nem állítom, hogy különösebben barátságos a fogadtatás – morogta a bajsza alatt Nogger.

– Ne aggódjon, Nogger! – bátorította a pilótát ideges nevetéssel Azadeh. – Először én szállok ki, Erkki! Az a biztonságosabb.

Mihelyt a gép talpa földet ért, az asszony azonnal kiugrott, szaladt üdvözölni a testvéreit és a mostohaanyját, apja harmadik, nála fiatalabb feleségét. Az első feleség, a hananam az apjával egyidős volt, de beteg, és soha nem hagyta el a szobáját. A második, Azadeh édesanyja, már évekkkel ezelőtt meghalt.

Az őr megállította ugyan Azadehet, de a gesztusaiból ítélve udvariasan, tisztelettel bánt vele, és ettől Erkki valamelyest megnyugodott. Hogy mit mondott, azt nem hallotta, mert túl messze voltak, és különben is, sem ő, sem Nogger nem tudott sem perzsául, sem törökül. Az őr a helikopterre mutatott, mire Azadeh bólintott, és intett, hogy menjenek ők is. Erkki és Nogger rögtön hozzálátott a helikopter leállításához, közben a fegyverest figyelte, aki komoly arccal nézett vissza rájuk.

– Te is úgy utálsz a fegyvereket, mint én, Erkki? – kérdezte Nogger.

– Jobban. Ez az ember legalább tudja, hogyan bánjon vele; igazából az amatőröktől félek. – Erkki lekapcsolta az áramot, és zsebre rakta az indítókulcsot.

Természetesnek tartották, hogy csatlakozzanak Azadehhez és a testvéreihez, de az őr útjukat állta. Azadeh magyarázta meg a helyzetet: – Azt mondta, menjünk rögtön a fogadóterembe, és ott várjuk meg. Gyertek utánam!

Nogger maradt utolsónak. A lányok közül az egyik rajta felejtette a tekintetét, ő is hosszan nézett rá, aztán a fokokat kettésével szedve futott fel a lépcsőn.

A tágas terem hideg volt, huzatos és nyirkos, nehéz viktoriánus bútorokkal, süppedő szőnyegekkel, heverőkkel és régi stílusú vízmelegítőkkal berendezve. Mihelyt beléptek, Azadeh az egyik tükör elé lépett, és megigazította a haját. Síruhája elegáns volt és divatos; Abdalláh soha nem követelte meg a feleségeitől, lányaitól és háznépe nőtagjaitól, hogy csadort viseljenek, sőt ha valaki azt vett föl, rögtön szóvá tette. Miért visel akkor mégis csadort Nadzsud, kérdezte magától Azadeh, és érezte, hogy nő benne a feszültség. Egy szolgálót vitt nekik, megitták, de még utána is fél órát kellett várakozniuk. Végül megjelent egy őr, mondott valamit Azadehnek, az asszony pedig mély lélegzetet vett, úgy adta tovább az utasítást: – Nogger, maga maradjon itt! Erkki, nekünk mennünk kell.

Erkki elindult az őr és a felesége után. Remélte ugyan, hogy a fegyvernyugvás, ami közte és Abdalláh hán között létrejött, még mindig érvényes, de azért menet közben megérintette a derékszija alá csúsztatott tört, és attól valamelyest nagyobb lett az önbizalma. Az őr kinyitotta előttük a folyosó végén az ajtót, és intett, hogy lépjenek beljebb.

Abdalláh hán az ajtóval szemben, szőnyegre rakott párnáknak dőlve hevert, mögötte fegyveres őrök vigyáztak. Ez a szoba is viktoriánus stílusú bútorokkal volt berendezve, túlzott gazdagságával dekadens hangulatot árasztott. A két férfi, akiket korábban a ház előtt láttak, a lábát keresztbe téve a hán mellett foglalt helyet. Az egyik európai volt, magas, a korához képest – hatvanas évei végén járhatott – jó erőben lévő, széles vállú, barátságos arcú, szláv szemekkel. A másik harminc év körülnek látszott, vonásai és bőrének a színe ázsiai eredetre utalt. Mindketten vastag téli öltözetet viseltek. Erkki, mielőtt megpillantotta őket, éberebbé és óvatosabbá vált, az ajtó mellett megállt, miközben Azadeh az apjához ment, térdet hajtott előtte, megcsókolta húsos, ékszerekkel gazdagon díszített kezét, és Isten áldását kérte rá. A hán türelmetlenül fogadta a köszöntést, intett neki, hogy húzódjon féke, és sötét szemét Erkkire szögezte, aki udvariasan köszöntötte ugyan, de az ajtónál maradt, nem ment beljebb. Az elutasítás miatti szégyenét és félelmét leplezve Azadeh letérdelt a szőnyegre, és a férje felé fordult. Erkki látta, hogy a két idegen elismerően összevillantja a tekintetét, és ettől még idegesebb lett. A teremben egyre sűrűsödött a csönd.

A hán mellett tálcán halva, mézédés török csemege volt, amit nagyon szeretett, és gyakran vett is belőle. – Szóval válogatás nélkül ölsz is – szólalt meg egy idő után éles, számonkérő hangon –, mint valami veszett kutya?

Erkkinnek összeszűkült a szeme, de nem válaszolt.

– Nna?!

– Ha öök, akkor sem veszett kutyaként. Ki az, akit állítólag megöltem?

– Egy öregembert a tömegből Kazvin mellett – tanúk vannak rá, hogy nekimentél a válladdal, és összetörted a mellkasát. Aztán három embert egy gépkocsiban, és a negyediket, aki mellettük állt. Erre még több tanú van. Továbbá az úton öt halott és még több sebesült maradt a helikopteres menekülések után, és ezeket is sokan látták. – Újból csend telepedett a szobára; Azadeh halottsápadt lett, de nem mozdult. – Nna?

– Ha tényleg vannak tanúk, akkor azt is elmondhatják, hogy békésen, fegyvertelenül utaztunk Teheránba, amikor a csőcselék megállított bennünket, és ha nincs Charlie Pettikin és Rakoczy, akkor... – Erkki elhallgatott, mert észrevette, hogy a két idegen tekintete ismét összevillant. Ettől még óvatosabbá vált. – Fegyvertelenek voltunk – Rakoczy nem –, és nem mi lőttünk először, hanem minket támadtak meg.

Abdalláh hán szintén észrevette a mellette ülők arcán a változást.

– Rakoczy? – kérdezte elgondolkodva Erkkitől. – Ugyanaz, aki az iszlám-marxista mollahal és az embereivel megtámadta a telepeteket? A szovjet muszlim?

– Igen. – Erkki kemény pillantást vetett a két idegenre. – A KGB-ügynök, aki azt állította, hogy Grúziából, Tbiliszből érkezett.

– KGB? – kérdezte halvány mosollyal az arcán a hán. – Honnan tudod, hogy az?

– Eleget láttam belőlük ahhoz, hogy tudjam. – A két ismeretlen megfeszíthetetlen arckifejezéssel nézett rá, majd az idősebb elmosolyodott, amitől Erkki jeges borzongás futott végig.

– Ez a Rakoczy hogyan került a helikopterre?

– Múlt vasárnap a telepünkön foglyul ejtette Charlie Pettikint – Pettikin az egyik pilótánk, és azért jött Tebrizbe, hogy elvigyen

engem és Azadehet. A követségünkről szóltak, hogy be kell mennem ellenőriztetni az útlevelemet. Azon a napon volt ez, amikor a legtöbb külföldi kormány, az enyém is, hazahívta azokat az állampolgárait, akiknek nem létfontosságú az itt-tartózkodása. – Erkki minden nehézség nélkül el tudta mondani a hazugságot. – Hétfőn, amikor elindultunk, Rakoczy kényszerítette Pettikint, hogy repüljön vele Teheránba. – Röviden elmesélte a háznak és két vendégének, hogy mi történt velük útközben. – Ha nem lett volna a kocsitetején a finn zászló, akkor most halottak lennénk.

Az ázsiai arcvonású lány, szelíd hangon szólalt meg. – Az igazán nagy veszteség lett volna, Jokkonen kapitány – mondta oroszul.

A szláv szemű, idősebb férfi kifogástalan angolsággal kérdezte: – Hol van most ez a Rakoczy?

– Nem tudom. Valahol Teheránban. Megkérdezhetem, kik maguk?
– Erkki nem számított válaszra, csupán időt akart nyerni, hogy megállapíthassa, Rakoczy a barátja, vagy ellensége-e a két, nyilvánvalóan a határ túloldaláról, a KGB-től, vagy a GRU-tól, a szovjet hadsereg felderítő szolgálatától érkező férfinak.

– Meg tudná mondani, mi a keresztneve? – kérdezett vissza udvariasan az idősebb.

– Fjodor, mint a magyar forradalmáré. – Erkki nem tapasztalta, hogy a válasz különösebb reakciót váltott volna ki a férfiből, és akár folytathatta is volna, de okosabb volt, semhogy önként bármilyen információt adjon egy KGB-snek, vagy GRU-snak. Azadeh egyenes háttal, mozdulatlanul térdelt a szőnyegen, kezét az ölében nyugtatva, sápadt arccal, pirosuló szájjal, és ahogy rápillantott, hirtelen aggodalom lett rajta úrrá. Nem tudta pontosan, mitől, csak azt érezte, hogy komoly oka van félteni.

– Elismered, hogy megölted azokat az embereket? – kérdezte a hán, és bekapott egy újabb falat édességet.

– Elismerem, hogy nagyjából egy éve embereket öltem, hogy megmentsem az életedet, felséges úr...

– És a magadét! – vágott közben dühösen Abdalláh. – A merénylők téged is megölték volna. Isten akarata volt, hogy mind a ketten életben maradtunk.

– Nem kerestem, nem is akartam azt a harcot – Erkki megpróbált a lehető legokosabban, legkörültekintőbben válaszolni, egyáltalán nem volt biztos abban, hogy sikerül neki. – Ha megöltem azokat az embereket, nem azért tettem, mert ahhoz volt kedvem, hanem hogy megvédjem a lányodat, a feleségemet. Veszélyben voltunk.

– Á! Szóval te úgy gondolod, hogy jogodban áll ölni, valahányszor veszélyben érzed magad?

Erkki látta, hogy a hán arca elvörösödik az indulattól, a két szovjet pedig feszülten figyel, és eszébe jutott a saját öröksége, nagyapja történetei az Északi Földek régi napjairól, amikor még éltek óriások; a törpék, gonosz manók sem csupán a mesékben fordultak elő, és a föld tiszta volt, az élet egyszerű, mert a gonoszról mindenki tudta, hogy gonosz, a jóról azt, hogy jó, és a galádság nem rejtőzhetett megtévesztő álarc mögé.

– Ha Azadeh élete és az enyém veszélybe kerül, hajlandó vagyok bárkit megölni – válaszolta nyugodt, és éppen ezért ijesztő hangon. Azadeh is összerezzen a szavaiból kiérezhető, nyilvánvaló fenyegetéstől, a testőrök pedig, akik sem oroszul, sem angolul nem tudtak, de megéreztek a veszélyt, idegesen megmerevedtek.

Abdalláh halántékán hevesen lüktetett egy ér, miközben azt mondta: – Elmégy ezekkel az emberekkel, és végrehajtod az utasításukat!

Erkki az ázsiaira pillantott. – Mit akarnak tőlem?

– Csak a helikoptervezetői tudását és a 212-est – válaszolta csöppet sem barátságosan hangon, oroszul a férfi.

– Sajnálom, a gépen az ezeröttszáz óra utáni karbantartást végzik, én pedig az S-G és az Iran-Timber alkalmazásában állok.

– A 212-es készen van, már a földi próbát is elvégezték rajta a szerelőik, az Iran-Timber pedig átengedte magát... nekem.

– Milyen célból?

– Azért, hogy repüljön! – válaszolta ingerülten a férfi. – Netán valami baj van a hallásával?

– Nem, de úgy veszem észre, hogy a magáéval igen.

Az ázsiai külsejű dühösen fújt egyet, az idősebb férfi arcán pedig nehezen kiismerhető, furcsa mosoly jelent meg. Abdalláh hán

Azadehhez fordult, ő pedig kis híján felugrott rémületében. – Menj, tedd tiszteletedet a hananamnál!

– Igen... igen... apám – rebegte ijedten az asszony, és felállt. Erkki egy lépést tett felé, de az örök résen voltak, egyikük rögtön ráemelte a fegyverét, és kis híján elsírva magát, Azadeh is azt mondta: – Ne, Erkki... Mennem kell! – Mielőtt a férje meg tudta volna állítani, már ki is sietett a szobából.

Az asszony távozása után beálló csendet az ázsiai törte meg: – Nincs mitől tartania. Kizárólag pilótaként van magára szükségünk.

Erkki Jokkonen nem válaszolt. Biztos volt, hogy Azadehkel együtt nagy bajba kerültek. Ha nincsenek a fegyveres örök, egész biztosan támadt volna, gondolkodás nélkül megöli Abdalláh hant, és talán a másik kettőt is. Efelől a három férfinak sem volt a legcsekélyebb kétsége sem.

– Miért üzentél a feleségemért, felséges úr? – kérdezte nyugodt hangon, pontosan tudva már a választ. – Két üzenetet is küldtél.

– Számomra teljesen értéktelen – válaszolta dühösen a hán –, a barátaimnak viszont nem. Jó arra, hogy téged féken lehessen tartani. És Istenre mondom, engedelmeskedni is fogsz. Megcsinálod, amire ezek az emberek utasítanak!

Az egyik testőr igazított kicsit rövid csövű géppisztolyán, és bár apró neszsel járt csak, amit csinált, riasztó volt a síri csöndben. Az ázsiai arcvonású szovjet volt az, aki ezt végül megtörte: – Először is, legyen szíves, adja ide a törét!

– Jöjjön, és vegye el, ha valóban akarja!

A férfi kissé elbizonytalanodott, Abdalláh hán pedig erőszakosan, éles hangon fölnevetett, amire mindhárman felkapták a fejüket. – Hagyja csak nála! Úgy izgalmasabb lesz az életük – mondta a szovjetnek, majd rögtön Erkkihez fordult. – Bölcsen teszed, ha engedelmeskedsz, és tisztességesen viselkedsz.

– Az lesz a bölcs dolog, ha békében elengednek bennünket.

– Akarod, hogy most rögtön a hüvelykujjánál fogva fellógattassam a társadat? – Erkki megmerevedett, váratlanul érte a durva erőszakot rejtő kérdés. Az idősebb szovjet súgott valamit a hármak, aki egyetlen pillanatra sem vette le a tekintetét Erkkiről, miközben az ujjai törének drágakövekkel kirakott markolatát babrálták. –

Figyelmeztess a másodpilótádat, hogy amíg Tebrizben van, ő is viselkedjen tisztességesen! Elküldjük a telepetekre, de a kis helikopteretek itt marad. Egyelőre. – Kézmozdulattal jelezte az ázsiaiának, hogy befejezte, és akár mehetnek is.

– Cimtarga a nevem, kapitány – mutatkozott be végre a férfi. Magasságban meg sem közelítette Erkkit, de széles vállú volt, izmos. Először...

– Cimtargának a Szamarkandtól keletre lévő hegyet hívják. Mi az igazi neve? És a rangja?

A férfi vállat vont, csöppet sem hozta zavarba a kérdés. – Az őseim Timur Lenk, a mongol kíséretéhez tartoztak, akinek szokása volt levágott fejkéből hegyeket emeltetni. Először a telepükre megyünk, gépkocsival. – Az ajtóhoz ment, kinyitotta, Erkki azonban nem mozdult, a tekintetét továbbra is a hánra szegezte.

– Ma este találkozni akarok a feleségemmel! – monma némi várakozás után.

– Akkor fogsz találkozni vele, ha... – Abdalláh hán elhallgatott, mert az idősebb férfi ismét súgott valamit a fülébe. – Rendben van. Találkozhatsz vele kapitány, és később is, minden második este. Feltéve... – szándékosan nem fejezte be, baljóslatúan függőben hagyta a mondatot, és Erkki nem is vitatkozott tovább. Sarkon fordult, és kiment a szobából.

Mihelyt az ajtó becsukódott mögötte, a feszültség egyik pillanatról a másikra megszűnt odabent. – Tökéletes volt, amit csinált, felséges úr – állapította meg nevetve az idősebb férfi. – Tökéletes, mint mindig.

Abdalláh hán óvatosan megmozgatta ízületi gyulladástól megkínzott, fájó bal vállát. – Engedelmeskedni fog, Pjotr – felelte –, de csak addig, amíg engedetlen és hálátlan lányom a kezemben van.

– A lányokkal mindig sok a gond – jegyezte meg Pjotr Olegovics Mzsitrik, aki északról, a határ másik oldalán lévő Tbiliszből érkezett.

– Egyáltalán nem, Pjotr. A többiek engedelmesek, nincs velük semmi gondom, de ez... Úgy fel tud dühíteni, hogy arra nincs kifejezés.

– Akkor zavarja el, ha a finn elvégezte, amit kell! Zavarja el mindkettőjüket! – A szláv metszésű szemek összébb húzódtak, és a kellemes vonású férfi könnyed hangon megjegyezte: – Ha harminc évvel fiatalabb volnék, ő pedig szabad, megkérném a kezét.

– Ha kérte volna, mielőtt ez az örült vadember felbukkant, megkapta volna az áldásomat – válaszolta savanyúan a hán. Észrevette ugyan a vendége szavaiból kicsendülő, óvatos reményt, de nem mutatta ki a meglepődését, csak elraktározta magában a váratlan, későbbi megfontolásra érdemes információt. – Sajnálom, hogy odaadtam neki – azt hiszem, a lányom őt is teljesen megőrijtette –, és azt is, hogy Isten előtt megesküdtem rá, hogy életben hagyom. Pillanatnyi gyöngeség volt.

– Talán mégsem. Időnként jó, ha nagylelkű az ember. Végül is megmentette a maga életét.

– Insa Allah. Isten akarata volt, ő csak eszközként szolgált, hogy teljesüljön.

– Természetesen – válaszolta simulékonyan, egyetértő hangon Mzsitrik. – Természetesen.

– Ez az ember ördög, vérszomjas, istentagadó gonosz. Ha nem lettek volna itt a testőreim, harcolnunk kellett volna az életünkért.

– Nem, addig semmiképp, amíg a lánya a maga kezében van, és azt tehet vele, amit akar... – Pjotr arcán különös mosoly bukkant fel.

– Ha Isten is akarja, hamarosan mind a ketten a pokolban lesznek – válaszolta a hán, akit nagyon feldühített, hogy Pjotr Olegovics Mzsitrik kedvéért életben kell hagynia Erkkit, pedig odaadhatná a baloldali mudzsahedeknek, és azzal örökre megszabadulhatna tőle. Mahmud mollah, az Iran-Timber telepét megtámadó iszlám-marxista mudzsahedek egyik tebrizi vezetője két napja fölkereste, és elmondta neki, mi történt az úttorlasznál. – Bizonyítékként itt vannak a papírjaik! – mondta dühösen. – A külföldi, aki biztosan a CIA embere, és a hölgyé, a maga lányáé is. Mihelyt az az ember visszatér Tebrizbe, azonnal felelősségre vonjuk, elítéljük, és Kazvinba viteljük, hogy ott haljon meg.

– A Prófétára, nem! Csak akkor, ha megengedem! – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon a hán, átvéve a papírokat. – Az a veszett kutya idegen a lányom férje, nem CIA-ügynök, és amíg vissza nem vonom tőle, addig a védelmem alatt áll. Ha csak egy haja szála is

meggörcbül, vagy támadás éri a telepüket a beleegyezésem nélkül, iGenybe veszem minden kapcsolatot, és semmi nem fogja tudni megakadályozni a zöldszalagosokat, hogy kikergessék Tebrizből a baloldaliakat! Akkor kapják meg, ha én jónak látom! – A mollah dühösen, dolgavégezetlenül távozott, a hán pedig az ő nevét is fölvette azoknak a listájára, akikkel egyszer feltétlenül le akart számolni. Amikor átnézte az iratokat, és megtalálta köztük Azadeh útlevelét, személyazonossági igazolványát és más fontos iratait, örült, mert ezeknek a birtoklása tovább növelte a hatalmát a lánya és a veje fölött.

Igen, gondolta a szovjetre pillantva, mostantól bármit megtesz, amit parancsolok neki. – Ahogy Isten akarja. Még az is lehetséges, hogy hamarosan özvegy lesz.

– Bízunk benne, hogy nem túl hamar! – Mzsitrik nevetése kellemesen, jókedvűen hangzott. – Addig semmiképp, amíg a férje el nem végzi a feladatát.

Abdalláh hán örült a férfi jelenlétének, okos tanácsainak, és annak, hogy Mzsitrik megteszi, amit vár tőle. Még ügyesebben kell azonban mozgatnom a szálakat, gondolta, ha magamat és Azerbajdzsánt is meg akarom védeni.

Az egész tartományban, így Tebrizben is nagyon bonyolult, nehezen átlátható volt a helyzet. Különböző irányzatok fegyveresei csaptak össze, a másik oldalon, a határ közvetlen közelében pedig több tízezer szovjet katona és páncélosok álltak készenlétben, hogy adandó alkalommal előrenyomuljanak a Perzsa-öböl felé. És senki nincs útközben, aki meg tudná állítani őket, talán csak én, gondolta a hán. Számtalanszor bebizonyosodott már, hogy Teherán az elhelyezkedése miatt egyszerűen védhetetlen, és ha elfoglalják Azerbajdzsánt, akkor – ahogyan azt Hruscsov valamikor előre jelezte – egész Irán érett almaként pottyán az ölükbe. Iránnal együtt pedig a Perzsa-öböl, a világ olajkészletének a nagyobbik része, és a fő szállítási útvonal, a Hormuzi-szoros.

Abdalláh a legszívesebben üvöltött volna dühében. Isten büntesse meg a sahot, aki nem hallgatott a megfontolt tanácsra, nem volt annyi esze, hogy alig húsz évvel ezelőtt, ahogy mondtam neki, szétzúzza azt a jelentéktelen, mollahok vezette, lázadást, és örökre leszámoljon Khomeinivel. A bizonytalankodásával,

határozatlanságával veszélybe sodort mindannyiunkat. Megfosztott bennünket a lehetőségtől, hogy továbbra is a markunkban tartsuk az egész világot, amely körülveszi Oroszországot – az igazi, legveszedelmesebb ellenségünket, függetlenül attól, hogy cárok kormányozzák-e, vagy szovjetek.

Pedig milyen közel jártunk már a célhoz: az Egyesült Államok a tenyerünkéből evett, udvarolt nekünk, a legkorszerűbb fegyvereivel látott el, és könyörgött, hogy legyünk a Perzsa-öböl térségének a csendőre, fékezzük meg a vad arabokat, tegyük rá a kezünket az olajukra, és változtassuk vazallussá eretnek szunnita sejkéseiket, Szaúd országától egészen Ománig. Egyetlen nap alatt le tudtuk volna rohanni Kuvaitot, Irak elfoglalása sem tartott volna tovább egy hétnél, Szaúd-Arábia és az emirátusok sejkjei pedig kegyelemért könyörögve visszamenekültek volna a sivatagjaik legmélyére! Megkaphattunk volna bármilyen technológiát, akárhány hadihajót, repülőgépet, páncélost, még a Bombát is! Csak a technológiát kellett volna megszerezni, a németek által épített reaktoraink lehetővé tették volna, hogy gyártsuk.

Milyen közel jártunk ahhoz, hogy teljesítsük Isten akaratát... mi, irániak, a magasabb rendű intelligenciánkkal, ősi történelmünkkel, olajunkkal, a Hormuzi-szoros kézben tartásával, aminek köszönhetően előbb-utóbb engedelmességre tudtunk volna kényszeríteni mindenkit. Közel jártunk hozzá, hogy miénk legyen Jeruzsálem és Mekka, minden városok közül a legszentebb.

Kevés hiányzott, hogy – miként az meg is illet bennünket – elsőként legyünk a földön, de most mindez veszélybe került. Kénytelenek vagyunk előlről kezdeni a harcot, újból túrjárnunk az északi, ördögi barbárok eszén. Egyetlen ember miatt!

Insa Allah, mondta ki magában a megszokott szentenciát a hán, és attól valamelyest alább is hagyott az indulata. Ennek ellenére, ha Mzsitrik nincs mellette, csapkodott, ordított volna dühében, és valakit – akárkit – biztosan agyba-főbe is ver. A vendég azonban ott volt, foglalkoznia kellett vele, és eközben megoldást találnia Azerbajdzsán problémáira. Legyűrte hát az indulatát, és azon kezdte törni a fejét, hogy mi legyen a következő lépése. Hogy jobban működjön az agya, az utolsó darab halváért nyúlt, és elégedetten bekapta.

– Szeretné feleségül venni Azadehet, Pjotr?

– Elfogadna vejenek engem, aki idősebb vagyok magánál? – kérdezett vissza nevetve, rosszálló hangon a vendég.

– Ha Isten akarja – válaszolta kellően őszintének tűnő hangon a hán, és örömmel nyugtázta, hogy a barátja szemében, ha csak pillanatra is, de elégedettség villant. Szóval elég volt egyszer meglátnod, hogy a magadénak akard, gondolta, és rögtön meg is kérdezte magától: mit nyerhetek vele, ha neked adom, miután a férjétől sikerült megszabadulnom? Nagyon sokat! Gazdag vagy, hatalmas, politikailag tehát előnyös lesz, és te legalább észhez téríted. Kemény kézzel fogsz bánni vele, nem úgy, mint a finn, aki mindenben enged neki. Eszköz leszel ahhoz, hogy megbosszuljam rajta magam...

Pjotr Olegovics Mzsitrik három éve – miután a Gorgonokkal szintén közeli barátságban lévő apja meghalt – foglalta el a hatalmas dácsát, és kapta meg a földeket Tbiliszi környékén, ahol a Gorgon családnak már több nemzedék óta fontos üzleti érdekeltségei voltak. Ezalatt a három év alatt Abdalláh hán igen jó viszonyt alakított ki vele, üzleti útjai során többször is időzött nála a dácsán. Pjotr Olegovicsot ugyanolyan titkolózásra hajlamosnak, nehezen kitarulkozóknak ismerte meg, mint a többi orosz, ugyanakkor barátságosnak, segítőkésznek, és nagyobb hatalommal bírónak, mint akármelyik honfitársát. Özvegy volt, a lánya már férjhez ment, a fia a haditengerészetnél szolgált, unokái voltak, és különös, egyéni szokásai. Közvetlen családtagok nélkül, egyedül élt a hatalmas dácsában, csupán a szolgálival és egy különösen szép, rettenetesen lobbánékony természetű orosz nővel. Vertyinszkajának hívták, a harmincas évei második felében járt, és a három év alatt Mzsitrik kétszer is elvitte magával vendégségbe a hánhoz, és úgy mutatta be neki, mint valami különleges kincset. Nehéz volt pontosan megállapítani, milyen viszony is van közöttük – úgy bánt a nővel, mintha a rabszolgája, foglya, ivócimborája, szajhája, kízója és elkényeztetett vadmacskája is lett volna egy személyben. – Miért nem öli meg, hogy ne legyen vele több gondja? – kérdezte a hán egy különösen heves veszekedésük után, aminek a végen Mzsitrik korbáccsal kergette ki a szobából Vertyinszkaját, aki átkozódott, vadul támadott, de úgy, hogy végül a szolgálknak kellett elvonszolniuk.

– Nem... még nem – válaszolta remegő hangon Pjotr Olegovics. – Ahhoz... túl sokat ér.

– Értem – mondta Abdalláh hán, és rögtön arra gondolt, hogy valami hasonlót érez ő is Azadeh iránt. Szerette volna megtörni a lányát, amíg igazán engedelmes nem lesz, feltétel nélkül be nem hódol neki. Irigyelte Mzsitriket, akinek Vertyinszkaja csak a szeretője volt, nem pedig a lánya, ezért könnyebben el tudta dönteni, hogy maradéktalanul kitöltse-e rajta a bosszúját, vagy sem.

Isten verje meg Azadehet!, átkozódott magában. Büntesse meg, mert pontosan úgy néz ki, mint az anyja, akiben annyi örömet leltem, és állandóan a veszteségemre emlékeztet. Ő is, meg az az átkozott bátyja. Mindketten anyjuk arcát örökölték, az ő mozdulatait, de nem a természetét. Olyan volt, mint egy huri Isten édenkertjéből. Azt hittem, hogy mindkét gyerekünk szeret és tisztel engem, de mihelyt Naftala meghalt, megmutatkozott az igazi természetük. Tudom, hogy Azadeh a bátyjával az életemre tört – meggyőző bizonyítékom van rá. Bárcsak úgy megverhetném, mint Pjotr a maga asszonyát! De nem lehet, mert valahányszor ráemelem a kezemet, őt látom magam előtt, imádott Naftalámat. Isten álljon bosszút Azadehen, küldje pokolra...

– Nyugodjon meg! – szólt a hánra komoly arccal Mzsitrik.

– Tessék?

– Nagyon feldúltnak látszik, barátom! Ne aggódjon, minden rendben lesz! Meg fogja találni a módját, hogy kiűzze belőle az ördögöt.

– Túlságosan is jól ismer ahhoz, hogy ne fogadjam el a véleményét – mondta a hán, és valamelyest megnyugodva bólintott. A szolgálával teát hozatott, Mzsitriknek pedig – az egyetlen embernek, akinek a társaságában nem feszélyezte semmi – vodkát.

Szeretném tudni, hogy valójában ki vagy, gondolta, miközben a szeme sarkából méregette. Régen, amikor az apád még élt, és összeakadtunk a dácán, mindig azt mondtad, hogy szabadságra érkeztél, de hogy honnan, azt soha nem említetted, és én sem tudtam kiderítem, bármennyire akartam. Először azt hittem, hogy harckocsizó vagy, mert egyszer, amikor lerészegedtél, azt mesélted, hogy a második világháború idején Szevasztopolnál egy tank parancsnoka voltál, és eljutottál egészen Berlinig. Később viszont

megváltoztattam a véleményemet, és úgy gondoltam, sokkal valószínűbb, hogy apád és te is a KGB-nél, vagy a GRU-nál szolgáltok. Lehetetlen, hogy a Szovjetunióban bárkinek olyan dácsája és földjei legyenek, mint a tettek, pláne Grúziában, a birodalom legszebb részén, hacsak az illető nem ismer nagyon fontos titkokat, és nem rendelkezik rendkívüli befolyással.

Ismeretségük kezdetén, kísérletképpen, hogy megtudja, mekkora hatalommal bír Mzsitrik, Abdalláh hán megemlítette neki, hogy a kommunista Tudehnek egy tebrizi sejtje meg akarja őt gyilkolni, és szeretné, ha felszámolnák a szervezetet. Állítása hazugság volt, a valódi indokot az szolgáltatta ehhez a lépéshez, hogy annak az embernek a fia, akit titokban gyűlölt, és nyíltan nem támadhatott, szintén a csoporthoz tartozott. Egy héttel azután, hogy említette a dolgot Mzsitriknek, a szervezet valamennyi tagjának a feje karóba húzva ott volt a mecset közelében, a következő felirat kíséretében: **ÍGY FOG BŰNHÓDNI ISTEN MINDEN ELLENSÉGE.** Hogy Pjotr Mzsitrik még a saját szervezetük felszámolását is képes volt elérni, azt jelezte, hogy valóban nagy hatalommal bír, valamint azt – Abdalláh hán ezzel is tisztában volt –, hogy milyen fontosnak tekintik őt.

A vendégéhez fordult: – Meddig lesz szüksége a finnre?

– Néhány hétig.

– Mi lesz, ha a zöldszalagosok elfogják?

– Bízunk benne, hogy addigra elvégzi a feladatát – felelte vállvonogatva a szovjet. – Nem hiszem, hogy akár ő, akár Cimtarga élve megússza, ha a határnak ezen az oldalán rájuk bukkannak.

– Egyetértek. Térjünk vissza oda, ahol azelőtt tartottunk, hogy megzavartak bennünket! Azt mondta, ugye, hogy a Tudeh mindaddig nem fog jelentősebb méretű támogatást kapni, amíg az amerikaiak nem avatkoznak be Iránban, és Khomeini nem rendez pogromot ellenük?

– Azerbajdzsán mindig is az érdeklődési körünkhöz tartozott. Az a véleményünk, hogy független állam kell legyen. Megvan mindene, ami ehhez szükséges: pénze, hatalma, ásványkincsei, olaja és... – Mzsitrik mosolyogva kis szünetet tartott – felvilágosult vezetői. Kibonthatná a zászlót, Abdalláh! Biztosra veszem, hogy megkapná az

elnökké választáshoz szükséges támogatást, és természetesen az azonnali elismerést is részünkről.

Másnap pedig megölnének, miközben a páncélosok átgördülnek a határon, gondolta a hán minden különösebb indulat nélkül. Nem, drága barátom, az Öböl túlságosan nagy kísértést jelent még számodra is. – Ragyogó ötlet – válaszolta őszintén –, de idő kell, hogy átgondoljam. Addig is, számíthatok rá, hogy a Tudeh a népfelkelést hirdetőik ellen fordul?

Pjotr Mzsitrik arcán ott maradt ugyan a mosoly, de a tekintete megváltozott. – Érdekes volna – válaszolta –, ha a Tudeh a saját féltestvére ellen fordulna. Az iszlám-marxizmust sok értelmiségi muszlim hirdeti, és úgy tudom, még ön is támogatja.

– Egyetérték azzal, hogy Azerbajdzsánban egyensúlynak kell lennie. De ki mondta a baloldaliaknak, hogy támadják meg a repülőteret? Ki parancsolta meg nekik, hogy foglalják el és égessék porig a vasúti pályaudvarunkat? Ki mondott nekik olyat, hogy fel kell robbantani az olajvezetéket? Nyilvánvaló, hogy senki, akinek csöpp esze is van. Úgy hallottam, hogy Mahmud, a Hadzsaszra mecset mollahja volt az. – A hán éberem figyelte Mzsitrik minden reakcióját. – Ő is magukhoz tartozik.

– Soha nem hallottam róla.

– Ó! – Abdalláh hán csupán tette az elégedettséget, mert valójában nem hitt Mzsitriknek. – Ennek igazán örülök, Pjotr, Mahmud ugyanis hamis mollah, még csak nem is igazi iszlám-marxista. Bajkeverő, ő támadta meg az Iran-Timber telepét is, ahol Jokkonen dolgozik. Sajnos, legalább ötszáz, hozzá hasonlóan fegyelmetlen harcos áll mögötte. Pénzt is kap valahonnan, és olyanok támogatják, mint Fjodor Rakoczy. Mond valamit magának ez a név?

– Nem sokat – vágta rá mosolyogva, teljesen természetes hangon a szovjet. Elég okos volt, semhogy teljes egészében megkerülje a kérdést. – Olajvezetékek működtetésével foglalkozó mérnök Asharából, a határ mellől. Egyike a mohamedán nacionalistáinknak, és állítólag mindenfajta engedély, jóváhagyás nélkül „szabadságharcosnak” állt, csatlakozott a mudzsahedekhez.

Mzsitrik arca, miközben beszélt, nyugodt maradt, bár dühös volt, annyira, hogy ordítani szeretett volna. A fiam elárult volna

bennünket? Azért küldtek át, hogy épülj be a mudzsahedek közé, aztán tegyél jelentést, vitatkozott gondolatban Rakoczyval. Ennyi volt a feladatod, nem több. Legutóbb azt a parancsot kaptad, hogy próbáld meg beszervezni a finnt, aztán utazz Teheránba, irányítsd az egyetemistákat, de arról szó sem volt, hogy csatlakozz valami örült mollahhoz, repülőtereket támadj meg, vagy a csőcselékre lövöldözz az országút mentén. Elment az eszed? Mi lett volna, te agyalágyult bolond, ha megsebesítenek, vagy elfognak? Hányszor figyelmeztettelek, hogy csak idő kérdése, bárkit meg tudnak törni – ugyanúgy, mint mi –, képesek rá, hogy kiszedjék az emberből a legmélyebben eltemetett titkait is? Ostoba vagy, hogy ekkora kockázatot vállaltál! A finn átmenetileg fontos ugyan, de nem annyira, hogy ellenszegülj miatta a parancsnak, kockáztasd ne csak a magad jövőjét, hanem a bátyádét, és az enyémet is!

Ha ugyanis a fiú gyanúsítottá válik, akkor az apa is az. Ha az apa megbízhatatlan, annak számít az egész család. Hányszor elmondtam neked, hogy a KGB-ben szigorú fegyelem érvényesül, és a szervezet tönkreteszi azokat, akik nem tartják be a szabályokat, önfejlően cselekszenek, fölösleges kockázatot vállalnak, és nem hajtják végre maradéktalanul az utasításokat.

– Ez a Rakoczy jelentéktelen figura – mondta. Közben nyugalomra intette magát, és mindjárt érvekkel is szolgált hozzá: – Nincs miért aggódnod. Túl sokat tudsz, semhogy bárki hozzád merjen nyúlni, és ugyanúgy a fiad is. Ügyes, érti a dolgát, ha van ellene bármilyen kifogás, az nyilván félreértésből fakad. Számos alkalommal kipróbáltad te is, és mások is. Erős vagy, egészséges, még képes arra, hogy engedelmességre kényszerítsd, magadévá tedd a szépséges kis Azadehet, és ha a kedved úgy diktálja, rögtön utána Vertyinszkaját is. Az a lényeg, hogy egész Azerbajdzsán magára figyel, barátom – folytatta ugyanazon a nyugodt, meggyőző hangon. – Megkap minden szükséges támogatást, és az iszlám-marxistákkal kapcsolatos véleménye el fog jutni a megfelelő helyekre. Megteremtődik az egyensúly, amit olyan fontosnak, elengedhetetlennek tart.

– Rendben van. Számítok rá – válaszolta a hán.

– Addig is azonban, van itt még egy probléma – kanyarodott vissza Mzsitrik váratlanul elhatározott útjának valódi céljához. – Az angol százados. Tud segíteni nekünk?

Két nappal ezelőtt szigorúan titkos, „Rendkívül sürgős!” jelzéssel ellátott telex érkezett a központból Tbiliszi melletti otthonába. Arról szólt, hogy a CIA-nek a Sabalan-hegy északi lejtőjén lévő titkos radarállomását szabotőrök felrobbantották, mielőtt a már úton lévő egység odaért volna, hogy összeszedje az összes rejtjelkönyvet, rejtjelező gépet és számítógépet. – Haladéktalanul, személyesen beszéljen Ivanovvl! – hangzott tovább az Abdalláh hán kódnevét tartalmazó utasítás. – Közölje vele, hogy a szabotőrök britek voltak – egy százados és két gurkha, valamint a Rosemont nevű (a kódneve Abu Kurd) CIA-ügynök. A csapat hegyi vezetője a mi emberünk volt, de megölték, mielőtt be tudta volna vezetni őket az előre felállított csapdába. Menekülésük közben egy katona és a CIA-ügynök meghalt, a két túlélő pedig feltehetően Ivanov területe felé tart. Vegye rá az együttműködésre! 16/a parancs. Visszaigazolást kérünk! A 16 azt jelentette, hogy az üzenetben említett személyek rendkívül veszélyes ellenségek, akiket minden lehetséges eszköz iGenybevételel el kell fogni, és kihallgatásra előállítani. Az „a” kiegészítés pedig azt, hogy amennyiben ez nem lehetséges, a szóban forgó személyek feltétlenül likvidálandók.

Mzsitrik, miközben a hán válaszát várta, ivott egy kortyot a vodkából. – Nagyra értékelnénk a közreműködését – jegyezte meg.

– Mindig számíthat a segítségemre – válaszolta Abdalláh – de megtalálni Azerbajdzsánban két kiválóan felkészült szabotőrt, akik mostanra már biztosan jól el is rejtőztek, lehetetlen. Nyilván vannak biztos házaik, ahová visszavonulhatnak – Tebrizben brit konzulátus működik, az közvetlen segítséget tud nyújtani nekik –, és a hegyekben tucatnyi menekülési útvonal adódik, amelyek mind elkerülnek bennünket. – Felállt, és az ablakhoz lépett, ahonnan jól látta az épület előtt várakozó, fegyveres őrök felügyeletére bízott helikoptert. Az idő változatlanul szép volt, egyetlen felhő sem látszott az égen. – Ha én volnék a vezetőjük, úgy tennék, mintha Tebriz felé venném az utat, de közben visszafordulnék, és a Kaszpi-tengeren át távoznék. Honnan érkeztek?

– A Kaszpi felől. A megbízottaink a nyomukra bukkantak, és megállapították, hogy erre jönnek. Két holttestet hátrahagytak a hóban, két ember nyomai pedig Tebriz felé mutattak.

A Sabalan-hegyi művelet kudarca igen komoly, dühödt reagálást kiváltó fiaskónak bizonyult a szervezeten belül. A tény, hogy közel a

határhoz nagy mennyiségű, a CIA által használt korszerű felderítő berendezés van, már évekkorábban magától értetődővé tette, hogy be kell jutni valahogy az állomásra, és megszerezni róla minden információt. Az utóbbi két hétben kapott értesülés, miszerint az állomást – a határ másik oldaláról is szított pánikhangulat miatt – sietve kiürítették, de nem robbanták le, arra ösztönözte a moszkvai héják, hogy azonnal, erővel bevonuljanak és elfoglalják. Mzsitrik – a térség ügyeiben illetékes vezető szakértő – ugyanakkor óvatosságra intett, azt tanácsolta, hogy helyiekkel végeztessék el a feladatot, és ne vessenek be szovjet alakulatot, mert azzal könnyen maguk ellen fordíthatják rendkívül fontos kapcsolatát és ügynökét, Abdalláh hant, és még azt is kockáztatják, hogy az ügy nemzetközi botrányá fajul.

– Tökéletesen fölösleges és értelmetlen lépés lenne megkockáztatni a konfrontációt – mondta a működési szabályokhoz és saját külön tervéhez tartva magát. – Mit nyernénk az azonnali beavatkozással – feltéve, hogy nem dezinformációról van szó, és nem állítottak nekünk csapdát a Sabalanon, ami szintén előfordulhat? Néhány rejtjelkönyvet, amelyek részben talán már meg is vannak nekünk. Ami a korszerű számítógépeket illeti, azoknak a megszerzéséhez tökéletesen elegendő a Zatopek-művelet.

Ez igen sokat vitatott, újszerű KGB-művelet volt, amely még 1965-ben kezdődött – nem véletlen hát, hogy a sokszoros olimpiai bajnok cseh hosszútávfutóról neveztek el. Induláskor tízmillió dollárt szántak rá a mindig rendkívül szűkös valutakeretből, és azt a célt szolgálta, hogy ne a hagyományos és nagyon költséges módszerekkel, lopással és kémkedéssel, hanem fantomvállalatok hálózatán keresztül szerezzék be a legkorszerűbb és legjobb minőségű nyugati technikát és technológiákat.

A költségek eltörpülnek a nyereség mellett, állapította meg első, szigorúan titkos jelentésében Mzsitrik, miután 1964-ben visszatért a Távól-Keletről. Tízezrével lehet találni korrupstisztviselőket és szimpatizánsokat, akik megfelelő árértékű eladni nekünk a legjobb és legkorszerűbb dolgokat. Az egyén számára hatalmas összegek számunkra jelentéktelenek, mivel milliárdokkal csökkenthetjük a kutatási és fejlesztési költségeinket, és a megtakarítást haditengerészetünkre, légierőnkre és szárazföldi hadseregünkre költhetjük. Nem kevésbé fontos az sem, hogy sok évnyi fáradságos, kudarcokkal tarkított munkától mentesülünk, és

végeredményben minimális ráfordítás árán lépést tudunk tartani az ellenséggel. Néhány megfelelő kezekbe juttatott dollár ellenében megszerezhetjük a legféltettebb kincseit is.

Pjotr Mzsitriket öröm töltötte el, valahányszor visszaemlékezett, hogyan fogadták az ötletét, amit a fölöttesei természetesen a sajátjukként adtak tovább, mint ahogy ő is az egyik hongkongi ügynökétől, a francia Jacques de Ville-től szerezte, aki a Struan család irányította hatalmas konglomerátum egyik fontos beosztású alkalmazottja volt. Ő mondta egy beszélgetésük során: – Az amerikai törvények nem tiltják a technológia eladását Franciaországnak, Németországnak, és még vagy tucatnyi egyéb államnak. Ugyanúgy azok is megengedik a vállalatainknak, hogy a külföldről beszerzett technikát, technológiát harmadik országnak adják tovább. Az üzlet az üzlet, Grigorij, a világot egyértelműen a pénz mozgatja. Csak a mi vállalatainkon keresztül olyan berendezések tömegét szerezhettek meg, amelyek közvetlen eladását a Szovjetuniónak tiltják az amerikai törvények. Ha Kínát kiszolgáljuk, magukkal miért ne tehetnének ugyanazt? Hogy őszinte legyek, az az igazság, hogy nem nagyon értenek maguk az üzlethez...

Mzsitrik elmosolyodott, ahogy arra a beszélgetésre visszagondolt. Abban az időben Grigorij Szuszlov néven a Vlagyivosztok és Hongkong között ingázó kis teherhajó kapitánya volt, és ez a fedőfoglalkozás nagyszerű lehetőséget teremtett neki arra, hogy nyugodtan végezze a KGB Egyes Főigazgatósága ázsiai részlegének igazgató-helyetteseként rá háruló feladatokat.

Azóta, hogy 64-ben fölvettem az ötletet, gondolta büszkén, a Zatopek-művelet nyolcvanötmillió dollár ráfordítás ellenében milliárdokat takarított meg Oroszország Anyácskának. Folyamatosan, egyre nagyobb mennyiségben áramlanak hozzánk a NASA, a japánok és az európaiak által kifejlesztett technikai bigyók, elektronikai akármik, számítógépes hardverek, szoftverek, robotok, chippek, és a jóisten tudja, még miféle csodák, hogy ha kell, kényelmesen lemásolhassuk és gyártsuk is őket az ugyancsak az ellenség által kifejlesztett gépeken, amelyeket a tőlük kapott, soha vissza nem fizetendő kölcsönökből vásárolunk. Milyen elképesztően ostobák!

Elégedettségében kis híján hangosan fölnevetett. A Zatopek, gondolta, ráadásul szabad kezet biztosít, lehetővé teszi, hogy

belátásom szerint működjek a körzetben, folytassam a nagy játszmat, amelynek az irányítását a hülye britek hagyták kicsúszni a kezükből.

Az ablaknál álló Abdalláh hánt figyelte, és várta, milyen szívességet fog kérni tőle cserébe a szabotőrök elfogásáért. Gyerünk már, Dagadt, gondolta, a hánra általa ragasztott, de hangosan soha ki nem mondott gúnynevet használva. Mind a ketten tudjuk, hogy ha akarod, képes vagy elfogatni azokat a mocskokat – feltéve, hogy még mindig Azerbajdzsánban vannak.

– Meglátom, mit tehetek – válaszolta, továbbra is háttal állva a hán. Mzsitrik elégedetten elmosolyodott. – Ha sikerült kézre keríteni őket, mi legyen velük?

– Szóljon Cimtargának! Ő majd elrendezi a dolgot.

– Rendben van. – Abdalláh a témát lezárva bólintott, és az ablaktól ellépve visszaült a szőnyegre. – Ebben meg is állapodtunk.

– Köszönöm. – Mzsitrik nagyon elégedett volt. Ismerte annyira a hánt, hogy tudja, ha ilyen egyértelműen nyilatkozik, akkor valóban elszánta magát, és gyors eredményre lehet számítani.

– Ez a Mahmud, a mollah, akiről az előbb beszéltünk, nagyon veszélyes – kanyarodott vissza a korábbi témához Abdalláh. – A bandája úgyszintén. Azt hiszem, mindenkire veszélyt jelentenek. A Tudehet úgy kellene irányítani, hogy leszámoljon velük. Természetesen titokban.

Mzsitriket nagyon érdekelte volna, mennyit tud Abdalláh arról a titkos támogatásról, amit Mahmudnak, egyik legértékesebb, legfanatikusabb „megtértjüknek” nyújtanak. – Vigyáznunk kell a Tudehre, és azokra is, akik közel állnak hozzá – válaszolta, és rögtön látta a hán arcán a nem titkolt elégedetlenséget. – Az illetőt talán át lehetne irányítani máshová; a szakadás, a belső harc kizárólag az ellenségnek kedvezne.

– Az az ember nem igazi mollah, és nem igazi hívó.

– Akkor mennie kell. Mégpedig gyorsan. – Pjotr Mzsitrik elmosolyodott, Abdalláh hán arca azonban komor maradt.

– Nagyon gyorsan, Pjotr! És örökre. A csoportját is fel kell számolni.

Az ár meglehetősen nagy volt ugyan, de a 16/a parancs felhatalmazta, hogy ezt is megadja. – Miért is ne! Továbbítom a

javaslatát, barátom! – Mzsitrik újból elmosolyodott, és ezúttal már a hán is.

– Örülök, hogy egyetértünk, Pjotr! Át kellene térnie a hitünkre, hogy megmentse a lelkét.

Az ajánlat hallatán Mzsitrik elnevette magát. – Majd, idővel. Mi volna, ha addig, a földi örömök kedvéért, ön lenne kommunista?

Abdalláh jókedvűen nyugtázta a viccet, előrehajolt, és újból megtöltötte Mzsitrik poharát. – Nem tudom rábeszélni, hogy maradjon itt néhány napig?

– Köszönöm, de, sajnos, nem lehet. Azt hiszem, nemsokára indulok is. – A KGB-s mosolya még szélesebbé vált. – Nagyon sok a tennivalóm.

A hán is elégedett volt. Nem kell törődnöm tovább a mollahal, a bandájával, sikerült megszabadulni újabb fájós fogtól, gondolta. Csak arra lennék kíváncsi, mit csinálna Pjotr, ha tudná, hogy a szabotőr százados és a katonája a birtok másik végen rejtőzik, és várja, mikor mehet tovább. A kérdés csak az, hogy hová? Teheránba vagy az oroszokhoz? Majd meglátjuk, nem döntöttem még el.

Tudtam előre, hogy eljön, és a segítségemet fogja kérni. Különbem miért adtam volna menedéket nekik, miért találkoztam volna velük két napja titokban, és hoztam volna ide őket? Talán odaadom neki őket. Kár, hogy Vien Rosemont meghalt – hasznos ember volt. Az információ és a figyelmeztetés, amit a századossal eljuttatott hozzám, éppen kapóra jött. Nagy kár érte, nehéz lesz pótolni.

Persze az is igaz, ha az ember szívességet kap, azt feltétlenül viszonzni kell. A hitetlen Erkki ennek csak egy része. Gondolatban idáig jutva a hán a csengőért nyúlt, majd ráparancsolt a belépő szolgára: – Szólj a lányomnak, hogy velünk fog ebédelni!

33. fejezet

TEHERÁN, 16.17. Jean-Luc Sessonne odaütötte McIver lakásának ajtajához a vörösréz kopogtatót. Szajada Bertollinnal érkezett, és mivel éppen nem látta őket senki, megfogta a nő mellét, és sietve megcsókolta. – Ígérem, nem maradunk sokáig, rohanunk vissza az ágyba.

– Remek!

– Foglaltál asztalt a francia klubban?

– Természetesen. Rengeteg időnk lesz még addig!

– Így igaz, *chérie!* – A férfi elegáns, bélelt esőkabátot viselt, alatta pedig pilótaöltözéket. Nehéz útja volt Zagroszból, gyakori hívásaira egyetlen irányítóállomástól sem kapott választ. Bármelyik frekvenciára állította is a fedélzeti rádiót, mindenhol csak szaggatott perzsa beszédet hallott, amiből egyetlen szót sem értett.

Az előírás szerinti magasságon és útvonalon közelítette meg a teheráni nemzetközi repülőteret, és közben hiába hívta, az sem válaszolt. A szélzsák állásán látta, hogy erős oldalszél fúj; a terminál előtti betonon négy óriás utasszállító vesztegelt, és néhány kisebb gép is, közülük az egyik teljesen kiégve, roncs állapotban. Az egyik utasszállítóra már elkezdődött a beszállás, férfiak, nők, gyerekek vették körül rendezetlen tömegben. Az utastér elülső és hátsó ajtajához vezető lépcsőkön veszélyesen sokan tolongtak, és mindenütt szétszórt, rendszertelenül lerakott csomagokat, bőröndöket lehetett látni. Rendőr, forgalomirányító sehol, sem a betonon, sem pedig a terminál külső oldalán; ahol az összes bevezető úton hatalmas kocsisorok torlódtak fel, és a járdák is tömve voltak emberekkel.

Jean-Luc megköszönte a sorsnak a szerencséjét, hogy neki nem kell ott tülekednie. Minden gond nélkül leszállt a közeli Galeg Morghi támaszponton, elhelyezte az S-G hangárjában a 206-ost, és tíz dollár ellenében sikerült gyorsan bevitetnie magát a városba. Először a Schlumberger cég irodájánál állt meg, megbeszélte, pontosan mikor induljanak vissza hajnalban Zagroszba, aztán rohant Szajadához. Otthon találta, és mint mindig, amikor hosszabb szünet után

találkoztak, ezúttal is kiéhezve, szenvedéllyel vetették magukat egymás karjába.

Teheránban ismerkedtek össze egy karácsonyi fogadáson, egy évvel, két hónappal és három nappal ezelőtt. Jean-Luc azóta is pontosan emlékezett annak az estének minden pillanatára. A szoba tömve volt ugyan emberekkel, de attól a pillanattól, hogy megérkezett, csak Szajadát látta, mások megszűntek a számára. A nő a sarokban állt egyedül, az italát kortyolgatta, a ruhája sima, hófehér volt.

– *Vous parlez français, madame?* – kérdezte, elámulva azon, hogy milyen gyönyörű.

– Sajnálom, m'sieur, csak nagyon keveset. Inkább angolul.

– Akkor legyen angol! Boldog vagyok, hogy találkoztunk, de van egy kis gondom.

– Igen? Éspedig?

– Ebben a pillanatban szeretkezni akarok magával.

– Tessék?!

– Olyan, mint a megtestesült álom... – Mennyivel szebben hangzana ez franciául, gondolta Jean-Luc. Na mindegy! – Egész életemben csak magát kerestem, és azt akarom, hogy az enyém legyen. Ellenállhatatlanul gyönyörű!

– De... de hát... ott a férjem!

– Ez legfeljebb mellékes körülmény, madame, de nem akadály.

A nő elnevette magát, és Jean-Luc ebből már tudta, hogy sikerült megszereznie. Egyetlen dolog hiányzott még, hogy minden tökéletes legyen. – Tud főzni?

– Igen – hangzott a magabiztos válasz, ami végleg meggyőzte a pilótát arról, hogy valódi kincset talált. Biztos volt abban, hogy az ágyban sem okoz majd csalódást. Amit esetleg mégsem tud, arra majd ő megtanítja. Mekkora szerencséje van, hogy éppen velem találkozott, gondolta boldogan, és újból bekopogott.

Együtt töltött hónapjaik gondtalanul teltek. Szajada férje részben francia származású libanoni bankár volt, és ritkán tartózkodott csak

Teheránban. – Civilizált ember, *chérie* – mondta magabiztosan Jean-Luc –, úgyhogy, még ha rájön, akkor sem lesz kifogása a viszonyunk ellen. Meglehetősen idős hozzád, egész biztosan tudomásul fogja venni.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos, *chérie!* Még csak ötvenéves, te pedig...

– Felülmúlhatatlan – segítette ki nagy önbizalommal a férfi. – Akárcsak te. – Őszintén gondolta, amit mondott. Soha nem találkozott még ennyire bársonyos bőrrel, ilyen mesés, selyemragyogású hajjal, csodás combokkal, heves, az ő szemében isteni adománynak számító, csillapíthatatlan szenvedéllyel. – *Mon Dieu!* – nyögött fel egyik éjszaka, amikor Szajada varázslatos képességeivel már jó ideje a gyönyör csúcsán tartotta. – A karodban még meghalni is jó volna. – Az asszony később megcsókolta, vitt neki egy meleg törülközőt, és visszabújt mellé az ágyba. Előző ősszel történt ez, isztambuli kiruccanásukon, ahol a város érzéki hangulata mindkettőjüket a hatalmába kerítette.

Szajada számára a viszony érdekes, izgató volt ugyan, de nem feledtette vele egyéb kötelességeit. Jean-Lucról rögtön a megismerkedésük után, a fogadás napjának éjjelén beszámolt a férjének. – Ó! Szóval ezért akartad annyira, hogy megismerkedjem veled! – válaszolta az derűsen.

– Igen. Érdekesnek találtam. Bár francia, és végtelenül egocentrikus, tagadhatatlanul izgató.

– Két évig leszel Teheránban, én viszont csak havonta néhány napra jöhetek. Túl veszélyes volna, ha gyakrabban bukkannék föl. Nem kívánhatom, hogy állandóan egyedül töltsd az éjszakáidat.

– Ezek szerint megengeded?

– Hol van a felesége?

– Franciaországban. Két hónapot tölt egyfolytában Irán, aztán egy hónapot odahaza, veled.

– Azt hiszem, nem rossz ötlet ez a kapcsolat – jót tesz a lelkednek, jót a testednek és jót a munkánknak. Ráadásul a figyelemelterelésben is segít.

– Igen, ez nekem is eszembe jutott. Azt mondtam neki, hogy nem beszélek franciául; már csak azért is hasznos lehet, mert tagja a

francia klubnak.

– Ó! Ha így van, akkor végképp nincs semmi kifogásom. Rendben, Szajada! Meséld el neki, hogy francia származású bankár vagyok, ami részben igaz, hiszen az ükapám Napóleon seregében harcolt az egyiptomi hadjárat során, de tedd hozzá, hogy a családunk már nemzedékekre visszamenőleg libanoni!

– Bölcs vagy, mint mindig.

– Vedd rá, hogy vetessen fel téged is a francia klubba! Az nagyszerű volna; rengeteg hatalom összpontosul ott. Az iráni-izraeli *entente-ot* mindenképpen meg kell törni, megfékezni a sahot, különben az a sátáni Begin még kísértést érez, hogy lerohanja Libanont, és kiűzze onnan a harcosainkat. Az iráni olajra támaszkodva ez sikerülhet is neki, és az még egy civilizáció pusztulását fogja jelentem. Belefáradtam már abba, hogy állandóan menekülnünk kell.

– Igazad van. Egyetértek veled...

Szajada nagyon büszke volt rá, hogy egy év alatt hihetetlenül sokat el tudott érni. A következő héten volt esedékes Jasszer Arafat teheráni látogatása és találkozója Khomeinivel, aki meg akarta köszönni neki a forradalomnak nyújtott támogatást. Az Izraelbe irányuló olajexport leállt, a fanatikusan Izrael-ellenes Khomeini hatalomra került, és az Izrael-barát sah napja végleg leáldozott. Micsoda eredmények azóta, hogy először meglátta Jean-Lucöt! Szinte hihetetlen! Tisztában volt azzal, hogy nagyon sokat segített a PFSZ-ben fontos tisztséget betöltő férjének, amikor futárként üzeneteket, magnó- és filmkazettákat vitt és hozott Isztambulból, a teheráni francia klubból – mennyi erőfeszítésbe került, amíg sikerült rávenni az irakiakat arra, hogy engedjék távozni Khomeinit a biztonságot jelentő Franciaországba, ahol már senki nem rakott rá szájkosarat – és különböző helyekről, ahová vonzó, jó megjelenésű szeretője mindig elkísérte. Igen, gondolta elégedetten, Jean-Luc barátai és ismerősei nagyon hasznosak voltak. Hamarosan eljön a nap, amikor visszatérünk Gázába, és visszaszerezzük a földjeinket, házainkat, szőlőültetvényeinket...

Charlie Pettikin nyitott végül ajtót. – Jóságos isten, Jean-Luc, mit keresel te itt?! Szervusz, Szajada! Gyönyörű vagy, mint mindig. Gyertek beljebb! – Kezet fogott Jean-Luckel, Szajadát pedig a jó ismerősnek kijáró közvetlenséggel arcon csókolta, közben érezte a nőből áradó, ellenállhatatlan vonzerőt.

A hosszú, vastag kabát és a kapucni jól elrejtette az illetéktelen, kíváncsi tekintetek elől az asszonyt. Tisztában volt Teherán veszélyeivel, és szándékosan ezeknek megfelelően öltözködött. – Sok gondtól megkímélheti így magát az ember, Jean-Luc – mondta a szeretőjének. – Tudom, hogy a csador ostoba, ósdi viselet, de nem akarom, hogy a nyílt utcán nekem támadjanak, lepocskondiázzanak, valami mocskos disznó a péniszét mutogassa, vagy éppen maszturbáljon az orrom előtt. Ez nem Franciaország! Tudom, hihetetlenül hangzik, de tény, hogy teljesen el kell takarnom az alakomat, ha nyugodtan akarom érezni magam Teheránban. Egy hónappal ezelőtt ilyesmiről még szó sem volt. Bármit mondasz is, *chérie*, a régi, kellemes Teheránnak örökre vége...

Kár érte, gondolta a lakásba lépve. A legjobbat ötvözte magába Nyugatból és Keletből. És a legrosszabbat is... Sajnálom az irániakat, különösen a nőket. Miért van az, hogy a mohamedánok, és különösen a síiták olyan szűk látókörűek, hogy még a normális öltözködést sem engedélyezik az asszonyaiknak? Azért, mert félnek, hogy valaki netán megkívánja őket? Miért nem képesek olyan felvilágosultan gondolkodni, mint mi, palesztinok, vagy az egyiptomiak, sargaziak, dubaiak, indonézok, pakisztániak, és még rengetegen rajtuk kívül? Semmi nem akadályozhat meg, hogy részt vegyek a nők tiltakozó menetén! Hogy merészel Khomeini elárulni bennünket, nőket, akik pedig ott voltunk a barikádokon, és küzdöttünk érte.

A lakásban hideg volt, a villanymelegítő csupán fél teljesítménnyel működött, úgyhogy nem vette le a kabátot, csak kigombolta, hogy kényelmesebb legyen, és úgy ült le a kerevetre. A ruhája párizsi modell volt, meleg, oldalt a combján magasan felhasítva, mind a két férfinak rögtön meg is akadt rajta a szeme. Szajada többször megfordult már a lakásban, és sivárnak, kényelmetlennek találta, McIver feleségét azonban nagyon szerette. – Hol van Genny? – kérdezte most is rögtön, mihelyt kényelmesen elhelyezkedett.

– Reggel elutazott Sargazba a 125-össel – válaszolta Pettikin.

- Mac is elment? – érdeklődött rögtön Jean-Luc.
- Nem, csak Genny. Mac kint van...
- El sem tudom hinni! – álmélkodott a francia. – Megesküdött rá, hogy az embere nélkül egy tapodtat sem megy.
- Én sem akartam elhinni – válaszolta nevetve Pettikin – de tény, hogy hajlandó volt veszekedés nélkül felszállni a gépre. – Ideje elmondani Jean-Lucnek a valódi okot, ami miatt Genny elment, gondolta.
- Annyira rossz itt a helyzet?
- Igen, és csak egyre rosszabb lesz. A kivégzéseket nem állították le, sőt! – Pettikin úgy döntött, hogy jobb, ha nem Szajada előtt mondja el, mi történt Sarazad apjával. Nem akarta fölöslegesen nyugtalanítani az asszonyt. – Kértek teát? Hallottátok, mi történt ma a Kasr börtönnél?
- Micsoda?
- A tömeg megrohamozta – mesélte Pettikin a konyhába kifelé menet. – Betörték a kapuját, és szabadon eresztették a rabok többségét, de, persze, előbb néhány SAVAK-ost és rendőrt felakasztottak. Állítólag a zöldszalagosok vették át a Kasrt, bíróságokat alakítottak, sorra megtöltik, aztán a kivégzőosztagaikkal gyorsan ki is ürítetik a cellákat.
- Szajada mondhatta volna, hogy a börtönt felszabadították, és most a forradalom, és Palesztina ellenségein a sor, hogy elnyerjék méltó büntetésüket, de inkább nem szólt, hallgatta tovább türelmesen Pettikint.
- Mac korán kiment Gennyvel a repülőtérre, onnan a minisztériumba, aztán hazaugrott, de megint el kellett mennie. Nemsokára jön. Milyen a forgalom a repülőtér környékén, Jean-Luc?
- Mérföldeken keresztül be van dugulva.
- Az Öreg néhány hétre áthelyezte Sargazba a 125-öst, hogy elvigye innen az összes emberünket, és ahová kell, váltást hozzon.
- Nagyon helyes. Scot Gavallannek már régen esedékes a szabadsága, és több szerelőnek is. El lehet intézni, hogy a 125-ös Sirázban is leszálljon?

– A jövő héten megpróbáljuk. Khomeini és Bazargán azt akarja, hogy minél előbb teljes gőzzel folytatódjon az olajkitermelés, úgyhogy talán hajlandók lesznek együttműködni, és sikerül megszereznünk az engedélyt.

– Képesek lesznek új személyzetet behozni, Charlie? – érdeklődött Szajada, magában nagyon csodálkozva azon, hogy az irániak engedik szabadon röpködni a 125-öst. Átkozott britek! Ha kell, csalással, félrevezetéssel, de mindig elérik, hogy az történjen, amit ők akarnak.

– Legalábbis szeretnénk, Szajada! – Pettikin forró vizet töltött a teáskannába. – A brit nagykövetség többé-kevésbé utasított bennünket arra, hogy küldjünk haza mindenkit, akire nincs feltétlenül szükség. Felraktuk hát a gépre a létszám fölöttieket, Gennyt, aztán Johnny Hogg elugrott még Koviszba is Manuela Starkéért.

– Manuela Koviszban volt?! – kérdezte Szajada, legalább annyira meglepődve a híren, mint Jean-Luc.

Pettikin elmesélte nekik, hogyan tért vissza az asszony, és küldte el McIver a támaszpontra. – Annyi minden történik, olyan gyorsan kergetik egymást az események, hogy szinte lehetetlen nyomon követni őket. Mit keresel itt, és egyáltalán, mi a helyzet Zagroszban? – fordult a franciához. – Remélem, itt maradtok vacsorára. Ma este én főzök.

Jean-Luc megpróbálta titkolni, milyen elborzasztónak tartja a Charlie készítette vacsorának még a gondolatát is. – Sajnálom, *mon vieux*, ma este lehetetlen – válaszolta. – Ami Zagroszt illeti, ott mint mindig – minden a legnagyobb rendben. Végül is az francia szektor. Azért jöttem, hogy Schlumbergerék emberét magammal vigyem. Hajnalban indulunk, és két nap múlva hozom vissza. Kicsit sok lesz ugyan a folyamatos repülésből, de nem utasíthattam vissza a lehetőséget. – Szajadára nézett, és az asszony rögtön visszamosolygott rá. – Őszintén szólva, Charlie, régen jár már nekem egy szabad hétvége. Hol van Tom Lochart? Mikor jön vissza Zagroszba?

Pettikin gyomra a kérdéstől idegesen görcsbe rándult. Azóta, hogy három nappal korábban eljutott hozzájuk Rudi Lutz hívása az abadáni toronyból, és megtudták tőle, hogy a HBC jelű helikoptert lelőtték, amikor át akart röpködni a határon, Lochart pedig visszatért a

szabadságáról, mindössze annyit hallottak, hogy Tom gépkocsival elindult Teheránba. A helikopter ellopásával kapcsolatban hivatalosan még senki sem kereste őket.

Bárcsak itt lenne már, hogy beszélhessünk vele, fohászkodott némán. Ha Szajada nem volna itt, elmesélném a dolgot Jean-Lucnek, hiszen közeli barátok, de felőle nem vagyok biztos. Végül is nem tartozik a családhoz, a kuvaitiaknak dolgozik, és lehetséges, hogy ezt az egész, HBC-vel kapcsolatos ügyet végül árulásnak fogják minősíteni.

Szajadának és Jean-Lucnek is kitöltötte a teát, és rakott bele cukrot és kevés kecsketejet is, amit nem szerettek ugyan, de udvariasságból nem tiltakoztak ellene. – Tomnak váratlan fuvarja akadt – mondta óvatosan, hogy a hangján ne lehessen érezni, milyen izgatott. – Tegnapelőtt gépkocsival indult Bandar-Deilamból. Elvben már éjjel meg kellett volna érkeznie, de csak a jóisten tudja, mennyi ideig tart az út. Bízunk benne, hogy még ma megjön!

– Nagyszerű lenne! – válaszolta felvillanyozva Jean-Luc. – Levihetné Zagroszba Schlumbergeréket, én pedig kivehetnék néhány nap szabadságot.

– Most voltál szabad nemrég. Különben is, egyelőre te vagy a főnök.

– Akkor visszajön velem, átveszi tőlem a bázist, én pedig szombaton már itt is lehetek. – Jean-Luc újabb mosolyt küldött Szajada felé. – *Voilà!* Már el is van intézve! – Annyira fellelkesült a lehetőségtől, hogy óvatlanul, oda sem figyelve belekortyolt a teába, és kis híján rosszul lett tőle. – *Man Dieu, Charlie!* Szeretlek, mint a tulajdon testvéremet, de ez egyszerűen *merde!*

Szajada jókedvűen kacagott, és Pettikin őszintén irigyelte fiatalabb kollégáját. Paula járata, gondolta, bármelyik nap megérkezhet... Mit nem adnék érte, ha ő is olyan csillogó szemmel nézne rám, mint Szajada M'sieur Csábítóra!

Jobban teszed, ha eszednél maradsz, Charlie Pettikin, mert a végen hülyét csinálsz magadból! Huszonkilenc éves, te ötvenhat, és csak néhányszor beszélgettetek. Igen, de ha vele vagyok, olyan izgatott leszek, amilyen évek óta nem voltam, és most már tökéletesen meg tudom érteni, hogy tud úgy odalenni Tom Lochart Sarazadért.

A fal melletti szekrényen a HF adó-vevő figyelmeztető zúgása vetett véget kusza gondolatainak. A készülékhez sietett, fölerősítette, majd beleszólt a mikrofonba: – Teheráni központ. Vétel!

– Itt Ayre kapitány Kaviszból. Sürgős üzenetem van McIver kapitánynak. – Az adás gyöngye volt, és állandó sercegés zavarta.

– Itt Pettikin kapitány. McIver kapitány nincs itt. Kétötödön van. – A megjegyzés az adás érthetőségére vonatkozott, amiből egyötöd volt a legrosszabb. – Segíthetek valamiben?

– Kis türelmet! Később jelentkezem.

– Mi a fene ütött belétek? – kérdezte csodálkozva Jean-Luc, miután az adás megszakadt. – Miért kapitányozzátok egymást?

– Egyfajta kód – válaszolta tekintetét a készülékre szögezve Pettikin, mire Szajada rögtön éberén figyelni kezdett. – Azt jelenti, hogy olyasvalaki van a közelben, és hallgatja a beszélgetést, akinek nem kellene.

– Nagyon ügyes – jegyezte meg könnyedén az asszony. – Sok ilyen titkos jelzésük van, Charlie?

– Nem, de kezdem azt kívánni, hogy bár lenne. Rohadt érzés, ha az ember nem tudja pontosan, mi történik körülötte. Nincs személyes kapcsolat, posta, telefon, a telexekben pedig annyi a hiba, hogy szinte olvashatatlanok. Aki leadja őket, az képtelen odafigyelni, mert biztosan áll a háta mögött egy fegyveres őrült. Miért nem tudják beszolgáltatni a stukkereiket, és hagyni, hogy végezzük rendben a dolgunkat?

A rádió halkán, egyenletesen zúgott. Odakint szürke, borús idő volt, a vastag felhők újabb havazást ígértek. Egyikük sem szólt, türelmetlenül várták az újabb jelentkezést.

– Itt Ayre kapitány Kaviszból... – hallatszott ismét a készülékből a sztatikus zörej miatt csak nehezen érthető hang. – ...először egy üzenet, amit pár perce kaptam Zagrosz-Háromról, Gavallan kapitánytól. – Jean-Luc mozdulatlanra merevedett. – Szó szerint így hangzik: Pan pan pan! – A nemzetközi távközlési szakzsargonban ez a sürgősségi jelzés közvetlenül a Mayday után következett. – A helyi bizottság közölte velem, hogy a továbbiakban nemkívánatos személyek vagyunk Zagroszban, és negyvennyolc órán belül minden külföldinek el kell hagynia a fűrészek színhelyét, különben... Azonnali

utasítást kérek arra vonatkozóan, hogy mit tegyek. Ennyi az üzenet. Sikerült leírni?

– Igen – válaszolta Pettikin, befejezve a jegyzetelést.

– Ez minden, amit mondott. Nagyon izgatottnak tűnt.

– Tájékoztatom McIver kapitányt, és visszahívom, amilyen hamar csak lehet. – Jean-Luc előrehajolt, Pettikin pedig rögtön átengedte neki a mikrofont.

– Freddy, itt Jean-Luc. Légy szíves, hívd fel Scotot, és mondd meg neki, hogy a tervek szerint holnap déltájban érkezem! Kösz, örülök, hogy hallottam a hangod. Adom Charlie-t. – Visszaadta Pettikinnek a mikrofont; a korábbi jókedvnek már nyoma sem volt az arcán.

– Meglesz, Sessonne kapitány! Örülök, hogy beszélünk. Más: a 125-ös fölvette Mrs. Starkét és a távozó embereinket. Köztük van Jon Tyrer kapitány, aki megsebesült az elvetélt, Bandar-Deilam elleni baloldali támadás során...

– Miféle támadás? – kérdezte motyogva Jean-Luc.

– Most hallok róla először – válaszolta ugyancsak nyugtalanul Pettikin.

– ...és a terveknek megfelelően pár napon belül meghozza a váltást. Más: Starke kapitányt... – Érezték Ayre hangján a nyugtalanságot, és úgy tűnt, hogy nem spontánul beszél, hanem előre megírt szöveget olvas. – ...Starke kapitányt Koviszba vitték, hogy a forradalmi bizottság előtt adjon számot tetteiről. – Szóhoz sem tudtak jutni a megdöbbenéstől. – Tisztázni akarják, pontosan milyen körülmények között került sor a légierő sahhoz hű tisztjeinek tömeges menekülésére 13-án, múlt pénteken, és igaz-e, hogy a helikopterüket egy európai vezette. Más: az új vezetés szigorú és hatékony felügyelete mellett kevesebb a fennakadás a munkánkban. Mr. Eszfandijár, az IranOil új körzeti megbízottja azt akarja, hogy vegyük át az összes munkát, amit eddig a Guerney végzett. Ahhoz, hogy ezt megtehessük, még három 212-esre és egy 206-osra van szükségünk. Utasítást kérek. A HBN, HKJ és HGX számára alkatrészek kellenek, és pénz is, hogy kifizethessük az elmaradt béreket. Egyelőre ennyi.

Pettikin az arcához nyúlt, hogy letörölje az izzadságot. – Mi... mi történt Tyrerrel?

Hosszabb szünet után kapott csak választ: – Könnyű fejsérülése van. Dr. Nutt szerint tökéletesen rendbe fog jönni.

– Charlie – szólt Pettikinnek Jean-Luc –, kérdezd meg, mi történt Iszfahánban!

Pettikin zavartan, a menekülésről hallottaktól még mindig kábán nyomta meg az adás-gombot. – Mi történt Iszfahánban?

Újabb hosszúra nyúló csönd következett, és csak aztán a válasz: – Nincs egyéb információm azon kívül, amit már elmondtam.

– Valaki ott áll mellette, és súg neki – morogta Jean-Luc.

Pettikin ismét a gombért nyúlt, és bár eredetileg folytatni akarta a beszélgetést, hirtelen meggondolta magát. Csupa olyan kérdést akart fölteni, amire Ayre biztosan nem mert volna válaszolni. – Köszönjük, kapitány! – Örült, hogy nyugodt maradt a hangja, nem vált remegőssé. – Kérem, szóljon Nyüzsinek, hogy írásban rendelje meg az új helikoptereket! Közölje, mennyi időre szólna a szerződés, és azt is, milyen ütemezéssel fizetnék a bérleti díjat! A megrendelést küldje el a 125-össe! Folyamatosan... folyamatosan tájékoztasson bennünket a Starke kapitánnyal kapcsolatos fejleményekről! McIver, mihelyt teheti, azonnal visszahívja.

– Értettem. Vége.

Ayre rögtön szétkapcsolt, és utána már csak sercegés hallatszott a készülékből. Pettikin ujjai szórakozottan a rádió gombjait babrálták, közben némán bámulták egymást Jean-Luckel. Mindkettőjük gondolatait annyira lekötötték a hallottak, hogy egészen megfeledkeztek Szajadáról, aki csöndben ült a kereveten, nem mulasztva el egyetlen szót sem.

– Szigorú felügyelet? Ez nem túl biztatóan hangzott, Jean-Luc – törte meg végül a csöndet Pettikin.

– Hát nem. Valószínűleg azt jelenti, hogy fegyveres zöldszalagos kíséretében repülhetnek csak. – Jean-Luc dühösen elkáromkodta magát, Zagroszra gondolt, és arra, hogy a fiatal, még nem elég tapasztalt Scot Gavallan hogyan fog boldogulni nélküle. – *Merde!* Amikor reggel eljöttem, még minden rendben volt, a sirázi légiirányítók pedig olyan udvariasak, mint a svájci szállodások holtszezonban. *Merde!*

Pettikinnek eszébe jutott Rakoczy, az, hogy maga is milyen közel járt a véghez, de rövid gondolkodás után letett arról, hogy elmesélje. Régi hír nem hír. – Hívjuk fel esetleg a siráziakat, és kérjük meg őket, hogy adjanak bővebb felvilágosítást?

– Várjuk meg Macet, hátha lesz valamilyen ötlete! *Mon Dieu!* Nem irigylem Duke-ot. Ezek a bizottságok olyan gyorsan szaporodnak, akár a tetű. Khomeini és Bazargán jobban teszi, ha leszámol velük, mielőtt őket is felfalják. – Jean-Luc idegesen felállt, nagyot nyújtózkodott, a kereveten maga alá húzott lábbal kuporgó Szajada pedig küldött neki egy ragyogó mosolyt.

Egyetlen pillantást is elég volt vetnie rá, hogy szokásos jókedve, könnyedsége visszatérjen. Pillanatnyilag sem Scotért, sem Duke-ért nem tehetek semmit, gondolta, Szajadáért viszont annál inkább. – Ne haragudj, *chérie!* – mondta széles mosollyal az arcán az asszonynak. – Láthatod, ha csak egy pillanatra is kiteszem a lábamat Zagroszból, rögtön csóstül jönnek a gondok. Elmegyünk, Charlie, rá kell néznem a lakásra, de vacsora előtt visszajövünk. Mondjuk nyolckor. Gondolom, addigra Mac is itt lesz.

– Igen. Nem akarsz inni valamit? Borral, sajnos, nem tudlak kínálni, az már elfogyott, de esetleg whiskyt. – Pettikin félszívvel ajánlotta csak az italt, mivel az utolsó üvegnél tartottak, és annak is elfogyott már az egynegyede.

– Köszönöm, *mon vieux*, nem – háritotta el a kínálást Jean-Luc. Belebújt a kabátjába, a tükörbe pillantva meggyőződött, hogy ugyanolyan ellenállhatatlanul vonzó-e, mint általában, és csöndben dicsérte magát, mert volt olyan előrelátó, hogy szólt a feleségnek, halmozzon fel jó néhány karton bort, és dobozos sajtot, mielőtt hazautazik. – A *bientot*, hozok nektek egy kis bort.

– Charlie – szólalt meg hosszú idő óta először Szajada, árgus szemekkel figyelve közben mind a két férfit –, milyen helikopteres menekülésről beszélt Freddy?

Pettikin vállat vont. – Mindenütt hallani különböző, menekülésről szóló híreszteléseket. Akár a szárazföldön, akár a levegőben, akár a tengeren történik, mindig hozzáteszik, hogy föltehetően „európaiak” keze van a dologban. Mindenért minket vádolnak – mondta elégedetlenül, remélve, hogy a hangja elég meggyőzőre sikerült.

Miért ne, amikor valóban ti vagytok a felelősök, gondolta minden gúny nélkül Szajada Bertolln. Politikai szempontból mérlegelve a helyzetet, örült annak, hogy a két férfit izzadni látja. Magánemberként nem. Kedvelte mindkettőjüket, Jean-Luc pedig kifejezetten tetszett neki, és remekül el is tudta szórakoztatni. Szerencsém van, hogy palesztin vagyok, Christian pedig ősi kopt család sarja. Ez olyan erőt ad nekem, ami belőlük hiányzik, a bibliai időkhöz visszanyúló örökség tudatát. Évszázadokon keresztül, nemzedékek hosszú sora által felhalmozott életbölcsességet, amit ők mindig nélkülözni fognak, és velük azt a képességet, hogy elválasszam a politikát a barátságtól és a hálószobától – amíg az szükséges és előnyös. Nem gyakoroljuk-e már harminc évszázada a túlélést? Nem volt-e már háromezer évvel ezelőtt is lakott terület Gáza?

– Bahtjár állítólag Párizsba menekült.

– Én is hallottam, Charlie, de nem hiszem el. Más viszont igen – mondta Szajada, nyugtázva magában, hogy Pettikin lényegében nem válaszolt az iszfaháni helikopterincidenst firtató kérdésére. – Úgy tűnik, hogy a maguk Valik tábornoka a családjával együtt elment, csatlakozott a többi Londonban lévő IHC-partnerhez. Több millió dollárt vihettek magukkal.

– Partnerek?! – kérdezte dühösen Jean-Luc. – Közönséges rablók mind, akár itt vannak, akár Londonban. Évről évre egyre többet lopnak.

– Nem olyan szörnyűek – mondta békítőén Pettikin.

– Azok a *cretins* a ráncokat is lelopták a homlokunkról, Szajada! – háborgott tovább Jean-Luc. – Csodálkozom, hogy az Öreg, Gavallan hagyja, hogy elvigyék szárazon.

– Ugyan már, Jean-Luc! – felelte Pettikin. – Keményen egyezkedik velük, ahol csak tud.

– A mi bőrünkre, haver! Mi repülünk, nem ő. Ami pedig Valikot illeti... – Jean-Luc gallos könnyedséggel vállat vont. – Ha gazdag iráni lennék, már hónapokkal ezelőtt leléptem volna az összes kincsemmel. Nyilvánvaló volt már akkor, hogy a sah többé nem ura a helyzetnek. Most itt a nagy francia forradalom és a terror, csak éppen a mi stílusunk, szellemességünk, civilizáltságunk nélkül. – Utálkozva megrázta a fejét. – Milyen kár! Ha belegondol az ember, mennyi

erőfeszítést áldoztunk rá évszázadokon keresztül, hogy segítsük kilábalni ezeket az embereket az elmaradottságból! És mit tanultak? Még normális kenyeret sem tudnak sütni!

Szajada elnevette magát, és lábujjhegyre állva megcsókolta a férfit. – Jaj, Jean-Luc, imádlak a magabiztosságoddal együtt. Most viszont, *mon vieux*, mennünk kell. Sok a bepótolnivalód.

Miután távoztak, Pettikin az ablakhoz lépve szórakozottan a környező háztetőket bámulta. Időnként fegyverropogást hallott, és látta, hogy Dzsaleh környékén füst száll az égre, de az enyhe szélből hamar szét is ősziük. Az ablaktáblák sugározták magukból a hideget, a párkányt hó és jég borította. Az utcán iszlám gárdisták vonultak gyalogosan, vagy vágattak valahová teherautókon. A minaretekből délutáni imára hívó müezzinek hangja hatolt át a bezárt ablakon, körbefolyta, valósággal burokba zárta Pettikint.

Mozdulatlanul állt, hallgatta a dallamos, énekre hasonlító kiáltásokat, és egyszer csak azon kapta magát, hogy nagyon fél.

REPÜLÉSÜGYI MINISZTERIUM, 17.04. Duncan McIver fáradtan ült a miniszterhelyettes zsúfolt előszobájának sarkában a kemény, párnázatlan széken. Fázott, éhes volt, és nagyon ingerült. Már majdnem három órája várakozott.

Rajta kívül legalább tucatnyian voltak a szobában – irániak, néhány francia, amerikai, brit és galabiját – hosszú, bő lepelt – és pánttal a fejéhez rögzített burnuszt viselő kuvaiti. Pár perccel korábban az európaiak udvariasan abbahagyták a beszélgetést, mivel a müezzinek oda is behallatszó hívásának engedelmességre a mohamedánok, arccal Mekka felé, letérdeltek, és elmondták a kötelező délutáni imát. Rövid volt, és utána rögtön folytatódott a felületes társalgás. Mindenki tisztában volt vele, hogy fontos dolgokat kormányhivatalban nem tanácsos megbeszélni, és különösen nem ezekben a zaklatott időkben. A helyiség huzatos volt, hideg. Mindannyian magukon hagyták a kabátjukat, egyformán fáradtak, elcsigázottak voltak, amit egyesek sztoikus nyugalommal viseltek, mások viszont, akiknek egyéb sürgős dolguk is lett volna, dühöngtek. McIver ez utóbbiak közé tartozott.

– Insa Allah – mondta magában halkán, de az sem segített.

Kis szerencsével Gen már Sargazban lehet, gondolta. Nagyon örülök, hogy sikerült biztonságban kijutnia, és annak is, hogy nem

kellett veszekednem vele, belátta, hogy igazam van.

– Nekem kell beszélnem Andyvel. Te nem írhatod meg neki a dolgot – mondta az asszony.

– Igaz – válaszolta McIver, és vonakodva, mert továbbra is meglehetősen erős kétségei voltak, hozzátette: – Talán ki tud tervelni valamit, ami megvalósítható. Bízom abban, hogy mégsem kell menekülnünk. Átkozottul veszélyes lenne, túl sok a szanaszéjjel szórt ember és gép. Nagyon kockázatos megpróbálni a kivonásukat. Gen, azt hiszem, elfelejtetd, hogy benne ülünk ugyan a háború kellős közepében, de mi nem háborúzunk.

– Ez igaz, Duncan, de mit veszíthetünk, ha megpróbáljuk?

– Embereket és helikoptereket.

– Úgyis csak akkor vágunk bele, ha azt látjuk, hogy megvalósítható, nem?

Gen valóban a legjobb közvetítő, akit el lehet képzelni – ha egyáltalán igaz, hogy szükségünk van rá. Igaza van, veszélyes volna az ötletet levélbe foglalni. Andy, akkora itt a felfordulás, hogy jó volna átgondolni, hogyan tudnánk kivonni az összes helikopterünket – és minden alkatrészünket, ami gyakorlatilag az IHC birtokában van.

Jézusom! Mi ez, ha nem a szerződéses partner becsapására szőtt összeesküvés?!

A távozás nem jelent megoldást. Maradnunk kell, dolgozni, és megszerezni a pénzünket, ha kinyitnak a bankok. Valahogy rá kell vennem a partnereket, hogy segítsenek, sőt, még az is lehet, hogy a miniszter hajlandó lesz mellénk állni. Ha segít, akármilyen áron, akkor ki tudjuk várni, amíg lecsöndesül a vihar. Bármilyen kormányzat kerül hatalomra végül, szüksége lesz az olajra, a belőle származó milliárdokra. Helikopterek kellenek neki a termeléshez, mi pedig megkaphatjuk a pénzünket...

Látta, hogy nyílik a belső iroda ajtaja, és hallotta, hogy a tisztviselő beszólítja az egyik várakozót. Név szerint. Megpróbálta ugyan, de a hívások sorrendjében nem volt képes felfedezni semmilyen logikát. Igaz, a sah idejében sem érvényesült soha, hogy aki előbb érkezik, azé az elsőbbség. Akkor a befolyás volt a meghatározó. Vagy a pénz.

A találkozót a miniszterelnök-helyettessel Talbot szervezte meg a nagykövetségről, és ajánlólevelet is adott. – Sajnálom, öregfiú, a miniszterelnökhöz még én sem tudok közel férkőzni, de a helyettese, Antazam rendes pasas, és angolul is jól beszél – mondta. – Más, mint azok a hülye forradalmárok. Biztosan segít magának, amiben csak tud.

McIver ebéd előtt ért vissza a repülőtérrel, és igyekezett minél közelebb jutni kocsival a kormányhivatalokhoz, hogy ne kelljen sokat gyalogolnia a veszélyessé vált utcákon. Hosszas keresgélés, ide-oda küldözgetés után találta csak meg a keresett épületet, a megfelelő bejáratot, de még azután is sok irodát végig kellett járnia, hogy végül, egy órával a megbeszélte időpont után eljusson a miniszterelnök-helyettes előszobájáig.

Nagy megkönnyebbülésére a látogatókat fogadó fiatal tisztviselő barátságosan, jó angolsággal közölte vele, hogy nem késett el, bőven van ideje. – Fáradjon be oda, legyen szíves, és foglaljon helyet! – mondta egy ajtóra mutatva, miután elolvasta a követség ajánlólevelét. Kia miniszter úr, amilyen hamar csak lehet, fogadja.

– Nem vele akarok beszélni! – tiltakozott dühösen McIver.. – Antazam miniszterelnök-helyettessel van találkozóm.

– Antazam miniszterelnök-helyettessel... Értem. Ő azonban már nem tagja Bazargán miniszterelnök úr kormányának. Insa Allah – válaszolta kedvesen a fiatalember. – Kia miniszter intéz mindent a külföldiekkel, a pénzügyeikkel és repülőgépeikkel kapcsolatban.

– De én ragaszkodom ahhoz, hogy... – McIver hirtelen félbehagyta a mondatot, mert hirtelen eszébe jutott mindaz, amit Talbottól hallott, és az is, hogy az IHC-partnerek ezt az embert vetették fel – hatalmas tiszteletdíjjal – a vállalat igazgatótanácsába. – Ali Kia úrról beszél?

– Igen, aga! Ali Kia miniszter fogadja majd, amilyen hamar csak lehetséges. – A fiatal tisztviselő kellemes modorú volt, jólöltözött, sötét öltönyt, fehér inget viselt sötétkék nyakkendővel, úgy, ahogy a régi szép időkben szokás volt. McIver – szintén a régi szép idők gyakorlatát követve – nem felejtett el berakni egy borítékba 5000 riált, és a *piskés* gyorsan át is vándorolt a sötét öltöny zsebébe.

Az élet talán mégis visszazökken a normális kerékvágásba, gondolta McIver, és a másik szobába átmenve leült az egyik sarokba.

A zsebében volt még egy köteg pénz, és azon morfondírozott, ne csúszta-e azt is borítékba, az ajánlólevél és a kérvény mellé. Miért ne? Iránban vagyunk, mindenki pénzre – elnézést, *piskésre* – vár, az alacsonyabb beosztású hivatalnokok kevesebbre, a magas beosztásúak többre. Ügyelve, hogy senki ne lássa, nagy címletű bankjegyeket rakott a borítékba, majd némi gondolkodás után, a biztonság kedvéért, még hozzátett néhányat. Talán ez az alak tényleg hajlandó lesz segíteni rajtunk, biztatta magát.

Időnként fontoskodó arcot vágó hivatalnokok bukkantak fel iratokkal a kezükben, eltűnt a belső irodában, majd hosszabb-rövidebb idő elteltével távoztak. Udvarias hangon a várakozók közül is többet beszólítottak már, de kivétel nélkül mind rövid időt töltött bent, és utána – vérmérséklettől függően – merev, vagy dühtől kivörösödő arccal, de szemmel láthatóan dolguk végezetlenül távoztak. Az idő kínos lassúsággal vánszorgott.

– McIver aga! – szólt ki végre, hosszú várakozás után az ajtón egy hivatalnok.

Ali Kia üres, iratok nélküli, hatalmas íróasztal mögött ült. Mosolygott ugyan, de apró szeme hidegen szegeződött a belépőre, és McIver, bár még egyetlen szót sem váltottak, ösztönösen unszimpatikusnak találta.

– Á, miniszter úr, milyen kedves öntől, hogy fogadott! – kezdte erőltetett szívélyességgel, és kezét nyújtott. Ali Kia udvariasan mosolygott ugyan, de csak ernyedten, tessék-lássék viszonzta a kézfogást.

– Foglaljon helyet, Mr. McIver! Köszönöm, hogy meglátogatott. Ugye jól tudom, hogy ajánlólevelet is hozott? – Kia jól beszélt angolul, kiejtésén érződött, hogy a sah jóvoltából a második világháború előtt beiratkozhatott az oxfordi egyetemre, és ott is maradt egészen a háború végéig. Enervált mozdulattal intett az ajtó mellett várakozó hivatalnoknak, mire az rögtön távozott.

– Igen... A levelet tulajdonképpen Antazam miniszterelnök-helyettesnek címezték, de mint megtudtam, önnek kell átadnom. – Kia elővette a levelet, futólag megnézte a bankjegyeket, lazán az asztalra hajította a borítékot – mintegy jelezve, hogy többre számított –, majd gondosan elolvasta a kézzel írt üzenetet, és végül azt is maga elé rakta.

– Mr. Talbot, bár ellenséges kormány képviselője, elismert barátja Iránnak – mondta sima hangon. – Miben segíthetek e tiszteletre méltó személy barátjának?

– Három dologban is, miniszter úr! Előbb azonban hadd mondjam meg, mennyire örülünk annak, hogy hajlandó volt csatlakozni igazgatótanácsunkhoz, és rendelkezésünkre bocsátani értékes tapasztalatait!

– Bármennyire tiltakoztam is, unokatestvérem ragaszkodott ahhoz, hogy fogadjam el a felkérést. Nem hinném, hogy sok hasznomat fogják venni, de hát, ahogy Isten akarja.

– Insa Allah – ismételte meg McIver. Igyekezett megfejteni magának Kiát, aki – nem tudta, miért – egyre növekvő ellenszenvet váltott ki belőle. – Először is hadd kérdezzem meg, igaz-e, hogy minden, külföldiekkel alakított vegyes vállalat működését felfüggesztették a forradalmi bizottság rájuk vonatkozó döntéséig.

– A kormány döntéséig – javította ki Kia. – És?

– Hogyan fog ez hatni a mi vállalatunkra, az IHC-re?

– Nem hiszem, hogy bármilyen hatással lenne rá, Mr. McIver Iránnak szüksége van kiszolgáló helikopterekre az olajkitermeléshez. A Guemey Aviation kivonult, és ez vállalatunk szempontjából még biztatóbbá teszi a jövőt.

– Hónapok óta nem kapjuk meg azonban az Iránnak végzett munkánk ellenértékét – folytatta óvatosan McIver. – Aberdeennek mi fizetjük a helikopterek bérleti díját, és jóval több gépet tartunk itt, mint amennyit a pillanatnyi feladataink indokolttá tesznek.

– Holnap a bankok... a Központi Bank a miniszterelnök, és természetesen az ajatollah utasítására ismét kinyit. Biztos vagyok, hogy a tartozás egy részére feltétlenül számíthatnak.

– Megmondaná, hogy körülbelül mennyire? – kérdezte feltámadó reménnyel McIver.

– Többre, mint... mint amennyi a folyamatos működéshez feltétlenül szükséges. Már intézkedtem, hogy a váltás megérkezése után hazatérhessenek azok, akik letöltötték a munkaszerződésben megszabott idejüket. – Ali Kia vékony dossziét vett elő az íróasztal fiókjából, és kiemelt belőle egy lapot. A teheráni, abadáni és sirázi repülőtereknek szóló utasítás volt, és az állt benne, hogy az IHC

pilótáit és a műszaki személyzetéhez tartozókat – egy az egyhez alapon – engedjék ki az országból, amennyiben megérkezett a váltásuk. A hibásan, de olvashatóan, perzsául és angolul is legépelte utasítást az IranOilt felügyelő forradalmi bizottság adta ki előző nap, de McIver még nem is hallott róla.

– Köszönöm. A jóváhagyását szeretném kérni ahhoz is, hogy a következő néhány hétben – csupán addig, amíg a szokásos nemzetközi légi forgalom ismét beindul – a vállalatunk 125-öse hetente legalább háromszor fordulhasson. Feltétlenül szükség volna rá, hogy megkaphassuk a szükséges alkatrészeket, felszerelést, megérkezessenek az új alkalmazottak, és távozhassanak a régiek.

– Azt hiszem, ennek nem lesz különösebb akadályja.

McIver átnyújtotta az előre elkészített papírokat. – Vettem magamnak a bátorságot – mondta –, hogy mindezt leírjam, megkímélendő önt a fáradságtól. Csatoltam hozzá a kishi, koviszi, sirázi, abadáni és teheráni légiirányítóknak szóló másolatokat is.

Kia gondosan tanulmányozta a legfelül lévő, perzsa és angol szöveget egyaránt tartalmazó, egyszerű szavakkal, egyértelműen megfogalmazott iratot, és minél tovább jutott az olvasásban, annál erősebben remegett a keze. Tisztában volt azzal, hogy ha aláírja, messze túllépi a hatáskörét, de azzal is, hogy miután a területért felelős miniszterelnök-helyettest és közvetlen elődjét, a minisztert is menesztették – feltehetően a továbbra is rejtélyes, ismeretlen összetételű forradalmi bizottság –, kénytelen lesz vállalni a kockázatot. Úgy gondolta, mindenképpen megéri, mivel neki, a családjának és a barátainak is feltétlenül szükségük van arra, hogy szabadon rendelkezésükre álljon egy – lehetőség szerint sugárhajtású – magánrepülőgép.

Ha bárki megkérdezi, miért írtam alá, nyugodtan hivatkozhatom arra, hogy a fölötteseim utasítására, gondolta, megpróbálva eltitkolni a látogatója elől, milyen ideges. A 125-ös Isten ajándéka – arra az esetre, ha netán bárki hazugságokat terjesztene rólam. Átkozott Dzsared Bakraván! Ahhoz a bazári kutyához fűződő barátságom kis híján állam elleni összeesküvés vádját hozta rám, pedig soha életemben nem foglalkoztam pénzkölcsönzéssel, nem szöttem összeesküvést külföldiekkel, és nem támogattam a sahot.

Hogy McIvert zavarba hozza, szigorú arccal az ajánlólevél mellé hajította a papírokat. – Lehet szó erről is. A leszállási illeték alkalmanként 500 dollár lesz. Ez minden, amit akart, Mr. McIver? – kérdezte, közben biztos volt abban, hogy nem. Ravasz brit kutya! Azt hiszed, bolonddá tudsz tenni?

– Még egy dolgot, kegyelmes uram! – McIver átadta a találkozóra előkészített utolsó lapot is. – Három gépünk feltétlenül alapos átvizsgálásra és javításra szorul. Szeretném megkapni a kilépési engedélyt, hogy elküldhessem őket Sargazba. – A mondatot befejezve visszafojtott lélegzettel várta a választ.

– Fölösleges ezeket az értékes gépeket külföldre küldeni, Mr. McIver! Javíttassa meg őket itt!

– Azt tenném, kegyelmes uram, ha volna rá mód, de, sajnos, nincs. Hiányoznak a megfelelő alkatrészek és a műszaki személyzet is. Ugyanakkor minden nap, amit ezek a gépek kihasználatlanul töltenek, vagyonba kerül a partnereknek. Egész vagyonba – mondta nyomatékkal McIver.

– Elég tehát, ha az alkatrészeket és a személyzetet idehozzák Sargazból.

– A helikopterek kihasználatlanságából adódó veszteség mellett ott van még a személyzet fenntartásának költsége is, ami szintén igen számottevő. Ha megengedi, emlékeztetnék arra is, hogy szerződésünk előírásai szerint az iráni partnerek feladata beszerezni a szükséges kilépési engedélyeket – folytatta az alkudozást McIver. – Összes gépünknek a legkifogástalanabb állapotban kell lennie, hogy teljesíthessük a Guerneytől átvett feladatokat, és eleget tegyünk az ajatol... a kormány olajtermelésre vonatkozó rendeletének. Megfelelő felszerelés nélkül... – nyitva hagyta a mondatot, lélegzetvisszafojtva várt, és közben azért imádkozott, hogy beváljon a számítása.

Kia gondterhelten ráncolta a homlokát, mert az járt a fejében, hogy ha az iráni partnereket kár éri, az most már az ő zsebére is megy. – Mennyi idő kell ahhoz, hogy megjavítsák őket, és visszajöjjenek?

– Ha néhány napon belül el tudnak indulni, akkor nagyjából két hét. Lehet, hogy valamivel több, de az is, hogy kevesebb.

Kia még jobban elbizonytalanodott. A Guerneytől átvett szerződések, társítva az IHC eredeti megbízásaival, a helikopterekkel, tartalék alkatrészekkel és egyéb felszereléssel, sok millió dollárt

érték, amelyből neki egyhatod rész jutott – anélkül, hogy egyetlen rial költsége lett volna. Ahhoz azonban, hogy a pénzt zsebre tehesse, az kellett, hogy a külföldiek fennakadás nélkül végezzék a dolgukat. Kiviteli engedély három helikopter számára? Cartier gyártmányú, drágakövekkel díszített karórájára pillantott, amit *piskesként* kapott egy bankártól, mert két hete lehetővé tette számára, hogy tanúk nélkül félórát töltsön egy működőképes telexnél. Mindössze néhány perc alatt sikerült megbeszélnie a dolgot a légiirányítás főnökével, és némi ellenszolgáltatás fejében rávenni, hogy segítsen.

– Hát jó – mondta, elégedetten azzal, hogy nagy hatalma van, köztisztviselői tekintélye egyre nő, és képes hatékonyan elősegíteni a kormány olajkitermelési politikájának megvalósítását, közben pénzt takarít meg a partnereknek. – Rendben van, de a kilépési engedély két hétig lesz csak érvényes, gépenként... – egy pillanatra elgondolkodott – 5000 dollárba kerül, elindulás előtt fizetendő, és a helikopternek két héten belül vissza kell térnie.

– Ennyi pénzt képtelen leszek időben előteremteni. Elismervényt tudok adni, vagy svájci bankban beváltható csekket – helikopterenként 2000 dollárról – válaszolta McIver.

Vitatkoztak még kicsit, és végül 3100 dollárban állapodtak meg. – Köszönöm, McIver aga – mondta udvariasan Ali Kia. – Arra kérem, letörve távozzon, ne bátorítsa fel azokat a kint várakozó csirkefogókat.

A kocsiában McIver előhúzta a zsebéből, és újból megnézte az aláírással, hivatalos pecséttel ellátott iratokat. – Szinte túl szép ahhoz, hogy igaz legyen – mondta hangosan magának. A 125-ös engedéllyel fog közlekedni, Kia azt mondja, hogy a vegyes vállalatok tevékenységének felfüggesztése ránk nem vonatkozik, és kivihetünk három 212-est, amire Nigériában nagy szükség van. Kilencezer dollár pedig igazán nem nagy ár az összesen hárommilliót érő madarakért! Nem hittem volna, hogy sikerülni fog. – McIver! – szólította meg magát boldogan. – Megérdemelsz egy whiskyt! Egy jó nagy adag whiskyt!

Az ÉSZAKI ELŐVÁROSBAN, 18.50. Tom Lochart húsz dollárt nyomott a sofőr markába, és kiszállt az öreg, ütött-kopott taxiból.

Felöltője és egyenruhája gyűrött volt, ő maga rettenetesen fáradt, borostás és piszkos, ugyanakkor boldog, hogy végre a házuk előtt áll, már csak néhány lépés választja el Sarazadtól. Észre sem vette a lustán szállingózó hópelyheket, miközben berohant a házba, és feliramodott a lépcsőn. A lifttel nem próbálkozott, hiszen már hónapok óta nem működött.

A gépkocsi, amit az egyik bandar-deilami pilótától kölcsönkért, előző nap, félúton Teheránba cserbenhagyta, kifogyott belőle a benzin, mert nem jól működött az üzemanyagszint-jelző. Kénytelen volt az út menti műhelyben hagyni, fölverekedni magát egy autóbuszra, átszállni róla egy másikra, hogy végül nagy nehezen, hosszú kitérők, meghibásodás miatti várakozások után két órája megérkezzen a teheráni központi buszpályaudvarra. Megmosakodni nem tudott, mert folyó víz nem volt, a mellékhelyiségekben csupán a szokásos, legyeektől körüldongott, bűzös lyukak tátongtak a padlóban.

A taxiállomáson egyetlen kocsit sem volt, busz az ő házuk közelében nem járt, ahhoz pedig, hogy gyalog menjen, túl nagy volt a távolság. Aztán mégis felbukkant egy taxi, amit – az általánosan elfogadott szokás szerint – megállított, pedig csaknem zsúfolásig telve volt utasokkal. Felrántotta a hátsó ajtót, beprézelte magát, és kellően udvarias hangon megkérte őket, hogy vigyék el. Némi győzködés után sikerült ésszerű kompromisszumra jutnia velük: az utasok örömmel vették, hogy társul hozzájuk, utoljára ő ér célba, és mindannyiuk viteldíját kifizeti – amerikai pénzben, odaadva a nála lévő utolsó bankjegyet.

Elővette a kulcsát, és megpróbálta kinyitni az ajtót, de el volt reteszelve belülről, úgyhogy csengetett, és türelmetlenül várta a szobalányt – Sarazad soha nem nyitott személyesen ajtót senkinek. Ujjai izgatott, örömteli ritmust doboltak az ajtófélfán, szíve repesett a boldogságtól. Meghallva a közeledő lépteket, még izgatottabb lett, és alig bírta kivárni, hogy az ajtó résnyire megnyíljon. Ismeretlen, csadortól keretbe foglalt arc nézett rá. – Mit akar, aga? – kérdezte érdes, elutasító hangon.

Lochart boldog izgatottsága azonnal elszállt, és fájó üresség maradt utána. – Ki maga? – kérdezte hasonlóan durván. Látva, hogy a nő be akarja csukni előtte az ajtót, a küszöb mögé rakta a lábát, és belökte. – Mit keres a lakásomban? Lochart kegyelmes úr vagyok, és ez az én házam! Hol van az úrnő? Eh?!

A nő ferde, alattomos pillantást vetett rá, egyetlen szó nélkül megfordult, és visszament a nappaliba. A nyíló ajtón keresztül Lochart férfiakat és nőket látott odabent, és fegyvereket is, a falhoz támasztva. – Mi az ördög folyik itt? – morogta angolul, és idegesen bement. Két férfi és négy nő volt a szobában; a cipőiket lerúgva, keresztbe vetett lábbal, a párnáinak dőlve kényelmesen üldögéltek a szőnyegein, a begyújtott kandalló előtt, és falatoztak a tányérjaiból. Amikor belépett, az idősebbik, arcvonásai alapján a harmincas évei második felében járó férfi feltűnés nélkül megfogta az övébe dugott automatát.

Lochartot vad indulat kerítette hatalmába, az idegenek jelenlétét erőszakként élte meg, otthona szent békéjének meggyalázásaként. – Kik maguk?! Hol a feleségem? Takarodjanak innen, különben... – nem folytatta, a rászögezett revolvert meglátva elhallgatott.

– Maga kicsoda, aga?

Óriási erőfeszítés árán legyúrte magában az indulatot, és megpróbált viszonylag nyugodtan válaszolni. – Én... A ház az enyém... Én vagyok a tulajdonos.

– Á, a tulajdonos! – A férfi, Tejmumak hívták, kurtán felnevetett. – Az idegen? A Bakraván lány férje? Maga... – Látva, hogy Lochart rá akarja vetni magát, kibiztosította a revolvert. – Ne tegye! Gyorsan és nagyon pontosan tudok löni. Motozd meg! – szólt rá a másik férfirra, az rögtön fel is pattant. Szakértő mozdulatokkal végigtapogatta Lochartot, elvette a táskáját, és azt is átkutatta.

– Nincs nála fegyver, csak iratok, térképek, iránytű... Maga pilóta, Lochart?

– Igen.

– Üljön le!

Lochart egy széket választott, távol a kandallótól, a fegyveres pedig lerakta maga mellé a revolverét, és összehajtogatott papírt vett elő a zsebéből. – Add oda neki! – mondta, és a fiatalabbnak nyújtotta. Az írás perzsául készült, és némi időbe telt, amíg Lochart ki tudta silabizálni: Elkobzási határozat. Az Iszlám Állam ellen elkövetett bűnei miatt Dzsared Bakraván ezennel megfosztatik minden vagyonától, kivéve a családi házat és a bazárban lévő üzletét. A végzés két nappal korábban kelt, és a forradalmi bizottság nevében írta alá valaki, akinek a nevét nem lehetett elolvasni.

– Ez... Ez egyszerűen nevetséges – tiltakozott erőtlenül Lochart. – Bakraván kegyelmes úr lelkes támogatója volt Khomeini ajatollahnak. Ez csak valamilyen tévedés lehet!

– Nincs itt semmiféle tévedés. Letartóztatták, bűnösnek találták mint uzsorást, és kivégezték.

Lochartnak elnyílt a szája a megdöbbenéstől. – Ez... ez tévedés!

– Nem az, aga – válaszolta csöppet sem durván Tejmur. Közben éberén figyelte Lochartot, érezte a felőle áradó veszélyt. – Tudjuk, hogy maga kanadai, pilóta, egészen mostanáig távol volt, az áruló egyik lányának a férje, és nem felelős sem Bakraván, sem a lánya bűneiért, ha voltak bűnei. – Látva Lochart arcán a dühös indulatot, a férfi keze ismét a revolver markolatára csúszott. – Uralkodjék magán, aga! Azt mondtam, ha voltak bűnei. – Várt, és bár felkészült a lövésre, nem emelte föl a padlóról a fényesre pucolt, jól karbantartott Lugert. – Nem rablók, nem tolvajok vagyunk, hanem szabadságharcosok, és azért küldtek bennünket, hogy fontos személyiségek számára megőrizzük a lakást. Tudjuk, hogy maga nem ellenségünk, úgyhogy ne heveskedjen! Megértjük, hogy ami történt, az nagy megrázkódtatás magának, de jogunk van elvenni azt, ami a miénk.

– Joguk? Miféle jogon...

– A győztes jogán, aga! Maguknak, briteknek kellene ezt a legjobban ismerniük. – A férfi hangja nyugodt volt, indulattól mentes, a nők rideg, komor tekintettel hallgattak. – Nyugodjon meg, egyetlen holmija sem tűnt el. Egyelőre. – Széles mozdulattal körbemutatott. – Győződjön meg róla a saját szemével, ha akar!

– Hol van a feleségem?

– Nem tudom, aga! Amikor megjöttünk, senki sem volt itt. Ma reggel érkeztünk.

Lochart kis híján megőrült az aggodástól. Ha Sarazad apját kivégezték, megbüntetik-e vajon a családot is? Mindenkit? Egy pillanat! A határozat szerint mindenét elkobozták... kivéve a családi házat. Sarazadnak ott kell lennie... Jézusom! Mérföldekre van innen, és nincs kocsim...

Lázás igyekezettel próbált rendet tenni az agyában. – Az előbb azt mondta, hogy semmihez sem nyúltak, egyelőre. Azt jelenti ez, hogy a

személyes holminkat is elvehetik?

– Az okos ember vigyáz arra, ami az övé. Jobban tenné, ha elvinné a holmiját biztos helyre. Ami a Bakraváné, az itt marad, de a maga dolgai... – A férfi vállat vont. – Természetesen elviheti őket. Nem vagyunk tolvajok.

– És a feleségem holmiját?

– Azt is. A személyes tárgyakat. Mondtam már, hogy nem vagyunk tolvajok.

– Mikorra... Meddig kapok rá időt?

– Holnap délután ötig.

– Az nem elég. Legalább még egy nap kell.

– Holnap délután ötig. Eszik valamit?

– Köszönöm, nem.

– Akkor a viszontlátásra, aga! Egy pillanat! Mielőtt elmenne, legyen szíves, adja ide a kulcsát!

Lochart, bár szilárdan elhatározta, hogy uralkodni fog magán, elvörösödött a dühtől. Előkereste a kulcsokat, a közelében álló, fiatalabb férfi pedig átvette őket. – Azt mondta, hogy a lakás fontos személyiségeké lesz. Megtudhatnám, kik azok?

– Fontos személyiségek, aga! A lakás az állam ellenségéé volt, most pedig az államé. Az dönti el, hogy kinek adja. Remélem, megérti, hogy ennél többet nem mondhatok.

Lochart hirtelen nagyon fáradtnak és tehetetlennek érezte magát.
– Mielőtt elmennék, szeretnék megfürödni, borotválkozni és ruhát váltani. Lehetséges?

– Igen – válaszolta kis szünet után Tejmur. – Menj vele, Haszán!

Lochart elindult; gyűlölte a nyugodt hangon, türelmesen beszélő férfit, mindazt, ami történik körülötte, a mögötte haladó Haszánt. A szobájába érve látta, hogy valóban mindene megvan, semmit nem vittek el, bár a szekrényajtók és a fiókok kivétel nélkül nyitva voltak, és erős dohányfüstöt lehetett érezni. Az ágya érintetlen volt. Szedd össze magad, és gondold át nyugodtan, mit kell tenned!, adta ki magának az utasítást. Nem megy. Rendben van, akkor zuhanyozz le, borotválkozz meg, vegyél tiszta ruhát és menj el Machez! Nem lakik messze, hozzá gyalog is eljutsz, és biztosan tud segíteni. Kapsz tőle

pénzt, kocsit, és megkeresheted Sarazadot. Dzsaredre pedig ne gondolj, verd ki a fejedből!

AZ EGYETEM KÖZELÉBEN, 20.10. Rakoczy, hogy jobban lásson, közelebb vitte az olajmécsest az amerikai nagykövetség pánccsaszekrényéből kiszedett iratokhoz, és folytatta a rendszerezésüket. Egyedül tartózkodott a főként diákoktól lakott épület hónapos szobájában, amit Farmad, az erőszakba torkolló nagygyűlés estéjén megölt Tudeh-vezető bérelt a számára. A helyiség sivár volt, fűtetlen, mindössze egyetlen ágy, rozoga asztal és szék állt benne, és egyetlen, apró ablaka volt csak. Az egyik feléből annak is hiányzott az üveg, és hogy ne ömöljön be akadálytalanul a hideg, kartonpapírral kellett pótolni.

Jókedvűen fölnevetett; örült, hogy viszonylag kis erőfeszítéssel nagy eredményt ért el, hála az ügyes, alapos tervezésnek. A nagykövetség kapuja előtt rendezett figyelemelterelő tüntetés tökéletesre sikerült. Amikor a szemközti házak valamelyikének a tetejéről eldördültek a lövések, pánik tört ki. A tömeg betörte a kaput, és elárasztotta a nagykövetség területét – az őrségben álló tengerészgyalogosoknál csupán puska volt, és egyébként is parancsba kapták, hogy ne lőjenek –, előbb, mintsem Khomeini hívei megérkezhetek volna, hogy szétkergessék a tüntetőket, megöljék vagy elfogják őket. Az általános zűrzavart kihasználva Rakoczy futva megkerülte az épületet, a vállát nekifeszítve benyomta az oldalajtót, és felrohant az emeletre. Közben az emberei odakint, hogy még nagyobb legyen a kavarodás, a levegőbe lövöldöztek, ijesztően kiabáltak, de gondosan ügyeltek, hogy véletlenül se találjanak el senkit, csupán pánikot keltsenek, lehetőleg minél nagyobbat. A második lépcsőfordulót elérve végigrohant a folyosón, közben ráüvöltött az útjába kerülő amerikaiakra, két rémült, idősebb nőre és egy fiatalemberre: – Lehasalni, különben végük!

Készséggel engedelmeskedtek, és nem is lehetett hibáztatni őket, hiszen a támadás váratlanul jött, nem készültek fel rá, fegyverük sem volt, és a helyükben más is halálra rémült volna. A hálószobában csak a félelemtől bénult iráni szolgát találta, aki félig az ágy alá becsúszva, karjával a fejét védve a padlón hasalt. A kis robbanótöltet tökéletesen működött, a széf ajtaja kinyílt, az iratok gyorsan bekerültek a

kézitáskába, és a fokokat hármásával véve már vágtatott is lefelé a lépcsőn, hogy elvegyülhessen a tömegben. Ibrahim Kiabi és a többiek fedezték, tökéletesen hajtva végre a sikeres akciót lezáró visszavonulást.

Biztos volt, hogy az őrnagyi előléptetést ezek után senki nem veheti el tőle, és az apja is büszke lesz rá. – Istenre és a Prófétára! mondta önkéntelenül, lelkesen. – Ez tényleg jól sikerült.

Lázás izgalommal folytatta a munkát. A széf tartalma egyelőre nem hozott kinccsel fölérő, váratlan felfedezést – mindössze a CIA iráni jelenlétére vonatkozó feljegyzéseket, néhány, csak a nagykövet által használt pecsétet, egy feltehetően egyéni használatra szánt rejtjelkönyvet, magánjellegű elszámolásokat, kis értékű ékszereket és néhány régi érmét talált. Nem baj, gondolta. Bőven maradt még átnézni való – naplók és iratok vegyesen.

Gyorsan telt az idő, hamarosan meg kellett érkeznie Ibrahim Kiabinak, aki azt akarta megbeszélni vele, hogyan csatlakozhatnának a nők tervezett tiltakozó felvonulásához úgy, hogy a Tudeh céljainak szolgálatába állítsák, ártsanak vele Khomeininek, és a síita fanatizmusnak. Khomeini, ez a különös, gránitkeménységű, hajlíthatatlan vénember jelenti az egyetlen igazi veszélyt, gondolta. Minél előbb kerül nem létező Istene ítélőszéke elé, annál jobb.

A rosszul záró kartonlap mellett jeges fuvallat tört be a szobába, de Rakoczyt csöppet sem zavarta. Nem fázott, vastag, bélelt bőrdzsekit, pulóvert, flanelinget, alatta trikót, a lábán pedig kötött zoknit és magas szárú cipőt viselt. – Ügyelj arra, hogy mindig kényelmes zoknid és cipőd legyen arra az esetre, ha netán menekülnöd kell! – figyelmeztették kiképzése során többször is az oktatói. Mindig légy készen a menekülésre...

Jókedvűen felidézte magában, hogyan futott el Erkki Jokkonen elől, csalta be a finnt a sikátorok útvesztőjébe, és hagyta ott a leprasok házánál. Biztos vagyok abban, hogy egy napon meg kell ölnöm, gondolta. És a vadmacska feleségét, Azadehet, Abdalláh hán lányát is. Kegyetlen Abdalláhét, ahogyan nevezik, aki értékes kettős ügynök ugyan, de kezd túlságosan követelőzővé, önállóvá, és a biztonságunkat veszélyeztetően erőssé válni. Igen, meg kell majd ölnöm őket, de előbb végezzék csak el Tebrizben, amit várunk tőlük. Szeretnék megint szabadságra menni, támadt fel benne hirtelen a

vágy. Újból otthon, biztonságban lenni Igor Mzsitrik néven, a KGB századosaként, magamhoz ölelni Delaurát az ágyban, érezni bőre selymét, belenézni mély tüzű, zöld szemébe... Még néhány hét, és megszületik az első gyerekünk. De szeretném, ha fiú lenne...

Fél füllel – éber volt, mint mindig, szünet nélkül figyelt az esetleges veszélyekre – hallotta, amint a müezzin esti imára szólítja a híveket. Tudta, hogy Ibrahim Kiabi most már bármelyik pillanatban megérkezhet, és mert nem akarta, hogy a fiatalember olyasmiről szerezzen tudomást, ami nem tartozik rá, gyorsan visszapakolt mindent a táskába. Fölemelte az egyik padlódeszkát, és berakta a táskát az alatta lévő üregbe, ahol már volt egy olajos rongyba tekert, tele tárú pisztoly és vagy fél tucat brit gyártmányú repeszgránát. Az olajlángos kanócot lejjebb tekerte, hogy éppen csak pislákoljon, és félrehúzta az ablakon a függönyt. Az ablakpárkányra pillantva látta, hogy miközben a követségről szerzett dolgokat nézegette, újból esett egy kevés hó. Türelmesen várt, és csak akkor vált nyugtalanná kissé, amikor már félóra is eltelt. Kiabi mindig pontos volt, soha nem késett a megbeszélte találkozóról.

A lépteket hallva elővette a fegyverét, és minden eshetőségre felkészülve az ajtóra szögezte. A váltakozó, rövid és hosszú jelekből álló kopogás hibátlan volt ugyan, de ennek ellenére a falhoz húzódva rántotta fel az ajtót, készen arra, hogy rögtön végezzen vele, ha netán ellenség tömé rá. Az óvatosság ezúttal fölöslegesnek bizonyult Ibrahim Kiabi mosolyogva lépett be, szemmel láthatóan örült, hogy ismét találkozhatnak. – Elnézést, Dmitrij! – mentegetőzött, miközben leverte a cipőjéről a havat. – Rengeteget kellett várni, a buszok nagyon ritkán járnak.

– A pontosság akkor is nagyon fontos – felelte Rakoczy, miközben ismét bereteszte az ajtót. – Azt mondtad, szeretnéd megtudni, ki volt az a mollah, aki helikopteren érkezett Bandar-Deilamból, amikor apádat megölték. Sikerült kiderítenem. – Látta, hogy a fiatalember szeme felcsillan, és a szája sarkában egy pillanatra elégedett mosoly jelent meg. – Huszain Kaviszinak hívják, Kaviszból való. Ismered?

– Nem. Egyszer sem jártam ott. Tehát Huszain Kaviszi. Köszönöm.

– Alaposabban is utánanéztam a kedvedért. Fanatikus antikommunista, látszólag lelkes híve Khomeininek, de titokban a CIA-nek dolgozik.

– Tessék?!

– Jól hallottad – válaszolta Rakoczy, csöppet sem izgatva magát a hazugság miatt. – A sah jóvoltából több évet töltött az Egyesült Államokban, folyékonyan beszél angolul, és még egyetemista korában szervezték be. Az Amerika-ellenessége ugyanúgy hamis, akárcsak a fanatizmusa.

– Hogyan tudtad kideríteni, Dmitrij? Hogy voltál képes ennyi információt szerezni ilyen rövid idő alatt telefon, telex, mindenfajta segédeszköz nélkül?

– Nem gondolsz arra, hogy minden buszon, taxin, teherautón, faluban, postahivatalban ott vannak az embereink. Ne felejtsd el, hogy a nép a mi oldalunkon áll! Akár azt is mondhatnám, hogy mi vagyunk a nép – válaszolta Rakoczy, és szilárdan hitte is, amit mondott.

– Igen!

Látta a fiatalember arcán a lelkesedést, és érezte, hogy Ibrahimra, megbízható szövetségesként, mindig számíthat. Bármikor bevethető.
– Huszain mollah parancsolta meg a zöldszalagosoknak, hogy végezzenek apáddal. Azzal vádolta, hogy a külföldiek ügynöke, az ő érdekeiket szolgálja.

Kiabi elsápadt az indulattól. – Megöläm! Én akarok végezni vele – mondta indulatosan.

– Jobb az ilyesmit olyanokra bízni, akiknek van benne gyakorlatuk. El tudom intézni, hogy...

– Ne! Kérlek! Muszáj bosszút állnom.

Rakoczy úgy tett, mintha alaposan elgondolkodna a dolgon, közben nagyon elégedett volt, mert sikerült könnyen elintézni, hogy Huszain Kóviszin végrehajtsák a már hosszabb ideje kimondott halálos ítéletet. – Pár napon belül szerzek fegyvereket, gépkocsit, és megszervezem a csapatot is, amelyik elkísér.

– Köszönöm, de másra nincs szükségem, csak erre. – Kiabi az izgalomtól remegő kézzel zsebkést vett elő. – Erre, egy vagy két órára, amit kettesben töltök vele, és némi szögesdrótra, hogy megmutassam, milyen az, ha egy fiú bosszút áll meggyilkolt apjáért.

– Jól van. Legyen, ahogy akarod! Beszéljünk a nők felvonulásáról! Három nap múlva tartják, és... – Rakoczy elharapta a mondatot, a

falhoz ugrott, és megrántott egy zsinórt, mire a fal egy darabja félrecsúszott, szabaddá téve az utat a hátsó tűzlépcsőre. – Gyere! – kiáltotta. Rohanni kezdett lefelé, és Kiabi sem tétovázott, vakon követte. Alig rontott ki a szobából, a bejárati ajtó hangos reccsenéssel beszakadt, a két férfi pedig, aki a vállát nekifeszítette, elesett, mert hátulról nyomták őket a többiek. Mindannyian irániak voltak, zöldszalagosok, a kezükben fegyver.

Üldözöttek és üldözők lélekszakadva, a lépcsőfokokat hármasával véve száguldottak le az utcára, a járókelők közé. Rakoczy egyenesen belerohant a csapdába, Kiabinak azonban még sikerült idejében irányt változtatnia, és eltűnnie egy sötét mellékutcában.

Robert Armstrong az öreg, az oldalkijáráttal szemben parkoló gépkocsiból figyelte, hogyan rontanak be az embereik az épületbe, fogják el Rakoczyt, és hogyan sikerül egerutat nyernie Kiabinak. Az orosz, még mielőtt a járókelők felocsúdtak volna, villámgyorsan megkötözték, bedobták egy várakozó gépkocsiba, és elvitték. Két zöldszalagos nyugodt léptekkel odament Armstronghoz. Jobban öltözöttek voltak, mint a társaik, mindkettő az övére csatolt pisztolytokban hagyta a Mauserét, de a járókelők így is engedelmesen szétváltak előttük, utat engedtek nekik. A két férfi beszállt, Armstrong rögtön indított, az ottmaradt zöldszalagosok pedig sietve elvegyültek a gyalogosok között.

Egy-két perc, és már benne is voltak az esti csúcsforgalomban. A két férfi lehúzta karjáról a zöld szalagot, és zsebre dugta. – Sajnálom, hogy elszalasztottuk azt a fiatal csirkefogót, Robert – mondta hibátlan amerikai kiejtéssel az idősebb. Ötvenes éveiben járó, simára borotvált arcú férfi volt – Hasemi Fazir, az iráni belső elhárítás főnökének az Egyesült Államokban kiképzett helyettese. Korábban a SAVAK-nál szolgált, az önálló belbiztonsági szervezet megalakulásakor helyezték át.

– Ne aggódj, Hasemi! – válaszolta megnyugtató hangon Armstrong.

– Sikerült videóra vennünk Kiabit a nagykövetségi zavargásnál, aga! És az egyetemnél is – szólalt meg a hátsó ülésről a fiatalabb „zöldszalagos”. Húszas éveiben járó, dús bajuszú férfi volt, kegyetlenségről árulkodóan legörbülő szájjal. – Holnap elkapjuk.

– Én a maguk helyében hagynám, hadd meneküljön, hadnagy – válaszolta Armstrong, megosztva figyelmét a vezetés és utasai között. – Mivel úgylátom meg van jelölve, elég, ha csak követik, és hagyják, hogy nagyobb halakhoz is elvezesse magukat. Dmitrij Jazernovot már sikerült kézre keríteni, hála neki.

– Így igaz. – A két iráni elégedetten nevetett.

– Jazernovot is megkérjük, hogy meséljen néhány érdekes emberről és eseményről. – Hasemi cigarettára gyújtott, és a többieket is megkínálta.

– Köszönöm. – Armstrong leszívta a füstöt, és az arca rögtön görcsbe rándult. – Jézusom! Ez borzalmas! Meg fogod ölni magadat, Hasemi!

– Ahogy Isten akarja – válaszolta az ezredes, és perzsául rögtön hozzá is tett egy idézetet: „Borban fürösszéték a testem, ha meghalok, Temetésemen borraról szóljon a dal, S ha a végítélet napján kellek valakinek, A kocsma homályában biztosan megtalál.”

– Ettől a cigarettától fog elpusztulni, nem a bortól – válaszolta Armstrong, élvezve a perzsa szöveg zenéjét.

– Az ezredes úr Omar Hajjám Rubáijátjából idézett – mondta segítőkészen a fiatal férfi. – A vers arról szól, hogy...

– Nagyon jól tudja, miről szól, Mohammed – szakította félbe Hasemi. – Magának még bőven van mit tanulnia – Mr. Armstrong tökéletesen beszél perzsául. – Elhallgatott, csöndben szívta egy darabig a méregerős cigarettát, közben az összesűrűsödött forgalmat figyelte. – Kihúzódnál egy pillanatra, Róbert?

Amikor a gépkocsi megállt a járda mellett, Hasemi rászólt a beosztottjára: – Menjen vissza a parancsnokságra, és várjon meg! Gondoskodjon róla, hogy senki – szó szerint senki – ne nyúljon Jazernovhoz, amíg oda nem érek! Szóljon a többieknek, hogy mindent készítsenek elő! Éjfélkor el akarom kezdeni.

– Értettem, ezredes úr – válaszolta a hadnagy, és rögtön ki is szállt.

Hasemi figyelte, amint eltűnt a tömegben, majd megjegyezte: – Igazán jólesne most egy nagy whisky szódával. Hajts tovább kicsit, Róbert!

Armstrong felengedte a kuplungot, és közben az ezredesre nézett; érezte a hangján, hogy mondani szeretne még valamit. – Gondjaid

vannak?

– Nem is egy. – Hasemi komoly arccal figyelte a járműveket, a gyalogosokat. – Nem tudom, meddig engednek még működni bennünket, meddig leszünk biztonságban, és kiben bízhatunk.

– Nincs ebben semmi új – válaszolta Armstrong. – Hozzátartozik a szakmához. – Tudta, mit beszél, tizenegy éve dolgozott tanácsadóként az iráni belső elhárításnál, azt megelőzően pedig húsz éven át a hongkongi rendőrség különleges ügyosztályánál.

– Jelen akarsz lenni Jazernov kihallgatásánál?

– Igen, ha lehetséges.

– Mit akar tőle az MI-6?

– Ne felejtsd el, hogy én csak volt zsaru vagyok, a különleges ügyosztályról! Magánszerződés alapján segítek nektek rendesen felépíteni az ügyosztályt.

– Dehogy felejtsem. Már a második ötéves szerződésnél tartunk, amit meghosszabbítottak egészen a jövő évig, a nyugdíjba vonulásodig.

– Elég halvány esélye van, hogy maradhatok addig – mondta savanyú ábrázattal Armstrong. – Gondolod, hogy Khomeini és a kormánya hajlandó lesz neked nyugdíjat fizetni? Nem hiszem. – Gyakran gondolt arra, hogy iráni munkája kárba vészett, és mivel a hongkongi dollár is erősen leértékelődött azóta, hogy 1966-ban nyugugalomba vonult az ottani rendőrségtől, nagyon össze kell majd húznia magát, ha végképp befejezi a munkát. – Azt hiszem, az én nyugdíjammak már lőttek.

Hasemi tekintete megkeményedett. – Robert, mit akar az MI-6 ettől a gazembertől? – tette föl újból a kérdést.

Armstrong gondterhelten nézett rá. Csöppet sem volt elégedett az események alakulásával. Kiabinak nem lett volna szabad átcsúsznia a hálón, és Hasemin, bár igyekezett türtőztetni magát, érezni lehetett, hogy olyan ideges, mint az első bevetésére induló újonc. – Amennyire én tudom, semmit. Engem érdekel. Személy szerint engem – válaszolta.

– Miért?

Hosszú történet, gondolta Armstrong. Meséljem el, hogy Dmitrij Jazernov azonos Fjodor Rakoczyval, az orosz iszlám-marxistával, akit

már hónapok óta üldöznek? Mondjam meg, hogy azért segítettem ma este elfogni, mert az MI-6 véletlenül, egy cseh dezertőrtől megtudta, hogy az igazi neve Igor Mzsitrik, és annak a Pjotr Olegovics Mzsitrik nevű mesterkémnek a fia, akit valamikor, még Hongkongban, Grigorij Szuszlov néven ismertünk, és akiről már hosszabb ideje azt hittük, hogy meghalt?

– Jazernov igazából nem érdekel bennünket, de annál inkább érdekel – legalábbis engem – az apja, aki állítólag valahol a határ közvetlen közelében lakik, alig karnyújtásnyira tőle. Isten adjon neki hosszú életet, hogy valamilyen módon elkaphassuk és kihallgathassuk őt, a szovjet hírszerzés távol-keleti műveleti főnökét, a Vlagyivosztoki Egyetem nagy tekintélyű professzorát, a pártnak, és a jóisten tudja, még minek a vezető munkatársát.

– Azt hiszem... hisszük, hogy Jazernov fontosabb személy, mint amilyennek látszik. Nem pusztán az a feladata, hogy összekötő legyen a Tudeh és az egyetemisták között. Úgy tűnik, szakasztott mása a ti Ali ibn Haszán Karakóztoknak.

– Arra célzól, hogy a két személy egy és ugyanaz?

– Igen.

– Lehetetlen!

Armstrong vállat vont. Ő a maga részéről megtette, amit tehetett: dobott egy csontot az iráninak. Ha Hasemi nem akarja elrágcsálni, az már az ő dolga. A forgalom ismét nagyon megsűrűsödött körülöttük, minden vezető dühösen dudált, kiabált, hiába próbálta becsukni a fülét, kirekeszteni a zajt, miközben a gépkocsi hamutartójában elnyomta a méregerős, csípős iráni cigarettát.

Az ezredes egy darabig csöndben, a homlokát ráncolva figyelte, aztán megkérdezte: – Miért foglalkoztok Karakózzal, és a kurdokkal? Már amennyiben igaz az, amit mondasz.

– A kurdok – szovjetek, irakiak, törökök és irániak is – szabadon közlekednek a határokon át – válaszolta természetes hangon Armstrong. – Az egész kurd nemzeti mozgalom ki van téve a szovjet befolyásnak, ami nemzetközi szempontból súlyos következményekkel járhat Kisázsiában. Természetes, hogy érdeklődünk irántuk.

Az ezredes oldalra fordult, gondolataiba merülve nézett ki a kocsiból, a ritkás hóésésbe. Amikor egy figyelmetlen biciklis

végigsúrolta a kocsni oldalát, Armstrong nagy meglepetésére – nyugodt, kötélidegzetű embernek ismerte meg Hasemit – letekerte az ablakot, és ordítózva szidta a fiatalembert, és egész nemzedékét. – Itt tegyél ki, Robert! – mondta kicsivel később, miután dühösen eloltotta a cigarettáját. – Jazernov kihallgatását éjjélkor kezdjük. Szeretettel várlak. – Már nyitotta is az ajtót, de Armstrong megállította.

– Várj egy kicsit! Régi barátok vagyunk, úgyhogy akár el is mondhatnád, mi a baj.

Az ezredes gondolkodott kicsit, majd behúzta az ajtót. – A kormány törvényen kívül helyezte a SAVAK-ot, az összes különleges szolgálatot, köztük minket, és elrendelte az azonnali feloszlatusunkat.

– Igen, de a miniszterelnöki hivatal azt is közölte, hogy titokban folytatnotok kell a munkátokat. Én úgy látom, nincs mitől tartanotok, Hasemi! Nem akarnak bántani benneteket, sőt, megbíztak azzal, hogy zúzzátok szét a Tudehet, a fedajinokat, az iszlám-marxistákat... Te magad mutattad a listát. Nem ebbe a sorba illeszkedik a ma esti akció is?

– De igen. – Hasemi ismét elhallgatott, és egy darabig komor arccal nézett maga elé. – Mit tudsz az iszlám forradalmi bizottságról?

– Csak annyit, hogy állítólag személyesen Khomeini által kiválogatott tagokból áll – válaszolta őszintén Armstrong. – Minden egyéb bizonytalan, nem lehet pontosan tudni, kik ezek az emberek, hányan vannak, hol és mikor üléseznek, még azt sem, hogy Khomeini vezeti-e a tanácskozásokat, vagy valaki más.

– Nekem viszont sikerült megtudnom, hogy Khomeini jóváhagyásával a jövőben ezé a bizottságé lesz a legfőbb hatalom, és Bazargán csak átmeneti figura. Addig marad a helyén, amíg a bizottság életbe nem lépteti az új, iszlám alkotmányt, ami visszavet bennünket a Próféta korába.

– A fenébe! – hökkent meg Armstrong. – Nem lesz választott kormány?

– Nem! – válaszolta dühösen Hasemi. – Amennyire tudjuk, ilyesmi eszükbe sem jutott.

– Lehetséges, hogy az alkotmányt elutasítják. A lakosságnak szavaznia kell róla, és nem mindenki fanatikus híve...

– Istenre és a Prófétára, ne áltasd magadat, Robert! – vágott indulatosan Armstrong szavába az ezredes. – A túlnyomó többség fundamentalista, és feltétel nélkül őket támogatja. Polgárság, gazdagok és középosztályhoz tartozók csak Teheránban, Tebrizben, Abadánban és Iszfahánban vannak, többnyire a sahnak köszönhetik a vagyonukat, és elenyészően csekély a számuk a többnyire írni-olvasni sem tudó, harminchatmilliós tömeghez képest. Bármit mond is Khomeini, azok az emberek meg fogják szavazni, azt pedig pontosan tudjuk, hogyan vélekedik az imám az iszlámról, a Korán és a *saria* szerepéről.

– Mikor...: mikorra készül el vajon az új alkotmány?

– Tizenegyedik éve vagy nálunk, és még csak ennyire ismersz bennünket? – kérdezte rosszállóan Hasemi. – Mi, ha megragadjuk a hatalmat, rögtön élünk is vele, mielőtt elvonná tőlünk valaki. Az új alkotmány abban a pillanatban életbe lépett, mihelyt az a szerencsétlen flótás Bahtjár menekülni volt kénytelen, mert Garter és a tábornokok is elárulták. Ami Bazargánt illeti, ő Khomeini bábja. Az az istenfélő, becsületes, demokratikus gondolkodású bolond azt hiszi, hogy választásokkal fogják megerősíteni a tisztségében, és nem veszi észre, hogy dróton rángatják, rá fognak kenni minden rosszat.

– Úgy érted, hogy mindenért ő felel majd? Bíróság elé állítják?

– Miféle bíróságról beszélsz? Nem mondtam volna, hogyan értelmezi a bizottság a bírósági tárgyalást? Ha valakiről eldöntik, hogy bűnös, azt meg sem hallgatják, egyszerűen agyonlövik. Insa Allah. Ma délután hallottam – ezért is vagyok olyan dühös, hogy nem tudok normálisan gondolkodni, és a legszívesebben jól leinnám magam –, hogy a SAVAK-ot titokban már át is szervezték, ezentúl SAVAMA lesz a neve, és Abrim Pahmudit nevezték ki főnöknek.

– Jézusmária! – Armstrong úgy érezte, mintha valaki ököllel jó erősen hasba vágta volna. Abrim Pahmudi egyike volt annak a három embernek, akiről azt tartották, hogy életre szóló barátság fűzi a sahhoz. Az uralkodóval együtt járt iskolába Iránban és később Svájcban, magas tisztséget töltött be a SAVAK-ban, hírek szerint a közvetlen családtagjait leszámítva ő volt a sah legfontosabb tanácsadója, és a legtöbben azt hitték, rejtőzködik valahol, várja az alkalmat arra, hogy tárgyalásokat kezdhessen Bazargánnal az alkotmányos monarchia megteremtéséről, arról, hogy a sah lemond a

fia, Reza herceg javára. – Magasságos isten! Ha valóban így van, akkor az sok mindent megmagyaráz.

– Igen – válaszolta keserűen Hasemi. – A gazember éveken keresztül résztvevője volt csaknem minden fontos katonai és politikai tanácskozásnak, valamennyi államfői találkozóknak, tudott minden titkos megállapodásról. A sah szökése előtt, az utolsó napokban jelen volt az összes, az amerikai nagykövettel, az amerikai tábornokokkal tartott megbeszélésen, részt vett az uralkodó, a hadsereg-főparancsnokság összes fontos döntésének meghozatalában, tudott minden, államcsínyre vonatkozó tervről, végül pedig átállt az ellentáborhoz. – Az ezredes annyira dühös volt, hogy a szeme könnyes lett az indulattól. – Mocskosul elárult bennünket – a sahot, a forradalmát, a népet, téged, engem, mindenkit! Hányszor tettünk neki jelentést az évek során közösen, én még külön is, legalább tucatszor? Listákat kapott nevekkkel, bankszámlákkal, kapcsolatok felsorolásával, jelentéseket olyan titkokról, amelyeket csak mi tudtunk. Mindent leírtunk, de csak egy példányban, mivel az volt a szabály. És elárult bennünket!

Amit hallott, attól Armstrong is libabőrös lett. Pahmudi biztosan értesült a belső elhárításhoz fűződő kapcsolatáról, és nyilván tud George Talbotról, Mastersonról, az amerikai és Lavenovról, az orosz megfelelőjéről, a rövid és hosszú távú titkosszolgálati tervekről, a CIA titkos radarállomásainak felszámolásáról, az inváziós elképzelésekről, vette számba az ijesztőnél ijesztőbb lehetőségeket.

– Az ördögbe! – morogta, és nagyon dühös volt, mert a forrásai nem figyelmeztették időben. Pahmudi – a nyájas modorú, intelligens, három nyelvet beszélő, mindig nagyon diszkrét, mocskos áruló! Soha, a legcsekélyebb gyanú sem merült föl vele kapcsolatban. Hogy tudta elkerülni a lebukást, amikor a sah még a legközelebbi, legbizalmasabb munkatársait is folyamatosan ellenőriztette, szigorú vizsgálatnak vetette alá? Egyébként teljes joggal, hiszen őt merényletet kíséreltek meg ellene, teste, arca tele volt sebekkel, és egy erőszakosságáról, lázadó természetéről ismert nép fölött uralkodott. Jézusom! Mi lesz ennek a vége, kérdezte magától, és fogalma sem volt róla, mit válaszoljon.

AZ UTCAI FORGALOMBAN, 21.15. McIver lassan araszolt előre kocsijával a déli városrész felé, ahol a bazártól nem messze Dzsared Bakraván háza is állt.

– Meglátod, minden rendben lesz – szólt megnyugtatónak szánt hangon a mellette ülő Tom Lochartnak, miközben maga is rettentően ideges volt.

– Hát persze, Mac! Semmi gond.

– Igen. Nem kell aggódnod. – Amikor McIver az Ali Kiával folytatott, sikeres kimenetelű beszélgetés után jó hangulatban hazatért, Tom Lochart már türelmetlenül várta. Nagyon megörült neki, de mihelyt alaposabban megnézte, a jókedve rögtön szertefoszlott. Még komorabb lett később, amikor Pettikin azt is elmondta, milyen üzenetet küldött Freddy Ayre közvetítésével Scot Gavallan Zagroszból, és hogy Starkét elvitték, mert a koviszi forradalmi bizottság ki akarja hallgatni „az iszfaháni meneküléssel” kapcsolatban.

– Az én hibám, Mac! Csak én tehetek róla – mondta elkeseredve Lochart.

– Szó sincs róla, Tom! Mindketten csapdába estünk – én engedélyeztem az utat, függetlenül attól, hogy nem sokat segített Valikon. Mindannyian a helikopteren voltak? Neked hogy sikerült meglépned? Mesélj el mindent részletesen, aztán felhívom Freddyt! Iszol valamit?

– Köszönöm, nem! Figyelj, Mac! Meg kell találnom Sarazadot. A lakásból eltűnt, abban reménykedem, hogy hazament a családjához, és muszáj...

– Ott van, Tom! Biztosan tudom. Erkki mondta, mielőtt reggel visszament volna Tebrizbe. Hallottad, mi történt az apjával?

– Hallottam. Borzalmas! Biztos vagy abban, hogy otthon van?

– Igen. – McIver, miközben beszélt, a fal melletti alacsony szekrényhez lépett, és csinált magának egy italt. – Amikor elutaztál, rögtön visszaköltözött a szüleihez, és rendben is volt minden, amíg... Erkki és Azadeh tegnapelőtt találkozott vele. Tegnap...

– Nem mondta Erkki, hogy van?

– Szerinte a körülményekhez képest jól... Te is tudod, milyen összetartók az iráni családok. Az apjáról csak annyit tudok, amennyit

Erkki mondott – tanúként, kihallgatásra rendelték be a börtönbe, és utána csak annyit közöltek a családdal, hogy „az iszlám ellen elkövetett bűnökért” agyonlőtték, és vihetik a holttestet. Erkki szerint el is mentek érte, és tegnap egész nap gyászoltak. Sajnálom, ennyit sikerült csak kiderítenem. – McIver jókora kortyot ivott a kellemes, tőzegfüst ízű italból, ami segített is valamelyest, kezdte jobban érezni tőle magát. – Ne nyugtalankodj, biztonságban van odahaza. Azt mondd el inkább, veled mi történt! Utána beszélek Freddyvel, és el is viszlek Sarazadhoz.

Lochart sietve, kapkodva tett eleget a kérésnek. – Amikor Rudi megmondta, hogy az az Abbászi nevű pilóta lőtte le a HBC-t, majdnem bediliztem. Elájulhattam, mert a következő, amire emlékszem, hogy másnap volt. Abbászi és a többiek addigra már elmentek, és a támaszponton minden visszatért a normális kerékvágásba. Mac, Charlie ötlete, hogy a gépet elrabolták, nem jó. Senki nem fogja elhinni. Ki van zárva!

– Tudjuk, Tom – válaszolta McIver. – Majd beszélünk róla, csak fejezd be előbb a történetet!

– Felszállási engedélyt nem tudtam szerezni, úgyhogy kölcsönkértem egy kocsit, pár órával ezelőtt megérkeztem, és egyenesen a lakásunkra mentem. Kiderült, hogy a zöldszalagosok lefoglalták, az apósom teljes vagyonával együtt, leszámítva a bazárban lévő üzletet és a házukat. – Lochart kis időre elhallgatott, aztán, mintegy a történet lezárásaként, hozzátette: – Földönfutó lettem. Nincs semmink, sem Sarazadnak, sem nekem. Igaz – fűzte hozzá keserűen nevetve –, hogy az épület, a lakás, és a berendezés hivatalosan Dzsaredé volt, de... de részben Sarazadé is. Hozományként kapta... Megyünk, Mac?

– Előbb hadd beszéljek Freddy-vel!

– Persze! Ne haragudj! Annyira kiborultam, hogy már gondolkodni sem tudok.

McIver felhajtotta maradék whiskyjét, és a rádióhoz lépett, de nem kapcsolta be rögtön. Szomorú szemmel nézett rá egy darabig, aztán megkérdezte: – Mi a terved, Tom?

– Arra gondoltam, hogy leviszem magammal egy időre Sarazadot – válaszolta bizonytalanul Lochart.

– Túl veszélyes volna. Sajnálom, ez az igazság. – Látva, hogy a szavai még jobban elkésértették Lochartot, McIver szomorúan felsóhajtott, és hirtelen nagyon öregnek érezte magát.

– Ha Sarazadot itt lehet hagyni, holnap reggel visszarepülök Jean-Luckel. Körülnézünk Zagroszban, és ha minden rendben, ő a következő járattal megy tovább Sargazba – adta elő az újabb tervét Lochart. – Ha kiderül, hogy be kell zárunk Zagroszt... Insa Allah. A fúrásokon dolgozókat átvisszük Sirázba – a cégük majd megmondja nekik, hova menjenek –, a saját személyzetünket, a helikoptereket és a felszerelést pedig áttelepítjük Koviszba. Rendben lesz így?

– Igen. Holnap, rögtön munkakezdés után beszélek a minisztériummal, és megpróbálom sínre tenni a dolgot. – McIver felkattintotta az adás gombot, és beleszólt a mikrofonba: – Kovisz, itt a központ. Hallotok?

– Központ, itt Kovisz. Ayre kapitány van a készüléknél – érkezett meg rögtön a lassan már megszokott, hivatalos hangon a válasz. – Folytassa, McIver kapitány!

– Először is, ami Zagrosz-Hármat illeti, értesítse Gavallan kapitányt arról, hogy Lochart és Sessonne kapitány holnap délben érkezik, és magával viszi az utasításokat. Addig is hajtsa végre a bizottság utasításait. – Rohadt csirkefogók, gondolta McIver, de nem feledkezett meg magáról, és azokra gondolva, akik esetleg hallják, amit mond, nyugodt hangon folytatta: – Az IranOil zagroszi telepvezetője emlékeztesse a bizottságot, hogy az ajatollah, és külön a kormány, a leghatározottabban elrendelte az olajkitermelés folytatását! Zagrosz bezárása nagymértékben hátráltatná a térségben folyó munkákat. Tájékoztassa róla Gavallan kapitányt, hogy személyesen fogok beszélni erről Kia miniszterrel, aki alig egy órája erősítette meg azt, amit az ajatollah utasításáról mondtam! Írásban engedélyezte továbbá, hogy a cég 125-öse alkalmazottakat hozzon és vigyen, amíg...

– Jézusom, Mac, de hisz ez nagyszerű! – hallatszott a készülékből a spontán kiáltás.

– Igen... szóval a 125-ös mindaddig szabadon közlekedhet, amíg ismét be nem indul a normális légi közlekedés. Új személyzetre és gépekre van szükségünk, hogy el tudjuk végezni mindazt a munkát, ami a Guerneytől átvett szerződésekből következik, és amihez a

kormány feltétlenül ragaszkodik. Ezért nem értem, miért ez az akadékoskodás a helyi bizottság részéről! Hallotta, amit mondtam, Ayre kapitány!

– Igen, uram! Az üzenet nyugtázva.

– Visszaérkezett már Starke kapitány?

Hosszú szünet következett, és csak utána jött a válasz: – Negatív.

– Azonnal értesítsen, mihelyt megérkezik! – mondta a mikrofonba határozott hangon McIver. – Még valamit, Ayre kapitány! Szigorúan magunk között! Ha Starkénak bármilyen gondja adódik, és reggelig nem tér vissza épen, egészségesen a bázisra, az összes, Iránban lévő helikopterünket leállítom, bezárom a boltot, és kivétel nélkül az összes emberünket szélnek eresztem!

– Remek voltál, Mac! – súgta Pettikin, de McIver ezt nem is hallotta, túlságosan el volt foglalva azzal, hogy a mondanivalójára koncentráljon.

– Vette az üzenetet, Kovisz?

Erre a kérdésre is csak hosszabb hallgatás után érkezett a válasz: – Szó szerint.

– Ami magukat illeti – folytatta hirtelen ötlettől vezérelve McIver –, közölje a nevemben Csangiz őrnaggyal és Nyüzsivel, hogy a sürgős eseteket, a mentéseket is beleértve megtiltottam minden felszállást addig, amíg Starke meg nem érkezik. Megértette?

– Igen. Az üzenetet haladéktalanul továbbítom.

– Rendben van, de csak azt a részét, ami magukra vonatkozik. A többi hajnalig maradjon közöttünk! – McIver komoran elmosolyodott, majd hozzátette: – Mihelyt a 125-ös megérkezik, leugrom magukhoz ellenőrzést tartani. Gondoskodjanak arról, hogy a repülési naplók napra készek legyenek! Egyéb?

– Pillanatnyilag nincs más, uram! A naplókat előkészítjük, és várjuk.

– A központ befejezte. Vége.

– Nagyszerűen csináltad, Mac! – mondta lelkesen Pettikin, miután McIver szétkapcsolt. – Ettől biztosan összeszarják magukat!

– Vagy igen, vagy nem. A mentéseket nem állíthatjuk le – nemcsak humanitárius okokból, hanem azért sem, mert az törvénysértés, és

mindenünket elvehetik miatta. – McIver az órájára pillantott. Gyere, Tom, nem várjuk meg Jean-Lucöt! Elmegyünk Sarazadhoz!

A garázsból kihajtva rögtön jókora dugóba kerültek, és bár a forgalom egy idő után enyhült ugyan valamelyest, változatlanul sűrű maradt, a kocsik lassan tudtak csak araszolni a hótól csúszóssá vált úttesten.

– A következő saroknál fordulj jobbra! – adta meg az irányt Lochart.

– Rendben. – McIver bekanyarodott, és csak aztán kérdezte meg: – Tom, az iszfaháni tankolásnál hivatalosan is bejelentkeztél?

– Nem.

– Beszélte valakivel? Zöldszalagosokkal! Kérdezte bárki is a nevedet?

Lochartnak némi erőfeszítésébe került, hogy gondolatban el tudjon szakadni Sarazadtól, és pontosan felidézze magában a történeteket. – Nem. Kapitánynak szólítottak, a nevemet nem is kérdezték. Amennyire emlékszem, nem mutattak be senkinek. Mihelyt leszálltunk, Valik... Anus és a gyerekek elmentek ebédelni a másik tábornokkal... Jézusom! Nem jut eszembe a neve... Szeladival! Igen. Szeladinak hívták. A többiek csak kapitánynak szólítottak, és nem sokat foglalkoztak velem. Egész idő alatt a helikopternél voltam, ellenőriztem a feltöltést, és az ebédet is tálcáról, a fülkében ettem meg. Ott maradtam, amíg azok a rohadt zöldszalagosok rám nem támadtak, és ki nem rángattak a gépből, hogy bezárjanak egy szobába. Váratlanul történt az egész, Mac! Senki nem számított rá. Egészen biztos, hogy sok segítőjük volt, mert pillanatok alatt elfoglalták a támaszpontot. Akik engem elvittek, azok mind azt üvöltözték ugyan, hogy CIA-s vagyok, amerikai, de nem bántottak, inkább azzal voltak elfoglalva, hogy végezzenek néhány szerencsétlen katonával, aki szembeszállt velük. A következő saroknál balra! Mindjárt ott leszünk.

McIver kellemetlen érzéssel hajtott tovább – a környék kopottnak tűnt, a járókelők feltűnően megnézték őket. – Talán sikerül megúsznunk – mondta. – Hátha elhiszik, hogy a helikoptert Doshan Tappehről lopta el valaki. Lehetséges, hogy nem követték pontosan nyomon.

– Akkor miért kapcsolták le Duke Starkét?

– Rutinból. – McIver nagyot sóhajtott. – Tudom, nagy a veszély, de talán tényleg sikerül megúsznunk. Bízunk abban, hogy akikkel találkoztál, azok valóban amerikaiak, CIA-snek mondanak majd, ha megkérdezik őket. Azért, biztos, ami biztos, növessz meg a bajszodat vagy a szakálladat!

– Az sem segít – válaszolta lemondó fejcsóválással Lochart. – A nevem rajta van az első felszállási engedélyen. És a tied is, a fene egye meg!

– Amikor Doshan Tappehről elindultál, észrevett valaki?

– Nem – felelte némi gondolkodás után Lochart. – Azt hiszem, Nogger ellenőrizte előző nap a tankolást. Az...

– Igen, most már emlékszem! Panaszkodott, hogy túl sok munkát adok neki, pedig volna mivel eltöltenie az idejét, mert Paula itt van. Találkoztál iráni őrrrel? Adtál valakinek *piskest*?

– Nem. Egy lélek sem volt ott. Az automata kameráikkal, persze, láthattak... – Lochart izgatottan előre mutatott. – Ott fordulj be!

McIver rákanyarodott a keskeny, két gépkocsi szélességű utcára. Az úttestet mindkét oldalról falak határolták, a tövüknél magasra volt halmozva az úttestről félrehányt hó. Egyszer sem járt még ezen a környéken, és meglepődött azon, hogy a dúsgazdag Bakraván ilyen szemmel láthatóan szegényes városrészben lakik. Lakott, igazította ki magát azonnal, és önkéntelenül meg is borzongott. Kivégezték, mert bűnt követett el az állam ellen, csak éppen azt nem mondta meg senki, hogy melyek voltak ezek a bűnök. A gondolat elég volt ahhoz, hogy ismét libabőrös legyen a háta.

– Az az ajtó! Ott balra!

Megálltak az átnedvesedett, magas falba illesztett, piszkos hókupacok között megbújó, rozsdás pántokkal megerősített ajtó előtt.

– Gyere, Mac!

– Várok egy kicsit – felelte McIver –, és ha úgy látom, hogy minden rendben, hazamegyek. Nagyon elfáradtam. – Egyetlen megoldás van, gondolta közben, és utánanyúlva visszatartotta egy kicsit. – Tom, engedélyt kaptunk arra, hogy három 212-est kivigyünk. Repülj te az egyikkel! Holnap. A pokolba Zagrosszal! Jean-Luc egyedül is el fogja tudni intézni, amit kell. Nem tudom,

hogy Sarazadot elengedik-e vagy sem, de neked menned kell, amilyen hamar csak tudsz. Ez az egyetlen megoldás – menekülni, amíg lehet. Sarazadot, ha nem tud veled menni, felrakjuk a 125-ösre.

– És te? Veled mi lesz, Mac?

– Velem? Miattam ne aggódj! Húzd el a csíkot, és ha engedik, vidd őt is magaddal! Jean-Luc majd elintézi Zagroszt – úgy tűnik, mindenképpen be kell ott zárunk a boltot. Rendben?

Lochart komoly pillantást vetett a főnökére. – Hadd gondolkodjam még rajta, . Mac! Mindenesetre köszönöm. – Kiszállt, de mielőtt a kocsiját becsukta volna, még visszaszólt. – Reggel időben ott leszek. Ne engedd el nélkülem Jean-Lucöt! Összedugjuk a fejünket, és majd közösen eldöntjük, mi legyen. Rendben?

– Rendben. – McIver figyelte, amint barátja hozzáüti az ajtóhoz a régimódi kopogtatót, és ő is izgatottan várta a választ. Lochart nagyon rosszul érezte magát; számított rá, hogy síró, fájdalomtól megtört családtagokat talál, akik kérdésekkel halmozzák el, nyakába zúdítják összes bánatukat. Készen is állt arra, hogy udvarias, megértő legyen, pedig másra sem vágyott, mint bevinni a szobájukba Sarazadot, szorosán magához ölelni, és elűzni minden szörnyű emléket. Várt, aztán egy idő után újból, még hangosabban kopogott. McIver közben – benzintakarékosságból – leállította a motort, és a hirtelen beálló csönd még nehezebbé tette a várakozást. A gyéren szállingózó hó lassan kezdte beborítani a szélvédőt, a mellettük elhaladók gyanakvó, ellenséges pillantással méregették őket.

Végtelenül hosszúnak tűnő idő után közeledő léptek hallatszottak, és az ajtóba vágott nézőké résnyire kinyílt. Lochart hideg, rosszálló tekintettel találta szemközt magát, és abból a kevésből, amit látott, nem tudta megítélni, ki a baljóslatú szemek gazdája.

– Én vagyok az, Lochart kegyelmes úr –, szólalt meg perzsául, igyekezve, hogy a hangja normálisan csengjen. – A feleségemhez, Sarazad úrnőhöz jöttem.

A szemek közelebb kerültek a nyíláshoz, gazdájuk ellenőrizte, hogy egyedül van-e, vagy többedmagával, és alaposan megnézte magának a gépkocsijában ülő McIvert – Legyen szíves, várjon, aga!

A kémlelőnyílás bezárult. Lochart várt, közben fázósan topogott, és amikor már nem bírta türtőztetni magát, újból bekopogott, holott a legszívesebben betörte volna az ajtót. Valamivel később ismét

hallotta a lépéseket, de a kis nyílásban felbukkanó szemek és arcrészlet más volt, mint először.

– Hogy hívják, aga?

Lochart szíve szerint torkaszakadtából ráüvöltött volna a kérdezőre, de fegyelmezte magát. – Thomas Lochart kapitány vagyok, Sarazad férje – válaszolta. – Nyissa ki az ajtót! Fázom, fáradt vagyok, és mielőbb látni akarom a feleségemet!

A kémlelőnyílás harmadszor is becsukódott, de ezúttal, néhány rettenetesen hosszúnak tűnő másodperc után, a belső retesz is hátrahúzódott, és az ajtó végre kinyílt. A szolga olajlámpást emelt a magasba, láthatóvá téve maga mögött a szökőkúttal díszített, télre védőburkolatot kapott fákkal beültetett kertet. A kert másik végében újabb, a külsőnél valamivel alacsonyabb fal emelkedett, azon már csak egy nyitott, rácsos kapu volt, és a boltív alatt Lochart végre megpillantotta a feleségét. Feléje rohant, de csak pár lépést kellett tennie, hogy Sarazad sírva, elgyötörve a karjába vesse magát.

A szolga bezárta az utcai kaput, és helyére tolta a vastag, széles acélreteszt. – Várjon! – kiáltott rá Lochart, mert eszébe jutott a kint várakozó McIver, de rögtön hallotta is, hogy a kocs elindult.

– Mi történt, aga? – kérdezte nyugtalanul a szolga.

– Semmi. – Lochart betámogatta a házba Sarazadot. Amikor közlről, normális fénynél meglátta, boldogsága egyik pillanatról a másikra megkeseredett, kízó fájdalmat érzett – az asszony arca puffadt és szutykos volt, a haja kócos, mosatlan, tekintete a semmibe meredő, a ruhája gyűrött.

– Jézusom – motyogta, de Sarazad nem is figyelt rá, csak kapaszkodott belé tébolyult erővel. Érthetetlen, töredékes mondatokban beszélt hol perzsául, hol angolul, és közben megállíthatatlanul ömlöttek a szeméből a könnyek. – Sarazad! Nincs semmi baj... Minden rendben lesz... – próbálta megnyugtatni Lochart, de nem volt képes véget vetni az érthetetlen, összefüggéstelen szóáradatnak.

– Sarazad! Drágám! Itt vagyok... minden rendben... – Látva, hogy vigasztalásnak szánt szavai mit sem használnak, elhallgatott, és rémülten csak arra tudott gondolni, hogy a felesége talán megtébolyodott. Szelíden, de határozottan megrázta, ám annak sem volt semmi eredménye. Tehetetlenül, segítséget kérve nézett körül, és

meglátta az emeletre vezető lépcsőn az öreg belső cselédet. – Hol van Bakraván úrnő? – kérdezte, érezve közben a nyakán Sarazad karjának kétségbeesett szorítását.

– A szobájában, aga!

– Szóljon neki, hogy megjöttem, és... szeretnék találkozni vele.

– Nem fogad senkit, aga! Senkit a világon. Insa Allah. Senkivel nem beszél azóta, hogy... – Az öreg szemekben könny csillogott. – Kegyelmes úr távol volt, nem tudja, hogy...

– De igen. Hallottam, mi történt.

– Insa Allah, aga, Insa Allah. De hát miféle bűnt követhetett el az úr?! Insa Allah, hogy ez lett a sorsa...

– Insa Allah. Szóljon az úrnőnek... Elég volt, Sarazad! Gyere, drágám! – váltott át hirtelen angolra Lochart. Úgy érezte, tovább nem bírja elviselni az érthetetlen, szívszaggató nyögdecselést. – Kérje meg az úrnőt, hogy fogadjon! – szólt vissza perzsául a szolgának.

– Igyekszem megmondani neki, aga, de az úrnő nem fog nekem ajtót nyitni, nem is válaszol, és magát sem fogadja. Azért megyek, és megpróbálom. Máris megyek – felelte készségesen az öreg, és rögtön indulni akart, de Lochart megállította.

– Várjon! Hol vannak a többiek?

– Kicsoda, aga?

– A család! Hol vannak?

– Á, a család! Az úrnő a szobájában, Sarazad úrhölgy pedig itt.

A szünni nem akaró nyögések kezdték ismét kétségbe ejteni Lochartot. – Meshang kegyelmes úrra gondoltam, a feleségére, a gyerekeire, meg a sógornőimre és a férjeikre. Ők hol vannak?

– Mindenki odahaza, aga. Hol lehetnének máshol?

– Akkor szóljon Meshang kegyelmes úrnak, hogy megjöttem! – Meshang, Bakraván egyetlen fia, a családjával együtt félig a szüleinél lakott, állandó lakrészük volt a házban.

– Természetesen, aga! Insa Allah, magam megyek a bazárba, hogy értesítsem.

– A bazárban van?

Az öreg bólintott. – Természetesen, aga! A családjával együtt. Most már ő az úr, neki kell irányítania az üzletet. Insa Allah, aga, ő lett a Bakraván ház feje. Máris indulok, és hazahívom.

– Ne! Küldjön el érte valaki mást! – A bazár közel volt, bárki hamar odaszaladhatott. – Van valaki... Sarazad! Azonnal hagyd abba! – szólt rá keményen Lochart az asszonyra, de az mintha meg sem hallotta volna. – Van itthon meleg víz?

– Kellene, hogy legyen, aga! A kazán remekül működik, de nincs bekapcsolva.

– Elfogyott az olaj?

– Biztosan van még. Akarja, hogy megnézzem?

– Igen. Gyűjtsa be a kazánt, aztán hozzon valami ételt és teát!

– Azonnal, aga! Mihez volna kedve a kegyelmes úrnak?

Lochart idegei már pattanásig feszültek a szünni nem akaró, érthetetlen nyüszítéssel váltakozó zokogástól, és uralkodnia kellett magán, hogy ne kezdjen el ordítani. – Hozhat bármit... Nem! – javította ki gyorsan magát. – Rizst és csirkehorishtot! – mondta. Nem akart különösebb felhajtást, ezért az egyik legközönségesebb, leghétköznapibb ételt választotta.

– Ahogy parancsolja, aga! A szakács azonban nagyon büszke a csirkehorishtjára, és órákba is telhet, amíg megfelelően elkészíti – válaszolta udvariasan, őrjítő körülményességgel az öreg szolga, hol Locharra, hol az erősen a nyakába csimpaszkodó asszonyra nézve.

– Akkor... hozzon csak gyümölcsöt, az isten szerelmére! Gyümölcsöt és teát. Bármilyet! Jó lesz, ami éppen van. – Nem bírta tovább, ölbe kapta Sarazadot, és az emeleti lakrészükbe vitte, ami állandóan fenn volt tartva nekik a kétemeletes, palotának is beillő, rengeteg helyiségből álló házban.

– Figyelj rám, Sarazad... Figyelj már rám, az isten szerelmére! – kiáltotta, miután berúgta maga mögött az ajtót.

Hasztalan emelte fel azonban a hangját, az asszony, mintha süket lett volna, meg sem hallotta, csak nyögött, jajgatott tovább és mint fuldokló a szalmaszálba, vadul kapaszkodott bele. Lochart átcipelte a kis belső szobába, lerakta a vetetlen ágyra, és besietett a – végét leszámítva – modernül berendezett fürdőszobába.

Hiába nyitotta meg azonban a csapot, meleg víz meg nem volt, be kellett érnie hideggel. Kapkodva megnedvesített egy törülközőt, visszament Sarazadhoz, és megpróbálta letörölgetni az arcát, de az asszony nem engedte. Ellenállt, közben hangosan zokogott majd tébolyult tekintettel hadart valamit, a szája sarkán habos nyal csordult ki.

– Sarazad... Sarazad, drágám! Az isten szerelmére! Drágám.. – Lochart szorosán magához ölelte, de ez sem használt, a sírásnak, az összefüggéstelen hebegésnek nem lett vége. Megpróbált elhúzódni tőle, hogy határozottan a szemébe nézhessen, de Sarazad azt sem engedte. Megmarkolta a ruháját, és az örület által megsokszorozott erővel visszatartotta.

– Segíts meg, istenem... – fohászzkodott Lochart, és végső elkeseredésében jókora, csattanós pofont adott neki. Az üléstől egy pillanatra abbamaradt a sírás, Sarazad csodálkozó, tágra nyílt szemmel nézett rá, de aztán ki is hunyt szemében az értelem és folytatta az összefüggéstelen, sírással, nyögdécseléssel tarkított hadarás. – Isten segíts! – mondta újból, összetörve Lochart, és pofozni kezdte, végül lenyomta az ágyra, hasra fordította, felrántotta a ruháját, és addig verte a fenekét, amíg a keze bele nem fájdukt, és meg nem hallotta az ütései nyomán felhangzó – igazi, fájdalmas, nem pedig összefüggéstelen, örületből fakadó – sikoltozást – Tommy... Hagyd abba Kérlek! Tommy, kérlek, hagyj... Ez fáj! Esküszöm, senkire nem gondoltam rajtad kívül. Tommy, kérlek!

Lochart megállította a kezét a levegőben, és kimerülten, zihálva ledőlt az ágyra. Sarazad akkor már egész testében vonaglott a fájdalomtól, feneké és arca vérvörös volt, szeméből ömlöttek a könnyek, de ezek szerencsére már a sajátjai voltak, tudott róluk, az agya kitisztult annyira, hogy rájöjjön, mi történik vele, körülötte.

– Jaj, Tommy! Ne bánts! – zokogla elkeseredve, mint a rémült kisgyerek. – Miért bánatsz? Esküszöm, csak téged szeretlek... Nem csináltam semmit... semmit, amiért bántanod kellene haragudnod rám – Nem tudta pontosan, mi történt, miért kapta a kegyetlen verést, csak azt érezte, hogy ki kell engesztelnie, meg kell nyugtatnia a férjét, úgyhogy lemászott az ágyról, térdre esett előtte, és könnyes szemmel esdekelt bocsánatért.

Aztán, mintha hirtelen világosság gyúlt volna az agyában, a könnye egyik pillanatról a másikra elapadt, és megtört, végtelenül szomorú tekintettel nézett Lochartra. – Jaj, Tommy... Apa meghalt... megölték a zöldszalagosok... kivégezték...

– Tudom... tudom, drágám! Nagyon sajnálom! Ne haragudj!

Lochart fölemelte, magához szorította a feleségét, hogy bátorítsa, erőssé tegye azzal, hogy érezteti vele, neki is szüksége van az erejére. Együtt feküdtek le, és végre nyugodtan aludtak, erőt gyűjtve, életet adva egymásnak a közelségükkel. Lochart éjfél előtt ébredt fel, és látta, hogy Sarazad nyitott szemmel fekszik mellette, csöndben figyel. Kis idő múlva az asszony félénken megmozdult, oda akart hajolni hozzá, hogy megcsókolja, de belenyilallhatott a fájdalom, mert hirtelen megmerevedett.

– Fáj? – A férfi érte nyúlt, gyöngéden a karjába vette.

– Vigyázz... Igen... – Sarazad hátrafordult, hogy megnézzé feldagadt, sajtó fenekét, és rögtön el is fintorodott, mert végre feltűnt, milyen gyűrött, piszkos a ruhája. – Jaj, hogy nézek ki! Ne haragudj, drágám... – Nehézkesen felállt, ledobta a szutykos holmit, az ott maradt nedves törülközővel letörülte az arcát, és nekiállt átkefélni a haját. A tükörhöz közelebb lépve látta, hogy az egyik szeme körül a bőr kezd enyhén bekékülni, és oldalra fordulva azt is, hogy a fenéke vérvörös, dagadt. – Kérlek, bocsáss meg... Mit... mit csináltam, amivel ennyire megbántottalak?

– Semmit. Semmit az égvilágon – válaszolta szégyenkezve Lochart, és elmesélte, milyen állapotban találta, amikor megérkezett.

– De... – Sarazad értetlen, tágra nyíló szemmel meredt rá. – Biztosan úgy volt, ha mondod, de semmire sem emlékszem... Csak arra, hogy ütöttél, és nagyon fáj.

– Nagyon sajnálom, de mást nem tehettem. Hidd el, nagyon bánom!

– Én már nem, drágám! – Sarazad az ágyhoz lépett, és óvatosan, hasra fordulva visszafeküdt. – Ha te nem vagy... Insa Allah, de ha valóban úgy viselkedtem, ahogy mondod... Érdekes, hogy nem emlékszem rá. Semmire sem emlékszem abból, ami azóta történt... – A hangja elcsuklott, de folytatta: – Ha te nem jössz, talán végleg megbolondultam volna. – Közelebb húzódott a férjéhez, és hosszan,

szenvedélyesen megcsókolta. – Imádlak, szerelmem – mondta aztán perzsául.

– Imádlak, szerelmem – ismételte meg a férfi.

– Tommy, azt hiszem... Azt hiszem, attól veszítettem el az eszemet, hogy... Láttam apát tegnap, mielőtt... Olyan kicsinek tűnt, az arca és a feje tele lyukkal... Másként emlékeztem rá, nagynak hittem, de ők...

– Ne! – mondta gyöngéd eréllyel Lochart, mert látta, hogy a felesége szemét ismét ellepik a könnyek. – Insa Allah. Ne gondolj rá! Próbáld meg elfelejteni!

– Természetesen, uram! Ahogy akarod – vágta rá rögtön perzsául, a kötelező tisztelet hangján Sarazad. – Isten akarata, igen, de el kell hogy mondjam, és lemossam magamról a szégyent, ami azzal ért, hogy ilyen állapotban találtál... Egyszer muszáj lesz elmondanom.

– Mondd el akkor most, aztán lépünk túl rajta örökre! – válaszolta hasonló szertartásossággal Lochart. – Kérlek, mesélj el mindent!

– Arról van szó... hogy aki számomra – utánad – a legnagyobb volt, azt olyan jelentéktelenné, semmivé tették. Miért? Mi okuk volt rá? Mindig gyűlölte a sahot, és támogatta ezt a mollahot, Khomeinit. – Sarazad nyugodtan beszélt, de Lochart rögtön felfigyelt rá, hogy szándékosan mollahot mondott, nem ajatollahot vagy fermandehet, és ettől nyugtalan lett. – Igazságtalanul, tárgyalás nélkül, a törvényt megszegve kivégezték apámat, megalázták, elvettek tőle mindent, ami emberként, apaként, szeretett apaként az övé volt. Azt kellene erre mondanom, hogy Isten akarata, és próbálom is, de nem megy. Nem tudom elhinni, hogy Isten ezt akarta. Legfeljebb Khomeini, bár abban sem vagyok teljesen biztos. Mindegy, hamarosan meg fogjuk tudni.

– Tessék? Hogy érted ezt?

– Három nap múlva tiltakozó felvonulást tartunk. Mi... Teherán összes asszonya, lánya.

– Mi ellen?

– Khomeini és a mollahok ellen, akik minden joguktól meg akarják fosztani a nőket. Ha látja majd, hogy csador nélkül vonulunk végig az utcán, meghátrál, letesz arról, hogy olyat csináljon, ami rossz.

Lochart erre már csak félig figyelt, mert arra gondolt, milyen volt néhány napja – lehetséges, hogy még csak néhány napja tart ez a

rémálom, kérdezte magától – a felesége. Sarazad akkor tökéletesen elégedettnek látszott, örömmel viselte a csadort, boldogan elfogadta, hogy csak feleség legyen, és nem akart olyan modernül, felvilágosultan viselkedni, mint Azadeh. Most viszont látta szemében az eltökéltséget, és érezte, hogy az asszony határozottan elszánta magát. – Nem akarom, hogy részt vegyél a felvonuláson – mondta.

– Természetesen, uram, de Teherán minden asszonya ott lesz, és biztos vagyok abban, te a világért sem akarsz, hogy szégyenkezni kelljen apám emléke... és a gyilkosai előtt.

– Fölöslegesen erőlködtek. – Lochart tisztában volt azzal, hogy nem fogja tudni meggyőzni a feleségét, de úgy érezte, muszáj legalább megpróbálnia. – Tartok attól, szerelmem, hogy Irán, vagy akár az egész iszlám világ összes asszonyának a tiltakozó felvonulása sem volna képes változtatni Khomeini nézetein csöppet sem. Az ő iszlám államában a nők csak azt tehetik, ami a Koránban elő van írva számukra. És nemcsak a nők, hanem mindenki más is. Hajlíthatatlan, éppen ebben van az ereje.

– Természetesen igazad van, de mi akkor is felvonulunk, tiltakozni fogunk, Isten pedig felnyitja a szemét, és végre megvilágosítja a gondolatait. Annak kell történnie, amit Isten akar, nem amit Khomeini. Iránban megvannak a régi, történelmi módszerek arra, hogyan lehet elbánni az ilyen emberekkel.

A tiltakozó menet semmit nem old meg, gondolta Lochart, és szorosan magához ölelte az asszonyt. Jaj, Sarazad, annyi mindent kellene megbeszélni, alaposan megfontolva eldönteni, de nincs rá idő, mondta magában kétségbeesve. Vár Zagrosz és a 212-es. Igen, de ha elmegyünk, Mac egyedül marad, neki kell intéznie mindent, ha egyáltalán lesz még mit intézni. Mi volna, ha Sarazadot is magammal vinném? Rávenni semmiképpen sem tudnám, legfeljebb kényszeríteni, erőszakkal magammal vonszolni. – Lehet, hogy el kell utaznom. Van egy 212-es, amit át kell vinni Nigériába. Velem jössz? – kérdezte.

– Hát persze, Tommy! Mennyi időre?

– Néhány hétre... talán többre – felelte bizonytalanul Lochart.

– Mikor kell indulnod?

– Minél előbb. Valószínűleg már holnap.

Sarazad nem mozdult meg érezhetően, mégis sikerült kibontakoznia a karjából. – Nem hagyhatom itt anyát. Egyelőre biztosan nem – mondta. – Borzalmas állapotban van, Tommy, és ha elmennék, egyfolytában miatta aggódnék. Szegény Meshangnak is annyi dolga van az üzlettel... Muszáj segítenem neki, egyedül nem képes vigyázni anyára, törődni vele.

– Tudsz az elkobzási parancsról?

– Milyen parancsról?

Lochart elmondta, Sarazad pedig az apja miatti bánatról kis időre elfeledkezve felült, és könnyes szemmel az olajlámpa halvány fényére, a mögötte sűrűsödő árnyakra meredt. – Ezek szerint nincs otthonunk, nincs semmink. Ahogy Isten akarja – mondta tompán, majd váratlanul keményre vált a hangja: – Nem! Nem ahogy Isten akarja! Ahogy a zöldszalagosok akarják! Össze kell fognunk, hogy megvédjük a családot, különben legyőzik apát. Nem engedhetjük meg, hogy miután megölték, még le is győzzék.

– Igen, de ez az út, legalább néhány hétre, megoldaná a problémáinkat...

– Igazad van, Tommy, mint mindig, tökéletesen igazad, ha biztos, hogy muszáj elmennünk valahová! De ez ugyanúgy az otthonunk, mint az a másik, ha nem jobban. Majd meglátod, milyen boldogok leszünk itt! Reggel szólok a szolgálknak, hogy hozzák el a lakásból a holminkat. Eh! Mit számít néhány szőnyeg, jelentéktelen csecsebecse, amikor itt ez a ház, és itt vagyunk egymásnak mi. Bízd csak rám, én mindent elintézek! Majd meglátod, milyen boldogok leszünk.

– De ha... – próbált vitatkozni Lochart, ám Sarazad nem hagyta.

– Ez a lopás még fontosabbá teszi, hogy itt maradjunk. Tiltakoznunk kell, szembeállni velük. A felvonulásra is feltétlenül szükség van. – Sarazad, látva, hogy szólni akar, a férfi szájára tette az ujját. – Ha muszáj, utazz csak el, drágám, de siess vissza! Néhány héten belül Teherán ismét normális, kellemes város lesz. Biztos vagyok benne, hogy ez az, amit Isten is akar.

Igen, gondolta magabiztosan, hagyva, hogy boldogsága úrrá legyen a bánatán. Akkor már a második hónapban leszek, Tommy pedig rettentően örül majd, ha megtudja. Addig jó lesz itt, a többiekkel, megbosszulva apa halálát. – Mindenki segíteni fog nekünk, meglátod

– szólalt meg ismét, és fáradtan, de boldogan visszafészkelte magát a férje karjába. – Jaj, Tommy, úgy örülök, hogy itthon vagy, itthon vagyunk. Minden csodálatos lesz, Tommy... – A hangja fokozatosan halkult, ahogy az álom rátelepedett, és a hatalmába kerítette. – Segítünk Meshangnak... és akik külföldre mentek, azok is visszajönnek. Anus néni és a gyerekek... segíteni fognak.... Valik bácsi is tanácsokat ad majd Meshangnak...

Lochart összeszorította a száját, és hallgatott. Nem volt mersze hozzá, hogy elmondja az igazságot.

VASÁRNAP

1979. FEBRUÁR 18.

34. fejezet

A HÁN PALOTÁJA, TEBRIZ, 3.13. A kis szoba sötétjében Ross százados felnyitotta karórája fedelét, és megnézte a világító mutatókat. – Készen vagy, Gueng? – kérdezte.

– Igen, száhib! – felelte suttogva a gurkha, örülve, hogy véget ért a tétlen várakozás.

Leszálltak a döngölt agyagpadlóra terített szalmazsákjukról; öltözködéssel nem kellett vesződniük, mivel mindketten magukon hagyták a ruhájukat. Ross egyből a szoba másik oldalán lévő kis ablakhoz osont, és óvatosan kikémlelt. Az ór az ajtó mellett ülve mélyen aludt, puskája keresztben feküdt a térdén. Kétszáz yardnyira, a hó borította gyümölcsösön és a melléképületeken túl Gorgon hán háromemeletes palotája emelkedett. Az éjszaka sötét volt, hideg, a fényes udvarú hold csak néha bukkant elő a felhők közül.

Újból havazni fog, állapította meg magában, mielőtt óvatosan kinyitotta az ajtót. Nem léptek ki azonnal a szabadba, megálltak, és minden érzékszervükkel figyeltek. Miután meggyőződött arról, hogy nincs közvetlen veszély, Ross hangtalanul az őrhöz osont, és megrázta, de az nem ébredt fel. Az altatónak, amit csokoládéban adott be neki, még legalább két óráig hatnia kellett. A százados türelmesen várta, hogy a hold újból eltűnjön a felhők mögött, közben megvakart egy erősen viszkető poloskacsípést. A *kukrija* volt csak nála, és egy kézigránát. – Ha megállítanak bennünket, Gueng, akkor csak levegőzni akartunk – mondta korábban a ghurkának. – A fegyvereinket itt hagyjuk, csak *kukrit* és egy kézigránátot viszünk magunkkal. Azt is csak azért, mert szégyen volna az alakulatra, ha mindenünket itt hagynánk.

– Én a legszívesebben a teljes felszerelést vinném, visszahúzódnék a hegyek közé, és elindulnék dél felé, száhib!

– Ha nem sikerül, amit elterveztem, akkor azt csináljuk, de nagyon kevés az esély, hogy át tudjuk verekedni magunkat – válaszolta Ross. – Nyílt terepen biztosan elkapnak bennünket. Egészen biztos, hogy

még mindig vadásznak ránk, és addig nem hagyják abba, amíg el nem kapnak. Ne felejtse el, hogy a biztos házig is alig tudtunk eljutni! Egyedül a ruháknak köszönhetjük, hogy megmenekültünk. – Miután sikerült végezniük a támadóikkal, kettőt levetkőztettek közülük, és álcázásként magukra kapták a hegyvidéki törzsek viseletéhez tartozó köntösüket. Rossnak még az is eszébe jutott, hogy talán jobb volna, ha teljesen átöltöznenek, megszabadulnának az egyenruhájuktól, de aztán meggondolta magát. – Ha elkapnak bennünket, akkor kész, vége.

– Ezért volna jobb, ha hinduvá válna – válaszolta vigyorogva Gueng. – Akkor, ha megölik is, nem hal meg végleg, hanem újjászületik.

– Nem menne az nekem – mondta a százados, és egy pillanatra elmosolyodott, látva Gueng arcán az értetlenséget. Egymás mellé fektették a halott Vien Rosemontot és Tenzinget, és a Magas Föld szokásaival összhangban otthagyták őket a hóban: Az újjászülető szellemnek nincs többé szüksége erre a testre, ezért itt marad az állatoknak és a madaraknak, mert azok is szellemek, és karmájukkal küzdve ők is a Nirvána, a mennyei béke otthona felé törekednek.

Másnap reggel megpillantották az üldözőiket, és amikor a hegyek közül kijőve elérték Tebrizt, azok már csak alig fél mérföldnyire voltak tőlük. Az álcázásnak, a törzsi rablóktól elvett köntösöknek köszönhetően, hogy elvegyülhettek a tömegben, ahol szép számmal lehetett látni a századoshoz hasonlóan magas és kék szemű, jól felfegyverkezett, különböző hegyi törzsekhez tartozó férfiakat. Később is szerencsésük volt, hamar megtalálták a koszos kis gépkocsiszerelő-műhely hátsó ajtaját, és Vien Rosemont nevének hallatán a tulajdonos rögtön elbújtatta őket. Este Abdalláh hán a testőrei kíséretében érkezett, és igencsak dühös és gyanakvó volt.

– Ki ajánlotta maguknak, hogy hozzám forduljanak?!

– Vien Rosemont. Ő magyarázta el azt is, hogy jutunk ide.

– Ki az a Rosemont? Hol van?

Ross elmesélte, hogyan állítottak nekik csapdát a rablók, és közben feltűnt neki, hogy a hán tekintete, bár ellenséges maradt, valamennyire csak megváltozott.

– Honnan tudjam, hogy igazat mond? Ki maga?

– Mielőtt meghalt volna – válaszolta Ross –, Vien megkért, hogy adjak át egy üzenetet. Félig önkívületi állapotban volt már, kínok között szenvedett ki, de háromszor elismételtette velem, hogy biztos lehessen benne, tényleg jól megjegyeztem. Azt mondta: „Mondja meg Abdalláh hánnak, hogy Peter a Gorgonok fejét akarja, és Peter fia még az apjánál is rosszabb. A fiú a kurdokkal játszik, de ugyanazt csinálja az apja is. Medúzát használ fel arra, hogy végezzen a Gorgonokkal.” – A százados figyelmét nem kerülte el, hogy a hán tekintete komoran megvillant. – Úgy látom, valamit mond magának ez az üzenet.

– Igen. Azt, hogy valóban ismerte Vient. Vien tehát meghalt. Insa Allah, de akkor is kár érte. Jó ember volt, remek ember. És kiváló hazafi! Maguk kicsodák? Mi volt a feladatuk? Mit kerestek a hegyeink között?

Ross egy pillanatra elbizonytalanodott, mert eszébe jutott az, amire Armstrong figyelmeztette az eligazításon, hogy ne bízson meg túlságosan Abdalláh hánban. Ugyanakkor arra is pontosan emlékezett még, mit mondott neki haldoklása közben Rosemont, akiben viszont maradéktalanul hitt: „Rábízhatja az életét is a vén csirkeforgóra. Én többször megtettem, és egyszer sem hagyott cserben. Keressék meg, ő majd segít maguknak...”

– Megbízhat bennem – mondta Abdalláh hán, és a mosolya legalább annyira ijesztő, vad volt, mint a tekintete. – Azt hiszem, muszáj is bíznia.

– Igen – válaszolta Ross, de gondolatban hozzátette: persze, nem nagyon. – A sabalani állomást kellett felszámolnunk – mondta, és részletesen elmesélte, hogyan zajlott le az akció.

– Istennek hála! Értesítem Wessont és Talbotot.

– Kicsodát?

– Nem lényeges. Eljuttatom magukat délre. Jöjjenek velem! Itt nincsenek biztonságban! Már mindenki magukat hajszolja, vérdíjat tűztek ki a „két angol szabotőr, az iszlám két ellensége” fejére. Hogy hívják magukat?

– Ross. Ross százados és Gueng őrmester. Kik üldöztek bennünket? Irániak vagy szovjetek? Esetleg irániak, szovjet vezetéssel?

– A szovjetek nyíltan nincsenek jelen Azerbajdzsánban – egyelőre.
– A hán szája fanyar mosolyra görbült. – A műhely előtt áll egy furgon, gyorsan másszanak be, és hasaljanak le a hátuljában! Elbújtatom magukat, és ha már biztonságos lesz, el is juttatom Teheránba. Ahhoz azonban, hogy sikerüljön, végre kell hajtaniuk az utasításaimat. Vitatkozás, ellenvetés nélkül.

Ez két napja történt, és azóta – a szovjetek és a helikopter érkezésének köszönhetően – minden alaposan megváltozott. Ross megvárta, amíg a hold bekúszik egy felhő mögé, aztán enyhén ráütött Gueng vállára. Az alacsony termetű gurkha egy pillanat alatt eltűnt a gyümölcsösben, és miután leadta a megfelelő jelzést, a százados is követte. Váltakozva vezették egymást, míg el nem jutottak a palota északi szárnyának a sarkához. Közben sem őr, sem kutya nem állta útjukat, bár Gueng látott néhány nyugtalanul fülelő, láncra kötött dobermannt.

A tartóoszlopokon könnyen feljutottak az első emeleti teraszra, ahol ismét az őrmester vette át a vezetést. Végigfutott a bezárt ablakok sora előtt, nesztelenül fellopakodott a lépcsőn a következő teraszra, és ott várta be Rosst. Gueng a második, elhelyezkedéséből ítélve egyetlen szobához tartozó ablaksoportra mutatott, és a *kukrijáért* nyúlt, a százados azonban tagadóan megrázta a fejét, és a sötét árnyékban meghúzódó oldalbejárat felé mozdult. Óvatosan nyomta ugyan le a kilincset, de amikor kinyitotta, az ajtó hangosan megnyikordult. A zaj felriasztott néhány, a gyümölcsösben alvó madarat, és azok hangosan szolongatni kezdték egymást. Ross és Gueng rögtön megfordult, arra számítva, hogy a zaj miatt mindjárt ott lesznek az őrök, de szerencsére senki sem figyelt föl a madarak rikácsolására. Vártak még néhány másodpercet, és csak azután léptek a házba, hogy megbizonyosodtak, egyelőre nincs veszély.

A hosszú folyosón sok ajtó volt, és néhány dél felé néző ablak is. A második ajtónál Ross megállt, és óvatosan kipróbálta a zárat. Halkan engedett, ők pedig beosontak; Gueng készenlétben tartotta a *kukrit* és a kézigránátot is, hogy ha kell, bármelyiket azonnal tudja használni. Kis hallban találták magukat – szőnyegek, párnák, kerevetek és néhány egyéb régimódi, viktoriánus bútor volt benne. Két ajtó nyílt belőle, és Ross – csöndben fohászokodva, hogy a választása helyesnek bizonyuljon – az épület sarkához közelebbit nyitotta ki először. A függönyök nem voltak egészen behúzva, a

bevetődő holdfényben jól látták a vastag takaró alatt alvó férfit és nőt, és Ross egy pillanatra megtorpant, mivel a nőre nem számított. Bizonytalansága azonban csak rövid ideig tartott; miután Gueng halkán becsukta az ajtót, szétválva az ágyhoz léptek, a százados a férfi, a gurkha pedig a nő oldalán. Egyszerre nyomták rá az alvók szájára a csomóvá gyúrt zsebkendőket, olyan erővel, hogy kiáltani ne tudjanak, de a lélegzésben ne akadályozzák őket.

– Barátok vagyunk, pilóta! Ne kiabáljon! – suttogta Erkki fülébe Ross, nem tudva a finn nevét, csak azt, hogy ő vezette a nappal megfigyelt helikoptert. Láta, hogy a hirtelen ébredés okozta félelmet és bizonytalanságot izzó düh váltja fel a férfi szemében, és idejében húzta félre a fejét, hogy elkerülje a nyakáért kapó kezet. – Elengedem, csak ne kiabáljon – mondta, növelve kicsit Erkki száján a nyomást. – Barátok vagyunk, britek. Brit katonák. Bólintson, ha teljesen felébredt, és érti, amit mondok! – Várt egy kicsit, aztán inkább érezte, mintsem látta, ahogy a veszedelmesen villogó tekintetű férfi bólint. – Tartsd a nőt, Gueng, amíg vele szót értek! – utasította halkán, gurkhaliul az őrmestert, aztán visszafordult Erkkihez. – Ne féljen, pilóta! Barátok vagyunk.

Enyhített a nyomáson, és gyorsan félrehúzódott, úgyhogy Erkki hiába kapott utána, nem érte el. A kudarcától dühösen rögtön Gueng ellen fordult, de félbehagyta a mozdulatot, és megmerevedett, mert észrevette a felesége torkának szögezett görbe pengéjű, fényesen csillogó tört. Azadeh rémulten, mozdulatlaná dermedve meredt a *kukrira*.

– Ne! Hagyja békén... – szólalt meg Erkki oroszul, mivel a gurkha keleties vágású szemét látva azt hitte, hogy Cimtarga valamelyik embere támadt rájuk. Kábult volt még a mély alvástól, kimerült, mert a rossz látási viszonyok miatt az út nagy részében kizárólag a helikopter műszereke kellett hagyatkoznia. – Mit akarnak?

– Beszéljen angolul! Maga ugye angol?

– Nem. Finn vagyok – felelte Erkki a századosnak, csupán az alak sötét körvonalait látva a gyér fényben. – Mi az ördögöt akarnak?!

– Ne haragudjon, hogy így ébresztettem fel, pilóta! – kért elnézést sietve Ross, és közelebb is lépett az ágyhoz. – Sajnálom, de titokban kell beszélnem magával. Nagyon fontos...

– Szóljon ennek a gazembernek, hogy engedje el a feleségemet!

– A feleségét? Hát persze... elnézést! Nem fog sikoltozni? Kérem, figyelmeztesse, hogy maradjon csendben! – Ross figyelte, hogy a hatalmas termetű férfi a betömött szájjal, mozdulatlanul merevedve fekvő nőhöz hajolt, és egyik szemét a *kukrin* tartva mondott neki valamit. A hangja szelíd, bátorító volt, de nem angolul, és nem is perzsául beszélt, hanem valamilyen más nyelven. Rosznak úgy tűnt, hogy talán oroszul, és ettől még inkább elbizonytalanodott. Az S-G valamelyik brit pilótájára számított ugyanis, nem pedig finnre, orosz feleséggel, és arra gondolt, hogy akaratán kívül csapdába vezette Guenget. A férfi, miután befejezte, visszafordult felé, és a tekintete még vészjóslóbb volt, mint korábban.

– Szóljon neki, hogy engedje el a feleségemet! – mondta Erkki angolul. – Nem fog sikoltani.

– Mit mondott neki? Oroszul beszélt?

– Igen, oroszul, és azt mondtam, hogy ez a gazember rögtön elengedi. Figyelmeztettem, hogy ne sikoltson, csak húzódjon közelebb hozzám, de óvatosan. Ne csináljon semmit, amíg én el nem kapom magát, de aztán harcoljon az életéért.

– Maga orosz?

– Mondtam már, hogy finn vagyok, és utálok azokat, akik éjszaka tőrrel támadnak rám, legyenek britek, oroszok vagy akár finnek.

– Az S-G pilótája? – kérdezett tovább Ross, maga is megdöbbenve.

– Igen. Gyorsan szóljon ennek a csirkefogónak, különben nem tudom, mit csinállok!

– Orosz? – A százados Azadeh felé bökött.

– A feleségem iráni, és mind a ketten tudunk oroszul – válaszolta Erkki, és közben óvatosan oldalra mozdult, hogy kikerüljön az ágyra hulló, keskeny fénycsíkból. – Álljon úgy, hogy lássam is magát, és szóljon ennek a gazembernek, hogy engedje el a feleségemet! Mondja meg, mit akar, aztán tűnjenek innen!

– Ne haragudjon! Gueng, engedd el!

Bár tisztán hallotta a parancsot, az őrmester nem mozdult, a *kukrit* sem húzta vissza Azadeh torkától, ellenben gurkhaliul azt mondta Rosznak: – Értettem, száhib! Csak előbb vegye ki a tőrt a férfi párnája alól!

– Ha érte kap, testvér, öld meg a nőt, én majd végzek vele – válaszolta ugyancsak gurkhaliul a százados, majd angolra váltva azt mondta Erkkinek: – Tudom, hogy tőr van a párnája alatt. Ne próbálja meg előkapni, mert... Sajnálom. Legyen kicsit türelmes! Engedd el a feleségét, Gueng! – Tekintetét a férfira szögezte, és csak a szeme sarkából látta a bizonytalan körvonalú arcot, a kócosan előrebukó, hosszú haját, ami alól izzó, gyűlölettel teli szemek villantak rá.

– Ne haragudjon, hogy így magukra törtünk! Elnézést! – mondta a nőnek, de az nem válaszolt, és hiába ismételte meg perzsául is a bocsánatkérést, arra sem kapott feleletet. – Kérem, mondja meg a feleségének, hogy nagyon sajnálom, bocsásson meg nekünk!

– Pontosán értette, jól beszél angolul. Mi az ördögöt akarnak? – Erkki valamivel jobban érezte magát, mivel Azadeh már nem volt közvetlen életveszélyben, de továbbra is idegesítette a görbe tört markoló férfi közelsége.

– A hán vendégei, de inkább a foglyai vagyunk, pilóta! Azért jöttünk, hogy figyelmeztessük magát, és a segítségét kérjük.

– Figyelmeztetni? Mire?

– Pár napja segítettem az egyik kollégájának, Charles Pettikinnek. – Látva, hogy a név említésére Erkki összereszt, Ross kissé megnyugodott. Sietve elmesélte, mi történt Doshan Tappehen, hogyan mentette meg Pettikint a SAVAK-osoktól, és arra is ügyelt, hogy a külsejét alaposan leírja, még jobban alátámasztva ezzel a történetet.

– Charlie mesélt magukról – válaszolta csodálkozva, de már félelem nélkül Erkki. – Arról, hogy Bandar-Pahlavinál tette ki magukat, nem szólt, csak annyit mondott, hogy brit ejtőernyősök mentették meg valami örült SAVAK-ostól.

– Én kértem, hogy felejtse el a nevemet. Éppen... akció közben találkoztunk.

– Szerencséje volt Charlie-nak, hogy összeakadt... – Ross látta, hogy az asszony a férjéhez hajol, és a fülébe súg valamit. A pilóta bólintott, majd visszafordult hozzá: – Maga lát engem, de én nem látom magát. Álljon a fénybe! Ami Abdalláhot illeti, ha valóban a foglyai lennének, láncon, börtönben tartaná magukat, nem engedné, hogy szabadon mászkáljanak a palotában.

– Azzal indítottak el bennünket, hogy a hán segít nekünk, ha bajba kerülünk, és ő is azt mondta, hogy elrejt bennünket, amíg olyan nem lesz a helyzet, hogy vissza tud juttatni Teheránba. Egy kis házban voltunk eddig, a birtok túlsó végén, és őrt is adott mellénk.

– Elrejtette magukat? Miért?

– Titkos küldetést teljesítettünk, és vadásztak ránk...

– Miféle titkos küldetést? – vágott a százados szavába Erkki. – Még mindig nem látom magát! Álljon közelebb a fényhez!

Ross kicsit mozdult csak arrébb. – Egy amerikai radarállomást kellett felrobbantanunk, nehogy a szovjetek vagy a helyi emberek rátegyék a kezüket. Utána...

– A Sabalanon?

– Honnan tudja?

– Arra kényszerítene, hogy egy szovjetet és néhány baloldalt fuvarozzak. A határ közelében lévő radarállomásokat járjuk végig, összeszedjük a berendezéseket, és átszállítjuk őket Astarába. Az egyik állomás, a Sabalan északi oldalán, úgy tönkre volt téve, hogy semmi használhatót nem tudtak elhozni. Azóta is vizsgálják, de amennyire tudom, még egyetlen ép berendezést sem találtak. Folytassa! Mire akart figyelmeztetni?

– Kényszerítik? – kérdezett vissza Ross.

– A feleségem a hán és a szovjetek túsza. Engedelmeskednem kell nekik, ha azt akarom, hogy ne bántsák – válaszolta nyugodt hangon Erkki.

Jézusmária, gondolta a százados. – Láttam a helikopteren az S-G jelzését, amikor körözött – mondta –, és figyelmeztetni akartam rá, hogy itt szovjetek vannak. Hajnalban érkeztek, és a hán segítségével el akarják rabolni. Úgy tűnik, Abdalláh két vasat tart a tűzben, hogy bárki győz is, neki ne essen baja. – Látva Erkki megdöbbenését, Ross hozzátette: – Hiába töri magát, nem fog sikerülni neki, a mieink hamar rájönnek.

– Miért akarnának engem elrabolni?

– Nem tudom pontosan. Miután megérkezett, elküldtem Guenget, hogy végezzen egy kis felderítést. A ház hátsó ablakán sikerült kimászni... Meséld el, Gueng, mit hallottál!

– Azután volt, száhib, hogy a hán és a szovjet megebédelt. Odakint álltak, a szovjet kocsijánál, az már éppen indulni akart, én pedig a közelükben, a bokrok között rejtőztem, és tisztán hallottam minden szavukat. Angolul beszéltek, és a szovjet azt mondta: „Köszönöm az információt és az ajánlatot.” Mire a hán: „Vegyem úgy, hogy megállapodtunk? Mindenben, Patar?” A szovjet azt felelte: „Igen, javasolni fogom, hogy teljesítsék minden kérését. Gondoskodom arról, hogy a pilótával többé ne legyen gondja. Ha itt elvégezte a dolgát, északra visszük...” – Hallva, hogy Azadeh ijedten felszisszen, Gueng félbehagyta a mondatot. – Tessék, memszáhib!

– Semmi. Folytassa!

A gurkha erősen koncentrált, igyekezett szó szerint felidézni a hallottakat. – A szovjet azt mondta: „Gondoskodom arról, hogy a pilótával többé ne legyen gondja. Ha itt elvégezte a dolgát, északra visszük, és ott is marad örökre.” Aztán... – Gueng kis időre elgondolkodott. – Igen! Utána arról beszélt, hogy valami mollah sem fogja többé zavarni a hánt, az pedig cserébe elfogja neki a brit szabotőröket. Külön a lelkére kötötte azt is, hogy élve. A hán pedig: „Igen, Patar, elfogom őket. Akarja...”

– Pjotr! – szakította félbe Guenget Azadeh. – Pjotr Mzsitriknek hívják.

– A fenébe! – szisszent fel Ross.

– Tessék? – fordult felé rögtön Erkki.

– Majd később elmondom. Fejezd be, Gueng!

– Igenis, száhib! A hán azt mondta: elfogom őket, Patar, és ha lehet, élve. Mit kapok cserébe, ha sikerül? A szovjet erre elnevette magát, és olyasmit válaszolt, hogy bármit, a józan ész határain belül. Utána ő is megkérdezte, hogy mit kap, a hán pedig azt felelte, hogy amikor legközelebb meglátogatja, elvisz magával valakit. Ennyi volt, száhib. A szovjet beszállt a kocsiába, és elhajtott.

A történet befejezését hallva Azadeh enyhén megborzongott.

– Mi a baj? – kérdezte rögtön Erkki.

– Énrám gondolt – válaszolta halkán, félősen az asszony.

– Nem értem. – Ross tekintete zavartan ugrált a férfi és a nő között.

Erkki nem válaszolt, az agyában tovább erősödött a nyomás. Azadeh elmesélte neki, hogy az apja magához rendelte, együtt kellett ebédelnie vele és a vendégével, és Pjotr Mzsitrik meghívta Tbiliszibe. „...és a férjét is, természetesen, amennyiben az ideje engedi. Nagyon szeretném megmutatni a környéket...” Arról is beszámolt, milyen feltűnően figyelmes volt hozzá a szovjet. – Magánügy... nem fontos – válaszolta a századosnak. – Úgy tűnik, komoly szívességet tett nekem. Mivel viszonzhatnám? – Fáradt mosollyal nyújtott kezét. – Jokkonen vagyok. Erkki Jokkonen, ő pedig a feleségem, Aza...

– Száhib! – figyelmeztette Rosst Gueng.

A századosnak megállt a keze a levegőben, és a másodperc töredékére volt csak szüksége, hogy észrevegye, Erkki keze a párna alá csúszott. – Ne mozduljon! – kiáltott a finnre, és előrántotta a *kukriját*. Erkki komolyan vette a figyelmeztetést, rögtön engedelmeskedett, Ross pedig lekapta a kezéről a párnát, és látta, hogy az ujjai nem a tör felé mutatnak. Mindenesetre fölvette a fegyvert, nézegette egy darabig, aztán odanyújtotta Erkkinek. – Elnézést, nem árt az óvatosság. – Megfogta a feléje nyújtott kezét, és rögtön érezte rendkívüli erejét. Elmosolyodott, közben kissé oldalra is fordult, úgy, hogy – először, amióta belépett – a holdfény megvilágítsa az arcát. – Ross. John Ross százados, ő pedig Gueng...

Azadeh halkán felsikoltott, kihúzta magát, és Ross, amikor feléje fordult, végre tisztán meglátta az arcát. Döbbenten nézte – Azadeh volt, az ő tíz évvel korábbi Azadehje, Azadeh Gorden, ahogy akkor ismerte, csak még gyönyörűbb, még igézőbb szemű. – Jézusom! Azadeh! Nem láttam az arcodat...

– Én sem a tiedet, Johnny!

– Azadeh... Jóságos isten! – Ross alig bírt szóhoz jutni. Mosolygott, az asszony ugyanúgy, és csak másodpercek múlva tudott újból Erkkire figyelni, aki kezében a hosszú törrel, komoran figyelte a jelenetet. A tekintetétől félelem suhant át rajta, és Azadehen is.

– Maga Johnny, a csillagszemű – szólalt meg elsőként, üresen kongó hangon Erkki.

– Igen, én vagyok... Évekkel, sok évvel ezelőtt voltam olyan szerencsés, hogy megismerhettem a feleségét... Jóságos isten! Azadeh! De örülök, hogy látlak!

– Én is neked... – Azadeh nem vette le a kezét a férje válláról.

Erkki úgy érezte, mintha a könnyű érintés égetné a bőrét, de nem húzódott arrébb, mozdulatlanul meredt az előtte álló férfira. Azadeh régen elmesélte már, milyen volt a John Ross-szal együtt töltött nyaruk, mi lett az eredménye, és azt is elmondta, hogy a fiú nem tudott a majdnem megszületett gyermekről, ő pedig nem kereste, nem akarta, hogy valaha is tudomást szerezzen róla. – Én voltam a hibás, Erkki, nem ő – mondta egyszerűen, természetesen. – Szerelmes voltam, néhány nap híján tizenhét, ő pedig tizenkilenc. Csillagszemű Johnnynak hívtam; soha nem találkoztam azelőtt senkivel, akinek olyan gyönyörűen csillogó, kék szeme lett volna. Nagyon szerettük egymást, de az csak nyári szerelem volt, nem olyan, mint a miénk, ami örökre szól. Örökké szeretni foglak, és feleségül megyek hozzád, ha apám megengedi – bár megengedné! –, de csak akkor, ha el tudod fogadni, hogy egyszer, valamikor régen terhes voltam. Meg kell ígéred, meg kell esküdnöd rá, hogy nem szomorkodsz ezért, boldog férfi és férj leszel, mert lehet, hogy egyszer, véletlenül találkozom veled. Örülni fogok, ha látom, mosolygok is majd rád, de a lelkem a tiéd lesz, a testem, az életem, mindenem a tiéd...

Tiszta szívből megfogadta, amit Azadeh kért, és boldogan úzott el magától minden rossz érzést. Modern gondolkodású volt, megértő, finn. A finnek mindig is modern gondolkodásúak voltak, az újjeléndiak után, a világon másodikként, ők biztosították választójogot a nőknek... Úgy érezte, nincs miért aggódnia, semmi oka arra, hogy szomorú legyen. Csak a lányt sajnálta, mert nem vigyázott eléggé, és magára haragította az apját – akinek a dühét szintén meg tudta érteni.

Most pedig, egészen váratlanul ott állt előtte az a férfi, fiatalon és vonzón, korban és természetben is sokkal közelebb Azadehhez, mint ő... Erkket hirtelen támadó, kízó féltékenység kerítette hatalmába.

Ross közben minden erejével azon volt, hogy összeszedje magát, szabaduljon az asszony hatása alól. Elfordult Azadehtől, agyának legtávolabbi zugába üzte a vele kapcsolatos, hirtelen feltörő emlékeket, és Erkkihez fordult, akinek a tekintete pontosan elárulta, mi jár az eszében. – Valamikor régen, Svájcban ismertem meg a feleségét... Rövid ideig ott jártam iskolába.

– Tudom – válaszolta Erkki. – Azadeh mesélt magáról. Ez... Hát ez... elég váratlan találkozás mindannyiunknak. – Felállt, kihúzva

magát, Ross fölé tornyosult, és közben a tört, amiről egyikük sem feledkezett meg egy pillanatra sem, változatlanul maga előtt tartotta. Ugyanúgy az ugrásra kész Gueng is a *kukrit*, az ágy másik oldalán. – Hát, százados... Még egyszer köszönöm, hogy figyelmeztetett.

– Az előbb azt mondta, kényszerítik rá, hogy a szovjeteket szállítsa.

– Azadehet túszként tartják itt, hogy engedelmessé tegyem nekik.

Ross elgondolkodva bólintott. – A hán ellen nem sokat tehet. Jézusom, micsoda helyzet! Eredetileg arra gondoltam, hogy mivel maga is veszélyben van, menekülni fog, és elvisz bennünket.

– Ha lenne rá lehetőség, elvinném magukat... Persze! De amikor úton vagyok, legalább húsz fegyveres vigyáz rám állandóan, és Azadeh... Itt is szünet nélkül figyelnek mindkettőnket. Egy másik szovjet, Cimtarga, úgy jár a nyomomban, mintha az árnyékom lenne, Abdalláh hán pedig... nagyon óvatos. – Erkki nem döntötte még el magában, mit csináljon Ross-szal. Azadehre pillantott, és úgy látta, hogy a mosolya ugyanolyan őszinte, mint vállára tett kezének az érintése, és azt is, hogy a százados nem jelent neki többet régi barátánál, de ez kevés volt ahhoz, hogy lecsillapodjon. Óriási erőfeszítésébe került még az is, hogy mosolyogva, többé-kevésbé természetes hangon szóljon a feleségének: – Óvatosaknak kell lennünk, Azadeh!

– Nagyon. – Az asszony érezte, hogyan feszült meg Erkki válla, amikor a Csillagszemű Johnny nevet kimondta, és tisztában volt azzal, hogy hármuk közül egyedül ő képes megszüntetni a váratlanul felbukkant, újfajta veszélyt. Ugyanakkor Erkki minden erővel titkolni akart féltékenysége, és a régen elveszített szerelme tekintetéből sugárzó csodálat egyaránt izgatta. Igen, Csillagszemű Johnny, gondolta, karcsúbb, izmosabb vagy, mint valaha, vonzóbb is, izgalmasabb a görbe tőröddel, borostás arcoddal, piszkos ruhádban, férfias szagot árasztva... Hogyne ismertelek volna meg? Pár perccel ezelőtt viszont, amikor kijavítottam a katonádat, megmondtam, hogy nem Patarnak, hanem Pjotrnak hívják azt az embert, láttam rajtad, hogy a név jelent neked valamit. Mit, Johnny?

– Üzenetet kellett átadnom a hánnak – szólalt meg újból Ross, zavartan véve tudomásul, mennyire megbabonázza még mindig az asszony. – „Mondja meg Abdalláh hánnak, hogy Peter a Gorgonok fejét akarja, és Peter fia még az apjánál is rosszabb. A fiú a kurdokkal

játszik, de ugyanazt csinálja az apja is. Medúzát használ fel arra, hogy végezzen a Gorgonokkal.”

– Ez elég egyértelmű – jelentette ki Azadeh. – Erkki?

– Szerintem is – válaszolta csak félig figyelve a férfi. – Egyedül a kurdokat nem értem igazán.

– Megpróbálom lefordítani az üzenetet – mondta feltámadó izgalommal az asszony. – Mondja meg Abdalláh hánnak, hogy Pjotr Mzsitrik a KGB-től az életére tör, és Mzsitrik fia – tegyük fel, hogy ő is KGB-s – még az apjánál is veszedelmesebb. A fiú a kurdokkal játszik... Ez talán azt jelenti, hogy köze van a kurdok felkeléséhez, ami veszélyezteti Abdalláh hán hatalmát Azerbajdzsánban, sőt esetleg azt, hogy az egész mögött a KGB áll. A Medúza... Lehetséges, hogy egy nőre utal, arra, hogy valami gonosz nő segítségével akarják tönkretenni apámat?

– A hán... – Ross megdöbbsent attól, amit hallott. – A hán az apád?

– Sajnos, igen – fogalmazott őszintén Azadeh. – A családnevem Gorgon, nem Gorden, de az igazgatónő már az első nap figyelmeztetett Chateau d’Orban, hogy jobban teszem, ha nevet változtatok, mert különben halálra fognak szekálni, mindenki csak gorgónak, szörnynek hív majd. Ezért lettem Azadeh Gorden. Nem bántam, az igazgatónő pedig azt mondta, hogy jobb is, ha egyszerűen csak Azadeh Gordennek ismernek, és nem tudják, hogy az apám hán.

A válasz után hosszabb csend következett, amit végül Erkki tört meg. – Ha az üzenet helytálló, akkor a hán többé nem bízik azokban a mocskokban!

– Valószínűleg igaz – felelte Azadeh –, csak az a baj, hogy apám másban sem bízik. Senkiben az égardta világon. Ha valóban kettős játékot űz, ahogyan Johnny mondja, akkor nem lehet tudni, hogyan fog reagálni. Ki küldte az üzenetet, Johnny?

– Egy CIA-ügynök, aki azt állította, hogy akár az életemet is rábízhatom apádra.

– Mindig tudtam, hogy a CIA-sek őrültek – jegyezte meg komoran Erkki.

– Ez tökéletesen normális volt! – Ross válasza keményebbre sikerült, mint amilyennek szánta, és rögtön látta, hogy Erkki

elvörösödik, Azadeh arcáról pedig szempillantás alatt leolvad a mosoly.

A szoba elsötétült, a holdat felhő takarta el, és ettől még komorabb, vészterhesebb lett a hangulat. Gueng is érezte, hogy az idegek pattanásig feszültek, és magában azért imádkozott az istenekhez, hogy mentsék meg őket Medúzától, a barbár, kígyóhajú istennőtől, akiről még Nepálban, a misszionáriusoktól hallott, iskolás korában. Nem sokáig gondolkodhatott azonban, mert kifinomult érzékei közeledő veszélyre figyelmeztették. Halkan jelzett Rosznak, és éppen akkor ért az ablakhoz, amikor két fegyveres őr, pórázon vezetett dobermannal, felért a teraszra.

A többiek mozdulatlaná merevedtek, ők is hallották a két fegyveres lépteit, a kutya morgását, amint a pórázt rángatta. Az ajtónyikorgás arra utalt, hogy az őrök beléptek a házba.

A folyosóról a hangokat hallva Ross és Gueng az ajtó mellé lapult. *Kukrijukat* készenlétben tartották, hogy ha belép valaki, azonnal rávessék magukat. Az őrök szerencsére nem mertek benyitni, megzavarni a hán lányának a nyugalma, csak végimentek a folyosón, és mivel nem találkoztak senkivel, elhagyták az épületet. Amikor a lépteik ismét a lépcsőn koppantak, Azadeh idegesen felsóhajtott: – Nem szoktak bejönni. Soha.

– Talán észrevettek bennünket, amikor erre lopakodtunk – súgta ugyancsak izgatottan Ross. – Jobb, ha megyünk. Ha netán lövéseket hallanak, és utána kérdezik magukat, ne árulják el, hogy találkoztunk! Ha ma este még szabadok leszünk, eljöhetünk, mondjuk éjfél után? Közösen talán ki tudunk eszelni valamit.

– Igen – válaszolta Erkki –, de jöjjenek korábban. Címtarga figyelmeztetett, hogy valószínűleg hajnalban indulunk. Tizenegy körül legyenek itt! Addig is, törjék a fejüket! Azt hiszem, nagyon nehéz lesz innen megszökni.

– Meddig kell fuvaroznia őket?

– Nem tudom. Három, esetleg négy napig.

– Értem. Ha addig nem jelentkezünk... felejtssenek el bennünket! Rendben?

– Isten óvjon, Johnny! – mondta érzelemmel teli hangon Azadeh.

– Ne bízz apámban! Ne engedd, hogy akár ő, akár az oroszok

elfogjanak!

Ross mosolyától mintha fény árasztotta volna el a szobát, és még Erkki sem volt képes kivonni magát a hatása alól. – Nem lesz semmi baj... Sok szerencsét mindnyájunknak! – A százados lazán, vagány mozdulattal tisztelgett, a kilincsért nyúlt, és amilyen halkán érkezett, ugyanolyan nesztelenül távozott is, Guenggel szorosán a sarkában. Erkki az ablakból figyelte őket, de csak két nesztelenül mozgó árnyat látott suhanni a terasz lépcsőjén. Nem tehetett róla, irigyelte Rosst viselkedésének, mozgásának hanyag eleganciájáért, vonzó megjelenéséért.

Karját a dereka köré fonva Azadeh is ott állt mellette, és Erkki kis idő múlva átkarolta. Együtt várták, nem hallatszik-e kiáltás, vagy lövés, de az éjszaka nyugodt, csöndes maradt. A hold ismét kibukkant a felhők mögül, de halvány fényében semmilyen mozgás sem látszott. Erkki az órájára pillantott: hajnali fél öt volt.

Az ég még nem is derengett, de tudta, hogy nemsokára indulnia kell, ezúttal nem a Sabalan hegy északi oldalára, hanem tovább nyugatra, más radarállomásokhoz. Napközben Cimtarga elmondta neki, hogy a CIA-nek több radarállomása is van ott, de Khomeini kormánya bezáratta őket, és az amerikaiak elvonultak, a berendezéseket pedig hátrahagyták. – Nem hiszem – mondta Erkki. – Ilyet soha nem tennének.

– Majd kiderül – válaszolta nevetve Cimtarga. – Mindenesetre odamegyünk a „törzsi harcosaimmal”, és körülnézünk kicsit...

Szemét, gondolta Erkki, és szemét Csillagszemű Johnny is, hogy csak úgy beállít, felforgatni az életünket. Mégis, köszönet jár neki azért, hogy figyelmeztetett. Vajon mit akar csinálni Abdalláh Azadehkel? Meg kellene ölnöm a vén disznót, hogy ne legyen több gond vele, de, sajnos, nem tehetem. Megesküdtem az ősi isteneknek, hogy nem bántom, és az eskümet meg kell tartanom. Ő is megesküdött a maga egyetlen istenére, hogy nem árt nekünk, de biztosan megtalálja a módját, hogyan bújjon ki a fogadalma alól. Megtehetem-e ugyanazt, amit ő? Nem. Az eskü az eskü, örök időkre szól. Akárcsak a másik fogadalmad, amit Azadehnek tettél. Megígérted, hogy boldog leszel vele, nem törődsz azzal a másikkal. Amikor ezt végiggondolta, Erkki örült, hogy a szobában sötét van, és nem lehet látni az arcát.

Szóval a KGB el akar rabolni, gondolta tovább. Ha komolyan elhatározták, akkor végem. És Azadeh? Mit tervez vele Abdalláh? Most itt van még ez a Johnny is, hogy tovább nehezítse a dolgot... Nem gondoltam, hogy ilyen jóképű, kemény és veszedelmes, ennyire jól bánik azzal a furcsa tőrrel...

– Gyere, feküdjünk vissza! – hívta az asszony. – Hideg van.

Erkki szótlánul bólintott, és gondolataiba merülve visszabújt mellé az ágyba. Azadeh hozzásimult – nem olyan szorosán, hogy vágyat ébresszen benne, de elég közel, hogy éreztesse, őrajta semmit sem változtatott az, ami néhány perccel korábban történt. – Milyen furcsa, hogy éppen ő az, Erkki! John Ross... Ha az utcán szembe jött volna velem, biztosan nem ismerem meg. Olyan régen volt, hogy már teljesen el is felejtettem. Annyira örülök, hogy a feleséged lehettem – mondta nyugodt, egyenletes hangon, és közben biztos volt, hogy a férje minden gondolatát az a régi, elmúlt szerelem tölti ki. – Melletted mindig biztosságban érzem magam... Ha nem vagy itt, meghalok a félelemtől. – Olyan hangsúllyal mondta ezt, mintha választ várt volna, pedig nem. Ne is válaszolj, szerelmem, gondolta, és sóhajtott egyet.

Erkki érezte az asszonyból áradó melegséget, utálta magát ostoba, dühös indulatáért, és amikor meghallotta a sóhajtást, igyekezett megfejteni az okát. Azért sóhajtott volna Azadeh, mert sajnálja, hogy úgy mosolygott egykori szeretőjére? Esetleg dühös rám – biztosan látta rajtam, milyen féltékeny vagyok. Az is lehet, hogy szomorú, mert megfeledkeztem az eskümről, vagy utál, mert utáltam azt az embert? Esküszöm, hogy el fogom feledtetni vele...

Jaj, Csillagszemű Johnny, gondolta az asszony, de csodálatos volt a karodban, már a legelső alkalommal is, amikor – azt mondják fájdalommal jár. Én nem éreztem fájdalmat, csak sajgást, ami perzselő, mindent elborító izzássá változott. Utána pedig jött Erkki...

A takaró alatt kellemes meleg volt, jól érezte magát. Erkki ágyékára tette a kezét, és érezve, hogy a férfi megmozdul, elégedetten elmosolyodott. Érintése felébresztette Erkkiben a vágyat, és nem kellett volna sok, hogy ellenállhatatlanná fokozza, de nem akarta megtenni. Nem, mert érezte, hogy a férje nem szerelemmel érne hozzá, csak elvenné, ami jár neki, és közben egyfolytában Johnnyra gondolna, rajta akarna bosszút állni, sőt azt hinné, hogy lelkiismeret-

furdalása van, azért közeledik hozzá, mert ki akarja engesztelni. Nem, szerelmem, nem vagyok buta, mindentől megijedő gyermek. Nem én hibáztam, hanem te, és hiába volnál erős és hatalmas, most nem örülnék neki úgy, mint máskor, hanem ellenállnék, és a másik szerelmemre gondolnék. Úgyhogy, szerelmem, tízezerszer jobb, ha várunk. Várunk hajnalig, mert addigra, ha szerencsém van, be fogod látni, hogy felesleges gyűlölnöd, és féltékenykedni miatta. Ismét a régi Erkkim leszel, és ha mégsem, akkor újra próbálkozom – tízezer módja van annak, hogy meggyógyítsam az én emberemet. – Szeretlek, Erkki – mondta halkán. A takarón át megcsókolta a férfi mellét, hátával szorosan odafészkelte magát hozzá, és mosolyogva elaludt.

35. fejezet

A KOVISZI LÉGI TÁMASZPONT, 8.11. Freddy Ayre dühösen ökölbe szorította a kezét. – Nem, és még egyszer nem! Hallotta McIver utasítását: ha Starke hajnalra nem ér vissza, minden repülést le kell állítani. Már elmúlt nyolc óra, Starke nincs itt, úgyhogy...

– Követelem, hogy hajtsa végre az utasításaimat! – kiabált vele dühösen Eszfandijár, az IranOil területi igazgatója. – Megparancsolom, hogy azonnal vigyen új iszaptartályt és csöveket...

– Amíg Starke kapitány vissza nem jön, egyetlen helikopter sem száll fel! – üvöltött vissza az iráninak Ayre. Az aznapi felszállásra felsorakoztatott három 212-es előtt álltak, nem messze a beöltözött, hajnal óta készenlétben lévő pilótáktól, és a veszekedésüket izgatottan figyelő többi külfölditől. Körülöttük zöldszalagosok, és a támaszpont központi részéről Eszfandijárral együtt érkezett iráni alkalmazottak várakoztak. Zataki négy embere a helikopterek körül őgyelgett korábban, de azóta, hogy a veszekedés elkezdődött, egyikük sem mozdult, mindannyian feszülten figyeltek. – A helikopterek nem szállnak fel, és kész! – ismételte meg Ayre.

Eszfandijárnak ez már sok volt, perzsára váltva elkiáltotta magát: – Az idegenek nem akarják végrehajtani az IranOil jogos utasításait! – Az emberei között izgatott moraj támadt, fegyverek kerültek le a vállakról, és szegeződtek a külföldiekre, ő pedig dühösen Ayrere mutatott: – Meg kell őket leckéztetni!

Mielőtt Freddy felocsúdíhatott volna, erős kezek ragadták meg, és ütlegek zúdultak rá. Az egyik pilóta, Sandor Peteri oda akart ugrani, hogy segítsen neki, de visszalökték, úgy, hogy elesett, és még bele is rúgtak, mielőtt visszament volna fegyverrel sakkban tartott, döböntően álló társai közé.

– Hagyják abba! – kiáltotta sápadtan Pop Kelly, az egyik pilóta. – Engedjék el! Felszállunk.

– Nagyon helyes – felelte Eszfandijár, és szólt az embereinek, akik talpra rángattak az ütésektől a betonra esett Ayret. – Induljanak máris!

Miután a helikopterek felszálltak, gögös, fensőbbes hangon elbocsátotta a külföldieket: – Nem lesz több zendülés az iszlám állam

ellen! Mostantól kezdve az IranOil minden parancsát azonnal, gondolkodás nélkül teljesítik! – Nagyon elégedett volt magával, mert ahogy azt a támaszpont parancsnokának megígérte – sikeresen elfojtotta a lázadást. Hátat fordított a többieknek, határozott léptekkel bement az irodaépületbe, Starke lefoglalt irodájába, és az ablakhoz lépve körbepillantott a birodalmán.

Két helikopter már egészen kicsinek látszott, sebesen távolodott a támaszponttól, a harmadik pedig körülbelül húsz-yardnyira tőle, az iszaptartály fölött lebegett, és várta, hogy a földi személyzet helyükre illessze a vastag sodronykötelek végén himbálózó horgokat. Az épület előtt, a többi külföldi gyűrűjében Nutt doktor éppen Ayret ápolgatta. Mocskos szemét, hogy mennyi baj van vele, gondolta dühösen Eszfandijár, és az órájára pillantott. Nagyon örült az arany Rolexnek, úgy érezte, jól illik megváltozott helyzetéhez, komoly rangjához. Reggel vette, a feketepiacon, abból a *piskéből*, amit a fiát az IranOilhoz beajánló kereskedőtől kapott.

– Kíván valamit, kegyelmes úr? – kérdezte nagy tisztelettel a hangjában, a háta mögül Pavud. – Engedje meg, hogy gratuláljak ahhoz a határozottsághoz, amellyel a külföldieket kezelte. Régen megérdemelték már egy alapos verést, hogy tudják, hol a helyük. Nagyon bölcsen tette, hogy végre sort kerített rá.

– Igen. Mostantól a bázis munkájában nem lesz semmilyen fennakadás. Ha bármilyen probléma adódik, azonnal példát fogok statuálni, függetlenül attól, hogy ki a felelős. Adja isten, hogy az a rühes kutya Zataki a bandájával együtt mielőbb elmenjen innen Abadánba!

– Biztos lehet felőle, kegyelmes uram, hogy a helikopterük egy órán belül, pontosan a megszabott időben fel fog szállni – válaszolta az irodavezető, és ezen mindketten jóízűen nevettek.

– Igen. Hozzon egy csésze teát, Pavud! – Eszfandijár, hogy éreztesse a fölényét, szándékosan mellőzte a szokásos udvariasságot, és hátat fordítva ismét kipillantott az ablakon – Nutt doki egy gézdarabbal éppen Ayre felrepedt szemöldökéről itatta fel a vért. Jólesett látni, hogyan püfölik Freddyt, gondolta. Igen, kifejezetten jólesett.

Nutt doki bélelt kabátot terített a sebesült vállára, hogy védje a kellemetlen, metsző szélétől. – Gyere a kezelőbe, hogy alaposan

megnézhesselek! – mondta.

– Nincs semmi bajom – válaszolta Ayre, egész testében érezve a fájdalmat. – Nem hiszem, hogy bármim eltört volna.

– Gazemberek! – szólalt meg mellettük valaki. – El kellene tűnnünk innen minél előbb, Freddy! – Én az első géppel megyek... Nem leszek hajlandó...

A beszélő félbehagyta a mondatot, és mindannyian az iszaptartály fölött lebegő, hirtelen felpörgetett motorú helikopterre néztek. A súlyos, nagy méretű iszaptartály fölemelése, különösen erős szélben, mindig nehéz feladatnak számított, de olyan tapasztalt pilótának, mint Peteri, nem okozhatott igazán nagy problémát. Miután a tartóhorgok a helyükre kerültek, és a földi kisegítők oldalra húzódtak, nagyobb fordulatszámra kapcsolt, óvatosan kifeszítette a sodronyköteleket, majd lassan megemelte a tartályt. A pilótafülkében, Sandor mellett ülő iszlám gárdista, és az utastérben helyet foglaló társa izgatottan integetett az odalent állóknak.

– Remekül csinálja, kapitány... semmi gond – hallatszott a fejhallgatóból a toronyban ülő Vazari elismerő hangja. A pilóta keze és lába tökéletes szinkronban működött, könnyedén irányította a gépet, de közben forrt benne az indulat. Dühödten nézte az iroda ablakában álló Eszfandijárt, és Ayre megveretésére gondolva korábbi, hasonlóan kegyetlen jelenetek jutottak eszébe, amelyeket még gyerekkorában, Budapesten, a magyar forradalom leverése idején látott.

– Minden rendben, HFD, de kicsit közel van! – figyelmeztette Vazari. – Közel van, húzódjon kicsit arrébb, délnek...

Peteri tovább növelte a motor teljesítményét, és az irodaépületből kiemelkedő torony felé mozdította a helikoptert. – Stabil a teher? – kérdezte. – Mintha valami...

– Minden rendben. Emelkedés közben tartson délnek! Délnek! Értette?

– Biztos, hogy a helyén van? Úgy érzem, mintha csúszna... – Amikor a magasságmérő mutatója száz láb fölé kúszott, Peteri hirtelen mozdulattal jobbra rántotta a kormányt, mire a helikopter vészesen megbillent. A rántás olyan erős volt, hogy a pilóta mellett ülő őr leesett az ülésről, az oldalajtónak vágódott, és rémületében Sandorba kapaszkodva próbált visszakecmeregni, megrántva közben

a karját. A pilóta dühösen megpróbálta lerázni magáról, és vadul káromkodott, mintha a halálra rémült gárdista valóban komoly veszélyt jelentett volna.

Birkózásuktól a botkormány jobbra-balra lendült, a helikopter vészesen billegett, már-már tartani lehetett attól, hogy irányíthatatlanná válik, de Sandornak szerencsére sikerült megszabadulnia a ráakaszkozó kezeiktől. – Vészhelyzet! A teher megcsúszott! – üvöltötte a mikrofonba, és Vazari válaszára oda sem figyelve csak az épületre, a bosszúra koncentrált. – Ledobom!

A vészkioldót megrántva kinyitotta a horgokat, és a nehéz tartály zuhanni kezdett, egyenesen az irodaépületre. Másfél tonnányi acél ütötte át a tetőt, zúzta szét a födémgerendákat, és állapotodott meg végül az épület leborotvált sarkának a roncsai között.

A lent állók a megdöbbenéstől mozdulatlanul merevedve nézték, amint a terhétől hirtelen megszabadult, túlpörgetett motorjai miatt nehezen irányítható helikopter a magasba lendült. Sandor reflexszerűen reagált, keze és lába önálló életre kelve próbálta megszelídíteni a gépet, miközben az agya nem is foglalkozott a veszéllyel. Gondolatait csak az kötötte le, hogy bosszút állt, egy gazemberrel kevesebb lett. Mellette az ór halottsápadt arccal öklendezett, a fejhallgatóból pedig a toronyban ülő Vazari összefüggéstelen kiabálása hallatszott.

– Vigyázz! – ordította valaki, amikor a helikopter a túlkormányzásnak engedve a föld felé kezdett száguldani. Sandor reflexe szerencsére változatlanul jól működött, sikerült megfognia a gépet, elejét venni, hogy teljes lendülettel a földhöz csapódjon. Az ütdés így is elég erős volt, a helikopter többször megugrott, mielőtt a talpaira zökkenve végleg megállt.

Ayre ért oda először, és feltépte a pilótafülke ajtaját, hogy kiszabadítsa a halottsápadt, egész testében remegve maga elé bámuló Peterit. – Megbillent a teher... – motyogta tompán, sokkos állapotban a pilóta.

– Igen – válaszolta Ayre, bár tisztában volt azzal, hogy nem igaz. Közben a többiek is odaértek, és kiemelték az ülésről Sandort, akinek a lábai addigra végképp felmondták a szolgálatot. Ayre látta, hogy a zöldszalagosok döbbsenten állnak a romok körül, és Pavudot és a többi irodai alkalmazottat is, amint halottsápadt arccal jönnek ki az

épületből, és rögtön arra a sarokra merednek, amelyeknek az ablakában nem sokkal korábban még Eszfandijár állt. Nutt doktor az összeverődött irániak között nyomakodott előre, és Vazari is elindult lefelé a torony megroggyant, a faltól részben elvált, külső lépcsőjén. Jézusom, gondolta Ayre, egész biztosan tisztán látott mindent. A kollégájához hajolt, és megkérdezte: – Jól vagy, Sandy?

– Nem – válaszolta reszketve Sandor. – Egy pillanatra teljesen bediliztem. Képtelen voltam uralkodni magamon.

Vazari ért oda hozzájuk, és magából kikelve ráordított Sandorra: – Teljesen megőrült?! – Még mindig rémült volt a zuhanó tartály látványától, és pontosan tudta, hogy a pilóta szándékosan hagyta figyelmen kívül az utasításait.

– Megcsúszott a teher, a szentségit! – válaszolta idegesen Ayre. Láttuk nagyon jól, hogy mi történt. Maga is!

– De mennyire láttam! – Vazari űzött tekintettel nézett körül, nem voltak a közelükben zöldszalagosok, de észrevette a feléjük tartó Zatakit, és rémület lett úrrá rajta. Egész teste sajgott még az ezredestől kapott veréstől, orra és szája fel volt dagadva, három foga hiányzott, és pontosan tudta, ha vallatóra fogják, bármit hajlandó lesz beismerni, csak hogy megmeneküljön az újabb kegyetlen veréstől. Sandor mellé guggolt hát, és Ayret is magával húzva elkeveredetten azt kérdezte: – Megígérik, hogy segítenek nekem? Megígérik?!

– Mondtam már, hogy igen! – Ayre ingerülten elrántotta tőle a karját, és sajgó tagokkal, nehézkesen felállt, hogy rögtön szembe találja magát Zatakival. A szemébe nézett, a baljós, izzó tekintetet látva megborzongott. A többiek óvatosan hátrébb húzódtak.

– Szándékosan csinálta, pilóta?!

Sandor lassan emelte föl a tekintetét a havas betonról. – Megcsúszott a teher, ezredes! – mondta kábán.

Zataki Ayrere nézett, akinek rögtön eszébe jutott, mit mondott Nutt doktor az ezredestől. – Nagyon bonyolult művelet volt – mondta, az ütlegek és rúgások okozta fájdalommal küszködve. – A szél megbillentette a tartályt. Isten akarata...

Vazari a feléje forduló tekintet láttán egy lépést hátrált, és csak aztán mert megszólalni. – Pontosán így volt, kegyelmes úr! A szél... –

Felüvöltött, amikor Zataki ökle a gyomrába csapott, elzuhant, és tehetetlenül tűrte, hogy az ezredes a betonról felrángatva a helikopter oldalának lökje.

– Az igazat mondd, te féreg!

– Ez az igazság – nyögte a hirtelen rátörő hányingerrel küszködve Vazari. – Ez az igazság! Insa Allah! – Látva, hogy Zataki újból összeszorítja az öklét, perzsa és angol keverék nyelven rémülten könyörögni kezdett: – Ha megüt, bármit hajlandó leszek elismerni, amit akar! Bármit, hogy megmeneküljek az újabb veréstől. Megesküszöm az ellenkezőjére, ha kívánja, de a teher tényleg megbillent. Istenre mondom, hogy megbillent...

– A pokol tüzében fogsz égni örökké, ha Isten nevével a szádon hazudtál – válaszolta Zataki. – Megesküszöl rá, hogy kizárólag Isten akarata volt? Tényleg megbillent a teher? Nem volt szándékosság, csak Insa Allah?!

– Igen! Esküszöm. Igen! – Vazari a rémülettől remegve próbált minél őszintébbnek látszani, és kitartani Ayre mellett, mert már egyedül benne bízott, tőle várta, hogy kiszabadítsa szörnyű helyzetéből. – Istenre és a Prófétára esküszöm, hogy véletlen baleset volt. Isten akarata, Insa Allah...

– Insa Allah – bólintott Zataki, és a megváltoztathatatlanba belenyugodva végre elengedte. Az őrmester tehetetlenül lecsúszott a gép mellé, a havas betonra, a körülöttük állók pedig magukban hálát adtak istennek, ördögnek, mennynek és pokolnak azért, hogy a közvetlen veszély elmúlt. Az ezredes néhány másodpercig komoran állt, aztán a romokra mutatott: – Szedjék ki, ami Eszfandijárból maradt!

– Igen... máris – válaszolta készségesen Ayre.

– Ha a parancsnok nem jön vissza, maga fog elvinni az embereimmel Bandar-Deilamba! – adta ki az újabb parancsot Zataki, és a gárdistáival a nyomában arrébb ment.

– Jézusom! – sóhajtott fel valaki megkönnyebbülten, és az ijedtség múltával a többiek is hosszan kifújták a levegőt. Segítő kezek nyúltak ki, és előbb Sandort, majd Vazarit is talpra állították.

– Jól van, őrmester? – kérdezte Ayre.

– Nem! Csöppet sem vagyok jól! – válaszolta Vazari, és kiköpte a szájában összegyűlt, kesernyés nyálat. Látva, hogy Zataki és a gárdisták már nincsenek ott, engedte, hogy az arca görcsbe ránduljon a gyűlölettől. – Mocskos disznó! Égjen ő a pokolban, az idők végezetéig!

Ayre kissé távolabb vitte a többiektől, és halkán azt mondta neki:

– Nem felejtettem el, amit ígértem, igyekszem segíteni magán. Ha Zataki elmegy, minden rendben lesz. Nem felejttem el, amit tett!

– Én sem – csatlakozott hozzá Sandor. – Köszönöm, őrmester!

– Nekem köszönheti az életét – válaszolta még mindig a súlyos megrázkódtatás hatása alatt Vazari. – Engem is megölhetett volna azzal az átkozott tartállyal!

– Sajnálom. – Sandor bocsánatkérően kezet nyújtott.

Az őrmester nem fogadta el. – Majd akkor fogok kezet magával – mondta –, ha biztonságban leszek, kijutottam ebből az átkozott országból. – Hátat fordított, és rogyadozó térddel visszament a toronvba.

– Freddy! – Dr. Nutt a romoknál állt, onnan intett nekik, hogy menjenek közelebb. – Gyertek, segítsetek!

Engedelmesen indultak felé, és közben mindenki abban reménykedett, hogy nem ő lesz az első, aki megpillantja Eszfandijárnak a romhalmazból előkerülő maradványait.

A területi igazgatót a megbillent tartály egyik oldala alatti üregben találták meg, és az orvos rögtön odahajolt hozzá, hogy megvizsgálja. – Él – kiáltotta, mire mindenki serényen munkához látott, eltakarították az útból a keresztben álló, elgörbült gerendákat, Starke íróasztalának összetört maradványát, és óvatosan kihúzták a tartály alól a tehetetlen testet. – Azt hiszem, rendbe fog jönni – állapította meg Nutt doktor, miután még egyszer, alaposabban megvizsgálta. – Vigyék a rendelőbe! Elájult ugyan az ütéstől, de úgy látom, semmije nem tört el. Gyorsan hozzon valaki hordagyat! – Többen is ugrottak, hogy végrehajtsák az utasítást. Mindenki megkönnyebbült, és bár utálták Nyüzsit, őszintén remélték, hogy valóban rendbe fog jönni. Sandor, kihasználva, hogy a többiek figyelme kis időre elterelődött róla, az épület sarka mögé ment, ott törölte meg a hirtelen feltörő könnyektől csillogó szemét.

Amikor visszaért, Ayre és Nutt már várta. – Jöjjön, Sandy, hadd nézzem meg magát is! – mondta az orvos.

– Biztos abban, hogy Nyüzsi meggyógyul?

– Igen. – Nutt komoly, elgondolkodó pillantással nézte a pilótát. – Mi történt, Sandy? – kérdezte halkán.

– Nem tudom, doki! Csak arra emlékszem, hogy ki akartam nyírni a szemetet, és a tartály éppen kéznél volt.

– Tudja, hogy ez szándékos gyilkossági kísérlet?

– Doki! – szólt közbe nyugtalanul Ayre. – Nem gondolja, hogy jobb volna ennyiben hagyni a dolgot?

– Nem! Nem gondolom – válaszolta hirtelen kemény hangon az orvos. – Sandy, maga pontosan tudja, hogy ez gyilkosság akart lenni.

– Igen. Tudom, és nagyon sajnálom – válaszolta Sándor.

– Mit sajnál? Azt, hogy nem sikerült?

– Esküszöm az élő Istenre, doki, hogy örülök neki. Tudom, hogy ha felépül, ugyanolyan szemét gazember lesz, mint eddig, és nem... nem bocsátom meg neki soha, hogy agyba-főbe verette Freddyt, de ez nem mentség arra, amit tettem. Órültséget csináltam, és örülök, hogy nem lett végzetes következménye.

– Sandy – Nutt az addiginál halkabbra váltott –, jobban tenné, ha egy-két napig nem repülne. Túlfeszítette a húrt. Amíg ezzel maga is tisztában van, addig nincs különösebb baj. Pihenjen pár napot, és te is, Freddy! Természetesen a dolog hármunk között marad. Én is láttam, hogy a tartály megbillent. – Erősen kopaszodó fejéhez nyúlt, lesimította a szélről felborzolt, gyér, ősz hajszálait. – Furcsa tud lenni az élet. A gondviselés, ha van, ma vigyázott magára, Sandy! – Megfordult, és nehézkes, döccenő járással az egészségügyi blokk felé indult.

– A dokinak igaza van – mondta utána nézve Ayre. – Átkozott szerencsénk volt, hogy megúsztuk...

A kiáltásra felkapta a fejét, a kapu közelében az egyik pilóta lázasan integetett, és amikor arra is rájött, hogy miért, régen nem érzett öröm kerítette hatalmába. Az úton, a város felől Starke közeledett egymagában, és amennyire a járásából meg lehetett ítélni, ép volt, egészséges. Egy pillanatra megállt, köszönésként a magasba lendítette a kezét, Ayre pedig az egyelőre csöppet sem enyhülő

fájdalommal nem törődve rohanni kezdett felé. Talán mégis van Isten az égben, gondolta boldogan, és kapkodta a lábát, amennyire csak tudta.

36. fejezet

LENGEM, 14. 15. Scragger a parttól több száz yardnyira a napozón hevert. Az üres olajshordókra erősített, gyalult deszkákból ácsolt alkotmány mellett kis gumicsónak ringott, benne horgászfelszerelés és hordozható adó-vevő, alatta pedig, erős zsinóron a vízbe lógatva drótketrec, tele halakkal. Willi Neurchtreiterrel, egy másik pilótával fogták őket vacsorára; az öböl vize gazdag volt, rengeteg benne a rák, a makréla, a tonhal, és tucatnyi egyéb csemege.

Willi lassú karcsapásokkal éppen a tutaj körül úszkált. A parton tisztán látszott a bázis – fél tucat lakókocsi, étkező, közös szállás az iráni alkalmazottaknak, parancsnoki barakk rádióárboccal és antennákkal, hangár, amiben elfért legalább egy tucat 212-es és 206-os.

A bázison, Willivel együtt, pillanatnyilag öt pilóta szolgált; hét szerelő, tizenöt tagú állandó iráni személyzet, kiséítő munkások, szakácsok és inasok. A helybéliek munkáját az IranOil telepvezetője, Kormani irányította, de éppen betegeskedett. Ami a többi pilótát illeti, kettő közülük brit volt, egy pedig amerikai – Ed Vossi.

Három 212-essel látták el az egynek sem túl sok feladatot, és volt még két 206-os Jet Rangerük, amelyeknek már végképp nem jutott munka. A Sirin működő franciák, George de Plesseyék kiszolgálásán kívül minden egyéb tevékenységük megszűnt, a szerződéseket vagy felbontották, vagy szüneteltették átmenetileg, amíg a helyzet normalizálódik. Ennek egyelőre semmi jele sem volt, változatlanul nyugtalanító híreket kaptak arról, hogy Bandar-Abbász haditengerészeti támaszpontján súlyos harcok vannak, és végig az egész partvidéken gyakoriak a fegyveres összetűzések. Náluk viszonylag hosszú ideig teljes volt a nyugalom, de két napja őket is elérték az események. Zöldszalagosok érkeztek hozzájuk, rendőr és egy mollah is. – A bázis védelme érdekében, kapitány kegyelmes úr!

– De mollah kegyelmes úr, öreg haver, nekünk semmi szükségünk védelemre – bizonygatta Scragger.

– Insa Allah, de tudja, az a helyzet, hogy Siri szigeten azok a gazemberek megtámadták létfontosságú létesítményeinket, és kárt tettek bennük. Nagyon fontos, hogy a helikoptereinket semmi baj se

érje. Ne aggódjon, nem okozunk maguknak gondot, megértjük, hogy idegesek, ha fegyverrel akar felszállni valaki a helikopterre, úgyhogy nem is ragaszkodunk a fegyverhez, de ezentúl minden gépen lesz közülünk valaki! A maguk biztonsága érdekében.

A forradalmi bizottság képviselője mondta ezt Kesemi, a helyi rendőr őrmester jelenlétében, akivel Scragger és a többiek is nagyon jó viszonyban voltak. A teheráni, komi és abadáni események náluk, a Hormuzi-szoros közelében addig szinte egyáltalán nem éreztették a hatásukat. Sztrájkra csak ritkán, és akkor is fegyelmezetten, rendezett körülmények között került sor. De Plessey EPF-je rendben fizetett, úgyhogy minden tökéletes volt, leszámítva azt a körülményt, hogy alig akadt munkájuk.

Scragger lustán a part felé nézett. A bázison teljes volt a nyugalom, az alkalmazottak végezték megszokott munkájukat, a fák alatt zöldszalagosok hűsöltek. A minden eshetőségre készenlétben tartott 206-os körül Ed Vossi sürgölődött éppen – rutinellenőrzést végzett.

– Csak volna elég meló – morogta Scragger. Hónapok óta tartott már a tétlenség, és pontosan tudta, milyen sokba kerül, ha a helikopterek tétlenül a földön vesztegelnek. Az állandó megrendelések hiánya, a korszerű felszerelés beszerzésének a kényszere miatt adta el ő is, évekkorábban a Sheik Aviationt Andrew Gavallanek.

De nem sajnálom, mondta magának már sokadszor. Andy remek fickó, nagyon rendesen járt el velem. Adott egy kis részt a vállalatból, és engedi, hogy addig repüljek, amíg az orvos vissza nem rendel a földre. Irán azonban csődbe fogja juttatni – az elvégzett melóért sem fizetnek neki, leszámítva ezt az egy helyet, de amit innen kap, az alamizsnának is kevés. A bankok már négy vagy öt hónapja zárva vannak, úgyhogy nyilván zsebből állja az iráni költségeket. Valaminek most már mozdulnia kellene, mert amit Siri hoz a konyhára, abból a fele fizetésünk sem jön ki.

Három nappal korábban, amikor Kaszigival visszatért az Iran-Toda Bandar-Deilam melletti építkezéséről, a japán megkérte de Plessey t, hogy adjon kölcsön neki egy 206-ost, mert feltétlenül Sargazba vagy Dubaiba kell utaznia. – Azonnal konzultálnom kell a főnökeimmel az ön árajánlatáról, és az esetleges későbbi megrendelésekről is – mondta. De Plessey gondolkodás nélkül

teljesítette a kérést, Scragger pedig úgy döntött, hogy ő viszi el a japánt, és később áldotta is miatta az esztét. Sargazban ugyanis találkozott Johnny Hogggal, Manuelával és Gennyvel, aki – miután kettesben maradtak – beszámolt a legfrissebb fejleményekről, elmesélte azt is, mi történt Locharttal.

– Jóságos isten! – nyögött fel Scragger, megdöbbenve vállalkozásuk viharebességű összeomlásán, és azon is, és milyen személyes tragédiákat tud okozni a forradalom. – Szegény Tom!

– Egy nappal azelőtt kellett volna megérkeznie Bandar-Deilamból, hogy elindultam, de nem jött meg, és még mindig nem tudjuk pontosan – én legalábbis nem –, hogy mi történt. Scrag, a jóisten tudja, mikor lesz alkalmunk megint, nyugodt körülmények között beszélgetni, úgyhogy szeretnék megbeszélni magával valamit, de nagyon kérem, maradjon köztünk a dolog.

– Magáért akár a torkomat is elvágatom, Gen!

– Nem hiszem, hogy odaát valaha is normalizálódni fog a helyzet. Ha mégis, mit gondol, a partnerek, vagy az IranOil – hivatalos segítséggel vagy anélkül – el tud-e zavarni bennünket úgy, hogy megtartja a helikoptereinket és a felszerelésünket?

– Miért tennének ilyet? Szükségük van... Ha mégis rászánják magukat, minden további nélkül megtehetik – válaszolta, és jó nagyot füttyentett. Benne egyszer sem merült még föl ez a lehetőség, de mihelyt átgondolta, ideges lett tőle. – A fenébe! Ha meg akarják csinálni, Genny, biztosan sikerülni fog nekik. Pilótákat tudnak szerezni, akár irániakat, akár zsoldosokat, amilyenek mi is vagyunk. Elzavarhatnak bennünket, és megtarthatják a felszerelésünket. Ha elveszítjük, ami Iránban van, az S-G-nek befellegzett.

– Duncannek is ez a véleménye. Maga szerint ki tudnánk menteni a helikoptereket és az alkatrészeket?

– Remek volna, Genny – válaszolta nevetve Scragger –, csak éppen lehetetlen megcsinálni. Ha megpróbáljuk, és elkapnak bennünket, a nyakunkba akaszthatják a polgári törvénykönyvben szereplő összes vádat. Nem tudjuk megcsinálni, az iráni polgári repülésügyi hatóság engedélye nélkül törvényesen nem vonulhatunk ki.

– És ha a Sheik Aviationról lenne szó?

– Ugyanezt mondanám, Genny!

– Hagyná, hogy elvegyék magától mindazt, amit az élete munkájával szerzett? Scrag Scraggertől, mindenféle pilótakitüntetés, kisés nagykereszt, medál tulajdonosától? Képtelen vagyok elhinni – válaszolta az asszony.

– Én is, de hogy mit csinálnék, arról fogalmam sincs.

Scragger nézte a kora ellenére is szép arcot, a nyugtalanul csillogó, sötét szemét, és biztos volt abban, hogy Genny nem csupán McIverért, a nyugdíjáért és saját megtakarításaikért aggódik, amelyeket hozzá hasonlóan ők is az S-G részvényeibe fektettek, hanem Andy Gavallanért, és a többiekért is. – Mit csinálnék? – kérdezte lassan, elgondolkodva. – Hát, amennyire én tudom, Iránban rengeteg alkatrészünk van, az értékük majdnem annyi, mint a madaraké, úgyhogy mielőbb meg kellene kezdeni az elszállításukat. A helyiek előbb-utóbb nyilván észreveszik majd, gyanakodni kezdenek, és nem tudjuk megmenteni mindet, de legalább csökkenthetjük a veszteséget. Aztán, előre megbeszélte időpontban az összes helikopternek egyszerre fel kellene szállnia Teheránból, Kóviszból, Zagroszból, Bandar-Deilamból, és ide repülnie Sargazba. A gond csak az, hogy egyesek távol vannak, útközben egyszer, de inkább kétszer üzemanyagot kell felvenniük, és ha ideérünk, még akkor is nyugodtan becsukhatnak bennünket engedély nélküli berepülésért. – Elhallgatott, néhány másodpercig csöndben, elgondolkodva figyelte az asszonyt. – Andy arra gondol, hogy ki akarnak hajítani...

– Egyelőre nem, és Duncan sem, legalábbis nem komolyan. A lehetőség azonban megvan, és Iránban napról napra romlik a helyzet. Azért is jöttem, hogy beszéljek a dologról Andyvel. Ilyesmit nem lehet levélben vagy telexen megtárgyalni.

– Felhívta már?

– Igen, és elmondtam neki annyit, amennyit mertem – Duncan figyelmeztetett, hogy legyek nagyon óvatos. Megígérte, hogy utána néz a dolognak Londonban, és pár nap múlva, ha itt lesz, majd eldönti, mit csináljunk.

Genny ivott egy kortyot a koktéljából, és kiegészítésként még hozzátette: – Fel kell készülnünk minden eshetőségre. Egyetért velem, Scrag?

– Nem egészen értettem, és törtem is a fejemet azon, hogy kerül ide, miért szánta rá magát, hogy otthagyja Duncant. Ő küldte?

– Hát persze! Pár napon belül Andy is megérkezik.

Scragger lázasan működő aggyal próbálta számba venni a lehetőségeket. Ha úgy döntünk, hogy meglépünk, gondolta, áldozatok nélkül nem fog menni. Ha engedély nélkül indulunk el, mit mondok majd a kishi, lavani és lengehi radarállomásoknak? Mindegyik pillanatok alatt húsz vadászgépet tud a nyakunkra küldeni, hogy leszedjenek bennünket, mielőtt elhagyjuk az iráni légteret! – Duncan szerint ki akarnak babrálni velünk?

– Szerinte nem, de szerintem igen.

– Hát, ha így áll a helyzet, Genny, akkor tényleg jó lesz minden eshetőségre felkészülni.

Eszébe jutott, hogyan sugárzott ettől a megjegyzéstől az asszony arca, és újból megállapította magában, milyen szerencsés fickó Duncan McIver, aki ugyanolyan nagyképű, a maga vélt vagy valós igazát körömszakadtáig védelmező, csökönyös alak, mint az összes többi férfi.

A tengert figyelte éppen, amikor meghallotta a partról a zúgást, és mire odapillantott, a 206-os már a levegőben volt, és szabályosan emelkedett. Ed remek pilóta, gondolta, és elégedetten figyelte a manővereket.

– Hé, Scrag!

– Mi van, Willi?

– Ússz egyet, majd én öröködöm!

– Jól tartsd nyitva a szemed! – A sok finom húsú, ehető halon kívül jócskán voltak veszedelmes élőlények is a tengerben – cápák, tengeri sügérek, mérges medúzák –, és Scraggernek semmi kedve nem volt megkockáztatni, hogy találkozzon velük, még akkor sem, ha a parthoz közeli sekélyesben, ahol a tutaj lebegett, csak ritkán bukkantak fel. Ha figyelte valaki, akkor messziről észrevehette őket, és maradt elég idő visszamászni a napozóra. Scragger babonás volt, szokása szerint rácsapott a deszkákra, és csak azután vetette magát a hat lábnál nem mélyebb, langyos vízbe.

Willi Neurchtreiter ugyanúgy meztelen volt, mint ő. A köpcös, negyvennyolc éves, barna férfi több mint ötezer órát repült már

helikopteren, tíz évig szolgált a német hadseregben, és nyolc éve dolgozott az S-G alkalmazottjaként – Nigériában, az Északi-tengeren, Ugandában, Iránban. Laza mozdulattal a fejébe nyomta a pilótasapkáját, napszemüveget vett, és az Öböl belseje felé távolodó 206-osra pillantott. Utána kizárólag Scraggerre és a messzeségbe nyúló, nyugodt víztükörré összpontosított. A nap pillanatok alatt megszártotta; kellemesen elfáradt az úszástól, élvezte a kellemes meleget, azt, hogy Lengehben lehet.

Mennyire más itt, mint otthon, gondolta. Kielben, a Németország északi részén fekvő balti-tengeri kikötővárosban lakott, ahol az időjárás többnyire zord, hideg volt. A felesége és a három gyerek az előző évben hazautazott, mert a kölykök iskoláztatása megkövetelte, hogy otthon legyenek, ő pedig a két hónap szolgálatot, egy hónap pihenést választotta arra az időre, amíg át tudja helyeztetni magát az Északi-tengerre. Sikerült neki, és már csak néhány hete maradt Lengehben.

A francba az Északi-tengerrel, azzal a rohadt időjárással, a sivár személyzeti szállásokkal, gondolta. Két hetet kell röpködni több száz mérföldnyire a legközelebbi parttól, hogy egy hetet otthon tölthessen az ember, és csak annyit keressen, hogy miután a különböző tartozásait, a gyerekek iskoláját kifizette, szerényen ellegyen belőle, és – ha szerencséje van – talán egy kis nyaralásra is fussa. Mindegy, akkor is jobb közel lenni a kölykökhöz, Hildához meg az öregekhez. Az otthon mégis csak otthon. Igen, kis szerencsével talán az a nap is eljön egyszer, amikor a németek szabadon találkozhatnak németekkel, anya annyiszor látogathatja meg a rokonait Schwerinben, ahányszor akarja, mert Schwerin – és az összes többi Schwerinünk – végre szabad lesz. Bárcsak megélném azt a napot!

– Scrag! Jön valami! – kiáltotta, a felszínhez közel sikló árnyék láttán felriadva a gondolataiból.

Scragger is idejében észrevette a fenyegető foltot, és sietve felkapaszzkodott a tutajra. Az árnyék sebesen közeledett, és határozott alakot öltve cápává változott. – A rohadt életbe! Nézd, mekkora!

A hal lelassított, és magasba meredő hátuszonyával a vizet hasítva lustán körbeúszta a napozósteget. Mozdulatlanul, álmélkodva figyelték egy darabig, aztán Scragger kuncogott egy jóízűt, és a könyökével oldalba bökte a barátját. – Na, Willi?

– Rendben! Nem akkora ugyan, mint a filmben, de ennél nagyobbát még egyszer sem láttam. Ha szerencsénk lesz, talán elkaphatjuk – válaszolta Neurchtreiter, és már nyúlt is a gumicsónakban lévő horgászfelszerelésért. – Szerinted mit szeret? Mivel kínáljam meg?

– A sügért vedd elő! A nagyot.

Willi izgatottan kivette a drótketrecből a ficánkoló halat, és ráhúzta az erős acélból készült cápahorogra. Véres kezét leöblítette, a horgot tartó rövid láncot pedig ráerősítette a vastag nejlonzsinórra.

– Tessék, Scrag!

– Nem, haver! Tied, te vetted észre.

Willi izgatottan letörölte homlokáról a megszáradt tengeri sót, igazított kicsit a sapkáján, és a továbbra is mintegy húz-yardnyira köröző cápára nézett. Erősen koncentrálnak úgy vetette ki a csalit, hogy az pontosan a ragadozó útjába kerüljön, majd óvatosan feszesre húzta a zsinórt. A cápát azonban nem érdekelte a csali, elúszott mellette, és folytatta a lassú, kényelmes körözést. A két férfi dühösen káromkodott. Willi gyorsan visszatekerte a zsinórt – a haláltusában vergődő sügér keskeny vércsíkot húzott maga után a vízben –, de hiába dobta ki újból a csalit, nem történt semmi.

– A fenébe! – mérgelődött. Ezúttal nem tekerte vissza a zsinórt, hagyta, hogy lesüllyedjen a fenékre, és csak arra ügyelt, hogy a sügér feszesen tartsa. A cápa tovább körözött.

– Lehet, hogy nem éhes – találgatott Scragger.

– Ezek a dögök mindig éhesek. Talán sejti, hogy el akarjuk kapni, vagy forral valamit. Keress egy kisebb halat, és dobd a sügérhez, amikor ideér!

Scrag egy kis tőkehalat választott, ügyesen tíz-yardnyira, a cápa elé hajította, és az, a veszélyt megérezve, egyből a homokos tengerfenék felé menekült. A cápát nem érdekelte, és a közelében vergődő sügér sem – nyugodtan továbbúszott. – Hagyd ott a csalit! – mondta Neurchtreiternek Scragger. – A vér szagát biztosan meg fogja érezni.

Látták a jéghideg pillantású, sárgás szemeket, a cápa feje körül úszkáló három kis kalauzhalat, a tűhegyes fogakkal teli száj hosszú, keskeny vonalát a lekerekített orr alatt, a síkos, sima bőrt, az erős farokuszonyt. Az állat újabb kört írt le körülöttük, de ezúttal

szűkebbet, mint a korábbiak. – Dögöljek meg, ha nem jött közelebb legalább nyolc lábbal, Willi!

– Figyel bennünket a mocsok! – válaszolta aggodalmasan Willi. Kezdeti jóleső izgalma elmúlt, a helyét különös, szorongató érzés vette át.

Scragger a homlokát ráncolva nézett maga elé, és ő is hasonlót érzett. Tekintete a napozóhoz kötött gumicsónakra tévedt – nem volt benne komolyabb fegyver, csupán tokba bújtatott tőr, háromágú szigony és egy pár evező. Alig több a semminél, állapította meg magában, de csak bemászott a csónakba, hogy kivegye a szigonyt és a tőrt. Bárcsak lenne itt egy puska, gondolta.

Willi kiáltása éles volt; felpattant tőle, és azt látta, hogy a cápa teljes sebességgel, egyenesen feléje tart. Oldalról találta el a csónakot, rémisztő fejét a vízből kiemelve, tátott szájjal Scragger felé kapott, és az olajoshordóknak ütközve erősen megrázta a tutajt. Rögtön megfordult, amilyen sebesen jött, ugyanolyan gyorsan el is úszott, a két férfi pedig csak nézett utána tátott szájjal.

– Jézusom! Harry... – kiáltotta Neurchtreiter, és a cápára mutatott, amely hirtelen irányt változtatva, egyenesen a csali felé úszott. Veszedelemes fogaival megragadva felkapta, és már vitte is, sebesen húzta maga után a zsinórt. Willi egy-két másodpercig a lélegzetét is visszafojtva koncentrált, aztán hatalmasat rántott a boton. – Elkaptam! – kiáltotta lelkesen, miközben az orsó vadul pörgött, a zsinór sivítva tekeredett le róla.

– A rohadék! Kis híján elkaptam – mondta a meglepetésből csak nehezen ocsúdva Scragger. Az erősen megfeszülő zsinórra nézett, és rögtön figyelmeztette Neurchtreitert: – Ne hagyd, hogy átverjen!

Willi még erősebben kezdte markolni a botot, és hátrafeszítette, hogy fárassza vele a cápát.

– Vigyázz! Lehet, hogy megfordul, és megint támad! – A cápa azonban, legalábbis egyelőre, nem akart újból rájuk rontani. Nem változtatott irányt, csupán lassított valamelyest, és a testét dobálva szabadulni próbált. Olyan hevesen rángatózott, hogy a víz szinte forrt, habzott körülötte, de a horog erős volt, kitartott, Willi pedig – néha engedve a zsinóron, hogy utána ismét feszesre húzza – nagy szakértelemmel fárasztotta. Múltak a percek, de kitartott, bár a nagy hallal állva, támaszték nélkül vívott küzdelem óriási erőfeszítést

követelt. Aztán a cápa egyik pillanatról a másikra lecsöndesedett, nem rángatta tovább a zsinórt, hanem a korábbinál lassabban ismét körözni kezdett.

– Sikerült, Willi! Elkaptad.

– Ha felénk fordul, figyeld a zsinórt, nehogy összegabalyodjon! Vágd belé a szigonyt! – Willinek a háta és a karja is fájt a súlyos megerőltetéstől, de izgalmában nem is figyelt rá, készült az újabb felvonásra, ami nem sokáig váratott magára.

A cápa hirtelen mozdulattal visszafordult, újból feléjük száguldott, mire lázasan tekerni kezdte a zsinórt, hogy feszesen tartsa, nehogy elszakadjon az újabb, heves irányváltoztatástól. A cápa azonban nyílegyenesen haladt, elúszott a tutaj pereme alatt, és amikor a másik oldalon előbukkanva a mély víz felé vette az irányt, Willi óvatosan meghúzta a zsinórt. Amikor az óriás hal újból szabadulni próbált, és vadul dobálni kezdte magát, érezte, hogy az ereje nem sokáig tart már, egyedül nem lesz képes megküzdeni vele.

– Segíts, Scrag! – mondta halkán. – Máris!

Együtt tartották a botot, Willi pedig hozzálátott, hogy lassan, óvatosan visszatekerje az orsót, közelebb húzza a cápát anélkül, hogy elsietett rántással megriasztaná, és újból vad menekülésre készítené. – Fárad már, Willi! – Harminc-yardnyira lehetett már csak a napozótól, annyira fölemelkedett, hogy jobbra-balra lengő, függőleges farokuszonyát is látni lehetett, de rendületlenül úszott tovább – a cápának, hogy lélegezni tudjon, haladnia kell, ha megáll, azonnal a mélybe süllyed.

A nehéz súllyal küszködve húzták egyre közelebb, már tisztán látták a hatalmas testet, a sárga, jéghideg pillantású szemeket, a szorosán összezárt száját, a ragadozó mellett kitartó kalauzshalakat. Huszonöt yard, hús, tizenhét...

Aztán bekövetkezett az, amitől féltek. A magát megadónak tűnő ragadozó szempillantás alatt életre kelt, megfordult, és mire észbe kaptak, már ötven yardra távolodott tőlük. Ott hihetetlen sebességgel kilencvenfokos szögben irányt változtatott, és tovább menekült. Willinek hiába sikerült újból megfeszíteni a zsinórt, és körözésre kényszeríteni, behúzni már nem tudta. Teljes erőből markolta ugyan az orsót, de csak kicsit tudott mozdítani rajta. A cápa leírt még egy

kört, aztán mindketten csak azt érezték, hogy a zsinór hirtelen ellazul, és ők hátrazuhanak. – Elvesztettük, Harry...

Erősen lihegtek, minden porcikájuk fáj a megerőltetéstől, és rettenetesen csalódottak voltak. Hiába szögezték tekintetüket a vízre, figyelték a cápát, az nem bukkant fel többé. – Rohadt zsinór! – szitkozódott Willi, és az orsót visszatekerve két nyelven, vadul káromkodni kezdett. Indokolatlanul szidta azonban a zsinórt, mert nem az szakadt el, hanem a lánc, ami a horgot tartotta – az utolsó szemet mintha borotva vágta volna ketté. – Elharapta! – állapította meg döbbenten Scragger, elképzelve magában, milyen hatalmas erő kellett ahhoz, hogy a többszörösen edzett, kemény acél engedjen.

– Játszik velünk, Scrag – mondta szorongással telten Willi. – Korábban is megtehetette volna, de nem! Kivárta, hogy azt higgyük, a miénk, és utána mutatta meg, mit tud. – Hosszan figyelték a tengert, de semmilyen gyanús jelet sem láttak, a víz nem is fodrozódott sehol. – Biztosan a fenékre süllyedt, és vár – mondta elgondolkodva Neurchtreiter.

– Mérföldekre járhat, és menekül, amilyen gyorsan csak tud – válaszolta Scragger.

– Én is dühös lennék a helyében. A horog jó mélyen a pofájába fúródhatott. – Újból a tengert figyelték, de nem láttak egyetlen gyanús jelet sem. A gumicsónak félig a víz alá merülve, ernyedten himbálózott a kötélen, és Scragger le is hajolt, hogy megvizsgálja, de közben – a korábbi, váratlan támadásra gondolva – fél szemmel egyfolytában figyelt.

– Nézd! – szólt Willinek, és rámutatott a félig összelapult, felhasadt légrekeszre. – Akkor csinálta, amikor nekem rontott. – A maradék levegő sivítva, sebesen távozott a csónakból. – Semmi gond. Nincs messze a part, még kiérünk vele.

Willi a csónakra pillantott, aztán a szárazföldre. – Menj csak, ha akarsz! – felelte. – Én kivárom, amíg értem jönnek.

– Ne hülyéskedj! Hidd el, teljesen veszélytelen! Gyere!

– Scrag! – szólalt meg Neurchtreiter a legszelídebb, legszívhezszólóbb hangján. – Szeretlek, és tisztellek, a bátyámat sem jobban, de én innen tapodtat sem megyek. Halálra ijesztett ez a dög! – A tutaj közepén leült, felhúzta, és szorosan átkulcsolta a térdét. – Biztosan itt ólálkodik valahol a környéken, és azt lesi, mikor

támadhat ránk. Ha menni akarsz, hát menj, de én maradok, és gyáván megvárom, amíg kimentenek. Te is jobban tennéd, ha maradnál a seggeden, és hívnál rádión egy normális, lehetőleg minél nehezebb csónakot, amit nem lehet csak úgy felborítani.

– Inkább hozok egyet. – Scragger a csónakba lépett, de rögtön vissza is menekült, mert a meggyöngült alkotmány kis híján a víz alá süllyedt. – Mit röhögsz?! – támadt dühösen Willire.

– Úgy ugrottal ki belőle, mintha medúza csípte volna meg a seggedet – válaszolta tiszta szívből nevetve Neurchtreiter. – Mi volna, ha inkább kiúsznál, Scrag?

– Kapd be! – Scragger a part felé nézett, és úgy tűnt neki, mintha valamivel távolabb lett volna, mint általában.

– Ne örülj meg! – figyelmeztette hirtelen komolyra váltva Willi. – Maradj nyugton!

Scragger oda sem figyelt rá. Tudod mit, gyáva vagy, gondolta. Beszartál, és kész! Az a cápa nem is volt olyan nagy, ráadásul megakasztottad, a horog mélyen belefúródott a pofájába, és boldog volt, hogy elmenekülhetett. Mérföldekre lehet, mélyen bent az öbölben. Igen, de merre?

Óvatosan beledugta a lábát a vízbe, és ahogy figyelt, megakadt valamin a szeme. A tutaj szélére térdelt, lenyúlt, és kihúzta a haltartónak használt drótketrecet. Üres volt, az egyik oldala teljesen hiányzott. – A francba!

– Hívom a csónakot – mondta Willi, és a hordozható rádió adóvevőért nyúlt. – Lehetőleg géppisztolyosokkal.

– Fölösleges – válaszolta dacosan Scragger. – Versenyezzünk! Lássuk, ki ér előbb a partra!

– A nénikéd! Neee! Az istenért, Scrag...! – Willi elhűlve bámult a szép ívű fejessel a vízbe ugró Scragger után. Barátja néhány másodpercre eltűnt előle, és amikor a felszínre bukkant, néhány karcsapást tett, utána visszaúszott a stéghez, és jóízűen kacagva felkapaszkodott rá.

– Átvertelek, mi? – kérdezte elégedetten. – Igazad van, öcskös, örült, aki megpróbál kiúszni innen. Hívd nyugodtan azt a csónakot!

Szerelő ment ki értük, két izgatott zöldszalagossal a csónak orrában, miközben a többiek aggódva figyelték a partról, mi történik

kint a vízen. Félúton lehettek, amikor a cápa – nem tudni honnan – ismét felbukkant, és körbeúszta a motorcsónakot. A gárdisták rögtön löni kezdtek rá, és egyikük annyira lázba jött, hogy nagy igyekezetében átbukott a csónak peremén. Óriási szerencséjére Scraggernek sikerült időben elkapnia a fegyverét, és megcéloznia a fenevadat, mielőtt az belemarhatott volna egy másik, a csupán combközépig érő, sekély vízben álló, félelemtől mozdulatlaná dermedő emberbe. A golyó az egyik szemén áthatolva rögtön végzett ugyan a cápával, de ezt a vadállat nem hitte el, tátott pofával, ösztöntől hajtva tovább száguldott kiszemelt áldozata felé. Az agya azonban már halott volt, ezért irányt tévesztett, és tehetetlenül kisodródva megfeneklett, majd oldalára is fordult a part melletti, térdig sem igazán érő vízben.

– Scrag! – mondta Willi, miután összeszedte magát annyira, hogy meg tudjon szólalni. – Rohadtul szerencsés vagy. Ha megpróbálsz kiúszni, biztosan elkapott volna. Adj hálát az ördögnek, hogy melléd szegődött!

37. fejezet

ROSA LELŐHELY – ZAGROSZ, 15.05. Tom Lochart elmerevedett végtagokkal kiszállt a 206-osból, és kezét rázott Mimmo Serával, „a társaság emberével”. Lochart után rögtön Jesper Almqvist, a Schlumberger cég szakértője, egy húszas évei végén járó, hórihorgas svéd ugrott ki a helikopterből. Fémládát szorongatott a kezében, benne a legfontosabb, a mélyfúrás vizsgálatához szükséges eszközökkel; a többi felszerelést idejében előreküldték, ott voltak már a helyszínen. – *Buon' giorno*, Jesper! Örülök, hogy látom. Rögtön kezdheti is. Magáé a terep.

– Igenis, Mr. Sera! – válaszolta készségesen a fiatalember, és egyből indult a fúrás felé, menet közben mérve csak fel a terepet.

– Bejönnél egy pillanatra, Tom? – Sera a vastag havon át az irodának berendezett lakókocsi felé indult. Odabent kellemes meleg volt, a bejárattal szemközti falhoz állított hasas, öntöttvas kályhán kávé gőzölgőit – Adhatok? – kérdezte a kiöntőre mutatva a telepvezető.

– Kösz. Jól fog esni. Unalmas volt az út Teherántól.

Sera a pereméig töltötte a csészét. – Elárulnád, mi a franc folyik itt?

– Köszönöm. Én is szeretném tudni, de még nem volt időm alaposabban utánanézni. Kiraktam Jean-Lucöt a bázison, váltottam néhány szót Scottal, aztán egyből indultam tovább. Gondoltam, jobb lesz, ha mielőbb leszállítom Jespert, és utána nyugodtan körülnézek. Nicshak hánnal még nem találkoztam, azután akarok beszélni vele, hogy visszamentem, de Scot teljesen egyértelműen fogalmazott: Nicshak hán szerint a forradalmi bizottság negyvennyolc órát adott arra, hogy távozzunk. McIver...

– De miért?! – vágott Lochart szavába az olasz. – *Mamma mia!* Ha ti elmentek, bezárhatjuk az egész boltot. Le kell állítani a fúrásokat, mert nem lesz, aki ideszállítsa az eszközöket!

– Tudom. Isteni ez a kávé! Nicshak eddig normálisan, értelmes ember módjára viselkedett... Hallottad, hogy a forradalmi bizottság kivégeztette Nászirit? Az iskola falánál lőtték agyon.

– Igen. Borzalmas! Rendes pasas volt, bár a sah híve.

– Ne felejtse el, hogy mindannyian órá esküdtünk, amíg hatalmon volt – válaszolta Lochart, Sarazadra, Dzsared Bakravánra, Emir Paknurira, és a HBC jelű helikopterre gondolva – a HBC utasaira, akikről ismét Sarazad jutott eszébe. Hajnalban jött el tőle, tele rossz érzésekkel. Az asszony mélyen aludt még, amikor fölkelt, és pillanatra eszébe is jutott, hogy felébreszti, de letett róla, hiszen semmi újat sem tudott volna mondani neki. Zagroszba mindenképpen el kellett mennie, szólította a kötelesség, és Sarazad arcán – több órai alvás után is – látszott, hogy rettenetesen kimerült, szüksége van még a pihenésre. Rövid levelet hagyott hát neki: Pár nap múlva jövök. Bármilyen gondod adódna, keresd Macet, vagy Charlie-t! Imádlak. Enyhén megrázta a fejét, és visszanézett Serára. – McIvernek ma délelőtt találkozója volt egy miniszterrel. Kis szerencsével akár el is intézhetett mindent. Megígérte, hogy mihelyt rádió közelébe jut, rögtön értesít bennünket. Működik a készülékek?

– A szokásos módon – felelte némi vállvonogatás kíséretében Sera.
– Hol igen, hol nem.

– Ha sikerül megtudnom valamit, rögtön értesítelek, még ma, vagy holnap, rögtön ébredés után. Nagyon remélem, hogy ez az egész nem több, mint vihar egy pohár vízben. Ha mégis mennünk kellene, McIver azt az utasítást adta, hogy ideiglenesen Koviszba települjünk át. Onnan viszont ha megfeszülünk, sem tudunk kiszolgálni benneteket. Mi a véleményed?

– Ha ti elmentek, akkor mi is – válaszolta az olasz. – Átmegyünk Sirázba. Működik ott egy kirendeltségünk, amelyik fel tud rakni bennünket valamelyik külföldre tartó gépre. Fogalmam sincs, hogy hol, de majd csak kivárjuk, amíg rendbe jönnek a dolgok, és visszaengednek bennünket. *Madonna!* Tizenegy, két műszakban dolgozó munkahelyet kell bezárni!

– Ne izgulj! Mind a két 212-esünk a rendelkezésükre áll.

– Nem megoldás, Tom – mondta idegesen Sera. – Bármennyi gépet is kapunk, negyvennyolc óra alatt lehetetlen bezárni minden fűrást, és evakuálni a teljes személyzetet. Egyszerűen lehetetlen!

– Hátha nem lesz rá szükség. Reménykedjünk! – biztatta az olaszt Lochart, és közben felállt.

– Ha mennünk kell, senki nem fogja bánni. Hetek óta hiába várjuk a váltást, és mindenki jócskán túlteljesítette már a normát. – Sera felállt, és az ablakhoz lépve fölfelé, a Bellissima lelőhely irányába nézett. – Hallottad, mit művelt Scot és Pietro?

– Igen. A srácok már csak úgy emlegetik Pietrót, hogy „a bombázó”. Nagyon sajnálom Mario Giunepát.

– *Che sara!* – válaszolta az olasz. – *Stronzo* minden orvos. Egy hónapja volt utoljára vizsgálaton, és azt mondták neki, hogy makkegészséges. *Stronzo!* – Néhány másodpercre elhallgatott, vesébe látó szemekkel nézett Lochartra, aztán megkérdezte: – Mi a baj, Tom?

– Semmi.

– Milyen a helyzet Teheránban?

– Nem túl rózsás.

– Mondott valamit Scot, amiről még nem tudok? – forszírozta tovább a dolgot Sera.

– Hogy elmondta-e, mi van a bizottság rendelete mögött? Nem. Egy szóval sem említette. Remélem, Nicshak hántol sikerül majd megtudnom valamit. – Lochart sietve kezét rázott a fúrásan dolgozók parancsnokával, és kiment a lakókocsiból. Beugrott a helikopterbe, és miközben az indulással járó tennivalóit végezte, arra gondolt, amit Scot mesélt neki, Jean-Lucnek és Jespernek a faluban történekről.

– Abban a pillanatban, hogy Nicshakot kivezették az iskolából, és magamra maradtam, kiugrottam a hátsó ablakon, és – amennyire csak tudtam – halkán elrejtőztem az erdőben. Pár perc múlva fegyverropogást hallottam, amitől piszkosul megrémültem, és visszarohtam a bázisra. Sokáig tartott, amíg odaértem, mert az a rohadt hó néhol majdnem tíz láb mély volt. Még ki sem tudtam lihegni magamat tisztességesen, amikor megláttam Nicshak hant, a mollahot, és egy csapat falusit. Nagyon megkönnyebbültem, mert addig azt hittem, hogy Nicshakot és a mollahot agyonlőtték, és szerintem ők is nagyon meglepődtek, amikor észrevettek. Akkora volt a szemük, akár a csészealj – nyilván arra gondoltak, hogy azok a szemetek már régen kinyírtak – magyarázta az ifjabb Gavallan.

– Miért? – kérdezte Lochart.

– Nicshak szerint a bizottság különítménye, mielőtt elment volna, felgyújtotta az iskolát, és – ők legalábbis így gondolták –, benne engem. Azt mondta, hogy az új főnökség szerint minden külföldinek azonnal távoznia kell Zagroszból. Mindenkinek, de elsősorban nekünk, az összes helikopterünkkel együtt, legkésőbb holnap estig.

Lochart figyelte az elsuhanó tájat, a bázist, és nem messze a falut. A délutáni nap elég alacsonyan járt már, éppen lebukni készült a hegyormok mögé, és bár elég fényt adott még, meleget egy csöppet sem. Mielőtt Jesperrel elindult volna Rosára, Scot – kihasználva az alkalmat, hogy éppen senki nem volt a közelükben – elmesélte, mi is történt valójában. – Mindent láttam, Tom! Nem futottam el rögtön, ahogy a többiek előtt mondtam. Senkinek sem mertem elárulni, hogy az iskola ablakából mindent láttam, és halálra rémültem. Hirtelen játszódott le az egész! Jézusom! Látnod kellett volna az öreg Nicshak feleségét puskával a kezében. Olyan volt, mint az anyatigris, kemény, könyörtelen. Hasba lőtt egy zöldszalagost, hagyta, hadd fetrengjen, és üvöltsön a kintól egy darabig, aztán... Pukk! Vége. Biztos vagyok benne, hogy ő lőtte le az elsőt, az iszlám gárdisták vezetőjét is. Nem láttam még ilyen asszonyt, el sem tudtam képzelni, hogy egy nő képes ilyesmire!

– És Násziri?

– Pillanatnyi esélye sem volt a szerencsétlennek. Futni kezdett, de lelőtték. Egész biztosan azért, mert nem közékük tartozott, és nem akarták, hogy egyetlen tanúja is maradjon az eseményeknek. Nekem sikerült elrejtőznöm, meglógnom az ablakon át, és amikor Nicshak idejött, úgy tettem, mintha elhittem volna, amit mondott. De esküszöm az élő istenre, Tom, hogy azok a zöldszalagosok mind halottak voltak már, amikor eljöttem onnan, úgyhogy biztosan Nicshak rendelte el az iskola felgyújtását.

– Nem hiszem, hogy ilyet tett volna, és pláne úgy, hogy tudja, te az épületben vagy. Valaki biztosan látta, amikor kiszöktél.

– Nagyon remélem, hogy tévedsz, mert ha igaz lenne, akkor veszélyesnek tartanának – én lennék az egyetlen tanú.

Lochart lerakta a gépet, és gyalog ment a faluba. Nicshak hán és a mollah a kávézóban várta, ahogy előre megbeszélték. Mások is voltak ott szép számmal a falu lakosai közül, de nem akadt közöttük egyetlen nő sem. A kávézó volt a falusiak fő találkozóhelye – egyetlen

tágas helyiségből álló, részben gerendából ácsolt, részben agyagfalú épület lejtős tetővel, alacsonyra rakott kéménnyel. A vendégek vastag, durván csomózott szőnyegeken ültek benne.

– Szalaam, kalandár! Béke legyen veled! – köszönt Lochart. A megtisztelő címet használta megszólításként, ezzel is jelezve, hogy elismeri a bázis főnökének Nicshak hant.

– Béke legyen veled, repülő férfiak kalandárja – válaszolta nagyon udvarias, de távolságtartó módon az idős férfi. Lochart érezte a megváltozott hangsúlyt, és Nicshak hán szemébe nézve azt is látta, hogy eltűnt belőle a régről megszokott kedvesség. – Foglalj helyet! Eredményes volt az utad?

– Ahogy Isten akarja. Hiányzott zagroszi otthonom, és a zagroszi barátaim. Isten áldása legyen rajtad, kalandár! – Lochart elhelyezkedett a kényelmetlen szőnyegen, és az udvariassági előírásoknak eleget téve türelmesen várta, hogy rátérhessen a lényegre. A terem levegője fülledt volt, emberi testek kipárolgásától, kecske- és birkaszagtól nehéz. A körülötte ülők némán, de éberren figyelték.

– Mi hozta kegyelmességedet a falunkba? – érdeklődött Nicshak hán, és Lochart rögtön érezte is a kérdés nyomán támadt feszült figyelmet.

– Megdöbbenéssel értesültem arról, hogy idegenek érkeztek a falunkba, és kezet merészeltek emelni önre.

– Insa Allah. – Nicshak szemei enyhén összeszűkültek. – Valóban idegenek jártak nálunk, de anélkül távoztak a falunkból, hogy bármilyen változást hagytak volna maguk után. A maguk táborára ugyanez, sajnos, nem érvényes.

– De miért, kalandár? Igyekeztünk segíteni a falunak, sok embernek adtunk munkát, és...

– Nem az én dolgom, hogy megkérdőjelezzem, amit a kormányunk, a kormányunknak ezek a bizottságai, vagy népünk vezére, maga az ajatollah tesz. A fiatal repülő látott és hallott mindent, ahhoz nincs mit hozzátenni.

Lochart észrevette a Nicshak hán szavaiban rejtőző csapdát. – A fiatal repülő azt látta és hallotta, ami az iskolában történt, kalandár. Én csak azt szeretném, ha régi és jól ismert vendégekként –

igyekezett minél gondosabban megválogatni a szavait – megpróbálhatnánk kieszközölni egy olyan döntés megváltoztatását, amely ellentétes Zagrosz érdekeivel.

– Zagrosz hatalmas, ezer mérföldekre nyúlik minden irányban, a kaskajokén kívül a bahtijárik, és még vagy száz törzs földjeit is magába foglalja. Jazdek azonban Jazdek – válaszolta a hán, és a Rubáijátból vett idézettel egészítette ki a szavait: – Fogadd el sorsod, és tűrd a fájdalmat, mert amit a Toll megírt számodra, a Toll soha ki nem törli!

– Ez igaz, de nem írta-e Omar Hajjám azt is: a jó és a rossz az ember lelkében lakik, öröm és bánat a sorsunk, végzetünk; ne hivatkozz hát ellenükben az égre, hisz az értelem tudja, hogy az ég ezerszer tehetlenebb az embernél.

A falusiak körében izgatott zsongás támadt, az öreg mollah elégedetten bólintott, Nicshak hánnak pedig, ha a szája nem is, a tekintete mosolygott, és Lochart érezte, hogy jól felelt, a továbbiakban valamivel könnyebb dolga lesz. Magában köszönetet mondott Sarazadnak azért, mert felhívta figyelmét a Rubáijátra, amely a perzsák szemében a bölcsesség kimeríthetetlen tárházának számított, és idézni belőle maga volt a megtestesült elegancia, a legkifinomultabb jó modor.

Mindenki kíváncsian várta, mi fog történni. Nicshak hán egy idő után elgondolkodva megvakarta a szakállát, majd cigarettát vett elő, lehetőséget adva ezzel Lochartnak arra, hogy természetes mozdulattal a *piskesért*, egy arannyal futtatott Dunhill öngyújtóért nyúljon, amit Baszdmeg Jordontól vett, éppen erre, vagy legalábbis ehhez hasonló lehetőségre számítva. – Esküszöm, megöllek, Baszdmeg, ha nem fog tökéletesen működni! – mondta vészjóslóan, miután kifizette. Szerencsére az öngyújtó kifogástalanul működött, az első próbálkozásnál meggyulladt, és udvariasan tüzet adhatott az idős embernek.

Nicshak hán pillanatig várt, de aztán beletartotta a cigaretta végét a lángba, és mélyen, jóleső érzéssel beszívta a füstöt. – Köszönöm – mondta, kissé elkeskenyedett szemmel nézve Lochartra, amikor az lerakta elé az öngyújtót.

– Remélem, elfogadja ezt a szerény ajándékot tőlünk, a tábor lakóitól. Hálásak vagyunk az öntől kapott irányításért és védelemért.

Végül is ön volt az, aki ledöntötte a közénk emelt falat, és a nép nevében birtokba vette a bázist. Nem ön nyerte-e meg, bátorságának köszönhetően, és legjobbjainkat is legyőzve a szánkóversenyt?

A teremben halk moraj támadt; mindenki élvezettel figyelte, hogyan alakul a két férfi között az udvarias, tiszteletet sugárzó szavakkal vívott párbaj. A hán kivárta, amíg a zsongás elül, a csönd megsűrűsödik, csak aztán emelte föl, és vizsgálta meg közelebről az öngyújtót. Göcsörtös hüvelykujjával felkattintotta a tetejét, és ahogy a bázis lakóitól látta, gyors mozdulattal megforgatta a dörzskereket. Az öngyújtó ezúttal is hibátlanul működött, és nemcsak a hán, hanem a többiek is igen elégedettek voltak a *piskessel*.

– Milyen segítséget kíván a kegyelmes úr?

– Tulajdonképpen semmilyen, kalandár kegyelmes úr! – válaszolta szerényen, a perzsa szabályokkal összhangban folytatva a játékot Lochart.

– Mégis, nyilván van valami, amitől a kegyelmes úr, ha lehetséges, még jobban fogja érezni magát – mondta nyugodt hangon az idős férfi, és a szőnyeg mellé hajolva elnyomta cigarettáját a keményre döngölt agyagpadlón.

Lochart tett még néhány – kötelező – tiszteletkört, és a jó modor szabályait betartva csak aztán váltott: – Nos, mivel a kegyelmes úr volt olyan kedves, hogy kérdezte, bevallom, nagy megkönnyebbülést jelentene számunkra, ha közbenjárna érdekünkben a forradalmi bizottságnál, és kieszköznél, hogy maradhassunk még egy kicsit. Kegyelmességed, aki úgy ismeri ezeket a hegyeket, mint a tulajdon tányérja belsejét, nagyon jól tudja, hogy nem engedelmeskedhetünk olyan idegenek utasításainak, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy holnap estig képtelenség elvinni innen a teljes személyzetünket, és gazdátlanul hagyni a lelőhelyeket, a nemes jazdeki kaskajok jogos tulajdonát.

– Igaz, az idegenek valóban nem tudnak semmit – felelte egyetértően Nicshak hán, és gondolatban rögtön hozzá is tette: Igen, az idegenek már csak ilyenek. Isten hamar meg is büntette őket, mert ránk akarták kényszeríteni mocskos akarataikat. – Lehetséges, hogy a bizottság megértő lesz, és ad még egy napot.

– Ha valóban bekövetkezik, az több lesz, mint amennyit legmerészebb álmaimban remélni mertem. De mégis, talán nem

ártana, ha ön, kalandár úr, megmutatná nekik, mennyire nem ismerik az önök Zagroszát. Feltehetően hasznukra válna a lecke. Legalább két hete tisztában kellene már lenniük azzal, hogy ön Jazdeknek, és az összes környékbeli fúrásnak a kalandárja, és egész Zagrosz ismeri Nicshak hán nevét.

Akárcsak a falusiak, a hán is nagyon elégedett volt a dicsérettel, és őszinte elismeréssel adózott az idegen kikezdhetetlen, a jó modor perzsa hagyományain edződött logikájának. Ismét cigarettát vett elő, laza mozdulattal, mintha örökké azt használta volna, felkattintotta az öngyújtót, és az ezúttal is tökéletesen működött. – Két hét – mondta az összes jelenlévő, köztük Lochart őszinte elégedettségére, hogy aztán – hátha a két hét túl soknak bizonyul – rögtön visszavonulási lehetőséget is biztosítson magának: – Küldöncöt menesztek hozzájuk, és kérek két hetet.

Lochart felállt, és áradó szavakkal, cirkalmasan köszönetet mondott a kegyért. Elégedett volt, mert időt tudott nyerni McIver számára, nem rontott el semmit, tökéletesen folytatta le a nehéz, bonyolult tárgyalást. – Szalaam, Nicshak hán! Béke legyen önnel!

– Önnel is!

A tér túlsó végében, a mecset mellett még mindig ott meredeztek a leégett iskolaépület üszkös romjai. Tőlük nem messze, Nicshaknak a mecset másik oldalán lévő emeletes háza előtt a hán felesége, két gyereke, és néhány tarka viseletbe öltözött falusi asszony állt.

– Miért gyújtották fel az iskolát, kalandár? – érdeklődött Lochart.

– Valaki hallotta, amikor a bizottság emberei közül az egyik azt mondta: „így múljon el minden, ami idegen tőlünk! Szúnjön meg a bázis, és mindaz, ami hozzá tartozik – nincs szükségünk külföldiekre, nem akarjuk, hogy itt maradjanak” – idézte önmagát a törzsfőnök.

A válasz hallatán Lochart elszomorodott. Tudom, hogy ez a véleményetek, legalábbis a többségnek, gondolta. Sokan vagyunk, akik megpróbálunk beilleszkedni, a nyelveteket is beszéljük, és mégsem fogadtok be bennünket. Miért próbálkozunk hát mégis, miért törjük magunkat? Talán ugyanazért, amiért Nagy Sándor is itt maradt, és tízezer tisztjével együtt, pompázatos ceremóniát rendezve perzsa nőt vett feleségül. Azért, mert Iránnak pontosan meg nem határozható, de ellenállhatatlan vonzereje van, ami engem is letaglózott, egészen a hataknába kerített.

Látta, hogy Nicshak hán felesége mondott valamit a körülötte álló asszonyoknak, mire azok harsány, jókedvű nevetésre fakadtak.

– Addig jó, amíg az asszonyok vidámak, nem? Isten ajándéka, ha nevetni látja őket a férfi – mondta közvetlenül a hán. Lochart bólintott, és megállapította magában, hogy Nicshak valóban szerencsés, mert nagyszerű asszony a felesége. Akárcsak Sarazad! Felidézte magában az előző esti rémületet, az aggodást, hogy elveszítheti, és a pofonokat is, amelyekkel megpróbálta – hála istennek, eredményesen – visszarángatni az örület szakadékaának széléről.

– Köszönet Allahnak, mert nekem adta, és tartotta a kezét, hogy pontosan célba találjon.

– Igen – válaszolta Lochart, és rögtön átkozni kezdte magát a figyelmetlenségéért, mert rájött, hogy elárulta magát. A hán gyanakvóan összehúzott szemét látva, görcsbe rándult a gyomra, és hogy mentse, ami még menthető, sietve megkérdezte: – Hogy találjon? Bocsásson meg, kegyelmes úr, nem értettem tisztán! Azt akarja mondani netán, hogy a felesége rálőtt valakire? Puskával?

Az idős férfi nem válaszolt rögtön, némán tanulmányozta egy darabig, és csak aztán bólintott, Lochart pedig a legártatlanabb arcot vágva visszanézett a térre, miközben lázasan próbált rájönni, hogy szándékosan állított csapda volt-e, amibe beleesett, vagy csupán véletlen, és rögtön meg is bánt elszólást hallott. – Azt mondják, a legtöbb kaskaj asszony remekül bánik a fegyverrel – jegyezte meg könnyed hangon. – Úgy látszik, Isten sok szempontból kegyes volt önökhöz, kalandár!

Nicshak hán nem válaszolt a kijelentésben rejlő kérdésre, csupán annyit mondott: – Holnap megüzenem, hogyan döntött a bizottság. Béke magával!

A telep felé tartva Lochart újból fölötté magának a kérdést, hogy szándékosan felállított, ravasz csapdával volt-e dolga, vagy csupán véletlen, férji büszkeségből fakadó elszólással. Nagyon szerette volna tudni, mert az utóbbi azt jelenthette, hogy mindannyian – Scot is – biztonságban érezhetik magukat. Mivel képtelen volt eldönteni, azzal nyugtatta magát, hogy legalább sikerült időt nyerniük. Nekik talán igen, de Scotnak valószínűleg nem...

A nap már a fennsíkot övező hegláncok mögé bukott, és ez elég volt ahhoz, hogy a hőmérséklet ismét fagypontra süllyedjen. Lochartnak azonban jólesett a hideg, segített neki abban, hogy éber maradjon, még ha a nyugtalanságát, fáradtságát nem is mulasztotta el.

Egy hét, legfeljebb kettő, ám annál semmivel sem több, gondolta, és azon kezdte törni a fejét, hogy milyenek lehetnek a további esélyeik. Teheránban McIver elmondta neki, hogy sikerült megszereznie az engedélyt, ami ahhoz kellett, hogy három 212-est átküldhessen Sargazba nagyjavításra. – Tőletek, innen és Kóviszból veszem el őket, és mihelyt túl lesznek a felülvizsgálaton, rögtön mennek tovább Nigériába. Eszedbe ne jusson bárkinek is említeni a dolgot, Tom! Itt van a gépetekre szóló engedély; nagyon szeretném, ha rászánnád magadat, és elmennél, amíg lehet. Csak Sargazig, tovább nem kell – vannak ott épp elegendően, akik le tudják vinni a gépet Afrikába.

A fák csupasz koronája fölé emelkedve megpillantotta a bázist. Scot és Jean-Luc a 212-es mellett állt, és az eget kémlelte, várva, mikor jön már.

Bármilyen lesz is, Scotot küldöm el a géppel, döntötte el magában Lochart, és meg is könnyebbült, de csak részben, mert a legnehezebb döntés még hátravolt. Kezdjük el rögtön az evakuálást vagy sem, tette föl magának – ki tudja hányadszor – a kérdést. Hogy határozni tudjon, előbb azt kellett eldöntenie, mennyire bízhat meg Nicshak hánbn, és bármennyire szeretett is volna másképp válaszolni magának, csak azt tudta mondani, sajnos, nem túlságosan.

38. fejezet

A BELSŐ ELHÁRÍTÁS KÖZPONTJÁBAN, 18.42. Alig huszonhárom órája fogták még csak el, de Rakoczy már teljesen megtört, és eljutott a beismerés harmadik fokozatáig, a teljes igazságig. Az első két fokozat azoknak a részigazságokat tartalmazó fedősztoriknak az elmondásai: jelentette, amelyeket minden hivatásos ügynök addig gyakorol, amíg mélyen beépülnek a tudatalattijába, és igaz meggyőződéssel adja elő, remélve, hogy kihallgatói megelégednek velük, elfogadják őket teljes igazságként, és nem próbálnak meg mélyebbre ásni. Rakoczy balszerencséjére azok, akik vallatták, igazi profik voltak, nem elégítette ki őket a viszonylag könnyen jött siker. Amiatt nyugtalankodtak csupán, hogy esetleg hamarabb hal meg, semhogy mindent őszintén kitálalna, ő viszont azon törte a fejét, hogyan tudná minél előbb kilehelni a lelkét.

Előző este, amikor elfogták, tökéletesen begyakorolt szakmai reflexiótól vezérelve megpróbált beleharapni a zakója gallérjába, oda, ahová a méreggel teli fiolát varrták, de akik rávetették magukat, azok is szakemberek voltak, és megakadályozták ebben. Hátrafeszítették a fejét, úgy szorították az arcára a kloroformos kendőt, majd villámgyorsan megkötözték, és nemcsak a szájába néztek bele, hátha van ott egy hamis, mérget tartalmazó tömés, hanem kapszulát keresve a végbélnyílásába is feldugták az ujjukat.

A verésre, és az akaratot megbénító, őszinte vallomást kikényszerítő szerekre fel volt készülve. – Ha ilyeneket alkalmaznak, Mzsitrik százados, akkor kész, vége. Abban ne is reménykedjen, hogy ellen tud állni nekik! – figyelmeztették még valamikor régen, kiképzése kezdeti szakaszában az oktatói. Egyetlen dolgot tehet csupán: igyekszik meghalni, mielőtt bármilyen titkot elárulna. Ne várja meg, amíg kivallatják, mert a vége úgyis az lesz, hogy megölik, csak éppen sokkal többet fog szenvedni, mint ha mindjárt az elején végez magával! Megbosszuljuk, efelől ne legyen kétsége. Ha kell, akár ötven év múlva is a nyomára bukkanunk azoknak, akik feladták, és megbűnhődnek az árulásukért.

Mindezzel pontosan tisztában volt, és mégsem számított arra a borzalmas kínra, az elmondhatatlan szörnyűségekre, amelyeket elkövettek rajta. Elektródák borították be a testét, férköztek a fülébe,

orrába és a végbelébe, szaggatták szét az ágyékát és a szemgolyóit, hogy amikor már úgy érezte, vége, egyetlen pillanat, és átlép a megváltó halálba, akkor altatót nyomjanak belé, és miután elaludt, újabb görcsbe rándító áramütéssel ismét felébresszék, és ez így tartson szünet nélkül, lebegjen álmom és ébrenlét határán, hosszan, a szabadulás reménye nélkül túrva az elviselhetetlent...

– Az isten szerelmére, Hasemi – kiáltott fel még a vallatás kezdetén Robert Armstrong –, miért nem nyomtok bele egy adag igazságszérumot?! Miért kínozzátok fölöslegesen?

– Egy kis erőszak soha nem árt a léleknek – válaszolta könnyedén vállat vonva Hasemi Fazir ezredes. – Allahra, olvastad a dokumentációnkat, tudod, mit csinált a KGB olyan irániakkal, akik még csak nem is voltak kémek.

– Igazad van, de ez akkor sem mentség!

– Nincs időnk arra, hogy finomkodjunk. Ki kell szednünk belőle mindent, mielőbb eljutni a harmadik stádiumig, ahogyan nevezted! Nem tudok az erkölcsi fenntartásaiddal foglalkozni, Robert! Ha gyöngye a gyomrod, és nem bírja a látványt, nyugodtan menj ki!

Armstrong maradt, és megpróbálta becsukni a fülét, hogy ne hallja a velőtrázó ordítást. Utálta a kegyetlenséget, a fejlettebb vallatási technikák miatt feleslegesnek tartotta, és arra gondolt, hogy az orosz helyében nem bírta volna ennyi ideig, már régen meghalt volna. A speciális üvegfal mögött – ahonnan tökéletesen látott mindent, miközben őt nem lehetett észrevenni – lélegzet-visszafojtva nézte a kínszerszámokkal tökéletesen felszerelt kihallgató szobában tüsténkedőket. Sajnálta Rakoczyt, aki – végső soron – profi volt, bátor, az ellenséggel szemben a végsőkig kitartó kolléga.

A hörgés, a lélekbe markoló kiáltozás hirtelen félbeszakadt, és Rakoczy teste mozdulatlanra merevedett. – Meghalt?! – szólt Hasemi az előttük lévő asztalkán álló mikrofonba. – Ostoba barmok! Mondtam, hogy vigyázzanak rá, ne siessék el a dolgot!

A minden külső hangot, így a kihallgatott velőtrázó kiáltásait is kiszűrő fejhallgatót viselő vallatok egyike orvos volt; a dühös kifakadásra idegesen felhúzta Rakoczy szemhéját, és sztetoszkópját a mellkasára szorította.

– Él, ezredes úr – szólt megkönnyebbülve Haseminek. – Még maradt egy kis tartaléka...

– Adjanak neki öt percet, aztán térítsék magához! Meg ne öljék, amíg azt nem mondom, hogy lehet! – Hasemi dühösen kikapcsolta a mikrofont, és hosszan káromkodott. – Nem akarom, hogy éppen most haljon meg, amikor közel vagyunk a célhoz! – Lázasan csillogó tekintetét Armstrongra szögezte, és izgalomtól remegő hangon megjegyezte: – Ennél nagyobb fogásunk még nem volt, Robert! Esküszöm, a fickó igazi aranybánya!

Rakoczy végül – a két, rendkívüli kitartással megismételt fedősztori után – bevallotta a valódi nevét, a KGB-nél használt azonosító jelét, születésének a dátumát és helyét, beszélt arról, milyen kiképzést kapott, hol él, ki a felesége, kik a közvetlen fölöttesei Tbilisziben, mit keres Iránban. Beszámolt a Tudehnél végzett munkájáról, a mudzsahedek tevékenységéről, arról, hogyan támogatják az oroszok a kurd függetlenségi mozgalmat, és kikkel áll kapcsolatban.

– Ki a KGB azerbajdzsáni főmegbízottja?!

– Én... nem bírom! Hagyják abba... kérem! Abdalláh hán, Tebrizben... Ő a legfontosabb... Úgy volt, hogy ő lesz az első elnöke a független Azer... De túl önálló, ezért 16/a...

– Még mindig nem őszinte... Folytassák!

– Deigenigenkérem... – már artikulálni sem tudott, szavai egybemosódtak.

Amikor újból magához térítették, Ibrahim Kiabiról és az apjáról beszélt, Koviszi mollahról, a Tudehhez csatlakozó diákvezetőkről, majd hirtelen váltással a feleségéről, a saját apjáról, arról, hogy milyen körülmények között lakik Tbilisziben, sőt a nagyapjáról is, aki az Ohranánál, a cári titkosrendőrségnél szolgált, mielőtt egyik alapítója lett volna a Csekának, az OGPU-nak, az NKVD-nek és végül a KGB-nek, amit Hruscsov hozott létre 1954-ben, miután a Nyugat javára végzett kémkedés vádjával kivégeztette Beriját.

– Maga komolyan azt hiszi, Mzsitrik, hogy Berija nekünk kémkedett?

– Igen... a KGB-nek bizonyítékai voltak... Igen... Elég... kérem... Mindent elmondok, csak hagyjanak!

– Hogyan bizonyították be, amikor tudták, hogy szemenszedett hazugság?

– Igen, az volt, de nekünk... mi azt hallottuk... Kérem! Kötelező volt... Hagyják abba...!

– Elég volt! – ordította a mikrofonba az üvegfalon túlról Armstrong. – Miért kínozzák fölöslegesen? Hányszor kértem, hogy ne bántsák azt, aki már megtört, és vallani kezdett? Adjanak neki egy pohár vizet! Figyeljen ide, Mzsitrik! Mondja el, mit tud Grigorij Szuszlovról!

– Azt hiszem... úgy hallottam, hogy ő is kém...

– Már megint hazudik! – kiáltotta Hasemi. – Kapjon még egy kicsit!

– Ne... ne... kéremneazistenszerelmére... Elég... Az apám, Pjotr Olegovics Mzsitrik... az apám, az apám... Szuszlov volt a fedőneve... a Távol-Keleten, amikor még Vlagyi... Vlagyivosztokban működött, és Brodnyin is... és Tbilisziben lakik és... Irán-szakértő... és Abdalláh... Abdalláh hán főnöke...

– Újabb hazugság! Honnan tudna ilyen szigorúan titkos részleteket?! Adjanak...

– Ne! – Nem is tudta, ki vezeti a vallatást, csupán a hangszóróból érkező zord hangot hallotta. – Esküszöm, hogy nem hazudok... olvastam a titkos dossziét és... Brodnyin volt... Allah segííts...! – Újból elájult, az orvos pedig ismét magához térítette.

– Abdalláh hán hogyan tartja a kapcsolatot a futtatójával?

– ...apám... akkor találkoznak... néha a dácsán, néha Tebrizben...

– Tebrizben hol?

– A hán palotájában...

– Hogyan szervezik meg a találkozót?!

– Jelszó... telex jön Teheránból...

– Mi a jelszó?

– G... G16... G16...

– Mi Abdalláh hán fedőneve?! – zúdult Rakoczyra pillanatnyi szünet nélkül a következő kérdés.

– Ivanovics.

– És a kapcsolatáé? – Armstrong óvatos volt, nem akarta emlékeztetni a megtört embert, hogy elárulta a saját apját.

– Ali... Ali Khoj...
– Kik voltak Brodnyin kapcsolatai?
– Nem tudom... nem emlékszem...
– Segítsenek neki, hogy eszébe jusson!
– Kérem! Istenem... várjanak... Jaj... hagyjanak gondolkodni... nem jut eszembe... azt mondta, hárman... az egyiknek furcsa, valamilyen szín... Grey! Igen, Grey, a másik pedig... Broad... valamilyen Broad... Julian...

– És még? – kérdezte Armstrong. – Hogy hívják a harmadikat?
– Én nem... emlékszem... Várjanak! Hagyjanak gondolkodni... volt egy, egy... azt mondták hogy négyen... az egyiket Ted... Ever... Ever... nem tudom... Everly... és még... úgy hívták... Kérem! Mindjárt eszembe... Peter volt... nem... Percy... Percy Smedley, igen... Smedley Tailler, vagy Smidley...

A szaggatottan, félig önkívületi állapotban felsorolt nevek hallatán Armstrong pillanatra elsápadt, megmerevedett, de hamar összeszedte magát.

– ...és mást nem... csak ennyit mondott...
– Mit tud Roger Crosse-ról?! – hasított bele a pillanatnyi csöndbe a következő kérdés.

Válasz nem érkezett rögtön, az üvegfalon túl a fémlapra feszített, elkínzott test csak vonaglott, de amikor az elviselhetetlen kín újból elhatolt a ronccsá vált, kiürült test mélyén pislákoló tudatig, újból előtörték a lázas, összefüggéstelen szavak: – Neeee...! Az MI-6 főnöke... a főnökének a helyettese volt... a legfőbb ügynökünk Angliában húsz... húsz évig, vagy még tovább... és amikor Brodnyin Brod, apám rájött, hogy... kettős... kettős... hármas ügynök, akkor 16/a... Crosse éveken át félrevezetett, félrevezetett, félrevezetett...

– Ki árulta be Crosse-t Brodnyinnak?
– Nemtudom esküszömnemtudom nemolvastam mindent amiadossiében volt és nemmondott...
– Ki futtatta Roger Crosse-t?
– Nem tudom, nem tudom, honnan tudnám, és csak azt, amit titokban olvastam a dosszié... Higgyenek...

– Mondjon el mindent arról a dossziéről! – szólt közbe Hasemi, aki a meglepő, számára igen váratlan, és új ismereteket adó feleletek hallatán legalább annyira izgatott lett, mint Armstrong.

Jól ki kellett nyitniuk a fülüket, hogy a jelentéssel bíró, sokszor összefüggéstelen szavakat el tudják választani az artikulálatlan, embertelen kínból fakadó üvöltéstől, megértsék az orosz-perzsa keverék nyelven elhangzó neveket, címeket, fedőfoglalkozásokat és rangokat, Rakoczy fájdalomtól működésbe hozott emlékezetének a termékeit, amelyek szaggatottan ugyan, de hosszabb szünet nélkül törtek elő a szederjessé váló ajkak közül. Végül a forrás kimerült, a kínokba belefáradt agy nem volt képes újabb információt előásni a fájdalom vastagon egymásra rakódó rétegei alól, és ismétléshez menekült. Aztán utolsó, elkeseredett erőfeszítéssel még életre kapott, és alig hallhatóan ugyan, de kipréselt magából egy utolsó nevet: – Pah... mud... Pah... mudi...

– Mi van Pahmudival?! – csapott le rögtön a névre Hasemi.

– Ó... ő... segít...

– Ki az a Pahmudi? Szovjet ügynök?!

Erre a kérdésre már csak érthetetlen motyogás, és néhány halk, elkínzott nyögés volt a válasz.

– Hagyd pihenni, Hasemi! Az emlékezete később sem hagyja cserben, holnap megtudhatjuk tőle, ki az a Pahmudi. – Armstrong is nagyon kimerült és elégedett volt, mert fontos információkat tudott meg Rakoczytól. – Azt tanácsolom, engedd aludni néhány órát, és utána folytassuk.

Az üvegfalon túl, a vallatószobában a két pribék – az egyikük orvos – mozdulatlanul állt, és várta az újabb parancsot. Mivel hosszú másodpercek után sem akart elhangzani, a doktor vette magának a bátorságot, hogy megnézzze, mennyi az idő. Hat órája volt már ügyeletben, szünet nélkül dolgozott, és elmerevedett a háta, megfájdult a feje. Bármilyen rossz közérzete volt is azonban, erőt vett magán régi specialistája volt a SAVAK-nak, és büszkeséggel töltötte el, hogy kábítószeres alkalmazása nélkül sikerült igazmondásra kényszerítenie Rakoczyt. Átkozott istentagadó, gondolta undortól eltelve. Megérdemli, hogy a pokol tüzén égjen, soha nem szűnő kínok között.

– Hagyják aludni négy órát, aztán folytatjuk! – jött végre az utasítás a falra szerelt hangszóróból.

– Igenis, ezredes! Értettem. – Az orvos felhúzta az asztalra kötözött Rakoczy szemhéját, belenézett üveges szemébe, és odaszólt süketnéma, de szájról olvasni kiválóan tudó segédjének: – Hagyd békén, hadd pihenjen! Ha visszajöttünk, majd injekciót kap, amitől magához tér. – A férfi engedelmesen bólintott, és távoztak.

Az üvegfalon túl, a kis szobában fülledt, dohányfüstös volt a levegő.

– Mit akarhatott mondani Pahmudiról?

– Nyilván azt, hogy kapcsolatban áll az apjával, Pjotr Olegoviccsal – válaszolta Armstrong, aki szintén megdöbben, hogy Rakoczy az átszervezett SAVAK új vezetőjének a nevét említette.

Hasemi elfordult az ablaktól, leállította a magnetofont, és elkezdte visszatekerni a felvételt. A készülék alatt, a félig kihúzott fiókban már hét kazetta sorakozott.

– Kaphatok róluk másolatot? – kérdezte Armstrong.

– Hát persze. – Az ezredes szeme karikás volt, és borostás arca miatt a valóságosnál is nyúzottabbnak látszott. – Miért kaptad fel úgy a fejedet, amikor azt mondta, hogy Brodnyin volt az apja fedőneve? Meg amikor Julan Broadot, Ted akárkit és a többieket említette.

Armstrong válasz helyett felállt, és hatalmasat nyújtózkodott, részben hogy megmozgassa elmerevedett vállát, részben pedig, hogy időt nyerjen, és eldöntse, mennyit tanácsos elárulnia. – Brodnyinról azt hittük, egyszerűen csak szovjet üzletember, aki a KGB-n kívül nekünk is dolgozik – felelte. – Meg sem fordult a fejünkben, hogy átver bennünket. A Julan Broad Julian Broadhurstöt jelenti. Gyanúnak az árnyéka sem vetődött rá addig, a Fabiánusok Társaságának egyik vezetője, a Munkáspárt köztiszteletben álló személyisége, kormánytag, amikor úgy akarja, a miniszterelnök bizalmas tanácsadója – sorolta az illető érdemeit Armstrong, és a végén utálkozva hozzátette: – Igaz hazafi!

– Most végre elkaphatjátok. Facsarjatok ki belőle mindent, amit lehet, aztán kővel a lábán mehet a Temzébe! Grey...

– Lord Grey, a baloldal lánglelkű apostola, volt szakszervezeti vezető, a Kína- és Hongkong-ellenes tábor egyik vezetője. Mérsékelt antikommunista, pár éve a Lordok Házának a tagja, ahol egyik

botrányt a másik után kavarja. Néhány éve megpróbáltuk alaposan lenyomozni, de patyolattisztán került ki a vizsgálatból. – Jézusom! Ha ezek mindketten kémek, árulók, gondolta Armstrong, és ezt be is tudjuk bizonyítani, akkor a Munkáspárt padlóra kerül. Persze, ha Percyről kiderül valami ocsmányság, akkor a toryk is megnézhetik magukat. De honnan vegyük a bizonyítékokat? – A nyilvános politikai tevékenységét leszámítva semmit nem találtunk, amit a szemére lehetett volna vetni.

– Most legalább tudjátok, merre keresgéljete. Szedjete ki belőle mindent, aztán lőjete agyon! Ted Ever-akárki?

– Everly – a Szakszervezeti Főtanács csodagyereke, a legkülönbözőbb magas tisztségek biztos várományosa. Kikezdhethetlen centrista politikus, a legkisebb rózsaszín beütés nélkül.

– Őt is elkaphatjátok. Smedley vagy Smidley-Tailler?

Robert Armstrong, hogy időt nyerjen, cigarettával kínálta az ezredest. Percy Smedley-Taylor, ismételte meg magában a nevet, még mindig nem szűnő megdöbbenéssel. Gazdag földbirtokos, a patinás cambridge-i Trinity College egykori diákja, apolitikus személyiség, akinek tévelygései ellenére is mindig sikerül távol tartania magát a botránysajtótól. Közismert balettkritikus, a legműveltebb közönségnek szóló magazinok kiadója, kifogástalan, kikezdhethetlen kapcsolatokkal, amelyek az angliai hatalom legfontosabb körében állókhoz fűzik. Ha kiderül róla, hogy szovjet kém... Nem! Ez egyszerűen lehetetlen! Ne próbáld becsapni magad! Elég régen vagy már a szakmában ahhoz, hogy bármin meglepődj. – Nem hiszem, hogy különösebben fontos volna. Mindenesetre utánanézek – válaszolta Haseminek, mindaddig nem akarva megosztani vele összes információját, amíg alaposan át nem gondolta a dolgokat, és el nem döntötte magában, hogy mit tegyen.

Halk kattanás jelezte, hogy a visszatekerés befejeződött. Az ezredes kivette a magnetofonból a kazettát, a többi mellé rakta, és gondosan bezárta a fiókot. – Azt tanácsolom, Robert – mondta –, hogy a mi módszerünket alkalmazd. Küldj megbízottat ezekhez az emberekhez és a barátaikhoz, és meglátod, hamarosan rengeteg *piskest* fogsz kapni, ami pótolja az elveszett nyugdíjadat! – Hasemi szárazon fölnevetett, miközben újabb kazettát tett a készülékbe. –

Személyesen ne próbálj beszélni velük, mert a vége az lesz, hogy kést döfnek a hátadba valamelyik sikátorban, vagy mérget raknak a sörödbe! Ezek a magas beosztású csirkefogók mindenütt egyformák. – Nagyon elfáradt, de a Rakoczytól szerzett fontos információk fölötti izgalma éberén tartotta. – Eleget megtudtunk, hogy szétverhessük a Tudehet, ellenőrizzük a kurdokat, véget vessünk az azerbajdzsáni felkelésnek, Teheránban, Koviszban helyreállítsuk a rendet – sorolta, majd kis szünet után komoran, inkább csak magának, hozzátette:

– És bebetonozzuk a hatalomba Khomeinit.

– Ezt akarod? És mi lesz Abrim Pahmudival? – kérdezte az ezredestől Armstrong.

Hasemi arca még jobban elsötétedett. – Allah kezembe adta az eszközt, amivel elbánhatok vele! – válaszolta. – Rakoczytól aranykulcsot kaptam, ami talán még a hozzá vezető ajtót is nyitja. Neked szintén jutott egy, nem? – kérdezte az angolra pillantva. – Ez a Szuszlov – Pjotr Olegovics –, aki megölte a nagy Roger Crosse-t... így van?

– Igen. Most már te is tudod, hogy ki a legfőbb ellenséged.

– Találkoztál már ezzel a Mzsitrikkal... Szuszlowal?

– Évekkel ezelőtt Hongkongban összefutottunk egyszer – válaszolta óvatosan Armstrong. – Még a fiánál is érdekesebb dolgokat tudna mesélni. Ha szóra bírnanék, el lehetne kapni Abrim Pahmudit, és rajta keresztül talán magát a forradalmi bizottságot is. Sokért nem adnám, ha kihallgathatnám Szuszlovot. Mit gondolsz, meg lehet valahogy csinálni?

Hasemi az őt és a családját is fenyegető közvetlen veszélyre gondolt. – Talán igen. Hajlandó vagy cserébe brit útlevelet szerezni nekem, elintézni, hogy kijussak innen, és elfogadható nyugdíjat kapjak – amennyiben szükségem lesz rá?

– Áll az alku – válaszolta Armstrong. Melegen kezet ráztak, bár közben mindketten pontosan tudták, hogy a gesztusnak nincs különösebb jelentősége. Támogatni fogják ugyan egymást, de csak addig, amíg az mindkettőjüknek előnyös.

– Ha elkapjuk, Robert, én vezetem a kihallgatást, és először azt kérdezem meg, ami engem érdekel.

– Természetesen. Te vagy itt a főnök. – Armstrong tekintete közömbös volt, nem látszott rajta, hogy belül milyen izgatott. – Gondolod, hogy sikerülni fog?

– Talán rá tudom beszélni Abdalláh hant, hogy szervezzen meg egy találkozót a határnak ezen az oldalán. Rakoczy elég sokat elárult róla, hogy rákényszerítsem, bár óvatosan kell csinálnom, nem ronthatok egyből neki – a legértékesebb ügynökeink közé tartozik.

– Mondd el cserébe, hogy 16/a parancsot adtak ki ellene! Valószínűleg hálás lesz, ha megtudja, hogy elárulták.

Hasemi egyetértően bólintott. – Ha sikerül átcsalnunk Pjotr Mzsitriket a határon, és a kezünkben lesz, nem is kell Teheránba hozni. Tebrizben is kihallgathatjuk.

– Nem tudtam, hogy ott is van részlegetek.

– Sok dolgot nem tudsz még Iránról, Robert! – Az ezredes eloltotta a cigarettáját, és azon kezdte törni a fejét, vajon mennyi ideje maradt. Ideges volt, mert azt szokta meg, hogy vadász legyen, nem pedig űzőtt vad. – Jó volna, ha az útlevelet már holnap ide tudnád adni.

– Mennyi idő kell ahhoz, hogy „rábeszélj” a dologra Abdalláh hant?

– Óvatosan kell csinálni – az a gazember teljhatalmú úr Azerbajdzsánban. – Mindketten Rakoczyra pillantottak, aki megrázkódott, és halkán nyögött egyet, aztán újból mozdulatlaná vált. – Nem lesz könnyű.

– Mikor tudsz beszélni vele?

– Holnap. Mihelyt Rakoczyval végeztünk, meglátogatjuk. A repülőgépet vagy helikoptert te szerzed. Jóban vagy az IHC-vel, nem?

– Te mindenről tudsz? – kérdezett vissza mosolyogva Armstrong.

– Csak arról, ami Teheránban történik, és Iránnal kapcsolatos. – Hasemi elgondolkodott, vajon mit tenne McIver, és a többi, az olajkitermelést segítő külföldi vállalkozás vezetője, ha tudná, hogy Ali Kia miniszter, akit előző nap neveztek ki a polgári repülésügyi hatóság egyik vezetőjévé, azt javasolta, hogy haladéktalanul államosítsák az összes, olajiparral kapcsolatban álló külföldi vállalatot, valamennyi iráni bejegyzésű repülőgépet, repülőtársaságot, és utasítsák ki az összes külföldit, beleértve a

pilótákat is. – Hogy akarja fenntartani nélkülük az olajtermelést, miniszter kegyelmes úr? – kérdezte, mihelyt értesült az ötletről.

– Nincs szükségünk idegenekre. Az olajmezőinket a saját pilótáink fogják kiszolgálni – több száz pilóta áll rendelkezésünkre, akiknek még bizonyítaniuk kell dicső iszlám államunk iránti hűségüket. Gondolom, vezettek dossziét az összes külföldi pilótáról, szakemberről... A bizottságnak szüksége lesz rájuk!

– Nem hiszem, hogy bármivel is szolgálhatnék, kegyelmes úr! Azokat a dossziékat a SAVAK kezeli – válaszolta szelíden, már-már bocsánatkérő hangon Hasemi. – Gondolom, tudja, hogy ön is szerepelt a nyilvántartásukban...

– Tessék?! Én? Hogy rólam a SAVAK-nak...? Egész biztosan téved...

– Talán. Én soha nem olvastam, nem is láttam azt a dossziét, kegyelmes úr, de hallottam róla. Állítólag húsz évre visszamenően szerepelnek benne információk. Valószínűleg szemenszedett hazugság az egész...

Azzal az ígérettel búcsúzott el a lesújtott, mélységesen megrendült Kiától, hogy igyekszik titokban megszerezni a dossziét, és átadni neki. A belső elhárítás központjába menet egész úton nevetett, mivel az Ali Kiára vonatkozó mappa – amelyről neki pontos másolata volt – tényleg létezett, és valóban húsz évre visszamenőleg tartalmazott részletes információkat különböző gyanús üzletekről, uzorakölcsönökről, besúgásról, és – fényképekkel dokumentálva – olyan fantáziadús szexuális szokásokról, amelyektől bármelyik konzervatív fundamentalista elszörnyedt volna.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Armstrong, látva a Hasemi arcán megjelenő mosolyt.

– Az élet, Robert! Pár héttel ezelőtt, ha akartam, egész légi flotta állt rendelkezésemre, most pedig téged kell megkérjelek, hogy szerezz egy gépet. Ha tudsz keríteni, a repülési engedélyről gondoskodom. Az útlevelet pedig – tette hozzá mosolyogva –, még felszállás előtt ideadod. Rendben?

– Rendben. – Armstrong a szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa ásítását. – Amíg várunk, meghallgathatnám az utolsó kazettát?

– Persze. – Hasemi a kulcsért nyúlt, de a kopogtatást hallva, félbehagyta a mozdulatot. Fáradtan az ajtóhoz ment, kinyitotta, és unott közömbössége abban a pillanatban megszűnt. A folyosón négy ember állt – egy a sajátjai közül, és három fegyveres iszlám gárdista. A legidősebbet ismerte közülük. – Szalaam, tábornok! – köszönt udvariasan, miközben rémület rántotta görcsbe a gyomrát. – Béke önnel!

– Szalaam, ezredes! Önnel is! – Dzsanan tábornok szigorú arcú, erőszakot sugárzóan keskeny ajkú férfi volt, a SAVAK-nál szolgált. Hideg pillantást vetett Armstrongra, majd összehajtogatott iratot húzott elő a zsebéből, és szó nélkül odanyújtotta Haseminek.

Az ezredes sietve hálát adott magában Istennek, mert előrelátóvá tette, eszébe juttatta, hogy a saját szakállára elfogja Rakoczyt, és halogatás nélkül eljuttatta az őszinteség harmadik fokáig. Átvette a tábornoktól a lapot, és amilyen nyugodtan csak tudta, széthajtogatta. Hasemi Fazir ezredesnek, belső elhárítás. Sürgős! Sürgős! A forradalmi bizottság nevében: A belső elhárítás szervezetét ezennel feloszlatom, és teljes személyzetét Dzsanan tábornok parancsnoksága alá rendelem. Levelem kézhezvételének pillanatától ön további rendelkezésig fel van függesztve a tisztségéből. Haladéktalanul adja át Dzsanan tábornoknak a Jazernov nevű foglyot, és a kihallgatáson készült összes magnószalagot. Aláírás: Abrim Pahmudi igazgató, SAVAMA.

– A kém még csak a második szintig jutott, úgyhogy várnia kell. Elájult, egyelőre veszélyes volna folytatni a vallatást.

– Mostantól nem a maga gondja. – A tábornok intett az embereinek. Azok kimentek, és pár másodperc múlva – ezúttal a halottsápadt, ideges orvossal – az üvegfalon túl, a vallatószobában bukkantak fel. Amikor meglátták a meztelenül asztalra kötözött, dróttal behálózott testű Rakoczyt, a tekintetük felcsillant. Az orvos rögtön hozzálátott leszerelni a vezetékeket, és kioldani a feszesre húzott hevedereket.

Hasemi újból figyelmeztette a tábornokot. – Veszélyes megmozdítani. Ön lesz a felelős érte, ha meghal.

– Insa Allah. Adja ide a szalagokat!

Az ezredes vállat vont, és kivett az asztal felső fiókjából mintegy tucatnyi, használható információt alig tartalmazó kazettát.

- A többit is!
- Nincs több.
- Mutassa a másik fiókot!

Hasemi ismét vállat vont, kiválasztott a csomóról egy kulcsot, és óvatosan a zárba tolta. A kulcs, ha kellő szakértelemmel használták, mágnesező berendezést hozott működésbe, amely letörölte a fiókban lévő szalagokról a felvételt. Armstronggal ketten ismerték csak ezt a titkot, mint ahogy azt is, hogy az asztalban van egy második, gondosan elrejtett magnetofon. – Soha nem tudhatod, Hasemi, mikor és ki fog elárulni – mondta évekkorábban Armstrong, amikor beszerelték a készülékeket. – Könnyen előfordulhat, hogy le kell törölnöd egy felvételt, és a titokban készült másolattal megvásárolni a biztonságodat. Ebben a játékban, amit mi üzünk, az ember sohasem lehet elég óvatos.

Hasemi kihúzta a fiókot, de csak remélni tudta, hogy a készülék jól működött, elvégezte a feladatát. Insa Allah, gondolta, összeszedve a nyolc kazettát. – Higgye el, mind üres!

– Ha valóban azok, akkor elnézést kérek, de ha nem... Insa Allah. – A tábornok baljós tekintettel Armstronghoz fordult: – Azt tanácsolom, amilyen gyorsan tud, távozzon Iránból. Kap huszonnégy óráta régi érdemeire való tekintettel.

BAKRAVÁN HÁZA A BAZÁR KÖZELÉBEN, 20.57. Sarazad hason feküdt az ágyán, és élvezte, ahogy az öregasszony hűsítő olajjal kenegette a horzsolásait, végigmasszírozta a testét. – Óvatosan, Dzsari...

– Igen, hercegnőm, igen – válaszolta csitító hangon Dzsari, puha, és mégis erős kezével kiűzve testéből a fájdalmat. Születése óta ismerte Sarazadot, a szoptatós dajkája volt, miután saját, egy héttel korábban született gyereke meghalt. Két éven át táplálta tejével a kislányt, és miután látták, milyen odaadással szereti, Bakravánék később is maguknál tartották, és teljesen rábízták a gyermeket. Amikor Sarazad feleségül ment Emir Paknurihoz, Dzsarit is magával vitte, és együtt tértek vissza boldogan a szülői házba, amikor a házasság véget ért. Ostobaság ilyen csodálatos virágszálat ahhoz adni, akármennyi pénze van is, aki jobban szereti a fiúkat, gondolta Dzsari, de

hangosan a világért sem mondta volna ki soha. Veszélyes dolog szembeállni a ház urával – bármelyik családfővel –, különösen olyan pénzéhes harácsolóval, mint Dzsared Bakraván, gondolta, csöppet sem búslakodva ura halálán.

Amikor Sarazad másodszor is férjhez ment, és elköltözött otthonról, Dzsari nem tartott vele, de ez mit sem számított, hiszen Sarazad napokra hazatért, valahányszor el kellett utaznia valahová Hitetlenek. Lochartot a háznép valamennyi tagja csak így emlegette, de elfogadták, mert látták, hogy Sarazad boldog mellette.

– Eh! Ördögök a férfiak, én mondom! – zsörtölődött, és vigyázott, hogy még véletlenül se mosolyogjon. Előző este mindannyian hallották a kiabálást, a zokogást, de természetesnek vették, hogy a férfinak joga van megverni a feleségét. Ráadásul azt is érezték, hogy Isten úgy döntött, Hitetlen ütéseivel ragadja ki úrnőjüket az örületből. Dzsari pedig később, hajnal felé másfajta kiáltozást is hallott – mindkettőjüket, Isten Kertjéből.

Ő maga soha nem járt ott. Mások – köztük Sarazad – mesélték ugyan, milyen érzés eljutni oda, de ő csak azt tapasztalta, hogy valahányszor a férje érte nyúlt, az kizárólag a saját élvezetéért történt, és nem azért, hogy neki is jó legyen. Neki csak a fájdalom jutott, és nem volt még húszéves, amikor hatodik gyermekét szülte. A gyerekei közül négy csecsemőkorában meghalt, és aztán a férje is, megmentve attól, hogy maga haljon bele a sorozatos szülésekbe. Insa Allah. Igen, gondolta elégedetten, Isten megkímélte az életemet, az övét vette el, és most biztosan a pokolban ég, mert gonosz istenkáromló volt, aki jó, ha egyszer imádkozott naponta. És még meg is jutalmazott, nekem adta Sarazadot!

Csodálattal nézte a selymes fényű, gyönyörű testet, a hosszú, dús, ébenfekete hajzuhatagot. Milyen jó, hogy ilyen üde, ruganyos, kész arra, hogy elvégezze, amit Isten rárótt, gondolta elégedetten.

– Fordulj meg, hercegnő!

– Ne, Dzsari! Nagyon fáj.

– Elhiszem, de akkor is meg kell masszíroznom a hasadat, hogy erős legyen – válaszolta nevetve a dajka. – Tudod, hogy most erősnek kell lenned.

Sarazad a figyelmeztetés hallatán rögtön elfeledkezett a fájdalomáról, és engedelmesen a hátára fordult. – Biztos vagy benne,

Dzsari?

– Biztos csak az, hercegnő, hogy Isten létezik, de nem késik-e már hosszú ideje a vérzésed? Régen itt lenne az ideje, ahogyan egy egészséges, erős fiúnak is.

A két nő jókedvűen nevetett, aztán Sarazad ellazította az izmait, átengedte a gyöngédségében is határozott kéznek, és azon kezdte törni a fejét, hogyan fogja bejelenteni a nagy újságot. Tommy, örömmel közlöm, hogy... Nem, ez nem jó! Tommy, Isten megáldott... Ez sem, bár igaz. Mennyivel könnyebb volna, ha Tommy is mohamedán, iráni lenne. Isten, és te, Próféta, tegyétek mohamedánna Tommyt, mentsétek meg a pokoltól. Hadd legyen a fiam nagy és erős, engedjétek, hogy fiai és lányai szülessenek, és azoknak is fiai... De jó, hogy Isten ennyire kegyes volt hozzánk...

Kellemes bágyadtság fogta el. Az éjszaka csendes volt, nyugodt gyéren szállingózott a hó, és csak ritkán, akkor is valahonnan messziről, halkán hallottak fegyverropogást. Örömmel gondolt arra, hogy hamarosan megvacsoráznak, utána ostáblát játszik Karimmal, az unokatestvérével vagy Zarahhal, Meshangnak, a bátyjának a feleségével, hogy végül elégedetten, kellemesen eltöltött nap emlékével nyugovóra térjen.

Reggel, amikor Dzsari felébresztette, a nap már magasan járt, és bár sírdogált kicsit a fájdalomtól, az olajos masszázs hamar kiűzte testéből a fájdalmat. Utána jött a rituális mosakodás, és a nap első imája a szobája sarkában felállított, kis házi oltár előtt. Utána gyorsan bekapta teából, friss, még meleg kenyérből, vajból, mézből, tejből, még a legrosszabb időkben sem hiányozható tojásból álló könnyű reggelijét, és lefátyolozva, csadorban sietett a bazárba, hogy beszéljen imádott bátyjával, Meshanggal.

– Jaj, Meshang drágám, olyan fáradtnak látszol! Hallottad, mi történt a lakásunkkal?

– Igen – válaszolta komoran a férfi. A szeme karikás volt, a négy nap, ami az apja börtönbe vonulása óta eltelt, nagyon megöregítette.
– Átkozott kutyák mind! De nem a mieink! Úgy hallottam, hogy PFSZ-esek, és a forradalmi bizottság rendelte ki őket. – Letörve vállat vont, és a jó hívő számára kötelező belenyugvással hozzátette:
– Ahogy Isten akarja.

– Igen, ahogyan Isten akarja, de a férjem azt mondta, hogy a vezetőjük, Tejmur figyelmeztette, a délutáni imáig el kell hoznunk az összes holminkat.

– Tudom. A férjed üzenetet hagyott nekem, mielőtt hajnalban elindult volna Zagroszba. Már el is küldtem Alit, Haszánt és még néhány szolgát. A lelkükre kötöttem, tegyenek úgy, mintha egyszerű szállítómunkások lennének, és szedjenek össze mindent, amit tudnak.

– Köszönöm, Meshang! Milyen bölcs vagy! – hálálkodott megkönnyebbülve Sarazad. Elképzелhetetlennek tartotta, hogy maga menjen vissza a lakásukba, és hozza el a holmijukat. Az öröme hamar elszállt azonban, és könnyes szemmel megjegyezte: – Tudom, hogy Isten akarata, de akkor is, olyan üresnek érzem magamat azóta, hogy apa...

– Igen... én is. Insa Allah. – Meshang szomorú volt, de racionális gondolkodású; tudta, hogy többet nem tehet. Mindent úgy csinált, ahogyan kellett – felügyelte a holttest lemosdatását, az öltöztetést, a temetést, és nem maradt több tennivalója, mint várni a gyász következő szakaszát. A tizennegyedik napon majd újabb ceremónia lesz a temetőben, ahol mindenki szívettépőn zokog, megszaggatja a ruháját, és vigasztalhatatlan lesz. Utána az élet visszazökken a normális kerékvágásba, marad csupán a sahada, a napi ötszöri imádkozás, és az iszlám öt pillére, amit szigorúan be kell tartani, hogy az ember elérje az élet egyetlen igazán fontos célját, azt, hogy a mennybe jusson, és ne a pokolba. Én egész biztosan a paradicsomba kerülök, gondolta nyugodtan, rendíthetetlen magabiztossággal.

A kis szobában ültek, az üzlet fölött, ami nem sokkal korábban még Dzsared Bakraván birodalma volt. Valóban csak négy napja lett volna, hogy apa Ali Kiával az új kölcsönről tárgyalt – amit a történetek ellenére is muszáj lesz valahogyan megszervezni –, Paknuri pedig váratlanul berontott, és attól kezdve minden rosszra fordult? Átkozott kutya! Az egész az ő bűne. Ő vezette ide a zöldszalagosokat, és már korábban is állandóan csak bajt okozott. Ha nem olyan gyöngye, tehetetlen, Sarazadnak már öt vagy akár hat gyereke is lehetne, és nem ülne a nyakunkon a Hitetlen, aki miatt sokan rossz szemmel néznek ránk a bazárban.

Meshang látta ugyan a húga szeme alatt a kékes foltot, de nem tett rá megjegyzést. Reggel hálát adott Istennek, és tökéletesen egyetértett a feleségével abban, hogy a verés adta vissza Sarazadnak a józan eszét. – Néha csöppet sem árt a jó kis verés, Zarah – mondta elégedetten. Arra gondolt, hogy időnként minden asszony megérdemli a jókora verést az állandó panaszkodása, veszekedése, nyafogása és zsémbeskedése miatt, a féltékenységeért, beavatkozásért olyan dolgokba, amelyekhez semmi köze, és a sok istentelen beszédért, azért, hogy nem átallnak szavazati jogot követelni, és felvonulással, tüntetéssel fenyegetőzni, ha nem teljesítik a kívánságaikat. Mi ellen akarnak tüntetni? Isten törvényei ellen!

Soha nem leszek képes megérteni a nőket. Még a Prófétának is legyen áldott örökké a neve –, még neki, a valaha élt legtökéletesebb embernek is gondjai voltak a nőkkel, pedig tíz felesége volt még az első asszony, Khadija után, aki hat gyereket szült neki. Milyen kár, hogy egyetlen fia sem maradt életben, csupán a lánya, Fatima. Bármilyen tapasztalt volt is, bármennyire értett hozzájuk, meg van írva, hogy a Prófétának – még neki is – időnként el kellett vonulnia, hogy nyugalmat tudjon találni.

Miért nem elégednek meg a nők azzal, hogy otthon maradnak, engedelmesen viselkednek, befogják a szájukat, és nem ütik bele az orrukat olyasmibe, ami nem tartozik rájuk?

Olyan rengeteg a dolgom, folytatta az önsajnálatot. Annyi a kézben tartandó szál, a megfejtendő titok, a beváltandó számla, kötelezvény, és olyan kevés az idő! Minden vagyonunkat elvették, a falvakat, a Kaszpi-tenger partján lévő birtokot, a házakat, lakásokat és egyéb épületeket szerte Teheránban – mindent, amiről csak tudomásuk volt azoknak az ördögöknek. Igen, azok! A forradalmi bizottság, a mollahok, a zöldszalagosok mind átkozott ördögök. Nem tudom, hogyan fogok megbirkózni velük. Pedig muszáj. Valahogy majdcsak sikerül, utána pedig, a következő évben elzarándokolok Mekkába.

– Insa Allah – mondta, és mindjárt jobban is érezte magát kicsit. Isten akarata, hogy sokkal hamarabb lettem családfő, mint vártam, bár elég felkészült voltam már ahhoz, hogy átvegyem a családi vállalkozás irányítását, még ha az akkora is, mint a Bakraván-birodalom.

Az is Isten akarata, hogy ismerem ennek a birodalomnak a legtöbb titkát, mert apám sorban elmondta őket az utolsó néhány évben, miután meggyőződött arról, hogy bízhat bennem, okosabb vagyok, mint korábban gondolta. Nem én javasoltam neki már majdnem hét éve, hogy nyisson titkos svájci bankszámlákat? Nem én hívtam fel a figyelmét az amerikai kincstári jegyekre, az amerikai ingatlanberuházásokra, és főleg a Hét Nővérré? Milliókat nyertünk, és el is dugtuk őket a rühes kutyák elől, hála Istennek! Svájci bankokban elhelyezett aranyban, földekben, dollárban, német márkában, jenben és svájci frankban nyugszik a vagyonunk...

Észrevette, hogy Sarazad várakozásteli pillantással figyelni, és rászólt: – Ne aggódj, Sarazad, a szolgák még napnyugta előtt elintézik mindent! – Szerette a húgát, de már csöppet sem bánta volna, ha megy, és hagyja dolgozni. – Rászánta már magát a férjed, hogy mohamedán legyen?

– Milyen kedves tőled, drága Meshang, hogy nem felejtkeztél el róla! Beleegyezett, hogy komolyan megfontolja a dolgot – válaszolta óvatosan Sarazad. – Tanítom, amikor csak lehetőségem van rá.

– Rendben. Ha visszajön, figyelmeztess, hogy látogasson meg!

– Természetesen – vágta rá készségesen az asszony. Meshang volt a család feje, és természetesnek tartotta, hogy engedelmeskedjenek neki.

– Az egy év és az egy nap lejárt, ugye?

Sarazad arca sugárzott az örömtől, miközben válaszolt: – Boldogan közlöm veled, drága Meshang, hogy Isten megáldott bennünket. Gyermekem lesz.

– Nagyszerű! Ez igazán méltó esemény arra, hogy megünnepeljük! Apa nagyon boldog lenne, ha tudná. – A férfi elégedetten megpaskolta a húga kezét. – Mi legyen a férjeddal? Ez a legalkalmasabb időpont arra, hogy elválj tőle.

– Nem! Hogy mondhatasz ilyet?! – tört ki a tiltakozás Sarazadból, még mielőtt fegyelmezni tudta volna magát. – Egyáltalán nem! Az borzalmas lenne, egyszerűen belehalnék! Borzalmas...

– Elég volt, Sarazad! Gondolkozz! – Meshangot megdöbbenetette az udvariatlan viselkedés. – Nem iráni, nem mohamedán, nincs pénze,

nincs jövője, és nem méltó arra, hogy a Bakravánok közé tartozzon. Gondolom, ezzel egyetértesz?

– Igen, természetesen... egyetérték mindennel, amit mondasz, de ha megengeded... – felelte sietve, megdöbbenését lesütött szemmel titkolva Sarazad. Közben szidta magát, mert nem tartotta észben, mennyire nem szíveli Meshang az ő Tommyját, és hogy éppen ezért ellenség, akivel szemben óvatosnak kell lennie. Hogy lehettem ilyen naiv, ostoba? – Tökéletesen igaz, drágám, hogy adódhatnak problémák, és mindent elfogadok, amit mondasz... – válaszolta a legédesebb, legszelídebb hangján. Az agya közben lázasan dolgozott, terveket kovácsolt a jelenre és a jövőre nézve, mert tisztában volt azzal, hogy nagyon nehézé válhat számukra az élet, ha Meshang jóindulatát elveszíti. – Te vagy a legbölcsebb ember, akit ismerek... de talán megengeded, hogy azt mondjam, nyilván Isten hozta őt az utamba, és apa is egyetértett a házassággal, úgyhogy amíg Isten el nem veszi tőlem, és...

– De most én vagyok a családfő, és a körülmények is megváltoztak. Az ajatollah mindent megváltoztatott – válaszolta komoran Meshang. Soha nem szerette Lochartot, megvetette, mert hitetlen volt, azok közé tartozott, akik Irán bajait okozták. Utálta, mint betolakodót és felesleges kiadások okozóját, de mert nem volt elegendő hatalma ahhoz, hogy fellépjen ellene, és mert az apjuk megállapodást kötött vele, nem mutatta ki nyíltan az érzelmeit. – Ne törd fölöslegesen a gyönyörű kis fejedet! A forradalom mindent megváltoztatott, másfajta világban élünk, mint eddig, és ennek fényében gondoskodnom kell a jövődről, és a fiad jövőjéről is.

– Tökéletesen igazad van, Meshang, és áldalak is szünet nélkül, mert gondolsz rám és a gyermekemre. Csodálatos ember vagy, óriási szerencse számunkra, hogy vigyázol ránk – áradozott a lélekjelenlétét visszanyerve Sarazad. Hízelt, bűnbánóan bocsánatot kért a modortalanságáért, és minden ravaszságát bevetve megakadályozta, hogy Meshang irányítsa a beszélgetést. A legmegfelelőbb pillanatban szelíden közölte: – Tudom, milyen elfoglalt vagy. – A választ meg sem várva felállt, és mosolyogva megkérdezte: – Otthon vacsoráztok Zarahhal? Karim unokatestvérünk is eljön, ha képes lesz elszabadulni a támaszpontról. Úgy örülök neki! Nem láttam már... – Ezúttal éber volt, és még idejében elharapta a mondatot. – Legalább

egy hete. De ami még fontosabb, a szakács a kedvenc horishtodat főzi, pontosan úgy, ahogyan szereted.

– Igen? Hát jó. Otthon leszünk, de mondd meg neki, hogy ne tegyen bele túl sok fokhagymát. Ami pedig a férjedet...

– Erről jut eszembe, drága Meshang! – vágott közbe az asszony, kijátszva pillanatnyilag utolsó kártyáját. – Hallottam, hogy elengedted Zaraht a holnaputáni felvonulásra. Milyen kedves tőled, mennyire megértő vagy! – Látva, hogy Meshang elvörösödik az indulattól, nevetett magában, mert tudta, hogy a sógornője a leghatározottabban kitartott szándéka mellett, a bátyja pedig a leghatározottabban ellenezte. – A férjem tökéletesen egyetért veled, drága Meshang – folytatta rövid szünet után, a kellő lelkesedéssel. – Tökéletesen, legdrágább bátyám, és el is mondom majd Zarahnak, hogy nem vagy igazán boldog az ötlettől... – Nem mintha ez bármit is számítana neki, vagy nekem, ugyanis mindenképpen ott leszünk azon a tiltakozó felvonuláson. Könnyedén arcon csókolta a férfit. – Viszontlátásra, drágám! Vigyázz, ne dolgozd agyon magad! A szakácsot pedig figyelmeztetem.

Választ nem várt, sietett egyenesen a sógornőjéhez, hogy elmondja neki, Meshang változatlanul dühös a tüntetés miatt.

– Nevetséges! Az összes barátnőnk ott lesz, Sarazad! Csak nem azt akarja, hogy szégyenkezzünk előttük?!

Közös tervet kovácsoltak, és mire a végére jutottak, már késő délután volt, úgyhogy sietnie kellett haza, intézkedni a vacsora felől. Pontosán olyan legyen, amilyennek az úr szereti, és ha túl sok fokhagymát tesz bele, és nem lesz tökéletes, én... én szólok Ashagabehnek, az öreg vajákosnak, hogy szabadítsa magára az ördögöt! Siessen a piacra, és vegyen görögdinnyét, mert azt is imádja!

– De úrnő! Görögdinnyét már...

– Menjen, és szerezzen! – parancsolt rá a szakácsra Sarazad, és a nagyobb nyomaték kedvéért toppantott is a lábával. – Egyet biztosan tud szerezni!

Utána rögtön a ruháival bíbelődő Dzsarit ellenőrizte, és közben el-morzsolta egy könnycseppet a szeme sarkában – nem a lakás miatt, amit Tommy akart igazán, és sokkal jobban is élvezett nála, hanem a boldogságtól, hogy ismét odahaza lehet. Később pihenés következett,

az aznapi utolsó ima, majd fürdés, végül a megnyugtató, minden porcikáját kellemesen ellazító masszázs.

– Tessék, hercegnőm! – mondta Dzsari, akinek már fájt a karja a megerőltetéstől. – Most már öltözhetsz. Mit akarsz fölvenni a vacsorához?

Azt az öltözéket választotta, amelyről tudta, hogy Meshangnak a legjobban tetszik – tarka, sokszínű pamutszoknyát és hófehér blúzt. Még egyszer ellenőrizte, hogy megfelelő-e a horisht és a polo, és úgy vágták-e fel az édesen illatozó, zamatos görögdinnyét, ahogyan a bátyja szereti.

Miután ezzel is végzett, nem maradt más dolga, mint várni az unokatestvérét, Karim Peshadit. Nagyon szerette a fiatalembert, együtt nőttek fel, és sok kellemes emléke fűződött a Kaszpi-tenger melletti közös nyaralásokhoz, a Teherán környéki téli sielésekhez, a partikhoz és bálókhoz, amelyekre együtt járt az apjához, a koviszi légítámaszpont parancsnokához hasonlító, magas és délceg Karimmal. Az is nagyon jó volt, hogy valahányszor meglátta, rögtön eszébe jutott a szeptemberi este, amelyiken megismerkedett azzal a hórihorgas, kékeszöld szemű idegennel. A tekintete ragadta meg leginkább, amelyben a költők által megénekelt, perzselő égi tűz lángolt fel abban a pillanatban, mihelyt megpillantotta őt...

– Úrnő, kegyelmes unokatestvére, Karim Peshadi százados kér engedélyt, hogy bejöhessen.

Örömmel futott a kis fogadószobába, aminek a falait kifinomult perzsa ízléssel, bonyolult mintázatot követve elhelyezett apró tükrök borították. Nem volt benne más bútorzat, csupán a falak mentén körbefutó alacsony, a legfinomabb szövettel borított puha kerevet.

– Drága Karim, úgy örülök... – Sarazad sietve elharapta a mondatot. Azóta, hogy egy héttel korábban együtt jártak Doshan Tappehen, megnézni a zendülőket, most találkoztak először, és úgy tetszett neki, mintha idegen állt volna előtte. Sárgás, pergamenszerű bőrű, karikás szemű, borostás arcú és rendetlen, gyűrött ruházatú idegen, pedig az unokatestvére mindig sokat adott a külsejére, ügyelt rá, hogy a megjelenése kifogástalan legyen. – Mi történt, Karim!

A férfi szája megmozdult, de hang nem jött ki rajta, csak azután, hogy másodszor is megpróbálkozott a válasszal. – Apám meghalt, kivégezték, az iszlám ellen állítólag elkövetett bűneiért. Engem

felfüggesztettek a beosztásomból, és bármelyik pillanatban letartóztathatnak – mondta keserűen. – A legtöbb barátunkat szintén gyanúba fogták. Dzsabani ezredes eltűnt, miután árulással vádolták – emlékszel, ő vezette az embereket a Halhatatlanok ellen, és ellőtték a kezét...

Döbbsen hallgatta, a lesújtó hírektől szóhoz sem tudott jutni.

– ...de, sajnós, egyéb szörnyűség is történt, drága Sarazad. Valik... Valik bácsi, Anus, a kis Dzsálál és Setarem... mind meghaltak, megölték őket, amikor egy 212-esen Irakba akartak szökni...

Sarazad úgy érezte, mintha a szíve hirtelen megszűnt volna dobogni.

– ...az iraki határ közelében befogta, és lelőtte őket egy vadászgép. Ma éppen a parancsnokságon voltam, hogy válaszoljak a forradalmi bizottságunk kérdéseire, amikor az abadáni támaszpontból megérkezett a telex... Azok a kuttyák, a bizottság tagjai még a betűket sem ismerik, és engem kértek meg, hogy olvassam föl nekik, közben nem is sejtették, hogy rokonok voltunk. Az üzenetre ráírták, hogy szigorúan titkos, és az állt benne, hogy az áruló Valik és Szeladi tábornokot más tisztekkel együtt azonosították a helikopter roncsai között, és hogy egy nő és két gyerek is volt velük... Azt kérték, nézzünk utána a helikopternek, amit valószínűleg Tom vállalatától loptak el. A jele EP-HBC...

Sarazad elájult.

Amikor magához tért, Dzsari nedves kendővel a homlokát törölgette éppen, ijedt szolgák vették körül, Karim pedig sápadtan, bűntudatos arccal várakozott mögöttük. Sarazad először csak tompán, értetlenül nézett rá, aztán hirtelen eszébe jutott mindaz, amit tőle hallott, amit Erkki mondott, és az is, hogy milyen furcsán viselkedett Tommy. Amikor mindezt végiggondolta, a rémület újabb hulláma tört rá, és reszkető hangon tudta csak megkérdezni: – Hazajött... hazaért már Meshang kegyelmes úr?

– Nem, hercegnő! Gyere, hadd fektesselek le, hogy jobban...

– Köszönöm... nem kell, Dzsari! Már... jól vagyok. Kérlek, hagyjatok magunkra bennünket!

– De herceg...

– Menjetek!

A szolgák riadtan engedelmeskedtek, Karim pedig, miután kimentek, fájdalomtól megtört hangon kezdett mentegetőzni: – Bocsáss meg, drága Sarazad! Nem lett volna szabad felizgatnom téged ezekkel a rossz hírekkel, de... csak ma reggel tudtam meg, mi történt apámmal... Bocsáss meg, Sarazad! Nem nőknek való...

– Figyelj ide, Karim! Könyörgöm, figyelj! – vágott rémülten az unokabátyja szavába Sarazad. – Bárhogyan alakuljon is a beszélgetés, ne szólj Valik bácsiról, ne említsd Meshangnak se őt, se a többieket! Még ne! Egy szót se szólj róluk!

– De miért?

– Azért... azért... – Istenem, mit tegyek, kérdezte rémülten magától, és a legszívesebben torka szakadtából kiáltotta volna, hogy azért, mert biztosan tudja, a HBC-t Tommy vezette. Istenem, bárcsak tévednék, és ne lenne igaz, amit Erkki válaszolt, amikor megkérdeztem tőle, meddig lesz távol Tommy. – Ne aggódj – felelte Bandar-Deilamot egy-két nap alatt megjárja. Alkatrészeket visz csak a HBC-vel... elnézést, szóval az egyik 212-essel. – Nem Abadán mellett, a határ közelében van Bandar-Deilam, vágott bele hirtelen a kérdés. Nem jött-e el Valik bácsi Tommyhoz késő este, túlságosan is későn ahhoz, hogy egyszerű rokoni látogatásról lehessen szó, és miután elment, nem volt-e Tommy rosszkedvű, levert, de annyira, hogy csak ült némán, és bámult a tűzbe? – A családnak össze kell tartania – ezt motyogta halkán. Istenem segíts...

– Mi a baj, Sarazad? Mi történt?

Nem merem elmondani, Karim, még neked sem. Az életemet is rád bíznom, mentegetőzött gondolatban az unokabátyjának, de most meg kell védenem Tommyt... ha Meshang megtudja, mit csinált, akkor végünk, vége mindennek! Nekitámad, nem lesz hajlandó több kockázatot vállalni... Nem szállhatok szembe a családommal, és Meshang rá fog kényszeríteni, hogy elváljak tőle. Istenem, mit tegyek? Tommy nélkül én... meghalok, egészen biztos... Mit is mondott Tommy? Hogy Sargazba kell vinnie egy helikoptert? Sargazba vagy Nigériába? Nem merem elmondani neked, Karim, nem merem...

Látva azonban a fiatalember arcán a mérhetetlen aggodást és bánatot, Sarazad szája magától kinyílt, és elmondott mindent, amiről másnak szólni sem mert.

– De hát ez lehetetlen! – tiltakozott Karim. – Lehetetlen! A telexben az állt, hogy a helikopter utasai közül senki sem maradt életben. Lehetetlen, hogy ő vezette volna.

– Igen, de mégis! Biztos vagyok benne, hogy ő volt az. Biztos! Jaj, Karim, mondd meg, mit csináljak! Segíts nekem, kérlek! Könyörgöm, segíts! – Sarazad szeméből megállíthatatlanul ömlöttek a könnyek, a fiatalember pedig mást nem tudott tenni, mint hogy magához szorította, és próbálta megnyugtatni. – Kérlek, ne szólj Meshangnak! Segíts! Ha Tommy... én meghalok...

– De Meshangnak muszáj tudnia. Biztosan...

– Segíts rajtam, kérlek! Biztosan tudsz csinálni valamit, egész biztosan...

Nyílt az ajtó, és Zarahhal a nyomában Meshang csörtetett be izgatottan. – Sarazad drágám! Dzsari mondta, hogy elájultál! Mi történt? Jobban vagy már? Szervusz, Karim... – Meshang elhallgatott, és értetlenül nézett ápolatlan külsejű unokatestvérükre. – Mondjátok már el, mi történt?!

Az izgatott kérdés nyomán támadt csöndben Sarazad rémülten szorította szájára a tenyerét, rettegve attól, hogy nem fog tudni uralkodni magán, és mindent elárul. Félelmét csak fokozta, hogy látta Karim arcán a bizonytalanságot, és csupán akkor nyugodott meg valamelyest, amikor meghallotta az unokabátyjából zaklatottan feltörő szavakat: – Borzalmas hírt hoztam. Az... az apámat... agyonlőtték, az iszlám ellen elkövetett bűnök miatt...

– Lehetetlen! – kiáltott fel elszörnyedten Meshang. – Dhofar hőseit? Ez nem lehet igaz!

– Dzsared Bakraván kivégzése sem lehetett igaz, most mégis halott, és apám is. De vannak más, ugyanilyen szörnyű hírek...

Sarazad tehetetlen zokogásban tört ki, Zarah pedig, hogy vigasztalja, szoroson magához ölelte. Karim látva imádott unokahúga rémületét, elkeseredését, és úgy döntött, hogy mégsem ejt szót Valikről, a feleségéről és a gyerekekről, hanem kitalál valami más magyarázatot.

– Insa Allah – mondta, már gyűlölve ezt a hajánál fogva előrángatott mentséget, amellyel istentagadó bűnöket próbáltak igazolni olyan emberek, akik Istent soha nem tisztelték, és nem

teljesítették a parancsait. Az ajatollah valóban Isten ajándéka, gondolta. Nem kell mást tennünk, mint követni az utasításait, és megtisztítani az iszlámot az istenkáromlóktól. Halállal kell büntetnünk őket, hogy aztán, holtukban, lesújthasson rájuk Allah büntetése.

– Csupa rossz hírt hoztam – folytatta némi szünet után. – A legtöbb, a légierőnél szolgáló barátomat bíróság elé állították, és én ezt bolond fejjel el is mondtam Sarazadnak... Azt akartam, hogy tudj róla, Meshang, de ostobán elmeséltem neki, és... ettől ájult el. Kérlek, bocsáss meg! Nem is zavarok tovább, mennem kell, csak azért jöttem, hogy elmondjam... Muszáj volt elmondanom valakinek!

McIVER IRODÁJA, 22.20. McIver jól érezte magát. A karosszékében kényelmesen elhelyezkedve olvasgatott a – saját generátoruknak hála – világos és meleg irodában. A telexgép és a rádió adó-vevő egyaránt be volt kapcsolva, halkan zúgott mellette. Bár későre járt, nem volt kedve hazamenni a hideg, nyirkos, Genny nélkül üres lakásba. A lépcsőház felől a sietős lépteket meghallva felkapta a fejét. – Ki az? – kérdezte kissé nyugtalanul az idegesnek tűnő, hangos kopogtatás után.

– McIver kapitány? Peshadi százados vagyok. Karim Peshadi.

McIver meglepődött ugyan a késői látogatástól, de rögtön ajtót nyitott, hiszen nemcsak helikopter-vezetői kiképzésen részt vevő hallgatóként, hanem Sarazad kedvenc unokatestvéreként is jól ismerte a fiatalembert. Kezet nyújtott neki, és miközben üdvözölte, megpróbálta titkolni, mennyire megdöbbenette a mindig elegáns tiszt zilált megjelenése. – Fáradjon beljebb, Karim! Miben segíthetek? Nem is tudom, mit mondjak! Egyszerűen felfoghatatlan, hogy letartóztatták az édesapját!

– Két napja ki is végezték.

– Jézusom!

– Igen. Sajnálom, hogy rossz híreket hozok. – Karim idegesen berántotta maga mögött az ajtót. – Ne haragudjon, nagyon sietek, már órákkal ezelőtt vissza kellett volna érnem, de Sarazadtól jövök... – folytatta szaggatottan. – Voltam maguknál, és Pettikin kapitány mondta, hogy itt találom. Ma olvastam egy bizalmas, az abadáni támaszpontról érkezett telexet, amiben az állt...

McIver nyugalmat erőltetett magára, igyekezett leplezni, mennyire izgatott lett attól, amit hallott. – Pettikin kapitánynak is elmondta?

– Nem. Úgy gondoltam, jobb, ha csak magának szólok.

– Legjobb tudomásom szerint a HBC-t ellopták. Egyetlen pilótánk sem...

– Nem hivatalos minőségben jöttem – vágott McIver szavába a százados. – Csak figyelmeztetni akartam, mert tudom, hogy Tom nincs itt. Hirtelen nem jutott más az eszembe. Sarazadnál voltam, és véletlenül hallottam Tomról. – Karim röviden összefoglalta, amit az unokahúga mondott. – Hogy lehetséges az, hogy Tom él, amikor mindenki más meghalt?

McIver tompa nyomást érzett a szíve tájékán, miközben válaszolt: – Sarazad téved.

– Isten nevében kérem, mondja meg az igazat! Magának tudnia kell! Tom biztosan elmesélte, és bennem megbízhat – sürgette lázas türelmetlenséggel a fiatalember. – Bízzon bennem! Talán tudok segíteni. Tom nagy veszélyben van, és vele együtt Sarazad és az egész család! Meg kell bíznia bennem! Hogyan sikerült megmenekülnie Tomnak?

McIver úgy érezte, mintha hurkot vetettek volna mindhármuk Lochart, Pettikin és saját maga – köré, és azt könnyörtelen kéz egyre szorosabbra húzná. Ne veszítsd el a fejed!, biztatta magát. Légy nagyon óvatos, és ne ismerj be semmit! – Amennyire én tudom, Tom a HBC-nek a közelében sem volt – mondta.

– Hazudik! – vágta a szemébe dühösen a fiatalember, és lázasan, indulattól remegő hangon ráömlesztette McIverre mindazt, amit útközben, a buszon tülekedve, a hóésésben az utcán rohanva a töredékes információkból kikövetkeztetett. – Magának kellett aláírnia a felszállási engedélyt. Magának vagy Pettikinnek, és biztos, hogy Tom neve is szerepel rajta. Ismerem magát, belénk is állandóan azt sulykolta, hogy csak az előírásokat szigorúan betartva szabad repülni, felszállni kizárólag engedéllyel lehet. Ugye így történt? Aláírta?! – kiabált elkeseredve Karim, arra gondolva, hogy már régen meg kellett volna jelennie a bizottság előtt, válaszolnia a ki tudja mire vonatkozó kérdésekre...

– Azt hiszem, jobb, ha elmegy, százados! – válaszolta kurtán McIver.

– Hát nem érti?! Maga ugyanúgy belekeveredett ebbe az ügybe, mint Tom. Legalább akkora bajban van...

– Jobban tenné, ha nem izgatná magát ezzel a dologgal – mondta a korábbinál sokkal kedvesebben McIver. – Tudom, hogy rettenetesen megviselt, és végtelenül sajnálom, ami az édesapjával történt. Higgye el, a legőszintebben együtt érzek magával!

Csönd támadt közöttük, amit csak a vétéké állított rádió, és a tetőn elhelyezett generátor halk zúgása tört meg. Némán bámultak egymásra, míg végül Karim nem bírta tovább, és beismerte a vereségét. – Igaza van. Miért is bízna meg bennem? – kérdezte szomorúan. – A bizalom elmúlt közöttünk. A mi világunk földi pokollá vált, és ebben a sah a bűnös. Hittünk benne, de becsapott bennünket, hamis szövetségesekhez kötött, tehetetlenné silnyította a tábornokainkat, aztán megszökött, itt hagyott bennünket a szégyenben, kiszolgáltatva a mollahoknak. Esküszöm Istenre, hogy bízhat bennem, de tudom, hogy magának vagy másnak ez már semmit sem számít. Ellopták tőlünk a kölcsönös bizalmat. – Karim arca egy pillanatra szenvedőn görcsbe rándult. – Talán Isten is elhagyott bennünket örökre! – Az adó-vevő éles sercegését hallva – valahol a vételi körzetben vihar lehetett – felkapta a fejét. – Tud beszélni Zagrosszal? Sarazad mondta, hogy Tom hajnalban oda ment.

– Próbálkoztam már vele, de nem sikerült – válaszolta az igazsághoz híven McIver. – Ilyenkor, februárban olyan az időjárás, hogy szinte lehetetlen. A koviszi bázisunk viszont közölte, hogy rendben megérkeztek.

– Mondja... mondja el neki, amit tőlem hallott! Beszélje rá, hogy meneküljön! – Karim hangja tompa, élettelen volt. – Jó maguknak. Legalább van hova menniük. – A százados nem tudott tovább uralkodni magán, tehetetlenül hagyta, hogy a könnyei végigömljenek az arcán.

– Istenem... – Hogy megnyugtassa, McIver átkarolta a fiatalember vállát, közelebb vonta magához. Rettenetesen sajnálta, arra gondolt, hogy annyi idős, mint a saját fia, aki hála istennek, biztonságban van odahaza Angliában, orvos, semmi köze a repüléshez, és biztonságos az élete... Magasságos isten! Mondhatja-e még bárki is magáról, hogy tökéletes biztonságban van?

Érezve, hogy a százados zokogása alábbhagy, óvatosan elhúzódott, és tapintatosan a konyha felé indult. – Éppen teát akartam főzni. Megkínálhatom? – szólt nyugodt, természetes hangon, mintha mi sem történt volna.

– Csak... egy kis vizet kérek, aztán megyek is.

Szerencsétlen kölyök, gondolta McIver, miközben tiszta poharat vett elő. Borzalmas, ami az apjával történt. Nagyszerű ember volt, kemény, határozott, ellentmondást nem tűrő parancsnok, de mindig nyílt, becsületes, ártani senkinek nem akaró. Borzalmas! Ha képesek voltak rá, hogy megöljék, akkor senki nem érezheti már biztonságban magát. Hamarosan valamennyien a sorsára jutunk. – Tessék! – nyújtotta oda rossz érzéstől eltelve Karimnak a poharat.

A százados, szégyellve, hogy az idegen előtt elveszítette az önuralmát, gyorsan felhajtotta a vizet. – Köszönöm. Jó éjszakát! – búcsúzott el rögtön, de látva, milyen furcsa tekintettel nézi McIver, megtorpant. – Mi a baj?

– Semmi, csak támadt egy futó ötletem. Be tud menni a Doshan Tappeh-i toronyba?

– Fogalmam sincs róla. Miért?

– Ha sikerülne, anélkül, hogy bárki tudná, mit akar, talán megszerezhetné a HBC felszállási engedélyét. Nyilván berakták az iktatókönyvbe, ha egyáltalán törődtek ilyesmivel. Abból kiderül, hogy ki vezette a gépet. Igazam van?

– Igen, de mit számít? – kérdezte Karim. – A torony és a felszálló gépek közötti beszélgetésekről automatikusan magnófelvétel készül. A HBC-vel folytatott beszélgetés biztosan megvan.

– Vagy igen, vagy nem. Harcok voltak a támaszponton, talán nem tudtak odafigyelni minden részletre, nem tartották be az összes előírást. Tudomásunk szerint – bárki szállt is fel a helikopterrel – nem kért engedélyt a toronytól. Egyszerűen fogta magát, és elindult. A nagyizgalomban az irányítók talán be sem kapcsolták a magnót. – Minél tovább beszélt erről az eshetőségről, McIver annál jobban kezdett hinni benne. – Akkor pedig csak az írásos nyilvántartásból derülhet ki, hogy kinek a nevére szólt a felszállási engedély. Nem így van?

Karim egyelőre nem értette, hová akar kilyukadni McIver. – És mi van, ha az áll az engedélyen, hogy a gépet Tom Lochart vezette?

– Nem tudom, hogyan fordulhatna ez elő. Ha Tom neve van rajta, akkor az én aláírásomnak is ott kell lennie, márpedig az kizárólag hamisítvány lehet – McIver kezdte utálni magát a hazugságért, a hajánál fogva előrángatott történetért, és úgy érezte, hogy amit mond, csöppet sem hangzik hihetően. – Az egyetlen felszállási engedély, amit aláírtam, Nogger Lane nevére volt kiállítva, akinek alkatrészeket kellett szállítania Bandar-Deilamba, de azt is érvénytelenítettem, mielőtt elindult volna. Nem voltak igazán fontosak azok az alkatrészek, és különben is, a HBC-t addigra már ellopták.

– A felszállási engedély az egyetlen bizonyíték?

– Biztosan csak a jóisten tudja. Ha Tom neve szerepel rajta, és az én aláírásom, akkor csak hamisítvány lehet, és a hamisítvány nagyon sok bajt tud okozni. A legjobb, ha egyszerűen nem is létezik. Nincs igazam?

Karim lassan megcsóválta a fejét. Gondolatban már a toronyban járt, elosont az örök mellett – vajon lesznek örök? –, rábukkant a könyvre, és benne a keresett oldalra, és... hirtelen zöldszalagos rontott be az irányítóterembe, lelőtte, aztán rohant, hóna alatt a dossziéval. Halkan, titokban kijutott a toronyból, ugyanúgy, ahogy fölment, és egyenesen az ajatollahhoz rohant, hogy beszámoljon neki az apja elleni vérlázító összeesküvésről, bűnről, az ajatollah pedig, miután bölcsen és türelmesen – nem úgy, mint azok a Könyv parancsolatait megszegő kutyák – végighallgatta, az egyetlen, igaz Isten nevében kiadta a parancsot, hogy torolják meg a felháborító bűnt. Aztán Meshanghoz sietett, hogy elmondja, a család megmenekült, de nem is ez volt a legfontosabb, hanem az, hogy tudta, Sarazad, akit szenvedélyes szerelemmel imádott, és aki soha nem lehetett az övé – első unokatestvérek voltak, házasságukat tiltották a Korán törvényei –, szintén megmenekült...

– A felszállási engedélynek el kell tűnnie – mondta. Felállt, és hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. – Megpróbálom. Mindent elkövetek, amit tudok. Mit csinált Tom?

A szoba sarkában, vételt jelezve, hangosan búgni kezdett a telex, és egy pillanatra mindketten felé is kapták a fejüket, de aztán McIver

visszafordult Karimhoz. – Ha találkozik vele, kérdezze meg tőle! Így helyes, nem? Mesélje el ő maga!

– Szalaam!

Kezet fogtak, a fiatalember távozott. Magára maradva McIver gondosan bezárta az ajtót, a telexgéphez lépett, és látta, hogy az üzenetet Genny küldte Sargazból: Szevasz, legidősebb kölykőm! Hosszan dumáltam Chinaboyjal; holnap, hétfőn este érkezik, és kedden megy Teheránba a 125-össel. Azt akarja, hogy feltétlenül legyél kint a repülőtéren, mert beszélni szeretne veled. Minden elő van készítve a 212-esek fogadására és gyors javítására. Visszaigazolást kérek. Felhívtam a kölyköket is odahaza, minden rendben. Remekül érzem magam, élvezem a várost, és dühös vagyok rád, mert nem vagy itt. McAllister.

A McAllister Genny lánykori neve volt, és kizárólag olyankor használta, amikor valamiért megorrolt rá. – Jó öreg Gen! – mondta hangosan McIver. Nagyon örült, hogy az asszony biztonságban van, végre távol a veszélytől, és a gyerekeket is fel tudta hívni. Ha mástól nem, ettől legalább meg fog nyugodni kicsit. Újból átfutotta az üzenetet. Vajon miért olyan sürgős Andynek, hogy találkozzunk? Félretette a kérdést azzal, hogy hamarosan úgyis megtudja a választ, és a titkárnői asztalhoz ült, megírni a vételről szóló igazolást.

Alkonyattájt kapott ugyan telexet Aberdeenből, de az adás annyira zavaros volt, hogy csupán az aláírást tudta kibetűzni: Gavallan. Azonnal ismétlést kért, de még mindig nem kapta meg. A rádióvétel szintén nagyon gyenge volt a közelben dúló hóviharak miatt. A BBC World Service, amit a szokásosnál is gyengébben lehetett fogni, azt jelentette, hatalmas viharok vannak Európában és Amerika keleti partvidékén is, Brazíliában pedig óriási áradások pusztítanak. A hírek úgy általában nagyon lehangolóak voltak: Nagy-Britanniában folytatódtak a sztrájkok, a vietnami-kínai határon súlyos összecsapások zajlottak, a gerillák lelőttek egy rhodesiai utasszállítót, Carter benzinfogyasztási kvóta bevezetésére készült, a szovjetek kipróbálták az ezeröttszáz mérföld hatótávolságú cirkálórakétát, Iránban pedig Jasszer Arafatot, a PFSZ VB elnökét fontos szövetségesnek kijáró ünnepléssel fogadták. Khomeini ajatollah személyesen tárgyalt vele, és bejelentették, hogy Izrael teheráni nagykövetségének épülete ezentúl a PFSZ-é lesz. Hírügynökségi jelentések szerint ismét kivégeztek négy tábornokot,

Azerbajdzsánban pedig folytatódtak a harcok Khomeini hívei, és a vele szemben álló erők között. Bazargán miniszterelnök elrendelte két, az iráni-szovjet határ közelében lévő amerikai radarállomás bezárását, és bejelentette, hogy Khomeini ajatollah a közeli napokban fogadja a szovjet nagykövetet, hogy megvitassa vele a két ország közötti vitás...

McIver leverten, az erős recsegéstől megfájduló fejjel kapcsolta ki a készüléket. Úgy általában rettenetesen elege volt ebből a napból. Reggel Ali Kiánál kezdett, bemutatta neki a bizonylatot, miszerint egy svájci banknál elhelyezték a három 212-es elengedéséért és a 125-ös hat fordulójáért járó „engedélyeztetési díjat”. Kia megígérte neki, hogy utána néz a zagrosziak kiutasításának, megtudja, ki és miért intézkedett. – Addig is értesítse az ottani forradalmi bizottságot, hogy a rendelete a vizsgálat befejezéséig hatályon kívül lett helyezve!

Sokat érnek vele a fiúk, amikor csőre töltött géppisztolyokkal kell szembenézniük, gondolta, és rögtön eszébe jutott, vajon mi lehet Erkkivel és Noggerrel. Délután a tebrizi légiirányítókön keresztül telexet kapott az Iran-Timber helyi képviselőtől. Kérjük, hogy Jokkonen és Lane kapitány haladéktalanul jelentkezzen háromnapos, sürgős munkára. Feltételek a szokásosak. Köszönettel. Az üzenetet a vállalat területi igazgatója írta alá, és végső soron nem volt benne semmi rendkívüli. Jobbat is fog tenni Noggernek, ha dolgozik, mint ha csak ül tétlenül, mondta magában, és rögtön tovább is fűzte a gondolatot: Jó volna tudni, mit akarhatott Azadehtől az apja.

Pontban este fél nyolckor Kovisz jelentkezett, de az adás nagyon gyenge, kihagyástól tarkított volt, és alig lehetett érteni. Freddy Ayretől jött, aki azt jelentette, hogy Starke sértetlenül visszatért a bázisra.

- Hála istennek!
- Ismét... rosszul... lom... McIv... tány.
- Ismétlem! – mondta lassan, tagoltan McIver. – Mondja meg Starkénak, hogy nagyon örülök, és kérdezem, hogy van?
- ...Star... tány... ság kér...
- Ismételje meg, Kovisz!
- Ismét... tány, Star... a bízott... seire...

– Alig értek valamit! Próbáljon meg reggel, kilenc körül hívni! De nem! Sokáig bent leszek, és tizenegy körül majd én próbálkozom, hátha addigra javul valamit a helyzet.

– Értet... sőbb... negy körül?

– Igen. Ma este, tizenegy körül.

– Loc... és Jean-Luc... ségben megér... Zagrosz... romra... – Az adás végleg hangos recsegésbe fulladt.

Várakozás közben aludt kicsit, aztán olvasott, és miközben a válaszát írta a telexüzenetre, az órájára pillantva észrevette, hogy már fél tizenegy van.

– Ha ezen túl leszek, rögtön felhívom Koviszt – mondta magának hangosan, hogy megtörje a súlyosan rátelepedő, nyugtalanító csöndet. Manuela kedvéért leírta még, hogy Koviszban minden rendben, aztán befűzte a lejátszóba a lyukszalagot, tárcsázta Sargaszt, és miután – idegőrlő várakozás után – létrejött a kapcsolat, megnyomta az adás-gombot. Az üzenet leadása után újból sokat kellett várnia, de végül, ha nehezen is, megkapta a visszaigazolást.

– Na végre! – mondta, és a gép mellől felállva hatalmasat nyújtózkodott. Az íróasztalához lépett, elővette a fiókból a gyógyszerét, és bekapott belőle egy szemet – aznap már a másodikat. – Átkozott magas vérnyomás! – morogta. Az utolsó ellenőrzésnél 160/115-öt mért az orvos, és rögtön vérnyomáscsökkentőt rendelt, ami levitte 135/85-re. – Ez nem azt jelenti, Mac, hogy nyugodtan vedelheti a whiskyt, bort, tömheti magát tojással, tejszínnel! – mondta figyelmeztető hangon. – A koleszterinszintje túl...

– Miféle whiskyről, tejszínről beszél, doki? Iránban vagyunk...

Nagyon rossz hangulatban tért haza, és amikor Genny megkérdezte tőle, milyen eredményt hozott a vizsgálat, mogorván csak annyit mondott, hogy jobbat, mint az előző, és legyen szíves, ne nyaggassa. A fenébe, gondolta dühösen. Igyekszem betartani a doki utasításait, de most piszkosul jólesne egy whisky szódával, és utána még egy! Normális körülmények között mindig volt egy üveg ital a pánccsaszekrényben, jég és szóda a kis hűtőben, de most nem. Jobb híján újabb teát főzött hát, közben arra gondolt, vajon sikerült-e Karimnak megszereznie a HBC papírjait, és amikor ismét az órájára pillantott, már tizenegy volt.

– Kovisz, itt Teherán! Hallják az adást? – Türelmesen, többször is elismételte a kérdést, de választ nem kapott, és amikor negyedórával később újból megpróbálta, akkor sem jött létre a kapcsolat. – Biztosan a vihar – mondta dühösen. – Majd otthonról próbálkozom.

Belebújt a felöltőjébe, és a csigalépcsőn fölment a tetőre, hogy ellenőrizze, maradt-e elég üzemanyag a generátorhoz. Az éjszaka sötét volt, csendes, lövések sem igen hallatszottak, és ha mégis, akkor is a havazás letompította a hangokat. Alkonyat óta csaknem öthüvelyknyi esett már, és egyelőre nem úgy nézett ki, mintha el akart volna állni. McIver letörölte arcáról az olvadó hópelyheket, és elemlámpája fényénél megnézte a szintjelzőt. Aggodalomra egyelőre nem volt ok, a generátor még néhány napig nyugodtan működhetett, de úgy gondolta, nem árt hozzákezdeni az utánpótlás megszervezéséhez. Utálta a piszlicsáré, apró kellemetlenségeket, azt, hogy a lét pusztaság fenntartásáért is küzdeni kell, miközben annyi egyéb, fontos feladat vár megoldásra. Mi lehet vajon Karimmal? Ha sikerül megszereznie és megsemmisítenie a nyilvántartást, akkor nem lesz több, a HBC-vel kapcsolatos terhelő bizonyíték. Vagy mégis? Ha Iszfahánban, tankolás közben mégis megjegyezte valaki Tomot...

Gondolataiba merülve ment le a tetőről, bezárta az irodát, és ismét az elemlámpáját használva elindult az alagsorba, a kocsijához.

Már éppen nyitotta az ajtaját, amikor a magas, határozott léptekkel felé közeledő alakot észrevette. Megdermedt, mert rögtön a HBC, arról a SAVAK jutott az eszébe, és kis híján kiejtette a kezéből az elemlámpát. Szerencsére a rémület nem tartott sokáig, hamar felismerte a kalapot és sötét felöltőt viselő férfiban Armstrongot.

– Elnézést, kapitány! Nem akartam megijeszteni.

– De sikerült! – válaszolta még mindig izgatottan kalapáló szívvel McIver. – Mi az ördögnek nem szólt, hogy itt van?! Miért nem jött fel az irodába ahelyett, hogy idelent bujkál, és ijesztgeti az embert, mint valami átkozott lidérc?!

– Nem akartam zavarni, gondoltam, esetleg vendégei vannak. Egyet láttam is elmenni. Jobbnak láttam, ha inkább itt várom meg. Kérem, oltsa el a lámpát!

McIver dühösen tett eleget a kérésnek. Azóta, hogy Gavallan rájött, honnan ismeri Armstrongot, többször is kutatott az emlékezetében,

de változatlanul úgy érezte, hogy még nem találkozott vele. Mindenesetre az a körülmény, hogy a rendőrség különleges ügyosztályánál dolgozott, semmivel sem tette szimpatikusabbá előtte. – Hol az ördögben volt? Hiába vártuk a repülőtéren.

– Elnézést! Igazán sajnálom, hogy nem tudtam ott lenni. Mikor jön újból a gép?

– Kedden, ha Isten is úgy akarja. Miért?

– Körülbelül mikor?

– Délutánban. Miért érdekli?

– Nagyszerű. Az éppen jó lenne. Tebrizbe kell utaznom egy barátommal. El tudna vinni bennünket? – kérdezte Armstrong.

– Ki van zárva. Kérni is fölösleges, úgysem adják meg az útvonal-engedélyt. Miféle barátjával?

– Az engedélyt én garantálom. Rendkívül fontos volna, kapitány, hogy mielőbb odaérjünk.

– Az esti hírekben mondták, hogy Tebrizben és környékén súlyos harcok vannak. Sajnálom, de nem engedélyezhetem az utat. Fölösleges kockázat lenne a legénység számára.

– Mr. Talbot is azt kéri, segítsen nekem megoldani ezt a gondot – mondta változatlan nyugalommal Armstrong.

– Nem lehet. Sajnálom. – McIver lezártnak tekintette a témát, és el akart fordulni, de a váratlan, ostorcsapással felérő megjegyzés visszatartotta..

– Mielőtt elmenne, megkérdezhetném, mi történt a HBC jelű helikopterükkel, Locharttal, és Valik tábornokkal, a partnerükkel?

McIver a meglepődéstől mozdulatlanra dermedve nézte a szabályos, nyugodt arcot, az elemlámpa fényében megcsillanó, komoly tekintetű szemet. – Én... Fogalmam sincs róla, miről beszél – válaszolta végül nagy nehezen.

Armstrong összehajtogatott papírt vett elő a felöltője zsebéből, szétnyitotta, és McIver elé tartotta. Fénymásolat volt egy repülési nyilvántartásban szereplő bejegyzésről: Az EP-HBC az IHC megbízásából 6.20-kor Bandar-Deilamba indult alkatrészekkel. A helikopter pilótája T. Lochart kapitány, az utat engedélyezte McIver kapitány. A lap alján az eredeti felszállási engedély fénymásolata is

ott volt, és tisztán látszott rajta, hogy N. Lane kapitány nevét áthúzták, fölé írták, hogy beteg, és azt is, hogy T. Lochart helyettesíti.
– Tekintse ajándéknak!

– Hogyan jutott hozzá?!

– Mihelyt a 125-ös belép a teheráni légtérbe, szóljon Hogg kapitánynak, hogy sürgős fuvarral tovább kell mennie Tebrizbe. A felszállási engedélyt időben meg fogja kapni.

– Nem! Ez egyszerűen lehe...

– Ha nem intézkedik, mégpedig úgy, hogy rajtunk kívül más ne tudjon róla – vágott közbe ijesztő határozottsággal Armstrong –, akkor ennek a másolatnak az eredetije a SAVAK-hoz, pontosabban az utódjához, a SAVAMA-hoz kerül.

– Ez zsarolás!

– Szó sincs róla. Csupán üzlet. – Armstrong McIver kezébe nyomta a papírt, és megfordult, hogy távozzon.

– Várjon! Hol az eredeti?

– Nem náluk – egyelőre.

– Ha megteszem, amit kér, ideadja az eredetit. Rendben?

– Maga viccel. Eszem ágában sincs bármit odaadni.

– Ez... ez így nem tisztességes!

Armstrong visszament McIverhez, nyugodtan megállt előtte, és rezzenéstelen arccal azt mondta: – Persze, hogy nem. Ha megkapná az eredetit, akkor a veszély is megszűnne, tovább nem lenne oka félelemre. Se magának, se másnak. Addig azonban, amíg létezik, azt fogja csinálni, amit mondok. Igaz?

– Rohadt csirkefogó!

– Maga pedig bolond, aki jobban tenné, ha ügyelne a vérnyomására.

– Honnan tudta meg, mi történt? – kérdezte az elképedéstől csak nehezen szóhoz jutva McIver.

– Csodálkozna, ha elmondanám, mennyit tudok magáról, Genevere McAllisterről, Andrew Gavallanról, a Nemes Házról, és sok egyébről is. – Armstrong hangja érdekesebbé vált, fáradtsága és nyugtalansága kezdett felülkerekedni önuralmán. – Nem érti,

mekkora esély van rá, hogy a Hormuzi-szoros innenső partján szovjet tankok állomásozzanak, és egész Irán rohadt szovjet tartomány legyen? Elegendő van magukból, abból hogy homokba dugják a fejüket, mint a strucc, és úgy tesznek, mintha mi sem történt volna. Ne vitatkozzon, hanem tegye, amit mondtam, különben az eget is rárogyasztom a vállalkozásukra!

KEDD

1979. FEBRUÁR 20.

39. fejezet

TEBRIZ, 5.12. A hán birtokának végében lévő kis házban Ross hirtelen felriadt. Mozdulatlanul feküdt azonban tovább, igyekezett minél egyenletesebben lélegezni, és közben összes idegszálával koncentrált. Nem tapasztalt semmi szokatlant, csupán néhány éjszakai rovar zúgott körülötte, és a szoba fojtogató kicsisége telepedett rá, de az sem jelentett újdonságot számára. Szemben vele, a fal mellett Gueng összegömbölyödve, egyenletesen lélegzett a szalmazsákján. A hideg miatt mindketten ruhástul feküdtek le. Ross óvatosan fölkel, az ablakhoz lépett, és kibámult a sötétbe, de nem látott semmi feltűnőt. Még akkor is ott állt, amikor – közvetlenül maga mellől – meghallotta Gueng halk kérdését: – Mi történt, száhib?

– Nem tudom. Lehet, hogy képzelődtem vagy rosszat álmodtam.

A gurkha nem válaszolt, viszont enyhén oldalba bökte, és kifelé mutatott – a verandáról, a bejárat előtt hiányzott az ór.

– Talán könnyítenie kellett magán. – Legalább egy ember mindig volt ott, éjjel és nappal is. Előző éjjel például kettő; Ross úgy rendezte el az ágycsapatot, hogy úgy nézzen ki, mintha aludna benne valaki, és Guenget hátrahagyta, hogy lekösse a figyelmüket. Óvatosan kimászott a hátsó ablakon, és egyedül ment Erkkihez és Azadehhez. Visszatérőben kis híján összefutott egy őrnéval, de a fegyveresek álmosak voltak, figyelmetlenek, és sikerült elosonnia mellettük.

– Nézz ki a hátsó ablakon! – súgta oda a gurkhanak, és az nesztelenül teljesítette a parancsot. Némán vártak, de körülöttük minden csöndes volt, mozdulatlan. Egy óra múlva pirkad, gondolta Ross, és megpróbált éber maradni.

– Lehet, hogy csak a hegyi szellem volt, száhib – mondta kis idő múlva az őrmester. A „világ tetején” elterjedt hit szerint éjszakánként szellemek látogatják meg – jó, vagy rossz szándékkal – az alvókat, és az álmok tulajdonképpen nem mások, mint az általuk fülbe súgva elmesélt történetek.

Az apró termetű hegylakó érzékeit élesre állítva koncentrált egy darabig, majd kijelentette: – Megyek, utána nézek azoknak a szellemeknek. – Hangtalanul visszament az ágyához, csizmát húzott, a lefekvéskor párnája alá rakott talizmánt visszatette az egyenruhája zsebébe, és fölvette a támadóiktól elvett köntösét és turbánját is. Sietve ellenőrizte a kézigránátjait, puskáját, és belenézett a hátizsákjába, amiben a lőszert, a tartalék kézigránátokat, vizet és némi élelmet tartott. A *kukriját* nem kellett keresnie, az állandóan a keze ügyében volt, közvetlenül lefekvés előtt mindig fényesre törölte és átolajozta.

Ross is hamar felkészült, csak éppen fogalma sem volt arról, hogy mire. Alig öt perce ébredtél fel, a fegyvered kibiztosítva, a *kukri* tokja is kinyitva, de miért, kérdezte magától. Ha Abdalláh hán forralna valamit ellenetek, már régen elvehette volna a fegyvereiteket, vagy legalábbis megpróbálhatta volna.

Előző nap, délután hallották, hogy a 206-os felszállt, és nem sokkal később a hán meglátogatta őket. – Ne haragudjon a késésért, százados, de nagyobb a felfordulás, mint eddig bármikor! Szovjet barátaink jókora vérdíjat tűztek ki a maguk fejére – mondta jókedvűen, joviálisan. – Akkorát, hogy talán még engem is kísértésbe tud hozni.

– Bízunk benne, hogy nem, uram! Meddig kell még várnunk?

– Néhány napig, nem tovább. Úgy tűnik, a szovjetek nagyon szeretnék elfogni magukat. Újabb küldöttséget menesztettek hozzám azzal a kéréssel, hogy segítsék nekik – az első nem sokkal azelőtt járt itt, hogy maguk megérkeztek. De ne aggódjon, tisztában vagyok azzal, mi az érdeke Iránnak, és mi nem!

Amit a hán a vérdíjról mondott, azt este Erkki is megerősítette. – A Sabalan közelében jártam, egy újabb radarállomáson. Az egyik helybéli – sokan tudnak oroszul errefelé – azt hitte, hogy orosz vagyok, és elmondta, remélik, hogy ők lesznek azok, akiknek sikerül elfogniuk az angol szabotőrt és a társát. A vérdíj öt ló, öt teve és ötven birka. Ez egész kis vagyon, és biztosak lehetnek abban, hogy ha odafent, egészen északra is tudnak magukról, akkor itt a környéken még többen.

– Voltak magával oroszok?

– Csak Cimtarga, de nem ért rá foglalkozni velem. Az oroszul tudó helyiek állandóan azt kérdezték tőle is, mikor érkeznek már meg a csapatok.

– A fenébe! Van valami konkrétum, ami miatt úgy gondolják, hogy a szovjetek átlépik a határt?

– Nem hiszem, szerintem csak az egymástól hallott pletykák miatt hiszik. Azt válaszoltam, hogy soha, de egyikük vitatkozni kezdett velem, és azt állította, hogy tudja, rengeteg tankunk, katonánk áll készenlétben, és látta is azokat. Nem beszélek perzsául, nem tudtam megállapítani, nem a KGB egyik törzsi viseletbe öltöztetett ügynöke-e az illető.

– A felszerelés, amit szállít... Van közte valami fontos? – Ezt sem tudom. Többnyire számítógépek, fekete ládák és papírok. Igyekeznek távol tartani tőlük, de azt látom, hogy nem szakemberek végzik a szerelést – egyszerűen kirántják a berendezéseket a falból, elvágják a zsinórokat, és egyáltalán nem ügyelnek rájuk. Inkább az élelmiszerkészletek és főleg a cigaretta érdekli őket.

Szót váltottak a menekülésről is, és abban maradtak, hogy lehetetlen előre tervet készíteni, mivel olyan sok a pontosan számba nem vehető tényező. – Nem tudom, meddig akarják még, hogy röpködjek velük – mondta Erkki. – Ez a Cimtarga nevű gazember azt állítja, hogy Bazargán miniszterelnök kiutasította a jenkiket a két utolsó, keleten, a török határ közelében lévő radarállomásukról is. Azonnal távozniuk kell, a berendezéseket pedig épen, érintetlenül hátrahagyni. Holnap megyünk oda.

– Ma is maga szállította őket?

– Nem. Nogger Lane, egy másik pilótánk. Velünk érkezett, úgy volt, hogy ő viszi vissza Teheránba a 206-ost. McIver nagyon ideges lesz, ha Nogger nem ér vissza időben, és biztosan elküld valakit, hogy nézzen utánunk. Ez is adhat némi esélyt. Magukkal mi a helyzet?

– Ki tudunk szökni, ha akarunk – válaszolta a százados. – Kezd az agyamra menni az a kis ház. Ha eltűnünk innen, lehet, hogy a maguk bázisára megyünk, és ott rejtőzünk el, az erdőben. Ha tudunk, kapcsolatba lépünk magukkal, de ne számítsanak rá, mert nem lehet tudni, hogyan alakulnak a dolgok. Rendben?

– Igen. Ne bízzanak meg senkiben a bázison, kivéve a két szerelőnket, Dibble-t és Arberryt!

- Tudok segítem valamiben?
- Itt hagyna egy kézigránátot? – kérdezte Erkki.
- Természetesen. Használta már?
- Nem, de tudom, hogyan működik.
- Tessék – mondta Ross, és odanyújtotta a fegyvert. – Húzza ki a biztosító szeget, számoljon háromig – nem négyig – és hajítsa el! Revolvert nem akar?
- Köszönöm, nem. Megteszi a töröm; a kézigránátot is csak a biztonság kedvéért kértem.
- Legyen vele óvatos! Kellemetlen meglepetést tud okozni, ha nem jól kezelik.

Miközben beszélt, Ross a szeme sarkából Azadehet figyelte, gyönyörködött benne, és belesajdult a szíve a gondolatba, hogy a kapcsolatuk ott maradt örökre a csillagos ég felé szökő, csipkés svájci hegycsúcsok között. Hiába írt neki, egyszer sem válaszolt a leveleire, és amikor az iskolánál érdeklődött utána, azt a választ kapta, hogy hazautazott. Utolsó, együtt töltött napjukon a lány azt mondta: – Ami velünk történt, talán soha nem fog megismétlődni, Csillagszemű Johnnym!

– Ha így lesz, akkor is boldogan halok meg, mert már tudom, milyen az igazi szerelem. Szeretlek, Azadeh!

Az utolsó csók, aztán rohanás a vonathoz, integetés, míg végképp szem elől nem vesztette. Örökre. Talán mindketten tudtuk, már akkor, hogy az a búcsú örökre szól, gondolta a sötét, hideg szobában várakozva. Pillanatra elbizonytalanodott, nem tudta eldönteni, mit tegyen – maradjon fent és figyeljen, feküdjön vissza, vagy azonnal induljanak, szökjenek meg? Lehet, hogy a hán igazat mondott, és biztonságban vagyunk – egyelőre. Egyelőre semmi okunk, hogy egyáltalán ne bízzunk benne. Vien Rosemont csöppet sem volt ostoba, és azt mondta...

– Száhib!

Gueng figyelmeztetésével egy időben hallotta a halk, lopakodó lépteket. Anélkül, hogy egyetlen szót is váltottak volna, nesztelenül elhelyezkedtek, fedezték egymást, és egyformán örültek, hogy vége a tétlen, idegőrlő várakozásnak, végre cselekedhetnek. Csöndben nyílt az ajtó, és elmosódott körvonalú, ijesztő hegyi szellem jelent meg

előttük, akiben Ross megdöbbenéssel fedezte föl a csadort viselő, sírástól felpuffedt arcú Azadehet.

– Johnny! – suttogta izgatottan az asszony.

Ross nem válaszolt rögtön, mozdulatlanul várt még néhány másodpercig, és csak akkor felelt, amikor biztos volt, hogy nincs a közelben ellenség: – Itt vagyok, Azadeh! Az ajtó mellett.

– Gyorsan gyertek velem! Veszélyben vagytok. Siessetek! – Választ nem is várva az asszony kisiklott a házból.

A százados Guengre nézett, és látva, hogy az nemet int, egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán döntött. – Megyünk! – Azadeh után vetette magát, a gurkha pedig szó nélkül követte, és ösztönösen úgy haladt mögötte, kissé oldalt, hogy váratlan támadás esetén fedezni tudja. Az asszony, néhány gazdasági épületet megkerülve, határozottan vezette át őket a gyümölcsöskerten. A hó elnyelte ugyan a lépteik zaját, de a nyomaikat – Ross ezzel pontosan tisztában volt – megőrizte. Mintegy tízlépésnyire lemaradva követte Azadehet, és azon törte a fejét, milyen veszélyről beszélt az asszony, miért sírt, és hol lehet Erkki.

Az égen szaladó felhők többnyire eltakarták a holdat, és amikor mégis előbukkant, Azadeh rögtön megállt, ideges kézmozdulattal jelzett nekik, hogy ők is várjanak. Csak miután sötétség borult rájuk, indult el újból. Minden árnyékot, apró fedezéket ügyesen kihasznált, Ross pedig csodálkozott, nem értette, hogyan tanult meg ilyen ügyesen, vadász módjára lopakodni. Aztán eszébe jutott Erkki és Finnország, a megszámlálhatatlanul sok tavával, vadban gazdag, végtelen erdőségeivel. Arra figyelj, amit csinálsz, te bolond!, intette magát mérgesen. Álmodozni ráérsz akkor is, ha túl leszel a veszélyen, és nem sodorsz bajba másokat a figyelmetlenségeddel. Koncentrálj!

Pillantása szünet nélkül ide-oda cikázott, várta, talán kívánta is a harcot, ami egyelőre elmaradt. A birtok körül húzódó, legalább tíz láb magas, faragott kövekből rakott falhoz értek, és mielőtt kiléptek volna a közte és a gyümölcsös fái között húzódó, lecsupaszított sávra, Azadeh egy mozdulattal megálljt parancsolt. Előrement, megkeresni azt a helyet, amit korábban nyilván kinézett magának. Mihelyt megtalálta, intett, hogy kövessék, és már mászott is ügyesen, kihasználva a kövek természetes és mesterséges, éppen a feljutás megkönnyítése érdekében készített bemélyedéseit. Amikor Ross

utánaindult, a hold éppen kibukkant a felhők mögül, és a falat megvilágítva kellemetlen érzést keltett benne, mintha meztelen lett volna. Mire a fal tetejére ért, Azadeh a másik oldalon már lefelé ereszkedett. Ross is átlendült a peremen, de csak lehúzódott, megvetette egy bemélyedésben a lábát, és addig nem indult el, amíg meg nem győződött róla, hogy a veszélyesen csupaszs területen át Gueng is eljutott a falig.

Lefelé nehezebb volt a mászás, a százados meg is csúszott, és hat láb magasból leesett. Mire káromkodva feltápáskodott, és összeszedte magát, Azadeh már a birtok körül futó úton túl járt, a körülbelül kétszáz yardnyira lévő, a hegyoldalból kiálló szikla felé igyekezett. Alattuk, kissé balra Tebriz egy része látszott; a város peremén, a repülőtér irányában tüzek égtek, és halk fegyverropogást lehetett hallani.

Gueng hamar beérte a századost, és mosolyogva intett, hogy mehetnek, de mire eljutottak a szikláig, Azadeh eltűnt.

– Johnny! Ide!

Ross a halk hangot követve vette észre a sziklafalon a hasadékot, ami olyan keskeny volt, hogy egy ember éppen csak átbújhatott rajta. Megvárta, amíg Gueng is mellé ér, és aztán lépett előre. Azadeh mindkettőjükért a kezét nyújtotta, átsegítette őket a résen, aztán lezárta egy vastagnak tűnő függönnyel, és gyertyát gyújtott. A halvány, imbolygó fényben az üreg tágasnak látszott, száraz és viszonylag meleg volt. Takarók, régi szőnyegek tették otthonosabbá, voltak benne edények, bögrék, az egyik fal mentén húzódó, természetes polcot alkotó peremen pedig könyvek és néhány játék. Gyerekkuckó, búvóhely a felnőttektől, gondolta Ross, és Azadehre pillantott. Az asszony még mindig a gyertya mellett térdelt, háttal neki, de már levette a fejéről a csadort, és amikor megfordult, ismét a régi, ismerős, arcot látta.

– Tessék!

Elfogadta Rosstól a kulacsot, jócskán ivott belőle, közben gondosan ügyelt arra, hogy a tekintetük ne találkozzon. A százados Guengre pillantott, és anélkül, hogy egy szót is szólt volna, kitalálta a gondolatát. – Azadeh, eloltanád a gyertyát? – kérdezte. – Megnéztük, hol vagyunk, és akkor legalább elhúzhatnánk a függönnyt, hogy

figyelni tudjunk, és könnyebben meghalljuk, ha közeledik valaki. Van nálam elemlámpa, ha mégis kellene világosság.

– Persze... Természetesen... – Azadeh már nyúlt is a gyertyáért, hogy eloltsa, de nem fejezte be a mozdulatot. – Egy pillanat... Elnézést! – Tükröt vett le a polcról, belenézett, és sírástól bedagadt szemét, izzadságtól fénylő arcát meglátva elégedetlenül megrázta a fejét. Sietve letörölte az álláról egy foltot, amennyire tudott, az ujjával megfésülködött, utána eloltotta a gyertyát, és bocsánatkérően megismételte: – Elnézést!

Gueng elhúzta a függönyt, és rögtön ki is mászott a barlangból, hogy körülnézzon. A város felől erősödött valamelyest a fegyverropogás, a repülőtéren egyetlen kifutópályája mögött tüzek égtek. Az utcákon nem működött a világítás, csupán gépkocsik reflektorainak a fényét lehetett látni. A hán palotája is sötét, csendes volt, semmi nem utalt arra, hogy onnan veszélyre kellene számítaniuk. Gueng visszamászott a barlangba, gurkhaliul beszámolt a századosnak a látottakról, majd hozzátette: – Biztonságosabb, ha kint maradok őrködni, száhib! Nincs sok időnk.

– Rendben. – Ross érezte Gueng hangján a nyugtalanságot, de nem hozta szóba, mivel pontosan tudta, mi okozza. – Jól vagy, Azadeh? – kérdezte halkán.

– Most már igen. Sötétben jobb... Elnézést, hogy ilyen szörnyen nézek ki! Jobban érzem magam, ha nem látszik.

– Mi történt... És hol a férjed? – Ross szándékosan használta ezt a szót, nem pedig a nevet, és rögtön hallotta, hogy az asszony nyugtalanul megmozdult.

– Este, miután elmentél, Cimtarga jött be egy őrral, és szólt Erkkinek, hogy öltözzön, mert azonnal indulniuk kell. Nem mondta, miért, csak annyit, hogy változás történt a programban. Már egyedül voltam, amikor apám magához rendelt, és mielőtt beléptem volna a szobájába, hallottam, amint parancsot adott, hogy hajnalban fegyverezzenek le és kötözzenek meg benneteket. – Azadeh hangja pillanatra elcsuklott az izgalomtól. – Úgy tervezte, hogy magához rendel, megbeszélni a holnapi indulásokat, de az emberei az istálló környékén rátok rontanak, megkötöznak, és teherautón északra visznek benneteket.

– Északra? Hova?

– Tbiliszibe. – Az asszony izgalomtól remegő hangon folytatta: – Fogalmam sem volt róla, mit tegyek, nem tudtalak figyelmeztetni benneteket – engem is állandóan szemmel tartanak. Apám közölte, hogy Erkki néhány napig távol lesz, ő pedig reggel üzleti útra Tbiliszibe megy és... és nekem is vele kell mennem. Azt mondta... két-három napig leszünk ott, mire visszajövünk, Erkki is megérkezik, és akkor elenged bennünket Teheránba. – Azadeh hangján érezni lehetett, hogy hajszal választja el az elkeseredett sírástól. – Úgy félek! Nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy Erkkivel valami rossz történt!

– Ne nyugtalankodj! Nem lesz semmi baja! – próbálta vigasztalni Ross. A Tbiliszibe tervezett utat nem értette, nem is törődött vele, lázas igyekezettel azt próbálta inkább eldönteni, mit gondoljon a hánról, mire számítson. Vien figyelmeztetése, hogy ne higgyen a hazugságoknak, nyugodtan bízza az életét Abdalláhra, ott csengett még a fülében, de attól, amit Azadeh mondott, elbizonytalanodott. Az asszony felé fordult, és utálni kezdte a sötétséget. Szerette volna látni az arcát, a tekintetét, remélte, hogy abból talán ki tud olvasni valamit. Bárcsak a falon belül, még a kis háznál elmondta volna mindezt, fohászzkodott csöndben, majd idegesen össze is rándult, mert nyugtalanító emlék ötlött fel benne. – Azadeh! Nem tudod, mi történt az órrel?

– De igen... Megvesztegettem, Johnny! Elküldtem fél órára... Nem tudtam mást kitalálni...

– Jézusom! – morogta Ross. – Megbízható?

– Igen. Ali... nagyon régen szolgál már apámnál. Hétéves korom óta ismerem. Néhány ékszert adtam neki, aminek az árából a családja évekig meg tud élni. De Erkki... Johnny, én úgy félek!

– Fölösleges. Nem mondta, hogy a török határra kell mennie? – Ross szerette volna megnyugtatni az asszonyt, és rávenni, hogy menjen vissza minél előbb a palotába. – Köszönöm, hogy figyelmeztettél bennünket. Gyere, visszakísérünk, aztán...

– Jaj, ne! Az lehetetlen! – tiltakozott hevesen Azadeh. – Hát nem érted?! Apám magával akar vinni északra, ahonnan soha nem szabadulok. Soha! Gyűlöl, és Mzsitriknek akar adni... Tudom, hogy megteszi! Tudom!

– De mi lesz Erkkivel? – kérdezte döbbenten Ross. – Nem futhatsz világgá nélküle!

– De igen! Muszáj, Johnny! Hidd el, hogy muszáj! Nem merek itt maradni, rettegek attól, hogy Tbiliszibe menjek, és Erkkinek is úgy a jobb, ha elmenekülök. Sokkal szabadabban tud majd cselekedni.

– Miről beszélsz?! Nem rohanhatsz vakon a világnak. Ez örültség! Mi lesz, ha Erkki ma éjjel mégis hazajön, és nem tudja, hol vagy, mi történt veled?

– Hagytam neki üzenetet. Megbeszéltük, ha valami váratlan történik velem, titkos helyre teszem a szobánkban. Gyanakodtunk, nem tudtuk, mire szánja rá magát apám, amíg nincs itthon. Ne aggódj, Erkki tudni fogja, mi történt! – Azadeh pillanatnyi szünetet tartott csak, aztán folytatta: – Apám ma, dél körül a repülőtérre megy, fogadni valakit, aki Teheránból érkezik. Nem tudom, kicsoda az illető, mit akar itt, de arra gondoltam... talán rá tudnád beszélni, hogy vigyen magával bennünket. Esetleg fölszökhetnénk titokban a gépre... vagy kényszerítheted őket, hogy vigyenek magukkal.

– Elment az eszed! – szólt rá, most már mérgesen, az asszonyra Ross. – Bolondságokat beszélsz, Azadeh! Örültség volna elszöknöd, és itt hagyni Erkkit... Honnan tudod, hogy apád nem ezt akarja éppen? Azt mondod, gyűlöl téged; ha elfutsz, azzal csak megkönnyíted a dolgát, és még nagyobb veszélybe sodrod Erkkit!

– Hogy lehetsz ennyire vak?! – kiáltott föl elkeseredve Azadeh. – Hát nem érted, hogy amíg itt vagyok, Erkkinek szemernyi esélye sincs? Ha elmegyek, akkor legalább miattam nem kell aggódnia, megetheti, hogy csak magával törődjön. Ha megtudja, hogy Tbiliszibe vittek, utánam jön, és örökre vége. Hát nem érted?! Engem használnak csalétekként! Az isten szerelmére, Johnny, ébredj föl! Könyörgöm, segíts nekem!

Ross hallotta a csöndes, elkeseredett sírást, és attól még dühösebb, idegesebb lett. Nem vihetjük magunkkal, gondolta. Nem tehetem, az gyilkosság lenne! Ha igaz, amit a hánról mond, akkor néhány órán belül megindul utánunk a hajtóvadászat, és szerencsések leszünk, ha megérjük az estét. Légy ésnél, és ne áltasd magad, a hajtóvadászat már régen megkezdődött! – Vissza kell menned! Hidd el, úgy a legjobb! – mondta.

– Insa Allah – válaszolta különös, megváltozott hangon az asszony.
– Ahogy akarod, Johnny! Ti is induljatok, nincs már sok időtök!
Merre mentek?

– Én... nem is tudom. – Ross örült a mindent beborító sötétségnek, annak, hogy nem lehet látni az arcát. Magasságos isten! Miért éppen Azadeh, kiáltotta magában némán. – Gyere, visszakísérlek!

– Fölösleges. Maradok... még kicsit.

Azadeh hangján érezni lehetett, hogy nem mond igazat, és a százados ettől még nyugtalanabbá, idegesebbé vált. – Visszamegy! Muszáj.

– Nem! – A válasz makacs, eltökélt volt. – Nem mehetek vissza. Maradok, itt nem fog megtalálni. Korábban is rejtőztem már ebben a barlangban. Egyszer két teljes napig. Itt biztonságban leszek, ne aggódj! Menj nyugodtan, sietnetek kell!

Ross nem kis erőfeszítéssel ugyan, de uralkodott magán, elfojtotta a vágyát, hogy talpra rángassa Azadehet, és hátát a barlang falának támasztva inkább visszaült mellé. Nem hagyhatom itt, nem hurcolhatom vissza akarata ellenére, és magammal sem vihetem, vette sorra a nem létező lehetőségeket. Nem hagyhatom itt, nem vihetem magammal! De igen, elvihetném, csak kérdés, hogy meddig. Ha elfogják, felelősségre vonják, mert szabotőrököt segített, és talán mással is megvádolják, olyasmivel, amiért itt halálra szokták kövezni az asszonyokat. – Ha eltűnünk, és te is, a hán rögtön tudni fogja, hogy te figyelmeztettél bennünket. Itt előbb-utóbb rád találnak, és neked is és a férjednek is rosszabb lesz. Hidd el, az a legokosabb, ha visszamegy!

– Nem, Johnny! Isten kezében vagyok, nem félek.

– Gondolkodj, Azadeh!

– Azt teszem. Te is tudod, hogy Isten kezében vagyunk. Nem beszéltünk erről éppen eleget akkor, ott, a hegyek között? Ne aggódj miattam, én csöppet sem félek! Egy kézigránátot adjál csak, olyat, mint Erkkinek! Isten kezében biztonságban leszek. Kérlek, menj!

Valamikor tényleg sokat beszélgettek Istenről, de ott, a végtelen nyugalmat, biztonságot árasztó svájci hegyek között az egészen más

volt, mint a sötét, a veszély közelsége miatt fojtogatóan szűk barlangban.

– Insa Allah – válaszolta Ross, hosszas vívódás után döntésre jutva. – Mi visszamegyünk, Guenget pedig továbbküldöm. – Felállt, és indulni akart, de Azadeh megállította.

– Várj! – Ross előbb halk neszt hallott, aztán az arcán érezte az asszony leheletét, és a karját megmarkoló könnyű kezét. – Nem, drágám! – mondta nyugodt, régről ismerős hangján Azadeh. – Nem. Ezzel pusztulást hoznánk Erkkire, és rátok is. Hát nem érted, hogy amíg a kezükben vagyok, azt tesznek velem, amit akarnak. Ha nem kell törődnie velem, vigyáznia rám, akkor legalább lesz esélye, és amíg kívül vagytok apám palotájának a falán, addig nektek is. Ha találkozol Erkkivel... mondd meg neki!

Mit mondjak meg neki, kérdezte magát Ross. Azadeh kezéért nyúlt, és amikor hozzáért, mintha visszaszáguldott volna az időben. Újból a széles, nagy ágyban voltak, odakint nyári zivatar villámai hasítottak az éjszaka sötétjébe, ők pedig összesimulva számolták a villanás és a völgyet körbeölelő hegyoldalokról visszagördülő, mély morajlás között elmúló időt. Tíz másodperc, öt, aztán már csak kettő, végül egy... Jaj, Johnny, itt van, pontosan a fejünk fölött! Insa Allah, ha belénk csap, nem bánom, az a fontos, hogy együtt vagyunk, szorítjuk egymás kezét... Igen, de nem így, gondolta szomorúan, és a szájához emelve megcsókolta Azadeh kezét. – Mondd el neki te! – felelte. – Együtt megyünk. Felkészültél?

– Az indulásra?

– Igen.

Azadeh némi szünetet tartott, mielőtt újból megszólalt volna: – Előbb kérdezd meg Guenget!

– Ő azt teszi, amit mondok neki.

– Hát persze. Azért csak kérdezd meg! Tedd meg nekem ezt a szívességet! Jó?

Ross a barlang nyílásához sietett, de mielőtt megszólalhatott volna, a bejárat mellett őrködő Gueng halkán, gurkhaliul odaszólt neki: – Nincs veszély, száhib... idekint.

– Szóval hallottad?

– Igen, száhib!

– És mit gondolsz?

– Lényegtelen, hogy mit gondolok, száhib! – válaszolta nyugodtan, mosolyogva a hegyi ember. – A karma az karma. Azt teszem, amit mond.

TEBRIZI REPÜLŐTÉR, 12.40. Abdalláh hán a repülőtér főépülete előtti behavazott betonon, golyóálló Rolls-Royce-a mellett várakozott, és dühösen azért imádkozott, hogy az ereszkedő 125-ösnek ne sikerüljön a leszállás, csapódjon oda a betonhoz, és robbanjon fel. Előző nap rendőrségi vonalon továbbított telexet kapott, amit az unokaöccse, Mazardi ezredes, a tebrizi rendőrség parancsnoka vitt el neki személyesen. „Kérem, hogy holnap, kedden, 12.40-kor legyen kint a repülőtéren a G-ELTT, ETA 1240 jelű gép érkezésénél. Hasemi Fazir ezredes.” Az aláírás láttán rossz érzés fogta el, és mindenki mást is, aki látta az üzenetet. A belső elhárítás mindig a törvények fölött állt, és Hasemi Fazir ezredest úgy tartották számon, mint nagy inkvizítort, akinek a könyörtelensége még Iránban is – ahol pedig elvárták, és becsülték a könyörtelenséget – legendássá, sőt rettegetté vált.

– Mit akarhat nálunk, fenség? – kérdezte idegesen Mazardi.

– Nyilván Azerbajdzsánról akar tárgyalni – válaszolta a hán, és amennyire tudta, megpróbálta titkolni a félelmét. Az üzenet rövidegsége, parancsoló stílusa akkor is erősen nyugtalanította volna, ha nem éri olyan váratlanul Hasemi felbukkanása a birodalmában. – Meg akarja kérdezni, miben lehet a segítségemre... Évek óta szoros kapcsolatban állunk – tette hozzá automatikusan hazudva.

– Díszőrséget rendelek ki, gyorsan összehívok egy fogadóbizottságot és...

– Eszedbe ne jusson! Fazir ezredes nem szereti a felhajtást. Ne csinálj semmit, a repülőtérnek a közelébe se gyere, csak gondoskodj arról, hogy az utcákon nyugalom legyen, és... igen, nézz jobban a körmére a Tudehnek! Hajtsd végre azonnal Khomeini utasítását, és csapj le rájuk! Még ma éjjel gyűjtsd fel a központjukat, és tartóztasd le az összes vezetőjüket! – Ez tökéletes *piskés* lesz, gondolta a hán, elégedetten magával, mert gyorsan kitalálta, minek örülne nagyon az

ezredes. Nem fanatikus ellensége-e Fazir a Tudehnek? Hála istennek, Pjotr Olegovics szabad kezet adott neki ahhoz, hogy eltíporja őket.

Gyorsan elküldte a rendőrfőnököt, ordította egy sort a háza népével, mindenkit elzavart, és a szobájába zárkózva megpróbált rájönni, mit akarhat tőle éppen most az a veszett kutya ezredes.

Az évek során többször is találkoztak, és mindkettőjük legnagyobb meglepedésére kicserélték az információikat. Hasemi Fazir ezredes ugyanakkor azok közé tartozott, akik szentül hittek abban, hogy Irán fennmaradásához elengedhetetlenül szükséges a Teheránból irányított, szigorúan központosított hatalom, és a helyi vezérek, törzsfők a múlt káros maradványai, akik veszélyt jelentenek az államra. És ha még ez sem lett volna elég, ott volt az a körülmény, hogy az ezredes ennek a hatalomnak a gyakorlói közé tartozott, módjában állt olyan titkokat földeríteni, amelyeket aztán felhasználhatott ellene. Isten verjen meg minden átkozott teheránit! Küldje őket pokolra, és Azadehet is, az istenverte férjével együtt!

Azadeh! Igaz volna, hogy én nemzettem ezt a démont? Lehetetlen! Valaki biztosan... Isten bocsássa meg, hogy gyanúsítom az én imádott Naftalámat! Azadehet megszállta az ördög, de nem baj, meg fog bűnhődni érte! Nem menekül, esküszöm, hogy elviszem magammal Tbiliszibe, és odaadom Pjotrnak, használja, ahogy...

A hán halántéka hevesen lüktetett, és újból az egyszer már megismert, kegyetlen fájdalom hasított a mellébe. Elég volt, figyelmeztette magát. Nyugodj meg! Ne gondolj rá, csak állj bosszút! Ne törődj vele, különben megöl! Fazirral foglalkozz, vele szemben szükséged lesz minden ravaszságodra. Azadeh úgysem menekülhet.

Hajnalban rémült örök rontottak be hozzá, közölték, hogy a két fogoly megszökött, és hamar kiderült, hogy Azadehnek szintén nyoma veszett. A hán dühe nem ismert határt – rögtön elküldte az embereit a lánya búvóhelyére, amit már évek óta ismert, és magából kikelve a lelükre kötötte, hogy nélküle vagy a szabotőrök nélkül a szeme elé ne merjenek kerülni. Az éjszaka a kis háznál szolgálatot teljesítő ór orrát levágatta, összeesküvéssel és árulással vádolt társait ájultra korbácsoltatta, börtönbe vettette, a szolgálóit ostorral verette, aztán dühösen kivágtatott a repülőtérré, rémületet hagyva maga után palotaszerte.

Isten megbünteti őket, gondolta nehezen csillapodó, dühös indulattal, a leszállópályához közeledő repülőgépet figyelve. Az ég kék volt ugyan, de már gyülekezett rajta néhány gyanúsnak látszó felhő, és kellemetlen, hideg szél söpört végig rohamokban a hó borította betonon. A hán perzsakucsmát, prémgalléros télikabátot, és prémszegélyű csizmát viselt. Szemüvege enyhén bepárásodott a hidegtől, de nem vette le, hogy megtörölje, keze szünet nélkül a zsebébe rejtett kis revolvért markolta. A mögötte emelkedő repülőtéri épületet az emberei kiürítették, a hozzá vezető utakat is lezárták. A tetőn mesterlövész lapult, azzal a paranccsal, hogy azonnal lője le Fazirt, mihelyt Abdalláh zsebkendőt vesz elő, és az orrához emeli. Mindent megtettem, amit lehetett, a többi Istentől függ, gondolta. Zuhanj már le, csapódj a betonhoz és robbanj fel, te átkozott!

A 125-ös azonban tökéletes leszállást hajtott végre, és porhavat kavarva sértetlenül gördült végig a betonon. A hán nézte egy darabig, és a félelme közben egyre fokozódott. – Ahogy Isten akarja motyogta, és visszaült a kocsi hátsó felébe, amit elhúzható, golyóbiztos üvegfal választott el a sofőrtől és Ahmedtől, leghűségesebb bizalmasától, testőrétől. – Mehetünk! – adta ki az utasítást, és rögtön ki is biztosította zsebében a revolvért.

A repülőgép a leszállópálya végén rákanyarodott az egyik szervizútra, de nem ment közelebb a terminálhoz, hanem szembe fordult a széllel, és minden épülettől távol megállt. Az ajtaja is csak akkor nyílt ki, amikor a nagy, fekete luxuskocsi megállt mellette.

– Szalaam – kiáltott le az ajtóból Hasemi Fazir. – Béke veled, fenség! Kérlek, fáradj fel!

Abdalláh hán a Rolls-Royce ablakát tekerte csak le, úgy szólt vissza. – Szalaam. Béke veled, kegyelmes úr! Kérlek, csatlakozz hozzám! – Azt hiszed, olyan ostoba vagyok, hogy önként hurokba dugom a fejem, tette hozzá gondolatban. – Ahmed, menj fel a gépre, vigyél magaddal fegyvert, és tégy úgy, mintha nem tudnál angolul!

Ahmed Dursak türkmén volt, nagyon erős, késsel és lőfegyverrel villámgyorsan bánni tudó férfi. A parancsot hallva kiugrott a gépkocsiból, és géppisztolyával a kezében, a felerősödő szélből lengedező, hosszú kabátban felfutott a repülőgép lépcsőjén. – Szalaam, ezredes kegyelmes úr! – köszönt tiszteletteljes hangon, az

ajtó előtt, az utolsó lépcsőfokon megállva. – Uram arra kéri, csatlakozzon hozzá a gépkocsijában. Kis repülőgépeken, még ha a földön vannak is, mindig kellemetlenül érzi magát. A kocsiban nyugodtan beszélgethetnek, senki nem fogja zavarni önöket. Azt is kérdezi, hogy méltóztatik-e megtisztelni szerény házát, és nála megszállni.

Hasemi őszintén megdöbbsent Abdalláh arcátlanságán és magabiztosságán, azon, hogy fegyveres küldöncöt mert meneszteni hozzá. A kocsiba semmiképpen sem akart beszállni, megkockáztatni, hogy a beszélgetésüket lehallgassák, netán csapdába is ejtsék. – Mondd meg a fenséges úrnak, hogy néha nehezen tudom elviselni a bezártságot, ezért kérem, hogy ő fáradjon fel hozzám! Itt nyugodtan beszélgethetünk. Megtiszteltetésnek venném, ha teljesítené a kérésemet. Természetesen átkutatható a szalont, ellenőrizheted, nem rejtőzött-e el valahol rossz szándékú idegen.

– Uram jobban szeretné, kegyelmes úr, ha...

Hasemi nem hagyta, hogy a testőr befejezze a mondatot, közelebb lépett hozzá, és az indulattól elkeskenyült szájjal, ellentmondást nem tűrő hangon rászólt: – Kutasd át a gépet! Gyerünk! Igyekezz, Ahmed Dursak, te háromszoros gyilkos – egyik áldozatod egy Nadzsmeh nevű nő –, gyorsan teljesítsd a parancsodat, különben egy héttel sem élsz tovább.

– Boldog leszek, ha a hán szolgálataért előbb kerülök a Paradicsomba – válaszolta a testőr –, de azért megteszem, amit mond. – Átlépett az ajtón, és előbb a gép orrában ülő két pilótára, majd az utastérben helyet foglaló Armstrongra pillantott. A tekintete összeszűkülte ugyan, de nem szólt egy szót sem, csak hátrament a gép végébe, és benézett a mosdóba is. Nem talált benne senkit, más olyan hely pedig nem volt a gépen, ahol elrejtőzhetett volna valaki. – A pilóták ne legyenek itt, amíg tárgyalnak!

Hasemi korábban már megkérdezte John Hoggtól, a kapitánytól, hogy – amennyiben szükséges – hajlandók volnának-e egy időre elhagyni a gépet.

– Sajnálom, uram – válaszolta Hogg –, de nem igazán tetszik az ötlet.

– Mindössze néhány percről lenne szó. Magával viheti az indítókulcsot és az árammegszakítót is – szólt közbe Robert

Armstrong. – Személyesen vállalok felelősséget azért, hogy senki nem megy be a pilótafülkébe, és nem piszkál hozzá semmihez.

– Még így sem igazán tetszik a dolog, uram!

– Tudom, de azt is – felelte Armstrong –, hogy McIver kapitány azt mondta, az ésszerűség határán belül teljesítse minden kérésünket. Ez pedig belül van a határon.

Hasemi látta Ahmed arcán a szemtelen magabiztosságot, és a legszívesebben hatalmas, jól irányzott ökölcsapással letörölte volna, de uralkodott magán, későbbre halasztotta a dolgot. – A pilóták kint fognak várni a kocsiban – felelte.

– És a hitetlen?

– A hitetlen jobban beszél perzsául, mint te, tetű, és ha van elég eszed, akkor tisztelettel beszélsz vele, kegyelmes úrnak szólítod, mert biztosítalak róla, és a rühes kutya türkmén őseidet is, te mocsok, hogy legalább olyan hosszú az emlékezete, mint az enyém, és könyörtelenebb tud lenni, mint képzeléd.

Ahmed szája sarkában kis mosoly jelent meg. – És őkegyelmessége, a hitetlen úr is lent fog várakozni a betonon? – kérdezte nyugodt hangon.

– Itt marad. A pilóták ülnek be a kocsiba. Ha a fenség ragaszkodik hozzá, hogy testőr legyen vele – nehogy merénylők támadhassanak rá –, az természetesen feljöhet a fedélzetre. Amennyiben ez a megoldás nem felel meg neki, úgy találkozhatunk a rendőrségen is. Hordd el magad, és közöld vele, amit mondtam! – válaszolta ingerülten az ezredes.

Ahmed udvariasan megköszönte, hogy hajlandó volt szóba állni vele, visszament a hánhoz, és miután az üzenetet átadta, megjegyezte: – Azt hiszem, az a rohadt kutyaszar nagyon biztos magában, különben nem mert volna ilyen durván beszélni. – Hasemi valami hasonlót gondolhatott, mert ő meg a repülőgép fedélzetén szólt oda Armstrongnak: – Robert, ez a veszett szuka kölyke nagyon magabiztos, ha ilyen szemtelen szolgát mert küldeni hozzám.

– Valóban bevitetnéd a rendőrségre a Gorgonok hánját?

– Megpróbálnám, de valószínűleg nem sikerülne – válaszolta Hasemi, miközben újabb cigarettára gyújtott. – Még mindig az unokaöccse, Mazardi a rendőrfőnök, és az itteni rendőrség

változatlanul erős. Az iszlám gárdistáknak és a forradalmi bizottságoknak errefelé nincs különösebb hatalmuk. Egyelőre.

– Abdalláhnak köszönhetően?

– Természetesen. Az ő parancsára a tebrizi rendőrség hónapokon keresztül titokban támogatta Khomeinit. A hatalomváltás itt mindössze annyit eredményezett, hogy a sah képét az ajatollahé váltotta fel, és a sah jelvényeit leszedték az egyenruhákról. Abdalláh uralma erősebb, mint valaha. – Az ezredes megborzongott a gép félig nyitott ajtaján besüvítő, hideg szélrohamtól. – Az azerbajdzsániak természettől fogva hajlamosak az árulásra, és kegyetlenek is. A Kadzsár sahek Tebrizből származtak, akárcsak Nagy Abbász, aki Iszfahánt felépítette, és úgy próbált magának hosszú életet biztosítani, hogy az idősebbik fiát megölette, a másikat pedig megvakíttatta – mesélte az ezredes.

A gépkocsit figyelte, és magában azért imádkozott, hogy Abdalláh hán engedjen, menjen fel a repülőgép szalonjába. Jobban érezte már magát, jobban bízott abban, hogy megéri a hét szent napját, mint vasárnap este, amikor Dzsánán tábornok berontott hozzá, meglobogtatta előtte a belső elhárítás felosztatásáról szóló parancsot, rátette a kezét a kazettákra és elvitette Rakoczyt. Tanácstalanul, félelemben töltötte az egész éjszakát, reggel pedig, amikor elment otthonról, azt vette észre, hogy többen is követik. Egész délelőtt a nyomában voltak – a feleségének és a gyerekeinek is –, és csak valamikor kora délutánra tudta lerázni őket. A titkos Négyes Csoport egyik vezetőjével találkozott egy biztos házban, este pedig, amikor Dzsánán tábornok a háza előtt kiszállt golyóálló gépkocsijából, a közelben parkoló, plasztikkal teletömött személyautó felrobbant, két legbizalmasabb munkatársával együtt apró darabokra tépte, földig rombolta a házat, és a mentőosztagok holtan ásták ki a törmelék alól a feleségét, három gyerekét, hét szolgájukat, és Dzsánán ágyhoz kötött, idős, beteg apját. A baloldali mudzsahedek jelszavait harsogó férfiak rohantak el a merénylet helyszínéről, de hátrahagytak egy írásban járatlan kéz által ügyetlenül papírra vetett üzenetet: HALÁL A SAVAMA-RA ÁTKERESZTELT SAVAK-RA!!!

Ennek a napnak a hajnalán pedig, félórával azután, hogy Abrim Pahmudi óvatosan, az alvót nem háborgatva fölkel a titkos szeretője ágyából, kegyetlen bűnözők törtek rá a nőre. Újabb balos jelszavak hangzottak el, és az utcán hagyottal megegyező – a lány vérével,

hányadékaival és ürülékével odamázolt – üzenet került a falakra. Kilenckor az ezredes, előzetes bejelentkezés alapján, felkereste Abrim Pahmudit, hogy részvétét fejezze ki neki mind a két szörnyű tragédia miatt, amelyekről a belső hírszerzés csatornáin keresztül értesült. *Piskesként* magával vitte Rakoczy vallomásának egy részét is, amelyet úgy adott át, mintha más forrásból szerzett bizalmas értesülés lett volna. – Biztos vagyok benne, kegyelmes uram, hogy ha folytathatnám a munkámat, akkor még több hasznos, értékes információt tudnék szerezni. Ha pedig a részlegünket is megtisztelné a bizalmával, és engedélyezné, hogy ugyanúgy működjön, mint eddig – természetesen kizárólag önnek téve jelentést, senki másnak –, akkor módomban állna megakadályozni az ilyen szörnyűségeket, és eltüntetni a föld színéről a veszett terrorista kutyákat, akik ezeket a borzalmas bűncselekményeket elkövették.

Míg Pahmudinál volt, rémült adjutáns rontott be a tábornokhoz, és jelentette, hogy ismeretlen terroristák – ismét csak gépkocsiba rejtett pokolgéppel – meggyilkolták az egyik legtekintélyesebb teheráni ajatollahot, a forradalmi bizottság pedig haladéktalanul összeült, és Pahmudinak is feltétlenül ott kell lennie a megbeszélésen. A SAVAMA főnöke, persze, azonnal indult, de mielőtt távozott volna, még visszavonta korábbi rendeletét: – Egyetértek önnel, ezredes úr! Harminc nap. Harminc napot kap rá, hogy bebizonyítsa, mennyit ér.

– Köszönöm, kegyelmes uram! A bizalma végtelenül megtisztelő. Ne legyen semmi kétsége a hűségem felől! Visszakaphatom Rakoczyt?

– Az a rühes eb, Dzsanan tábornok hagyta, hogy megszökjön.

A SAVAMA főparancsnokságáról egyenesen a repülőtérrre ment, Robert Armstronggal felszállt a 125-ösre, és miután a gép a levegőbe emelkedett, harsány nevetésre fakadt, és csak nevetett, nevetett... Arra gondolt, hogy Iránban addig senki nem használt még távirányítású, gépkocsiba rejtett pokolgépet. – Istenre mondom, Robert – fordult elégedetten Armstronghoz –, remek megoldás. Száz yard távolságból nyugodtan meg lehet bizonyosodni róla, hogy valóban a kiszemelt áldozat érkezett-e meg, megnyomni a cigarettásdoboznál nem nagyobb távirányítón egy gombot, és... bummm! – egy ellenséggel kevesebb, és az apjának is vége! – Fazir kis szünetet tartott, letörölte arcáról a nevetéstől kicsorduló

könnyeket. – Ettől ijedt meg igazán Pahmudi. Igen. Ha nincs a Négyes Csoport, már nem élnék, és a családom se.

A Négyes Csoport Armstrong javaslatára alapján kelt életre, amit az ezredes azonnal lelkesen elfogadott, és finomított rajta. A szervezet kisebb csoportokból állt, amelyeknek a tagjait – férfiakat és nőket vegyesen – a legnagyobb körültekintéssel válogatták össze, megtanították a legkorszerűbb terroristaellenes taktikák alkalmazására, ragyogóan megfizették, és védték őket. Kivétel nélkül mind külföldiek voltak, nem ismerték a többi sejthez tartozókat, és mindannyian közvetlenül Hasemitől kapták az utasításaikat. Mivel a sejtek között nem volt kapcsolat, szükség esetén egymás ellen is be lehetett vetni őket, és ha valaki meghalt a tagok közül, könnyen lehetett pótolni a Közel- és Közép-Keleten túl nagy volt a szegénység, túl sok az elárult ügy, a gyűlölet, az önfeláldozó hit és az otthontalan ember ahhoz, hogy ne lehetett volna tömegével találni olyanokat, akik elkeseredésükben lelkesen vállalták ezt a veszedelmes munkát.

Az évek során a Négyes Csoport szervezete kiteljesedett, és akcióit a legnagyobb titokban hajtotta végre, többnyire úgy, hogy még Armstrong sem tudott róluk. Az ezredes elmosolyodott, és megismételte: – Nélkülük halott lennénk.

– Valószínűleg én is. Őszintén bevallom, megijedtem, amikor az a mocsok Dzsánán azt mondta, hogy a szolgálataim fejében huszonnégy órát hagy nekem a távozásra. Biztos vagyok benne, hogy esze ágában sem volt kiengedni az országból.

– Én is. – A hóval borított hegyek fölött repültek már; Tebrizig az út nem sokkal tartott tovább fél óránál.

– Mi a helyzet Rakoczyval? Igaz, amit Pahmudi a szökéséről mondott?

– Természetesen nem, Robert! Rakoczy csereáru volt, *piskés*. Pillanatnyi állapotában, miután a szalagokat üresen találta, Pahmudi számára értéktelennek tűnt. Valószínűleg nem tud róla, hogy téged mennyire érdekel Pjotr Olegovics Mzsitrik. Vagy lehetséges, hogy igen?

– Nem valószínű, sőt azt is merném mondani, hogy lehetetlen.

– Gyanítom, hogy a szovjet parancsnokságon van... ha még él. A szovjetek biztosan kíváncsiak rá, mit árult el... Megtudhatnak tőle valamit? – kérdezte az ezredes.

– Aligha. – Armstrong megrázta a fejét. – Nem volt olyan állapotban, hogy bármit megjegyezhetett volna. Csodálkoznék, ha fel tudná idézni, amit kihallgatás közben mondott. Mit fogsz csinálni most, hogy ismét Mr. Nagy lettél? Újabb információkkal fogod tömni Pahmudit abban a harminc napban... már amennyiben Pahmudi életben lesz még harminc napig.

Hasemi csak mosolygott, de nem válaszolt. Nem, vagyok még Mr. Nagy, gondolta, és biztonságban sem érezhetem magamat mindaddig, amíg Pahmudi – másokkal együtt – pokolra nem jut. Még mindig szükségem lehet az útlevelekre – Armstrong az ígéretéhez híven odaadta neki, mielőtt elindultak, és az ezredes, feltűnés nélkül, meg is tapogatta, hogy érezze, megvan.

Behunyta a szemét, és kényelmesen hátradőlve élvezte a már Kazvin fölött, negyedóránnyira Tebriztől járó magángép nyújtotta luxust, de nem aludt. Azon gondolkodott, mit csináljon a SAVAMAval, Pahmudival, Abdalláh hánnal, és Robert Armstronggal, aki túl sokat tudott.

Az ablakhoz hajolva figyelte a nagy, tiszteletet parancsoló, és csak a kiválasztott kevesek által birtokolható Rollst. Istenre és a Prófétára, micsoda gazdagság, gondolta, áhítattal határos megilletődéssel nézve a hán hatalmának az újabb bizonyítékát. Micsoda erő állhat mögötte, ha ilyen nyíltan kérkedni mer vele előttem és a forradalmi bizottságok előtt, tette föl magának a kérdést. Érezte, hogy nem mindennapi, embert próbáló feladat lesz Abdalláh hant engedelmességre bírni.

Tisztában volt azzal, hogy a repülőgépen lényegében védtelenek, könnyű célpontot jelentenek bárkinek, ha Abdalláh netán úgy dönt, hogy tüzet nyitnak rájuk. Hamar elvetette azonban ezt a lehetőséget, mert úgy érezte, még a hán sem merné megkockáztatni, hogy ilyen nyíltan lemészároltassa a három hitetlent, és őt is. Arra az esetre, ha netán Abdalláh betervezett volna valamilyen „váratlan balesetet”, már úton volt a Négyes Csoport két osztaga. Az egyik a hánnak, a másik a hán családjának a megölését kapta parancsba, és csupán a személyesen tőle származó rejtjeles utasítás állíthatta meg őket. Hasemi önkéntelenül is elmosolyodott – Robert Armstrongtól hallotta egyszer, hogy valamikor régen, a kínaiaknál fontos

embereket úgy büntettek meg, hogy nemcsak őket ölték meg, hanem az egész családjukat kiirtották.

– Ez tetszik nekem, Róbert – válaszolta neki akkor. – A kínaiaknak volt stílusuk.

Látta, hogy nyílik a gépkocsi első ajtaja, és Ahmed száll ki, kezében még mindig géppisztollyal, a hátsó ajtóhoz lép, és kinyitja Abdalláh előtt.

– Megnyerted az első menetet, Hasemi – mondta Armstrong, és ahogy megbeszélték, rögtön indult is a gép orrába. – Mehetnek, kapitány – mondta a gép parancsnokának. – Igyekszünk végezni, amilyen hamar csak lehet.

A két pilóta szemmel láthatóan nem nagy örömmel kikászálódott az ülésből, felvette prémgalléros rövidkabátját, és kiment a hidegbe. A lépcső alján udvariasan tisztelegtek a hátnak, aki betessékelte őket a limuzinba, hogy aztán Ahmeddel szorosán a nyomában fölmenjen a repülőgépre.

– Szalaam, fenség! Béke legyen veled! – köszöntötte melegen Hasemi, szembetűnő udvariassággal rögtön az ajtónál fogadva.

– És veled is, ezredes kegyelmes úr! – Kezet ráztak, Abdalláh az egyik szemét állandóan Armstrongon tartva bement a szalonba, és helyet foglalt az ajtóhoz legközelebbi fotelben.

– Szalaam, fenség – köszönt az angol is. – Béke legyen veled!

– Egy kollégám – mutatta be Armstrongot a hármai szemben leülő Hasemi. – Angol, Robert Armstrong a neve.

– A! A kegyelmes úr, aki jobban beszél perzsául, mint az én Ahmedem, és híres a kiváló emlékezetéről és... a könyörtelenségéről. – A testőr behúzta a szalon ajtaját takaró vastag függönyt, és háttal a pilótafülkének lecövekelt. A fegyverét – nem kihívóan, de jól észrevehetően – készenlétben tartotta, hogy ha kell, bármikor használni tudja.

Armstrong szerény mosollyal az arcán válaszolt: – Az ezredes úr túldicsért, fenség!

– Nem hinném. Még itt, Tebrizben is hallottunk a különleges ügyosztály szakértőjéről, aki tizenkét évet töltött a sah szolgálatában, láncos kutyái láncos kutyájaként – válaszolta megvetően, perzsául Abdalláh. A nyíltan támadó, durva kijelentés hallatán Armstrong és

Hasemi arcáról rögtön lefoszlott a mosoly. – olvastam a jellemzését. – A hán ismét Hasemihez fordult, tökéletesen biztosan abban, hogy a terve be fog válni: jelzésére Ahmed villámgyorsan végez mindkettőjükkel, álcázott pokolgépet rejt el a fedélzeten, visszazavarja a helyükre a pilótákat, és időt sem hagyva nekik arra, hogy körülnézzenek, elindítja őket a biztos halálba, amihez neki, természetesen, nem lesz semmi köze. Insa Allah! A nagyszerű, sikeres beszélgetés után, amelynek során „teljes támogatásáról” biztosította a központi kormányzatot, végtelen sajnálattal fog értesülni a váratlan, elszomorító balesetről.

– Szóval, kegyelmes úr, ismét találkoztunk – vette fel újból a beszélgetés fonalát. – Miben segíthetek? Tudom, hogy, sajnos, nagyon elfoglalt, és nem sok időt tölthet nálunk.

– Talán éppen fordítva, fenség – én vagyok az, aki a segítségére lehet önnek. Esetleg...

– Térjen a tárgyra, ezredes! – váltott hirtelen hangot és nyelvet is a hán. – Jól ismerjük egymást, nyugodtan elhagyhatjuk a fölösleges udvariaskodást, bókákat, és maradhatunk a lényegnél – mondta angolul. – Kevés az időm. Ha lett volna olyan udvarias, hogy egyedül lejön a gépkocsimba, akkor kényelmesebben, nyugodtabban beszélgethettünk volna. Mondja el kertelés nélkül, mit akar!

– Beszélgetni a futtatójáról, Pjotr Olegovics Mzsitrik tábornokról – válaszolta ugyancsak érdesen az ezredes, és rögtön belé is vágott a félelem, hogy esetleg csapdába ejtették, mert Abdallah titokban Pahmudi embere. Azonban nem állt meg, befejezte, amit elkezdett.

– És természetesen a Mzsitriken vagy más néven Ali Khojon keresztül a KGB-hez fűződő egyéb kapcsolatairól is.

– Futtató? Miféle futtató? Kiről beszél? – kérdezte értetlenséget színlelve a hán, és közben úgy érezte, mintha hatalmas erejű robbanás akarná szétvetni az agyát. Lehetetlen, hogy tudjanak róla, lehetetlen, ismételte magában, és dermedten hallgatta Hasemi újabb mondatait, amelyek – azon kívül, hogy önmagukban is elég szörnyűek voltak – szétzúzták, megsemmisítették gondosan felépített, és tökéletesnek hitt tervét. Biztos volt abban, hogy ha az ezredes ilyen nyíltan beszél Ahmed és az idegen előtt, akkor mindazt, amiről tudomást szerzett, le is írta, és gondoskodott arról, hogy a

forradalmi bizottság és a hán egyéb ellenségei elolvashassák, amennyiben őt esetleg „váratlan baleset” éri.

– A futtatójáról – ismételte meg kemény hangon Hasemi. Láta a hán arcán a változást, és pillanatnyi szünetet sem hagyva kihasználta a váratlan közléssel szerzett előnyét. – Pjotr Olegovicsról, más néven Ali Khojról, akinek Tbiliszitől keletre, a Titokvölgyben, a Cvengid tó partján van a dácája, és...

– Várjon! – vágott közbe elszoruló torokkal hán. Ezekről a részletekről még Ahmed sem tudott, és nem is volt szabad tudnia... – Adjanak... egy pohár vizet!

Armstrong felállt, hogy kiszolgálja, de egyből mozdulatlaná is merevedett, szembe találva magát Ahmed rá szegeződő fegyverével. – Üljön vissza, kegyelmes úr! Majd én. Csatolják be az övüket!

– Semmi szükség...

– Gyerünk! – mondta idegesen a testőr, megdöbbenve a hán kezdetben oly magabiztos arcának és viselkedésének hirtelen változásától. Készen volt arra, hogy a parancsot akár meg sem várva, saját szakállára végrehajtsa a másik, tartaléknak szánt tervet. – Csatolják be magukat!

A második felszólítás már hatott, Ahmed pedig gyorsan teleeresztett egy poharat vízzel, és odanyújtotta urának. Hasemi és Armstrong szótlanul, kissé elbizonytalanodva figyelte a hánt. Egyikük sem számított arra, hogy ilyen gyorsan kapitulálni fog – szinte a szemük láttára zsugorodott össze, veszítette el megingathatatlanak tűnő tartását, határozottságát.

Abdalláh az utolsó cseppig megitta a vizet, vérekes, a vastag lencséktől kicsinek látszó szemével Hasemire nézett, majd leemelte orráról a szemüveget, és hogy időt nyerjen, szórakozottan törölgetni kezdte. Mindannyian hallgattak, és olyan érzésük támadt, mintha az idő hirtelen megállt volna körülöttük. – Menj, és várj meg a kocsinál, Ahmed! – szólalt meg végre, hosszú hallgatás után a hán.

A testőr, ha nem is jó szívvvel, de egyetlen szó ellenvetés nélkül engedelmeskedett. Miután távozott, Armstrong kikapcsolta a biztonsági övét, hogy behúzhassa utána a vastag függönyt. A hán kezdte valamivel jobban érezni magát, a kívülről beáramló hideg levegő segített abban, hogy tisztuljanak a gondolatai. – Hadd halljam, végül is mit akarnak! – mondta ismét erélyes hangon.

– A fedőneve Ivanovics. 1944 januárja óta áll a KGB szolgálatában, kémkedik a szovjeteknek. Abban az időben...

– Hazugság! Mit akarnak tőlem?

– Találkozni akarok Pjotr Olegovics Mzsitrikkal – jelentette ki az ezredes. – Ki akarom faggatni. Négyszemközt.

A hán idegesen latolgatta a lehetőségeit. Ha ez a veszett kutya ismeri Pjotr és az ő kódnevét is, ha tud a Titokvölgyről, és arról, hogy 1944 januárjában titokban Moszkvába utazott, csatlakozni a KGB-hez, akkor nyilván tudomása van egyéb, rá nézve veszedelmes tényekről is. Az, hogy Azerbajdzsán érdekében vállalta a kettős ügynök szerepét, nem sokat fog nyomni a latban sem a jobb-, sem a baloldali merénylőinél. – Mit ad érte cserébe? – kérdezte, miután számot vetett a helyzetével.

– Cselekvési szabadságot Azerbajdzsánban mindaddig, amíg nem árt Iránnak, és szilárd, megbízható munkakapcsolatot. Olyan információkat kap tőlem, amelyeknek a birtokában kézben tarthatja a Tudehet, a baloldaliakat és a kurdokat, továbbá bizonyítékot arra nézve, hogy a szovjetek le akarnak számolni magával. Már ki is adták a 16/a parancsot.

A hír hallatán a hán halántéka ismét hevesen lüktetni kezdett. – Nem hiszem!

– Azonnali hatállyal. Pjotr Olegovics Mzsitrik írta alá az utasítást – válaszolta nyugodt hangon Hasemi.

– Bizonyítékot! Bizonyítsa be!

– Csalja át a határon, és meglesz a bizonyíték. Tőle magától.

– Hazudik! – nyögte a hán.

– Nem azt tervezte, hogy ma vagy holnap a meghívására Tbiliszibe utazik? Ha rászánja magát, nem kerül vissza élve. A történet arról szól majd, hogy elmenekült Iránból. Árulóként megbélyegzik, a birtokait, vagyonát elkobozzák, átadják a mollahoknak, és földönfutóvá teszik az egész családját. – Az ezredes, miután megbizonyosodott arról, hogy sikerült fölébe kerekednie a hánnak, már csak azért aggódott, hogy az idős ember szíve a megrázkódtatás hatására föl ne mondja a szolgálatot. Nyugtalanította, hogy Abdalláh feje enyhén remegni kezdett, egészséges színű, napbarnított arca hamuszürkévé vált, a homlokán jól láthatóan kidagadtak az erek. –

Azt tanácsolom, ne utazzon északra, és kettőzze meg maga körül az őrséget. Hajlandó vagyok elfogadható cserét ajánlani Mzsitrikért, vagy ami még jobb, engedni, hogy a kihallgatása után kiszabadítsa, és ezzel megmentse az életét... Többféle megoldás is elképzelhető, de csak azután, hogy a kezembe került.

– Mit... mit akar tőle?

– Információt.

– Nekem is... elmondja, amit megtud?

Az ezredes elmosolyodott. – Miért ne! Ezek szerint megállapodtunk?

A hánnak először csak a szája mozgott, hang nem jött ki a torkán, de aztán megismételte a választ: – Megpróbálom.

– Nem! – csattant fel Hasemi, úgy ítélve meg, hogy eljött a kegyelemdöfés ideje. – Ne próbálkozzék, hanem cselekedjen! Négy napot kap rá. Szombaton visszajövök, szombat délben a palotájában leszek, hogy átvegyem Mzsitriket, de ha megfelelőbbnek tartja, maga is leszállíthatja erre a címre. – Jegyzetömről letépett lapot vett elő, és a köztük lévő kisasztalra tette. – A harmadik lehetőség, hogy megmondja, mikor és hol fog átkelni a határon, és a többit én elintézem. – Kikapcsolta a biztonsági övét, felállt. – Négy nap, Ivanovics!

Abdalláh hán üstdobok dübörgését érezte a fülében, és hiába próbált fölállni, visszaesett a fotelbe, és Armstrongnak kellett talpra állítania. Hasemi, mielőtt elhúzta volna az ajtót takaró függönyt, elővette a revolverét, és odaszólt a hánnak: – Mondja meg Ahmednek, hogy maradjon nyugton!

Abdalláh rogyadozó lábakkal lépett az ajtóhoz, és elcsukló hangon tett eleget az ezredes utasításának. Ahmed döbbenten hallgatta, és a géppisztolyát változatlanul lövésre készen tartva a lépcső alján maradt.

– Nem hallottad, mit mondott a fenséges úr?! – kiáltott le neki Hasemi. – Nincs semmi baj! Gyere, és segíts neki! – az ezredes igyekezett minél nyugodtabb, bizalomkeltőbb hangon beszélni. – Talán nem ártana, ha mielőbb megvizsgálná az orvosa.

Ahmed zavarban volt, hirtelen nem tudta, mit tegyen. Látta, milyen állapotban van ura és parancsolója, de nem kapott tőle

jelzést, hogy végezzen a két idegennel.

– Segíts beszállni a kocsiba, Ahmed! – az utasítást Abdalláh dühös káromkodással is megtoldotta, eloszlatva a testőr kétségét. Ahmed egyből ugrott, Armstrong segítségével letámogatta a lépcsőn a hánt, a két pilóta pedig, látva a közeledőket, kiugrott a kocsiból, és felsietett a gépre. Armstrong pattanásig feszülő idegszálakkal segített a nehezen mozgó Abdalláhnak beszállni a Rolls-Royce-ba. Veszélyben érezte magát a nyílt terepen, nem tartotta elegendőnek azt a fedezetet, amit Hasemi nyújthatott neki a már bekapcsolt hajtóművű repülőgép ajtajából.

– Szalaam, fenség – búcsúzott el a hántol. – Remélem, nem lesz semmi baj!

– Jobban teszi, ha mielőbb itt hagy bennünket – válaszolta dühösen Abdalláh, majd rámordult a sofőrre: – A palotába!

Armstrong megvárta, amíg a kocsik megfelelő távolságra ér, aztán megfordult, és az ajtóban álló Hasemi különös mosolyát, leplezetlenül kézben tartott revolverét látva pillanatra olyan érzése támadt, hogy az ezredes végezni akar vele.

– Siess, Robert!

Enyhén – csak részben a hidegtől – reszkető lábbal futott fel, a pilóta pedig rögtön bevonta a lépcsőt, és a gép nekilódult. A kellemesen fűtött szalonban, olyan közel Hasemihez, hogy nem téveszthette el egyetlen mozdulatát sem, Armstrong végre magához tért. – Hideg van odakint – mondta, de az ezredes nem figyelt rá, a pilótával volt éppen elfoglalva.

– Szálljon fel, amilyen gyorsan csak tud, kapitány! – mondta idegesen.

– Muszáj átmennünk a pálya túlsó végébe, uram! Szembeszélben nem merem megkockáztatni.

Az ezredes nagyot káromkodott, és lehajolva kinézett a pilótafülke ablakán. Úgy tetszett neki, mintha a felszállópálya túlsó vége millió mérföldre lett volna tőlük. Ahhoz, hogy az előírások szerinti útvonalon elérjék, a gurulópályán el kellett menniük a repülőtér főépületéig, és a másik irányból rákanyarodni. Látva a terminál előtt gyülekező, a hán kocsiját váró fegyvereseket, odaszólt a pilótának: – Arra menjen, amerre jött, és a felszállópályán guruljon vissza!

– A torony engedélye nélkül szigorúan tilos – válaszolta John Hogg.

– Ragaszkodik hozzá, hogy golyót kapjon a fejébe, vagy a SAVAK börtönébe kerüljön? Tegye, amit mondtam, és kerülje minél messzebb azokat a fegyvereseket!

Hogg szintén látta a csöppet sem bizalomgerjesztő géppisztolyosokat; nem vitatkozott tovább, hanem a mikrofonért nyúlt, és megnyomta az adás gombot. – Echo-Tango-Lima-Lima a toronynak! Kérek engedélyt a felszállópályán visszagurulni – mondta, de nem bízott abban, hogy választ fog kapni. Azóta, hogy Teheránt elhagyták, nem sikerült kapcsolatba lépnie a légiirányítókkal, és érkezésekor a tebrizi torony sem válaszolt neki. Visszavezette a többször is megcsúszó gépet a felszállópályára, és a vezérsíkokkal manipulálva megpróbálta egyenesben tartani, ellensúlyozni a heves szélrohamok hatását. – Echo-Tango-Lima-Lima. Visszagurulok – kísérelte meg újból a bejelentkezést. A másodpilóta, Gordon Jones eközben minden figyelmét a műszereknek szentelte. A repülőtér épülete előtt fékező Rolls-Royce-t izgatott, marcona férfiak vették körül.

– Siessen, kapitány! Forduljon meg, van hely bőven! – sürgette a pilótát Hasemi.

– Csinálom, uram, amilyen gyorsan csak lehet – válaszolta udvariasan Hogg, magában pedig azt kérdezte dühösen, hogy miért ugrál ez a majom, amikor legalább annyira szeretne már fent lenni a biztonságot nyújtó Nagy Kékségben, mint ő. Látta a gépkocsi körül csoportosuló fegyvereseket, és jól emlékezett arra is, milyen ideges volt McIver, amikor szólt neki az új, váratlanul jött feladatról. A teheráni torony azonban haladéktalanul megadta a felszállási engedélyt, és a légiirányítók olyan készségesek voltak, mintha személyesen Khomeinit röpítette volna valahová. Az ördögbe, mit meg nem tesz az ember a jó öreg Angliáért, és egy pint sörért, gondolta. Kezében és lábában érezte a havat, a pálya csúszósságát, és óvatosságból csökkentette kicsit a hajtóművek tolóerejét.

– Nézd! – figyelmeztette hirtelen Jones, és az alacsonyan, tőlük nagyjából egy mérföldnyire felbukkanó helikopterre mutatott. – Jól látom, hogy 212-es?

– Igen. Úgy látszik, nem erre tart – válaszolta Hogg, fürgén ide-oda ugráló tekintettel próbálva fölmérni mindent, ami körülötte történik – a repülőtér főépületénél másik gépkocsi állt meg a Rolls-Royce mellett; balra elől fényes villanás; a helikopter már eltűnt egy hegy mögött; jobbra madár csapat szállt sebesen; valamennyi műszer mutatója a biztonságot jelentő zöld tartományban mozgott; a Rolls köré újabb alakok gyűltek, valaki pedig felmászott a terminál tetejére; üzemanyag van bőven; a hó nem túl mély, de alatta jég van; vigyázz, hogy félre ne sodródj, enyhén jobbra a gépet; a rádió megfelelő csatornára állítva; a szél még mindig rossz irányból fúj; északon sötét felhők gyűlnek; hajszálnyival visszafogni a bal oldali hajtóművet!

Vigyázott, hogy ne tegyen hirtelen mozdulatot, mivel a gép túlkormányozottá vált a jégtől síkos pályán. – Jobb volna, ha visszamenne a helyére, és becsatolná magát, ezredes! – mondta.

– Szálljon fel, amilyen hamar csak tud! – mondta még egyszer Hasemi, aztán hátravonult Armstronghoz, aki az ablakhoz egészen közel hajolva a repülőtér főépülete felé bámult. – Mit csinálnak, Robert? Gond van? – kérdezte.

– Egyelőre nincs. Gratulálok, remekül elintézted Abdalláht!

– Majd akkor dicsérj, ha valóban átadja Mzsitriket! – Miután végzett a nehezével, Hasemi enyhe hányingert érzett. Túl közel jártam a halálhoz, gondolta. Bekapcsolta a biztonsági övét, aztán rögtön ki is oldotta, elővette a zsebéből a revolverét, bebiztosította, és visszacsúsztatta a hónaljtokba. Ujjai közben hozzáérték a belső zsebében lapuló brit útlevéhez, és először azóta, hogy megkapta, arra gondolt, talán mégsem lesz rá szüksége. Jobb volna. Utálnám, ha annyira meg kellene alázkodnom, hogy igénybe vegyem. Cigarettaért nyúlt, és jóleső érzéssel rágyújtott.

– Gondolod, hogy megéri a szombatot? Azt hittem, itt helyben szívrohamot kap és meghal.

– Túl kövér. Évek óta baj van a szívével.

Armstrong kiérezte az ezredes hangjából az utálatot, és arra gondolt, Hasemi Fazir mindig veszélyes, kiszámíthatatlan volt, olyan ember, akiben a fanatikus hazafiság jól megfér a honfitársai többsége iránti megvetéssel. – Remekül kezelted – ismételte meg a korábbi dicséretet, és újból az ablakhoz fordult. A Rolls-Royce és a

másik gépkocsi elég messze volt már, részben el is takarták a hóbuckák, de azt látta, hogy sok fegyveres gyűlt össze körülöttük, és néhányan közülük a repülőgépre mutogatnak. Gyerünk már, az isten szerelmére! Tűnjünk el innen, gondolta idegesen.

– Ezredes! – hallatszott a fedélzeti hangosbeszélőből Hogg hangja.
– Előre tudna jönni kicsit?

Hasemi kikapcsolta a biztonsági övét, és bement a pilótafülkébe.

– Nézze csak! – Hogg jobbra és előre mutatott, a repülőtér peremén húzódó erdő felé. – Mi a véleménye? – kérdezte a fényvillanások után. – Segélykérő jelzés.

– Robert! – szólt hátra az angolnak az ezredes. – Nézz csak előre és jobbra!

Mind a négyen erősen figyeltek, és hamarosan látták is az újabb S. O. S. jelzést.

– Mi a véleményed? – kérdezte Hasemi.

– Valóban segítséget kér valaki.

A 125-ös tovább gurult, és közelebb érve három apró alakot láttak kilépni a fák közül – két férfit és egy csadorba burkolózó nőt. A férfiaknál fegyver volt.

– Csapda! – jelentette ki azonnal Hasemi. – Ne menjen közelebb hozzájuk! Fordítsa meg a gépet!

– Nem lehet. Még nincs elég hely a nekifutáshoz – válaszolta Hogg. A tolóerőt óvatosan növelve gyorsabb gurulásra ösztökélte a gépet. A három alak vadul integetett feléjük.

– Tűnjünk innen! – kiáltott idegesen Armstrong.

– Megyünk, uram, amilyen gyorsan csak tudunk. Jobb volna, ha visszaülnének a helyükre, mert lehet, hogy kicsit rázós lesz – válaszolta nyugodt hangon Hogg, és egyből ki is rekesztette gondolataiból a két utast. – Gordon, figyeld őket, és a terminált is!

– Bízd csak rám!

Hogg újból előrepillantott, és bár úgy érezte, nincsenek még elég közel a felszállópálya végéhez, visszafogta a hajtóműveket, és enyhén fékezett. A repülőgép abban a pillanatban csúszni kezdett, úgyhogy gyorsan korrigálnia kellett, megpróbálta egyenesben tartani.

– Valamelyik hegyi törzs tagjai. Két géppisztolyuk van – jelentette Gordon Jones. – A Rolls már elment, de a másik kocsi a szervizúton felénk tart – tette hozzá, miután a terminál környékét is szemügyre vette.

Hogg egészen lecsökkentette a tolóerőt, de a 125-ös még mindig túl gyorsan haladt, hogy megkockáztathatta volna a fordulót.

– A szentségit... Azt hiszem, az egyik vadember ránk lőtt! – kiáltott fel rémülten Jones.

– Indulunk! – szólt a mikrofonba Hogg. Enyhén fékezett, hagyta, hadd kezdjen csúszni a gép, és közben elkezdte megfordítani, beállítani az orrát a helyes irányba.

Hátul, a szalonban Armstrong és Hasemi elszürkült arccal kapaszkodott az ülés karfájába, és egy pillanatra sem vették le tekintetüket az ablakról. Látták, hogy az egyik alak feléjük rohan, és közben vadul rázza a fegyverét. – Béna kacsák vagyunk, akkor lőnek le bennünket, amikor akarnak – morogta Armstrong, és nagyot káromkodott, érezve, hogyan csúszik az eljegesedett betonon a gép.

A pilótafülkében Hogg – nagyon hamisan – egy dalt fütyült. A gép már túljutott a saját, leszálláskor hagyott keréknyomain, de még mindig nem fordult meg teljesen. A kerekei használhatatlanokká váltak, fékezni nem lehetett, a felszállópálya szélén húzódó magas hóbuckák pedig egyre közeledtek.

Hogg már látta is csipkés, éles jégperemüket, de mást nem tudott tenni, mint hogy várt, leste a felszálláshoz kínálgató alkalmat. Nem sok híja volt, hogy lesodródjanak a pályáról, amikor végre a hirtelen rájuk törő szélroham belekapott a gép farkába, meglökte, és a 125-ös orra megfelelő irányba fordult. Hogg abban a pillanatban enyhe gázt adott, amitől a csúszás lelassult, és ha egyelőre bizonytalanul is, de előremozdultak. Óvatosan növelte a tolóerőt, míg stabilan gurulni nem kezdtek, folyamatosan gyorsított, és végül teljes gázra kapcsolva utolsó, nagy nekirugaszkodással fölemelte a gépet.

– Akár rá is gyújthatnak, ha van hozzá kedvük – szólt bele a fedélzeti rádió mikrofonjába. Elégedett volt magával, és azt is tudta, hogy megvan rá minden oka.

A repülőtéren, nem túl messze a kis erdőtől, Ross ziháló mellett megtorpant, és az integetést abbahagyva tehetetlenül leejtette a karját. Mocskos disznók! – üvöltötte a távozó repülőgép után. – Nincs szemetek?!

Letörve indult vissza Azadeh és Gueng felé, akik engedelmesen vártak rá néhány lépésnyire a fáktól. Pedig milyen közel volt, dühöngött, a be nem teljesült lehetőségre gondolva. A távcsövén át jól látta, ahogy a hán megérkezett, fölment a gép fedélzetére, és azt is, amikor rosszulléttel küszködve, az egyik oldalon Armstrongra, a másikon a testőrére támaszkodva levánszorgott, vissza a Rolls-Royce-hoz. Hadd nézzem meg én is! – kérte el izgatottan a távcsövet Azadeh, és reszkető ujjakkal gyorsan hozzáigazította a szeméhez. – Apa rosszul van! Csak ne legyen semmi baja! – jajdult fel. – Az orvos állandóan figyelmezteti, hogy diétázzon, és ne hajtsa annyira magát, kevesebbet idegeskedjen.

– Ne féltsd túlságosan, Azadeh! – válaszolta Ross. Bár nem akarta, az asszony kiérezte hangjából a gúnyt, és mentegetőzött:

– Ne haragudj, nem úgy gondoltam... Tudom, hogy...

– Nem mondtam semmit – válaszolta a százados, és visszavéve a távcsövet, Armstrongra irányította. Boldog volt, amikor megismerte, boldog attól, hogy éppen az S-G – tisztán látta az emblémát – egyik repülőgépét sodorta útjukba a jó szerencse, és még ki sem lépett a fák közül, már a fedélzeten érezte magát, biztonságban. Hát nem! Ugyanúgy bajban vagyunk, mint eddig, gondolta keserűen, dühösen, miközben a magas hóban visszafelé evickélt a többiekhez. Pedig egészen biztos, hogy látták az S. O. S. jelzést, hacsak a seggükbe nem dugták a fejüket. Miért nem...

Gueng éles, veszélyt jelző füttyére hátnézett, és néhány százyardnyira feléjük tartó gépkocsit pillantott meg. Azonnal rohanni kezdett, és közben mutogatott és kiabált is a többieknek: – Vissza!

Eredetileg úgy tervezte, hogy megpróbálkoznak a repülőtérrel, és ha nem találnak alkalmas gépet, amivel elmenekülhetnek, akkor Erkkiék négy mérföldnyire, Tebriztől délkeletre lévő bázisára mennek. A fák közé érve lefékezett, és visszanezett – a gépkocsi már a felszállópálya végén volt, fegyveresek ugráltak ki belőle, és utánuk vetették magukat, de mert a havat túl mélynek, az előrehaladást túl nehéznek találták, visszamentek az autóhoz, és elhajtottak. – Lusták

ahhoz, hogy üldözzenek bennünket – mondta Ross, és a korábban kitaposott ösvényen beljebb vezette az erdőbe a többieket.

Az erdőnek azon a szélén, ahol éppen tartózkodtak, behavazott, nyáron bőséges termést hozó szántóföld terült el, amelynek nagy része – a sah földreformja ellenére – még mindig néhány dúsgazdag birtokos kezében volt. A szántóföldeken túl a Tebriz peremén fekvő nyomornegyed látszott, fölötte pedig a Kék Mecset karcsú minaretjei, és a házak kéményeiből felszálló, szélről kergetett füstpamacskok.

– Meg tudjuk kerülni a várost, Azadeh?

– Igen, de... az jókora út.

A két férfi érezte a tétova válasz mögött meghúzódó félelmet. Azadeh egészen addig fürgén, energikusan mozgott, csöppet sem hátráltatta őket, és nem is panaszkodott, de ez mit sem változtatott azon, hogy jelenléte növelte a kockázatot. Ross és Gueng álcázásként a hegyi törzsek tagjai által viselt köntöst vett az egyenruhája fölé, Azadeh pedig csadort viselt, ami elváltoztatta, taszítóvá tette megjelenését. Ross egyelőre képtelen volt ezt megszokni, és önkéntelenül is hosszan rajta tartotta a szemét. Az asszony megpróbált mosolyogni, mivel értette – azt is, hogy utálja az öltözékét, és azt is, hogy terhet jelent a számukra.

– Vágjunk át a városon! – ajánlotta. – Maradhatunk a mellékutcákon, nem kell forgalmas helyre mennünk. Van nálam pénz, úgyhogy élelmet is tudunk venni. Johnny, te kaukázusi leszel, mondjuk Astarából, én pedig a feleséged. Gueng, ha bárki szól magához, nyugodtan válaszoljon gurkhaliul, vagy egyéb idegen nyelven, és legyen harcias! Azt fogják hinni, hogy északról jött, valamelyik türk néphez tartozik. Esetleg vehetek egy darab zöld szövetet, és csinálunk magából zöldszalagost... Más ötletem nincs.

– Ennyi is elég, Azadeh! Talán jó volna, ha nem látszana rajtunk, hogy összetartozunk. Gueng, maradj le tőlünk egy kicsit!

– Én pedig tőled, Johnny! Iránban, ha kilépnek az utcára, az asszonyok mindig a férjük mögött mennek – mondta Azadeh.

– Ügyes terv, memszáhib – jelentette ki Gueng. – Nagyon jó! Vezessen csak bennünket, mondja meg, mit kell csinálnunk!

Azadeh mosollyal köszönte meg a biztatást, és nemsokára már az egyik piacon, valamelyik előváros sikátorainak az útvesztőjében

jártak. Egyszer valaki, pusztán figyelmetlenségből, véletlenül meglökte Guenget, mire a gurkha a tenyere élével rögtön a torkára csapott, és gurkhaliul vadul szidni kezdte az ájultan az út melletti, nyitott szennyvízelvezetőbe hanyatló embert. A szitokáradattól egy pillanatra csönd támadt, de aztán mindenki folytatta nyugodtan, amit addig csinált. Csupán a közvetlenül mellettük haladók húzódtak félre sietve, és a legbabonásabbak ördögűző jelre emelték a kezüket, hogy távol tartsák maguktól a démonokat, amelyek – ezt mindenki tudta ott lakoznak minden vad északiban, az Egyetlen Istent nem ismerő, kegyetlen ázsiai hordák tagjainak leszármazottaiban.

Azadeh utcai árusoktól ennivalót is vett – téglakemencében sütött friss kenyeret, parázson készített kebabot, babos és zöldséges horishtot. Az egyik útszéli kőpadra ültek le, belakmároztak, majd mentek tovább. Senki nem figyelt rájuk, csak az árusok szólították meg őket néha, kínálták a portékájukat, de az asszony mindig résen volt, magához ragadta a szót, és a helyi, törökös dialektusra váltva megóvta a két férfit attól, hogy szólniuk kelljen. Mégis, amikor felharsant a müezzinek délutáni imára hívó kiáltása, szemmel láthatóan riadtan torpant meg. Körülöttük mindenki, férfiak és nők egyaránt, imaszónyegért, egy darab vászonért, vagy ha az sem volt a kezük ügyében, újságpapírért nyúltak, és rátérdeelve imádkozni kezdtek. Ross tétovázott ugyan keveset, de aztán Azadeh könyörgő pillantásának engedve ő is úgy tett, mintha imádkozna. Az egész utcán mindössze négy-öt ember maradt talpon, köztük Gueng, aki lazán a falnak támasztotta a hátát. Senki nem ütközött meg azon, hogy vannak, akik kimaradnak a közös imából – Tebriz, mint nagy olvasztótégely, sok különböző fajhoz tartozó, eltérő vallások hívéül szegődött embernek adott otthont.

Az ima után délkeleti irányba folytatták útjukat, és baj nélkül elérték a düledező viskókból álló külvárost, amelyen túl újabb szántóföldek és gyümölcsösök húzódtak, mögöttük pedig erdők, és a hegyek közé vezető, kanyargós teheráni út. Annak egyik leágazása vitt aztán Erkkiék Tebriz-Egy nevű bázisára. Hogy mit fognak csinálni, ha odaérnek, arról Rossnak fogalma sem volt, Azadeh viszont azt mondta, ismer a közelben számos barlangot, és azok közül valamelyikben meghúzhatják magukat, amíg arra nem vetődik egy helikopter.

Az utolsó nyomornegyeden is elhagyva kiértek a hóbuckáktól övezett egyenetlen, ráfagyott szamar- és öszvérürüléktől göröngyös útra, és elvegyültek az utazók tarka, ezerszínű tömegében. Volt, aki teherrel megrakott öszvért vezetett, más nehéz csomag súlya alatt görnyedt, vagy éppen – férfiak, nők, gyerekek vegyesen – az út mellett leguggolva, marék hóval a kezében, könnyített magán, mielőtt folytatta volna útját. Bábeli nyelvzavar volt, hegyi törzsek tagjai, nomádok, városiak alkották a tömeget, és csak a szegénységük és nyomorúságukban is megőrzött büszkeségük volt közös.

Azadeh nagyon elfáradt, az átkelés a városon kimerítette. Félt, hogy hibát követ el, hogy valaki felismeri, rettenetesen aggódott Erkkiért, és azért is, hogy sikerül-e eljutniuk a bázisra, és ha igen, mi lesz aztán? Insa Allah, insa Allah, ismételtette magában szinte mániákusan. Isten vigyázni fog rád, Erkkire, és Johnnyra is!

A gyalogút és a teheráni országút találkozásánál hevenyészett ellenőrzőpontot vettek észre, és fegyvereseket, akik minden járművet és gyalogost alaposan megvizsgáltak. Az útról letérni, kikerülni őket nem lehetett.

– Menj előre, Azadeh – súgta neki Ross –, és ha átjutottál, várj meg! Ha feltartanak bennünket, ne avatkozz közbe! Menj egyenesen a bázisra, ott találkozunk! – Hogy lelket öntsön az asszonyba, elmosolyodott. – Ne aggódj! – biztatta, Azadeh pedig a félelemtől sápadtan bölintott, és szótlánul előre indult, enyhén meggömyedve a százados hátizsákjának a súlya alatt. A városból kifelé jövet ő maga erősködött, hogy átvehesse: – Nézd meg bármelyik asszonyt, Johnny! – mondta. – Nagyon feltűnő lesz, ha nem cipelek valamit. – A két férfi megvárta, amíg eltávolodott tőlük, aztán kiállt az út szélére vizelni. A mellettük elhaladók közül többen hangosan szidták őket, ugyanis véletlenül Mekka felé fordultak, úgy végezték a dolgukat, olyasmit követve el ezzel, amit istenfélő mohamedán soha nem tett volna.

– Ha átjutott, te következel, Gueng! Én tíz perccel utánad indulok – mondta a gurkának Ross.

– Jobb volna, ha maga menne másodikként – súgta vissza Gueng.

– Én végül is türkmén vagyok, nem hiszem, hogy bármi bajom esne, – Rendben van, de ha megállítanak, ne foglalkozz velem!

Csússz át valahogy, és azzal törődj, hogy neki ne essen baja! Nehogy elronts valamit!

Az apró termetű férfi jókedvűen elmosolyodott, kivillantva hibátlan, hófehér fogait. – Maga vigyázzon, száhib! Sok mindent kell még csinálnia ahhoz, hogy a Hegyek Ura lehessen. – A százyardnyira lévő útakadály felé pillantott, és látta, hogy éppen Azadeh kerül sorra. Az utazókat ellenőrző zöldszalagosok közül az egyik mondott neki valamit, amire az asszony lesütött szemmel válaszolt, és a fegyveres rögtön intett is neki, hogy mehet tovább. – Ne várjon az úton, száhib! Lehet, hogy a mezőn át megyek. Ne aggódjon, utolérem magukat! – Átverekedte magát az ellenőrző ponthoz igyekvők tömegén, beállt a Tebrizbe tartók közé, és vagy száz yarddal arrébb leült az út szélére vetett, felfordult faládjára, hogy fájdalmas arccal mintha feltörte volna a lábát – lehúzza a csizmáját. A zoknija rongyokban lógott ugyan, de ez csöppet sem zavarta, mivel a talpán olyan kemény volt a bőr, akár az acél. Úgy tett, mintha rendbe hozná a lábbelijét, matatott vele egy darabig, és közben élvezte a játékot, azt, hogy türkménnek adja ki magát.

Az úttorlasz előtt Ross beállt a Tebrizből érkezők közé. Az ellenőrzést zöldszalagosok és rendőrök együtt végezték, az utazók pedig, akiknek el kellett szenvedniük, kivétel nélkül dühösek voltak. Szokásukhoz híven utálták a hatóságot, felháborodtak azon, hogy valaki korlátozni merészezi őket a szabad helyváltoztatás útvonalhoz és időhöz nem kötött jogának gyakorlásában. Többen hangosan is kifejezést adtak nemtetszésüknek, és akadtak, akiket hajszál választott el, hogy felháborodva rátámadjanak az őket ellenőrzőkre.

– Maga! – szólt rá az egyik zöldszalagos a századosra. – Mutassa a papírjait!

Hogy nemtetszését kifejezze, Ross dühös pillantás kíséretében köpött egy hatalmasat. – Papírokat?! Rühes, baloldali kutyák felgyújtották a házamat, a feleségem, a gyerekeim odavesztek, nem maradt semmim, csak ez a puska, és hozzá némi töltény. Insa Allah, de miért nem azokat az istenteleneket üldözik helyett, hogy becsületes, ártatlan embereket zaklattok?!

– Becsületes emberek vagyunk mi is! – kiabált vissza dühösen a fegyveres. – Isten parancsát teljesítjük! Honnan jössz?

– Astarából! A tengerpartról! – Ross ezt már üvöltve mondta, a sorban várakozók hangulatával számot vetve szándékosan szabadjára engedte az indulatait. – És te? Honnan keveredtél ide, hogy zaklass bennünket?

A mögötte álló vadul káromkodni kezdett, átkozta a zöldszalagost, és követelte, hogy engedje őket tovább, ne kelljen egy helyben toporogniuk a hidegben. Hamarosan mások is csatlakoztak hozzá, Ross pedig, látva, hogy egy rendőr indul felé, úgy döntött, nem vár tovább, megkockáztatja az átkelést. Dühös káromkodás közepette otthagya az iszlám gárdistát, és több embert maga után vonva, felháborodva továbbcsörtetett. A zöldszalagos durván, válogatott szidalmakat harsogva üvöltözött ugyan egy darabig, de aztán nem törődött vele, folytatta a sorokra várók papírjainak ellenőrzését.

Ross feszülten, a lélegzetét visszafojtva ment tovább, és jó néhány yardot megtett, mielőtt megkönnyebbülten kifújta a levegőt. Nyugalmat erőltetett magára, egyenletesen lépkedett, és bármilyen erős is volt a kísértés, nem nézett vissza, mereven előre figyelt. Azadehet sehol sem látta; személygépkocsik, teherautók húztak el mellette vad dudálással, szétugrasztva az útakadály felől érkező vagy oda tartó embereket. Miközben továbbhaladt, fogyatkozni kezdett körülötte a tömeg, az utazók többsége a Tebriz utáni erdőségben megbújó falvakhoz vezető mellékutakra tért le. Ross egy idő után azt vette észre, hogy csupán az a férfi van mellette, aki az ellenőrző pontnál közvetlenül mögötte állt. Középkorú, ráncoktól barázdált arcú ember volt, szegényes öltözékben, és régi, de remekül karban tartott, fényesen csillogó Enfield karabéllyal a vállán.

– Átkozott kutya, az a zöldszalagos! – szólította meg minden különösebb bevezetés nélkül a századost. – Igaza volt, aga! Isten parancsolatát kellene teljesíteniük, az imámét, nem pedig Abdalláh hánét!

– Tessék?! – Ross gondolatai nagyon elkalandoztak, és váratlanul érte a megjegyzés.

– Astarából jöttem, és rögtön éreztem a beszédén, hogy maga nem onnan való, aga! Az astariaiak soha nem vizelnének Mekka felé, és háttal sem fordulnának neki. Mi ott mindannyian istenfélő muzulmánok vagyunk. Maga, a külseje alapján, akár az a szabotőr is

lehet, akinek a fejére a hán vérdíjat tűzött ki. – Az idegen hangja barátságos volt, kíváncsi.

Ross nagyot nyelt, de nem válaszolt, a léptei ritmusán csöppet sem változtatva ment tovább.

– Igen, a hán nagy jutalmat ígért annak, aki elfogja, és a kezére adja. Sok lovat, egész juhnyáját, és tíz vagy még annál is több tevét. Nagyúrhoz méltó ajánlat. Ha élve keríti kézre, még jobban jár – több lovat, birkát és tevét kap, annyit, hogy élete végéig gazdag lesz. De hol van az asszony, Azadeh? A hán lánya, akit elraboltak.

Ross nem bírta tovább, ijedten a férfira pillantott, mire az elégedetten fölnevetett. – Nagyon fáradt lehet, hogy ilyen könnyen elárulja magát – mondta, és hirtelen komoly arccal a zsebéhez kapott. Revolvert vett elő, Ross oldalába nyomta, és határozott hangon rászólt: – Egy lépéssel előttem menjen, és meg ne próbáljon elfutni, vagy rám támadni, különben szétlövöm a gerincét! Hol a nő? Érte külön jutalmat ígértek.

Még be sem tudta fejezni a mondatot, amikor hangos dudálás hallatszott – a meredeken lejtő úton a hegyek felől érkező teherautó sofőrje ügyetlenül vehette a kanyart, mert a jármű irányíthatatlanná válva száguldott feléjük. Az útjába kerülők rémülten szétspricceltek. Ross reflexe bármennyire megijedt is, remekül működött – villámgyorsan oldalra lépett, és a vállával meglódítva a jármű elé lökte a férfit. A teherautó két kerekével is átgázolt rajta, mielőtt – vagy százlábnyival arrébb – megállt volna.

– Isten kegyelmezzen nekünk! – kiáltott fel valaki rémülten, elszörnyedve a balesettől. – Láttátok?! A kerekek alá esett a szerencsétlen!

Ross a bokájánál megfogva az út szélére húzta a férfit, és közben gondoskodott arról, hogy a revolver eltűnjön a hó alatt.

– Az apád volt szegény, aga? – kérdezte nagy részvéttel egy idősebb asszony.

– Nem... dehogy – válaszolta nehézkesen, a váratlan eseményekből még fel sem ocsúdva a százados. – Én... idegen volt, nem is ismertem...

– A Prófétára mondom, szörnyűek tudnak lenni a gyalogosok. Nem néznek semerre, csak mennek vakon, bele a nagyvilágba!

Meghalt?! – kiabálta már messziről, hegynek fölfelé igyekezve a teherautó sofőrje. Durva arcvonású, szakállas, barna bőrű férfi volt. – Isten a tanúm rá, hogy ő ugrott elém, és hiába próbáltam, már nem lehetett kikerülni. Maga... – fordult oda Rosshoz – maga mellette állt, láthatta, mi történt.

– Igen... tényleg úgy volt, ahogy mondja. Mögötte álltam.

– Insa Allah! – A sofőr örült, hogy akadt tanú, aki mentesítette a felelősség alól, és ezzel a dolog – különösebb gond nélkül – elintéződött. – Őkegyelmessége látta. Insa Allah!

Ross átfurakodott a körülötte állókon, és normális ütemben, sem túl gyors, sem túl lassú léptekkel, folytatta az útját hegynek fölfelé. Egyszer sem nézett vissza, és csak amikor elért a kanyarig, amelyikből a tragédiát okozó tehergépkocsi kivágódott, akkor kezdte megszorítani a lépteit. Indokolt volt-e, hogy olyan gyorsan, gondolkodás nélkül cselekedett, tette föl magának a kérdést, és rögtön igennel válaszolt. Az a férfi kész lett volna eladni Azadehet és őket is. Muszáj volt megszabadulni tőle – a karma az karma. Hiába hagyta el a kanyart, az asszonyt még mindig nem látta, és ettől ideges lett.

Az út kanyargós és meredeken emelkedő volt. Kétoldalt, az erdő fái között nyomorúságos viskók látszottak, és sovány, koszlott szőrű, a házak közötti szemétkben turkáló kutyák. Feléje is szaglászta, és néhányan bátortalanul meg akarták közelíteni, de elzavarta őket. Tudta, hogy Iránban nagyon elterjedt a veszettség, és nem akarta megkockáztatni, hogy valamelyikük belemarjon. Szakadt ugyan róla az izzadság, de nem csökkentette az iramot, és a következő kanyar után végre meglátta Azadehet, amint másokkal együtt az út szélén guggolt, a környékbeliéhez hasonlóan pihenve ki a hosszú gyaloglás fáradságát. Az asszony is rögtön észrevette, figyelmeztetően bólintott felé, és továbbindult. Ross lelassított, és mintegy húsz yard távolságot tartva követte. Amikor az út lentebbi szakaszán eldördülő lövéseket meghallották, a többiekhez hasonlóan ők is megtorpantak, és visszanéztek, de semmit nem láttak. Az ellenőrzőponttól már jókora távolságra voltak, sok kanyar választotta el őket tőle, és még csak abban sem lehettek biztosak, hogy valóban onnan hallatszanak a dörrenések. A lövöldözés nem tartott sokáig, hamar vége szakadt, és senki nem tett rá megjegyzést, legfeljebb abból lehetett volna

következtetni rá, hogy történt valami, hogy az újból elindulok észrevehetően megszaporázták a lépteiket.

Az út kátyús, nehezen járható volt, és állandóan ki kellett térniük a szembe jövő forgalom elől. Néha egy-egy letről érkező autóbusz is elhaladt mellettük, de mindegyik zsúfolásig telve volt utasokkal, és senkinek eszébe sem jutott, hogy megpróbálja leinteni őket. Mindenki tudta, hogy még a kötelező megállóknál is sokszor napokig kell várni, amíg olyan jármű érkezik, amelyikre fel lehet férni. Akinek volt pénze, az jobban tette, ha teherautóval próbálkozott, annak a sofőrje ugyanis – megfelelő fizetség ellenében – hajlandó volt utasokat felvenni.

Azadeh is utolérte egy a nehézkesen pöfögő, fekete füstöt okádó tragacsok közül, és a sofőr lelassítva odakiáltotta az asszonynak:

– Miért jár gyalog az, aki gyorsabban is haladhatna Kürosz – ez én vagyok – és Isten segítségével? – A könyökével sokatmondón oldalba bökte szakállas, vele nagyjából azonos korú útitársát, aztán folytatta:
– Miért fagyoskodik a hidegben Isten virágszála, amikor megmelegedhetne egy kocsiban, vagy egy férfi szőnyegén?

Azadeh a durva ajánlaton felháborodva dühös átkokat szórt a sofőrre, majd megfordult, és hátrakiabált Rossnak: – Uram! Hallottad, mit mert mondani ez a leprás szuka kölyke?! – A százados szempillantás alatt ott termett mellette, a sofőrnek pedig arra sem maradt ideje, hogy összeszedje magát, már kibiztosított, fenyegetően rá meredő revolverrel nézett szembe. – Kegyelmes úr... – hebegett rémülten –, én csak azt akartam megkérdezni... érdeklődni, hogy nem volna-e kedve felszállni. – A gépkocsivezető úgy megrémült, hogy keresnie kellett a szavakat. – Hátral bõven van hely... ha kegyelmes úr megtisztelné a kocsimat...

A teherautó platója a magasan felhalmozott, rozsdás vashulladék ellenére is sokkal csábítóbb volt, mint a hosszú, kimerítő gyaloglás. – Az életedre, sofőr, mondd meg, hová igyekszel?! – dördült rá Ross fenyegető hangon a rémült férfira.

– Kazvinba, kegyelmes úr! Kazvinba. Megtisztelnék bennünket?

A teherautó nem állt ugyan meg, de csak lépésben haladt, úgyhogy Ross könnyedén át tudta segíteni Azadehet a hátsó palánkon. Amennyire csak tudtak, lekuporodtak, hogy védve legyenek a jéghideg, csontig hatoló szélről. Látva, hogy az asszony – részben a

hidegtől, részben az idegességtől – erősen remeg, Ross átkarolta, vigasztalón magához húzta.

– Jaj, Johnny! Ha nem lettél volna...

– Nyugodj meg! Már nincs mitől félned – válaszolta. A testével melegítette, és közben egyfolytában a sofőrtől hallott városnév dobolt a fülében: Kazvin! Kazvin! Nem félúton van Tebriz és Teherán között? De igen! Elvitetjük magunkat odáig, aztán keresünk egy másik teherautót, vagy buszt, esetleg ellopunk egy gépkocsit, gondolta felbátorodva.

– Két-három mérföld, és ott leszünk a bázisra vezető útnál – szólalt meg reszketve, a hideg miatt szorosan hozzápréselődve Azadeh.

– Jobbra kell majd kanyarodni.

Bázis? Hát persze! Az Iran-Timber telepe – ott kellene találkozniuk Erkkivel. Igen. De mi történhetett Guenggel? Hová tűnt? Gondolkozz! Szedd össze magad, és próbálj meg nyugodtan gondolkodni, biztatta magát Ross.

– Milyen... milyen ott a terep? Nyílt, lapos, vagy völgyben van? – kérdezte, ha nehezen is, de rákényszerítve magát arra, hogy normálisan használja az agyát.

– Elég sima. Hamarosan elérjük a falunkat, Abu Mardot, és utána vége lesz az emelkedőnek. Mintha fennsíkon lennénk, olyan lapos lesz a vidék, és csak a bázisra vezető elágazás után kezd ismét emelkedni, a hágó felé.

Ross előrepillantott, de a meredeken emelkedő hegyoldalban csak szakadozott, görbe útszakaszokat látott. – A falu másik végén, a lapos rész előtt leszállunk, megkerüljük az erdőt, és úgy megyünk a telepre. Lehet? – kérdezte.

– Igen. Elég jól ismerem a vidéket. A... falusi iskolában tanítottam, és gyakran... jártam kirándulni a gyerekekkel. A környéken... az összes ösvényt felderítettük. – Azadeh hiába igyekezett, nem bírt úrrá lenni a remegésén.

– Húzódj lejjebb! Úgy kevésbé fogsz fájni.

Az öreg, rozzant teherautó csak lépésben tudott haladni az emelkedőn, de még mindig jobb volt, mintha gyalog mentek volna. Ross szorosan magához ölelte az asszonyt, megpróbálta

fölmelegíteni, és közben a mögéjük érő személygépkocsit, és a szorosban haladó, zöld furgont figyelte. A gépkocsi sofőrje folyamatosan dudált, előzni szeretett volna, de hiába, nem volt annyi hely, hogy a teherautó féke húzódnak volna. Egy idő után az illető elunta a lassú vánszorgást, és – nem sokkal egy kanyar előtt – oldalra vágott, kockáztatva, hogy összeütközik a szembejövővel. Remélem, mielőbb felkenődtek egy fára, gondolta Ross, dühösen az erőszakos túlköléstől és az öngyilkos manővertől. Láta, hogy a kocsi zsúfolásig tele van fegyverekkel, és ugyanúgy a furgon is. Az utóbbi platójára mellmagasságig érő korlátokat szereltek, az utasok azokba kapaszkodtak, és közöttük a százados tehetetlenül ide-oda rázódozó testet látott. Egy pillanatig azt hitte, hogy az őket feladni akaró, idős férfi az, de hamar rájött, hogy tévedett. Gueng volt – egyenruhájának tépett maradéka, és az egyik fegyveres övébe dugott *kukri* semmilyen kétséget sem hagyott a kiléte felől.

– Mi a baj, Johnny?

Ross az asszonyra pillantott, és bár továbbra is szorosan tartotta, nem érezte a közelségét, nem érzett semmit, csupán azt, hogy rövid időn belül a második társát is elveszítette. Megpróbált erős maradni, de nem sikerült, a szeme megtelt könnyel.

– Mi történt?! – kérdezte újból Azadeh.

– Semmi. Zavar a szél. – Megtörölte a szemét, és előrefordulva a kanyargós, hol eltűnő, hol ismét felbukkanó utat figyelte. Már látta a falut, és azon túl az egyenletes, lapos útszakaszt, amiről az asszony korábban beszélt. Apró, de erős nagyítású távcsövet vett elő, és a messze előttük járó, két gépkocsira irányította. Azok lassítás nélkül átszáguldottak a falun, és az egyenes útszakaszhoz érve a személyautó elkanyarodott, nyilván a bázis felé. A furgon nem követte azonnal, előbb megállt a kereszteződésnél, vagy fél tucat fegyveres ugrott le róla, és úgy helyezkedett el, hogy az utánuk jövőket útakadály híján is lassításra készítse.

A teherautójuk közben teljesen lelassult, és erősen ziháló motorral, nehézkesen vágott neki az újabb, meredek emelkedőnek. Előttük, az országútból leágazó, keskeny, elhagyatott mellékút látszott, még gyalogosok sem jártak rajta. – Az hová vezet, Azadeh?

Az asszony feltérdelt, hogy jobban lássa, merre mutat Ross. – A falunk, Abu Mard felé – felelte. – Ott véget is ér.

– Készülj... úgy láttam, újabb ellenőrző pont következik!

A megfelelő pillanatot kivárva a százados leugrott a tehergépkocsi platójáról, és a kezét nyújtva, Azadehet is lesegítette. A sofőr nem törődött velük, valószínűleg észre sem vette, hogy megszabadult kényszerűségből szerzett utasaitól. Egymás kezét fogva, sietős léptekkel indultak el, és gyorsan behúzódtak az erdőbe.

40. fejezet

ZAGROSZ-HÁROM, 16.05. Lochart a 212-es pilótafülkéjének támaszkodva várta, mikor indulhat a Rosa lelőhelyre újabb rakomány csővel. Az ég tiszta, felhőtlen volt, a hegyek olyan élesen rajzolódtak ki körülötte, hogy úgy érezte, ha kinyújtaná a kezét, akár meg is érinthetné őket. Rodriguest, a szerelőjét figyelte, aki a hóban térdelve az ellenőrző panelt vizsgálgatta éppen a helikopter hasa alatt.

– Olyan szép idő van, Rod, hogy inkább síelni, szánkózni kellene, nem melóban rohadni!

– Annak már befellegzett, Tom! El kell tűnnünk innen!

– Talán mégsem – válaszolta Lochart. Vasárnap óta, amikor azt a nehéz, idegőrlő tárgyalást folytatta Nicshak hánnal, még nem kapott hírt, amiből kiderült volna, hogy sikerrel járt-e vagy sem. – Lehet, hogy a forradalmi bizottság magától megváltoztatja a döntését, vagy ha nem, Mac el tudja intézni, hogy visszavonják. Őrülség volna részükről, ha kidobnának bennünket, amikor szükségük van minden csepp olajra, amit ki tudnak bányászni, a Rosán fúrt új kút pedig – úgy tűnik – elképesztően bő hozamú. Jesper Almqvist szerint, ha teljes kapacitással termelni kezd, napi 18 ezer hordót is adhat. Az majdnem 360 ezer dollár, Rod!

– Te mondtad, nem is egyszer, hogy a mollahokat nem érdekli az olaj, sem más, csakis Allah, a Korán és a Paradicsom. – Rodrigues letörölt az arcáról egy olajfoltot. – Jesperrel együtt mindannyiunknak el kellett volna mennünk Sirázba, onnan meg másik országba. Nem kellünk mi ezeknek! Nászirinak szétlőtték a fejét, ugye? Meg tudod mondani, miért? Rendes fickó volt, soha nem bántott senkit. Azt mondták, hogy takarodjunk – akkor meg mi a fenére várunk?

– Lehet, hogy a forradalmi bizottság meggondolta magát, észhez tért. Tizenegy lelőhelyet kell kiszolgálnunk; mi lesz velük, ha elmegyünk?

– A kutak termelését visszafogták, a külföldi személyzet alig várja, hogy elhúzhassa innen a csíkot. A többséget már hetekkel ezelőtt le kellett volna váltani. – Rodrigues felállt, lesöpörte térdéről a havat,

és hozzálátott megtisztítani a kezét az olajtól. – Örültség ott maradni, ahol nem látják szívesen az embert. Eddig csak Scot viselkedett furcsán, de most már te is. Nem tudom, mi ütött belétek.

– Hülyeség! – tiltakozott Lochart. Senkinek sem mondta el, amit Scot a falu főterén történekről mesélt, de valahányszor eszébe jutott, ismét nyugtalan lett. Aggódott Scotért, a bázisért, Sarazadért, a HBC miatt, majd – mindig hozzá tértek ugyanis a gondolatai – ismét Sarazadért.

– Egy frászt hülyeség – válaszolta elégedetlenül Rodrigues. – Veled sem lehet bírni azóta, hogy visszajöttél Teheránból. Rendben van, te Iránban akarsz maradni, Tom, de a te helyzeted más – a feleséged iráni. Én viszont szeretnék eltűnni innen, és ha lehet, minél előbb.

Lochart a szerelőre nézett, és mert látta arcán a leplezetlen félelmet, megkérdezte: – Igazából mi a baj, Rod?

A köpcös férfi – némi nehézség árán – összefogta a pocakján a dzsekijét, és felhúzta a cipzárt. – Piszkosul ideges leszek, valahányszor a hamis papírjaimra gondolok, Tom! – felelte. – A pofámat is alig merem már kinyitni, mert attól félek, előbb-utóbb rájönnek, hogy nem vagyok brit. Az összes engedélyem régen lejárt. Tudom, hogy másoké is, de én vagyok itt az egyetlen amerikai. Voltam olyan hülye, hogy az iskolában előadást tartottam az Államokról, azok a hülye mollahok meg azt mondják, hogy – csak azért, mert amerikainak születtem – magam vagyok a sátán. Én, az istenfélő katolikus! Éjszakánként már aludni sem tudok, olyan ideges vagyok!

– Miért nem mondtad korábban? Nem kell itt maradnod, Rod! A 212-es holnap indul. Hagyj itt mindent, és utazz el Scottal! Sargazból aztán oda mégy, ahová akarsz – Nigériába, Kenyába, bárhová.

Rodrigues kis ideig hallgatott, végül komoran rábólintott az ajánlatra. – Nagyon jó volna, Tom! Ha beleegyezel, jókora tehertől szabadítasz meg.

– El van intézve. Egy szerelőt mindenképpen el kell küldenünk. Miért ne lehetnél éppen te, a rangidős?

– Köszönöm. Nagyon köszönöm, Tom! – hálálkodott Rodrigues, és végre földerült az arca. – Megigazítom még a lábpedálokat, aztán mehatsz. Olyan lesz a madár, mint új korában.

Lochart a rakodóhely felé pillantva látta, hogy a csöveket már összekészítették, és csak arra várnak, hogy fölemelje és elvigye őket – két iráni munkás állt a rakomány mellett, készen arra, hogy a tartókampóra akassza a csőköteget összetartó, erős sodronyt. Már éppen indult, hogy bemásson a pilótafülkébe, amikor észrevett két, a faluba vezető ösvényen közeledő alakot. Nicshak hán és egy ismeretlen fegyveres volt az, és bár több száz yard választotta el őket egymástól, a férfi karján jól lehetett látni a világoszöld szalagot.

Lochart eléjük ment, és gondolatban felkészült, hogy csak perzsául beszéljen. – Szalaam, kalandár, szalaam, aga! – köszönt udvariasan. A fegyveres ugyancsak szakállas volt, de jóval fiatalabb, mint a hán.

– Szalaam – viszonzta az üdvözlést Nicshak. – Az ötödik napnyugtáig kaptak haladékat.

Lochart megpróbált uralkodni magán, és nem mutatni, mennyire megdöbbenette a mindenfajta bevezetés nélküli, zord parancssal felérő figyelmeztetés. Kedd volt, az ötödik nap tehát vasárnapra esett. – De kegyelmes úr...

– Az ötödik napnyugtáig – mondta zordan, minden udvariassági formulát elhagyva a zöldszalagos. – A szent napon nem dolgozhatnak, nem is szállhatnak fel – dicsérik inkább az Urat –, de ha a mostantól számított ötödik napnyugtáig nem távozik az összes idegen, a repülőgéppel együtt, akkor a bázist felgyújtjuk.

A férfit figyelve, Lochart a szeme sarkából látta, hogy a konyhaépület felől Jean-Luc tart feléjük. – Négy munkanap alatt nagyon nehéz lesz elszállítani mindent, aga! Nem hiszem, hogy...

– Insa Allah.

– Ha mi elmegyünk, az összes fúrás és olajkútnál leáll a munka. Csak mi tudjuk ellátni őket anyaggal, mindenféle felszereléssel, utánpótlással. Iránt jelentős kár éri, és...

– Az iszlámnak nincs szüksége olajra, csak a külföldieknek. Öt napnyugta. Ha tovább maradnak, magukra vessenek!

Nicshak hán kissé oldalra fordulva gyors pillantást vetett a férfira, majd azt mondta Lochartnak: – Aga, szeretnénk meglátogatni ezzel az emberrel az olasz idegenek kalandárját! Most azonnal!

– Megtiszteltetés a számomra, ha segíthetek – válaszolta Lochart. Arra gondolt, hogy Mimmo Sera hosszú évek óta dolgozik már a

Zagrosz környéki hegyekben, ő nyilván tudni fogja, mit lehet tenni ilyen szituációban. – El kell vinnem egy halom csövet Rosa lelőhelyre. Jöhetnek velem is, ha akarnak.

– Csövet?! – kérdezte erőszakosan a zöldszalagos. – Nem kell cső. Menjünk máris! A csövek maradhatnak.

– Az IranOiltól azt az utasítást kaptam, hogy vigyek nekik csöveket – válaszolta dühösen Lochart. – Ha nem tetszik, akár itt is maradhatnak. Khomeini ajatollah úgy rendelkezett, hogy az olajkitermelést a korábbi ütemben kell folytatni. Miért nem engedelmeskedik neki a bizottság?

A fiatalember kissé zavartan a hánra pillantott, az pedig halkán, nyugodt hangon közölte: – Ahogy Isten akarja. Az ajatollah parancsa szent. A bizottság követi az utasításait. Menjünk, aga!

– Rendben van! Egy-két perc, és indulunk – válaszolta Lochart.

– Szalaam, kalandár! – köszönt hozzájuk érve Jean-Luc. Rögtön angolra is váltott, és megkérdezte Locharttól: – Mi a válasz?

– Vasárnap este. Addigra el kell tűnnünk, és pénteken tilos repülnünk.

Jean-Luc sietve magába fojtott egy dühödt káromkodást. – Tudnánk egyezkedni?

– Nem. Megpróbálni is fölösleges.

Az iszlám gárdista fölényes, kihívó pillantással méregette egy darabig Jean-Lucöt, majd odaszólt Lochartnak: – Mondja meg ennek a rühes kutya kölykének, hogy fertelmesen büdös!

Lochart szintén érezte a barátja felől áradó enyhe fokhagymaszagot. – A fickó szerint isteni illatú kaját ettél – alakította át saját szája íze szerint a megjegyzést. – Figyelj! Mimmo Serával akarnak találkozni, úgyhogy elviszem őket, de fordulok is egyből. Ha megjöttem, összedugjuk a fejünket, és eldöntjük, mi legyen. Kalandár! Mehetünk – mondta Nicshak hánnak perzsául, és már nyitotta is a helikopter ajtaját.

– Nézzétek! – kiáltott fel Rodrigues, és a hegyek felé, a magasba törő füstoszlopra mutatott. – Mária lenne?

– Vagy Bellissima – válaszolta Jean-Luc.

Nicshak hán is észrevette a füstöt, és miután mozdulatlaná merevedve figyelte egy darabig, megkérdezte: – Ott van tűz, ahová mi készülünk?

– Lehetséges. Ha mégsem, akkor közel hozzá.

Az idős férfi a válasz hallatán még gondterheltebbé vált. – Mi volna, ha később szállítaná el azokat a csöveket, pilóta? – kérdezte. – Négy napja hallottuk, hogy baloldaliak bukkantak fel a környéken. Múlt éjszaka az egyik páztoromnak elvágta a torkát, és letépték a heréit. Elindítottam egy csapat fegyverest, hogy keresse meg a gyilkosokat. – A hán komor arccal felmászott az utastérbe, és a zöldszalagos is követte.

– Rod – szólta Lochart a szerelőnek –, készítsd elő a 206-ost! JeanLuc! Maradj a rádió közelében! Hívni foglak.

– *Oui. Pas de probleme.* – A francia továbbra is a füstöt figyelte.

Lochart az utolsó pillanatban mégis úgy döntött, hogy nem bajlódik a csövekkel, hanem megpróbálja minél hamarabb kideríteni, mi történt. Jean-Lucnek lett igaza, a sűrű füst Bellissimáról szállt fel. Már messziről látta az egyik lakókocsiból legalább harminc láb magasságig felcsapó lángokat, és azt is, hogy a telep másik szélén, a fúrás helyétől nem messze szintén lángol valami, a robbanóanyag-raktár közelében pedig mozdulatlan test hever a hóban. A telep fölé magasodó, behavazott hegycsúcs – miután Pietro robbantása, és az utána keletkező lavina eltüntette a pereméről lelógó, fenyegető hó- és jégtömböt – fenségesen szép, nyugalmat árasztó volt.

Közelebb érve fél tucat, a völgybe vezető kanyargós úton rohanó alakot vett észre, és azt is látta, hogy mindegyiknél fegyver van. Föléjük repült, üldözőbe vette őket, és azt szerette volna, ha van a helikopteren géppuska. Pillanatig sem gondolkodva lekaszált volna a heglakókéra emlékeztető öltözetet viselő, hat szakállas férfit. Látta, hogy egyikük a helikopterre céloz, és az ismerős fehér füstpamacs jelezte, hogy az illető lőtt is. Lochart abban a pillanatban oldalra rántotta a kormányt, hogy kitérjen a lövedékek elől, és amikor nagyobb magasságban, lőtávolon kívül visszakanyarodott, az ösvényen és környékén már nem volt senki.

Hátrafordulva látta, hogy Nicshak hán és a zöldszalagos – orrukat mindketten a kabin ablakához szorították – szintén lefelé figyel. Kiabált ugyan nekik, de nem hallották, úgyhogy kénytelen volt

öklével teljes erőből megdöngetni a gép falát. Erre már fölkapták a fejüket, és miután jelzett neki, Nicshak hán – a repülés miatti, csöppet sem titkolt félelemmel az arcán – odamászott hozzá.

– Láta őket?! – kérdezte kiabálva Lochart.

– Igen... Igen! – üvöltött vissza a hán. – Nem hegylakók! Terroristák, akikről beszéltem!

Lochart ismét előrefordult, és a műszerfalhoz kapva sietve bekapcsolta a rádiót. – Hallasz, Jean-Luc?

– Tökéletesen. Folytasd!

Elmondta, mit tapasztalt, figyelmeztette, hogy maradjon a rádió mellett, aztán minden idegszálával a leereszkedésre koncentrált. A széles völgy fölött – mint mindig – ezúttal is kellemetlenül erős volt a fölfelé tartó légmozgás, ráadásul igen heves szél fújt. Azóta, hogy visszatért Teheránból, ez volt az első útja Bellissimára, amelynek a termelését – Giuneppa halálát követően – a minimálisra fogták vissza, és csupán a legszükségesebb személyzet maradt rajta. Alig ért talajt a helikopter, Lochart már látta is Pietrót – Giuneppa után rangidősként ő vette át a telep irányítását –, amint a tüzet ott hagyva feljűk rohan.

– Tom! Segítség! – üvöltötte be könnyeivel küszködve a helikopter ablakán. – Gianni meghalt, többen megsebesültek...

– Máris. Nyugalom! – Lochart sietve kikapcsolta a motort. – Nicshak is itt van, egy zöldszalagossal, de nyugi! – Az ülésben hátrafordulva az utastér ajtajára bökött. – Mi az ördög ez az egész, Pietro? – kérdezte, miközben ujjai sebesen ugráltak a műszerfal gombjai, kapcsolói között.

– Nem tudom... Tényleg nem, *amico*. – Pietro a pilótafülke ablakához közel hajolva, lázas izgalommal magyarázott. – Éppen vacsoráztunk, amikor az a *stronzo* üveg az égő kanóccal bevágódott a *stronzo* ablakon, és felgyújtott mindent... – Hátranézett, éppen abban a pillanatban, amikor a lángok – félig telt olajshordót elérve – nagy robajjal az ég felé törtek. A tüzet megfékezni akaró négy ember ijedten hőkölt vissza. – *Si*, az étteremben minden hamar tüzet fogott, és amikor kirohantunk, itt voltak ezek a vademberek, *banditos*... *Mamma mia*, lövöldözni kezdtek, úgyhogy gyorsan szétspricceltünk, és megpróbáltunk fedezéket találni. Aztán valamivel később Gianni látta, hogy a generátorházat akarják

felgyújtani, ahol a dinamitrudakat tároljuk... Kirohant, hogy figyelmeztesse őket, de valamelyik lelőtte. *Mamma mia*, semmi okuk sem volt rá! *Bastardi, stronzo bastardi...*

Lochartnak feltűnt, hogy a szél süvítésén és a lángok lobogásán kívül nem hall más hangot – Pietro leállította a generátort, a szivattyúkat, és lezárta a kutat. A lakókocsi teteje berogyott, szikrák szöktek az égre; több is a környező épületek tetejére hullott, de mert vastag volt a hó, újabb veszélyt nem jelentettek. A kút közelében még mindig nem sikerült megfékezni a véletlenül elcsorgó olajtól is táplált, változatlanul komoly veszélyt jelentő tüzet. Folyamatosan próbálták ugyan habbal oltani, de sikertelenül, és a lángnyelvek már a dinamitraktár hullámlemezéből készült falát kezdték nyaldosni.

– Mekkora a készlet, Pietro?

– Sajnos nagy.

– Hordjuk ki gyorsan!

– *Mamma mia....!* – Pietro Lochart után vetette magát. Arcukat a tenyerükkel védve a hőségtől, együtt feszítették ki a raktár ajtaját nem volt már idő, hogy előkeressék a kulcsot. A ládába – legalább egy tucat lehetett belőlük – rakott dinamit nagy kupacban volt felhalmozva. Lochart megmarkolta az egyik ládát, és a raktárból kisetve átverekedte magát a fallá tömörült hőségen. Valaki kikapta a kezéből a dobozt, biztonságos helyre rohant vele, ő pedig fordult vissza a következőért.

Nicshak hán és a zöldszalagos a helikopter mellé húzódva, viszonylag védett helyről figyelte, mi zajlik körülöttük. – Insa Allah!

– Igen, ahogy Isten akarja – értett egyet a falu főnökével a forradalmi gárdista. – Most mit csináljunk?

– Gondolnunk kell a terroristákra! És a halottra is.

A fiatalember a groteszkül szétvetett tagokkal a hóban fekvő holttestre nézett. – Ha nem jött volna a hegyeink közé, még most is élhetne. Az ő hibája, hogy meghalt, senki másé.

– Igaz. – Nicshak hán figyelte a lázasan rohangáló, lángokkal küszködő alakokat. Mire Lochart és Pietro kihordta a raktárból a dinamitot, a többieknek is sikerült megfékezniük a tüzet.

Lochart, a közvetlen veszélyből megmenekülve, kimerülten a fészker oldalának dőlt. – Pietro! Vasárnap estig kaptunk haladékot. Addigra

el kell tűnnünk – mondta zihálva.

Az olasz arca a hír hallatán elsötétült. A zöldszalagosra és Nicshak hánra nézett. – Szóval öt nap? – kérdezte. – Megspóroltak nekem egy nehéz döntést. Sirázba megyünk, Rosán át vagy egyenesen. – Összeszorított öklét felkapva, egyezményes nemzetközi jelet mutatott. – Bellissimának egyelőre úgyis vége. Almqvistnak egyszer még ide kell jönnie, hogy szabályszerűen lezárja a kutat. *Mamma mia*, ennyi embert elszállítani! Micsoda baromság! Az öreg Giuneppa jobban járt, hogy ezt már nem érte meg. Na, mindegy! Megyek, megnézem Mimmót.

– Giannival mi legyen?

Pietro a mozdulatlanára merevedett holttestre pillantott. – Őt hagyjuk utoljára. Neki szegénynek már mindegy. Ennél nagyobb baja nem eshet – válaszolta szomorúan.

ROSA LELŐHELY. Mimmo Sera a telep legnagyobb, munkamegbeszélésekre használt lakókocsijában ült Nicshak hánnal és a zöldszalagossal. Ott volt Lochart, Pietro és három idősebb fűrómester is. Mimmo, aki jól beszélt perzsául, már félórája győzködte a forradalmi bizottság megbízottját, hogy hosszabbítsák meg a távozásukra megszabott határidőt, vagy legalább azt engedjék meg, hogy a legszükségesebb munkák elvégzésére néhány embert hátrahagyjanak, amíg ők Locharttal tárgyalnak az IranOil Sirázban székelő körzeti megbízottjával.

– Isten nevében mondom, elég! – kiáltott fel ingerülten a megbeszélés egy pontján a zöldszalagos.

– De kegyelmes úr! Ha elveszik a helikoptereinket, az egész olajmezőt lezárhatjuk, és azonnal meg kell kezdjük az evakuálást. Higgycs el, mivel az ajatollah – Isten áldása legyen rajta – és Bazargán miniszterelnök is azt akarja, hogy az olajkitermelés minél előbb helyreálljon, feltétlenül beszélnünk kell az IranOil...

– Elég volt! Kalandár! – fordult erőszakosan Nicshak hához a zöldszalagos. – Ha ezek a férgek nem hajtják végre a parancsot, maga felel érte. Nem viszi el szárazon, de Jazdek, és a törzsük tagjai sem! Ha egyetlen külföldi és repülő masina is lesz itt az ötödik napnyugta után, és maga még mindig nem gyújtotta fel a telepüket, akkor mi

megtesszük! Utána pedig a falu következik. Maga! – mordult rá dühösen Lochartra. – Indítsa be a gépét, és menjünk! Most, azonnal! – Felpattant, és meg sem várva, hogy bárki válaszoljon, kiviharzott.

A többiek komor arccal követték. Lochart szomorúan latolgatta, hogy mi lesz azokkal, akik kemény munkával felkutatták az olajat, beindították a termelést, és annyi energiát, pénzt, tehetséget, vállalkozókedvet áldoztak azért, hogy az olajmező nyereségesen üzemeljen. Örültség, amit ezek csinálnak, de nem tehetünk ellene semmit, gondolta. Semmit az égadta világon. Muszáj elmennünk. Visszatartom Scotot, és az összes madarat ráállítom az evakuálásra. Öt napig látástól-vakulásig fogunk dolgozni, és nem gondolunk semmi másra. Sarazadra sem, pedig ma van a nők tiltakozó felvonulása, amire kértem, hogy ne menjen el!

– Kalandár! – fordult elkeseredetten Nicshak háához. – A maga jóindulata és segítsége nélkül valóban mennünk kell.

A törzsfőnök lassan körbepillantott, és látta, hogy minden tekintet rá szegeződik. – Döntennem kell, hogy a bázis vagy a falum – válaszolta. – Nem igazi választási lehetőség. Igyekszem megtalálni, és bíróság elé állítani a terroristákat, de addig is, jobban tennék, ha nem kockáztatnának. A hegyek között sok az alkalmas búvóhely, könnyű errefelé elrejtőzni.

Méltóságteljesen felállt, kivonult, és már biztos volt, hogy nem fog rákényszerülni a bázis felgyújtására, bár – ha Isten úgy akarta volna – habozás nélkül megteszi, és akár üresen, akár lakottan porig égeti, amennyiben valakinek a tévovázása miatt ez szükségessé válik.

Mivel háttal állt a többieknek, halvány mosolyt is engedélyezett magának. Elégedett volt, mivel a terve tökéletesen bevált, az idegenek kivétel nélkül elhitték, hogy a szerepét ragyogóan eljátszó Haszán, a kecskepásztor valóban iszlám gárdista. Abban sem kételkedtek, hogy „terroristák” megöltek egy pásztort, és látta arcukon az őszinte félelmet. Ezeknek a „terroristáknak” sikerült felgyújtaniuk a lelőhelyet – a legnehezebben elérhető a környéken lévő tizenegy közül –, éjjel pedig ugyanezt teszik Rosa lelőhellyel, hogy aztán nyomtalanul eltűnjenek – visszamenjenek a faluba, és folytassák megszokott életüket. Hajnalra, gondolta elégedetten, az idegenek lelkébe befészkei magát a rémület, egymás sarkát taposva fognak menekülni, és Jazdekbe visszatér a háborítatlan béke.

Bolondság volt részükről, hogy olyan terepre merészkedtek, ahol csak mi ismerjük igazán a játékszabályokat, gondolta. Igaz, a fiatal pilóta kérdését egyelőre nem sikerült megnyugtató módon tisztázni. Tanúja volt-e a faluban lejátszódó eseményeknek, vagy sem? Az öregek a biztonság kedvéért azt tanácsolták, hogy érje „baleset”. Tegnap lett volna rá a legkiválóbb alkalom, amikor magányosan elment vadászni. Olyan könnyen előfordul, hogy valaki megcsúszik a havon, és a fegyvere úgy sül el esés közben, hogy önmagát találja el. Igen. A feleségem viszont a „baleset” ellen volt.

– Miért?

– Azért, mert az iskola valóban nagyszerű volt – válaszolta. – A pilóták nélkül nem is tudtuk volna, milyen az, ha van ilyen a faluban, és ha úgy látjuk, hogy lehet, akkor már magunk is fogunk tudni építeni egyet. Azért, mert a pilóták jók voltak hozzánk, sok érdekes dolgot megtudtunk tőlük, és segítettek gazdaggá tenni a falut. Engedd el, ne feledkezz meg arról, hogy megnevettetett bennünket az érdekes meséivel arról a Kong nevű helyről, meg arról a Kína nevű országról, ahol ezerszer-ezerszer-ezerszer-ezer ember él, mindenkinek fekete a haja és a szeme, és mindenki fadarabokkal eszik!

Nicshak hánnak eszébe jutott, milyen jól mulatott az asszonnyal együtt, hallva a csodás történeteket, és még mindig nem igazán értette, hogyan fordulhat elő, hogy olyan rengeteg ember él együtt, egyetlen helyen összezsúfolódva.

– Lehetséges azonban, hogy hazudott, és valójában mindent látott.

– Akkor tedd próbára! Idő még van hozzá – válaszolta az asszony. Igen, gondolta, négy nap áll rendelkezésünkre kideríteni az igazságot, sőt öt, ha a szent napot is hozzászámoljuk.

41. fejezet

TEHERÁN, 17.16. A nők tiltakozó felvonulása lezajlott. Délelőtt kezdődött, a várakozásnak abban az izgatott légkörében, amely már két nappal korábban hatalmába kerítette szinte az egész várost. Először fordult elő, hogy a nők egységesen, önálló csoportként léptek föl, közösen tiltakoztak, és egymással szolidaritást vállalva fölemelték szavukat az ellen, hogy új vezetőik – akár maga az imám – megpróbálják elvenni tőlük nehezen megszerzett jogaikat.

A nők számára az egyetlen megfelelő öltözék a *hidzsab*, ami elrejtí a hajukat, a karjukat, a lábukat, és a *zinátj*ukat, a legintimebb testrészüket.

– A sah elleni tiltakozásként választottam a csadort, Meshang! rikoltotta vadul a férjének Zarah. – Én választottam. Én! Soha nem fogom megengedni, hogy akaratom ellenére fátylat, csadort, vagy kendőt kényszerítsenek rám! Soha, soha...

A sátán sah által néhány éve bevezetett koedukált oktatásnak meg kell szűnnie, mert az iskoláink egy részét gyakorlatilag a prostitúció fészkévé változtatta.

– Szemenszedett hazugság! Nevetséges! – tiltakozott Lochartnak Sarazad. – Világgá kell kiáltani az igazságot. Nem az imám találta ki ezeket az ostobaságokat, hanem a körülötte lebzselő, begyepesedett agyú maradiak...

A sátáni sah szégyenletes családvédelmi törvénye ezennel érvényét veszti.

– Ez tényleg komoly hiba, Huszain – fogalmazott óvatosan a mollah felesége. – Az imám nem mondhatott ilyent, hiszen ez a törvény véd meg bennünket az ellen, hogy a férjünk eltaszítson magától, egyszerre több asszonyt is hozzon a házhoz, biztosítja nekünk a válás jogát, szavazati jogot ad, és védi az asszony személyes tulajdonát...

Iszlám nemzetünk minden tagja köteles a Korán és a *saria* előírásaival összhangban élni és cselekedni. A nők nem dolgozhatnak, vissza kell térniük az otthonaikba, hogy Istentől rendelt kötelességeiknek eleget téve gyermekeket szüljenek, neveljenek, és kiszolgálják urukat.

– A Prófétára, Erkki, bármennyire akarok is tőled gyereket, és bármennyire igyekszem a legjobb feleséged lenni – mondta Azadeh –, képtelen volnék ölbe tett kézzel ülni, és csak nézni, hogy kevésbé szerencsés nővéreimet, húgaimat visszakényszerítik abba a sötét korba, amikor a nők meg voltak fosztva mindenféle jogtól. A legbigottabb fanatikusok akarják ezt, nem Khomeini. Bárhol leszek is, biztos, hogy részt veszek a felvonuláson...

Irán-szerte tiltakozó megmozdulásokra készülődtek a nők – Komban, Iszfahánban, Meshedben, Abadánban, Tebrizben, még az olyan kisvárosokban is, mint Kovisz, de sehol a falvakban. Egész Iránban viták, dühös veszekedések zajlottak le a legtöbb családban apák és lányaik, férjek és feleségek, fiú- és lánytestvérek között, és mindenhol ugyanazok az érvek, követelések, átkok, fogadkozások és könyörgések hangzottak el, ugyanaz az – Isten bocsássa meg! – lázadó hangulat ütötte fel a fejét, és ugyanazt az elszántságot lehetett tapasztalni a nők részéről.

– Örülök, hogy Tommy nincs itt, mert így sokkal könnyebb – mondta Sarazad reggel, készülődés közben a tükörképének. – Boldog vagyok, hogy elment, mert bármit mond is, nem engedelmeskedtem volna neki. – Jóleső izgalom lett úrrá rajta, ami ugyanakkor fájdalmas is volt kissé.

Az arcát ellenőrizte a tükörben, arról akart megbizonyosodni, hogy a bal szeme körüli sötét foltot valóban sikerült-e jól elfednie. Már alig látszott, és ettől elégedetten el is mosolyodott. A haját kibontotta és lazán besütötte, zöld pulóvert, szoknyát, nejlonharisnyát és szarvasbőr csizmát vett fel, és színben hozzájuk illő, prémes kabátot és kalapot választott. A zöld végül is az iszlám színe, gondolta jókedvűen, néhány pillanatra elfeledkezve minden bánatáról.

Az ágyán síkosztümök és egyéb felsőruhák heverték, amelyeket elővett ugyan, ám rövid gondolkodás után lemondott róluk. Arra gondolt, hogy ez lesz az első, nők által a saját jogaik érdekében szervezett felvonulás, és úgy helyes, ha mindenki a legegánsabban jelenik meg rajta. Kár, hogy még nincs tavasz, morfondírozott, mert akkor felvehetnem a sárga selyemruhámot sárga kalappal, és...

A ruhára gondolva hirtelen ismét szomorúság kerítette a hatalmába. Előző évben, születésnap ajándékként az apjától kapta a sárga ruhát, és a gyönyörű, szorosan a nyakába simuló gyöngysorát

is. Szegény apa, jajdult fel gondolatban, és a bánattal együtt dühös indulat is támadt benne. Isten büntesse meg a gonoszokat, akik megfosztották az életétől! Szervedjenek örökké a pokol tüzén! Isten óvja Meshangot, az egész családjunkat, Tommyt, és ne engedje, hogy azok az őrült fanatikusok elvegyék tőlünk a jogainkat!

Könnyek bukkantak elő a szeme sarkában, de sietve letörölte őket. Insa Allah, gondolta. Apa a paradicsomban van, ahol minden igazhitű, úgyhogy nincs ok szomorúságra. Nincs. Az a fontos, hogy a gaz gyilkosok megbűnhődjenek. Gyilkosság! Valik bácsi. HBC. Anus és a gyerekek. HBC! Ó, mennyire gyűlölöm ezt a három betűt! Mi történhetett vajon Karimmal?! Vasárnap óta nem találkozott az unokabátyjával, nem tudta, hogy elítélték-e, meghalt vagy még szabad, és azt sem, mi lett a telexüzenet következménye. Nem maradt más lehetősége, mint hogy imádkozzon és bízson.

Ezt tette hát, újból és újból. Elűzte magától a gondjait, Isten vállára rakta őket, és ettől rögtön megkönnyebbült. Éppen prémes szegélyű, kis kalapját igazgatta el a fején, amikor Dzsari sietett be hozzá izgatottan, szintén a legszebb, legelegánsabb ruhájában. – Ideje indulnunk, hercegnőm! Zarah őkegyelmessége is megérkezett. Istenem, milyen csinos!

Sarazad villámgyorsan felkapta a kabátját, és lebbenő szoknyával futott végig a folyosón, majd le a lépcsőn, hogy mielőbb üdvözölhesse a földszinten várakozó sógornőjét. – Milyen szép vagy, Zarah drágám! – lelkendezett, miközben szoroson magához ölelte. – Úgy félttem, hogy Meshang az utolsó pillanatban mégis otthon tart, nem enged el.

– Azt próbálta volna meg! – válaszolta nevetve, helykén félrekapott prémes sapkája alól kivillanó szemmel Zarah. – Tegnap, reggeli közben kezdtem rágni a fülét, egész nap és éjszaka is folytattam, ma reggel pedig megmondtam neki, hogy meghalok a szégyentől, nem merek megjelenni többé a barátnőim előtt, ha nem veszi meg azt a cobolybundát, amit már mutattam neki, és amire feltétlenül szükségem van. Menekült a bazarba, ahogy csak tudott, és nem is gondolt a tüntetésre. Gyere, ne késsünk el! Itt tartottam a taxit. A havazás is elállt, elég szép idő van, bár még hűvös.

A taxiban három asszony várt rájuk, barátnők és unokatestvérek. Ketten közülük dacosan szűk farmert húztak, magas sarkú csizmát és

sídzsekit, a hajukat pedig hagyták szabadon a vállukra omlani. A harmadik a fejére húzta ugyan a síkabát csuklyáját, de mindhárman egyformán izgatottak és lelkesek voltak, olyanok, mint a régi szép időkben, egy-egy érdekesnek ígérkező, grillsütéssel egybekötött partira készülődve. Egyikük sem törődött a taxisofőr rosszalló morgolódásával, jószereivel tudomást sem vettek róla. – Az egyetemhez! – adta ki határozottan az utasítást Zarah, aztán ismét belemerültek a beszélgetésbe. Két saroknyira voltak még az egyetem épületétől, amikor meg kellett állniuk, mert akkora volt a tömeg, hogy a kocsit nem tudott továbbmenni.

Ahová korábban mindössze néhány száz elszánt nőt vártak, ott már ezrek tolongtak, és folyamatosan érkeztek a további résztvevők a szélrózsa minden irányából. Fiatalok és öregek, előkelők és egyszerű családból származók, műveltek és írástudatlanok, többnyire modern öltözékben – farmerben, szoknyában, szorosan a testhez simuló, rugalmas harisnyanadrágban, csizmában, magas sarkú cipőben, egyesek elegáns prémekben – és mindenkit egyforma lelkesedés tartott a hatalmában, még azokat is, akik valamilyen megfontolásból csadort öltöttek. A harciasabbak már szónokolni kezdtek, és voltak, akik lelkesen jelszavakat kiabáltak:

- Nem hagyjuk, hogy csadort kényszerítsenek ránk!
- Egység, harc, győzelem!
- Egyesüljünk, asszonyok! Ne tűrjük a purdát és a csadort!
- Én Doshan Tappehen voltam, harcolni a Halhatatlanokkal. Nem azért küzdöttünk és szenvedtünk, hogy most mások igázzanak le!
- Vessen a despotizmus, bárminek nevezze is magát!
- Igen! Éljenek az asszonyok! – kiabálta lelkesen Sarazad. – Le azokkal, akik csadort, fátyolt és kendőt akarnak ránk kényszeríteni! – A többiekhez hasonlóan őt is magával ragadta az általános hangulat. Zarah kifizette a kocsit, jókora borralalót is adott, és boldogan karolt Sarazadba és Dzsariba. Egyikük sem hallotta, amint a sofőr, dühösen gázt adva, utánuk kiáltott: – Szajhák vagytok! Mind!

A tömeg ide-oda hullámozott, igazából senki sem tudta, mit kellene tennie, mindenkit – néhány férfi is akadt ott – letaglózott az óriási, és még egyre növekvő létszám, az a tény, hogy a legkülönbözőbb társadalmi rétegekhez tartozó, és a legkülönbözőbb korú nők gyűltek egybe kinyilvánítani az akarataikat. – Tiltakozunk, Zarah! Itt

vagyunk, és nem hagyjuk, hogy erőszakkal elhallgattassanak bennünket!

– Igen, Sarazad! És milyen rengetegen...

Figyelmeztető kiáltások hallatszottak, és csöndet kértek, mert egy elegánsan öltözött nő, Namdzseh Lengehi, az ismert teheráni ügyvéd és polgárjogi aktivista kezdett beszélni. – Egyes mollahok azt állítják – fordult a tömeghez, amelyben vele részben egyetértő, részben ellentétes nézeteket valló diákok, tanárok, és a nézeteit kivétel nélkül mélységesen elítélő mollahok is voltak –, hogy mi nők nem lehetünk bírák, nem is tanulhatunk, és csadort kell viselnünk. Három generáció óta járunk már fátyol nélkül, három generáció óta van jogunk ahhoz, hogy képezzük magunkat, és szavazzunk. Isten hatalmas...

– Isten hatalmas! – harsogta közbe ezer torok.

– Akadnak köztünk olyanok, akik szerencsésebbek másoknál, vannak képzetebbek, sőt olyanok is, akik többet tudnak a férfiaknál. Ezek a nők jobban ismerik a jogot, a vallási jogot is, mint nagyon sok férfi. Miért nem lehet hát belőlük bíró? Miért?!

– Igazságtalanság! Tegyük meg őket bírónak! – süvöltötte lelkesen, sok száz társnőjével együtt Zarah, és bátran szembefordult a szentségtörést kiabáló mollahokkal és támogatóikkal.

Namdzseh Lengehi megvárta, hogy a zaj csituljon valamelyest, és csak aztán folytatta: – Őszintén, teljes szívvel kiálltunk az ajatollah mellett... – A hangja néhány pillanatra bele vészett az üdv rivalgásba.

– Áldjuk azért, amit tett, a férfiakkal vállvetve, legjobb tudásunk szerint küzdöttünk, osztoztunk a szenvedéseikben, vállaltuk velük együtt a börtönt, támogattuk a forradalmat, és közösen elűztük a despotát, úgyhogy most szabadok vagyunk, Irán megszabadult az önkényuralomtól, és a külföldiek igájától. Ez azonban nem jogosítja fel a mollahokat, még az ajatollahot sem arra, hogy megpróbálják visszaforgatni az idő kerekét...

– Nem! Nem! Vesszenek a zsarnokok! – zúgta a tömeg. – Nem kell zsarnokság, bárminek nevezzék is! Lengehit a madzsliszba! Lengehi legyen az oktatási miniszter!

– Hát nem csodálatos, Zarah? – kérdezte lelkesen Sarazad. – Szavaztál valaha is?

– Nem, drágám! Természetesen nem. Persze ez nem azt jelenti, hogy nem tenném meg, ha éppen ahhoz volna kedvem. Meshangnak mindig azt mondom, hogy szavazáskor őt kérném meg, adja le a voksomat, de azért – ha éppen úgy alakulna – szeretnék magam bemenni a szavazófülkébe.

– Igazad van! – mondta felvillanyozva a sógornőjének Sarazad, és előrefordulva újból kiabálni kezdett: – Éljen a forradalom! Isten hatalmas! Isten hatalmas! Lengehit a Legfelsőbb Bíróságba! Legyenek női bírák! Ragaszkodunk a jogainkhoz...

A PFSZ kiképzőtáborát megjárta Tejmur, aki lefoglalta Sarazadék lakását, és azért küldték el a tüntetésre, hogy megfigyelje, és alaposan megjegyyezze magának a leginkább hangoskodókat, a fényképe alapján felismerte az asszonyt, és őszintén fel is háborodott azon, amit mondott. – A nők dolga, hogy engedelmeskedjenek Isten törvényeinek! – üvöltötte. – Nem kellene női bírák! A nők csinálják azt, amit Isten feladatukul szabott! – Szavai nem jutottak messzire, belevesztek ezer más torok kiáltásába, és még a körülötte állók sem figyeltek rá.

Pontosan senki nem tudta volna megmondani, hogyan indult el a menet. Azon vették csak észre magukat, hogy már menetelnek, teljes szélességben ellepik az utcákat, megállítják a járműforgalmat, és lelkesülten, megállíthatatlan áradatként törnek előre. Az utcai bódéik pultja mögött álló kereskedők, a környező házak ablakaiban és erkélyein állók tátott szájjal, elképedve bámulták a hatalmas tömeget.

A férfiak többsége mélységesen meg volt döbbenve. – Nézzétek azt a szajhát a nyitott zöld kabátban! Hogy mutogatja magát a szégyentelen. Isten büntesse meg, mert így felhergel...

– Azt figyeld! Olyan szűk a nadrágja, mintha a bőre volna!

– Hol?! Látom már, az a kéknadrágos! Isten legyen hozzánk irgalmas! Tisztán látom a *zinátját*! Szándékosan mutogatja a szemérmetlen. Akárcsak az, akibe belekarol, a zöldkabátos. Ringyók! Riszálják magukat, elég csak rájuk nézni, máris ágaskodni kezd az embernek, és másra sem tud gondolni...

A férfiak szájtátva bámultak, szörnyülködtek, és alig tudták féken tartani a vágyaikat.

A nők szintén figyeltek, és erősen szöget ütött a fejükbe a látvány. Egyre többen akadtak közöttük, akik félbehagyták a délelőtti bevásárlást, csatlakoztak nővéreikhez, nagynénéikhez, anyáikhoz és nagyanyáikhoz, félelmüket legyőzve levették a fejükről a fátylat, kendőt, megszabadultak a csadorjuktól... Végül is a saját városukban voltak, mindannyian teherániak, Irán elitjéhez tartozók, nem elmaradott falusiak! A fővárosban egészen más volt a helyzet, mint a falvakban, ahol soha nem mertek volna arra vetemedni, hogy nyilvánosság előtt eldobják alakjukat a fejük búbjától a lábujjukig befedő ruhadarabjaikat, és jelszavakat kiabáljanak. – Fogjatok össze, asszonyok! Isten hatalmas! Isten hatalmas! Győzelem, egység, harc! Egyenlőséget a nőknek! Szavazati jogot! Le a zsarnoksággal, mindenféle zsarnoksággal...

A menetelők előtt, a hátuk mögött és körülöttük, főutakon és mellékutcákon férfiak kezdtek csoportokba verődni, olyanok, akik támogatták a tüntetésen részt vevők követeléseit, és olyanok is, akik vadul elleneztek. Az érvek és ellenérvek egyre hangosabbá, hevesebbé váltak – a Korán előírásai megkövetelték a hithű muzulmánoktól, hogy határozottan szálljanak szembe bármilyen, az iszlámot érő kihívással. Több helyen dulakodás kezdődött, egy férfi kést rántott, de rögtön meg is halt, és a kövezetre zuhant, egy másik férfi késével a hátában. Lövések dördültek, többen megsebesültek, liberálisok és fundamentalisták, baloldaliak és zöldszalagosok estek felhevülve egymás torkának. Fejek törtek be, újabb emberek haltak meg, sok helyen gyerekek is a szemben állók lövéseinek az útjába kerültek, és akikben kevesebb volt az indulat, mint a félelem, azok az utak mentén álló gépkocsik mögött igyekeztek menedéket találni.

Ibrahim Kiabi, a Tudeh diákvezetője, akinek Rakoczy elfogásának estéjén sikerült elmenekülnie, kirohant az útestre, és társai zárótüzének a védelmében felkapott egy rémült gyereket. A sarok mögé visszaszágulva, és megbizonyosodva arról, hogy a kislánynak nem esett baja, rákiáltott a többiekre: – Utánam! – Látta, hogy az ellenfelek túlerőben vannak, nem akart fölösleges áldozatokkal járó harcba bocsátkozni velük, és inkább a visszavonulást választotta. Hatan végigrohantak a sikátorokon, szűk mellékutcákon, és miután biztonságba jutottak, a Rooseveltt sugárút felé vették az útjukat. A Tudeh tagjai azt az utasítást kapták, hogy kerüljék el a nyílt összecsapást a zöldszalagosokkal, meneteljenek együtt az

asszonyokkal, vegyüljenek el a soraikban, és próbálják megnyerni őket a nézeteiknek, a pártnak. Ibrahim örült, hogy a tétlenség, bujkálás után ismét, aktív lehet.

Félórával azután, hogy Rakoczyt elfogták, a Tudeh főhadiszállásán jelentést tett az árulásról felettesének. Az illető azt tanácsolta neki, hogy ne menjen haza, borotválja le a szakállát, és húzódjon meg az egyetem közelében az egyik biztos házban. – Ne csinálj semmit a nők keddi felvonulásáig! A korábbi terveknek megfelelően csatlakozz hozzájuk a sejteddél, vegyél részt a tüntetésen, de utána, rögtön utána, vagy legkésőbb másnap menj Koviszba! Ott egy ideig biztonságban leszel.

– És Dmitrij Jazernov? – kérdezte Ibrahim, Rakoczy általa ismert nevét használva.

– Ne aggódj! Kiszabadítjuk, megmentjük a férgektől. Mondd el még egyszer, hogy néztek ki azok az emberek!

Ibrahim elismételte azt a keveset, amire a zöldszalagosokkal, a ravaszul felállított csapdával kapcsolatban emlékezett, majd megkérdezte: – Hányan jönnek velem Koviszba?

– Két embert kapsz. Hárman bőven elegendők lesznek ahhoz, hogy végezzetek egy mocskos mollahal.

Igen, gondolta, annyi bőven elég – hamarosan meg fogom bosszulni apámat. Ujjai önkéntelenül is rászorultak az M-16-osra, amit egy héttel korábban szerzett magának Doshan Tappehen. – Szabadság! – kiáltotta, és kiment a Roosevelttel sugárútra, hogy csatlakozzon a tiltakozó menet élén haladókhöz. A társai szintén a tömegbe vegyültek.

Körülbelül száz-yardnyival hátrébb fiatalemberekkel teli, nyitott teherautó haladt lassan, lelkes ezrektől körülvéve. Egyenruhájukat levetett pilóták szorongtak rajta, köztük Karim Peshadi, aki már órák óta kereste a tömegben Sarazadot, de még nem sikerült fölfedeznie. A társaival együtt Doshan Tappehről érkezett, ahol megszűnt mindenfajta katonai fegyelem, különböző forradalmi bizottságok osztogatták a parancsokat és ellenparancsokat. A felülről jövő utasítások szintén zavarosak voltak – egy részük Bazargán miniszterelnöktől származott, másik részük a központi forradalmi bizottságtól, és volt olyan is, amelyről a rádióból értesültek,

amelyben Khomeini ajatollah időnként beszédet mondott, megszabva benne mindenki számára a törvényt.

Mint a támaszpont összes többi tisztjét, Karimot is maga elé idézte egy bizottság, hogy kihallgassa, megvizsgálja szolgálati múltját, politikai nézeteit és a forradalom előtti kapcsolatait. Ami a szolgálatot illeti, nem merült föl ellene semmilyen kifogás, azt is elhitték neki, hogy őszintén támogatja a hitet, Khomeinit és a forradalmat, de apja árnyéka változatlanul ott lebegett fölötte, és le kellett győznie magát, hogy el tudja titkolni bosszúvágyát. Egyelőre sikerült neki, és nem nyúltak hozzá.

Előző éjjel megpróbált felosonni a Doshan Tappeh-i irányítótoronyba, hogy a hivatalos nyilvántartásból kiemelje a HBC jelű helikopter útvonalengedélyét, de az őrség meglátta és visszafordította. Ezen az estén újból meg akarta próbálni, és megesküdü magának arra, hogy ezúttal sikerülni fog. Sikerülnie kell, mondogatta, Sarazad biztonsága múlik rajta... Jaj, Sarazad! Az életemet adnám érted, még akkor is, ha tudom, hogy soha nem leszel az enyém!

Izgatottan kutatta tekintetével a tömeget, biztos volt benne, hogy az asszony valahol ott van. Előző este a barátaival együtt hallgattak a rádióban egy dühödt, fundamentalista ajatollahot, aki a felvonulást tervező nők ellen uszított, és arra biztatta a „hívőket”, hogy tartsanak ellentüntetést. A beszédétől nyugtalan lett, féltette Sarazadot, a lánytestvéreit és rokonait, akikről tudta, hogy szintén ott lesznek a megmozduláson. A barátai szintén erősen aggódtak közeli hozzátartozóikért, úgyhogy reggel – anélkül, hogy összebeszéltek volna felszálltak az egyik teherautóra, és csatlakoztak a tüntetőkhöz. Fegyverrel a kezükben.

– Egyenlőséget a nőknek! – kiabálta Karim. – Demokráciát! Éljen az iszlám! Demokráciát, törvényt és iszlám... – hangja beleveszett az általános hangzavarba.

A menet útjában egy csapat férfi széles barikádöt állított fel, megakadályozva, hogy a felvonulók továbbhaladjanak. Az élen menetelő nők látták dühödt arcukat, fenyegetően fölemelt öklüket, és önkéntelenül is lassítani akartak, de a mögöttük haladók nem engedték, tolták őket tovább maguk előtt.

– Mitől olyan dühösek? – kérdezte Sarazad, a nyílt, dühödt ellenségesség láttán megrontva érezte addigi felhőtlen örömét.

– Félrevezetett szerencsétlenek, többségében falusiak – válaszolta bátran Namdzseh Lengehi. – Rabszolgasorban akarnak tartani bennünket örökre! Ne féljete! Isten hatalmas...

– Fogódkodjunk egymásba! – kiáltotta a körülötte haladóknak Zarah. – Nem állíthatnak meg bennünket! Alláh-u Akbár!

Az utat elálló férfiak között ott volt az is, aki Dzsared Bakravánt az Évin börtönben a kivégzőosztag elé vezette, és mihelyt meglátta, rögtön felismerte Sarazadot a tüntető asszonytömeg élén. – Isten hatalmas! – morogta szinte eksztatikus örömmel. – Isten eszközül választott, hogy pokolra juttassam a gonosz bazárit, és most a kezembe adta a szajha lányát is. – Elködösült tekintete Sarazadra tapadt, és már nem a menetben látta, hanem meztelenül a kereveten, szétterpesztett combokkal, keményen ágaskodó mellel, és hallotta is nedvesen csillogó, vágytól kinyílt ajkairól a hívást: – Gyere, vedyél el magadnak, tőled pénzt sem kérek, csak gyere gyorsan, nyomd belém, mind, feszíts ki, gyorsan... Jaj! Sátán segíts, hogy kiszívhasam belőle Istent...

Feszülő ágyékkal rántotta elő a törét, és lódult előre. – Isten hatalmas...! – Vadul hadonászva, gyorsan tört előre, egyenesen neki, de hiába sikerült megragadnia, váratlanul elcsúszott és a döfése nem talált célba. Azok, akiket futás közben megsebesített, rémülten sikoltoztak, de meg sem hallotta őket. Felpattant, és az asszonyért nyúlt, csak őt látta, tágra nyílt, rémült szemeit, kése pedig már emelkedett, hogy lesújtson rá, belemélyedjen izgató testébe, érzékeit elhódította a parfümjének, a Megtestesült Sátánnak az illata... A keze lendült, de lesújtani már nem maradt ideje, és tudta, hogy a Sátán gonosz dzsinnt küldött az útjába, hogy megállítsa... A mellében égető fájdalmat érzett, látása elhomályosult, és Isten nevével az ajkán kilehelte a lelkét.

Sarazad tágra nyílt szemmel bámult a lába előtt mozdulatlanul heverő holttestre. Ibrahim szorosán ott volt mellette, puskával a kezében, körülötte rémült kiáltások hallatszottak, mögölük pedig sok ezer felhevült, továbbmenetelni akaró nő elégedetlen moraja.

Újabb lövés dördült, amitől újabb alak bukott fel. – Előre Isten nevében! – kiáltotta a félelmét legyőzve Lengehi, és a jelszót átvette

tőle Ibrahim is, aki megmarkolta Sarazad karját, és maga után húzta az asszonyt. – Ne féljen! Előre a nők...

Az asszonyt hatalmába kerítette a fiatalemberből áradó rendíthetetlen magabiztosság, és mivel arcuk és termetük is hasonló volt, izgalmában összetévesztette Ibrahimot Karimmal, az unokabátyjával. Rémülete, amit a váratlan támadás váltott ki, összekeveredett az apja halála fölött érzett keserűségével, és nem bírva tovább uralkodni az érzelmein, magából kikelve felsikoltott: – Előre, apámért...! Le a fanatikussal és a zöldszalagosokkal! Vesszenek a gyilkosok! – Karon ragadta, és maga után rángatta Zarahot is. – Gyere! Előre! – Egyik oldalról a sógornőjébe, a másiktól Ibrahimba, az unokabátyjára annyira hasonló megmentőjébe karolva előrelendült. Újabb férfiak csatlakoztak hozzájuk, hogy támogassák őket, ha kell, és a teherautó is ott haladt szorosán a nyomukban.

Újabb kést markoló fanatikust tört előre magából kikelve, vad átkokat zúdítva rájuk.

– Isten hatalmas...! – kiabálta Sarazad, és a szavára hatalmas kórus felelt. Az üvöltöző fiatalember még megsebezte Namdzseh Lengehi karját, de az előre zúduló tüntetők rögtön el is sodorták. A két tábor összekeveredett, mind a két, az igazában vakon hívó táborban „Isten hatalmas!” kiáltások hallatszottak, és vad dulakodás kezdődött, aminek a vége az lett, hogy az ellentüntetők engedtek.

– Hagyjuk őket felvonulni! – üvöltötte el magát egy férfi. – A mi asszonyaink is köztük vannak... nem is kevesen... – A férfiakból álló sorfal előbb csak hátrálni kezdett, majd szét is nyílt, és a felvonulók előtt ismét szabaddá vált az út. – Alláh-u Akbár! – harsant fel a diadalittas kiáltás sok ezer torokból. – Isten velünk van, nővéreim!

– Előre! – harsogta újból Sarazad, és a tömeg ismét mozgásba jött. Azokat, akik megsebesültek, segítő kezek biztonságos helyre támogatták, és a menet mozgása ismét egyenletessé, rendezetté vált. Nem maradt előttük több akadály, bár nagyon sok férfi figyelte őket ellenségesen. Tejmur és társai változatlanul fotózták a lehangosabbakat.

– Sikerült! – mondta boldogan a karját ért döfés ellenére változatlanul a tüntetők élén haladó Namdzseh Lengehi. – Sikerült... ezek után még az ajatollah sem teheti meg, hogy nem vesz tudomást

rólunk. Most már nyugodtan visszamehetünk a férjünkhöz, családunkhoz. Elvégeztük, amit akartunk, mehetünk haza.

– Nem! – válaszolta határozottan Sarazad. Az arca piszkos volt, és még mindig sápadt a rémülettől. – Holnap is fel kell vonulnunk, holnapután és azután, mindaddig, amíg az imám a nyilvánosság előtt ki nem jelenti, hogy nem kényszerítik ránk a csadort, és tiszteletben tartják a jogainkat.

– Igen – értett egyet rögtön Ibrahim. – Ha most abbahagyják, a mollahok eltiporják magukat.

– Igaza van, aga! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, hogy megvédett bennünket!

– Igen! – szólt közbe lelkesen Zarah. – Holnap is menetelni fogunk, különben... különben azok az örültek tönkretesznek bennünket.

A felvonulás újabb rendbontás nélkül folytatódott, és a főváros egyéb részein is, ahol további kisebb menetek szerveződtek, mindenhol békésen lezajlottak a tüntetések.

A falvakban és a kisvárosokban azonban a tiltakozást megakadályozták, még mielőtt igazán elkezdődhetett volna, délen pedig, lent Koviszban nem voltak diadalmas kiáltások, csak korbácscsattogás és fájdalmas sikolyok. A menet még el sem indult, résztvevői csupán gyülekeztek, amikor Huszain mollah megjelent, és ráförmedt a jelenlévőkre: – A tüntetés be van tiltva! Minden nő, aki nem a *hidzsábnak* megfelelően öltözködik, büntetést érdemel, mert megsérti a Koránt, és a nyilvános meztelenkedés bűnébe esik! – A jelenlévő kétszáz nő közül jó ha féltucatnyian öltözködtek csak nyugatiasan.

– Hol szerepel az a Koránban, hogy engedetlenek vagyunk Istennel szemben, ha nem viselünk csadort?! – kiabálta az egyik asszony, a helyi bank igazgatójának a Teheráni Egyetemen végzett felesége. A megjelenése szolid volt, szoknyát, fölötte kabátot viselt, csupán annyi szabadosságot engedett meg magának, hogy a haját kibontotta és hagyta, hadd hulljon a vállára.

– A Próféta arra tanított minden feleséget, lányt és hívő asszonyt, hogy vonja szorosán az arcára a fátylát... Irán iszlám állam... az első történelemben! Az imám elrendelte a *hidzsábot*. Engedelmeskedjete! Menjete haza, és öltözzete fel tisztességesen!

– Más országok hívóinek nem kell csadort viselniük, sem a vezetőik, sem a férjeik nem kényszerítik őket arra, hogy fölvegyék.

– Isten a nő fölé rendelte a férfit, és feladatául szabta, hogy parancsoljon neki... Az istenfélő nők engedelmesek... Amelyik lázad, azt meg kell büntetni. Menjetez haza, és fedjétek be a hajatokat!

– Én nem! Az iráni nők több mint negyven éven át fátyol nélkül...

– Negyven korbácsütés a büntetésed engedetlenségédért! Isten hatalmas! – Huszain intett az egyik tanítványának. A többiek megragadták, szorosán lefogták az asszonyt, és a kemény bőrszíjak – a körben álló férfiak izgatott örömeire – hamar feltépték a hátán kabátja szövetét. Miután a korbács suhogása abbamaradt, társnői elvitték ápolni az eszméletét vesztett, felszaggatott hátú asszonyt, a többiek pedig szótlanul, megfélemlítetten hazaoldalogtak.

Miután kettesben maradtak, Huszain dühösen villogó szemekkel rátámadt erősen gömbölyödő hasú feleségére: – Hogy merészeltél csatlakozni ezekhez a szajhákhoz, ezekhez a tisztességet nem ismerő ringyókhoz?!

– Tévedtem... Hiba volt – válaszolta megfélemlítve az asszony. – Nagy hiba.

– Igen. Hogy megjegyzed, két napig nem kapsz ételt, csak vizet. Ha nem volna a hasadban a gyerek, ugyanazt a büntetést kapnád, itt a téren, amit az előbb láttál!

– Köszönöm, hogy ilyen kegyes vagy hozzám. Isten óvjon, és tartson meg az idők végezetéig! Köszönöm...

A TEHERÁNI REPÜLŐTÉR, 18.40. McIver, Andrew Gavallan társaságában a teherraktár előterében, az épülettől mintegy negyed mérföldnyire álló 125-ös felé hajtott. A repülőgép körülbelül egy órája érkezett vissza Tebrizből, az üzemanyagtartályait feltöltötték, és készen állt arra, hogy visszarepüljön a Perzsa-öböl túlsó partjára. Miután leszállt, Armstrong és Hasemi Fazir ezredes is lelkesen megköszönte, hogy a rendelkezésükre bocsátották.

– Hogg kapitánytól hallottam, Mr. Gavallan, hogy a gép szombaton visszatér – mondta udvarias hangon Hasemi. – Megkérhetnének rá,

hogy újból elvigyen bennünket Tebrizbe? Ezúttal csak odáig, várnia nem kell, a visszatérésünkről magunk gondoskodunk.

– Természetesen, ezredes – válaszolta az érzéseire rácáfoló, szívélyes hangon Gavallan. Reggel, miután megérkezett Sargazból, McIver rögtön elmondta neki, miért muszáj – akár tetszik ez nekik, akár nem – készségesnek lenniük. – Na nem! Talbot ezért még olyat kap tőlem, hogy azt örökre megkeserüli! – harsogta dühösen, miután értesült a zsarolásról. – Engem nem érdekel sem a nyomozati, sem a különleges ügyosztály...

Mindannyian a fülükre szorították a tenyerüket, amikor az amerikai légierő egyik hatalmas szállítógépe – egyike a még ott lévő amerikaiak evakuálását végző, számtalan gépnek – lassan elgördült mellettük a felszállópálya irányába. A hajtóműveiből kicsapó forró légsugarak felkavarták és rájuk szórták a havat. Miután a dübörgésük elhalkult annyira, hogy meg lehetett tőlük szólalni, Gavallan vette át a szót: – Talbot üzenetet hagyott magának, Mr. Armstrong, és kéri, hogy keresse meg, amilyen hamar csak lehet. – Látta, hogy a két férfinak összevillant a tekintete, és szeretne volna tudni, hogy ez pontosan mit is jelent.

– Nem mondta, hogy mit akar, uram?

– Nem, csak annyit, hogy mielőbb beszélni szeretne magával. – Miközben válaszolt, Gavallan a feljüket tartó, hűtője elején Khomeini zászlaját viselő, nagy, fekete limuzint figyelte. A kocsiból két marcona férfi szállt ki, feszesen tisztelegtek Haseminek, és szélesre tárták előtte az ajtót.

– A szombati viszontlátásig... Még egyszer köszönjük, Mr. Gavallan! – Az ezredes beszállt a gépkocsiba.

– Hogyan érhetjük el... Arra gondolok, ha netán valami változás történne.

– Roberten keresztül. Ha üzeni akarnak, ő el tud érni. Segíthetek önöknek valamiben? Úgy értem, itt, a repülőtéren.

– Köszönjük, hogy olyan gyorsan elintézte a feltöltést – válaszolta sietve McIver. – Ha esetleg el tudná érni, hogy minden alkalommal hasonlóan gyors kiszolgálásban legyen részünk, azért igen hálásak lennénk. A felszállási engedélyek elintézéséért úgyszintén.

– Utánanézek. A szombati felszállásnál biztosan elsőbbséget fognak élvezni. Ha bármi egyéb az eszükbe jut, keressék meg Robertet! Jöjjön, Robert!

– Még egyszer köszönjük, Mr. Gavallan! A szombati viszontlátásra, ha addig esetleg nem találkozoznánk – búcsúzott el Robert Armstrong is.

Korábban, amikor Talbot felbukkant, hogy megtudja, visszatért-e már Armstrong Tebrizből, Gavallan félrevonta, és dühösen nekirontott a zsarolás miatt. – Jóságos isten! – jajdult fel a diplomata, miután szóhoz jutott. – Micsoda rettenetes, és ha szabad így mondanom, Andrew, britekhez nem méltó vádak! Úgy tudom, Robert nem kis gondot vállalt azért, hogy segítsen magán, a vállalatán, Duncanen és Locharton – Tom rendes fickó, a felesége is aranyos, elszomorító, ami az apjával történt. Meg akarta menteni őket a további kellemetlenségektől. – Talbot kedvesen, ártatlanul elmosolyodott. – Úgy tudom, Robert csupán kisebb, könnyen teljesíthető szívességet kért, olyasmit, aminek a teljesítésébe igazán nem hálnak bele.

– A hongkongi rendőrség különleges ügyosztályán dolgozott, ugye?

Talbot mosolya csöppet sem változott, miközben válaszolt: – Erről nincs tudomásom, csak arról, hogy szívességet akart tenni maguknak. Igazán kedves tőle, nem?

– Hogyan szerezte meg a felszállási engedélyt?

– Ezekről a dolgokról aztán végképp sejtelmem sincs.

– Egyáltalán, ki az a Fazir ezredes?

Talbot cigarettára gyújtott, majd könnyed hangon azt felelte: – Csak egy barát. Rendes ember, megéri jóban lenni vele.

– Azt elhiszem! Olyan könnyedén elintézte a feltöltést és az azonnal felszállási engedélyt, mintha személyesen maga volna az atyaúrsten.

– Ó, nem! Semmiképpen sem. Közel áll ugyan hozzá, de nem isten. Különb is, az úristen angol. – Talbot jókedvűen kuncogott saját megjegyzésén. – És nő. Egy férfi, ha akarja, sem tudta volna ilyen tökéletesen összezagyválni a világot. Apropos! Úgy hallom, az új igazgatótanácsi tagjuk, Ali Kia javaslatára államosítani akarják az összes külföldi repülővállalatot. Ha képesek lesznek összeszedni

hozzá a szükséges papírokat, állítólag a maguké is ott lesz a legelsők között.

- Kik azok az ők?! – kérdezte indulatosan Gavallan.
- Számít valamit a nevük?

Miután Talbot távozott, Gavallan visszament az irodába, ahol a korábbi napokhoz képest észrevehetően megsaporodott a személyzet. Még nem volt ott mindenki, de már sokan jelentkeztek munkára, köztük nők is, akik most éppen hiányoztak, mert engedélyt kértek, hogy elmehessenek a tiltakozó felvonulásra. – Gyere, Mac! Járjunk egyet!

– Máris – válaszolta a papírmunkájából felpillantva McIver, tisztán látva főnöke arcán a feszültséget.

Egészen addig nem volt alkalmuk, hogy bizalmasan beszéljessenek – az irodában túl vékonyak voltak a falak, és bármelyik helyiségbe húzódnak is be, valaki biztosan hallotta volna, hogy miről tárgyalnak. Mellesleg idejük sem igen maradt volna, mert amióta Gavallan megérkezett, egyfolytában le voltak kötve azzal, hogy pénztárkönyveket ellenőrizzenek, teljesítés alatt álló és felfüggesztett szerződéseket vizsgáljanak meg, átfussák a bázisokról befutott – kivétel nélkül kevés munkáról és sok zaklatásról beszámoló – jelentéseket. Az egyetlen, bár még mindig nem végleges jó hír az volt, hogy McIvernek sikerült kiharcolnia a három 212-es külföldre küldéséhez szükséges engedélyt.

A raktárépület előtti betonra mentek ki, éppen akkor, amikor a JAL egyik jumbója a magasba emelkedett. – Azt mondják, az IranToday-nál még mindig van vagy ezer japán – jegyezte meg az óriásgép után pillantva McIver.

– Alaposan rájár a rúd a szerencsétlenekre. A mai Financial Timesban olvastam, hogy már vagy félmilliárd dollárral túllépték a tervezett költségeiket, idén semmiképpen sem tudják befejezni a beruházást, és ki sem vonulhatnak. Ha ehhez még azt is hozzászámítjuk, hogy a tengeri teherszállításban túlkínálat van... Hát, nem irigylem a Todat. – Gavallan sietve körbepillantott, meggyőződött róla, nincs-e valaki a közelükben. – Még szerencse, hogy a mi befektetésünk legalább nincs helyhez kötve, viszonylag könnyen mozdítható.

– Erről akartál velem beszélni? Ezért volt olyan fontos, hogy négyszemközt maradjunk?

– Ezért is. – Gavallan elmondta a barátjának, amit Talbottól hallott. – Államosítani! Sokat veszíthetünk, ha nem teszünk ellene valamit. Gennynek igaza van. Lépnünk kell minél előbb, ha nem akarjuk, hogy a nyakunkra tegyék a kést.

– Nem hiszem, hogy meg tudnánk valósítani, amit kitervelt. Elmondta neked?

– Igen, és szerintem van rá lehetőség. Vegyük úgy, hogy ma elkezdődött a visszaszámlálás! Mindenki, akinek nem kell feltétlenül Iránban maradnia, áthelyezés vagy szabadság ürügye alatt gyorsan távozik – magyarázta Gavallan –, és az alkatrészeket is elszállítjuk, vagy a 125-ösön, vagy a menetrend szerinti járatokon, mihelyt újból lesznek. Zagrosz-Háromról Koviszba vonjuk vissza az embereinket, Tebriz pedig „átmenetileg” bezár, és Erkki Sargazba repül a 212-essel. Tom Lochart is csatlakozik hozzá Zagroszból, a harmadik 212-est pedig Koviszból visszük el. Te bezárod a teheráni irodát, áteszed a székhelyedet Sargazba, ahonnan könnyebben tudod irányítani Lengehet, Koviszt és Bandar-Deilamot, a három, – még többékevésbé – normálisan működő bázisunkat. Ha bárki fennakadna rajta, nyugodtan mondhatjuk, változatlanul érvényes ránk nézve a kormányunk utasítása, hogy mindenkit, akire itt nincs feltétlenül szükség, evakuálnunk kell.

– Igen, de... – próbált közbevágni McIver, Gavallan azonban nem engedte.

– Hadd fejezzem be! Tegyük fel, hogy harminc nap alatt végzünk az előkészületekkel. A harmincegyedikén vagy a harminckettediken – az időjárástól meg a jóisten tudja, még mitől függően –, előre megadott időpontban kódolt rádióüzenetet adunk le Sargazból. Az összes maradék gépünk átrepül oda, a rotorokat leszereljük, a géptesteket felrakjuk egy teherszállító 747-esre – majd még kitalálom, honnan vegyem bérbe –, elvisszük Aberdeenbe, és kész, vége! – Gavallan elégedetten, széles mosollyal az arcán fejezte be a terv ismertetését.

McIver először csak nézett rá, de miután összeszedte magát annyira, hogy meg tudjon szólalni, nem csomagolta sztaniolba a

mondanivalóját: – Te megőrültél! Elment az eszed, Chinaboy! Teljesen meg vagy hibbanva. Annyi a lyuk ebben a tervben, hogy...

– Mondj egyet!

– Akár ötvenet is tudnék...

– Egyszerre csak egyet, öreg, és ne feledkezz meg a vérnyomásodról! Apropos, hogy érzed magad? Genny a lelkemre kötötte, hogy ne felejtsem el megkérdezni.

– Nincs semmi bajom, és ne akard elterelni a figyelmemet! – válaszolta dühösen McIver. – Először is ott van az indulás időpontja. A különböző helyekről érkező helikoptereknek más és más távolságot kell megtenniük, és eltérő lesz a repülési idejük. A Koviszból jövőknak utántöltésre lesz szükségük, az öblön át sem képesek egy tankkal megtenni az utat.

– Tudom. Ezért fogunk külön tervet kidolgozni mind a három bázis számára. Mindegyik parancsnok maga dönti el, hogyan lépnek meg, a mi dolgunk az, hogy gondoskodjunk a biztonságos megérkezésükről. Scrag például könnyedén átrepülheti az öblöt, és Rudi is Bandar-Deilam...

– Szó sincs róla! – vágott Gavallan szavába McIver. – Sem Rudi Bandar-Deilamból, sem Starke Koviszból nem képes egyszeri feltöltéssel elérni Sargazt még akkor sem, ha nem üldözi őket senki, és akadálytalanul átkelhetnek az öblön. Kuvaiton, Szaúd-Arábián és az Emirátusokon át kell repülniük, és csak a jóisten tudja, nem fogják-e elkapni, leszállítani és börtönbe vágni őket illegális berepülésért. Ugyanúgy a sargaziak; semmi okuk sincs, hogy elnézőbben kezeljenek bennünket. – McIver lemondóan megcsóválta a fejét. – A sejkiségek megkövetelik a szabályos iráni engedélyt – rettenetesen félnek attól, hogy Khomeini forradalma hozzájuk is átterjed. Számtottvő síita kisebbség van mindegyikben, és ha összefognak, akkor sem képesek szembeszállni sem az iráni haditengerészettel, sem a légierővel.

– Vegyük szépen sorjában a dolgokat! – válaszolta nyugodtan Gavallan. – Ami Rudi és Starke gépeit illeti, tökéletesen igazad van. De mi történik akkor, ha mindazokról a helyekről, amelyeket említettél, megkapják az átrepülési engedélyt?

– Tessék?

– Külön-külön telexeztem az összes Öböl menti légiirányító állomásnak, és mindegyik megerősítette, hogy az S-G helikopterei, tranzitként, nyugodtan átrepülhetnek a légterükön.

– Igen, de...

– Egyenként, öreg! Ha a gépeink brit nyilvántartásban vannak – a mieink, mi fizetjük az üzemeltetési költségeiket, és a mi tulajdonunkban vannak, függetlenül a partnerektől – akkor nincs szükségük semmilyen iráni engedélyre ahhoz, hogy repülhessenek. Igaz?

– Ha kijutnak az országból, akkor igen, de az Iráni Polgári Repülésügyi Hatóságot nem fogod tudni rábeszélni, hogy engedélyezze a távozásukat. Anélkül pedig nem lehet őket brit lajstromba venni.

– És ha mégis el tudom intézni a brit bejegyzést?

– Hogy az ördögbe?!

– Kérdezd meg a londoniaktól! Az a helyzet, hogy mielőtt elindultam volna, már elintéztem a dolgot. „Zűrösen alakulnak a dolgok Iránban” – mondtam nekik. Mire ők: „Hát, elég mocskosul, az biztos, öregfiú.” „Szeretném, ha átmenetileg ismét brit lajstromba vennétek a gépeimet. Lehet, hogy ki kell hoznom őket kis időre, amíg a helyzet normalizálódik... Természetesen semmi gondom az új iráni hatalommal, de egyelőre minden a feje tetején áll, képtelen vagyok aláíratni bárkivel is egy nyavalyás engedélyt” – panaszkodtam nekik. „Hát persze, öregfiú” – mondták erre készségesen. „A kormányok már csak ilyenek. A miénk is. Egy kicsit szokatlan ugyan, amit kérsz, de végül is a te madaraid, úgyhogy nem hiszük, hogy bármilyen gond adódna belőle. Jössz sörözni?”

McIver megtorpant, és elgondolkodó arccal, hitetlenül nézett a barátjára. – Szóval megcsinálták?

– Beleegyeztek. Hogy meg is csinálják, az majd a következő lépés lesz.

– Annyi ilyen ígéretről hallottam már, hogy inkább meg sem próbálom összeszámolni őket. – McIver fázott, és hogy fölmelegítse magát, mászkálni kezdett. – Rendben van, egyszerre csak egy kérdést teszek föl, ha megígéred, hogy mindegyikre válaszolsz. És ha

mindegyikre lesz feleleted, akkor sem hiszem, hogy meg tudjuk csinálni.

– Gennynek tökéletesen igaza van abban, hogy lépnünk kell.

– Igaz, de csak akkor, ha van alaposan átgondolt, megvalósítható tervünk. Három 212-es kivételére már kaptunk engedélyt, és lehet, hogy a többi gépre is tudunk szerezni.

– Az a három sem ment még el, Mac! A partnerek, a Polgári Repülésügyi Szervezetről már nem is beszélve, nem fognak kiengedni bennünket a markukból. Nézd meg, mit csináltak a Guerneyyel! Az összes gépüket visszatartották. Negyvennyolcat, köztük valamennyi 212-esüket. Harmincmillió dollárjuk rohad itt, mert még a legszükségesebb karbantartást sem tudják elvégezni rajtuk. – A leszállópályára éppen a brit légierő egyik Herculese ereszkedett le, és Gavallan kis szünetet tartva azt figyelte. – Talbot szerint a hét végére az összes brit katonai kiképző és karbantartó távozik, és a követségen is csak hárman maradnak. Emlékszel arra a tüntetésre az amerikai nagykövetségnél? A nagy kavarodást kihasználva valaki állítólag beosont, felrobbantotta a nagykövet széfjét, és ellopta a kódokat...

– Még mindig tartanak maguknál titkos iratokat?! – kérdezte csodálkozva McIver.

– Úgy látszik. Talbot szerint attól, ami az amerikaiaknál történt, az összes diplomatának – nyugatinak, szovjetnek, arabnak – görcsbe rándult a gyomra. Mindegyik nagykövetség arra készül, hogy bezárja a boltot. Az arabok a legidegesebbek. Egyetlen olajsejk sem vágyik arra, hogy Khomeini nézetei az Öböl túlsó partján is megjelenjenek, és hajlandóak is arra költeni az olajdollárjaikat, hogy ezt megakadályozzák. Ahogy Talbot mondta: ötven fontot egy görbe kalaptű ellen, hogy Irak már megkapta a maga korlátlan fedezetű csekk-könyvét, de ugyanúgy a kurdok és mindenki más is, aki arab, szunnita, és Khomeini-ellenes. A Perzsa-öböl térsége bármelyik pillanatban felrobbanhat.

– Igen, de...

– Talbot már közel sem veszi annyira félvállról a dolgokat, mint pár nappal ezelőtt, és egyáltalán nem biztos abban, hogy Khomeini békésen vissza fog vonulni Komba, pedig nemrég még meg volt győződve erről. „Ha a baloldaliak ki nem nyuvasztják előbb, akkor Iránban marad a khomeinizmus, öregfiú, a régi rendet pedig lapátra

teszik, és vele együtt bennünket is.” – Hogy helyreállítsa kezében a vérkeringést, Gavallan hevesen összecsapkodta kesztyűs kezeit. – Kezdek megfagyni, Mac! Akárhogyan nézzük is, az nyilvánvaló, hogy itt előbb-utóbb nagy bajban leszünk. Ideje, hogy gondoskodjunk magunkról.

– Átkozottul nagy a kockázat. Néhány madarat biztosan el fogunk veszíteni visszavonulás közben.

– Csak akkor, ha a szerencse elhagy bennünket.

– Átkozottul sokat vársz a szerencsétől, Andy – válaszolta McIver.

– Emlékszel arra a két szerelőre, akiket Nigériában tizennégy évre börtönbe vágtak csak azért, mert felkészítették az útra a 125-öst, amely engedély nélkül szállt fel?

– Az Nigériában volt, és a szerelők ott maradtak. Ha innen elmegyünk, egyetlen embert sem hagyunk hátra.

– Ha csak egyetlen külföldi is itt marad, túszként foglyul ejtik, hogy visszakényszerítsenek bennünket és a gépeket, és ha visszajövünk, igencsak rosszkedvűek lesznek. Arra gondoltál már, hogy mi lesz az iráni alkalmazottainkkal?

– Ha nem áll mellénk a szerencse, akkor mindenképpen bekövetkezik a katasztrófa, bármit teszünk is – tartott ki makacsul az álláspontja mellett Gavallan. – Szerintem, minden eshetőségre számítva, részletes menekülési tervet kell kidolgoznunk. Hetekbe telik, míg elkészülünk vele, és nagyon kell vigyáznunk, nehogy bárki is megneszelje. Az lesz a legjobb, ha csak mi ketten tudunk róla.

McIver nem értett egyet, és a fejét határozottan megrázva ezt jelezte is. – Ha komolyan akarjuk venni a dolgot, akkor meg kell beszélnünk Rudival, Scraggerrel, Locharttal és Starkéval.

Gavallan, hogy fájós hátát megmozgassa, hatalmasat nyújtózkodott. – Ahogy gondolod. Ha már kidolgoztuk a tervet... A megvalósítással várhatunk akár az utolsó pillanatig is.

Szótlanul mentek tovább egy darabig, talpuk alatt hangosan ropogott a lefagyott hó. Már a beton szélén voltak, amikor McIver újból megszólalt: – Átkozottul sokat kérünk a fiúktól.

Úgy tetszett, Gavallan nem hallotta a megjegyzést. – Nem nézhetjük ölbe tett kézzel, hogyan vész el tizenöt év munkájának az eredménye, a megtakarításaink – az enyém, a tiéd, Scragé – mondta

elgondolkodva. – A mi Iránunknak befellegzett. Akikkel az évek során együtt dolgoztunk, azok elmenekültek, bujkálnak, meghaltak, vagy éppen – ki jószántából, ki pedig kényszerből – ellenünk vannak. Munka alig akad. A huszonhat helikopterünk közül csak kilenc repül rendszeresen, de azt a keveset sem fizetik meg, amit csinálunk, az elmaradt bérleti díjakról már nem is beszélve. Azt hiszem, azokat végképp elkönnyvelhetjük veszteségként.

– Nem olyan vészes a helyzet, mint gondolod – próbálta védeni a maga igazát McIver is. – A partnerek...

– Mac! Az isten szerelmére, értsd már meg, hogy ha az eddigi veszteségeinken túl le kell mondanom a helikoptereinkről és az alkatrészeinkről is, akkor nem maradhatok tovább az üzletben! Egyszerűen nem! A tizenhárom 212-es 13 millió dollárt ér, a kilenc 206-os egymillió-háromszázezret, a három Alouette is másfél milliót, az alkatrészek pedig hármat. Ez durván húszmillió dollár. Ekkora veszteséget már nem tudok leírni. Ian figyelmeztetett, hogy az idén a Struan's-nál sem állnak valami fényesen a dolgok, nemhogy fölös pénzük maradna, inkább segítségre lesz szükségük. Linbar hozott néhány elhibázott döntést... Tudod, mit gondolok felőle, és viszont, de ettől függetlenül még mindig ő a tajpan. Nem írhatom le csak úgy egyszerűen Iránt, nem szállhatok ki az X-63-asokra kötött szerződésből, hogy közben még az Imperialt is legyőzzem, amelyik mocskos módon, az adófizetők pénzét elherdálva épp most akar kiszorítani bennünket az Északi-tengerről. Lehetetlen!

– Piszkosul sokat akarsz kérni a fiúktól, Chinaboy!

– És tőled, Mac! Magadról se feledkezz meg! Csapatmunkára van szükség, nemcsak miattam, hanem miattuk is, mert ha ezzel a dologgal befürdünk, akkor megnézhetjük magunkat.

– A fiúk többsége gond nélkül el tud helyezkedni. Óriási a kereslet tapasztalt, olajkitermelő helyek kiszolgálásában járatos pilóták kánt.

– Na és? Fogadok, hogy mindegyik szívesebben maradna nálunk – gondoskodunk mindenkiről, jó pénzt fizetünk, a mi biztonsági előírásaink a legszigorúbbak. Ők is tudják, hogy az S-G a világ legjobb helikoptervállalata! Te meg én azt is tudjuk, hogy része vagyunk a Nemes Háznak, és az sem akármilyen. – Gavallan talán nem akarta, de a tekintete mégis izgatottan, jókedvűen megvillant. – Nem akármilyen húzás lenne, ha sikerülne! Szívesen Linbar orra alá

dörgölném. Ha eljön az ideje, beszélünk a fiúkkal, de mi addig is lássunk neki a tervezésnek!

– Rendben van – válaszolta nem igazán nagy meggyőződéssel McIver.

– Túl jól ismerlek, Mac – mondta nyugodt hangon Gavallan. – Hamarosan te fogsz sürgetni, hogy kezdjük már, és én próbállak visszatartani, felhívni a figyelmedet a nehézségekre...

McIver erre már nem figyelt, gondolatait az evakuálási terv kötötte le, még akkor is, ha kivihetetlennek tartotta, leszámítva a helikopterek újbóli brit regisztrálását. Jelent az bármilyen számottevő különbséget?

– Andy! Nem ártana, ha kitalálnánk valamilyen kódnevet a tervnek – mondta kis idő múlva Gavallannek.

– Genny azt javasolta, legyen Forgósziel. Igaza van, végül is olyan, mintha abban lennénk.

HARMADIK KÖNYV

CSÜTÖRTÖK

1979. FEBRUÁR 22.

42. fejezet

TEBRIZTÓL ÉSZAKNYUGATRA, 11.20. A magas hegyoldalon a 212-es pilótafülkéjének a lépcsőjéről, ahol éppen ült, Erkki mélyen belátott szovjet területre. Messze alatta az Aras folyt keleti irányba, a Kaszpi-tenger felé, és miközben ide-oda kanyargott a magasba nyúló sziklák, hegyszirtek között, jókora darabon ki is jelölte az iráni-szovjet határt. Balra Törökországot, és az Ararat tizenötezer-ötszáz láb magas, hófödte csúcsát látta, mögötte pedig, nem túl messze a 212-estől annak a barlangnak a szája tátongott, amelyikben korábban a titkos amerikai megfigyelőállomás működött.

Csak működött. Előző nap, amikor leszállt – a magasságmérő a talajra éréskor is 8562 lábat mutatott – a baloldali fedajinok szedett-vedett csapata, amelyet szállított, rögtön megrohmozta a barlangot, de nem talált benne egyetlen amerikait sem, és amikor Cimtarga alaposabban körülnézett, rá kellett jönnie, hogy az összes fontos berendezést tönkretették, a rejtjelező könyveket pedig elvitték. A sietős, kapkodó távozásnak több jele is maradt, de semmi olyasmi, ami igazán értékes lett volna. – Azért kipucoljuk – mondta az embereinek Cimtarga. – Ugyanúgy, ahogy a többit. – Erkkihez fordult, és megkérdezte: – Át tudna repülni oda? – Ujja a messze fölöttük lévő radarárbocokra mutatott. – Szeretném leszerelni őket.

– Nem tudom – válaszolta Erkki. Cimtarga és az emberei nem motozták meg, úgyhogy a Rosstól kapott kézigránát változatlanul ott lapult a hóna alatt, sebtapasszal a törzsére ragasztva, tőre pedig a gerincéhez simuló tokban. – Megyek, megnézem.

– Megnézzük, kapitány! Elkísérem – mondta nevetve Cimtarga. – Akkor legalább nem esik kísértésbe, nem jut eszébe, hogy megszökjön.

Felvitte őket oda, ahova kérték. A radarárbocok a hegy északi oldalán mélyen bele voltak süllyesztve a sziklákba, és előttük csak egészen apró, leszállásra is alkalmas vízszintes terület volt. – Ha olyan az idő, mint ma, akkor nincs gond, de ha a szél felerősödik,

akkor igen. Nem tudom lerakni a gépet, legfeljebb lebegtetni, és csörlőn felhúzni magukat – magyarázta kaján vigyorral az arcán.

– Köszönöm, inkább ne – nevetett jókedvűen Cimtarga. – Egyelőre szeretnék még élni.

– Ahhoz képest, hogy szovjet – arról nem is beszélve, hogy KGB-s –, maga egészen rendes ember.

– Maga is... ahhoz képest, hogy finn.

Vasárnap óta, amikor elkezdte különböző helyekre fuvarozni Cimtargát és az embereit, Erkki tulajdonképpen megkedvelte az orosz, bár bízni – lévén KGB-s – továbbra sem tudott benne. Előző este megittak kettesben egy üveg vodkát, és Erkki kapta a legjobb hálóhelyet. Húsz kilométerrel délebbre, egy faluban éjszakáztak, földes padlóra terített szőnyegeken. Cimtarga azt is elárulta, hogy bár főleg kurdok által lakott területen vannak, a falu lakosainak a többsége a fedajinokkal szimpatizál, és náluk biztonságban érezhetik magukat.

– Ha így van, miért őriznek mégis?

– Hogy biztonságban érezhessük magunkat, kapitány... Nem maga, hanem mi.

Két napja Cimtarga és a testőrök nem sokkal azután kopogtak be hozzájuk a hán palotájában, hogy Ross elment tőlük. Egyenesen a repülőtérre vitték, és még sötétben – a Nemzetközi Polgári Repülésügyi Szervezet előírásait megsértve – a Hvojtól északra, a hegyek között megbúvó, kis faluba kellett repülnie. Hajnalban vagy fél tucat fegyveres szállt még föl a helikopterre, és a közelben lévő két amerikai radarállomás egyikét keresték föl. A berendezést összetörve találták, és egyetlen lelket sem láttak, ugyanúgy, mint itt. – Valaki biztosan figyelmeztette őket, hogy jövünk! – dühöngött Cimtarga. – *Matyebájuscyje* kémek!

Az orosz később elmesélte, hogy a falusiak szerint az amerikaiak két éjszakával korábban szeléltek el, jelzés nélküli, nagy helikoptereken. – Jó lett volna kémkedés közben tetten érni őket. Nagyon jó! Állítólag ezer mérföldnyire is belátnak hozzánk a piszkok.

– Szerencsénk van, hogy már elmentek. Ha összeakadnak velük, könnyen összecsapás lehetett volna belőle, abból pedig nemzetközi botrány.

– Mi közünk lett volna hozzá? – kérdezte nevetve Cimtarga. – Természetesen mindenki tisztában lett volna azzal, hogy a kurdok műve. Mocskos, tolvaj banda, nem? Ki csinálta volna, ha nem ők? A holttestek is előkerültek volna – természetesen kurd területen. Ez még Cartert és a CIA-t is meggyőzte volna.

Az acélból készült lépcső olyan hideg volt, hogy még a vastag, bélelt nadrágon keresztül is szinte sütött, és Erkki – ha nehézkesen is – kénytelen volt helyet változtatni. Fáradt volt és rosszkedvű. Előző éjjel ismét rosszul aludt – kínzó rémálmai voltak Azadehhez kapcsolatban. Azóta nem volt nyugodt az álma, hogy Ross felbukkant a közelükben.

Ostoba vagy, szidta magát talán már ezredszer. Tudom, de képtelen vagyok változtatni rajta. Bármennyire igyekszem is, semmi nem segít. Talán a repülésből volt túl sok. Rossz időben, messze a megszabott óraszám felül repültél, gyakran éjszaka. Lehetséges, de akkor is! Ha kipihent lennék, akkor is bőven lenne rá okom, hogy aggódjak – Nogger, Rakoczy, a mindenütt dühöngő erőszak, Ross miatt. És főleg Azadehéért! Vajon biztonságban van?

A Csillagszemű Johnnyjával lezajlott első találkozásuk utáni reggelen megpróbált békét kötni vele: – Elismerem, ostobaság volt részemről, hogy féltékeny lettem. Esküszöm az őseim isteneire, el tudom fogadni, hogy együtt élsz az emlékével. Elfogadom! – mondta, de hiába, csak nem könnyebbült meg. – Csak... nem gondoltam, hogy ennyire határozott és... veszélyes. Az a *kukri* felért volna a törömmel.

– Soha, drágám! Soha. Olyan boldog vagyok melletted. Mondd, hogy tudnánk innen szabadulni?

– Együtt és egyszerre semmiképpen sem – válaszolta őszintén a feleségének. – A katonák jobban tennék, ha megszöknének, mihelyt lehet. Noggerrel, velük, veled... Nem tudom, Azadeh! Egyelőre fogalmam sincs róla. Várjunk! Talán lesz rá lehetőségünk, hogy átlógjunk Törökországba...

A török határ felé pillantott, ami közel volt ugyan, és mégis nagyon távol így, hogy Azadeh Tebrizben maradt – helikopterrel is legalább félóránnyira tőle. Mikor?! Ha átérnének Törökországba, és nem fognának el bennünket, hanem engednék, hogy megtankoljunk, akkor eljuthatnánk valahogy Sargazba. Ha... Ha... Ha! Őseim istenei, segítsetek!

Előző este, Cimtargával vodkázgatva is hallgatag, rettentően gondterhelt volt, de azért csak megitták azt az üveg vodkát az utolsó cseppig. – Holnap estére is van egy, kapitány!

– Nagyszerű. Meddig kellek még maguknak?

– Két-három napra való munkánk maradt még, aztán megyünk vissza Tebrizbe.

– És utána?

– Utána nem tudom, mi lesz.

Közösen megivott vodka ide vagy oda, őszintén a pokolba kívánta az orosz. Felállt, és a rakodással elfoglalt irániakat figyelte egy darabig, majd – őrével szorosan a nyomában – elindult, és mászkált kicsit a keményre fagyott, a léptei nyomán hangosan ropogó hóban. Menekülésre semmi esélye sem volt; az öt nap leforgása alatt egyszer sem kínálkozott rá még csak halvány lehetőség sem. – Élvezzük a társaságát – mondta neki egyszer, keleti vágású szemét hamiskásan összehúzza Cimtarga, mintha csak olvasott volna a gondolataiban.

Fölösleges időpocsékolás, gondolta, amikor látta, hogy néhányan a radarállványokat kezdik leszerelni. Még én is tudom, hogy semmire sem mennek velük, nem maradt itt egyetlen fontos berendezés sem. – Nem érdekes, kapitány – mondta az orosz egyik korábbi leszálláskor. – A főnököm szereti, ha minél több dolgot begyűjtünk. Figyelmeztetett, hogy szedjünk össze mindent, amit csak lehet. Minél nagyobb a zsákmány, annál jobb, függetlenül attól, hogy mennyit ér. Magának meg végképp nincs miért aggódnia – nem teljesítménybért kap, hanem repült órák alapján fizetik. – A megjegyzést újból jókedvű, csöppet sem bántó nevetés zárta.

Érezve, hogy a nyaka elmerevedett, Erkki mélyen előrehajolt, megérintette a lábujjai hegyét, és egy ideig – karját és fejét lazán lelógatva – úgy is maradt, abban a testhelyzetben. Utána lazán, anélkül, hogy az izmait megfeszítette volna, megpróbált minél szélesebb testkörzést végezni, és megnyújtani velük a csigolyáit, az elmerevedett ízületeit.

– Ez meg mire való? – kérdezte érdeklődő hangon Cimtarga.

– Fellazítja az elmerevedett nyakizmokat. – Erkki, hogy a vakítóan fehér hó ne bántsa annyira a szemét, visszavette a napszemüvegét. –

Ha naponta kétszer megcsinálja, soha nem fog elgémberedni a nyaka.

– Szóval magának is fáj? Engem szinte állandóan kínoz. Évente legalább háromszor hátgerinckezelésre kell járnom. Maga szerint az ilyen gyakorlatok segítenek?

– Garantáltan. Egy pincérnőtől tanultam őket; egész nap merev tartásban, tálcákkal rohangálnak, náluk ugyanúgy foglalkozási ártalom a nyak- és gerincfájás, mint a pilótáknál. Próbálja csak ki! – Cimtarga mélyen előrehajolt, és ahogy Erkkitől látta, megpróbált testközrészét végezni. – Nem jó! Hagyja, hogy a feje és a karja egészen lazán leljön! Ne feszítse meg magát!

Az orosz a második próbálkozás közben igyekezett minél pontosabban betartani az utasítást, érezte nyakában az enyhe kattantást, és amikor felállt, elégedetten azt mondta: – Ez tényleg csodálatos! Lekötelezett, kapitány!

– Tekintse viszonzásnak, a vodkáért!

– Ez többet ér, mint egy üveg vod...

Erkki elkerekült szemmel bámulta a Cimtarga mellén megjelenő, gyorsan terjedő vérfoltot, miközben a sziklák fedezékéből „Alláh-u Akbár!” kiáltások kíséretében előbukkanó törzsi harcosok vadul lövöldözve előzönlöttek őket. A támadás rövid volt, ám annál hevesebb, és Cimtarga embereinek szemernyi esélyük sem maradt, hogy visszaverjék. Erkki őre – egyike azon keveseknek, akiknél fegyver is volt – megpróbált ugyan tüzet nyitni az ellenségre, de gyorsan eltalálták. A hóba zuhant, és odalépve hozzá, az egyik harcos puskatussal fejezte be azt, amit a golyó elkezdett. Társai közben berohantak a barlangba, ahonnan még hallatszott ugyan némi lövöldözés, de nem sokáig.

Őt ketten rohanták le, fegyverükkel kényszerítették, hogy tehetetlenül a magasba emelje a karját, aztán egyikük megfordította a földön heverő Cimtargát, és hogy egészen biztos legyen a dolgában, még egyet belelőtt. Miután végzett, intett a társának, az pedig odarohant a 212-eshez, felrántotta az ajtaját, és alaposan körülnézve ellenőrizte, hogy nem bújt-e el benne valaki. Cimtarga gyilkosa – alacsony, barna bőrű, szakállas, durva szövetből készült ruhát viselő férfi – erősen lihegve megállt Erkki előtt.

– Eressze le a karját! – mondta erős akcentussal, angolul. – Bajázid sejk vagyok, az itteni törzsfőnök. Szükségünk lesz a helikopterére.

– Mihez?

Körülöttük a sejk harcosai azzal voltak éppen elfoglalva, hogy végezzenek az összes sebesülttel, és mindent, ami csak kis értéket is képviselt, lerángassanak a halottakról. – Sürgős mentéshez – válaszolta Bajázid, és Erkkinek a nem várt szakkifejezés miatti csodálkozását látva jókedvűen elmosolyodott. – Elég sokan dolgoznak közülünk fúrásokon, olajkitermelésen – fűzte hozzá magyarázatként. – Ki ez a kutya? – kérdezte, csizmája orrával enyhén belerúgva a halott oroszba.

– Cimtargának nevezte magát. Szovjet volt, és azt hiszem, KGB-s.

– Szovjet! – mordult fel dühösen a férfi. – Persze, hogy KGB-s! Iránban az összes szovjet az. Kérem a papírjait! – Erkki odaadta őket, a törzsfőnök beléjük olvasott, kurtán bólogatott is, és Erkki legnagyobb meglepődésére visszaadta. – Miért fuvaroz szovjet kutyákat? – Figyelmesen végighallgatta, amit Erkki mondott arról, hogyan ejtette őt csapdába Abdalláh hán, aztán megjegyezte: – A hánnal nem tanácsos ujjat húzni. Kegyetlen Abdalláhnak nagyon messzire elér a keze, még a kurdok földjére is.

– Maguk kurdok?

– Igen – válaszolta Bajázid, az igazmondásnál kényelmesebbnek találva a hazugságot. Lehajolt, és alaposan átkutatta Cimtarga öltözékét, de igazolványokat nem talált a zsebekben, csupán némi aprópénzt, amit laza mozdulattal elrakott. A tokjában maradt revolvert és a tartalék lőszert szintén magához vette. – Fel van töltve üzemanyaggal a helikopter?

– Háromnegyedig lehet a tank.

– Húsz mérföldnyire délre megyünk – majd mutatom az utat –, fölveszünk valakit, és elvisszük Rezáijébe, a kórházba.

– Miért nem Tebrizbe? Az sokkal közelebb van.

– Rezáije viszont Kurdisztánban. Kurdoknak, általában, ott sokkal biztonságosabb. Tebrizben irániak vannak, azok pedig ellenségeink, függetlenül attól, hogy a sah, vagy Khomeini parancsol nekik. Rezáijébe megyünk.

– Rendben van. A Külföldi Kórház volna a legjobb. Jártam már ott, tudom, hogy jól kiépített leszállóhelyük van, és hozzászoktak a sürgős esetekhez. Náluk meg is tankolhatunk, van helikopter-üzemanyaguk, legalábbis volt... a régi időkben.

– Legyen hát a Külföldi Kórház! – mondta némi gondolkodás után Bajázid. – Induljunk!

– És ha végeztünk? Rezáije után mi lesz?

– Utána? Ha biztonságosan elvisz bennünket, talán lehetőséget kap rá, hogy kiszabadítsa a feleségét a Gorgon hánok palotájából. – Bajázid sejk megfordult, és odakiáltott az embereinek, hogy siessenek, szálljanak fel gyorsan a helikopterre. – Induljunk!

– Vele mi lesz? – kérdezte Erkki Cimtargára mutatva. – És a többiekkel?

– A vadállatok és a madarak majd eltakarítják, ami megmaradt belőlük.

A megújult reménytől eltelve Erkki rövid időn belül elindult, és a magas hegyek között meghúzódó, kis falut is hamar megtalálták. A sürgősen kórházba szállítandó beteg idős nő volt. – A nemzetségfőnk – mondta Bajázid.

– Nem tudtam, hogy nők is lehetnek nemzetségfők.

– Miért ne, ha elég bölcsek, erősek, ravaszak, és megfelelő családból származnak? Szunniták vagyunk, nem baloldaliak, vagy eretnek síiták, akik mollahokat állítanak Isten és ember közé. Isten az Isten. Nincs szüksége közvetítőkre. Menjünk!

– Tud angolul? – érdeklődött Erkki.

– Nem.

– Nagyon betegnek látszik. Lehet, hogy meghal útközben.

– Insa Allah.

Az idős asszony azonban élve átvészelte az egyórás utazást. A Külföldi Kórházat idegen olajtársaságok építették és szerelték föl a legkorszerűbb berendezésekkel. Erkki alacsonyan repülve közelítette meg, gondosan elkerülve Tebrizt és a katonai repülőtereket. Bajázid mellette ült, hat harcosa pedig hátul, az utastérben. A nemzetségfőt hordágyon rakták be, egész úton mozdulatlanul feküdt, és bár gyaníthatóan nagy fájdalmai voltak, egyszer sem panaszkodott.

A helikopter talpa még szinte a betonhoz sem ért, máris ott volt egy csapat ápoló, és a fehér köpenyén nagy vörös keresztet viselő, harmincas éveiben járó amerikai orvos, akinek erősen karikás, vérekes szemei jelezték, hogy már jó ideje nem pihenhetett. Rögtön odahajolt az idős asszonyhoz, hogy megvizsgálja, az pedig – hiába nyúlt hozzá pillékönnyű kézzel – fájdalmasan felnyögött, mihelyt ujjával a hasához ért. Az orvos, erősen törve ugyan a nyelvet, megnyugtató hangon törökül kezdett hozzá beszélni, mire a nő halványan elmosolyodott, és köszönetfélét kezdett motyogni. A férfi intett az ápolóknak, azok pedig kiemelték a hordagyat az utastérből, és sietve elszállították a beteget. Bajázid intésére két fegyveres is velük tartott.

Az orvos a törzsfőnökhöz fordult, és akadozva ugyan, de megpróbálta a helyi dialektust használni: – Kegyelmes úr, szükségem volna a névre, korra, és ismernem kellene a beteg... – kis szünetet tartva kereste a legmegfelelőbb kifejezést – ...kórtörténetét.

– Beszéljen csak nyugodtan angolul!

– Köszönöm, aga – az orvos szemmel láthatóan megkönnyebbült.

– Newbegg doktor vagyok. Tartok tőle, hogy a beteg állapota nagyon súlyos – a pulzusát alig érezni. Idős, és azt hiszem, súlyos belső vérzése van. Nem esett el mostanában?

– Kérem, beszéljen lassabban! Hogy elesett-e? Igen. Két nappal ezelőtt. Megcsúszott a hóban, és nekivágódott egy sziklának.

– Azt hiszem, az ütődéstől megpattantak az erei. Mindent megteszek, hogy megmentsem az életét, de... Sajnos, semmi jót nem ígérhetek.

– Insa Allah.

– Maguk kurdok?

– Igen. – Valahonnan a közelből fegyverropogás hallatszott, és mindenki fölkapta a fejét. – Mi ez?!

– Nem tudjuk. Állandóan lövöldöznek – válaszolta idegesen az orvos. – Zöldszalagosok a baloldaliakra, baloldaliak a zöldszalagosokra, a kurdokra... Számon sem lehet már tartani őket, annyian vannak, és mindegyiknél fegyver. – Kis szünetet tartott, és a fáradságtól elgyötörve megtörölte a szemét. – Mindent elkövetek a betegért, amit lehet. Talán az volna a legjobb, ha velem jönne.

Biztosan lesznek még kérdéseim. – Megfordult, és nehézkesen elindult a kórházépület felé.

– Doktor! Tartanak még üzemanyagot? – kiáltott utána Erkki.

Az orvos megtorpant, és mintha idegen bolygóról odacsöppent lénynek tartotta volna, úgy nézett a pilótára. – Üzemanyagot? Ááá! Helikopterhez valót? Nem tudom. Nézze meg, az épület mögött van a tartály! – Megfordult, és fölsietett a főbejárathoz vezető lépcsőn.

– Kapitány! Várjon meg itt! – adta ki Erkkinek az utasítást Bajázid.

– De hát az üzemanyag! Muszáj...

– Itt várjon! Itt! – Bajázid az orvos után rohant, két embere rögtön követte, az utolsó kettő pedig ott maradt a helikopternél.

Más dolga nem lévén, Erkki mindent alaposan ellenőrzött – a helikopter tankja szinte teljesen üres volt. Időnként személygépkocsik, teherautók érkeztek száguldva a városból, és mindegyik azonnali ellátásra szoruló sebesültet hozott. Az érkezők közül sokan megbámulták a helikoptert, de – erről a két ór gondoskodott – senki nem mert odamenni hozzá.

Útközben Bajázid elmondott magukról egyet-mást Erkkinek: – Mi kurdok évszázadok óta harcolunk a függetlenségünkért. Önálló nép vagyunk, külön nyelvvvel és külön szokásokkal. Legalább hatmillió kurd él Azerbajdzsánban, Kurdisztánban, a Szovjetunió legdélibb részén, Irak felénk eső végében és Törökországban. – Miközben beszélt, a hangja egyre dühösebbé vált, már szinte nem is mondta, hanem ingerülten köpdöste magából a szavakat. – Évszázadok óta harcolunk ellenük, egyenként, vagy külön-külön. A hegyvidék a miénk – jó harcosok vagyunk. Szaláhaddin is kurd volt. Hallott már róla? Szaláhaddin – Szaladin – volt Oroszlánszívű Richárd lovagias ellenfele a tizenkettedik században, a keresztes háborúk idején. Meghódította Egyiptomot és Szíriát, erős birodalom szultánja lett, és 1187-ben – megtörve az egyesített keresztes hadak ellenállását, elfoglalta a Jeruzsálem! Királyságot.

– Hallottam már róla.

– Ma is vannak közöttünk Szaláhaddinok. Előbb-utóbb eljön a nap, amikor visszaszerezzük az uralmat a szent helyek fölött – miután Khomeinit, az iszlám árulóját a kanálisba vetettük.

– Azért ölték meg Cimtargát és a többieket, mert sürgősen szükségük volt a helikopterre? – kérdezte Erkki.

– Hát persze! Ellenségek voltak – magának és nekünk is. – Bajázid szája szögletében baljós mosoly jelent meg. – A hegyeink között semmi nem történhet anélkül, hogy mi ne tudnánk róla. A nemzetségfőnk megbetegedett, maguk pedig ott voltak a közelben. Láttuk, hogy az amerikaiak elmentek, azt is, hogy a hullarablók nem sokkal később megérkeztek, magát pedig rögtön megismerték.

– Engem?! Miről? – kérdezte elképedve Erkki.

– A Vöröshajú Kés. A Hitetlen, aki hidegvérrel merénylőket ölt meg, és a Gorgonok sarját kapta jutalmul. A híres pilóta! – A fekete szemek már-már jókedvűen csillogtak, miközben a sejk Erkki ismertetőjegyeit sorolta. – Igen, kapitány, magát nagyon jól ismerik a környéken. Sokan dolgoznak közülünk fakitermelésen, olajlelőhelyen... az embereknek dolgozniuk kell, hogy megélhessenek valamiből. Akárhogy is, jó, hogy nem szovjet és nem iráni.

– Ha túl leszünk ezen a dolgon, segítenek nekem Gorgon hánnal szemben?

A kérdés hallatán Bajázid őszintén, tiszta szívből fölnevetett. – A családi veszekedésük magukra tartozik, nem ránk. Abdalláh hán, pillanatnyilag, mellettünk áll. Nem fogunk ellene támadni. Hogy maga mit csinál vele, az más dolog, ítéljen felőle Isten!

Hideg volt a kórház előtti leszállóhelyen, és az enyhe szél csak még nehezebben elviselhető tette az amúgy is zord időt. Erkki egy idő után kénytelen volt fel és alá mászkálni, hogy ne fagyjanak el teljesen a végtagjai. Vissza kell jutnom Tebrizbe, mondogatta magában. Valahogy muszáj visszajutnom, hogy kiszabadítsam Azadehet, és örökre elvigyem innen.

A közelből, váratlanul felhangzó fegyverropogás őt is és az öröket is megriasztotta. Látták, hogy a kórház kerítésén túl, az úttesten lelassult a forgalom, a gépkocsivezetők előbb csak türelmetlenül dudáltak, de hamarosan vadul ordítózni kezdtek. Először csak a gyalogosok kezdtek rohanni félelmükben, ám ahogy a lövöldözés zaja közeledett, a gépkocsik utasai is kiugráltak a járművekből, és lázas sietséggel fedezék után néztek. A kórház kertje tágas volt, a helikopter-leszálló körül jócskán maradt még szabad térség. A fegyverropogás vészesen közeledett, majd váratlanul heves

csörömpölés hallatszott – egy sorozat a kórházépület legfelső ablakait találta el, és azok szilánkokra törve záporoztak alá. A két ór a helikopter mögé bújva próbált menedéket találni, Erkki pedig dühöngött, mert a gépe ott állt védtelenül, és neki fogalma sem volt arról, merre fusson, mit tegyen. Felszállásra már nem maradt ideje, és különben is, az üzemanyaga kevés volt ahhoz, hogy bárhová – biztonságosabb helyre eljusson. Nem tehetett mást, ő is lehasalt, igyekezett fedezékbe vonulni, menteni magát a kórház környékén kibontakozó szabályos kis ütközetből. Aztán a fegyverropogás, amilyen váratlanul elkezdődött, ugyanolyan hirtelen meg is szűnt. Földhöz lapuló emberek emelték föl a fejüket, néztek szét tétován, aztán a gépkocsik dudái is megszólaltak, és egy-két percen belül helyreállt a normális utcai forgalom, a megszokott, mindenki által utált, de legalább könnyen kezelhető káosz.

– Insa Allah – mondta a sejk egyik embere, és a fegyverét csőre töltve, büszkén kihúzott derékkal ismét odaállt a helikopter mellé, folytatni az őrszolgálatot. Az épület háta mögül kis tartálykocsi bukkant fel, vidám túlköléssel feléjük tartott, és Erkki is elindult, hogy fogadja.

– Hello, kapitány! – köszönt erős New York-i akcentussal a fiatal sofőr. – Üzemanyagot hoztam. Hős vezérük, Bajázid sejk szólta, hogy jöjjenek. – A két ór török dialektusban üdvözölte, és azok ettől rögtön meg is nyugodtak. – Csordultig töltjük a masinát, kapitány! Van tartalék tankja?

– Nincs. Erkki Jokkonen vagyok.

– Tudom. A Vöröshajú Kés. – A fiatalember kedvesen elvigyorodott. – Legendákat hallani magáról errefelé. Egyszer, úgy egy évvel ezelőtt, már töltöttem a gépét. – A nadrágjába törölte, majd üdvözlésre nyújtotta a kezét. – Benzines Ali vagyok – Ali Reza.

Kezet ráztak, de miközben tovább beszélgettek, a gépkocsivezető már hozzá is látott a helikopter tartályainak a feltöltéséhez.

– Amerikai iskolába járt? – kérdezte Erkki.

– Dehogy! A kórház fogadott örökbe, még régen, gyerekkoromban, jóval azelőtt, hogy ez felépült volna. Az aranygettóban volt, a város egyik végén... Tudja, kapitány, csupa amerikai, ExTex-esek. – A fiatalember mosolyogva rátekerte a tankra a zárókupakot, és rögtön elkezdte tölteni a következő tartályt. – Abe Weissnek hívták a dokit,

aki befogadott. Remek fickó volt. Nagyszerű. Fizetést adott, megtanított szappant, kanalat, angolvécét használni, zoknit viselni, csupa olyan dologra, amiről a hozzám hasonló utcai patkányoknak család, lakás, név és minden nélkül – fogalmuk sincs. Azt mondta, én vagyok a hobbija, és még nevet is adott. Aztán egyszer csak elutazott.

Erkki egy pillanatra felvillanni látta a fiatalember szemében a súlyos veszteség miatti bánatot.

– Átadott Templeton dokinak, aki ugyanolyan rendes volt velem. Időnként már magam sem tudom, kicsoda is vagyok valójában. Kurd, de mégsem igazán, jenki sem egészen, nem teljesen iráni, nem is zsidó, mohamedán, és mégsem az. – Ali, hogy elhessegesse magától a gondot, vállat vont. – Összekeveredtek a dolgok, kapitány! A világ, minden. Nincs igazam?

– De igen. – Erkki a kórház felé pillantott, és látta, hogy Bajázid, két harcosával és a hordagyat cipelő ápolókkal a nyomában felé tart.

Az idős nőnek csak a körvonalai látszottak, mert a fejét is betakaró lepedőt borítottak rá.

– Indulunk, mihelyt készen vannak – mondta kurtán a sejk, amikor odaértek.

– Sajnálom – válaszolta Erkki.

– Insa Allah.

A betegszállítók berakták a hordagyat a kabinba, és miután Bajázid megköszönte a fáradságukat, távoztak. Hamarosan a feltöltés is befejeződött.

– Köszönöm, Mr. Reza! – Erkki ismét üdvözlésre nyújtotta a kezét. – Köszönöm.

A fiatalember elképedve nézett rá, és érezni lehetett a hangján, hogy megszólalni is alig bírt. – Senki nem szólított még így, kapitány. Soha! – Lelkesen, megragadta Erkki kezét. – Köszönöm... Ha bármikor üzemanyagra lesz szüksége, csak szóljon!

Bajázid is felmászott a pilótafülkébe, beszíjazta magát, és a fejére rakta a mikrofonnal kiegészített fejhallgatót. – Vigyen vissza bennünket a falunkba! – mondta Erkkinek a motorok dübörgését túlharsogva.

– És aztán?

– Megkérdezem az új nemzetségfőt – válaszolta a sejk, de közben arra gondolt, hogy a pilótaért és a helikopterért komoly váltságdíjat is lehetne kapni, akár a hántól, akár a szovjetektől, akár a vöröshajú főnökeiktől, márpedig a népének minden riálra szüksége van, amit meg tud szerezni.

TEBRIZ-EGY KÖZELÉBEN – ABU MARD FALU, 14.16. Azadeh megfogta a rizzsel és a horishttal teli csészéket, megköszönte az ételt a falufőnök feleségének, és a szemetes, hulladékkal teleszórt havon át odament a falu végében, félreeső helyen álló viskóhoz. Az arca piros volt, és elég erősen köhögött, miközben a fejét lehajtva belépett az alacsony ajtón.

– Hello, Johnny! – köszönt. – Hogy érzed magad? Jobban vagy?

– Remekül – válaszolta a férfi, pedig erről szó sem volt.

A menekülés utáni első éjszakán, amit nem messze onnan, egy barlangban töltöttek, hiába kapaszkodtak össze szorosán, hogy melegítsék egymást, vadul reszkettek a hidegtől. – Nem maradhatunk itt tovább, Azadeh – jelentette ki hajnaltájt határozottan Ross. – Megfagyunk. Muszáj megpróbálnunk eljutni a bázisra. – A vastag havat taposva nagy nehezen sikerült is eljutniuk a telepig, és fogvacogva, rejtekhelyről igyekeztek minél pontosabban felmérni a terepet. Látták a két szerelőt, időnként még Nogger Lane-t és a 206-ost is, de nem mehettek közelebb hozzájuk, mert a telep tele volt fegyverekkel. Dajati, a telepvezető a feleségével és a gyerekeivel beköltözött Azadeh és Erkki házába. – Átkozott kutyák! – sziszegte dühösen Azadeh, miután látta, hogy az asszony az ő egyik csizmáját hordja. – Talán bemehetnénk valamelyik szerelőhöz. Ők biztosan elbújtanának bennünket.

– Állandóan fegyveresek vannak a nyomukban. Talán még éjszaka is őrzik őket. De vajon kik? Zöldszalagosok, a hán emberei, kicsodák?

– Egyiküket sem ismerem, Johnny!

– Minket üldöznek – jelentette ki halkán, letörve Ross. Még mindig nem tudta túltenni magát Gueng halálán. Egyfolytában együtt volt vele és Tenzinggel azóta, hogy katonai szolgálatba lépett. Rosemont is meghalt, és valahányszor rágondolt, Azadeh miatt

szintén nagyon aggódott. – Még egy éjszaka kint, a szabadban, és mindketten halálra fagyunk.

– Menjünk a falunkba, Johnny! Abu Mardba. Több mint száz éve a családunké. Ismerem a lakóit, tudom, hogy hűségesek. Náluk meghúzzhatjuk magunkat egy-két napig.

– Annak ellenére, hogy vérdíjat tűztek ki a fejemre? És a tiedre! Ha odamennénk, egész biztosan értesítenék apádat – vitatkozott az asszonnyal Ross.

– Megkérem őket, hogy ne tegyék. Azt mondom majd nekik, hogy a szovjetek megpróbáltak elrabolni, és te mentettél meg tőlük. Ez egyébként igaz is. Megkérem őket, hogy bújtassanak el, amíg a férjem megérkezik; Erkkit nagyon szeretik, az évek során sok embert megmentett azzal, hogy gyorsan kórházba szállította őket.

A százados Azadehre nézett, és legalább száz okot tudott volna felsorolni, ami miatt nem tartotta jónak az ötletet. – A falu közelében, majdnem egészen mellette van, és...

– Igen, tökéletesen igazad van, és azt is fogjuk tenni, amit mondasz, de a falu vége benyúlik az erdőbe. Ott biztonságban elrejtőzhetünk, senki nem gondol arra, hogy éppen ott vagyunk.

Ross látta Azadehen, hogy bár energikusan érvel, és igyekszik tartani magát, rettentően fáradt. – Hogy érzed magad? Maradt még erőd?

– Nem sok, de azért bírom még egy darabig.

– Behúzódhatnánk az erdőbe, ott mennénk tovább, és kikerülnénk az úttorlaszt. Sokkal biztonságosabb, mint megkockáztatni a falut. Mit szólsz hozzá?

– Én... Inkább ne! Megpróbálhatom... – Azadeh bizonytalanul félbehagyta a mondatot. – Ma inkább ne! Te menj tovább nyugodtan, én majd várok! Erkki biztosan visszajön még ma.

– És ha nem?

– Akkor nem tudom, mi lesz. Menj csak!

Ross visszapillantott a bázisra. Viperafészek, gondolta. Öngyilkosság volna megpróbálni odamenni. A hegyoldalban a búvóhelyükről jól ellátott egészen az országútig. Az úttorlasznál sokan őrködtek – gyanította, hogy zöldszalagosok és rendőrök vegyesen –, és hosszú gépkocsisor gyülemlott már fel, várva az

engedélyt, hogy továbbmehessen. Senki nem lenne hajlandó fölvenni bennünket, gondolta, hacsak nem a busás jutalom reményében. – Menj be a faluba, én majd itt várok!

– Ha nem leszel velem, biztosan visszaadnak apámnak. Hidd el, Johnny, én ismerem őket! – tiltakozott hevesen Azadeh.

– Ha veled vagyok, attól még ugyanúgy elárulhatnak.

– Insa Allah. De akkor legalább ehetnénk, meg tudnánk melegedni kicsit, és talán egy éjszakát is eltölthetnénk nyugodtan. Hajnalban majd tovább szökünk. Talán sikerül ellopunk tőlük egy teherautót... A kalandárnak van egy öreg Fordja. – Azadehnek sikerült elfojtania hangosnak készülő tüsszentését. A fegyveresek nem voltak messze tőlük, és valószínűnek látszott, hogy az erdőben is akad jó néhány őrjárat; érkezésükkor kis híján bele is botlottak egybe. Órűlség volna bemenni a faluba, gondolta Ross. Ahhoz, hogy az ellenőrző pontot megkerüljük, nappal is órák kellenének, éjszaka pedig... Még egy éjszakát biztosan nem bírunk ki a szabad ég alatt.

– Menjünk! – határozta el magát hirtelen, miután nem jutott eszébe más mód a menekülésre.

Ez előző nap történt, és Musztafa, a kalandár nagy figyelemmel hallgatta végig Azadeh történetét, ügyelve, hogy még csak véletlenül se pillantson Rossra. Érkezésük híre szájról szájra járt, pillanatokon belül az egész falu értesült róla, együtt azzal a fontos információval, hogy a szabotőr, egyben a hán lányának elrablója fejére igen komoly vérdíjat tűztek ki. A kalandár használaton kívüli, egyszobás kunyhót bocsátott Ross rendelkezésére, aminek döngölt agyagból készült padlóját penészes, rongyos szőnyegekkel terítették le. Távol volt az úttól, a falu másik végén, és a falufőnök alaposan megfigyelte a százados elszánt tekintetét, szakálla erősen kiütözött borostáit, a karabélyét, *kukriját* és degeszre tömött lőszertáskáját. Azadehet meghívta magukhoz, egy kétszobás viskóba, amiben sem áram, sem folyó víz nem volt, és akinek igénye támadt rá, a nyitott csatorna fölé guggolva végezhetette el a dolgát.

Alkonyatkor egy öregasszony meleg ételt és egy üveg vizet vitt Rosznak.

– Köszönöm – mondta zúgó fejjel, már lázasan a százados. – Hol van őfensége? – Az öregasszony vállat vont. Ráncos arcú volt,

himlőhelyes, még meglévő fogai erősen bebarnultak. – Kérem, mondja meg neki, hogy fogadjon!

Ross hiába számított rá, választ nem kapott, de később érte küldtek. A falufőnök házában egyik szobájában, a gazda, a felesége, a családtagjai, és néhány falubeli öreg jelenlétében óvatosan üdvözölte Azadehet – úgy, ahogyan az idegennek kellett a rangban jóval fölötte állót. Az asszony természetesen csadort viselt, és törökülésben, az ajtó felé fordulva, a padlóra terített szőnyegeken kuporgott. Az arca egészségtelenül sárgásnak tűnt, de Ross nem tudta eldönteni, hogy betegségtől-e, vagy a mennyezetről lelógó olajmécses halvány fényétől. – Szalaam, fenség! Hogy szolgál az egészsége?

– Szalaam, aga! Köszönöm, jól. A magáé?

– Azt hiszem, belázasodtam kicsit. – A százados figyelmét nem kerülte el az ijedt tekintet. – Van nálam gyógyszer. Adjak önnek is?

– Nem. Köszönöm, nincs rá szükségem.

Ross lehetetlennek tartotta, hogy oly sok illetéktelen tekintet keresztüzében, annyi idegen füle hallatára akár csak a legszükségesebb dolgokat is megbeszéljék. – Ha megengedi, holnap újból felkeresem – mondta zavartan. – Béke önnel, úrnóm!

– Magával is!

Este mindkettőjüknek meglehetősen hosszú időbe telt, amíg el tudtak aludni. Hajnalban a falu szinte egyszerre ébredt, a házak kéményéből frissen rakott tűz füstje szállt fel, a kecskéket megfejték, a zöldséges horishtot felrakták főni – néhány helyen kevés régi, avas csirke-, birka-, vagy kecskehús is került belé, nem annyi, hogy jól lehessen lakni vele, de ahhoz elegendő, hogy adjon némi ízt. Rizs is készült, de csak kevés, mint mindig. A falubeliek, még akkor is, ha jól ment a soruk, napjában csak kétszer ettek – reggel és alkonyatkor. Nem maradt észrevétlen, hogy Azadeh, mert volt pénze, előző nap fizetett az ellátásukért. Reggel – újból fizetve – megkérte a háziakat, hogy ha lehet, egész tyúkot főzzenek meg, osszák el az ételt igazságosan, és ez szintén nem kerülte el a háziak figyelmét.

Nem sokkal azelőtt pedig, hogy teljesen besötétedett, azt mondta: – Adják csak ide az ételt! Majd én elviszem neki.

– De fenség! Nem helyes, hogy maga szolgálja ki – tiltakozott a kalandár felesége. – Majd én. Ha akarja, mehetünk együtt.

– Nem. Jobb, ha egyedül megyek, mert...

– Irgalmas isten! Egyedül?! Idegen férfihoz, fenség? Az helytelen volna. Nagyon helytelen. Jöjjön csak, majd én viszem az ételt!

– Rendben van! Insa Allah. Köszönöm. Tegnap este említette, hogy láza van. Még az is lehet, hogy pestises. Tudom, hogy a hitetlenek sokszor a legszörnyűbb betegségeket hordozzák magukban, és védeni akartam attól, hogy megkapja. Köszönöm, hogy osztozni akar velem a veszélyben.

Előző este valamennyi jelenlévő látta a hitetlen arcán a fénylő izzadságcsöppeket, és mindenki tisztában volt azzal, milyen hitványok is a hitetlenek – a legtöbben sátánimádók, boszorkányok. Bár nem mondták ki, mindenki meg volt győződve arról, hogy Azadehet is megbabonázták, először a Vöröshajú Kés, most pedig ez a másik, a szabotőr. A főnök felesége sem vitatkozott hát tovább, némán odaadta a két étellel teli csészét, és hagyta, hogy egyedül vigye el a férfinak.

Megállt a sötét, ablaktalan viskóban, és Rosst figyelte. A levegőben vizelet és eldobált hulladék kellemetlen szaga érződött.

– Edd, amíg meleg! Nem maradhatok sokáig!

– Jól vagy? – Amikor Azadeh belépett, Ross egy szál vékony takaró alatt felöltözve feküdt az ágyon, és szunyókált, de a neszt meghallva rögtön felült. A csomagjából előkerült gyógyszerrel sikerült ugyan lenyomnia a lázát, de a gyomra változatlanul háborgott, és elég gyengének érezte magát. – Nem nézel ki igazán fényesen.

– Te sem – válaszolta mosolyogva az asszony. – Egyébként jól vagyok. Egyél!

Rettenetesen éhes volt. A levest hígra főzték ugyan, de még örült is neki, hogy nem fogja megterhelni vele a gyomrát. Az első egy-két kanál után hányingere támadt, de tartotta magát, és a rossz érzés viszonylag hamar megszűnt. – Mit gondolsz, meg tudunk szökni? – kérdezte két falat között, ügyelve, hogy lassan, kis falatokban fogyassza el az ételt.

– Te igen, én nem.

Ross az egész napot álmom és ébrenlét határán töltötte, és valahányszor elég éber volt hozzá, megpróbált kidolgozni valamilyen tervet. Egyszer még arra is rászánta magát, hogy kilépjen a viskóból,

és a helybéliek tekintetében a keresztútjében elmenjen egészen a falu széléig. Ott visszafordult, de előtte alaposan megnézte magának az erdő szélén haladó keskeny ösvényt. – Mit tudsz az ösvényről?

– Megkérdeztem a főnököt, és azt mondta, használhatatlan. Hogy hazudott-e, vagy sem, azt nem tudom megítélni.

– Nem maradhatunk itt sokáig. Bármelyik pillanatban erre tévedhet egy őrjárat, vagy valakinek eszébe jut értesíteni apádat. Az egyetlen lehetőségünk az, hogy tovább menjünk.

– Vagy eljussunk Noggerhez és a 206-oshoz – vetette fel az újabb lehetőséget Azadeh.

– És a fegyveresek?

– Az egyik gyerektől hallottam, hogy napközben visszamentek Tebrizbe.

– Biztos vagy benne?

– Nem, Johnny! – Azadehet újból erős nyugtalanság kerítette hatalmába. – A gyerekek viszont semmi oka sem volt, hogy hazudjon. Tanítottam valamikor, mielőtt férjhez mentem volna... Én voltam a környéken az egyetlen tanító, utánam nem is jött más, és tudom, hogy szerettek. A gyerek szerint egy vagy kettő maradt csak. – Újból megborzongott a félelemtől, és érezte azt is, hogy a végtagjai kezdenek elgyengülni. Mennyi hazugsággal, bajjal találkozott csupán az utóbbi néhány hét alatt. Valóban csak hetek teltek volna el azóta, hogy ez a rémálom elkezdődött? Mennyi szörnyűség történt azóta, hogy Rakoczy és a mollah ránk tört, miután kijöttünk Erkkivel a szaunából! Minden olyan reménytelen. Hol vagy, Erkki?, akarta sikoltani. Hol vagy?

Ross elfogyasztotta a levest, és már a rizsnek is a végén tartott, közben egyfolytában azon törte a fejét, mi legyen a megoldás. Az asszony vele szemben térdelt, figyelte csapzott haját, a kimerültségtől és a gondtól nyúzott arcát, és nagyon sajnálta. – Szegény Johnny – mondta halkán, és óvatosan megérintette. – Nem sok szerencsét hoztam neked, ugye?

– Ne butáskodj! Ami történt, nem a te hibád. – A férfi határozottan megrázta a fejét. – Még csak eszedbe se jusson ilyesmi! Figyelj ide, elmondom, mit csinálunk! Az éjszakát még itt töltjük, de hajnalban, mihelyt világosodni kezd, elindulunk. Megpróbálunk bejutni a

bázisra, és ha nem sikerül, továbbmegyünk. Próbáld meg rávenni a falufőnököt és a feleségét is, hogy tartsák a szájukat. Ha szól nekik, akkor a többiek szintén hallgatni fognak, legalábbis egy darabig, ígérj nekik nagy jutalmat későbbre, amikor normalizálódnak a dolgok, de addig is... – Zsákja titkos rekeszébe nyúlt, és gyorsan meg is találta az aranyrúpiáit, mind a tízet. – Adj nekik ötöt, a másik felét pedig tartsd meg! Minden eshetőségre...

– De... Neked mi marad?! – kérdezte az asszony feltámadó reménnyel, örülve a váratlan lehetőségnek, hogy bőkezű *piskessel* vásárolhatja meg a falusiak hallgatását.

– Maradt még tíz – válaszolta Ross, könnyed, természetes hangon adva elő a hazugságot. – Vésztartalék, őfelsége kormányának a jóvoltából.

– Jaj, Johnny! Kezdem azt hinni, hogy mégis van remény... Ez olyan sok pénz nekik!

A halk suhogást hallva egyszerre kapták a falba vájt lyuk felé a fejüket. Azadeh felállt, megpróbálta a helyére igazgatni a széltől fékefűjt, tépelt rongydarabot, de bármennyire igyekezett is, nem tudta betakarni vele egészen a rést. – Hagyd! Gyere, ülj le! – Engedelmeskedett, és visszaült Ross mellé, közelebb, mint első alkalommal. – Tessék! Ha valamiért szükséged lenne rá. – A százados odanyújtotta neki a kézigránátot. – Ha használnod kell, szorítsd le a nyelvet, húzd ki a biztosító szöveget, számolj háromig, és hajítsd el! Csak háromig, véletlenül sem négyig!

Azadeh bólintott, fölemelte csadorja alsó szegélyét, és síruhája egyik zsebébe rejtette a kézigránátot. – Köszönöm. Jobban, biztosabban érzem magamat tőle. – Önkéntelenül megérintette a férfit, és rögtön azt kívánta, hogy bár ne tette volna, mert – számára is meglepő módon – érezte felizzani magában a rég elhamvadtnak vélt tüzet. – Én... Mennem kell. Hajnalban megint hozok neked enni, aztán elindulunk.

Ross felállt, az ajtóhoz lépett, és kinyitotta. Odakint sötét volt, így egyikük sem látta az ablaktól nesztelenül elosonó alakot, de mindketten érezték magukon a figyelő tekintetet.

– És Gueng? Gondolod, hogy megtalál bennünket?

– Nem tudom, hol van, de egészen biztosan. – Ross érezte, hogy a gyomra görcsbe rándult. – Jó éjszakát! Szép álmokat!

– Szép álmokat!

Valamikor régen ugyanígy búcsúztak el egymástól mindig. Tekintetük összekapcsolódott, és szinte egyszerre rohanták meg őket a régi emlékek. Mozdulatlanul álltak pár másodpercig, majd Azadeh megfordult, és fekete csadorjában pillanatok alatt beleveszett a sötétbe. Ross hiába figyelte, csak azt látta, hogy nyílik, majd rögtön be is csukódik a falufőnök házának az ajtaja. A közelben haladó országút felől fölfelé kapaszkodó teherautó motorjának nehéz zihálását hallotta, sietve elhúzó gépkocsi bugását, aztán ismét csönd támadt. Újból hányingere támadt, ezúttal annyira erős, hogy nem tudta elfojtani. Kevés étel jött csak ki belőle, de örült, hogy Azadeh nincs ott, nem látja, mi történt vele. Egy marék havat vett fel, letisztogatta magát, és közben végig érezte a minden irányból rámeredő tekinteteket. Gazemberek, gondolta dühösen, és hátat fordított, a viskóba lépve visszaült az elhasznált, több helyen lyukas szalmazsákra.

Várt egy kicsit, aztán a *kukrijáért* nyúlt, hogy beolajozza. Élesíténi nem kellett, azt már korábban megtette, a penge a gyér fényben is csillogott. Úgy feküdt le, hogy nem dugta vissza a tokjába.

A HÁN PALOTÁJA, 23.19. Az orvos a hán csuklójáért nyúlt, és újból megnézte a pulzusát. – Sok pihenésre van szüksége, fenség – mondta aggódalmasan –, és három óránként be kell vennie egyet ezekből a tablettákból is.

– Háromóránként... igen. – Abdalláh hán hangja gyöngye volt, a lélegzése szaggatott, erőlködő. Süppedő szőnyegre vetett ágyon feküdt, párnákkal feltámasztva. Az ágy mellett Nadzsud, a legidősebb, harmincöt éves lány térdelt, és Aisha, a harmadik felesége, aki még csak tizenhét éves volt – mindketten halottsápadt, mélységesen aggódó arccal. Az ajtónál két testőr állt, és Ahmed is ott volt, közvetlenül az orvos mellett. – Most... hagyjatok magamra!

– Hajnalban visszajövök a mentőkkel, és...

– Nem kell mentő! Itthon maradok! – A hán arca elvörösödött az indulattól, és ugyanabban a pillanatban újabb fájdalom markolta össze a mellkasát. A jelenlévők lélegzet-visszafojtva figyelték. – Itthon... maradok – ismételte meg, mihelyt újból szóhoz tudott jutni.

– De fenség! Egy szívrohamon már átesett! Istennek hála, nem volt végzetes – az orvos hangja erősen remegett –, de nem lehet megjósolni, mikor jön a következő... Nincsenek nálam megfelelő eszközök, önnek pedig azonnali kezelésre, és folyamatos megfigyelésre van szüksége.

– Megkapja... ami kell. Ahmed, gondoskodj róla, hogy minden berendezés, amit a doktor mond, itt legyen!

– Igenis, fenség! – Ahmed az orvosra pillantott, és a tekintetével jelezte, hogy mehetnek.

A doktor régimódi táskájába süllyesztette a sztetoszkópját és a vérnyomásmérőjét, az ajtónál visszabújt a cipőjébe, és távozott. Nadzsud és Ahmed követte, Aisha azonban – kissé elbizonytalanodva – ott maradt. Apró termetű volt, kecses, mindössze két éve feleség, de már egy fiút és egy lányt szült a férjének. Némán figyelte egy darabig a hánt, akinek az arca egészségtelenül vörös volt, a lélegzetvétele reszelős, aztán a kezéért nyúlt, de Abdalláh elrántotta, a mellkasát kezdte masszírozni, és közben ingerült szavakkal szidta, és az asszony ettől még jobban megrémült.

Odakint, az előszobában az orvos megtorpant; az arca öreg, ráncos volt, öregebb a valóságos koránál, a haja pedig hófehér. – Hercegnő – fordult Nadzsudhoz. – Mielőbb kórházba kellene vinni, de nem Tebrizbe – nincsenek megfelelő eszközeik, – hanem Teheránba. Az volna a legjobb még akkor is, ha a szállítás... Teherán sokkal jobb lenne. A vérnyomása rettentően magas... Régen magasabb már a normálisnál, de most még jobban felszökött... Insa Allah.

– Csak szóljon, mire van szüksége, és megkapja – válaszolta Ahmed.

– Bolond! – vágta az arcába dühösen az orvos. – Honnan varázsol ide jól felszerelt szívsebészeti műtőt, utókezelőt, csírátlanított környezetet, hogy a fertőzésnek még a lehetőségét is kizárjuk?

– Meg fog halni? – kérdezte tágra nyílt szemmel, az orvos szavainak értelmére rádöbbenve Nadzsud.

– Ha Isten is akarja. Csak ha Isten is akarja. A vérnyomása nagyon magas... Nem vagyok varázsló, és hiányoznak a megfelelő eszközök is. Tudják, mi okozhatta a rohamot? Volt valamilyen veszekedés, bármi, ami erős izgalomba hozhatta?

– Veszekedés nem, de Azadeh miatt nagyon dühös volt! Már megint miatta, a féltestvérem miatt! – Nadzsud szenvedő arccal tördelni kezdte a kezét. – Miatta volt, mert tegnap hajnalban megszökött azzal a szabotőrrel...

– Miféle szabotőrrel?! – vágott a szavába értetlenül az orvos.

– Azzal, akit mindenki üldöz. Irán ellenségével. Biztos vagyok abban, hogy az az ember nem kényszerítette rá, hogy vele menjen, hanem jószántából követte. Hogy tudta volna elrabolni a palotából? Ő az oka, hogy a fenség annyira magánkívül volt... Tegnap reggel óta mindannyian rettegünk.

Ostoba néember, gondolta Ahmed. Az őrülettel határos, szűnni nem akaró üvöltözéstől kísért dühkitörést Hasemi Fazir és a perzsául is beszélő idegen okozták, az, amit az uramtól követeltek, és amibe kénytelen volt beleegyezni. Hogyan háborodhatott fel ennyire egy semmisségen, azon, hogy átadjon nekik egy szovjetet, aki barátnak mutatja ugyan magát, de valójában ellenség? Elég okos az uram ahhoz, hogy mindent remekül elintézzon: holnapután az áldozat átjön a határon, beleesik a hálóba, és ugyanúgy a Teheránból visszatérő két ellenség is. Uram majd eldönti, mi legyen velük, én végrehajtom az ítéletét, Azadeh és a szabotőr pedig egyelőre jó helyen van a faluban, ahonnan – szintén az uram parancsára – egy lépést sem tehetnek. A falufőnök rögtön értesítette, mihelyt megérkeztek. Kevés olyan ember van a földön, aki ravaszságban fölvehetne a versenyt Abdalláh hánnal. Isten, csak ő fogja eldönteni, mikor hal meg, nem ez az ostoba, semmit nem tudó orvos. – Menjünk! – mondta az orvosnak. – Bocsásson meg, hercegnő, ápolónőt és gyógyszereket kell szereznünk minél előbb! Siessünk, doktor!

A hátuk mögött halkán nyílt az ajtó, és Aisha arca, amikor kidugta a résen, ha lehet, még sápadtabb volt, mint amikor utoljára látták. – Ahmed! A fenség beszélni akar magával.

Miután kettesben maradtak, Nadzsud megragadta az orvos zakójának az ujját, és erőszakosan suttogva megkérdezte: – Mennyire súlyos a fenség állapota, doktor? Mondja meg az igazságot! Tudnom kell!

– Nem tudom. Igazán nem – az orvos tehetetlenül széttárta a karját. – Tulajdonképpen rosszabbra számítottam... már legalább egy

éve. A roham viszonylag enyhe volt, a következő lehet ugyanilyen, vagy erősebb, és bekövetkezhet egy órán belül, de az sem kizárt, hogy csak egy év, vagy évek múlva. Nem tudom.

Azóta, hogy a hán néhány órával korábban összeesett, Nadzsud egyfolytában szörnyű pánikban volt, mert arra gondolt, hogy ha az apja meghal, akkor Hákim, Azadeh bátyja lesz a törvényes örököse – az ő édes bátyjai még gyerekkorukban meghaltak. Aisha fia az egy évet sem töltötte még be, és a hánnak nem voltak fiútestvérei, úgyhogy örökösként egyedül Hákim jöhetett szóba. Hákim azonban kegyvesztett lett, apja kizárta az örökségből, úgyhogy elvben akár vagyongazdálkodó, régens is léphetett Abdalláh örökébe addig, amíg az Aisha szülte fiú elég nagy nem lesz. A legidősebb vő Mahmud, az ő férje volt, a tisztség is őt illette meg, föltéve, hogy a hán másként nem rendelkezik.

De miért rendelkezne másként, tette föl magának a kérdést, ki tudja, hányadszor, az izgalomtól görcsbe rándult gyomorral. A hán nagyon jól tudja, hogy képes vagyok irányítani a férjemet, és megvédem azt, ami a miénk. Aisha fia... Bahh! Vézna kis kölyök, gyöngé, akár az anyja. Insa Allah, kisgyerekekkel gyakran előfordul, hogy hirtelen megbetegszenek, és meghalnak. Ó nem jelent veszélyt, de Hákim... Hákim igen.

Eszébe jutott, hogyan ment be a hánhoz nem sokkal azután, hogy Azadeh visszatért a svájci iskolából. – Rossz hírt hozok, apám, de muszáj megtudnod az igazságot. Fültnúja voltam Hákim és Azadeh beszélgetésének, fenség, és hallottam, amikor elmondta a bátyjának, hogy gyereke lett volna, de egy orvos segítségével sikerült megszabadulnia tőle.

– Micsoda?!

– Igen... hallottam, amikor mondta.

– Azadeh nem... Képtelen lett volna ilyesmit elkövetni!

– Kérdezd ki! Könyörgöm, ne áruld el neki, kitől hallottad a dolgot, de eskettesd meg, faggasd ki, vizsgáld meg orvossal is, ha kételkedsz a szavaimban! És ez még nem minden! Hákim az akaratod ellenére továbbra is zongoraművész akar lenni. Elárulta, hogy meg akar szökni, és kérdezte Azadehet, hogy nem megy-e vele Párizsba. Akkor legalább feleségül mehetnél a szerelmedhez, mondta neki, mire Azadeh azt felelte: „Apánk mindkettőnket

visszakényszerít. Soha nem fog beleegyezni abba, hogy az előzetes engedélye nélkül bárhova is menjünk.” Erre Hákim: „Én akkor is elmegyek. Nem akarok itt maradni és haszontalanul elfecsérelni az életemet. Megyek!” Azadeh azt mondta: „Apa soha nem fogja megengedni. Soha.” Hákim: „Akkor már az is jobb volna, ha meghalna!” És Azadeh ezzel egyetértett.

– Nem... Én... Ez nem igaz!

Nadsud jól emlékezett még szederjessé váló arcára, és arra, hogy ő maga mennyire megrémült. – Istenre esküszöm – folytatta –, hogy hallottam a szavukat. Istenre, fenség! Utána arról beszéltek, hogy valamilyen tervet kellene kidolgozniuk... – Rémülten felsikoltott, amikor a hán közbeüvöltött, vadul követelve, hogy szó szerint ismételve meg azt, amit hallott.

– Hákim azt mondta: „A halvájába, vagy az italába könnyen be lehetne csempészni a mérget. Megvesztegetjük valamelyik szolgát, vagy az egyik testőrt, hogy ölje meg. Esetleg a kapukat is nyitva hagyhatjuk éjszakára, hogy be tudjanak jönni a merénylők. Száz módja is van annak, hogy végezzünk vele. Ezernyi az ellensége, mindenki gyűlöli. Gondoljuk át alaposan a dolgot, és várjuk ki a legkedvezőbb...”

Annyira belemelegedett a hazudozásba, olyan kitartóan szötte gyűlöletből, számításból táplálkozó hálóját, hogy a végén már maga is elhitte, és hitte most is, változatlanul, amit mondott.

Isten meg fog bocsátani, biztatta magát ugyanúgy, mint korábban is számtalanszor. Isten megbocsát. Azadeh és Hákim mindig utált bennünket, a család többi részét. Gyűlöltek a boszorkány anyjukkal együtt, aki megbabonázta apánkat, és évekre elfordította tőlünk. Nyolc évig volt az uralma alatt... Azadeh így, Azadeh úgy, Hákim így, Hákim úgy! Nyolc évig nem törődött velünk és anyánkkal, az első feleségével. Rólam tudomást sem vett, gondolkodás nélkül hozzáadott Mahmudhoz, ehhez a nyamvadt, bűzös leheletű, örökké csak horkoló, impotens senkihez, és örökre tönkretette vele az életemet. Remélem, hogy hamar elpusztul, férgek rágják szét a testét, de nem előbb, mint hogy hán lenne, hogy utána a fiam örökölhesse tőle a rangot.

Apának, még mielőtt meghal, végleg le kell számolnia Hákimmal. Isten tartsa életben, amíg el tudja ezt végezni! Muszáj megtennie...

Azadehet pedig porig kell alázni, kitagadni, megsemmisíteni... De nem! Még jobb, ha házasságtörésen kapják a szabotőrrel. Igen. Akkor végre teljes lesz a bosszúm.

PÉNTEK

1979. FEBRUÁR 23.

43. fejezet

TEBRIZ-EGY KÖZELÉBEN, ABU MARD FALU, 6.17. A gyér hajnali fényben a másik Mahmud, az iszlám-marxista mollah arca torzra változott a dühtől. – Együtt háltál ezzel az emberrel?! – üvöltötte magából kikelve. – Isten nevében kérdezem, együtt háltál?!

Azadeh előtte térdelt, a rémülettől mozdulni sem tudott, és nagy erőfeszítésébe került még az is, hogy megpróbáljon tiltakozni: – Nincs joga betörni...

– Együtt háltál vele?!

– Én hűséges... vagyok... a férjemhez – válaszolta el-elakadó lélegzettel az asszony. Percekkel korábban a viskóban együtt ült Rossszal, a férfi sietve dobálta magába az ételt, amit vitt neki, jól érezték magukat egymás közelében, és felkészültek arra, hogy továbbmenjenek. A falufőnök hálásan elfogadta a *piskest* – négy aranyrúpiát adott neki, egyet pedig titokban odacsúsztatott a feleségének –, és azt tanácsolta, hogy mihelyt elfogyasztották az ételt, az erdő felőli oldalon osonjanak ki a faluból. Még meg is áldotta őket – aztán kivágódott az ajtó, idegenek rontottak be, a századost legyűrve mindkettőjüket kirángatták a viskóból, őt odadobták Mahmud lába elé, Rosst pedig addig ütötték, amíg csak mozdulni bírt. – Hűséges vagyok, esküszöm! Igazhívó...

– Igazhívó?! Akkor miért nem viselsz csadort? – kiabált a mollah, a félve összesereglő falusiak gyűrűjében. Körülöttük fél tucat fegyveres támaszkodott közömbös arccal a fegyverére, ketten pedig Ross mellett álltak, aki ájultan, arccal előrebukva hevert a hóban, és a homlokából szivárgott a vér.

– Én... viseltem csadort, csak... levettem arra az időre, amíg ettem...

– Levetted a csadorodat a csukott ajtó mögött, egy idegen jelenlétében? Mit vetettél még le?

– Semmit. Semmit! – kiáltotta a korábbinál is rémültebben Azadeh, és önkéntelenül feljebb húzta vastag síkabátján a cipzárt. – Csak ettem, és nem idegen, hanem régi ismerősö... a férjem régi barátja – javította ki magát sietve, de elkésett. A mollah tekintete megvillant, jelezve, hogy felfigyelt a véletlen elszólásra. – Abdalláh hán az apám, és maguknak nincs jó...

– Régi barát? Ha nem követtél el bűnt, nincs mitől félned. Isten nevében, valld be, lefeküdtél-e vele! Esküdj!

– Kalandár! Üzenjen apámért! Hívja ide azonnal! – A falu főnöke mintha meg sem hallotta volna a kérést, nem mozdult. Minden tekintet Azadehre szegeződött, ő pedig rémülten nézte a havat pirosra festő vért, hallgatta lassan a magához térő Johnnyjának halk, elkínzott nyögését. – Esküszöm Istenre, hogy hű vagyok a férjemhez! – sikoltotta. A kiáltás olyan hangos volt, hogy Ross tudatáig is eljutott, és eszméletre térítette a férfit.

– Felelj a kérdésekre, asszony! Igen vagy nem? Isten nevében követelem, valld be, hogy vele háltál-e, vagy sem! – A mollah mint fenyegetően károgó, vést hozó varjú állt fölötte, a falusiak pedig csak néztek rá némán, és vártak, mindenki várt, a fák, a szél, talán még Isten is.

Insa Allah.

Azadeh félelme megszűnt, a helyét izzó gyűlölet vette át. Felállt, és dacosan, villámló tekintettel a Mahmudnak nevezett férfi szemébe nézett. – Isten nevében esküszöm, hogy mindig hűséges voltam a férjemhez – mondta. – Isten nevében! Igen, szerettem ezt a férfit, de nagyon régen, hosszú évekkkel ezelőtt.

A kijelentés mindenkit váratlanul ért, többen szörnyülködve felkapták a fejüket, és Ross is összerezsent, nem értette, miért ismerte ezt be az asszony.

– Szajha! Szemérmetlen nőszemély! Annyira arcátlan vagy, hogy nyíltan beismered a bűnödet? Méltó büntetést fogsz...

– Nem! – kiabálta túl a mollahot Ross. Nehézkesen a térdére emelkedett, és bár a két mudzsahed rögtön a fejére célzott a fegyverével, tudomást sem vett róluk. – Nem a hercegnő bűne! Az enyém, csak az enyém! Egyedül én vagyok bűnös!

– Megkapod a büntetésedet, hitetlen, amiatt ne aggódj! – válaszolta Mahmud, majd a falusiakhoz fordult: – Hallottátok mind, hogy a szajha bevallotta a paráználkodást. Hallottátok azt is, hogy a hitetlen bevallotta. A ringyó számára csak egy büntetés létezik. Mi legyen a hitetlennel?

A falusiak nem válaszoltak rögtön, vártak. A mollah nem az ő mollahjuk volt, és nem is igazi mollah, hanem iszlám-marxista. Anélkül érkezett hozzájuk, hogy bárki hívta volna. Nem tudták, miért jött, csak azt, hogy hirtelen bukkant fel, Isten bosszúálló angyalaként tört rájuk, baloldali fegyveresek kíséretében, akik szintén idegenek voltak. Nem igazi síiták, csak örültek. Nem mondta-e meg már legalább ötvenszer az imám, hogy az ilyenek mind örültek, szavakban dicsérik ugyan Istent, de valójában a sátán Marx-Lenint imádják?

– Nos? Kapja meg ő is ugyanazt a büntetést?

Senki nem válaszolt; a mollahnál és az embereinél fegyver volt.

Azadeh érezte, hogy mindenkinek a tekintete rászögeződik, de már nem volt képes mozogni, és megszólalni sem. Csak állt remegő térddel, és hallgatta a távolinak tűnő hangokat. – Nincs hozzá joguk, hogy bármit csináljanak velünk! Visszaélnék Isten nevével...! – kiabálta Ross, de az egyik mellette álló durván fellökte, és miután a földre zuhant, csizmás lábával a nyakára lépett, hogy ne tudjon felállni. – Heréljétek ki, és kész – mondta, mire egy másik falusi rögtön vitatkozni kezdett vele: – Az asszony a fő bűnös, ő kísértette meg! Magam láttam, hogy este, a kunyhóban felhúzta előtte a csadorját. Nézzétek meg, minket is ingerelni akar. Legyen száz korbácsütés a büntetés!

– Rátette a kezét. Veszítse el mindkettőt, legyen az a büntetés! – javasolta valaki más.

– Rendben van – értett egyet a mollah. – Előbb kézlevágás, aztán korbácsolás.

Azadeh sikoltva akart tiltakozni a szörnyűség ellen, de képtelen volt rá, egyetlen hang sem jött ki a torkán. A gyomra felkavarodott, halántékán vadul lüktettek az erek, és csak figyelte zavarodottan, már-már az örület határán, amint a reménytelenül védekezni próbáló Johnnyt felrángatták, a kunyhóhoz vonszolták, és odakötözték a tető alól kinyúló szarufákhoz. A gyerekkora jutott eszébe, amikor egyszer játék közben Hákim – hogy mutassa, milyen nagy fiú – kővel erősen

megdobott egy macskát, és úgy találta el, hogy a szerencsétlen állat lesántult. Nagyon fájdalmas lehetett a sebesülése, mert egyfolytában, fülszagatóan nyávogott, mígnem az egyik testőr megunt a dolgot, és lelőtte, megszabadítva ezzel a további kínoktól. A macskának szerencséje volt, de neki? Biztosan nem lesz, aki megszanja és fegyvert vesz elő... Sikoltva, a körmeit előremeresztve rá akarta vetni magát a mollahra, de kevés volt az ereje, a lába nem tartotta meg, és a földre bukott.

Mahmud utálkozva nézett le rá. – Vigyétek a falhoz – szólt az embereinek –, és hozzátok ide a csadorját! – A falusiakhoz fordult, és megkérdezte: – Ki nálatok a mészáros? Ki a falu mészárosa? – Mivel senki sem válaszolt, megemelte a hangját, és villámló szemmel egyenesen a falufőnöknek szögezte a kérdést: – Kalandár, ki a mészárosotok?

A főnök azonnal egy kopott ruházatú, a tömegben álló, alacsony férfira mutatott. – Ábrim. Ábrim a mészárosunk.

– Menj, és hozd a legélesebb késeket! – parancsolt a férfira Mahmud. – A többiek addig gyűjtsenek köveket!

Ábrim elindult, hogy végrehajtsa az utasítást, a falubeliek pedig, néhány kötelezően elmondott Insa Allah után izgatott beszélgetésbe kezdtek. – Láttatok már megkövezést? – kérdezte valaki. Egy nagyon idős asszony válaszolt: – Én egyszer igen. Még kislánykoromban, Tebrizben. – A hangja, talán az emlékek hatására, megremegett. – A házasságtörő az egyik gazdag kereskedőnek a felesége volt. Egy másik bazárral csalta meg a férjét. A szeretőjét lefejezték a mecset előtt, aztán a férfiak agyonkövezték az asszonyt. Nők is dobálhatták volna, ha akarják, de nem láttam, hogy akár egy is követ hajított volna rá. Sokáig tartott a megkövezés, és még évek múlva is hallottam annak az asszonynak a jajveszékelését.

– A házasságtörés nagy bűn, és bárki is követi el, annak meg kell lakolnia. A Korán száz korbácsütést ír elő a férfinak... A mollah mondja meg, mi a törvény, nem mi – magyarázta a többieknek a kalandár.

– De hát nem is igazi mollah, és az imám figyelmeztetett az ilyenek gonoszságára.

– A mollah az mollah, a törvény az törvény – zárta le az igazából még el sem kezdődő vitát zord arccal a falufőnök, és titokban azt

kívánta, hogy a hán hatalma szűnjön meg, és vesszen az az asszony, aki új, a gondolkodásukat megzavaró dolgokra tanította a gyerekeit.

– Szedjetek köveket!

Mahmud kissé oldalt állt, nem törődve a hideggel, a falusiakkal, a kötelékeiből nyögve, átkozódva szabadulni igyekvő szabotőrrel, és a mozdulatlanára merevedve a falnál álló, rémült asszonnyal sem.

Hajnalban, amikor megérkezett, hogy birtokba vegye a bázist, rögtön tudomást szerzett arról, hogy ott vannak. Akivel már a szaunánál is összetalálkoztam, gondolta hevesen feltámadó dühvel. Aki csábítani akarta őt, az átkozott hán lánya, a háné, aki úgy próbál viselkedni, mintha kegyes, jótevő nagyurunk lenne, de közben elárul bennünket, elárul engem! Tegnap este is, az utolsó ima után meg akart öletni a mecset előtt, de a géppisztolysorozat másokat talált el. Ellenem támadt, ellenem, aki annak a szent igazságnak a hirdetője vagyok, hogy a marxizmus-leninizmussal párosult iszlám mentheti csak meg, teheti jobbá a világot.

A nőre nézett, figyelte világoskék sínadrágba bújtatott, hosszú lábát, kibontva a vállára omló, dús fekete haját, a kék-fehér sídzsakijét feszítő, telt mellét. Szajha, gondolta, gyűlölve azért, mert kísértésbe hozta, felszította benne a vágyat. Az egyik embere odavágta az előkerített csadort az asszonyhoz, mire az nyögdécselt kicsit, de nem tért magához félig önkívületi, az örülettel határos állapotából.

– Készen vagyok – jelentette a mészáros, hüvelykujjával még egyszer kipróbálva a kését, hogy elég éles-e.

– Először a jobb kezét! – parancsolta az embereinek a mollah. – Szorítsátok el az ereit a csuklója fölött!

A fegyveresek egyből ugrottak, a fejüket kíváncsian nyújtogató falusiak tekintetének a keresztüzében csíkokat hasítottak az ablakról letépett zsákdarabból, Ross pedig minden erejét összeszedte, hogy ura maradhasson a gondolatainak, ne engedje elhatalmasodni magán a rémületet. A görbe pengéhez közel hajoló, himlőhelyes arcot figyelte, a tépett bajuszt és szakállt, a kifejezéstelen tekintetű szemeket, a kés élet próbálgató hüvelykujjat. Aztán Azadehre pillantott, látta, hogy kezd magához térni önkívületi állapotából, és a hirtelen felbukkant emlék nyomán visszatért belé a remény.

– A gránátot! – üvöltötte. – Azadeh! A kézigránátot!

Az asszony tisztán hallotta a felszólítást, és lázasan kutatni kezdett a zsebeiben, miközben Ross tovább ordította, zavarba ejtve egy pillanatra a mészáros, és magára vonva mindenkinek a figyelmét. A mészáros pár másodperc alatt összeszedte magát, szitkozódva előrelépett, és megragadta a százados karját. Fölemelte, élvezettel vizsgálta, mintha nem tudná eldönteni, hol is választhatja le róla legkönnyebben a kezét, és ezzel elegendő időt biztosított Azadehnek ahhoz, hogy a köztük lévő kis távolságot átszelve fellökje, majd Mahmud felé fordulva kirántsa a kézigránátból a biztosítószeget, és remegve, az indulattól zihálva rákiabáljon: – El innen! Mindenki takarodjon!

A mollah nem mozdult, de a közelben állók egymást taposva menekültek, és mindenki igyekezett minél előbb fedezéket találni.

– Gyorsan, Azadeh! – kiáltotta Ross. – Azadeh! – Az asszony végre meghallotta, és hátrálni kezdett felé, de közben egyetlen pillanatra sem vette le a szemét Mahmudról. A százados is őt figyelte, látta, hogy határozott léptekkel elindul, odamegy az egyik emberéhez, és tisztában volt azzal, mi fog következni. – Siess, szabadíts ki! Vágd el a kötelet! – kezdte biztatni újból az asszonyt. – Ügyelj a karra, ne engedd fel! Én majd figyelek helyetted is. – Azadeh háta mögött a mollah kivette a fegyveres kezéből a puskát, felhúzta és feléjük fordult. Az asszony eközben a mészáros késéért nyúlt, hogy könnyebben beléjük tudjon vágni, megfogta Ross kezén a szorosan összecsomózott vászoncsíkokat, a százados pedig tudta, hogy a golyó megöli, de legalábbis megsemmisíti, keze elengedi a kézigránát biztosító karját, és négy másodperc múlva számukra mindennek vége – gyorsan, tisztán fejezik be, nem kell elviselniük mindazt a szörnyűséget, amit fanatikus fogva tartóik nekik szántak. – Mindig szerettelek, Azadeh – súgta mosolyogva az asszonynak, és az, bár először meglepődött, visszamosolygott rá.

Ross hallotta a lövést, a szíve is megállt pillanatra, majd újabbak dördültek, de egyik sem Mahmud fegyveréből, hanem mogulé, az erdőből, miközben a mollah már a hóban fetrengett. – Alláh-u Akbár! – hangzott a lövések közben a dühös kiáltás. – Halál Isten ellenségeire! Halál az összes baloldalira, az imám ellenségeire!

Az egyik mudzsahed dühösen, támadásra készen az erdő felé lendült, de rögtön meg is halt, a társai pedig rémülten, egymást lökdösve menekültek. Másodperceken belül a falusi tér üres és

csöndes volt, csupán az esés közben turbánját vesztett, fájdalmas sebétől fetregő Mahmud nyögése hallatszott. A hajnal óta a nyomában járó négytagú Tudeh-osztag vezetője rövid géppisztoly-sorozattal elhallgattatta a mollahot, majd ugyanolyan csöndben, ahogyan érkeztek, vissza is vezette embereit az erdőbe.

Ross és Azadeh alig volt képes magához térni a váratlan fejlemény után. – Ez nem... nem lehet... – motyogta az asszony, a kiürült teret bámulva.

– Ne engedd el a kart! – szólt rá határozottan a lélekjelenlétét hamarabb visszanyerő férfi. – Ne engedd el! Szabadíts ki! Gyorsan!

A kés nagyon éles volt, Azadeh keze pedig remegett, és bár óvatos akart lenni, megvágta Rosst. Mihelyt a keze kiszabadult, a százados rögtön elvette tőle a gránátot, és csak miután rászorította a kezét a biztonsági karra, kezdett újból szabadabban lélegezni. Visszafutott a kunyhóba, megkereste a kezdeti dulakodásban elveszített *kukriját*, és felkapta a karabélyát. Még ki sem lépett az ajtón, odakiáltotta az asszonynak: – Azadeh, kapd fel a csadort, fogd a csomagodat, és gyere utánam! – Mivel a figyelmeztetésnek nem volt foganatja, határozott hangon rászólt: – Gyorsan! Igyekezz!

Az asszony erre gépiesen engedelmeskedett, Ross pedig – jobb kezében a kézigránátot, baljában a karabélyt szorítva – kivezette a faluból, mélyen be az erdőbe. Legalább negyedórán át egyenletes, gyors iramot diktálva haladt előtte, és csak aztán torpant meg, hogy körbefüleljen. Lépteket nem hallott, csupán Azadeh lihegését – úgy tetszett, senki sem követte őket. Láta, hogy az asszony, bár a csomagját magával vitte, a csadorról megfélekedezett. Kék síruhája élesen vált ki a fehér háttérből, már messziről felhíva rá a figyelmet, de Ross inkább hallgatott erről, nem tett rá megjegyzést. Gyors léptekkel újból elindult, Azadeh pedig szótlánul, nehezen botladozva követte.

Újabb száz yardot tettek meg anélkül, hogy bárki meg akarta volna támadni őket, de Ross érezte, hogy egyelőre korai volna megállni. Az oldalát hasogató fájdalommal, és felerősödő hányingerével küszködve lassított csupán a kézigránátot változatlanul készenlétben tartva, kisebb léptekkel haladt tovább, de Azadeh még így is jócskán lemaradt mögötte. Sikerült megtalálnia a bázisra vezető utat, és üldözőket még mindig nem észlelt. Az emelkedő közelében, Erkki

háza mögött megállt, bevárta Azadehet, de mielőtt az asszony odaért volna, a gyomra nem bírta tovább, kénytelen volt az ösvényről félrelépve a hóba térdelni és hányni. Gyöngén, reszkető inakkal állt fel, és mászta meg az emelkedőt, hogy biztonságosabb helyre jusson. Az asszony lihegve, kifulladásra érte utol, és mihelyt mellé került, rögtön le is rogyott a hóba.

Ross látta a hangár mellett a 206-ost – az egyik szerelő éppen mosta a helikoptert. Remek, gondolta, talán fel is van készítve repülésre. A közeli lakókocsi szélvédett verandáján három fegyveres forradalmár állt és cigarettázott, de különösebb mozgás nem volt a bázison. Erkkiék és a szerelők házának, valamint a konyhaépületnek a kéményéből azonban füst szállt fel, jelezve, hogy odabent emberek tartózkodnak. Tisztán el lehetett látni az útig, ahol megvolt még a torlasz, továbbra is fegyveresek őrizték, és néhány összetorlódott teherautó és személygépkocsi állt előtte.

Ross tekintete újból a verandán pihenő fegyveresekre siklott, és Gueng jutott eszébe, ahogyan a holtteste odavetve hanyódott annak a kisteherautónak a mocskos platóján, talán éppen ezeknek az embereknek a sáros csizmái előtt. Az emléktől olyan erős indulat kerítette hatalmába, hogy az agya lüktetni kezdett, és néhány pillanatig azt hitte, dühe szétrepeszti a koponyáját. Azadehre pillantott, és látta, hogy az asszony még mindig magánkívül van az átélt megpróbáltatástól. A tekintete üveges, semmibe meredő volt, a szája sarkán habos nyál csordult ki, hányadék nyoma látszott. Hozzá hajolt, és a zubbonya ujjával óvatosan letörölte. – Már nincs semmi baj! Pihenj egy kicsit, aztán tovább megyünk! – mondta szelíd, megnyugtató hangon. Azadeh bólintott, a védőn köréje fonódó kart hálásan fogadva visszasüppedt saját külön világába, Ross pedig, miközben tartotta, újból a bázist kezdte figyelni.

Tíz perc telt el anélkül, hogy bármilyen lényeges változás történt volna. Az égen a felhők sötét, vastag takarót alkottak, a hó egyre nagyobb pelyhekben hullott. A fegyveresek közül kettő bement az irodaként használt lakókocsiba – az ablakon át látni is lehetett őket – a harmadik pedig lustán támasztotta odakint a falat, és szinte oda sem figyelt a 206-osra. A konyhából szakács lépett ki, a hóba vizelt, majd visszament. Eseménytelenül múltak tovább a percek. Az irodában tartózkodó két ór közül az egyik újból megjelent, M-16-osával a vállán átvágott a havon, odament a szerelők lakókocsijához.

Belépett, de kis idő múlva már jött is vissza, pilótaruhát viselő magas férfival és még egy emberrel. A beöltözött pilótában Ross felismerte Nogger Lane-t, a társában pedig az egyik szerelőt. Az éppen mondott valamit Lane-nek, búcsút intett, és visszament a lakókocsiba, Lane és a fegyveres pedig a 206-os felé indult.

Ross nehézkesen – a változatlanul a kezében szorongatott, kibiztosított kézigránát akadályozta a mozgásban – ellenőrizte, megfelelően működik-e a karabély závarzata, csőre töltötte a fegyvert, a zsákjából elővett két tartalék tárat, a maradék kézigránát pedig zsebre rakta. Még nem végzett az előkészületekkel, amikor pillanatra félelem kerítette hatalmába, és futni akart, elrejtőzni, sírva hazarohanni, ahol biztonságban érezheti magát, bárhova, csak el onnan, minél messzebb a szörnyűségektől...

– Azadeh! – suttogta az asszonynak, miután összeszedte magát. – Megyek, te pedig készülj fel! Mihelyt kiáltok, vagy intek, azonnal rohanj a helikopterhez! Rendben? – Látta a bólintást, a némán igent formáló száj mozgását is, de nem volt biztos abban, hogy el is jutott Azadeh tudatáig, amit mondott, ezért inkább elismételte, bátorító mosollyal megtoldva a figyelmeztetést. – Ne félj! Nem lesz semmi baj. – Újabb néma bólintás.

Ross kikapcsolta a *kukriját* leszorító szíjat, és mint az élelem után cserkésző ragadozó, nesztelenül lekúszott a lejtőn.

Erkki faháza mögé osont, és meglapult a szauna falánál. Bentről gyerekek hangja és asszonyi beszéd szűrődött ki halkán. Az izgalomtól kiszáradt szájjal, a gránátot markában szorítva fedezéktől fedezékig haladt tovább, hordók, halomba rakott csövek, gépek mögött bújt meg, miközben egyre közelebb jutott az irodához. Búvóhelye mögül kipillantva látta, hogy az őr és a pilóta már a hangár közelében jár, a verandán maradó őr pedig mozdulatlanul bámul utánuk. Kis idő múlva azonban nyílt mellette az ajtó, és kilépett a verandára az egyik társa, utána pedig addig nem látott, idősebb, magas, simára borotvált arcával európaiakra hasonlító férfi, akinek a ruházata is más volt, jobb, mint a többieké. Sten puskát tartott a kezében, a derekára csatolt széles övről pedig tokba bújtatott *kukri* lógott alá.

Ross elengedte a biztosítókart. – Egy, kettő, három – számolt, a fedezéke mögül kiugorva a negyven-yardnyira lévő verandán álló felé

hajította a gránátot, és visszaugrott a biztonságot jelentő acéltartály mögé. Még le sem kuporodott, már nyúlt is a következő gránátért.

A fegyveresek észrevették, a meglepetéstől egy-két pillanatra mozdulatlaná is merevedtek, és bár gyorsan ocsúdva megpróbáltak fedezéket találni, már nem maradt rá idejük. A robbanás szétvetette a verandát, a föléje nyúló tetőt, egyiküket rögtön megölte, a másodikat elkábította, a harmadikat pedig olyan súlyosan megsebesítette, hogy tehetetlenné vált. A robaj még el sem ült, amikor Ross újból előugrott, jobbjában a kézigránátot szorongatva, bal keze mutatóujját a lövésre készen tartott karabély ravaszára hajlítva. A veranda körül nem észlelt mozgást, de lejjebb, a hangárnál a pilóta és a szerelő, fejét összekulcsolt kezével védve a hóba vetette magát, az ő pedig befelé kezdett rohanni, és néhány másodpercre tisztán kínálta magát Rosznak, aki lőtt is, de elhibázta. Másodszor nem próbálkozott, hanem felpattant, a hangár felé rohant, de menet közben gyorsan irányt változtatott, amikor észrevett egy hátsó ajtót. Halkan kinyitotta, beljebb óvakodott. A fegyveres nem messze, a kiszerezelt helikoptermotor mögött guggolt, géppisztolyát az elülső bejáratra szögezve. Ross szétlőtte a fejét, és előrerohant. A szerelő és Nogger Lane a 206-os mellett, változatlanul a hóban hasalt. A százados anélkül, hogy kilépett volna a szabadba, odakiáltott nekik: – Hányan vannak még?! – Választ nem kapott. – Az isten szerelmére, feleljenek!

Elsőként a pilóta tért magához, fölemelte a hóból halottsápadt arcát, és megszólalt: – Ne lőjön! Civilek vagyunk, angol. Ne lőjön!

– Hány fegyveres van még.

– Öten... öten voltak... ez itt, a többiek pedig az irodában... azt hiszem.

Ross visszaroht a hangár hátsó ajtajához, a padlóra vetette magát, és óvatosan kikémlelt, mozgást azonban nem látott. Az irodabarakk mintegy ötven-yardnyira lehetett, nyílt terepen; többkevesebb biztonsággal megközelíteni csak úgy tudta, ha előbb oldalra futott, az egyik gépkocsi kínálta fedezékbe. Felpattant, teljes erőből nekilódult, és még éppen idejében bukott le, hogy ne találják el az élesen az acélnak vágódó, az irodaépület egyik kitört ablakából érkező lövedékek.

Az autó után is következett kisebb nyitott térség, amelyiken árok futott keresztül, éppen a neki megfelelő irányba. Ha bent maradnak, elkapom őket, gondolta, de ha kijönnek, és valószínűleg azt teszik, hiszen tudniuk kell, hogy egyedül vagyok, akkor jobbak az esélyeik.

A földhöz lapulva kúszni kezdett, körülötte minden néma volt – elült a szél, hallgattak a madarak és az ellenség is. Minden és mindenki várt. Elérte az árkot. Lassan haladt, óvatosan közeledett az épülethez. Hangok, ajtónyikorgás, majd újból csönd. Újabb yard, aztán még egy. Most! Az ugrásra felkészülve megtámasztotta magát a lábfejevel, kirántotta a biztosítószeget, háromig számolt, felpattant, és behajította a kézigránátot a kitört ablakon. Közben látta a kint álló férfit, a rászegeződő géppisztolyt is, és azonnal visszavetette magát a hóba. A robbanás elnyomta a rá leadott sorozat zaját, kis híján beszakította a dobhártyáját is, de nem foglalkozott vele, újból talpon volt, és vadul tüzelve előrelendült. Átugrott egy holttesten, végzett a fegyveressel, és megállt.

Csőnd, majd elkínzott kiáltás a közelből. Félrerúgta a lépcső alját elfoglaló, kiszakadt ajtót, és óvatosan fölment a verandára. A segítségért kiáltozónak nem volt lába, a kintől elborult az agya, de még élt. Dereka körül tisztán látszott a széles bőröv, és rajta a *kukri*, ami valamikor Guengé volt. Ross meglátta, mérhetetlen düh vett rajta erőt, és vadul kirántotta a tört a tokjából. – Az úttorlasznál szerezte? – üvöltötte magából kikelve perzsául.

– Segítsen-segítsen-segítsen! – Az összemosódó jajkiáltásokat valamilyen idegen nyelven elhadart, érthetetlen szavak követték, majd:... kimaga ki... segítsen... – Újabb artikulálatlan üvöltés következett, és közöttük néhány értelmesen hangzó szó:... segítsen-segítsen-segítsen... igen megöltem a sabotőrt... segítsen...

Ross vérfagyasztó kiáltással vetette rá magát, és amikor a látása kitisztult, az első, amit észrevett, a halott arcból szemmagasságban rámeredő, üveges tekintet volt. Rosszulléttel küszködve dobta el a levágott fejet, és elfordult a holttesttől. Pár másodpercig nem tudta, hol van, aztán a tudata lassan tisztulni kezdett, orra megérezte a vér, az elégett robbanószer szagát, agya rögzítette, hogy az irodahelyiség romjai között áll, és körülnézett.

A bázison csönd volt, semmi nem mozgott, az úttorlasz felől azonban emberek rohantak. A helikopter mellett Lane és a szerelő

még mindig a hóban feküdt, és hogy fedezékbe jusson, Ross is feléjük rohant.

Látták, ahogy közeledik, és megdermedtek – jeges rémülettel bámulták a borostás arcú, csapzott hajú, örülten villogó tekintetű mudzsahedet vagy fedajint, aki tökéletesen beszélt angolul, a ruhája és a keze csurom vér volt a fejtől, amit dobhártyalyukasztó üvöltés kíséretében a szemük előtt vágott le egyetlen csapással áldozata testéről, és egyik kezében a vértől csöpögő tört tartva, a másikban karabéllyal vágatott feléjük. Tehetetlenül térdre emelkedtek, és feltartották a kezüket. – Ne öljön meg bennünket... Barátok vagyunk, civilek, ne öljön meg...

– Elég! Készüljenek a felszállásra! Gyorsan!

– Tessék? – Nogger Lane-en látszott, hogy semmit nem ért a körülötte viharos gyorsasággal lejátszódott eseményekből.

– Az isten szerelmére, siessenek! – biztatta türelmetlenül Ross. Dühítette az értetlen, rémült tekintet, amellyel bámulták, nem is gondolt arra, milyen ijesztő lehet a megjelenése. – Maga! – bökött Gueng *kukrijával* a szerelőre. – Látja azt az emelkedőt?

– Igen... uram – dadogta Arberry.

– Fusson, amilyen gyorsan csak tud; talál odafent egy nőt! Segítsen neki... – A százados elharapta a mondatot, mert látta, hogy Azadeh már fut feléjük. – Nem kell! Menjen inkább a társáért! Siessen, az isten szerelmére! Azok a gazemberek bármelyik pillanatban itt lehetnek. Gyerünk! – Arberry – Rosstól, de még inkább az országút felől közeledők látványától megrémülve – elrohant, a százados pedig rákiabált Nogger Lane-re: – Mondtam, hogy indítsa be a helikoptert!

– Igen... igen uram... az a nő... nem Azadeh... úgy értem, hogy Erkki Azadehje?

– De igen. Mondtam, hogy indítson!

Nogger Lane soha nem kapcsolta még be olyan sebesen a 206-os rendszereit, és a szerelő sem futott még gyorsabban, mint akkor. Azadeh még mindig legalább száz-yardnyira volt tőlük, az útellenőrző ponttól érkező fegyveresek viszont már nyugtalanítóan közel jártak, úgyhogy Ross hasra vágódott, és rájuk ürítette gépkarabélyának a tárát. Azok lebuktak, szétszóródtak, és csak akkor emelték fel újból a fejüket, amikor a lövéseknek vége szakadt. A következő tárral a

százados már takarékosabban bánt, annyi töltényt használt csak el, amennyivel helyhez szögezhette őket. Azadeh futása egyre lassult, de ha nehezen is, végre sikerült elvergődnie a gépig, és a két szerelő berántotta az utastérbe. Ross hátrálva leadott még egy utolsó sorozatot a támadókra, ő is fölugrott, és a helikopter rögtön a magasba emelkedett.

44. fejezet

A KOVISZI LÉGITÁMASZPONT, 17.20. Starke lassan szétnyitotta a kártyáit, beléjük nézett, és a gyomra egy pillanatra összerándult. Pikk ász! Ő is, mint a legtöbb pilóta, babonás volt, de uralkodott magán, arca nem árulta el, hogy rossz előjelnek számító lapot kapott. Öten jöttek össze pókereezni a bungalójában; Freddy Ayre, Nutt doki, Pop Kelly és Tom Lochart voltak a vendégek. Tom előző nap, késő este érkezett meg Zagrosz-Háromról jókora rakomány alkatrésszel, és miután kirakodtak, már túl késő volt ahhoz, hogy visszarepüljön. Szent nap lévén, amikor tilos volt repülni, reggel sem indulhatott, meg kellett várnia a másnap reggelt. A délután hideg volt, ezért begyújtottak; mindegyikük előtt riálok halmozódtak, a legnagyobb kupac Kelly, a legkisebb Nutt doki előtt.

– Hányat kérsz, Pop? – kérdezte Ayre.

– Egyet – válaszolta rögtön hanyagul Kelly, és megtartott négy lapját lefelé fordítva maga elé tette. Magas, sovány, gyűrött arcú férfi volt, vékony szálú, szőke hajjal. A negyvenes évei elején járt, korábban a brit légierőnél szolgált, és a Pop becenevet azért kapta, mert már hét gyereke volt, és a nyolcadik is úton.

Ayre széles mozdulattal hajította át az asztal fölött a lapot. Kelly éppen csak ránézett, bekeverte a többi közé, és csak aztán emelte maga elé a kártyákat, hpgy óvatosan, a hüvelykujjával széttolva megnézte őket. Miután az ötödikhez is eljutott, megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőle.

– Baromság! – állapította meg Ayre, mire a többiek jókedvűen nevettek, leszámítva Lochartot, aki szórakozottan, gondolatban máshol kalandozva nézegette a lapjait. Starke a homlokát ráncorva figyelte, aggódott miatta, egyben örült, hogy ott van; meg akarta beszélni vele, amit Gavallan írt neki titokban, a 125-ösön, John Hogg-gal küldve el a levelet.

– Kezdetnek legyen, mondjuk, ezer! – A többiek csodálkozva kapták fel a fejüket – Nutt doki rendszerint óvatos volt, és legfeljebb száz riállal nyitotta meg a licitet.

Lochart nézte ugyan a lapjait, de nem tudott igazán odafigyelni a játékra, a gondolatai Zagroszban, de még inkább Sarazadnál jártak.

Előző este a BBC azt jelentette, hogy a nők tiltakozó felvonulásai során komoly utcai összecsapások voltak Teheránban, Iszfahánban és Meshedben, és az asszonyok erre a napra és a következőre is újabb tüntetéseket terveznek. – Nekem sok – mondta, és összecsukva az asztalra hajította a lapjait.?

– Megadom, doki, és ráteszek kétezret. – Starke bejelentésétől Nutt kezdeti magabiztossága gyorsan alábbhagyott. Osztás után két lapot cserélt, Ayre hármat, Starke viszont csak egyet.

Kelly újból megnézte a sorozatát: 4-5-6-7-8. – Kétezer, Duke, és még három – közölte.

– Passz – vágta rá rögtön Ayre, és ledobta maga elé két párt – tízest és királyt – tartalmazó lapjait.

– Passz – csatlakozott hozzá megkönnyebbülve az orvos is. Azután ijedt meg, hogy az osztáskor kapott három dámán felbuzdulva kimondta a tőle szokatlanul magas licitkezdő összeget, és most örült, hogy viszonylag olcsón szabadulhat a kilátástalannak tűnő helyzetből. Biztos volt abban, hogy Starkénak sorozata, flösse vagy full house-a van.

– Megadom a hármat, Pop, és emelem... harmincezerrel. – Starke hangja nyugodt, az arca elégedett volt. Indulásként kapott hatos párjának az egyik tagjától megválva négy kőrt tartott meg, és flössre játszott, amit a pikk ász gyengíteti ugyan, de a lap még így is nyerőnek bizonyulhatott, feltéve, hogy sikerül megtévesztenie, és visszakozásra készítenie Kellyt.

Most minden tekintet rá szegeződött, a szobában szinte vágni lehetett a csendet, és a feszült hangulat még Lochartban is fölébresztette a kíváncsiságot.

Starke türelmesen várt, ura volt gesztusainak és mimikájának, bár nyugtalanította a Kellyből sugárzó magabiztosság, és még nem volt egészen biztos abban, mit fog csinálni, ha Pop újból emeli a tétet. Azt pontosan tudta ugyanakkor, hogy Manuela mit mondana, ha tudná, hogy majdnem egyheti fizetését tette föl egy igazán erősnek semmiképpen sem nevezhető flössre.

Azzal kezdené, hogy fehér izzásig hevítene egy hússütő rostot, gondolta, és elmosolyodott.

Kelly izzadt. Láta Starke felvillanó mosolyát, és arra gondolt, hogy egyszer ugyan már rajtakapta blöffölésen, de az hetekkel korábban volt, és mindössze négyezer riálos tétemelésnél, nem pedig harmincezresnél. Nem engedhetem meg magamnak, hogy egyheti béremet elveszítsem, bár lehet, hogy böfföl. Valami azt súgja nekem, hogy az öreg Duke csak át akar verni; különben is, nem jönne most rosszul pluszba egyheti bér. Kelly még egyszer megnézte a lapjait, hogy ellenőrizze, a sorozata valóban sorozat-e. Persze, hogy az, a fene egye meg, Duke pedig csak böfföl! Már ott volt a száján, hogy azt mondja, megnézi a lapját, de az utolsó pillanatban változtatott az elhatározásán, és közölte: – A tiéd, Duke! – Az asztalra hajította a lapjait, és mindenki nevetett, kivéve Starkét, aki a csomagért nyúlt, és ügyelve, hogy senki meg ne lássa őket, a többi közé keverte a lapjait.

– Fogadjunk, hogy blöfföltél, Duke – jegyezte meg mosolyogva Lochart.

– Én?! A royalflössömmel? – kérdezte őszinte megdöbbenést sugárzó arccal Starke. Az órájára pillantott, és felállt. – Körül kell néznem! Folytassuk vacsora után! Tom, nem akarsz velem jönni?

– De! – Lochart belebújt bélelt dzsekijébe, és követte Starkét a szabadba.

Normális körülmények között ez volt számukra a nap legkellemesebb időszaka – közvetlenül sötétedés előtt, amikor már mindenki megérkezett, a helikoptereket lemosták, feltöltötték üzemanyaggal másnapra, és volt idő nyugodtan leülni, meginni egy pohár italt, olvasgatni kicsit, vagy megírni néhány levelet, zenét hallgatni, enni, hogy aztán, az otthoniakkal folytatott telefonbeszélgetés után, eltegyék magukat másnapra.

A bázison ezúttal is minden rendben volt, nem találtak semmilyen hiányosságot. – Járjunk egyet, Tom! – javasolta Starke, miután befejezte az ellenőrzést. – Mikor indulsz vissza Teheránba?

– Mit szólnál, ha ma este mennék? – kérdezett vissza Lochart.

– Rosszul érzed magad, ugye?

– Még annál is rosszabbul. Sarazad ott volt a nők tüntetésén, bár mondtam neki, hogy ne vegyen részt rajta. Egyéb baj is van csőstül.

Előző este Lochart nemcsak azt mesélte el Starkénak, ami Sarazad apjával történt, hanem a saját, a HBC jelű helikopterrel megesett kalandját is. Starke egészen izgatott lett a történetről, és újból csak áldani tudta a szerencséjét, hogy az egészről még fogalma sem volt, amikor Huszain és a zöldszalagosai kihallgatták.

– Mac már biztosan megtalálta, Tom! Nem engedi, hogy bármilyen baja essen – Miután Lochart megérkezett, felhívták rádión – kivételesen jól működött – McIvert, és megkérték, hogy nézzen utána, nem esett-e baja az asszonynak. Most is arra készültek, hogy pár perc múlva – kihasználva az engedélyhez kötött, napi egyszeri lehetőséget – felhívják a teheráni központot. – Naponta egyszer létesíthetnek rádiókapcsolatot, de ez csak átmeneti korlátozás. Fel lesz oldva, mihelyt normalizálódik a helyzet, és az most már bármelyik nap. bekövetkezhet – mondta Csangiz őrnagy, a támaszpont parancsnoka. A beszélgetések, bár korlátozottak voltak, és hallgatták őket a központi irányítótoronyból is, a normális működésnek legalább a látszatát megteremtették, és segítették őket, hogy ne váljanak teljesen letargikussá.

– Vasárnapra, ha minden rendben lesz, sikerül kiüríteni Zagrosz-Hármat, és mind itt lesztek. Várd meg a hétfő reggelt, és menj a 206-ossal! – ajánlotta Starke. – Ha akarod, megbeszélem a dolgot Mackel.

– Kösz, az nagyon jó lenne. – Miután a saját bázisát bezárták, Lochart névleg Starke parancsnoksága alá került.

– Nem gondoltál még rá, hogy elhúzd a csíkot, Scot helyett te vidd ki az egyik 212-est? Az volna a legjobb, ha mindketten elmennétek. Szólok Macnek...

– Inkább ne! Sarazad nem hagyhatja most itt a családját.

Szótlanul mentek tovább egy darabon. Körülöttük gyorsan sötétedett, hideg volt, a levegőben jól érződött a szomszédos, csaknem teljesen leállított, nagy olajfinomító felől érkező szag. A létesítmény elnéptelenedett, és többnyire sötét is volt, leszámítva a hosszú csövek végén, a magasban elégetett fölös gázok lángjait. A bázison már csaknem minden bungalóban égtek a lámpák – szerencsére volt saját generátoruk, amitől áramot kaphattak akkor is, ha a támaszponton kimaradás volt. Csangiz őrnagy erre azt mondta,

fölösleges, mert nem fordulhat elő, hogy a támaszpont generátorai szabotázs vagy sztrájk miatt leálljanak.

– A forradalom befejeződött, kapitány, az imám az úr.

– És a baloldaliak?

– Az imám elrendelte, hogy meg kell semmisíteni őket, ha nem fogadják el iszlám államunkat, és megpróbálnak kárt okozni neki – válaszolta határozott, fenyegető hangon az őrnagy. – Baloldaliak, kurdok, bahaik, idegenek – mindegyik ellenség meglakol, ha ellenünk támad. Az imám nagyon jól tudja, mit kell tenni velük.

Imám. Starkénak a Huszain mollah vezette bizottság előtti kihallgatása közben is mindenki mélységes áhítattal ejtette ki a szót, mintha az, akiről beszélnek, földre szállt istenség lett volna. Huszain egy személyben volt bírósági elnök és fővádló, a szobában pedig, amely a mecsetben volt, csak különböző korú, de egyformán dühödt zöldszalagosok, illetve bírák tartózkodtak, kívülálló egy sem.

– Mit tud az iszlám ellenségeinek Iszfahánból, helikopteren végrehajtott meneküléséről?

– Semmit.

A válasz hallatán a másik négy – kivétel nélkül fiatal, durva modorú, írni és olvasni is alig tudó – bíró közül az egyik rögtön kijelentette: – Isten és Irán elleni bűnök elkövetésében vétkes, kiszolgálja az amerikai sátánokat. Bűnös!

– Nem – intette le Huszain. – Ez szabályosan, a Koránban lefektetett jog alapján működő bíróság. Ez az ember egyelőre azért van itt, hogy kérdéseket tegyünk föl neki, és nem azért, hogy bűnökért vonjuk felelősségre. Egyelőre nem. Még nincs ellene semmilyen vád. Kapitány, mondjon el nekünk mindent, amit az iszfaháni büntettről tud!

A szobában áporodott volt a levegő. Starke egyetlen ismerős arcot sem látott, de a jelenlévők mind pontosan tudták, kicsoda, mindannyian hallottak arról, hogyan harcolt Bandar-Deilamban a fedajinok ellen. Félelme tompa, sajgó fájdalomként áradt szét benne, és tudta, hogy egyedül van, kiszolgáltatva nekik.

Mély lélegzetet vett, és igyekezett gondosan megválogatni a szavait. – A türelmes és könyörületes Isten nevében – kezdte ugyanazokkal a szavakkal, amelyekkel a Korán valamennyi szúrāja

kezdődik, és a mondat nyomán a teremben egyből halk moraj támadt. – Nem tudok semmit, amit magam tapasztaltam volna, nem láttam semmit, és nem vettem részt semmiben. Amikor az eset történt, Bandar-Deilamban voltam. Tudomásom szerint az embereim közül sem volt hozzá köze egynek sem. Csak annyit tudok, amennyit az abadáni Zataki elmesélt, miután visszatért Iszfahánból. Szó szerint a következőt mondta: „Hallottuk, hogy kedden a sah néhány támogatója, valamennyi tiszt, dél felé szökött egy helikopteren, amit egy amerikai vezetett. Isten büntesse meg a sátán összes hívét!” Ez minden, amit mondott, és amit tudok.

– Maga is a sátán embere! – vágta ki diadalmasan egy másik bíró.
– Amerikai, tehát bűnös.

– A Könyv emberei közé tartozom, és már bebizonyítottam, hogy nem vagyok követője a sátánnak. Az itt lévők közül sokan nekem köszönhetik az életüket.

– Ha meghaltunk volna a támaszpont védelmében, akkor most a paradicsomban lennénk! – kiáltotta dühösen a szoba végéből az egyik zöldszalagos. – Istentől kapott feladatunkat teljesítettük, és abban, hogy életben maradtunk, magának nem volt semmilyen szerepe, hitetlen!

Egyetértő kiáltások hallatszottak, amelyeknek az vetett véget, hogy Starke váratlanul feladta tartózkodását, és szabadjára engedte a haragját. – Istenre és Isten Prófétájára mondom – kiabálta –, hogy hívó vagyok. A Próféta különleges jogokat és védelmet biztosít a hívőknek. – Reszketett az indulattól, félelme megszűnt, és már csak a gyűlölet maradt benne, gyűlölet a sebtében összerángatott álbíróssággal, tagjainak szemellenzőségével, ostobaságával, műveletlenségével és bigottságával szemben. – A Korán azt mondja: „Ó, Könyv emberei, ne lépjetek túl hitetekben az igazság korlátain, ne kövessétek azoknak az útmutatását, akik már eltévelyedtek, és másokat is arra akarnak rávenni, hogy elhagyják az igaz utat!” Én nem tettem – fejezte be hangosan, a nagyobb nyomaték kedvéért összeszorított öklét is a magasba emelve –, és Isten büntesse meg azt, aki ennek az ellenkezőjét állítja!

A jelenlévők megdöbbenve meredtek rá, még Huszain is, és hosszú másodpercekbe telt, amíg végül az egyik bíró megtörte a csöndet: –

Maga... idéz a Koránból? Arabul is úgy tud olvasni, mint perzsául beszélni?

– Nem. Nem, de...

– Ezek szerint tanítója volt? Egy mollah?

– Nem. Én...

– Akkor maga boszorkánymester! – kiáltott közbe egy másik bíró.

– Hogyan ismerheti szó szerint a Koránt, ha nem volt tanítója és nem tud olvasni arabul, a Korán szent nyelvén?

– Angolul olvastam, a saját nyelvemen.

A szobában tartózkodókon még erősebb megdöbbenés, teljes hitetlenség lett úrrá egészen addig, amíg Huszain meg nem szólalt: – Igazat beszél. A Koránt sok idegen nyelvre lefordították.

Ez a kijelentés semmivel sem kisebb csodálkozást keltett, mint az, hogy Starke pontosan idézett a Koránból. Az egyik fiatalember szemüvegének vastag, törött lencséjén át értetlen pillantást vetett a mollahra, és megkérdezte: – Ha más nyelvekre lefordították, akkor miért nem fordították le perzsára is, kegyelmes úr, hogy elolvashassuk, már ha tudunk olvasni?

– A szent Korán nyelve az arab – válaszolta Huszain. – A hívőnek ahhoz, hogy pontosan ismerje, arabul kell elolvasnia. Ezért tanulnak meg a mollahok minden országban arabul. A Próféta, legyen a neve ezerszer áldott, arab volt, Isten azon a nyelven szólt hozzá, hogy továbbadja másoknak is a szavait. Ahhoz, hogy ismerni lehessen a Szent Könyvet, úgy kell elolvasni, azon a nyelven, amelyiken írták. – Hosszadalmas válaszát befejezve Húszain visszafordult Starkéhoz. – A fordítás mindig kevesebb, mint maga az eredeti, így van?

Starke kíváncsiságot látott az arcán, de ösztönei azt súgták, értsen egyet vele. – Igen – felelte. – Pontosán. Nagyon szeretném én is elolvasni az eredetit.

Újabb csend következett, amit ismét a szemüveges fiatalember tört meg. – Ha olyan jól ismeri a Koránt, hogy úgy tud idézni belőle, akár egy mollah, akkor miért nem mohamedán, miért nem lett még igazhitű?

A meglepő kérdés ismét izgatott zsongást váltott ki, Starke pedig elbizonytalanodott, sőt pánikba esett, mert nem tudta, hogyan válaszoljon a kérdésre, csak azt, hogy az elhibázott felelet könnyen a

halálát okozhatja. Várt tehát, és csak akkor szólalt meg, amikor a kezdeti összeségásokat követő csend megsűrűsödött, és kezdett ellenségessé válni. – Isten egyelőre nem nyitotta meg a fülemet és szellememet – közölte, és hirtelen ötlettől vezetve még azt is hozzátette: – Nem állok ellent, nem taszítom el magamtól az igazságot, csak várok. Várok türelmesen.

A szobában érezhetően megváltozott a hangulat. A csend megmaradt ugyan, de barátságos, bátorító lett, és amikor megszólalt, Huszain hangja is szinte lágy volt: – Forduljon az imámhoz, és akkor véget ér a várakozás! Az imám meg fogja nyitni szellemét, hogy ráébredhessen Isten dicsőségére. Az imám biztosan megnyitja a szellemét. Tudom, én már ültem az imám lábánál, hallottam, amint az Igét mondta, a Törvényt hirdette, és Isten békéjét. – Halk sóhaj futott végig a helyiségen, és már mindenki a mollahra figyelt, lelkesülten csillogó szemébe bámult, érezte hangjának hirtelen támadt frissességét, az egyre növekvő lelkesültséget, amit Starke ijesztőnek talált ugyan, mégsem tudta kivonni magát a hatása alól. – Nem azért jött közénk az imám, hogy a világon mindenkinek megnyissa a lelkét? Nem azért, hogy az iszlámot megtisztítsa minden gonoszságtól, szétterjessze a világban, és elvigye mindenkihez Isten üzenetét... ahogyan az meg lett ígérve? Az imám van, létezik!

Az utolsó mondat sokáig visszhangzott még a jelenlévőkben. Mindannyian pontosan megértették az üzenetét, köztük Starke is. Mahdi, gondolta, és igyekezett nem mutatni a megdöbbenését. Huszain arra utalt, hogy Khomeini valójában a Mahdi, a legendás tizenkettedik imám, aki évszázadokkal korábban meghalt ugyan, ám a síiták hite szerint csupán elrejtőzött az emberek elől. A halhatatlan, aki Isten ígérete szerint egy napon majd feltámad, hogy irányítson egy megváltozott, tökéletesebbé váló világot.

Látta, hogy mindenki a mollahot nézi, néhányan lassan bólogatnak, másoknak az arcán könnyek peregnek végig, és mindannyian el vannak ragadtatva, elégedettek, nem akad közöttük senki, aki megkérdőjelezné, ne hinné az előbb hallottakat. Jóságos isten, gondolta döbbenten. Ha az irániak valóban a tizenkettedik imámnak fogják tekinteni Khomeinit, akkor nem lesz korlátja a hatalmának, húsz-, harmincmillió férfi, nő és gyerek fogja gondolkodás nélkül végrehajtani az utasításait, és rohan boldogan,

akár egyetlen intésére is a halálba. Miért is ne? A Mahdi biztosítani fogja számukra a helyet a mennyországban.

– Isten hatalmas! – szólalt meg valaki, a többiek megismételték a dicséretet, aztán az irániak maguk között beszélgetni kezdtek, és egészen elfeledkeztek Starkéről. Elég hosszú időbe telt, míg ismét észrevették, de akkor rögtön el is engedték, búcsúzóul még a lelkére kötve: – Keresse fel az imámot! Keresse fel, és higgyen...

A táborba visszafelé menet szokatlanul könnyűnek érezte a járást, izesebbnek a levegőt, mint azelőtt bármikor, és soha nem érzett életöröm árasztotta el. Talán azért, gondolta, mert olyan közel jártam a halálhoz. Tulajdonképpen már halott voltam, csak valahogy, valamilyen módon visszatérhettem. Miért? És Tom? Ő miért menekült meg Iszfahánban, Dez Dámban, miért maradt ki a HBC katasztrófájából? Van határozott oka? Netán pusztá véletlen?

Most pedig, az esti homályban Lochartot figyelte, és nagyon aggódott érte. Borzalmas, ami a HBC-vel és Sarazad apjával történt, borzalmas, hogy Tom és Sarazad olyan helyzetbe jutott, amelyből fájdalom nélkül semmiképpen sem kerülhetnek ki. Hamarosan el kell dönteniük, hogy együtt elmeneküljenek-e, elveszítve valószínűleg a reményét is annak, hogy valaha visszatérhetnek Iránba, vagy búcsút mondanak egymásnak – szintén örökre.

– Tom, mondok valamit, de ne szólj róla senkinek! Egyelőre szigorúan titokban kell tartani. Johnny Hogg levelet hozott Andy Gavallantól. – Biztonságos távolságban voltak az épületektől, a repülőtér szélén, a szögesdrót kerítés melletti úton sétáltak, ahol senki nem hallgathatta ki őket. Starke ennek ellenére is igyekezett halkán, visszafogva beszélni. – Röviden arról van szó, hogy Andy sötétben látja az itteni jövőnket, és a teljes kivonuláson gondolkodik, hogy csökkentse a veszteségeket.

– Semmi szükség rá – válaszolta sietve, némi éllel a hangjában Lochart. – A dolgok visszazökkennek, vissza kell zökkenniük a normális kerékvágásba. Andynek ki kell bírnia – ha mi kibírjuk, ő is képes lesz rá.

– Túl sokat kellene kibírnia, Tom! Te is tudod, hogy kilátástalan a helyzetünk. A hónapokkal ezelőtt elvégzett munkáinkat sem fizették még ki, most pedig már elegendő munka sincs a madarainknak és a

pilótáknak, akiket az aberdeeni kasszából fizet. Iránban teljes a káosz, a felfordulás, és javulásra sehol sem számíthatunk.

– Arra gondolsz, hogy azért, mert Zagrosz-Hármat be kellett zárni, nagyok lesznek a veszteségek?! Nem az én hibám, hogy...

– Higgadj le, Tom! Ne kezdj rögtön dühöngeni! Andynek a fülébe jutott, hogy az összes külföldi repülőársaság gépeit, akár vegyes vállalati, akár egyéb formában üzemeltetik őket, és azokon belül is elsősorban a helikoptereket, pillanatokon belül államosítani fogják.

Lochartot az információ hallatán váratlan remény töltötte el. Nem biztosít-e ez tökéletes okot arra, hogy maradjak, tette föl magának a kérdést. Ha ellopják – államosítják – a madarainkat, akkor szükségük lesz képzett pilótákra. Tudok perzsául, kiképezhetem az irániakat – nyilván ez a végső céljuk –, aztán... És a HBC? Mi van a HBC-vel? Mindig a HBC! – Kitől tudja, Duke?

– Csak annyit írt, hogy „tökéletesen megbízható” forrásból. Azt kérdezi – tőled, Scragtól, Ruditól és tőlem –, hogy ha Mackel ki tudnak eszelni valamilyen elfogadható tervet, akkor hajlandók volnánk-e – beszerelve másokat is, annyit, amennyit kell – átvinni a madarainkat az Öblön?

A kérdés hallatán Lochart kis híján ellátotta a száját. – Úgy érted, hogy csak felszállnánk velük mindenféle engedély nélkül, és elmennénk?

– Igen, de légy szíves, beszélj halkabban!

– Andy egyszerűen megőrült. Hogyan tudnánk megszervezni, hogy Lengehből, Bandar-Deilamból, Koviszból és Teheránból is egyszerre szálljon fel mindenki? A távolság is annyira különböző, hogy lehetetlen összehozni a dolgot.

– Valahogy mégis meg kell tudni csinálni, Tom! Andy szerint két lehetőség van: ez, vagy a cég teljes bezárása.

– Nem hiszem. A vállalat az egész világon működik.

– Andy azt mondja, ha Iránban veszítünk, akkor kész, vége, tovább nem maradhatunk talpon.

– Könnyű neki – válaszolta keserűen Lochart. – Számára ez csak pénzkérdés. – Könnyű hátratekerni a kezünket úgy, hogy ő jól érzi magát, biztonságban van, és csak pénzt kockáztat. Azt mondja, hogy

ha csak az embereket vonja vissza, és minden mást itt hagy, akkor az S-G-nek vége?

– Igen. Pontosan ezt.

– Nem hiszem.

Starke vállat vont, nem vitatkozott tovább. A távolból halk, nyöszörgő hangot hallottak, és amikor felnéztek, Freddy Ayret látták a dudájával a tábor egyik félreeső szögletében, ahol közmegegyezéssel engedélyezték számára a gyakorlást. – Jézusom! – nyögött fel Starke. – Megörülök ettől a nyávogástól.

Lochart nem is hallotta a megjegyzést. – Nem hiszem, hogy hajlandó volnál géprablásban részt venni, márpedig az, amiről beszéltél, az lenne. Én biztosan nem vállalkozom rá. – Látván hogy Starke erre is csak a vállát vonogatja, megkérdezte: – A többiek mit mondanak?

– Még nem tudnak róla, és egyelőre nem is fognak. Ahogy az elején mondtam, a dolognak egyelőre köztünk kell maradnia. – Starke az órájára pillantott. – Nemsokára hívhatjuk Macet. – Látta, hogy Lochart enyhén összerázkódik; a feltámadó szél hangosabban sodorta feléjük a skót duda hangját. – Dögöljek meg, ha tudom, hogy képes ezt bárki is zenének nevezni – jegyezte meg, de rögtön vissza is tért az előbbi témához. – Andy ötlete megérdemli, hogy alaposabban átgondoljuk, Tom! Végső lépésként, arra az esetre, ha minden egyéb lehetőség megszűnne.

Lochart nem válaszolt; rosszul érezte magát, zavarta az alkony, minden zavarta, még a levegő szagát is undorítónak érezte, és azt kívánta, bárcsak Zagroszban lehetne, közel a csillagokhoz, ahol sem a földet, sem a levegőt nem szennyezte még be semmi. Még jobban szeretett volna azonban Teheránban lenni, ahol még több volt a szenny, a mocskok, de ahol ott volt Sarazad.

– Rám ne számíts! – mondta.

– Gondolkozz rajta, Tom!

– Azt teszem, és az egész ötletet örültségnek tartom. Ha alaposan átgondolod, te is rá fogsz jönni.

– Hát persze – válaszolta Starke, és azon törte a fejét, mikor érti meg a barátja, hogy ha valakinek, hát neki valamilyen módon

mindenképpen köze lesz a tervhez, és hiába akarja, nem fordíthat hátat neki.

45. fejezet

A HOTEL INTERNATIONAL, SARGAZ, 18.42. – Meg tudod csinálni, Scrag? – kérdezte Gavallan. Alkonyodott, a nap egészen alacsonyan járt már.

– Nem gond kihoznom az öt madaramat és az embereimet Lengehről, Andy – válaszolta Scragger. – Elég kiválasztani hozzá a megfelelő napot, alámenni a kishi radaroknak, és meg lehet csinálni, ha a fiúk is benne vannak. De hogy az összes alkatrészünket is kihozzuk? Nem megy. Az egyszerűen lehetetlen.

– Megcsinálnád, ha lehetséges volna? – érdeklődött Gavallan. Aznap érkezett meg Londonból, üzleti szempontból kizárólag rossz hírekkel a tarsolyában – az Imperial Air fokozta a nyomást, tovább szorongatta őket az Északi-tengeren, az olajvállalatok egyre nyűgösebb megrendelőknek bizonyultak, Linbar pedig rendkívüli igazgatótanácsi ülést akart egybehívni, hogy megtárgyalják az S-G „föltehetően” elhibázott üzletpolitikáját és vezetési gyakorlatát. – Megcsinálnád, Scrag?

– Úgy, hogy egyedül vagyok, és mindenki más már kint, biztonságban? Egy pillanatig sem gondolkodnék.

– És az embereid?

Scraggernek ezen már kissé gondolkodnia kellett, és közben belekortyolt a sörébe. A kicsi sejség legújabb szállodájának úszómedencéje körüli teraszok egyikén ültek, a közelükben nem volt más vendég, az idő enyhe, 21-22 °C, és szellő is csak annyi, hogy megmozgassa a pálmafák levelét, és tökéletessé varázsolja az estét. – Ed Vossi igen – mondta végül. – Elegendő ausztrál tolvajszellem és jenki vagányság szorult belé ahhoz, hogy még élvezze is. Willi Neurchtreiter? Nem hiszem. Nehezére esne megszegni azt a rengeteg előírást, amikor nem közvetlenül a bőréről van szó. Duke Starkénak mi a véleménye? És Tom Lochartnak? Rudinak?

– Még nem tudom. Duke-nak szerdán küldtem levelet Johnny Hogg-gal.

– Elég veszélyes volt, nem gondolod?

– Igen is, meg nem is. Johnny Hogg biztos futár, az igazi gondot a rádió-összeköttetés megteremtése jelenti – válaszolta Gavallan. – Tom Lochart hamarosan Koviszban lesz... Hallottad, mi történt Zagroszban?

– De mennyire! Mi van az öreg Rudival?

– Egyelőre nem tudom, hogyan léphetnék kapcsolatba vele biztonságosan. Talán Macnek lesz valamilyen ötlete. Reggel a 125-össel Teheránba repülök, és beszélek vele a repülőtéren. Utána fordulok is vissza rögtön, már foglaltattam helyet az esti londoni járatra.

– Ahogy látom, nem sok időt hagysz magadnak a pihenésre.

– Van egy pár problémám, amit meg kell oldanom, Scrag! – Gavallan a poharába bámult, és elgondolkodva lötyögtette benne a jeges whiskyt. Vendégek mentek el mellettük, köztük három bikinis, óarany bőrű, hosszú, fekete hajú lány lazán a vállára dobott törülközővel. Scragger észre is vette őket, felsóhajtott, és csak aztán fordult újból Gavallanhez.

– Andy, lehet, hogy holnap vagy holnapután vissza kell vinnem Kaszigit az Iran-Todához. Az öreg George a seggét is megcsókolná azóta, hogy elfogadta a 2 dolláros emelést. Kaszigi meg azt mondja, hogy karácsonyra akár 20 dollárig is emelkedhet a hordónkénti ár.

Gavallan hangulatán csöppet sem javított ez a hír. – Ha valóban így lesz, az alaposan megrázza az összes iparilag fejlett országot az infláció ismét felgyorsul. Azt hiszem, ha valaki, hát a japánok tudják, mire számíthatunk. – Elég volt, hogy Scragger említse Kaszigit, rögtön tudta, kiről van szó. A Struan's régi partnere volt a Todának, sok nagy tartályhajóját látta el személyzettel és szolgálta ki.

– Valamikor ismertem ennek a Kasziginak a főnökét, Toda Hirót. Említette?

– Egy szóval sem. Hol találkoztatok? Japánban?

– Nem. Hongkongban. A Toda üzleti kapcsolatban állt a Struan'sszal, azzal a céggel, amelyiknél akkor dolgoztam. Toda Shippingnek hívták, főleg hajóépítéssel foglalkozott, még nem volt az a hatalmas konglomerátum, ami most. – Gavallan arca megkeményedett az emlékek hatására. – A családom Sanghajból származik, nemzedékeken keresztül ott is élt, de az első világháború

idején kiséprűzték onnan, és akkor csatlakoztunk a Struan's-hoz. Az öregem 31-ben Nankingban volt, amikor a japcsik feldúlták, Pearl Harbor után pedig elkapták Sanghajban, és nem jött vissza a hadifogolytáborból. – Csöndben nézte egy darabig a poharát, és a hangulata még borongósabbá vált. – Sok jó ismerőst, cimborát veszítettünk el Sanghajban és Nankingban. Soha nem fogom megbocsátani nekik azt, amit Kínával tettek. Soha. De hát ebből nem élünk meg, előbb-utóbb tovább kell lépni. Persze, azért nem árt, ha óvatos az ember.

– Valami hasonlót érzek én is – mondta Scragger, és rögtön vállat is vont. – Kaszigi rendes fickónak látszik.

– Hol van most?

– Kuvaitban. Holnap kell visszajönnie, én meg egyből viszem tovább Lengehbe.

– Ha az Iran-Todához is mégy vele, nem beszélhetnél Rudival? Kifaggathatnád.

– Rendben van. Jó ötlet, Andy!

– Ha talákoztatok Kaszigival, említsd meg neki, hogy ismerem az elnöküket.

– Naná! Megkérdezem, hogy... – Scragger elharapta a szót, és kissé megemelkedve a széken elnézett Gavallan válla fölött. – Oda nézz, Andy! Ettől még a vak is rendbe jönne.

Gavallan megfordult – egyenesen az égre csodálatos fényjátékot varázsoló, lenyugvó nap felé. Utolsó sugaraitól a távoli felhők bíborszínűvé, barnává, arannyá változtak, az Öböl vizén pedig széles, sziporkázó aranyhíd húzódott végig. – Igazad van, Scrag – értett egyet rögtön a barátjával. – Kár ilyenkor szomorú dolgokról beszélni. A naplementénél nincs csodálatosabb a világon.

– Tessék?! – Scragger úgy nézett rá, mintha rettenetesen nagy sületlenséget mondott volna. – Az isten szerelmére, én nem a naplementére gondoltam, hanem arra a csajra!

Gavallan felsóhajtott. A csaj Paula Giancini volt, aki a kicsinél is kisebb bikinijében akkor szállt ki alattuk az úszómedencéből. Aranybarna bőrén szikrázóan csillogtak a vízcseppek, miközben a lábát, hátát karját törülgette, majd belebújt vastag, puha fürdőköntösébe, és közben pillanatra sem feledkezett meg arról, hogy

nincs a környéken egyetlen férfi sem, aki ne bámulná csodálattal, és nő, aki ne volna rá féltékeny. – Vén kujon vagy, Scrag!

Scragger elnevette magát, és vékonyra változtatott hangon azt mondta: – Az öregnek is kell néha valami szórakozás. Legalább annyi, hogy a szemét kinyithassa. Ezért a Pauláért érdemes.

Gavallan most már alaposabban is megnézte magának a lányt. Igen, az olasz lányok úgy általában nagyon csinosak, de... nem az a lélegzetelállító szépség, mint Sarazad, hiányzik belőle Azadeh egzotikus, misztikus kisugárzása is, de igazad van, nem mindennapi teremtés.

Másokkal együtt figyelték, ahogy a lány – sóvárgó és irigy tekintetektől követve – végigvonult az asztalok között, és eltűnt a szálloda hallja felé. Úgy beszéltek meg, hogy később mindannyian együtt vacsoráznak: Paula, Genny, Manuela, Scragger, Gavallan, Sandor Peteri és John Hogg. Paula gépe – az Alitalia jumbója – Dubaiban volt, mindössze pár mérföldnyire onnan, és a kapitány várta az engedélyt, hogy Teheránba repülhessenek újabb csoport olasz állampolgárért. Genny McIver véletlenül, vásárlás közben akadt össze a lánnyal.

– Andy, öreg haver – sóhajtott fel Scragger –, vele még én is beneveznék egy menetre, az biztos!

– Nem tenne jót neked, Scrag! – Gavallan halkán fölnevetett, és rendelt még egy szódás whiskyt a hófehér, frissen keményített zubbonyt viselő, mosolygós pakisztáni pincértől, aki pillanatokon belül fel is szolgálta az italt. Körülöttük fokozatosan egyre több elegáns és drága ruhát viselő, újabb kellemes vacsorához készülődő vendég tűnt fel – a hölgyek mélyen kivágott estélyiben, az urak tökéletes szabású, hófehér szmokingban. Gavallan elegáns szabású, homokszínű trópusi öltönyt viselt, Scragger pedig egyenruhát – rövid ujjú, hófehér inget aranycsíkos váll-lapokkal, fekete nadrágot és cipőt. – Még egy sört, Scrag?

– Kösz, de inkább nem. Elszopogatom még ezt, és tartogatom az erőmet Paulára.

– Álmodozó! – Gavallan a Scragger rendezte kis közjátéktól felvidámodva a távoli horizont felé nézett. A nap már csaknem a látóhatár alá bukott, és vörös korongja a valamikor Kínában látott naplementéket juttatta eszébe. Gondolatban visszatért Hongkongba,

Kathyhez és Ianhez, felidézte a jókedvű, sok nevetéssel tarkított estéket a hegycsúcson álló Nagy Házban, együtt az egész sikeres és erős családdal. A saját házuk a Sck-o egyik teraszán állt, még mindketten, Kathy és ő is fiatalok voltak, Melinda és Scot kicsik, kínai dajkák vigyáztak rájuk, miközben ők a háborítatlan vizű tengeren sikló szampanokat, dzsunkákat és különböző méretű hajókat figyelték.

A nap felső pereme is a horizont alá bukott, és Gavallan halkán, ünnepélyes lassúsággal tapsolt.

– Ezt meg mi, Andy? – kérdezte csodálkozva Scragger.

– Tessék? Ja! Ne haragudj, Scrag! Valamikor régen szokásunk volt Kathyvel megtapsolni a napot rögtön azután, hogy lebukott, így köszöntük meg neki, hogy az égen volt, a csodálatos látványt, és azt, hogy élünk és élvezhetjük. Minden napnyugta egyszeri és megismételhetetlen csoda, ugyanazt többször nem láthatja az ember. – Gavallan felhajtotta maradék whiskyjét. – Nagyszerű ember volt, aki felhívta rá a figyelmemet, jó barátok lettünk, és máig is azok vagyunk. Nagy ember, a felesége pedig fantasztikusan klassz nő. Egyszer majd mesélek róluk. – Hátat fordított a vöröslő horizontnak, és bizalmasan előrehajolva megkérdezte: – Lengeh? Gondolod, hogy meg lehet csinálni?

– Igen – minden egyszerűbb volna, ha csak Lengehről lenne szó. Nagyon alaposan meg kell azonban terveznünk a dolgot. A kishi radarállomáson mostanában idegesebbek, mint eddig bármikor, de azért alá lehet csúszni az ernyőjüknek. Az igazi gond az, hogy az olasz földi személyzetünk, a barátságos de rettentő bigott bizottságunk és az új, csöppet sem barátságos IranOil-menedzserünk rögtön tudni fogja, hogy megléptünk. Hogyne tudnák, amikor egyszerre az összes madár felszáll, és elindul nyugatnak? Egyből értesítik az iráni légiirányítást, az pedig riasztja Dubait, Abu Dzábit, Sargazt... Omántól kezdve Szaúd-Arábián és Kuvaiton át Irakig az összes országot, hogy kapjanak el bennünket. Még ha ideérünk is... az öreg sejk remek fickó, liberális beállítottságú és barátságos, de nem tagadhatja meg az irániak kérésének a teljesítését, ha egyszer igazuk van, még ha végső soron nincs is. Nem haragíthatja magára Iránt a szunniták mellett jócskán érnek errefelé suták is.

Gavallan felállt, a terasz korlátjához sétált, és rákönyökölve letekintett az óvárosra, ami valamikor a gyöngyhalászat egyik központja volt, a kalózok egyik legfőbb menedéke, nagy rabszolgapiaccal, fontos kereskedelmi központ, a kereskedők szavajárása szerint akárcsak az ománi Soha – „Kína kapuja”. A Perzsa-öböl ősidők óta összekötő kapocs volt a Földközi-tenger – a világ közepe – és Ázsia között. A gyakorlott tengerjáró föníciaiak, akik eredetileg Ománból rajzoltak szét, ellenőrizték ezt a hihetetlen gazdagságot jelentő kereskedelmi utat, szállították Ázsia és India kincseit a Satt-el-Arabon át a kikötőikbe, hojgy onnan aztán paravánokon vigyék tovább megszokott piacaikra, így szerzett gazdagságuk és hatalmuk tette lehetővé számukra, hogy létrehozzák a Földközi-tenger partján a birodalmukat, olyan városállamokat alapítva, mint Karthágó, amely képes volt arra is, hogy szembeszálljon magával Rómával.

A falakkal körülvelt, a sejk erődje alatt elterülő óváros lenyűgöző látványt nyújtott naplementekor a lapos tetejű házaival, egységes, történelmi hangulatot árasztó, korszerű épületektől meg nem zavart képével. Gavallan az évek során megismerte és megtanulta csodálni az idős sejket. A sejkséget az Egyesült Arab Emirátusok vették körül, de független állam volt, alig húsz mérföld mélyen az Arab-félszigetbe nyúló, hét mérföld hosszúságú tengerparttal rendelkező, tenyérnyi kis szuverén enklávé. Szárazföldi része és területi vizei alatt is könnyen kiaknázható, sok milliárd hordónyi készlettel rendelkező olajréteg húzódott, úgyhogy Sargazban az óváros mellett új, modern város is épült előkelő szállodákkal, felhőkarcolókkal és olyan repülőtérrel, amelyre óriásgépek is könnyedén le tudtak szállni. Sargaz gazdagsága nem volt ugyan mérhető az Emirátusokéhoz, Szaúd-Arábiáéhoz, vagy Kuvaitéhoz, de ahhoz mindenképpen elegendő, hogy a helybeliek kényelmesen, jólétben élhessenek, feltéve, hogy bölcsen használják ki a lehetőségeiket. A sejket mindenki legalább olyan bölcs emberként tartotta számon, mint amilyenek föníciai ősei voltak, legalább annyira ragaszkodott is csöppnyi állama függetlenségéhez, mint azok a városállamaik önállóságához, és bár írni-olvasni nem tudott, a fiait a világ legjobb, legtekintélyesebb egyetemére küldte tanulni. Övé, a családjáé és a törzséé volt Sargazban minden, és a szava törvény. A sejk szunnita volt, nem fundamentalista, jóindulatú az országában élő külföldiek,

és minden vendég iránt, feltéve, hogy azok betartották a helyi szabályokat.

– Utálja Khomeinit és az összes fundamentalistát, Scrag!

– Igen, de nyíltan nem mer ujjat húzni vele, és ez nekünk csöppet sem használ.

– De nem is árt különösebben. – Gavallan úgy érezte, mintha a naplementétől megtisztult volna. – Óriás szállítógépeket akarok bérelni, lehozni őket ide, és amikor már az összes helikopterünk itt lesz, leszereljük róluk a rotorokat, bepakoljuk őket, és elvisszük. A gyorsaság a legfontosabb, és a jó tervezés.

Scragger önkéntelenül is nagyot füttyentett. – Szóval komolyan gondolod?

– Komolyan utána akarok nézni, hogy meg lehet-e csinálni, mennyi az esélye annak, hogy sikerüljön. Scrag, ez a legnagyobb vállalkozásunk, ha az Iránban lévő helikoptereinket, felszerelésünket és alkatrészeinket elveszítjük, akkor becsukhatjuk a boltot. Tulajdonos vagy te is, ha akarsz, ma este átnézheted a számokat. Elhoztam a kimutatásokat – neked és Macnek.

Scragger az üzletrészére, évtizedek munkájával összegyűjtött kicsinyke vagyonára gondolt, Nellre, a Sydneyben lakó gyerekekre és unokákra, és a családi juh- és marhatenyésztő farmra, ami száz éven keresztül jól működött, amíg a nagy szárazság idején csődbe nem ment, és el nem vesztették, de amin évek óta rajta tartotta a szemét, mert soha nem tett le arról, hogy egyszer visszaszerezze.

– Nem kellene nekem a kimutatások, Andy! Ha azt mondd, hogy rosszul áll a szénánk, akkor rosszul áll. – Scragger az égre emelte a szemét, és érdekes alakú felhőt kezdett figyelni. – Lengehet nyugodtan bízd rám, te foglalkozz a többi bázissal. Vacsora után még beszélhetünk arról, hogy konkrétan hogyan csináljuk, és reggelinél is folytathatjuk. Kaszigi csak kilenc után jön meg Kuvaitból. Addigra akár ki is dolgozhatjuk a tervet.

– Kösz, Scrag! – Gavallan föléje tornyosulva a vállára tette a kezét. – Átkozottul boldog vagyok, hogy itt vagy, hogy évek óta velünk tartasz. Most először érzem úgy, hogy valóban van rá lehetőség, és nem csupán álmodozom.

– Egy feltétellel, öreg haver!

Scragger kijelentésétől Gavallan rögtön óvatossá vált. – Ha a vizsgálati eredményeid nincsenek tökéletesen rendben, nem tudom elintézni, hogy repülj. Szó sem lehet róla, hogy az orvosi...

– A dolognak semmi köze Dirty Duncanhez és az orvosi igazoláshoz. Azt hetvenhárom éves koromig biztosan meg fogom kapni minden évben. A feltételem az, hogy vacsoránál Paula mellé ülsz, Genny a másik oldalán, Manuela mellettem, Sándor meg, a fene a kanos magyarját, Johnny Hogg-gal az asztal másik végén.

– Rendben!

– Úgy legyen! Egyébként pedig ne aggódj! Öt háborúban elég sokszor megfingattak már ahhoz, hogy tanuljak is valamit. Na, menjünk vacsorázni! Hogy tudd, Lengehet kezdtem már marhára unni. Túl nyugodt hely volt.

Mielőtt bementek volna, Gavallan odaadta a hitelkártyáját a mosolygó pakisztáni pincérnek.

– Nincs rá szükség, száhib! Elég, ha csak a számlát aláírja – tiltakozott a fiatalember, és kissé halkabbra fogva a szót hozzátette: – Ha javasolhatom, efendi, amikor rendezzi a számláját, ne használjon American Express kártyát. A szállodának az kerül a legtöbbe.

Gavallan jókedvűen borraivalót adott neki, és elindult Scragger után.

A terasz másik oldaláról két férfi figyelte a távozását. Mindketten elegánsan voltak öltözve, negyven év körüliek lehettek, az egyik amerikai, a másik pedig közel-keleti. Mindkettőnek a fülében apró, gombszerű hallgató volt, a közel-keleti egy régimódi töltőtollal játszadozott, és amikor Gavallan elhaladt az elmélyülten beszélgető, jól öltözött arab és az igen vonzó európai lány mellett, nem tudta legyűrni a kíváncsiságát, a töltőtoll hegyét feljűk fordította. Abban a pillanatban mindketten tisztán hallották amint a férfi kijelentette: – Kedvesem, ötszáz amerikai dollár sokkal több, mint az elfogadott piaci ár.

– Attól függ, mit vársz a pénzedért, kedvesem – válaszolta kedves közép-európai akcentussal a lány, és bájosan el is mosolyodott hozzá.
– Amit mondtam, abban szerepel a legfinomabb selyem alsónemű is, amit apró darabokra fogsz szaggatni, és az ezüstrűd, amit fel kell

dugnom neked, amikor elérkezel az igazság pillanatához. A szakértelemnek ára van, kedvesem, a különleges kiszolgálásra áldozni kell, és ha holnap este hat és nyolc között...

A hang elhalkult, mert a férfi elfordította a párról a töltőtollal, és kaján mosollyal az arcán az asztalra tette. Jóképű, olajbarna bőrű ember volt, drága szőnyegekkel kereskedett, mint családjának valamennyi férfitagja, sok-sok nemzedékre visszamenően. Az Egyesült Államokban tanult, Aaron ben Aaronnak hívták, és valódi foglalkozására nézve az izraeli hírszerzés őrnagya volt. – Nem hittem volna, hogy Abdu bin Talak ilyen perverz – mondta.

– Mind perverzek – válaszolta a másik férfi. – A lányt viszont tényleg nem néztem kurvának.

Aaron hosszú ujjai a töltőtollal játszadoztak, mintha nehezebbre esett volna elengedni. – Remek szerszám, Glenn, sok időt lehet megtakarítani vele. Bárcsak évekkal ezelőtt lett volna nálam ilyen.

– A KGB az idén jött ki új modellel, aminek száz yard a hatósugara.
– Glenn Wesson ivott egy korty jeges whiskyt. Amerikai volt, olajkereskedő, valódi foglalkozását tekintve a CIA munkatársa. – Nem olyan kicsi, mint ez, de nagyon hatékony.

– Tudna nekem szerezni egyet?

– Egyszerűbb, ha szól az otthoniaknak, hogy forduljanak egyenesen Washingtonhoz. – Gavallan éppen akkor lépett be a hallba. – Érdekes.

– Mire gondol? – kérdezte Aaron.

– Arra, hogy amikor csak kedvünk tartja, bármikor odavethetnénk egy brit helikoptervállalatot – az összes pilótájával együtt – Khomeini farkasainak. Talbotot megütné miatta a guta, és ugyanúgy Armstrongot, meg az egész MI-6-ot, ami nem is volna olyan rossz. – Wesson halkán, jókedvűen elnevette magát. – Talbotnak nem ártana az újabb áthelyezés. Tulajdonképpen mi a gond az S-G-vel? Arra gondolnak, hogy az MI-6 egyik fedővállalkozása?

– Nem tudjuk pontosan, hogy miben utaznak, Glenn! Ezért is akartam, hogy maga is hallja a beszélgetést. Túl sok a véletlennek tűnő egybeesés. A felszínen úgy néz ki, hogy amit csinálnak, az mind jogszerű, nincs benne semmi különös. És mégis, van egy francia pilótájuk, Sessonne, aki rendszeresen együtt hál a PFSZ egyik ismert

futárjával, Szajada Bertollnnal. Van náluk egy finn, Erkki Jokkonen, akit szoros családi kapcsolat fűz Abdalláh hához, akiről viszont tudjuk, hogy kettős ügynök, inkább a KGB felé hajlik, mint felénk, és nyíltan, erőszakosan zsidóellenes. Jokkonen nagyon jó barátságban van a finn hírszerzés teheráni emberével, Christian Tollonennel, az otthoni családi kapcsolatai alapján pedig tökéletes, mély fedésben dolgozó szovjet ügynök is lehetne. Úgy hallottuk, hogy most éppen a Sabalan környékén van a 212-esével, és segít összeszedni a szovjeteknek mindazt, ami a maguk titkos radarállomásain ott maradt.

– Jézusom! Biztos benne?

– Nem. Csak híresztelés, de utánanézőnk, hogy mi igaz belőle. Aztán ott van a kanadai, Lochart. Közismerten zsidóellenes, gazdag kereskedő családjába nőszült, a lakásában pillanatnyilag PFSZ-ügynökök laknak, és...

– Igen, de mi úgy hallottuk, hogy a lakást erőszakkal vették el tőlük. Azt se felejtse el, hogy segített szökni azoknak a sahhoz hű, és Izraellel is jó viszonyban álló tiszteteknek!

– Valóban, csak hogy a helikopterüket lelőtték, és mind meghaltak, kivéve őt. Valik és Szeladi tábornok biztosan szerepet kapott volna bármilyen emigráns kormányban. Két újabb nagyon fontos kapcsolatunkat veszítettük el bennük. Lochart mindenképpen gyanús. A felesége és az asszony családja Khomeini oldalán áll, vagyis szemben velünk. – Aaron gúnyosan elmosolyodott. – Maguk után nem mi vagyunk a másik nagy sátán? Aztán: Starke, az amerikai segít leverni a fedajinok bandar-deilami lázadását, és nagyon jó viszonyban van a megveszekedetten sah- és Izrael-ellenes Zatakival, aki...

– Kivel?

– Egy sahellenes bandavezérrel. Szunnita mohamedán értelmiségi, aki megszervezte a sztrájkokat az abadáni olajmezőkön, felrobbantott három rendőrőrsöt, most pedig az abadáni forradalmi bizottság vezetője, és már régen megérett arra, hogy eltűnjön a föld színéről. Még egy italt?

– Köszönöm. Ugyanazt! Említette Szajada Bertollnt – mi is felfigyeltünk rá. Mit gondol, át tudnánk állítani hozzánk?

– Én nem bíznék meg benne. Szerintem a legjobb figyelgetni és résen lenni. A futtatóját szeretnénk elkapni, de egyelőre nem tudjuk, kicsoda. – Aaron intett a pincérnek, és Wessonnak whiskyt, magának vodkát rendelt. – Térjünk vissza az S-G-hez! Zataki tehát ellenség. Starke jól beszél perzsául, akárcsak Lochart, és egyikőjüknek sem túl bizalomgerjesztő a baráti társasága. A következő pilóta Sandor Peteri: magyar disszidens, a családja változatlanul Magyarországon él, tehát könnyen lehetséges, hogy a KGB vakondja, vagy legalábbis besegít nekik. Rudi Lutz. Német, a vasfüggönyön túl élő közeli rokonokkal – szintén gyanús. Neurchtreiter Lengehből ugyanaz. – Az izraeli őrnagy oda bökött a fejével, ahol korábban Scragger ült. – Az öreg tapasztalt zsoldos, akár maguk ellen, akár ellenünk bevethető. Gavallan? Szóljanak a londoni embereiknek, hogy nézzenek utána ne felejtse el, hogy ő választotta ki a többieket, azt se, hogy brit! Könnyen lehetséges, hogy az egész vállalkozás a KGB fedő...

– Ki van zárva! – vágott közbe érezhetően idegesen Wesson. Jóságos isten! Mitől olyan paranoiásak ezek mind, még Aaron is, aki pedig a legjobbak közé tartozik? – Túlságosan is kézenfekvőnek tűnik ahhoz, hogy igaz legyen. Lehetetlen!

– Miért volna az? Magukat is megtéveszthette – a britek nagy mesterek ebben. Gondoljon csak Philbyre, MacLeanre, Blake-re és a többiekre!

– Például Crosse-ra. – Wesson ajka összepréselődött, vékony vonallá vált. – Ebben tökéletesen igaza van.

– Kire?

– Roger Crosse-ra. Mesterkém, az Öreg Fiúk klubjából, és a legveszedelmesebb áruházi közülük.

– Mit csinált konkrétan?

– Armstrong főnöke volt valamikor Hongkongban, a különleges részlegnél. Hivatalosan csak jelentéktelen részlegvezetője az MI-6-nak, valójában a legkényesebb műveletek irányítója, mellesleg áruházi. A KGB a saját kérésére végzett vele, amikor már ott tartottunk, hogy lekapcsoljuk.

– Be tudták bizonyítani? Mármint azt, hogy ők ölték meg.

– Persze. Mérgezett nyíl közelről – a szokványos megoldás. Sikerült bekeríteniük, nem tudott volna meglőgni előlünk úgy, mint

a többiek. Egyértelműen bebizonyosodott, hogy nem is kettős, hanem hármas ügynök. Volt egy emberünk a londoni szovjet nagykövetségen, Brodnyin nevű fickó. Feladta nekünk Crosse-t, aztán eltűnt, valaki nyilván kiszagolta a dolgot.

– Átkozott britek! Úgy teremnek náluk az árulók, mint kutyán a terű – mérgeződött az izraeli.

– Ne bántsa őket, van köztük néhány egészen remek vadász. Különben is, árulók mindenhol előfordulnak.

– Nálunk nem.

– Ne legyen ebben annyira biztos, Aaron! – figyelmeztette komoran a kollégáját Wesson. – Árulók mindenhol vannak. Annak alapján, hogy mi minden szivárgott ki tőlünk Teheránban a sah bukása előtt és közvetlenül utána, csak arra lehet gondolni, hogy van közöttünk egy magas beosztású, a legfontosabb információkhoz is hozzájutó áruló.

– Talbot vagy Armstrong?

Wesson arca idegesen megrándult.. – Ha kiderül, hogy kettőjük közül valamelyik, akkor nem marad más számunkra, mint bezárni a boltot.

– Éppen azt akarja az ellenség is. Hogy összecsomagoljanak és eltűnjenek a Közel-Keletről. Mi ezt nem tehetjük, és ezért másképpen is gondolkodunk. – Aaron arca komor, feszült volt, miközben ezt mondta. – Egyébként, ha már itt tartunk, miért ússza meg kedves öreg barátunk, Hasemi Fazir azt, hogy kinyírta a SAVAMA új főnökét, Dzsanan tábornokot?

– Dzsanan meghalt?! – kérdezte a hírbe belesápadva Wesson. – Ez biztos?

– Felrobbantották a gépkocsiját. Hétfőn éjszaka. – Aaron gyanakvóan összehúzta a szemöldökét. – Miért sajnálja annyira? A maguké volt?

– Lehetett volna. Már elkezdtek a tárgyalásokat. – Wesson lemondóan sóhajtott, és enyhén megcsóválta a fejét. – Hasemi még él? Úgy tudtam, hogy rajta van a neve a forradalmi bizottság azonnal kivégzendőkről készített listáján.

– Rajta volt, de levették róla. Ma reggel hallottam, hogy megúsza, a beosztását megerősítették, és a belső elhárítást is meghagyták.

Feltehetően a legmagasabb szinten döntöttek. – Aaron kis szünetet tartott, és ivott egy kortyot a vodkájából. – Ha mindazok után, amiket a sahnak és nekünk csinált, még mindig a helyén van, akkor igencsak befolyásos pártfogójának kell lennie.

– De kicsoda? – kérdezte Wesson, és miután a kollégája csak laza vállvonogatással felelt, az arca hirtelen elkomorult. – Ez akár azt is jelentheti, hogy egész idő alatt az ajatollahnak dolgozott.

– Lehetséges. – Aaron szórakozottan ismét babrálni kezdte a töltőtollal. – Még egy érdekes hír. Kedden a teheráni repülőtéren látták Hasemit és Armstrongot felszállni az S-G 125-ösére. Tebrizbe repültek, és valamivel több mint három óra múlva vissza is érkeztek.

– A fenébe!

– Maga szerint mi következik ebből?

– Fogalmam sincs... Azt hiszem, nem ártana minél előbb megtudni. – Wesson még jobban lehalkította a hangját. – Egy dolog biztos: ha nem bántották, az azt jelenti, hogy Hasemi igencsak fontos dolgokat tud. Értékes információi lehetnek akár... Mondjuk még a sah számára is.

– A sahnak?! – Aaron már-már ott tartott, hogy elneveti magát, de Wesson arckifejezését látva uralkodott magán. – Nem gondolhatja komolyan, hogy a sahnak bármilyen esélye is van visszatérni!

– Ennél furcsább dolgok is megestek már – válaszolta az amerikai, felhajtva italának a maradékát. Miért nem képesek megérteni ezek a fickók, hogy mi zajlik a világban, tette fel magának a kérdést. Ideje volna hogy észhez térjenek, felhagyjanak azzal, hogy kizárólag Izraelben, a PFSZ-ben, a Közel-Keletben gondolkodjanak, és hagyniuk kellene, hogy zavartalanul végezzük a munkánkat. – A sahnak biztosan van rá esélye, a fiának pedig még több. Khomeini nem sokáig húzza már, ha pedig meghal, polgárháború lesz, a hadsereg átveszi az uralmat, és vezetőre lesz szüksége. Rezából kiváló alkotmányos uralkodó is lehetne.

Aaron ben Aaron nem kis erőfeszítéssel ugyan, de fegyelmezett tudott maradni, nem mutatta, mennyire megdöbben, hogy Wesson még mindig ennyire naiv. Azok után, hogy éveken keresztül Iránban és a Perzsa-öböl térségében működött, hogyan értheti ennyire félre, hogy mi is zajlik Iránban? Ha más természetű, nem annyira nyugodt és megfontolt, biztos dühödten szidja Wessont az általa képviselt

ostobaságért, a megszámlálhatatlanul sok vészjelzés figyelmen kívül hagyásáért, a súlyos véráldozatok árán összegyűjtött rengeteg hírszerzői információ olvasatlanul történt félredobásáért, azért, mert hiába könyörögtek éveken keresztül amerikai és iráni politikusoknak, tábornokoknak, hírszerzőknek, senki nem hallgatott rájuk, meg sem hallgatták a növekvő veszedelemről szóló figyelmeztetéseiket.

Hiába volt minden, az éveken át tartó elkeseredett erőfeszítések. Insa Allah, gondolta szomorúan. Isten nem akarja megkönnyíteni a dolgunkat. Megkönnyíteni? Mikor volt számunkra, az egész történelem folyamán bármi is könnyű? Soha.

Wesson figyelmes szemét látva kiszakította magát a gondolataiból.
– Mi az?

– Meglátja, Khomeini nem éri meg az év végét. Öreg ember, és az idő nekünk dolgozik. Maga is rájön, csak várjon türelemmel.

– Azt teszem. – Aaron fegyelmet erőltetett magára, félretette vitatkozókedvét. – De addig is, nem ártana foglalkozni a lehetőséggel, hogy az S-G esetleg ellenséges fedőszerv. Ha jól belegondol, maga is belátja, hogy olajipari létesítményeket kiszolgáló pilóták ragyogóan alkalmasak a legkülönbözőbb szabotázskelekmények végrehajtására.

– Ez igaz, de Gavallan éppen arra készül, hogy kivonuljon Iránból. Maga is hallotta.

– Talán észrevette, hogy figyeljük, és meg akart téveszteni bennünket.

– Ugyan már, Aaron! Szerintem nincs vele semmi gond. Amiket felsorolt, azok csak véletlen egybeesések. – Wesson elégedetlenül sóhajtott. – Rendben van, intézkedem, hogy tartsák szemmel. Még vécére sem fog menni anélkül, hogy ne tudjanak róla. De higgye el, maguk mindenkiben és mindenhol ellenséget látnak.

– És miért is ne? Van belőlük éppen elég – ismert és ismeretlen, aktív és passzív. – Aaron a körülöttük felbukkanókat nézegette, készen arra, hogy a legkisebb gyanús jelre is reagáljon. Tudta, hogy Sargaz és az öböl térsége hemzseg az ellenségektől, azok mindenhol jelen vannak, a régi és az új városban, délre, végig az út mentén Ománig, északon pedig Dubaiig, Bagdadig és Damaszkuszig, Moszkvában, Párizsban és Londonban, az óceán túlsó partján, New Yorkban is, sőt azon túl, mindenhol, ahol nem zsidók élnek. Csupán a

zsidó nem számít eleve gyanúsnak, bár mostanában velük sem árt óvatosnak lenni. A „kiválasztottak” között is sokan vannak, akik nem hívei Cionnak, nem akarnak harcolni érte, vagy áldozatot hozni a küzdelemért, nem értik meg, hogy Izrael léte állandó veszélyben forog, és rendkívül fontos számára a sah, az egyetlen közép-keleti szövetségese, aki hajlandó neki olajat adni, hogy használhassa a repülőgépeit és a páncélosait. Nem akarják tudni, hogy a hátunk mögött már nincs más, csak a Siratófal, és harcolnunk kell és meghalni, hogy megvédhessük Istentől kapott földünket, Izraelt, amelyet Isten segítségével, szörnyű áldozatok árán szereztünk vissza!

Wessonra nézett; kedvelte, mint embert, megbocsátotta még a hibáit is, nagyra becsülte, mint igazi profi kollégát, de egyben sajnálta is. Nem volt zsidó, és ezért eleve gyanúsnak számított. – Örülök, hogy zsidónak születtem, Glenn! Ez megkönnyíti számomra a dolgokat.

– Hogyan?

– Úgy, hogy biztosan tudom, hová tartozom.

ATEX DISCO, HOTEL SARGAZ, 23.52. A vendégek többsége amerikai, brit és francia volt, de akadt rajtuk kívül néhány japán és egyéb ázsiai is. Főleg férfiak, huszonöt és negyvenöt év közöttiek, mivel az Öböl térségében dolgozó külföldieknek fiatalnak, erősnek, lehetőség szerint nőtlennek kellett lenniük, hogy el tudják viselni a nehéz körülményeket, a család hiányát. Néhányan közülük már berúgtak, akadt egypár hangoskodó is, volt köztük néhány túlsúlyos, nem igazán vonzó megjelenésű, de a többségük karcsú, izmos, kalandra kiéhezett. Néhány sargazi, és az Öböl partján fekvő más ország polgára is bevetődött, de csak a gazdagok, a nyugati életformához szokottak, és kizárólag férfiak. Ezek többségükben a galérián ültek, üdítőitalt fogyasztottak, és szemeztek, akivel tudtak. Akiknek sikerült, azok európai nőkkel táncoltak, titkárnőkkel, követségi dolgozókkal, légitársaságok alkalmazottaival, ápolónőkkel, a szállodai személyzet kis kereset-kiegészítésre vágyó tagjaival.

Paula Sandor Peterivel, Genny Scraggerrel táncolt, Johnny Hogg pedig a zene ritmusát csak tessék-lássék követve azzal a lánnyal simult össze szorosán, aki korábban a teraszon folytatott elmélyült

beszélgetést egy arab üzletemberrel. – Meddig marad itt, Alekszandra? – kérdezte a fülébe sűgva.

– Csak a jövő hétig. Utána Rióba kell utaznom a férjemhez.

– Túl fiatal maga ahhoz, hogy férjnél legyen! Egyedül van itt?

– Teljesen egyedül, Johnny! Ugye milyen szomorú?

A kérdésre Hogg nem válaszolt, csak még szorosabban húzta magához a lányt, és áldotta az eszt, hogy udvariasan fölvette a könyvet, amit a szálloda előcsarnokában leejtett. A vibráló fények vakították ugyan, de azért látta Gavallant, amint a galérián komor arccal, a gondolataiba merülve nekitámaszkodott a korlátnak, és őszintén sajnálta. Nem szívesen rendelte meg neki a másnap esti londoni repülőjáratra szóló jegyet, megpróbálta rábeszélni, hogy maradjon még egy napot, és pihenjen. – Tudom, mennyire fárasztják a gyakori időzóna-változások, uram!

– Semmi baj, Johnny! Kibírom. Egyelőre úgy néz ki, hogy nincs semmi változás. Tízkor indulunk Teheránba.

– Értettem, uram! Az útvonalengedélyünk rendben van. A tebrizi kitérő is.

– Bízunk benne, hogy nem lesz semmi gond! Ne várjon, ha kirakta az utasait, azonnal induljon vissza!

John Hogg érezte a lány hozzá simuló ölét. – Velem vacsorázik holnap? Hat körül visszaérek.

– Talán... de kilencnél előbb nem.

– Tökéletes.

Gavallan nézte egy darabig, de szinte nem is látta a táncolókat, aztán otthagya a korlátot, és a lépcsőn lesétálva kilépett a földszinti teraszra. Az éjszaka kellemes volt, egyetlen felhő sem zavarta a teliholdat. A szállodát övező hatalmas, fallal körülvett kertben halkan surrogtak a füvet mindig harsogóan zölden tartó öntözőberendezések.

A Sargaz volt a sejkiség legnagyobb szállodája, egyik oldalán a tengerrel, a másikon a sárgásfehér homokú sivataggal. A tizennyolc emeletes toronyépületben öt étterem, három bár, koktélbár, kávézó, diszkó működött, voltak saját úszómedencéi, szaunái, gőzkamrái, tenispályái, kondicionálóterme, üzletsora tucatnyi butikkal és régiségbolttal, Aaron szőnyegüzlete, fodrászata, videotékája, külön

péksége, hi-fi szakboltja, telexközpontja telexgépírókkal. Mint minden korszerű európai szállodában, itt is légkondicionált volt az összes szoba és lakosztály, bidével is ellátott, kényelmes fürdőszoba tartozott valamennyihez, huszonnégy órás – többnyire mosolygós pakisztániakat alkalmazó – szobaszerviz működött, a vendégek még aznap tökéletesen vasalva visszakapták mosásra leadott holmijukat. Színes tévé volt minden szobában, moziterem a földszinten, pillanatok alatt lehetett összeköttetést teremteni a világ nagy tőzsdéivel, akit érdekelt, az bármikor megtudhatta a legfrissebb árfolyamokat, és távközlési műholdon keresztül könnyedén lehetett telefonálni bármelyik ország fővárosába.

Remek hely, igaz, de akkor is csak gettó, gondolta Gavallan. És bár Sargaz, Dubai és Sardzsza uralkodói liberálisok, elnézőek annyira, hogy a külföldiek szeszt is fogyaszthatnak a szállodákban, sőt üzletben is megvehetik – Isten legyen irgalmas ahhoz, aki aztán megpróbálja továbbadni egy mohamedánnak –, és az európai nők szabadon mászkálhatnak az utcákon, vásárolgathatnak, gépkocsit vezethetnek, semmi biztosíték nincs arra, hogy ez továbbra is így lesz. Néhány száz yardnyira a szállodától a sargaziak továbbra is ugyanúgy élnek, ahogy évszázadokon keresztül, néhány mérföldnyivel arrébb szigorúan tilos a szeszfogyasztás, a nők nem vezethetnek gépkocsit, tilos egyedül kilépniük az utcára, a hajukat, karjukat, vállukat kötelező elrejtetniük, bő ruhákat kénytelenek viselni, az igazi sivatagban pedig egyszerűen szánalmasak a körülményeik.

Pár évvel korábban bérelt egy Range Rovern, vezetőt, és McIverrel, Gennyvel, és az új feleségével, Maureennel elment egy oázisba, hogy aztán az éjszakát is ott töltsék, a Rub al-Khali-nak, Üres Földnek nevezett sivatag peremén. Tökéletes tavaszi nap volt. Néhány perccel azután, hogy elhagyták a repülőteret, az országút egyszerűen elfogyott alóluk, és egyenetlen, sziklával, kisebb kövekkel teleszórt csapáson haladtak tovább a hatalmas félgömbként fölējük boruló, felhőtlen, ragyogóan tiszta ég alatt. Délben rövid pihenőt tartottak, elemózsiás kosárból megebédeltek, aztán folytatták az útjukat a hol köves, hol homokos úton beljebb a sivatagba, oda, ahol soha nem esett az eső, és semmi, egyetlen növény sem nőtt. Amikor megálltak, és kikapcsolták a motort, olyan érzésük támadt, mintha a csönd

fizikai valójában vette volna körül őket, és belevesztek a végtelen semmibe.

Az éjszakai égbolt mélykék volt, a csillagok hatalmasak, puha szőnyegekkel kibélelt sátruk igen kellemes, és a csönd, a határtalan üresség szinte felfoghatatlan. – Utálom, Andy – suttogta Maureen. Halálra ijeszt.

– Engem is. Nem tudom, miért, de ez az igazság – válaszolta Gavallan. Az oázis pálmáin túl a sivatag minden irányban a látóhatár széléig terjedt, és ijesztő egyhangúságát egyetlen kiemelkedő tárgy, növény sem törte meg. – Ez a végtelen tér szinte kiszívja az emberből az erőt. Képzeld el, milyen lehet itt nyáron!

Az asszony megremegett a gondolattól. – Egy homokszemnél is jelentéktelenebbnek érzem itt magam. Tönkretesz, elveszi tőlem a nyugalmat, egészen elbizonytalanít. Jó volt, érdekes volt, de egyszer is bőven elég volt. Skócia való nekem, legfeljebb London, ha minden kötél szakad, de ez a hely még akkor sem.

Maureen állta is a szavát, soha nem tért vele vissza. Ugyanúgy, ahogy Scrag Nellje, ötlött fel Gavallanben. Nincs is mit a szemükre hányni. Az Öböl környékén a férfiaknak is éppen elég nehéz, erőt próbáló feladat megmaradni, hát még a nőknek... Körbenézett, és Gennyt látta kilépni a nagy, üvegezett szárnyas ajtón. Az asszony erősen legyezte magát, hogy lehűljön, és sokkal fiatalabbnak látszott, mint Teheránban. – Hello, Andy! – köszönt jókedvűen. – Igazad van, hogy kijöttél. Itt legalább friss a levegő, és nincs az a szörnyű füst. Huhh!

– Soha nem voltam valami nagy táncos.

– Én is csak akkor táncolok, ha Duncan nincs velem. Tökéletes falábai vannak, két normális lépést is alig tud megtenni. – Genny elhallgatott, és rövid szünet után az előbbinél sokkal bizonytalanabban folytatta: – Holnap esetleg én is...

– Nem – válaszolta kedvesen, de határozottan Gavallan. – Egyelőre nem. Talán egy hét múlva; várjuk meg, hogy leülepedjenek a dolgok!

Az asszony beleegyezően bólintott, de meg sem próbált vidámabb arcot vágni, és eltitkolni csalódottságát. – Mit mondott Scrag?

– Igen, feltéve hogy a többiek is benne vannak, és kivitelezhető a terv. Jó nagyot beszélgettünk, és reggelizni is együtt fogunk. – Gavallan átkarolta az asszonyt, és bátorítóan magához szorította. – Ne aggódj Mac miatt! Mindent elkövetek azért, hogy ne essen semmi baja.

– Küldenek neki egy újabb üveg whiskyt. Elviszed?

– Belerakom az aktatáskámba. Az irániak külön figyelmeztettek, hogy a repülőgép készletében nem lehet pia, de nem lesz semmi gond, kézipoggyászként viszem.

– Inkább hagyd itt! Nem akarom, hogy gondod legyen miatta. – Gennyt nyugtalanította a férfi csendes komolysága. Szegény Andy, gondolta, látszik rajta, hogy nincs magánál, annyira aggódik.

– Javasolhatok valamit?

– Hát persze!

– Kérd meg azt az ezredest és Robertset, nem Robertset, Armstrongot, azt, akit el kell vinnetek Tebrizbe, hogy visszafelé leszállhass Koviszban! Mondd azt nekik, hogy föl kell vened néhány sürgős javításra szoruló alkatrészt. Akkor legalább Duke-kal is tudsz beszélni.

– Remek ötlet! Okos kislány vagy!

Az asszony lábujjhegyre ágaskodott, és szeretettel arcon csókolta Gavallant. – Azért neked sem kell szégyenkezned! Na jó! Megyek vissza lötyögni – a háború óta nem éreztem magam ennyire népszerűnek. – Elnevette magát, és a férfi is. – Jó éjszakát, Andy!

Miután távozott, Gavallan sem maradt tovább, hanem visszasétált az úton valamivel lejjebb lévő szállodájába. Miközben lassan, nyugodt léptekkel ballagott, nem figyelt föl az óvatosan a nyomába szegődő férfira, arra sem, hogy a szobáját átkutatták, a papírjaiba beleolvastak, arra pedig végképp nem gondolt, hogy a szobában és a telefonjában is lehallgató-készülékeket helyeztek el.

SZOMBAT

1979. FEBRUÁR 23.

46. fejezet

TEHERÁNI NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR, 11.58. A 125-ös utasterének az ajtaja bezáródott Robert Armstrong és Hasemi Fazir ezredes mögött. A pilótafülkéből John Hogg a hüvelykujját feltartva jelezte Gavallannek és McIvernek, hogy minden rendben, és rögtön gurulni kezdett a géppel a felszállópálya felé, hogy elinduljon Tebrizbe. Gavallan, Sargazból jövet, pár perccel korábban szállt csak le, és most nyílt alkalma először, hogy négyszemközt, nyugodtan szót váltson McIverrel.

– Mi újság, Mac? – kérdezte, a hideg szél, a kavargó hó elleni védekezésül szorosán összefogva magán a kabátját.

– Gondok vannak, Andy!

– Hallottam. Gyorsan mondd el!

Bár senki nem volt a közelükben, és a távolodó gép hajtóművei is hangosan bömböltek, közelebb hajolt, nehogy bárki meghallhassa, amit mond. – Úgy tudom, alig egy hetünk maradt. Utána leparancsolnak bennünket a földre, kisdéd előjátékként az államosításnak.

– Tessék?! – Gavallan toroka hirtelen elszorult, és úgy érezte, hogy egy hang nem sok, annyit sem tud kinyögni. – Talbottól...

– Nem. Armstrong mondta, pár perccel azelőtt, hogy az ezredes megérkezett volna. – McIver arca összerándult, és ő is annyira ideges volt, hogy csak nehezen tudta kiejteni a szavakat. – Az a gazember azt mondta a maga mézesmázos, tenyérbe mászó modorában: „A maga helyében tíz napnál tovább nem maradnék, sőt, szerintem egy hét volna a legbiztonságosabb. És ne felejtse el, Mr. McIver, összeszorított szájba nem repül bele a légy!”

– Jézusom! Csak nem arra akart célozni, hogy tudja, tervezünk valamit?! – Egy hirtelen támadt szélroham tetőtől talpig beszórta őket hóval.

– Nem tudom. Egyszerűen fogalmam sincs róla, Andy!

– Mi a helyzet a HBC-vel? Említette?

– Nem. Amikor szőrmentén a papírok felől érdeklődtem, csak annyit mondott, hogy biztonságban vannak.

– Megmondta legalább, hogy mikor érnek vissza?

– Nem. Mindössze annyit, hogy miután leszálltak, értesíteni fog bennünket. Gazember! – McIver dühében sokkal inkább feltépte, mint kinyitotta a gépkocsi ajtaját.

Gavallan idegesen lesöpörte a kabátjáról a havat, és beszállt a kellemesen felfűtött, bepárásodott ajtajú kocsiba. McIver maximális teljesítményre kapcsolta a páralefűvót, belökött a magnóba egy kazettát, jól felhangosította, de rögtön le is halkította a készüléket, és káromkodott egy jó nagyot.

– Mi van még, Mac?

– Minden! – robbant ki McIverból a válasz. – Erkkit elrabolták a szovjetek, valószínűleg a KGB-sek, a török határ környékére kényszerítették a 212-esével együtt, ahol csak a jóisten tudja, mit csinál. Nogger szerint segítenie kell nekik összeszedni a berendezéseket, amelyeket az amerikaiak a titkos radarállomásaikon hátrahagytak. Nogger, Azadeh, két szerelőnk és egy brit százados alig tudott elmenekülni Tebrizből; tegnap jöttek vissza, és most nálam vannak... legalábbis még ott voltak, amikor eljöttem hazulról. Jézusom! Andy, látnod kellett volna, milyen állapotban voltak, amikor megérkeztek. A százados ugyanaz, aki megmentette Charlie-t Doshan Tappehen, és akit aztán Charlie Bandar-Pahlavinál kirakott...

– Mit keres itt?

– Valami titkos megbízatást kellett teljesítenie. Gurkhákkal szolgál, Rosznak hívják, John Rosznak. Azadehkel együtt teljesen összefüggéstelenül beszéltek, amikor kérdeztem őket, de Nogger sem volt sokkal jobb állapotban. A lényeg, hogy végre biztonságban vannak. – McIver hangja hirtelen erőtlenné vált. – Zagroszban, sajnos, elvesztettünk egy szerelőt – Baszdmeg Jordont. Lelőtték.

– Atyaúristen! Baszdmeg meghalt?!

– Igen... sajnos... és a fiad is megsebesült, de nem súlyosan – hadarta McIver, Gavallan pedig belesápadt abba, amit hallott. – Scot jól van, és...

– Milyen súlyos a sebe?

– A bal vállába csapódott a golyó, de csontot nem ért, izomban állt meg... Jean-Luc azt mondja, van penicillinjük, képzett ápolójuk, és nem lesz semmi baj, a seb tiszta, nem gyulladt be. Ezért Scot holnap nem tudja átvinni a 212-esüket Sargazba, úgyhogy megkértem Jean-Lucöt, menjen ő, vigye magával Scotot is, aztán a 125-össel jöjjön vissza Teheránba, és innen menjen vissza Koviszba.

– Biztos vagy ebben? Mármint, hogy Scotnak nem súlyos a sebe – kérdezte aggódó hangon Gavallan.

– Igen, Andy. Biztos.

– Mi az ördög történt?

– Nem tudom pontosan. Jean-Luc először Starkénak szólt, és ő adta tovább az üzenetet ma reggel. Annyit tudtam kivenni belőle, hogy Zagrosz közelében terroristák működnek, valószínűleg ugyanazok, akik a Bellissimát és a Rosát megtámadták. Nyilván gyűrűt vontak a tábor köré, és lesben állnak, várják, hogy valaki belesétáljon a csapdába. Baszdmeg lordon és Scot ma hajnalban éppen alkatrészeket rakott fel a 212-esre, amikor tüzet nyitottak rájuk. Szegény Baszdmeg kapta a nagyobbik részét, Scotot csak egy golyó találta el... – McIver látta, milyen fájdalmas arcot vág Gavallan, ezért sietve váltott: – Jean-Luc megesküdött rá, hogy Scotnak nincs komolyabb baja. Higgy nekem, Andy! Nem akarlak félrevezetni.

– Nemcsak Scotra gondoltam – válaszolta az indulataival küszködve Gavallan. – Baszdmeg csaknem azóta volt velünk, hogy elkezdtek... Jól tudom, hogy három gyereke van?

– Igen. Szörnyű! – McIver fölengedte a kuplungot, és a kocsi lassan gurulni kezdett az irodaépület felé. – Azt hiszem, még mind a három iskolás.

– Mihelyt hazaérek, utánanézek, hogyan tudok segíteni nekik. Mondd tovább! Mi történt még Zagroszban?

– Ezenkívül nem sok. Tom nem volt ott, Koviszban kellett töltenie az éjszakát. Jean-Luc azt mondja, egyik támadót se látták, a lövések az erdő felől érkeztek... A bázison egyébként is teljes a káosz, a madaraink szünet nélkül a levegőben vannak, gyűjtik be a lelőhelyeken szétszórt embereket, és viszik őket tovább Sirázba, hogy a holnap esti határidő lejárta előtt mind el tudjon menni.

– Sikerülni fog?

– Többé-kevésbé. Az olajosokat, a saját embereinket, az értékes alkatrészek és a helikopterek nagyobbik részét el tudjuk juttatni Koviszba. A fúrásokhoz szükséges berendezéseknek jó része ott marad, ahol van, de az nem a mi gondunk. A jóisten tudja csak, mi fog történni a bázissal és a lelőhelyekkel, ha nem lesz, aki vigyázzon rájuk.

– Valószínűleg elvesz minden, ami ott van.

– Egyetértek. Ostoba, felesleges pazarlás! Megkérdeztem Fazir ezredestől, tudna-e valamit tenni. A gazember csak vigyorgott, és azt mondta, Teheránban is éppen elég nehéz eligazodnia, nemhogy ideje és energiája maradna arra, hogy kiderítse, mi van délen. A repülőtéri bizottsággal kapcsolatban is azt mondta, hogy nem tud segíteni, a forradalmi bizottságok többnyire önállóan működnek, még Teheránnal sem igen van kapcsolatuk. Hogy pontosan idézzem: „Zagrosz környékén, a civilizálatlan, félvad hegyi törzsek között akinek nincs fegyvere, nem iráni – lehetőleg ajatollah –, az a legjobban teszi, ha szó nélkül végrehajtja, amit mondanak neki.” – McIver köhögött, dühösen kifújta az orrát. – És ami a legszörnyűbb, az a gazember még csak nem is gúnyból mondta ezt, Andy! Na nem mintha különösebben sajnált volna bennünket.

Gavallan alig tudott magához térni a döbbenettől. Mennyi megválaszolandó kérdés, miközben otthon és Iránban is a teljes összeomlás fenyeget! Valóban már csak egy hét, aztán beköszönt a végítélet napja? Hála istennek, Scot... szegény öreg Baszdmeg... Jóságos isten, Scotot meglőtték! Komoran kipillantott a kocs ablakán, és látta, hogy már közel vannak a raktáraknak és irodáknak helyet adó nagy épülethez. – Állj meg, Mac! Jobb volna, ha négyszemközt tudnánk beszélni.

– Hát persze. Ne haragudj! Kicsit össze vagyok zavarodva.

– Hogy érzed magad? Úgy értem, egészségileg.

– Ó, remekül, csak ettől az átkozott köhögéstől nehéz szabadulni... Nem ez a baj, hanem hogy... félek – válaszolta természetes hangon McIver, de a beismerés így is szíven ütötte Gavallant. – Úgy érzem, kezdenek menthetetlenül kicsúszni a kezemből a dolgok. Egy embert már elveszítettem, a HBC ügye változatlanul fenyeget bennünket, Erkki veszélyben van... Mindannyian veszélyben vagyunk, az S-G is,

és minden, amiért dolgoztunk. – McIver ujjai szaggatottan doboltak a kormányon. – Gen jól van?

– Igen. Remekül – felelte türelmesen Gavallan. Azóta, hogy találkoztak, már másodszor válaszolt a kérdésre, McIver ugyanis rögtön ezzel kezdte, mihelyt lejött a 125-ös lépcsőjén. – Genny jól van, Mac – ismételte meg a korábban mondottakat. – Levelet is hoztam tőle. Beszéltem Hamish-sel és Sarah-val, náluk is minden rendben, és a kis Angusnek már megvan az első foga. Otthon mindenki remekül érzi magát. Gen küldött neked egy üveg Loch Wayt, és miután nemet mondtam neki, megpróbálta rávenni Johnny Hoggot, engedje föl a gépre, hadd bújjon el a vécében – mesélte, és végre látta, hogy először a találkozásuk óta McIver végre elmosolyodik.

– Gen átkozottul makacs tud lenni, az biztos. Örülök, nagyon örülök, hogy ott van, nem pedig itt. Csak éppen... A fene sem érti miért, de hiányzik. – McIver kis ideig csöndben nézett maga elé. – Köszönöm, Andy!

– Ugyan már! – Gavallan szintén elgondolkodott. – Miért Jean-Luckel akarod elküldeni a 212-est? Miért nem Tom Locharttal? Nem volna jobb, ha minél előbb kikerülne az országból?

– De igen, csak hogy Sarazad nélkül nem hajlandó elmenni... És van egy újabb gond. – A magnóban a kazetta egyik oldala lejárt, és a készülék halk kattánással átváltott a másikra. – Sehogy nem tudom elérni. Tom nagyon aggódott miatta, megkért, hogy menjek el hozzájuk, a bazar mellett van a házuk, de hiába döngettem a kaput, senki nem válaszolt. Tom biztos benne, hogy elment a nők tüntetésére.

– Jézusom! Hallottuk a BBC-ben, hogy zavargások voltak, letartóztatások, és hogy a nőket több helyen megtámadták. Gondolod, hogy Sarazad is börtönben van?

– Nagyon remélem, hogy nem... Hallottad, mi történt az apjával? Persze, de hülye vagyok! Hiszen én mondtam el! – McIver oda sem igazán figyelve arra, hogy mit csinál, néhány másodpercre bekapcsolta az ablaktörlőt. – Mit akarsz csinálni? Megvárod itt, hogy visszajöjjön a gép?

– Nem. Ha van rá elég időnk, menjünk be Teheránba! – Gavallan az órájára pillantott, ami 12.25-öt mutatott.

– Rendben. Ha most rögtön indulunk, bőségesen lesz időnk.

– Akkor rajta! Szeretnék találkozni Azadehhez, Noggerrel, azzal a Ross nevű katonával, és különösen Talbottal. Bakravánék házához is elugorhatunk, hátha otthon találjuk már Sarazadot. Mit szólsz hozzá?

– Benne vagyok. Örülök, hogy itt vagy, Andy! Nagyon örülök. – McIver gázt adott, a kocsi nekilódult.

– Én is, Mac! Az az igazság, hogy soha nem voltam még ilyen mocsok hangulatban.

McIver köhögött, a torkát is megköszörülte. – Rossz híreket kaptál?

– Igen. – Gavallan a kézfejjével letörölte az ablak belsejére rakódott párát. – Hétfőn a Struan'snál rendkívüli igazgatótanácsi ülés lesz, ahol válaszolnom kell az Iránnal kapcsolatos kérdésekre. Pont ez hiányzott!

– Linbar is részt vesz rajta?

– Igen. Az a hülye teljesen tönkre fogja tenni a Nemes Házat. A fejébe vette, hogy Latin-Amerika felé terjeszkedik; épp most, amikor Kína a nyitás küszöbén áll.

McIver meglepődött a Gavallantól szokatlan éles hangon, de nem szólt semmit. Évek óta tudott kettejük állandó rivalizálásáról és kölcsönös gyűlölködéséről, David MacStruan halálának különös körülményeiről, és arról is, hogy Hongkongban mindenki nagyon meglepődött, amikor kiderült, hogy Linbar lesz a cég főnöke. Még mindig sok barátja volt ott, és ők elküldték neki a Nemes Házzal és riválisairól szóló legérdekesebb újságcikkek kivágásait, megírták a legfrissebb híreket, pletykákat, de ő ezeket csak elraktározta magában, soha nem hozta szóba a barátjának.

– Sajnálom, Mac – mondta egyszer komoran Gavallan. – Nem akarok beszélni Ianról, Quillanról, Linbarról és senkiről, aki a Struan'snál dolgozik. Hivatalosan már semmi közöm sincs a Nemes Házzal. Maradjunk ennyiben!

Igazad van, gondolta akkor McIver, és tartotta is magát a hallgatóságos megállapodásukhoz. Kissé oldalra fordulva futó pillantást vetett Gavallanra, és arra gondolt, hogy a barátjának szerencséje van, a múltó évek kegyesen bántak vele. Bármennyi gondja van is, a külsején nem látszik, változatlanul remekül néz ki,

jóval fiatalabb a koránál. – Ne idegesítsd magadat, Andy! Többet ügysem tehetsz, mint amennyit eddig tettél.

– Szeretném hinni, hogy igazad van, Mac! Gondolom, ebben a hét napban adódhatnak még problémák.

– Túl finoman fogalmazol... – McIver észrevette, hogy az üzemanyagszint mutatója nullán áll, és dühösen felkiáltott: – A rohadt életbe! Parkolás közben valaki leszívta a benzint! – Kiszállt a volán mögül, és hátrament megnézni a tanksapkát. – Eltörte a zárat a rohadék! Szerencsére van nálam tartalék. Maradt néhány ötgallonos kannánk, és a föld alatti tartály is félig van helikopter-üzemanyaggal. Miközben a tankot töltötte, Jordon, Zagrosz, a HBC és a hét nap járt az eszébe, és ez ismét leverte. Vajon ki lesz közülünk a következő, tette föl magának a kérdést, és már éppen káromkodni akart, amikor tisztán hallani vélte Genny hangját: – Ha akarjuk, képesek leszünk megcsinálni. Tudom, egészen biztos vagyok benne...

Gavallan a fiára gondolt, arra, hogy addig nem lesz képes megnyugodni, amíg nem találkoznak, és nem győződik meg róla a saját szemével, hogy valóban nem súlyos a sebe. Majd holnap, ha lesz egy kis szerencsénk. Ha Scot nem érkezik meg a londoni gép indulása előtt, akkor csak szombaton megyek. Talbottal is feltétlenül beszélnem kell, talán tud segíteni. Jézusom, már csak hét nap...

McIver hamar teletöltötte a tankot, és egy-két perccel később már a repülőtérről a városba vezető úton jártak. Alig kanyarodtak ki, az amerikai légierő egyik hatalmas, éppen érkező szállítógépe húzott el a fejük fölött. – Még mindig naponta öt jumbo érkezik. Változatlanul katonák irányítják a forgalmat, de ott vannak velük a zöldszalagosok is, és mindenki megpróbál utasításokat osztogatni, amelyekre aztán senki nem figyel – magyarázta McIver. – A British Airwaysnél megígérték, hogy minden járatukra adnak három helyet, és felveszik az utazó csomagjait is. Azt remélik, hogy minden második nap tudnak küldeni egy jumbót.

– Mit kérnek cserébe?

– A koronagyémántokat! – válaszolta McIver. Megpróbálta vidámabbá tenni a hangulatot, de a tréfa elég halványra sikerült. – Semmit, Andy! Bill Shoesmith, a BA irodavezetője remek pasas, mindent megtesz, hogy segítsen. – A kormányt eltekerve kikerült az oldalára borulva az úttesten fekvő, kiégett autóbust. – A nők ma

megint felvonulnak. Állítólag addig akarják folytatni, amíg Khomeini hajlandó nem lesz engedni.

– Ha elég kitartóak, talán még az is bekövetkezik.

– Én már nem is tudom, mit gondoljak. – McIver szótlanul vezetett egy darabig, majd váratlan gesztussal a hüvelykujját feltartva dühösen intett az úttest melletti járdán elhaladó gyalogosok felé. – Nekik szent meggyőződésük, hogy minden a legnagyobb rendben van. A mecsetek zsúfolásig telve, egymást követik a Khomeini támogatására szervezett felvonulások, a zöldszalagosok hősiezen harcolnak a baloldaliak ellen, akik ugyanolyan hősiezen visszavágnak nekik, és rendíthetetlenül irtják egymást. – Kis szünetet kellett tartania, mert újból elfogta a köhögés. – Az alkalmazottaink, ha kérdezem őket, perzsa udvariassággal semmitmondó válaszokat adnak, és soha nem lehet tudni, valójában mit gondolnak. Leszámítva azt az egyet, hogy ők is azt szeretnék, ha mielőbb eltűnnénk innen! – A kormányt oldalra kapva felkanyarodott a járdára, hogy elkerülje a frontális összeütközést egy szemből sebesen feléjük száguldó gépkocsival. – Hülye barom! – dühöngött, miután visszavezette a kocsit az úttestre. – Ha nem szeretném ennyire az öreg Lulut, lecserélném egy jó erős dzsipre, és nekik mennék, irtást rendeznék közöttük! – Gavallanre pillantott, és őszintén elmosolyodott. – Annyira örülök, hogy itt vagy, Andy! Így sokkal jobban érzem magam. Ne haragudj az érzelgősségért!

– Semmi gond – válaszolta nyugodt hangon, de belül erősen háborogva Gavallan. – Hogy állunk a Forgószéllal? – kérdezte, nem tudva tovább magába fojtani a kérdést.

– Hogy hét nap, vagy hetven... – McIver gyors kormánymozdulattal újból elkerült egy karambolt, természetes mozdulattal viszonzta a másik vezető obszcén gesztusát, és mint aki már hozzászokott, hogy gépkocsiban ülni állandó életveszélyt jelent, nyugodtan tovább vezetett. – Vegyük úgy, hogy mindannyian egyetértünk, és a kijelölt időpontban, hét nap múlva... De nem is! Armstrong azt mondta, hogy legfeljebb egy hétre számíthatunk, úgyhogy legyen mostantól számítva hat nap. Az éppen péntekre esik, ami a legjobb.

– Igen. Én is gondoltam már, hogy a szent napjukon lenne érdemes megcsinálni.

– Charlie-val úgy beszéltek meg, hogy először is, mostantól kezdve minden lehetséges módon elkezdjük evakuálni az embereinket és a felszerelésünket – a 125-ösön, teherautóval Irakba vagy Törökországba, a BA járatain. Valahogy ráveszem Bill Shoesmith-t, hogy adjon még több helyet, és kapjunk elsőbbséget a teheráru-feladásnál. Két 212-esünket már elküldtük „nagyjavításra”, a Zagroszban lévő pedig holnap indul. Ez azt jelenti, hogy öt gép marad Teheránban, egy 212-es, két 206-os és két Alouette. A 212-est és az Alouette-eket Koviszba küldjük, arra hivatkozva, hogy Nyüzsinek feltétlenül szüksége van rájuk. Remélem, senki nem kérdezi meg, hogy mihez; Duke szerint az ott lévő gépeket sem használják. A 206-osokat itt hagyjuk, hogy ne legyen olyan feltűnő a dolog.

– Le akarsz mondani róluk? – kérdezte Gavallan.

– Akárhogyan is csináljuk, az összes helikopterünket nem tudjuk kivinni, Andy – válaszolta McIver. – Két nappal a végső menekülés napja előtt, vagyis jövő szerdán, Charlie, Nogger, a még itt lévő pilóták és szerelők – akiket addig nem tudtunk felrakni a B A járataira – és én elhúzzunk a 125-össel Sargazba. Ne felejtse el, hogy hivatalosan csak egy főt egy fő ellenében cserélhetünk, úgyhogy bármennyi helyet kapunk is Shoesmith-től, biztosan lesznek itt még jó néhányan!

– A kilépési engedélyeket hogy tudod elintézni?

– Megpróbálok üres úrlapokat szerezni Ali Kiától. Szükségem lesz hozzá egy svájci banknak szóló biankó csekkre. Még nem tudom, hogy föl lehet-e használni – elég kapzsi, de agyafúrt, és helyén van az esze annyira, hogy túlságosan ne vigye vásárra a bőrét. Ha vele nem tudok szót érteni, akkor jön a szokásos *piskés*. A partnereknek, Kiának és bárkinek, ha észreveszik, hogy egyszerre mind eltűntünk, azt fogjuk mondani, hogy sürgős munkaértekezletet hívtál össze Sargazba; elég gyöngé indok, de amíg kell, talán kitart. Ez volna az akció első szakasza. Ha mégsem tudunk elmenni, akkor a Forgószélnek befellegzett, mert őrizetbe vesznek és túszként tartanak bennünket mindaddig, amíg az összes helikopter vissza nem tér, azt pedig tudom, hogy feláldozni nem vagy hajlandó bennünket. A második...

– Mi lesz a személyes holmitokkal? – vágott McIver szavába Gavallan. – És azokkal, akiknek saját lakásuk vagy házuk van

Teheránban?

– A cégnek megfelelően kárpótolnia kell őket. Ez is hozzátartozik a Forgószél költségeihez. Elfogadod?

– Mekkora összeg lehet, Mac?

– Nem rettenetes. Nincs más választásunk, muszáj kifizetni nekik a kárpótlást.

– Igazad van. Elfogadom.

– A második lépés, hogy tábort ütünk Sargazban. Addigra néhány dolgon már túl kell lennünk: te megrendeled a jumbókat úgy, hogy a gépek érkezése előtti napon ott legyenek; Starkénak valahogy sikerült elrejtetnie a parton elég 40 gallonos hordót, hogy legyen üzemanyaguk átrepülni az öblöt; a szaúdi partok közelében, valami félreeső kis szigeten is lesz üzemanyag. Starkénak is szüksége lehet rá, Rudinak és a bandar-deilamiaknak pedig biztosan. Scragnek szerencsére nem okoz gondot, hogy átjusson egy tankkal. Te elintézed az „exportra” szánt gépeinknek a brit bejegyzést, és megszerzed a kuvaitiaktól, a szaúdiaktól és az Emirátusoktól az átrepüléshez szükséges engedélyt. A műveletet közvetlenül én vezénylem. Az indulás napján hajnalban szólsz, hogy minden rendben van-e, tudjuk-e csinálni, vagy sem! Ha nem, akkor kész, vége, ha azt mondd, hogy igen, akkor én még mindig eldönthetem, hogy megadjam-e a végső jelet. Beleegyezel?

– Két feltétellel, Mac: mielőtt leállítanád a dolgot, megbeszéled velem, és ha a kijelölt napon nem megy, akkor rá egy, illetve két napra ismét megpróbáljuk.

– Rendben van – mondta McIver, és jókora lélegzetet vett. – A harmadik szakasz: a kiválasztott napon – szerintem maximum három napig próbálkozhatunk – leadjuk az indulási jelet, mire az összes gépünk felszáll, és elindul Sargazba. Ha minden rendben megy, szerintem mintegy négy óra különbség lesz Scragék és az utolsóként beérkezők – valószínűleg Duke-ék – között. Mihelyt a gépek bárhol Iránon kívül leszállnak, az iráni jelzést lecserélik britre, hogy azzal is javítsák az esélyeiket. Ha megérkeztek Sargazba, rögtön föltesszük őket a 747-esekre, a személyzet is felszáll, és elhúzzunk, amilyen gyorsan csak lehet. Egyszerű. – A terven végigfutva McIver hatalmasat sóhajtott.

Gavallan nem válaszolt rögtön – a tervet átgondolva látta a benne tátongó lyukakat, a hatalmas költségeket és a veszélyeket is. – Jó, Mac!

– Nem. Csöppet sem jó, Andy, de ez van!

– Tegnap találkoztam Scraggel, és jó nagyot beszélgettünk. Azt mondta, részéről rendben van a Forgószél, és ha megkapja a jelzést, azonnal indul. Megígérte, hogy a hétvégén a többieket is megkérdezi, aztán értesít, de már előre biztos volt benne, hogy a megadott napon az összes helikopterét és emberét ki tudja hozni.

McIver csak bólintott, de nem szólt egy szót sem. Némán vezette a kocsit a veszélyes, eljegesedett úton, és mellékutcákban maradván megpróbálta elkerülni a főbb utakat, tudta, hogy be van dugulva rajtuk a forgalom. – Már közel vagyunk a bazárhoz – mondta hosszú szünet után.

– Scrag azt mondta, a következő néhány napban talán el tud jutni Bandar-Deilamba, beszélhet Rudival, és elmondhatja neki, mit tervezünk. Levélben veszélyes volna megírni. Aproó! Írt neked valamit.

– Mit?

Gavallan kivette a borítékot az aktatáskájából, és felrakta az olvasószemüvegét. – A címzés: D. D. McIver kapitány úrnak.

– Egyszer földühít, és megmondom neki a magamét ezért a Mocsos Duncanért – jelentette ki McIver. – Olvasd fel, légy szíves!

A borítékot feltépvé Gavallan elővette a két összetűzött lapot, és jókedvűen kuncogott egyet. – A levélben csak ennyi áll: „Menj a francba!” Ami hozzá van tűzve, az egy orvosi jelentés... – Hogy jobban lássa, közelebb emelte a szeméhez a lapot. – Dr. G. Gernin írta alá. Ausztrál Konzulátus, Sargaz. A vén csirkefogó koleszterinszintje tökéletesen normális, a vérnyomása 130/85, a vércukorszint normális... Minden maga a tökély. Van itt egy utóirat is. Azt mondja: „A hetvenharmadik születésnapomig fogok repülni, vén fasz!”

– Bárcsak igaz lenne, és sikerülne annak a csirkefogónak! Tartok tőle, hogy nem, az idő nem neki... – McIver félbehagyta a mondatot, és óvatosan fékezett. Az utca, amelyiknek a végén jártak, a bazár mecsetje előtti térre vezetett, de a torkolatát vadul ordibáló,

fegyverrel hadonászó férfiak torlaszolták el. Megfordulni már nem tudott, kikerülni sem lehetett őket, úgyhogy megállt a feldühödött csoport előtt. – Megint az asszonyok – mondta, miután észrevette az odakint, a téren vonulókat, és meghallgatta a két táborból felhangzó, egymásnak felelgető, dühös kiáltásokat. A forgalom mindenütt leállt a környéken, a feltorlódott gépkocsik vezetői ingerülten rákönyököltek a dudákra. Mivel járda nem volt az úttest két oldalán, csupán szeméttel teli vízelvezető árok, és sok volt a gyalogos, mindkét oldalról beszorították őket, semerre sem tudtak mozdulni. A hátulról érkezők nyomták a járművek között állókat, akik között meglehetősen sok volt a gyerek és a siheder. Az egyik durván mutatott valamit Gavallanek, egy másik belerúgott a gépkocsi sárvédőjébe, aztán – mint akik jól végezték a dolgukat – nevetve arrébb mentek.

– Piszkos kis csirkefogók! – McIver tisztán látta a visszapillantó tükörben a menetelőket, és azt is, hogy újabb suhancok csatlakoztak hozzájuk. A csoportba verődött férfiakhoz is újabbak csatlakoztak, a frissen érkezők tekintete meg vadabb és ellenségesebb volt, mint az ott-lévőké, és többen közülük, hogy az indulataikat levezessék, igazából oda sem figyelve rácsaptak a kocsi tetejére, a motorházra a fegyvereik tusával. Elöl, a kereszteződésben – Alláh-u Akbár...! éppen elvonult a tüntető nők derékhada.

Hangos csattanásra figyeltek fel – kő csapódott a kocsinak, hajszálnyival kerülve csak el az egyik ablakot, aztán az egész autó rázkódni kezdett, mert suhancok, gyerekek vették körül, lökdösni kezdték, és szép számmal akadtak köztük olyanok is, akik felugráltak a motorház tetejére, és – miközben trágárul mutogattak – lehetőség szerint jó nagyokat dobantottak is, hogy minél több kárt tegyenek benne. McIver kis ideig tűrte, de aztán nem bírta tovább, néhány kölyköt fellökve heves mozdulattal kinyitotta a gépkocsija ajtaját, és tajtékozva ki is pattant, amitől, persze, az egész csapat futásnak eredt. Gavallan is követte a példáját, és azokra vetette rá magát, akik – megpróbálván felborítani – hátulról emelgették az autót. Egyiküket rögtön derékon ragadta, és hatalmasat lökött rajta, mire a többiek dühösen kiabálva menekülésre fogták a dolgot. Két idősebb suhanc azonban nem tágított, sőt, mintha összebeszéltek volna, egyszerre próbálták meg hátulról rávetni magukat. Észrevette őket, az egyiknek ököllel a mellkasába vágott, a másikat pedig nekítaszította egy

teherautónak, amin a jármű sofőrje csak nevetett, és hogy ő is adjon a fiúnak, belülről meglökve jó erősen nekivágta. McIver a rövid küzdelemtől zihálva, szétvetett lábbal állt az autó mellett, az ő oldalán a megvadult kölykök már biztonságos távolságba vonultak, és onnan kiabálták a válogatottnál válogatottabb sértéseket.

– Vigyázz, Mac!

McIver még időben kapta le a fejét, a neki szánt kő nem őt találta el, hanem egy másik teherautó oldalához vágódott. Az addig visszavonulni látszó kölykök – többnyire tíz-tizenkét évesek – azonban nem érték be ennyivel, hanem nekilódultak, és újból támadtak. Mivel meneküléshez nem volt hely, McIver a kocsni elülső sárvédőjéhez hátrált, és Gavallan is az autóhoz húzódott. Az egyik suhanc göcsörtös, vastag fadarabot lóbálva szemből vetette rá magát, míg három társa oldalról próbálta meg bekeríteni. Gavallan megpróbált ugyan kitérni az ütés elől, de a bunkó így is eltalálta a vállát, és olyan erővel, hogy pillanatra a lélegzete is elakadt. A pillanatnyi meglepődés után dühösen rávetette magát a támadójára, és ököllel olyan erősen vágott az arcába, hogy az eszméletét veszítve terült el a hóban. A többieknek ennyi elég is volt – fékevesztetten, gyilkos dühvel rontottak neki, és a támadásuk olyan heves volt, hogy annak már nem lehetett ellenállni. A következő, amire Gavallan emlékezett, az volt, hogy már nem a hóban görnyedt, megpróbálva védeni magát a vadul rugdosó lábaktól, hanem egy zöldszalagos karjára támaszkodik, aki felsegíti, miközben a suhancok – a rájuk szegezett géppisztolyoktól halálra rémülve – a környező házak falához húzódnak, egy idősebb mollah pedig magából kikelve szidja őket. Amikor körbepillantott, azt is látta, hogy McIver tulajdonképpen szintén sértetlen, megmenekült az utcakölykök bosszújától.

A mollah elfordult a megszeppent bűnösöktől, odament hozzá, és perzsául szólította meg: – *Nam zaban-e soma rá khub namu danan, aga...*

– Sajnálom, de nem beszélem a nyelvüket, kegyelmes... – A fehér szakállú, fehér turbánt, és fekete köntöst viselő, idős férfi hátat fordított Gavallannek, és a körülöttük állók moráját túlharsogva elkiáltotta magát.

Vonakodva bár, de az egyik gépkocsiból kiszállt egy férfi, odament, szemmel láthatóan nagy tisztelettel köszönt a mollahnak, meghallgatta, amit mondott, aztán kissé körülményes angolsággal ugyan, de jól érthetően Gavallannek is elismételte: – A mollah tájékoztatja önöket arról, aga, hogy a fiatalok rosszat tettek, amikor megtámadták, megsértették vele a törvényt, és önök nyilvánvalóan nem követtek el törvénytisértést, és nem is provokálták őket.

Kis ideig ismét a mollahra figyelt, hogy aztán késedelem nélkül megint fordítson: – Azt szeretné, ha tudnák, hogy az Iszlám Köztársaság maradéktalanul tiszteletben tartja Isten örök, mindenkire nézve kötelező törvényeit. A fiatalok megsértették a törvényt, amelyik tiltja, hogy bárki fegyvertelen, békés idegeneket támadjon meg. – A viseltes ruhájú szakállas, középkorú férfi a mollahra nézett, aki hogy a szavait mások is hallják – erősen megemelte a hangját: – Legyetek tanúi annak, hogy mi a törvényeket betartjuk, aki megszegi őket, azt azonnal megbüntetjük, és igazságot szolgáltatunk az érdemtelenül bántottaknak. – Zord szavait a körülötte állók elégedett morajjal nyugtázták. – A büntetés ötven korbácsütés, de előbb ezeknek a fiataloknak bocsánatot kell kérniük tőletek és a többiektől.

A közelben elhaladó tüntetők harsány kiáltozása közepette a halálra rémült kölyköket odalökdösték és rugdosták McIver és Gavallan elé, ahol azok térdre estek, és szánalmas, megszeppent hangon bocsánatért esedeztek. Miután a mollah úgy döntött, hogy ebből elég, a legközelebbi házfalhoz lódították őket, és a tömegeből valakik által készségesen felajánlott öszvérhajtó ostorokkal verni kezdték őket. A büntetést maga a mollah, két iszlám gárdista, és a mollah által a tömegeből kiválasztott közreműködők mérték ki rájuk – könyörtelenül.

– Jézusom! – nyögött fel Gavallan, akit a rosszullét kezdett kerülgetni a kegyetlen látványtól.

A fordítónak szegődött autós meghallotta, az elszörnyedt kiáltást, és szigorúan azt mondta: – Itt az iszlám az úr, az iszlám pedig csak egyetlen törvényt ismer mindenki számára, és ugyanazt a büntetést mindenkinek, ha bűnt követ el. Aki vétkezett, annak azonnal lakolnia is kell. Isten törvénye örök és megváltoztathatatlan, nem olyan, mint a maguk romlott nyugati törvényei. Azokat ki lehet forgatni, az igazságszolgáltatást el lehet odázni, hogy az ügyvédek

meggazdagodhassanak a halogatáson, miközben mások tönkremennek, és szerencsétlenné válnak... – Az egyik fiú vad sikoltását hallva elhallgatott ugyan, de csak egy pillanatra. – Ezekben a veszett kutyakölykökben nincs semmi büszkeség! – jelentette ki dühösen, és hátat fordítva Gavallanéknek visszament a kocsijához.

Miután a büntetés befejeződött, a mollah szelíd hangon újból megdorgálta a még eszméletükön lévő kölyköket, kegyesen elbocsátotta őket, és az iszlám gárdistáktól körülvéve maga is távozott. A körben állók széjjelebb húzódtak, nagyobb kört formáltak McIver és Gavallan körül, a támadók pedig vagy mozdulatlanul, vérbe fagyva feküdtek a ház falánál, vagy keservesen erőlködve megpróbáltak elvánszorogni. Gavallan előrelépett, hogy segítsen az egyiknek, aki sehogy sem tudott felállni, de mert az rémülten arrébb vonszolta magát, inkább visszafordult. A gépkocsin nagy horpadások, éles kövek okozta mély karcolások látszottak, szomorú mementójaként a támadásnak, és McIver arca is olyan volt, mintha néhány perc alatt éveket öregedett volna. – Nem tudom azt mondani, hogy nem érdemelték meg a büntetést – jegyezte meg halkán Gavallan.

– Ha a mollah nem vetődik erre, nem biztos, hogy megússzuk – válaszolta reszelős torokhangon McIver, és nagyon örült, hogy Genny nem volt ott, nem kellett végignéznie a történeteket. Minden korbácsütést, amit a kölykök kaptak, úgy megszenvedett volna, mintha őt érné, gondolta, és közben minden porcikája fájt az elszenvedett ütlegektől, rúgásoktól. Elfordult a tönkretett kocsitól, óvatosan megmozgatta a vállát, és miután észrevette, hogy a tolmácsukul szegődött autós, tovább menni nem tudván, még mindig ott várakozik a közelben, hozzá lépett.

– Köszönjük a segítséget, aga! – mondta neki az ablak résén át, az erős zaj miatt kiabálva. A gépkocsi öreg volt, kopott, és a vezetőkívül még négy férfi szorongott benne.

A megszólított lejjebb tekerte az ablakot. – A mollah tolmácsot keresett, én neki segítettem, nem maguknak – felelte utálkozó ajakbiggyesztéssel. – Ha nem jöttek volna Iránba, akkor ezek a meggondolatlan kölykök sem háborodtak volna úgy fel a gazdagságuk undorító fitogtatásán, hogy nekimenjenek maguknak.

– Elnézést, én csak...

– És ha nem lennének az istentelen utcai bandákat, a tiszteletlen viselkedést reklámozó, undorító filmjeik és televíziós műsoraik, amelyeket a sah hozatott be, hogy megrontsa velük a gyerekeinket a saját fiamat és a diákjaimat is beleértve –, akkor ezek a szerencsétlen bolondok is betartották volna a törvényt. Jobban teszik, ha elmennek, mielőtt magukat is törvényszegésen érik. – A férfi indulatosan föltekerte az ablakot, és hogy a dühét levezesse, rányomta tenyerét a dudára.

LOCHART LAKÁSA, 14.37. Ökölbe szorított ujjai ütemes, előre megbeszélte jelet kopogtak a lakás bezárt ajtaján. Fátyolt és összesározódott csadort viselt. A jelzésre azonnal megérkezett a válasz, mire négy rövidet és egy hosszút koppantott. Az ajtó erre már kinyílt, Tejmur rászögezte a géppisztolyát, ő pedig jókedvűen fölnevetett.

– Senkiben nem bízol már, drágám? – kérdezte arabul, jól kivehető palesztin akcentussal.

– Nem, Szajada! Még benned sem – válaszolta a férfi, és csak miután meggyőződött róla, hogy a látogató valóban Szajada Bertolln, és egyedül érkezett, lépett hátrébb kicsit. Szorosan magához ölelte a fátylát és kendőjét elhajító asszonyt, sarkával berúgta az ajtót, és miután kibontakozott az ölelésből, gondosan be is zárta. – Még benned sem. – Újból egymás nyakába borultak, és lázas izgalommal csókolták egymást. – Késtél.

– Nem. Te érkeztél korábban. – Az asszony nevetve hátrébb húzódott, és átnyújtotta a csomagot. – A fele itt van, a többi majd holnap hozom.

– Hol hagytad?

– A francia klubban, egy szekrényben. – Szajada Bertolln levetette a csadorját, és visszaváltozott azzá, aki korábban volt. Bélelt sídzsakit, meleg, garbónyakú kasmírpulóvert, skótmintás gyapjúszoknyát, vastag harisnyadrágot, és magas szárú, prémes szegélyű csizmát viselt, természetesen a lehető legelegánsabbat és legdrágábbat. – Hol vannak a többiek? – kérdezte.

Miközben válaszolt, a férfi arca komoly volt, de a szeme mosolygott. – Elküldtem őket.

– Á! Szerelem délután... Mikor jönnek vissza?

– Napnyugtakor.

– Remek. Akkor előbb zuhany... Forró még a víz?

– Igen. A központi fűtés is be van kapcsolva, és a paplan is fűthető. Micsoda luxus! – mondta Tejmur. – Lochart és a felesége tudták, hogyan kell élni. Olyan ez a lakás, mint egy igazi pasa... hogy is mondják franciául... ja igen, *garconniere-je*.

Az asszony nevetése lágy volt, melengető. – Nem is tudod, drágám, micsoda *piskes* a jó forró zuhany. Sokkal jobb, mint a kád... a többről már nem is beszélve. – Szajada a székre ült, és nekilátott lehúzni a csizmáit. – Egyébként nem Lochart, hanem az öreg kéjenc Dzsared Bakraván volt az, aki tudta, hogyan kell élni. Ebben a lakásában eredetileg a szeretője lakott.

– Te? – kérdezte minden gúny nélkül a férfi.

– Nem, drágám! Neki fiatalok, nagyon fiatalok kellettek. Én nem vagyok senkinek a szolgálója, még a férjemé sem. Sarazad mesélte. Az öreg Dzsared tudott élni, kár, hogy olyan csúnyán végezte.

– Elvégezte a dolgát, többé nem volt rá szükség.

– Akkor sem így kellett volna befejeznie.

– Javíthatatlan uzsorás volt, a sah híve még akkor is, ha bőkezűen támogatta Khomeinit. Megszegte Isten törvényeit, és...

– A fanatikusokét, drágám, a fanatikusokét. Ugyanúgy, ahogy mi is áthágunk minden törvényt. Nem igaz? – Szajada felállt, könnyedén szájon csókolta a férfit, és a vastag, süppedő szőnyeggel leterített folyosón végigsétálva bement a Sarazad és Lochart hálószobájából nyíló, pazarul berendezett fürdőszobába. Megnyitotta a zuhanyt, és türelmesen várta, hogy a víz fölmelegedjen. – Mindig szerettem ezt a lakást.

– A főnökeim köszönik, hogy felhívtad rá a figyelmet – válaszolta az ajtófélfának dőlve Tejmur. – Milyen volt a felvonulás?

– Borzalmas. Az irániak állatok, ócsároltak bennünket, mindenféle szemetet dobáltak ránk, mutogatták a péniszüket csak azért, mert szeretnénk egy kis egyenlőséget, olyan ruhában járni, amilyenben mi akarunk, szépnek lenni abban a kevéske kis időben, amíg el nem múlik a fiatalságunk. – A tenyerét kinyújtva Szajada ellenőrizte, hogy

elég meleg-e már a víz. – A drágalátos Khomeinitek kénytelen lesz beadni a derekát.

– Soha – válaszolta nevetve a férfi. – Különben is, csak egy részük viselkedik állatként, Szajada, a többség normális. Hová lett a civilizált palesztin toleranciád?

– Az itteni férfiak kiölték belőlem, Tejmur! Ha nő lennél, megértenéd. – Újból a víz alá tartotta a kezét, és érezte, hogy már majdnem jó. – Ideje visszamennem Bejrútba... Itt mintha állandóan mocskos lennék. Hónapok óta nem érzem tisztának magam.

– Én is szívesen visszamennék. A háborúnak itt vége, de Palesztinában, Libanonban vagy Jordániában nem. Ott még szükség van képzett harcosokra, hogy irtsák a zsidókat, eltapossák Ciont, és visszaszerezzék a szent helyeket.

– Örülök, hogy Bejrútban leszel – mondta hívogató tekintettel Szajada. – Nekem is szóltak, hogy menjek haza, de csak néhány hét múlva, ami tökéletes. Addig még jó néhányszor felvonulhatok. A csütörtökre tervezett menet lesz az eddigi legnagyobb.

– Nem értem, miért izgatod magad. Irán nem a te gondod, és a felvonulásaitokkal, tiltakozásokkal nem juttok semmire.

– Tévedsz – Khomeini nem bolond. A tiltakozó menetekben ugyanazért veszek részt, amiért a PFSZ-nek is dolgozom. Az otthonunkért teszem, az egyenlőségért, a palesztin nők egyenlőségéért és... Igen. Minden nő egyenlőségéért, éljen bárhol is a földön. – Miközben ezt mondta, Szajada tekintete szinte lángolt, és az asszony olyan gyönyörű volt, amilyenek Tejmur talán még soha nem látta. – A nők öntudatra ébredtek, drágám, és a koptok istenére, az egyetlen istenre, és a te titokban vallott marxista-leninista hitedre mondom, hogy a férfiak uralmának vége.

– Egyetértetek – válaszolta nevetve Tejmur.

Az asszony először csak nézett rá komolyan, aztán ő is elnevette magát. – Férfisoviniszta vagy! – Érezve, hogy a víz tökéletes, Szajada levetette a sídzsekijét. – Gyere, zuhanyozzunk együtt!

– Benne vagyok. Mesélj a papírokról!

– Majd utána. – Csöppnyi szégyenkezés nélkül, nyugodt mozdulatokkal vetkőztek le, felajzott, de türelmes, összeszokott szeretők három éve tartott a kapcsolatuk Libanonban, Palesztinában

és Iránban is –, aztán beszappanozták egymást, játszottak, érintéseik egyre intimebbekké, érzékibbekké váltak, míg végül az asszony többször egymás után felsikoltott, magába fogadta, felolvasztotta a testében Tejmurt, hogy végül egyszerre jussanak el a mindent felemésztő, csillagfényes robbanásig. Utána együtt feküdtek le megbékélve, és húzták magukra a puha, fűthető paplant.

– Mennyi az idő? – kérdezte sóhajtva, álmos hangon Szajada.

– Amennyi a szerelemhez kell.

Az asszony nem válaszolt, csak benyúlt a takaró alá, Tejmur pedig – mert nem volt felkészülve a hirtelen reagálásra – kissé elhúzódott, és megfogta a kezét. – Nem. Ez még neked sem megy, szerelmem! – mondta Szajada, és kényelmesen befészkelte magát a férfi karjába.

– Öt perc.

– Öt óra múlva sem, Tejmur!

– Egy óra...

– Két óra – vágott közbe mosolyogva az asszony. – Két óra múlva újra készen állsz, de én már nem leszek itt. Kénytelen leszel beérni valamelyik katonaszajháddal. – Elnyomott egy újabb ásítást, és mint a lusta, magát remekül érző macska, jó nagyot nyújtózott. – Csodálatos szerető vagy, Tejmur! Csodálatos – mondta, és még be sem fejezte, amikor meghallotta a szokatlannak tetsző zajt. – A zuhany az?

– Igen. Nyitva hagytam. Micsoda luxus, nem?

– Az. És felesleges pazarlás.

Szajada kiszállt az ágyból, a fürdőszoba ajtaját magára húzva ráült a bidére, megmosta magát, aztán visszaállt a zuhany alá, és jókedvűen dalolva haját mosott. Puha törülközőt kerített maga köré, megszáritotta a haját, és amikor visszament a hálósobába, arra számított, hogy a férfit pihentető álomba merülve találja. De nem. Tejmur az ágy tetején feküdt, és el volt vágva a torka. A testéről félig lecsúszott takaró vértől volt lucskos, levágott nemi szerve a feje mellett, a párnán feküdt, és két férfi állt fölötte. Mindkettőnél hangtompító revolver volt, a nyitott ajtón túl pedig látni lehetett harmadik, a lakás bejárata közelében őrködő társukat.

– Hol a többi papír? – kérdezte angolul, de valamilyen különös akcentussal az egyik férfi, és a revolverét pillanatra sem fordította el

Szajadától.

– A... a francia klubban.

– A francia klubban hol?

– Egy bezárt szekrényben. – Az asszony túl hosszú időt töltött el a PFSZ-ben, és túlságosan is jártas volt az élet dolgaiban ahhoz, hogy pánikba essen. A szívverése sem gyorsult fel, és hideg fejjel igyekezett eldönteni, hogy mit tegyen, mielőtt meghal. A táskájában eredetileg lapult ugyan egy tör, de a táskát az ágy melletti szekrénykén hagyta, most pedig ott hevert az ágyon, a tartalma szétszórva, és a tör hiányzott. Nem volt más fegyvere, amihez folyamodhatott volna, csak az idő – tudta, hogy a többiek napnyugtakor visszajönnek. Az este azonban, sajnos, még igen távol volt. – A női öltözőben – közölte.

– Melyik szekrényben?

– Nem tudom... Az a szokás, hogy az ember, amire vigyázni akar, odaadja a kabinosnak, aláírja a bejegyzési naplót, és amikor kéri, visszakapja a holmiját. De csak ő, másnak nem adják ki.

A kérdező a társára pillantott, az pedig kurtán bólintott. Mindketten fekete hajúak és fekete szeműek voltak, bajszosak, és Szajada az akcentus alapján nem tudta megállapítani, honnan jöhettek. Lehetek irániak, arabok vagy zsidók, és bármelyik országból, Egyiptomból, Szíriából, vagy akár Dél-Jemenből is. – Öltözzön fel! Ha valamilyen trükkel próbálkozik, nem fog olyan fájdalommentesen pokolra szállni, mint ez az ember. Tudja, nem volt szívünk felébreszteni előtte. Világos?

– Igen. – Szajada visszament a fürdőszobába, és felöltözött. A férfi közben végig az ajtóban állt, és figyelte, de nem a testét, csakis a kezeit. Profik, állapította meg magában az asszony, és ettől még rosszabbul kezdte érezni magát.

– Honnan szerezte a papírokat?

– Egy Ali nevű embertől. Korábban egyszer sem láttam...

– Állj! – A hang halk volt ugyan, mégis metsző, mint a legélesebb penge. – A következő hazugságnál levágom azt a szép kis mellbimbóját, és megetetem magával, Szajada Bertolln. Egy hazugság – kísérletként – még megengedett. Több viszont nem. Folytassa!

Szajada ettől valóban megijedt. – Abdalláh ibn Abu Szibának hívják. Ma délelőtt elmentünk az egyetem melletti öreg diákszállóba, megmutatta a lakást, átkutattuk, ahogy mondták, és megtalál...

– Ki mondta?

– A Hang. Aki mindig csak telefonálni szokott. Még soha nem láttam, kizárólag a hangját ismerem. Időnként... felhív, és utasításokat ad.

– Hogyan ismeri fel?

– A hangszínéről, de mindig mond jelszót is. – Az asszony belebújt a pulóverébe, és már csak a csizmája hiányzott, egyébként befejezte az öltözködést. A revolver hangtompítós csöve továbbra is rezzenéstelenül meredt rá. – A jelszó mindig az előző nap megnevezése. Az első néhány percben valamilyen formában többször is elmondja.

– Folytassa!

– Benéztünk a padló alá is, és ott találtuk az anyagot: leveleket, iratokat és néhány könyvet. Beraktam őket a táskámba, elmentem a francia klubba, és... mivel a táskám egyik szíja leszakadt, a felét ott hagytam, és csak a többit hoztam el.

– Hol találkozott azzal az emberrel? Dmitrij Jazernovval.

– Sohasem láttam. Nekem csak annyit mondtak, hogy menjek el a lakására Abdalláhhall, keressem meg a papírokat, és adjam oda őket Tejmurnak.

– Miért éppen neki?

– Nem kérdeztem. Sohasem kérdezek semmit.

– Bölcs dolog – állapította meg a fegyveres. – Mit csinál... csinált ez a Tejmur?

– Nem tudom pontosan, csak azt, hogy iráni... volt, és a PFSZben kapta a kiképzését.

– Melyik szervezeténél?

– Nem tudom. – A férfi alakja nem töltötte ki teljesen az ajtót, úgyhogy Szajada belátott mellette a hálószobába, de még véletlenül sem nézett az ágyra, annak az embernek a holttestére, akit olyan jól ismert. Kérdéseikből a vallatói lehettek a SAVAMA, a KGB, a CIA, a MI-6 emberei, izraeliek, jordániaiak, szíriaiak, irakiak, sőt akár a

PFSZ valamelyik szélsőséges, Arafatot vezetőként el nem ismerő szárnyának a tagjai is – bármelyikük örült volna annak, ha megszerezheti az amerikai nagykövet széfjének tartalmát.

– Mikor jön vissza a szeretője, a francia?

– Nem tudom – válaszolta rögtön Szajada, meg sem próbálva titkolni a meglepődését.

– Most hol van?

– A Zagrosz-hegységben, a bázisukon. Zagrosz-Háromnak hívják.

– És a Lochart nevű pilóta?

– Azt hiszem, ő is Zagroszban.

– Mikor jön vissza ide?

– Ide? Úgy érti, hogy a lakásba? Nem hiszem, hogy ide valaha is visszatérne.

– És Teheránba?

Hiába igyekezett elkerülni, Szajada tekintete mégis Tejmurra tévedt. A szörnyű látványtól úgy felkavarodott a gyomra, hogy kénytelen volt öklendezve a vécésze fölé hajolni. A férfi minden különösebb érzelem nélkül nézte – megszokta már, hogy az emberi test néha erősebbnek bizonyul az akarathoz, és önállóan reagál a rémületes dolgokra –, annak örült csupán, hogy védekezésének az egyik fala leomlott. Ennek ellenére pillanatra sem vette el az asszonyról a revolvert.

Miután az inger alábbhagyott, Szajada kiöblítette a száját kis vízzel, megpróbálta elfojtani a hányingerét, és közben szidta magában Tejmurt, mert volt olyan ostoba, hogy elküldte a többieket. Ostoba, szerette volna ordítani neki. Hogy tehetél ilyet, amikor bárhová néz az ember, mindenhol ellenségeket lát? Mikor zavart engem a szeretkezésben, hogy mások is vannak a közelben, ha egyszer magunkra zártuk az ajtót?

Megfordult, és a mosdókagylónak támaszkodva szembenézett az ellenségeivel.

– Először a francia klubba megyünk – mondta neki a revolveres. – Elkéri a papírokat, és ideadja nekem. Világos?

– Igen.

– Mostantól fogva nekünk dolgozik. Titokban. Rendben?

– Van más választásom?

– Igen. Meg is halhat. Nehezen, kínok között. – A férfi tekintete jéghideggé vált. – Miután ez megtörtént, elkezdünk foglalkozni egy Jasszer Bialik nevű gyerekekkel.

A név hallatán Szajada halottsápadt lett.

– Nagyszerű. Ezek szerint nem felejtette még el teljesen a fiát, aki a nagybátyjáiéknál él Bejrútban, a Virágkereskedők utcájában? – A férfi kis szünetet tartott, majd megkérdezte. – Emlékszik rá?

– Igen. Természetesen. – Az asszony alig bírta kinyögni a szavakat. Lehetetlen, hogy tudjanak Jasszerről, amikor még a férjem sem tud róla, gondolta rémülten.

– Mi történt a fiú apjával?

– Meghalt... megölték.

– Hol?

– A... Golán-magaslatokon.

– Szomorú dolog meghalni egy fiatal, mindössze néhány hónapja nősült férfinak – állapította meg tárgyyszerű hangon az ismeretlen. – Maga hány éves volt akkor?

– Tizen... tizenhét.

– Úgy látom, az emlékezete még nem hagyta cserben. Nagyon helyes. Választhat. Ha úgy dönt, hogy együttműködik velünk, maga, a fia és a nagybátyja családja is sértetlen marad. Ha nem hajtja végre pontosan az utasításainkat, megpróbál elárulni bennünket, vagy esetleg öngyilkosságot kísérel meg, akkor Jasszer elveszíti a férfiasságát és a szemét is. Világos?

Szajada hamuszürke arccal, elkeseredve bólintott.

– Ha meghalunk, mások gondoskodni fognak róla, hogy a halálunk ne maradjon megbosszulatlan. Efelől ne legyen a legcsekélyebb kétsége sem! Nos? Hogy dönt?

– Engedelmeskedem – válaszolta az asszony, gondolatban rögtön hozzá is téve: és biztonságba helyezem a fiamat, hogy utána bosszút állhassak. De hogyan? Hogyan?!

– Rendben van. A fia szemére, golyóira és hímveszőjére fogadja, hogy szolgálni fog nekünk?

– Igen. Kkk... kérem, ki... kit kell szolgálnom?

Mind a két férfi elmosolyodott, de a mosolyukban jókedvnek még csak nyoma sem volt. – Soha ne kérdezze ezt még egyszer, és ne is próbálja kideríteni! Majd megmondjuk, amikor kell, és ha kell. Világos?

– Igen.

A beszélgető férfi – társa egész idő alatt néma volt – letekerte a revolver csövéből a hangtompítót, és mindkettőt zsebre rakta. – Azonnal tudni akarjuk, ha akár a francia; akár Lochart visszatér vegye úgy, hogy a legelső kötelessége ezt megtudni –, és azt is, hogy hány helikopterük van Teheránban, és pontosan hol. Világos?

– Igen. Hogyan tudok kapcsolatba lépni magukkal?

– Kapni fog egy telefonszámot. – A férfi tekintete még baljóslatúbbá vált. – Kizárólagos használatra. Érthető?

– Igen.

– Hol lakik Armstrong? Robert Armstrong.

– Nem tudom. – Szajada agyában hangosan megszólalt a vészcsengő. Hozzá is eljutott a szóbeszéd, hogy Armstrong az MI-6 képzett bérgyilkosa.

– Kicsoda Talbot?

– Talbot? A brit nagykövetség munkatársa.

– Milyen munkatárs? Mi a beosztása?

– Nem tudom. Csak azt, hogy ott dolgozik.

– Szeretője valamelyiknek?

– Nem. Ismerősök... Néha eljárnak a francia klubba.

– Armstrong szeretője lesz. Megértette?

– Én... Megpróbálom.

– Két hetet kap rá. Hol van Lochart felesége?

– Azt hiszem... a Bakraván-házban, a bazár mellett.

– Bizonyosodjon meg róla! És szerezzen kulcsot a főkapuhoz! – A férfi látta, hogy Szajada összerendezte, de egyetlen arczöldüléssel sem árulta el, mennyire szórakoztatónak tartja ezt. Ha netán fenntartásaid lennének ezzel kapcsolatban, az sem baj, gondolta. – Vegye föl a kabátját! Mindjárt indulunk.

Az asszony térde kis híján összecuklott, miközben a szobán keresztül a bejárat felé ment.

– Várjon! – szólt utána váratlanul a férfi. Visszarakta a nő táskájába a szétszórt tárgyakat, majd hirtelen támadt ötlettől vezérelve a párnán heverő holmit betekerte papír zsebkendőbe, és melléjük tette. – Emlékeztetőül arra, hogy engedelmeskednie kell.

– Ne! Kérem! – Szajada tovább nem volt képes visszaparancsolni a könnyeit. – Nem bírom... ezt nem!

A férfi közömbös arccal a kezébe nyomta a táskát. – Akkor szabaduljon meg tőle!

Szédelegve ment vissza a fürdőszobába, beledobta a csomagot a szemétdöbrbe, és a korábbinál is erősebb hányinger vett rajta erőt.

– Siessen!

Miután sikerült összeszednie magát, megfordult, szembenézett a férfival. – Ha a többiek... ha visszajönnek, és látják... hogy nem vagyok itt... akkor tudni fogják, hogy... azok mellé álltam, akik... akik ezt elkövették.

– Természetesen. Bolondnak néz bennünket? Azt hiszi, csak hárman vagyunk? Mihelyt azok négyen visszajönnek, rögtön meghalnak, és az egész lakás lángba borul.

McIVER LAKÁSA, 16.20. – Nem tudom, Mr. Gavallan – mondta Ross.

– Nem sokra emlékszem attól a pillanattól kezdve, hogy Azadehet fent hagytam a lejtő tetején, egészen addig, hogy megérkeztünk ide.

– A százados Pettikin egyik egyeningét viselte, hozzá fekete pulóvert, nadrágot és cipőt. Megborotválkozott, tetőtől talpig rendbe hozta magát, ettől függetlenül látszott az arcán, hogy rettentően kimerült. – Előtte viszont minden... úgy történt, ahogy elmondtam.

– Borzalmas! – tört ki Gavallanból az őszinte indulat. – Köszönjük, amit tett, százados. Maga nélkül a többiek mind meghaltak volna. Igyunk valamit, hátha attól fölmelegsünk kicsit! Ronda hideg van itt. Azt hiszem, akad még némi whiskynek. – Pettikin felé fordult.

– Charlie?

- Máris. – Pettikin rögtön a bárszekrény felé indult.
- Köszönöm, Mr. McIver, én nem kérek – mondta Ross.
- Én viszont igen. Nem érdekel, hogy még nincs is este – jelentette ki McIver.

– Én is – csatlakozott hozzá Gavallan. Nemrég érkeztek, még mindig reszkettek az izgalomtól, az utcai incidens hatása alatt voltak, és nagyon aggódtak, mert hiába zörgettek Sarazadéknál, senki nem nyitott kaput. Vártak egy darabig, aztán lehangolódva tovább mentek McIver lakására. Az egyik kanapén szunyókáló Ross egyből felpattant, amikor meghallotta az ajtónyitást, és fenyegetően maga elé tartotta a *kukriját*.

- Elnézést! – mondta fáradtan, miután látta, kik érkeztek.
- Semmi baj – felelte nyugodtan Gavallan, bár maga is megrémült.
- Andrew Gavallan vagyok. Hello, Charlie! Hol van Azadeh?
- Még alszik a vendégszobában – válaszolta Pettikin.
- Elnézést, hogy felriasztottuk! – fordult ismét Rosshoz Gavallan.
- Mi történt Tebrizben, százados?

Ross nem egészen összefüggően, helyszínek és időpontok között ugrálva ugyan, de lényegében mindent elmondott. A hirtelen ébredés a mély alvásból még megviseltebbé tette. A feje fáj, minden porcikája sajgott, de örült, hogy végre elmondhatja, ami történt, rekonstruálhatja az eseményeket, erőfeszítés árán, de kitöltheti az emlékezetében meglévő hézagokat, és önmaga számára is mindent a helyére rakhat. Kivéve Azadehet. Őt még nem, róla egyelőre nem tudott végleg lemondani.

Reggel, kusza, csöppet sem pihentető álmából ébredve először megrémült, mert minden össze volt keveredve benne, rotorlapátok dübörgésére, lövésekre, kövekre, robbanásokra és hidegre emlékezett csak, és a térdére könyökölve egy darabig tompán meredt a kezére, megpróbálva helyükre rakni az emléktöredékeket, eldönteni, hogy mi közülük a valóság, és mi az álom. Aztán, a fejét lassan fölemelve meglátott egy férfit, aki némán figyelte, és ijedten felordított: – Hol van Azadeh?!

- Még alszik, Ross százados! A folyosó végén, a vendégszobában – válaszolta csöndes, megnyugtató hangon Pettikin. – Emlékszik még rám? Charles Pettikin... Doshan Tappeh.

Kutatni kezdett az emlékezetében, és amit sikerült előbányásznia belőle, az mind ijesztő volt. Doshan Tappeh? Mi történt Doshan Tappehen? Azért ment oda, hogy helikoptert szerezzen maguknak, és...

– Á! Igen! Hogy van, kapitány? Örülök... hogy látom. Szóval alszik?

– Mélyen, akár a csecsemő.

– Úgy a legjobb. Az segít a legtöbbet – mondta továbbra is nehézkesen, mivel az agya még mindig nem úgy működött, ahogyan kellett volna.

– Ha érez magában elég erőt, fürödjön meg, borotválkozzon, én közben keresek magának valamilyen ruhát. Ahogy elnézem, nem lesz nehéz, nagyjából egyforma termetűek vagyunk. Nem éhes? Van kenyérünk és tojásunk, bár a kenyér már nem igazán friss.

– Nem, köszönöm, csöppet sem vagyok éhes... Maga igazán lekötelez.

– Ez a legkevesebb, amivel tartozom magának. Rettentően örülök, hogy látom. Hallgasson ide! Nagyon szeretném ugyan tudni, mi történt... McIver kiugrott a repülőtérről a főnökünkért, Andy Gavallanért. Hamarosan ideérnek, és nekik úgyis el kell mesélnie mindent, és akkor én is megtudom. Addig nem faggatom, biztosan nagyon ki van merülve.

– Köszönöm. Igen... kicsit még kusza minden... Arra tisztán emlékszem, hogy Azadehet a lejtőn hagytam, de utána... Kusza, összefüggéstelen képek rémlenek csak... Mennyit aludtam?

– Majdnem tizenhat órát. Noggerrel és a két szerelőnkkel úgy cipeltük ide magukat, aztán mind a ketten szinte elájultak. Mackel kettesben fektettük le mindkettőjüket. Lehúztuk magukról a ruhát, a sár nagy részét lemostuk, ágyba dugtuk magukat – be kell vallanom, nem túl finoman, elég sok rángatás árán –, de egyikük sem ébredt fel rá, végig aludtak.

– Azadeh jól van? – kérdezte hirtelen feltámadó nyugtalansággal Ross.

– Igen. Többször benéztem hozzá, de még mindig mélyen alszik. Mit... Ne haragudjon! Nem kérdezek semmit. Fürödjön meg, és

borotválkozzon! Sajnos a víz éppen csak meleg, de bekapcsoltam a villanymelegítőt, úgyhogy ki lehet bírni...

Ross szótlánul figyelte Pettikint, amint kitöltötte az italokat, és odanyújtotta McIvernek és Gavallannek. – Tényleg nem kér, százados?

– Nem. Köszönöm. – Anélkül, hogy odafigyelt volna, megdörzsölte a jobb csuklóját. Nem hosszú ideje volt még fenn, de az ereje máris rohamosan fogyott. Gavallan látta rajta, mennyire elcsigázott, és érezte, hogy nem sokáig lehet már faggatni. – Erkkivel kapcsolatban nem emlékszik semmire, amiből megtudhatnánk, merre is van? – kérdezte.

– Csak annyit tudok, amennyit elmondtam. Azadeh talán tud segíteni... A szovjetet, tudják, azt, akit Erkkinek a határkörzetben fuvaroznia kell, mintha Certagának hívnák... Ahogy mondtam is, Azadehet használták föl, hogy sakkban tartsák, és volt valami gond az apjával, meg terveztek valamilyen utat kettesben... Ne haragudjanak, nem emlékszem már pontosan! Azt a másik férfit, Abdalláh hán barátját Mzsitriknek hívták. Pjotr Olegovicsnak. – A névről Rosznak az is rögtön az eszébe jutott, hogy mit üzent Vien Rosemont a háznak, de úgy döntött, hogy a dolognak ez a része már nem tartozik Gavallanékra, ahogy az sem, hogy kik és hogyan haltak meg, miként lökte azt a férfit egy teherautó kerekei alá a hegyek között. Ahhoz sincsen közük, hogy megfogadta, egy nap visszamegy még a faluba, és levágja a fejét a mészárosnak és a kalandárnak, akik – ha Isten vagy a hegyek szellemei nem avatkoznak közbe – képesek lettek volna halárra kövezni Azadehet, őt pedig megcsónkítani. Azután fogja ezt megtenni, hogy találkozott Armstronggal vagy Talbottal, vagy az amerikai ezredessel, és beszámolt nekik a küldetéséről. Meg fogja kérdezni tőlük, hogy ki árulta el a tervezett akciót. Mert hogy valaki elárulta, az egészen biztos. Eszébe jutott Rosemont, Tenzing, Gueng, és néhány másodpercre elhomályosodott a tekintete. Amikor kitisztult, véletlenül a kandallópárkányon álló órára tévedt, és látva, hogy mennyi az idő, maradék erejét összeszedve felpattant. – A brit követségre kell mennem. Messze van innen?

– Nincs. Elvihetjük, ha akarja. – Gavallan McIverre pillantott. – Mac, menjünk minél előbb! Talán még sikerül elkapnom Talbotot. Utána marad még annyi időnk, hogy visszajöjjünk megnézni Azadehet, és találkozzunk Noggerrel is, feltéve, hogy ide jön.

– Rendben.

– Indulhatnánk rögtön? – kérdezte Ross. – Elnézést, de attól félek, hogy ismét elalszom, és sokáig nem fogok felébredni.

Gavallan nem válaszolt, csak felállt, és a télkabátjáért ment.

– Adok magának egy télkabátot, és keresek kesztyűt – mondta Rosznak Pettikin. Látva, hogy a százados a folyosó vége felé pillant, megkérdezte: – Fölkeltsem Azadehet?

– Ne! Csak... benézek hozzá egy pillanatra.

– A második ajtó balra – adta meg az útbaigazítást Pettikin.

Figyelte, amint Ross hangtalan, macskáéra emlékeztető léptekkel végigmegy a folyosón, nesztelenül benyit az ajtón, pillanatra megáll, figyel, aztán ugyanolyan csendesen becsukja. A többiekhez visszaérve elővette a csomagjából a revolverét, és a két *kukrit* – a sajátját és Guengét. Néhány másodpercig szótlánul nézte, aztán a kandalló párkányára helyezte őket.

– Ha nem jönnek vissza – fordult Pettikinékhez –, mondják meg neki, hogy ajándékba hagytam Erkkinek. Erkkinek és neki.

47. fejezet

A HÁN PALOTÁJÁBAN, 17.19. Abu Mard kalandárja a padlón térdelt, és halálra volt rémülve. – Nem, fenség! Nem! Esküszöm, Mahmud mollah parancsolta, hogy...

– Nem igazi mollah, te rühes kutya! Ezt mindenki tudja! Istenre! Meg akartad... meg akartátok kövezni a lányomat?! – üvöltötte eltorzult arccal, zihálva, a felháborodástól magánkívül a hán. – Ezt akartátok? Megkövezni a lányomat?

– Ő akarta, fenséges úr – felelte rémülten suttogva a kalandár. – A mollah döntött úgy, miután kikérdezte, és ő bevallotta, hogy házasságtörést követett el a szabotőrrel...

– Te rühes kutya kölyke! Te segítetted és bujtogattad azt a hamis mollahot... Hazug! Ahmed elmondta, mi történt. – A hán a hátát megtámasztó párnáknak hanyatlott. Egy testőr állt mellette, a többiek pedig Ahmeddel együtt az előtte térdelő kalandárt vették körbe. A legidősebb lánya, Nadzsud, és fiatal felesége, Aisha a fekhelye mellett térdeltek; mindketten igyekeztek titkolni, mennyire rettegnek a dühétől, és attól, hogy indulatát ellenük fordítja. Az ajtó mellett, utazás közben elpiszkolódott ruhájában, és majdnem annyira félve Hákim, Azadeh bátyja térdelt, aki őrizet mellett, a hán hívására tért vissza, és az apjához hasonlóan felháborodva hallgatta végig Ahmed beszámolóját arról, hogy mi történt a faluban.

– Te kutya! – kiáltotta újból a hán, és a heves indulattól nyál csordult végig az állán. – Hagytad... hagytad, hogy az a veszett dög, a szabotőr elmeneküljön... magával vonszolja a lányomat... Menedéket adtál neki, és... és még van merszed ítéletet mondani az én, az én lányomról... és megtetted volna anélkül, hogy... hogy az engedélyemet kérted volna!

– A mollah akarta... – ismételte meg sokadszor védekezését a kalandár.

– Elég!!!

Ahmed hatalmas pofonnal elhallgattatta a falufőnököt, majd durván térdre rántotta az ütéstől eldőlé embert, és az arcába sziszegte: – Ha még egy szót mersz szólani, kivágom a nyelvedet.

A hán csak küszködve tudott levegőt venni. – Aisha... – nyögte zihálva – ...adj egy... gyógyszert! – Az asszony térden csúszott hozzá, a szájába tett egy tablettát, amit a hán a nyelve alá szorított, ahogy az orvos tanácsolta, és attól a görcsös szívfájdalom végre enyhült, a fülében megszűnt a dobolás, és a szoba sem forgott vele tovább. Véreeres szemét ismét a rémulten előtte reszkető kalandárra szögezte. – Te mocskos kutya! Bele akartál harapni az urad kezébe? Ibrim! – fordult egyik testőréhez a hán. – Vigyétek vissza Abu Mardba, köveztesd halálra a falusiakkal, köveztesd halálra, aztán vágjátok le a mészáros kezét!

Ibrim és egy másik testőr felrángatta a padlóról a rémulten üvöltő férfit, egy erős ütéssel elhallgattatta, és már éppen ki akarta vonszolni, amikor Hákim szava megállította őket: – És gyújtsátok fel a falut!

A hán gyanakvón összehúzott szemmel fordult a fia felé. – Igen. Gyújtsátok fel a falut! – mondta ő is, nem véve le a tekintetét Hákimről, aki igyekezett bátor maradni, és szembenézni vele. Az ajtó közben becsukódott a távozók mögött, a szobában pedig megsűrűsödött a csend, amit csupán Abdallah ziháló lélegzése tört meg. – Nadzsud, Aisha, menjetek! – szólalt meg végül a hán.

Nadzsudnak rosszulest a felszólítás; maradni szeretett volna, hogy hallja, amint kimondják az ítéletet Hákimra. Boldog volt, amikor meghallotta, hogy Azadeh házasságtörést követett el, mert ez azt jelentette, hogy ha elfogják, rögtön elnyeri méltó büntetését. Nagyszerű! Nagyszerű! Azadeh után pedig azok is eltűnnek, Hákim és a Vöröshajú Kés. – Itt maradok a közelben, fenség! Csak szólítson, ha bármiben szüksége van rám! – válaszolta az apjának.

– Nyugodtan visszamehetsz a lakosztályodba. Aisha! Te maradj a folyosón! – A két asszony távozott, és Ahmed elégedetten – egyelőre minden a tervek szerint zajlott – csukta be utánuk az ajtót.

A hán fájdalmas arccal megmozdult, új testhelyzetet vett föl, hogy kényelmesebben feküdjön, és odaszólt a két őrnek: – Várjatok odakint! Ahmed, te maradj! – Amikor már csak hárman voltak a nagy, hideg szobában, Hakimhoz fordult: – Azt mondtad, gyújtsák fel a falut. Jó ötlet, de ez sem menti az árulásodat, és a húgodét.

– Semmi sem lehet mentség arra, ha valaki elárulja az apját, fenség! De sem Azadeh, sem én nem árultunk el, és nem szóttunk

ellened összeesküvést.

– Hazudsz! Hallottad Ahmedet! Azadeh bevallotta, hogy odaadta magát a szabotőrnek. Bevallotta!

– Azt vallotta be, fenség, hogy évekkal ezelőtt szerette. Megesküdött Isten színe előtt arra, hogy nem követett el házasságtörést, nem volt soha hűtlen a férjéhez. Soha! Azok előtt a rühes kutyák és az előtt a hamis mollah előtt mit mondhatott volna a hán lánya? Nem a te nevedet, méltóságodat védelmezte-e az alantas csürhével szemben?

– Még mindig játszani próbálsz a szavakkal, és védeni azt a szajhát?

Hákim elsápadt a durva támadástól. – Azadeh szerelmes lett, ahogy anyánk is. Ha szajhának nevezed, akkor anyánkat is annak tartod.

– Hogy merészelsz ilyet mondani?! – kiáltotta dühösen, kivörösödött arccal a hán.

– Ez az igazság. Együtt háltál vele, még mielőtt feleségül vetted volna. Mivel szeretett, titokban beengedett a hálószobájába, kockáztatva, hogy ha rájönnek, az életével lakol miatta. A halálos veszélyt is vállalta, mert szeretett, és mert erre kérted. Nem anyánk beszélte rá az apját, hogy elfogadjon téged, és apádat, hogy hozzád mehessen, ne pedig a bátyádhoz, aki második feleségének akarta? – Hákim hangja a feltámadó, fájdalmas emlékek hatására elcsuklott. Hétéves volt még csak, Azadeh pedig hat, és nem sokat értettek abból, ami körülöttük zajlik, csak azt tudták, hogy az édesanyjuknak szörnyű fájdalmai vannak, valami tumornak nevezett dolog kínozza, az apjuk pedig a fájdalomba belerokkanva csak ül kint az udvaron, a palota előtt, és bámul maga elé. – Nem állt-e mindig melléd apáddal és a bátyáddal szemben, és miután a bátyádat megölték, és te lettél az örökös, nem segített-e abban, hogy megbékéljetek apáddal?

– Te... te erről nem tudhatsz, még... túl fiatal voltál! – próbált tiltakozni a hán.

– Az öreg Fátémeh, a dadánk, halála előtt mindent elmondott, amire csak emlékezett...

Abdalláh a válaszra már oda sem figyelt. Ő is emlékezett, elsősorban a bátyja vadászbalesetére, amit olyan ügyesen

megszervezett. Ha az öreg dada tudta, mi is történt valójában, akkor Hákim és Azadeh is tudja, és ez újabb ok, hogy elhallgattassa őket. Emlékezett azokra a csodálatos időkre is, amelyeket Naftalával töltött a házasságkötésük előtt és után, egészen addig, amíg el nem kezdődtek azok a szörnyű fájdalmak. Még egy éve sem voltak házasok, amikor Hakim megszületett, két év telt csak el az esküvőjük óta, és már Azadeh is megvolt, Naftala pedig még csak tizenhat éves volt, apró termetű, karcsú, formára pontosan olyan, mint Aisha, de ezerszer szebb dús, hosszú, olvasztott aranyra emlékeztető hajával. Még öt csodálatos évük volt együtt, és bár több gyerekük nem született, csöppet sem bánta, hiszen végre volt fia, erős, jól fejlett – az első feleségétől született három fia beteges volt, gyöngé, hamar meg is halt, négy lánya pedig csúnya és rossz természetű. Különböző is, a felesége még mindig csak huszonkét éves volt, erős, egészséges, akár a két gyerek. Bőven maradt még ideje arra, hogy újabb fiúgyerekeket szüljön neki.

Aztán váratlanul, egyik pillanatról a másikra elkezdődtek a fájdalmak, a szörnyű szenvedés, amelyre a legjobb teheráni orvosoknak sem volt gyógyszerük.

Insa Allah, mondták.

Enyhülést csupán a kábítószer hozott, később pedig már az sem. Isten adjon neki megnyugvást a paradicsomban, és engedje, hogy ha odakerülök, rátaláljak!, gondolta Abdalláh, és újból Hákimot figyelte, hallgatta szenvedélyesen feltörő szavait: – Azadeh nem követett el bűnt, csak szerelmes lett, fenség! Nem tudod ezt megbocsátani neki? Hiszen még csak tizenhat éves volt, száműzted egy svájci iskolába, ahogy később engem is száműztél Hvojba.

– Mert mindketten álnokok voltatok, áskálódók és hálátlanok! – kiáltotta a hán, és a feltámadó indulattól újból érezni kezdte fülében a kízó lüktetést. – Takarodj! Őrizet... alatt maradsz, különválasztva a többiektől, amíg érted nem küldök. Ahmed! Intézkedj, aztán gyere vissza!

Hákim a könnyeivel küszködve felállt, és rogyadozó lábakkal kitántorgott a szobából. Tisztában volt azzal, hogy mi vár rá, de nem maradt ereje, hogy bármit is tegyen ellene. Ahmed kiosztotta a parancsokat a folyosón várakozó testőröknek, majd visszatért a hánhoz, aki behunyta szemmel, hamuszürke arccal, nehezen zihálva

feküdt a vastag, puha derékaljon. Istenem, ne engedd még meghalni!, imádkozott csöndben, miközben várta, hogy ura magához térjen.

A hán egy idő után kinyitotta a szemét, és nehézkesen bizalmas testőréhez fordult: – Határoznom kell felőle, Ahmed! Minél előbb.

– Igen, fenség – válaszolta az, gondosan megválogatva a szavait.

– Csak két fiad van, Hákim és a csecsemő. Ha Hákim meghal, vagy Ahmed arcán különös mosoly jelent meg – esetleg megvakul, nyomorékká válik, akkor Mahmud, Nadzsud hercegnő férje lesz a családfő mindaddig...

– Az a bolond?! Egy év sem kell hozzá, elveszíti minden birtokunkat, összes hatalmunkat! – Abdalláh arcán beszéd közben vörös foltok jelentek meg, és nagy erőfeszítéssel tudta csak megőrizni gondolatai tisztaságát. – Adj egy gyógyszert!

Ahmed adott a betegnek egy tablettát, megitta, és igyekezett meg is nyugtatni. – Isten vigyáz rád, meg fogsz gyógyulni Ne aggódj!

– Ne aggódjak – ismételte meg halkán, a mellébe markoló fájdalomtól gyöngye hangon a hán. – Isten akaratából a mollah időben meghalt... Pjotr Olegovics megtartotta a szavát... bár... túl gyors volt a halála... túl gyors.

– Igen, fenség!

A görcs egy idő múlva megszűnt, és Abdalláh ismét könnyebben tudott beszélni: – Mit... tanácsolsz? Mi legyen Hakimmal?

Ahmed, bár készen volt a válasszal, úgy tett, mintha elgondolkodott volna. – Hákim fiad jó mohamedán, és nevelhető is. Hvojban becsülettel intézte a dolgaidat, és nem szökött meg, bár valószínűleg megtehetette volna. Nem erőszakos... Leszámítva azt, amikor a húgáról van szó. De az nem baj, éppen az adja hozzá a kulcsot, hogy annyira szereti a húgát. – Közelebb hajolt a hánhoz, és a korábinál is halkabban azt mondta: – Nevezd ki örökösöddé, fen...

– Soha!

– Szabj neki feltételeket! Esküdjön meg Istenre, hogy védelmezni fogja az öccsét ugyanúgy, ahogy a húgát, és a húga, saját akaratából, azonnal térjen vissza Tebrizbe. Az igazság az, fenség, hogy valójában nem tudod, mit követett el, ha egyáltalán elkövetett valamit, csupán

szóbeszédet hallottál. Bízd rám, hogy kiderítsem felőle az igazságot! Mihelyt megtudom, azonnal jelentést teszek neked.

A hán – bár nehezebbre esett – erősen figyelt, és át is gondolta a hallottakat. – Vagyis Hákim lesz a tús, akivel visszakényszerítjük Azadehet. Ahogy korábban vele tartottuk itt a férjét!

– Egymást fogják túszként itt tartani. Igen fenség, látom, te ezt már átgondoltad, még mielőtt említést tettem volna róla. Cserébe azért, hogy visszafogadod kegyeidbe a bátyját, meg kell esküdnie Istenre, hogy itt marad, és segít neki.

– Meg fogja tenni. Igen. Hogyne tenné meg!

– Akkor mindketten a kezekben lesznek, azt tehetsz velük, amit akarsz, adhatsz nekik, és elvehetsz tőlük mindent, függetlenül attól, hogy bűnösök-e vagy sem.

– Bűnösök! – ismételte meg makacsul a hán.

– Ha bűnösök, és én ezt engedelmeddel hamar kiderítem, akkor Isten akarata, hogy lassú halált haljanak, és Fazulja férjét nevezd ki örökösödnek, bár ő sem sokkal jobb, mint Mahmud. Ha nem bűnösök, hadd legyen Hákim az örökösöd, feltéve, hogy a húga is itt marad. És ha Isten akaratából megözvegyül, akkor – hogy Hákim örökös maradhasson – férjhez kell mennie ahhoz, akit te kijelölsz neki. Akár egy szovjethez is. Nem így van?

Aznap először, a hán végre elmosolyodott. Reggel, amikor megérkeztek, hogy elvigyék Pjotr Olegovics Mzsitriket, Armstrong és Hasemi Fazir ezredes úgy tett, mintha komolyan aggódott volna Abdalláh egészségéért, cserébe pedig a hán megjátszotta, hogy betegebb, mint amilyennek érezte magát. Halk, erőtlén hangon beszélt, úgy, hogy közel kellett hajolniuk hozzá, különben nem értik meg egyetlen szavát sem. – Pjotr Olegovics ide fog jönni. Úgy volt, hogy elébe megyek, fogadom, ahogyan illik, de megkértem, hogy tekintsen el tőle, és jöjjön egyenesen ide, mert... nagyon beteg vagyok. Napnyugtakor kell megérkeznie a határra. Dzsolfánál. Ha azonnal indulnak, bőven marad még idejük... Kis helikopteren jön át, és a Dzsolfá-Tebritz országút egyik mellékútjánál száll le, ahol gépkocsi várja... el sem lehet téveszteni azt a kanyart, az egyetlen környéken... pár kilométerrel északra a várostól... az egyetlen mellékút, a vidék is teljesen elhagyatott, alig szélesebb a jól kitaposott ösvénynél. Hogy hogyan fogják el, az a maguk dolga... én

nem tudok ott lenni... Majd ideadják... a kihallgatásról készült magnófelvételt?

– Természetesen, fenség – válaszolta udvariasan Hasemi. – Mit tanácsol, hogyan üssünk rajta?

– Néhány jól megrakott teherautóval... tűzifa, vagy halas ládák... állják el mindkét irányba az utat... keskeny, kanyargós és sok rajta a gödör, úgyhogy könnyű lesz feltartóztatni. De legyenek... óvatosak, mindig vannak... vele Tudehesek... Ravasz ember és bátor... a zakója gallérjában... méregkapszulát is tart.

– Melyik oldalon?

– Nem tudom... nem tudom. Alkonyattájt fog érkezni. Nem téveszthetik el a helyet, az az egyetlen kanyar...

Abdalláh hán nagyot sóhajtván átadta magát az emlékeinek. Arra gondolt, hogy ő maga is milyen sokszor járt ott, azon a helyen. Minden alkalommal helikopter várta, hogy elvigye a Tbiliszi környéki dácsára. Remek kirándulások voltak, az étel finom és bőséges, a nők fiatalok, készségesek. Az ajkuk telt volt, tudták, hogyan szerezzenek gyönyört, és amikor a szerencse úgy hozta, hogy neki is kedve támadt hozzá, ott volt még Vertyinszkaja, a boszorkány is.

Észrevette, hogy Ahmed elmélyülten figyel. – Remélem, Pjotr képes lesz elkerülni a csapdát. Igen... Azadeh jó lenne neki. – Újból fáradtság tört rá. – Alszom kicsit. Küldd vissza az őrt, este pedig, ha már vacsoráztam, rendeld ide „húséges” családomat, és elintézzük, amit mondtál! – A hán arcán kaján mosoly jelent meg. – Az a legjobb, ha az embernek nincsenek illúziói.

– Igen, fenség – válaszolta Ahmed. Felállt, Abdalláh pedig a mozdulatot látva irigyelte ruganyos, erős testéért.

– Várj! Valamit még akartam mondani... – A hán meglepődött, mert hirtelen szokatlanul fárasztónak érezte a gondolkodást. – Ja, igen! Hol van a Vöröshajú Kés?

– Cimtargával, valahol a határ közelében, fenség! Mielőtt elindultak volna, Cimtarga azt mondta, feltehetően több napig lesznek távol. Kedden éjjel indultak.

– Kedden? Ma milyen nap van?

– Szombat, fenség – válaszolta Ahmed, és nem mutatta, mennyire aggasztja a kérdés.

– Hát persze! Szombat. – A hant újabb fáradtság hullám öntötte el. Furcsának érezte az arcát, és meg is akarta dörzsölni, de letett a mozdulatról, mert túlságosan fárasztónak találta. – Derítsd ki, hol vannak! Ha bármi történne... ha újabb rohamom lenne és... gondoskodj róla, hogy azonnal Teheránba, a Nemzetközi Kórházba szállítsanak! Azonnal! Megértetted?

– Igen, fenség.

– Derítsd ki, hol vannak, és tartsd a közelben... akkor is, ha Cimtarga mást akar. Tartsd itt a Kést!

– Igen, fenség!

Mihelyt a testőr belépett a szobába, a hán behunyta a szemét, és hagyta, hogy az álom sebesen elragadja. – Nincs más isten, csak Isten... – motyogta még egyszer, és rettenetesen félt.

AZ ÉSZAKI HATÁR KÖZELÉBEN, DZSOLFÁTÓL KELETRE, 18.05. A nap már nagyon alacsonyan járt. A helikopter sebtében összetákolt ferde tető alatt pihent, amit vastagon belepett az előző éjszaka lezúdult rengeteg hó, és Erkki pontosan tudta, hogy még egy éjszaka a jóval nulla fok alatti hidegben elég, hogy tönkremenjen. – Nem tudnának adni valamilyen takarót, vagy akár szalmát, hogy melegen tartsam? – kérdezte Bajázid sejtől rögtön azután, hogy két nappal korábban megérkeztek Rezáijéből az öregasszony, a nemzetségfő holttestével. – Védeni kellene a hidegtől.

– Az embereknek sem jut elég.

– Ha megfagy benne az olaj, nem fog működni – folytatta ingerülten Erkki. Dühítette, hogy a sejk nem engedte vissza rögtön az alig hatvan mérföldnyire lévő Tebrizbe, rettenetesen aggódott Azadehért, és szerette volna tudni azt is, hogy mi történt Ross-szal és Guenggel. – Hogyan jutunk ki innen, a hegyek közül, ha nem indul be?

Addig vitatkozott, amíg a sejk, ha vonakodva is, szólt az embereinek, hogy ácsoljanak gyorsan tetőt, és adott neki néhány kecske- és juhbőrt is, amelyeket ráteríthetett a gép legérzékenyebb részeire. Reggel, rögtön pirkadat után egyből indulni akart, de legnagyobb megdöbbenésére Bajázid közölte vele, hogy nem lehet, tekintse magát túsznak.

– Választhat, kapitány, hogy türelmes lesz, és egy nyugodt ór kíséretében szabadon mászkálhat a falunkban, szerelgetheti a helikopterét, vagy dühöng, és akkor megkötöttem, ketrebe záratom, mint a vadállatot – mondta kurtán. – Nem akarok vitát, veszekedést. Majd akkor mehet el, ha Abdalláh hán kifizette magáért a váltságdíjat.

– De hát mondtam magának, hogy gyűlöl. Esze ágában sem lesz segíteni rajtam, váltságdíjat fizetni...

– Ha nemet mond, akkor legfeljebb máshoz fordulunk. A vállalatához, Teheránban, a kormányához... esetleg a szovjet munkaadóihoz. Addig is, érezze jól nálunk magát, mint vendég, egyen, ahogy mi eszünk, háljon a fedelünk alatt, ossza meg velünk, amink van! Vagy dühöngjön, csapjon lármát, és akkor gúzsba kötve fog éhezni. Akárhogyan is, addig itt marad, amíg a váltságdíjat meg nem kapjuk magáért.

– Esetleg hónapokba is beletelik, amíg...

– Insa Allah!

A beszélgetés után Erkki az egész napot és a fél éjszakát azzal töltötte, hogy kitalálja, miként tudna mégis elmenekülni. A kézigránátját elvették ugyan, de a töre nála maradt, ugyanakkor állandóan őrizték, és őrei egy pillanatra sem vesztették szem elől. Gondolt ugyan rá, hogy megpróbál elszökni, de milyen mély volt a hó, az öngyilkossággal lett volna határos elindulni a vékony talpú repülő csizmában, meleg ruha nélkül. És ha le is jut a völgybe, az sem sokat segít, változatlanul ellenséges terepen lesz. Tebriz helikopterrel alig harminc percnyire volt, de gyalog...

– Ma éjjel megint havazni fog, kapitány!

Megpördülve Erkki látta, hogy Bajázid alig két lépésnyire áll mögötte; nem is hallotta a lépteit. – Igen, és még néhány nap idekint a szabadban elég lesz, hogy a madaram ne tudjon felszállni. A telepek le fognak merülni, és a műszerek is tönkremennek. Muszáj beindítanom, hogy fölmelegítsem, különben teljesen használhatatlanná válik. Ki fog váltságdíjat fizetni egy repülésképtelen, valahol a hegyek között rozsdásodó roncsért?

Bajázid elgondolkodott a hallottakon, majd megkérdezte: – Meddig kell járatni a motorokat?

– Naponta tíz percig – ez a minimum.

– Rendben van. Sötétedés után mindennap megteheti, de előtte mindig engedélyt kér tőlem. Segítünk magának kivontatni a tető alól, hogy be tudja indítani, és amíg a motorok járnak, őt fegyveres fogja őrizni, nehogy kísértésbe essen.

Erkki elnevette magát. – Ha rám fogják a mordályukat, biztosan nem fog megtörténni.

– Akkor jó. – Bajázid is mosolygott; kellemes arcú férfi volt, rossz fogai rontottak csupán a megjelenésén.

– Mikor üzen a hánnak?

– Már üzentem neki. Ilyen hóban több nap is beletelik, mire a küldönc – még ha lovon megy is – leér az országútig. Onnan már hamar eljut Tebrizbe. Ha a hán egyből válaszol, akkor talán holnap vagy holnapután – a hótól függően – itt lesz az üzenet.

– Az is lehet, hogy soha. Meddig fog rá várni?

– Mondja, az észak emberei mind olyan türelmetlenek mint maga?

Erkki újból dühös lett, arcizmai megfeszültek, miközben válaszolt: – Az ősi isteneink nagyon türelmetlenekké váltak, ha valaki akaratuk ellenére megpróbálta visszatartani őket. Tőlük örököltük ezt a szokást. Rossz, ha az embert erőszakkal ott tartják valahol. Nagyon rossz.

– Szegények vagyunk, és háborúzunk. Igyekeznünk kell megszerezni hozzá mindent, amit Isten enged. Váltásdíjat szedni régi szokás mifelénk. – A sejk halványan elmosolyodott. – Szaláhaddintól megtanultuk, hogy lovagiasan kell bánnunk a túszaikkal, nem úgy, ahogyan sok keresztény tette. A keresztények nem túl híresek a lovagiasságukról. Úgy viselkedtek... – A sejk hallása élesebb volt, mint Erkkié, és a látása is. – Ott, a völgyben!

Erkki is hallotta már a zúgást, de beletelt néhány másodpercbe, míg sikerült felfedeznie az északról közeledő, álcázószínekkel festett helikoptert. – Ka-16-os. Gyalogsági támogatásra használt szovjet csatahelikopter... mit keres ez itt?

– Dzsolfa felé tart. – A sejk dühösen köpött a hóba. – Úgy röpködnek errefelé azok a kutyák, ahogy nekik tetszik.

– Gyakran berepülnek?

– Nem túl gyakran, de ha egy jön, az is sok.

A DZSOLFAI KANYAR MELLETT, 18.15. Az erdőn át kanyargó mellékutat vastagon belepte a hó – mindössze néhány keréknyom látszott benne, például azé az öreg, négykerék-meghajtásos Chevroleté, amely néhány yardnyira a főúttól, a fenyőerdő szélső fái alatt parkolt. Látcsövén keresztül Armstrong és Hasemi két, meleg ruhát és kesztyűt viselő férfit látott benne a nyitott ablakon keresztül. A kocsis első üléseit foglalták el, és a fejtartásukból ítélve feszülten figyeltek.

– Hamarosan itt kell lennie – jegyezte meg halkán Armstrong.

– Még az is lehet, hogy nem jön. – Félórája figyelték már a kis emelkedő tetejéről a leszállóhelynek kiszemelt tisztást. A gépkocsijuk Hasemi embereivel kissé lejjebb, a főút mellett várakozott. Csöndes idő volt, enyhe szél fújt csupán, a nyugalmat legfeljebb egy-egy magasan repülő varjúcsapat földig lehallatszó káromgása törte meg.

– Halleluja! – suttogta kis idő múlva érezhetően izgatott hangon Armstrong. – Nyílt ugyanis a Chevrolet ajtaja, az egyik férfi kiszállt, tenyerével ernyőt tartva a szeme fölé, északra kémlelt, a volán mögött ülő társa pedig beindította a motort. Hamarosan ők is meghallották a közeledő helikopter zúgását, és nem sokkal később látták is, amint a gép, az egyik hegygerinc fölött kibukkanva, lefelé kezd ereszkedni. Simán, egyenletesen ért földet, a rotorlapátok kavarta hóföregteteg ellenére is látni lehetett, hogy a pilótán kívül mindössze egy ember ül benne. Az utas alacsony férfi volt, kézfogással üdvözölte az eléje sietőt, Armstrong pedig, amikor meglátta, jó nagyot káromkodott.

– Megismeri, Robert?

– Nem. Ez nem Szuszlov... Pjotr Mzsitrik. Biztos vagyok benne – válaszolta keserű csalódással a hangjában az angol.

– Átszabatta az arcát?

– Nem. Mzsitrik sokkal vállasabb, legalább olyan magas, mint én.

– Figyelték, ahogy az érkező átadott valamit a vele szemben állónak.

– Levél? Mit adott neki, Róbert?

– Kis csomagnak látszik, de lehet akár levél is. – Armstrong halkán megeresztett egy újabb káromkodást, de feszülten figyelte a két férfi

szájmozgását.

– Mit mondanak? – Hasemi tudta, hogy Armstrong képes szájról is olvasni.

– Nem tudom... nem perzsául, nem is angolul beszélnek.

Az ezredes is elkáromkodta magát, és idegességében igazított kicsit a már anélkül is jól beélesített távcsövön. – Nekem úgy tűnik, mintha levél volna. – Az alacsony férfi mondott még néhány szót, aztán visszament a helikopterhez. Még be sem húzta maga mögött az ajtót, a pilóta már kezdte fölemelni a gépet, beszélgetőtársa pedig, hogy meneküljön a felkavart hótól, lassan hátrálni kezdett a Chevy felé. – Most mi legyen? – Hasemi nem is akarta titkolni, mennyire csalódott.

Armstrong várt kicsit, némán nézte a gépkocsihoz visszabandukoló férfit. – Két lehetőségünk van – mondta aztán. – Vagy elkapjuk az autót, ahogy eredetileg terveztük, és – feltéve, hogy nem semmisítik meg időben – kiderítjük, mi van a küldeményben. A gond csak az, hogy ezzel leleplezzük magunkat, eláruljuk, hogy tudjuk, hová szokott érkezni Mr. Nagy. A másik variáció, hogy csöndben követjük őket. Lehet, hogy az üzenet a hámnak szól, és újabb időpont szerepel benne. – Armstrong hangja nyugodt volt, nem mutatta afölött érzett csalódását, hogy Mzsitrik szerencsésen elkerülte a csapdát. Nincs mit tenni, a mi munkánkban sok múlik a szerencsén, figyelmeztette magát. Nem baj! Legközelebb elkapjuk, rajta keresztül eljutunk az árulónkig, a nagy hármas után a negyedikhez, ötödikhez és hatodikhoz is, aztán, ha lesz egy kis szerencsém, odaállok, és rávizelek a sírjukra, meg a Szuszlovéra, vagy mit tudom én kiére... Azéj a, aki Pjotr Olegovics Mzsitriknek is nevezi magát. – Tulajdonképpen még követnünk sem kell. Biztos, hogy egyenesen a hánhoz megy.

– Honnan tudja?

– Onnan, hogy Azerbajdzsánban ő a legfontosabb szereplő. Akár a szovjetek mellett áll, akár ellenük van, megkerülni semmiképpen sem lehet. Feltétlenül tudni akarják, hogy érzi magát, milyen állapotban van a szíve, és azt is, hogy kit jelölt ki helytartóul addig, amíg a kiskölyök nagykorú nem lesz, vagy ami még valószínűbb, sajnálatos módon át nem költözik váratlanul a paradicsomba. Ha jól tudom, akié a cím, azé az összes birtok, a gazdagság.

– És benne a titkos svájci bankszámlákon tartott pénz. Még egy ok arra, hogy ne engedjék ki a kezük közül, ne fordítsanak hátat neki.

– Igen, de ne felejtse el, hogy Tbilisziben bármi történhetett, ami miatt el kellett halasztani az utat! A szovjetek legalább annyira izgulnak Iránért, mint mi. – Látták, hogy a férfi beszáll a kocsiba, izgatottan mond valamit a sofőrnek, mire az rögtön sebességbe kapcsol, és gyorsan rákanyarodik az országútra. – Menjünk!

A lejtő nem volt túl meredek, viszonylag könnyen tudtak haladni. A Dzsolfa-Tebriz országúton elég nagy volt a forgalom – a vezetők közül többen már a reflektorokat is bekapcsolták –, és az üldözőbe vett kocsi, még ha a vezetője fel is figyelt volna rájuk, semmiképpen sem menekülhetett volna a csapdából, ha úgy döntenek, hogy rácsukják az ajtaját. – Még az sem lehetetlen, Hasemi, hogy Mzsitrik megtudta, a fia elárulta, és figyelmeztetést küldött a bánnak. Ne felejtse el, fogalmunk sincs arról, mi történt Rakoczyval azóta, hogy Dzsanan barátja engedte megszökni!

– Egyedül, csak a saját szakállára nem merte volna megtenni. – Hasemi elmosolyodott, mert eszébe jutott, mekkora örömet érzett, amikor megnyomta az indítószerkezet gombját, és a gépkocsi – ellenségét, annak házát, múltját és jövőjét az enyészetnek adva át – felrobbant. – Biztos vagyok benne, hogy Abrim Pahmudi utasította rá.

– Miért?

Hasemi Armstrongra nézett, de bármennyire figyelte is, nem fedezett fel hátsó gondolatot a kérdés mögött. Túl sok titkot ismer, Robert, gondolta közben. Tud a Rakoczy kihallgatásán készült magnófelvételekről, és ami még súlyosabb, a Négyes Csoportról, arról, hogy Dzsananát én küldtem pokolra – oda, ahol a hán is hamarosan csatlakozni fog hozzá, Talbot is néhány nap múlva, és maga szintén, barátom, ha úgy döntök, hogy érkezett az ideje. Elmondjam magának, hogy Pahmudi – Irán ellen elkövetett bűnei megtorlásaként – elrendelte Talbot kivégzését? Eláruljam-e, hogy örömmel fogom végrehajtani a parancsot, mivel már évek óta le akarok számolni Talbottal, de eddig, egyedül, nem mertem megtenni? Most végre lehetőséget kaptam rá, hogy megszabaduljak ettől a gondtól, és a törtétekért egyedül Pahmudi lesz a felelős, kergesse őt pokolra Isten! És Pahmudi? Egy héten belül neki is vége,

és valószínűleg maga teszi el láb alól. Lehetséges, hogy az életével fog fizetni érte, de nem baj, Pahmudi nem érdemli meg, hogy rááldozzam valamelyik igazi, értékes bérgyilkosomat.

Halkan elkuncogta magát, és már nem is törődött azzal, hogy Mzsitriket hiába várták, nem tudták kézre keríteni. Sokkal fontosabb gondjaim is vannak, gondolta. Akárhogyan is, de meg kell védenem a Négyes Csoportomat – ők garantálják, hogy már itt, a földön részem legyen a paradicsomban, és hatalmat szerezzek akár Khomeini fölött is.

– Egyedül Pahmudi rendelhette el Rakoczy szabadon bocsátását – mondta. – Hamarosan megtudom, miért, és hogy hol van. Vagy a szovjet nagykövetségen van, vagy a szovjetek valamelyik biztos házában, vagy a SAVAMA egyik cellájában.

– Az is lehet, hogy kijutott az országból, biztonságba került.

– Mondja inkább azt, hogy biztosan meghalt! A KGB nem szokott megbocsátani az árulóknak. – Hasemi arcán baljós mosoly jelent meg. – Maga melyik lehetőségre fogadna?

Armstrong nem válaszolt rögtön. Szokatlannak érezte a megfogalmazást Hasemitől, akiről tudta, hogy ugyanúgy nem szereti a szerencsejátékokat, ahogyan ő sem. Utoljára Hongkongban fogadott, még 1963-ban, abból a megvesztegetési pénzből, amit – a bűnügyi nyomozati osztály főfelügyelőjeként – az íróasztala legfelső fiókjában tartott. Negyvenezer hongkongi – akkori árfolyamon nagyjából hétezer amerikai – dollárt. Összes, addig szilárdnak hitt elvével szakítva kivette a *heung jaut* a fiókból, és a teljes összeget felrakta az aznap délutáni futamon induló, Pilótahal nevű lóra. Elkeseredett kísérlet volt ez részéről, hogy ellensúlyozza a lóversenyen és a tőzsdén elszenvedett veszteségeit.

Tizennyolc éve szolgált már akkor a testületnél, és előtte egyszer sem fogadott el kenőpénzt, hiába kínálgatták neki lépten-nyomon. Azon a délutánon szerencséje volt, sokat nyert, és vissza tudta tenni mindazt, amit korábban elvett, még mielőtt a számvevő őrmester rájöhetett volna a hiányra. Olyan sok pénze volt, hogy magánszemélyektől felvett tartozásait is maradéktalanul ki tudta fizetni, de ennek ellenére súlyos szemrehányást tett magának, átkozta az ostobaságát. Többé közelébe sem ment a lóversenynek és a tőzsdének, és kenőpénzt sem fogadott el, hiába ajánlgatták neki. –

Bolond maga, Robert – mondta neki egyszer az egyik főnöke. – Nincs abban semmi rossz, ha az ember félrerak egy keveset, kiegészíti valamivel a nyugdíját.

Nyugdíj! Húsz év szolgálat Hongkongban, állandó életveszélyben, aztán tizenegy év itt, nem kevésbé izgalmas körülmények között, és mit tud felmutatni?! Még szerencse, hogy nem nősült meg, nincs felesége, gyerekei, sőt rokona is alig. Nem kell gondoskodnia senkiről, csak magáról. Ha sikerül elkapnom Szuszlovot, és ő elvezet valamelyik magas beosztásban, kényelmesen üldögélő, rohadt árulónkhoz, már megérte, gondolta.

– Akárcsak maga, én sem szeretem a szerencsejátékot, Hasemi, de ha mindenképpen választani kell... – Nem fejezte be a mondatot, cigarettával kínálta az ezredest, és nikotinra kiéhezve maga is rágyújtott. – Leginkább arra szavaznék, hogy a maga Pahmudija *piskesnek* használta Rakoczyt. Nyilván arra gondolt, hogy sosem lehet tudni, nem árt, ha minden eshetőségre bebiztosítja magát az ember.

– Maga egyre jobban hasonlít ránk, irániakra – válaszolta nevetve az ezredes. – Jó lesz, ha vigyázok magával! – Elérték a gépkocsit, és Hasemi egyik embere már ugrott is, hogy kinyissa nekik az ajtót. – Mi legyen, Robert? Egyenesen a háához menjünk?

– És a Chevy?

– Van, aki kövesse! Szeretnék minél előbb a háznál lenni. – Az ezredes arca elkomorult. – Megbizonyosodni róla, hogy az áruló inkább a mi oldalunkon áll, mint az övékén.

48. fejezet

A KOVISZI BÁZIS, 18.35. Starke döbbenetesen meredt Gavallanre, és megszólalni is alig tudott. – Hat nap... és jön a Forgósél? – kérdezte akadozva.

– Tartok tőle Duke, hogy igen. – Gavallan lehúzta prémmel bélelt dzsekijének a cipzárját, a kalapját pedig hanyag mozdulattal rádobta az egyik alacsony szekrényre. – Személyesen akartam szólni... Ne haragudj, így alakultak a dolgok. – Starke bungalójában beszélgettek, Freddy Ayre pedig odakint őrködött, gondoskodva arról, hogy senki ne hallgathassa ki őket. – Ma reggel hallottam csak, hogy az összes madarunkat a földre akarják parancsolni, előkészületként az államosításhoz. Hat biztosra vehető napunk maradt, hogy végrehajtsuk a Forgósélet – ha végrehajtjuk egyáltalán. Jövő péntekig van tehát haladékunk. Ha még a szombatot is megérjük, az már külön szerencse.

– Jézusom! – Starke oda sem figyelve, mit csinál, lehúzta magáról vastagon bélelt hajózókabátját, a székre dobta, és néhány olvadt hótól származó tócsát hagyva maga után, elrakta a csizmáját is. A szekrény alsó fiókjában maradt még egy üveg söre, azt kinyitotta, a felét kitöltötte Gavallannek, és odanyújtotta neki a poharat. – Egészségedre! – Az üveget húzta meg, aztán leült a kerevetre.

– Egészségedre!

– Ki van benne, Andy?

– Scrag biztosan. Hogy a csapata is hajlandó-e rá, még nem tudom, de holnap már igen. Mac elkészített egy ütemtervet. Úgy tele van ugyan lyukakkal, mint az ementáli, de elvben végrehajtható. Némi szerencsével meg lehet csinálni. Ti mit szólnátok hozzá?

– Mit talált ki Mac?

Gavallan, röviden összefoglalva, ismertette a tervet.

– Igazad van, Andy! Rengeteg benne a lyuk.

– Ha hirtelen kiderülne, hogy meg kell lépned, te hogyan csinálnád? Tudom, te vagy a legtávolabb, számodra a legnehezebb.

Starke a falon lógó, repülési útvonalakat feltüntető térképhez lépett, és rámutatott a Kovisztól kiinduló, egy tengeri olajlelőhelyhez

vezető, szaggatott vonalra. – Flotsamnek hívják a fúrást, egy azok közül, amelyeket rendszeresen ki kell szolgálnunk – mondta, és Gavallanek közben feltűnt, milyen feszült, ideges a hangja. – Innen körülbelül húsz perc, amíg elérünk a partig, és még tíz, hogy odáig jussunk. Ha rajtam állna, a part közelében tankolnék, közvetlenül azelőtt, hogy a tenger fölé érünk. Talán nem keltene feltűnést; homokdűnék vannak csak arrafelé, a legközelebbi lakott hely is mérföldekre esik, és az irániak már hozzászoktak, hogy oda járunk piknikezni. Attól, hogy – a biztonság kedvéért – leszállunk ellenőrizni a rotorcsapágyat, mielőtt kimegyünk a tenger fölé, a földi irányítók még valószínűleg nem lennének idegesek, legfeljebb csodálkoznának kicsit, hogy mitől lettünk hirtelen ennyire beszariak. Gépenként két negyven gallonos tartályt készítenék elő – az talán, némi repülés közbeni rátöltéssel elég volna, hogy átjussunk.

Odakint már majdnem teljesen besötétedett. A bungaló ablakai a felszállópályára néztek, ami mögött a légi támaszpont épületei látszottak. A 125-ös a parkolóhelyen állt, várva, hogy odaérjen a tartálykocsi, és feltöltsék. Ideges, fontoskodó arcot vágó iszlám gárdisták vették körül. A gép tartályaiban bőven volt üzemanyag, gond nélkül elérhették vele Sargaz, és Gavallan csak azért szólt John Hoggnak, hogy rendelje meg a tankolást, mert időt akart nyerni a Starkéval folytatandó beszélgetéshez. A repülőgép másik két utasa Arberry és Dibble, akik a tebrizi menekülést követően rögtön szabadságra indultak, és a csomagtérben, helikopter-alkatrészekkel teli ládák között szorongtak – le sem szállt kinyújtóztatni a lábát. Ugyanúgy a pilóták is a fülkében maradtak, leszámítva azt a néhány percet, amíg ellenőrizték a futóműveket, és azt, hogy az időközben megérkező tartálykocsi személyzete megfelelően köti-e be az üzemanyag-vezetékeket.

– Kuvait felé indulnál? – kérdezte Gavallan, megtörve a hosszúra nyúló csöndet.

– Hát persze. Nekünk az volna a legjobb, Andy! Ott megtankolnánk, aztán a part mentén szépen elrepülnénk Sargazig. Ha rajtam állna, több üzemanyagot helyeznék készenlétbe, számítva minden eshetőségre. – Starke a szaúdi partok közelében a térképen csak apró pontnak látszó, kis szigetre mutatott. – Itt. A legjobb nem berepülni szaúdi terület fölé – sosem tudhatja az ember, hogyan reagálnak. – Gondterhelten hallgatott néhány másodpercig. – A

szigetet Dzselleknek hívják – varangyos békát jelent, és tényleg olyan is az alakja. Senki nem lakik ott, egyetlen ház sincs rajta, de remekül lehet horgászni. Manuelával jártunk ott jópárszor, amíg Bahreinben voltam. Nyugodtan meg lehetne tankolni rajta.

Starke fáradt mozdulattal levette fejéről a sapkát, és megtörölte a homlokát. Az arca gondterhelt volt, kimerültség látszott rajta. Az utóbbi napokban a korábbinál is több problémával találta szembe magát – előre betervezett útjaikat rendre elhalasztották, majd az utolsó pillanatban ismét zöld jelzést adtak, hogy aztán végleg lefűjják. Eszfandijár kiállhatatlanabb volt, mint azelőtt bármikor, mindenkinek pattanásig feszültek az idegei, egy megfontolatlan szó is elegendőnek bizonyult, hogy dühös veszekedés támadjon belőle, és közben levél sem jött, hetek óta nem tudtak szót váltani a családtagjaikkal. Az emberei többségének, de neki is, már régen el kellett volna mennie szabadságra. Erről, persze, szó sem lehetett, ráadásul megjöttek a Zagrosz-Háromról evakuáltak a helikoptereikkel együtt, és hosszú ideig fogalma sem volt arról, mit fog csinálni másnap, ha meghozzák szegény Baszdmeg Jordon holttestét. Gavallanhez is ez volt a legelső kérdése, mihamarabb lesietett a 125-ös fedélzetéről.

– Elintézem, Duke – mondta a főnök, a heves szél miatt fázósan összehúzza magán a kabátot. – Már elintéztam, hogy a gép holnap visszajöhessen, felvenni a koporsót. Az első, Sargazból induló járattal elküldöm Angliába. Borzalmas! Mihelyt visszaérek, találkozom a feleségével, és megnézem, miben tudunk neki segíteni.

– Mocskos dolog a véletlen... Még szerencse, hogy Scotnak nem esett baja.

– Igen, de... – Gavallan arra gondolt, mit is mondana, ha abban a lehegesztett koporsóban Scot feküdne. Megpróbálta ugyan elhessegetni magától, de a kérdés makacsul állandóan visszatért. Képes volnál-e könnyedén napirendre térni fölötte, ha Scotot ölték volna meg? Természetesen nem. Köszönd a dzsossznak – a kínai bálványok tiszteletéhez még Hongkongban szokott hozzá – a szerencsédet, és tégy meg mindent, ami tőled telik, azért, hogy gondoskodj Jordon családjáról. – Érdekes, hogy a teheráni légiirányítókat, de a repülőtéri bizottságot is legalább annyira megrázta a dolog, mint minket, és szokatlanul készségesek voltak.

– Menjünk, beszéljünk kicsit, sajnos, nincs sok időm! Hoztam néhány levelet a srácoknak, és neked is, Duke! Beszéltem Manuelával, azt üzeni, hogy jól van, és ne aggódj. A gyerekek is remekül érzik magukat Texasban, az öregeid boldogok velük... A lelkemre kötötte, hogy ezt mondjam meg neked először.

Aztán jött a hatnapos határidőről szóló bejelentés, és Starke rögtön elfelejtette, amit a családjáról hallott. Már csak arra tudott gondolni, hogyan is lehetne megszervezni a menekülést. – A zagrosziakkal együtt három 212-esem, egy Alouette-em és három 206-osom lesz, plusz az alkatrészek – mondta. – Kilenc pilóta, hozzájuk számolva Tom Lochartot és Jean-Lucöt, és tizenkét szerelő. Ez túl sok olyan gyors meneküléshez, amilyen a Forgószél, Andy!

– Tudom. – Gavallan elgondolkodva kinézett az ablakon. A tartálykocsi már közel járt a 125-öshöz, és Johnny Hogg lefelé indult a lépcsőn, hogy fogadja. – Mennyi ideig tart, amíg feltöltik?

– Ha Johnny nem sietteti őket, legalább háromnegyed óráig.

– Elég kevés ahhoz, hogy kidolgozzunk valami épkezláb tervet – állapította meg Gavallan. A térképhez lépett. – De hát arra hiába is várunk. Soha nem lesz hozzá elég idő. Van arrafelé, a sziget környékén valamilyen ideiglenesen leállított lelőhely?

– Persze. Legalább egy tucat. Olyan állapotban vannak, amilyenben a sztrájkolok hónapokkal ezelőtt hagyták őket. Miért?

– Scrag szerint egy ilyen ideális volna üzemanyag-felvételre.

– A mi körzetünkben nem, Andy! – válaszolta gondterhelten Starke. – Nekik nagy tengeri platformjaik vannak, a mieink viszont többnyire kicsik. Egy sincs közöttük, amelyikre egy gépnél több le tudna szállni egyszerre, az meg, hogy a sorunkra várva körözzünk valamelyik körül, elképzelhetetlen. Egyébként mi a terve az öregnek?

Gavallan elmondta.

– Tud beszélni Rudival?

– Azt mondta, hogy néhány nap múlva talán igen, de közben rájöttem, hogy nincs időm kivárni. Tudnál találni valamilyen ürügyet arra, hogy elugorj Bandar-Deilamba?

– Persze. – Starke enyhén összeráncolt homlokkal latolgatta a lehetőségeket. – Esetleg néhány madarunkat is átküldhetjük. Még jobb volna, ha szólnál Nyüzsinek, hogy egy hétre kölcsönadjuk őket.

Ha sikerül őt kikapcsolni, akkor esetenként még mindig tudunk felszállási engedélyt szerezni.

– Nem maradhatunk tovább Iránban. Nagyon bánom, hogy nem rendeltem el már hetekkel ezelőtt a kivonulást. Akkor legalább szegény Jordon is élne. Átkozottul sajnálom!

– Nem a te hibád, hogy meghalt, Andy!

– Bizonyos szempontból igen. Akárhogyan is, gépekkel vagy nélkülük, de el kell mennünk. Igyekeznünk kell megmenteni, amit tudunk, de anélkül, hogy bárkinek az életét kockáztatnánk.

– Bármit eszelünk is ki, a menekülés mindenképpen veszélyes lesz, Andy – jegyezte meg szelíden Starke.

– Tudom. Szeretném megkérdezni az embereidtól, hogy vállalják-e a Forgószelet.

– Az összes helikopterünket nem tudjuk kivinni. Az egyszerűen lehetetlen.

– Ezzel is tisztában vagyok. Ezért is mondtam, hogy törődjünk csak a 212-esekkel. – Gavallan látta Starkén, hogy ez a lehetőség már sokkal jobban tetszik neki. – Mac egyet is értett velem. Ki tudnátok hozni a három gépeteket?

Starke gondolkodott egy darabig. – Legfeljebb kettőt – felelte aztán. – Azt talán még bevennék, hogy sürgős mentéshez kellenek, gépenként két pilótával és egy szerelővel. Kockázatos ugyan, de kis szerencsével akár még sikerülhet is... – Elfütytyentette magát, mert hirtelen támadt egy ötlete. – A harmadikat elküldhetnénk Rudinak Bandar-Deilamba. Hát persze! Megmondom Nyüzsinek, hogy tíz napra kölcsönkérték. Igen ám, de még akkor is marad három pilótánk... A fenébe! – A váratlan csörgést hallva idegesen felpattant. – Már megszoktam, hogy többnyire ki vannak kapcsolva a telefonok, és ha megszólal valamelyik, rögtön rám jön a frász. Tessék, itt Starke! – Gavallan figyelte a készüléknél álló magas, izmos férfit, és arra gondolt, bárcsak ő is olyan jó erőben lenne még.

– Köszönöm – mondta a telefonálónak Starke. – Rendben van... igen. Köszönöm, őrmester! Kicsoda? Persze, adja csak ide! – Gavallan érdeklődését fölkelte a hangszínváltozás, és kezdett jobban odafigyelni. – Jó estét... Nem... most nem lehet. NEM! Dolgunk van, nem érünk rá! – Starke dühös káromkodással lecsapta

a kagylót. – Nyüzszi akart velünk találkozni. Seggfej! „Azonnal jöjjenek mind a ketten az irodámba!” Anyád! – Ivott néhány korty sört, hogy megnyugodjon. – Vazari hívott a toronyból. Az utolsó madarunk is beérkezett.

– Kicsoda?

– Pop Kelly. Kint volt a tengeren, olajosokat vitt egyik lelőhelyről a másikra. Nagyon kevés az emberük, állandóan át kell csoportosítani őket. Zöldszalagosokból bezzeg van odakint elég, de azokat nem érdekli a termelés, csak a napi ötszöri ima, meg az, hogy kit lehet valamilyen ürüggyel az úgynevezett bíróságok elé állítani. – Starke egész testében megborzongott. – Én mondom neked, Andy, a bizottságokat a Sátán találta ki. – Gavallanek feltűnt ugyan a különös szóhasználat, de nem tett rá megjegyzést. – Ezek csinálják a legtöbb bajt.

– Igen. Azadehet is majdnem megölték... Halálra akarták kövezni.

– Tessék?!

Gavallan elmesélte, mi történt a faluban, és azt is, hogyan sikerült megmenekülnie Azadehnek. – Erkkiről még mindig nem tudunk semmit. Indulás előtt láttam Azadehet... Nagyon rossz állapotban volt szegény. Még nem tudta összeszedni magát.

Starke a hírtől még jobban elkomorult, és szemmel láthatóan komoly erőfeszítésébe került, hogy legyőzze magában az indulatot, és visszatérjen a korábbi témához. – Tegyük fel, hogy sikerül kivinnünk a 212-eseinket! Mi lesz a fiúkkal? Még mindig marad három pilótánk, és vagy tíz szerelőnk, akiket el kell küldenünk, mielőtt megpattanunk. És az alkatrészek? Három 206-os és az Alouette mindenképpen itt marad... És a holmink, a bankszámláink, a teheráni lakásaink, meg a többieké? Ha elmegyünk, minden odavész. Minden! – sorolta idegesen a nehézségeket.

– A cég mindenkinek kártérítést fizet. Az elveszett bankszámlákat mindenképpen kifizetem. Nem észveszejtő összeg, mivel a legtöbben Angliában tartjátok a pénzeteket, onnan utaltattok át, amikor kell. Az utóbbi néhány hónapban itt már nem is fizettünk, eleve Aberdeenben utaltuk ki mindenkinek a bérét. Akinek lakása van, az megkapja a bútorai, egyéb használati tárgyai árát. Kivinni őket úgysem lehet – a kikötők változatlanul zárva, országúti és vasúti teherszállítás nincs, légi is alig. Mindenki megkapja a kárpótlást.

Starke lassan bólogatott, aztán kiitta a maradék sörét. – Ha a 212-eseket kivisszük, attól még ugyanúgy be leszel fürödve.

– Nem. Számold ki magad! – válaszolta nyugodt hangon Gavallan. – A 212-es egymillió amerikai dollárt ér, a 206-os százhatvanezret, az Alouette pedig ötszázezret. Tizenkét 212-esünk van Iránban. Ha ki tudjuk vinni őket, működőképeseink maradhatunk, a többi veszteséget, ha nehezen is, de le tudom írni. Az üzlet virágzik, és tizenkét 212-es elég ahhoz, hogy fenntartsuk magunkat. Ha még alkatrészeket is ki tudunk menekíteni hozzájuk, az már külön haszon. Amíg ezek a gépek meglesznek, addig nem kell bezárnunk a boltot.

Gavallan igyekezett magabiztosnak látszani, bár csöppet sem volt az. Túl sok akadályt látott tornyosulni, túl sok volt a megmászandó meredély, az útjukat keresztbe szelő, mély szakadék. Ne felejtse el, a harmincezer mérföldes utazás is egyetlen kis lépéssel kezdődik!, figyelmeztette magát. Légy egy kissé kínai! Emlékezz a sanghaji gyerekkorodra, arra, amit az öreg dadád, Aj Sung a dzsosszról mesélt! „A dzsossz az dzsossz, kicsi uram! Lehet jó és lehet rossz is. Néha, ha jól imádkozol, jó dzsosszt kapsz, máskor pedig rosszat. Ne bízz túlságosan az istenekben – az istenek ugyanolyanok, mint az emberek! Alszanak, vendégségbe járnak, sokszor be is rúgnak, és elfeledkeznek a kötelességükről. Hazudnak, ígéretnek, aztán megint csak hazudnak. Imádkozz, amennyit csak akarsz, de ne bízz az istenekben! Magadban higgy, és a családotban, de arra se bíz rá magadat teljesen! Ne felejtse el, kis uram, hogy az istenek olyanok, mint az emberek! Az emberek a maguk képére formálták őket...”

– Természetesen az embereket is kivisszük, mindet, az utolsó szálig. Utánanéznél, ki az a két önként jelentkező, aki hajlandó elvezetni a maradék 212-eseidet, mielőtt megadom a jelet?

Mielőtt válaszolt volna, Starke a térképre pillantott. – Persze! Én leszek az egyik, és Freddy, vagy Pop Kelly a másik. A harmadik Rudihoz repül, és az ő csapatával megy. Nekik kevesebbet kell repülniük. Rendben?

– Köszönöm. – Gavallan kezdte sokkal jobban érezni magát, mint a megbeszélésük elején. – Említetted a forgószelet Tom Lochartnak?

– Igen. Azt felelte, hogy rá ne számíts, ő nem száll be a buliba.

– Ó! – A kezdődő jó érzés szempillantás alatt odalett. – Ha ő nem jön, akkor az egész vállalkozást le kell fújnunk.

– Jönni fog, Andy, akár van hozzá kedve, akár nincs! – válaszolta indulatosan Starke. – Muszáj jönnie – Sarazaddal, vagy nélküle. Éppen ez a nehéz, döntenie, hogy melyiket válassza. De választania kell! A HBC-ügyet, Valik és az iszfahániak menekülését nem fogja tudni megúszni.

– Azt hiszem, igazad van – válaszolta némi gondolkodás után Gavallan. – Hát nem igazságtalanság, ami vele történt?!

– De igen. Akárhogyan is, Tom meg fogja érteni. Abban, sajnos, már nem vagyok egészen biztos, hogy Sarazad is.

– Mac és én megpróbáltunk beszélni vele Teheránban. Elmentünk a házukhoz, legalább tíz percig zörgettünk a kapun, de senki nem jött ki. Mac tegnap is próbálkozott, de eredménytelenül. Lehet, hogy otthon vannak, csak nem akarnak ajtót nyitni senkinek.

– Nem igazán jellemző az irániakra. – Starke, mivel melege támadt, kibújt bélelt hajózókabátjából, és felakasztotta a kis előtérben. – Holnap, ha megérkezik, és még elég világos lesz, de legkésőbb hétfőn reggel elküldöm Tomot Teheránba. Ma akarom megbeszélni Mackel.

– Jó ötlet – válaszolta Gavallan, és rögtön rá is tért a következő problémára. – Fogalmam sincs róla, mi lesz Erkkivel. Találkoztam Talbottal, elmondtam neki a dolgot, de csak annyit tudott ígérni, hogy utána néz, miben segíthet. Találkoztam a finn követség első titkárával, Tollonennel is, de ugyanolyan tanácstalan, mint én. „Maglehetősen vad vidék – mondta –, a határ teljesen nyitott, és ahány népcsoport, annyi önálló, független körzet. Ha a KGB is benne van a dologban...” Itt be is fejezte, Duke. Függetlenül hagyta a dolgot, éppen csak megemlítette a KGB-t, hogy még idegesebb legyek.

– És Azadeh? Az apja, a hán nem tudna segíteni?

– Úgy tűnik, valamin összerúgták a port, és az öregre nem számíthat. Nagyon rossz állapotban van, alig lehetett vele beszélni. Mondtam neki, hogy felejtse el az iráni papírjait, szálljon fel a 125-ösre, és várja meg Sargazban Erkkit, de mintha a falnak beszéltem volna. Úgy tűnt, egy tapodtat sem lesz hajlandó tenni, amíg Erkki elő nem kerül. Figyelmeztettem, hogy a hán lehetőségei szinte korlátlanok, ha akarja, még Teheránból is elrabolthatja, de nem érdekelte. Annyit mondott csak, hogy Insa Allah.

– Meglátod, Erkkinek nem esik baja – válaszolta szilárd meggyőződéssel Starke. – Az ősi istenei vigyáznak rá.

– Remélem. – Gavallan magán tartotta ugyan a bélelt dzsekijét, de hiába, abban is fázott. Az ablakon kipillantva látta, hogy a 125-ös feltöltése még mindig nem fejeződött be, úgyszólván megkérdezte: – Adsz egy teát, mielőtt megfagyok?

– Máris. – Starke a konyhába ment. A gáztűzhely fölött, a falon kopott, bekeretezett hímezés lógott, amit az egyik Falls Church-i barátjuk adott Manuelának az esküvőjükre. Utálok főzni! – mondta az apró öltésekkel kivarrt felirat, és ahogy rápillantott, Starkénak eszébe jutott, milyen jót nevettek rajta, amikor megkapták. A teáskannával a mosogatóhoz lépve tekintete a tükörrre tévedt, és látta, hogy Gavallan a háta mögött gondterhelten a térképet tanulmányozza. Órültség, mondta magában, a maradék hat napra, és a két kimenekítendő helikopterre gondolva. Hogy a fenébe fogjuk megcsinálni úgy, hogy egyben is maradjunk? Andynek abban tökéletesen igaza van, hogy itt egyszer és mindenkorra tökéletesen befellegzett. Muszáj elmennünk, de akkor is órültség, hogy önként vállaltam az egyik gépet. Másrészt, hogyan várhatnám el bárkitől, hogy csatlakozzon, ha én kiszállok a buliból? Igen, de...

Kopogtatást hallott, és mielőtt válaszolhatott volna, már nyílt is az ajtó. – Nyüzszi lesz itt mindjárt egy zöldszalagossal – szólt be a küszöbről Freddy Ayre.

– Bújj beljebb, és csukd be az ajtót – válaszolta a konyhából előlépve Starke. Csöndben vártak, és hamarosan fel is hangzott az erőszakos, követelőző kopogtatás. Ajtót nyitva a magabiztos arcot vágó, már jó ideje pöffeszkedő stílust fölvevő Eszfandijárral, és Huszain mollah egyik fiatal iszlám gárdistájával, a forradalmi bizottság tagjával találta szembe magát, akit még a kihallgatásán ismert meg. – Szalaam – köszönt udvariasan.

– Szalaam, aga – viszonzta zavart mosollyal az arcán a köszönést a fiatal zöldszalagos. Törött szemüveg volt rajta, a ruházata kopott, és M-16-ost markolt idegesen.

Starkénak, ha később megkérdezik, fogalma sem lett volna róla, mi történt. Annyit érzett csupán, hogy gondokkal túlterhelt agyában kattant valami, és szinte kívülállóként már hallotta is, amint azt mondja: – Gondolom, Mr. Gavallan, Nyüzsit már ismeri!

– Eszfandijár... Mr. Eszfandijár! – válaszolta dühösen az IranOil körzeti megbízottja. – Hányszor mondjam még?! Gavallan! Sokat javítana a helyzetükön, ha megszabadulnának ettől az embertől, mielőtt mi zavarjuk el, mint nemkívánatos személyt.

A durva, udvariatlan hangtól Gavallan agyát is elöntötte a vér. – Egy pillanat! Starke kapitány az egyik legjobb...

– Nyüzszi vagy te, ráadásul mocskos csirkefogó! – bukott ki Starkéből a szitok. A kezét ökölbe szorította, és olyan ádáz arcot vágott, hogy Ayre és Gavallan csak bámulta, Eszfandijár ijedten hátrálni kezdett, a fiatal zöldszalagos pedig ellátottá a száját, és nem tudta, mit tegyen. – Mindig is Nyüzszi voltál. Tőlem ugyan hívhatod magadat bárminek, nekem akkor is Nyüzszi maradsz. Nyüzszi, a mocskok! És tudod miért? Azért, amit Ayre kapitánnyal tettél. Rohadt, gyáva alak vagy, akinek már régen szét kellett volna verni a pofáját, de ne félj, nem döglesz meg anélkül, hogy előbb meg ne kapnád!

– A bizottság elé fogom állítani...

– Mocskos teveszarzabáló vagy. Takarodj innen! – Starke a jelenetet értetlenül figyelő zöldszalagoshoz fordult, és pillanatnyi szünet nélkül perzsára váltva udvarias, tisztelettudó hangon magyarázni kezdett neki: – Kegyelmes úr! Megmondtam ennek a rühes kutyának – a mutatóujját itt vádlón Eszfandijárra szögezte – hogy mocskos teveszarzabáló, akinek fegyveres férfiak védelmére van szüksége ahhoz, hogy parancsolgatni merjen más férfiaknak, agyba-főbe veresse őket, és fenyegetse a törzsem békés, fegyvertelen tagjait, lábbal tiporva ezzel a törvényt, mert...

Eszfandijár felháborodva, a dühtől fuldokolva megpróbált közbeszólni, de Starke még jobban fölemelte a hangját, és egyszerűen nem hagyta szóhoz jutni. – ...mert nem mer férfi módjára kiállni ellenem – késsel, karral, pisztollyal vagy ököllel –, hogy a vérbosszú szabályai szerint megmérkőzzünk, ahogy azt a nemes beduinok és a mi törvényeink is előírják.

– Vérbosszú?! Maga megőrült! Az isten szerelmére, miféle vérbosszúról beszél? A vérbosszút tiltja a törvény, és... – kiabálta idegesen Eszfandijár, akit a hosszú, csavarosan fogalmazott tiráda teljesen megfosztott addigi harcias magabiztosságától. Gavallan és Ayre, mivel nem értettek perzsául, csak bámultak döbbenetben, és fogalmuk sem volt arról, mit is tartalmazott Starke egy szuszra

előadott szónoklata. A fiatal forradalmi gárdista ugyanakkor meghallgatni sem volt hajlandó a kezét tiltakozva feltartó körzeti megbízottat; Starkéra figyelt, meglepődve a régi szokásokban való jártasságán, és őszintén irigyelve is miatta. – Kérem, Eszfandijár kegyelmes úr! – mondta határozottan, pislogva nézve át vastag, keresztben végigrepedt üvegű szemüvegén. – A vérbosszú ősi jogát követeli ezzel az emberrel szemben? – kérdezte Starkétől, kihasználva a felszólítása nyomán támadt pillanatnyi csöndet.

Starke szíve hevesen dobogott ugyan, de erőt vett magán. – Igen – felelte. Tisztában volt azzal, hogy veszélyes játékba kezdett, de úgy érezte, nincs más választása, muszáj vállalnia. – Igen!

– Hogy követelhet magának ilyen jogot egy hitetlen? – kérdezte dühösen Eszfandijár. – Nem a szaúd-arábiai sivatagban vagyunk, a mi törvényeink tiltják...

– Követelem a jogot! – vágott közbe erőszakosan Starke.

– Ahogy Isten akarja – válaszolta a zöldszalagos. – Lehet, hogy ez az ember mégsem egészen hitetlen – mondta Eszfandijárra nézve. – Amit kér, az tökéletesen megfelel a szokásoknak.

– Megőrült?! Hitetlen, és különben is, nem tudja, hogy a vérbosszú tilos?! Ellenkezik a törvényekkel, a...

– Maga nem mollah! – kiabálta most már ugyancsak dühösen a fiatalember. – Nem mollah, hogy megmondja, mit enged meg a törvény, és mit nem. Hallgasson! Nem vagyok tudatlan paraszt, tudok olvasni és írni, és tagja vagyok a bizottságnak. Az a feladatom, hogy óvjam itt a békét, amit maga mindenáron meg akar bontani. – A zöldszalagos tekintete olyan vészjóslóvá vált, hogy Eszfandijár önkéntelenül is hátrálni kezdett. – Meg fogom kérdezni a bizottságot és Huszain mollahot. Nem sok esély van rá, hogy beleegyezzenek, de... ahogy Isten akarja. Elfogadom, hogy a törvény az törvény, és igazi férfi nem verethet meg fegyveresekkel ártatlanokat. Gonoszságra sem hivatkozhat, mert a gonosz megbüntetése Isten dolga. Nem avatkozom hát közbe. Intézzék el egymással a vitájukat! – A fiatalember hátat fordított, és mint aki jól végezte a dolgát, kifelé indult.

– Egy pillanat, aga! – szólt utána Starke. Az ajtó melletti fogashoz lépett, és leakasztotta róla bélelt, meleg kabátját. – Tessék! –

nyújtotta a zöldszalagos felé. – Kérem, fogadja el ezt a szerény ajándékot.

– Nem tehetem – válaszolta tágra nyílt, vágyakozással teli szemmel a fiatalember.

– Kérem, kegyelmes uram! Annyira jelentéktelen, hogy szóra sem érdemes.

Eszfandijár mondani akart valamit, de az iszlám gárdista egy pillantással a torkára forrasztotta a szót, hogy aztán minden figyelmét ismét Starkénak szentelje. – Nem fogadhatom el... túl nagy ajándék ahhoz...

– Kérem! – mondta újból Starke, és hogy az udvariasság összes szabályát betartsa, enyhén még fejet is hajtott, miközben két kézzel mereven nyújtotta előre a kabátot.

– Hát, ha ragaszkodik hozzá... – vonakodott tovább, de már csak tessék-lássék módon a fiatalember. Hirtelen mozdulattal odanyújtotta Ayrenek az M-16-ost, és belebújt a kabátba. Ayre és Gavallan értetlenül figyelte a jelenetet, nem tudták, miről van szó, csak azt, hogy Eszfandijár valamiért rettenetesen dühös, az arca szinte lángol a felháborodástól. – Csodálatos! – mondta lelkesen a fiatalember, és a cipzárt felhúzza – hónapok óta először – végre kellemes melegben érezte magát. Soha életében nem volt ehhez fogható kabátja. – Köszönöm, aga! – Látta Eszfandijár dühét, és őszintén felháborodott miatta. Hiszen csak *piskest* fogadott el, amihez mindenkinek joga van! – Megbeszélem a bizottsággal, hogy biztosítsa kegyelmességének a jogot! – jelentette ki határozottan, és a választ meg sem várva, büszkén feltartott fejjel kivonult a bungalóból.

– Mi az ördögöt akar?! – kérdezte Eszfandijártól utálkozva Starke, miután négyesben maradtak.

– A repülési és tartózkodási engedélyeknek egy része lejárt, és...

– A brit és az amerikai engedélyek még érvényesek, csak az irániak járhattak le, de azokat automatikusan meg kellett volna hosszabbítani. Ha érvénytelenek, az csak azért van, mert hónapokon keresztül zárva voltak a hivatalaik. Vegye már ki a fejét a seggéből!

A sértés hallatán Eszfandijár a füle hegyéig elvörösödött, de mielőtt válaszolhatott volna, Starke hátat fordított neki, és a még

mindig csak értetlenül bámuló Gavallanhez fordult: – Lehetetlen itt tovább dolgozni, Mr. Gavallan! Most legalább a saját szemével is látta, hogy állandó zaklatásnak vagyunk kitéve. Freddyt agyba-főbe verték, az intézkedéseinket állandóan felülbírálják, és bármennyire igyekszünk is, képtelenek vagyunk együttműködni ezzel a barommal. Szerintem az volna a legokosabb, ha néhány hónapra bezárná a bázist. Most azonnal!

Gavallan végre megértette, miről is van szó, mire ment ki az egész bizarr színjáték. – Igaza van – válaszolta, pillanatnyi szünet nélkül átvéve a kezdeményezést. Starke hangtalanul, de óriási megkönnyebbüléssel felsóhajtott, és mint aki mélyen elmerült a gondolataiban, dobogó szívvel leült az egyik székre, és mozdulatlanul maga elé meredt. – Azonnali hatállyal elrendelem a bázis bezárását. A helikoptereinket és a személyzetünket máshová irányítjuk. Freddy! Szóljon öt embernek azok közül, akiknek már régen esedékes a szabadságuk, hogy szedjék össze a holmijukat, és azonnal szálljanak fel a 125-ösre...

– Nem zárhatja be a bázist! – tiltakozott hevesen Eszfandijár. Nincs joga...

– Be van zárva, és kész! – Gavallan hangja kellően dühös, határozott maradt. – A gépekkel és a személyzettel is én rendelkezem! Nem vagyunk hajlandóak eltérni semmiféle zaklatást, testi bántalmazást pedig végképp nem! Freddy, kik azok, akiknek már szabadságra kellett volna menniük?

Ayre azonnal sorolni kezdte a neveket, Eszfandijár pedig csak hápogott. A bázis bezárása csöppet sem volt ínyére – nem látogatta-e meg csütörtökön Ali Kia miniszter is, hogy külön *piskest* helyezzen neki kilátásba? Ha a helikoptereket elviszik, és a bázis megszűnik, az könnyen romba döntheti az összes tervét.

– Az engedélyem nélkül nem vihetik ki ebből a körzetből a helikoptereket! – kiabálta. – Iráni tulajdonban vannak, itt kell maradniuk.

– Legfeljebb vegyes vállalati tulajdonban, de abban is csak akkor, ha tisztességesen megfizetik a bérleti díjat! – ordított vissza Gavallan, már-már szabad folyást engedve az indulatának. – Felsőbb hatóságnál fogok panaszt tenni az ellen, hogy maga nem hajlandó

végrehajtani az imámnak a termelés mielőbbi helyreállítására vonatkozó parancsát. Maga...

– Tilos bezárniuk a bázist. Szólok a bizottságnak, zendülésért lecsukatom Starkét, ha...

– *Balderdas!* Starke! Megparancsolom, hogy azonnal zárja be a bázist! Nyüzsi, maga elfelejti, milyen kapcsolataink vannak! – harsogta Gavallan. – Személyesen Ali Kia miniszternél teszek panaszt. Az igazgatótanácsunk tagja, és majd a körmére néz magának, meg az IranOilnakis!

– Kia miniszter... az igazgatótanács tagja? – kérdezte a váratlan információba belesápadva Eszfandijár.

– Igen. – Gavallan erősen meghökkent azon, micsoda hatása volt a találomra odavetett kijelentésnek. Azért említette csak Kiát, mert egyedül őt ismerte név szerint az új kormányból, de éber volt, és ha már így beletalált, nem mulasztotta el kihasználni a váratlan lehetőséget. – Ali Kia barátom személyesen fogja kivizsgálni ezt az ügyet. Majd gondoskodik arról, hogy maga megkapja a méltó büntetését. A viselkedése alapján nyilvánvaló, hogy gálád áruló, ellensége Iránnak! Freddy! Azonnal ültesse fel azt az öt embert a 125-ösre! Starke! Pirkadatkor az összes gépünket irányítsa át Bandar-Deilamba! Megértette? Pirkadatkor!

– Igenis, uram!

– Várjanak! – kiáltott közbe elkeseredve, gondosan felépített kis világát összeomlani látva Eszfandijár. – Nem szükséges bezárnia a bázist, Mr. Gavallan! Lehet, hogy akadtak közöttünk nézeteltérések, félreértések, de főleg Peteri, és Zataki miatt. Azért a verésért nem én voltam a felelős. Nem én! – Megpróbált nyugodt, barátságos hangon beszélni, de közben majd szétrobbant, üvölteni szeretett volna, és börtönbe záratni, megkorbácsoltatni mindannyiukat úgy, hogy a tüdejüket kiordítva könyörögjenek kegyelemért. – Nincs rá oka, hogy bezárja a bázist, Mr. Gavallan! A repülések nyugodtan folytatódhatnak.

– Bezártam és kész! – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon Gavallan, és a szeme sarkából – további bátorításért – Starkéra pillantott. – Bármennyire szerettem is volna elkerülni ezt a lépést, kénytelen voltam megtenni.

– Igaza van, uram! – mondta nagy tisztelettel a hangjában Starke.
– Természetesen bármikor joga van bezárni a bázist. Átirányíthatjuk bárhová, vagy akár tartalékba is helyezhetjük a helikoptereinket. Bandar-Deilamnak haladéktalanul kellene egy 212-es... az Iran-Toda szerződés teljesítéséhez. Átadhatnánk nekik egyet, a többit pedig elküldenénk.

– Mr. Gavallan! – vette át ismét, lázas sietséggel a szót Eszfandijár.
– A helyzet napról napra normalizálódik. A forradalom győzelmet aratott, a felfordulásnak vége, az imám szilárdan kezében tartja a hatalmat. A bizottságok... hamarosan beszüntetik a működésüket, és feloszlanak. Önöknek teljesíteniük kell a Guernei-szerződésekben foglaltakat is, úgyhogy kétszer annyi 212-esre lesz szükségük, mint eddig. Ami a lejárt engedélyeket illeti – Insa Allah. Harminc napot minden további nélkül tudunk várni. Semmi szükség rá, hogy bezárják a bázist. Ne siessék el a dolgot, Mr. Gavallan! Hosszú ideje működnek már itt, jelentős befektetéseket hajtottak végre...

– Nagyon jól tudom, milyen befektetéseink vannak! – vágott közbe ingerülten Gavallan, utálva az udvariasnak tűnő szavakba csomagolt fenyegetést. – Rendben van, Starke kapitány! Megfogadom a tanácsát. Két embert most rögtön ültessen fel a 125-ösre – a váltásuk egy héten belül itt lesz –, az egyik 212-est pedig holnap reggel irányítsa át Bandar-Deilamba! Mennyi időre kérték kölcsön?

– Hat napra, uram! A következő szombatig.

– Ha ott elvégezte a munkát, visszaküldöm, de csak akkor, ha közben itt normálisabbá válik a helyzet – mondta Eszfandijárnak Gavallan.

– A 212-es a miénk – tiltakozott a megbízott, és észrevéve, hogy durván elszólta magát, rögtön módosított is a kijelentésén:... a bázis felszereléséhez tartozik, Mr. Gavallan! Szerepel a nyilvántartásunkban, úgyhogy feltétlenül vissza kell kapnunk. Ami a személyzetet illeti, a szabály az, hogy előbb meg kell érkezniük a pilótáknak és a szerelőknek, a szabadságra menők csak aztán...

– Ami a szabályokat illeti, Mr. Eszfandijár – vágott a szavába Gavallan –, választhat. Vagy most rögtön változtatunk rajtuk, vagy bezárom a bázist. Starke! Két embert tegyen föl a gépre, csütörtökön a többieket is indítsa el, pénteken pedig – feltéve, hogy addig normalizálódik a helyzet –, küldöm a váltást.

Látva Eszfandijár arcán a heves indulatot, Starke sietve elébe vágott a tiltakozásnak: – Szent napokon tilos repülnünk, uram! A személyzet szombaton reggel érkezhét csak meg. – A területi megbízottra pillantott, és időt sem hagyva a gondolkodásra, megkérdezte: – Egyetért velem?

Eszfandijárnak minden erejére szüksége volt, hogy többé-kevésbé meg tudja őrizni a nyugalját. – Feltéve... hogy bocsánatot kér az udvariatlan megszólításért és... a modortalanságáért.

A kis házban síri csönd támadt. A nyitva hagyott ajtón továbbra is akadálytalanul áradt befelé a hideg, de Starke hátán izzadságpatakok futottak végig, miközben azt latolgatta, hogyan is válaszoljon. A hirtelen ötlettől vezérelve megrendezett színjáték eredményeként nagyon sokat értek, megkönnyítették a Forgósél végrehajtását, ugyanakkor tudta, hogy Eszfandijár csöppet sem ostoba, ha most hirtelen megjuhászodik, és visszavonulót fúj, azzal csak a gyanakvását fokozza, a nyílt visszautasítással ellenben még inkább feldühíti, és talán veszélybe is sodorja addigi nyereségüket. – Nem kérek bocsánatot semmiért... ellenben ezentúl Mr. Eszfandijárnak fogom szólítani – válaszolta meglehetősen hosszúra nyúló hallgatás után.

A körzeti megbízott erre már szót sem szólt, sarkon fordult, és kiviharzott a bungalóból. Starke utána lépett, és megkönnyebbült sóhajjal behúzta mögötte az ajtót.

– Mi volt ez az egész, Duke?! – robbant ki végre a régóta visszatartott kérdés Ayreből. – Elment az eszed?!

– Egy pillanat, Freddy! – intette rögtön nyugalomra Gavallan. – Mit gondolsz, Duke? Sikerült megetetni Nyüzsit?

– Nem tudom... – Starke úgy érezte, hogy remegő térde képtelen tovább megtartani, ezért sietve leült. – Jézusom!

– Ha igen... ha tényleg elhitte... Fantasztikus voltál, Duke! Fantasztikus!

– Hála istennek, vetted a labdát, és lecsaptad.

– Remélem, valóban pontot ért – Gavallan letörölte a homlokáról az izzadságot, és éppen magyarázni kezdte Ayrenek, hogy mi történt, amikor megcsörrent a telefon.

– Tessék! Itt Starke... Igen. Egy pillanat... Andy, McIver jelentkezett be rádión a toronynál. Vazari kérdezi, hogy most rögtön átmegy, vagy később hívod vissza. Mac szerint sürgős a dolog, azt mondja, üzenetet kaptál valami Avisyard nevű pasastól.

A repülésirányítók szobájában Gavallan izgatottan megnyomta a rádiókészüléken az adásgombot. – Tessék, McIver kapitány! – szólt óvatosan a mikrofonba, Vazari és egy angolul szintén jól beszélő zöldszalagos feszülten figyelő tekintetét érezve magán.

– Jó estét, Mr. Gavallan! Örülök, hogy sikerült utolérnem. – McIver hangja személytelen volt, és nehezen érthető a hangos recsegés miatt. – Milyen a vétel?

– Háromötöd. Hallgatom, McIver kapitány!

– Néhány perce kaptam Liz Csentől egy telexet. A következőképpen hangzik: „Kérem, továbbítsa Mr. Gavallanek a következő, mai keltezésű telexet: »A kérését jóváhagyták.« Aláírás: Masson Avisyard. A másolatot elküldtem Sargazba. Üzenet vége.”

Gavallan először azt hitte, nem jól hall, és komoly erőfeszítésébe került, hogy megszólaljon. – Jóváhagyták?!

– Igen. Megismétlem a szöveget: „A kérését jóváhagyták.” A telexet Masson Avisyard írta alá. Mit válaszoljak?

Gavallanek ugyancsak erősnek kellett maradnia, hogy ne kezdjen hangosan ujjongani. Masson az egyik régi, a londoni Légügyi Nyilvántartási Hivatalban dolgozó barátja volt, az üzenetben említett kérés pedig az, hogy az összes Iránban állomásoztatott gépe átmenetileg brit regisztrációs számot kaphasson. – Semmi különös, McIver kapitány. Elég, ha nyugtázza a vételt.

– Törhetjük tovább a fejünket.

– Igen. Pár perc múlva indulok. Van még valami?

– Pillanatnyilag semmi különös. Starke kapitányt majd később, a megszokott adásidőnkben eligazítom. Gratulálok Massonnek, uram! Szerencsés leszállást!

– Köszönöm, Mac! Magának is a legjobbakat! – A kapcsolatot megszakítva, Gavallan visszaadta a mikrofont Vazarinak. Láta az őrmester arcán a csúnya horzsolásokat, azt is, hogy az orra be van törve, és néhány foga hiányzik, de nem tett rájuk megjegyzést. Mit is mondhatott volna? – Köszönöm, őrmester!

Vazari a széles ablakon át a betonra mutatott, ahol a kiegészítő személyzet – a 125-ös feltöltését befejezve – éppen elkezdte visszatekerni a tartálykocsira a hosszú csöveket. – Elkészültek, u.... – szerencsére észnél volt, és még időben visszanyelte a bűnnek számító, udvarias megszólítást. – A felszállópálya világítása, sajnos, nem működik, úgyhogy jobb lenne, ha mielőbb indulna.

– Köszönöm, hogy szólt. Máris megyek. – Gavallan az örömtől szinte lebegve indult a toronyból levezető lépcsőhöz, de megtorpant, mert hallotta, hogy a rádió újból életre kel.

– Itt a támaszpont parancsnoka. Kérem azonnal Mr. Gavallent. Vazari rögtön adásra kapcsolt. – Értettem, uram! – Ideges mozdulattal Gavallanek nyújtotta a mikrofont, és halkán odasúgta neki: Csangiz őrn... elnézést, ezredes!

– Tessék, ezredes! Itt Andrew Gavallan.

– Idegeneknek tilos kódolt üzenetek leadására használni a támaszpont rádióját – mondta zord hangon, köszönés nélkül a parancsnok. – Ki az a Masson Avisyard?

– Az egyik tervezőmérnökünk – válaszolta rögtön, habozás nélkül Gavallan, és rögtön figyelmeztette is magát: Légy résen! Ennek a csirkefogónak vág az esze, mint a borotva. – Egy pillanatig sem állt szándékomban...

– Miféle kérésről beszéltek, és ki az a... – néhány másodpercig tartó szünet következett, amit érthetetlen, suttogó hangok töltöttek ki – ...Liz Csen?

– Liz Csen a titkárnóm, ezredes. A kérésem pedig arra vonatkozott... – mire, kérdezte magától rémülten Gavallan, de mintegy varázsütésre rögtön eszébe is jutott a megfelelő folytatás – ... hogy engedélyezzék a hat sorban mindkét oldalon két-két üléses elrendezést a legújabb helikopterünkben. Tudja, az X-63-nál. A gyártónak más ugyan az elképzelése, és ragaszkodik is hozzá, de a mérnökeink szerint a hatsoros, kétszer tizenkettes felosztás növeli a repülésbiztonságot, és vészhelyzet esetén lehetővé teszi, hogy az utasok pillanatok alatt elhagyják a fedélzetet. Az már külön előny, hogy így még pénzt is spórolunk, és...

– Értem. Rendben van – vágott közbe idegesen az ezredes. – Ismételten figyelmeztetem, hogy a rádiót, amíg a szükségállapot tart, csak előzetes engedéllyel használhatják, és kódolt üzeneteket azután

sem továbbíthatnak rajta. A gépét feltöltötték, úgyhogy máris indulhat. Ami a zagroszi holttest elszállítását illeti, azt el kell halasztani. Echo-Tango-Lima-Lima csak hétfőn szállhat le, 11.00 és 12.00 között, feltéve, hogy a kishi radarállomás előzetesen engedélyezi a berepülést. Jó éjszakát!

– De uram! Teherántól már megkaptuk a holnapra szóló engedélyt. A pilótám rögtön a leszállás után át is adta a forgalomirányítójuknak.

– A hétfői leszállást az Iráni Légierő parancsnokságával kell engedélyeztetniük – válaszolta az előbbinél is élesebb hangon a parancsnok. – Az Iráni Légierő parancsnokságával! Ez a légierő bázisa, és maguknak a légierő szabályaihoz kell igazodniuk. Megértette?

Gavallan nyelt egy hatalmasat, és erőt véve magán, kis szünet után válaszolt: – Igen, uram! Megértettem, de akkor is! Polgári szervezet vagyunk...

– Iránban vannak, az Iráni Légierő egyik bázisán, és kötelesek betartani az itt érvényes előírásokat! – A durva közbekiabálást befejezve, újabb válaszra lehetőséget sem adva Csangiz megszakította az adást, Vazari pedig szót sem szólt, csak lehajtotta a fejét, és idegesen elkezdte rendezgetni amúgy is tökéletesen rendben tartott asztalát.

VASÁRNAP

1979. FEBRUÁR 25.

49. fejezet

ZAGROSZ – BELLISSIMA LELŐHELY, 11.05. Tom Lochart a csontig hatoló hideggel küszködve figyelte Jesper Almqvistot, a mélyfúrási szakértőt, amint a helyére illeszteni kívánt jókora zárszelepet igazgatta a nyitott csőszáj fölött. Körülöttük a terroristatámadásban használhatatlanná vált, a frissen esett hótól félig eltemetett alkatrészek hányódtak.

– Lejjebb! – kiáltotta a fiatal svéd, mire a rövid emelőkarú daru szűk kis irányítókabinjában ülő munkatársa lejjebb eresztette a szerkezetet. Az önműködően a helyére kattanó zárszelep vastag gumigyűrűből, két fémből készült fémgömbből, és az egészet stabilan a helyére rögzítő, kisebb robbanótöltetből állt. Lochart látta, milyen rettenetesen fáradtak mindketten – ez volt a tizennegyedik kút, amit az utóbbi három napban lezártak, és öt még így is maradt nekik. A hivatalosan megszabott munkanapból hét órájuk volt már csak hátra, és minden fúrás biztonságos lezárásához legalább két-három óra kellett még akkor is, ha minden feltétel adva volt hozzá.

– A rohadt életbe! – morogta dühösen, és ugyanakkor rettentő fáradtan is Lochart. Túl sok repülőórát teljesített azóta, hogy a bizottság ellentmondást nem tűrően megszabta a távozásuk legvégső időpontját, és közben túl sok problémával kellett szembenéznie. Le kellett zárni a tizenegy fúróhelyet, menet közben elugrani Sirázba Jesperért, hajnaltól napnyugtáig szállítani a távozó személyzet tagjait, alkatrészeket vinni Koviszba, eldönteni, mit mentsenek meg, és mit hagyjanak ott, közben egyfolytában tudni, hogy sietve, kutyafuttában meghozott döntéseinek jelentős része csak rossz lehet... És közben Jordon halála, Scot sebesülése!

– Ez az! Tartsd! – kiabálta Jesper, és már rohant is vissza a sebtében felállított irányítófülke felé. Lochart látta, amint kapkodva ellenőrzi a mélységmérőt, majd megnyom egy gombot. Tompa dörrenés hallatszott, a fúrólyukból könnyű füstpamacs szállt fel. A darukezelő gyorsan visszatekerte a sodronyt, Jesper pedig már futott

is Locharthoz. – A robbanás összepréseli a két félgömböt – magyarázta korábban. – Azok megfeszítik a gumigyűrűt, ami légmentesen eltömi a nyílást. Ez a zártípus évekig kitart. Ha újból meg akarjuk nyitni a kutat, visszajövünk egy másik célszerszámmal, kiszedjük a dugót, és máris használni tudjuk. Olyan lesz, mint új korában. Legalább is bízunk benne.

– Tűnjünk el innen, Tom! – mondta most, kabátja ujjával letörölve a homlokáról az izzadságot. Válaszra sem várva visszasietett a központi barakkba, lekapcsolta az áramot, aktatáskájába tömködtte a számítógép nyomtatójáról lefutó, hosszú, perforált szalagot, és bezárta maga mögött az ajtót.

– Mi lesz a felszereléssel?

– Itt marad. Nem lesz semmi baja. Szálljunk fel, mielőtt megfagyok! – Jesper a 206-os felé indult, ami a hótól letakarított, betonozott leszállóhelyen állt. – Mihelyt Sirázba érek, rögtön elmegyek az IranOilhoz, és engedélyt kérek a barakkok elszállítására. Tizenegy faház már elég szép összeg, hogy ne hagyjuk veszni. Nem tudom, mikorra sikerül elintézni, de szerencsére elég erősek, még lakatlanul is kibírnak itt legalább egy évet. Az időjárás nem fog kárt tenni bennük, legfeljebb, ha valaki szándékosan megrongálja őket. Ezt a baromságot! – mondta hirtelen feltámadó dühvei Almqvist, és a körülöttük hányódó roncsokra mutatott.

– Tényleg az.

– Látnod kellett volna az IranOil főnökeinek a képét, amikor megmondtam nekik, hogy titeket elzavartak, Mr. Sera pedig bezárja a lelőhelyet! – Jesper az emlékek hatására önkéntelenül is fölnevetett. – Úgy sivítottak, mint a malac, amit éppen vágnak, és megesküdtek égre-földre, hogy nincs az a bizottság, amelyiknek joga volna leállítani az olajtermelést.

– Még mindig nem értem, miért nem jöttek el veled, hogy felülbírálják azokat a gazembereket – vetette közbe mérgesen Lochart.

– Hívtam őket, mire azt mondták, majd a jövő héten. Ne felejtse el, hogy Iránban vagyunk! Soha nem fogják idedugni a képüket. – A svéd lassan körbejártatta tekintetét a telepen. – Napi tizenhatezer hordó... – mondta, és dühösen megrázta a fejét. Lochart mellé ült, a pilótafülkébe, a segédje, egy szófukar breton pedig hátra, az

utastérbe. Miután berántotta az ajtót, Lochart egyből indított, és közben maximális fokozatra állította a fűtést.

– Irány a Maria! Rendben?

Jesper kis ideig gondolkodott, majd azt mondta: – Hagyjuk meg utolsónak! A Rosa fontosabb. – Kezét a szájához emelve elfojtott egy jókora ásítást. – Két fúrást kell rajta leállítanunk, és az egyik még műben van. Szerencsétleneknek nem maradt elég idejük, hogy kiszedjék a csöveket. Hétezer lábnyi marad ott, a föld alatt. Leplombáljuk, és annyi. Hadd vesszen! – Bekapcsolta a biztonsági övét, és közelebb húzódott a meleg levegőt befújó nyíláshoz.

– Ha úgy döntenek, hogy folytatni akarják, akkor mit csináltak?

– Semmi különöset. Rutinmeló. – A fiatal svéd keserűen fölnevetett. – Leszedjük a zárat, és kihúzgáljuk a furatból a csöveket. Lassú, átkozottul nehéz, és költséges művelet. – Ásított egy nagyot, és még be sem hunyta a szemét, már el is aludt.

A Rosa lelőhelyen Mimmo Sera fogadta a 206-ost. A leszállóhelyen egy 212-es is várakozott – Jean-Luc ült a fülkében –, és a helyiek lázas sietséggel éppen csomagokat pakoltak fel rá. – *Buon giorno, Tom!*

– Szevasz, Mimmo. Mi újság? – Lochart üdvözlésképpen odaintegedett Jean-Lucnek.

– Az utolsó embereim készülődnek éppen. Rajtuk kívül már csak az a pár rakodó van itt, aki Jespernek segít. – Mimmo Sera alig állt a lábán a kimerültségtől. – A hármás fúrásból már nem tudtuk kiszedni a csöveket.

– Nem baj... Lezárjuk úgy, ahogy van.

– *Si.* – Nagyon fáradt mosoly. – Gondolj bele, mennyibe kerülnek azok a csövek!

Jesper, hogy javítson valamelyest a hangulaton, könnyedén elnevette magát. – Na nézzük csak! Hétezer-nyolcszázhatvan láb... Igazad van. Még ha a régi barátságra való tekintettel alkalmi árat számolunk neked, az akkor is szép pénz.

Erre már az idős férfi is elmosolyodott, és kifejező mozdulatot tett a kezével.

– Hagylak benneteket, hadd dolgozzatok! – mondta Lochart. – Mikor jöjtek vissza érted?

Jesper az órájára nézett – már majdnem dél volt. – Mondjuk fél ötkor. Rendben?

– Pontban fél ötkor. Az még jó, a nap hat-harminchétkor nyugszik le. – Lochart otthagya őket, és átballagott a 212-eshez.

Jean-Luc minden lehetséges holmit magára szedett, alaposan beöltözött a hideg ellen, de még így is képes volt elegáns maradni. – Egyenesen Sirázba viszem őket – mondta, a holmijukat felpakoló emberek felé bökve a fejével. – Ez a csapat az utolsó, rajtuk kívül már csak Mimmo marad, meg a te embereid.

– Mi a helyzet odalent?

– Teljes a káosz! – válaszolta színpadiasán az ég felé emelt tekintettel Jean-Luc. – Bajt érzek, újabb nagy bajt.

– Te mindenhol bajt szimatolsz, kivéve az ágyban. Ne aggódj, Jean-Luc!

– Már hogyan aggódnék! – A francia hátrafordult – a rakodás már majdnem befejeződött, dobozok, bőröndök, ládák, két macska, két kutya és jó néhány ember zsúfolódott a helikopter csomagterében. Minél előbb elhúzzuk a csíkot Iránból, annál jobb, Tom! – mondta komolyan, lehalkítva a hangját.

– Nem hiszem. Zagrosz csak elszigetelt eset. Én még mindig hiszem, hogy előbb-utóbb rendbe jönnek itt a dolgok. – Lochart a HBC-re gondolt, Sarazadra és a Forgószélre. Nem beszélt még senkinek a menekülési tervről, és a Starkéval folytatott beszélgetésről sem. – Rád hagyom a dolgot, Duke! – mondta közvetlenül indulás előtt. – Jobban meg tudod szervezni nálam... Én a leghatározottabban ellenzem.

– Ahogy gondolod. Beszéltem Mackel, engedélyezte, hogy hétfőn Teheránba repülj.

– Kösz. Beszélt már Sarazaddal?

– Nem, Tom! Egyelőre nem.

Hová tűnhetett, kérdezte magától már ki tudja hányadszor, és idegesen megborzongott. – Találkozunk a bázison, Jean-Luc! Jó utat!

– Szólj Scotnak és Rodriguesnek, hogy legyenek készen, mire megérkezem! Gyorsan kell fordulnom, ha még ma este el akarok jutni Sargazba. – A kabinajtó becsapódott, Jean-Luc végső búcsúzásként odamutatta Lochartnak mereven feltartott

hüvelykujját, aztán meggondolta magát, és az ajtót újból kinyitva visszaszólt: – Arra is figyelmeztess Scotot, hogy ne nagyon mutogassa magát, csöndben szálljon fel! Nem szeretném, ha lelőnék... Én változatlanul azt mondom, hogy igazából őt akarták elkapni.

Lochart igent bólintott, aztán elindult vissza a 206-oshoz. Előző nap nem sokkal azután tért vissza Kovichól, hogy a tragédia megtörtént. Jean-Luc korán ébredt, a lakókocsija ablakánál nézelődött éppen, és mindent pontosan látott. – Jordon és Scot nagyon közel voltak egymáshoz, éppen alkatrészeket cipeltek a HTW-hez – mesélte, mihelyt Lochart kiugrott a helikopterből. – Amikor az első lövések eldördültek, Jordon rögtön megpördült, és felordított, Scot pedig pár másodpercig teljesen megmerevedve bámult a hangár mögötti erdő felé. Aztán lehajolt, hogy segítsen Jordonnak, de hiába... Éppen elég embert láttam meghalni, hogy tudjam, szegény Baszdmeg már nem élt, amikor elterült a hóban. Aztán újabb lövések hallatszottak, három vagy négy sorozat, de nem géppisztolyé. A hangjából ítélve inkább automatára állított M-16-os lehetett. Akkor találták el a vállán Scotot is, ő pedig úgy esett el, hogy Jordon teste közte meg az erdő között volt, és védte. Aztán megint lőni kezdtek... Scotra, Tom, ebben egészen biztos vagyok.

– Hogy lehetsz benne biztos?

– Úgy, hogy Baszdmeg akkor már régen nem élt, és mégis belé vágódtak a golyók. A támadók nem a bázist lőtték, hanem csak Scotot. Felkaptam a Vereyt, kirohantam, és bár senkit sem láttam, odadurantottam egyet a fák közé. Amikor Scothoz értem, láttam, hogy sokkot kapott, Jordon pedig teljesen át volt lyuggatva – legalább nyolc golyó találta el. Scotot rögtön a kötözőbe vittük – nincs komolyabb baja, Tom! Láttam a vállsebét, tiszta, és a golyó sem maradt benne.

Miután a történetet végighallgatta, Lochart is egyből sietett a sebesülthöz a gyengélkedőnek kinevezett lakókocsiba. – Nem lesz semmi baj, kapitány! Rendbe fog jönni – mondta Kevin O’Sweeney, a betegápoló, mihelyt belépett.

– Igen – állította Scot is. Az arca halottsápadt volt, és látszott rajta, hogy még mindig nem sikerült kihevernie a megrázkódtatást. – Tényleg jól vagyok.

– Hadd beszélgessek kicsit Scottal, Kevin! – Miután kettesben maradtak, Lochart csöndesen megkérdezte: – Mi történt, amíg odavoltam, Scot? Találkoztál Nicshak hánnal? Bárkivel a faluból?

– Nem. Senkivel.

– És senkinek nem említetted azt sem, ami a téren történt?

– Senkinek. Mi a fene volt ez, Tom?

– Jean-Luc szerint téged akartak megölni. Nem a bázis volt a célpont, nem is szegény Jordon, hanem egyedül te.

– Jézusom! Baszdmeg miattam halt volna meg?!

Scotot nagyon megrázta a hír, nehezen tudta túltenni magát azon, hogy valakinek miatta kellett meghalnia. A bázison egész nap lázas munka folyt, mindenki alkatrészeket csomagolt, leverten, rossz hangulatban készítették fel a két 212-est, a 206-ost és az Alouette-et a másnapi távozásra. Az egyetlen kellemes pillanata a napnak az volt, amikor Jean-Luc vacsorára felszolgált egy hegyi kecske maga sütötte, finoman fűszerezett combját.

– Fantasztikusan finom, Jean-Luc! – dicsérte meg Lochart már az első falat után.

– Francia fokhagyma és az én tudásom nélkül olyan íze lenne, mint valami öreg angol birkának. Uhh!

– A faluban vette a szakács?

– Nem. Ajándékba kaptuk. A fiatal Dárius – tudod, aki beszél angolul – hozta pénteken azzal, hogy Nicshak hán felesége küldte.

A hír hallatán Lochart szájában hirtelen keserűvé vált az étel. – A felesége?

– *Oui*. Dárius szerint pénteken reggel lőtte, kifejezetten nekünk. *Mon Dieu!* Te tudtad, hogy vadászik? Mi a baj, Tom?

– Személy szerint kinek szólt az ajándék?

Jean-Luc összeráncolta a homlokát, és nem egészen értette a kérdést. – Nekem, a többieknek... Dárius azt mondta: „A kalandár küldi a bázisnak, és a köszönetét is, mert Franciaország segítette az Imámot, Isten óvja őt örökké.” Miért? Valami baj van?

– Semmi – válaszolta Lochart, és gyorsan témát is váltott. Később azonban félrevonta Scotot, és megkérdezte: – Ott voltál, amikor Dárius meghozta a kecskét?

– Igen. Az irodában ültem éppen, és én is megköszöntem neki... – Az emlékek hatására Scot arcából hirtelen kifutott a vér. – Most, hogy kérdezed, emlékszem, hogy Dárius, mielőtt elment, tett még egy megjegyzést. Azt mondta: „Milyen szerencse, hogy a kalandáran olyan remekül lő!” Ez akár szándékos célzás is lehetett.

– Igen. Ha ehhez még hozzászámítjuk az én elszólásomat is... Nicshak egész biztosan tudja, hogy ketten vagyunk, akik – ha úgy alakul – tanúskodhatunk a falu ellen.

Lochart egész este és éjszaka is azon törte a fejét, mit csináljon, hogyan biztosítsa be Scotot és magát is, de még mindig nem volt semmilyen épkezézláb ötlete.

Gondolataiba merülve mászott vissza a 206-os fülkéjébe, megvárta, amíg Jean-Luc felszállt, aztán ő is elindult. A Sebesült Tevék Völgye fölött repült végig; alatta a faluba vezető út még mindig vastagon be volt temetve a robbantáskor lezúdult, hatalmas mennyiségű hóval. Soha nem fogják tudni kiásni, gondolta. Az egyik fennsíkon kecskéket és juhokat látott a pásztorukkal. Jazdekhez érve enyhe kanyart írt le, megkerülte a falut. A leégett iskola romjai feketén heverték a patyolattiszta hóban. A főtéren néhány falusit látott, akik fölnéztek ugyan rá egy pillanatra, de nem törődtek vele különösebben, mentek a dolguk után. Egy csöppet sem bánom, hogy el kell innen mennem, gondolta. Jordon halála után nem. Zagrosz-Három többé sosem lesz az, ami volt.

A bázison teljes káoszt talált. Sok volt az ember – az állandó személyzet kiegészült a fúróhelyekről beszállítottakkal, akik arra vártak, hogy Sirázba vigyék őket, és onnan repülőgéppel továbbmenve végképp elhagyják Iránt –, kimerült szerelők csomagolták, készítették elő szállításra a Koviszba küldendő alkatrészeket. Lochart még ki sem szállt a fülkéből, a tartálykocsi – Freddy Ayrerel a volánja mögött – már ott is volt mellette. Ayret és egy Claus Schwartenegger nevű pilótát Lochart előző nap hozta magával, hogy legyen, aki helyettesíti Scotot. – Hagyd a madarat, majd én elintézem, Tom! – kiáltotta oda Ayre. – Te csak menj, és egyél!

– Kösz, Freddy! Hogy állunk?

– Claus elvitt egy újabb adag alkatrészt Koviszba, és még időben visszaér, hogy az utolsót is elszállítsa. Az Alouette-et én viszem; úgy

meg van pakolva, hogy majdnem szétreped. Te melyik géppel mégy?

– A 212-essel... viszem Jordont is. Clausnak maradjon a 206-os. Indulsz egyenesen tovább Sirázba?

– Igen. Maradt még tíz ember, akit el kell vinnem. Arra gondoltam, hogy négy helyett ötöt veszek fel, és két fordulóval megcsinálom. Rendben?

– Feltéve, hogy nem túlsúlyosak, nincs sok poggyászuk, és nem látom, hogy megszeged a szabályokat.

Ayre jókedvűen elnevette magát, de hamar abba is hagyta, mert összevert arca még mindig fájt. – Szerintem annyira szeretnének már eltűnni innen, hogy a csomagok sem érdeklik őket. Az egyik srác a Mariáról azt mondja, lövéseket hallottak a közelből.

– Nyilván a falusiak közül vadászott valaki. – A gondolat, hogy fegyveres kaskajok vannak a környéken – mindannyian született mesterlövészek voltak –, csöppet sem nyugtatta meg Lochartot. Védtelenek vagyunk, ha eszükbe jut ránk támadni, semmit nem tehetünk ellenük, gondolta, de közben nyugodt arcot vágott, nem árulta el Ayrenek, hogy mennyire fél. – Jó utat, Freddy! – búcsúzott tőle, és a konyhaépületbe ment, bekapni némi horishtot.

– Aga! – támadta le izgatottan a szakács, mihelyt behúzta maga mögött az ajtót. Négy kiségitője is ott volt mellette, és azoknak az arca legalább olyan idegesnek tűnt, mint az övé. – Kéthavi bérünkkel tartoznak még. Mi lesz a pénzzel... és velünk?

– Mondtam már, Ali! Visszavisszük magukat Sirázba. Még ma délután. Ott megkapják az elmaradt fizetésüket, és mihelyt tudom, azonnal küldöm az egyhavi bérnek megfelelő végkielégítésüket is. Az IranOilon keresztül tartjuk egymással a kapcsolatot, és mihelyt visszajöttünk, újból munkába állhatnak.

– Köszönjük, aga! – A szakács évek óta dolgozott már náluk; sovány, sápadt kis ember volt, állandó gyomorfekély kihozta. – Nem akarok itt maradni, a barbárok között – tette hozzá idegesen. – Mikor indulunk?

– Napnyugta előtt. Négy órakor kezdjenek el takarítani, és hagyják rendben a konyhát!

– Mi értelme, aga? Abban a pillanatban, ahogy kiteszük innen a lábunkat, azok a tetves jazdekiek rögtön itt lesznek, és mindent

ellopnak.

– Tudom – válaszolta fáradtan Lochart. – De akkor is. Hagyjanak csak rendet maguk után! Bezárom az ajtót, hátha mégsem feszítik fel.

– Insa Allah, aga! De biztos, hogy feltörik.

Miután elverte valamelyest az éhét, Lochart rögtön az irodájába ment, ahol Scot Gavallan várta. A fiatalember arca megviselt volt, a karja széles gézcsíkkal felkötve, hogy ne húzódjon nagyon a sebe. Pár perce lehettek még csak együtt, amikor nyílt az ajtó, és fáradtságtól karikás szemekkel, aggódó arccal Rod Rodrigues lépett be.

– Szevasz, Tom! Ugye nem feledkeztél el rólam? – érdeklődött nyugtalanul. – Nem vagyok rajta a listán.

– Ne idegeskedj! Scot, Rod a HJX-szel megy, aztán Jean-Luckel és veled tovább Sargazba.

– Komolyan mondtam, hogy jól vagyok, Tom! Inkább Koviszba mennék. Nutt doki is... – próbált vitatkozni a fiatalember, de Lochart nem hagyta.

– Az isten szerelmére! Mégy Sargazba, és kész!

– Rendben van, Tom! – válaszolta a méregtől kipirulva Scot, és kiment.

Rodrigues várt egy darabig, és mivel Lochart nem szólt hozzá, rászánta magát, hogy megtörje a csöndet: – Tom, mit akarsz, mit pakoljunk fel a HJX-re?

– Honnan az ördögből tudjam?! Az isten szerelm... – Lochart észbe kapott, és nem folytatta. – Ne haragudj! Fáradt vagyok. Elnézést!

– Semmi baj, Tom! Mind azok vagyunk. Küldjük el üresen a gépet?

Lochart a fáradtsággal küzdött. – Nem – mondta határozottan. – Rakjátok fel rá a tartalék motort, és annyi 212-eshez való alkatrészt, amennyi még felfér!

– Rendben van. Az úgy jó is lesz. Talán... – Rodrigues nem tudta folytatni a mondatot, mert Scot lépett be sietve, és odaszólt Lochartnak: – Nicshak hán! Nézz ki az ablakon! – Az ösvényen legalább húsz ember közeledett a falu felől. Mind fegyverrel jöttek, odaérve szétoszlottak a bázison, Nicshak hán pedig határozott léptekkel az irodabarak felé indult. Lochart pillanatok alatt felmérte

a helyzetet, aztán a hátsó ablakhoz ugrott, és nem is nyitotta, hanem heves mozdulattal feltépte: – Scot, menj a lakókocsimba! Maradj távol az ablaktól, ne engedd, hogy meglássanak, és ne mozdulj, amíg érted nem megyek! Siess!

Scot, amilyen fürgén a vállsebétől tudott, kimászott és elrohant, Lochart pedig éppen azelőtt csukta be utána az ablakot, hogy nyílt volna az ajtó.

– Szalaam, kalandár!

– Szalaam. Idegeneket láttak a környéken, az erdőben. Lehet, hogy a terroristák tértek vissza, úgyhogy eljöttünk megvédeni magukat. – Miközben beszélt, Nicshak hán tekintete komor volt, nem sok jót ígért. – Insa Allah, de nem akarom, hogy még többen meghaljanak, mielőtt maguk távoznak. Itt maradunk, amíg az utolsó ember is el nem megy. – Megfordult, és választ sem várva otthagya őket.

– Mit mondott? – érdeklődött Rodrigues, aki nem tudott perzsául. Lochart elmondta, és látta, hogy a spanyol ijedten összerезzen. – Nincs semmi baj, Rod – biztatta, bár közben maga is félt. A terepviszonyok miatt a le- és felszálló gépeknek is egy darabig az erdő fölött, alacsonyan kellett repülniük, kiszolgáltatva mindenfajta támadásnak. Terroristák? Egy frászt! Nicshak tudja, hogy Scot szemtanúja volt a történeteknek, azt is, hogy én szintén tudok róluk, és egész biztosan mesterlövészeket állított a fák közé. Ha napnyugtáig itt marad, lehetetlen lesz meglógni, pontosan tudni fogja, melyik helikopteren vagyunk. Insa Allah. Insa Allah, de addig is valamit muszáj lesz kitalálnom, hogyan mentsük a bőrünket.

– Nicshak hán jól ismeri a környéket – mondta könnyed hangon, nehogy még jobban megijessze Rodot. A bázison anélkül is éppen eléggé félt már mindenki, nem volt rá szükség, hogy még nagyobb legyen a pánik. – Megvéd bennünket... ha netán meg akarnának támadni a terroristák. Beládáztátok a tartalék motort?

– Tessék? Persze! Beládáztuk.

– Vigyázz a berakodásnál! Majd később még beszélünk. Ne izgulj!

Magára maradván Lochart leült, és mozdulatlanul bámulta maga előtt a falat. Amikor érkezett az ideje, hogy visszainduljon Rosára, megkereste Nicshak hant. – Gondolom, meg akarja nézni, hogy Rosa lelőhelyet is bezárják-e úgy, ahogy kell. Az is a maga területén van – mondta, és bár a hán először vonakodott kicsit, legnagyobb

megkönnyebbülésére sikerült rábeszélnie, hogy vele menjen – amíg vele volt a helikopteren, addig legalább biztonságban érezhette magát.

Eddig megvolnánk, mondta magának. Én indulok utolsóként, és amíg Scottal el nem tűntünk innen, addig nagyon észnél kell lennem. Túl sok a vesztenivalóm: Scot, a fiúk, Sarazad, minden.

ROSA LELŐHELY, 17.00. Jesper gyorsan hajtott a terepjáróval a fák között kanyargó úton az utolsó, lezárásra váró kút felé. Mimmo Sera ült mellette, a segédje egy rakodóval a hátuk mögött, és a svéd halkán dudorászott vezetés közben, nem annyira jókedvében, inkább azért, hogy ne aludjon el a kimerültségtől. A fennsík tágas volt, az egyes fúrásokat csaknem fél mérföld választotta el egymástól, a környező táj nagyon szép a maga érintetlen vadságában.

– Elkésünk – jegyezte meg fáradtan, a lenyugodni készülő nap felé nézve Mimmo. – *Stronzo!*

Jesper elővette az utolsó rúd, energiát adó csokoládéját, és testvériesen elfelezte Serával. – Egészen olyan, mint Svédországban mondta, miután újabb, elég éles kanyart vett be.

– Soha nem jártam még maguknál. Ott van! – Mimmo a szélvédőn át előremutatott. A kút tisztáson állt, már napi tizenkétezer hordó olajat termelt, az alatta lévő olajmező pedig elképesztően gazdag volt. – Ez volt az első, amit itt fúrtunk. Maga akkor még itt sem volt.

Miután Jesper leállította a motort, a csöndet szinte vágni lehetett körülöttük – ezen a helyen nem volt szükség szivattyúkra, hogy kipumpálják a föld alól az olajat, az erős nyomású gáz megtette azt magától. – Nem fogjuk tudni úgy lezárni, ahogy kellene, Mr. Sera... Kevés hozzá az időnk.

Az idősebb férfi rosszkedvűen megrázta a fejét, és hogy ne fázzon annyira a füle, ráhajtotta prémes sapkája feltúrt szegélyét. – Meddig fog kitartani a zár?

Jesper vállat vont. – Elvben a végtelenségig, de úgy, hogy a kutya sem néz rá, nem lesz karbantartva... Nem tudom. Ha nem lesz gázkitörés, és nincs rejtett anyaghiba, akkor évekig kibírja.

– *Stronzo!*

– *Stronzo!* – értett egyet az öreg olasszal. Intett a segédjének és a rakodónak, hogy menjenek utána. – Csak lezárjuk, kupakot nem teszünk rá – mondta, miközben a megfagyott, lépteik alatt hangosan ropogó hóban a kút felé tartott. Magasan a fejük fölött enyhe szél hajlítgatta a fák koronáját, a távolból helikopter zúgását hallották. – Na, lássunk hozzá!

Mimmo cigarettára gyújtott, és a dzsip motorházának támaszkodva rosszkedvűen figyelte, ahogy elzárják a főcsapot, leszerelik a föld alól kijövő csövet a központi hálózathoz vezető összekötő szelepet... Előbb az acélhoz vágódó lövedék csattanását hallották, és csak utána a fák között hosszan visszhangzó hangos durranást. Mozdulatlanná merevedtek, de újabb lövés nem hallatszott, körülöttük minden csöndes volt.

– Látták, honnan jött? – kérdezte halkán Jesper. Senki sem válaszolt, mindenki idegesen várt, de nem történt semmi. – Fejezzük be gyorsan! – A svéd nekifeszült a jókora csavarkulcsnak, a többiek pedig egyből ugrottak segíteni. A második lövés a dzsip szélvédőjét találta, átütötte a vezetőfülke falát, és a raktérben megrongálta egy számítógép képernyőjét. Utána újból csönd lett.

Semmi nem mozdult, csupán a szélről mozgó ágakról leeső hó szitáit rájuk. A bázis központja felől leszálló helikopter motorjának erős zúgása hallatszott.

– Csak lezárjuk a kutat, hogy biztonságos legyen! – ordította el magát hirtelen perzsául Mimmo Sera, mert már nem bírta a feszültséget. – Csak lezárjuk, aztán elmegyünk! – Várt, és mivel választ nem kapott, megismételte: – Csak bebiztosítjuk! Iránnak, nem magunknak! Iránnak és az imámnak – az olaj a maguké, nem a miénk!

Emberi szót ezután sem hallottak, csak az erdő hangjait. Valahol a közelben ágak reccsentek, kicsit távolabb pedig kurtán felvonított valamilyen állat. – *Mamma mia!* – nyögött fel a kiabálástól rekedt hangon Mimmo. Lehajolt egy szerszámért, és amikor felállt, a golyó olyan közel süvített el az arcához, hogy érezte a szelét. Megmerevedett, ujjai önkéntelenül szétnyíltak, és a csavarkulcsot a hóba ejtette. – Vissza a kocsira! Tűnjünk innen!

Rémülten visszahátrált a dzsiphez, beugrott az első ülésre, a többiek pedig fejvesztve követték, kivéve Jespert. Előbb fölvette a

hóból a csavarkulcsot, és amikor meglátta a lyukat, amit a második lövedék a gépkocsija szélvédőjén ütött, a kárt, amit a felszerelésében tett, az arca megfeszült az indulattól. Tehetetlen dühében heves mozdulattal a fák közé vágta a csavarkulcsot, és szétvetett lábbal – nem érdekelte, hogy könnyű célpontként kínálja magát valakinek – felordított: – *Forbannades shitdjaulerrr!*

– Szálljon be! – sürgette Mimmo.

– *Forbannades shitdjauler!* – ismételte az előbbinél halkabban a jóleső svéd káromkodást Jesper, aztán beült a volán mögé, és ugyanazon az úton, amelyiken érkeztek, elindult a bázis központja felé. Alig fordultak be az egyik kanyaron, amikor a tisztást körülvevő erdőből minden oldalról vadul záporozni kezdtek a kútszerkezetre a lövedékek. Horpadt a fém, szilánkok röpködtek mindenfelé. A vad lövöldözés, amilyen váratlanul elkezdődött, ugyanolyan hirtelen abba is maradt. Csönd támadt, majd kis idő múlva nevetés hallatszott, valaki pedig hosszan elkiáltotta magát: – Alláhhh-u Akbárrrr...

A visszhang elült, az erdőre ismét teljes csönd borult.

ZAGROSZ-HÁROM, 18.38. A nap már a látóhatár széléig ért, az utolsó csomagokat és alkatrészeket pakolták fel éppen. A négy helikopter két 212-es, a 206-os és az Alouette – egymás mellett, sorba állítva várakozott, a pilóták már a helyükön ültek, csak Jean-Luc mászkált idegesen fel-alá. Nicshak hán elrendelte, hogy a négy helikopter egyszerre induljon, így – mivel éjszaka tilos volt repülni Iránban féltő volt, hogy nem lesz ideje még aznap este eljutni Sargazba, Sirázban kell töltenie az éjszakát, és csak reggel mehet tovább.

– Magyarázd meg neki, Tom! – szólt dühösen Lochartnak.

– Fölösleges – mind a kettőnknek megmondta már, hogy nem. Különb is, ha rögtön indulnál, akkor sem érnél már oda. Készen vagytok, Freddy?

– Igen – válaszolta ingerülten Ayre. – Már egy órája várunk, és csak a fülünk tövét vakarjuk.

Lochart komor arccal a nem messze álló hán felé indult, aki elégedetten hallgatta az ingerült szóváltást, örömmel nyugtázta magában, hogy az idegenek nyugtalansága egyre nő. Fiatal

zöldszalagos állt mellette, akiről Lochart feltételezte, hogy a helyi bizottság tagja, és néhány falubeli. A többiek a délután folyamán fokozatosan eltűnedeztek. Az erdőben, gondolta Lochart, és ennyi elég is volt neki, hogy az izgalomtól még jobban kiszáradjon a szája. – Mindjárt készen leszünk, kalandár!

– Insa Allah!

– Az utolsót, Freddy! – kiáltotta Lochart. Lekapta a fejről a sapkáját, a többiek is azt tették, Ayre, Rodrigues és két szerelő pedig kihozta a hangárból a maguk ácsolta koporsót, és óvatosan berakta Jean-Luc 212-esébe. Miután elhelyezték, Lochart oldalra lépett, és kiadta az újabb parancsot: – Sirázba menők, beszállni! – Sorban kezét rázott Mimmóval, Jesperrel, a rakodók főnökével, Jesper segédjével, és azok felszálltak, nehézkesen elhelyezkedtek a csomagok, alkatrészekkel teli ládák és a koporsó között. Mimmo Sera és a rakodók főnöke, aki legalább annyira félt a repüléstől, mint ő, idegesen keresztet vetett, mielőtt becsatolta volna magát.

Jean-Luc is felszállt a pilótafülkébe Rodrigueszel, Lochart pedig odaszólt a többieknek: – Mindenki a fedélzetre!

Az emberek egyik szemüket Nicshak bánon és az iszlám gárdistán tartva sorban felszálltak. Ayre az Alouette-et, Claus Schwartenegger a 206-ost vezette, mindkét gép teljesen meg volt pakolva, sőt külső tartókat is kellett rászerezniük, hogy a tartalék rotorlapátokat tudják mihez erősíteni. – Mire Koviszhoz érünk, annyi üzemanyagot elhasználunk, hogy ha kedvük lenne, sem tagadhatnák meg tőlünk a leszállási engedélyt – mondta Lochart korábban, az eligazítás során a többieknek. – Egyébként semmi vész, gyakorlatilag egyfolytában lefelé repülünk, egyetlen emelkedő sincs útközben.

Egyedül állt a hóban, a többiek már mind beszíjazták magukat, a pilótafülkék ajtajai is becsukódtak. – Motorokat beindítani! – adta ki feszülten az újabb utasítást. Nicshak hánt előre figyelmeztette, hogy ő marad utolsónak, maga akarja elindítani a többi helikoptert.

A rotorlapátok először csak lustán, majd egyre gyorsulva forogni kezdtek, és már elég sebesen pörögtek, amikor Nicshak és a zöldszalagos odalépett Locharthoz. – Hol van a fiatal pilóta? Az, aki megsebesült.

– Kicsoda? Á, Scot? Elment Sirázba, kalandár! – Lochart látta, hogy az idős férfi arca pillanatra elsötétül a választól, a gárdista pedig

annyira meglepődik, hogy még a száját is kinyitja. – Miért?

– Az lehetetlen! – mondta a zöldszalagos.

– Nem láttam felszállni, úgyhogy biztosan korábbi fuvarral ment....

Lochartnak föl kellett emelnie a hangját, hogy a helikoptermotorok dübörgésén keresztül is hallani lehessen: – ...amíg mi Rosán és Marián voltunk. Miért?

– Az lehetetlen, kalandár – tiltakozott izgatottan, Nicshak fenyegető pillantásától megrémülve a zöldszalagos. – Én egyfolytában figyeltem!

Lochart – mélyen lehajolva, hogy a rotorok keltette heves szél ne zavarja – Jean-Luc 212-eséhez lépett, és vastag, fehér borítékot nyújtott fel a pilótának. – Tessék, Jean-Luc. *Bonne chance!* Induljatok! – Mielőtt megfordult volna, hogy biztonságos távolságba visszahúzódjon, látta a francia arcán a gyors, biztató mosolyt. Jean-Luc maximális erőre állította a motort, a rotorlapátok kavarta szél vadul beletépett a közelben álló falusiak ruhájába, a dübörgés elnyomta Nicshak hán hangját, és a helikopter megemelkedett.

Az előzetes megállapodásnak megfelelően Ayre és Schwartenegger is azonnal indult, még talajközelben óvatosan eltávolodtak egymástól, és enyhe körívet leírva csak aztán emelték fel helikoptereiket a fák koronája fölé. Lochart izgatottan figyelte őket, csöndben imádkozott, míg csak azt nem érezte, hogy a zöldszalagos megmarkolja a karját, és heves rántással megfordítja.

– Hazudott! – ordította magából kikelve. – Hazudott a kalandárnak! A fiatal pilóta nem ment el! Láttam volna, egyfolytában figyeltem! Mondja meg a kalandárnak, hogy hazudott!

Lochart dühösen elrántotta a karját, és kiabálni kezdett – tudta, hogy minden másodperc újabb néhány láb emelkedést jelent, további yardokkal viszi közelebb a biztonsághoz a többieket. – Miért hazudtam volna?! Ha a fiatal pilóta nincs Sirázban, akkor még mindig itt van! Kutassák át a tábort, kutassák át a helikopteremet! Gyerünk! Nézzék meg azt legelőször! – A 212-es nyitott ajtajához ugrott, és a szeme sarkából oldalra pillantott – Jean-Luc 212-ese már jóval a fák koronája fölött volt, Ayre a túlterhelt Alouette-tel éppen el tudta érni a biztonságos repülési magasságot, a 206-os pedig még mindig emelkedett. – Isten összes nevére, nézzenek körül! – folytatta, közben azon imádkozott, hogy sikerüljön teljesen magára

vonni, elterelni a figyelmüket a távozó gépekről, utána pedig elérni, hogy ne a helikopterét, hanem a tábort kutassák át – Hol tudna itt elbújni akár egyetlen ember is? Lehetetlen! Talán az irodában, vagy valamelyik lakókocsiban...

A fiatal zöldszalagos lekapta a válláról a fegyverét, és a mellének szögezte. – Mondja meg a kalandárnak, hogy hazudott, különben meghal!

Látva a fenyegető mozdulatot, Nicshak hán könnyedén elrántotta a gárdistától a fegyvert, a hóba hajította, és határozottan ráfordult: – Zagroszban én vagyok a törvény, nem te! Menj vissza a faluba! – A vészjósló hang megtette a magáét, a zöldszalagos megijedt, és azonnal engedelmeskedett.

A falubeliek szótlánul figyelték a jelenetet, kíváncsian várták, mi fog következni. A hán komoly arccal a távozó helikopterekre emelte a tekintetét. Mind a három elég messze járt már, de még nem hagyta el azokat, akiket a bázis körül, az erdőben hagyott, azzal a szigorú paranccsal, hogy lőniük kizárólag az ő utasítására szabad. Az egyik helikopter enyhén oldalra dőlt, és miközben tovább emelkedett, tág kört leírva visszatért fölénk. Hogy figyeljen bennünket, lássa, mi történik, gondolta a hán. Insa Allah.

– Veszélyes lelőni az égi gépeket – mondta a felesége. – Nagy baj lehet belőle.

– Terroristák teszik, nem mi. A fiatal pilóta látta, mit csináltunk, és a perzsául beszélő kalandár-pilóta is tudja. Nem engedhetjük el őket! A terroristák könyörtelenek, nem törődnek a törvénnyel és a renddel, és senki nem tudja bebizonyítani, hogy nem ők voltak. Nincsenek-e tele ezek a hegyek már ősidők óta banditákkal? Nem harcoltunk-e ellenük, nem üldöztük-e őket magunk is, amennyire tudtuk? Hogyan akadályozhatnánk meg a tragédiát? Sehogy.

És most előtte állt az utolsó hitetlen, a legfőbb ellensége, aki hazudott neki, becsapta és elmenekítette azt a másik ördögöt. Legalább ez nem fogja elvinni szárazon, gondolta. A napnak már csak a pereme látszott a horizont fölött, és miközben figyelte, az is lebukott. – Béke legyen veled, pilóta!

– Ég veled is, kalandár! Isten vigyázzon rád! – válaszolta az izgalomtól enyhén remegő hangon Lochart. – Láttad a borítékot, amit a francia pilótának adtam? Láttad, amikor a kezébe nyomtam?

– Igen.

– A sirázi forradalmi bizottságnak szóló levél volt benne, és egy másolat a nagy tenger túlsó partján, Dubaiban lévő iráni kalandárnak. A fiatal pilóta és én is aláírtuk, részletesen le van írva benne, mi történt a faluban a téren, ki mit csinált, kit lőtt le. Szó van benne a Sebesült Tevék Szakadékába taszított teherautóra rakott zöldszalagosokról, Nasziri meggyilkolásáról, a terro...

– Hazugság! Mind aljas hazugság! A Próféára, hogyan beszélhetsz gyilkosságról?! Gyilkolni banditák szoktak. Az az ember meghalt – Insa Allah – tiltakozott hevesen az idős férfi, és közben magán érezte a Lochart szavaitól megdöbbsent falusiak ijedt tekintetét. – A sátán sah híve volt, hamarosan találkoznak is a pokolban.

– Talán úgy lesz, talán nem. Hűségese szolgálom, akit itt gyáva kutyák meggyilkoltak, talán már elmondta az egyetlen Istennek, mi történt, és az egyetlen Isten tudja az igazságot!

– Nem volt mohamedán, nem az iszlámot szolgálta, és... – próbált tiltakozni a kalandár, Lochart azonban nem hagyta.

– De keresztény volt, és a keresztények az egyetlen Istent szolgálják. A törzsem tagját lesből, gyáván lőtték le mocskos kutyák, akik gyávák ahhoz, hogy nyíltan támadjanak. Meggyilkolták, ahogy a másik keresztény is a fűrásnál. Istenre és az ő Próféájára mondom, a haláluk nem marad megbosszulatlan!

– Terroristák! – Nicshak hán most már nagyon félt. – Terroristák tették. Persze, hogy azok! Ami a levélben van, mind hazugság. Hazugság! A pilóta hazudott! Mindannyian tudjuk, mi történt a faluban. Akármit mond is, hazugság!

– Ha valóban így van, akkor ez egy okkal több arra, hogy a levelet ne kézbesítsék. – Lochart erősen koncentrált, igyekezett a lehető leggondosabban megválogatni a szavait. – Éppen ezért, kérlek benneteket, védjétek meg a „terroristáktól”, amikor felszállok. Csak én akadályozhatom meg, hogy a levél eljusson azokhoz, akiknek címezték. – Izgatottan dobogó szívvel figyelte, amint a hán szótlanul cigarettát vesz elő, forgatja egy darabig az ujjai között, és közben nyilván azt latolgatja, mit tegyen, mi volna számára a legjobb. Nicshak a Locharttól kapott öngyújtóval rágyújtott, mélyen leszívta a füstöt, és megpróbálta eldönteni magában, milyen büntetéssel járhat, ha kiderül, hogy pontosan milyen körülmények között is halt meg

Jordon. Lochart izgatottan, de látszólag türelmesen várt, a terve egyelőre hibátlanul működött: a koporsóban elrejtőzött Scot Gavallan Jean-Luc gépén utazott, szegény Jordon holttestét a farokrotorok szállítására használt ládában felrakták az ő 212-esére, és Ayre Alouette-je is elég messze volt már, puskával nem lehetett eltalálni.

Várt még egy kicsit, hogy a nehezen mozgó gép még magasabbra emelkedhessen, és csak aztán mondta ki a búcsúszót. – Szalaam, kalandár! Isten igazsága legyen veled! – Megfordult, és a helikopter felé indult.

– Nem tudok parancsolni a terroristáknak! – Mivel Lochart nem válaszolt, Nicshak hán még hangosabban kiabált utána: – Miért higgyem el, hogy nem engeded továbbítani azokat a hazugságokat?

Lochart, utálva a helyet és már az öreget is, beszállt a fülkébe. – Azért, mert Istenre mondom, gyűlölöm a hazugságot.

– Megfogadod Isten színe előtt, hogy nem engeded átadni senkinek a hazugságokat?

– Isten színe előtt fogadom, hogy elégettetem azt a levelet! Isten legyen hozzád igazságos, kalandár, és Jazdekhez is! – Lochart megnyomta az indítógombot, és az első motor rögtön életre kelt, a helikopter tetején lévő rotorlapátok lassan forogni kezdtek. Újabb gombok, kapcsolók következtek, már a második motor is működött, és még mindig Nicshakot figyelte. Rohadj el a pokolban, öreg!, gondolta, Jordon vére a lelken szárad, és biztos vagyok benne, hogy Giannié is, bár bebizonyítani nem tudom. Talán az enyém is.

Várt, és miután az összes mutató a zöld mezőbe kúszott, óvatosan megemelte a gépet.

Nicshak hán mozdulatlanul figyelte az enyhén megdőlvé távolodni kezdő helikoptert. Milyen könnyű volna fölemelni a kezemet, gondolta, hogy a hitetlen és az a dübörgő szörnyeteg is lángolva zuhanjon le. Ami a levélben van, az mind hazugság!

Ketten meghaltak? Mindenki tudja, hogy csak maguknak köszönhetik. Hívtuk mi őket? Nem! Maguktól jöttek, hogy kirabolják a földünket. Ha otthon maradnak, még mindig élhetnének, és várhatnák a poklot, amitől egyikük sem fog megmenekülni.

Volt még ideje, úgyhogy csak nézte nyugodtan a helikoptert. Lassan szívta a cigarettát, élvezte a csípős füstöt, jólesett neki a tudat, hogy elég volna csupán fölemelnie a kezét, és az az ijesztő, nagy gép örökre elpusztulna. De nem tette. Eszébe jutott a kalandáran tanácsa, úgyhogy a csikkről inkább rágyújtott egy újabb cigarettára, és tovább várt. A dübörgés fokozatosan halkult, egyre távolibbá vált, és amikor függőlegesen fölfelé nézett, látta, hogy a magasban a kisebb gép is abbahagyta a körözést, és elindult délnyugat felé.

Miután az összes, a hitetlenektől származó hang elhalt, jóleső érzéssel nyugtázta, hogy a béke végre visszatért az ő Zagroszába. – Gyújtsátok fel a tábort! – mondta a többieknek. Miután a lángok a magasba csaptak, sajnálkozás nélkül behajította közéjük az öngyújtót, és vissza sem nézve, elégedetten hazaindult.

50. fejezet

A BANDAR-DEILAMI TÁMASZPONT KÖZELÉBEN, 9.16. Az oldalán IranToda jelzést viselő Subaru terepjáró zuhogó esőben haladt végig az úton. Ablaktörlői teljes sebességre állítva próbáltak elhajtani a szélvédőről a vizet, iráni sofőrje küszködve birkózott a betonon tátongó lyukakkal, a hatalmas tócsákkal. Scragger beszíjazva, idegesen ült a gépkocsivezető mellett, hátul pedig a japán rádiótechnikus kapaszkodott, amennyire csak tudott. Az eső sűrű függönyén át, nem messze előttük Scragger öreg, a sávjuk jelentős részét elfoglaló autóbustt vett észre, és azt is látta, hogy szemből szintén járművek közelednek.

- Minoru! Szóljon már neki, hogy lassítson! – kérte a technikust.
- Teljesen elment az esze!

A fiatal japán előrehajolt, izgatottan mondott valamit perzsául, mire a sofőr engedelmesen bólogatott, és változatlan erővel nyomta a gázpedált. Mindössze annyit tett, hogy rátenyerelt a dudára, és ott tartotta a kezét akkor is, amikor a másik útpadkára csaknem kisodródva, heves kormánymozdulattal kikerülte a buszt. Gyorsított, ahelyett hogy fékezett volna, némi ügyel-bajjal visszaszerezte uralmát a kocsi fölött, és hajszállal kerülve csak el az összeütközést, becsúszott az autóbusz és a szembe jövő gépkocsi közötti keskeny résbe.

Scragger, miután magához tért, dühösen újból káromkodni kezdett, a sofőr pedig – szakállas fiatalember volt – az útra oda sem figyelve mosolygott, és perzsául magyarázott valamit. A kocsi hatalmasat zökkenve, a vizet magasra csapva át is száguldott egy jókora gödrön. – Azt mondja, Scragger kapitány – fordította a gépkocsivezető szavait Minoru –, hogy Isten segítségével néhány percen belül a repülőtéren leszünk.

– Ahhoz sem ártana Isten segítsége, hogy egy darabban érkezzünk meg, és ne ötvenben. – Scragger szeretett volna maga vezetni, de nem engedték, ahogy az Iran-Toda egyetlen alkalmazottjának sem. – Figyelembe véve az utak állapotát, a közlekedési szabályokat, és azt, hogy milyenek az irániak, ezt tartjuk a leghelyesebbnek – magyarázta

Vatanabe főmérnök. – Mohammed az egyik legjobb sofőrünk, benne igazán megbízhat. Az esti viszontlátásra!

Scragger megkönnyebbülve fedezte föl a repülőtér fényeit. A kapunál zöldszalagosok álltak őrt, de a sofőr ügyet sem vetett rájuk, elszáguldott közöttük, és keresztülvágtatva egy jókora tócsán, megállt az emeletes irodaépület előtt. – Alláh-u Akbár – mondta elégedetten.

– Alláh-u Akbár! – sóhajtotta Scragger. Kikapcsolta a biztonsági övét, és mivel először járt ezen a repülőtéren, rugós esernyőjét készenlétben tartva kíváncsian körbepillantott – a parkolásra használt beton tágas volt, az irányítótorony kicsi, ablakai néhol betörve, máshol elsötétítve, az irodaépületen még több betört ablak, néhány, az S-G személyzete által használt lakókocsi, jó állapotban lévő hangárok csukott ajtókkal, hogy ne verjen beléjük az eső, és mindenhol lövedéknyomok, még a lakókocsik oldalán is. Elfütyentette magát, eszébe jutott, amit a zöldszalagosok és a mudzsahedek között lezajlott parázs ütközetről hallott. Jókora lövöldözés lehetett, sokkal súlyosabb, mint azt Duke előadta, gondolta.

A Royal Iran Air – a Royal szó fekete festékkel keresztben vastagon áthúzva – két motoros személyszállító gépe állt nem messze. Kilyukasztott kerekeik a betonra simultak, a pilótafülkék ablakai be voltak törve, és szemmel láthatóan senki nem törődött velük, hagyták, hadd menjenek teljesen tönkre. – Ezt a hülye pazarlást! – morogta Scragger, látva, hogy az üres ablakszemeken át szabadon zuhog beléjük az eső.

– Minoru, kedves fiam, légy szíves, mondd meg Mohammednek, hogy meg ne mozduljon, amíg ki nem szálltunk! Rendben?

A fiatal japán engedelmesen lefordította a figyelmeztetést, majd kiszállt Scragger után, aki tanácstalanul toporgott a kocsi mellett, mert nem tudta, merre induljon, míg csak ki nem nyílt az egyik, lakókocsi ajtaja a közelükben.

– *Mein Gott*, Scrag! Mi az ördögöt keresel itt?! – Rudi Lutz kérdezte ezt fülig érő szájjal, és a mondat végéig sem ért, Starke már ott volt mellette.

– Szevasztok, fiaim! – Scragger melegen kezet rázott mindkettőjükkel. – De örülök, hogy látlak, Duke!

– Hogy az ördögbe kerülsz ide, Scrag?

– Nyugalom, csak szépen sorjában! Ó Fujama Minoru, az IranToda rádiótechnikusa. A rövidhullámú menet közben felmondta a szolgálatot. Lengehből jöttem, egy kis kirándulásra. Minoru kiszerezte a dobozt, itt van a kocsiban. Ki tudjátok cserélni?

– Hát persze! Jöjjön, Mr. Fujama! – Rudi Fowler Joines lakókocsija felé indult, hogy intézkedjen.

– De jó, hogy itt vagy, Scrag! Nagyon szerettem volna már beszélni veled! – mondta lelkesen Starke.

– Az időjárásról? Forgószeletről meg hasonlóról?

– Igen, igen. Az időjárás engem is elég sokat foglalkoztat. – Starke jóval idősebbnek tűnt, mint amilyenek Scragger az utolsó találkozásukkor látta, és idegesnek is, miközben a körülöttük elterülő bázist figyelte. Az eső változatlanul zuhogott, mintha dézsából öntötték volna, a levegő meleg volt, párás.

– Sargazban talákoztam Manuelával. Olyan, mint mindig – gyönyörű, akár a festett kép. Ideges, de ezt leszámítva jól van – mondta Scragger, hogy legalább kicsit megnyugtassa.

A dolgát elintézve Rudi visszaért hozzájuk, és bevezette őket az irodabarakba. – Ilyen mocsok időben úgysem fogsz tudni repülni, Scrag! Kérsz sört?

– Kösz nem, de teát innék – válaszolta automatikusan Scragger, bár rettenetesen szeretett volna egy doboz jó hideg sört. Szilárdan tartotta azonban magát a fogadalmához, amit akkor tett, amikor miután a Sheik Aviationt eladta, és csatlakozott Gavallanhez – Nutt doki először megvizsgálta, hogy aztán rögtön figyelmeztesse is: Scrag, ha nem hagyod abba a dohányzást, és nem állsz le a sörrel, néhány éven belül befejezed. – Azóta nagyon óvatos volt: nem dohányzott, nem ivott, lányokkal vigasztalta csak magát az elveszített örömeikért. – Még tart a készletetek, Rudi? Lengehben lassan már mindenből kifogyunk, csak de Plesseynek van még bora.

– A kikötőből, egy tartályhajóról sikerült szereznem némi utánpótlást – szólta vissza a konyhából Rudi. – Sürgősen kellettünk nekik, egy tengerész alaposan összetörte a fejét és az arcát. A kapitány azt mondta, leesett valahonnan, de szerintem inkább jól összeverték. Nem csoda, három hónapja kénytelenek itt vesztegelni. *Mein Gott*, Scrag, láttad útközben, mi van a kikötőben? Legalább száz hajó vár kirakodásra, vagy arra, hogy feltöltsék olajjal.

– Akárcsak Khargnál, és végig a part mentén. Mindenhol megállt az élet, Rudi! A mólókon már az égig érnek a ládák, a teli bálák, és csak a jóisten tudja, mikor szállítják el őket. Addig ott rohad minden a napon, veri az eső. Na, mindegy! Foglalkozzunk inkább veletek! Mit keresel itt, Duke?

– Tegnap jöttem Koviszból egy 212-essel. Ha jobb lenne az idő, hajnalban indultam volna tovább, de örülök, hogy nem sikerült.

Scragger kiérezte Starke hangjából az óvatosságot, és rögtön körbe is nézett, hogy lássa, nem akarja-e kihallgatni őket valaki, de nem tapasztalt semmi szokatlant. – Baj van? – kérdezte, mire Starke csak a fejét rázta, Rudi viszont berakott a magnóba egy kazettát, és a készüléket mindjárt elég hangosra is állította. A zene Wagneré volt, Scragger pedig utálta Wagnert. – Muszáj ezt?

– Nem árt az óvatosság! Vékonyak ezek az átkozott falak, és a személyzetünk egyik tagját már rajtakaptam, hogy hallgatózott. Szerintem majdnem mindegyik kémkedik utánunk. Aztán van egy új telepvezetőnk, magunk között csak Undok Numirnak hívjuk. Ma szabadnapos, de ha itt lenne, minimum három példányban kérne írásos magyarázatot arra, hogy mit keresel itt. – Rudi még jobban lehalkította a hangját. – Tudom, hogy meg kell beszélnünk a dolgot, de miért nem hívtál inkább fel?

– Gondoltam, jobb lesz személyesen. Tegnap érkeztem az IranTodához, egy Kaszigi nevű pasasért. Az egyik legnagyobb vásárlója a siri-i olajnak, és az Iran-Todának is valamilyen főnöke. Georges de Plessey küldött érte – a seggét is kinyalná, annyira igyekszik a kedvében járni. Holnap korán reggel indulok. Andy megkért, hogy beszéljek veletek, és ez volt rá a legjobb alkalom. Rádión nem hívhattalak fel, hogy értesítselek, mert akkor nem tudtam volna mire hivatkozni. Engedélyt nem kaptam volna rá, hogy átugorjak hozzátok, úgyhogy csináltam egy kis rövidzárlatot, hadd kelljen lecseréltetnem nálatok a rádiómat. Duke, elmondta neked Andy, miről beszélgettünk Sargazban?

– Igen. Azóta már újabb fejlemény is van. Andynek szóltak, hogy államosítani akarják a vállalatot, előtte pedig földre parancsolnak bennünket. Öt biztos napunk maradt csak, amíg még szabadon repülhetünk. Ha valóban meg akarjuk csinálni a dolgot, akkor pénteknél tovább nem várhatunk.

– Jézusmária! – Scraggernek olyan érzése volt, mintha valaki jó erősen gyomorszájon vágta volna. – Lehetetlen, hogy péntekre el tudjak készülni, Duke!

– Andy azt mondta, hogy csak a 212-eseket visszük.

– Tessék?

Starke elmesélte, mi történt Koviszban, és azt is, hogy – remélhetően – mi fog történni „ha Andy megadja a jelet”.

– Nem az a kérdés, hogy megadja-e, hanem hogy mikor. Más lehetősége nincs. Azt kell csupán eldönteni, hogy mi benne vagyunk-e.

– Ahogy látom, te már nyakig – válaszolta nevetve Starke. – Én azt mondtam, hogy akkor vállalom, ha mások is. Két 212-est el tudunk vinni, és mivel a madaraink visszakerülnek brit nyilvántartásba, még azt sem mondhatja senki, hogy illegálisan repülünk.

– Egy frászt nem! – szólt közbe Rudi. – Mondtam már, hogy bárhogy csűrjük-csavarjuk is a dolgot, jogtalanul visszük ki Iránból a gépeket. Pop Kelly is egyetértett velem, és...

– Pop itt van?!

– Igen – válaszolta Starke. – Velem érkezett. – Azt is elmagyarázta, milyen ürüggyel, majd hozzátette: – Nyüzszi jóváhagyta a „kölcsönt”. Két srácot már elküldtünk a 125-össel, a többieknek pedig csütörtökön kellene menniük, de nem vagyok biztos, hogy sikerülni fog. Csangiz ezredes figyelmeztetett, hogy a jövőben a személyzet utaztatását vele is jóvá kell hagyatni, nemcsak Nyüzsivel.

– Hogy fogsz visszamenni?

– Elviszek egy 206-ost. – Starke az ablakhoz lépve a zuhogó esőt figyelte egy darabig. – Átkozott front!

– Holnap reggelre már nyoma sem lesz, túlhalad rajtunk, Duke – jelentette ki magabiztosan Scragger.

– Te hogy akarod kivinni az embereidet, Scrag? *Hein?* – érdeklődött Rudi.

– Ha csak a két 212-est kell vinnünk, akkor sokkal könnyebb lesz. Sokkal könnyebb. – Scragger figyelte, amint Rudi ivott néhány kortyot a bepárasodott dobozú, jéghideg sörből, és a látvány bőven elég volt, hogy még szomjasabbnak érezze magát. – A péntek éppen

jó lesz, hogy meglépünk, mert az irániak úgyszólván csak az imádkozással fognak törődni.

– Nem biztos, Scrag! – válaszolta Rudi. – A radarok pénteken is működnek, és fel fog tűnni nekik, hogy egyszerre négy madarunk vág az öbölnek, a te három gépedről és Duke kettőjéről már nem is beszélve. Az abadáni irányítók nagyon szőrszálhasogatók, különösen a HBC-eset óta.

– Tart még a vizsgálat?

– Igen. A múlt héten Abbászi járt itt – ő az a pilóta, aki lelőtte –, de ugyanazokat a kérdéseket tette föl, amelyeket korábban.

– Tudja, hogy a testvére vezette a HBC-t?

– Még nem, Scrag!

– Tom Lochartnak szerencséje volt. Marha nagy szerencséje.

– Nemcsak neki. Mindannyian szerencsések vagyunk – egyelőre – mondta Starke. – Kivéve Erkkit. – Röviden elmondta Scraggernek azt a keveset, amit a barátjukról tudott.

– Jézusom! Mi van még? Egyáltalán, hogy tudjuk megcsinálni a Forgószelet úgy, hogy ő Iránban marad?

– Sehogy, Scrag! Legalábbis szerintem. Nem hagyhatjuk itt – jelentette ki Rudi.

– Igazad van, de talán... – Starkénak az idegességtől annyira kiszáradt a torka, hogy kénytelen volt belekortyolni a kávéjába, mielőtt folytatta volna – ...talán Andy nem is adja meg a jelet addig, amíg vissza nem jön. Bízunk benne, hogy még péntek előtt elengedik, vagy sikerül meglógnia! Ha itt lesz, akár egyből indulhatunk is. A fene egye meg! Ha csak rajtam állna, én a magam kedvéért soha meg nem kockáztatnám a Forgószelet!

– Én sem – értett egyet Rudi.

– Ha a ti gépeitekről, a ti vállalatotokról és jövőtökről lenne szó, fogadok, hogy megtennétek. Én egész biztosan – vitatkozott velük Scragger. – Én a Forgószeletre szavazok. Muszáj is, mert ebben a korban sehová se vennének már fel pilótának, úgyhogy segítenem kell Duncnak és Andynek, ha repülni akarok. – Felállt, mert hallotta, hogy a teáskanna sípolni kezd. – Hagyd csak, Rudi, majd én megcsinálom! Szóval, mi a válasz? Benne vagy?

– Ha ti benne vagytok, és meg is lehet csinálni, akkor igen, de változatlanul nem tetszik csöppet sem. Megmondom előre, hogy csak akkor indulok el a négy gépemmel, ha úgy látom, tényleg van esélyünk meglógni. Tegnap este beszélgettünk a többiekkel, Scrag! Marc Dubois és Pop Kelly azt mondta, rendben, Block és Forsyth viszont köszöni szépen, nem kér belőle, úgyhogy három pilótám maradt csak négy gépre. Szóltam Andynek, hogy küldjön egy önkéntest. – Rudi arcáról, miközben beszélt, jól le lehetett olvasni, mennyire nincs ínyére ez a kaland. – *Die Scheissen mit reissen!* A négy gépet egyszerre kell elindítanom, és már ahhoz is engedélyt kell szereznem, hogy egyáltalán begyűjthassuk a motorokat. A bázis tele van zöldszalagosokkal, a rádiósunk, Dzsahán értelmes fickó, nem könnyű átverni, és itt van Undok Numir is...

– Mi ezzel a gond? – kérdezte könnyedén Scragger. – Mondd azt nekik, hogy Abadán fölött akartok csak egy kört tenni Khomeini győzelme tiszteletére!

– Menj a francba, Scrag! – A kazetta lejárt, Rudi megfordította, aztán komor arccal közölte: – De igazad van, Andy megadja a jelet, mégpedig pénteken. Ami engem illet – én azt mondom, ha valaki kiszáll közülünk, akkor egyikünknek sem szabad elindulnia.

A hirtelen támadt csöndet végül Scragger törte meg: – Ha Andy azt mondja, hogy induljunk, én megyek. Muszáj mennem.

A BANDAR-DEILAMI KIKÖTŐ, 15.17. Scraggerék terepjárója végighaladt a laposan elterülő, zajos város szűk mellékutcáján, és kikanyarodott a mecset előtti térre. Ezúttal is Mohammed vezetett, és szokása szerint csaknem szünet nélkül nyomta a kürtöt. Az eső nem zuhogott már olyan erősen, mint reggel, de az idő változatlanul pocsék volt. A koci hátsó ülésén, ölében a „meghibásodottért” cserébe kapott rádióval, Minoru csöndesen bóbiskolt. Scragger gondolataiba merülve ült a sofőr mellett, és Erkki járt az eszében. Szegény srác! De ha valaki képes, hogy meglógjon azoktól a mocskoktól, akkor az ő. Bárcsak sikerülne neki. Ha mégsem, és Andy nem ad jelet az indulásra, mi az ördögöt fogok kezdeni? Na jó, ezen ráérek gondolkodni a jövő héten.

Nem is látta az egyik mellékutcából előszáguldó, és a vizes kövön megcsúszva a dzsip hátuljának vágódó rendőrautót. Mohammed semmiképpen sem kerülhette el a balesetet; az ütközéstől az autójuk nekivágódott egy út menti kereskedőbódénak, két öregasszonyt azonnal megölt, sokakat megsebesített, majd a nyitott vízelvezető ároktól megpattanva felborult, és hangos csörömpöléssel úgy csapódott neki egy magas kőkerítésnek.

Scragger az ütközéskor önkéntelenül is az arca elé kapta a kezét, de a végső becsapódásnál még így is a kocsi falához ütötte a fejét, pár pillanatra el is kábult, és csak a biztonsági öv mentette meg a súlyos sérüléstől. A sofőr nekivágódott a szélvédőnek, és felsőtestével a motorháztetőre borulva félig holtan hevert. A hátul ülő Minorut az előtte lévő ülés támlája megóvta, és ő volt az, aki először magához tért. Az ajtót feltépve kiugrott a dzsipből, és a balesettől felizgatott, ordibáló, vadul kavargó tömeg rögtön magába is szippantotta, összenyomta, megsebesítette. A külseje egyébként nem keltett feltűnést, Bandar-Deilam kikötőjében és környékén az emberek régen hozzászoktak már az Iran-Toda japán alkalmazottjaihoz.

A rendőrök, akik a balesetet okozták, kiugrottak összetört orrú gépkocsijukból, átfurakodtak a tömegben, és miután vetettek egy pillantást a volán fölött ájultán a dzsip orrára lógó sofőrre, kirángatták az első ülésről Scraggert.

– Amerikai! – hallatszott körülöttük több helyről is a dühös kiáltás, amelyet további ingerült szavak követtek.

– Kösz... köszönöm, jól... vagyok – mondta az ütéstől még mindig kábán Scragger, és megpróbálta kihúzni magát, de a rendőrök nem engedték, változatlan erővel szorították a karját.

– Az isten szerelmére... – tiltakozott. – Nem én vezettem... Mi ez a baromság... – Dühös perzsa szavak röpködtek körülötte, a halottak láttán támadt elszörnyedés kiáltásai hallatszottak, az egyik rendőr pedig bilincset vett elő, Scragger csuklójára kattintotta, és már vonszolták is a gépkocsijukhoz. Közben egyfolytában ordítottak vele, vadul szidták, és miután belökték a hátsó ülésre, azonnal elhajtottak.

Az úttest másik oldalán Minoru elkeseredett kísérletet tett, hogy a tömegben átverekedve magát, Scraggerhez jusson. Hiába lökdösődött, a szorosan összezáródó testek között nem tudott keresztülfurakodni,

és amikor látta, hogy a rendőrautó elindul, elkeseredve föl is hagyott a próbálkozással.

51. fejezet

DOSHAN TAPPEH KÖZELÉBEN, 15.30. McIver a katonai repülőtér szögesdrót kerítése mellett, a kihalt szervizúton haladt. A gépkocsi lökhárítója csúnyán össze volt karcolva, és a karosszérián mindenütt még több horpadás volt, mint korábban. Az egyik fényszóró összetört, és csak úgy-ahogy tudták megragasztani, az egyik hátsó helyzetjelző piros üvege hiányzott, de a motor változatlanul jól működött, és a téli gumik biztonságosan tapadtak a kétoldalt magas hóbuckáktól szegélyezett úthoz. Az alacsonyan, alig ezer láb magasságban lógó felhők miatt szürke volt a környék, csupán az északon emelkedő hegyek lábánál látszottak világosabb, naptól megvilágított foltok. Hideg volt, McIver pedig izgatott, mivel máris elkésett.

A szélvédő belső oldalára erősített nagy zöld engedélyt látva a kapunál őrt álló iszlám gárdisták és katonák gond nélkül továbbengedték, és rögtön vissza is mentek az őrbódé közelében rakott tűzhöz melegedni. McIver az S-G hangárjához hajtott, és mielőtt a nagy kapuhoz ért volna, Tom Lochart lépett ki az egyik kis oldalajtón, és leintette.

– Szevasz Mac! – köszönt, gyorsan beugorva a kocsiba. Hajózóöltözéket viselt és utazózsák volt nála – nemrég érkezett csak Koviszból. – Hogy van Sarazad?

– Elnézést a késésért! Nagy volt a forgalom.

– Beszéltél vele?

– Még nem. – McIver látta, hogy Lochart arca megfeszül az idegességtől. – Ma reggel újból elmentem hozzájuk. Egy szolgálta ajtót is nyitott, de hiába magyaráztam, nem értette, mit akarok. Amilyen hamar csak lehet, odaviszlek. – Fölengedte a kuplungot, és visszafordult a támaszpont kapuja felé. – Hogy állnak a dolgok Zagroszban?

– Rohadtul. Majd elmondom... Mielőtt kimegyünk, jelentkeznünk kell a támaszpont parancsnokánál – figyelmeztette McIvert Lochart.

– Igen? Miért?

– Azt nem mondták. Az irodán hagytak üzenetet, hogy ha megérkezel, azonnal keresd meg. Újabb gond?

– Semmi, amiről tudnék. – McIver megpróbált nyugodt hangon beszélni, titkolni a nyugtalanságát.

– Lehet, hogy megint a HBC?

– Bízunk benne, hogy nem!

– Luluval mi történt? Karamboloztál?

– Dehogy. Csak összeakadtam néhány utcai vandállal – válaszolta McIver, és közben a HBC-n járt az esze.

– Napról napra nehezebb. Van valami hír Erkkiről?

– Semmi. Egyszerűen nyoma veszett. Azadeh ki van borulva egész nap a telefon mellett ül, és várja, hogy jelentkezzen, vagy hírt kapjon felőle.

– Még mindig nálad lakik?

– Nem. Szombaton visszaköltözött a lakásukba. Nálam túl szűkösön voltunk. – McIver óvatosan hajtott át a kifutópálya másik oldalára, igyekezve elkerülni a nemrég lezajlott harcok után ott maradt, szanaszét heverő roncsokat. Körülöttük az épületeken, hangárokon belövések nyomai. – Mesélj Zagroszról! – Közbeszólás nélkül hallgatta végig Lochart beszámolóját, és csak aztán jegyezte meg fojtott hangon: – Micsoda rohadék!

– Igen, de Nicshak végül csak nem lövetett le egyikünket sem. Ha megteszi, minden további nélkül megúsztá volna. A „terroristákról” szóló mesét nagyon nehéz lenne megcáfolni. Egyébként, miután Koviszba értünk, Duke és Andy alaposan összekapott Nyüzsivel. – Lochart ezt is elmesélte. – Egyelőre úgy néz ki, hogy a csel bevált. Duke és Pop tegnap átvitte a 212-est Rudihoz, és ma reggel az ETLT is megérkezett Jordonért.

– Borzalom! Felelősnek érzem magamat a haláláért.

– Azt hiszem, valamennyien. – A távolban már látszott a katonák őrizte parancsnoki épület. – Mindenki felsorakozott, amikor felraktuk a gépre a koporsót, és Freddy játszott valami búcsúztatófélét a dudáján. Többet nem tudtunk tenni. Meglepő volt, hogy Csangiz ezredes kirendelt a búcsúztatáshoz díszosztagot, és arra is volt gondja, hogy rendes koporsót kerítsen. Furcsák az irániak. Nagyon furcsák. Úgy tűnt, hogy valóban őszintén sajnálják. –

Lochart monoton hangon, lélegzetvételnél szüneteket is alig tartva beszélt. Nagyon ideges volt az újabb késés miatt – előbb Kóviszban kellett rostokolnia, aztán a repülésirányítók faggatták a leszállás után. Amikor elszabadult, nem talált járművet, amivel bejuthatott volna a városba, és hiába várt olyan sokáig McIverre, még mindig nem indulhattak. Mi lehet Sarazaddal? Mi történt vele?!

Közel jártak már a parancsnokságnak és a tiszti szállásnak otthont adó épülethez, amelyekben valamikor sok kellemes órát eltöltöttek. Doshan Tappeh korábban elitbázisnak számított – a sah több gépét, köztük kedvenc Fokker Friendshipjét is ott tartotta. A kétemeletes épületen most mindenütt lövések nyomai látszottak, a falakat több helyen tüzérségi lövedékek lyukasztották át, a legtöbb ablak ki volt törve, és mivel üvegezésre nem volt mód, néhányat közülük sebtében bedeszkáztak, hogy a mögöttük lévő legalább valamelyest védve legyenek a hidegtől. A bejárat körül iszlám gárdisták és repülősök ácsorogtak őrség gyanánt.

– Béke veletek! McIver és Lochart urak a parancsnokhoz – mondta perzsául Lochart, mire az egyik zöldszalagos közömbösen intett, hogy menjenek. – Merre van most az irodája?

– Odabent.

Továbbindultak, de még a lépcsőn jártak, amikor az épület ajtaja kivágódott, és egy mollah csörtetett elő, mögötte néhány iszlám gárdista, két összekötözött kezű és tépett egyenruhájú tisztet rángatva. Lochart szája elnyílt a megdöbbenéstől, mivel rögtön megismerte az egyik pilótát. – Karim! – kiáltott fel. Most már McIver is ráismert a fiatalemberre – Karim Peshadi volt, Sarazad unokabátyja, akit megkért, hogy szerezze meg az irányítótornyból a HBC-re vonatkozó bejegyzést.

– Istenre, mondják meg nekik, hogy nem vagyok se kém, se áruló! – kiabálta angolul Karim. – Tom, mondd meg nekik!

– Kegyelmes úr! – fordult azonnal perzsául a mollahhoz Lochart. – Egészen biztos, hogy itt valamilyen tévedés történt. Ez az ember Peshadi százados, az ajatollah odaadó híve...

– Maga kicsoda, kegyelmes úr? – vágott a mondat közepébe a szigorú tekintetű, alacsony, köpcös férfi. – Amerikai?

– A nevem Lochart, kegyelmés uram! Kanadai vagyok, az IranOil pilótája, ő pedig McIver kapitány, a vállalatunk főnöke...

– Honnan ismeri ezt az árulót?

– Biztos vagyok benne, kegyelmes uram, hogy ez csak valamilyen tévedés. Nem lehet áruló. Onnan ismerem, hogy a feleségem unokabátyja, és...

– A felesége iráni?

– Igen, kegyel...

– Maga mohamedán?

– Nem, kegyelmes...

– Jobban tenné a felesége, ha elválna magától, megmentve a lelkét. Nincs itt semmilyen tévedés – ez a két ember áruló. Törődjön a maga dolgával, kegyelmes úr! – A mollah intett az embereinek, azok nekilódultak, és lökdösve, magukkal vonszolva levitték a lépcsőn a két fiatal tisztet, akik vadul tiltakoztak, kiáltozva bizonygatták, hogy ártatlanok. A mollah is utánuk indult, és a lépcső alján szigorú tekintettel még visszanezett a bejárat felé.

– Kegyelmes úr! – kiáltott utána az alkalmat kihasználva Lochart, és oda is futott hozzá. – Az egyetlen Isten nevében kérem, hallgasson meg! Tudom, hogy ez a fiatalember hűséges az imámhoz, jó mohamedán, igaz hazafi! Tudom, hogy egyike volt azoknak, akik itt a támaszponton fölvtették a harcot a Halhatatlanokkal és segítették a forradal...

– Elég! – fojtotta belé a szót villámló szemekkel a mollah. – Ami itt történik, az nem a maga dolga, idegen! Többé nem idegen törvényeknek és idegeneknek engedelmességet sah irányít bennünket. Maga nem iráni, nem bíró, és nem szabhat itt semmilyen törvényt. Ezeket az embereket bíróság elé állították, és elítélték.

– Kérem, hallgasson meg, kegyelmes úr! Biztos, hogy tévedés történt, biztos... – A lövésekre Lochart megpördült, de a körülötte álló, és az egyik barakk felé néző katonáktól, zöldszalagosoktól nem látta, mi történt. Csak amikor följebb lépett egy-két lépcsőfokot, akkor vette észre a fegyverüket a válluknak támasztva feljűk ballagó iszlám gárdistákat. A dolgukat elvégezve nyugodtan lépkedtek, a mollah pedig visszaküldte őket az épületbe.

– A törvény az törvény – mondta aztán, szigorú tekintetét Locharra szögezve. – Az eretnekséget ki kell irtani. Ha valóban

ismeri a családot, megmondhatja nekik, hogy könyörögjenek Isten bocsánatáért, mert ilyen fiút neveltek!

– Mivel vádolták? Mi volt az állítólagos bűne?

– Nem állítólagos, kegyelmes úr! – válaszolta a hangját még jobban felemelve a mollah. – Karim Peshadi tanúk előtt beismerte, hogy ellopott egy teherautót, és engedély nélkül elhagyta vele a támaszpontot, hogy tiltott demonstráción vegyen részt. Nyíltan szembeszállt iszlám államunkkal, ellenezte az iszlámellenes házassági törvény eltörlését, nyíltan az iszlám törvényeivel ellentétes nézeteket hirdetett, szabotázs végrehajtása közben fogták el, nyíltan tagadta a Korán egyetemes érvényét, nyíltan kétségbe vonta, hogy az imám *fakira* – a törvények fölött áll, mert ő maga a legfelsőbb törvényhozó. – A mollah fázósan összébb húzta a köntösét. – Béke veletek! – mondta búcsúzóul, és visszament az épületbe.

Lochart néhány másodpercig megkövülve állt, és nézett utána, aztán elmagyarázta McIvernek is, mit mondott a mollah.

– Szabotázs végrehajtása közben, Tom?! Csak nem az irányítótoronyban?

– Mit számít az már? – kérdezett vissza keserűen Lochart. – Karim halott, mert vétett Isten ellen.

– Nem, testvér – felelte szelíden McIver. – Nem Isten, hanem a számukra örökké ismeretlen Isten nevében hirdetett állítólagos igazságaik ellen. – Átkarolta a barátját, és bevezette az épületbe, ahol hosszas keresgélés után végre megtalálták az új parancsnok irodáját.

Az íróasztal mögött idegen őrnagy ült, mellette pedig a mollah. Az apró, rendetlen szoba faláról minden dekoráció hiányzott, egyedül a két férfi feje fölött lógott a Khomeinit ábrázoló, bekeretezett, nagy fénykép. – Detami őrnagy vagyok, McIver – mutatkozott be pattogó hangon, angolul a parancsnok. – Ó Tehrani mollah. – Lochartra pillantott, és rögtön átváltott perzsára. – Mivel Tehrani kegyelmes úr nem tud angolul, maga lesz a tolmács. A nevét!

– Lochart. Lochart kapitány.

– Kérem, üljenek le! Őkegyelmessége szerint magának iráni felesége van. Mi volt a lányneve?

A kérdés hallatán Lochart tekintete elsötétült. – A magánéletem csak rám tartozik, kegyelmes uram!

– Egy külföldi pilótára, főleg amikor 4 külföldi uralom elleni iszlám forradalmunkat vívjuk, ez nem érvényes – válaszolta dühösen az őrnagy –, és olyanokra sem, akik kapcsolatban állnak az állam ellenségeivel. Talán titkolnivalója van, kapitány?

– Nem. Természetesen nincs.

– Akkor legyen szíves, és válaszoljon a kérdéseimre!

– Rendőrségi kihallgatáson vagyok? Milyen jogon... – próbált tovább tiltakozni Lochart, de a mollah közbevágott, és nem engedte.

– A Doshan Tappeh-i forradalmi bizottság tagja vagyok. Akarja, hogy hivatalosan is megidézzem? Most? Ebben a pillanatban? – kérdezte.

– Azt akarom, hogy ne faggassanak a rágánéletem felől.

– Ha nincs titkolnivalója, akkor nyugodtan válaszolhat a kérdésekre. Válasszon!

– Bakraván – adta meg végre a választ Lochart, és látva, hogy a név hallatán mind a két férfi szeme felvillan, az addiginál is erősebb görcs rántotta össze a gyomrát.

– Dzsared Bakraván... A pénzkölcsönző valamelyik lánya?

– Igen.

– A keresztneve?

Lochartnak fékeznie kellett magát, hogy ne robbanjon ki belőle a Karim meggyilkolása miatti felháborodás. Gyilkosság volt, akármit mondanak is, akarta dühösen az arcukba vágni, de ehelyett feszült hangon csak annyit mondott: – Sarazad úrnő.

McIver, aki nem értette a beszélgetést, de ráismert a nevekre, idegesen megkérdezte: – Mi ez az egész, Tom?

– Semmi. Majd később elmesélem.

Miután írt valamit egy lapra, ismét az őrnagy vette át a szót: – Milyen kapcsolatban állt az áruló Karim Peshadival?

– Körülbelül két éve ismerkedtünk össze, a diákom volt. Első unokatestvére... volt... a feleségemnek, és elképzelhetetlennek tartom, hogy Irán, vagy az iszlám árulója lett volna.

A parancsnok, tollat élesen sercegtetve, feljegyzett még valamit. – Hol lakik, kapitány?

– Én... nem is tudom. Amikor a legutóbb Teheránban voltam, a bazár közelében, a Bakraván-házban laktam. A lakásunkat lefoglalták.

Lochart válasza után a szobában fojtogató csönd támadt, amit csak a parancsnok tollának sercegése enyhített valamelyest. Az őrnagy, miután mindent leírt, amit akart, kezébe vett egy lapot, és szigorú tekintettel McIverhez fordult: – Először is, a légierő főparancsnokságának az engedélye nélkül egyetlen külföldi helikopter sem hagyhatja el Teherán légterét, és be sem léphet abba.

Lochart lefordította a mondatot, McIver pedig nyugodtan tudomásul vette, még bólintott is rá. A szigorítás napok óta érvényben volt már, megszokta, és változást csak a teheráni nemzetközi repülőtér forradalmi bizottságának aznapi írásos értesítése jelentett számára, amely szerint a mindenható központi forradalmi bizottság elrendelte, hogy engedélyt a ki- és berepülésre a jövőben csakis a repülőtéren működő bizottság adhat. Még szerencse, hogy a hátramaradt 212-est és az egyik Alouette-et sikerült elküldenie az új rendelkezés kiadása előtt, gondolta, és bár úgy tett, mintha erősen figyelne az őrnagyra, azon törte a fejét, hogy vajon miről vitatkozhatott a parancsnok olyan éles hangon Locharttal.

– Másodszor, összesítést kérünk valamennyi, jelenleg a maga fennhatósága alá tartozó, Iránban található helikopterükről. Szerepeljen benne az állomáshelyük, a motorszámuk, a hozzájuk tartozó alkatrészek neve és mennyisége!

Lochart látta ugyan, hogy McIver szeme tágra nyílik a meglepetéstől, de a gondolatai továbbra is Sarazad, a rá és Karimhoz fűződő viszonyára vonatkozó kérdések körül jártak, és gépiesen, oda sem igen figyelve fordította a mondatokat. – McIver kapitány azt mondja, rendben van. Némi időbe fog ugyan telni, amíg elkészíti a listát, mivel nagyon nehéz a kapcsolattartás a bázisokkal, de igyekeznek minél előbb megcsinálni.

– Szeretném, ha holnapra készen lenne.

– Nyugodt lehet felőle kegyelmes úr, elkészítem, és át is adom, amilyen hamar csak tudom.

– Harmadszor: holnapra az összes, Teheránban lévő helikopterük legyen itt. A jövőben csak ezt a támaszpontot használhatják.

– Feltétlenül tájékoztatni fogom kéréséről az IranOilnál lévő feletteseimet, őrnagy! Haladéktalanul.

A parancsnok a már-már elutasítással felérő udvarias válasz hallatán elkomorult. – Ebben a kérdésben kizárólag a légierőnek van joga dönteni.

– Természetesen. Azonnal tájékoztatom is a feletteseimet. Ez minden, őrnagy?

– Van itt még valami – szólt közbe az előtte heverő jegyzetek között lapozgatva a mollah. – A HBC jelű helikopter...

– A HBC! – McIvernek sikerült ezt olyan hangsúllyal mondani, hogy hirtelen támadt rémülete jogos felháborodásként hasson, és ezzel alaposan meglepte Lochartot, aki csak nehezen tudta követni a példáját. – A bázis biztonságáról a légierő köteles gondoskodni, és felfoghatatlan számomra, hogyan lehettek olyan felelőtlenek, hogy hagyják elrabolni a helikopterünket! Többször is panaszt tettem a biztonsági intézkedések hiányos volta miatt, azért, mert a gépek mellett nem volt őrség, sokszor éjszaka sem vigyáztak rájuk, de hasztalan. Egymillió dolláros a veszteség! Pótolhatatlan! Hűtlen kezelés vádjával pert indítok a légierő ellen, és...

– Nem a mi hibánk volt! – tiltakozott mérgesen az őrnagy, de McIver rá sem hederítve folytatta a támadást, szóhoz sem hagyta jutni, ugyanúgy Lochart sem, aki McIver tirádáit még zengzetesebb és a légierő vétkes hanyagságáról még ékesebben szóló perzsa kifejezésekre fordította.

– ...elképesztő felelőtlenség, sőt akár azt is mondhatnám, hogy árulás, bűnös összeesküvés engedni, hogy valamilyen ismeretlen amerikai – az állítólagos örök orra előtt – csak úgy besétáljon a hangárunkba, a védelmünkre rendeltektől kapott felszállási engedély birtokában akadálytalanul elvigyen egy helikoptert, és arra használja, hogy kárt okozzon vele a nagy iráni államnak. Megbocsáthatatlan! Semmi kétségem afelől, hogy egyelőre ismeretlen, tisztis rangban lévő személyek által elkövetett, gondosan kitervelt árulás történt, és ragaszkodom is hozzá, hogy...

– Hogy merészeli azt mondani...

– Természetesen a légierő tisztjeinek is benne kellett lenniük. Kik ellenőrzik a támaszpontot, a légiirányításhoz használt frekvenciákat, kik ülnek a toronyban? A légierőt tartjuk felelősnek a történetekért, az

IranOil legmagasabb szintjein fogok panaszt tenni, követelve a teljes kártérítést, a jövő héten... a jövő héten pedig benyújtom az erre vonatkozó kérelmet a központi forradalmi bizottsághoz és magához az imámhoz is, Isten védelmezze őt örökké! Most pedig, kegyelmes uraim, ha megengedik, távozzunk, mert még sok a dolgunk. Béke legyen magukkal!

Az ajtó felé indultak, és közben mind a ketten szörnyen érezték magukat; McIver még erős sajtást is érzett a mellében az izgalomtól.

– Várjanak! – szólt utánuk parancsoló hangon a mollah.

– Tessék!

– Mivel magyarázza, hogy az áruló Valik, aki mellesleg tulajdonosa a vállalatuknak, vérrokona az uzorás Bakravánnak, a sah ismert támogatójának, szóval Valik ezen a helikopteren érkezett Iszfahánba, ahol más árulók is csatlakoztak hozzá, köztük Szeladi tábornok, aki szintén vérrokona Dzsared Bakravánnak, a maguk egyik vezető pilótája apósának?

Lochartnak egészen kiszáradt a szája, miközben a súlyos vádakkal megtűzdelt kérdést lefordította, McIver azonban pillanatig sem tétovázott, hanem ismét támadásba ment át: – Nem én neveztem ki Valik tábornokot az igazgatótanácsunk tagjává. A döntés magas szinten, iráni részről született, összhangban az önök akkor érvényes törvényeivel. Nem mi akartuk az iráni partnereket, az iráni törvény írta elő, hogy legyenek, és egész egyszerűen ránk kényszerítették őket. Semmi közöm hozzájuk. Ami pedig a többi körülményt illeti, Insa Allah! Isten akarata kifürkészhetetlen. – McIver hevesen dobogó szívvel lenyomta a kilincset, és büszkén kivonult a szobából. Szalaam – búcsúzott el a fordítás végeztével Lochart is, és utánasietett, de mielőtt behúzta volna maga mögött az ajtót, még hallotta az őrnagy dühös kiáltását: – Nehogy azt higgyék, hogy befejeztük! Lesz még ennek folytatása!

AZ EGYETEM KÖZELÉBEN, 18.07. A kellemes szoba kandallójában vidáman lobogó tűz előtt feküdtek, puha szőnyegeken. Sarazad és Ibrahim Kiabi. Nem értek egymáshoz, csak gondolataikba merülve figyelték a lángokat, hallgatták a kazettás magnóból szóló modern zenét, és az idegeikben érezték egymás közelségét.

– Te mindenség ajándéka – mormolta halkán a fiatalember –, te rubin száj és bódító lehelet, paradicsom nyelve...

– Jaj, Ibrahim! – vágott közbe nevetve Sarazad. – Mi az, hogy paradicsom nyelve...

A fiatalember a könyökére támaszkodott, hogy jobban lássa az arcát, és áldotta a sorsot, amely lehetővé tette számára, hogy a nők tiltakozó felvonulásán megvédhesse attól az elvakult fanatikustól, és amelynek hamarosan Koviszba kellett őt vezérelnie, hogy bosszút állhasson az apja gyilkosain. – A Rubáijából idéztem – felelte mosolyogva.

– Nem hiszem. Szerintem magad találtad ki. – Az asszony viszonzta ugyan a mosolyt, de rögtön el is fordult, és újból a fűrén táncoló lángokat kezdte figyelni.

A hat napja lezajlott első asszonytüntetés után hosszan, éjszakába nyúlóan beszélgettek, megvitatták a forradalmat, és megállapították, hogy hasonló céljaik vannak – megbosszulni apáik halálát. Mindketten egyformán magányosak voltak, és anyáik nem értették ezt meg, csupán siránkoztak vég nélkül, ismételték, hogy Insa Allah, és a bosszú gondolata meg sem fordult a fejükben. Életüket, akárcsak az egész országot, feldúlták az események. Ibrahim – a nép erejébe és igazságába vetett leszámítva – elveszítette a hitét, és Sarazad hite is erősen megrendült, életében először tett föl magának bizonyos kérdéseket, megpróbálva rájönni, hogyan engedhet meg Isten olyan sok gonoszságot. – Igazad van, Ibrahim! Nem azért szabadultunk meg a zsarnoktól, hogy helyette mások üljenek a nyakunkra, és kényszerítsék ránk az akarukat. Igazad van, a mollahok zsarnoksága egyre elviselhetlenebb és nyilvánvalóbb – mondta. – De miért akarja felszámolni Khomeini a sahtól kapott, és nagyon is indokolt jogainkat?

– Elidegeníthetetlen emberi jogaitokról van szó, amelyek feltétel nélkül megilletnek benneteket, és nem kell miattuk hálát éreznetek a sah iránt. Ugyanígy a testetek is a tiétek, nem vagytok tárgyak, akikkel bárki is rendelkezhet.

– De miért ellenzi ezeket a jogokat az imám?

– Nem imám, Sarazad, csak ajatollah, férfi, és rendíthetetlen fanatikus. Azt teszi, amit a papok mindig is tettek a történelem folyamán: a vallás maga kitalálta változatát használja fel arra, hogy

elbutítsa, függőségben és tudatlanságban tartsa az embereket, biztosítva ezzel fölöttük a mollahok uralmát. Nem azt akarja-e, hogy kizárólag a mollahok döntsék el, mit lehet tanítani az iskolákban? Nem hirdeti-e, hogy kizárólag a mollahok értik a „törvényt”, és rajtuk kívül más nem is ismerheti azt? Mintha egyedül az övék volna mindenfajta tudás!

– Korábban erre nem is gondoltam, csak elfogadtam a dolgokat. Túlságosan is könnyen elfogadtam. De igazad van, Ibrahim! Megvilágosítod előttem azokat a dolgokat, amelyeket eddig nem értettem. Igazad van, a mollahok csak azt hajlandóak elfogadni, ami a Korában le van írva, mintha a Próféta – béke legyen vele – idején helyes dolgok ma ugyanúgy érvényesek lennének! Nem hagyom, hogy tárgyként kezeljenek, elvegyék a szavazati jogomat, a jogot arra, hogy magam válasszam meg...

Rengeteg közös gondolatuk volt – a fiatalember nézeteit az egyetem modernné formálta, Sarazad pedig vágyott rá, hogy hasonló legyen, csak abban nem volt egészen biztos, hogyan. Titkokat osztottak meg, hangosan ki nem mondott vágyakat, és azonnal megértették egymást, ugyanazokat a szavakat, kifejezéseket használták, azonos volt az örökségük, a gyökereik, Ibrahim külsőleg és a beszédét tekintve is annyira hasonlított Karimra, hogy akár testvérek is lehettek volna.

Akkor éjjel Sarazad boldogan aludt el, másnap reggel pedig korán elosont otthonról, hogy újból találkozzék vele. Együtt ültek be a kis kávézóba – ő a biztonság kedvéért, és hogy rejtse magát, csadorban –, rengeteget nevettek okkal, ok nélkül, és néha minden különösebb indok nélkül el is komolyodtak. Anélkül, hogy egyetlen szóval is említették volna, mindketten azt érezték, hogy valami fontos történik velük. Együtt vettek részt a nők második tüntetésén, ami az elsónél is nagyobb volt és sikeresebb, mert kevesebb ellenállásba ütközött.

– Mikor kell hazamenned, Sarazad?

– Anyámnak megmondtam, hogy későn megyek, mert meg kell látogatnom a barátnőmet a város másik felében.

– Elviszlek, és ha akarod, meg is várlak. Utána beszélgethetnénk még, vagy tudod mit? Az egyik barátomnak van lakása, remek kazettái...

Ez öt napja történt. Néha a barát, a Tudeh másik diákvezetője is ott volt, aztán egyéb barátok jöttek, fiatal férfiak és nők, nem mindegyik kommunista, de új eszméket valló, viselkedésében közvetlen, az életről, a szerelemről a hagyományokat elutasítóan vélekedő. Előfordult, persze, az is, hogy kettesben voltak. Csodálatos napokat éltek meg, felvonulással, hosszú beszélgetéssel, nevetéssel és a bazárhoz közeli, kellemes lakásban zenehallgatással töltve az idejüket.

Előző nap komoly győzelmet arattak. Khomeini a nyilvánosság előtt meghátrált, kijelentette, hogy a nőknek, amennyiben befedik a hajukat, és szerényen öltözködnek, nem kötelező csadort viselniük. Este nagy ünnepséget tartottak, a lakást megtöltötték a vidáman táncoló, egymást lelkesen ölelgető fiatalok. Éjszaka Sarazad kettőjükéről álmodott, az álma telve volt erotikával, és reggel is, még félálomban, bár félt, mégis kellemes, bizsergető izgalmat érzett.

A kazetta lejárt. A Carpenters zenéje volt rajta, lassú, romantikus, és a második oldal – Ibrahim rögtön megfordította – talán még az elsőnél is kellemesebb. Meg merem tenni, kérdezte némán Sarazad, érezve magán a fiatalember tekintetét. A függöny keskeny résén át látta, hogy odakint már erősen sötétedik. – Mindjárt mennem kell – mondta, enyhén remegő hangon, és nem mozdult.

– Dzsari várhat – válaszolta szelíden Ibrahim. Dzsari, Sarazad dajkája is be volt avatva titkos találkozóikba. – Jobb, ha senki nem tud róla – mondta a fiatalember a második napon. – Még ő sem.

– Dzsarinak tudnia kell, Ibrahim! Egyedül nem jöhetek el otthonról, és soha többé nem láthatlak. Nem csinállok semmit, amit bárki megtilthatna, de férjnél vagyok, és... – Sarazadnak ki sem kellett mondania, hogy „veszélyes”. Minden pillanatuk, amit együtt töltöttek, súlyos veszélyekkel volt teli.

Ibrahim tehát nem erősködött, a sorsra bízta, hogy vigyázzon rájuk, ahogyan most is. – Dzsari várhat.

– Igen, igen, de el kell még intéznünk néhány dolgot, és Meshang bátyám nem... Ma este vele és Zarahhal kell vacsoráznom.

– Mit akar tőled? – kérdezte hirtelen éberré válva Ibrahim. – Csak nem sejt valamit felőlünk?

– Nem. Egyszerű családi összejövetel lesz. – Sarazad bágyadtán nézett a fiatalemberre. – Mikor mégy Koviszba? Vársz még egy

napot, vagy már holnap indulsz?

– Nem sürgős – felelte könnyedén Ibrahim. Állandóan halogatta az utazást, pedig már a Tudeh-beli felső kapcsolata is figyelmeztette, hogy minden nap, amit Teheránban tölt, növeli a rá leselkedő veszélyt: – Elfelejtetted talán, hogy mi történt Jazemov elvtárrsal? Úgy hallottuk, hogy a belső elhárítás fogta el. Biztosan megfigyelték téged is, amikor bementél az épületbe, vagy amikor távoztál.

– Leborotváltam a szakállamat, azóta nem voltam a lakásomon, és az egyetemet is elkerülöm. Egyébként, elvtárs, jobb, ha egy-két napig nem találkozunk. Azt hiszem, követnek. – Elmosolyodott, mert eszébe jutott, mekkora sietséggel hagyta ott a másik, idősebb, régi Tudeh-tag az utcán, és tűnt el a legközelebbi sarok mögött.

– Min mosolyogsz, kedves?

– Semmi különös. Szeretlek, Sarazad! – felelte, és a mellét megfogva megcsókolta az asszonyt.

Sarazad, ha nem is teljes odaadással, de viszonzta a csókot. Ibrahimban és benne is izzani kezdett a szenvedély, és bár megpróbálta visszatartani magát, a finoman simogató kezek érintésétől lángolt a teste.

– Szeretlek, Sarazad... Szeress!

Nem akart elhúzódni, kibontakozni az öleléséből, de – maga sem tudta, miért – mégis azt tette. – Most nem, drágám – mondta az izgatottságtól rekedtes hangon, és csak amikor már a szíve dübörgése alábbhagyott, és újból egyenletesen lélegzett, akkor nézett nyíltan a szemébe. Csalódást látott benne, dühös indulatot azonban nem. – Én... még nem vagyok kész. A szerelemre még nem...

– A szerelemre nem kell készülni, az csak bekövetkezik. Ne félj, velem biztonságban vagy!

– Tudom. Én csak... – Zavartan elhallgatott, nem igazán értette, mi történt vele, csak azt tudta, hogy most nem lenne jó. – Biztosnak kell lennem abban, amit teszek. Még nem vagyok az.

Ibrahim csöndben vívódott egy darabig, aztán lehajolt, és gyöngéden, kényszer nélkül szájon csókolta. Biztos volt abban, hogy szeretők lesznek. Holnap. Vagy holnapután. – Okos vagy, mint mindig – mondta. – Holnap egész nap a miénk lesz a lakás. Senki nem jön ide. Ígérem. Találkozunk a szokásos időben! – Felállt, és a

kezét nyújtva, az asszonyt is fölsegítette. Sarazad hozzá simult, megcsókolta, köszönetet mondott a megértéséért, aztán Ibrahim kinyitotta az ajtót.

Az asszony maga köré tekerte a csadorját, adott neki még egy csókot, és elment. Csak a parfümjé illata maradt utána, de hamarosan az is eloszlott.

Az ajtót gondosan bezárva Ibrahim visszament a szobába, felhúzta a cipőjét, és a sarokba támasztott M-16-ost felvéve ellenőrizte, jól működik-e a fegyver. Az asszony bűvköréből kikerülve nem voltak illúziói, tudta, milyen veszélyes életet él, és azt is, hogy ez az élet nem lesz hosszú.

Halál. Mártíromság, gondolta. Igaz ügyért áldozva az életemet, szabadon választom a halált, és nem félek tőle. Nincs hadseregem, mint a mártírok vezérének, de szembe tudok szállni a sátán magukat mollahnak nevező katonáival, képes leszek bosszút állni Huszain mollahon azért, mert a hamis Isten nevében megölette az apámat, és megszenteltelte a nép forradalmát.

Eksztázisba jött, lelkes volt, mint a többiek, de úgy érezte, erősebb náluk.

Egész lelkemből szeretem, de holnap el kell utaznom, gondolta. Nincs szükségem kísérőkre, egyedül nagyobb biztonságban leszek. Felszállok a buszra. Holnap mennem kell. Igen, kell, de nem tudok. Még nem. Majd ha már egészen az enyém lett...

SARGAZI REPÜLŐTÉR, 18.17. Csaknem nyolcszáz mérföldnyire onnan, az Öböl másik oldalán Gavallan a helikopter-repülőtéren volt, és az éppen leszálló 212-est figyelte. Az idő kellemesen meleg volt, a nap már a látóhatár pereméhez ért. Gavallan már az arcokat is tisztán látta – Jean-Lucét és a másik pilótáét. Nyugtalanság vett rajta erőt, mert Scotra számított, intett nekik, és mihelyt a helikopter talpai a betonhoz értek, rögtön a géphez sietett. Az utastér kinyitott ajtaján át végre látta Scotot, amint felkötözött karral, nehézkesen kikapcsolta a biztonsági övét. – Fiam! – A legszívesebben felrohant volna hozzá, de erőt vett magán, és megvárta, amíg kiszáll a helikopterből.

– Kölyök! Úgy aggódtam...

– Nem kellett volna, apa! Jól vagyok, nincs semmi bajom. – Egészséges karjával Scot szorosán átölelte az apját. – Jézusom, de örülök, hogy látlak! Azt hittem, már visszamentél Londonba...

– Kellott volna, de meg akartalak várni. Egy órán belül indulok. – Most, hogy már itt vagy, nyugodtan mehetek, gondolta Gavallan. Úgy téve, mintha csak porszem lett volna, gyorsan kitörölte a szeme sarkából a könnycseppet, és a közelben álló gépkocsira mutatott, amelyiknek a kormányánál Genny ült mosolyogva. – Nem akarom túllihegni a dolgot, de megbeszéltem Gennyvel, hogy egyből bevisz a kórházba – mondta bocsánatkérő hangon. – Csak gyors röntgenre, a biztonság kedvéért, ígérem, ha ezen túl leszel, nem csinálok egyéb felhajtást... Az enyém mellett foglaltam neked szobát. Rendben?

– Rendben, apa! Nincs nálad véletlenül egy... aszpirin? Elég vacakul érzem magam... rázós utunk volt. Mikor jössz vissza?

– Amilyen hamar csak tudok. Egy, maximum két nap múlva. Holnap felhívlak.

Scot nem válaszolt rögtön, az arcán azonban látszott, hogy kegyetlen vihar dúl benne. – Nem tudnál... talán elkísérhetnél... Elmondanám, mi történt Zagroszban. Van még annyi időd?

– Hát persze! Nagyon szörnyű volt?

– Igen is, meg nem is. Végül is mind túléltek, leszámítva Jordont. Őt viszont miattam lőtték le, apa... – Scot hangja nyugodt, fegyelmezett maradt, a szemét viszont előntötték a könnyek. – Ne haragudj... – Megtörölte a szemét, és fojtott hangon átkozódott. – Nem vagyok képes megállni... Ha eszembe jut, hogy...

– Nem te vagy a hibás abban, ami történt, Scot! – Gavallant elkésérítette, és meg is ijesztette az, hogy a fiát ennyire szenvedni látja.

– Gyere... győződjünk meg, nincs-e komolyabb sérülésed! – Elindult, majd egy-két lépés után visszakiáltott Jean-Lucnek: – Elviszem Scotot megröntgeneztetni, aztán jövök!

TEHERÁN, McIVER LAKÁSA, 18.35. Charlie Pettikin és Paula a kellemes gyertyafényben összekoccintotta borral teli poharát Szajada Bertollnal. Az asztalon bontott üveg Chianti volt, két rúd szalámi az

egyik már megkezdett –, még érintetlen, jókora szelet *dolce latte* sajt, és két friss *baguette*, az egyikből már jócskán fogyott, amit Szajada hozott a francia klubból. – Lehet, hogy háború lesz, de bármi történik is, a franciák mindig ragaszkodni fognak a friss kenyérhez – mondta tettetett jókedvvel, amikor félórával korábban hívatlanul megérkezett.

– *Vive la France, viva l'Italia!* – válaszolta Pettikin. Kényszeredetten invitálta beljebb, nem akarván osztozni senkivel Paula társaságán. Mihelyt a lány Nogger Lane iránti érdeklődése megszűnt, ifjonti lelkesedéssel használta ki az alkalmat, hogy esetleg betöltheti az úrt, és minden józan megfontolás ellenére remélte is, hogy sikerülni fog neki. – Paula a délutáni járattal jött, az élete kockáztatásával csempészte be a zsákmányt... Nézz rá! Hát nem *superissima!*

– A *dolce lattéről* beszél, Szajada – egészítette ki nevetve a lelkes, de hiányos felvilágosítást a lány. – Charlie kedvence.

– Hát nem a legfinomabb sajt az egész földkerekségen? Nem az olasz a legjobb a világon mindenből?

Paula elővette a dugóhúzót, és csillogó, zöld szemmel, amelynek minden pillantásától bizsergés futott végig a férfi gerincén, odanyújtotta Pettikinnek. – Tessék, *caro!*

– *Magnifico!* Az Alitaliánál minden lány ilyen gondos, bátor, szép, ügyes, gyöngéd, bódító illatú, szeretetre méltó és... hm, ellenállhatatlan?

– Természetesen.

– Oszd meg velünk a lakománkat, Szajada! – Amikor a nő közelebb lépett, és az arca világosba került, Pettikinnek rögtön feltűnt, hogy megváltozott. – Jól vagy? Nincs valami bajod?

– Semmi. Dehogy! – Szajada örült a némi védelmet nyújtó gyertyafénynek, és úgy helyezkedett, hogy ne lehessen tisztán látni az arcát. – Köszönöm a meghívást, de már megyek is, csak... Hiányzik Jean-Luc, azért ugrottam fel, hogy megtudjam, mikor jön vissza. A *baguette* csak véletlenül jutott eszembe, gondoltam, jól fog esni.

– Ragyogó ötlet volt! Hetek óta nem ettünk már normális kenyeret. Köszönjük. Maradj, légy szíves! Mac kiugrott Doshan

Tappehre Tomért. Ő biztosan tudja, mi van Jean-Luckel. Bármelyik percben itt lehetnek.

– Zagroszban mi a helyzet?

– Be kellett zárunk a bázist. – Pettikin, miközben Paula segítségével, sőt a nagyját rá is hagyva megterítette az asztalt, beszámolt a két nőnek a Bellissima lelőhely elleni terrorista támadásról, Gianni, majd később Jordon haláláról, és Scot Gavallan sebesüléséről. – Átkozott ügy, de hát ez van.

– Borzalmas! – szörnyülködött Paula is. – Így már értem, miért kaptuk a parancsot, hogy Siráz érintésével menjünk vissza, és tartsunk fenn ötven helyet a gépen. Biztosan a Zagroszból evakuált olaszoknak lesz.

– Szörnyűség! – mondta Szajada, és azon gondolkodott, továbbadja-e az információt. Nekik és neki. A Hang előző nap korán felhívta, és afelől érdeklődött, szombaton mikor jött el Tejmurtól. – Ötkor, legfeljebb negyed hatkor. Miért?

– Az épület este, valahol a harmadik emeleten kigyulladt, és leégett. Sokan meghaltak, és Tejmurnak, de a többieknek is nyomuk veszett. Természetesen a tűzoltók későn értek oda...

Csöppet sem esett nehezére igazi könnyeket találni, és valódi fájdalommal nyugtázni a hírt. A Hang később ismét jelentkezett: – Odaadta Tejmurnak a papírokat?

– Igen... odaadtam.

Halk, elfojtott káromkodás hallatszott a vonal másik végéről: – Holnap délután menjen a francia klubba! Utasítást hagyok a fakkjában. – Üzenetet azonban nem talált, úgyhogy bement a konyhába, vett két kenyeret, és – mivel még mindig nagyon félt, és jobb nem jutott az eszébe – McIver lakására ment.

– Olyan szomorú – jegyezte meg Paula.

– Igen. De elég a bánatból! – Pettikin csöndben átkozta magát, mert elmondta nekik a rossz hírt. Úgysem tudnak segíteni, és nem is tartozik rájuk, gondolta. – Együnk, igyunk, mulassunk!

– Mert holnap meghalunk? – kérdezte Szajada.

– Nem. – Pettikin a poharát fölemelve Paulára mosolygott. – Holnap élni fogunk! Egészségünkre! – Paulával, aztán Szajadával is összekoccintotta a poharát, elgyönyörködött a két nem mindennapi

szépségű nőben, és megállapította magában, hogy Paula sokkal, összehasonlíthatatlanul...

Charlie egészen bele van zúgva ebbe a tündéri háрпиába, gondolta Szajada. Ez a lány, ha kedve lesz hozzá, felfalja, egészben megeszi, és ami már nem kell neki belőle, azt gondolkodás nélkül kiköpi. Igen, de miért akarják – az új gazdáim, bárkik legyenek is! – tudni, hogy hol van Jean-Luc és Tom? Miért akarják, hogy Armstrong szeretője legyek, és honnan szereztek tudomást a fiamról, verje meg őket az isten?!

Utálok ezt a mocskos várost, állapította meg magában Paula. Itt mindenki olyan szomorú, gondokkal terhes és levert. Például ez a szegény nő is; nyilván a férjével, vagy a szeretőjével vannak gondjai. Rómában, Olaszországban bezzeg süt a nap, részegítő az élet, mint a legfinomabb bor. Ott lehet nevetni, szeretni, gyerekeket szülni és férjet imádni – persze, csak amíg rendesen viselkedik. Miért olyan piszok alak minden férfi, és miért tetszik nekem annyira Charlie, aki már öreg hozzám és mégsem az, szegény, de nem igazán, túlságosan is el van telve a férfiasságától, és mégis...

– *Alora* – mondta a bortól még frissebbnek, zamatosabbnak látszó ajakkal. – Charlie, *amore*, muszáj találkozunk Rómában! Teherán olyan nyomott... *Scusa!* Nyomasztó.

– Ha itt vagy, akkor nem – válaszolta a férfi.

Szajada figyelte, ahogyan egymásra mosolyognak, és irigyelte őket. – Majd később visszajövök – mondta, és felállt. Pettikin marasztalni akarta, de mielőtt bármit mondhatott volna, nyílt a bejárati ajtó, és megérkezett McIver.

– Szervusztok! – köszönt vidámnak szánt hangon, megpróbálva túltenni magát fáradtságán. – Paula! Szajada! Ez aztán a kellemes meglepetés! – Tekintete a megterített asztalra tévedt, és kibújva vastag télikabátjából, lehúzva prêmes kesztyűjét, megkérdezte: – Mi van itt? Karácsony?

– A szalámit és a sajtot Paula hozta, a kenyeret Szajada. Hol van Tom? – érdeklődött Pettikin, megérezve, hogy valami nincs rendben.

– A bazár mellett, Bakravánéknál tettem ki.

– Mi van Sarazaddal? – kérdezte Szajada. – Nem láttam... a felvonulás, az első tüntetés óta.

– Nem tudom, kislány – válaszolta McIver a skótok fiatalabb nőket megillető, becéző megszólítását használva. – Csak kiraktam Tomot, és jöttem. – Elvette Paulától a megtöltött poharat, és gyors, figyelmeztető pillantást küldött Pettikinnek. – Borzalmas a forgalom. Egy órába telt, míg ideértem. Egészségetekre! Paula, elég rád nézni, máris jobban érzi magát az ember! Maradsz éjszakára?

– Ha nem zavarok. Holnap korán indulok, de nem kell törődni velem, *caro!* Az egyik pilótánk hozott ide, és reggel értem is jön. Genny megengedte, hogy használjam a vendégszobát. Aggódott, hogy biztosan ráférne a takarítás, de megnéztem, és tökéletes. – Paula felállt, és a két férfi tekintete elárulta, hogy mágnesként vonzza őket a lány mozgásából, egész lényéből sugárzó érzékiség. Szajada szidta magában, és irigyelte is a fiatal stewardest, és nem igazán értette, mi az, ami olyan ellenállhatatlanul vonzóvá, ingerlővé teszi. Tudta, hogy nem az egyenruhája, ami elegáns volt ugyan, de meglehetősen konzervatív szabású, és azt is, hogy alapvetően sokkal szebb nála, sokkal jobban is öltözött – de más fajhoz tartozik! Marhák, gondolta dühösen a két férfiről.

Paula a táskájáért nyúlt; eszébe jutott, hogy két levelet is hozott magával, és odaadta őket McIvernek. – Genny írta az egyiket, Andy a másikat.

– Nagyon köszönöm! – McIver őszintén örült mindkettőnek.

– Már éppen indulóban voltam, Mac – mondta Szajada. – Csak azt akartam megkérdezni, mikor lesz itt Jean-Luc.

– Talán szerdán... Átvitt egy 212-est Sargazba. Ma kellett megérkeznie, és szerdán jön vissza. – McIver türelmetlenül a levelekre pillantott. – Ne siess! Egy pillanat, mindjárt átfutom őket...

Leült a fél teljesítménnyel működő villanykandalló melletti fotelbe, felkattintotta az állólámpát, és a körülötte zajló románctól az éles fénykörrel elhatárolva magát, belemerült az olvasásba. „Szevasz, Mac! Kihasznaolom, hogy van kis időm – írta Gavallan. – Éppen Scotot várom. Ha kiderül, hogy nincs komolyabb baja, rögtön repülök Londonba, de két, legfeljebb három nap múlva megint itt vagyok. Duke-ot átküldtem Koviszból Rudihoz, arra az esetre, ha Scrag mégsem tudna időben beszélni velem. Kedden kell visszajönnie. Koviszban ronda a helyzet – jól összezördültem Nyüzsivel –, és Zagroszban is. Nemrég felhívtam Massont, és kiderült, hogy amitől

tartottunk, igaz. Úgyhogy kezdődjenek az előkészületek. Már meg is nyomtam a gombot. Szerdán találkozunk. Öleld meg helyettem is Paulát; Genny azt mondja, megnézheted magad, ha meg mered tenni!”

A levelet tartó kezét leeresztve hátradőlt, és fél füllel hallgatta, mit mesél éppen Paula az egyik izgalmassá váló útjukról. Szóval megtörtént. Ne áltasd magadat, Andy, én már az első pillanatban tudtam, hogy megnyomod a gombot!, gondolta. Ezért is mondtam igent azzal, hogy fenntartom magamnak a jogot az akció lefűzésára, és ha úgy döntök, hogy nem csináljuk tovább, mert túl kockázatos, akkor azt még te sem bírálhatod felül. Neked egyfolytában nyomnod kell a gombot – nincs más választásod, ha azt akarod, hogy az S-G megmaradjon.

Ízlett a bor, fel is hajtotta a maradékot, csak aztán vette elő Genny levelét. Főleg otthoni dolgokról szólt, a gyerekekről és unokákról, akik mindannyian jól voltak, de túl jól ismerte már a feleségét ahhoz, hogy a megnyugtató szavak mögül ne érezze ki a nyilvánvaló aggodást. „Nehogy azt hidd, hogy rózsakertes vidéki kastélyra vágyom! Ha a *kasbahba*. kerülünk, legfeljebb elmegyek *jasmaknak*. Már gyakorolom is a hastáncot, úgyhogy igyekezz, szedd össze magad! Szia, Gen!”

McIver mosolyogva felállt, és valamelyest megnyugodva töltött magának még egy kevés bort. – Az asszonyokra! Áldott legyen mindegyik! – mondta, Pettikinéhez koccintva a poharát. – Remek bor, Paula! Andy kért, hogy öleljelek meg a nevében... – A lány elmosolyodott, megfogta a kezét, McIvernek pedig az érintéstől áramütés futott végig a testén. Hogy az ördögbe tudja így felkavarni az embert, gondolta nyugtalanul, és észbe kapva Szajadához fordult: – Ha tudta volna, hogy itt leszel, neked is biztosan küld ölelést. Úgyhogy vedd át, és mindjárt kérem is a választ. – Miután a kínosnak érzett helyzetet így módon megoldotta, megkérdezte Pettikint: – Nem keresett valaki?

– De igen. Talbot. Mindent megtesz azért, hogy megtalálja Erkkit. Duke-nak vihar miatt Bandar-Deilamban kellett maradnia, de azt üzeni, hogy holnap visszamegy Koviszba.

– Azadeh?

– Már jobban van. Paulával hazakísértük. Ne idegeskedj, Mac, rendbe fog jönni. Egyél végre valamit, különben teljesen kikészülsz!

– Mi volna, ha elmennénk vacsorázni a francia klubba? – vetette fel Szajada. – A konyhájuk még mindig egészen elviselhető.

– Én benne vagyok – fogadta lelkesen az ajánlatot Paula, Pettikin pedig némán, magában káromkodott. – Nagyszerű ötlet, Szajada! Mi a véleményed, Charlie?

– Csodálatos! Mac?

– Rendben, feltéve, hogy én hívlak meg benneteket, és nem maradunk túl sokáig. – McIver poharát a fény felé tartva gyönyörködött a bor mélyvörös színében. – Charlie, szeretném, ha holnap korán reggel levinnéd a 212-est Koviszba! Nogger is megy az Alouette-tel. Pár napig legyetek lent, és segítsetek Duke-nak. Szombaton leküldöm értetek Shoemith-t a 206-ossal. Rendben?

– Hogyne! – Pettikin kíváncsi volt rá, mitől változott meg az eredeti terv – úgy volt ugyanis, hogy McIverrel, Noggerrel és még két pilótával a szerdai járaton együtt mennek le Koviszba. Miért? Biztosan Andy levele módosított a helyzeten. Lehet, hogy indul a Forgósél, és Mac már a végső evakuálásra készül?

DZSALEH, A SZEGÉNYNEGYED, 18.50. Öreg személygépkocsi fékezett le a sikátorban, egy férfi szállt ki belőle, és óvatosan körülnézett. A magas falaktól határolt utca csöndes volt, senki nem járt rajta, két oldalán – a szennyvízelvezető árkot is betemetve – magasan halmozódott a félrehányt hó. Valamivel lejjebb, a gépkocsi reflektorától halványan megvilágítva, kopott házaktól övezett tér látszott. A férfi megkopogtatta a gépkocsi tetejét, mire a helyén maradó sofőr azonnal lekapcsolta a világítást, majd ő is kiszállt, és hátrament a csomagtartóhoz segíteni. Ketten emelték ki a kocsiból a sötét pokrócba csavart testet, és indultak vele rögtön a térre.

– Várj kicsit! – figyelmeztette menet közben, oroszul, a társát a sofőr. Lerakta a terhet, elemlámpát vett elő, és maga elé tartva felkattintottá – a fénykör pontosan a velük szemközti falon ütött részre vetült.

– Rendben – mondta az, aki először szállt ki a kocsiból. Átmentek a nyíláson, és pár másodpercre ismét megálltak, hogy

tájékozódjanak. Régi, már alig használt temetőben voltak, az elemlámpa fénye sírköveken pásztázott végig – néhánynak a felirata cirill, néhányé latin betűs volt –, majd megállapodott a frissen ásott síron. Mellette, a földhányásba szúrva ásó meredt a már sötét ég felé.

A pereméhez mentek, és a magasabbik, a sofőr megkérdezte: – Elkészültél?

– Igen.

Oldalra lódították, a gödörbe ejtették az élettelen testet, a sofőr pedig utánvilágított, hogy lássa, hogyan ért le. – Ki kellene egyenesíteni.

– Neki már tökmindegy – válaszolta az utas, és nyúlt is az ásóért.

Széles vállú, izmos férfi volt, energikus mozdulatokkal kezdte visszadobálni a földet a gödörbe. A sofőr közben cigarettára gyújtott, és az elégett gyufaszálat rosszkedvűen a lehulló göröngyök közé pöckölte. – Legalább imát megérdemelne – mondta.

– Marx és Lenin helytelenítené – válaszolta nevetve a társa. – És az öreg Sztálin is.

– Az a kurvapeccér! Rohadjon el!

– Gondolj arra, mivé tette Oroszország anyácskát! Birodalmat csinált belőle, a leghatalmasabbat a világon, sarokba állította a briteket, túljárt az amerikaiak eszén, létrehozta a legnagyobb és legerősebb hadsereget, flottát, légierőt, létrehozta a KGB-t.

– Ráköltve majd mindenünket, ami volt, és feláldozva húszmillió életet. Orosz életeteket.

– Jelentéktelen veszteség. A férgese volt, alja nép, söpredék, aki odalett, ahelyett terem más, még több is, mint kellene. – A sofőr most már erősen izzadt, és hogy pihenhessen kicsit, társa felé nyújtotta az ásót. – Mi van veled? Egész nap alig lehetett hozzád szólni.

– Fáradt vagyok. Kimerültem kicsit. Ne haragudj!

– Mindenki fáradt. Ki kellene kapcsolódnod néhány napra! Kéredzkezdj el Sargazba! Fantasztikusan éreztem magam, alig akartam visszajönni. Már kérvényeztem is, hogy helyezzenek át oda. Új részleget nyitottunk, aminek egyre több lesz a munkája. Az izraeliek is belelendültek, a CIA úgyszintén. Mi történt, amíg távol voltam?

– Azerbajdzsánban kezd egyre puszkaporosabbá válni a helyzet. Az öreg Abdalláh hán állítólag haldoklik, vagy talán már meg is halt.

– A 16/a parancs?

– Nem. Szívroham. Egyébként minden a legnagyobb rendben. Tényleg jól szórakoztál?

– Van ott egy inturisztos titkárnő... – A férfi nevetve az ágyékához nyúlt. – Ki volt ez a szerencsétlen?

– A nevét nem tüntették fel – válaszolta a sofőr.

– Soha nem szokták. Szóval?

– Egy Jazernov nevű ügynök. Dmitrij Jazernov.

– Nem ismerem. Te?

– A dezinformációs részlegtől rendelték az egyetemi csoporthoz. Egy éve dolgoztam vele kis ideig. Okostóni volt, mindig mindent tudott, és ha álmából felébresztették is, fújta az ideológiát. Valószínűleg a belső elhárítók kapták el, és jól meg is kínozták.

– Gazemberek! Szóval megölték.

– Nem. – A magas férfi abbahagyta a munkát, és óvatosan körbekémlelt. Nem tartotta valószínűnek, hogy élő ember kihallgassa őket, Istenben és a szellemekben pedig nem hitt, csak a pártban és a KGB-ben, a párt élcsapatában, de mégis óvatos volt, és lehalkította a hangját. – Amikor előkerült, majdnem egy hete, öntudatlan volt, olyan állapotban, hogy szállítani sem lehetett volna. A belső elhárítástól a SAVAMA vette át, és az igazgató szerint még ők is alaposan megdolgozták, mielőtt visszaküldték. – Hogy kényelmesebben álljon, az ásó nyelére támaszkodott, úgy folytatta. – Azzal az értesítéssel adták át, hogy szerintük eljutott a harmadik szintig, és mindent kitalált. Az igazgató rögtön elrendelte, hogy nézzünk alaposan utána, derítsük ki, pontosan mi volt a megbízatása, ki irányította, és mit köphetett el. Egyáltalán, ki volt valójában. A mi nyilvánartásunkban csak annyi szerepelt róla, hogy az egyetemi részlegnél dolgozik. – Végighúzta a keze fejét izzadt homlokán, és kimért mozdulatokkal folytatta a munkát. – Úgy hallottam, napokig várták, hogy magához térjen, visszanyerje az eszméletét, aztán ma megunták, és megpróbálták felébreszteni.

– Műhiba? Túl nagy adag gyógyszert nyomtak belé?

– Ki tudja? A végeredményt láthatod – meghalt a szerencsétlen.

– Ettől félek én is. Hogy valaki túl nagy adagot nyom belém, és nem tehetek ellene semmit. – A másik férfi összerázkódott a gondolattól. – Szóval nem tért magához? Nem mondott semmit?

– Nem. Egy árva szót sem. Az igazi gond, hogy hagyta magát elkapni. Az ő hibája volt – egyedül dolgozott a marha.

A sofőr dühösen elkáromkodta magát. – Hogy sikerült neki?

– A fene sem tudja. Úgy emlékszem rá, mint aki mindig mindent a legjobban tudott, és köpött a szabályzatra. Hülye! Az ilyenek több kárt okoznak, mint amennyi hasznot hajtanak. – A magas egyenletes ütemben dolgozott, és amikor elfáradt, visszaadta a társának az ásót.

Az hamar megtöltötte a gödröt, és gondosan le is döngölte a földet. – Ha volt olyan marha, hogy elfogatta magát, akkor minek ez a nagy felhajtás körülötte? – kérdezte.

– A szabályzat előírja, hogy amelyik elvtárs holttestét nem lehet hazaszállítani, az is jogosult a tisztességes temetésre. Ez végül is orosz temető, nem?

– Hát persze! De azért nem örülnék, ha itt ásnának el. – A férfi lesöpörte a tenyeréről a rátapadt földet, és félrefordulva, az egyik sírra vizelt.

A magas eközben kiválasztott egy sírkövet, és izmos karjával megragadva kezdte kilazítani. – Gyere, segíts! – Együttes erővel kiemelték a földből, és átvitték a frissen elkészült sírra.

Hülye tacszó, kellett neked meghalnod, szidta magában némán a halottat. Nem az én hibám, hogy beadta a kulcsot. Ki kellett volna bírnia azt az adagot. Hülye orvosok! Tisztában kellene lenniük azzal, mit csinálnak! Nem volt más választásunk, mindenképpen föl kellett ébreszteni, hogy ne maradjon annyi megválaszolatlan kérdés. Például az, hogy miért számított olyan fontosnak? Miért vallatta személyesen Hasemi Fazir, és mindjárt azzal a csirkefogó Armstronggal együtt? Túl fontos emberek ahhoz, hogy apró halakra vesztegessék az idejüket. És miért mondta azt Jazernov, hogy „Fjodor”, mielőtt végleg beadta a kulcsot? Mit jelentett a név?

– Menjünk! – ajánlotta a másik. – Utálok ezt a helyet. – A vállára kapta az ásót, és egyből indult is.

A sofőrnek csak ekkor jutott eszébe, hogy a kölcsönvett sírkövön nyilván felirat is van. Érdekelte, kié lehet, és az elemlámpáját

felkattintva közel hajolt hozzá, hogy elolvassa. Alekszej Pakjonov gróf. Őfelsége, Násziraddín sah udvarába rendelt cári nagykövet. 1830-1862.

Jazernov biztosan örülne, ha tudná, gondolta, és gúnyos vigyor jelent meg az arcán.

A BAKRAVÁN-HÁZ A BAZÁR KÖZELÉBEN, 19.15. A külső falba vágott ajtó szélesre tárult.

– Szalaam, úrnő! – A szolga zavartan nézte Sarazadot, aki Dzsarival a nyomában vidáman sietett az előudvarba, lerántotta magáról a csadort, és a fejét megrázva fellazította lesimult haját. – A... a férje, úrnő! Napnyugtakor érkezett meg – szólt utána.

Sarazad a hír hallatára néhány pillanatig mozdulatlaná merevedve állt a hóborította udvart halványan megvilágító, pislákoló olajlámpás fényében. Vége, gondolta. Vége, még mielőtt elkezdődött volna. Ma már csak kevés hiányzott, hogy megtörténjen. Készen álltam, illetve... még nem teljesen. Most viszont... nem tudnak többé elragadni az ösztöneim vagy a szerelmem. Azt akartam megtudni, átgondolni, hogy melyik is csábít? Nem tudom. Nem tudom, de... holnap még látni fogom utoljára, találkoznom kell vele még egyszer, muszáj... csak még egyszer... hogy örökre elbúcsúzzam tőle... Könny lepte el a szemét, miközben berohant a házba, át a szalonokon, szobákon, fel a lépcsőn a lakosztályukba, hogy ott a férje karjába vesse magát. – Jaj, Tommy, olyan sokáig voltál távol!

– Nagyon hiányoztál! Hol voltál? Ne sírj, drágám! Nem kell sírni.

Lochart szorosan magához ölelte az asszonyt, Sarazad orrát pedig megcsapta az öltözékéből áradó, jól ismert olaj- és üzemanyagszag. Anélkül, hogy pillanatnyi gondolkodási időt is hagyott volna a férfinak, lábujjhegyre állt, szájon csókolta, és már ömlött is belőle a szó megállíthatatlanul: – Nagyszerű híreim vannak! Gyereket várok, igen, egészen biztos, már voltam orvosnál, és holnap meglesz a vizsgálati eredmény, de én anélkül is tudom! – Boldog, őszinte mosoly fénylett az arcán, miközben ezt újságolta. – Jaj, Tommy! – folytatta változatlan hévvel, miután érezte, hogy férjének karja az addiginál is szorosabban fonódik köré. – Feleségül veszel? Ugye igen?

– De hát már háza...

– Ígérd meg! Kérlek, mondd ki! – Sarazad fölnézett, és látva, hogy Lochart, bár sápadt, már mosolyog, megnyugodott valamelyest. – Természetesen feleségül veszek – jelentette ki kissé értetlenül a férje.

– Nem, ne így! Mondjad rendesen, ahogyan kell: Feleségül veszek, Sarazad Bakraván! Feleségül veszek, feleségül veszek, feleségül veszek – biztatta az asszony Lochartot, és amikor az megismételte a szavait, úgy érezte, hogy végre minden a legnagyobb rendben van. – Tökéletes! – jelentette ki lelkesen, és végre ő is szorosan magához szorította a férfit. Utána rögtön a tükörhöz futott, hogy megigazítsa a sminkjét. Amikor látta, hogy a férfi komoly, nyugtalan arccal néz utána, a keze pillanatra megállt a levegőben.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Egészen biztos vagy a gyerek felől?

Sarazad elnevette magát. – Én igen, de az orvos bizonyítékot akar. Az orvosoknak és a férjeknek bizonyíték kell. Hát nem csodálatos, hogy gyerekem lesz?!

– Igen... csodálatos. – Lochart közelebb lépett a feleségéhez, és a vállára tette a kezét. – Szeretlek!

Sarazad magában tisztán hallotta azt a másik, oly nagy szenvedéllyel, vágyakozással kimondott szeretleket, és arra gondolt, milyen különös is, hogy bár a férje szerelme biztos, százszorosan bebizonyított, Ibrahimé pedig nem, mégis az ő kijelentése volt minden fenntartástól mentes, Lochart pedig, hiába közölte vele a csodálatos hírt, változatlanul homlokráncolva néz rá.

– Elmúlt az egy év és egy nap, Tommy! Letelt a próbaidő, amit akartál – mondta szelíden. Az öltözőasztaltól felállva a férfihoz lépett, karját a nyaka köré fonta, és rámosolygott, tudva, hogy az ő dolga segíteni. „A külföldiek nem olyanok, mint mi, hercegnőm – figyelmeztette Dzsari. – Másképp reagálnak a dolgokra, más a neveltetésük, de azért ne aggódj. Legyél olyan elbűvölő, mint mindig, és meglásd, a tenyeredből fog enni..” Tommy lesz a világon a legjobb apa, biztatta magát, és boldog volt, mert délután erős tudott maradni. Örült, hogy elmondta a férjének a nagy újságot, és biztos volt abban, hogy azontúl örökké boldogan élnek. – Ugye fogunk, Tommy?

– Mit?

– Örökké boldogan élni.

Locharttal a felesége öröme egy pillanatra feledtette a Karim Peshadi halála miatti szomorúságot, és az aggodalmat is, hogy mit, és hogyan csináljon. Ölbe kapta az asszonyt, leült vele az öblös karosszékbe, és babusgatva ringatni kezdte. – Igen. Igen, örökké boldogan fogunk élni. Annyi mindent szeretnék elmond... – Dzsari kopogása félbevágta a mondatot.

– Jöjjön beljebb, Dzsari!

– Kérem, bocsásson meg, kegyelmes úr, de Meshang úr őkegyelmessége és az úrnő megérkezett, és nagyon szeretnének találkozni önökkel, amikor az önöknek megfelel!

– Mondja meg őkegyelmességének, hogy csak átöltözünk, és rögtön megyünk! – válaszolta Lochart, és nem is figyelt föl, mennyire megkönnyebbült Dzsari, látva Sarazad apró bólintását, és megnyugtató mosolyát.

– Elkészítem a fürdőjét, úrnóm – mondta az idős dajka, és már sietett is a fürdőszobába. – Hát nem csodálatos, ami az úrnővel történt, kegyelmes úr? Gratulálok, őszintén gratulálok, kegyelmes úr...

– Köszönöm, Dzsari – vágott közbe Lochart, oda sem igazán figyelve arra, amit a dajka mondott. A születendő gyerekekre tudott csak gondolni, és Sarazadra. Boldogság és aggodalom keveredett benne. Úgy érezte, hogy a megváltozott körülmények miatt még bonyolultabbá, nehezebbé vált a helyzete.

– Nem bonyolult – jelentette ki vacsora után Meshang.

A társalgás unalmas volt, mert mint szinte mindig azóta, hogy ő lett a családfő, ezúttal is többnyire Meshang beszélt. Sarazad és Zarah alig szólalt meg, és Lochart is csak ritkán. Nem látta értelmét, hogy említést tegyen Zagroszról, mivel a sógora mindig teljes közönnyel fogadta a véleményét, és szemmel láthatóan csöppet sem érdekelte, mi történik vele. Kétszer is ott tartott, hogy elmondja, mi történt Karimmal, de aztán letett róla. Egyelőre nincs értelme elmondani nekik, döntötte el, magába fojtva a keserűségét. Miért éppen én mondjam el a rossz hírt?

– Nem találod mostanában bonyolultnak az életet Teheránban? – kérdezte. Meshang állandóan a bazárra kényszerített új, korlátozó rendszabályokra panaszkodott.

– Az élet mindig bonyolult – válaszolta a sógora –, de ha valaki iráni, a dolgát jól értő kereskedő, tájékozott és odafigyelő, keményen dolgozik, és helyén van az esze, akkor a forradalmi bizottság eszén is túl tud járni. Mindig fölébe kerekedtünk az adószedőknek, nyakunkba ültetett hűbéruraknak, sahoknak, komisszároknak, jenki és brit pasáknak.

– Örömmel hallom. Igazán örülök neki.

– Én is annak, hogy visszajöttél. Beszélni akartam veled. A húgom elmondta már, hogy gyereket vár?

– Igen. Hát nem csodálatos?

– Valóban az. Áldassék érte Isten! Mik a terveid?

– Hogy érted ezt?

– Hol fogtok lakni? Miből fogjátok fedezni a kiadásaitokat? – tette fel konkrétan is a kérdést Meshang. – Megoldjuk valahogy felelte Lochart, amikor a csönd már kellemetlenül hosszúra kezdett nyúlni. – Én...

– Logikusan végiggondolva a dolgot, nem látom a megoldást. Átnéztem a múlt évi számlákat, és... – Meshang félbehagyta a mondatot, amikor látta, hogy Zarah indulatosan felpattan.

– Nem hiszem, hogy ez volna a legalkalmasabb időpont számlákról beszélni – jelentette ki elsápadva az asszony. Sarazad nem szólt, de az arca legalább olyan fehér volt, mint a sógornőjéé.

– Én viszont igen! – torkollta le rendreutasító hangon a feleségét Meshang. – Mihez fog kezdeni a húgom? Ül le, Zarah, és figyelj! Ül le! És a jövőben, ha megtiltom, hogy tüntetésre menj, vagy bármi egyebet mondok neked, akkor engedelmeskedni fogsz, különben megkorbácsollak! Ül le! – Zarah a durva, modortalan hangtól megdöbbenve engedelmeskedett. Sarazad ha akart, sem tudott volna megszólalni; úgy érezte, mintha egész, addig többé-kevésbé biztosnak hitt világa omladozni kezdene. Némán figyelte a bátyját, aki közben ismét Locharthoz fordult: – Nos, kapitány, ami a múlt évi számláitokat illeti, azokat apám fizette, és a végösszegük több mint a fizetésed, így van?

Sarazad arca égett a szégyentől és a dühtől, és még mielőtt a férje válaszolni tudott volna, a legédesebb hangján sietve közbeszólt: – Drága Meshang! Tökéletesen igazad van, hogy aggódsz miattunk, de...

– Légy szíves, hallgass! A férjed válaszára vagyok kíváncsi, nem a tiédre. Ez az ő gondja, nem a tiéd. Nos, kapi...

– De drága Meshang...

– Maradj csöndben! Nos, kapitány, igaz, amit mondtam?

– Igaz – válaszolta Lochart, és elkeseredett igyekezettel próbált valamilyen kiutat találni a szörnyűnek tűnő helyzetből.

– Emlékezz azonban, hogy őkegyelmessége nekem adta a lakást, sőt valójában az egész házat, tehát a kiadásainkból le kell számítani a bérleti díjakat, a maradékot pedig Sarazad kapta, amiért végtelenül hálás is vagyok. Ami a jövőt illeti, gondoskodom Sarazadról. Mi sem természetesebb, mint hogy gondoskodjak róla.

– Miből? Olvastam a váláskor kötött megállapodásokat, és világos számomra, hogy miután kifizetted a volt feleségednek és a gyerekednek járó tartásdíjat, nem marad annyi pénzed, hogy megóvd a húgomat a nyomortól.

Lochart e kijelentés hallatán szinte már fuldoklott a dühtől. Csak azért nem esett neki Meshangnak, és verte bele a fejét az asztalba, mert látta felesége arcán a rémületet. – Nincs semmi baj, Sarazad próbálta megnyugtatni. – A bátyádnak joga van ezt megkérdezni. Ez természetes, joga van hozzá. – Látta a gyönyörű metszésű szemek sokatmondó villanását, és tudta, hogy a harcban nem lesz egyedül, a felesége is csatlakozni fog hozzá a maga módszerével. – Nem lesz semmi gond, Meshang! A lakásunkat nem örökre foglalták le, vagy ha igen, akkor kiveszünk másikat. Meg tudjuk...

– Nincs lakás, és ház sem. Szombaton leégett. Elpusztult, semmi nem maradt belőle.

Néztek rá mindannyian értetlenül, a legjobban megdöbbenve Sarazad volt. – Jaj, Meshang! Biztos vagy benne? Miért nem mondtad korábban? Miért nem...

– Olyan gazdag vagy, hogy fölöslegesnek tartod rendszeresen utánanézni a vagyonodnak? Vége, elveszett.

– Jézusom! – nyögött fel elszörnyedve Lochart.

– Jobban teszed, ha nem káromolod az Istent! – utasította rendre Meshang, akinek uralkodnia kellett magán, hogy ne kezdjen hangosan örvendezni. – Egyszóval nincs lakás, és nincs ház. Semmi sem maradt belőlük. Insa Allah. Ezek után hogyan akarod fizetni a számláitokat?

– A biztosításból! – tört ki Lochartból az elkeseredett válasz. – Lennie kell...

Harsány nevetés szakította félbe a szavait; Sarazad idegességében levert egy vízzel teli poharat, de arra már nem is figyelt senki. – Azt hiszed, hogy bárki megtéríti a kárt? – kérdezte gúnyosan Meshang. – Most? Még ha lenne biztosítás, akkor sem fizetne senki. De nincs, soha nem is volt. Úgyhogy, kapitány, a helyzet a következő: sok tartozás, tőke semmi, és ház sem. Nem mintha a tiéd lett volna; apám kizárólag azért adta neked, hogy úgy tűnhessen, te tartod el Sarazadot.

Kis szünetet tartva elégedetten bekapott egy falat halvát.

– Tehát mi a szándékod?

– Megoldom a problémát.

– Elárulnád, hogyan? A hűgornak is törvényes joga van hozzá, hogy megtudja. Tehát hogyan?

– Vannak ékszereim, Tommy – szólt közbe halkán Sarazad. – Eladhatom őket.

Meshang tisztán hallotta a kijelentést, de szándékosan hallgatott, hagyta, hogy Lochart kínlódjon, szégyenüljön meg, mintha nagy nyilvánosság előtt pőrére vetkeztették volna. Mocskos hitetlen, gondolta utálkozva. Ha nem lennének az ilyen Lochart-félék, a kapzsi külföldiek, Irán kirablói, akkor nem üjné a nyakunkon Khomeini és a mollahok, apám még mindig élne, és Sarazad méltóképpen ment volna férjhez. – Nos?

– Mit javasolsz? – kérdezte Lochart, nem találva más kiutat a csapdából.

– Te mit javasolsz?

– Nem tudom.

– Azon kívül, hogy nincs házad, jelentősek a számláitok, hamarosan még munkanélküli is leszel. Nem hiszem, hogy a vállalatod sokáig működhet még nálunk. A külföldi cégeket, nagyon

helyesen, *persona non grata*nak. fogják nyilvánítani. – Meshang nagyon örült, hogy eszébe jutott a latin kifejezés. – Nincs szükség rájuk, nemkívánatosak, és nagyon jól elleszünk nélküük.

– Ha bekövetkezik, akkor kilépek, és valamelyik iráni vállalatnál helyezkedem el. Azonnal szüksége lesz mindegyiknek tapasztalt helikopterpilótákra. Tudok perzsául, tapasztalt pilóta, kiképző vagyok. Khomeini... az imám azt akarja, hogy az olajtermelés a lehető leghamarabb visszaálljon a korábbi szintre, és ahhoz, természetesen, pilóták is kellenek.

Meshang csöndben nevetett a válasz hallatán. Előző nap Ali Kia kereste meg kellő alázattal a bazárban, rendkívüli *piskest* vitt neki nem véletlenül, mivel az éves „konzultációs díjáról” kötött egyezség éppen megújítás előtt állt – és elmondta, hogy államosíttatni akarja az összes vegyes vállalati tulajdonban lévő helikoptert, és befagyasztani a számlákat. – Nem lesz gond megszerezni a zsoldosokat, akikre szükségünk van, hogy üzemeltetni tudjuk a gépeinket, Meshang kegyelmes úr – mondta Kia. – Az eddigi fizetésük feléért is csapatostul fognak leszerződni hozzánk.

Igen, valóban azt fogják tenni, de nem te, húgom ideiglenes férje, te még tizedannyi fizetésért sem. – Nem ártana, ha józanabban gondolkodnál – mondta, és megvizsgálta gondosan manikűrözött kezét, amely délután még az Ali Kiától kapott tizennégy éves szépséggel játszott. És a miniszter azzal biztatta, hogy ő csak az első, ha ráun, kap helyette újabb gyönyörű, zsenge ágyast. Izgatóan fehér volt a cserkesz lány bársonyosan puha bőre, és az ideiglenes házasságot kegyesen egy hétre meg is hosszabbította, hiszen olyan könnyű volt nyélbe ütni. – Irán jelenlegi urai idegengyűlölők, különösen az amerikaiakat nem állhatják.

– Én kanadai vagyok – próbált védekezni Lochart.

– Kétlem, hogy ez a különbség bármit is számítana. Valószínűleg nem fogod megkapni az engedélyt, hogy itt maradj. – Meshang éles pillantást vetett Sarazadra. – Vagy éppen arra, hogy visszatérj, ha egyszer elhagyod az országot.

– Ez csak feltételezés – válaszolta a fogai között szűrve a szót Lochart, miután látta, milyen arcot vág a felesége.

– Kapitány, apám korábbi bőkezűsége nem folytatható – ahhoz túlságosan is nehéz időket élünk. Tudni akarom, hogyan kívánod

eltartani a hűgomat és születendő gyereket, és hol, miből szándékoztok élni.

A kérdés hallatán Lochart – mindenkit meglepve a váratlan mozdulattal – felpattant. – Egyértelműen elmondtad a véleményedet, Meshang kegyelmes úr! – felelte. – Holnap megadom rá a választ.

– Azt akarom, hogy most válaszolj.

Lochart arca komorrá, elutasítóvá vált. – Előbb beszélek a feleséggel, és majd utána, holnap válaszolok. Gyere, Sarazad! – Anélkül, hogy visszanézett volna, kiment a szobából, az asszony pedig a könnyeivel küszködve követte, és halkán be is csukta maguk után az ajtót.

Meshang, miután kettesben maradt a feleségével, gúnyosan elmosolyodott, bekapott egy újabb falat édességet, és elégedetten majszolni kezdte.

Zarah ezzel szemben nagyot fúj, és csak nehezen tudta kordában tartani a dühét. – Az Isten szent nevére, miért...

Nem tudta folytatni, mert a férje hirtelen mozdulattal átnyúlt az asztalon, és hatalmas pofont adott neki. – Hallgass! – kiabált rá durván. Nem ez volt az első alkalom, hogy megütötte, de ekkora erővel még soha. – Fogd be a szád, különben elválok tőled! Elválok, hallod? Különben is, másik feleséget akarok, fiatal, nem ilyen kiaszott, állandóan veszekedő, vén boszorkányt, mint te! Hát nem érted, hogy Sarazad veszélyben van, ez az ember mindannyiunkra veszélyt hoz? Menj, és kérd Isten bocsánatát a nevetlenségédért! – Zarah a durva rendreutasítástól megfélemlítve kisietett, a férje pedig még a teáscsészét is utánahajította.

AZ ÉSZAKI KÜLVÁROSBAN, 21.14. Azadeh gyorsan hajtott végig a több helyen is csúnyán behorpasztott kis kocsival az elegáns villáktól és bérházaktól – a legtöbbjük sötét volt, néhányat közülük vandálok dúltak fel – övezett utcán. Az autó reflektorait gondatlanul égve felejtette, elvakítva a szembe jövőket, és szinte szünet nélkül dudált. Úti céljához érkeve vadul fékezett, gyors és veszélyes manőverrel átvágott a szembejövő gépkocsik előtt, és a balesetet csak hajszalnyival kerülve el, csikorgó gumikkal bevágatott az egyik

épület garázsába. Mivel odabent sötét volt, elemlámpát vett elő az oldalzsebből, és azzal világítva magának, gondosan bezárta a kocsi. Elegáns szabású, meleg kabátot, szoknyát, csizmát, prémmel bélelt, ujj nélküli félkesztyűt viselt, a haja szabadon a vállára hullt. A garázs másik felében lépcsőt és villanykapcsolót látott, de amikor felkattintotta, a hozzá legközelebbi lámpa csak pukkant egyet. Nehézkesen ment föl a lépcsőn; a házban minden emeleten négy lakás volt, az, amit Erkkivel az apjától kaptak, a harmadikon, az utca felőli fronton. Hétfő volt, és szombat óta lakott ott. – Csöppet sem veszélyes, Mac – bizonygatta, amikor bejelentette, hogy odaköltözik, McIver pedig megpróbálta rábeszélni, hogy maradjon nála. – Ha apám azt akarja, hogy menjek vissza Tebrizbe, akkor hiába maradok itt, az sem segít. A lakásban van telefon, mindössze fél mérföldnyire leszek, és gyalog is könnyen át tudok jönni, ha kell. Vannak otthon ruháim, és szolga is, aki ellát. Mindennap bemegyek az irodába, és várok. Mást úgysem tudok tenni.

Azt már nem vallotta be, hogy tőle és Pettikintől is távol akar lenni. Mind a kettőjüket nagyon szeretem, gondolta, de elég öregek és szárazak, nem úgy, mint Erkki. Vagy Johnny. Jaj, Johnny, mi lesz, merek-e még valaha találkozni veled?

A harmadik emeleten sötét volt, de az elemlámpa fényénél könnyedén megtalálta a zárat. A kulcsot még éppen csak beleillesztette, nem fordította el, amikor megérezte a hátába fúródó tekintetet, és ijedten megpördült. A sarokban meghúzódó, sötét arcú, borotvátlan, csavargó külsejű férfi nyitott sliccel, merev péniszét lóbálva indult felé. – Vártalak, szajhák hercegnője. Nekem mindegy, hogy előlről, hátulról, vagy oldalt fekve... – A trágárságokat szünet nélkül ontva magából, közeledett, Azadeh pedig rémülten elhúzódva, hátranyúlt, elfordította a gombot, és belökte az ajtót.

A dobermann ott volt mögötte, és a férfi, mihelyt megpillantotta, mozdulatlanra merevedett. Ez sem használt azonban – fenyegető morgás hallatszott, és az eb támadásba is lendült. A férfi rémülten felordított, megpróbálta lerázni a kutyát, és miután nem sikerült, menekülni kezdett. A vad állat utánavetette magát, a lába után kapdosott, jókora darabokat szakítva ki a ruhájából, többször is a húsába mélyesztve a fogát.

– Most mutogasd, ha van merszed! – kiáltotta utána Azadeh.

– Úrnóm! Nem hallottam, hogy kopogott volna. Mi történt? – kérdezte mögötte a konyhából elősiető, öreg háziszolga.

Azadeh dühösen letörölte arcáról a félelem verítékét, és rátámadt: – Az Isten verjen meg, Ali! Legalább hússzor a lelkedre kötöttem már, hogy a lépcső alján várj a kutyával. Soha nem késem, mindig a megbeszélte időben jövök. Annyi eszed sincs, hogy ezt megjegyezd?

Az idős férfi mentegetőzni próbált, de a határozott hang belefojtotta a szót: – Menj, és hívd vissza a kutyát! – Azadeh a hang hallatán körbenézett, és a gyomra görcsbe rándult.

– Jó estét, hercegnő! – Ahmed Dursak köszönt rá a hálószoba ajtajából. Insa Allah, gondolta Azadeh. A várakozásnak vége, és minden kezdődik előlről. – Jó estét, Ahmed! – viszonzta az üdvözlést.

– Kérem, bocsásson meg hercegnő! Nem ismerem a teherániakat. Ha tudom, hogy ilyenek, magam vártam volna a lépcső alján. Ali, menj a kutyáért!

Félve, további bocsánatkéréseket motyogva az öreg szolga kiment, és csoszogva elindult lefelé a lépcsőn. Ahmed becsukta utána az ajtót, és némán figyelte, amint Azadeh a csizmahúzó segítségével megszabadul meleg lábbelijétől, és felkunkorodó orrú, török papucsba dugja apró lábát. A testőr mellett elhaladva a kényelmesen berendezett, nyugati stílusú nappaliba ment, és dobogó szívvel leült. A kandallóban tűz lobogott, a padlót kézi szövésű, drága szőnyeg borította, a falakra is jutott belőlük bőven.

Azadeh mellett, szépen megmunkált kis asztalon a Rosstól kapott *kukri* feküdt. – Mi hírt hoztál apámról és a férjemről? – kérdezte az asszony Ahmedet.

– Ófensége, a hán beteg. Nagyon beteg...

– Mi baja van?! – Azadeh valóban aggódott.

– Szívrohama volt.

– Isten óvja... Mikor?

– Múlt csütörtökön. – Ahmed olvasott az asszony gondolataiban.

– Éppen azon a napon, amikor... a szabotőrrel Abu Mardban voltatok. Ugye jól emlékszem?

– Azt hiszem. Az utóbbi néhány napban annyi minden történt – válaszolta fagyosan Azadeh. – Hogy van apám?

– Acsütörtöki roham, Istennek hála, enyhe volt. Szombaton, pontosan éjfél előtt azonban második is követte. Sokkal súlyosabb. – A testőr gondosan figyelte az asszonyt.

– Mennyivel súlyosabb? Kérlek, ne játssz velem! Azonnal mondd el mindent!

– Ne haragudjon, hercegnő! Nem akartam bizonytalanságban tartani. – Ahmed udvariasan válaszolt, és uralkodott magán, nem szögezte a tekintetét Azadeh lábára, de közben csodálta a temperamentumát, nagyon is kedve lett volna eljátszozni vele. – Az orvos azt mondta, hogy szélütés, és most a fenség egyik oldala részben béna; beszélni csak nehezen tud, de az elméje ugyanolyan éles és tiszta, amilyen volt. Az orvos szerint Teheránban sokkal gyorsabban meg tudnák gyógyítani, de egyelőre nem utazhat.

– Mikor jön rendbe?

– Nem tudom, hercegnő! Insa Allah. Nekem úgy tetszik, hogy nagyon beteg. Az orvos, nem sokra tartom, csak annyit mondott, hogy a fenségnek sokkal jobbak volnának az esélyei, ha Teheránban lenne.

– Akkor hozd ide, amilyen hamar csak lehet!

– Megteszem, hercegnő, afelől ne legyen semmi kétsége! – Ígérte Ahmed. – De addig is, át kell adnom az üzenetét. A hán, az ön édesapja rám parancsolt, hogy mondjam meg a következőt: „Látni akarlak! Azonnal. Nem tudom, meddig fogok még élni, és bizonyos dolgokat feltétlenül el kell intéznem. A bátyád, Hakim már mellettem van, és...”

– Isten óvja! – robbant ki Azadehből az őszinte fohász. – Apám megbékélt Hakimmal?

– A fenség őt nevezte ki utódjává. De ke...

– De hát ez nagyszerű! Csodálatos! Hála érte az Úrnak! De hó...

– Kérem – szakította félbe ezúttal a testőr Azadehet – engedje meg, hogy végigmondjam az üzenetet! „A bátyád, Hakim már mellettem van, és megtettem örökösömmé. Bizonyos feltételekkel, amelyeket neked és neki is el kell fogadnia. – Ahmed pillanatra elhallgatott, az asszonyt pedig csak a méltósága tartotta vissza attól,

hogy közbeszóljon. – Ezért létfontosságú, hogy azonnal visszatérj Ahmeddel!” Ennyi az üzenet, hercegnő!

Nyílt a bejárati ajtó; Ali jött vissza, és leoldotta a kutyáról a pórázt. A dobermann egyből a nappaliba vágtatott, és a fejét Azadeh ölébe fektette. – Jól van, Reza! – mondta neki az asszony. Megsimogatta, és közben hálás volt a kis közjátékért, ami lehetőséget adott neki, hogy a váratlan hír után összeszedje magát. – Ül! Nem hallottad? Azt mondtam, ül! – A kutya boldogan engedelmeskedett, majd lefeküdt a lábához, és hol az ajtót, hol a másik kerevet mellett álló Ahmedet figyelte. Azadeh ujjai a *kukri* markolatát babrálták, az érintés növelte az önbizalmát. Ahmed is látta, mit csinál, és tisztában volt azzal, hogy az önkéntelen mozdulat mit jelent. – Istenre esküszol, hogy az igazat mondtad?

– Igen, hercegnő! Istenre esküszöm.

– Akkor máris indulunk. – Azadeh felállt. – Kocsival jöttél?

– Igen, hercegnő! A limuzinnal. Sofőr vezet. Vannak azonban egyéb hírek is – jók és rosszak. Ófensége vasárnap üzenetet kapott. A kegyelmes úr, az ön férje a hegyek között élő banditák kezébe került, és váltságdíjat követelnek érte. – Azadeh igyekezett uralkodni magán, de érezte, hogy a lábai elgyengülnek, és remegni kezdenek.

– Valahol a szovjet határ közelében őrzik, a helikopterével együtt. Ezek a... banditák azt állítják, hogy kurdok, de a hán nem hisz nekik. Meglepték Cimtargát és az embereit, mindenkit megöltek, a kegyelmes urat a helikopterével – ők azt állítják, hogy kedden hajnalban – elfogták. Rezáijébe repültek, ahol látták is épen, sértetlenül, mielőtt továbbmentek volna.

– Hála legyen érte Istennek! – Azadeh büszkesége nem engedte, hogy jobban kimutassa az érzéseit. – Kifizették a férjemért a váltságdíjat?

– Az üzenet vasárnap későn este érkezett, közvetítőkön keresztül. Tegnap, mihelyt magához tért, a fenség elmondta az önnek szóló üzenetet, és azonnal elküldött, hogy vigyem vissza hozzá.

Az asszony figyelmét nem kerülte el a kifejezés, és tudta is, mit kell értenie alatta, de Ahmed hangja és viselkedése változatlanul udvarias volt. – Ófensége, Hakim úr megkért, hogy adjam át ezt önnek – mondta, és átnyújtott Azadehnek egy borítékot. A nő azonnal feltépte, az éles hanggal felriasztva szunyókálásából. a kutyát. Egyből

megismerte Hakim kézírását: „Drágám, őfensége az örökösének nevezett ki, és mindkettőnket visszafogadott, olyan feltételekkel, amelyeknek könnyű lesz eleget tenni. Siess haza! Nagyon beteg, és addig nem foglalkozik a váltságdíjjal, amíg nem találkozott veled. Szalaam.”

Boldogan pattant fel a kerevetről, villámgyorsan összepakolta a holmiját, írt egy üzenetet McIvernek, és a lelkére kötötte Alinak, hogy másnap vigye el neki. A *kukri* csupán véletlenül jutott az eszébe, de felkapta, és úgy indult kifelé a lakásból. Ahmed, anélkül, hogy bármilyen megjegyzést tett volna, követte.

KEDD
1979. FEBRUÁR 27.

52. fejezet

BANDAR-DEILAM, 8.15. Kaszigi a lépteit megszaporozva követte a kórház zsúfolt folyosóján komor arccal végigsiető rendőrtisztet. Minoru, a rádiótechnikus, pár méterrel lemaradva igyekezett utánuk. Beteg, sebesült férfiak, nők és gyerekek között haladtak el; egy részük hordágyon feküdt, mások széken ültek, esetleg álltak, de olyanok is akadtak jócskán, akik egyszerűen leheveredtek a kőre. Súlyos és enyhébb bajjal küszködők rendszertelenül összekeveredve várták, hogy valaki segítsen rajtuk. Volt, aki ott végezte el a dolgát, mások ettek, ittak, és kivétel nélkül mindannyian hangosan panaszkodtak. Zaklatott, kimerült nővérek és orvosok mászkáltak ki-be a betegszobákba; minden nő csadort viselt, kivéve néhány brit, az Alekszandra királynő-apácarendhez tartozó nővért, akinek az öltözéke annyira szigorú volt, hogy még a mollahok is elfogadták.

A rendőr némi keresgélés után megtalálta a szobát, és átverekedte magát az előtte állókon. A helyiség három oldalán sorakoztak az ágyak, és mindegyikben feküdt egy-egy férfi. Látogatóba érkezett családtagjaik hangosan beszélgettek, a kórterem közepén gyerekek játszottak, az egyik sarokban pedig villanyrezsón éppen főzött valamit egy öregasszony.

Scraggernek az egyik csuklóját és bokáját is odabilincselték az öreg, lepattogzott zománcú vaságy széléhez. Szalmazsákon feküdt felöltözve, cipőben, a homlokára kötést tettek, az arca borostás és piszkos volt. Amikor meglátta a rendőr mögött belépő Kaszigit és Minorut, az arca rögtön felderült. – Üdv, haverok! – mondta reszelős hangon.

– Hogy érzi magát, kapitány? – érdeklődött Kaszigi, miután átesett a bilincsek keltette első megdöbbenésen.

– Ha szabad volnék, semmi bajom sem lenne.

A rendőr hangosan, hogy a körülöttük lévők is hallják és tanúsíthassák, milyen szigorú volt a külföldiekkel, perzsául közbevágott: – Ezt az embert akarták látni?!

– Igen, kegyelmes úr! – válaszolta Kaszigi nevében is Minoru.

– Hát látták. Jelenthetik a kormányuknak, vagy akinek akarják, hogy megfelelő ellátásban részesült. A közlekedési bizottság fog ítélni fölötte. – A tiszt zord arccal megfordult, hogy távozzon.

– De nem a kapitány vezetett – jegyezte meg nyugodt hangon, angolul Kaszigi, Minoru pedig fordított, mint már korábban is, előző nap délután, majd éjszaka, ki tudja hányszor, a legkülönbözőbb rangú rendőrtiszteknek, hogy aztán mindegyiktől lényegében ugyanazt a választ kapja: – Ha az idegen nem jön Iránba, a baleset nem következett volna be. Természetesen ő a hibás.

– Nem számít, hogy nem ő vezetett, akkor is ő a felelős a balesetért! – mondta ez a rendőr is dühösen, hogy szinte visszhangzott bele a kórterem. – Hányszor kell még ezt elmondani maguknak? Ő felelt a gépkocsiért, ő rendelte. Ha nem rendeli, a baleset sohasem következett volna be. Emberek haltak és sebesültek meg, amiért ő a felelős.

– Ismétlem, a munkatársam jelen volt a balesetnél, és kész tanúsítani, hogy azt a másik gépkocsi okozta.

– A bizottság szigorúan megbünteti azt, aki hazudik neki – mondta komoran a tiszt, a balesetet okozó rendőrautó egyik utasa.

– Hazugságról szó sincs, aga! Vannak más szemtanúk is – vitatkozott tovább Kaszigi, és a hangja szintén élesebbé vált. – Ragaszkodom hozzá, hogy engedjék szabadon ezt az embert. A kormányom alkalmazottja; a japán kormány dollármilliárdokat fektetett az IranToda petrokkémiai üzembe, hogy segítse Iránt, és különösen a Bandar-Deilamban lakókat. Ha nem engedi szabadon azonnal, ebben a pillanatban, az összes japán alkalmazottat hazarendelem, és leállítom a beruházáson folyó munkálatokat! – Kaszigi hangja erőszakos, követelő volt, mivel tudta, hogy amivel fenyegetőzik, arra nincs felhatalmazása, és ha lenne, sem váltaná be a fenyegetést. – Minden munkát leállítok!

– A Prófétára! Többé nem zsarolhatnak bennünket kényük-kedvük szerint a külföldiek! – A rendőrtiszt dühösen hátat fordított nekik. – Beszélje meg a dolgot a bizottsággal!

– Ha nem engedik szabadon rögtön, minden leáll, és nem lesz több munkaalkalom. Egy sem! – Miközben Minoru fordított, Kaszigi megérezte, hogy változott a körülöttük lévő hangulata. A rendőr is

észrevette, hogy minden tekintet rá szegeződik, és a jelenlévők egyre ellenségesebben figyelik, mit fog tenni. A mocskos pizsamáján zöld karszalagot viselő fiatalember dühösen meg is kérdezte: – El akarja venni a munkánkat? Ki maga? Honnan tudjuk, hogy nem a sah embere? Igazolta már a bizottság?

– Hogyne igazolt volna! Az egyetlen Istenre mondom, hogy évek óta az imámot szolgálom – válaszolta ugyancsak indulatosan a rendőr, és bár a hangján még nem érződött, a félelem kezdett elhatalmasodni rajta. – Mindenki tudja, hogy a forradalom győzelméért küzdöttem. Maga! – Kaszigira szögezte az ujját, és ha némán is, de dühödten átkozta, amiért ilyen kellemetlen helyzetbe hozta.

– Jöjjön velem! – Megfordult, és a látogatókon átverekedve magát, kicsörtetett az ajtón.

– Ne aggódjon, Scragger kapitány! Visszajövök – ígérte meg Kaszigi, és Minoruval a rendőr után sietett.

A tiszt egy emelettel lejjebb ment, ott végighaladt folyosón, majd újabb lépcsőn futott le. Kaszigi növekvő idegességgel követte, át egy perzsául írt felirattal ellátott ajtón. Megállt, körbenézett, és jeges veríték verte ki. A kórház hullakamrájában voltak, körülöttük szennyes takarók alatt holttestek heverték. Sok holttest. A levegőben vegyszerek, megalvadt vér, rothadó zsigerek és ürülék bűze keveredett.

– Tessék! – mondta a rendőr, és fékerántotta a piszkosszürke lepedőt. Egy nő hullája feküdt alatta; a nyakról leválasztott fej obszcén módon a törzs mellett hevert, a szeme nyitva volt. – A maguk gépkocsija ölte meg. Mi lesz a családjával? – Kaszigi egész testében megborzongott. – És az övével? – A tiszt másik, a felismerhetetlenségig összeroncsolódott arcú női holttestet mutatott. – Nos?

– Mi... természetesen végtelenül sajnáljuk azokat, akiknek bajuk esett... nagyon sajnáljuk, de hát ez karma, Insa Allah, nem a mi hibánk és nem is a pilótáé. – Kasziginak nagy erőfeszítésébe került, hogy legyűrje a hányingerét. – Nagyon sajnáljuk.

A rendőr tiszteletlenül az egyik asztalnak támaszkodva hallgatta végig Minoru tolmácsolását, és rögtön válaszolt is, amitől a fiatal japánnak tágra nyílt a szeme. – Azt mondja... Azt mondja, hogy az

óvadék, a büntetés, aminek fejében Mr. Scraggert azonnal elengedik, egymillió rial. Most rögtön. Hogy a bizottság hogyan dönt, őt nem érdekli.

Egymillió riál nagyjából húszezer dollárnak felelt meg.

– Lehetetlenség – válaszolta Kaszigi. – Százezer riált viszont ki tudunk fizetni egy órán belül.

– Egymillió! – ordította a rendőr. A hajába markolva felkapta a halott nő fejét, és Kaszigi elé tartotta, akinek össze kellett szednie magát, hogy állva tudjon maradni. – Mi lesz a gyerekeivel anyja nélkül? Nem érdemlik meg a fájdalomdíjat?

– Ennyi... ennyi készpénz nem áll a rendelkezésünkre. Nagyon sajnálom.

A tiszt vadul átkozódni kezdett, de nem sokáig, mert nyílt az ajtó, kórházi ápolók újabb holttestet toltak be, és kíváncsi pillantásokkal kezdték méregetni őket. – Na jó! – mondta egy-két másodperc szünet után a rendőr. – Menjünk az irodájukba!

Nem sokkal később elfogadta a Kaszigi utolsó ajánlatában szereplő összeget, kétszázötvenezer riált – mintegy háromezer dollárt –, amiért átvételi elismervényt nem, csupán szóbeli ígéretet volt hajlandó adni, miszerint Scragger elmehet. Kaszigi nem bízott benne, ezért csupán a felét fizette ki, a többi pénzt pedig borítékban a zakója zsebébe süllyesztette. Együtt tértek vissza a kórházhoz, ahová csak Minoru és a rendőr ment be, ő a kocsiban maradt. Végtelenül hosszúnak érezte a várakozást, de aztán meglátta a lépcsőn lefelé siető Scraggert.

A rendőr megkapta a pénz másik felét, dühödten szidta, átkozta egy darabig a külföldieket, aztán otthagya őket.

– Végre! – mondta megkönnyebbülve Kaszigi, és Scraggerre mosolygott. Kezet ráztak, Scragger hálásan megköszönte a segítséget, elnézést kért a kellemetlenségért, kettesben átkozták és áldották is darabig a sorsot, aztán beszálltak a kocsiba. Az iráni sofőr a kormányt hevesen félrerántva állt be a forgalomba, káromkodva szidta annak a kocsinak a vezetőjét, amelynek nem adta meg az elsőbbséget, és a nagyobb nyomaték kedvéért még vadul dudált is.

– Szóljon neki, Minoru, hogy hajtson lassabban! – A fiatal rádiótechnikus rögtön fordította az utasítást, a sofőr mosolyogva

nyugtázta, és engedelmeskedett is.

– Jól érzi magát, kapitány?

– Igen. Fáj ugyan kicsit a fejem, de ezt leszámítva semmi bajom. A legrosszabb az volt, hogy rettenetesen kellett vizelnem.

– Hogyhogy?

– Megbilincseltek azok a csirkefogók, és nem engedtek ki a budiba. A nadrágomba, vagy az ágyba nem vizelhettem, és csak ma reggel hozott az egyik nővér kacsát. Az utolsó pillanatban; már ott tartottam, hogy a hólyagom szétdurran. – Scragger fáradtan megdörzsölte a szemét. – Az a fő, hogy vége. Tartozom magának egy szívességgel, na meg a váltságdíjjal. Mennyi volt?

– Semennyi. Magát ez nem érinti. Külön kockázati alapunk van ilyen esetekre.

– Andy Gavallan majd elrendezi a dolgot... Erről jut eszembe, azt mondja, pár évvel ezelőtt jól ismerte a főnököket. Todat, Toda Hirót.

– *Ah szo deszu ka?* – Kaszigit őszintén meglepte, amit hallott. – Gavallannek Japánban is vannak helikopterei?

– Nem. Amikor megismerkedtek, még Kínában, Hongkongban működött, a Struan-háznál. – A név vészcsengőt szólaltatott meg Kaszigi agyában, de az arckifejezése semmit sem árult el ebből. – Hallott már róla?

– Igen. Neves cég. A Todának is voltak üzletei a Struansszal. – Kaszigi tárgyyszerű hangon beszélt, későbbi megfontolásra raktározta el magában a friss információt. Végül is Linbar Struan volt az, aki két évvel korábban az utolsó pillanatban egyoldalúan felmondta öt hajó lízingszerződését, és ezzel kis híján tönkretett bennünket. Gavallan – valamilyen módon – talán eszközül szolgálhat, hogy visszaszerezzük, amit veszítettünk. – Sajnálom, hogy ilyen kellemetlenségben volt része.

– Nem a maguk bűne, haver! Andy biztosan meg akarja majd téríteni a váltságdíjat. Mennyit vasalt be az a szemét?

– Szerény volt. Szóra sem érdemes. Kérem, fogadja el csekély viszonzásaként annak, hogy megmentette a hajónkat!

Scragger kis időre elgondolkodott, majd azt mondta: – Akkor most már kettővel tartozom.

- A sofórt mi választottuk... a mi hibánk volt.
- Hol van most Mohammed?
- Meghalt.

Scragger megeresztett egy dühös káromkodást. – Nem ő okozta a balesetet.

– Tudom. Kártérítést fizettünk a családjának, és fizetni fogunk az áldozatok hozzátartozóinak is. – Kasziginak nagyon rosszul jött az egynapos késés, és szerette volna tudni, mennyire viselte meg a baleset Scraggert, mikor lesz olyan állapotban, hogy repülni tudjon. Mielőbb vissza kellett térnie Sargazba, hogy onnan rögtön Japánba utazzon. Iránban befejezte a munkáját. Vatanabe főmérnök szívvel-lélekkel mellé állt, jelentésének a másolata erősíteni fogja a vállalaton belül elfoglalt pozícióját, és óriási mértékben segíti őt és Toda Hirót is, hogy rávegyék a kormányt, nyilvánítsa nemzeti beruházássá az Iran-Todát.

Biztosan sikerülni fog, gondolta megnövekedett önbizalommal. Elkerüljük a csődöt, lekörözzük a versenytársainkat, Mitsuvarit és Gjokotomót, megnöveljük a tekintélyünket, és profitot szerzünk, hatalmas profitot. Az pedig külön nyereség – Kaszigi ennél a gondolatnál megengedett magának egy halvány mosolyt –, hogy Vatanabe, amíg Sargazban voltam, véletlenül „megtalálta” Kaszuszaka főmérnök Gjokotomónak benyújtott, dátummal és aláírással ellátott, veszélyesen árulkodó jelentését. Alaposan meg kell fontolnom, hogyan használjam fel. Elővigyázatosan szabad csak hozzányúlni, nagy körültekintéssel, és ezért is fontos, hogy amilyen hamar csak lehet, hazaérjek.

Óriási volt a forgalom. Az eget változatlanul felhő borította, de a vihar már elmúlt, és az idő alkalmas volt repülésre. Bárcsak saját gépem volna, gondolta Kaszigi. Mondjuk, Lear. Talán nem is lehetetlen. Az itt végzett munkámért biztosan nem kis jutalmat fogok kapni. Az eredményesség és a hatalom jóleső érzése uralkodott el rajta. – Úgy látszik, nemsokára folytatni tudjuk a munkát, kapitány – mondta Scraggernek.

– Valóban?

– Igen. Az új bizottság vezetője biztosított bennünket arról, hogy együtt kíván működni velünk. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy ismeri az egyik pilótájukat, Starke kapitányt. Zatakinak hívják.

Scragger éles pillantást vetett a japánra. – Őt mentette meg Duke, Duke Starke a baloldaliaktól, és vitte Koviszba. A maga helyében óvatos lennék vele. – Hogy Kaszigi értse is, mire gondol, elmesélte, mennyire kiszámíthatatlan Zataki.

– Őrült a pasas.

– Nekem nem tetszett annak. Csöppet sem. Inkább érdekes volt; az irániak mind... nagyon érdekesek. Inkább arról beszéljen, hogy érzi magát!

– Most már frankón – jelentette ki nyilvánvaló túlzással Scragger. Előző nap és éjjel is sokat szenvedett, mert szinte egyfolytában üvöltöztek vele, megbilincselve tartották, képtelen volt megértetni magát bárkivel, és akármerre fordult, ellenséges arcokat és tekinteteket látott. Elveszettnek érezte magát. Félt. A fájdalmai fokozódtak, az idő kínzó lassúsággal telt, reménye egyre alábbhagyott. Biztos volt abban, hogy Minoru is súlyosan megsebesült, vagy meghalt, mint a sofőr, és nincs senki, aki tudná, hol van, mi történt vele.

– Már csak egy csésze jó tea, és teljesen rendbe jövök. Ha rögtön indulni akar, azt is lehet. Annyi időt hagyjon csak, hogy gyorsan lefürödjem, megborotválkozzam, bekapjak valamit, aztán indulhatunk.

– Remek! Akkor megyünk, mihelyt elkészült. Minoru berakta az új rádiót, és ki is próbálta – válaszolta Kaszigi.

Egész úton, vissza az olajfinomítóig, majd onnan a helikopteren Lengehig, nagyon jó hangulatban volt. Kharg közelében egyszer igencsak izgalomba jött, mert meglátta azt a hatalmas pörölyfejű cápát, amiről Scragger egyszer említést tett. Alacsonyan repültek, a part közelében, fölöttük sötét viharfelhők tornyosultak, sőt néha villámlott is, de ettől eltekintve tulajdonképpen nyugodt útjuk volt. Scraggernek támadt csak rossz hangulata attól, hogy a radarállomások mindenhol precízen működtek, azonnal észlelték és igazoltatták is őket, mihelyt beléptek a hatókörzetükbe. A Forgószigelig már csak két nap van hátra, gondolta. Mi történt vajon, amíg távol voltam?

Jóval Kharg után leszállt, hogy üzemanyagot vegyen föl, és amíg a gépet töltik, pihenjen kicsit. A gyomra változatlanul erősen fáj, és a vizeletében némi vért vett észre. Nem vészes, nyugtatta magát.

Ekkora baleset után természetes, hogy van kis belső vérzés. Bárhogyan is, végeredményben nagy mázlim volt.

Homokdűnén ültek, és csomagból falatozták az építkezésről hozott ebédjüket – hideg rizst, sült haldarabkákat és hozzá savanyúságot. Scragger ezt még kiegészítette a szakácstól szerzett jókora darab iráni kenyérrrel, és némi szójaszószos hideg csirkével, amit nagyon szeretett. Kaszigi evés után japán sört ivott, a pilótát is megkínálta, de az visszautasította. – Köszönöm, de inni és vezetni nem lehet egyszerre.

Kaszigi csak piszkálta az ételt, Scragger viszont sebesen, kiéhezve falt. – Remek volt – mondta, miután befejezte. – Ha maga is kész, mehetünk.

– Készen vagyok. – Amikor már a levegőben voltak, a japán megkérdezte: – El tudunk menni még ma Sargazba, vagy Dubaiba?

– Ha Lengehbe is megyünk, akkor nem. – Scragger, hogy jobban halljon, megigazította a fejhallgatóját. – Tudja mit? Kishnél megkérdezem a repülésirányítókat, hogy elkanyarodhatom-e Bahrein felé. Onnan tovább tud menni valamelyik nemzetközi járattal. Hogy átérjünk, Lavannál megint tankolnunk kell, de ha engedélyezik az útvonal-módosítást, akkor azt is. Mondtam, hogy kétszeresen is adósuk vagyok.

– Nem tartozik nekünk semmivel – válaszolta Kaszigi, és magában elmosolyodott. – A bizottság tegnapi ülésén Zataki afelől érdeklődött, hogy mikorra lesz annyi helikopterünk, amennyi kell. Megígértem neki, hogy azonnal intézkedünk. Mint tudja, a Guerney felmondta velünk a szerződését, tovább nem szolgál ki bennünket. A következő három hónapra le akarjuk kötni három 212-esüket és két 206-osukat. Utána, ha valóban teljes gőzzel beindulnak a munkálatok, éves szerződést is köthetünk, amit aztán rendszeresen megújítunk. Szeretném, ha a nekünk dolgozókat maga irányítaná. Mit gondol, lehetséges?

Scragger elbizonytalanodott, hirtelen nem tudta, mit válaszoljon. Normális körülmények között ilyen ajánlattól Aberdeenben megszólaltak volna a diadalt köszöntő harsonák, Gavallan személyesen tárgyalta volna meg az üzlet részleteit, és mindenki komoly jutalomra számíthatott volna. De mivel a Forgósziel előkészületeit már elindították, a Guerney végleg kiszállt, és se közel,

se távol nem akadt senki rajtuk kívül, egyszerűen lehetetlen volt Kaszigin segíteni. – Mikor kellene a madarak? – kérdezte, hogy kis időt nyerjen a gondolkodásra.

– Azonnal – válaszolta vidáman Kaszigi, és mélyen alattuk, az Öböl vizén úszó tartályhajót figyelte. – Megígértem Zatakinak és a bizottságnak, hogy ha hajlandók segíteni, akkor rögtön elkezdjük a munkát. Holnap vagy legkésőbb holnapután. Mi volna, ha megkérdezné a központjuktól, nem adnának-e át ideiglenesen nekünk néhány Bandar-Deilamban lévő, nem teljesen kihasznált 212-est. Rendben?

– Mihelyt leszállunk, azonnal megérdeklődöm – ígérte meg Scragger.

– Körülbelül egy hétig Kuvaitba kellene járniuk a távozókat leváltó új személyzetért. Zataki szerint a bizottságuk megállapodott az abadáni repülőtér bizottságával, hogy a hét végén megnyitják nekünk a repülőteret...

Scragger csak fél füllel hallgatta, hogyan beszél magabiztosan a terveiről az az ember, aki a barátságába fogadta, és aki nélkül még mindig a mocskos börtöncellában lett volna, vaságyhoz bilincselve. Két lehetőség között választhatott: vagy elárulja neki a Forgószelet, vagy pácban hagyja. De ha elmondja, akkor másokat árul el, a Kaszigiénál nagyobb, erősebb köteleket jelentő bizalomra válik méltatlanná. A japán, ha tudomást szerez róla, könnyen elárulhatja a Forgószelet. De Plesseynek mindenképpen. A kérdés az, gondolta Scragger, hogy mennyire bízhatom meg benne, és de Plesseyben.

Nyugtalanul nézett körbe, és ellenőrizte szabad szemmel is a helikopter helyzetét. – Elnézést, hogy félbeszakítom, de be kell jelentkeznem – mondta Kasziginak, és rögtön benyomta az adás-gombot.

– Kishi radar, itt Hotel-Sierra-Tango. Hallanak?

– HST, itt a kishi radar. Jól halljuk. Folytassa!

– HST az Iran-Todától, haza Lengehbe. Ezer lábon közeledem Lavanhoz, a fedélzeten utas van. Kérek engedélyt az üzemanyag-felvételre Lavannál, és arra, hogy Bahreinbe kanyarodjak, kitenni az utasomat. Sürgős elintéznivalója van ott, Irán javára.

– Kérés elutasítva. Tartsa az ezer lábot, és repüljön tovább!

– Az utasom japán, az Iran-Toda cég vezetője, és haladéktalanul tárgyalnia kell a kormányával az iráni kormány kéréséről, hogy folytassák az Iránban félbehagyott munkáikat. Erre való tekintettel különleges elbánást kérek.

– Kérés elutasítva – hangzott ismét az irányítók tömör válasza. – Az Öböl átrepüléséhez huszonnégy órával korábban kell engedélyt kérni. Forduljon 95 fokra, Lengeh felé, és Kish mellett repüljön, ne fölötte! Vette?

Scragger Kaszigira pillantott, aki hallotta a szóváltást. – Sajnálom, haver – mondta, és a megadott irányba állította a helikoptert. – HST vette. Kérek engedélyt holnap hajnali sargazi úthoz utassal.

– Várjon! – A fejhallgatóból sztatikus zörej hallatszott. Lent jobbra sorokba rendeződtek a szaúd-arábiai, az Emírátusokhoz tartozó, Abu Dzábi-i, bahreini, kuvaiti, iraki kikötők felé tartó, vagy éppen azokból induló tartályhajók. Kharghoz vagy Abadánba egy sem ment, pedig ott normális körülmények között egyszerre tucat is horgonyzott, miközben másik tucat azt várta, hogy bebocsássák. A két kikötő, persze, zsúfolásig meg volt telve veszteglő hajókkal, közöttük olyan is akadt, amelyik már két hónapja várakozott. – HST, itt Kish – szólalt meg ismét a légiirányító. – A kérését jóváhagyták: holnap, szerdán, 28-ikán délben indulhat Lengehből Sargazba. Ismétlem, további utasításig minden, az Öböl túlsó partjára tervezett utat huszonnégy órával korábban be kell jelenteni, és minden felszálláshoz engedély kell. Vette?

Scragger dühösen káromkodott, aztán nyugtázta a vételt.

– Mi az? – érdeklődött Kaszigi.

– Ahhoz, hogy felszálljunk, korábban soha nem kellett engedély. Ezek a csirkefogók kezdenek nagyon szórszálhasogatók lenni. – Scragger a péntekre gondolt, a két elindítandó 212-esére, és arra, hogy Kish kezdi túlságosan is hatékonyan, szakszerűen végezni a munkáját. – A rohadt életbe!

– Hát igen. Vállalná, hogy irányítsa a helikoptereinket? – érdeklődött Kaszigi.

– Nálam sokkal jobbak is akadnak – próbált kitérni a kérés elől Scragger.

– Ne haragudjon, de nekem nagyon fontos volna, hogy vállalja! Akkor biztos lehetnék benne, hogy a dolog jó kezekben van.

Scragger újból elbizonytalanodott. – Köszönöm. Ha lehet, vállalom. Hát persze!

– Akkor ebben megállapodtunk. Természetesen hivatalos formában is fölveszem a kapcsolatot Mr. Gavallannel, és megállapodom vele. – Kaszigi Scraggerre sandított, és arra gondolt, hogy valami megváltozott, csak azt nem tudta, hogy mi. Ha jól belegondolok, morfondírozott, nem reagált olyan lelkesen a kilátásba helyezett üzletre, mint az normális lett volna. Pedig azzal biztosan tisztában van, hogy az ajánlat mennyit ér. Mit titkol vajon? – Koviszon keresztül megkérdezné a bandar-deilami bázisuktól, hogy tudnak-e adni holnaptól legalább egy 212-est – érdeklődött, hozzálátva a felderítéshez.

– Igen, persze... Rögtön, mihelyt megérkezünk.

Szóval igazam volt, gondolta Kaszigi, nem tévesztve el Scragger egyetlen mozdulatát, hangsúlyát sem. Valami alaposan megváltozott a korábbiakhoz képest. Eltűnt például a kedves, barátságos hang. Miért, kérdezte magától. Én biztosan nem mondtam semmi olyasmit, amivel megbántottam volna. Az ajánlat sem lehet az oka, hiszen az olyan, hogy boldog lenne tőle bármelyik helikopter-társaság. Az egészsége talán? – Hogy érzi magát?

– Köszönöm, jól! Nagyon jól!

A mosoly most valódi volt, és a hang is a régi, állapította meg magában Kaszigi. Ezek szerint mégis a helikopterekkel lehet valami.

– Ha nem kapom meg a segítségét, nagyon nehéz dolgom lesz – mondta.

– Tudom. Szeretnék is segíteni, amennyire csak tőlem telik.

A mosoly eltűnt, és a hang is gondterhes lett. Miért? És miért mondta azt, hogy „szeretnék”, mintha valaki megtiltaná? Netán Gavallan? Esetleg már tudja, hogy Gavallan a Struan-ügy miatt nem akar segíteni nekünk?

Kaszigi hosszabb ideig gondolkodott, minden eszébe jutó variációt sorra vett, de nem talált kielégítő választ a kérdéseire. Végül is ahhoz a szinte mindig beváló módszerhez folyamodott, amit általában külföldiekkel szemben alkalmazott.

– Barátom! – kezdte a legőszintébb hanghordozással. – Tudom, hogy valami nincs rendben. Kérem, mondja el, mi az! – Látva, hogy Scragger még jobban elkomorul, megadta neki a kegyelemdőfést: – Maga is tudja, hogy elmondhatja, bennem nyugodtan megbízhat. A barátja vagyok.

– Igen... hogyan tudnám, haver!

Kaszigi Scragger arcát figyelte, és várt. Nézte, hogyan vergődik a hal a vékony, és mégis nagyon erős zsinóron, ami törött rotorlapáthoz, kézfogáshoz, a Rikumaru fedélzetén együtt átélt veszélyhez, a közös világháborús emlékekhez, és a halott bajtársakra tett utalásokhoz volt kikötve. Milyen sokan haltak meg közülünk, és milyen fiatalok! Igen, tette hozzá rögtön, hirtelen feltámadó dühvel, de ha nekünk csak tizedannyi repülőgépünk van, fegyverünk, hadihajónk, huszadannyi kőolajunk és nyersanyagunk, mint amennyi nekik rendelkezésükre állt, akkor legyőzhetetlenek lettünk volna, és a császár nem kényszerül arra, hogy beszüntesse a háborút. Nem tudtak volna legyőzni bennünket, ha nincs a bomba, a két bomba! Az istenek kínozzák az idők végezetéig azokat, akik feltalálták azokat az uralkodó akaratát megtörő, minket elkerülhetetlenül vesztesé tévő bombákat. – Tehát? Miről van szó?

– Én... nem mondhatom el. Egyelőre nem. Sajnálom.

Kaszigi agyában a választól harsányan megszólalt a vészcsengő. – Miért nem, barátom? Újból mondom, hogy bennem tökéletesen megbízhat – ösztökélte rábeszélő hangon Scraggert.

– Igen... de még nem mondhatom el. Legyen kis türelemmel!

– Ha annyira fontos, akkor máris tudnom kell, nem? – kérdezte Kaszigi, és várt. Tisztában volt a türelem, a csönd értékével, különösen sorsdöntő pillanatokban. Érezte, nem kell figyelmeztetnie Scraggert arra, amit maga mondott, hogy kétszeresen is adósa neki. Egyelőre legalábbis nem.

Scragger eközben emlékezett. Bandar-Deilamban Kaszigi kétségtelenül megmentette az életét. A hajóján, Sirinél bebizonyította, hogy nem beszari alak, ma pedig azt, hogy igazi barát. Rögtön a segítségére sietett, vállalt érte minden gondot, pedig náluk, a japánoknál egy vagy két nap semmit sem számít. A műszereket figyelte, és közben a környéket is, és mindent rendben talált; jobbra elöl hamarosan föl kellett bukkannia Kishnek. Kaszigira pillantott, és

látta, hogy az mereven, mozdulatlanul előrenéz. Erős, kellemes vonású arca komor volt, a homlokát enyhén ráncolta. A fenébe! Ha nem folytatjátok a munkát, mondta magában dühösen, Zataki biztosan dühöngeni fog. Pedig nem tudjátok folytatni, haver, és piszkosul rossz nézni, ahogy itt ülsz mellettem szótlanul, emlékeztetve arra, hogy az adósod vagyok. – Kish, itt HST! – jelentkezett be újból a repülésirányítóknál. – Kish mellett haladok, 1000 láb magasságon.

– Itt Kish. Tartsa a magasságot! Keletről tízezren számítson keresztező forgalomra!

– Látom őket. – Két vadászgép közeledett, és Scragger meg is mutatta Kasziginak, mert az ő figyelmét elkerülték. – F-14-esek, valószínűleg Bandar-Abbászból – mondta, amire Kaszigi nem válaszolt, csak bólintott, és Scragger ettől még rosszabbul érezte magát.

Nyomasztó hangulatban múltak a percek, míg végül mély lélegzetet vett, és elszánta magát arra, hogy beszéljen. – Sajnálom – mondta –, de meg kell várnia, hogy Sargazba érjen. Andy Gavallan tud csak segíteni, én nem.

– Csak ő? Miért? Mi a baj?

Scragger várt darabig, és csak aztán felelt. – Ha valaki, hát ő. Maradjunk ennyiben!

Kaszigi kiérezte a hangjából, hogy befejezettnek tekinti a témát, de nem nyugodott bele, csupán kivárt, miközben agyában újabb vészharangok kondultak meg. Attól, hogy Scragger nem esett a csapdájába, és nem árulta el rögtön a titkot, csak még jobban tisztelte. A tisztelet azonban nem azonos a megbocsátással, gondolta dühösen. Eleget elárult ahhoz, hogy óvatossá tegyen, és most már rajtam áll, hogy ki tudom-e deríteni a többit. Szóval Gavallannél van a kulcs. De mihez?

Kaszigi úgy érezte, rögtön széthasad a feje. Nem megígértem annak az örült Zatakinak, hogy haladéktalanul folytatjuk a munkát? Hogy merik ezek veszélyeztetni az egész beruházásunkat – a nemzeti beruházásunkat?! Helikopterek nélkül nem folytathatjuk a munkát! Amit csinálnak, az egyenértékű Japán elárulásával! Mit forgatnak a fejükben?

Nagy erőfeszítés árán ugyan, de sikerült közömbös, semmit el nem áruló arcot vágnia. – Feltétlenül beszélek Gavallannél, amilyen hamar csak lehet, és bízunk benne, hogy a helikoptereinket maga fogja irányítani. Rendben? – kérdezte.

– Andy Gavallan dolga, hogy eldöntse, mi legyen.

Ne legyen ebben olyan biztos, mondta erre magában Kaszigi. Bármilyen történjen is, szerzek helikoptereket – a magukét, a Guerneyét, akárkiét. Szamuráj őseimre mondom, hogy az Iran-Todát nem fogják újabb veszélyeknek kitenni. És engem sem!

53. fejezet

TEBRIZ, A HÁN PALOTÁJA, 10.50. Azadeh követte Ahmedet a nyugati stílusú bútorokkal berendezett szobába, a baldachinos ágyhoz, és közben, az ismerős falak között érezte, hogyan kúszik vissza belé ismét a félelem. Az ágy közelében, kikeményített, hófehér egyenruhában ápolónő ült, nyitott könyvet tartott az ölében, és a szemüvege pereme fölött kíváncsian pillantott feléjük. Az ablakokon, hogy ne legyen huzat, összehúzták a vastag brokátfüggönyöket. A lámpák inkább csak pislákoltak, és a levegőben érezni lehetett a beteg öregember elmúlást sejtető szagát.

A hán szeme csukva volt, az arcbőre pergamenszerű, a lélegzése szaggatott, a karjába infúziót vezettek. Nem messze, a karosszékben a gyerekasszony Aisha szendergett, a haja borzas volt, az arca könnyektől maszatos. Azadeh – sajnálva a rázúdult, korához mérve túl nagy terhekért – futólag rámosolygott, és megkérdezte az ápolónőt: – Hogy van a felséges úr?

– Kielégítő az állapota. De nem szabad zavarni, felizgatni – válaszolta halkán a nővér. A bizonytalan török beszédet hallva Azadeh alaposabban is megnézte magának, és látta, hogy európai. Ötvenes éveiben járhatott, festett, barna haja volt, és felvarrt vörös keresztet viselt a blúzáján.

– Ön angol? Francia?

– Skót – felelte angolul, érezhetően megkönnyebbült hangon az ápolónő. Továbbra is halkán beszélt, a szeme sarkából aggódva figyelte a hánt. – Bain nővér vagyok a tebrizi kórházból. A beteg – ahhoz képest, hogy nem hajlandó teljesíteni az orvosi előírásokat, viszonylag jól van. És ön?

– A lánya vagyok. Azadeh. Most érkeztem Teheránból, üzent értem. Egész éjszaka úton voltunk.

– Értem. – Az ápolónő nem mondta, de a tekintetén látni lehetett, mennyire meglepődött azon, hogy olyan taszító külsejű embernek, mint a hán, ilyen gyönyörű lánya van. – Ha megengedi, azt javasolnám, kedves, hogy egyelőre ne zavarja! Mihelyt felébred, szólok neki, hogy megérkezett, és magának is üzenek. Jobb, ha alszik, amennyit csak tud.

– Hol van őfensége testőre? – kérdezett közbe idegesen Ahmed.

– Betegszobában fegyvereseknek semmi keresnivalójuk. Elküldtem.

– Mindig őrnek kell itt lennie, hacsak a hán el nem küldi, vagy én vissza nem rendelem! – válaszolta dühösen Ahmed, és sarkon fordulva kicsörtetett.

Azadeh, hogy enyhítse valamelyest a hatást, szelíden megjegyezte: – Itt ez a szokás, nővér!

– Értem én. Olyan szokás, ami nélkül remekül meg lehetne lenni.

Azadeh újból az apjára nézett, és igyekezett legyúrni magában az ijesztően idegenné vált arc láttán feltámadó rémületet. Még ebben az állapotában is képes, hogy tönkretegyen bennünket, Hakimot és engem. Ahmed, ez a hűséges eb továbbra is csak intésre vár, hogy nekünk ugorjon. – Kérem, mondja meg őszintén, milyen állapotban van!

– Minden lehetségest elkövetünk érte – válaszolta az ápolónő, és az arcán elmélyültek a ráncok.

– Jobb volna neki Teheránban?

– Igen. Ha netán újabb rohama lesz, akkor feltétlenül. – Bain nővér, miközben beszélt, ellenőrizte a hán pulzusát. – Mégsem javasolnám, hogy utaztassák. Semmiképpen sem. – Feljegyzett valamit a keze ügyében tartott beteglapra, majd Aishára villantotta a tekintetét. – Megmondhatná az úrnőnek, hogy nem kell itt maradnia. Gyerek még szegényke. Ráférne a pihenés.

– Sajnálom, de ebbe nem szólhatok bele. Ez is szokás – mentegetőzött Azadeh. – Lehetséges... hogy újabb rohama lesz?

– Sosem lehet tudni, kislányom! Mindannyian Isten kezében vagyunk. Reméljük a legjobbakat!

Az ajtónyitásra egyszerre fordultak meg, és Azadeh, a mosolygó Hakimot megpillantva, örömtől csillogó szemmel figyelmeztette a nővért: – Kérem, azonnal üzenjen értem, mihelyt a fenség magához tér! – Átfutott a szobán, ki a folyosóra, lázas sietséggel becsukta maga mögött az ajtót, és a bátyja nyakába vetette magát. – Hakim! Drágám! Rettentő régen nem láttalak! – mondta hadarva. – Ez igaz?! Tényleg te vagy? Nem csupán álmodom?

– Igen, valóban én, de te hogyan... – A közeledő léptek hallatán Hakim elharapta a mondatot. Néhány másodperccel később Ahmed és egy testőr bukkant fel a sarok mögül, és egyenesen odament hozzájuk. – Örülök, hogy szerencsésen visszatért, Ahmed – mondta udvarias hangon a fiatalember. – Ófensége szintén elégedett lesz.

– Köszönöm, fenség! Történt valami említésre méltó a távollétemben?

– Semmi, azt leszámítva, hogy délelőtt Fazir ezredes járt itt. Meg akarta látogatni apámat.

A hír hallatán jeges borzongás futott végig Ahmed testén. – Beengedték hozzá?

– Nem. Maga mondta, amikor elment, hogy ófensége személyes engedélye nélkül senkit se bocsássonak hozzá. Éppen aludt, amikor az ezredes megérkezett; gyakorlatilag átaludta az egész napot. Óránként ellenőrzöm, és a nővér azt mondja, egyelőre nem romlik az állapota.

– Nagyszerű. Köszönöm. Hagyott valamilyen üzenetet az ezredes?

– Csak annyit mondott, hogy Dzsulfába megy, ahogyan a társával megbeszélték. Jelent ez magának valamit?

– Nem, fenség! – hazudta gondolkodás nélkül Ahmed. Ide-oda járt a tekintete a két testvér között, de még mielőtt újból meg tudott volna szólalni, Hakim közölte vele: – A kék szalonban leszünk. Kérem, azonnal értesítsen bennünket, mihelyt apánk felébred!

Ahmed figyelte, amint kart karba öltve végigmentek a folyosón; a fivér magas és délceg, jó kiállású, a húga karcsú, kívánatos. Árulók?, tette föl magának a kérdést. Kevés az idő, hogy meg lehessen szerezni a bizonyítékot, gondolta. Bement a betegszobába, látta a hán pergamensárga arcát, és az elmúlás szagát megérezve önkéntelenül elfintorodott. A nővérről tudomást sem vett, törökülésbe ereszkedett, és elkezdte az őrködést, amiről gyanította, hogy halottvirrasztássá fog változni.

Mit akarhatott az a rühes kutya Fazir?, kérdezte magától. Szombaton este az ezredes, miután Mzsitrik nélkül tértek vissza Armstronggal Dzsulfából, dühösen követelte, hogy találkozhasson a hánnal. Ahmed is jelen volt, amikor Abdalláh fogadta őket, és mélységes megdöbbenésének adott kifejezést amiatt, hogy Mzsitrik

nem volt a helikopteren. – Jöjjenek vissza holnap! – mondta az ezredesnek és Armstrongnak. – Ha az az ember levelet hoz, maguk is elolvashatják.

– Inkább most várunk. A Cheyennek hamarosan meg kell érkeznie.

Maradtak is, a hán pedig dühösen a fogát szívta, de nem tehetett semmit. Hasemi emberei szétrajzoltak a palotában, készen arra, hogy letörjenek mindenfajta ellenállást. Egy órával később a Chevrolet meg is érkezett, és Ahmed maga vezette be a hánhoz a sofórt, miközben az ezredes és a perzsául jól beszélő hitetlen a szomszéd szobában rejtőzött. – Személyesen a fenségnek hoztam üzenetet – mondta a szovjet. Amikor pedig a hán előtt volt, kijelentette: – Négyszemközt kell átadnom önnek, fenség!

– Adja csak ide nyugodtan! Ahmed a legbizalmasabb tanácsadóm. Na hadd lássam! Hol az a levél? – A férfi vonakodva bár, de engedelmeskedett, Ahmed pedig látta, hogyan vörösödik el az indulattól a hán arca, mihelyt olvasni kezdett.

– Van válasz? – kérdezte erőszakos hangon a szovjet.

Abdalláh a dühtől fuldokolva csak a fejét rázta, gyors kézmozdulattal elbocsátotta, és miután kiment, odanyújtotta Ahmednek a levelet, ami a következőképpen hangzott: „Kedves barátom! Megdöbbenéssel értesültem a betegségéről, és szívem szerint azonnal rohantam is volna önhöz, ha sürgős ügyek maradásra nem kényszerítenek. Sajnos, rossz híreket kell közölnöm: lehetséges, hogy kémhálózatával együtt leleplezte a belső elhárítás vagy a SAVAMA. Tudta, hogy a köpönyegforgató Abrim Pahmudi vezeti a SAVAK-nak ezt az új változatát? Ha bebizonyosodik, hogy Pahmudi elárulta, azonnal meneküljön, különben hamar meg fogja tudni, milyen belülről a kínzókamra. Riadóztattam az embereinket, hogy legyenek a segítségére, amennyiben szükséges. Meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. Amennyiben biztonságosnak látszik, kedden alkonyatkor érkezem. Sok szerencsét.”

A hánnak nem volt választása, meg kellett mutatnia a levelet a két férfinak. – Ez igaz? Amit Pahmudiról ír!

– Igen. Régi barátja, ugye? – kérdezte Fazir, élvezve, hogy megforgathatja Abdalláh sebében a tört.

– Nem... nem a barátom! Takarodjanak!

– Természetesen, fenség! De ha távoznak is, a palota állandó megfigyelés alatt lesz, úgyhogy ne próbáljon menekülni. Kérem, ne akadályozza meg Mzsitrik keddi érkezését, és ne szítson újabb lázadást Azerbajdzsánban! Ami Pahmudit és a SAVAMA-t illeti, ők semmit nem tehetnek itt a beleegyezésem nélkül. Tebrizben most én szabom meg a törvényt. Ha engedelmeskedik, megvédem magát, de ha ellenem szegül, *piskesként* odalököm neki.

Miután azok távoztak, a hánon dühroham vett erőt, nagyobb, mint amilyennek azelőtt Ahmed valaha is szemtanúja volt. A fékevesztett tombolást váratlanul görcs váltotta fel, de aztán hirtelen annak is vége szakadt, a hán mozdulatlanul elterült a padlón, ő pedig riadtan fölé hajolt, arra számítva, hogy meghalt, de szerencsére nem. Csupán az ajka vált szederjessé, és a lélegzése halkult el egészen.

– Insa Allah – morogta az emlékek súlya alatt Ahmed, már a puszta gondolatától is irtózva annak, hogy még egyszer átéljen olyan éjszakát.

A KÉK SZALONBAN, 11.15. Miután kettesben maradtak, Hakim a karjába kapta a húgát. – Csodálatos... csodálatos, hogy újra itt vagy! – kezdett boldogan lelkesedni Azadeh, de a fiatalember rögtön rászólt: – Halkabban! Itt még a falnak is füle van, valaki biztosan kihallgat bennünket, félreérti, amit mondunk, vagy szándékosan hazugságot fog terjeszteni rólunk.

– Nadzsudra gondolsz? Legyen átkozott örökre, mert...

– Hallgass, kedves! Már nem árthat nekünk. Én vagyok apánk hivatalosan megnevezett örököse.

– Meséld el, mi történt! Mindent mondj el, semmit ne hagyj ki!

Leültek a kényelmes, puha kerevetre, és Hakim lázas sietséggel beszélni kezdett: – Először is, amit Erkkiről tudok – a váltságdíj tízmillió riál érte és a 212-esért, és...

– Apánk képes lesz, hogy lealkudja, kifizesse, aztán felkutassa, és ízekre szedje őket!

– Persze. Előttem mondta Ahmednek, hogy mihelyt megérkeztél, azonnal intézkedik, és megtett engem az örökösének azzal a feltétellel, hogy ugyanúgy fogom óvni és gyámolítani a kis Haszánt,

mint téged, amit boldogan meg is fogadtam, és azt mondta, hogy neked is meg kell erre esküdnöd, utána pedig mindkettőnknek arra, hogy Tebrizben maradunk, én eltanulom a kormányzást, te pedig mellettem leszel, segítesz nekem, és olyan boldogok leszünk...

– Ez minden, amit kért? – kérdezte hitetlenkedve Azadeh, kihasználva, hogy a bátyja kifogyott a levegőből, és kénytelen volt kis szünetet tartani.

– Igen, igen! Ez minden! A család minden tagja előtt engem nevezett meg örököséként, ők pedig olyan arcot vágtak, mintha ott helyben meg akarnának halni, de ez nem számít, apánk előttük is elsorolta a feltételeit, és én mindet elfogadtam, ahogy te is elfogadod majd. Miért is ne tennénk?

– Természetesen... bármit! Isten kegyes hozzánk! – Azadeh újból a bátyja nyakába csimpaszkodott, belefúrta az arcát a vállába, és hagyta, hogy szabadon ömöljenek a szeméből az öröm könnyei. Teheránból hazafelé egész úton borzalmasan érezte magát – Ahmed szótlan volt, komor, ő pedig rémülten találgatta, mik is lehetnek azok a feltételek, amelyeket apja üzenete, említett. De most?! – Ez szinte hihetetlen, Hakim! Valóságos csoda! Az csak természetes, hogy védeni fogjuk a kis Haszánt, te pedig őt, vagy a gyereket teszed meg *khanaténak*, attól függően, hogy apánk hogyan kívánja. Isten óvjon bennünket, őt, és Erkkit! Erkki végre annyit repülhet, amennyit akar. Miért is ne?! Csodálatos lesz! – mondta lelkesen, és zsebkendőért nyúlva gyorsan felitatta a könnyeit. – Borzalmasan nézhetek ki.

– Csodálatosan! Most te mesélj! Mi történt veled? Én csak annyit tudok, hogy egy faluban elfogtak benneteket... a brit szabotőrrel, aztán valahogyan mégis sikerült megmenekülnötök.

– Az is csoda volt! Olyasmi, amit kizárólag Allahnak köszönhet az ember. Akkor borzalmasan féltem, Hakim! Az a gonosz mollah... Nem emlékszem semmire a menekülésünkből, csak arra, amit... Johnny később elmesélt. Az én Csillagszemű Johnnym, Hakim!

A fiatalember szeme elkerekedett a csodálkozástól. – Az, akit Svájcban ismertél meg?

– Igen. Ő volt az a brit tiszt.

– De hát... Ez lehetetlen... – Hakim alig talált szavakat.

– Megmentette az életemet! Jaj, annyi mindent szeretnék elmesélni neked!

– Amikor apánk meghallotta, mi történt abban a faluban... Ugye tudod, hogy a mollahot agyonlőtték a zöldszalagosok?

– Nem emlékszem rá, hogy láttam volna, de Johnny mesélte.

– Amikor apánk meghallotta, mi történt a faluban, Ahmeddel idehozatta a kalandárt, kifaggatta, aztán visszazavarta, és halálra köveztette. A mészárosnak lecsapatta a kezét, a falut pedig felgyújtana. Ezt én tanácsoltam neki... Mocskos kutyák!

Azadeh mélységesen megdöbönt azon, amit hallott. Az egész falu porrá égetését szörnyű, eltűzött bosszúnak érezte. Hakim azonban nem hagyta, hogy megrontsa a lelkesedését.

– Azadeh! Apánk felszabadított a házi őrizet alól, és oda mehetek, ahová akarok! Ma például kocsiba ültem, és beugrottam Tebrizbe. Egyedül! Mindenki tisztelettel bánik velem, hivatalos örökösként kezel az egész család, még Nadzsud is, bár tudom, hogy feni ránk a fogát, és nagyon óvatosnak kell lennünk vele. Ez... jóval több, mint amire legmerészebb álmaimban is gondolni mertem. – Elmesélte a hűgának, mennyire nem akart hazamenni Hvojból, mert biztos volt abban, hogy meg fogják ölni, vagy úgy megcsonkítják, hogy soha többé nem lesz belőle ember. – Emlékszel, milyen volt, amikor kitagadott, megátkozott, és Abbász sahra hivatkozva megesküdött, hogy ha egyszer is ellene szegülök, hát elbánik velem?

Azadeh megremegett, felidézve magában a borzalmas átkokat, a rettenetes dühkitörést, amire ráadásul okot sem szolgáltatott, mivel mindketten ártatlanok voltak. – Mitől változott meg vajon? Miért bánik most hirtelen egészen másképp velünk, mint korábban? – kérdezte.

– Isten akarata. Allah felnyitotta a szemét. Nyilván érzi, hogy hamarosan meg fog halni, és intézkedni akar, végrendeletet hagyni... A háznak végül is kötelessége... – felelte kapkodva, bizonytalanul Hakim. – Az is lehet, hogy fél, és jóvá akar tenni valamit a korábbi... Végül is nem követtünk el ellene semmilyen bűnt. De mit számít az indok?! Engem nem érdekel. Az a lényeg, hogy feloldozott bennünket a büntetés alól. Végre szabadok vagyunk!

A BETEGSZOBÁBAN, 23.16. A hán kinyitotta a szemét, és anélkül, hogy a fejét megmozdította volna, amennyire tudta, körbehordozta a tekintetét. Ahmedet látta, Aishát és egy testőrt, az ápolónőt viszont nem. Némán várt egy darabig, aztán átható pillantást vetve a padlón ülő Ahmedre, megkérdezte: – Elhoztad? – Érezni lehetett a hangján, hogy ennek az egyetlen szónak a kimondása is komoly erőfeszítésébe került.

– Igen, fenség! Nemrég érkeztünk.

Az ápolónő arrébb mozdult, és úgy helyezkedett, hogy a hán őt is észrevegye. – Hogy érzi magát, kegyelmes úr? – kérdezte angolul, mivel Abdalláh korábban figyelmeztette, hogy törökül szánalmasan beszél, és jobban teszi, ha nem próbálkozik vele.

– Ugyanúgy.

– Hadd igazítsam meg! – A nővér nagy elővigyázatossággal – és nem kis testi erőről tanúbizonyságot téve – felültette a hánt, és úgy helyezte el mögötte a párnát, hogy kényelmesen üljön. – Adhatok palackot, kegyelmes úr?

Abdalláh gondolkodott néhány másodpercig, aztán igent mondott. Az ápolónő segített neki megtalálni a kacsá nyílását, ő pedig már kevésbé érezte megalázónak, hogy ilyesmiben éppen hitetlen nő segítségére szorul. Megtanulta tisztelni a nővért, aki tökéletes szakértelemmel végezte a munkáját – Ahmed gondoskodott arról, hogy a Tebrizben föllelhető legjobb ápolónő kerüljön mellé –, okos volt, ügyes és megértő, össze sem lehetett hasonlítani a tökéletesen hasznavehetetlenné váló Aishával. A hán látta, hogy az asszony szinte bocsánatkérően, hatalmas fekete szemét tágra nyitva rámosolyog. Kíváncsi vagyok, tette föl magának a kérdést, képes leszek-e még valaha keményen, tövig benyomni neki? Úgy, mint amikor először vonaglott alattam, és patakzottak a könnyei, amitől csak még izgatóbbá vált. Amilyen állapotban most vagyok...

– Kegyelmes úr!

Hagyta, hogy az ápolónő a szájába adja az orvosságot, megitassa, és örült, hogy olyan kellemesen hűvös a keze. A gyógyszert lenyelve a tekintete ismét Ahmedre tévedt, és rá is mosolygott, örült, hogy meghitt bizalmasa ismét ott van mellette. – Jó volt az út? – kérdezte.

– Igen, fenség!

– Önként jött, vagy kényszeríteni kellett?

– Ahogy fenséges uram tervezte – válaszolta mosolyogva Ahmed. – Önként. Pontosan a tervnek megfelelően.

– Nem volna szabad ennyit beszélnie, kegyelmes úr – szólt közbe az ápolónő.

– Menjen innen! – mordult rá ingerülten a hán.

A nővér nem volt hajlandó tudomásul venni a rendreutasító hangot, ehelyett megnyugtatóan Abdalláh vállára tette a kezét, és megkérdezte: – Óhajt enni? Netán kis horishtot?

– Halvát.

– Az orvos szerint az édesség nem tesz jót önnek.

– Halvát!

Bain nővér megadóan felsóhajtott. Az orvos valóban megtiltotta az édességet, de rögtön hozzá is tette: – Egyébként, ha ragaszkodik hozzá, nyugodtan adjon neki, amennyit csak akar. Mit számít az már? Insa Allah. – Elővette hát a dobozt, egy falatot a hán szájába tett, és rögtön le is törölte álláról a kicsorduló nyálat. Abdalláh boldogan rágta a ragadós, de mennyeien édes finomságot.

– Megérkezett a lánya Teheránból, kegyelmes úr! – mondta az ápolónő. – Kérte, hogy szóljak neki, mihelyt felébred.

Abdalláh hán számára meglepően furcsa dologgá vált a beszéd. Kerek, összefüggő mondatokat akart mondani, de a szája nem nyílt ki, amikor kellett volna, és gondolatai az agyában rekedtek. Ha mégis sikerült valamilyen egyszerű dolgot közölnie, a szavai rosszul artikuláltak voltak, nem olyanok, amilyeneknek szánta őket. De miért, tette fel magának értetlenül a kérdést. Mindent ugyanúgy csinállok, mint azelőtt. Mi előtt? Nem emlékszem másra, csak az áthatolhatatlan, mindent beborító feketeségre, arra, hogy a vér vadul lüktetett az ereimben, vörösre izzított, forró tűk szurkálták a testemet, és nem tudtam lélegezni.

Most tudok, állapította meg elégedetten. Tökéletesen hallok és látok, az agyam is hibátlanul működik, tele van jobbnál jobb tervekkel, és már csak el kell mondanom őket. – Hogggy...

– Parancsol, kegyelmes úr?

Tisztán hallotta a kérdést, de hogy válaszolni tudjon, várnia kellett.
– Mikorr... beszél...

– Ó! – Az ápolónő értette, mit akar a hán. – Eleinte kicsit nehezen fog menni, de aztán javul az állapota, és megszűnnek ezek a mostani problémák. Nagyon fontos, hogy minél többet pihenjen. Pihenés, megfelelő gyógyszerek, sok-sok türelem, és tökéletesen meg fog gyógyulni. Rendben?

– Igg... nnn.

Miután magukra maradtak, Ahmed közelebb lépett a hánhoz. – Parancsol, fenség?

– Menny... az idő?

Ahmed a karórájára pillantott, amit nagyon szeretett, mert aranyból készült, és gyönyörűen volt díszítve. – Már kedd van, majdnem hajnali fél kettő.

– Pppjotttr?

– Nem tudom, fenség! – Ahmed elmondta, amit Hakimtól megtudott.

– Ha ma megérkezik, Fazir várni fogja Dzsulfánál.

– Insss... Allah. Azzzdeh?

– Nagyon aggódott önért, és azonnal beleegyezett, hogy velem jöjjön. Az imént láttam, éppen a bátyjával volt. Szerintem mindenre hajlandó lesz, hogy megvédje, és ugyanúgy Hakim is. – Ahmed igyekezett minél tömörebb lenni, és kerülte a hosszú mondatokat, nehogy kifárasza a hánt. – Mit óhajt, fenség? Mit tegyek?

– Minnn... dent. – Mindent, amit megbeszéltünk, sőt annál kicsivel többet, gondolta feltámadó izgalommal a hán. Most, hogy már Azadeh is itt van, nyugodtan elvághatod a torkát a váltságdíj dolgában ideszalajtott küldöncnek, hogy aztán a megbízói dühükben ugyanazt tegyék a pilótával. Derítsd ki, mindegy, milyen módszerrel, hogy azok ketten valóban árulók-e, és ha bebizonyosodik, Hakimot vakítsd meg, a hűgát pedig küldd fel északra, Pjotrnak! Ha nem azok, akkor gondoskodj arról, hogy Nadzsud halála lassú, szenvedéssel teli legyen, őket pedig tartsd itt, amíg a pilóta – bármilyen módon – el nem pusztul, és utána küldd a feleségét északra! És Pahmudi! Akkora vérdíjat tűzök ki a fejére, hogy attól maga a sátán is kísértésbe jön. Először Fazirnak ajánld fel, és mondd meg neki, hogy bosszút

akarok, Pahmudi kínhalálát, azt, hogy fájdalmasan öló mérget adjanak neki, élve feldarabolják, megcsonkítsák, kasztrálják...

A szíve hevesen, egyenetlenül kezdett verni, és emelni is akarta a kezét, hogy megdörzsölje a mellkasát, de az nem engedelmeskedett. Hiába próbálta, nem mozdult, még akkor sem, amikor határozottan rászögezte a tekintetét, és megpróbálta szuggerálni. Semmi. Nem is érezte, hogy van. Sem a kezét, sem a karját. Mihelyt ezt átgondolta, félelem futott rajta keresztül.

Az ápolónő azt mondta, nem kell félnem, emlékeztette magát, küszködve az elviselhetetlen fülzúgással. Az orvos megállapította, hogy szívrohamom volt ugyan, de nem túl súlyos, és különben is, rengetegen vannak, akik szívrohamon estek keresztül. Az öreg Komarginak is volt úgy esztendeje, és vidáman él, tevékeny, sőt azzal dicsekszik, hogy még mindig tudja használni a fiatal feleségét. A mai gyógyszerek, kezelések mellett... Jó mohamedán vagy, a paradicsomba fogsz jutni, úgyszólván nincs mitől félned, nincs mitől félned... Nem kell félnem, mert ha meghalok, akkor is a paradicsomba jutok...

Nem akarok meghalni, üvöltötte elkeseredve. Nem akarok meghalni, üvöltötte újból, de csak gondolatban, mivel hang nem jött ki a torkán.

– Mi a baj, fenséges úr?

Látta Ahmed arcán, mennyire aggódik, és ettől valamelyest megnyugodott. Hála legyen Allahnak, mert Ahmed mellettem van, fohászokodott némán. Ahmedben megbízhatom, állapította meg magában, miközben patakokban ömlött róla az izzadság. Mit is akartam mondani. – Család minddd... később. Elősz... ször Azadeh, Hakk... kim, Nadzs... zsud. Érrr... ted?

– Igen, fenség! Az utódlás megerősítése miatt?

– Igen.

– Felhatalmaz rá, hogy kikérdezzem az úrnőt?

Abdalláh hán csak bólintott, a szemhéját ólomsúlyúnak érezte, és szeretne volna, ha legalább kicsit enyhül mellkasában a fájdalom. Miközben várt, úgy érezte, mintha ezer tű bökődne a lábát, és hogy a kellemetlen érzés elmúljon, szeretne volna megmozgatni. De amikor megpróbálta, nem sikerült, csupán a második kísérletre, és akkor is

csak óriási erőfeszítés árán. Ettől ismét nagyon megijedt, és rémületében változtatott addigi elképzelésén. – Fizz... zezd ki rögtön a váltss... ságdíjat, és hozzd vissz... sza a pilótát! Vigyen Teher... ránba. Érr... ted? – Láta, hogy Ahmed bólint. – Gyorrr... san! – tette hozzá, nehezen érthetően, és inteni akart, hogy siessen, de a bal keze még mindig nem akart mozdulni. Rémulten a jobbal próbálkozott, és az engedelmeskedett. Ha nem is könnyen, de meg tudta mozdítani, és ettől valamelyest alábbhagyott a rémülete. – Váltság... díjat rögg... tön! Titok... ban. Hívd a nő... vért!

A DZSULFAI ELÁGAZÁSNAÁL, 18.25. Hasemi Fazir és Armstrong ismét a hóval vastagon belepett fák alatt rejtőzködött. A közelben, akárcsak első alkalommal, ott várakozott a Chevrolet is; a fényszórója ki volt kapcsolva, az ablakai leeresztve, és az első ülésen két férfi ült. Mögöttük, a lejtő alján a Dzsulfa-Tebriz országút két oldalán legalább ötven fegyveres helyezkedett el, és várta a megbeszélte jelet, hogy akcióba lépjen. A nap már eltűnt a közelben lévő hegy mögött, és érezhetően egyre sötétebb lett.

– Már nem sok ideje maradt, hogy megérkezzen – morogta Hasemi.

– A múltkor is napnyugtakor érkezett, most még fent van a nap, csak a hegy takarja előlünk – válaszolta türelmesen Armstrong.

– Legyen átkozott az őseivel együtt! Már teljesen átfagytam.

– Hidd el, nem sokáig kell már várni! – Armstrong, ha csak rajta múlik, az örökkévalóságig várt volna, hogy elkaphassa Mzsitriket, alias Szuszlovot, alias Brodnyint. Szombaton Tebrizben, a háznál történt összezördülésüket követően ezt meg is mondta. – Bíz rád, Hasemi! – kérte az ezredest. – Majd én elfogom. Te menj vissza nyugodtan Teheránba! Tudom, hogy millió dolgod van. Én itt megvárom, elfogom, és odaviszem hozzád.

– Nem. Máris indulok, de kedden korán visszajövök. Nyugodtan várj meg itt!

Az „itt”, tágas, kényelmesen berendezett, és whiskyvel bőségesen ellátott lakás volt a Kék Mecsettel szemben, biztos házban. – Komolyan gondoltad, amit Abdalláh háznak mondtál, Hasemi? – érdeklődött Armstrong. – Azt, hogy itt most már te szabad meg a

törvényt, és a SAVAMA és Pahmudi sem tud tenni semmit a beleegyezésed nélkül.

– Igen. Természetesen.

– A Pahmudiról szóló hír nagyon felizgatta a hánt. Úgy tűnt, a szívét is az készítette ki. Miért van úgy odáig miatta?

– Ő volt az, aki kitiltotta Teheránból.

– A mindenségit! Miért?

– Régi ellenségeskedés, hosszú évekre nyúlik vissza – magyarázta Fazir. – Attól kezdve, hogy 53-ban hán lett, Abdalláh mániákusán azt kezdte ismételtetni a különböző miniszterelnököknek és magas beosztású udvari tisztségviselőknek, hogy bánjanak csínján a politikai reformokkal, általában a modernizációval. Pahmudi, a felvilágosult, európai képzésben részesült értelmiségi gyűlölte ezért, ahol csak tudott, mindig keresztbe tett neki, megakadályozta, hogy eljusson a sahit. A sahit pedig, pechjére, megfogadta a tanácsait.

– A vége pedig az lett, hogy Pahmudi elárulta.

– Igen, sőt lehet, hogy már a kezdetektől fogva. Abdalláh hán és Pahmudi először 63-ban csapott össze nyilvánosan, a sahit reformjai miatt, amelyek szavazati jogot biztosítottak a nőknek és a nem mohamedánoknak, és lehetővé tették, hogy nem mohamedánok is bekerüljenek a medzsliszbe. Abdalláh, minden józanul gondolkodó iránival együtt, természetesen tudta, hogy ez rettentően fel fogja dühíteni a vallási vezetőinket, és elsősorban Khomeinit, aki valóban meg is kezdte akkor a maga hosszú menetelését.

– Szinte hihetetlen, hogy senki nem figyelmeztette a sahitot, mivel járnak majd a változások – jegyezte meg Armstrong.

– Sokan megtették, de egynek sem volt kellő befolyása. A legtöbben – titokban, vagy nyíltan – egyetértettünk Khomeinivel. Én mindenesetre igen. Abdalláh azonban egyik összecsapást a másik után veszítette el Pahmudival szemben. Minden tanácsunk ellenére a sahit eltörölte az iszlám időszámítást, ami legalább olyan szent minden mohamedán számára, mint a keresztényeknek az, hogy Krisztus születéséhez viszonyítsák az idő múlását, és kitalálta azt a hülyeséget, hogy Nagy Kürosztól kell kezdeni az időszámítást... Ettől természetesen az összes mohamedán feldühödött, és a rendeletet vissza kellett vonni, mert kis híján forradalom tört ki. – Az ezredes

felhajtotta maradék italát, és újabb adagot töltött magának. – Aztán Pahmudi nagy nyilvánosság előtt azt mondta Abdalláhra, hogy le van szarva – tényleg ezt tette, dokumentumaim vannak róla –, és ostobának, elmaradottnak minősítette. Figyelmeztette, hogy be ne tegye a lábát Teheránba, amíg nem hívják, különben letartóztatja. Ráadásul nevetségessé is akarta tenni, karikatúrákat jelentetett meg róla különböző lapokban.

– Nem gondoltam volna róla, hogy ennyire bolond – szólt közbe Armstrong. Bátorítani igyekezett Hasemit, remélve, hogy az elszólja magát, és sikerül megtudnia valami igazán fontosat.

– Hála istennek, az... Ezért is vannak megszámlálva a napjai.

Az angolnak eszébe jutott, milyen nyugtalan volt még az előbb az ezredes, és hogy ez hirtelen megszűnt, az aggodását különös magabiztosság váltotta fel. Amíg arra várt, hogy Hasemi visszatérjen Tebrizbe, sokat gondolkodott ezen. Bőven volt rá ideje, mással úgysem tudta elfoglalni magát. Az utcára még mindig nem volt tanácsos kimenni, mert napirenden voltak a hatalomra áhítozó rivális politikai csoportok tagjai közötti összetűzések. Napközben a rendőrség és a Khomeinihez hű katonaság úgy-ahogy fenntartotta ugyan a rendet, ám éjszaka sokkal nehezebb, ha nem éppen lehetetlen volt megakadályozni, hogy fanatikusok erőszakra kész csoportjai egész negyedeket terrorizáljanak. – Könnyedén eltaposhatnánk őket, ha az a vén ördög Abdalláh mellénk állna – mondta erről dühösen Hasemi.

– A hánnak még most, félig holtan is ekkora hatalma van? – csodálkozott Armstrong.

– Igen. Még mindig elismert vezetője, az öröklés jogán ura az egész népnek. A gazdagsága – bevallott és eltitkolt vagyona – a sahéval vetekszik. Ha Mohammed Rezáéval nem is, az apjáéval biztosan.

– Hamarosan meg fog halni. Utána mi lesz?

– Hakim az idősebb fia, de őt évekre száműzte Hvojba és kitagadta. Nemrég rendelte csak haza, és helyezte vissza örökös jogába.

– Miért? Miért tagadta ki?

– A szokásos történet – válaszolta Hasemi. – Kiderült, hogy a másvilágra akarta küldeni, ugyanúgy, ahogy Abdalláh oda is küldte a

saját apját.

– Ez biztos?

– Nem, de Abdalláh apja érdekes módon a te Mzsitriked Tbiliszi melletti dácáján halt meg. – Az ezredes sokat sejtetően elmosolyodott. – Agyvérzésben.

– Ezt mióta tudod?

– Elég régen. Ha elkapjuk, megkérdezzük Mzsitriktől, hogy igaz-e. Elfogjuk, afelől semmi kétség, de könnyebb volna, ha Abdalláh élne még egy darabig. – Hasemi arca hirtelen elkomorodott.

– Remélem, arra még marad ideje, hogy a háború elkerülése érdekében ráparancsoljon a híveire, hogy támogassanak bennünket. Utána felőlem akár meg is rohadhat. Utálom, mert kétszínű, álnok, mindent és mindenkit igyekszik a saját érdekében kihasználni. Ezért is esett olyan jól, hogy beszámolhattam neki Pahmudiról. Utálom, de azért nem szolgáltatnám ki annak a csirkefogónak. A maga gonosz, undorító módján azért csak hazafi. Na jó, ideje, hogy induljak! Tudod, hol találsz meg Teheránban. Kérsz társaságot az ágyba?

– Beérem hideg-meleg folyó vízzel is – válaszolta Armstrong.

– Kísérletezned kellene néha, például fiúval! Az isten szerelmére, ne légy ennyire zavarban! Annyi bajom van veled, hogy nem is tudom, mitől vagyok még ennyire türelmes.

– Köszönöm!

– Ti, angolok, egészen elfajzottak vagytok, torzán gondolkodtok, már ami a szexet illeti. Sok közöttetek a bevallottan vagy titkoltan homoszexuális, és a többiek mélységesen megvetik ezeket, undorítónak, Isten ellen való vétkeknek tartják, amit csinálnak, pedig nem az. Mifelénk ősidők óta normális, bevett szokás a férfiak közötti kapcsolat, ami megvédi a nőket az idegenek támadásától. A ti fogalmaitok szerinti homoszexualitás egyszerűen nem létezik. Egy férfinak kedve van a szodómiához? Na és? Nyugodtan teheti, a férfiasságára ez csöppet sem vet rossz fényt. Próbálkozz, Robert, szerezz új élményeket! Az élet úgyis olyan rövid. Ó, persze, itt lesz, és használhatod, amikor akarod. Ne sérts meg azzal, hogy fizetni próbálsz neki.

„Ő”, akit Hasemi említett, európai volt, szép és csinos. Armstrong – anélkül, hogy különösebben sürgető vágyat érzett volna –

udvariasságból lefeküdt vele, megköszönte, amit kapott tőle, hagyta, hogy mellette aludjon, és másnapra is ott maradjon, rendet tegyen a lakásban, főzzön és szórakoztassa, hajnalban pedig, mielőtt felébredt volna, csöndben eltűnjön.

Az angol most éppen a nyugati égboltot figyelte, ami jóval sötétebb volt, mint pár perce. Vártak még fél órát, aztán Hasemi megjegyezte: – Túl sötét van már, a pilóta nem fog látni semmit. Menjünk, Robert!

– A Chevrolet még itt van. – Armstrong elővette a revolverét, és ellenőrizte, hogy a závarzat megfelelően működik, nem ragadt-e be.

– Maradjunk, amíg el nem indul! Rendben?

Az iráni komor pillantással válaszolt: – A lejtő alján vár a kocsis, az majd visszavisz Tebrizbe, a biztos házba. Várj meg ott! Én azonnal indulok vissza Teheránba. El kell intéznem néhány halaszthatatlan dolgot, ami fontosabb, mint ez a csirkefogó. Egyébként, azt hiszem, tudja, hogy a nyomában vagyunk.

– Mikor jössz vissza?

– Holnap. A hán dolgát még el kell intézni. – Az ezredes megfordult, és halkán káromkodva beleveszett a sötétségbe.

Armstrong figyelte, és örült, hogy egyedül maradt. Hasemi egyre több gondot jelentett a számára, veszélyesebb volt, mint valaha. Bármikor kész volt robbanni, az idegei pattanásig feszültek, sokkal izgatottabb volt, mint amilyennek a belső elhárítás főnökeként, titkos bérgyilkoscsapat uraként illett volna lennie. Ideje megkezdeni az elszakadást, Robert, mondta magának, és rögtön tiltakozott is: Még nem. Egyelőre nem lehet. Gyere már, Mzsitrik! Eléggé világít a hold, hogy le tudj szállni.

Pontosan tíz órakor a Chevy reflektorai felgyulladtak. A két férfi felhúzta maga mellett az ablakot, a kocsis elindult, és beleveszett a sötétségbe. Armstrong óvatosan, hogy a lángot el ne fújja a szél, rágyújtott egy cigarettára. Mélyen szívta le a füstöt, nagyon jólesett neki. Miután végigszívta, a hóba dobta, gondosan eltápostá a csikket, és maga is távozott.

AZ IRÁNI-SZOVJET HATÁR KÖZELÉBEN, 23.05. Az összetákolts kis viskóban hanyatt fekvé Erkki úgy tett, mintha aludt volna. A

szobában nem volt teljesen sötét, az olajmécses pislákoló lángja és a tűzrakó helyen parázsló fahasábok adtak még némi fényt. Elég hosszú ideig várt, de hangot nem hallott. Kinyitotta hát a szemét, körülnézett, és miután meggyőződött róla, hogy egyedül van a kunyhóban, óvatosan kimászott a kopott pokróc és az állatbőrök alól. Öltözködéssel nem kellett vesztegetnie az idejét, a ruhája rajta volt, csupán csizmát húzott, meggyőződött arról, hogy a tőre a helyén van, aztán halkán kinyitotta az ajtót.

Néhány másodpercre mozdulatlaná merevedett, és a fejét enyhén oldata hajtva hallgatózott. Az égen úszó vastag felhők eltakarták a holdat, és enyhe szél fújt, ami csak a legvékonyabb fenyőágakat mozgatta meg kissé. A falu békésen aludt a vastag hótakaró alatt. Órszemnek nyoma sem volt, és nem volt mozgás a 212-esnek száralmas menedéket nyújtó, sebtében összetákolt fészker körül sem. Erkki nesztelenül, ahogyan a vadász becserkészi a vadat, a házakat megkerülve osont a helikopterhez.

A gép legérzékenyebb részei úgy-ahogy be voltak takarva ponyvával és állatbőrrel, az ajtajait becsukták. Az egyik oldalablakon bepillantva Erkki látta, hogy takaró alatt összekucorodva két ember alszik az utastérben, fegyvereik ott vannak a kezük ügyében. Előreóvakodott a pilótafülkéhez, ahonnan az őr, a puskáját a térde között szorongatva, éberén bámult ki a sötétbe, de őt nem vette észre. Halkan közeledő lépteket hallott, kecske, birka és rossz dohány szagának a keverékét érezte.

– Mi baj van, pilóta? – kérdezte Bajázid sejk.

– Nem tudom.

A halkán váltott szavakat az őr is meghallotta, kinézett a pilótafülkéből, köszönt a törzsfőnöknek, és nyugtalanul megkérdezte, hogy csak nem történt valami baj? – Semmi – nyugtatta meg Bajázid. Intett, hogy húzódjon vissza, aztán fürkészve körbehordozta a tekintetét.

A néhány napban, amióta a falujukban volt, megkedvelte, és férfiként és vadászként egyaránt tisztelni kezdte az idegent. Ezen a napon az erdőbe is kivitte magával, hogy próbára tegye, és újabb próbaként, kíváncsiságból, fegyvert is adott neki. Erkki már az első lövésével úgy terítette le a messzire, kellemetlen szögben álló hegyi kecskét, hogy ő sem csinálhatta volna jobban. Bajázidnak kellemes

izgalmat okozott, hogy puskát adott neki, és találgathatta, mit fog tenni? Bolond fejjel rászánja-e magát, hogy rátámadjon, vagy még bolondabbul megpróbál elmenekülni, lehetővé téve számukra, hogy izgalmas vadászatot rendezzenek, és végezzenek vele? A Vöröshajú Kés azonban csak a vadászattal törődött, valódi gondolatait egyetlen szóval sem árulta el, bár a dühös indulat csak úgy sugárzott belőle.

– Veszélyt érzel? – kérdezte.

– Nem tudom. – Erkki körbefordult. Csupán a szél halk susogását, éjszaka vadászó állatok neszeit hallotta, semmi szokatlant, de a nyugtalansága mégsem múlt el. – Nem érkezett még újabb hír?

– Nem. Semmi.

Délután az egyik küldönc visszatért. – A hán nagyon beteg, közel van a halálához – mondta. – Megígérte azonban, hogy hamarosan válaszolni fog.

Bajázid becsületesen, szó szerint elismételte ezt Erkkinek. – Légy türelmes, pilóta! – figyelmeztette, mert nem akart fölösleges gondot magának.

– Mi baja a hánnak?

– Beteg... A küldöncnek csak annyit mondtak, hogy nagyon beteg.

– És ha meghal?

– Az örököse majd fizet... vagy nem. Insa Allah. – Hogy ne nyomja annyira a vállát, a sejk moccantott keveset a puskáján. – Húzdjunk arrébb! Hideg a szél. – A kunyhó falához mentek, ahonnan tisztán belátták a völgyet. Nyugodt volt, békés, csupán mélyen alattuk, az országúton villant fel néha egy-egy gépkocsi reflektorának a fénye.

Alig harminc percre vagyok a palotától, Azadehtől, és mégsem juthatok el hozzá, gondolta elkeseredetten Erkki. Valahányszor megpörgette a motort, hogy feltöltse a helikopter akkumulátorait, és keringtesse kicsit a vezetékben az olajat, rögtön legalább öt puska meredt rá fenyegetően. A legkülönbözőbb időpontokban indult el, mint például ma éjjel is, hogy megkíséreljen gyalog menekülni, de egyszer sem nyílt rá esélye, az őrei mindig éberek voltak. A vadászat közben is, bár tudta, hogy Bajázid játszik vele, szinte lebírhatatlan kísértést érzett, hogy megkísérelje a lehetetlent.

– Feküdj le, pilóta! – biztatta a sejk. – Holnap talán kedvezőbb híreket kapunk. Insa Allah.

Erkki nem felelt, a sötétséget fürkészte, és képtelen volt szabadulni bizonytalan, rossz érzésétől. Talán Azadeh veszélyben van, vagy... Vagy semmi, csupán a várakozás ment az agyamra. Vajon sikerült Rosznak és a katonájának megszöknie? És mi lehet Pjotr Mzsitrikkel? Mire készül vajon Abdalláh? – Egyetértek. Insa Allah. Én viszont menni akarok. Nem tudok tovább várni.

A sejk, hiányos fogsorát kivillantva, elmosolyodott. – Akkor meg kell hogy kötöztesselek.

Erkki humortalanul viszonzta a mosolyt. – Holnap és holnap éjjel még maradok, de a következő hajnalban indulok.

– Nem.

– Jobb lesz neked, és jobb lesz nekem is. Együtt mehetünk a palotába az embereiddel, le tudok...

– Nem. Maradunk – ismételte meg határozottan a sejk.

– Leszállok veletek a belső udvaron, beszélek a hánnal, és megkapod a váltságdíjat.

– Nem. Várunk. Itt várunk. Ott nem biztonságos.

– Akkor elindulok egyedül! – jelentette ki eltökélten Erkki. Bajázid vállat vont. – Figyelmeztettelek, pilóta.

A HÁN PALOTÁJÁBAN, 23.38. Ahmed, ahogy a jószágot szokták, úgy hajtotta végig maga előtt a folyosón Nadzsudot és a férjét, Mahmudot. Mindketten borzasak voltak, hálóruhát viseltek, mert felöltözni sem maradt idejük, és halálosan rettegetek. Nadzsud szeméből patakzott a könny, szorosán mögöttük két fegyveres őr ment, és Ahmednek még mindig a kezében volt a csupasz tőre.

Félórával korábban rontott be az örökkel hozzájuk, kirángatta őket baldachinos ágyukból, és a szemükbe vágta, hogy a hán végre rájött, milyen aljas összeesküvést terveltek ki, hogyan hazudtak Hakimről és Azadehről. Az egyik szolga, mondta, beismerte, hogy hallotta a testvéreknek ugyanazt a beszélgetését, amire ők hivatkoztak, és abban semmi olyasmi nem hangzott el, ami a hánt sértette volna.

– Hazugság! – tiltakozott az ágyhoz szorítva Nadzsud, el vakítva az egyik testőr egyenesen az arcának szögezett elemlámpájától,

miközben a másik fegyveres géppisztolyának a csövét Mahmud halántékához nyomta. – Hazugság minden...

Ahmed előhúzta borotvaéles törét, és hegyével a bal szeme alatt megérintette a hán legidősebb lányát. – Nem hazugság, úrnő! Isten előtt hamisan esküdött a hánnak, és azt parancsolta, hogy ezért vakítsam meg. – Óvatosan előrébb tolta a pengét, mire Nadzsud, a szúrást érezve, rémülten sikoltozni kezdett: – Ne! Kérem! Könyörgöm, ne... Várjon! Várjon...

– Beismeri, hogy hazudott?

– Nem. Sosem hazudtam! Hadd beszéljek apámmal! Nem parancsolhatott ilyet anélkül, hogy előbb ne hallgatott volna...

– Nem fogja látni többé! Miért akarna beszélni önnel? Hazudott neki eddig, és hazudni fog ezután is.

– Én soha... nem hazudtam, nem hazudtam...

Ahmed szája gúnyos mosolyra görbült. Évek óta tudta, hogy Nadzsud hazudott, de nem törődött vele, nem érdekelt. Most viszont igen. – Allahra esküdött, és közben hazudott. – A penge hegye átszúrta a bőrt, az asszony rémülten fel akart sikoltani, de Ahmed nem engedte, a másik kezével befogta a száját. Komoly kísértést érzett, hogy még egy-két centivel előrébb tolja a törét, majd a szúrást a másik oldalon is megismételve visszavonhatatlanná tegye az ítéletet. – Hazug!

– Kegyelem! – esdekelt halálra válva Nadzsud. – Istenre kérem, kegyelmezzzen!

Ahmed szorítása lazult valamelyest a kés markolatán, de a pengét nem húzta vissza. – Tőlem ne várjon kegyelmet! Istentől kérje! A hán kimondta az ítéletet.

– Várjon... Várjon! – Az asszony érezte, ahogy a döfésre készülők izmok ismét megfeszültek. – Kérem... hadd menjek a hánhoz... hadd kérjem a kegyelmét! A lánya vagyok...

– Beismeri, hogy hazudott?

Nadzsud nem tudta, mit válaszoljon, a szíve vadul vert, és csak azután gondolta meg magát, hogy a tör hegye ismét a húsába nyomódott. – Beismerem... Beismerem, hogy túloztam...

– Isten nevére kérdem, hazudott-e vagy sem! – vágott a szavába könyörtelenül Ahmed.

– Igen... igen... hazudtam... kérem, hadd beszéljek apámmal... kérem... – Nadzsud szavai zokogásba fulladtak, Ahmed pedig várt, úgy tett, mintha elbizonytalanodott volna, és némi gondolkodás után odaszólt a tehetetlen, rémülten remegő férjnek: – Maga is bűnös!

– Én semmit nem tudok erről! Semmit! – tiltakozott magából kikelve Mahmud. – Soha nem hazudtam a hánnak, soha, én nem tudok...

Hogy gyorsabb haladásra ösztökélje, Ahmed mindkettőjükön taszított egyet. Az örök kitárták előttük az ajtót; a sietve odarendelt Azadeh, Hakim és Aisha volt a beteg mellett, mindhárman rémülten, hálólőtözetben, ugyanúgy az ápolónő is. Abdalláh ébren volt, komoran nézett maga elé fáradt, vérekes szemmel. Nadzsud, meg sem várva, hogy bármit kérdezzen tőle, térdre vetette magát előtte, és önkívületben arról kezdett beszélni, hogy túlzás volt, amit Hakimről és Azadehről mondott, de mihelyt Ahmed fenyegető lépést tett feléje, rögtön váltott, és rémülten bevallotta, hogy hazudott. – Kérlek, bocsáss meg! Bocsáss meg, apám... kegyelmezz... kegyelmezz! – ismételte lázasan... Mahmud is nyögött, jajgatott, azt bizonygatta, hogy semmit nem tudott a dologról, különben megmondta volna az igazat. Persze, hogy megmondta volna! Természetesen! Istenre esküszik, hogy igen! Nem hagyta volna, hogy a hánt megtévesszék, bizonygatta, és kegyelemért esdekelt, miközben a többiekhez hasonlóan tudta, hogy kegyelemre egyikük sem számíthat.

Heves szóáradatának Abdalláh hangos torokköszörülése vetett véget, ami után síri csönd támadt. Minden tekintet a hánra szegeződött, akinek megmozdult ugyan a szája, de a hangját nem lehetett hallani. Az ápolónő és Ahmed közelebb hajolt *hózzá*, hogy hallják, amit mond.

– Ahh... med maradjon, és Ha... kim, Azad... deh... A többiek... menjenek! Foglyok.

– Fenség! – szólt szelíden a nővér. – Nem várhatna holnapig? Nagyon kifárasztotta magát. Kérem, pihenje ki magát, aludjon, és holnap intézkedjen!

– Nnn... nem! – válaszolta Abdalláh, és tagadón megrázta a fejét. Az ápolónő is nagyon fáradt volt már. – Nem vállalom semmilyen felelősséget a következményekért, Ahmed kegyelmes úr! Kérem, fogják a dolgot olyan rövidre, amennyire csak lehet! – mondta, és

nehézkésen vonszolva magát, kiment. Két testőr talpra rángatta Nadzsudot és Mahmudot, kivonszolták őket, és a rémülettől megszólalni sem tudó Aisha is távozott. Miután becsukódott mögöttük az ajtó, a hán behunyta a szemét, hogy erőt gyűjtsön. A szobában csönd volt, csupán a beteg nehéz, szaggatott lélegzése hallatszott. Ahmed, Azadeh és Hákim is szótlánul várt – húsz percig. A hán nem is érzékelte, hogy ilyen hosszú idő telt el. Amikor felnyitotta a szemét, úgy tűnt neki, hogy az egész mindössze néhány másodperc lehetett.

- Fffiam... Bízz... Ahh... medben! Legyen az... elssső tanács... adód!
- Igen, apám!
- Ess... küdjetek! Mindketten!

Alaposan figyelt, miközben azok letették az esküt: – Esküszöm Istenre, hogy megbízom Ahmedben, ő lesz a legfőbb tanácsadóm. – Azadeh és Hakim korábban tett már esküt, az egész család előtt, megfogadva mindazt, amit követelt tőlük. Vállalták, hogy mindketten óvni, gyámolítani fogják a kis Haszánt, Hakim őt teszi majd meg örökösének, mindketten Tebrizben maradnak, és Azadeh még legalább két évig nem távozik Iránból.

– Úgy legalább – magyarázta az esküt megelőzően Ahmed –, semmilyen káros külső befolyás, a férjéé sem veheti rá arra, hogy elmenjen, mielőtt északra küldenénk, akár bűnös, akár nem.

Igaz, gondolta Abdalláh, dühösen Hakimra és Azadeh-re, mert hagyták, hogy Nadzsud álnoksága éveken át rejtve, büntetlenül maradjon, és megvetve Nadzsudot és Mahmudot, mert olyan gyengék. Hiányzik belőlük a bátorság, az erő. Hakim viszont tanulni fog, és a húga is! Ha volna még kis időm!

- Aza... deh!
- Tessék, apám!
- Nád... zsud. Milyen... bünte... tés...

A szaggatottan előadott kérdéstől Azadeh elbizonytalanodott, és félt is, mert sejtette, hogyan gondolkodik az apja, megérezte a rejtett csapdát. – Száműzetés – mondta némi gondolkodás után. – Küldd őket száműzetésbe, a férjével együtt!

Ostoba, állapította meg magában dühösen Abdalláh. Soha nem fogsz igazi Gorgon hánt szülni és nevelni, amíg így gondolkodsz. Túl

fáradt volt azonban, hogy ezt kimondja, és ezért inkább bólintott, rögtön jelezve is, hogy távozzon. Azadeh, mielőtt kiment volna, az ágyhoz lépett, lehajolt, és megcsókolta apja kezét. – Kérlek, légy kegyes, apám! – mondta. Mosolyt erőltetett az arcára, finoman megsimogatta az idős férfi kezét, és kiment.

– Ha... kim? – kérdezte a hán, megvárva, hogy a lánya becsukja maga mögött az ajtót.

A fiatalember is érezte a csapdát. Nem akart csalódást okozni az apjának, és vágyott is a bosszúra, de nem arra a kegyetlen ítéletre, amelyre Abdalláhtól számítani lehetett. – Legyen örök belső száműzetés! – mondta. – Foszd meg őket mindenüktől, hogy maguknak kelljen megkeresniük a napi betevő falatjukat, és tagadd ki őket örökre a nemzetségünkből!

Valamivel jobb, mint amit a húga mondott, állapította meg magában Abdalláh, hallva az általában szörnyű büntetésnek számító ítéletet. De nem elég, tette hozzá, ha hán vagy, és tudod, hogy állandó veszélyt jelentenek számodra. Indulatosnak szánt gyöngé, elbocsátó mozdulatot tett hát, Hakim pedig, a hűgához hasonlóan, kezét csókolt neki, jó éjszakát kívánt, és távozott.

– Ahh... med? – szólalt meg Abdalláh, miután magukra maradtak.

– Holnap, örökkel, vitesd őket Meshedtől északra, a senki földjére! – állt elő rögtön a tanáccsal a hűséges tanácsadó. – Ne legyen semmijük, vedd el az utolsó fillérüket is! Egy év múlva, ha kiderül, hogy életben maradtak, képesek voltak valamihez kezdeni, és építettek maguknak házat vagy kunyhót, ölesd meg őket... és a három gyereküket is!

– Nagy... szerű. Csináld! – válaszolta elégedett mosoly kíséretében, de erőtlenül a hán.

– Igenis, fenség – mondta Ahmed, és elégedetten visszamosolygott urára.

– Aludni... akarok...

– Aludj jól, fenség! – Ahmed látta, ahogy az elnehezült szemhéjak becsukódnak, az addig fegyelmezett arc ellazul, és a hirtelen jött álm hatására alatt darabokra hullik. Egy perc sem kellett hozzá, és Abdalláh, mély álomba süppedve, nehézkesen hortyogni kezdett.

Ahmed tisztában volt azzal, hogy nagyon óvatosnak kell lennie. Lassan kinyitotta az ajtót, és a folyosón várakozó Hakimra, Azadehre és az ápolónőre nézett. A nővér, mihelyt meglátta, aggódó arccal elsietett mellette, az ágyhoz lépve a hán csuklójáért nyúlt, hogy ellenőrizze a pulzusát, és hogy jobban meg tudja ítélni az állapotát, figyelmesen föléje is hajolt.

– Rendben van? – kérdezte aggodalmasan, az ajtónál megállva Azadeh.

– Ki tudná azt megmondani, kislányom? Nagyon kifárasztotta magát. Jobb lesz, ha most mind magára hagyjuk, hadd pihenjen.

– Hogyan döntött? – fordult idegesen Ahmedhez Hakim.

– Holnap, mihelyt megvirrad, Meshedtől északra mennek, a senki földjére, minden nélkül, és örökre száműzetnek a nemzetségből. Ha kialudta magát, elmondja önnek, fenség! – válaszolta a hűséges testőr és legbelső bizalmas.

– Insa Allah! – Azadeh megkönnyebbült, hallva, hogy az apjuk mégsem adta ki a legszörnyűbb parancsot, amitől pedig igazán félt.

Hakim is boldog volt, mert a tanácsa elfogadásra talált. – A húgom és én... – kezdte bizonytalanul – ...nem is tudjuk, hogyan köszönjük meg a segítségét, Ahmed, és azt, hogy segített kideríteni az igazságot.

– Köszönöm az elismerést, fenség, bár az nem illet meg. Csupán uram parancsát teljesítettem. Ha elérkezik az ideje, ugyanolyan hűségesen fogom szolgálni önt is, mint őfenségét. Az eskümet vette, és én azt be is tartom. Jó éjszakát! – Ahmed, magában mosolyogva, becsukta a betegszoba ajtaját, és visszament az ágyhoz. – Hogy van?

– Nem jól, aga! – válaszolta gondterhelten az ápolónő. A háta erősen sajgott már a sok görnyedéstől, és rettentően fáradt volt. – Holnap szerezniük kell másik nővért, és kiségitőt is. Sajnálom, egyedül képtelen vagyok tovább ellátni.

– Bármit kérhet, csak maradjon! – válaszolta Ahmed. – Őfensége nagyon elégedett magával. Ha gondolja, mellette maradok néhány órára. A szomszéd szobában van kerevet, ott lefekhet. Ha bármi történik, azonnal hívom.

– Nagyon kedves. Köszönöm. Valóban jólesne a pihenés. Ha bármi történik, azonnal szóljon, de ha nem, két óra múlva akkor is ébresszen föl!

Miután az ápolónő távozott, Ahmed szólta az ajtó mellett őrködő testőrnök, hogy három óra múlva váltsa fel, és miután ily módon elbocsátotta, csöndben virrasztani kezdett a beteg mellett. Félóra múlva benézett a nővérhez, és miután látta, hogy mélyen alszik, visszatért a betegszobába, és kulcsra zárta a folyosóra vezető ajtót. Mély lélegzetet vett, az élethűség kedvéért még a haját is összeborzolta, és a beteg emberhez ugorva erőszakosan megrázta a vállát. – Fenség! kiáltotta elfúló hangon. – Ébredjen!

A hán eltompulva nyitotta ki a szemét, nem tudta, mi történt, sőt azt sem igazán, ébren van-e, vagy még álmodik. – Mi... Tessék?! Lassan kitisztult a látása, észrevette Ahmed arcán a rémületet, és ez annyira szokatlan volt, hogy ijedten maga is beleborzongott. Mmmi... – akarta kérdezni, de testőre nem hagyta, hogy befejezze a nehezen elkezdett mondatot.

– Gyorsan! Keljen fel! Pahmudi van itt, Abrim Pahmudi, a SAVAMA hóhéraival! Önért jöttek, fenség! – Ahmed magából kikelve, izgatottan hadart. – Valaki kinyitotta nekik a kaput, elárulták, fenség, a kezére játszották! Hasemi Fazir *piskesként* odalökte Pahmudinak és a SAVAMA-nak. Gyorsan, keljen fel... Lelőtték az öröket, és mindjárt itt lesznek, hogy elvigyék... – Látta, hogy a hán szája tágra nyílik a rémülettől, a szeme kidülled, és elégedetten az eredménnyel, nem állt meg, ugyanolyan zaklatott, ideges hangon folytatta, ahogyan elkezdte: – Nem tudjuk megállítani őket! Gyorsan! Meneküljön!

Kikapta Abdalláh szájából a nyálelvezető csövet, lázas sietséggel felhajtotta a takarót, és a hóna alá nyúlva fölemelte a beteg, erőtlenséget embert, csak azért, hogy rögtön vissza is lökje a párnájára, és tágra nyílt, rémületet utánzó szemmel az ajtóra meredjen. – Már késő! – kiáltotta. – Hallja, fenséges úr?! Jönnek, már itt is vannak! Pahmudi vezeti őket. Mindjárt berontanak...

A hánnak valóban úgy tűnt, hogy hallja a lépcsőn dobbanó, nehéz léptekeket, látja Pahmudit, kaján vigyorba merevedő, sovány arcát, és a kínzószerszámokat az utána nyomulók kezében. Nem várhatsz tőlük irgalmat, gondolta, még arra is vigyáznak, hogy ne halj meg rögtön, életben maradj és szenvedj, ameddig csak bírsz.

Gyorsan, segíts, még ki tudunk mászni az ablakon, akarta kiáltani Ahmednek, de hiába próbálkozott, hang nem jött ki a torkán.

Újabb kísérletet tett, ám szája ezúttal sem követte agyának utasítását, és hiába feszítette meg a nyakát, erőltette pattanásig a hangszálait, néma maradt. El nem hangzott kiáltások visszhangoztak benne, tágra nyílt tekintettel figyelte Ahmedet, aki ott volt ugyan, de mégsem segített, és közben hallotta a vészesen közeledő lépteket. – Se... gíts! – szakadt fel belőle végre, nagy nehezen az elhaló hörgés, és megpróbált fölkérni, de a takaró túl nehéz volt, visszanyomta, elviselhetetlen súllyal nehezedett ziháló mellkasára, és hiába próbálkozott, nem tudta ledobni magáról.

– Késő! Már itt vannak! Muszáj beengednem őket!

Sűrű ködfátyolon át látta, hogy Ahmed az ajtó felé indul, és rá is akart kiáltani, hogy álljon meg, de csak elhaló hörgésre futotta az erejéből. Az agyát mintha lebírhatatlanul erős kéz markolta volna össze, az egész testén átcikázó fájdalmat érzett, és olyasmit, mint amikor a túlfeszített húr elpattan. Elektromos kisülés szikrái száguldottak végig az idegpályáin, és nyomukban kellemes üresség támad, megszűnt a fájdalom, megszűnt körülötte minden hang. Látta, hogy Ahmed mosolyog, füle érzékelte a folyosó, az éjszakai nyugalomba sülyedő palota süket csöndjét, és végre megvilágosodott előtte, hogy elárulták. Utolsó, maradék energiáját felemészítő erőfeszítéssel megpróbálta rávetni magát leghűségesebb emberére, de a mozdulatot félbehagyta, mert lekötötte figyelmét az előtte tátongó, sötét alagút végén felvillanó, vakító fény. Tűzvörös, forró sugárnyaláb burkolta be lágyan, simogatva, és amikor áthaladt rajta, nem volt körülötte más, csak az áthatolhatatlan sötétség...

Ahmed gondosan ellenőrizte, hogy a hán valóban meghalt-e, és örült, hogy végül is nem kellett, a párnához folyamodva, megfojtania. Gyorsan visszarakta a még könnyen mozdítható, hullamerevségtől el nem nehezült szájba a nyálelszívót, amennyire tudta, megigazította az ágyat, és alaposan körülnézett, ellenőrizendő a szobát. Nem látott semmit, ami árulója lehetett volna, de azért még egyszer, alaposan körbenézett, kivárta, hogy a tüdeje megnyugodjon, szűnjön a zihálása, aztán óvatosan kinyitotta a folyosóra vezető ajtót. Nesztelenül tért vissza az ágyhoz, és elgondolkodva figyelte egy darabig a holttest orrából és szája sarkából vékony patakban szivárgó vért.

– Fenség! – kiáltott őszinte rémületet utánzó hangon. – Fenség...!
– A vállához kapott, elkeseredve megmarkolta, majd odarohant a

szomszéd szobába vezető ajtóhoz. – Nővér! – Bevágatva vadul megrázta az ápolónőt, és időt sem hagyva arra, hogy fölébredjen, átvonszolta a hánhoz.

– Édes istenem! – suttogta a nővér, és megkönnyebbült, mivel a halál nem akkor következett be, amikor a beteg mellett volt. Hála istennek, megmenekült attól, hogy ezek a törrel hadonászó, ordító vademberek gondatlansággal vádolják, és megbüntessék azért, amiről nem tehet. Enyhe szédüléssel küszködve megpróbálta rendbe tenni alvás közben összeborzolódtott haját, és bár rosszul volt, már-már meztelennek érezte magát a fityulája nélkül, teljesítette a kötelességét. Szelíd mozdulattal lezárta a halott szemét, közben hallotta Ahmed elkeseredett, mélységes gyászról tanúskodó jajveszékelését. – Nem lehetett segíteni rajta, aga! – mondta, hogy megnyugtassa. – Bármikor számítani lehetett rá. Borzalmas fájdalmai lehettek... Talán jobb is neki, hogy meghalt, és nem kell szenvednie tovább.

– Igen... Biztosan... – Ahmed szeméből igazi könny patakzott, a megkönnyebbülés könnye. – Insa Allah. Insa Allah.

– Hogyan történt?

– Elszunnyadtam kicsit... és arra ébredtem, hogy feljajdul... és csorogni kezdett a vér az orrából és a szájából. – Ahmed elcsukló hangon mondta, néhány másodpercnyi szünetet is tartott, míg megtörölte a szemét. – Elkaptam, mert ki akart zuhanni az ágyból, és... nem tudom, mi következett, csak azt, hogy hátrahanyatlott... aztán rohantam magáért...

– Ne legyen lelki furdalása, aga! – biztatta a testőrt, és legfőbb belső tanácsost a nővér. – Senki nem tehetett volna érte semmit. Néha gyorsan, máskor lassan következik be a vég. Az a szerencsés, aki hamar átlépi a küszöböt, és nem kell fölöslegesen szenvednie. – Nagyot sóhajtva fölegyenesedett, és megigazította az egyenruháját. Ószintén örült, hogy a munkájának vége, és távozhat a palotából. – Rendbe kellene hozni... mielőtt a többiek meglátják.

– Igen – értett egyet azonnal Ahmed. – Hadd segítsek! Kérem!

Együtt mosdatták meg a halottat, és miközben a halál után is érvényesülő, méltóságteljes pózba rendezték, Ahmed agya az arca komorságát meghazudtoló lázas sietséggel dolgozott. Nadzsud és Mahmud még hajnalban száműzetésbe megy, de egyikük sem

menekül, egy év múlva megkapják büntetésük maradékát, gondolta. Hamar meg kell tudnom, sikerült-e Fazimak elfognia Pjotr Olegovicsot, és gondoskodni kell róla, hogy a váltságdíjért küldött követ torkát mielőbb elvágják, ahogyan azt – a hán nevében – már meg is parancsoltam.

Bolond, mondta némán a mozdulatlan holttestnek. Azt hitted, kifizettetem a váltságdíjat csak azért, hogy a pilóta visszajöjjön, és elrepíthessen Teheránba, ahol esetleg meg tudtak volna mentem? Mi értelme lett volna annak, hogy néhány nappal, vagy akár hónappal is meghosszabbítsák az életedet? Veszélyes, ha valaki olyan beteg, gyámoltalan, mint te, és nem tud tisztán gondolkodni. Igen, az orvos megmondta, mire számíthatok. Figyelmeztetett, hogy a betegség az agyadat is elhomályosítja, gyanakvóbb és erőszakosabb leszel, mint valaha, kiszámíthatatlan, sőt az is lehet, hogy ellenem fordulsz, így viszont, hogy az utódlás dolga el van rendezve, biztonságban érezhetem magam. Kezemben tudom tartani a kölyködet, és Allah segítségével akár még feleségül is vehetem Azadehet. Vagy ha nem, hát elküldhetem északra; az ő lyuka sem ér többet, mint a másé.

A nővér időnként Ahmedre pillantott, figyelte, milyen mély odaadással dolgozik, és most először nem félt tőle, sőt örült, hogy ott van a közelében. Nézte, hogyan fésüli meg nagy odaadással halott urának a szakállát, és arra gondolt, milyen különösek is tudnak lenni az emberek. Ez a kegyetlennek, érzéketlennek tűnő férfi mennyire szerethette ezt a gonosz, erőszakos öregembert!

SZERDA

1979. FEBRUÁR 28.

54. fejezet

TEHERÁN, 6.55. McIver a nagy páncélszekrényből elővett iratokat szortírozta, és igyekezett kiválasztani a legfontosabbakat. Fél hatkor látott a munkának, fájt tőle a feje, a háta, a táskája pedig már majdnem megtelt. Sokat el kellene még raknom, gondolta, és megpróbált rákapcsolni, mert legfeljebb egy órája maradt csak az iráni alkalmazottak megjelenéséig, akik előtt nem akarta folytatni a munkát.

A fene egye meg őket, mondta magában. Soha nem voltak itt, amikor kellettek volna, most viszont, az utóbbi néhány napban képtelenség megszabadulni tőlük. Olyanok, mint a tapadókaagyló – levakarni sem lehet őket. „Nagyon kérem, kegyelmes úr, engedje, hogy én zárjak be!” Vagy: „Nem, kegyelmes úr, majd én megyek, és kinyitom az irodát! Önnek ilyesmivel nem szabad fárasztania magát!” Lehet, hogy üldözési mániám kezd kialakulni, gondolta, de mintha parancsot kaptak volna, hogy figyeljenek. A partnerek is gyanakvóbbak, mint eddig bármikor. Mintha valaki kiszagolta volna, mire készülünk.

Mégis, ezt nem árt lekopogni, eddig minden a legnagyobb rendben ment. Délben vagy legfeljebb kicsivel utána elindulunk. Rudi az alkatrészekkel úton van Bandar-Deilamba, ahol a British Air Tridentje, hála Duke haverjának, Zatakinak, megkapta a leszállási engedélyt. Duke-nak Koviszban már be kellett spájzolnia a szökéshez szükséges plusz üzemanyagot, az emberei megkapták az engedélyt, hogy holnap a 25-össel elutazzanak, és három teherautónyi alkatrész úton van Bushirba, hogy onnan hajón átvigyék Sargazba. Nyüzsi, Csangiz ezredes, és az a rohadt mollah, Huszain, egyelőre normálisan viselkedik. Scragnek Lengehben nem lesznek gondjai, rengeteg arrafelé a part menti hajó, bármelyikkel átküldheti Sargazba a maga alkatrészeit. Már nincs más dolgunk, mint várni az induláshoz a jelet.

Egy komoly gond mégis van, ismerte be magának. Azadeh. És Erkki. Mi az ördögnek nem szólt, mielőtt nekivágott volna

megkeresni Erkkit. Egy szál ruhában, minden holmi nélkül elszökik Tebrizből, aztán gondol egyet, és hazamegy, visszadugja azt a gyönyörű kis fejét a csapdába. Asszonyok! Eszement mind. Még hogy váltságdíj? Egy frászt! Szerintem ez is csak csapda, amit a gonosz apja állított, hogy enné meg a fene. Persze, valószínűleg igaza volt Tom Lochartnak, amikor azt mondta, hogy Azadeh akkor is visszament volna, ha előtte beszél velem. Hogy őszinte legyek, tényleg nem tudom, szoltam volna-e neki a Forgószélről.

Érezte, amint a nyugtalanság okozta görcs belemarkol a gyomrába. Ha elmegyünk, Erkki és Azadeh problémája azzal még nem oldódik meg. Tomé és Sarazadé sem. Hogy az ördögbe lehetne őket biztonságba helyezni? Muszáj kitalálni valamit.

Van még két napunk, azalatt talán...

Riadtan megpördült az ajtónyitásra, mivel a zár kattánását nem hallotta. Gorani, az irodai alkalmazottak vezetője állt az ajtóban, magas, erősen kopaszodó férfi. Mélyen vallásos síita volt, jó ember, és már évek óta dolgozott náluk. – Szalaam, aga – köszönt szelíden, udvariasan.

– Szalaam. Korán érkezett. – McIver látta, hogy az iráni szeme elkerekedik a csodálkozástól – Gorani megszokta, hogy a főnöke nagyon rendszerető –, és úgy érezte magát, mint az édességlopáson rajtakapott gyerek.

– Insa Allah, aga! Az imám elrendelte, hogy az életnek vissza kell térnie a normális kerékvágásba, és mindenki köteles keményen dolgozni a forradalom sikeréért. Segíthetek valamiben?

– Nem, köszönöm, már éppen indulni készültem – szabadkozott McIver. – Nagyon sok dolgom lesz ma. A követségen kezdek. – Érezte, hogy gyanús sietséggel, és fölöslegesen fecseg, de nem volt képes megálljt parancsolni magának. – Egész nap megbeszéléseim lesznek, és délben ki kell mennem a repülőtérre is. A Doshan Tappeh-i bizottság megkért, hogy nézzek utána valaminek. A repülőtérről már nem jövök vissza, úgyhogy korán bezárhat. Tulajdonképpen akár az egész napot is kivehetné.

– Köszönöm, aga, de az irodának nyitva kell lennie, amíg...

– Nem – vágott a főkönyvelője szavába McIver. – Ha elmentem, bezárunk. Mihelyt végeztem a dolgaimmal, egyenesen hazamegyek,

ott el tudnak érni. Kérem, jöjjön vissza tíz perc múlva! Szeretnék elküldeni néhány telexet.

– Értettem, aga! Természetesen – mondta az iráni, és csöndben behúzta maga mögött az ajtót.

McIver tiszta szívből utálta az éppen lezajlott hazug színjátékot. Mi lesz Goranival, tette fel magának a kérdést, és a többiekkel, szerte Iránban? Mi fog történni velük és a családjukkal?

Nyugtalanító gondolatokkal fejezte be az iratok szortírozását. Ami nem kellett, azt visszarakta a páncélszekrénybe, a több százezer riál készpénzt is benne hagyta, és a látszat kedvéért gyorsan megírt néhány fölösleges üzenetet. Azt az egyet, amelyikre igazán szükség volt, már fél hatkor elküldte Sargazba, és rögtön utána Aberdeenbe is arra az esetre, ha Gavallan még ott lenne. „Az öt láda alkatrész a tervek szerint megy Sargazba” – hangzott a kódolt üzenet, ami azt jelentette, hogy Nogger, Pettikin, ő, és az a két szerelő, akiket még nem tudott kijuttatni Teheránból, a megbeszélte módon el tud menni a 125-össel, és egyelőre minden rendben, a menekülés előkészületei az ütemterv szerint zajlanak.

– Milyen ládák ezek, aga? – kérdezte Gorani, miután megtalálta a telex másolatát.

– Kovisziak. A 125-ös viszi el őket a jövő héten.

– Értem. Majd utánanézek, hogy rendben van-e a dolog. Megkérdezhetem, mikor jön vissza a 212-esünk? Az, amelyiket kölcsönadtunk Kovisznak.

– A jövő héten. Miért?

– Ali Kia kegyelmes úr érdeklődött felőle, aga!

– Ó! – McIver megmerevedett a válasz hallatán. – Miért?

– Nyilván szeretné elküldeni valahová. A titkára volt itt tegnap este, miután ön már elment, és ő kérdezte. Azt is mondta, hogy Kia miniszter még ma szeretne jelentést kapni arról a három 212-esünkről, amit javításra küldtünk. Megígértem neki, hogy elkészül... Délelőtt jön érte, úgyhogy meg kell várnom, nem zárhatom be az irodát.

Korábban egyszer sem esett még szó közöttük a javítás ürügyén elküldött gépekről, és a teherautón, személygépkocsin vagy éppen személyi poggyászként – teherszállító légi kapacitás nem létezett

elvitt, szokatlanul sok alkatrészből. Könnyen elképzelhető volt, hogy Gorani tudja, a három 212-es nem szorul javításra, de McIver úgy döntött, nem foglalkozik vele. Vállat vont, és bízva a szerencséjében, azt felelte: – A tervezett időre készen lesznek. Zárja csak be nyugodtan az irodát, és tűzze az üzenetet az ajtóra!

– Ó, de hát az szörnyű udvariatlanság lenne! Személyesen kell átadnom neki. Azt mondta, még a déli ima előtt eljön, és külön kérte, hogy beszélhessen önnel. Kia miniszter személyes üzenetét szeretné átadni.

– A követségre kell mennem... – válaszolta lázas esélylatolgatás közben McIver –, de igyekszem minél előbb visszaérni. – Idegesen felkapta az aktatáskáját, az irodát elhagyva leszáguldott a lépcsőn, és közben ezerszer elátkozta magában Ali Kiát. Meg Ali Babát is.

Ali Baba – McIver azért ragasztotta rá ezt a nevet, mert a negyven rablót idézte emlékezetébe – a náluk lakó háztartási alkalmazott házaspár ravaszabbik fele volt. Amikor a zavargások elkezdődtek, a feleségével együtt szó nélkül eltűnt, de előző este visszatért, és úgy tett, mintha nem kis híján öt hónapra, hanem csak a hétvégére távozott volna, és ragaszkodott hozzá, hogy visszaköltözzön árván hagyott szobájába. – A lakásban tökéletes rendnek kell lennie, mire az úrnő visszatér, aga! – bizonygatta lelkesen. – A jövő héten a feleségem is megjön, gyönyörűen kitakarít, de addig is, én elkészítem a teáját és a pirítósát, pontosan úgy, ahogyan szereti. Ma reggel is alkudoztam a bazárban, ahogy csak tudtam, hogy friss tejet és kenyeret tudjak szerezni, de azok a rablók a tavalyi ár ötszörösét kérték, ami borzalmas, de hát nincs mit tenni ellene. Ha lehet, méltóztasson ideadni az árát, és mihelyt a bank kinyit, gondolom, azt a nevetségesen kicsi, elmaradt béremet is megkaphatom...

Átkozott Ali Baba! A forradalom jottányit sem változtatott rajta. Még hogy „nevetségesen kicsi!” Lop, ahol csak tud! McIver még örült is volna, hogy visszakapja megszokott, az ágyban felszolgált reggeli teáját és pirítósát, ha nem egy nap választja el őket a tervezett meneküléstől. Hogy a fenébe tudjuk úgy kicsempészni Charlieval a bőröndjeinkét, hogy az a csirkefogó ne fogjon gyanút, tette föl magának a kérdést.

Talbot tágas, elegánsan berendezett irodájában fogadta. – Kedves Mr. McIver! – üdvözölte lelkesen. – Köszönöm, hogy hajlandó volt

ilyen korán idefáradni. Hallottam az ifjú Ross kalandjáról... őszintén mondhatom, hogy mindannyian igen szerencsések vagyunk. Nem gondolja?

– De igen. Persze. Hogy van a százados?

– Kezdi kiheverni a megpróbáltatást. Remek ember, fantasztikus munkát végzett. Együtt ebédelek vele, és még ma elküldjük a British Air járatával. Arra az esetre, ha netán valaki észrevette volna. Tudja, nem árt az óvatosság! Apropó, van valami hírük Erkkiról? A finn nagykövetség megkeresett bennünket, és kérte, hogy segítsünk.

McIver beszámolt az Azadehtől kapott üzenetről. – Nevetséges! – tette hozzá dühösen az elmondottakhoz.

– Nem túl biztató, hogy váltságdíjat követelnek. – Talbot elgondolkodva nekitámasztotta az állát kimerevített ujjainak. – Azt beszélük... állítólag a hán súlyos beteg – mondta óvatosan. – Ha minden igaz, szívrohama volt.

McIvert nagyon meglepte a hír. – Jó ez Azadehnek és Erkkinek, vagy rossz? – kérdezte megdöbbenve.

– Nem tudom. Ha meghal, az egy időre egész biztosan megváltoztatja Azerbajdzsánban az erőviszonyokat, amitől északi barátaink felbátorítva érzik majd magukat arra, hogy szabadabban mozgolódjanak. Válaszul Carter és a csapata is kötelességének fogja tartani, hogy nagyot fignjon, hadd higgyék, mintha csinálnának valamit.

– Mi az ördöggel vannak úgy elfoglalva, hogy errefelé már nem is tudnak figyelni? – kérdezte ingerülten McIver.

– Semmivel, öregfiú! Éppen ez a gond. Jimmy bácsi szétosztogatta a földimogyoróit, és felszívódott. Mintha nem is lenne.

– Minket meg közben államosítani akarnak... Armstrong szerint hamarosan sor kerül rá.

– Lehetséges, hogy pillanatokon belül megszűnnek szabadon rendelkezni a gépeikkel. – Talbot szándékosan használta a suta megfogalmazást, de látta, hogy McIver érdeklődését már ezzel is sikerült fölkeltenie. – Talán nem is az állam, hanem érdekelt magánszemélyek fogják elintézni.

– Ali Kia és a partnerek?

A diplomata – mintha csökkenteni akarta volna az információ jelentőségét – könnyedén vállat vont. – Nem a mi feladatunk, hogy találgassuk, ki, mit, miért tesz. Igazam van?

– Vehetem hivatalos figyelmeztetésnek, amit mondott?

– Jézusom! Dehogy! – Talbot arcán látszott, hogy őszintén meg van döbbenve. – Személyes megjegyzés volt, semmi több! Egyébként miben segíthetek?

– Lenne miben, de csak nem hivatalosan! Andy Gavallan személyes kérésére. Rendben?

– Maradjunk inkább a hivatalos csatornáknál!

McIver őszinte aggodalmat látott felvillanni az egyébként mindig kiegyensúlyozott, nyugodt arcon, és ettől megkönnyebbült. – Nem lehet, Mr. Talbot! – válaszolta. – Andy ötlete volt, hogy mindenről tájékoztassam, nem az enyém.

A diplomata, a súlyos gondok terhe alatt nyögő ember benyomását keltve, megeresztett jól begyakorolt, hosszú sóhajt. – Hát jó! Maradjunk a nem hivatalos tájékoztatásnál!

McIver mély lélegzetet vett, és közölte: – Még a mai nap folyamán áthelyezzük a központunkat Sargazba.

– Remek. És?

– Ma indulunk. Mindenki, aki még itt van tőlünk. A 125-ösön.

– Bölcsen teszik.

– Beszüntetjük a tevékenységünket Iránban. Pénteken.

Talbot apró, türelmetlenségről árulkodó kézmozdulatot tett.

– Személyzet nélkül, hogy úgy mondjam, ez egészen természetes.

McIver számára szokatlan volt ez a stílus, egyre nehezebb volt, hogy elmondja, amit akart. – Pénteken elvisszük a gépeinket is. Most pénteken – közölte, miután összeszedte magát.

– Uram, ne hagyj el! – kiáltott fel őszinte elismeréssel a hangjában Talbot. – Gratulálok! Hogy tudta rávenni azt a csirkefogó Kiát, hogy hozzájáruljon? Csak nem ígért neki életre szóló ingyen belépőt az ascoti királyi páholyba?

– Nem, dehogy! Mi... Szóval úgy döntöttünk, hogy nem vesztegetjük az időt. Nem kérünk kiviteli engedélyt. – McIver felállt,

sietve búcsúzni akart. – A viszont...

– Nincs engedélyük?! – vágott a szavába mosolytalan arccal Talbot.

– Nincs. Maga is tudja, hogy a gépeinket el akarják venni. Nevezük államosításnak, vagy a valódi nevén, közönséges lopásnak, a lényeg az, hogy semmiképpen sem engednék ki őket, úgyhogy összepakolunk, és megyünk. Pénteken végleg bezárjuk a boltot.

Talbot várt egy darabig, ujjai idegesen babráltak egy dossziét, és csak amikor a szünet már kényelmetlenül hosszúra nyúlt, akkor szólalt meg: – Nem okos megoldás. Nagyon nem okos.

– Nincs más választásunk! Hát, Mr. Talbot, ennyit akartam csak mondani. Minden jól! Andy ragaszkodott ahhoz, hogy szóljak. Azt akarta, legyen ideje megtenni, amit esetleg szükségesnek tart.

– Ezt meg hogy értsem?! – Talbot nem volt képes uralkodni magán.

– Mit tudom én! – válaszolta ugyancsak ingerülten McIver. – Ha jól tudom, az a kötelessége, hogy megvédje a honfitársait.

– De hát...

– Nem akarom, hogy lehetlenné tegyenek. Erről van csak szó!

Talbot idegesen dobolt ujjaival az asztalon. – Azt hiszem, nem ártana most egy csésze tea. – Megnyomta az íróasztalán álló hívókészülék gombját, és kiszólt a titkárnőjének: – Celia, hozzon két csészével a legfinomabból, és kis Nelson's Bloodot is töltsön bele!

– Igenis, Mr. Talbot – válaszolta tisztelettudóan egy náthás hang, és a gazdája rögtön tüszentett is nagyot.

– Egészségére! – mondta gépiesen Talbot. Felhagyott a dobolással, McIverre mosolygott, és a legkellemesebb hangján megjegyezte: – Nagyon örülök, hogy nem mondott nekem semmit, öregfiú!

– Én is.

– Ha netán mégis történne valami, szívesen fölkeresem őfelsége kormányának a megbízásából, hogy megpróbáljam kihúzni a maga keverte szarból. – Talbot, bármennyire igyekezett is, nem tudott tovább uralkodni magán, és idegesen felkiáltott. – Minősített lopás! Jézusom! De azért sok szerencsét hozzá!

AZADEH LAKÁSÁBAN, 8.10. Az öreg cseléd nehezen cipelte végig a folyosón az alaposan megpakolt tálcát. Négy főtt tojás, pirítós, vaj, lekvár, két finom porcelánból készült kávéscsésze, gőzölgő kávéskanna, egyiptomi damasztzalvéták – ebből állt a reggeli teríték. Az ajtó előtt lerakta, és halkán bekopogott.

– Gyere be!

– Jó reggelt, úrnő! Szalaam!

– Szalaam – válaszolta tompán Sarazad. Vastag párnáknak dőlve, sírástól puffedt arccal ült az ágyon. A fürdőszoba ajtaja nyitva volt, vízcsobogás hallatszott. – Rakd csak ide mellém!

– Igenis, úrnő! – Az öreg cseléd a szeme sarkából a fürdőszoba felé pillantott, majd csöndben távozott.

– Itt a reggeli, Tommy! – Az erőltetetten vidám hívásra nem jött válasz. Sarazad bánatosan összekulcsolta mellén a karját, szipogott kicsit, és már éppen ott tartott, hogy ismét elsírja magát, amikor Lochart végre megjelent. Frissen borotválva, és már fel is öltözve. Kávét? – kérdezte félénk mosollyal a felesége, utálva komor tekintetét, és a rosszallást, amit kifejezett.

– Mindjárt – válaszolta csöppnyi lelkesedés nélkül a férfi. – Köszönöm.

– Csupa olyasmit kértem, amit szeretsz...

– Igen... Ne várj rám! – Lochart nyakkendőt vett elő, és nekilátott megkötni.

– Ugye milyen csodálatos, hogy Azadeh ideadta ezt a lakást, amíg távol van? Sokkal kellemesebb itt, mint otthon.

Lochart súlyos pillantást vetett az asszonyra a tükörből. – Annak idején nem ezt mondtad.

– Tökéletesen igazad van, Tommy, de szépen kérlek, ne veszekedj!

– Nem veszekszem. Elmondtam már a véleményemet, és te is. – De mennyire elmondtam, gondolta keserűen Lochart. Láta a feleségén, hogy legalább olyan komiszul érzi magát, mint ő, de nem tudott tenni semmit. Két napja kezdődött a rémálom, amikor Meshang Sarazad és Zarah előtt nekitámadt. Azóta tartott a zokogás, ő pedig két nap, két éjszaka bizonygatta, hogy nincs okuk

aggodalomra, majd csak ellesznek valahogy, megoldja a problémáikat, és gondoskodik a jövőről. Miféle jövőről, kérdezte magától dühösen, és ismét úgy érezte, hogy pillanatokon belül szétrobban.

– Tessék a kávéd, drága Tommy!

Lochart komor arccal elvette Sarazadtól a csészét, és bár szemben ült le, kerülte a tekintetét. A kávé forró volt, és remek zamatú, mégsem tudta ellensúlyozni a kellemetlen, keserű ízt, amit már hosszabb ideje érzett a szájában. A felét ott is hagyta, és ment, hogy felvegye a hajózókabátját. Még szerencse, hogy van ez az utam Koviszba, gondolta, és némán átkozódott még egy sort.

– Mikor látlak, drágám? Mikor érsz vissza?

Utálta magát, mert hanyagul vállat vont, miközben másra sem vágyott, mint hogy a karjába kapja Sarazadot, és elmondja, mennyire szereti. Négyszer megtette már az utóbbi két napban, és az asszony ugyanolyan hajlíthatatlan maradt, mint a bátyja. – Elhagyni Iránt? Örökre elmenni?! – jajdult fel szenvedélyes tiltakozással a hangjában. – Nem! Arra képtelen lennék!

– De hát nem örökre, Sarazad! Sargazban maradunk egy darabig, aztán továbbmegyünk Angliába. Szeretni fogod Angliát, és Skóciát, meg Aberdeen! is...

– De Meshang azt... – próbált a szavába vágni az asszony, de Lochart nem hagyta.

– Menjen a pokolba Meshang! – ordította. Sarazad a szokatlanul kemény hangtól szemmel láthatóan megrémült, de ez is csak arra volt jó, hogy még dühösebb legyen. – Az isten szerelmére, Meshang nem maga a Mindenható! Mit tud egyáltalán?! – Az asszony csak zokogott, mint a rémült kisgyerek, és igyekezett elhúzódni tőle. – Jaj, Sarazad, ne haragudj! – A karjába kapta, minden ékesszólását összeszedve, őszintén elmondta, mennyire szereti, és ezzel sikerült is megnyugtatnia, visszaadnia az elveszni látszó biztonságot.

– Tommy! Hallgass ide, drágám! Igazad volt, én tévedtem, én csináltam rosszul, de most már tudom, mit tegyek. Holnap elmegyek Meshanghoz, megkérem, hogy adjon nekünk járadékot, és... Mi a baj? Miért vagy ilyen mérges?

– Egy átkozott szót sem értettél abból, amit mondtam!

– De igen. Komolyan! Nagyon figyeltem. Kérlek, ne legyél mérges, természetesen igazad volt, amikor felháborodtál, de...

– Nem hallottad, mit mondott a bátyád?! – szakította félbe az asszonyt Lochart. – Nincs pénzünk. Vége, elfogyott, ház sincs, semmi. Egyedül rendelkezik a család teljes vagyonával, és ha nem engedelmeskedsz neki, akkor nem kapsz tőle egy huncut vasat se! De ez lényegtelen. Tudok annyit keresni, hogy elég legyen. Hidd el, hogy tudok! A lényeg az, hogy itt kell hagynunk Teheránt... egy kis időre.

– De nekem papírjaim sincsenek, Tommy, és nem is tudok szerezni. Meshangnak igaza van, hogy ha szabályos iratok nélkül megyek el, akkor soha többé nem jöhetek vissza.

Hiába voltak az újabb könnyek, az újabb heves szóváltások, nem tudta elfogadtatni Sarazaddal, amit akart. Amikor lefeküdtek, hiába erőltették, egyikük szemére sem jött álom.

– Nyugodtan itt maradhatsz, Tommy! Miért ne maradhatnál?

– Az isten szerelmére, Sarazad, Meshang teljesen egyértelműen megmondta. A külföldiekre nálatok semmi szükség, azt akarják, hogy távozzanak. De nem baj, elmehetünk máshová. Nigériába vagy Aberdeenbe, ahová akarsz. Pakolj be egy bőröndöt, szállj fel a 125-ösre, és Sargazban találkozunk! Gond nélkül be fognak engedni a kanadai útleveleddel. Kanadai vagy.

– De kilépési engedély nélkül nem mehetek – válaszolta az asszony, és újból jött a jajgatás, a veszekedés, a könnyek.

Aztán tegnap reggel, gyűlölvé, amit tesz, félrerakta a büszkeségét, és elment a bazárba, hogy beszéljen Meshanggal, és jobb belátásra bírja. Mondanivalóját alaposan, szinte az utolsó szóig előre átgondolta, de hiába, a kínai nagy fal sem lehet szilárdabb mint amibe ütközött. Sőt, ha ez egyáltalán lehetséges, a helyzet még rosszabbra fordult.

– Apámnak ellenőrző pakettje volt az IHC-nél, amit természetesen én örököltem – közölte a sógora.

– De hiszen ez nagyszerű! Ez mindent megváltoztat.

– Semmit nem változtat meg. A kérdés változatlanul az, hogyan akarod törleszteni az adósságodat, fizetni a volt feleségednek és a gyerekednek, közben eltartani a húgomat és a leendő gyerekét anélkül, hogy másnak a jótékonyására támaszkodnál.

– A fizetést, amiért keményen megdolgozott, nem jótékonyságból kapja az ember. Mindkettőnk számára előnyös lehet, amit mondok. Nem partnerséget, vagy valami hasonlót ajánlok, Meshang! Dolgozni akarok neked. Nincs gyakorlatod a helikopterüzletben, én viszont ismerem kívül-belül. Ha megbíazol velem, el tudom vezetni az IHC-t, és rögtön nyereségesse is teszem. Ismerem a pilótákat, a gépeket, egész Iránt, és majdnem az összes olajmezőt. Ha elfogadod az ajánlatomat, mindkettőnk gondja megoldódhat. Foggal-körömmel védeni fogom a család érdekeit, Teheránban maradunk, Sarazad nyugodtan megszülni a babáját, és...

– Kia miniszter közölte, hogy az iszlám állam csak iráni pilótákat akar alkalmazni. Kizárólag irániakat.

Lochart végre rájött, hogy mire ment ki már korábban is a játék, és a felismeréstől néhány pillanatra egész világa darabokra hullott. Értem már! Nincs kivétel, és különösen az én esetemben nincs!

– Sok a dolgom – válaszolta kelletlenül, elutasító arccal Meshang.
– Hogy egészen őszinte legyek, nem maradhat Iránban. Semmilyen jövőd nincs itt, Iránon kívül, és melletted viszont Sarazadnak nincs. Különben sem akar örökre, úgy elmenni, hogy ne térhessen vissza, márpedig az fog történni, ha engedély, megfelelő okmányok nélkül hagyja el az országot. Ezért aztán nincs más megoldás, el kell válnotok.

– Nem!

– Még ma délután küldd haza Sarazadot a hán lakásáról – egyébként az is szívesség, hogy ott lakhattok –, te pedig azonnal menj el Teheránból! Nem az iszlám törvények szerint házasodtatok össze, úgyhogy az nem számít. A kanadai polgári házasságot pillanatok alatt érvényteleníteni fogják.

– Sarazad soha nem egyezne bele.

– Valóban? – kérdezte gúnyosan Meshang. – Este hatkor legyetek nálam, és elintézzük a dolgot. Miután elmentél, rendezem az iráni adósságaidat. Nem hagyhatom, hogy ki nem fizetett tartozások vessenek árnyékot a családunkra. Tehát este hatkor! Viszontlátásra!

Lochart később homályosan emlékezett csak, hogyan jutott el a lakásukig. Elmesélte, mit tárgyaltak Meshanggal, és miután az újabb könnyáradat megszűnt, este elmentek a Bakraván-házba, ahol a sógora megismételte ugyanazt, amit délelőtt négy szemközt mondott.

Még dühös is lett, mert a húga nem értett vele egyet rögtön, sőt, kérlelni kezdte, hogy enyhítsen a szíven, ne legyen olyan könyörtelen.

– Ne tedd magad nevetségessé, Sarazad! – dördült rá azonnal. – Hagyd abba a siránkozást! Te is tudod, hogy amit mondtam, a javadat szolgálja, meg a fiadét és az egész családját. Ha kanadai útlevéllal utazol el, anélkül, hogy meglenne az iráni kilépési engedélyed, soha nem jöhetsz vissza. Aberdeenbe mennél? Ha rászánod magad, egy hónap alatt belepustulsz a hidegbe, és ugyanúgy a fiad is. Dzsari semmiképpen sem megy veletek, még akkor sem, ha a férjed megveszi neki a jegyet. Nem bolond, nem fogja örökre itt hagyni Iránt és a családját. Gondolj bele, hogy többé nem látsz bennünket... gondolj a fiadra... – És ez így ismétlődött mindaddig, amíg Sarazad teljesen össze nem zavarodott, és Lochart ellenállása is meg nem tört.

– Tommy!

Lochart, komor gondolataiból ocsúdva, felkapta a fejét. – Tessék! – mondta, és mintegy eltávolodva önmagától, hallotta, hogy a hangjába egy pillanatra visszatért a régi melegség.

– Örökre el szándékozol-e hagyni? – tette fel veretes perzsa nyelven a kérdést Sarazad.

– Nem maradhatok Iránban. – Lochartot furcsa módon megnyugtatta az idejétmúltnak ható szófűzés. – Ha a cég bezárja itt a boltot, nem lesz többé munkám, nem kapok fizetést, és még akkor is, ha a lakásunk meglenne... Ehh! Soha nem tudtam alamizsnát kérni. Nyílt, tettetésre képtelen tekintettel nézett az asszonyra. – Meshangnak sok mindenben igaza van. Mellettem nem lesz aranyéleted, és igazad van, ha maradsz. Hivatalos engedély nélkül veszélyes volna elutazni, és tudom, a kicsire is gondolnod kell. Aztán... Ne! Hagyd, hogy befejezzem! – mondta szelíden, mert látta, hogy Sarazad közbe akar vágni. – Ráadásul ott van még a HBC ügye is. – Karim jutott eszébe, és vérzett a szíve az asszonyért, aki még nem is tudta, mi történt az unokabátyjával.

– Örökre el szándékozol-e hagyni? – tette fel újból a kérdést Sarazad.

– Ma Koviszba megyek. Pár napot kell ott töltenem, és utána Sárgazba repülök. Egy hónapig ott maradok, addig várlak. Ennyi idő alatt átgondolhatod, és eldöntheted, mit akarsz. Elég, ha a sargazi

repülőtérre írsz vagy telexezel, megkapom az üzenetet. Ha úgy döntesz, hogy utánam jössz, a kanadai nagykövetség pillanatok alatt, soron kívül elintézi a papírjaidat. Már megbeszéltem velük... Természetesen nem tűnök el... Tartjuk a kapcsolatot.

– Macen keresztül?

– Vagy úgy, vagy másképp.

– El akarsz-e válni tőlem?

– Nem. Soha. Ha te akarsz... Hadd fogalmazzak másképp! Ha úgy gondolod, hogy a gyerekünk érdekében vagy más okból szükség van rá, én mindent kész vagyok megtenni, amit mondasz.

Lochart kijelentése után megsűrűsödött közöttük a csönd. Figyelte a feleségét, és próbálta kitalálni, vajon mit jelenthet hatalmas, fekete szemének különös, korábban nem látott pillantása. Sarazad valahogy idősebbnek látszott, mint addig, de még így is szívfájdítóan fiatal és sebezhető volt. Áttetsző hálóinge látni engedte bőre aranyszínű csillogását, dús, leengedett haja szétterült a vállán és domborodó mellén.

A bénult tehetetlenség érzése kerítette a hatalmába a férfit. Maradni akart, miközben tudta, hogy nincs többé ok, amiért maradnia kellene. Mindent elmondott, amit el lehetett mondani, és most már Sarazadon a sor, hogy döntsön. A helyében pillanatig sem gondolkodnék, mondta magában, hanem elválnék, sőt, hozzá sem mentem volna magamhoz.

– Vigyázz magadra, szerelmem!

– Te is, szerelmem – búcsúzott Lochart. Felkapta a kabátját, kiment a szobából, és néhány másodperc múlva hallani lehetett, amint csukódik mögötte a bejárati ajtó. Sarazad hosszan nézett utána, aztán újabb csésze kávé t töltött magának, és lassan kortyolgatni kezdte.

Insa Allah, mondta magának, megbékélten a körülményekkel. Akár visszajön, akár nem, akár megenyhül Meshang, akár kitart a követelése mellett, nekem erősnek kell lennem, kettő helyett enni, és csak kellemes dolgokra gondolni, amíg meg nem szülöm a fiamat.

Leütötte az első tojás tetejét – pontosan olyanra volt főzve, ahogyan szerette, és nagyon jól esett neki.

McIVER LAKÁSÁN, 11.50. Pettikin bőrönddel a kezében lépett a szobába, és elcsodálkozott, meglátva az éppen az egyik szekrényt törölgető Ali Babát. – Nem hallottam, amikor visszajött. Úgy emlékszem, abban maradtunk, hogy ma egész nap szabad lesz – mondta kissé ingerülten, miután lerakta a bőröndöt.

– Igen, aga, de rengeteg a munka. Minden csupa mocskok, a konyha meg egyenesen... – A férfi nem fejezte be a mondatot, csak sokatmondón az égre emelte a tekintetét.

– Tudom, persze! Igaza van, de holnap is ráér elkezdeni a takarítást. – Pettikin nagyot káromkodott magában, amikor látta, hogy a szolga pillantása a bőröndre szegeződik. Rögtön reggeli után elküldte Ali Babát, és adott neki néhány megbízást is úgy, hogy csak késő estére végezzen velük. Arra számított, hogy mint korábban megtörtént, most is csak másnap reggel fog ismét felbukkanni. – Na gyerünk! Induljon!

– Igenis, aga! Szabadságra utazik, vagy csak kirándul valahova? – érdeklődött Ali Baba.

– Nem. Az egyik pilótánál töltök néhány napot, úgyhogy holnap rendbe rakhatja a szobámat. Adja ide a kulcsát! Én elhántam valahova a magamét. – Pettikin szidta magát, mert korábban nem gondolt erre. Előrenyújtotta a kezét, Ali Baba pedig nem titkolt vonakodással odaadta a kulcsot. – McIver kapitány szeretne egyedül maradni. Sok munkája van, és nem akarja, hogy bárki zavarja. Menjen! Viszontlátásra!

– De aga...

– Induljon! – Pettikin kis híján kilökte a lakásból Ali Babát, gondosan bezárta utána az ajtót, majd idegesen az órájára pillantott. Már majdnem dél volt, és McIver még mindig nem érkezett meg, pedig úgy tervezték, hogy mostanra már a repülőtéren lesznek. Visszament a hálószobába, a fali szekrényből elővette a másik, szintén becsomagolt bőröndöt, és odarakta az első mellé, a bejárathoz.

Két kis bőrönd és egy nagyobb utazótáska, gondolta. Nem túl sok annyi év iráni szolgálat után. Nem baj, úgyis szeretek könnyen, kevés csomaggal utazni. Most végre talán szerencsém lesz, több pénzt kereshetek, esetleg a repülés mellett belefogok valamilyen üzletbe, és

ott van Paula is. De hogy az ördögbe engedhetném meg magamnak, hogy újból megnősüljek? Házasság? Te megőrültél! Legfeljebb rövid viszonyban reménykedhetsz. Igen, de szeretném feleségül venni, és...

A telefoncsörgés annyira váratlanul érte, hogy kis híján ugrott egyet. Izgatottan dobogó szívvel kapta fel a kagylót. – Tessék!

– Charlie? Én vagyok az, Mac! Hála istennek, kivételesen működik ez az átkozott. Nem bíztam benne, de gondoltam, megpróbálom. Késni fogok.

– Baj van?

– Nem tudom, Charlie! Beszélnem kell Ali Kiával... A titkárát és egy zöldszalagost küldött értem a szemét, hogy feltétlenül vigyenek hozzá.

– Mi az ördögöt akarhat? – kérdezte aggódva Pettikin. Hallotta, amint odakint, szerte a városban a müezzinek déli imára hívják az igazhitűeket.

– Fogalmam sincs róla. Fél óra múlva fogad. Jobban teszed, ha kimégy a repülőtérre, én is sietek, ahogy csak tudok. Szólj Johnny Hoggnak, hogy feltétlenül várjon meg!

– Rendben, Mac! Mi van a holmiddal? Bevitted az irodába?

– Sikerült kicsempésznem, amíg Ali Baba aludt, és beraktam a csomagtartóba. Charlie, van a konyhában egy hímzett falvédő, „Le a marhahúspástétommal!” Hozd el, légy szíves! – kérte Pettikin. – Genny megöl, ha itt hagyom. Ha marad annyi időm, még visszaugrom szétnézni, hogy minden rendben van-e lakásban.

– Zárjam el a gázt, kapcsoljam ki a villanyt?

– A szentségit! Nem tudom. Hagyd őket!

– Rendben. Biztosan nem akarod, hogy megvárjalak? – Pettikint rettenetesen idegesítette a müezzin mikrofonból harsogó hangja. – Nekem nem gond, Mac! Talán még jobb is volna...

– Nem, indulj csak! Én is hamarosan megyek. Viszlát.

– Viszlát. – Pettikin várt egy keveset, és mivel a vonal bontása után bugást hallott, a repülőtéri irodájuk számát tárcsázta. Legnagyobb megdöbbenésére a hívás sikerült.

– Iran Helicopters. Tessék!

Rögtön megismerte az árukezelők főnökének a hangját. – Jó napot, Adváni! Pettikin vagyok. Mi van a 125-össel?

– Jó napot, kapitány! Menetrend szerint érkezik, bármelyik pillanatban leszállhat.

– Lane kapitány ott van?

– Igen. Egy pillanat, mindjárt szólok neki... – Pettikin idegesen várt, egyfolytában Kiára gondolt.

– Szevasz, Charlie – hallotta kisvártatva Nogger hangját. – Mi van, befolyásos barátokat szereztél?

– Nem. Magától kezdett működni a telefon. Egyedül vagy, tudsz beszélni?

– Ó, dehogy! – válaszolta könnyed hangon Lane. – Mivel töltitek az időt?

– Még mindig a lakásban vagyok. Mac késik... el kellett mennie Ali Kiához. Én mindjárt indulok, ő pedig Kiától megy egyenesen a repülőtérre. Felkészültetek a bepakolásra?

– Igen. Felrakjuk a javítandó motorokat, ahogy McIver kapitány mondta. Minden az utasítások szerint fog menni.

– Remek. Ott a két szerelő?

– Igen, azok az alkatrészek is össze vannak pakolva.

– Rendben. Van gond?

– Egyelőre semmi, öreg!

– Viszlát. – Pettikin lerakta a kagylót, és hirtelen szomorúsággal még egyszer körbenézett a lakásban. Jó és rossz napokat egyaránt megélt benne, a legjobbakat akkor, amikor Paula is ott volt. Az ablaknál állva figyelte a Dzsaleh fölött szálló füstöt, és mivel a müezzinek már befejezték kántálásukat, hallotta az időnként felhangzó, már megszokottá vált fegyverropogást is. – A francba velük! – morogta mérgesen. Felkapta a csomagjait, és gondosan bezárta maga mögött az ajtót. Amikor kihajtott a garázból, látta, hogy Ali Baba a szemközti oldalon a kapualjban lázasan tárgyal valamiről két ismeretlennel. Mit forgathat vajon a fejében az a csirkefogó, kérdezte magától nyugtalanul.

A KÖZLEKEDÉSI MINISZTERIUMBAN, 13.07. A tágas irodában, bár a kandallót begyújtották, csontig hatoló hideg volt. Ali Kia drága perzsabundát, prémsapkát viselt, és nagyon dühös volt. – Ismétlem, holnap Koviszba kell mennem, és azt akarom, hogy elkísérjen! – mondta indulatosan.

– Sajnálom, de holnap nem lehet. – McIvernek nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne mutassa ki idegességét. – A jövő héten viszont nagyon szívesen elkísérem. Mondjuk hétfőn...

– Megdöbbenő, hogy miután annyit „segítettem” maguknak, még vitatkoznom is kell! Holnap, kapitány, vagy... vagy leállítom a 125-ösük berepüléseit. Sőt, már ma sem szállhat fel, itt marad, amíg be nem fejezzük a vizsgálatot!

McIver a hatalmas íróasztal előtt állt, a nyeszlett Kia pedig faragásokkal díszített, tiszteletet parancsoló karosszékekben ült, amiben szinte egészen elveszett. – Nem tudna ma elutazni, kegyelmes úr? Egy Alouette-ünket éppen át kell vinnünk Koviszba. Lochart kapitány...

– Holnap. Ma nem – vágott ingerülten McIver szavába a miniszter. – Az igazgatótanács tagjaként utasítom, hogy elkísérjen. Reggel tízkor indulunk. Megértette?

McIver bólintott, és közben lázasan törte a fejét valamilyen megoldáson, aminek révén kiverekedned magát a csapdából. A menekülés gondosan kimunkált terve a szeme előtt kezdett darabokra hullani. – Hol akarja, hogy találkozzunk?

– Hol van a helikopter?

– Doshan Tappehen. Felszállási engedélyre lesz szükségünk. Sajnos, az ottani parancsnok, Delami őrnagy, nagyon szigorú. Egy mollah is van mellette... Nem tudom, hogyan szerezhetnénk meg tőlük az engedélyt.

Kia arca, ha lehet, még komorabbá vált. – A miniszterelnök legfrissebb utasítása éppen erre vonatkozik, a mollahok jogtalan beavatkozására a kormány munkájába. Az imám is tökéletesen egyetért azzal, hogy ennek véget kell vetni. Jobban teszik, ha mindketten meghúzzák magukat, és normálisan viselkednek. Délelőtt tízkor ott leszek, és...

A mondatot hatalmas robbanás dőreje szakította félbe. McIver és Kia is az ablakhoz rohant, de csak a közeli saroknál az égre törő, sűrű füstfelhőt láttak. – Úgy látszik, újabb, gépkocsiba rejtett bomba – mondta utálkozva McIver. Az elmúlt néhány napban baloldali szélsőségesek több gépkocsit is felrobbantottak; elsősorban a kormányban helyet foglaló, ismert, és fontos tisztségeket betöltő ajatollahokkal akartak végezni.

– Mocskos terroristák! Isten ítélje őket örök tűzre, és az apjukat is! – szitkozódott Kia, de látni lehetett rajta, hogy nagyon megijedt, ami McIvernek igazán tetszett.

– A hírnév ára, miniszter – mondta komoly, gondterhelt hangon. – A magas tisztségeket betöltő, fontos emberek, mint például ön, ki vannak téve ilyen támadásoknak.

– Igen... igen... Tudjuk. Mocskos terroristák...

McIver mosolyogva ment vissza a kocsijához. Szóval Kia Koviszba akar repülni, gondolta. Hát majd gondoskodom róla, hogy sikerüljön neki, a Forgósziel pedig folytatódjon, ahogy kell.

A sarkon túl a széles úttestet szétszóródott roncsdarabok borították, gépkocsi még mindig lángolt, több összetört járműből pedig sűrű fekete füst szállt fel. A járdaszegélynél, ahol a gépkocsiba rejtett pokolgép működésbe lépett, nagy lyuk tátongott, egy étterem és a szomszédos külföldi bank épületének az üvegportálja romokban hevert. Sokan megsebesültek, és több halott, illetve haldokló is feküdt a kövezeten. Pánik kerített hatalmába mindenkit, aki a környéken tartózkodott, a levegőben égett gumi, és megperzselt emberi hús émelyítő szaga érződött.

A forgalom mindkét irányból leállt, és McIver sem tehetett mást, kénytelen volt várni. Félóra múlva végre felbukkant egy mentőautó, és néhány zöldszalagos, egy mollah utasításait követve, elkezdte irányítani a járműveket. Amikor rákerült a sor, olyan dühösen integettek McIvernek, és kiabáltak rá, mintha szándékosan állt volna meg, feltartani a forgalmat. Sietve kapcsolt hát, és a csatatérre vált úttesten továbbhajtván nem vette észre Talbot üvegcserepektől félig elborított, fej nélküli holttestét. Roszt sem vette észre, aki tépett kabátban, a házfalnak dőlve, ájultan hevert a kövezeten, és az orrából és a füléből folyt a vér.

A SARGAZI REPÜLŐTÉR ELŐCSARNOKA, A PERZSA-ÖBÖL MÁSIK PARTJÁN, 14.05. Scot Gavallan felkötött karral állt az útlevel-ellenőrzés és vámkezelés után távozókra várakozók között. A hangosbeszélő szünet nélkül, arabul és angolul is harsogta az érkező és az induló járatokról szóló információkat, a nagy tájékoztató táblán pedig sűrűn peregtek a sorok. Scot végre meglátta az apját, amint kilépett a zöld kapun, és elésietett. – Apa!

– Scot! – Gavallan boldogan megölelte a fiát, vigyázva, nehogy fájdalmat okozzon neki. – Hogy vagy?

– Jól, apa! Tényleg. Mondtam, hogy hamar rendbe jövök.

– Igen. Látom. – Azóta, hogy hétfőn elutazott, Gavallan többször is beszélt telefonon a fiával, de az kevés volt, nem pótolta a személyes találkozást. – Annyira aggódtam... – Nem akart elutazni, de a sargazi kórház angol orvosa megnyugtatta, hogy Scotnak nincs komolyabb baja, és sok volt a sürgős elintézésre váró üzleti gond. – A röntgenfelvétel szerint nincs törés, Mr. Gavallan! A lövedék az izmokon hatolt át, elég csúnya sebet hagyott, de az be fog gyógyulni – mondta az orvos, Scotot pedig figyelmeztette: – Fájdalmas lesz, és legalább két hónapig nem fog repülni. Ami a visszafojthatatlan sírást illeti... nem kell aggódnia miatta. Normális tünete a váratlan sebesülésnek. A helikopterút sem tett magának igazán jót. Jól emlékszem, hogy koporsóban utazott? Ez már önmagában is elég, hogy az idegei felmondják a szolgálatot. Ne aggódjon, ki fogja heverni! Éjszakára mindenesetre bent tartjuk.

– Muszáj, doktor? Már... sokkal jobban érzem magam... – Scot felállt, de a térdé megroggyant, és összezsugorlott volna, ha az apja el nem kapja.

– Először is szépen lefekszik. Jókora alvás, Mr. Gavallan, és biztosíthatom róla, nem lesz a fiának semmi baja. – Az orvos nyugtatót adott Scotnak, Gavallan pedig ott maradt mellette, és megpróbálta eltéríteni a gondolatait Jordontól, elejét venni, hogy újból és újból szemrehányást tegyen magának a halála miatt. – Ha valaki hibás, az csak én lehetek, Scot! Ha a sah távozása előtt elrendelem az evakuálást, Jordon még mindig élne.

– Nem, apa... azokat a golyókat nekem szánták...

Gavallan megvárta, hogy a fia elaludjon. A gépet, amellyel eredetileg menni akart, elszalasztotta, de sikerült feljutnia az éjféλι járatra, és még idejében Londonba ért.

– Mi az ördög történik Iránban? – kérdezte Linbar, elhagyva az igazgatótanácsi ülések elején szokásos, kötelezően méltóságteljes bevezetőt.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Gavallan. Rajtuk kívül egy igazgató volt csak jelen, az ismerősei által Nyereségesként emlegetett Paul Csoj, aki Hongkongból érkezett. Gavallan őszintén tisztelte üzleti éleslátásáért, kapcsolatukat csupán az árnyékolta be valamelyest, hogy Csoj jelen volt David MacStruan váratlan, tragikus baleseténél, és nem kis szerepe volt abban, hogy David után Linbar lett a tajpan. – Meg kellene várnunk őket, nem?

– Fölösleges! – felelte támadón Linbar. – Üzentem a többieknek, hogy nem kell jönniük. Én vagyok a tajpan, úgy döntök, ahogy nekem tetszik. Mi...

– Az S-G Helicopters ügyeiben nem. – Gavallan átható pillantást vetett Csojra. – Javaslom, hogy halasszuk el a megbeszélést.

– Megtehetjük, Andy – szólalt meg könnyedén Csoj –, de én kizárólag az ülés miatt utaztam ide, és ha szavaznunk kell, ahhoz is elegen vagyunk hárman.

– Én azt mondom, tartsuk meg az ülést – jelentette ki rögtön Linbar. – Mi az ördögtől félsz?

– Semmitől, csak...

– Akkor jó. Döntésképesek vagyunk. Nos, mi a helyzet Iránban?

Gavallan mély lélegzetet vett, és megpróbálta fékezni magát. – Pénteken, ha az időjárás is megengedi, belevágunk. Amennyire csak lehetett, megpróbáltuk a legapróbb részletekig kidolgozni a Forgószelet.

– Efelől semmi kétségem, Andy! – Csoj mosolya őszintének, barátságosnak látszott. – Linbar szerint csak a 212-eseket akarjátok kihozni. – A harmincas évei végén járó, kellemes megjelenésű, elképesztően gazdag ember igazgatója volt a Struan-háznak, és több leányvállalatának is. A cégen kívül is voltak hajózási érdekeltségei,

Hongkongban és Japánban gyógyszergyárai, és úgy tartották számon, mint a térség egyik legnagyobb tőzsdei befektetőjét. – Mi lesz a 206-osokkal és az Alouette-ekkel?

– Ott kell hagynunk őket. Nem tudjuk mindet kihozni. Egyszerűen képtelenség!

– Miből áll pontosan a Forgószel? – érdeklődött tovább Nyereséges Csoj.

– Pénteken, ha az időjárás nem szól közbe, reggel hétkor megadom a jelet a kezdésre, és az összes gép egyszerre felszáll – fogott a terv ismertetésébe Gavallan. – Bandar-Deilamban, Rudi parancsnoksága alatt négy 212-esünk van, azok Bahreinbe repülnek, tankolnak, és rögtön indulnak tovább Sargazba. A két koviszi gépnek a tengerparton kell először tankolnia. Onnan Kuvaitba mennek, ismét feltöltik őket, aztán Dzselleten – kis sziget a szaúdi partok közelében, ahol üzemanyagot helyeztünk készenlétbe – és Bahreinen át érik el Sargazt. A lengehieknek, Scraggerrel az élen, nem lesz különösebb gondjuk, ők nyílegyenesen átmehetnek Sargazba. Erkkinek Törökországon keresztül kell kijutnia. Mihelyt valamennyien megérkeztek, felrakjuk őket az odarendelt 747-esekre, és elhúzzuk a csíkot, amilyen gyorsan csak lehet.

– Mennyi az esélye annak, hogy nem vész el egyetlen ember vagy helikopter sem? – kérdezte hirtelen komoran fürkésző tekintettel Csoj. Ismert volt a játékszenvedélyéről, több versenylovat is tartott, és beválasztották a hongkongi Jockey Club vezetői közé. Egyes meg nem erősített, de magukat makacsul tartó pletykák szerint tagja volt a macaói játéklklubokat üzemeltető szindikátusnak is.

– Nem szeretek találgatni, de azt mondanám, komoly esély van rá. Különben bele sem vágtam volna. McIvernek már sikerült kijuttatnia három 212-est. Önmagukban azok több mint hárommilliót érek. Ha sikerül az összes 212-est és a tartalék alkatrészek nagyobb részét kihoznunk, akkor az S-G formában maradhat.

– Rossz formában – szólt közbe kurtán Linbar.

– Jobb formában, mint amilyenben a Struan's lesz év végén – ríposztzott azonnal Gavallan.

– Régen föl kellett volna készülnötök erre az átkozott katasztrófára! Neked, és annak a hülye McIvernek is! Egy bolond is

rájöhetett az eseményekből, hogy a sah napjai meg vannak számlálva – kezdett dühöngeni Linbar.

– Ebből elég! – Gavallan látzott, hogy kezd igazán dühös lenni.
– Nem azért jöttem vissza, hogy veszekedjünk, hanem hogy beszámoljak a legfrissebb fejleményekről. Úgyhogy fejezzük be minél előbb, hogy visszarepülhessek! Van még kérdésed, Nyereséges?

– Andy, ha sikerül is kihozni a gépeket, mi lesz az Északi-tengerrel? Az Imperial alátok vágott az áraival, és már több mint húsz szerződést sikerült is elhappolnia. Ráadásul lekötöttetek hat X-63-ast.

– Ostoba, nagyon rosszul időzített döntés volt – ragadta meg egyből az alkalmat Linbar.

Gavallan erőt vett magán, nem vágott vissza, inkább erősen koncentrált. Csojnak joga volt hozzá, hogy föltegye a kérdést, és nem is akart titkolózni. – Amíg megvannak a 212-eseim, addig rendbe tudom hozni a dolgokat. Lesz munka bőven. A jövő héten utánanézek az Imperial-ügynek – biztos vagyok abban, hogy a szerződéseink egy részét vissza tudom szerezni. Az olajüzlet világszerte beindult. Az ExTex hamarosan előáll a szaúdi, nigériai és malajziai szerződéseivel, és ha megtudják, hogy X-63-asokat veszünk, bőségesen ellátnak bennünket megbízásokkal. Ugyanúgy a többi nagy társaság is. Képesek leszünk, hogy a korábbinál is jobb szolgáltatást nyújtsunk, nagyobb biztonságot garantáljunk bármilyen időjárás esetén, és utaskilométerenként alacsonyabb költséget. A piac remek, hamarosan Kína is megnyílik előttünk, és...

– Hagymázás álom! – vágott újból Gavallan szavába Linbar. – A fellegekben jártok, te is, és Dunross is!

– Kínában soha nem lesz keresnivalónk – jelentette ki Csoj. – Ebben tökéletesen egyetértek Linbarral.

– Én viszont nem. – Gavallan fölfigyelt ugyan arra, hogy Nyereséges viselkedése megváltozott, de elragadta az indulat, és képtelen volt leállítani magát. – Várjuk ki a végét! Kínának egész biztos, hogy rengeteg olaja van. Hogy a konkrét témánál maradjunk, a cég állapota kifejezetten jó. Tavaly ötven százalékkal sikerült növelnünk a profitot, és az idén is legalább annyi lesz a növekedés, ha nem több. A jövő héten...

– A jövő héten már sehol nem leszel! – szólt közbe újból, a jó modorral mit sem törődve Linbar. – Hétvégén majd eldől, hogy igen-e, vagy sem. – Gavallan csak nehezen türtőztette magát, az álla keményen megfeszült az indulattól. – Azt javaslom, hogy folytassuk hétfőn ezt a megbeszélést! Addigra mindenképpen visszaérek.

– Paulnak és nekem vasárnap Hongkongba kell utaznunk. Ott találkozunk.

– Lehetetlen, hogy addigra...

– Akkor nélküled fogunk dönteni! – jelentette ki végképp türelmét veszve Linbar. – Ha a Forgószél kudarcot vall, neked véged. Az S-G-t felszámoljuk, új társaság, a North Sea Helicopters kapja meg a maradék vagyont, és kétkem, hogy egy dollár befektetésre ötven centnél többet tudnánk fizetni a végelszámolásakor.

– Ez rablás! – kiáltotta kivörösödve Gavallan.

– Nem. Egyszerűen csak a kudarc ára. Mihelyt az S-G megszűnik, neked is véged. Hogy őszinte legyek, előbb is bekövetkezhetett volna. Ha pedig nem tudod megvenni a repülőjegyed, hogy elgyere az igazgatótanácsi ülésekre, senkinek nem fogsz hiányozni.

Gavallan óriási erőfeszítés árán tartotta magát, és nem vette át Linbar alpári stílusát. Lázasan törte a fejét, majd hirtelen támadt gondolatnak engedve megkérdezte Nyereséges Csojtól: – Ha a Forgószél sikerül, segítesz kivásárolni a Struan's részét az üzletből?

– Az ellenőrző pakettünk nem eladó! – kiabált közbe Linbar, még mielőtt Csoj válaszolhatott volna.

– Talán mégis, Linbar – mondta elgondolkodva Nyereséges. – Ilyen üzlet esetleg segíthet, hogy kimássz a gödörből. Miért ne szabadulnál meg valamitől, ami állandóan csak bosszúságot okoz? Ti ketten megállás nélkül veszekedtek, pedig semmi értelme. Mi volna, ha most egyszer, legalább egy napra abba hagynátok az ellenségeskedést?

– Hajlandó vagy finanszírozni az ügyletet? – kérdezte mereven Linbar.

– Lehetséges. Igen, lehetséges, de csak akkor, ha egyetértesz. Ez családi ügy, nyugodtan kell megegyezni felőle.

– Soha nem fogok beleegyezni, Nyereséges! – Linbar Gavallanre kapta a tekintetét, és dühös indulattól fröcsögve a szemébe vágta:

– Azt akarom, hogy megrohadjatok.. Te meg az az átkozott Dunross!

– Találkozunk a belső iroda legközelebbi ülésén – válaszolta a helyéről felpattanva, de fegyelmezetten Gavallan. – Meglátjuk, mit szólnak hozzá a többiek.

– Azt fogják tenni, amit mondok. Én vagyok a tajpan. Apropos, erről jut eszembe, hogy Nyereségest is beveszem a körbe.

– Nem teheted, ellenkezik Dirk szabályaival. – Dirk Struan, a kereskedőház alapítója úgy rendelkezett, hogy a belső irodának – rokonsági foktól függetlenül – csak családtagok és keresztények lehetnek a tagjai. – Megesküdtél, hogy betartod őket.

– A pokolba Dirk szabályaival! Az örökség kezelése a tajpanra tartozik, és hogy mire esküszöm meg, az kizárólag az én dolgom. Azt hiszed, nagyon okos, agyafúrt vagy, de tévedsz! Nyereséges pillanatokon belül belép az anglikán egyházba. Tavaly elvált, és hamarosan beházasodik a családba. Az egyik unokahúgomat veszi el – áldásom rájuk –, és szorosabban fog kötődni a családhoz, mint te! – Linbar erőszakos, kárörvendő hangon fölnevetett.

Gavallan azonban komoly maradt, ugyanúgy Csoj is, és mindketten tisztában voltak azzal, hogy a kocka el van vetve, ahová jutottak, onnan már nincs visszaút. – Nem tudtam, hogy elváltál – szólalt meg kis idő múlva Gavallan. – Gratulálok... az új életedhez és a kinevezésedhez.

– Köszönöm – válaszolta tömören váratlanul szerzett ellensége.

A tovasiető utasok között Scot apja bőröndjéért nyúlt, hogy ő vigye, de Gavallan rászólt: – Hagyd! Még elbírom. – Felkapta a csomagot. – Jól fog esni a zuhany és az alvás. Utálok éjszaka repülni.

– Genny már vár. Kint maradt a kocsiban. – Scot az első pillanatban észrevette, milyen fáradt az apja. – Baj van otthon?

– Nem, dehogy! – háritotta el a kérdést Gavallan. – Úgy örülök, hogy jól vagy. Mi újság errefelé?

– Minden a legnagyobb rendben, apa! Elkezdődött az akció. Olyan pontosan zajlik, hogy órát lehetne igazítani hozzá.

TEHERÁN ÉSZAKI ELŐVÁROSÁBAN, 14.35. Jean-Luc – mint mindig, ezúttal is szívdöglesztő látványt nyújtott méretre szabott egyenruhájában és csizmájában – kiszállt a taxiból. Ahogy ígérte, százdollárost vett elő, félbetépte, és az egyik darabot a sofőrnek nyújtotta. – *Voilà!*

A taxis alaposan megnézte a bankjegydarabot. – Tényleg csak egy óra, aga? Allahra, mondja meg, tényleg nem több?!

– Másfél, ahogy megállapodtunk. Utána rögtön megyünk vissza a repülőtérrre. Csomagom is lesz.

– Insa Allah. – A sofőr idegesen körbenézett. – Nem várakozhatom itt. Túl sokan látnak. Szóval másfél óra. A sarok mögött leszek, ott. – Megmutatta az irányt, aztán rögtön indult is.

Jean-Luc felsietett a lépcsőn, és kinyitotta a délre, fákkal szegélyezett utcára néző, 4a jelű lakás ajtaját. A saját barlangja volt, bár a felesége, Marie-Christine találta és rendezte be, és ritka látogatásai idején ott is lakott. Hálószoza volt benne, nagy dupla ágygal, jól felszerelt konyha, és tágas nappali, süppedő kerevettel és remek hi-fi toronnyal. – Hogy el tudd kápráztatni a barátnőidet, *chérie!* De csak addig, amíg nem akarod importálni őket – figyelmeztette a felesége.

– Én, *chérie?* Nem vagyok lánykereskedő!

Mosolyogva lépett be az ajtón, örült, hogy megint otthon lehet, és csak kicsit bánkódott, hogy annyi mindent ott kell hagynia – a hi-fi a legmodernebb készülék volt, a lemezek fantasztikusak, a kerevet hívogatásának nem lehetett ellenállni, az ágyéról nem is beszélve, a borkészletét fáradságot nem kímélve csempészte át a vámon, és akkor a tökéletesen felszerelt konyháról, a főzéshez nélkülözhetetlen tartalékairól még szó sem esett.

– *Espéce, de con!* – kiáltotta el magát, és a hálószozába lépve első dolga volt, hogy ellenőrizze, működik-e a telefon. A készülék, szokás szerint, süket volt.

Bőröndöt vett elő a faliszekrényből, és csomagolni kezdett. Gyorsan, ügyesen járt a keze, hiszen sokszor, alaposan átgondolta, mit akar magával vinni. Először is a kedvenc késeit, és omlettsütéshez használt serpenyőjét rakta el, aztán hat üveggel a

legjobb boraiból. Több mint negyvenet otthagyt az új – szándéka szerint ideiglenes, mert még vissza akart térni – bérlőnek, akinek másnap kellett beköltöznie. A megállapodásuk úgy szót, hogy a díjat közvetlenül neki fizeti minden hónap elején, jó francia frankban, svájci bankszámlára, és előre letétbe helyez nagyobb összeget arra az esetre, ha netán valamilyen kárt tenne a berendezésben.

Az ügylet azóta érlelődött, hogy karácsonykor hazautazott szabadságra. A többiek szemellenzót raktak fel, de én pontosan tudtam, mi fog következni, állapította meg magában elégedetten. Persze, behozhatatlan előnyöm van velük szemben – francia vagyok.

Elégedetten folytatta a pakolást. Az új lakó szintén francia volt, idősebb barát a követségről, aki már hetek óta hajszolt azonnal beköltözhető, jól felszerelt *garconnière-t*, ahová beköltöztetheti tizenéves, igézően szép, cserkesz szeretőjét. A lány ugyanis, eléggé el nem ítéhető módon, közölte, hogy elhagyja, ha nem szerez neki önálló lakást. – Jean-Luc, drága barátom, hadd béreljem ki tőled egy évre... hat hónapra... háromra! A legkomolyabban mondom, hamarosan a diplomatákon kívül nem lesz itt más európai. Senkinek ne áruld el, de hidd el, hogy így van! Olyantól tudom, aki már Neauphle-le-Chateau-ban is Khomeini legbelsőbb köréhez tartozott, és azóta is élvezzi a bizalmát. Tulajdonképpen mindenről tudunk, ami itt készül. A legközelebbi munkatársai francia egyetemekről kerültek ki, és máig remekül beszélnek franciául. Kérlek, esedezem, add nekem a lakást! Muszáj örömet szereznem az én kis napsugaramnak!

Szegény öreg barátom, gondolta szomorúan Jean-Luc. Nekem, hála istennek, egyetlen asszony előtt sem kell hajbókolnom. Mekkora szerencséje volt Marie-Christine-nek, hogy hozzám jött feleségül, olyan férjet talált, aki bölcsen tudja irányítani az életét.

Utoljára a repüléshez szükséges holmiját, és vagy fél tucat napszemüveget pakolt el. A ruháit kivétel nélkül mind ott hagyta a szekrényben. A vállalat természetesen kárpótolni fog, gondolta, és vehetek magamnak újakat. Kinek van szüksége ócska, használt rongyokra?

Miután elkészült, az órára pillantott. Tökéletes – mindössze huszonkét perc kellett, hogy összepakoljon. A hűtőbe rakott *La Doucetté* hideg volt, a frizsider nála a máshol állandó áramkimaradás

ellenére is működött. Felbontotta, megkóstolta és tökéletesnek találta. Ugyanígy azt is, hogy három perccel később kopogást hallott.

– Szajada, *chérie*, de gyönyörű vagy! – Szenvedélyesen magához ölelte és megcsókolta az asszonyt, de közben arra gondolt, hogy csöppet sem néz ki jól, fáradtnak, megviseltnek látszik. – Hogy vagy, *chérie*?

– Megfáztam kicsit. – Szajada reggel, amikor a tükörbe nézett, látta, hogy karikás a szeme, apró ráncok is keletkeztek a sarkában, és biztos volt, hogy Jean-Luc rögtön észreveszi őket. – Nem komoly, már túljutottam a nehezen. És te, *chérie*?

– Ma remekül. A holnappal meg ki törődik?! – A férfi könnyedén vállat vont, lesegítette a szeretőjéről a kabátot, az ölébe kapta, és ledőlt vele a kerevetre. Szajada gyönyörű volt, és őszintén sajnálta, hogy el kell hagynia. Iránért is fájt a szíve, akárcsak korábban Algériáért.

– Min gondolkodsz?

– Azon, ahogy hatvanháromban el kellett mennünk Algériából. Most meg Iránból. Ugyanígy elzavarnak bennünket. – Jean-Luc érezte, hogy Szajada egy pillanatra megmerevedik a karjában. – Mi a baj?

– Borzalmas tud lenni a világ! – Az asszony egyszer sem mesélt még a valódi életéről. – Sokszor olyan igazságtalan! – tette hozzá szomorúan, a 67-és arab-izraeli háborúra gondolva. A szülei meghaltak Gázában, neki pedig menekülnie kellett; a történetük akár hasonló is lehetne, ha nem volnának közöttük alapvető különbségek, állapította meg magában. Tejmur jutott eszébe, és „ők”. Hányinger környékezte, miközben a kis Jasszert látta maga előtt, és arra gondolt, mit fognak tenni a fiával, ha nem azt csinálja, amit parancsolnak. Csak legalább tudnám, kicsodák...

Jean-Luc előrehajolt, és mindkettőjüknek töltött az asztalra kikészített borból. – Fölösleges szomorkodni, *chérie* – mondta. – Nem élünk olyan sokáig, hogy értelme lenne, akár csak egy pillanatra is, elrontani a hangulatunkat! *Santé!*

A bor kellemesen hűvös volt, és csodálatosan zamatos.

– Mennyi időre jöttél? – kérdezte Szajada, miután belekortyolt a nemes italba.

- Egy óra múlva indulnom kell.
- Zagroszba?
- Nem, *chérie!* A repülőtérre, onnan pedig Koviszba.
- Mikor jössz vissza?

– Lehet, hogy soha. – Jean-Luc érezte, hogy az asszony teste pillanatra megmerevedik, és aztán egyből el is lazult. Folytatta hát, amit elkezdett, szentül hitte, hogy józan, tisztában van az élet dolgaival, és tökéletesen megbízhat benne. – Koviszban sem leszek sokáig, de ezt csak neked mondom. Kivonulunk Iránból, az egész társaság. Egyértelmű, hogy nem kellünk nekik, nem engedik, hogy szabadon működjünk, és a tartozásaikat sem hajlandók megfizetni. A zagroszi hegyekből erőszakkal zavartak el bennünket... az egyik szerelőnket néhány napja terroristák megölték, és Scot Gavallan is csak milliméterekkel úszta meg. Úgyhogy kész, elmegyünk. *C'est fini!*

– Mikor?

– Hamarosan. A pontos időpontot nem tudom.

– Hiányozni fogsz... nagyon. – Szajada közelebb húzódott a férfihoz.

– Te is, *chérie* – válaszolta gyöngéden Jean-Luc, és bár az asszony hallgatott, nem kerülték el a figyelmét az arcán végiggördülő könnyecsek. – Meddig maradsz Teheránban?

– Nem tudom. – Szajada igyekezett normális hangon beszélni. – Adok majd egy bejrúti címet. Ott tudni fogják, hol találhatsz meg.

– Engem is bármikor el lehet érni Aberdeen keresztül.

Csöndben ültek a kereveten. Az asszony szorosan Jean-Luchöz simult, a kandallópárkányon álló óra, amelyik rendszerint halkán, észrevétlenül ketyegett, ezúttal rettentő hangosnak tűnt mindkettőjüknek. Az idegvégződéseikben érezték az idő múlását, a kényszerű búcsú közeledtét.

– Gyere! – mondta egy idő után Szajada. Nem volt kedve a szeretkezéshez, de úgy érezte, az a természetes, ha készségesnek mutatkozik.

– Nem – válaszolta gálánsán a férfi, erőt és nemes tartást imitálva. Tudta, hogy az asszony elvárja tőle a szeretkezést, ami után nyugodtan felöltözhetnek majd, és francia módra, értelmesen,

fölösleges érzelemkitörések nélkül befejezhetik a kapcsolatukat. Az órájára pillantott, és elégedetten állapította meg, hogy még negyvenhárom perce maradt.

– Nem kívánsz?

– Jobban, mint bármikor. – Jean-Luc keze Szajada melléért nyúlt, szája lágyan végigsimított a nyakán, és már érezte is nadrágja feszülését.

– Boldog vagyok, hogy nemet mondtál – súgta a fülébe szenvedélyesen az asszony. – Órákra akarlak, drágám, nem néhány, futó percre. A sietség elrontaná az örömünket.

Jean-Luc egy pillanatra elképedt, nem számított erre a fordulatra, ám végül is örült neki. Milyen erős, hogy képes lemondani a legmennyeibb örömről, gondolta, és ha lehet, egy fokkal még jobban imádta az asszonyt, mint addig. Sokkal jobb, ha boldogan emlékszünk az együtt töltött, csodás órákra, mintha mindent elrontanánk az értelmetlen, végső kapkodással, mondta magában, így legalább megmenekülök a könnyektől, a görcsös erőlködéstől, és nem kell imádkoznom, hogy legyen meleg víz. Nyugodtan ülhetünk, iszogathatjuk a bort, pityereghetünk is közben, ha ahhoz van kedvünk, és remekül érezhetjük magunkat. – Igazad van – mondta, és érzékenyen ismét végighúzta az ajkát Szajada nyakán. Érezte, hogy az asszony egész teste megremeg, pillanatra kísértést is érzett, hogy folytassa, lánggra lobbantsa benne a szenvedélyt, de aztán úgy döntött, hogy nem. Szegény drágám! Miért kínozzam, kérdezte magától nagy együttérzéssel.

– Hogy fogjátok megcsinálni, drágám?

– Egyszerre repülünk el mind. Bort?

– Igen, kérek. Nagyon finom. – Szajada belekortyolt az italba, zsebkendőjével finoman felitatta arcáról a könnyeket, és nehogy feltűnővé váljon a dolog, a kivonulás témájánál maradt. „Őket” és a Hangot is nagyon fogja érdekelni, gondolta. Talán még azt is hajlandók lesznek elárulni, hogy kicsodák. Amíg nem tudom, addig a fiamat sem védhetem meg. Istenem! Add, hogy a sarokba szoríthassam őket!

– Imádlak, *chérie!* Tiszta szívemből – mondta tökéletesen őszintének tűnő hangon.

TEHERÁNI REPÜLŐTÉR, 18.05. Johnny Hogg, Pettikin és Nogger egyként elképedve bámult McIverre. – Maradsz? Nem jössz velünk? kérdezte Pettikin, akinek sikerült – úgy-ahogy – elsőként összeszednie magát.

– Mondtam már, hogy nem – válaszolta erőltetetten vidám hangon McIver. – Holnap muszáj elvinnem Kiát Koviszba. – A parkolóban álltak, távol az idegen fülektől. A 125-ös a közelben várakozott, a rakodómunkások – zöldszalagosok és egy mollah figyelő tekintetének kereszttüzeiben – már az utolsó ládákat pakolták fel.

– Ezt a fekete lebernyegest még nem láttuk – jegyezte meg Nogger, a társaság tagjai közül ő bírva legkevésbé a feszültséget.

– Igaz. Mindenki itt van?

– Mindenki, Mac, kivéve Jean-Lucöt – válaszolta idegesen Pettikin. – Nem volna jobb, ha velünk jönnél, és hagynád a fenébe Kiát?

– Az lenne a legnagyobb baromság, Charlie! Ne idegeskedj! Sargazban beszélj meg mindent Andyvel! Holnap én is ott leszek. A többiekkel megyek, Koviszból.

– Az isten szerelmére, őket már kiengedték, téged viszont nem! – szólt a közbe Lane.

– Ne hülyéskedj, Nogger! Egyikünket sem engedték el – válaszolta nevetve McIver. – Hogyan lehetnénk biztosak a kovisziak felől, amíg ki nem jutottak az iráni légtérből? Ne kapkodjatok! Egyszerre csak egy dolgon legyünk túl, indítsuk el minél előbb az itteni szállítmányt! – A némi csúszkálás árán megálló taxira pillantott, és látta, hogy Jean-Luc száll ki belőle. A francia a sofőr kezébe nyomta a kialkudott viteldíj másik felét, és bőrönddel a kezében, vidáman elindult feléjük.

– *Alors, mes amis* – mondta elégedett mosollyal. – *Ca marche?*

– Okos ötlet volt tőled mindenkinek elmondani, hogy szabadságra mégy, Jean-Luc – jegyezte meg rövid sóhaj kíséretében McIver.

– Tessék?

– Nem érdekes. Ne törődj vele! – McIver szerette Jean-Lucöt, becsülte a képességeit, a szakácstudományát, tulajdonképpen még önzéssel határos céltudatosságát is. Amikor Gavallan szólt neki a

Forgószélről, a francia egyből azt válaszolta: – Elviszem Koviszból az egyik 212-est, ha rajta lehetek a szerdai teheráni járaton, és pár órát ott is tölthetek.

– Mi a fenének?

– *Man Dieu! Anglais!* – kiáltott fel szörnyülködve Jean-Luc. – Mondjuk azért, hogy agyót mondjak az imámnak!

Mikor hozzájuk ért, McIver megkérdezte tőle: – Hogy érezted magad Teheránban?

– *Magnifique!* – Jean-Luc elvigyorodott, és arra gondolt, hogy évek óta nem látta már ilyen fiatalosnak, vidámnak a parancsnokát. Ki lehet vajon a hölgy, tette fel magának rögtön a kérdést. – *Et toi, mon vieux?*

– Remekül. – McIver a másodpilótát, Jonest látta lejönni a gépről sietve, kettesével véve a lépcsőfokokat. A betonon már egyetlen láda sem maradt, az iráni földi kiszolgálók már visszafelé tartottak, az épületbe. – Minden kész?

– Igen, kapitány! Már csak az utasok hiányoznak – válaszolta Jones. – A légiirányítók kezdenek idegesek lenni, azt mondják, máris túlléptük az engedélyezett időt. – Szálljanak fel minél előbb!

– A koviszi leszállási engedély változatlanul rendben van?

– Igen. Egyelőre semmi gondunk vele.

– Akkor gyerünk! – adta ki az utasítást a többieknek mély lélegzetvétel után McIver. – A papírokat én viszem, Johnny! – szólt oda Hoggnak, és a gép parancsnokával és Jonesszal a nyomában a közelben álló mollah felé indult, remélve, hogy sikerül majd eléggé lekötnie a figyelmét. A két szerelő, kihasználva a bepakolás közbeni nyüzsgést, már fölment a fedélzetre.

– Jó napot, aga! – köszönt McIver. Heves mozdulattal az orra alá dugta az útvonal-engedélyt úgy, hogy közben eltakarta előle a lépcsőt. Nogger, Pettikin és Jean-Luc rögtön kihasználta az alkalmat, és eltűnt a gép belsejében.

A mollah – látszott rajta, hogy nem sok útvonal-engedélyt és szállítólevelet látott még – átlapozta a papírokat. – Rendben van. Átvizsgáljuk a gépet.

– Fölösleges, aga, minden... – McIver nem fárasztotta magát, hogy befejezze a mondatot, mivel a mollah és két őr már a lépcső felé

tartott. – Azonnal indítsd be a gépet, Johnny! – figyelmeztette halkan Hoggot, és az irániak után sietett.

Az utastérben a kiszedett ülések helyén ládák tornyosultak, az utasok mind elfoglalták már a helyüket, és az öveiket is becsatolták. Igyekeztek véletlenül se nézni a mollahra, aki lassan körbehordozta rajtuk a tekintetét, és csak aztán kérdezte meg: – Kik ezek?

– Váltás a távozók helyett – válaszolta készségesen McIver. Mintha csak találomra tette volna, Jean-Lucre mutatott. – Ő például Koviszba megy – mondta, majd sürgető hangon hozzátette: – A torony bizottsága azt akarja, hogy a gép felszálljon. Siessen kicsit, aga! Rendben?

– Mi van a ládákban? – kérdezte a megjegyzésről tudomást sem véve a mollah, és a pilótafülke felé fordult, mert Johnny Hogg, a perzsát tökéletesen beszélve, odaszólt neki: – Elnézést, hogy megzavarom, kegyelmes uram, de a toronyból szigorúan ránk parancsoltak, hogy azonnal szálljunk fel. Ugye megengedi?

– Természetesen, pilóta kegyelmes úr! – válaszolta mosolyogva a mollah. – Remekül beszél perzsául!

– Köszönöm az elismerést, kegyelmes uram! Isten őrizze meg önt a kegyeiben, és ontsa áldását szünet nélkül az imámra!

– Köszönöm, pilóta kegyelmes úr! Isten óvja! – viszonzta a jókívánságot a mollah, és elégedetten a remekül elvégzett munkával, távozott.

Miután távozott, McIver csodálkozva megkérdezte Hoggtól: – Mi volt ez, Johnny? Nem is tudtam, hogy beszélsz perzsául.

– Dehogyan beszélek – válaszolta a pilóta. – Ezt a pár mondatot tanultam csak meg. Eddig még mindig sikerem volt velem.

– Gratulálok! – McIver nagyot nevetett, de utána rögtön le is halkította a hangját, és úgy adta ki a következő utasítást. – Mihelyt Koviszba értek, szólj Duke-nak, intézze el Nyüzsínél, hogy holnap a srácok a lehető leghamarabb elmehessenek! Nem akarom, hogy Kia lássa a távozásukat. Rendben?

– Hát persze! Látod, erre nem is gondoltam. Viszlát!

– Jó utat! Sargazban találkozunk! – McIver fürgén leszaladt a lépcsőn, és a hüvelykujját feltartva még egyszer búcsút mondott a távozóknak.

– Sikerült! – kiáltott fel boldogan Nogger, miután a gép fölemelkedett a betonról. A többiek egyetértettek, és lelkesen kiáltoztak, kivéve Jean-Lucöt, aki gondterhelten megjegyezte. – *Merde!* Várjál még, Nogger! Koviszban akár le is szállíthatnak. Pénteken ünnepeljeteK, ha már túl leszünk az egészen!

– Igazad van, Jean-Luc! – értett egyet a franciával Pettikin. Az egyik ablaknál ült, és az alattuk egyre zsugorodó repülőteret figyelte. – Mac jó formában van. Hónapok óta nem láttam ilyen vidámnak, pedig reggel még annyi baja volt, hogy csak na! Érdekes, milyen gyorsan meg tud változni az ember hangulata.

– Igen. Érdekes. A helyében én is dühös lettem volna. Rohadt dolog az utolsó pillanatban megtudni, hogy nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan az ember tervezte. – Jean-Luc kényelmesen hátradőlt. Szajadára, édesbús emlékeket hagyó elválásukra gondolt, és miután észrevette, hogy Pettikin erősen ráncolja a homlokát, megkérdezte:

– Mi a baj?

– Azon gondolkodom, hogyan fog eljutni Mac Koviszba.

– Természetesen helikopterrel. Választhat az Alouette, és két 206-os között.

– Tom az Alouette-et ma reggel elvitte Koviszba, és egyetlen pilóta sincs már Teheránban.

– Akkor gépkocsival. Miért? – A francia még mindig nem értette, mi okoz olyan nagy gondot Pettikinnek.

– Szerinted sem olyan örült, hogy ő vigye el Kiát, ugye?

– Megbolondultál? Persze, hogy... – Jean-Luc elharapta a mondatot, és hirtelen az ő homloka is ezer ráncba szaladt. – *Merde!* Amennyire ismerem, van olyan örült!

AZ IRÁNI BELSŐ ELHÁRÍTÁS KÖZPONTJÁBAN, 18.30. Hasemi Fazir tágas irodája ablakánál állt, az alacsony háztetőket, a fölējük nyúló karcsú minareteket, a korszerű szállodák toronyépületei közé ékelődő kupolákat figyelte, és hallgatta a müezzinek elnyújtott énekét. A távolból fegyverek megszokott zaját hallotta, ugyanakkor az utóbbi időben mintha több fényt látott volna a városban. – Mocskos

kutyák! – morogta, és anélkül, hogy megfordult volna, dühösen megkérdezte: – Csak ennyit mondott?

– Igen, kegyelmes úr! Szó szerint azt, hogy pár nap múlva. Azt gyanítja, hogy a francia sem tudta pontosan, mikor indulnak.

– Meg kellett volna bizonyosodnia róla! Gondatlan, márpedig a gondatlan ügynök veszélyes. Szóval csak a 212-eseket viszik?

– Igen. Ebben egészen biztos volt. Igaza van, hogy gondatlan, és ezért büntetést érdemel.

Hasemi kiérezte a hangból az izgatott várakozást, de nem haragudott érte. Nem döntötte még el, mit kezdjen Szajada Bertollnal, és a tőle kapott információval, de e nélkül is nagyon meg volt elégedve magával.

Mondhatni, az egész napja csodálatosan alakult. Kezdődött azzal, hogy délelőtt az egyik titkos szövetségesét kinevezték a SAVAMA második emberévé, aki fölött már csak Abrim Pahmudi állt. Délben telexüzenetet kapott Tebrizből, Abdalláh hán halálhírével. Azonnal válaszolt, utasította az embereit, hogy másnapra beszéljenek meg számára négyszemközti találkozót Hakim hánnal, és kiadta a parancsot, hogy a SAVAMA egyik könnyű, kétmotoros gépét tartsák készenlétben neki. Talbot pokolra juttatása tökéletesen sikerült. Természetesen azonnal a helyszínre hívták, ő pedig alaposan átvizsgálta, és elégedetten állapította meg, hogy nem maradt semmilyen, a Négyes Csoport egyik sejtjére, utaló nyom. A közelben tartózkodók nem látták a robbanószerrel megtömött gépkocsit leállító merénylőket. „Egyik pillanatban még Isten békéje honolt itt, a következőben pedig már a sátán haragja tombolt” – mondta elszörnyedve egyikük.

Egy órája személyesen Abrim Pahmudi kereste telefonon, állítólag azért, hogy gratuláljon neki. Úgyesen el tudta azonban kerülni a csapdát, és szilárdan kitartott az eredeti állítása mellett, miszerint a legcsekélyebb köze sem volt a merényletnek. Fölösleges lett volna hagyni, hogy Pahmudi rájöjjön, mennyire hasonlított ez a robbanás ahhoz, amely nemrég apró darabokra szaggatta Dzsanan tábornok testét. Sokkal hasznosabb volt őt bizonytalanságban tartani, és nem engedni, hogy enyhüljön a kiderítetlen merényletek miatt ránehezedő nyomás. – Insa Allah, kegyelmes uram! – válaszolta az ezredes. – Nyilván ezt a robbantást is azok az átkozott baloldali

terroristák követték el. Biztos, hogy nem Talbot volt a célpont, bár érte csöppet sem kár. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de a merénylet nyilvánvalóan az imám hívei ellen irányult. – Azt állítva, hogy a terrorakciót az éttermet sűrűn látogató ajatollahok és mollahok ellen tervezték ki, félelmet keltett Pahmudiban, sikeresen elterelte a figyelmet Talbotról, elejét véve az esetleges brit ellenlépésnek, tehát több veszedelmes skorpiónak is leszelte a fejét egyetlen suhintással.

Hasemi elfordult az ablaktól, és a mögötte álló, éles arcvonású férfira nézett. Az illetőt Szoleiman al Vialinak hívták, a Négyes Csoport egyik sejtjének a vezetője volt, és nemcsak a délelőtt felrobbantott gépkocsiba rejtett pokolgépet helyezte el a kijelölt helyen, hanem abban is segített az ezredesnek, hogy Tejmur hálósobájában rajtaüssön Szajada Bertollnon. – Nemsoká indulok Tebrizbe, és csak holnap vagy holnapután jövök vissza – mondta. – Egy magas angol is lesz velem, Robert Armstrongnak hívják. Az egyik embere kövesse, derítse ki, hol lakik, és valahol az utcán végezzen vele! Olyant bizzon meg a feladattal, aki biztosan el tudja végezni, de ne maga csinálja!

– Értettem, kegyelmes úr! Mikor?

Hasemi újból átgondolta a tervét, és egyetlen buktatót se talált benne. – A szent napon.

– Ugyanarról van szó, akinek odaadta Szajadát?

– Igen. De azóta meggondoltam magam. – Robertnek nem veszem hasznát többé, állapította meg magában Hasemi. Itt az ideje, hogy megszabaduljak tőle.

– Szán valami újabb feladatot a nőnek?

– Nem. A Tejmur-féle csoportot sikeresen felszámoltuk.

– Insa Allah. Lehet javaslatom, kegyelmes úr? – kérdezte Szoleiman.

Az ezredes nem válaszolt rögtön, elgondolkodva nézett rá. Az egyik legmegbízhatóbb és leghatékonyabb ügynöke volt, és tökéletes fedést biztosított neki, hogy közvetlen alárendeltjeként, jelentéktelen beosztásban a belső elhárításnál dolgozott. Azt mondta magáról, hogy a Bejrúttól északra lévő Srift-hegységből származik, és keresztény milicisták üzték el a szülőföldjéről, miután kiirtották az

egész családját. Hasemi öt éve menekítette ki szíriai börtönből, és fogadta a szolgálatába. A határ mindkét oldalán elkövetett gyilkosságokért és rablásokért ítélték halálra, amelyeket nem is tagadott. Arra hivatkozott csupán, hogy kizárólag zsidókat és egyéb hitetleneket ölt, tehát Isten parancsát teljesítette. Nem bandita, hanem az igaz hit védelmezője, súlyos bűnök megtorlója.

– Mit tanácsolsz? – kérdezte aztán az ezredes.

– A nő közönséges PFSZ-futár, nem is különösebben ügyes, és a pillanatnyi helyzete olyan, hogy amíg életben van, veszélyt hozhat ránk. A zsidók vagy a CIA, ha elkapják, felhasználhatják ellenünk. A jó gazda arra törekszik, hogy olyan helyre ültesse a magot, ahol aztán bő termést takaríthat be. Ön jó gazda, kegyelmes uram – mondta mosolyogva Szoleiman. – Azt javaslom, küldje vissza Bejrútba, mondja azt neki, hogy ott van rá szükség. Intézzük úgy, hogy kihallgathassa a beszélgetésünket, és tegyünk úgy, mintha a dél-libanoni keresztény milíciákhoz tartoznánk, és az izraelieknek és a CIA-nek engedelmeskednénk! – A férfi, látva ura csodálkozását, halkán, de elégedetten elnevette magát.

– Aztán?

– Mi az, ami a palesztin koptot, aki csak tessék-lássék harcol Izrael ellen, dühödt, bosszúálló fúriává változtat?

– Micsoda? – kérdezett vissza Hasemi, még mindig nem egészen értve, hová is akar kilyukadni az embere.

– Például az, ha az izraeliektől és a CIA-től kapott parancsra cselekvő keresztény milicisták, egy nappal a hazatérte előtt, kegyetlenül bántják a gyereket. Nem elég ez ahhoz, hogy elszánt ellensége legyen az ellenségeinknek?

Hasemi, hogy leplezze hirtelen támadt undorát, cigarettára gyújtott. – Egyetérték veled abban, hogy már nem hoz hasznot a számunkra – mondta.

– És mi haszna a gyerekének? És egyáltalán, milyen jövő vár rá? – kérdezte Szoleiman. – Ilyen anyával, a keresztény rokonainál nevelkedve ő is csak keresztény lehet, és a pokolba kerül.

– Izrael a szövetségeseink. Ne ártsd bele magad a közel-keleti ügyekbe, rajtavesztesz! Megtiltom!

– Uram, ha ön azt mondja, hogy tilos, akkor szó nélkül engedelmeskedem. – Szoleiman fejet hajtott az ezredes előtt, és hogy szavainak még nagyobb nyomatékot adjon, néhányszor bólintott is. – Esküszöm a gyerekeim életére!

– Rendben van. Ma remek munkát végeztél. Köszönöm. – Hasemi a páncélszekrényéhez lépett, és használt bankjegyekből álló dollárköteget vett elő. – Itt egy kis jutalom neked és az embereidnek!

– Köszönöm, kegyelmes úr. Köszönöm! Isten óvja önt örökké! Tekintse úgy, hogy az a Robert nevű férfi máris halott! – Szoleiman még egyszer hálásan meghajolt, és távozott.

Hasemi, miután magára maradt, az íróasztala mögé ült, üveget vett elő az egyik fiókból, és whiskyt töltött magának. Ezer dollár kész vagyon Szoleiman és három embere számára, de nem sajnálom, okos befektetés, gondolta elégedetten. Igen, kifejezetten hasznos. Örülök, hogy végre sikerült döntenem. Robert túl sokat tud, és túl sok dolgot gyanít. Az elnevezést is nem ő adta az osztagaimnak?

– A Négyes Csoport sejtjeit csak jó cél érdekében szabad felhasználni, Hasemi! – mondta magabiztosan Armstrong egy korábbi beszélgetésük során. – Figyelmeztetek, hogy a hatalom, amit biztosítanak, könnyen megszédíthet, és visszaüthet rád. Emlékszel a Hegyek Vénére?

Az ezredest megdöbbenette, hogy Armstrong olvas a legtitkosabb gondolataiban is, és hogy zavarát leplezze, könnyednek szánt hangon felnevetett. – Mi közöm nekem ibn Szabbáhhhoz és az asszaszinokhoz? – kérdezte. – A huszadik században élünk, Robert, nem vagyok vallási fanatikus, és hegyi erődöm sincs Alamútban.

– Hasist azonban tudsz szerezni, sőt annál hatékonyabb szereket is.

– Nincs szükségem kábítószeres bérgyilkosokra, csak olyan emberekre, akikben megbízhatom.

Az asszaszin szó a „hassásín” kifejezésből származott, ami azt jelenti, hogy hasistól részeg. A legenda szerint a tizenegyedik században Alamútban, Haszan ibn Szabbáh Kazvin melletti bevehetetlen sziklaerődítményében olyan kertek voltak, amilyenek a Korán a paradicsomot leírja. Szökőkútjaikból bor és méz ömlött, és bármerre lépett a látogató, csodaszép, engedelmes lányokba botlott. A hasistól bódult kiszemeltek ezekbe a kertekbe kerültek, hogy

ízeltőt kapjanak a haláluk után rájuk váró mennyei gyönyörökből. Aztán egy-két nap után arra ébredtek, hogy visszakerültek a földre, de megmaradt nekik az ígéret, hogy ha engedelmeskednek ibn Szabbáhnak, gondolkodás nélkül végrehajtják a parancsait, akkor újból övék lehet az egyszer már megtapasztalt, soha nem felejthető kéj.

Haszan ibn Szabbáh Alamútból szétrajzó, hasison tartott, fanatikus hívei terrorizálták Perzsiát, és befolyásukat hamarosan kiterjesztették az egész Közel-Keletre, így ment ez csaknem kétszáz éven át, egészen 1256-ig, amikor Dzsingisz kán unokája, Hulagu kán leigázta Perzsiát, hordái bevették Alamútot is, porig rombolták, és kiirtották az asszaszinokat, hogy írmagjuk is alig maradt.

Hasemi szája vékony vonallá keskenyedett. Hogy tudtál betekinteni a lepel mögé, Robert, és rájönni legtitkosabb tervemre, tette föl magában a kérdést. Igen, korszerűsíteni akarom ibn Szabbáh ötletét, és erre meg is van minden lehetőség most, hogy a sah uralma megdőlt, és lázasan forrong körülöttünk a világ. A pszichedelikus szerek, hallucinogének korában mi sem könnyebb ennél. Van hozzá éppen elég ostoba, mártíromságra vágyó vallási fanatikus, akiknek csak megfelelő irányítás kell. Rájuk támaszkodva bárkit félre tudok állítani az utamból, ugyanúgy, mint Dzsánánt és Talbotot. Mint téged!

De micsoda csúrhét kell igénybe vennem ahhoz, hogy megvalósíthassam nagyszerű tervemet! Hogy képesek annyira kegyetlenek lenni, hogy élvezzék, ha levághatják valakinek a nemi szervét, vagy nyíltan azt tervezzék, hogy megölnék ártatlan gyereket? Nyilván azért, mert a Közel-Keleten születtek, és tulajdonképpen nem tartoznak sehová, nincs igazi hazájuk, nincsenek gyökereik. Szomorú, hogy képtelenek tanulni tőlünk, és nem hatnak rájuk ősi civilizációnk hagyományai. Kürosz és Dárius birodalmának fel kell támadnia – ebben a sahnak tökéletesen igaza volt. Az én asszaszinjaim fogják megtisztítani ehhez az utat, ha kell, egészen Jeruzsálemig.

Hasemi, elégedetten aznapi teljesítményével, belekortyolt a whiskyjébe. Az ital nagyon jólesett neki. Pontosan így szerette, jég nélkül.

CSÜTÖRTÖK

1979. MÁRCIUS 1.

55. fejezet

AZ ÉSZAKI HATÁRHOZ KÖZELI FALUBAN, 5.30. Alig kezdett pirkadni, Erkki rögtön felhúzta a csizmáját, és a tokból kihúzott tört pilótazubbonya ujjába rejtve óvatosan kinyitotta a kunyhó ajtaját. A falu nyugodtan pihent még vastag hóleple alatt, és hiába figyelt, öröket sem látott sehol. A fészker körül is teljesnek tűnt a nyugalom, de azért tudta, hogy a helikoptert változatlanul őrzik. Többször, nappal és éjszaka is próbára tette már a falusiak éberségét, de valahányszor odaosont, a pilótafülkében és az utastérben hagyott öröket ébren találta. Arra sem számíthatott, hogy képes lesz ártalmatlanná tenni őket, és mielőtt a többiek észbe kapnának, fel tud szállni. Egyetlen lehetősége maradt – gyalog nekiindulni, és rá is szánta magát erre, miután két napja megívta legutolsó szópárbaját Bajázid sejjkel.

Érzékei a sötétséget fürkészték, kutatták, nem leselkedik-e rá valahol veszély. A csillagokat vékony felhőréteg takarta, és alig derengett még csupán. Most! Határozottan előrelendülve kilépett az ajtón, a közelben sötét tömböt alkotó erdő felé sietett, és amikor a háló váratlanul, szinte a semmiből ráborult, vadul hadonászni kezdett, elkeseredve küzdött az életéért.

A hegyi vadkecskék befogására használt erős hálót négy falusi tartotta. Ügyesen, gyakorlott mozdulatokkal Erkki köré tekerték, minél jobban kapálózott, annál szorosabbra vonták, és hiába harcolt, rendkívüli erejével hiába szaggatott szét néhány szemet, hamarosan legyűrték, tehetetlenül a hóra kényszerítették. Néhány pillanatig zihálva, megadóan feküdt, aztán ismét szabadulni próbált, és dühében, mert nem sikerült, üvöltött, mint a sebzett medve. Hiába küszködött azonban, sőt, minél eszeveszettebben harcolt, a háló annál szorosabban fonódott köré, és végül nem tehetett mást, ziháló tüdővel kénytelen volt feladni a harcot. Fölnézett, és látta, hogy tömeg veszi körül. Az egész falu talpon volt, mindenki felöltözve, mindenkinél fegyver. Biztosak voltak, hogy megkísérli a szökést, és

vártak rá. Erkki végignézett rajtuk, és olyan erős gyűlölet szállta meg, mint azelőtt soha.

Öt ember kellett, hogy fölemelje, és félig vonszolva, félig lökdösve bevigye a gyűlésházba. Durván a döngölt agyagpadlóra lökték, Bajázid sejk elé, aki keresztbe tett lábbal, állatbőrökön ült nyugodtan a tűzhöz legközelebb, az őt megillető díszhelyen. A kormos falú helyiség tágas volt, de szinte mozdulni sem lehetett benne, mert megtöltötték a törzs beözönlő tagjai.

– Hát így vagyunk! – szólalt meg hosszúnak tűnő, komor várakozás után a sejk. – Hiába figyelmeztettek, ellene szegültél a parancsomnak.

Erkki mozdulatlanul feküdt, erőt gyűjtött, és néma maradt. Mit tudott volna mondani?

– Éjjel visszajött az egyik emberem, akit a hánhoz küldtem – folytatta dühtől remegő hangon Bajázid. – Tegnap délután, a hán parancsára, a becsület minden szabályát áthágva elvágta a másik követem torkát. Erre mit mondasz?! Úgy végeztek veled, ahogy a koszos kutyával szokás! Igen, a kutyával!

– Én... Nem hiszem, hogy a hán tette volna – válaszolta döbbenetesen Erkki. – Ez lehetetlen!

– Allah összes nevére, elvágta a torkát! Halott, és rajtunk szégyen esett! Az egész törzsön! Rajtam is! Szégyen, miattad!

– Tudom, hogy a hán gonosz. Sajnálom, ami történt, de nem... – próbált tiltakozni Erkki, de a sejk nem hagyta.

– Tisztelettel bántunk a hánnal, és veled is. Hadizsákmányként ragadtunk el az ellenségtől. A lánya férje vagy, és ő nagyon gazdag, több arannyal tömött zsákja van, mint a szórszála a kecskének! Mit számít neki tízmillió riál? Kecskeszár! És mégis, képes volt, hogy a becsületünkbe gázoljon, megszégyenítsen bennünket miatta. Halál rá!

Izgatott moraj futott végig a tömegben. A körülöttük állók nem értettek ugyan angolul, de a vezérük izgatott hanghordozása nem kerülte el a figyelmüket, érezték a szavaiból sugárzó indulatot.

– Insa Allah! – sziszegte a sejk az oly sokak által és oly sokszor elmondott, a legszörnyűbb cselekedetre is mentségül szolgáló szavakat. – Elengedünk, mivel azt akartad, és vadászni fogunk rád.

Nem lövünk le, de a napnyugtát sem éred meg, és a fejedet elküldjük a hánnak, ajándékba. – Saját nyelvén is megismételte az ítéletet, intett, és parancsoló kézmozdulatának engedelmességgel többen egyből ugrottak is.

– Várjanak! Várjanak! – kiáltotta Erkki. A rémület kitisztította az agyát, és amikor már mindent veszni látott, hirtelen ötletet adott neki.

– Kegyelemért akarsz könyörögni? – kérdezte megvetően a sejk. – Azt hittem, férfi vagy... Ezért nem adtam parancsot, hogy amíg alszol, vágják el a torkodat.

– Nem kegyelmet, hanem bosszút követelek! – harsogta Erkki. Bosszút! – Szavait döbbent csend fogadta. – Nektek és magamnak! Nem illet-e meg benneteket a bosszú azért, amit veletek tettem?

A váratlan ajánlat szemmel láthatóan gondolkodóba ejtette a törzsfőnököt. – Miféle csapda ez? – kérdezte kissé zavartan.

– Csak én segíthetek, hogy visszanyerjétek a becsületeteket. Egyedül én! Dúljuk fel a hán palotáját, és vegyünk elégtételt rajta! – ajánlotta Erkki, és közben szünet nélkül fohászzkodott ősi isteneihez, hogy szavai megtegyék hatásukat.

– Megőrültél?

– A hán nekem megveszekedettebb ellenségem, mint nektek. Miért szégyenített meg mindkettőnket, ha nem azért, hogy téged ellenem fordítson? Ismerem a palotát. Tizenöt fegyveressel pillanatok alatt be tudlak juttatni az előudvarba...

– Örültség! – vágott közbe dühösen a sejk. – Azt akarod, hogy esztelenül, hasiszabáló barmok módjára eldobjuk magunktól az életünket? A hánnak rengeteg testőre van.

– Ötvenhárom a falakon belül, de egyszerre legfeljebb négy-öt teljesít szolgálatot. Olyan tehetetlenek a harcosaid, hogy nem tudnak végezni ötvenhárom emberrel? Mellettünk szól, hogy meglepjük őket. Egy váratlan, a levegőből érkező támadás meghozza számodra a bosszút, amit annyira áhítasz. Bejuttatlak, és ki is hozlak benneteket pillanatok alatt. Abdalláh hán beteg, nagyon beteg, az őrzői nem számítanak támadásra, de mások sem. Senki az egész háznépből. Ismerem az utat, tudom, hol alszik... Mindent!

Erkki hallotta a saját hangját, amint az izgatottságtól a magasba szárnyal, biztos volt benne, hogy meg lehet csinálni azt, amiről beszélt. Rajtaütésszerűen le tud szállni az udvaron, felrohanhat az emeletre, végig a folyosón, elsöpörheti az útból Ahmedet, és aki még szembe mer szállni vele, hogy aztán a hán szobájánál otthagyja Bajázidot az embereivel, tegyék, amit akarnak, és elrohanhat az északi szárnyba, megmenteni Azadehet. Ha pedig nem lesz ott, akkor ölni, gyilkolni, a hánt, az őreit, a törzs harcra éhes tagjait, mindenkit...

Terve kitörölhetetlenül belefészkelte magát, egészen a hatalmába kerítette. – Nem fognak-e ezer évig emlékezni rád, pusztán a bátorságod miatt? Bajázid sejkre, aki becsülete védelmében szembeszállt a hánnal, az összes Gorgonok urával, és saját barlangjában támadta meg, hogy elégtételt vegyen rajta. Nem zengik-e dicsőségedet a regösök a kurdok tábortüzeinél? Nem ugyanezt tenné-e helyedben Szaláhaddin is, a legnagyobb kurd hős?

A vidáman lobogó tűz fényénél látta, hogy másképp csillognak a rászegeződő szemek, mint korábban. Bajázid elbizonytalanodott, hagyta, hogy még jobban megsűrűsödjön a csend, és amikor a némaság már szinte fojtogatóvá vált, suttogva váltott néhány szót hozzá legközelebb álló embereivel. Aztán valaki fölnevetett, elkiáltotta magát, a többiek pedig átvették a szavát, és egyöntetűen beleegyezést harsogtak.

Serény, izgatott kezek oldozták ki Erkki kötelékeit, mialatt mások azon kezdtek veszekedni, hogy ki kerülhessen a támadásra induló csapatba. Erkki ujjai meg akkor is remegtek, amikor megnyomta a helikopter indítógombját, és az első hajtómű vad zúgással életre kelt.

A HÁN PALOTÁJÁBAN, 6.35. Hakim felriadt álmából, és heves mozdulatát látva az ajtó közelében vigyázó őr ijedten megkérdezte: – Mi történt, fenség?

– Semmi, Ishtar! Semmi. Csak álmodtam. – Megnyugodva, jóleső érzéssel elnyújtózott puha fekhelyén, és kellemes, bizsergető izgalmat érezve találgatta, mit fog hozni az új nap. – Hozz kávé! Ha megfürödtem, jöhet a reggeli is... Szólj a húgomnak, hogy csatlakozzon hozzám!

– Igenis fenség! Azonnal.

A testőr kiment, ő pedig még nagyobb nyújtózott. A hajnal borús volt, szürke, a tágas helyiség pedig túl díszes, hideg és huzatos, de mégiscsak a hán hálóterme. A kandallóban tűz lobogott, az ő egész éjjel táplálta, és más nem is nyúlhatott hozzá. Hakim személyesen választotta ki ezt az embert a palota ötvenhárom fős őrségéből, későbbre hagyva, hogy döntsön a többi sorsa felől. Hol találok igazán megbízható embereket, kérdezte magától. Fölkelt, szorosra húzta magán a vastag brokátköntöst – egyikét annak a legalább félszáznak, amit a gardróbban talált –, aztán Mekka felé fordult, kinyitotta a díszes állványon nyugvó Koránt, letérdelt, és elmondta a nap első imáját. Miután befejezte, sem jött el az állványtól, hanem a régi, ékkövekkel kirakott borítójú, kézzel írt könyvet nézte, a Gorgon hánok felbecsülhetetlen értékű Koránját, az ő Koránját. Sokszor kell még hálát adnom Istennek!, gondolta. Sokat kell tanulnom, rengeteget tennem, de a kezdet akkor is csodálatos!

Előző nap, éjfél után nem sokkal, az összegyűlt családtagok színe előtt lehúzta apja jobb kezének mutatóujjáról a háni rang szimbólumát, a hatalmas, csiszolt smaragddal díszített aranygyűrűt, és a sajátjára rakta. Nem ment könnyen, a karikát keresztül kellett erőltetnie az ujjat borító, vastag zsírrétegen, miközben vadul facsarta orrát a helyiséget megülő hullaszag. Hányingerét ugyanakkor feledtette a tudat, hogy most már valóban ő a hán. A család minden tagja letérdelt előtte, megcsókolta a gyűrűt viselő kezét, és örök hűséget, engedelmességet fogadott neki. Azadeh volt az első, büszkén, boldogan lépett elé, majd Aisha, félve és remegve, és utána a többiek. Nadzsud és Mahmud gépiesen tették a dolgukat, szinte nem is tudták, mi történik körülöttük, csak azzal voltak elfoglalva, hogy magukban hálát rebejének Allahnak a váratlanul kapott haladéért.

Aztán odalent, a nagyteremben, Azadehhez az oldalán fogadta Ahmed és a testőrök hűségesküjét; a népes család többi tagja későbbre maradt, ugyanúgy a törzsi vezetők és a hatalmas háznéphez tartozók. Kiadta a temetésre vonatkozó parancsait, aztán megérezve, hogy mondani szeretne valamit, kegyesen Nadzsudra emelte a tekintetét. – Tessék!

– Fenség! – kezdte legkenetteljesebb hangján az asszony. – Az Úr színe előtt, legtisztább szívünkől gratulálunk, és esküszünk, hogy

szolgálni fogjuk, amennyire csak erőnkből telik.

– Köszönöm, Nadzsud – válaszolta. – Köszönöm. Ahmed, milyen ítéletet is szabott ki halála előtt a hán nővéremre és a családjára? – A kérdés nyomán a nagyteremben feszült csönd támadt.

– Száműzetést, egyetlen fillér nélkül, a Meshedtől északra lévő senki földjére, fenség! Őrizet alatt akarta elküldeni őket, azonnal.

– Sajnálom, Nadzsud! Hajnalban a családdal együtt elindultok, úgy, ahogy a parancs szólt.

Még mindig tisztán látta maga előtt a nővére és Mahmud hamuszürke arcát. – De fenség! – jajdult fel elsőként magához térve Nadzsud. – Most már te vagy a hán, a te szavad jelenti a törvényt, és nem gondoltuk... Most már te vagy a hán!

– Apánk rendelkezett így, és amíg élt, az ő szava volt a törvény. Nem volna helyes, ha felülbírálnám az ítéletét.

– Most te vagy a törvény – próbált vitatkozni tovább rémült mosollyal az arcán Nadzsud. – Azt kell tenned, ami a leghelyesebb.

– Isten segítségével éppen erre törekszem, Nadzsud! Nem változtathatom meg apánknak a halálos ágyán elmondott kívánságát.

– De fenség... – Nadzsud izgatottan közelebb lépett hozzá. – Kérlek! Nem... nem beszélhetnénk ezt meg négyszemközt?

– Jobb, ha itt, a család színe előtt tárgyalunk róla. Mit akarsz mondani?

A nővére bizonytalanul várt egy kicsit, aztán közelebb lépett, Hakim pedig érezte, hogy Ahmed megmerevedik mellette, és látta, amint a keze, minden eshetőségre készen, törének markolatára kulcsolódik. – Csak azért, mert Ahmed azt állítja, hogy a hán ilyen parancsot adott, még nem feltétlenül igaz, hogy valóban így történt. – Nadzsud suttogva akarta ezt mondani, de a szavai szinte harsogtak a pissenéstelen, izgatott várakozással teli csöndben.

– A pokol tüzén égjek örökké, ha hazudtam! – tiltakozott halkán, sóhajtásszerűen Ahmed.

– Tudom, hogy nem tetted – válaszolta szomorúan Hakim. – Nem voltam-e ott magam is, amikor a hán döntött? Ott voltam, Nadzsud, és ott volt az úrnő, a húgom is. Sajnálom...

– De te kegyelmet adhatsz! – kiáltotta az asszony. – Kérlek! Könyörgök, légy hozzánk könyörületes!

– Hiszen az vagyok, Nadzsud! Megbocsátok nektek, de a büntetéseket nem vonhatom vissza. Azt azért kaptátok, mert Istenre esküdve hazudtatok – mondta gyászos hangon az új hán –, nem pedig azért, mert hazudtatok a húgomról, rólam, évekig tartó szenvedést okoztatok nekünk, és elvettétek tőlünk apánk szeretetét. Mi ezt, természetesen, mind megbocsátjuk. Ugye, Azadeh?

– Igen.

– Megbocsátjuk, itt, mindenki színe előtt. De hogy Allah nevét a szátokra véve hazudtatok...! A hán döntött, és én nem másíthatom meg az akaratát.

A nagyteremben tartózkodók különböző érzésekkel figyelték, hogyan alázkodik meg, esdekel kegyelemért Nadzsud és a férje. Volt, aki gyűlölte őket, de akadt olyan is, aki csak megvetést érzett irántuk, mert gyöngének bizonyultak, nem tudták kihasználni a lehetőségeiket. – Hajnalban, Mahmud – közölte a sógorához fordulva Hakim –, a családdal együtt elhagyod a palotát. Nincstelenül, fegyveres kísérettel mentek. Ami a válást illeti, azt nálunk szigorú, ősi törvények tiltják. Hogy Meshedtől északra mit csinálsz... Insa Allah.

Tökéletesen csináltad, dicsérte meg magát elégedetten, miután kimondta a végső ítéletet. Mindenki szemében ez volt az első igazi próbád, és becsülettel kiálltad. Egyszer sem csattantál fel, nem mutattad ki nyíltan az igazi szándékodat. Nyugodt maradtál, szelíd és szomorú, mintha valóban bántana apád szigorú ítélete, de nem volna rá lehetőséged, hogy megváltoztasd. Megváltoztatni? Ugyan! Örülök, hogy örökre eltűntök a palotából, és ha csak meghallom, hogy forraltok ellenem valamit, eltaposlak benneteket, mint a férget. Istenre és a Prófétára mondom, legyen örökre áldott a neve, úgy fogok uralkodni, hogy apám szelleme – akár a paradicsomban, akár a pokolban – büszke lesz a Gorgonok új hánjára.

Igazán van miért hálát adnom Istennek, gondolta, a Korán borítóján szikrázó ékkövek csodálatában elmerülve. Az éveken át tartó kitesztettség nem tanított-e meg arra, hogy leplezzem mások előtt agondolataimat, legyek türelmes, és tudjak csalni, ha éppen arra van szükség. Most végre a kezemben a hatalom, de még nagyon sok

munka vár rám. A helyzetemet meg kell szilárdítanom, Azerbajdzsánt megvédenem, a világot leigáznom, feleségeket kell találnom, fiákat nemzenem, és biztosítanom, hogy családkunk fönmaradjon. Nadzsud és az övéi pedig pusztuljanak!

Hajnalban, "nem szívesen vállalt kötelességből" csatlakozott Ahmedhez, és jelen volt az elindulásuknál. Kikötötte ugyanakkor, hogy a családból senki más ne legyen ott. – Minek növelni a bánatukat, és az enyémet is? – kérdezte. Szótlanul figyelte, amint Ahmed és a testőrök – az ő kifejezett utasítására – átnézik a felhalmozott csomagokat, elvesznek Nadzsudéktól mindent, ami csöppnyi értéket is képvisel, és végül fejenként egy kis bőröndöt hagynak csak meg a házaspárnak és a három gyerekeknek.

– Az ékszereidet, asszony! – szólt rá zordan Nadzsudra Ahmed, miután a csomagokkal végeztek.

– Már mindent elvettetek! Mindent...! Könyörgöm, Hákim... Fenség! – jajgatott Nadzsud. Ékszeres zacskója, ami egyik bőröndjének a zsebében volt, már odakerült a többi felhalmozott érték mellé, de Ahmed gyanakvása ettől még nem múlt el. Várt egy kicsit, aztán gyors mozdulattal lekapta az asszony fülönfüggőit, és feltépte Nadzsud nyakán a ruhát. Tucatnyi arany nyaklánc volt alatta, egyik vastagabb, értékesebb, mint a másik, gyémántokkal, rubinokkal, türkiz- és smaragdkövekkel kirakottak.

– Honnan szerezted őket? – kérdezte a kincsek láttán megdöbbenve Hakim.

– Ezek... Anyámtól örököltem... vettem... – Ahmed törét megpillantva Nadzsud rémülten elharapta a mondatot. – Jól van... Rendben! – Lázasan sietséggel levette a nyakláncokat – amelyikkel nem boldogult könnyen, azt egyszerűen letépte –, és odaadta őket a testőrnek. – Tessék! Most már semmim se maradt!

– A gyűrűidet!

– Fenség! Legalább ezeket hagyd... – próbált esdekelni Nadzsud. Rémülten elrántotta a kezét Ahmedtől, aki kész lett volna levagdósni az ujjait, és a gyűrűket, a ruhaujja alól előkerült karkötőkkel együtt dühödten odavágta a padlóra. – Nesztek! Más már tényleg nincs!

– Összeszeded, és térden állva, kellő tisztelettel odaadod őket a fenségnek! – sziszegte Ahmed. Mivel az asszony nem engedelmeskedett rögtön, a hajába markolt, és az ifjú hán lába elé

lökte, ahol már csak arra maradt ereje, hogy vonagló testtel, jajveszékelve kegyelemért könyörögjön.

Micsoda elégtétel volt, gondolta Hakim, örömmel átélve megaláztatásuk, egyben saját diadala minden pillanatát. Ha meghalnak, a pokolra jutnak, ott fog égni a lelkük az idők végezetéig.

Még egyszer meghajolt a szent könyv előtt, a következő imáig letudva ezzel Isten iránti kötelességét, és energiától duzzadva, tette készen felpattant. Egy szobalány térden állva éppen a kávé töltötte neki, és Hakimnak tetszett, hogy rémületet lát a tekintetében. Tisztában volt azzal, hogy nem elég a cím, mielőtt hán lesz, azonnal éreztetnie is kell mindenkivel a hatalmát. Előző nap szemlét tartott a palotában. A konyhát nem találta elég tisztának, ezért eszméletlenül korbácsoltatta és kidobatta a főszakácsot, és a helyettesét nevezte ki a helyére. Négy testőrt zavart el, mert nem teljesítették kellő odaadással a feladatukat, és két szobalányt veretett meg hanyagságért.

– De Hakim kedves! Biztos, hogy feltétlenül ostorhoz kellett folyamodnod? – kérdezte Azadeh, miután kettesben maradtak.

– Pár nap múlva már nem lesz rá szükség – válaszolta. – Addigra a palota rendje átalakul olyanná, amilyenek én szeretném.

– Természetesen igazad van. Te tudod, mit kell tenned. Mi lesz a váltságdíjjal?

– Persze! A váltságdíj! Máris intézkedem – kapott észbe Hakim, és rögtön Ahmedért küldött.

– Végtelenül sajnálom, fenség, de édesapja, a hán tegnap délután parancsot adott rá, hogy vágják el a küldönc torkát.

– Borzalom! – kiáltottak fel szinte teljesen egyszerre Azadehkel.

– Most mi lesz?! – kérdezte rémulten, könnyeivel küszködve az asszony.

– Megpróbálom fölvenni a kapcsolatot a törzssel – felelte Ahmed.
– Talán hallották már, hogy az édesapjuk meghalt, és... és hajlandók lesznek új egyezséget ajánlani. Mindenesetre megpróbálom.

A hán helyén ülve Hakim érezte Ahmed behízselő modorral párosult magabiztosságát, felismerte a csapdát, amibe került, és félelem fogta el. Ujjai szórakozottan játszottak egy darabig a gyűrűjébe foglalt, hatalmas smaragddal, majd a hosszúra nyúlt csönd

végén megkérte Azadehet: – Légy szíves, gyere vissza egy félóra múlva!

– Természetesen – válaszolta engedelmesen a húga, és rögtön távozott.

Miután kettesben maradtak, Hakim megkérdezte Ahmedtől: – Milyen fegyvereket hordasz?

– Egy tört és egy automata revolvért, fenség!

– Add ide őket! – Élénken emlékezett még, milyen hevesen vert a szíve, és az izgalomtól hogy kiszáradt a szája, miközben megtette, amire feltétlenül szükség volt. Ahmed a felszólítás után bizonytalanul várt egy darabig, de aztán engedelmeskedett. Látszott rajta, csöppet sem tetszik neki, hogy megfosztják a fegyvereitől. Hakim persze úgy tett, mintha személyi testőrének, „legbensőbb bizalmasának” a viselkedése nem tűnt volna föl neki. Szórakozottan megvizsgálta a revolver závarzatát, és csőre is töltötte a fegyvert. – Jól figyelj rám, tanácsos! – mondta aztán vészjósló nyugalommal. – Nem „megpróbálsz” kapcsolatba lépni a törzzsel, hanem cselekszel, gyorsan, hatékonyan, és gondoskodsz róla, hogy a húgom férje épen, egészségesen a leghamarabb visszatérjen. Istenre és a Prófétára mondom, a fejeddel felelsz érte!

– Én... természetesen, fenség! – Ahmednek, nem kis erőfeszítés árán sikerült megfékeznie az indulatát, nem engedte, hogy dühe leolvasható legyen az arcáról.

Hakim lusta mozdulattal, mint aki csak játszik, unalmában a célzást gyakorolja, Ahmed homlokára irányította a revolver csövét. – Megfogadtam Istennek, hogy első tanácsosomként foglak kezelni, és be is tartom a szavam. Az leszel – életed végéig. – A fiatalember mosolya enyhén torzzá, baljóslatúvá vált. – Még akkor is, ha nyomorékká tennének, netán kibérelnének vagy megvakítanának az ellenségeid. Kíváncsi lennék rá, vannak-e ellenségei Ahmed Dursaknak, a türkménnek.

Ahmed őszintén, megkönnyebbülve elnevette magát. Örült, tetszett neki, hogy új ura valóban hán, és nem valami tehetetlen kölyök, amitől pedig tartott. Mennyivel könnyebb szót érteni egy igazi férfival, gondolta feltámadó magabiztossággal. – Sokan, fenség! Sokan – felelte. – Nem az-e a szokás, hogy a férfit ellenségeinek az

ereje alapján ítélik meg? Insa Allah! Nem tudtam, hogy ért a fegyverekhez.

– Sok mindent nem tudsz még rólam, Ahmed – válaszolta a fontos győzelem miatt elégedetten Hakim. Aztán visszaadta a tört a gazdájának, a revolvert viszont magánál tartotta. – Nálam marad, *piskesként* – mondta. – Egy évig és egy napig ne jelenj meg előttem fegyveresen!

– Hogyan védjelek meg akkor, fenség?

– Használd az eszedet! – Hakim ügyelt, hogy ne veszítse el a fejét, és a hangját enyhén fölemelve csupán keveset engedett ki a lelkében évek alatt felgyülemelő haragból, feszültségből. – Még bizonyítanod kell! Nekem, és egyedül csak nekem! Ami apámnak tetszett, azzal én nem feltétlenül leszek elégedett. Új korszak kezdődött, újak a lehetőségek és a veszélyek is. Ne felejtse el, hogy az én ereimben is apám vére csörgedezik!

A nap hátralévő részében, és még este is Tebriz és egész Azerbajdzsán előkelőit fogadta, alaposan kikérdezte őket a felkelésről, a baloldaliakról, a mudzsahedek, a fedajinok és más lázadó csoportok felől. A bazár kereskedői jártak nála, mollahok és két ajatollah, a hadsereg helyi parancsnokai, és természetesen unokatestvére, a rendőrfőnök, akit megerősített tisztségében. Egyikük sem mulasztotta el, hogy a rangjához méltó *piskest* vigyen neki.

Próbálták volna meg az ellenkezőjét, gondolta elégedetten, felidézve magában, milyen lekezelően bántak vele, amikor szerencsecsillaga kihunyt, és hvoji száműzetése köztudottá vált. Nem szándékozott megkönnyíteni a dolgukat, sőt, keményen akarta büntetni őket akkori viselkedésükért.

– Kész a fürdővíze, fenség! Ahmed is megérkezett, odakint vár.

– Engedd be, Ishtar, és maradj! – Kíváncsian figyelte az ajtón belépő, szemmel láthatólag fáradt, elcsigázott férfit.

– Szalaam, fenség!

– Mi van a váltságdíjjal?

– Éjszaka végre sikerült beszélnem a törzs két tagjával. Itt ólálkodtak a közelben. Elmondtam nekik, hogy Abdallah hán meghalt, és az új hán megparancsolta, hogy jóindulata jeléül fizessem

ki nekik a váltságdíj felét. Megígértem, hogy a maradékot is hiánytalanul megkapják, mihelyt a pilóta épségben ideér. Gépkocsival küldtem őket haza, és titokban utánuk menesztettem egy másik autót is.

– Tudod már, kicsodák, és hol a falujuk?

– Azt állították, hogy kurdok, és az egyik Ismud, a másik Alilah néven mutatkozott be. A főnöküket al-Drahnak hívják, a falujukat pedig Törött Ágnak. Hvojtól északra van, a hegyek között. Egészen biztos, hogy hazudtak, fenség! Semmi közük a kurdokhoz. Valamelyik vad hegyi törzshöz tartoznak, közönséges banditák.

– Rendben van. Honnan szereztél pénzt, hogy kifizesd őket?

– A hán, az ön édesapja húszmillió riált adott, hogy használjam, ha a szükség úgy hozza.

– Értem. Napnyugta előtt kérem az elszámolást és a maradékot!

– Igenis, fenség!

– Van nálad fegyver?

Ahmedet váratlanul érte a kérdés, szemmel láthatóan megriadt tőle. – Csak a töröm, fenség!

– Add ide! – dörrent rá Hákim. Nem mutatta ugyan, de elégedett volt, hogy sikerült csapdába csalnia Ahmedet. Elvette tőle a kést, és csak a markolatát fogta meg. – Nem figyelmeztettelek, hogy egy évig és egy napig ne gyere elem fegyverrel?

– De... visszaadtad a törömet, uram, és azt gondoltam... azt hittem, hogy kést szabad... – Ahmed elhallgatott, tágra nyílt szemmel meredt az egyenes derékkal, büszkén előtte álló, törét keményen markoló, és az apjára hirtelen a megszólalásig hasonlító fiatalemberre. A jelenet annyira lenyűgöző volt, hogy Ishtar, a testőr is csak bámult tátott szájjal. – Bocsáss meg, fenség! Azt hittem, megadtad rá az engedélyt.

Hakim nem válaszolt. Szótlanul nézte Ahmedet, és a tört markoló keze is mozdulatlan volt. Majd mint a villám, fölfelé vágódott, átfúrta Ahmed ruhájának a szövetét, hozzáért a testéhez, de ott meg is állt. Hakim visszarántotta a pengét, és úgy tartotta, mintha végső, halálos döfésre készülne, de nem szánta rá magát. Szívesen látott volna ugyan vért, Ahmed vérét, de úgy érezte, nincs még itt az ideje. Egyelőre szüksége volt a türkménre.

– Visszaadom... a testedet! Épen, most az egyszer – alaposan átgondolta a szavait, mindazt, amit kimondatlanul jeleztek, és a hatás nem is maradt el.

– Értettem, fenség! Köszönöm – motyogta Ahmed, megdöbbenve, hogy még mindig életben van, és lassan letérdelt előtte. – Ígérem... Többé ilyesmi nem fordul elő.

– Rendben van. Maradj! Ishtar, te menj ki, örködj az ajtó előtt! – Hakim hán visszaült trónusul szolgáló párnájára. Miközben ujjai a tőrrel játszadoztak, türelmesen várta, hogy az adrenalin kitisztuljon a véréből, és felidézte magában a régi mondást: A bosszú az az étel, ami igazából hidegen jó. – Mondj el mindent, amit a szovjetről, erről a Mzsitrikről tudsz! Mivel tartotta a markában apámat, és apámnak milyen hatalma volt fölötte?

Ahmed engedelmeskedett a felszólításnak. Elmondta, amit Hasemi Fazirtól hallott a 125-ös fedélzetén, és mindazt, amit hosszú évek alatt, részletekben, a hán mesélt neki. Leírta a Tbiliszi melletti dácsát, amelyben többször járt, felidézte, hogyan lépett kapcsolatba a hán Mzsitrikkal, mik voltak a titkos jelszavaik, mivel fenyegetőzött Hasemi ezredes, mi volt Mzsitrik levelében, és azt is, amit az utóbbi néhány napban látott és hallott.

A beszámoló végeztével Hakim hosszan, hangosan fújta ki a tüdejéből a levegőt. – Apám azt akarta, hogy a húgom... Magával akarta vinni a dácsára, és odaadni Mzsitriknek?

– Igen, fenség! Nekem is megparancsolta, hogy küldjem északra... ha neki esetleg Teheránba kell mennie, kórházba.

– Hívd ide Mzsitriket! Azonnal. Egy percet se késlekedj!

– Értettem, fenség! – Ahmed önkéntelenül is megremegett, érezve a fiatalember szavaiból sugárzó erőt. – Jó volna, ha emlékeztetné az Abdalláh hánnak tett ígéreteire, és közölné vele, hogy azokat változatlanul érvényben lévőnek tekinti.

– Nagyon jó! Elmondta mindent?

– Mindent, ami eszembe jutott – válaszolta őszintén Ahmed. Idővel talán más emlékeim is lesznek, és azokat is elmondom... Gorgonok hánya. Isten színe előtt fogadom, hogy hűségesen foglak szolgálni. – Mindent elmondok, gondolta lázas izgalommal a türkmén, kivéve azt, hogyan is halt meg a hán, és arról sem szólok,

hogy Azadehet akarom feleségül, jobban, mint valaha. Még nem tudom, hogyan, de megnyerem hozzá a beleegyezésedet, mivel ő nyújthatja számomra az egyedüli biztos védelmet veled szemben, te sátánfajzat!

TEBRIZ MELLETT, 7.20. Erkki igyekezett úgy megtenni az utat, hogy végig erdő fölött repüljön, elkerülve az országutakat, repülőtereket, városokat és falvakat. Gondolatait kizárólag Azadeh és az Abdalláh hánnal szembeni bosszú kötötte le, minden másról elfeledkezett. Most azonban, hogy a város felbukkant előttük, és gyorsan közeledett, hirtelen rossz érzés kerítette hatalmába.

– Hol van a palota, pilóta?! – kérdezte vidáman Bajázid sejk. – Hol?

– A domb másik oldalán, aga – válaszolta Erkki, és a legszívesebben hozzátette volna, hogy gondolják át még egyszer a dolgot, mérlegeljék, valóban okos dolog-e a támadás. Egy másik hang ugyanakkor azt üvöltötte benne, hogy ez az utolsó esélye, és nem változtathatja meg a tervet. De hogyan fogod kimenteni Azadehet a palotából, és hogyan szabadulsz meg ezektől az örültektől, tette föl magának a kérdést. – Szóljon az embereinek, hogy csatolják be az öveiket, és csak akkor kapcsolják ki, ha már a talpak földet értek! Mihelyt kiszálltak, rögtön szóródjanak szét! Tízről fogok számolni, hogy tudják, mikor készülődjenek. Két ember maradjon a helikopternél, és védje meg, akár az élete árán is! Én majd... vezetem a többieket.

– Hol a palota? Nem látom.

– Mondtam, hogy a dombhajlaton túl. Egy perc, és ott leszünk. Szóljon nekik! – Erkki az emelkedő sebesen közeledő tetejére szögezte a tekintetét, és olyan izgalom lett rajta úrrá, hogy szinte rosszul lett tőle. – Adjanak egy fegyvert!

– Addig nem, amíg a palotát el nem foglaltuk! – válaszolta elutasítóan Bajázid.

– Akkor már minek?! – Erkki dühösen káromkodott. – Muszáj, hogy...

– Megbízhat bennem. Muszáj megbíznia. Hol a Gorgonok palotája?

– Ott! – Erkki a gerinc mögül előbukkanó tetőkre mutatott. – Tíz... kilenc...

Keletről, az erdők felől közelítette meg a palotát, hogy a helikoptert, ameddig csak lehet, ne vegyék észre a földről figyelő tekintetek. Már csak ötven yard volt hátra, és a gyomra összerándult az izgalomtól.

Bajázid ijedten felkiáltott, látva a vészes gyorsasággal feléjük száguldó falat, és gondolatban felkészült, hogy neki fognak csapódni. Erkki azonban tökéletesen ura volt a helyzetnek: ha csak néhány hüvelyknyire is, de biztonsággal átrepült a fal fölött, utána vészleszállásnál megszokott módon, teljesen lecsökkentette a motorok teljesítményét, hagyta, hogy a helikopter zuhanni kezdjen, és csak a talaj közvetlen közelében fogta vissza, és tette le heves zökkenéssel. Mihelyt a talpak talajt értek, rögtön kirántotta helyéről az árammegszakítót, kikapcsolta a biztonsági övét, és elsőként kiugorva a gépből, rohant egyből a főbejárathoz. Bajázid kevéssel maradt le mögötte, és egymást lökdösve az emberei is lefelé ugráltak már a 212-esről, aminek a rotorlapátjai csökkenő sebességgel ugyan, de még mindig pörögtek.

Miután Erkki felrántotta a bejárati ajtót, szolgák és értetlen arcot vágó őr futott elő, hogy megnézze, mi okozta a szokatlan, hangos dübörgést. Erkki kirántotta a testőr kezéből a géppisztolyát, és egyetlen ütéssel leterítette a férfit. A szolgák – néhány közülük felismerte – riadtan futottak szét, és a folyosó hirtelen üres lett előttük. – Utánam! – kiáltotta, és miután Bajázid és még néhányan csatlakoztak hozzá, rohanva indult előttük az emeletre. A lépcsőkorlát fölött egy testőr dugta ki a fejét, hogy megnézze, mitől van a szokatlan zaj, de golyóktól találva rögtön hátra is hanyatlott. Erkki átugrotta az útjába kerülő holttestet, és vadul vágatott tovább a folyosón.

Előtte kitarult egy ajtó, újabb testőr ugrott elő mogulé, és rögtön tüzelt is. Erkki érezte, hogy néhány lövedék átlyukasztja vastag dzsekijét, de nem sebesült meg. Aztán Bajázid lövései végeztek az őrrrel, és akadálytalanul száguldhattak tovább a hán szobája felé. Odaérve Erkki vadul berúgta az ajtót. A belülről jövő lövések őt és Bajázidot is elkerülték, de a sejk egyik előretörő harcosát pontosan mellbe kapták. A többiek sietve fedezékbe vonultak, a sebesült azonban, ha támolyogva is, továbbhaladt. Újabb sorozatok lyuggatták

át a testét, de csak lassan végeztek vele, ő pedig tüzelt, szórta géppisztolyából a lövedékeket talán még akkor is, amikor már nem élt.

Amikor a fegyvere elhallgatott, egy-két másodpercre feszült csönd állt be, aztán Bajázid – Erkki megdöbbenésére – kézigránátot vett elő, és behajította a szobába. Hatalmas robaj hallatszott, a helyiségből sűrű füst gomolygott elő, a sejk pedig berontott, és vele Erkki is.

A helyiség romokban heveit, ablakai kitörtek, a függönyök leszakadtak, a szőnyegek tépett rongyokká változtak, az ór véres, a felismerhetetlenségig összeroncsolódott maradványai a fal mellett heverték. A tágas szoba túlsó végében, oldalról benyúló falakkal leválasztott alkóvban asztal állt, mellette rémült szolga jajgatott, és a padlón, az összetört tányérok, szétszórt evőeszközök között két mozdulatlan test hevert. Erkkinek pillanatra elállt a szívverése, mihelyt felismerte egyikükben Azadehet. Rémülten ugrott hozzá, lesöpörte róla a cserepeket – közben látta, hogy mellette Hakim fekszik –, a karjába kapta, és kivitte az alkóvból a szoba világosabb részébe. Addig nem is tért magához, levegőt sem vett, amíg meg nem győződött arról, hogy az asszony elájult ugyan – Isten volt csak a megmondhatója, milyen sérüléseket szenvedett –, de él. Hosszú, kék kasmírköntös volt rajta, ami betakarta ugyan, de rafinált módon mégis sejtetni engedte az alakját. A szobába özönlő törzsi harcosok is megtorpantak, amikor észrevették, és tágra nyílt szemmel bámulták szépségét. Erkki tudomást sem vett róluk; kétségbeesésében, mivel más nem jutott eszébe, lekapta a dzsekijét, és a feleségére terítette. – Azadeh! Azadeh! – kezdte magánkívül szólongatni.

– Ki ez, pilóta?

Erkki fölnézett, és látta, hogy Bajázid a másik, mozdulatlan test fölött áll. – Hakim, a feleségem bátyja. Meghalt?

– Nem. – Bajázid dühösen pillantott körül a romokban heverő helyiségben. Zavart volt, nem értette, hol rejtőzhetett vajon a hán. Dühödten szidni kezdte az ajtó körül csoportosuló embereit, rájuk parancsolt, hogy foglaljanak el védekező állást, és őrizzék a lépcsőt is. Miután befejezte az eligazítást, Erkki mellé lépett, és elgondolkodva nézte Azadeh halottsápadt arcát, a vékony köntös alatt kirajzolódó mellét, combját. – A feleséged?

- Igen.
- Nem halt meg.
- Nem, de csak Isten tudja, milyen súlyos a sebesülése. Orvost kell...
- Majd később! – vágott Erkki szavába a sejk. – Előbb...
- Nem! Addig meghalhat!

– Insa Allah, pilóta – válaszolta Bajázid, majd hirtelen indulattal felkiáltott: – Azt mondtad, hogy ismered a palotát, akár a saját tenyeredet, pontosan tudod, hol szokott aludni a hán! Hol van?

– Ez... ez a lakosztálya, aga! Csak ő használja, más itt nem alhat, még a felesége is csak akkor léphet ebbe a terembe, ha hívja... – A kintről hallatszó lövések miatt Erkki elhallgatott egy pillanatra. – Ha Azadeh és Hákim itt volt, akkor neki is itt kell lennie!

- Hol? Hová bújhatott?

Erkki zavartan körbepillantott, óvatosan a padlóra eresztette Azadehet, és az ablakokhoz futott – mindegyiken erős rács volt, azokon keresztül a hán semmiképpen sem menekülhetett el. A lakosztály a palota legjobban védhető helyén volt, ablakából nem látszott az elülső udvar és a helikopter, csupán a nagy épület mögött meghúzódó, délre nyúló keitek, és mögöttük, legalább egy mérföldnyire a külső falon túl a város házai. Őr sehol, abból az irányból tehát nem fenyegette őket támadás. Ahogy elfordult az ablaktól, Erkki váratlan mozgásra lett figyelmes, és fegyvert látott feljükk szegeződni az alkóvból. Villámgyorsan ellökte a gyilkos golyó útjából Bajázidot, és mielőtt a törzsi harcosok magukhoz tértek volna a meglepődéstől, rávetette magát Hakimra, visszanyomta a padlóra, és hogy biztosan értse, hangosan rákiáltott: – Én vagyok az, Hakim! Erkki! Barátokkal jöttem, hogy megmentünk benneteket a hántól! Azadehet és téged!

– Megmenteni engem... Mitől? – Hakim elködösült tekintettel nézett rá, még mindig kába volt, a homlokán kis sebből vér szivárgott. – Megmenteni?

– A hántól és... – Erkki észrevette sógora tekintetében a hirtelen támadt rémületet, megpördült, és még idejében ütötte félre Bajázid fegyverének a csövét. – Várj, aga! Várj! Nem tudta, mit csinál, még egészen kába... Várj! Énrám célzott, nem rád. Segíteni fog. Várj!

– Hol van Abdalláh hán?! – kérdezte ordítva Bajázid. Az emberei szorosán ott voltak mellette, ádáz tekintettel markolták a fegyvereiket, készen arra, hogy rögtön végezzenek mindenkivel, aki megpróbál a vezérükre támadni. – Azonnal mondd meg, különben mind a ketten meghaltok!

Hakim nem válaszolt rögtön, ezért Erkki is rádördült: – Az isten szerelmére, Hakim, mondd meg neki! Mondd meg, különben mindannyiunkkal végezz!

– Abdalláh hán meghalt, halott... tegnap este halt meg... nem... tegnapelőtt... – Hakim csak suttogni tudott, nagy erőfeszítés árán kimondott szavait hitetlen csönd fogadta. Nehezen tért csak magához, még mindig nem értette, miért fekszik ott fájdalomtól lüktető fejjel, mozdulni nem akaró lábbal, és hogy foghatja őt Erkki, akit vad hegyi törzs ejtett fogságba. Éppen reggeliztek Azadehhez, amikor váratlanul fegyverropogás kezdődött, ők sietve fedezékbe húzódtak, a testőrök pedig tüzeltek, aztán jött a robbanás, és a váltságdíjnak a fele már ki is volt fizetve...

Gondolatai hirtelen kitisztultak. – Isten szent nevére! – kiáltotta, és felállni is megpróbált, de gyöngye volt még, és visszahanyatlott. – Isten szent nevére, hogy harcolhatsz itt, Erkki?! A váltságdíjad fele már ki lett fizetve... Miért?!

– Nem volt váltságdíj! – válaszolta dühösen, a padlóról felpattanva Erkki. – A követ nyakát elvágták. Abdalláh hán adta ki a parancsot, hogy végezzenek vele, mint a rühös kutyával!

– De a váltságdíj... a felét odaadták. Ahmed fizette ki tegnap este!

– Kinek?! Kinek fizették ki? – kérdezte dühösen vicsorogva Bajázid. – Miféle hazugság ez?

– Nem hazugság. Tegnap este a felét kifizették, az új hán... hogy bizonyítsa a jóindulatát, hogy... sajnálja, ami a követtel történt... Isten színe előtt esküszöm rá, hogy így történt! A váltságdíj felét kifizették!

– Hazugság! – ismételte meg Bajázid, és magából kikelve ismét Hakimnak szegezte a fegyverét. – Hol van a hán?

– Nem hazugság! Hogy hazudnék Isten színe előtt? Az Ő nevére esküszöm, hogy igazat mondtam! Hívják ide Ahmedet! Ő adta oda a pénzt.

Az egyik törzsi harcos dühösen kiáltott valamit, amitől Hakim elsápadt, majd törökre váltva ismételni kezdte, amit korábban mondott: – Isten nevére, a váltságdíj fele ki lett fizetve! Abdalláh hán meghalt! Halott, a váltságdíj pedig ki lett fizetve! – A teremben izgatott moraj támadt. – Küldjenek Ahmedért! Ő majd megerősíti, hogy ez az igazság. Miért harcolnak, ölnek, amikor nincs rá okuk?

Erkki, hogy segítsen a sógorának, sietve közbeszólt: – Ha Abdalláh hán meghalt, aga, a váltságdíj felét kifizették, a másik felére pedig ígéretet tettek, akkor elmúlt a szégyen. Kérlek, aga, tedd, amit Hakim mond! Hozasd ide Ahmedet, mondja el, kinek, hogyan adta oda a pénzt!

A szobában szinte tapintható volt a félelemmel határos nyugtalanság. Bajázid és az emberei gyűlöltek a bezártságot, nyílt terepen szerettek volna lenni, megszokott hegyeik között, távol a palotától, a palota gonosz, csalárd lakóitól, és úgy érezték, elárulták, törbe csalták őket. De ha Abdalláh valóban meghalt, és a váltságdíj felét tényleg kifizették...

– Pilóta! Menj, és kerítsd elő azt az Ahmed nevű embert! – adta ki az utasítást Erkkinek Bajázid. – Ne felejtsd el, ha megpróbálsz becsapni, orr nélkül látod viszont a feleségedet! – Gyors mozdulattal elvette a pilótától a fegyvert. – Menj, és hozd ide!

– Igen. Máris. – Erkki rögtön indulni akart, de megtorpant, mert a sógora utánaszólt.

– Várj... Segíts felállni! – Hakim hangja gyöngye, bizonytalan volt még. Erkki hozzá lépett, talpra segítette, és az alacsony kerevethöz vezetve leültette Azadeh mellé. Az asszony arca változatlanul halottsápadt volt, de a mellkasa egyenletes ütemben emelkedett és süllyedt, jelezve, hogy nyugodtan lélegzik. – Hála legyen érte Istennek! – mondta halkan Hakim.

Erkki pedig nekivágott. Fegyvertelenül hagyta ott a szobát, a lépcső tetejéhez ment, és már menet közben kiáltozott Ahmednek, hogy ne lőjön. – Ahmed! Beszélnem kell magával! Egyedül vagyok...

Már a lépcső alján járt, és bár nem lőttek rá, eléje sem ment senki. Tovább kiáltozott Ahmednek, de nem kapott választ, és hiába járta végig a földszinti szobákat, senkit nem talált, mindenki megszökött a házból, vagy elrejtőzött. Aztán váratlanul fegyver csövével találta szembe magát, és érezte, amint egy másik a hátába nyomódott.

Ahmed tartotta az egyiket, egy testőr a másikat, és mindketten rettentően idegesek voltak.

– Ahmed, gyorsan! – kiáltott fel a nyilvánvaló veszéllyel mit sem törődve Erkki. – Igaz, hogy Abdalláh meghalt, új hán van, és a váltságdíj felét kifizették?

Ahmed nem válaszolt, csak nézett rá megkövülve, szótlanul.

– Az isten szerelmére, igaz?! – dörrent rá Erkki.

– Igen, igaz. De...

– Siessen, és mondja el nekik! – A pilótán megkönnyebbülés lett úrrá; Hakim szavait korábban csak félig hitte el. – Gyorsan, különben megölik, és Azadehet is! Jöjjön!

– Akkor hát... nem halt meg?

– Nem! Dehogy! Siessünk!

– Várjon! – tartotta vissza Erkket Ahmed. – Mit mondott pontosan... a fenség?

– Mit számít most, hogy... – a tiltakozásnak a pilóta arcába nyomódó fegyvercső vetett véget.

– Egészen pontosan mit mondott?!

Erkki, amennyire csak tudta, felidézte magában, el is ismételte Hakim szavait, aztán újból felcsattant: – Siessen már, Istenre kérem!

Ahmed számára mintha megállt volna az idő. Arra gondolt, ha követi a hitetlent, akkor valószínűleg meghal, ugyanúgy Hakim és a húga is, a hitetlen pedig, aki mindenért felelős, valószínűleg elmenekül vad törzsi harcosaival. Ugyanakkor viszont, gondolta, ha rá tudom beszélni őket, hogy élve elengedjék a hánt és a hűgát, és hagyják el a palotát, örökre belophatom magamat mindkettőjük kegyeibe, és később módomban lesz megölni a pilótát. Vagy megölhetem most, elmenekülhetek és élhetek – de csak mint száműzött, földönfutó, akit mindenki gyűlöl, és megvet, mert elárulta a hánját. Insa Allah!

Ahmed arcáról leolvadt a komor, baljós kifejezés, a helyét barátságos mosoly vette át. – Ahogy Isten akarja – mondta. Odaadta a törét és a revolverét a még mindig halottsápadtan álló őrnök, és elindult. – Várjon! – szólt utána Erkki. – Szóljon az őrnök, hogy

hívjon orvost! Gyorsan! Hakim és a feleségem... lehet, hogy megsebesültek.

Ahmed kiadta a parancsot a fegyveresnek, és a folyosón végigsietve elindult fölfelé a lépcsőn. A tetején Bajázid harcosai szigorúan megmotozták, hogy kiderüljön, nem rejtett-e el a ruhája alatt fegyvert, aztán szorosan a nyomában maradva belökdösték a hán tágas hálótermébe. Erkkit, a torkához kést szorítva, az ajtónál tartották. Ahmed, amikor látta, hogy a hán valóban él, a még mindig ájult Azadeh mellett ül, a kereveten, boldogan felnyögött: – Istennek hála! – Miután megkönnyebbült, mosolygó arccal, nyugodt hangon folytatta: – Elküldtem orvosért, fenség! – Akkor pillantotta csak meg Bajázidot, és rögtön felé is fordult.

– Ahmed Dursak vagyok, a türkmén – mondta neki, a török nyelv ünnepélyességet sugárzó, dagályos fordulatait használva. – Isten nevére mondom, igaz, hogy Abdalláh hán meghalt, és igaz, hogy a váltságdíj felét, ötmillió riált, tegnap este az új hán parancsára kifizettem két követnek, akiket al-Drah, Törött Ág falu főnöke küldött ide. Ezzel kívántam enyhíteni azt az igazságtalanságot, amit a halott Abdalláh hán követett el azzal, hogy szégyenteljesen megölette az első küldöncötöket. A két követet Ismudnak és Alilahnak hívták, és elegáns gépkocsival küldtem haza őket. – A jelenlévőkön a megdöbbenés moraja futott végig. A fegyveresek kezdték hinni, amit Ahmed mondott, mivel mindannyian jól ismerték a két nevet, pontosabban álnevet. Azért találták ki őket a követeknek, hogy a valódi nevüket titokban tartva védjék a falut és a törzset. – Az új hán nevében megmondtam nekik, hogy a váltságdíj másik felét azonnal megkapjátok, ha a pilóta és a gépe épen, sértetlenül kiszabadul.

– Hol ez az új hán, ha egyáltalán létezik? – kérdezte ingerülten Bajázid. – Mondja el ő személyesen, amit akar!

– Én vagyok a Gorgonok hánja – szólalt meg Hakim, és a szavait hirtelen beálló, döbönt csend követte. – Hakim hán, Abdalláh hán legidősebb fia.

Valamennyi fegyveres tekintete Bajázidra szegeződött, a sejk figyelmét viszont nem kerülte el, hogy Erkki a bejelentés hallatán egészen elsápadt. – Azért, mert mondod, még nem biztos, hogy...

– Hazugnak nevezel a házamban? – vágott Bajázid szavába Hakim.

– Ennek az embernek mondtam – válaszolta a sejk hüvelykujjával Ahmed felé bökkve. – Azért, mert állítja, hogy a váltságdíj felét kifizette, még nem biztos, hogy később nem csalta törbe, és nem ölte meg a két követet úgy, ahogy az elsőt is megölték.

– Isten színe előtt mondtam, és mondom újból, hogy sértetlenül küldtem vissza őket északra a pénzzel! – válaszolta a gyanúsítás miatt felháborodva Ahmed. – Adj egy tört, te is fogj egyet, és megmutatom, hogyan felel egy türkmén annak, aki hazugnak meri nevezni! – A törzsi harcosok elszörnyedtek azon, milyen kellemetlen, méltatlan helyzetbe hozta magát a főnökük. – Hazugnak nevezted, és hazugnak merted nevezni a hánomat is?

A kérdés nyomán támadt csöndet Azadeh nyöszörgése törte meg, és elterelte a jelenlévők figyelmét a parázs vitáról. Erkki azonnal a feleségéhez akart rohanni, de a nyakához rakott tör nem mozdult, gazdája, az egyik fegyveres dühösen morgott valamit, és ezért kénytelen volt fékezni magát. Az újabb nyöszörgésszerű sóhaj kis híján az esztét vette, és csak az segített rajta keveset, hogy látta, Hakim közelebb húzódik a hűgához, és megfogja a kezét.

Hakim félt, és az egész teste sajgott. Tudta, hogy mindketten védtelenek, Azadehnek sürgősen orvosra lenne szüksége, Ahmed nemigen tud a segítségükre sietni, Erkki pedig teljesen tehetetlen. Az élete veszélyben forgott, háni hatalma egyelőre romokban hevert, de maradt még benne erő, hogy összeszedje magát. Nem azért győztem le Abdalláh hant, Nadzsudot és Ahmedet, hogy ezek a kutyák elvegyék tőlem a diadalomat, mondta magában. Zordan Bajázidra emelte a tekintetét. – Nos? Azt állítod, hogy Ahmed hazudik? Igen vagy nem? – kérdezte törökül, harsányan, hogy mindenki hallja. Ahmed őszintén csodálta is a bátorságát. – Ha férfi vagy, válaszolj a kérdésre! Hazugnak nevezed? – Minden tekintet Bajázidra szegeződött.

– Nem – mondta még néhány feszült másodperc után a sejk. – Igazat mondott, elfogadom a szavait.

– Insa Allah – morogta valaki megkönnyebbülten. A fegyvereket markoló kezek ellazultak, de az ideges feszültség nem szűnt meg teljesen.

– Ahogy Isten akarja – szólt Hakim is. Nem mutatta ki, mennyire megkönnyebbült, hanem folytatta sietve, amit elkezdett, és érezte,

hogy egyre jobban sikerül magához ragadnia az irányítást. – További harcnak nincs értelme, nem hozhat eredményt. A váltságdíj felét már megkaptatok, és ígéretet kaptatok rá, hogy a másik fele is a tietek lesz, mihamarabb a pilótát elengeditek. A... – megállt, mert szédülni kezdett, de sikerült legyőznie, könnyebben, mint az előzőt. – A pilóta itt van, a gépe is, úgyhogy rögtön kifizetem nektek a maradékot! – Látta a fegyveresek szemében a kapzsiságot, és magában megfogadta, hogy le fog számolni velük. – Ahmed, itt van valahol Nadzsud erszénye. Keresd elő! – Hakim figyelte, amint Ahmed, a körülötte álló fegyvereseket erőszakosan arrébb lökve nekilát átkutatni a romhalmazt, hogy megtalálja a puha bőrszékenyt, amit közvetlenül a robbanás előtt mutatott Azadehnek. Örömmel újságolta el, hogy a drágakövek a családi örökség részét képezik, Nadzsud beismerte, hogy ellopta őket, és bűnbánóan maga tette őket a kezébe.

– Örülök, hogy nem enyhültél meg iránta, Hakim! Nagyon örülök – válaszolta a húga. – Soha nem lettél volna biztonságban, ha itt maradnak a közeledben.

Soha többé nem leszek biztonságban, állapította meg magában félelem nélkül Hakim, miközben a türkmént figyelte. Örülök, hogy életben hagytam Ahmedet, és annak is nagyon, hogy elég okosak voltunk Azadehhez, és mihamarabb meghallottuk a lövéseket, behúzódtunk a fal mögé. Ha nem vagyunk az alkóvban... Insa Allah. Ujjai Azadeh csuklójára fonódtak, és örült, mert melegnek érezte a bőrét, a lélegzése pedig továbbra is egyenletes volt. – Köszönet érte Istennek – mondta halkán. Észrevette az Erkkit törével sakkban tartó fegyverest, és az ujjával határozottan felé bökve odakiáltott neki: – Te! Azonnal engedd el a pilótát! – A szakállas, zord hegyi harcos a felszólítás hallatán elképedve nézett Bajázidra, a sejk pedig bólított neki. Erkki azonnal Azadehhez rohant, menet közben lerángatta magáról vastag pulóverét, hogy ha kell, könnyebben hozzá tudjon férni a gerince mellett az övébe dugott töréhez, aztán letérdelt, megfogta az asszony kezét, és úgy helyezkedett el, hogy őt is és Hakimot is védje a testével.

– Parancsoljon, fenség! – Ahmed odanyújtotta az erszényt Hákimnak. Az csöppnyi sietség nélkül, már-már lustán kinyitotta, és a tenyerébe öntötte a kincseket. Smaragdok, gyémántok és zafírok kerültek elő, ékköves nyakláncok, arany karkötők, vagyont érő függők. A látványtól a jelenlévőknek még a lélegzetük is elállt. Hakim

némi gondolkodás után kiválasztott egy legalább tíz-tizenötmillió riált érő rubintos nyakláncot, közben úgy tett, mintha észre sem vette volna, hogy minden tekintet mereven rászegeződik, és a természet elárasztja a kapzsiság orrfacsaró bűze. Játszadozott egy darabig az ékszerrel, aztán lerakta, és egy kétszer-háromszor annyit érő függőt vett föl.

– Tessék – mondta, változatlanul törökül. – Itt a teljes fizetség. – Bajázidnak nyújtotta a gyémántfüggőt, a sejk pedig, mintegy megbabonázva az egyetlen nagy, gyönyörűen csiszolt kő csillogásától, előretartott kézzel lépett közelebb. Hakim azonban, mielőtt átvehette volna tőle, markába zárta a követ. – Isten színe előtt kijelented, hogy elfogadod teljes fizetségként? – kérdezte.

– Igen... Teljes fizetségként. Istenre mondom – motyogta Bajázid. Soha nem remélte volna, hogy Isten ilyen mérhetetlen gazdagsághoz juttatja – akkorához, hogy nyájakat vehessen, puskákat és kézigránátokat számolatlanul, selymet, meleg ruhákat... Kinyújtotta a kezét, és megismételte: – Isten színe előtt fogadom!

– És azt is, hogy békével, rögvest távozol?

Bajázid igyekezett legyőzni magát, kis időre elfeledkezni a hirtelen rázúduló gazdagságról. – Ahhoz, hogy visszajussunk a falunkba, aga, szükségünk van a repülőgépre és a pilótára – mondta.

– Nem. A váltságdíjat a gépért és a pilótáért kapjátok – válaszolta határozottan Hakim. Kinyitotta a markát, és odatartotta Bajázid elé, aki hiába erőlködött, másra már nem tudott koncentrálni, csak a gyémántra. – Nos? Fogadod-e Istenre, hogy békével elmentek?

Bajázid és az emberei megbabonázva meredtek a rezzenéstelen kéz tartotta kőre. – Mi... mi akadályozhat meg abban, hogy mindent elvegyek? – kérdezte tompa hangon a sejk. – Abban, hogy megöljelek, a palotádat felgyújtsam, a húgodat pedig túszként magammal vigyem, engedelmességre kényszerítve ezzel a pilótát. Eh?

– Semmi. Kivéve a becsületet. Becstelen emberek talán a kurdok? – Hakim az izgatottságtól reszelős hangon beszélt, és szinte még élvezte is a veszélyes, teljes embert kívánó helyzetet. – Ez a gyémánt többet ér, mint amennyi a teljes váltságdíj.

– Isten színe előtt... elfogadom teljes fizetségként a pilótáért és... a repülőgépért – felelte Bajázid, és erőt véve magán elszakította

tekintetét a drágakőtől. – A pilótaért és a repülőgépert. De érted és az asszonyért... – Izzadság csörgött végig az arcán. Micsoda mérhetetlen gazdagság, és milyen könnyű volna elvenni, üvöltötte benne egy hang. Milyen könnyű, ha nem létezne a becsület! – Érted és az asszonyért is tisztességes váltságdíjat kérek.

A csöndet váratlanul gépkocsi beindított motorjának a bugása törte meg. A teremben állók közül többen a törött ablakokhoz ugrottak, és látták, hogy egy személyautó a kapun kivágtatva elindul a város felé.

– Gyorsan! – sürgette Hakimot Bajázid. – Válaszolj!

– Az asszony értéktelen – mondta a fiatalember, aggódva, vajon elhiszik-e neki a hazugságot. Tisztában volt, hogy keményen, határozottan kell alkudoznia, különben – függetlenül az addigiaktól – mindannyian elvesztek. Kiválasztott az ékszerek közül egy rubintos karkötőt, és a sejk felé nyújtotta. – Megfelel?

– Lehet, hogy számodra értéktelen az asszony, de a pilóta számára nem. A karkötőt kérem, azt a nyakláncot, és a zöld köves karkötőt.

– Isten nevére, ez túl sok! – csattant fel Hakim. – A karkötő is bőven elég. Többet ér, mint a pilóta és a repülőgép!

– Pokolbeli apa átkozott fia! A karkötőt, a nyakláncot, és azt a másik karkötőt add, a zöldkő vesét! – dühöngött a sejk.

Egyre ingerültebben vitatkoztak, mindenki feszülten figyelte őket, kivéve Erkkit, aki csak Azadehhez tudott törődni, és nem érdekelté egyéb azon kívül, hogy hol az orvos, mikor jön már, hogy megvizsgálja, és ha kell, ellássa a feleségét és Hakimot is. A keze remegve Azadeh haját simogatta, idegei pedig pattanásig feszültek, hallgatva a dühös, egyre hangosabb veszekedést. Aztán a vitának hirtelen vége lett – Hakim úgy ítélte meg, hogy elérkezett a megfelelő pillanat, és az alkudozás szabályai megkövetelte módon elkeseredetten felkiáltott: – Túl ravasz vagy ahhoz, hogy legyőzzelek! A végén képes volnál koldussá tenni. Tessék, itt az utolsó ajánlatom! – Összeszedte, és maga elé, a szőnyegre rakta a gyémántos karkötőt, a zafírköves nyakláncok közül a kisebbet, és a nehéz aranykarkötőt. – Elfogadod?

Ez már tisztességes váltságdíj volt. Nem akkora, mint amekkorát Bajázid szeretett volna, de jóval nagyobb, mint amekkorára számított. – Igen – válaszolta. Összeszedte a kincseket, és a

teremben érezhetően alábbhagyott a feszültség. – Megesküszöl Istenre, hogy nem fogsz üldözni, megtámadni bennünket?

– Igen. Istenre esküszöm.

– Rendben van. Pilóta – kezdte angolul Bajázid –, haza kellene, hogy vigyél bennünket... – Látva, hogyan torzul el Hakim arca az indulattól, sietve hozzátette: – Nem parancsolok, csak kérek, aga! – Erkkinek nyújtotta az aranykarkötőt. – Ez a fizetség a szolgálatodért... – Félbehagyta a mondatot, mert kint őrködő emberei közül az egyik izgatottan berontott.

– Gépkocsi közeledik a városból!

Bajázid homlokán kövér izzadságcseppek csillogtak. – Pilóta, esküszöm Istenre, hogy nem lesz bántódásod.

– Nem maradt elég üzemanyag.

– Akkor elég lesz, ha félútig viszel. Csak félútig...

– Nem elég az üzemanyag.

– Vigyél el a hegyekig! Csak egy kicsit arrébb. Kérlek, nem parancsolok – mondta Bajázid, majd hirtelen csavarral hozzátette: – A Próféára mondom, tisztességesen bántam veled, a sógoroddal, és... a feleségednek sem esett bántódása. Kérlek!

Mindenki fenyegetést vélt hallani a hangjában, de hogy valóban az volt-e, azt senki nem tudta biztosra megállapítani, kivéve Erkkit. Neki pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy a becsületre hivatkozás és az Istenre tett eskük gyöngye szappanbuborékja rögtön szétpattan, mihelyt eldörren az első lövés. Kötelességének érezte, hogy helyrehozza a hibát, amit elkövetett, elhárítsa a bajt, amit a halott hán ellen, a félig már kifizetett váltságdíjért indított támadás okozott, és amelynek az lett a következménye, hogy Azadeh ájultan, ki tudja, milyen sebesüléssel fekszik előtte, Hakim pedig kis híján meghalt. Komor arccal megérintette a felesége arcát, ránézett a hánra, bólintott – félig önmaga biztatására –, aztán felállt, és gyors mozdulattal kiragadta az egyik törzsi harcos kezéből a Sten puskát. – Elfogadom az esküdet – válaszolta a sejknek –, és megöllek, ha be akarsz csapni. A várostól északra, a hegyek között teszek ki benneteket. Szólj az embereidnek, hogy igyekezzenek, szálljanak fel!

Bajázid utálta még a gondolatát is annak, hogy fegyver legyen a kizárólag önmaga gondjával elfoglalt, bosszúért lihegő óriás kezében.

Látta, amint eldobtam a kézigránátot, ami lehet, hogy megölte a huriját, gondolta. Insa Allah! Sietve kiadta a visszavonulási parancsot az embereinek, és azok, halott társukat magukkal cipelve rögtön indultak is. – Mi együtt megyünk, pilóta – mondta Erkkinek. – Köszönöm, Hakim hán aga! Isten óvjon utadon! – A sejk látszólag lazán, de azért lövésre készen tartva fegyverét, az ajtó felé hátrált. – Gyere!

Erkki, mélységesen bánva, amit tett, búcsút intett Hakimnak. – Sajnálom...

– Isten óvjon, Erkki! Térj vissza épen, egészségesen! – válaszolta a sógora, és Erkki ettől rögtön jobban érezte magát. – Kísérd el, Ahmed! Nem tud egyszerre helikoptert vezetni, és fegyvert is kezelni. Gondoskodj arról, hogy biztonságban visszatérjen! – Igen, gondolta hidegen izzó indulattal, még számolunk a palotám elleni támadásért!

– Értettem, fenség! Köszönöm, pilóta! – Ahmed átvette Erkkitől a fegyvert, ellenőrizte a zárakat és a tárat, majd baljósan rávigyorgott Bajázidra. – Istenre és a Prófétára, legyen áldott a neve, vigyázz az embereidre, nehogy valamelyik ellenünk akarjon támadni! – Udvariasan előreengedte Erkkit, szorosan a nyomában maradt, a sejk pedig utolsóként távozott.

A PALOTA ALATT, A HEGY LÁBÁNÁL, 11.05. A rendőrautó nagy sebességgel száguldott a kanyargós úton a palota kapuja felé. Más gépkocsik, és egy katonával tömött teherautó kissé lemaradva követte.

Hasemi Fazir és Armstrong az elöl haladó autóban ült, amelyik lassítás nélkül száguldott át a nyitott kapun, és csikorogva fékezett a már ott parkoló mentőautó és egyéb járművek mellett. Kiugrottak, és követve az eléjük küldött testőrt, felsiettek a nagyterembe. Hakim hán palotája legelegánsabb, sértetlenül maradt helyiségében fogadta őket, sápadtan, kimerülve, de uralkodói tartással, testőröktől körülvéve.

– Fenség! Köszönet érte Istennek, hogy nem esett bántódása. Nemrég értesültünk csak a támadásról. Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Hasemi Fazir ezredes vagyok a belső elhárítástól, az úr pedig Armstrong főfelügyelő. Évek óta nálunk dolgozik már, szakértője olyan ügyeknek, amelyek esetleg önt is érinthetik, és kiválóan beszél perzsául. Méltóztatna elmondani, pontosan mi is

történt? – A két férfi feszülten hallgatta Hakim hán beszámolóját a támadásról – néhány körülményről már addig is tudtak –, és őszinte elismeréssel adóztak a fiatalember tartásának, határozott méltóságának.

Hasemi nem érkezett felkészületlenül. Előző nap, mielőtt elutazott volna Teheránból, alaposan átnézte Hakim dossziéját. Ő is, és a SAVAK is éveken át szoros megfigyelés alatt tartotta a fiatalembert Hvojban. – Tudom, mennyivel tartozik és kinek, Robert – mondta Armstrongnak. – Tudom, ki milyen szívességet tett neki, mit szeret enni, mik a kedvenc olvasmányai, hogyan bánik a fegyverrel, ismerek minden nőt és fiút, aki megfordult az ágyában.

Armstrong elnevette magát. – Mi a helyzet a politikai nézeteivel?

– Azok nincsenek neki. Hihetetlen, de igaz. Iráni, mi több, azerbajdzsáni, és mégsem csatlakozott eddig egyetlen csoporthoz sem, nem állt oda senki mellé, nem tett lázadó kijelentést – még Abdalláh hán ellen sem –, pedig Hvoj ragyogó terep lett volna ehhez. Melegágya a lázadásnak, a harcok politizálásnak.

– Vallási szempontból milyen?

– Síita, de türelmes, megfontolt, ortodox beállítottságú, nem húz sem a jobb-, sem a baloldalhoz. Azóta, hogy száműzetésbe küldték, illetve nem is, azóta, hogy hétéves korában az anyja meghalt, és a húgával együtt a palotába került, gyöngé volt, amit apja leggyöngébb lehelete is elsodorhat, és egyfolytában, rettegve várta az elkerülhetetlen vést. Insa Allah. Kész csoda, hogy hán lett, csoda, hogy az a gonosz kutya meghalt, mielőtt akár benne, akár a húgában komolyabb kárt tett volna. Különös. Egyik pillanatban még ott volt a feje a bárd alatt, a következőben pedig már felbecsülhetetlen gazdagság ura, óriási hatalma van, és vele kell egyezkednem.

– Nem lesz nehéz... feltéve; hogy amit mondasz, az igaz – jegyezte meg Armstrong.

– Gyanakvó vagy, mindenben csapdát sejtész. Csak nem ebben van az angolok ereje? – kérdezte Hasemi.

– Nem gyanakvós ez, csupán az öreg rendőr hosszú évek tapasztalatából fakadó óvatossága.

Az ezredes akkor elmosolyodott, és most is azt tette. Az előtte ülő fiatalemberre koncentrált, a Gorgonok hánjára, és igyekezett

kiismerni. Mi lehet vajon a titkod, kérdezte magában. Mert hogy van titkod, az biztos!

– Mennyi ideje távozott a pilóta, fenség? – érdeklődött Armstrong.

– Körülbelül két és fél órája – válaszolta a karórájára pillantva Hakim.

– Megmondta, hogy pontosan mekkora útra elegendő az üzemanyaga?

– Nem, csak annyit, hogy elviszi őket egy darabig.

Hasemi és Robert Armstrong a süppedő szőnyeggel letakart, vastag, díszes párnákban bővelkedő emelvény előtt állt. Hakim hán a rangjához illő brokátselyem öltözéket viselt, nyakában igazgyöngysor lógott, és rajta négyszer akkora csiszolt gyémánt, mint amekkoráért az életüket megvásárolta.

– Lehetséges, fenség – mondta óvatosan Hasemi –, hogy a pilóta valójában ezeknek a kurd harcosoknak a szövetségese, és vissza sem jön.

– Nem. Különben is, bár állították, hogy azok, nem kurdok voltak, hanem közönséges banditák. Elrabolták Erkkit, és arra kényszerítették, hogy a hán, apám ellen vezesse őket. – A fiatal hán dühösen rancolta a homlokát. – A hán, az apám rosszul tette, hogy megölette a küldöncüket. Le kellett volna alkudnia a váltságdíjat, kifizetni... és aztán végezni velük, büntetésként az arcátlanságukért.

Hasemi megjegyezte magának ezt az okfejtést.

– Segíthetünk-e önnek bármiben, akár én személyesen, akár a szervezetem? – kérdezte. Alaposan figyelte a fiatalembert, és zavarba jött, mert látta – legalábbis úgy érezte, hogy látja –, amint Hakim arcán villanásnyi gúnyos mosoly jelenik meg. Nem ért rá azonban gondolkodni, mert nyílt az ajtó, és Azadeh lépett be. Az ezredes számtalanszor látta korábban, de személyesen még egyszer sem találkozott vele. Iránié kellene, hogy legyen, nem a mocskos külföldi, gondolta. Egyáltalán, hogyan tudja elviselni azt a szörnyszülött óriást? Hasemi nem vette észre, hogy a hán erősen figyel, Armstrong viszont igen – szemmel tartotta Hakimot anélkül, hogy annak ez feltűnt volna.

Azadeh nyugati stílusú ruhát viselt, zöldesszürkét, ami jól illett a szeme színéhez, nejlonharisnyát és puha bőrcipőt. Az arca nagyon

sápadt volt, és csak leheletnyi sminket használt. A járása lassú volt, úgy tetszett, mintha minden lépés fájt volna neki, de azért mosolyogva hajtott térdet a bátyja előtt. – Ne haragudj, hogy félbeszakítalak, fenség, de az orvos megkért, emlékeztesselek rá, hogy pihened kell. Hamarosan elmegy. Kívánsz még találkozni vele? – kérdezte.

– Nem, köszönöm. Te hogy vagy?

– Jól. – Azadeh újabb mosolyt erőltetett az arcára. – Igazán jól.

– Hadd mutassam be Hasemi Fazir ezredest és Mr. Armstrongot! Armstrong főfelügyelő, a húgom, Azadeh úrnő.

A férfiak udvariasan köszöntek, és az asszony is kedvesen üdvözölte őket. – Armstrong főfelügyelő? – kérdezte aztán angolul, enyhe homlokráncolással. – A rangjára nem emlékszem, de szinte biztos vagyok benne, hogy találkoztunk már.

– Így igaz, fenség! A francia klubban, még tavaly. Mr. Talbottal voltam, az angol követségről, és a férje egyik barátjával, Christian Tollonennel, aki a finn nagykövetségen dolgozik. Ha jól emlékszem, éppen a férje születésnap partija volt.

– Kiváló a memóriája, főfelügyelő!

Hakim hán arcán különös mosoly jelent meg. – Ez általában elengedhetetlen az MI-6-nál, Azadeh!

– Egyszerű nyugalmazott rendőr vagyok, fenség – jelentette ki könnyedén, természetes hangon Armstrong. – Tanácsadóként segítem a belső elhárítás munkáját. – Azadehhez fordult. – Fazir ezredes és jómagam is nagyon megkönnyebbültünk, amikor megtudtuk, hogy ön és a hán is sértetlen.

– Köszönöm. – Az asszonynak még mindig zúgott a füle, fájt a feje, és a háta is nyilallott.

– Néhány napig várnunk kell, hogy kiderüljön, nincs-e komolyabb baja, fenség! – mondta az orvos. – Természetesen amilyen hamar csak lehet, mindkettőjüket meg kell röntgenezni. A legjobb volna, ha Teheránba mennének, mert ott jobbak a berendezések. Olyan robbanás esetén, amilyen itt történt... Sosem lehet tudni, fenség! Jobb volna, ha elutaznának, és alaposan kivizsgáltatnák magukat! Semmiképpen sem szeretném, ha később azzal vádolnának, hogy nem kellő...

Azadeh felsóhajtott. – Kérem, bocsássák meg, hogy megzavartam...
– Félbehagyta a mondatot, és a fejét kissé oldalra hajtva hallgatózni kezdett. A három férfi is erősen figyelt, de csak a szelet, és a távolban haladó gépkocsi motorjának a zúgását hallották.

– Még nem ő az – mondta kedvesen a húgának Hakim.

– Insa Allah – mondta halkán Azadeh, és megpróbált mosolyogni. Megfordult, és magukra hagyta a férfiakat.

A távozása nyomán beálló csöndet Hasemi törte meg. – Nem zavarjuk tovább, fenség – mondta tiszteletteljesen perzsául. – Őszintén hálásak vagyunk, hogy fogadott bennünket. Megengedi, hogy holnap visszajöjjünk? – Feszülten figyelte, amint a fiatal hán az ajtótól elfordulva rászögezte komoly tekintetét. Hakim arca nyugodt volt, ujjai szórakozottan babrálták az övébe tűzött tőr markolatát díszítő ékköveket. Kötélből vannak az idegei, gondolta az ezredes, udvariasan várva, hogy elbocsássák.

Hakim hán azonban nem őket bocsátotta el, hanem a testőreit, kivéve azt az egyet, aki az ajtónál, hallótávolságon kívül állt, és közelebb hívta magához a két látogatót. – Beszéljünk angolul! – mondta. – Valójában miért jöttek? Mit akarnak kérni tőlem?

Hasemi röviden sóhajtott; erősen gyanította, hogy a hán már tudja, abban pedig teljesen biztos volt, hogy Hakimban komoly ellenfele vagy éppen szövetségesre talált. – Két dologban szeretnénk a segítségét kérni, fenség! – kezdte. – Azerbajdzsánban élvezett befolyása döntően hozzájárulhat ahhoz, hogy az ellenséges erőket visszarettentsük az állammal szembeni lázadástól.

– Mi a másik?

Kiérezte a fiatalember hangjából a türelmetlenséget, és mulatott is rajta. – A másik ügy még kényesebb – felelte. – Pjotr Olegovics Mzsitriket érinti, az ön édesapjának a szovjet barátját, aki évek óta rendszeresen járogat ide, miként Abdalláh hán is többször meglátogatta őt Tbiliszi közelében lévő dácsáján. Mzsitrik Abdalláh hán és Azerbajdzsán barátjának adja ki magát, de valójában a KGB magas beosztású tisztje, és elszánt ellenség.

– Száz Iránba látogató szovjet közül kilencvennyolc biztosan a KGB embere, vagyis ellenség, a maradék kettő pedig a GRU-nak, a katonai hírszerzésnek dolgozik, tehát szintén ellenségek. Hánként apám kénytelen volt ellenséggel – Hakim szája szögletében ismét

megjelent a Hasemi által már korábban megfigyelt gúnyos kis mosoly –, baráttal, és a kettő közé besorolható, legkülönbözőbb emberekkel szóba állni. Tehát?

– Nagyon szeretnénk kihallgatni az illetőt. – Az ezredes valamilyen reakciót várt, de az elmaradt, és ettől még jobban kezdte becsülni a fiatalembert. – Mielőtt meghalt, Abdalláh hán megígérte, hogy segít nekünk. Rajta keresztül tudtuk meg, hogy az az ember múlt hét szombatján, majd most kedden is titokban át akart kelni a határon, de aztán egyik alkalommal sem bukkant fel.

– Hogyan tervezte az utazást?

Hasemi elmondta, és mivel nem volt képes megállapítani, hogy mennyit tud Hakim hán, óvatosabb lett. – Úgy gondoljuk, hogy megpróbál kapcsolatba lépni önnel. Kérhetjük, hogy amennyiben ez bekövetkezik, értesítsen bennünket? Titokban, magáncsatornán keresztül.

A kérés hallatán Hakim hán úgy döntött, elérkezett az ideje, hogy a teheráni ellenséget és brit lakóját a helyükre rakja. Azt hiszitek, kutyák, háborgott magában, olyan naiv vagyok, hogy nem veszem észre, mire megy ki a játék? – Cserébe mit kapok? – kérdezte nyíltan.

Hasemi hasonló nyíltsággal visszadobta a kérdést: – Mit kíván?

– Először: a SAVAK és a rendőrség Azerbajdzsánban működő összes magas rangú tisztjét függesszék fel a beosztásában, és csak azután folytassa a tevékenységét, hogy én hozzájárultam. Ami a jövőbeni kinevezéseket illeti, azokra csak előzetes jóváhagyással kerülhessen sor.

Hasemi elvörösödött, arra gondolt, hogy ilyen követeléssel még Abdalláh hán sem mert volna előállni. – Mi a második? – kérdezte szárazon.

– Nagyon jó, aga! – Hakim hán elnevette magát. – A második követeléssel várok holnapig vagy holnaputánig, ugyanúgy a harmadikkal, és talán a negyedikkal is. Ami viszont az első kérésüket illeti, holnap délelőtt tízre konkrétan, pontokba szedve kérem, mit tegyek azért, hogy a harcok megszűnjenek Azerbajdzsánban, és azt is, hogy maguk, miután megszilárdult a hatalmuk, hogyan... – kis szünetet tartott, mielőtt befejezte volna a mondatot – ...hogyan szándékoznak megvédeni bennünket a külső és a belső ellenségtől. –

Jelezve, hogy az ezredessel egyelőre végzett, Hakim Armstrong felé fordult.

A brit remélte, hogy a szellemi párbaj folytatódik még egy darabig, és boldog volt, mert közvetlenül tanulmányozhatta, hogyan mérkőzik az új hán olyan komoly, veszedelmes ellenféllel, mint Hasemi. Nem akármilyen, állapította meg magában nagy elismeréssel, hogy uralkodása második napján, pár órával azután, hogy kis híján a mennybe vagy a pokolba menesztették, képes ilyen határozottan, magabiztosan viselkedni. Őfelsége kormánya jobban teszi, ha valahol a veszélyességi lista elején szorít neki helyet, azok között, akikre tanácsos nagyon odafigyelni. Látva, hogy a fiatalember tekintete rászegeződik, némi erőfeszítés árán ugyan, de megőrizte külső nyugalma. Most légy résen, mert te következelsz!, biztatta közben magát.

– Konkrétan mely kérdések azok, amelyeknek szakértője, és amelyek engem is érinthetnek? – érdeklődött a hán.

– Arról van szó, fenség, hogy én, szóval a különleges ügyosztálynál szolgáltam, értek valamelyest a hírszerzéshez és a kémelhárításhoz is – kezdte a választ Armstrong. – Annak, aki az ön pozíciójában van, természetesen nagyon fontos az érdemi, bizalmasan megszerzett információ. Ha óhajtja, talán tudnék, Fazir ezredessel együtt, tanácsokat adni a tekintetben, hogy mit tegyen ennek érdekében.

– Jó ötlet, Mr. Armstrong! Kérem, közölje velem írásban, amilyen hamar csak lehet!

– Örömmel. – Armstrong elszánta magát, hogy kockáztasson. – Mzsitrik például hamar választ tudna adni sok, önt érdeklő kérdésre, elsősorban ami az ön által is említett külső és belső ellenségeket illeti. Különösen akkor, ha Fazir ezredesnek módja volna, hogy úgy mondjam, négy szemközt elbeszélgetni vele. – Armstrong egyelőre nem folytatta, hagyta, hogy a szavai leülepedjenek. Észrevette, hogy a mellette álló Fazir idegesen moccan, hol egyik, hol másik lábára helyezi a testsúlyát. Biztos vagyok benne, Hakim barátom, hogy többet tudsz, mint amennyit eddig elárultál, és a fejemet tenném rá, hogy nem pusztán „tollpiheként”, apádtól való rettegéssel töltötted azokat az éveket, gondolta. Jézusom, de jólesne most egy cigaretta!

A fiatalember rezzenéstelen arccal nézett rá, Armstrong pedig a legszívesebben rákiáltott volna, hogy hagyja már ezt az idegölő

packázást, és válaszoljon nyíltan... Aztán lelki szemei előtt hirtelen felbukkant a Gorgonok újsütetű hánja, amint letolt gályával latrina fölött guggol, és köhögést kellett színlelnie, hogy harsányan el ne röhögje magát. – Elnézést – kért utána rögtön bocsánatot, és közben kellően megszeppentnek próbált látszani.

Hakim hán enyhén ráncolni kezdte a homlokát. – Hogy jutok hozzá az információhoz? – kérdezte, jelezve, hogy horogra akadt.

– Ahogyan óhajtja, fenség – válaszolta rögtön Hasemi. – Ahogyan csak óhajtja.

Újabb rövid szünet következett.

– Megfontolom az aján... – Hakim hán félbehagyta a mondatot. Ezúttal már mindhárman hallották a helikopter motorjainak erős zúgását, a rotorlapátok dübörgését, és a két látogató rögtön az ablakhoz indult. – Várjanak! – szólt utánuk Hakim. – Segítsen valamelyikük!

A kéréstől őszintén megdöbbenve nyújtották a kezüket, hogy fel tudjon állni. – Köszönöm – mondta fájdalmas arccal. – Így már jobb. Tudják, a hátam. A robbanástól valami megroppanhatott benne. Hasemi a hóna alá nyúlt, és odatámogatta a palota előtti udvarra néző, magas ablakhoz.

A 212-es lassan, enyhén imbolyogva ereszkedett alá. Amikor közelebb ért, felismerték a pilótafülkében Erkkit és Ahmedet, akinek a testtartásán látszott, hogy megsebesült. A gép törzsén golyó ütötte lyukak tátongtak, és az egyik oldalsó ablakból hiányzott egy jókora darab. Aggódva figyelték, amint a helikopter tökéletes leszállást hajt végre, és utána már Erkki fehér ingének a gallérján és elején is észrevették a vérfoltokat.

– Jézusom... – motyogta Armstrong.

– Aga – fordult sűrgetően Hasemihez Hakim –, kérem, nézzon utána, itt van-e még az orvos, és ne engedje el! – Az ezredes a kérés hallatán rögtön elviharzott.

Az ablakból tisztán rá lehetett látni a palotából az udvarra vezető lépcsőre. A hán és Armstrong figyelte, amint Azadeh felbukkan a tetején, és szoborrá merevedve rögtön megáll. Sokan voltak mögötte, testőrök, szolgák, a család több tagja, és ők is mozdulatlanul, elszörnyedve bámultak. Erkki kinyitotta a pilótafülke ajtaját,

nehézkesen kimászott a gépből, és a felesége felé indult. A léptei azonban határozottak voltak, a tartása egyenes, délceg, és a karja erős, amivel a boldogan a nyakába csimpaszkodó asszonyt magához szorította.

56. fejezet

KOVISZ, 12.10. Ibrahim Kiabi lesben állva, türelmetlenül várta, hogy Huszain mollah kijöjjön a mecsetből a zsúfolt térre. Hátát a hatalmas kapuval szemközti szökőkút kávájának támasztva, görnyedten ült, erősen szorítva magához kopott vászonzsákját, amely a csőre töltött M-16-os karabélyt rejtette. Szeme karikás volt a kimerültségtől, és egész teste sajgott a több mint hatszáz kilométeres utazástól.

Váratlanul magas európai vett észre a teret elárasztó tömegben. Az illető egy zöldszalagos nyomában haladt, sötét öltönyt viselt, kigombolt, vastag dzsekit, és csúcsos sapkát. Láttá, amint elhaladnak a mecset előtt, és bemennek a szomszédos sikátorba. A keskeny utca másik oldalán már a bazár volt, és erős kísértést érzett, hogy a hideg elől behúzódjon a kellemes melegre.

– Insa Allah – motyogta önkéntelenül, automatikusan, de utána rögtön figyelmeztette is magát, hogy ne használja többé ezt a kifejezést. Szorosabban összevonta magán az öreg télikabátot, és némi fészkelődés után sikerült kényelmesebb testhelyzetet találnia. Mögötte a szökőkút üres volt, hófoltok és jégdarabok látszottak csak benne, de nemsokára, a tél hidegének múltával ismét megtelik majd vidáman csobogó, hűsítő vízzel, hogy ihassanak belőle az arra járók, vagy megmossák kezüket és arcukat, mielőtt belépnek a mecsetbe.

– Hogyan néz ki Huszain mollah? – kérdezte Ibrahim az utcai kereskedőt, miközben az a nyílt tűz fölé állított üstből kimert neki egy adag gőzölgő babos horishtot. Ez még reggel volt, rögtön az után, hogy az eredetileg tervezett időpontnál tizenöt órával később megérkezett. – Milyen a külseje?

– Amilyen egy mollahé – válaszolta tömören az öreg, fogatlan férfi, és hanyagul vállat vont.

Egy másik vásárló hallotta ezt, és igen rossz néven vette a tiszteletlenséget. – Hogy kerülnél örökre a pokolba! – dörrent rá dühösen az árusra. – Ne hallgass rá, idegen! Huszain mollah a nép igazi vezetője, Isten embere. Mindenét nekiáldozta, nincs semmije, csupán egy fegyvere és lőszer hozzá, hogy irthassa Isten ellenségeit. – Más vásárlók is csatlakoztak a borostás arcú fiatalemberhez, és

egymás szavába vágva, lelkesen elmesélték, hogyan foglalták el Huszain vezetésével a légi támaszpontot. – A mi mollahunk hűséges követője az imámnak. Isten kegyelméből elvezet bennünket a paradicsomba!

Ibrahim a dühös indulattól kis híján ordítani kezdett. Huszain és az összes mollah megérdemli a halált azért, mert ilyen örültségekkel tömi tele a fejét ennek a sok szerencsétlennek, mondta magában. Paradicsom? Szép ruhák, bor, és negyven csodaszép, örökké szűz lány puha selyempárnákon?

Nem gondolkodom a szerelemre, fogadkozott elszántan. Nem gondolkodom Sarazadra. Még nem!

Keze rákulcsolódott a fegyverre, és a biztonságot adó érintés csökkentette is valamelyest a fáradtságát és éhségét, kínzó magányát azonban nem.

Sarazad. Már csak álom. Jobb is így, sokkal jobb, gondolta. A kávézóban várt rá, de az asszony Dzsarit küldte maga helyett. – Hazajött a férje. Ami el sem kezdődött, annak most örökre vége – suttogta izgatottan az öreg dajka, és rögtön bele is vészett az utcai járókelők tömegébe. Ibrahim is azonnal távozott, magához vette a fegyvert, és gyalog egyenesen a buszpályaudvarra indult. Most pedig várt, felkészülve a mártíromságra, amiről tudta, hogy könnyen osztályrésze lehet, mert a nép nevében szembeszáll a kegyetlen, elnyomó zsarnoksággal. Nem sok hiányzott, hogy a kérdés eldőljön, kiderüljön, hogy örök éjbe hull, vagy a fényre jut, elutasítást vagy megértést talál, egyedül vagy másokkal veszi-e föl a harcot hamis prófétákkal, imámokkal, ördögökkel...

Izgatottan, már-már önkívületben behunyta a szemét. Hamarosan megtudom, milyen a halál, és hova kerülünk utána, gondolta. A túlvilágon megkapjuk-e végre a választ a nagy kérdésre: Isten utolsó prófétája volt-e Mohamed, vagy csak örült? Igaz-e, ami a Korában szerepel? Van-e egyáltalán Isten?

A mecset melletti kis utcában a Starke előtt haladó zöldszalagos hirtelen megállt, és szegényes, inkább csak viskónak nevezhető házra mutatott. Starke átlépte a vízelvezető árkot, bekopogott, mire az ajtó rögtön ki is nyílt.

– Béke veled, Huszain kegyelmes úr! – köszönt udvariasan perzsául. Feszült volt, éber, nem tudta, pontosan mire is számíton.

– Beszélni akartál velem.

– Szalaam, kapitány! Igen – válaszolta angolul a mollah, és intett, hogy lépjen beljebb.

Starkénak le kellett hajtania a fejét, hogy beférjen az egyetlen helyiségből álló, kis házba. A mocskos padlóra tett szalmazsákon két csecsemő aludt békésen. Kisfiú nézett vissza rá komoly, feketén csillogó szemekkel, miközben ujjai az öreg, kopott puska csövére fonódtak, és némi gondolkodás után fel is ismerte benne azt a gyereket, akit a Huszain és Zataki emberei között lezajlott ütközet idején látott. A falnak támasztva jól karbantartott, feltehetően nemrég olajozott AK-47-es géppisztolyt látott. A vizes vályú mellett koszos, fekete csadorba burkolózó, szemmel láthatóan ideges, öreg nő ült rozoga széken.

– A fiaim és a feleségem – mutatta be a családját Huszain.

– Szalaam. – Starke igyekezett nem mutatni, mennyire meglepődött azon, hogy a csecsemők anyja ennyire vén. Aztán amikor közelebbről is szemügyre vehette, rájött, hogy az asszonyt nem éveinek a száma tette öreggé.

– Három dolog miatt hívtam – mondta Huszain. – Először, hogy lássa, hogyan is él egy mollah. A szegénység számunkra alapvető kötelesség.

– Akárcsak a tanulás, a nép vezetése, és a törvények megszüntetése. Tudom, hogy maga tökéletesen őszintén hisz, aga – válaszolta Starke. És örökre a foglyává is vált hitének, tette volna hozzá a legszívesebben. Utálta a szárnalmas, mocskos kis szobát a soha el nem múló nyomorral együtt, amit jelképezett, az avíttaságot, és a reménytelenséget, amiről tudta, hogy nem törvényszerű, de mégis meg fog maradni örökké, és nemcsak ebben a házban, hanem minden fanatikus, hitébe belefeledkezett ember otthonában, szerte a világon. De nem nálunk, nem a mi családuknál, gondolta. Köszönet érte Istennek, hogy Texasban születtem, örök hála azért, hogy nem ment el a józan eszem, és a gyerekeimnek nem kell ilyen mocsokban, nyomorban élniük, mint ezeknek a szerencsétleneknek. Erővel megállta, hogy ne hessegessen el az arca körül döngő legyeket, és közben némán átkozta Huszaint, mert belenyugszik abba, amibe pedig nem volna szabad belenyugodnia.

– Három okot említett, aga!

– A második, hogy megkérdezzem, miért utazik el ma maguktól egy-két ember kivételével mindenki?

– Régen esedékesek már a szabadságok, aga! Most kevés munka van a bázison, úgyhogy nyugodtan el lehet engedni az embereket. – A kérdés tovább növelte Starke nyugtalanságát. Dél előtt, mielőtt a mollah magához kérte volna, három telexet és két rádióhívást is kapott a teheráni központjuktól – az utolsót Szjamakitól, az igazgatóság rangidős tagjától –, és mindegyik arra követelt választ, hogy hol van Pettikin, Nogger Lane és a többiek. Megpróbálta leszerelni az érdeklődőket, mindenkinek azt válaszolta, hogy McIver majd visszahívja, mielőtt megérkezik Kiával, és ideges volt, mert Vazari érezhetően nem érte be ennyivel, tovább kérdezősködött, és csak nehezen tudott szabadulni tőle.

Előző nap értesült csupán Ali Kia látogatásáról. Charlie Pettikin, útban Sargaz felé rövid időre megállva, elmondta, mi történt McIverrel, és nem titkolta a félelmét sem. – Jézusom...! – ez volt minden, amit Starke hirtelenjében ki tudott nyögni.

Az előző nap ennek ellenére sikeresnek volt mondható. John Hogg átadta a Forgószél Gavallan által elkészített ideiglenes menetrendjét, amiben szerepeltek a kódok, az időpontok, az üzemanyagfelvételre kijelölt helyek. – Andy üzeni, hogy ugyanezt Scrag és Rudi is megkapta – mondta Hogg. – Már megrendelte a két Boeing-747-est, azok pénteken hajnalban érkeznek meg Sargazba. A véglegesített tervet majd akkor hozom, ha visszajövök a srácokért. Az indulási jelet pénteken reggel hétkor kapod meg, vagy szombaton, esetleg vasárnap. Ha addig nem nyomja meg a gombot Andy, akkor utána már aligha fogja.

Szerencsére Eszfandijár egyetlen kéme sem volt a közelben, úgyhogy Starkénak sikerült még egy, a 212-esekhez való, nagyon drága alkatrészekkel teli ládát felpakolnia a 125-ösre. Úgy általában, a szerencse kivételesen melléjük állt: a távozási engedélye mindenkinek érvényes volt, sikerült elegendő 40 gallonos tartályt elhelyezniük a tengerparton, és Tom Lochart is idejében megérkezett Zagroszból, hogy részt vegyen az akcióban. – Mitől a változás, Tom? Azt hittem, hogy mereven ellenzed a dolgot – mondta Starke, különösnek találva Lochart viselkedését. A barátja azonban csak vállat vont, és erre úgy döntött, jobb, ha nem feszegeti tovább a kérdést.

Aggodalma ugyanakkor nem múlt el. Úgy érezte, hogy a 212-esek kimenekítésére nincs pontosan meghatározott, biztosan kivitelezhető tervük, csupán bizonytalan lehetőségeik. Megpróbált koncentrálni, miközben a szűk szoba keltette klausztrófóbiájával küszködött.

– Bocsásson meg, aga! Elgondolkodtam kicsit. Mit is mondott?

– Azt kérdeztem, hogy mikor érkezik a váltás – válaszolta a mollah.

– A tervek szerint vasárnap.

– Eszfandijár azt mondja, túl sok alkatrészt küldenek el.

– Az alkatrészeket időnként ellenőrizni kell, és cserélni, aga!

Huszain hallgatott egy darabig, aztán elgondolkodva bólintott. – Mi okozta a balesetet, ami Eszfandijárnak kis híján az életébe került? – tette föl a következő kérdést.

– Megcsúszott a teher. Bonyolult, veszélyes művelet volt.

Újabb rövid hallgatás következett. – Ki az a Kia? Ali Kia.

Starke nem számított ezekre a kérdésekre, és nem volt biztos afelől, hogy a mollah – a válaszokat ismerve – nem csak próbára akarja-e tenni. – Nekem azt mondták, hogy Bazargán kormányának egyik tagja, és éppen szemlekörúton van – felelte. – Állítólag a vegyes vállalatunknak, az IHC-nak a tanácsadója, sőt lehet, hogy az igazgatóság tagja, de ezt már tényleg nem tudom biztosan.

– Mikor érkezik?

– Fogalmam sincs. Az igazgatónk, McIver kapitány kapott rá utasítást, hogy elhozza.

– Utasítást?

– Igen. Én legalábbis úgy értettem.

– Miért működik egy miniszter tanácsadóként egy magánvállalatnál?

– Azt hiszem, ezt inkább tőle kellene megkérdeznie, aga!

– Igaza van – válaszolta komor arccal Huszain. – Az imám megesküdtött, hogy felszámolja a korrupciót. Visszakísérem a bázisra. – Az AK-47-ért nyúlt, a vállára csapta. – Szalaam – vett sietve búcsút a családjától.

Starke és az iszlám gárdista előtt haladva a mollah a mecset házával szemközti, oldalsó bejáratához ment. Az ajtóban levetette a cipőjét, kézben vitte be, és ők is követték a példáját, sőt Starke még csúcsos pilótasapkáját is lekapta. Végigmentek egy keskeny folyosón, át az újabb ajtón, és csak akkor jutottak be a tulajdonképpeni mecsetbe, amely lényegében kupolával fedett, nagy csarnok volt. A padlóját szőnyegek borították, egyéb díszítés nem volt benne, csupán mázas kerámiacsempékre festett, perzsa idézetek a Koránból. Pulpituson a szent könyv egy példánya látszott, mellette korszerű kazettás magnetofon, amelyet szabadon lógó vezetékek kötöttek össze a hangszórókkal. Bura nélküli, csupasz villanykörtek világították meg gyengén a tágas teret. A hangszórókból a Koránt olvasó, monoton férfihang hallatszott.

Többen is voltak a mecsetben, egyesek imádkoztak, mások beszélgettek, volt, aki aludt. Akik észrevették Huszaint, azok rögtön feléje mosolyogtak, ő visszamosolygott rájuk, miközben az oszlopoktól határolt beugró felé tartott. Amikor odaért, lerakta a cipőjét és a géppisztolyát, intett az iszlám gárdistának, hogy menjen arrébb, és megkérdezte Starkét: – Kapitány, gondolkodott már azon, amiről a kihallgatásakor beszéltünk?

– Pontosan miről, aga? – kérdezett vissza Starke. Sejtette, mire gondol Huszain, és ettől csak erősebbé vált a kellemetlen, a gyomrát görcsbe rántó érzés, ami korábban kezdődött.

– Az iszlámról, az imámról, Isten békéje legyen vele, és arról, hogy kihallgatást kérjen tőle?

– Ha akarnám, sem találkozhatnék vele.

– Talán el tudom intézni. Ha megismeri, hallja, amit mond, és oda is figyel rá, akkor megtalálja Isten békéjét. És az igazságot.

Starke nem tehetett róla, néhány pillanatra a hatása alá került a mollahból sugárzó mélységes, őszinte hitnek. – Ha volna rá mód... élnék a lehetőséggel – felelte. – Három dolgot említett a beszélgetésünk elején, aga!

– Ez volt a harmadik. Az iszlám, az, hogy mohamedánná váljék. Ne vesztegesse el haszontalanul az időt! Térjen meg Istenhez, fogadja el, hogy nincs más isten, csak Allah, akinek Mohamed a prófétája. Ha ezt elfogadja, része lehet az örökkön tartó, paradicsomi életben.

Huszain szeme koromfekete volt, és a pillantása átható. Starke korábban is érezte már magán, és tapasztalta, hogy szinte hipnotikus erővel hat. – Én... már mondtam, aga, hogy talán arra is sor kerül... megfelelő időben. – Levette tekintetét a mollahról, és rögtön szabadabbnak érezte magát. – Ha a bázisra akarunk menni, jobb, ha indulunk. Szeretnék ott lenni az embereim indulásánál.

A megjegyzés mintha el sem hangzott volna, a mollah határozottan kitartott korábbi témája mellett, folytatva: – Nem az imám-e a legszentebb ember, a legbátrabb, az elnyomás legelkötelezettebb ellensége? De igen, kapitány! Nyissa ki a szemét, vegye észre, milyen valójában, és tárja ki előtte a lelkét!

Starke észrevette a látszólag szelíd szavak mögött megbújó harcos indulatot, és ettől még nyugtalanabbá vált. – Türelmesen várom, hogy megtörténjen a csoda – mondta, és a fekete szemekbe nézett, amelyek mintha a veséjébe láttak volna, pillantásuk áthatolt volna a falakon, el egészen a végtelenbe. – Ha menni akarunk, akkor tényleg jobb, ha indulunk – mondta olyan udvarias hangon, amilyen csak telt tőle.

Huszain felsóhajtott, a tűz kihunyt a szemében. Vállára vette a géppisztolyát, és elindult. A mecset kapujánál megállt, fölvette a cipőjét, és türelmesen megvárta, hogy Starke is belebújjon a magáéba. Odakint a korábbin kívül még négy iszlám gárdista csatlakozott hozzájuk. – A támaszpontra megyünk – igazította el őket a mollah.

– A téren hagytam a kocsimat – mondta Starke, megkönnyebbülve, hogy ismét a szabadban lehet. – Elég tágas, mehetünk azzal, ha gondolja.

– Rendben. Hol van?

Starke megmutatta, és a teret benépesítő kereskedők bódéi, pultjai között rögtön indult is felé. Nyugtalanító gondolatok örvénylettek közben az agyában, hol arra gondolt, amit a mollah mondott, hol pedig, hirtelen váltással, a Forgószelelre.

– A fenébe! – morogta, nem tudva megszabadulni a bénító veszélyérzettől. Remélem, fohászokodott, Rudi meggondolja magát, és akkor én is, bármit csináljon Scrag. A tekintete automatikusan, megszokásból ide-oda járt, mintha helikopterének a pilótafülkéjében ült volna, és hamar észre is vette a szökőkútnál hirtelen kezdődő

mozgást. Mivel csaknem fejfel magasabb volt a többieknél, ő látta meg először a szétspriccelő járókelők közül felbukkanó fiatalember kezében a fegyvert. Döbbsen állt, nem akart hinni a szemének, és nem is látta, csupán érezte, hogy Huszain beéri. Tévedésről azonban szó sem volt, az ádáz tekintetű fiatalember határozott léptekkel egyenesen feléjük tartott.

– Merénylő! – kiáltotta, mire az előttük állók rémülten szétfutottak, és a közeledő előtt szabaddá vált az út. Starke elködösült tekintettel látta, hogy a fiatalember a vállához emeli a fegyvert, és egyenesen rá céloz.

– Fedezékbe! – kiabált, és már nem maradt ideje, hogy a földre vesse magát, lehúzódjon valamelyik kereskedő asztala mögé. Az első lövés őt találta, és hátradobta, neki az egyik zöldszalagosnak. Újabb lövések dördültek, valaki torkaszakadtából ordított, majd egészen közlelől fülsiketítő durranást hallott.

Huszain lőtt. Remekül működtek a reflexei, azonnal rájött, hogy a merénylő őt akarja megölni, és Starke kiáltása még épp jókor hívta fel a figyelmét a veszélyre. Gyakorlott mozdulattal kapta le a válláról a fegyverét, gyorsan célzott, lőtt, és közben csak magában üvöltötte: – Nincs más Isten, csak...

A sorozat tökéletesen célba talált, megölte Ibrahim Kiabit, kiszakította a kezéből és a sárba lökte az ellenük szegezett fegyvert. A mollah elvette az ujját a ravaszról, és megdöbbsent, hogy még életben van, nem érte golyó. Hihetetlennek tűnt számára, hogy a merénylő elhibázta, nem csinált belőle mártírt, és nincs még úton a paradicsom felé. Izgalomtól remegve nézett körbe, kis ideig homályosan látta csak az egyik, holtan heverő iszlám gárdistát, az eltévedt lövedékektől eltalált sebesülteket, a felháborodva átkozódókat. Lassan kitisztuló tekintete Starkét kereste, és hamarosan észre is vette, hogy ott fekszik, félig becsúszva az egyik kereskedőpult alá.

– Istennek hála, nem sérült meg, Huszain kegyelmes úr! – kezdett lelkendezni mellette az egyik zöldszalagos.

– Insa Allah... Isten hatalmas... – Huszain Starkéhez ment, és letérdelt mellé. Látta, hogy az arca sápadt, bal kabátujján pedig átüt a vér. – Hol sebesült meg?

– Nem tudom. Talán... Azt hiszem, a vállam vagy a mellem. – Starkét életében először lőtték meg. Amikor a golyó eltalálta és

hátrazuhan, fájdalmat nem érzett, és hang sem jött ki a torkán, az agya ellenben rémülten, ordítva tiltakozott: Meghaltam, az a gazember végzett velem! Nem látom többé Manuelát, a gyerekeket, nem juthatok haza! Meghaltam... Menekülési kényszert érzett, ellenállhatatlan sürgetést, hogy fusson, rohanjon a halála elől. Fel akart ugrani, de olyan pokoli fájdalom hasított belé, hogy elhagyta minden ereje, most pedig már azt látta, hogy Huszain hajol fölé aggódó arccal.

– Hadd segítsek! – mondta a mollah, és rögtön rászólt az egyik gárdistára: – Fogd a másik karját!

Starke felkiáltott, amikor megfordították, hogy talpra segítsék. – Várjanak... az isten szerelmére... – Miután a gondolatait elhomályosító kín megszűnt, észrevette, hogy a bal kezét nem tudja mozgatni, a jobbat azonban igen. Azzal tapogatta végig a lábát, és nem érzett semmi fájdalmat. Úgy tetszett, hogy nem esett komolyabb baja, minden testrésze ép, működőképes, kivéve a bal karját és vállát. A fogait keményen összeszorítva lehúzta vastag, bélelt kabátja cipzárját, és kigombolta az ingét, hogy megnézhesse a sebet. A vállán lévő lyukból folyt ugyan a vér, de nem erősen, és a lélegzés sem esett nehezebbre. – Nem hiszem, hogy... tüdőt ért volna... – mondta enyhén reszkető hangon.

– A mindenségit, pilóta! – kiáltott fel a zöldszalagos, és még nevetett is hozzá. – A kabátja hátán is van egy lyuk, és az is véres. Úgy látszik, a golyó átment magán. – Piszkos ujjával bele akart nyúlni a lyukba, hogy megnézze, nem maradt-e ott a lövedék, mire Starke dühödten tiltakozott, szidni kezdte. – Magát átkozza, hitetlen! – válaszolta neki a gárdista. – Magát, ne engem. Isten, végtelen kegyelmében, visszaadta az életét, de hogy miért tette, arról fogalmam sincs... – Vállat vont, felállt, vetett egy pillantást előbb halott, aztán sebesült társára, majd újból megvonta a vállát. Közömbös arccal Ibrahim Kiabihoz ment, aki odavetett rongyként, ernyedő tagokkal hevert a kövön, és nekilátott átkutatni a zsebeit.

A lövöldözéstől szétfutó járókelők közben elkezdtek visszashállingózni, felbátorodva körbevették őket, és hamarosan annyian lettek, hogy Huszain kénytelen volt elhessegetni őket. – Isten hatalmas! Isten mindenható! – kiabálta. – Ne itt bámészkodjatok, segítsetek inkább a sebesülteknek! – Miután valamelyest tárgult körülöttük a kör, ismét letérdelt a sebesült pilóta

mellé. – Nem figyelmeztettem, hogy kevés ideje van? Isten ezúttal megmentette, adott magának még egy lehetőséget.

Starke nem is figyelt rá. Elővette a zsebkendőjét, és a sebre szorította, hogy felitassa a vért. Az érintéstől ismét fájdalom mart belé, és dühösen morogva átkozódni kezdett. – Miért akart megölni az az örült? – motyogta. – Rohadék! Elment az esze!

– Engem akart megölni, nem magát – mondta a mollah. Starke meghökkenten Huszainra nézett. – Fedajin volt? Mudzsahed?

– Vagy a Tudeh tagja. Mit számít? Az a lényeg, hogy Isten ellensége, és Isten végzett vele.

Újabb fájdalom hasított bele Starke mellkasába, és attól ismét káromkodni kezdett. Utálta, hogy állandóan Istent emlegetik neki, nem is akart gondolni rá, csak a gyerekekre és Manuelára, a normális, nyugodt életre, és arra, hogy minél előbb szabadulhasson a körülötte tomboló örülettől. Elegem van belőlük, mondta magának, és abból is, hogy maguk alkotta, primitíven értelmezett istenség nevében képesek halomra gyilkolni egymást. – Rohadékok! – mordult fel, de hangja beleveszett az izgatott zshivajba. A válla lüktetett, a fájdalom kezdett kisugározni egész testébe. Amennyire tudta, összehajtogatta a zsebkendőt, tamponként a sebre rakta, és szünet nélkül káromkodva felhúzta a kabátján a cipzárt.

Mi az ördögöt fogok most csinálni, kérdezte magától. Mocskos rohadék! Hogy tudok így repülni?! Óvatosan mozdulni próbált, de a kísérletből csupán elkínzott nyögés lett, ami után újból káromkodott, és utálta magát, mert olyan gyöngye, nem tud fegyelmezetten túrni.

Huszain eközben szintén gyötrő gondolatokkal küszködött, fájt neki, hogy Isten – már megint – életben hagyta, és nem lehetett belőle mártír. Miért, kérdezte magától. Miért vagyok ilyen elátkozott? És ez az amerikai is! Életben maradt, pedig röpködtek a lövedékek. Miért nem halt meg?

– Megyünk a támaszpontra – mondta, miután képtelen volt megválaszolni nyugtalanító kérdéseit. – Fel tud állni?

– Biztosan... egy pillanat! – kérte Starke. – Most... óvatosan... Jézusom! – Kínlódva felállt, és enyhén imbolyogva, a fájdalom okozta szédülést legyőzve talpon maradt. – Tud vezetni valaki az emberei közül? – kérdezte a mollahot.

– Igen. – Huszain odakiáltott a Kiabi mellett térdelő gárdistának:
– Gyere! – A férfi abban a pillanatban engedelmeskedett.

– Kevés pénzt találtam csak a zsebemben, kegyelmes úr, és ezt. Nem tudom, mi lehet.

Huszain közelebbről megnézte a műanyag tokba bújtatott lapot. A Teheráni Egyetem diákigazolványa. – A lap elülső oldalán a fénykép jóképű, mosolygó fiatalembert ábrázolt. – Ibrahim Kiabi, a mérnöki fakultás harmadéves hallgatója. Született 1955. március 12-ikén – olvasta az adatokat a mollah. – A hátulján teheráni cím is van.

– Rohadt egyetemek! – szitkozódott a másik zöldszalagos. – A sátán, a nyugatról jövő gonoszság fészke mind!

– Ha az imám, Isten békéje legyen vele, újból megnyitja őket, mollahok fogják vezetni mindet. Örökre kiirtjuk a nyugati, iszlámellenes eszméket. Vidd el az igazolványt a bizottságnak, Fivuz! Ők majd továbbadják Teheránnak, az ottani bizottságok pedig kihallgatják a merénylő családját, barátait, és intézkednek. – Huszain a szeme sarkából úgy látta, mintha Starke mondani akart volna valamit. – Tessék, kapitány!

– Csak az jutott eszembe, hogy néhány nap múlva lett volna huszonnégy éves. – Starke maga is látta a fényképet. – Értelmetlen, ostoba veszteség, nem?

– Isten megbüntette a gonoszságáért. A pokolba került, ott fog égni örökké.

KOVISZTÓL ÉSZAKRA, 16.10. A 206-os a Zagrosz-hegység előhegyei fölött repült, McIver vezette, Ali Kia pedig nyugodtan szendergett mellette az ülésen. McIver remekül érezte magát. Attól a pillanattól, hogy rászánta magát az útra, egyfolytában jó kedve volt. Úgy érezte, tökéletesebb megoldást nem találhatott volna, sőt, ez volt az egyetlen lehetséges megoldás. Mit számít az, hogy az orvosi papírjaim nincsenek rendben, gondolta. Háborús helyzetben vagyunk, hadműveletet hajtunk végre, ilyenkor muszáj vállalni a kockázatot. És bárhogyan vesszük is, még mindig én vagyok a vállalat legjobb pilótája.

Oldalra fordult, vetett egy pillantást az ülésében nyugodtan alvó Kiára. Ha nem volnál olyan hülye seggfej, megölelnék, hálából a

ragyogó lehetőségért, gondolta. Elmosolyodott, és a rádió kapcsolójáért nyúlt. – Kovisz, itt Hotel-Tango-Ikszláb! Ezer lábon vagyok, 185 fokról jövök Teheránból, Ali Kia miniszterrel a fedélzeten.

– HTX! Tartsa az irányt és a magasságot, és a külső helyjeladóhoz érve újból jelentkezzen!

Az útjuk problémamentes volt, az iszfaháni nemzetközi repülőtéren gond nélkül meg tudtak tankolni, és csak akkor ijedt meg kicsit, amikor rögtön az engedélyezett leszállás után fenyegetően kiabáló iszlám gárdisták vették körül a helikoptert. – Szóljon a toronynak, hogy azonnal küldjék ide a fő repülésirányítót! – mondta dühösen Kia. – A kormányt képviselem! Micsoda fogadtatás ez!

McIver szó nélkül engedelmeskedett. – Nos, a torony azt mondja, hogy ha egy órán belül nem fejezzük be a tankolást, és nem tűnünk el innen, akkor nem engednek tovább – számolt be aztán nem kis élvezettel az angolul folytatott beszélgetésről. – Szó szerint azt mondták, hogy „idegen pilótáknak és idegen repülőgépeknek semmi keresnivalójuk Iszfahánban, ahogy Bazargán idegenek irányította kormánya rühes ebeinek sem!”

– Barbárok! Ostoba parasztok! – háborgott Kia, de már csak akkor, amikor ismét a levegőben voltak. McIver szintén megkönnyebbült, mert engedték, hogy a polgári repülőtéren vegyenek fel üzemanyagot, és nem kellett átmenniük a katonaira, amit annak idején Lochart használt.

Már be tudta látni az egész koviszi támaszpontot, és amikor a túlsó végében, az IHC épületei előtt észrevette a 125-öst, nyugtalan lett. Külön figyelmeztettem Starkét, hogy időben küldje el, gondolta elégedetlenül. – IHC-torony! A HTX Teheránból, Kia miniszterrel megérkezett.

– Itt IHC-torony! A kettes leszállóra menjen, HTX! Szélsébség 30-35 csomó, 135 fokról.

A főkapunál, és a helikopterleszálló környékén is zöldszalagosok látszottak, és Eszfandijár szintén ott őgyelgett a földi személyzet néhány tagjával. A leszállóhely mellett szerelők és pilóták álltak csoportba verődve. A fogadóbizottság, gondolta McIver, fölfedezve közöttük John Hoggot, Lochartot, Jean-Lucöt és Ayret. Starke még nem volt ott. Na jó, és ha engedély nélkül repülök, akkor mi van,

gondolta McIver. Mit tudnak csinálni velem? Felelősségre nem vonhatnak, hisz én vagyok a főnökük. Tudta ugyanakkor, hogy ha az ICAA-nak, a nemzetközi polgári repülésügyi hatóságnak tudomására jut, hogy orvosi engedély nélkül repült, akkor még sok kellemetlenségben lehet része. Erre számítva előre el is készítette magában rövid védőbeszédét. „Végtelenül sajnálom a történeteket, de a Kia miniszter utasítása teremtette parancsoló szükség azonnali döntést követelt. Ilyesmi természetesen nem fog többé előfordulni.” Most sem történt volna meg, tette hozzá gondolatban, ha nem szánjuk rá magunkat a Forgószelekre. Átnyúlt a szomszéd ülésre, és enyhén megrázva felébresztette Kiát. – Pár perc múlva leszállunk, aga!

Kia álmosan megdörzsölte a szemét, az órájára pillantott, aztán megigazította a nyakkendőjét, megfésülte a haját, és nagy műgonddal visszarakta a fejére asztrahánkucsmáját. Figyelte a betonon összegyűlt embereket, a gépeket – két-két 212-es, 206-os és Alouette volt ott –, és diadalmasan arra gondolt, hogy ezekkel most már ő rendelkezik. – Miért jöttünk ilyen lassan? – kérdezte harapósan.

– Éppen ellenkezőleg, miniszter! Jó kis szembeszél volt, mégis a tervezett időben érkezünk – válaszolta McIver. Erősen koncentrált a leszállásra, azt akarta, hogy tökéletes legyen, és sikerült is.

Alig lassult valamelyest a rotorlapátok pörgése, a körzeti igazgató lázas sietséggel felrántotta a Kia felőli ajtót. – Miniszter kegyelmes úr! Engedje meg, hogy bemutakozzam! Kuram Eszfandijár vagyok, az IranOil területi igazgatója. Isten hozta Koviszban. Szjamaki aga hívott fel, és külön a lelkemre kötötte, hogy illő módon fogadjuk. Isten hozta!

– Köszönöm. – Kia nagyképeűen odaszólt McIvernek: – Pilóta, holnap délelőtt tízkor legyen kész az indulásra! Lehetséges, hogy mielőtt visszamennénk Teheránba, Eszfandijár kegyelmes úrral meg akarok majd nézni néhány létesítményt. Ne felejtse el, hogy este hétre a fővárosban kell lennem! Fontos megbeszélésem van a miniszterelnökkel. – Kiszállt, és egyenesen a helikopterek felé indult, hogy megnézze őket. Alig tett egy-két lépést, Ayre, Lochart és a többiek odasereglettek a McIver felőli ablakhoz. Úgy tett, mintha nem vette volna észre zavart tekintetüket, és vidáman megkérdezte: – Na, mi van? Hogy álltok?

– Hadd fejezzem be a leállítást, Mac! – kérte Ayre.

– Kösz, de magam is meg tudom csinálni – válaszolta elutasítóan McIver, és rögtön bele is szólt a mikrofonba: – HTX leáll. – Látva, hogy Lochart még mindig komoran néz rá, enyhén felsóhajtott. – Na jó, áthágtam kicsit a szabályokat, Tom! Nem lett belőle semmi gond.

– Nem arról van szó, Mac – felelte sietve Lochart. – Duke-ot meglőtték! – Röviden elmesélte, mi történt, McIver pedig egyre növekvő izgatottsággal hallgatta. – A gyengélkedőben van. Nutt doki szerint lehet, hogy a tüdejét is érte a lövés.

– Magasságos isten! Tegyétek fel a 125-ösre, és Johnny azonnal induljon...

– Nem lehet, Mac – vágott közbe Lochart. – Nyüzszi Kia látogatásának a végéig megtiltotta a felszállást. Duke tegnap mindent megpróbált, hogy a gép el tudjon menni, mielőtt ti megjöttök, de Nyüzszi mocsok, nem volt hajlandó engedélyezni. És ez még nem minden. Azt hiszem, Teheránban rájöttek, mire készülünk.

– Micsoda?!

Lochart beszámolt McIvemek a telexekről és a rádión érkezett hívásokról. – Azt hiszem, Szjamaki nagyon a képére mászott Nyüzsinek. Az utolsó hívását én vettem, Duke akkor már elment a mollahoz, és rettentő dühös volt. Ugyanazt mondtam, amit korábban Duke, és azzal igyekeztem lerázni, hogy ha megérkezel, majd te felhívod, de csak dühöngött. Tudja, hogy Charlie-val kiürítettétek a lakást.

– Ali Baba! Nyilván nem magától jött vissza, hanem küldték, hogy szemmel tartson! – Lázasan törte a fejét, hogy mit tegyen, és közben tekintete rátévedt a Szent Kristófot ábrázoló kis aranyérmére, amit megszokásból a helikopter iránytűjére akasztott, amikor beszállt. Ez volt Genny első ajándéka, háborús ajándék, amit még akkor kapott, amikor a brit légierőnél szolgált, a lány pedig a légierő női kisegítő alakulatánál. – Csak hogy el ne tévedj, haver! – mondta Genny, amikor a kezébe nyomta.

McIver elmosolyodott, aztán erőt vett magán, és elűzte az emlékeit. – Megyek, megnézem Duke-ot – mondta a többieknek. Látta, hogy Eszfandijár és Kia a felsorakoztatott helikopterek között mászkál. – Tom, Jean-Luckel próbáljátok meg elhajtani onnan Kiát, és legyetek vele nagyon kedvesek! Dicsérjétek a barmot, amennyire csak

tudjátok, hízelegjétek neki, tartsátok szóval, amíg visszajövök! – A két pilóta az utasítás hallatán azonnal indult. – Freddy, szólj a srácoknak, hogy legyenek készen! Mihelyt megkapjuk a felszállási engedélyt, csöndben, de nagyon gyorsan mindenki szálljon be. Fent vannak már a csomagok?

– Igen. Szjamakival mi lesz?

– Vele majd akkor foglalkozom, ha ti már elmentetek.

– Mac, ha ráérsz, mondanék valamit.

McIver kiérezte Hogg hangjából a sürgetést, és rögtön odament hozzá. – Miről van szó, Johnny?

– Andy üzeni, hogy ha tovább romlik az idő, akkor holnapról esetleg szombatra halasztja a Forgószelet – mondta a 125-ös kapitánya. – A szél már megváltozott, szemből fúj, ahelyett, hogy...

– Azt hiszed, nem tudom megkülönböztetni a délkeletet az északnyugattól?! – vágott a szavába idegesen McIver.

– Ne haragudj! Andy azt is mondta még, hogy mivel itt vagy, és nem Teheránban, nem bízhatja rád, hogy te mondd ki a végső szót.

– Rendben. Mondd meg neki, hogy bízsa Charlie-ra. Mi van még?

– A többi nem olyan fontos. Amit az előbb mondtam, az csak neked szólt, a többieknek nem említettem.

Nutt doktor Starke mellett volt, a betegszobán. Starke felkötött karral, vastagon bepólyált vállal feküdt egy ágyon. – Szevasz, Mac! Jó utad volt? – kérdezte kissé reszkető hangon.

– Ne is mondd! Hello, doki! Duke, mihelyt lehet, fölteszünk a 125-ösre, és elküldünk.

– Ne. Holnap...

– Ne törődj vele, megoldjuk! Te szépen elmegy Johnnyval! – fojtotta belé a szót Starkéba McIver. – Ne viselkedj úgy, mintha te lennél Deadeye Dick, és éppen most szalajtottak volna Alamóról!

– Nem is Alamon szolgált! – vágott vissza dühösen Starke. – Te se nagyképűsködj, és ne játszd meg nekem Chuck Yeagert!

– Ha nem hagyják rögtön abba – szólt közbe szelíden Nutt –, mindkettőjüknek beöntést adatok.

A megjegyzés kijózanítóan hatott, a két pilóta elnevette magát, és Starke fel is szisszent, mert az enyhe rázkódás is fájdalmat okozott neki. – Az isten szerelmére, ne röhögtesse, doki!

– Duke, Kia ragaszkodott ahhoz, hogy velem repüljön – magyarázta lehiggadva McIver. – Hiába próbáltam, nem tudtam lerázni.

– Értem. És, hogy ment?

– Remekül.

– Milyen a szél?

– A holnap szempontjából lehetne jobb is – válaszolta óvatosan McIver. – De nyugi, bármelyik pillanatban megváltozhat.

– Ha így marad, 30 csomós, vagy annál is erősebb szembeszélben nem tudjuk átrepülni az Öbölt. Nem tudunk felvenni annyi üzemanya...

– Halljuk a szakvéleményt, doki! – vágott Starke szavába McIver.

– Duke-ot amilyen hamar csak lehet, meg kell röntgenezni. A lapockája megrepedt, néhány ín és izom elég csúnyán megsérült, a seb viszont tiszta. Lehet, hogy egy-két csontszilánk belefúródott a bal tüdejébe, vesztett körülbelül egy pint vért, de úgy összességében piszkosul nagy szerencséje volt.

– Jól érzem magam, doki, és tudok mozogni – bizonygatta Starke. – Egy-két nap nem sokat számít. Holnap nyugodtan el tudom vezetni a gépet.

– Sajnálom, öreg harcos, de sokkos állapotban van. Lőtt sebeknél ez a normális. Lehet, hogy most még nem érzi, de egy-két órán belül egészen biztosan jelentkezni fog a hatás. – Nutt doktor nagyon boldog volt, hogy még aznap elmehet a 125-össel. Nem akarok tovább erős lenni, és kitartani, mondta magának. Nem akarok több megcsonkított, golyóktól szaggatott fiatal testet látni. Elegem volt. Pedig néhány napig még biztosan bírom kell, lesznek olyanok, akiket össze kell foltozni, mert a Forgószél nem fog sikerülni. Érzem a csontjaimban. – Fogadja el, hogy nem repülhet! Túl nagy lenne a kockázat, magának és másoknak is.

– Duke – csatlakozott az orvoshoz McIver –, az a legjobb, ha elmegy. Tom el tudja vinni az egyik gépet, Freddy a másikat, úgyhogy Jean-Luc felszabadul.

- És te mi az ördögöt fogsz csinálni?
- Én? – kérdezte széles vigyorral az arcán McIver. – Utas leszek, de előbb még egy darabig annak a rohadt Kiának a személyi pilótája.

AZ IRÁNYÍTÓTORONYBAN, 16.50. – Ismétlem, Mr. Szjamaki – mondta indulatosan a mikrofonba McIver –, Sargazba rendkívüli megbeszélést hívtak össze.

– Én pedig ismételten csak azt kérdezem, hogy miért nem értesítettek erről engem időben?! – A hangszóróból érkező hang ideges, számonkérő volt.

McIver ujjpercei elfehéredtek, olyan erővel szorította a mikrofonállványt, és közben érezte magán a mellette álló iszlám gárdista és Vazari komoly, figyelő tekintetét. Az irányítónak még mindig erősen dagadt volt az arca a Zatakitól kapott veréstől. – Ismétlem, Szjamaki aga! Pettikin és Lane kapitánynak sürgősen Sargazba kellett utaznia szakmai megbeszélésre, és már nem volt idő arra, hogy értesítsük önt.

– Miért? Megtalálhattak volna, itt voltam Teheránban. Miért nem tájékoztatták az irodámat? Honnan szereztek elutazási engedélyt? Honnan?

McIver változtatott a hangján, úgy tett, mintha kezdene belefáradni az értelmetlennek tartott vitába. – Már mondtam, hogy egyszerűen nem volt rá idő. Teheránban nem működnek a telefonok. A repülőtéri bizottsággal engedélyeztettem a kiutazásukat, személyesen az ottani mollah hagyta jóvá. – A zöldszalagos nagyot ásított, untatta a számára érthetetlen, angolul zajló beszélgetés, és hogy véget vessen neki, hangosan megköszönte a torkát. – Most pedig, ha megengedi...

– De maguk Pettikin kapitánnyal elvitték minden holmijukat a lakásáról. Igazam van?

– Pusztán azért, hogy amíg távol vagyunk, nehogy kísértésbe jöjjenek holmi mudzsahed vagy fedajin banditák – felelt könnyedén McIver. Érezte, hogy Vazari éberén figyeli, és abban is biztos volt, hogy a támaszpont központi irányítótornyában hallgatják a beszélgetést. – Ha megengedi, most elbúcsúzom. Kia miniszternek szüksége van rám.

– Persze! Kia miniszter! – Szjamaki hangja érezhetően megenyhült. – Holnap mikorra tervezik a visszatérést?

– Attól függ, milyen szelet kapunk... – McIver rémülten elhallgatott; nem sok híja volt, hogy említést tegyen a minden gondolatát lekötő Forgószélről. Észnél légy, szidta dühösen magát, és megpróbált csak a beszélgetésre koncentrálni. – Kia miniszter programján múlik, a szélirányon, és azon, hogy mennyi idő alatt tudunk tankolni. Valószínűleg délután lesz, mire megérkezünk.

– Várom. Ha meg tudja mondani, mikor érkeznek, az is lehet, hogy kimegyek maguk elé a repülőtérré. Alá kell írnia elég sok számlát, és van bőven megbeszélőnivalónk. Adja át Kia miniszternek a legjobb kívánságaimat, és kívánjon neki kellemes tartózkodást a nevemben! Szalaam! – A vonal megszakadt, McIver pedig megkönnyebbült sóhaj kíséretében visszaakasztotta a helyére a mikrofont.

– Őrmester, ha már itt vagyok, szeretnék beszélni Bandar-Deilammal és Lengehhel – mondta Vazarinak.

– Megkérdezem a központi toronytól.

McIver az ablakon kinézett, az idő abban a néhány percben is, amit az irányítóhelyiségben töltött, tovább romlott. A délkeleti szél vadul lobogtatta a szélzsákot, rázta a rádióárbc tartóköteleit. Legalább harminccsomós, harmincötös lökésekkel. Túl erős, állapította meg magában. Az épület tetejének a peremét leborotváló iszapartály felfordulva ott hevert a közelben. Láta, hogy Hogg és Gordon már a 125-ös pilótafülkéjében van, az utastér ajtaja pedig hívogatóan kitarva. Egy másik ablakon kipillantva azt is észrevette, hogy Kia és Eszfandijár már befejezte a szemlét, és egyenesen a földszinti irodák felé tart. Feltűnt neki, hogy a központi tetőantennán az egyik csatlakozás kilazult, és a kábelt kevés választotta el attól, hogy leváljon.

– Őrmester, jobb volna, ha rákérdezne a toronyra, mielőtt megszűnik vele a kapcsolat. Az egyik kábel már kilazult.

– Köszönöm. – Vazari felállt, de még el sem érte a készüléket, amikor az magától megszólalt: – Itt a koviszi torony. A bandar-deilami és lengehi beszélgetés engedélyezve. – Nyugtázta a vételt, aztán sietve csatornát váltott, és leadta a hívójelet.

– Itt Bandar-Deilam. Hallgatom, Kovisz. – McIver szíve megdobbant, mert egyből megismerte Rudi Lutz hangját.

Vazari odanyújtotta a mikrofont, és közben a tekintete a kilazult kábelt kereste. – A fenébe! – morogta. Néhány szerszámot felkapva kiment a tetőre, hogy megjavítsa, de még így is jócskán hallótávolságon belül maradt. Az iszlám gárdista újból ásított, és unatkozva bámult maga elé.

– Üdvözlöm, Lutz kapitány! McIver vagyok. Itt éjszakázom. – McIver igyekezett nagyon gondosan megválogatni a szavait. – Kia minisztert hoztam Teheránból. Mi újság Bandar-Deilamban?

– Minden rendben... – Rudi nem fejezte be a mondatot, és McIver a hangszóróból tisztán hallható szaggatott lélegzésből megállapíthatta, mennyire izgatott. Vazarira nézett, aki már az antennaárboconál járt. – Mennyi... meddig maradsz, Mac? – kérdezte Lutz.

– A terv úgy szól, hogy holnap megyünk vissza. – McIver óvatosan hozzátette: – Feltéve, hogy nem romlik el végleg az idő.

– Értem. Ne izgulj!

– Nem izgulok. Bízom benne, hogy minden rendben lesz. Nálatok mi a helyzet?

Kis szünet következett, majd a válasz: – Egyelőre minden a legnagyobb rendben. Reméljük, így is marad.

– Azért hívtalak, mert Aberdeen kezd ideges lenni. Érdeklődtek, hogy mi van a „soros jelentéssel”. – A kódolt kérdés arra vonatkozott, hogyan állnak Lutzék a Forgószél előkészületeivel. – Elkészült?

– Igen. Hová küldjem? – érdeklődött Rudi a menekülési útvonal felől.

– Gavallan pillanatnyilag Sargazban van. Küldd el neki! Igyekezz, fontos, hogy minél előbb odaérjen! Teheránban hallottam, hogy holnap Abadánba érkezik a BA egyik gépe. Küldd el azzal! Rendben?

– Hát persze! Egész nap dolgoztam rajta.

– Nagyszerű. Hogy álltok a személyzet cseréjével? – kérdezte McIver.

– A tervek szerint zajlik. A lejárók már elmentek, az újak pedig szombaton, vagy legkésőbb vasárnap érkeznek. Már felkészültünk a fogadásukra. Én a következő váltással megyek.

– Rendben. Ha valami gondod lenne, itt megtalálasz. Milyen felétek az időjárás?

Lutz újabb rövid szünet után válaszolt. – Kissé viharos. Most éppen esik is. Délkeleti szelünk van.

– Akárcsak itt. Mindegy. Nem kell izgulni.

– Apropos! Most jut eszembe, hogy Szjamaki többször is felhívta Numirt, az IranOil itteni menedzserét.

– Mit akart?

– Numir szerint semmi különöset. Csak érdeklődött, mi a helyzet nálunk.

– Remek. Örülök, hogy törődik velünk – felelte az illetéktelen hallgatózók kedvéért McIver. – Holnap újra hívlak. Sok szerencsét!

– Nektek is. Kösz, hogy jelentkezted.

Miközben szétkapcsolt, McIver dühösen szidta magában a gyanakvó, orrát mindenbe beleütő Szjamakit. A tetőre nézett, látta, hogy Vazari háttal neki még mindig az antennaárboc tövében térdel, a földszinti irodahelyiség nyitott tetőablakának a közelében, úgyhogy nem is háborgatta, hanem maga hívta fel Lengehet.

Scragger rögtön válaszolt. – Szevasz, öcsi! Igen, hallottuk, hogy fontos embert szállítasz... Andy szólt ide Sargazból. Mi újság?

– Semmi különös. Aberdeen érdeklődött a „soros jelentésed” felől. Elkészült?

– Naná! Hová küldjem?

– Az a legegyszerűbb, ha Sargazba. Holnap el tudod juttatni?

– Hát persze, így is terveztem. Milyen az időtök?

– Délkeleti szél, 30-35 csomós. Johnny szerint holnapra enyhülhet. Nálatok?

– Nagyjából ugyanaz. Bízunk abban, hogy megszűnik. Számunkra egyébként nem gond.

– Jól van. Holnap megint hívlak. Sok szerencsét!

– Neked is. Apropos! Hogy van Lulu?

A kérdés hallatán McIver dühösen szidni kezdte magát. A terv változása, a Kia által kikövetelt, előre be nem tervezett út fölötti izgalmában teljesen megfeledkezett a kocsijának tett ígéretéről, arról,

hogy gondoskodik róla, nem hagyja sorsára. Induláskor csak beállította az egyik hangárba, mintegy ezzel is jelezve az iráni személyzetnek, hogy a következő nap visszatér. – Jól van – válaszolta. – Milyen volt az orvosid?

– Kiváló. És a tiéd, öcsi? – kérdezte kajánul az öreg ausztrál.

– Hamarosan találkozunk, Scrag – búcsúzott el mérgesen McIver. Csak miután szétkapcsolt, kezdte érezni, mennyire fáradt. Hatalmasat nyújtózkodott, aztán észrevette, hogy a beszélgetés közben a zöldszalagos kiment valahová, Vazari pedig, különös kifejezéssel az arcán, a tetőre nyíló, nyitott ajtóban áll. – Mi a baj?

– Én... semmi, kapitány! – Az őrmester becsukta az ajtót, beljebb lépett, és elcsodálkozott azon, hogy csak ketten vannak a helyiségben. – Hol a gárdista?

– Nem tudom.

Vazari sietve kinézett a toronyból levezető lépcsőre, és miután ott sem látott senkit, a hangját lehalkítva megkérdezte: – Mi ez az egész, kapitány?

– Nem értem – válaszolta McIver, és szempillantás alatt elfelejtette a fáradságát, éberré vált.

– Szjamaki sorozatos hívásai, a telexek, engedély nélküli távozások Teheránból, az, hogy innen is távozni készül mindenki, és sorozatban vizsik, pontosabban csempészik kifelé az alkatrészeket. – Vazari feltartott hüvelykujjával az ég felé bökött. – Aztán váratlanul ide pottyán egy miniszter.

– A személyzetet le kell váltani, az alkatrészek pedig már régen megértek a cserére. Köszönöm a segítséget – mondta McIver, és kifelé indult, de Vazari nem engedte, eléje állt.

– Itt valami egészen őrült dolog történik. Ne mondja azt nekem, hogy... – Elhallgatott, mert a lépcső felől közeledő lépteket hallott. – Én a maguk pártján állok, kapitány – mondta halkán, izgatottan McIvernek. – Ayre kapitány megígérte, hogy segít...

A zöldszalagos tért vissza, szólt valamit perzsául Vazarinak, mire az őrmester tekintete csodálkozva még tágabbra nyílt.

– Mit mondott? – érdeklődött McIver.

– Eszfandijár azt üzeni, menjen le hozzá. – Vazari halvány, gúnyos mosollyal a szája sarkában visszament a tetőre, letérdelt az

antennaárbochoz, és úgy tett, mintha nagyon el lenne foglalva.

ESZFANDIJÁR IRODÁJÁBAN, 17.40. Tom Lochart rettentően dühös volt, és ugyanúgy McIver is. – De hát a távozási engedélyünk érvényes, és engedélyezték, hogy már ma elküldjük azokat, akiknek a szolgálata lejárt.

– Kia miniszter jóváhagyásával visszavonom az engedélyt mindaddig, amíg a váltás meg nem érkezik – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon Eszfandijár. Az íróasztala mögött ült, mellette Kia, Lochart és McIver pedig előttük állt. Az asztalon távozási engedélyek, útlevelek feküdtek gondosan egy kupacba rakva; odakint már erősen sötétedett. – Szjamaki aga is tökéletesen egyetért az intézkedéssel.

– Nagyon helyes. – Átkozott idegenek, gondolta Kia, élvezve a két pilóta zavarát. – Fölösleges ez a kapkodás, kapitány! Jobb, ha nyugodtan, rendezetten zajlik le a váltás. Sokkal jobb.

– Kapkodásról szó sincs, Kia miniszter – válaszolta fegyelmezetten McIver. – A távozáshoz megkaptuk az engedélyt. Ragaszkodom, hogy a repülőgép a tervezett időpontban elinduljon.

– Iránban vagyunk, nem Angliában! – szólt közbe acsarogva Eszfandijár. – De ha ott lennénk is, kétkem, hogy maga bármit követelhetne. – Nagyon elégedett volt magával. Kia miniszter nagyon örült a *piskesnek*, amit egy új olajkút tervezett bevételeiből előlegezett meg, és rögtön felajánlott neki egy helyet az IHC igazgatótanácsában. Aztán, legnagyobb örömeire azt is fölvetette, hogy a távozási engedélyeket nem kellene csak úgy ingyen kiadni a külföldieknek. Ha visszatartják őket, szombatira éppen elég idegesek lesznek ahhoz, hogy kérni lehessen tőlük fejenként, mondjuk, háromszáz dollárt. Természetesen készpénzben. – Ahogy a miniszter úr is mondta – jelentette ki fontoskodva –, a cserét rendezetten kell végrehajtani. Most pedig, ha megengedik, dolgom van. Viszontlá...

Nem tudta befejezni, mert kivágódott az ajtó, és dühtől kivörösödött arccal, felkötözött karját a törzséhez szorítva Starke rontott be. – Mi az ördögöt képzél, Eszfandijár?! – kiabálta. – Nem vonhatja vissza az engedélyeket!

– Az isten szerelmére, Duke! – kiáltott rá ijedten McIver. – Mit keresel itt?

– Az engedélyeket csak visszatartjuk, nem érvénytelenítjük. Visszatartjuk! Érti?! – Eszfandijár arca eltorzult az indulattól. – És hányszor kell még elmondanom magának, hogy kopogjon, mielőtt bejön? Kopogjon! Ez nem a maga irodája, hanem az enyém. Én irányítom a bázist. Kia miniszterrel éppen fontos megbeszélést tartunk, maga pedig képes megzavarni! Azonnal távozzon! Menjenek! Mind! – Kiához fordult, és a pilótákról tudomást sem véve, megváltozott hangon perzsául azt mondta neki: – Bocsásson meg, miniszter úr, ezért a kis kellemetlen közjátékért! Most láthatta, kik között kell rendet tartanom. Nyomatékosan javasolom, hogy államosítsunk minden külföldi repülőgépet, és üzemeltessük őket a saját pilótáinkkal...

– Na ide figyelj, te gazember! – ordított rá magából kikelve a területi igazgatóra Starke.

– Takarodjanak! – Eszfandijár a fiókba nyúlt, ahol a revolverét tartotta, de arra nem maradt ideje, hogy elővegye. Huszain mollah lépett ugyanis be, és nyomában jó néhány iszlám gárdista. Amikor meglátták őket, a szobában lévők azonnal elnémultak.

– Isten nevében kérdezem, mi folyik itt? – szólalt meg angolul, hideg tekintetét Eszfandijárra és Kiára szögezve a mollah. Az igazgató erre rögtön felpattant, és perzsára váltva lázasan magyarázkodni kezdett. Starke is megszólalt azonban, és ami a hangerőt, az indulatok hevességét illeti, hamarosan ugyanott tartottak, ahol a mollah érkezése előtt. Huszain végül nem tehetett mást, türelmetlenül feltartotta a kezét, és rájuk szólt: – Először maga mondja el, amit akar, Eszfandijár aga! Perzsául beszéljen, hogy a bizottságom tagjai is értsék! – Anélkül, hogy az arckifejezése bármit elárult volna a gondolataiból, végighallgatta a hosszú, cirkalmasan előadott szónoklatot, majd a pilótához fordult: – Kapitány!

Starke ügyelt arra, hogy amit mond, az tömör és világos legyen.

– Most ön következik, miniszter kegyelmes úr – fordult Kiához a mollah, miután az amerikai befejezte. – Láthatnám az engedélyét, amely felhatalmazza arra, hogy visszavonjon Koviszban kiállított távozási engedélyeket?

– Visszavonni, mollah kegyelmes úr? Visszatartani? Én soha – válaszolta könnyed, természetes hangon Kia. – Én csupán szerény szolgája vagyok az imámnak, Isten békéje legyen vele örökké, és az általa személyesen kinevezett miniszterelnöknek és kormányának.

– Eszfandijár kegyelmes úr szerint maga hagyta jóvá az engedélyek visszatartását.

– Én pusztán egyetértettem azzal az óhajával, hogy a külföldi személyzet cseréje rendezetten menjen végbe.

– Ezek azok az engedélyek és útlevelek? – kérdezte Huszain az asztalon álló halomra nézve.

Eszfandijárnak az izgalomtól már annyira kiszáradt a toroka, hogy nehezen tudott csak válaszolni. – Igen, kegyelmes úr!

Huszain felmarkolta az iratkupacot, és Starke kezébe nyomta. – A repülőgép máris indulhat.

– Köszönöm, kegyelmes úr! – mondta Starke. Neki is neheze esett már a beszéd, nagyon elfáradt az állástól.

– Hadd segítsék! – Látva, hogy a barátja nem jól van, McIver melléje lépett, és elvette tőle az útleveleket és az engedélyeket. Köszönjük, aga! – mondta a mollahnak, és közben alig tudta leplezni a váratlan győzelem fölötti féktelen örömét.

Huszainnak, miközben válaszolt, a tekintete ugyanolyan jéghideg, és baljós volt, mint addig. – Az imám azt mondta: „Ha a külföldiek menni akarnak, hadd menjenek! Nincs szükségünk rájuk.”

– Igen. Persze. Még egyszer köszönjük – szólt sietve McIver. Kezdte kényelmetlenül érezni magát a mollah társaságában, ezért inkább sietve távozott, és Lochart követte.

– Sajnos, nekem is mennem kell, kegyelmes úr – szólt perzsául a mollahhoz Starke. Elismételte, amit Nutt doktor mondott neki, és angolul még hozzátette: – Semmi kedvem hozzá, de hát ez van. Insa Allah.

Huszain egyetértően bólintott. – Magának nem kell távozási engedély! Üljön fel nyugodtan a gépre! Majd én megmagyarázom a dolgot a bizottságnak, és gondoskodom arról, hogy akadálytalanul elindulhassanak. – Megfordult, és már ment is, tájékoztatni döntéséről a központi toronyban tartózkodó Csangiz ezredest.

A 125-ös pillanatok alatt megtelt. Starke volt az utolsó, aki beszállt, nehézkesen, reszkető inakkal vonszolta fel magát a lépcsőn. Nutt doktor bőségesen ellátta fájdalomcsillapítóval, hogy ne szenvedjen túl sokat az úton. – Köszönöm, kegyelmes úr – mondta búcsúzóul, a gép hajtóműveinek dübörgését túlkiabálva Huszainnak. Változatlanul tartott a mollahtól, ugyanakkor – maga sem tudta, miért – megkedvelte. – Isten békéje legyen magával!

Huszain elgondolkodva nézett rá egy darabig, majd megkérdezte: – A csalás, hazugság, félrevezetés ugye az isteni törvények ellen való?

– Igen. Természetesen. – Starke látta a mollahon, hogy elbizonytalanodott, de csak néhány pillanatra. Utána ismét olyan volt, mint mindig: határozott, a maga igazában megingathatatlanul hívó.

– Isten békéje legyen magával, kapitány! – búcsúzott el, és elindult vissza, az irodaépület felé.

Starke ép kezével kapaszkodva, nehézkesen felvonszolta magát a lépcsőn. A repülőgép ajtajában még megállt, a fájdalommal küszködve hátrafordult, és körbejártatta tekintetét a repülőtéren. Mennyi mindent hagyunk itt, gondolta. Nemcsak helikoptereket, alkatrészeket, más holmit, hanem sokkal többet. A fenébe! Nekem is maradnom kellene inkább, ahelyett, hogy megfutamodom. Búcsút intett a maradóknak, biztatóan még a hüvelykujját is odamutatta nekik, és közben fájdalmas felismerésként vágott belé a gondolat, hogy tulajdonképpen örül, mert nincs közöttük.

Eszfandijár és Kia az irodából nézett a felszállópálya felé guruló 125-ös után. Büntesse meg őket Isten, égjenek mind a pokol tüzén az idők végezetéig!, átkozódott magában a területi igazgató. Hamar legyűrte azonban a dühét. Leült az íróasztala mögé, és a pazar ünnepségre gondolt, amit néhány gondosan kiválogatott barátjával, kollégájával Kia miniszter tiszteletére szerveztek, a remek ételekre, a szórakoztatásukra rendelt táncosnőkre, az isteni törvények megkövetelte ideiglenes házasságkötésekre...

Nyílt az ajtó, és Eszfandijár nagy megdöbbenésére Huszain mollah rontott az irodába magából kikelve, iszlám gárdistákkal a sarkában.

– Kegyelmes úr! – A területi igazgató készségesen pattant fel, és sietett a mollah elé. – Miben lehetek... – Nem tudta befejezni a mondatot, mert a zöldszalagosok durván félrerángatták, hogy utat

csináljanak Huszainnak, aki határozott léptekkel az íróasztal mögé ment, és elfoglalta a helyét. Kia csak bámulta a jelenetet, meg sem mert moccanni a székén.

– Az imám, Isten békéje legyen vele – kezdte a mollah –, megparancsolta a bizottságoknak, hogy bárhol a nyomára bukkannak, számolják fel a korrupciót. Ez itt a koviszi légi támaszpont bizottsága. Mindkettőjüket korrupcióval vádolják!

Kia és Eszfandijár a fenyegető kijelentés hallatán halottsápadt lett, és egymás szavába vágva kezdte bizonygatni, hogy a vád nevetséges és megalapozatlan. Huszain erre átnyúlt az asztal fölött, és megfogta Eszfandijár karójának vastag aranyláncát. – Mikor vette ezt, és mennyit fizetett érte?

– A megtakarításaimból... a félretett...

– Hazudik. Megvesztegetési pénzeket fogadott el. A bizottság tisztában van ezzel, úgyhogy ne is tagadja! És mit szól ahhoz a vádhoz, hogy be akarta csapni az államot? Az olajkutak jövedelméből titokban nagy összegeket ajánlott fel megvesztegethető tisztviselőknek jövődó szolgálataik fejében.

– Nevetséges, kegyelmes uram! Szemenszedett hazugság! – tiltakozott rémülten Eszfandijár.

Huszain Kiára nézett, aki halottsápadt volt a rémülettől. – Miféle tisztviselőknek, kegyelmes úr? – kérdezte, és kétségbeesett erőfeszítést tett, hogy nyugodt legyen a hangja. Már biztos volt, hogy az ellenségei állítottak neki csapdát, ők csalták törbe itt, a világ végén, ahol nem tudja érvényesíteni a befolyását. Szjamaki! Nyilvánvaló, hogy ő áll az aljas összeesküvés mögött!

Huszain intett az egyik iszlám gárdistának, az kiment, és hamarosan Vazari őrmesterrel tért vissza. – Ismételje meg előttük is azt, amit nekem elmondott! – szólt a rádiósra a mollah.

– Ahogy már mondtam, kegyelmes úr – kezdte idegesen Vazari –, az antennaárbocot ellenőriztem, és a nyitott tetőablakon át hallottam, amit beszéltek. Hallottam, amikor ajánlatot tett. – Mutatóujját vádlón Eszfandijárra szögezte, boldogan, hogy végre elérkezett számára a bosszú pillanata. Ha másképp viselkedik, akkor az az örült Zataki soha nem pécéz ki magának, nem ver össze úgy, hogy kis híján belehaljak, gondolta. – Angolul beszélgettek, és a területi igazgató azt mondta, el tudja intézni, hogy az új kutakból

származó bevétel egy részét ne az állam kapja. Ki tud venni a nyilvántartásból néhány kutat, és az azoktól származó bevételt azoknak adja, akik szerint megérdemlik...

Eszfandijár elhűlve hallgatta, szóhoz sem tudott jutni. A tárgyalás előtt gondosan eltávolított ugyanis az épületből mindenkit, és a teljes biztonság kedvéért nem is perzsául, hanem angolul beszélt. Miután Vazari elmondta, amit akart, Kia vette át a szót, és nyugodtan, fölösleges szóvirágok nélkül elmagyarázta, hogy csupán azért ment bele látszólag a játékba, mert le akart leplezni egy gonosz, korrupt tisztviselőt. – Ezért is utaztam ide, kegyelmes uram! Pontosan azért küldött ide az imám kormánya, hogy fényt derítsek erre a felháborító csalásra. Szeretnék őszintén gratulálni az éberségéhez! Ha megengedi, azonnal visszautazom Teheránba, személyesen beszámolni az ön érdemeiről a központi forradalmi bizottságnak, és természetesen a miniszterelnöknek is.

Huszain az iszlám gárdistákhoz fordult, és megkérdezte: – Bűnös Eszfandijár, vagy sem?

– Bűnös, kegyelmes úr!

– Bűnös ez a Kia nevű ember, vagy sem?

– Bűnös! – kiabálta kétségbeesve, mindenkit megelőzve a területi igazgató.

Az egyik zöldszalagos hanyagul vállat vont, és kijelentette: Minden teheráni hazudik. Bűnös. – Atöbbiek egyetértően bólogattak.

Kia az ítélet hallatán sem vesztette el a fejét, és udvariasan azt mondta: – A teheráni mollahok és ajatollahok nem hazugok, kegyelmes uraim! A forradalmi bizottságban sem azok ülnek, az imám, Isten oltalmazza, szintén nem hazudik, pedig ő is teheráni, hiszen ott él. Pillanatnyilag én is, de a Kom szent városában születtem – jelentette ki büszkén, életében először adva hálát ezért a sorsnak.

Szavait hosszabb csönd fogadta, amit végül az egyik zöldszalagos tört meg. – Végül is, amit mond, az igaz. Nem így van, kegyelmes úr? – Zavarban volt, és mivel hirtelen nem tudta, mit csináljon, megvakarta a feje búbját.

– Abban, amit a teherániakról mondott? Hogy nem mindegyikük hazug? Igen. Ebben valóban igaza van. – Huszain, szintén

elbizonytalanodva, Kiára nézett. – Isten nevére kérdem, bűnös, vagy sem?

– Természetesen nem, kegyelmes úr! Isten színe előtt esküszöm! – Kiának a szeme sem rebbent a hazugság közben. Bolond, gondolta megvetően. Azt hiszed, hogy elég Istenre hivatkoznod, és mindjárt törbe tudsz csalni? A *tokija* feljogosít rá, hogy hazudjam, ha úgy érzem, hogy hamis mollahok miatt veszélyben az életem!

– Mivel magyarázza azt, hogy a kormány minisztereként egy helikoptertársaságnak is az igazgatója?

– A területért felelős miniszter... – Kia kénytelen volt félbehagyni a mondatot, mert Eszfandijár ordítva rátámadt, és dühösen kezdte sorolni a vádjait. – Bocsásson meg, kegyelmes úr! Insa Allah, de akkor is, ilyen zajban nehéz nyugodtan beszélgetni.

– Vigye ki! – parancsolta egy gárdistának Huszain. Megvárta, amíg az elrángatta onnan Eszfandijárt, és csak aztán fordult vissza Kiához. – Nos!

– A polgári repülésért felelős miniszter kért meg, hogy a kormány képviselőjeként legyek tagja az IHC igazgatótanácsának. – Kia olyan hangon adta elő az alaposan elferdített tényeket, mintha fontos államtitkot árult volna el, és ugyancsak bizalmas tónusban rögtön ki is egészítette őket újabb hazugsággal: – Nem vagyunk ugyanis meggyőződve az igazgatók becsületességéről. Mivel magunk között vagyunk, azt is elárulhatom, kegyelmes uraim, hogy pár napon belül államosítani fogjuk az összes külföldi légitársaságot...

A legőszintébb, legrábeszélőbb hangot ütötte meg, és amikor úgy érezte, hogy elérkezett a megfelelő pillanat, mélyen, őszintén felsóhajtott. – Isten színe előtt vallom, hogy ugyanúgy gyűlölöm a korrupciót, mint önök, és bár énbennem nem lobog az a szent tűz, mint önökben, életemet én is a nép szolgálatára tettem fel.

– Isten óvja, kegyelmes úr! – mondta spontánul, szavainak hatása alatt az egyik zöldszalagos.

A többiek egyetértettek vele, és már Huszain kétségei is tűnőben voltak. Akart ugyan még egy próbát tenni, de meghallotta a támaszpont központi tornyából esti imára hívó müezzin kiáltását, és rögtön keserű szemrehányást tett magának, mert kis híján engedte, hogy másodlagos jelentőségű dolgok elvonják a figyelmét Istennel

szembeni kötelességéről. – Béke legyen magával, kegyelmes úr! – mondta Kiának, bezárva ezzel a tárgyalást, és sietve fel is állt.

– Köszönöm, kegyelmes úr! Isten segítse önt és az összes mollahot abban, hogy megvédjenek bennünket és nagy iszlám államunkat a sátán mesterkedéseitől!

Huszainnal az élen mind kivonultak az irodából, elvégezték a rituális mosakodást, Mekka felé fordultak, és imádkozni kezdtek Kia, az iszlám gárdisták, hivatali alkalmazottak, kétkezi munkások, konyhai alkalmazottak, mindenki, aki a környéken volt. Nyugalom és béke szállta meg őket, örültek annak, hogy újból nyíltan megvallhatják Isten és az ő prófétája iránti odaadásukat. Egyedül Eszfandijár volt, aki könnyes szemmel, gépiesen, oda sem igen figyelve mondta az imát.

Miután befejezték, Kia visszament az irodába, leült az íróasztal mögé, és a csöndet, nyugalmat kihasználva megkönnyebbülten gratulált magának. Hogy képzelte az a rühes kutya Eszfandijár, hogy megvádoljon, tette föl magának felháborodva a kérdést. Engem, Kia minisztert! Égesse el Isten az állam minden ellenségével együtt! Az ablakok csukva voltak ugyan, de így is tisztán hallotta a fegyverropogást. Nyugodt mozdulattal cigarettát vett elő, és rágyújtott. Minél előbb itt hagyom ezt a darázsfészket, annál jobb, mondta magában. Az épületet hirtelen heves szélroham rázta meg, és egy másodpercre rá eső verdeste az ablakokat.

57. fejezet

LENGEH, 18.50. Az este baljóslatú volt – az ég nagyobb részét vastag, sötét fellegek takarták. – Reggelre még rondább lesz, Scrag – jegyezte meg Ed Vossi. A Hormuzi-szoros felől érkező szél olyan erős volt, hogy még az amerikai sűrű, göndör hajába is bele tudott kapni. – Átkozott szél!

– Ne izgulj! Nálunk nem lesz semmi gond. De hogy Rudi, Duke, meg a többiek mit fognak csinálni, azt nem tudom. Ha ilyen marad, vagy még erősödik, akkor tényleg nagy szarban lesznek.

– A rohadék! Miért pont ma kell abból az irányból fújnia? Mintha az istenek szándékosan ki akarnának cseszni velünk. – A két pilóta a zászlórúd alatti, az Öbölre néző kis kilátóterazon beszélgetett. A víz előttük sötét, szürkészöld volt, távolabb, az Öböl felé pedig egymást követték a fehér, habos hullámtaréjok. Mögöttük a támaszpont épületei még mindig nedvesen csillogtak a délelőtt nyakukba zúdult záportól. Alattuk, a terasztól kissé jobbra volt a strandjuk, és a parttól kissé távolabb a stég, ahová korábban gyakran kiúsztak napozni. A cápa felbukkanása óta azonban senki nem merészkedett oda, mindenki a sekély vízben maradt, számítva rá, hogy esetleg arra kószál egy másik zsákmányra leső fenevad is.

– Örülök, hogy vége ennek az egésznek – mondta halkán, inkább csak magának Vossi.

Scragger szórakozottan bölintott, gondolatait az egyre romló időjárás kötötte le. Megpróbálta kitalálni, hogyan fog alakulni a következő tizenkét órában, és ez különösen nehéz volt az évnek ebben a szakában, amikor a többnyire nyugodt, barátságos Perzsa-öböl térségén gyakran vonultak át heves időjárási frontok. Az év háromszázhatvanöt napjából háromszázhatvanháromban északnyugati szélre lehetett számítani – ez a nap a kivételek közé tartozott. A támaszpont elnéptelenedett, Scraggeren kívül már csak Vossi, Willi Neurchtreiter és két szerelő volt ott. A többi pilóta és szerelő a brit irodavezetővel együtt két napja, kedden távozott, mialatt Scragger Kaszigival éppen úton volt Bandar-Deilamból hazafelé.

Willi hajón küldte át őket Sargazba, és lelkesedve fogadta Scraggert, amikor az megérkezett. – Nem volt semmi gond, Scrag! Remekül bevált a terved! Egyszerűbb és olcsóbb is volt hajóval elküldeni őket. A bizottságnál csak a vállukat vonogatták, és rögtön beköltöztek az egyik lakókocsiba.

– Már itt is alszanak?

– Néhányan. Három, legfeljebb négy. Ügyelek rá, hogy mindig kapjanak elég horishtot és rizst. Tulajdonképpen nem olyan rossz srácok ezek. Maszud is jól kijön velük. – Maszud az IranOil helyi képviselője volt.

– Te tulajdonképpen miért maradtál, Willi? – kérdezte Scragger. – Tudom, mi a véleményed arról, amit tervezünk. Mondtam, hogy szállj fel a hajóra. Vagyunk elegen, nélküled is meg tudjuk oldani.

– Biztosan, Scrag! De azért nem árt, ha van melletted egy jó pilóta is. Még a végén eltévednél.

A jó öreg Willi. Örülök, hogy maradt, gondolta az ausztrál. És sajnálom is.

Azóta, hogy kedden visszatért Bandar-Deilamból, egyfolytában nyugtalan volt. Nem tudott rá pontos magyarázatot, hacsak azt nem, hogy úgy érezte, általa nem igazán befolyásolható körülmények alakítják az életét. Gyomorfájdalmai egy ideje megszűntek ugyan, de többször is előfordult, hogy vért talált a vizeletében. Kellemetlen érzéséhez az is hozzájárult, hogy nem szólt Kasziginak a Forgószeletről. A fenébe is, nem kockáztathattam meg, hogy kiszivárognon a hír, győzködte magát. A legtöbb, amit tettem, hogy megmondtam neki, forduljon Gavallanhez.

Előző nap, szerdán Vossi átrepítette Kaszigit az Öböl másik partjára. Scragger küldött vele egy levelet Gavallannek, amelyben leírta, mi történt Bandar-Deilamban, beszámolt neki a japánnal kapcsolatos gondjairól, és rábízta, hogy tegyen belátása szerint. Részletesen kitért a levél arra is, hogy Georges de Plessey nagyon aggódik, tart tőle, hogy Sirin ismét komoly gondok lesznek.

Sirin a kitermelés és a töltőberendezések helyreállítása nehezebben megy, mint gondoltam, és nem valószínű, hogy még ebben a hónapban folytatni tudják a termelést – írta a levélben. – Kaszigi három tartály hajója viszont a következő három hétben megérkezik, hogy fölvegye a Georges-tól kialakított olajat. Rohadt

helyzet, Andy! Fogalmam sincs róla, hogy lehet megoldani. Ha a terroristák úgy döntenek, hogy újabb szabotázst hajtanak végre, semmi nem tudja megakadályozni őket benne. Georges-nak természetesen nem szóltam a tervről. Segíts Kasziginak, amennyire tudsz! A közeli viszontlátásig Scrag.

Délelőtt Gavallan felhívta, de csak annyit mondott, hogy megkapta a levelet, a szándékairól nem beszélt. McIver szintén nem került szóba, de Scragger biztos volt abban, hogy Dunc maga vezette a 206-ost. Soha nem gondoltam volna, hogy az a két lábon járó szabálykönyv képes lesz ilyesmire, gondolta. Persze, nyilván örült, mint majom a farkának, és meg is tudom érteni. A helyében én is kihasználtam volna a lehetőséget...

– Scrag!

A gondolatait megzavaró kiáltásra Scragger megfordult. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Willi Neurchtreiter arcára, hogy lássa, komoly gond adódott. – Mi a baj? – kérdezte.

– Most tudtam meg, hogy Maszud mindannyiunk útlevelét odaadta a csendőröknek.

Vossi és Scragger eleinte csak hápogni tudott, aztán az amerikai dühösen megkérdezte: – Mi a francnak?! – Scragger még ennél is vulgárisabban fogalmazott.

– Kedden történt, Scrag! – magyarázta Neurchtreiter. – Amikor a többiek elutaztak. Természetesen volt ott egy csendőr is, hogy ellenőrizze a beszállást, megszámolja, hányan mennek. Rákérdezett Maszudnál az útlevelekre, ő pedig odaadta őket. A helyében én is azt tettem volna.

– Mi a francot akar velük kezdeni?

– Érvényesíteni a tartózkodási engedélyünket Khomeini nevében, Scrag! – válaszolta türelmesen a német. – Azt akarja, hogy jogszerűen lehessünk itt. Emlékszel, te is többször kérted, hogy újítsák meg az engedélyt?

Scragger válaszként több mint egy percig folyamatosan káromkodott, és egyszer sem fordult elő, hogy szót ismételt volna.

– Az isten szerelmére, Scrag, vissza kell szerezniük őket! – mondta idegesen Vossi. – Ha nem sikerül, lőttek a Forgószielnek!

– Tudom, haver! – Scragger nyugalmat erőltetett magára, és megpróbálta számba venni a lehetőségeket.

– Talán kapunk újat Sargazban, vagy Dubaiban – vetette fel Willi.
– Mondhatnánk azt, hogy elveszítettük őket.

– A francba, Willi! – csattant fel újból Vossi. – Börtönbe vágnak bennünket, mielőtt a szánkat kinyithatnánk! Emlékszel Mastersonra? – Néhány évvel korábban az egyik szerelőjük elfelejtette megújítani a sargazi beutazási engedélyét, és az útlevell ellenőrzésnél megpróbált kitalálni valamilyen mesét. Bár a vízuma mindössze négy nappal korábban járt le, az útlevele pedig érvényes volt, az ellenőr azonnal elvitette. Hat hetet töltött egy igen kellemetlen börtönben, és miután szabadult, örökre kitiltották Sargazból. – Egy szava ne legyen! – utasította rendre dühösen a brit konzuli képviselő munkatársa, amikor megpróbált panaszkodni. – Rohadt nagy szerencséje volt, hogy ilyen olcsón megúsza! Ismeri a törvényt. Annyiszor a lelkükre kötöttük...

– Az útlevelem nélkül tapodtat sem megyek! – jelentette ki Vossi.
– Nem tehetem. Megvannak a vízumaim az Öböl államaiba, Nigériába, az Egyesült Királyságba, meg a jó isten tudja, még hová. Hónapokba telne, amíg újakat szereznék, ha egyáltalán megadnák őket... Különben is, mi lenne Sargazban? Piszok jó hely, de útlevell, vagy érvényes vízum nélkül meg sem hallgatják az embert, hanem egyből bevágják a síttre!

– Igazad van, Ed! Ráadásul a holnap szent nap, amikor minden hivatal be van zárva. Willi, nem emlékszel rá, ki volt az a csendőr? A régiek közül valaki, vagy zöldszalagos?

– Régi, Scrag! – válaszolta némi gondolkodás után Neurchtreiter.
– Az az idősebb, ősz hajú.

– Kesemi? Az őrmester?

– Igen.

Scragger megeresztett egy újabb cifra káromkodást. – Ha az öreg Kesemi azt mondja, hogy várjunk vasárnapig, vagy a jövő hétig, akkor annyi. – Az ő vidékükön a csendőrök változatlan elvek szerint, magukat a hadsereg részének tekintve végezték a munkájukat, ugyanúgy, mint a sah idején. Mindössze annyi változott, hogy eldobták a régi válljelzésüket, és Khomeini nevével ellátott karszalagot húztak fel.

– Ne várjatok meg a vacsorával! – mondta Scragger a többieknek, és elsietett.

A LENGEHI RENDŐRŐRSÖN, 19.32. A csendőr tizedes nagyot ásított, udvariasan megrázta a fejét, és mondott valamit perzsául Ali Pasnak, a támaszpont rádiósának, akit Scragger magával vitt, hogy tolmácsoljon. Az ausztrál közben türelmesen várt – jobban ismerte az iráni szokásokat annál, semhogy megpróbálta volna félbeszakítani a beszélgetést. Már félórája voltak az őrszobán.

– A külföldiek útlevelei miatt jöttek? A páncélszekrényben vannak, ahol lenniük kell – mondta a csendőr. – Az útlevél értékes dolog, el kellett zárunk őket.

– Tökéletesen igazuk volt, kegyelmes úr! A külföldiek kapitánya azonban szeretné visszakapni őket. Azt mondja, szükség van rájuk, hogy le tudják bonyolítani a személyzet cseréjét.

– Természetesen vissza fogják kapni őket, hiszen az övék. És egyébként is, az évek során nagyon sokat segítettek nekünk. Megkapják az útleveleket, mihelyt nyitva lesz a páncélszekrény.

– Nem lehetne most kinyitni? A külföldiek nagyra értékelnék a kedvességét, ha megtenné. – Ali Pas szintén nagyon udvariasan, szívélyesen viselkedett, várta, hogy az őrmester maga kezdeményezzen, szabja meg a szívesség árát. Ali kellemes megjelenésű, a húszas évei végén járó, teheráni születésű fiatalember volt. Az amerikaiak által működtetett iszfaháni rádiósiskolát végezte el, és három éve dolgozott már Lengehben, az IHC-nál. – Nagyon jó volna, ha tudna segíteni.

– Biztosan, de addig nem kaphatja vissza őket, amíg nem lesz itt a kulcs.

– Ó! Megkérdezhetem, kegyelmes úr, hogy hol van most a kulcs?

A tizedes a nagy, régimódi, a szűk külső iroda nagy részét elfoglaló páncélszekrény felé intett. – Nézze, kegyelmes úr! Maga is láthatja, hogy nincs az ajtóban. Nagyon valószínű, hogy az őrmester magához vette.

– Bölcsen, nagyon helyesen tette, kegyelmes úr! Az őrmester kegyelmes úr nyilván otthon tartózkodik.

– Reggel be fog jönni.

– Szent napon? Megengedi, hogy azt mondjam, végtelenül szerencsések vagyunk, mert a csendőrségünk ilyen remekül, odaadóan végzi a munkáját. Gondolom, túl korán azért nem lesz itt.

– Azt az őrmester úr maga dönti el. Az iroda fél nyolckor nyit, bár maga a rendőrség éjjel-nappal nyitva van. – A tizedes elnyomta a cigarettáját. – Jöjjenek vissza reggel!

– Köszönjük, kegyelmes úr! Megkínálhatom még egy cigarettával, amíg elmagyarázom a kapitánynak, miről beszéltünk?

– Köszönöm, kegyelmes úr! Ritkán jutok hozzá külföldihez. – A cigaretta amerikai gyártmányú volt, de ennek említését mindketten gondosan kerülték.

– Engedje meg, hogy tüzet is adjak! – Ali Pas maga is rágyújtott, és elmondta Scraggernek, hogy miről tárgyalt a tizedessel.

– Kérdezze meg tőle, hogy otthon van-e most az őrmester!

– Megkérdeztem, kapitány! Azt felelte rá, hogy holnap reggel bejön. – Ali Pas megpróbálta titkolni a fáradtságát. Nem akarta elszomorítani Scraggert, hogy megmondja neki, ő már az első pillanatban látta, hogy a tizedes nem tud semmit, nem fog csinálni semmit, és az egész beszélgetés fölösleges időpocsékolás. A csendőrök természetesen nem szeretik, ha ilyen lényegtelen, pizlicsáré ügyekkel zavarják őket este, a munkaidő végén. Különben is, izgalomra semmi ok. Előfordult akár egyszer is, hogy elveszítettek volna egy útlevelet? Természetesen nem. A személyzet cseréje meg nem lehet olyan sürgős, hogy amiatt kapkodni kelljen. – Ha megengedi, azt javasolnám, aga, hogy folytassuk reggel.

Scragger hatalmasat sóhajtott. A „reggel” ugyanúgy jelenthette a másnapot, mint a holnaputánt. Nincs értelme tovább próbálkozni, gondolta letörve. – Köszönje meg a nevemben a kedvességét, és mondja meg, hogy holnap korán itt leszek!

Ali Pas végrehajtotta az utasítást. Insa Allah, gondolta fáradtan a csendőr. Éhes volt, és nyugtalan, mert elmúlt egy újabb hét anélkül, hogy megérkezett volna a fizetés. Hónapok óta nem fizették már őket, a bazar pénzkölcsönzői pedig már szorongatták, hogy fizesse vissza a kölcsönöket, és a családja kis híján éhezett. – *Shab be khair*, aga! – búcsúzott el jó éjszakát kívánva Scraggertől.

– *Shab be khair*, aga! – ismételte meg a köszönést az ausztrál is, de nem indult el rögtön. Várt, mert tudta, hogy távozni csak ugyanolyan bonyolult, cirkalmas szóvirágok után illik, mint amilyenek a beszélgetés során elhangzottak.

Az épületből kijutva, a kikötőbe vezető kis utcán már valamivel jobban érezte magát. Kíváncsi járókelők – kivétel nélkül mind férfiak voltak – állták körül öreg, az S-G szárnyas jelvényével díszített gépkocsiját. – Szalaam – köszönt nekik, és néhányan viszonzták is az üdvözlést. A bázison dolgozó pilóták népszerűek voltak a városban, a támaszpont és az olajkutak biztos megélhetést nyújtottak sok helybélinek, mindenki tudta, hogy vészhelyzet esetén a helikopterekre mindig lehet számítani, és arcról sokan ismerték Scraggert. A pilóták főnöke – súgta oda egy idős ember a szomszédjának. – Ő vitte be Abdalláh Turikot a bandar-abbászi kórházba, ahová egyébként csak az előkelőket, meg a gazdagokat engedik be. Elment a falujába, és még a temetésén is ott volt.

– Turik?

– Abdalláh Turik, a húgom fiának a fia. Az, aki leesett a fúrótoronyról, és felfalták a cápák.

– Á, igen! Most már emlékszem. A fiatalember, akit állítólag a baloldaliak öltek meg.

– Ne olyan hangosan! – figyelmeztette barátját az öreg. – Sosem lehet tudni, nem hallgatózik-e valaki. Béke veled, pilóta!

Scragger jókedvűen visszaintegetett nekik, majd elindult.

– A támaszpont a másik irányban van, kapitány! Hová megyünk?
– kérdezte Ali Pas, miután nem arra kanyarodott, amerre kellett volna.

– Meglátogatjuk az őrmestert – válaszolta Scragger, és szándékosan nem vett tudomást arról, hogy a fiatalember nem ért vele egyet.

Az őrmester háza keskeny, koszos, a délelőtti esőtől még mindig vastagon sáros kis utca sarkán volt. Mivel csaknem teljesen sötét volt már, Scragger úgy szállt ki a kocsiból, hogy égve hagyta a reflektorokat. Az utcán egyetlen lelket sem lehetett látni, és a házak magas ablakai közül is csak néhány mögött pislákoló némi fény.

Érezve, milyen ideges, odaszólt Ali Pasnak: – Maradhat nyugodtan a kocsiban. Ismerem az utat, jártam már itt. – Erősen odacsapta a kapuhoz a nehéz kopogtatót, és közben érezte, hogy mindenfelől kíváncsi tekintetek szegeződnek rá.

Először egy évvel ezelőtt járt az őrmesternél. Hatalmas élelmiszercsomagot – két levágott birkát, egy zsák rizst és több rekesz gyümölcsöt vitt neki a támaszpont dolgozóinak ajándékként abból az alkalomból, hogy a sah a Szepah Érdemrend bronz fokozatával tüntette ki bátorságáért, amelyet a partvidéket állandóan nyugtalanító kalózok és csempészek elleni küzdelemben tanúsított. Néhány hete az aggódó őrmester maga kérte, hogy látogassa meg, és számoljon be neki a Siri-Egyen bekövetkezett tragédiáról, Abdalláh Turik szörnyű haláláról. Egyik alkalommal sem hívták be a házba, a magas fal mögötti kis kertben beszélgettek, és mindkétszer fényes nappalra esett a látogatás.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, Scragger pedig a szeme elé kapta a kezét, mert nem volt felkészülve a hirtelen az arcába vetődő, éles fényre. Az elemlámpa fénykévéje néhány pillanatra állapotodott csak meg rajta, aztán tovább siklott a kocsira, és Ali Pasra szegeződött, aki úgy megijedt, hogy kis híján elmenekült. – Üdvözlünk, csendőrfőnök kegyelmes úr! Béke veled! – kiáltotta. – Bocsásd meg, hogy a külföldi házad nyugalmát háborgatja, itthon merészel...

– Üdvözöllek benneteket! – vágott közbe nem túl udvariasan Kesemi. Eloltotta az elemlámpát, és a tolmáccsal tovább nem törődve, minden figyelmét Scraggernek szentelte.

– Szalaam, Kesemi aga! – A kapitány szeme már megnyugodott, újból alkalmazkodott a sötétséghez, és tisztán látta a komoly, figyelő tekintetet, a nyitott zubbonygallért, és a nyitott pisztolytáskából kiálló revolvvert.

– Szalaam, kapitány!

– Ne haragudjon, hogy itthon, este zavarom, aga! – mondta lassan, jól artikuláltan Scragger. Tudta, hogy Kesemi majdnem olyan rosszul beszél angolul, mint ő perzsául. – *Loftan, gozar nameh. Loftan...* – váltott át mégis, udvariasságból, a számára megtanulhatatlanul nehéz nyelvre.

Az őrmestert meglepte a dolog. Halkan felhorkant, majd erős, kérges tenyerű kezével a városközpont felé intett. – Útlevelek

városban, kapitány! – felelte.

– Igen, tudom. Sajnos nincs kulcs. – Scragger, hogy jobban értsék, olyan mozdulatot tett, mint amikor valaki zárat nyit ki kulccsal.

– Nincs kulcs – ismételte meg a nagyobb biztonság kedvéért.

– Á! Igen, értem! Nincs kulcs. Holnap. Holnap megkapja.

– Ma nem lehet? Kérem! Most?

– Miért most? – kérdezte az őrmester, Scragger pedig érezte magán kíváncsi, a szokatlannak talált kérdés okát firtató tekintetét.

– Személyzet cserél. Emberek Sirázba. Csere.

– Mikor?

Scragger tisztában volt azzal, hogy muszáj kockáztatnia. – Szombaton. Ha kapok kulcs, megyek őrszoba, és rögtön visszahoz.

Kesemi tagadóan megrázta a fejét. – Holnap – mondta, majd Ali Pas felé fordult, éles hangon mondott valamit, mire a fiatalember hálálkodni kezdett a kedvességéért, és újból elnézést kért, mert otthon merészelték háborgatni. – A kegyelmes úr azt mondja, hogy holnap megkaphatja ókét – mondta aztán Scraggernek. – Jobb volna, ha mennénk, kapitány!

Scragger mosolyt erőltetett az arcára, és ő is köszönetet mondott az őrmesternek: – *Mamnun*, aga! *Mamnun am*, aga Kesemi! – A legszívesebben szólt volna Pásnak, hogy kérje meg az őrmestert, legyen bent reggel minél korábban, de úgy döntött, hogy nem idegesíti fölöslegesen Kesemit. – Az első ima után ott leszek. *Mamnun am*, aga! – Kezet nyújtott, az őrmester elfogadta, és mindketten érezték a másik erejét. A köszönés után határozottan megfordult, visszaszólít a kocsijába, és elhajtott.

Kesemi elgondolkodva csukta be, és reteszelte el újból az ajtót. Nyaranta a kis udvar magas falaival, rácsos szőlőlugasával és kis szökőkútjával kellemesen hűvös, hívogató volt, most azonban csupasz, lehangoló. Nem is állt meg, bement egyenesen a nappaliba, és annak az ajtaját is gondosan elreteszelte maga mögött. Valahonnan az emeletről kisgyerek köhögése hallatszott. A kandallóban lobogó tűz enyhítette ugyan valamelyest a hideget, de a

huzatot nem csökkentette – egyetlen ajtó, ablak sem zárt rendesen. – Ki volt az? – szólt le fentről a felesége.

– Nem érdekes. Egy külföldi, a támaszpontról – válaszolta Kesemi.
– Az öreg. Meg akarta kapni az útleveleiket.

– Ilyenkor? Este? Uram, ne hagyj el! Ahányszor megzörgetik a kaput, mindig valami szörnyűsége számítok – mondta az asszony. – Azt hiszem, hogy azok az átkozott zöldszalagosok, vagy baloldaliak akarnak ránk törni. – Kesemi erre már csak bólintott, de nem válaszolt semmit. A kandallóhoz lépett, a lángok közelébe tartva fázósan összedörzsölte a kezét, és alig figyelt az asszony dühös karattyolására. – Miért jött? A külföldiek olyan udvariatlanok! Hogy lehet ilyenkor holmi vacak útlevelek miatt zavarni másokat? Odaadtad őket?

– Az őrszobán vannak, a páncélszekrényben. Magamnál szoktam tartani a kulcsot, de most nem tudom, hol van. – Az emeleten a gyerek ismét köhögött. – Hogy van Susan?

– Nem akar lemenni a láza a csillagomnak. Hozz egy kis forró vizet, az biztosan segít rajta! Rakj bele mézet is! – Az őrmester rögtön megtöltötte a vízforralót, és felsóhajtott, mert a felesége nem akarta abbahagyni, tovább zsémbelt a szokatlanul késői látogatás miatt. – Útlevelekért, ilyenkor! Miért nem tudott várni szombatig? Udvariatlan népség! Mit is mondtál? Elveszítetted a páncélszekrény kulcsát?

– Igen. Biztosan az a hülye Lafti vette el, és elfelejtette visszatenni a helyére. Insa Allah.

– Mohammed, mit akarhat a külföldi ilyen későn az útleveleikkel?

– Nem tudom. Különös. Nagyon különös...

58. fejezet

ABANDAR-DEILAMI REPÜLŐTÉREN, 19.49. Rudi Lutz a lakókocsija verandáján állt, az előrenyúló eresz alatt, és a, szünni nem akaró, zuhogó esőt figyelte. – *Scheiss!* – morogta dühösen. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót, és a kivetülő fény csillogóvá varázsolta a sűrű esőcseppeket. Bentről Mozart-dallamok szálltak ki a szabadba. Nyílt a szomszédos, irodául szolgáló lakókocsi ajtaja, Pop Kelly lépett ki rajta, és esernyőjét maga fölé tartva Lutz felé indult. A sötétségben várakozó iránit egyikük sem vette észre. Valahol macska nyivákolt, majd olyan hangokat adott ki, mintha már május lett volna.

– Szevasz, Pop! Bújj beljebb! – köszönt az érkezőnek Rudi. – Megszerezted?

– Nem volt semmi gond. – A verandára fellépő Kelly lerázta esernyőjéről a vizet. A lakókocsiban kellemes meleg volt, rend és tisztaság. Lutz már megvetette ugyan az ágycát, de a rövidhullámú rádióadót bekapcsolva hagyta. A készülékből, ha a zene hangjai éppen engedték, halk sercegés hallatszott. A tűzhelyen éppen az utolsókat szuszogta a kávéfőző.

– Kávét?

– Kösz! Hagyd, ki tudom szolgálni magam! – Kelly Lutz kezébe nyomott egy összehajtogatott papírt, és már ment is a konyhába. A lapon sietve odavetett számok sorakoztak – a földtől számítva ezer lábanként jelezték a hőmérsékletet, a szélirányt és – erősséget, a légnyomást, alattuk pedig ott volt a másnapi időjárás-jelentés is. – Az abadáni repülésirányítók szerint ezek a legfrissebb adatok. Egy részüket a British Airways járataitól kapták. Nem rossz, ugye?

– Nem. Feltéve, hogy valóban pontos – válaszolta Lutz. Az előrejelzésben az szerepelt, hogy éjfél körül eláll az eső, és alábbhagy a szél. Hangosabbra állította a zenét, Kelly mellé ült, és halkán azt mondta: – Nekünk megfelel, de a kovisziaknak piszkosul nehéz dolguk lesz. Még mi is kénytelenek leszünk útközben tankolni, ha át akarunk jutni Bahreinbe.

Kelly élvezettel szürcsölte a kávéját. Forró volt, remek aromájú, egy kanál édes sűrített tejjel, ahogyan a legjobban szerette. – Andy

helyében te mit tennél? – kérdezte, amikor betelt már annyira, hogy meg tudott szólalni.

– Három támaszpont gondjával a nyakamon... – A kintről jövő zajra Rudi egyből felugrott, és az ablakhoz lépett. Semmit nem látott, csak a bánatos kandúr hangját hallotta, a korábbinál közelebből. – Átkozott macskák! A szívbajt hozzák az emberre! – mondta mérgesen.

– Én szeretem a macskákat – vitatkozott mosolyogva Kelly. – Odahaza három is van: Matthew, Mark és Luké. Kettő sziámi, a harmadik foltos. Betty szerint a srácok annyit nyaggatják őket, hogy kezdenek idegbajosak lenni.

– Hogy van az asszony? – érdeklődött Lutz. Délelőtt, a BA abadáni járatával megérkezett hozzájuk Sandor Peteri, akinek a negyedik 212-est kellett vezetnie. Nemcsak hivatalos postát hozott, hanem magánleveleket is, amelyeket a zavargások kezdete óta az S-G aberdeeni központja indított útnak, hogy valóban célhoz érjenek.

– Remekül. Három hét múlva szül... Szokás szerint hajszálpontosan. Szeretnék hazaérni addigra. – Kelly szája széles mosolyra húzódott. – A doki szerint végre-valahára kislány lesz.

– Gratulálok. Ez tényleg remek. – A támaszponton mindenki tudta, hogy Kellyék a lehetetlent is megpróbálnák, csak hogy szülessen már egy kislányuk. – Hét fiú, meg egy lány! Nem panaszkodhatsz, lesz kiről gondoskodnod. – Rudi arra gondolt, hogy neki ugyan csak három gyereke van, és lakbért nem kell fizetnie – a házat a felesége örökölte az apjától, az Isten áldja meg holtan is a vén csibészt –, mégis, néha gondot okoz a közüzemi számlák és a tandíjak kifizetése. – Nem tudom, hogy vagy képes ellátni annyi éhes száját.

– Nem könnyű, de eddig még mindig sikerült, hála istennek! – Kelly az időjárás-előrejelzésre nézett, és gondterhelten ráncolni kezdte a homlokát. – Tudod, Andy helyében én megnyomnám a gombot, és nem kockáztatnék azzal, hogy elhalasztom a dolgot.

– Én viszont lefújnom, és gyorsan el is felejténém az egész örültséget. – Rudi halkán beszélt, és a nagyobb biztonság kedvéért közelhajolt a kollégájához. – Tudom, hogy nehéz lesz Andynek, ha rászánja magát, talán még a vállalatot is be kell csuknia. Mi viszont mindannyian tudunk szerezni munkát, akár jobban fizetőt is.

Mindannyian családosak vagyunk, gondolnunk kell a kölykeinkre, én ráadásul utálok megszegni a szabályokat. Hogy az ördögbe fogunk innen meglépni? Lehetetlen. Ha... – Nem folytatta, mert egy gépkocsi reflektorának a fénye vetült az ablakra, és rögtön utána hallani is lehetett kintről a fékcsikorgást.

Rudi ért elsőként az ablakhoz, és Zatakit látta néhány zöldszalagossal kiszállni egy gépkocsiból. Numir, a támaszpont iráni igazgatója már ott volt az ezredes mellett, és udvariasan esernyőt tartott a feje fölé, – *Scheiss!* – káromkodta el magát halkán. Lehalkította a zenét, gyorsan körbenézett, hogy nem felejtett-e elől valamilyen áruló, a tervezett szökésre utaló jelet, aztán sietve zsebre gyúrte az időjárás-előrejelzést.

– Szalaam, ezredes! – köszönt Zatakinak, kinyitva előtte az ajtót. – Engem keres?

– Szalaam, kapitány. Igen, magát. – Zataki – az amerikai hadseregben rendszeresített géppisztollyal a vállán – beljebb lépett. – Jó estét! Hány helikopterük van most itt, kapitány?

– Négy 212-es és... – próbált válaszolni Numir, de az ezredes nem hagyta.

– A kapitányt kérdeztem, nem magát! – dördült rá keményen. – Ha kíváncsi leszek az információira, majd szólok! Kapitány?!

– Négy darab 212-es, és két 206-os, ezredes!

– Nagyszerű. Két 212-es holnap jelentkezzen az Iran-Toda építkezésén, Vatanabe főmérnöknél! Holnaptól neki dolgoznak – közölte Zataki, nemcsak a két pilótát, hanem Numirt is alaposan meglepve kijelentésével. – Találkoztak már vele?

– Igen... egyszer. Baleset volt náluk, és segítettünk a mentésben. – Rudinak nem kis erőfeszítésébe került, hogy összeszedje magát. – Szent napon is dolgoznak, ezredes?

– Igen. És maguk is.

– De az ajatollah... – próbált újra közbeavatkozni Numir, de ezúttal sem járt több sikerrel, mint először.

– Nem ő szabja meg a törvényt! Hallgasson! – dörrent rá Zataki, és rögtön vissza is fordult Rudinhoz.

– Rendben van. Értettem. Megkínálhatom kávéval, ezredes? – kérdezte Lutz, még mindig nem igazán térve magához a

meglepődésből.

– Köszönöm. – Zataki a falhoz támasztotta a géppisztolyát, asztalhoz ült, és szűrős pillantást vetett Pop Kellyre. – Nem Koviszban láttam magát? – kérdezte, mivel nem tudta teljes biztonsággal eldönteni, hogy honnan olyan ismerős az arca.

– De igen – válaszolta a magas, nyakigláb férfi. – Az ottani legénységhez tartozom, csak most áthoztam ide egy 212-est. Ignatius Kelly vagyok – mutatkozott be, és mivel választ nem kapott, a fürkésző szemek ellenben továbbra is rá szegeződtek, zavartan leült Rudi mellé. – Halaknak való idő, ugye?

– Tessék?

– Úgy értem, hogy az eső. – Kelly, ha lehet, még kényelmetlenebbül kezdte érezni magát.

– Ja?! Valóban. – Zataki örült, hogy angolul beszélhet, fejlesztheti a nyelvtudását. Szentül hitte ugyanis, hogy mollahok ide, mollahok oda, a tanult, nyelveket beszélő emberekre komoly jövő vár az új Iránban. Kovisz óta, rendszeresen szedve a Nutt doktortól kapott tablettákat, sokkal jobban érezte magát, nem gyötörte már állandóan a korábbi borzalmas fejfájás. – Akadályozhatja az eső a holnapi felszállást?

– Nem hiszem...

– Attól függ – vágott közbe a konyhából bekiabálva Rudi –, hogy erősödik-e, vagy gyengül a front. – Tálcára rakott két csésze kávéval, sűrített tejjel és cukorral tért vissza, és még mindig azon törte a fejét, hogyan védje ki a hirtelen támadt, újfajta veszélyt. – Parancsoljon, ezredes! Ami az Iran-Todát illeti – vágott bele óvatosan –, minden helikopterünk foglalt, le vannak kötve az IranOilnál, és Numir aga rendelkezik velük. – Numir egyetértően bólintott, és mondani is akart valamit, de még idejében meggondolta magát. – Szerződésünk van az IranOillal.

Csönd támadt. Mindhárman Zatakit figyelték, aki ráérősen rakott egy kanál cukrot a kávéjába, elkeverte, és ivott egy kortyot. – Tökéletesen igaz, kapitány! – mondta aztán. – Tudok az IranOillal kötött szerződésükről, de úgy döntöttem, hogy pillanatnyilag az Iran-Toda fontosabb, mint az IranOil, és holnap reggel 8-ra két 212-esnek a japánoknál kell lennie.

Rudi hiába próbálta elkapni a telepvezető pillantását, az szándékosan máshová nézett. – De... ha, feltételezzük is, hogy az IranOilnak nincs ellene kifogása...

– Nincs. Igazam van, aga? – kérdezte Numirtól Zataki.

– Igen. Természetesen, aga! – Az igazgatónak nemcsak a hangja volt bátortalan, egész viselkedésén látszott, hogy nagyon meg van ijedve. – Én... Természetesen tájékoztatni fogom a központot erről a fontos... haladéktalanul végrehajtandó utasításról.

– Remek. Ezt tehát megbeszéltük. A dolog el van intézve.

Nincs elintézve, szerette volna hangosan kiáltani Rudi, de inkább letett róla. – Megkérdezhetem, ki fizeti ezt az új szolgáltatást?

– Természetesen az Iran-Toda – válaszolta Zataki, és a géppisztolyáért nyúlt. – Köszönöm, kapitány! Holnap az első ima után jövök, hogy elkísérjem. Jó volna, ha maga vezetné az egyik helikoptert.

– Nagyszerű ötlet, ezredes! – kezdett lelkesedni egészen váratlanul Pop Kelly, Rudi pedig igen erős késztetést érzett rá, hogy megfojtsa. – Ráér jönni nyolckor... Negyed kilencre akkor is bőven ott. leszünk. Fantasztikus ötlet, hogy mi szolgáljuk ki az Iran-Todát. Fantasztikus! Nem is képzeli, mennyire szerettük volna már korábban megkapni ezt a szerződést! És most végre sikerült! Csodálatos! Rudi, az volna a legjobb, ha mind a négy gépünket ráállítanánk, és már most szólnánk a fiúknak, hogy készüljenek fel. Igen, ezredes úr, már most! Megyek is, és intézkedem!

Elrohant, Rudi pedig csak nézett utána villámló szemekkel.

59. fejezet

A SARGAZI REPÜLŐTÉR KÖZELÉBEN, 20.01. Az este nagyon kellemes volt, bódító virágillat érződött mindenfelé. Gavallan és Pettikin a repülőtér és a sivatag között lévő Oasis Szálló teraszán üldögélt. Vacsora előtti sörüket iszogatták, Gavallan egy vastag szivarra is rágyújtott, és éppen a látóhatárt figyelte, ahol a csillagoktól halványan derengő égbolt a koromfekete földdel találkozott. Teljes szélcsend volt, a szivar füstje egyenesen szállt föl.

– Bárcsak többet tehetnék! – szólalt meg Pettikin.

– Bárcsak itt volna Mac, hogy kitekerhessem a nyakát! – válaszolta Gavallan, de rögtön elnevette magát, jelezve, hogy ő sem vette komolyan, amit mondott. Mögöttük, az étteremben már akadt néhány vendég – hófehér, keményített damasztabroszokkal leterített asztaloknál ültek, fényesen csillogó kristálypoharakban kapták az italt, fejük fölött, a mennyezetről enyhén mállott a vakolat. Az Oasis öreg, birodalmi barokk épülete meglehetősen elnyűtt volt már. Valamikor fényesebb napokat is látott, a brit kormányzó is benne lakott egészen 1971-ig, onnan tartotta fenn az Öböl térségében a rendet, és nézett elég sűrűn a kereskedelmi hajókat fosztogató kalózok körmére. Az étteremből kiszűrődő zene legalább olyan avított volt, mint a háromtagú zenekar. A zongoránál idős, ősz hajú úr ült, a hegedűt és a nagybőgőt két élemedett korú hölgy nyaggatta.

– Várj csak! – kapta fel a fejét Gavallan. – Ez nem a Chu Chin Chow?

– Megfogtál, Andy! Fogalmam sincs. – Pettikin hátranézett, és látta, hogy Jean-Luc, Nogger Lane, Rodrigues és még néhány szerelő már nekilátott a vacsorának. Felhajtotta a maradék sörét, és mivel Gavallan pohara akkor már egy ideje üres volt, megkérdezte: Kérsz még egyet?

– Kösz, nem! – Gavallan a magasba szálló füstöt figyelte. – Azt hiszem, elugrom a meteorológusokhoz.

– Elkísérlek.

– Maradj inkább! Hátha befut egy fontos telefon.

– Ahogy gondolod – egyezett bele rögtön Pettikin.

– Ne várjatok rám, egyetek nyugodtan! Mire a kávéhoz értek, visszajövök. Be akarok ugrani egy pillanatra Duke-hoz is, a kórházba.
– Gavallan felállt, és az éttermen át kiment a kopott előcsarnokba.

– Mr. Gavallan! Bocsásson meg, effendi, sürgős hívása van! – szolt a recepciós, mihelyt meglátta, és a pult melletti telefonfülkére mutatott.

– Halló! Gavallan beszél – szolt bele az S-G főnöke a külsőre régimódi készülékről levett kagylóba.

– Hello, főnök. Liz Csen... Csak azért hívom, mert értesítettek bennünket, hogy a két luxemburgi szállítmány késni fog. – „Luxemburgi szállítmány” kódnéven a Gavallan által megrendelt Boeing-747-eseket emlegették. – Semmiképp sem lesznek ott holnap. Szombat délután négyre tudják biztosra ígérni őket.

Gavallant csalódást érzett, de nem érte egészen váratlanul a hír. A chartergépeket üzemeltető társaságok már a rendeléskor figyelmeztették, hogy nagyon feszített a menetrendjük, és előfordulhat, hogy huszonnégy órát késni fognak. Már az is szerencsének számított, hogy egyáltalán sikerült lefoglalnia a két repülőgépet. A Perzsa-öböl térségébe és Iránba járatokat indító nagy légitársaságokhoz érthető okokból nem fordulhatott, és azt sem mondhatta meg pontosan, hogy mire kellenek az óriásgépek. – Azonnal hívja vissza őket, és próbálja elintézni, hogy tartsák be az időpontot! – utasította a titkárnőjét. – Sokkal biztonságosabb lenne, ha már pénteken megérkeznének. Mi van még?

– Az Imperial Air keresett meg bennünket azzal, hogy kész átvenni a leszerződött 63-asainkat.

– Küldje el őket a francba! Egyéb?

– Az ExTex módosította a szaúdi, szingapúri és nigériai szerződésre vonatkozó ajánlatát. Mindenhol tíz százalékot levett az árból.

– Telexezzen nekik, hogy elfogadjuk! Keddre beszéljen meg nekem egy munkaébetet New Yorkba, a fejésekkel! Más?

– Sikerült beszerezni az alkatrészlistát, amit annyira várt.

– Egy pillanat! – Gavallan mindig magánál tartott zsebnotezáért nyúlt, és kinyitotta azon az oldalon, ahol az Iránban maradt tíz Bell 212-esük iráni regisztrációs jelei voltak felsorolva. Mindegyik EP-vel,

Irán nemzetközi kódjával kezdődött, utána jött egy H, úgy is, mint helikopter, majd még két betű. – Készen vagyok. Kezdheti.

– AB, RV, KI...

Sorban felírta a Liztől hallott új regisztrációs jeleket, de a biztonság kedvéért nem tette eléjük a Nagy-Britanniát jelentő G-t, és a Ht. Miután végzett, a biztonság kedvéért vissza is olvasta a titkárnőjének a listát. – Köszönöm. A legjobbkor kaptuk meg őket. Ma még felhívom, Liz! Legyen szíves, szóljon Maureenak, hogy jól vagy ok, minden a legnagyobb rendben!

– Értettem, főnök! Sir Ian kereste úgy félórája. Sok szerencsét kíván.

– Nagyszerű! – Gavallan Aberdeeenből többször is megpróbálta felhívni Dunrosst, de nem érte utol. – Hol csavarog? Hagyott telefonszámot?

– Igen. Tokióban van, a száma: 73 73 84. Azt mondta, hogy ott lesz még egy darabig, és holnap újból jelentkezik. Úgy tervezi, hogy néhány hét múlva ide utazik, és szeretne találkozni magával.

– Nagyszerű! Nem említette, miért?

– Olaj kell neki kínai lampionokba – felelte virágnyelven a titkárnő.

– Csodás! – Gavallant érezhetően felvillanyozta a válasz. – Állapodjon meg vele a legkorábbi időpontban, ami neki jó! Majd később hívom, Liz! Most rohannom kell.

– Egy pillanat! Ugye nem felejtette el, hogy holnap lesz Scot születésnapja?

– Jézusom! Teljesen kiment a fejemből! Köszönöm, hogy szólt, Liz! Majd hívom – fejezte be sietve a beszélgetést Gavallan. Örült, hogy végre hírt kapott Ian Dunrossról, áldotta a sargazi telefontársaságot, és azt is, aki kitalálta a távhívást. A készüléknek csak a villáját nyomta le, utána egyből tárcsázott. Japán öt órával járt előbbre, mint a Perzsa-öböl térsége, Tokióban még csak éjjel egy múlt.

– *Hai!* – szólt bele néhány csörgés után japánul a kagylóba egy álmos női hang.

– Jó estét! Elnézést a késői zavarásért, de szóltak, hogy hívjam fel Sir Ian Dunrosst. Andrew Gavallan vagyok.

– Értem. Ian pillanatnyilag nincs itt, reggelig valószínűleg nem is lesz. Talán úgy tíz óra körül. Megmondaná a számát, Mr. Gavallan?

Gavallan csalódottan megadta. – Nincs egy másik telefonszám, amin elérhetném?

– Nincs. Nagyon sajnálom.

– Kérem, mondja meg neki, hogy hívjon fel! Bármikor. – Megköszönte a nő kedvességét, még egyszer elnézést kért a késői zavarásért, és elgondolkodva a helyére rakta a kagylót.

Bérelt kocsija a szálloda előtt állt, beszállt, és a repülőtér főkapujához hajtott. Egy Boeing-707-es bekapcsolt reflektorokkal éppen akkor szállt le.

– Jó estét, Mr. Gavallan! – köszönt Sibbles, a repülőtér meteorológiai állomásának vezetője. Brit volt, alacsony, sovány, tíz év öbölbeli szolgálattól kiaszott kis ember. – Parancsoljon! – nyújtotta át az előrejelzési adatokat tartalmazó, hosszú fénymásolatot. – A következő néhány napban elég változékony időnk lesz. – Még három lapot szedett össze, és azokat is Gavallannek adta. – Lengeh, Kovisz és Bandar-Deilam.

– A végeredmény?

– Alapvető változás nem lesz, a szél – plusz-mínusz tíz-tizenöt csomó – marad. A függőleges látótávolság pár száz láb... Elnézést, sehogy sem tudom megszokni ezeket az új mértékegységeket. Szóval úgy száz méter. Lassan, fokozatosan azért javulni fog az idő. A következő néhány napban a szokásosra csökken a szél sebessége, és az iránya is északnyugatira változik. Éjfél után könnyebb esőre lehet számítani, mélyen lenyúló felhőzetre és ködre az Öböl nagyobbik részén. A szél délkeleti lesz, körülbelül húszcsomós, de számítani lehet erősebb lökésekre, és helyenként forgószélre is.

A szó hallatán Gavallan gyomra görcsbe rándult annak ellenére, hogy Sibbles tárgyyszerűen számolt be a várható fejleményekről, és nem tudott a tervről. Legalábbis remélem, hogy nem tud, mondta magában Gavallan. Ez már a második különösnek ható megjegyzés volt aznap. Az elsővel egy amerikai szolgált, aki egy sargazival – a nevét nem hallotta – ebédelt együtt a szállodában, a szomszédos asztalnál, és amikor Gavallan távozni akart, mosolyogva odaszólt neki: – Sok szerencsét holnapra!

– Parancsol?

– Glen Wesson vagyok, a Wesson Oil Marketingtól, ön pedig, ha nem tévedek, Andrew Gavallan. Úgy hallottuk, hogy a cégük holnapra... tevéversenyt szervezett a Dez-al oázisba, így van?

– Nem mi voltunk, Mr. Wesson! Nem igazán foglalkozunk tevéekkel.

– Tényleg? Meg kellene próbálniuk, uram! Rém szórakoztatónak találnák. Mindegy, akkor is sok szerencsét!

Lehetett akár véletlen egybeesés is. A Sargazban lakó külföldiek nagyon szerették a tevéversenyeket, a Dez-al oázis pedig az egyik legkedveltebb hétvégi kirándulóhelynek számított.

– Köszönöm, Mr. Sibbles! A holnapi viszontlátásra – köszönt el a meteorológustól Gavallan. Zsebre rakta az előrejelzéseket, és a szolgálati lépcsőn elindult az S-G-nek a repülőtér nagycsarnokából nyíló irodája felé. Sem határozott igen, sem határozott nem, gondolta útközben. A szombat valamivel biztonságosabbnak tűnt ugyan a pénteknél, de tapasztalatból tudta, hogy amit egyszer elhatározott az ember, azt nem érdemes sokáig halogatni. Lépni kell, és vállalni az ezzel járó kockázatot.

– Hogy fogsz dönteni? – kérdezte Maureen, a felesége, amikor két nappal korábban elbúcsúztak az aberdeeni repülőtéren.

– Nem tudom, kedves! Macnek jó orra van, ő majd segít.

Aztán megérkezett, és nemsokára kiderült, hogy Macnek se híre, se hamva. Mac bedilizett, orvosi engedély nélkül röpködni támadt kedve, és Koviszba utazott. Erkkivel csak a jó isten tudta, mi lehet, Duke pedig a szerencséjének köszönhetette, hogy egyáltalán életben maradt. Nutt dokinak igaza volt: a röntgenfelvételek kimutatták, hogy több csontszilánk is fúródott a bal tüdejébe, néhány pedig úgy helyezkedett el, hogy csak órák kérdése volt, mikor lyukasztja át az egyik artériát. Gavallan az előcsarnok órájára pillantott – 20.27 volt. Starkénak éppen ébrednie kellett az altatásból.

Hamarosan döntenem kell, mondta magának. Charlie Pettikin véleményét is kikérve, de döntenem.

Belökte az IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS! feliratú táblával ellátott ajtót, és elindult a végén üvegfalal lezárt keskeny folyosón. A felvezető gépkocsi nyomában haladó 707-es éppen akkor

kanyarodott a repülőtér főépülete elé. Több negyvenszemélyes Fokkerwolf is állt ott – arra használták őket, hogy a térségből begyűjtsék a nagy, távolsági gépek utasait –, a Pan Am egyik jumbója, amelyik Teheránból menekülőket szállított, és sok magángép, köztük az ő 125-ösük. Szeretném, ha már szombat lenne, gondolta Gavallan, de rögtön ki is javította magát: Talán mégsem.

S-G Helicopters, Sheik Aviation, hirdette az iroda ajtaján lévő tábla.

– Szevasz, Scot!

– Szevasz, apa! – válaszolta mosolyogva a fiú. Esti ügyeletes volt, egyedül tartózkodott a helyiségben, a vételre állított rádiókészülék mellett, nyitott könyvvel az ölében. – Csönd van, Roger Newbury kérte csak, hogy hívjuk vissza. Kezddhetem?

– Egy pillanat! – Gavallan odaadta az időjárás-előrejelzést, és Scot egyből belemélyedt. A megcsörrenő telefonra is úgy válaszolt, hogy közben föl sem emelte a tekintetét. – S-G. Tessék! – Hallgatott egy darabig. – Kicsoda? Igen. Nem, nincs itt. Sajnálom. Természetesen megmondom neki. Viszonthallásra. – Helyére tette a kagylót, és hosszan, jó hangosan kifújta a levegőt. – Johnny Hogg új madara, Alexandra. Manuela csak úgy hívja, hogy „a mángorló”, mert teljesen ki tudja nyuvasztani Johnnyt. – Gavallan jókedvűen nevetett, Scot viszont, a kis közbjáték után, komolyra váltott. – Se hideg, se meleg – mondta az időjárás-jelentésre utalva. – Az alacsony felhőzet akár nagyon jó is lehet, megfelelő takarást biztosít, de ha a szél felerősödik, az nagyon megnehezítheti a dolgot. Szombat mindenesetre jobbnak tűnik, mint péntek. – Kék szemét az apjára szögezte, aki éppen a 707-esből kiszálló utasokat figyelte.

– Egyetértek – válaszolta semmire sem kötelező hangon Gavallan. – Van valami... – A váratlanul megszólaló rádió elvágta a mondatot.

– Sargaz, itt a teheráni képviselő. Hallotok?

– Sargazi képviselő. Elég jól. Folytathatod – válaszolta Scot.

– Szjamaki igazgató akar beszélni haladéktalanul Mr. Gavallannel.

Gavallan azonnal megrázta a fejét, és oda is súgta a fiának: – Nem vagyok itt.

– Átveszem az üzenetet – mondta a mikrofonba Scot. – Elég késő van már, de igyekszem eljuttatni hozzá, amilyen hamar csak lehet.

Csönd következett, némi sztatikus sercegés, majd a Gavallan által őszintén utált nagyképű hang: – Szjamaki ügyvezető igazgató vagyok. Mondja meg Gavallannek, hogy még ma este hívjon vissza! Fél tizenegyig itt leszek, ha addig nem tud jelentkezni, akkor hívjon holnap reggel, kilenc után! De feltétlenül! Megértette?

– Tökéletesen – válaszolta a legudvariasabb hangján Scot. – Vége.

– Pizok csirkefogó! – morogta Gavallan, miután a kapcsolat megszűnt, és dühösen megkérdezte: – Mi az ördögöt keres ez ilyenkor az irodában?

– Nyilván szaglászik. Hogy még szent napon is dolgozzon... Ez enyhén szólva különös, nem?

– Mac azt mondja, kiszedett a páncélszekrényből minden fontos iratot, a kulcsot meg behajította a kanálisba. Nem mintha sokat számítana, azoknak a mocskoknak biztosan van saját kulcsuk – mondta utálkozva Gavallan. – Tartalékolom az élvezetet, majd holnap hívom fel. Scot, meg tudjuk akadályozni, hogy behallgasson a beszélgetéseinkbe?

– Ha a vállalati frekvenciát használjuk, akkor nem. Másik pedig nincs.

Gavallan kurta bólintással nyugtázta a választ. – Emlékeztess rá Johnnyt, hogy holnap legyen résen! Bármelyik pillanatban szólhatok neki, hogy szálljon fel. – A menekülési tervben az is szerepelt, hogy a 125-ös magasan köröző VHF-átjátszóként fogja tartani a kapcsolatot azokkal a helikopterekkel, amelyeken csak VHF rádió volt. Hét órától kezdve bármikor.

– Ezek szerint eldöntötted, hogy holnap lesz a nagy nap?

– Még nem. – Gavallan a telefonért nyúlt, és tárcsázni kezdett. – Mr. Newburyt legyen szíves! Gavallan vagyok. Mondták, hogy keresett. – Roger Newbury a brit konzulátus egyik munkatársa volt, és készségesen segített nekik, többek között a különböző hivatalos engedélyek beszerzésében. – Jó estét, Roger! Beszélni akart velem? Remélem, nem valami protokollvacsoráról rángattam ki!

– Dehogy! Van néhány hírünk, amit nem árt, ha tud. Kezdjük a rosszal! Nemrég értesítettek bennünket, hogy George Talbot meghalt.

– Jézusom! Hogyan?

– Úgy hírlik, véletlenül. Olyan étteremben ebédelt, ahol néhány magas beosztású ajatollah is. A terroristák teletömtek robbanószerrel egy gépkocsit, és romba döntötték az egész környéket. Tegnap történt.

– Szörnyű! – Gavallant nagyon megrázta a hír.

– Az. Ross százados is vele volt, súlyosan megsebesült. Ha jól tudom, ismeri.

– Igen, találkoztunk. Segített az egyik pilótánk feleségének elmenekülni Tebrizből. Remek fiatalember. Mennyire súlyos az állapota?

– Nem tudjuk, elég szűkszavú a jelentés. Az biztos csak, hogy a teheráni nagykövetségünk még tegnap átküldte Kuvaitba, a nemzetközi kórházba. Holnapra biztosan sikerül többet is megtudnom, és majd értesítem. Más. Kérte, hogy nézzünk utána, hol lehet Erkki Jokkonen. – Néhány másodperces, papírsuhogással tarkított szünet következett; Gavallan feszülten, reménykedve várt. – Ma este, éppen azelőtt, hogy eljöttem volna az irodámból, a következő telexet kaptuk a tebrizi emberünktől: „Erkki Jokkonen kapitánnyal kapcsolatos kérdésükre válaszolva közlöm, hogy egyelőre meg nem erősített hírek szerint sikerült kiszabadulnia a fogságból, és pillanatnyilag a feleségével együtt Hakim hán palotájában tartózkodik. Holnap ellenőrzöm az információt, és bővebb jelentést küldök.”

– Nyilván Abdalláh hant akart mondani, Roger! – Gavallan izgatottan letakarta a kagylót, és odasúgta a fiának: – Erkki biztonságban van.

– Fantasztikus! – örvendezett Scot, de közben törte a fejét, hogy mi lehetett az előző, az apját annyira megdöbbentő rossz hír.

– A telexben egyértelműen Hakim hán szerepel – válaszolta Gavallanek Newbury.

– Mindegy. Az a fontos, hogy biztonságban van. – És hála istennek a Forgószeél útjából elhárult egy újabb, nagyon komoly akadály, tette hozzá gondolatban Gavallan. – El tudna juttatni hozzá üzenetet?

– Megpróbálom, de nem garantálom, hogy sikerül. Azerbajdzsánban meglehetősen zavarosak az állapotok. Érdeemes azért kísérletet tenni, hátha szerencsénk lesz.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg a segítségét, Roger! Nagyon hálás vagyok, hogy szólt. Borzasztóan sajnálom Talbotot és Ross századost. Ha bármiben segíthetek neki, kérem, feltétlenül szóljon.

– Meglesz. Egyébként furcsa értesüléseket kaptunk – mondta természetesen, hétköznapi hangon a diplomata.

– Mivel kapcsolatban?

– Nevezzük, mondjuk légörvénynek!

Gavallan néhány másodpercre megnémult, és elég nagy erőfeszítésébe került, hogy összeszedje magát. – Valóban?

– Valóban. Bizonyos Mr. Kaszigi szerette volna, ha tegnapról maguk szolgálják ki az Iran-Toda építkezését, de be kellett érnie annyival, hogy majd harminc nap múlva kap választ. Amikor meghallottuk, összevetettük a különböző helyekről származó pletykákkal, és azt hiszem, sikerült beletrafálnunk a lényegbe.

Gavallan, miközben válaszolt, nagyon igyekezett, hogy normális maradjon a hangja. – Közönséges üzleti ügyről van szó, Roger, semmi többről. Maga is tudja, milyen bonyolult a helyzet Iránban. Nem mertem vállalni, hogy teljesítem, amit Kaszigi kért.

– Tényleg? – Newbury kérdésén érződött, hogy egyetlen szót sem hitt el abból, amit hallott. Korábban barátságos hangja váratlanul élessé vált. – Ha mindaz igaz, amit hallottunk, akkor a leghatározottabban azt tanácsoljuk, mondjon le a tervről.

– Nem mondhatja komolyan, hogy vállaljuk el az Iran-Toda megbízását, amikor egész Irán darabokra hull szét – válaszolta Gavallan, makacsul kitartva a korábbi válasznál.

Rövid szünet következett, elfojtott sóhaj, és a diplomata csak aztán szólalt meg újból: – Nem tartom fel tovább, Andy! Mi volna, ha együtt ebédelnénk? Mondjuk szombaton.

– Remek. Részemről semmi akadálya.

– Mi volt a rossz hír? – kérdezte Scot az apjától, miután az a helyére rakta a kagylót.

Gavallan beszámolt Talbotról, Rosstról, és arról is, amit a diplomata a „légörvénnyel” kapcsolatban mondott. – Ha valóban kiderül, mit tervezünk, akár le is fújhatjuk a dolgot.

– Mi ez a Kaszigi-féle ügy?

– Két 212-est kért Bandar-Deilamba azonnali hatállyal, az IranToda beruházásra. Valamit mondanom kellett neki, mert nagyon erősködött.

A megbeszélésük rövid, és meglehetősen célratörő volt. – Sajnálom, Mr. Kaszigi, ezen a héten, és a következőn sem tudjuk vállalni a feladatot. Harminc nap gondolkodási időt kell kérnem – mondta Gavallan.

– Cégünk elnöke hálás lenne, ha pozitív választ kapnánk. Ugye jól tudom, hogy személyesen ismeri?

– Igen, többször is találkoztunk. Segítetek, mihelyt módomban áll, egyelőre azonban, sajnos, lehetetlen.

– De... esetleg tudna ajánlani valami egyéb megoldást. Feltétlenül szükségem van a helikopterekre.

– Miért nem választ japán vállalatot?

– Egy sem működik ezen a környéken. Tudna ajánlani esetleg valakit, akihez fordulhatnék?

– Sajnos nem! A Guerney végleg kivonult, amennyire tudom, nem is gondol arra, hogy visszajöjjön, de ha megkeresi őket, talán lesz valamilyen ötletük. – Gavallan megadta Kasziginak a Guerney vezetőinek a telefonszámát, és a japán egyből rohant is, hogy fölvegye velük a kapcsolatot.

– Nagyon szégyelltem, de nem tudtam segíteni rajta – vallotta be a fiának.

– Ha a hír kiszivárgott... – Scot kis szünetet tartva megigazította karján a félrecsúszott kötést. – Ha kiszivárgott, az csak még egy ok arra, hogy ne halogasd tovább a dolgot, hanem add ki az indulási parancsot.

– Vagy hogy lefújjam az egészet. Megyek, beugrom Duke-hoz. Ha valaki keres, szólj utánam. Nogger fog váltani?

– Igen. Éjfélkor. Jean-Luc helyfoglalása változatlanul érvényes a reggeli bahreini járatra, és Pettikiné is a kuvaitira. Nemrég erősítettem meg mindkettőt – mondta Scot, és közben figyelmesen nézte az apját.

Gavallan nem vett tudomást a ki nem mondott kérdésről. – Egyelőre ne változtass rajtuk! – Látta, hogy a fia elmosolyodik, és hirtelen mint hatalmas hullám árasztotta el szívét a Scot iránti szeretet, aggodás, de a büszkeség is. Arra gondolt, hogy egész jövőjük attól függ, sikerül-e kimentenie csapatát a veszedelmes iráni ingoványból, és maga is meglepődött kicsit, hallva a saját kérdését: – Gondoltál már arra, hogy esetleg abbahagyod a repülést, öreg?

– Tessék?!

Scot megdöbbenését látva Gavallan elmosolyodott, és úgy döntött, ha már belekezdett, akkor folytatja. – Ez is szerepel a hosszú távú családi tervben. Tulajdonképpen két variáció is van, de ez maradjon közöttünk. Természetesen mind a kettő attól függ, hogy sikerüle bent maradnunk az üzletben. Az egyik, hogy abbahagyod a repülést, néhány évre elmegy Hongkongba, hogy a Struan-ház ottani működését is megismerd, vissza Aberdeenbe, mondjuk egy évre, és aztán végleg Hongkongba. A másik lehetőség, hogy megtanulod kezelni az X-63-ast, eltöltesz fél-egy évet az Államokban, hogy lásd, ott hogyan mennek a dolgok, egy szezont végigdolgozol az Északi-tengeren, és aztán még Hongkongba.

– Mindig Hongkong a végállomás?

– Igen. Kínában hamarosan beindul a nagy méretű olajkitermelés, és Iannel azt akarjuk, hogy a Struan-ház addigra tökéletesen felkészüljön, az első pillanattól teljes gőzzel részt tudjon venni az üzletben. Az olaj a kínai lampionokba, amiről Liz beszélt, ennek a tervnek a neve. Ian Dunross találta ki, és Linbar Struan nem tud róla. Air Struan lesz az új vállalat neve, és a tevékenysége kiterjed Kínára, a körülötte lévő tengerekre, sőt az egész kínai medencére. Azt akarjuk, hogy te légy az egésznek a főnöke.

– Találhatnátok jobbat is – válaszolta Scot megjátszott szerénységgel. – Gondolod, hogy a Struannek van még jövője?

– Nagyon bízom benne. Ismét csak magunk között, Linbar erről az egészeztől még semmit sem tud.

– Beleegyezne egyáltalán, hogy átmenjek hozzájuk, és ott dolgozzam? – kérdezte a homlokát ráncolva Scot.

– Engem utál, nem téged. Az ellen sem volt kifogása, hogy udvarolj az unokahúgának, igaz?

– Egyelőre nem.

– Az időzítés tökéletesnek tűnik, és különben is, kell, hogy legyen távlati tervünk, az egész család számára – jelentette ki Gavallan. – Épp a megfelelő korban vagy, és szerintem képes vagy arra, hogy megbirkózz a feladattal. – Szemében már a lelkesedés tüze lobogott. – Anyai részről Dunross vagy, egyenes ági leszármazottja Dirk Struannek, és így a családnak is felelősséggel tartozol. A nővéreddel ketten örököltétek anyátok tulajdoni részét, és ha bebizonyítod, hogy jó vagy, bekerülhetsz a belső irodába is. Az a hülye Linbar egyszer csak kénytelen lesz nyugalomba vonulni, és arra még ő sem képes, hogy a Nemes Házat teljesen tönkretégye. Mi a véleményed a tervemről?

– Szeretném átgondolni a dolgot, apa!

Mit kell ezen átgondolni, öreg, kérdezte Gavallan, de csak magától, Scottól pedig elbúcsúzott: – Szevasz! Lehet, hogy később még benézek. – Óvatosan rávert a fiatalember ép vállára, és kiment. Scot nem fog cserbenhagyni, gondolta büszkén.

A tágas csarnokban az útlevél-kezelésen átjutott utasok sétálgattak a futószalagok környékén, várták a csomagjaikat. A hangosbemondó éppen azt közölte, hogy a Gulf Air 52-es járata menetrend szerint megérkezett Maszkatból, Omán fővárosából, és tizenöt perc múlva indul tovább Abu Dzabin és Bahreinen át Kuvaitba. Az újságosstand még nem zárt be, és Gavallan oda kanyarodott, hogy megnézze, milyen lapok érkeztek. Automatikusan a londoni Timesért nyúlt, de meglátta a nagybetűs szalagcímet – Callaghan miniszterelnök a Labour sikereiről – és meggondolta magát. Mi az ördögnek idegesítsem magam, gondolta. Megfordult, és nagyon elcsodálkozott, mert Genny McIvert vette észre.

Az asszony a csarnok beszállásra várakozóknak fenntartott részén ült, kis bőrönd volt mellette. – Szevasz, Genny! Mit keresel itt?

– Utazom Kuvaitba – felelte legkedvesebb mosolyával az asszony.

Gavallan ugyancsak kedvesen visszamosolygott rá. – Minek?

– Szükségem van egy kis kikapcsolódásra.

– Ne hülyéskedj! – váltott komolyra a férfi. – Az indítógombot még nem nyomtuk meg, és különben is, semmit nem tudsz ott

csinálni. Még útban is lennél. Az a legokosabb, ha itt vársz. Az isten szerelmére, Genny, gondolkodj józanul!

– Befejezted? – érdeklődött az asszony, mit sem változtatva mosolyán.

– Igen.

– Józan vagyok. A legjózanabb ember, akit ismersz, Duncan McIver viszont egyáltalán nem az. A leggőzösebb fejű, legagyalágyultabb pasas, akivel valaha is találkoztam, és mivel ilyen, én most szépen elutazom Kuvaitba. – Genny szelíden, a legtökéletesebb nyugalommal mondta ezt.

Látva, hogy határozottsággal, és pláne erőszakkal nem megy semmire, Gavallan taktikát váltott. – Ahelyett, hogy szöksz, mint valami tolvaj, miért nem szóltál, hogy el akarsz utazni? – kérdezte. – Halálra izgultam volna magam, ha hirtelen kiderül, hogy eltűntél, nem vagy sehol.

– Ha előre szólok, megakadályoztál volna benne. Megkértem Manuelát, hogy később mondja meg a szállodám nevét és a telefonszámomat is. Azért örülök, hogy itt vagy, Andy! Legalább elbúcsúztatsz. Utálok egyedül, búcsú nélkül elutazni. Ugye érted, mire gondolok?

A megjegyzés elég volt ahhoz, hogy Gavallan észrevegye, milyen rossz állapotban van az asszony. – Jól vagy, Genny?

– Igen. Persze! Csak, tudod... Szóval ott kell lennem, muszáj, nem vagyok képes itt ülni, és tétlenül várni. Részben az én ötletem volt a menekülés, felelős vagyok érte, és nem akarom, hogy bármi... bármi rosszul süljön el.

– Semmi baj sem lesz. – Mindketten lekopogták a mellettük lévő pad támláján, aztán Gavallan belekarolt az asszonyba. – Meglátod, minden rendben lesz. Figyelj csak! Máris van egy jó hírem. – Elmondta, amit Erkkiről hallott.

– Ez csodálatos! Hakim hán? – Genny a homlokát enyhén ráncolva igyekezett rájönni, honnan olyan ismerős a név. – Nem Azadeh bátyját hívják így, azt, akit az apjuk száműzött... A fenébe! Elfelejtettem a város nevét. Valahol a török határ közelében van.

– Akkor lehet, hogy a telex mégsem tévedett, és most Hakim a hán. Ez mindkettőjüknek remek volna.

– Igen. Az apjuk, annak alapján, amit Azadeh mesélt róla, szörnyű öregembernek tűnt. – Genny Gavallanre nézett. – Döntöttél már? Holnap lesz a napja?

– Még nem döntöttem el.

– Mit ígérnek, milyen lesz az időjárás?

Gavallan elmondta, milyen előrejelzést kapott.

– Nem igazán könnyíti meg a döntést – állapította meg az asszony.

– Jó volna, ha Mac itt lenne. Ő okosabban tudna dönteni.

– Nem okosabban, mint te, Andy! – Az indulási oldal felé néztek, és mert hallották is, hogy a hangosbemondó az 52-es járat utasait szólítja, felálltak. – Számításba véve az összes ismert körülményt, Mac úgy gondolja, hogy holnap kell megcsinálni.

– Honnan tudod?

– Ismerem Duncant. Szervusz, Andy! – Genny arcon csókolta a férfit, és anélkül, hogy visszanézett volna, sietve átment a kapun.

Gavallan megvárta, hogy végleg eltűnjön a szeme elől, és gondolataiba merülve, a fejét lehajtva kiment a csarnokból. Az újságosstand mellett álló, golyóstollat a zsebébe visszarakó Wessont észre sem vette.

NEGYEDIK KÖNYV

PÉNTEK
1979. MÁRCIUS 2.

60. fejezet

SARGAZ, AZ OASIS SZÁLLÓ, 05.37. Gavallan, már felöltözve, a lakosztálya ablakánál állt, és a keleten már halványan derengő égboltot figyelte. A tenger közelében enyhén párás volt a levegő, a sivatag fölött viszont tiszta. Keleten fokozatosan vastagodó, a látóhatár közelében már az egész égboltot betakaró felhők látszóttak. Az ablakból jól rá lehetett látni a repülőtérre. A leszállópályák ki voltak világítva, egy kis gép éppen felszálláshoz készülődött, a déli szél a szálloda felé fújta a kerozin füstjét. Valaki határozottan kopogott az ajtón. – Szabad! – válaszolt Gavallan. – Jó reggelt, Jean-Luc! Charlie!

– Jó reggelt, Andy! Indulnunk kell, ha nem akarjuk lekésni a járatot – mondta idegesen Pettikin. Kuvaitba készült, Jean-Luc pedig Bahreinbe.

– Hol van Rodrigues?

– Lent vár a hallban.

– Akkor induljanak! – Gavallan örült, mert nyugodt maradt a hangja. Pettikin szélesen elmosolyodott, Jean-Luc pedig, a fogai között szűrve a szót, megeresztett egy halk *merde*-et. – Ha egyetért vele, Charlie, hétkor, az eredetileg tervezett időben megadom a jelet az indulásra. Föltéve, hogy minden támaszponton rendben mennek a dolgok. Ha mégsem, akkor holnap ismét megpróbáljuk. Rendben?

– Rendben. Nem jelentkezett még senki?

– Egyelőre nem.

Pettikin nehezen tudott uralkodni magán. – Hát, mi akkor indulunk. Gyere, Jean-Luc!

– *Mon Dieu!* – sóhajtott fel a francia, és elindult ugyan, de félúton az ajtó felé megállt, és visszafordult. – Tényleg remek, amit Erkkiről mondtak, de hogy fog onnan meglépni? – kérdezte.

– Nem tudom. Az első dolgom az lesz, hogy beszélek Newburyvel, és rajta keresztül megpróbálom értesíteni, hogy Törökországon

átjöjjen. Mihelyt megérkeztek, azonnal hívjanak fel! Hattól az irodán leszek. Viszontlátásra.

Gavallan becsukta a pilóták mögött az ajtót, és arra gondolt, hogy kész, az akció elkezdődött. Föltéve, hogy valamelyik támaszpont személyzete nem gondolta meg magát az utolsó pillanatban.

LENGEHBEN, 5.49. A felhőzet olyan vastag volt, hogy a hajnali derengés nem is látszott mogulé. Scragger esőkabátban, a jókora tócsákat kerülgetve a bázis egyetlen kivilágított épülete, a konyha- és étkezőbarakk felé tartott. Közben kénytelen volt fogni a sapkáját, hogy az arcába hideg esőcseppeket vágó szél le ne sodorja a fejről. Nem kis meglepetésére Willit már a konyhában találta. A megrakott tűzhely mellett ült, és a meleg csészét két kézzel fogva a kávéját szürcsölgette éppen. – Jó reggelt, Scrag! Kérsz kávé? – kérdezte. – Az előbb főztem. – A sarokba mutatott, ahol a repülőtér őrszemélyzetéhez tartozó egyik iszlám gárdista aludt fázósan összegömbölyödve. Scragger bólintott, és kibújt az esőkabátjából.

– Inkább teát adj! – mondta. – Korán keltél. Hol a szakács?

Willi a vállát megvonva jelezte, hogy fogalma sincs róla, és felrakott egy kanna vizet melegedni. – Nyugodtan akartam reggelizni – felelte a korai keléssel kapcsolatos megjegyzésre. – Azt hiszem, csinállok egy rántottát. Nem kérsz?

Scragger hirtelen farkaséhesnek érezte magát. – De igen! Négy tojásból, két pirítóssal. Utána már kibírom ebédig. Van egyáltalán kenyérünk? – Figyelte, amint Willi kinyitotta a hűtőszekrényt, és látta, hogy van még benne két előre felszeletelt vekni, több tucat tojás és vaj. – Remek! Vajas pirítás nélkül nem tudom megenni a rántottát. Egészen más az íze sima kenyérrel. – Az órájára pillantott.

– A szél majdnem pontosan délről fúj, és már harminccsomós – jegyezte meg Neurchtreiter.

– Az orrom azt súgja, hogy gyengülni fog.

– A seggem meg azt, hogy akkor is piszok erős marad.

– Több önbizalmat, haver! – biztatta nevetve a kollégáját Scragger.

– Sokkal magabiztosabb lennék, ha nálam volna az útlevelem.

– Igazad van, én is. A terv ettől függetlenül érvényes – közölte Scragger. Előző este, amikor visszatért az őrmestertől, Vossi és Willi várta. Ügyelve, hogy illetéktelen fülek ne hallják, sietve beszámolt nekik a történetekről.

– Szólni kellene Andynek, és felkészülni arra, hogy lefújjuk a dolgot – válaszolta rögtön Willi, és Vossi is egyetértett vele.

– Nem – utasította el a javaslatot Scragger. – Én a következőképpen képzelem: ha Andy reggel nem adja ki az indulási parancsot, akkor egész napom lesz rá, hogy visszaszerezsem az útleveleket. Ha elkezdődik a Forgószele, az is csak hétkor lesz. Fél nyolcra bemegyek a csendőrségre, nyolcra visszaérek, ti meg közben felkészültök az indulásra.

– Jézusom, Scrag! Gondoltál...

– Végighallgatnál, Ed?! – szólt Vossira Scragger. – Akkor is elmegyünk, ha nem kapjuk vissza az útleveleinket, de nem Sargazba, ahol iratok nélkül egyből bekasztliznak, hanem Bahreinbe. Ismerem az ottani útlevel-vizsgálók parancsnokát. A jóindulatára bízunk magunkat. Hogy megkönnyítsük a dolgát, akár „kényszerleszállást” is produkálhatunk. Mihelyt elhagyjuk az iráni légteret, rögtön szólunk a sargaziaknak, hogy küldjenek valakit, aki kivált bennünket. Ez a legjobb, amit ki tudtam találni, számításba véve az összes lehetőséget.

És még mindig a legjobbnak tűnik, gondolta, miközben figyelte a tűzhelynél tüsténkedő Willit. Látva, hogy éppen vaját olvaszt egy serpenyőben, odaszólt neki: – Azt hittem, rántottát eszünk.

– Pontosan! – Willi hangja meglehetősen ingerültnek tűnt.

– De hát azt nem így kell csinálni! – Scragger is dühös volt már. – Vízzel vagy tejjel keverd el...

– Az isten szerelmére, ha nem tetszik... – Ne haragudj, Scrag! – kapott hirtelen észbe Neurchtreiter. – Nem akartam neked esni.

– Én is ideges vagyok, haver! Semmi gond.

– Anyám mindig így csinálja a rántottát. Beleüti a serpenyőbe a tojást, de nem keveri össze, megvárja, amíg a fehérje megszilárdul kicsit, gyorsan önt hozzá kis tejet, megkavarja, és akkor a fehérje fehér marad, a sárgája pedig igazán sárga... – Willi mérges volt magára, mert csak beszélt, beszélt, nem bírta abbahagyni. Nyugtalan

éjszakája volt, rosszakat álmodott, és valahányszor felriadt, nyomasztó gondolatai támadtak, amelyektől továbbra sem tudott szabadulni.

A sarokban alvó zöldszalagos megérezhette az olvadó vaj illatát, mert kinyitotta a szemét, és nagyot ásított. Meglátva őket, köszönésképpen udvariasan bólintott, aztán újból összegömbölyödött, és folytatta az alvást. A víz felforrt, Scragger elkészítette a teáját, és közben az órájára pillantott: 5.56 volt. Nem sokkal később nyílt az ajtó, és esernyőjéről a vizet rázogatva Vossi lépett be.

– Szevasz, Scrag! Willi, kávét kérek két lágy tojással, ropogósra sült szalonnával és barna kenyérrel.

– Kapd be! – nyugtázta tömören a rendelést Neurchtreiter.

Mindhárman nevettek, és Scragger közben ismét az órájára nézett. Hagyd már abba!, figyelmeztette magát rögtön. Ha te nyugodt vagy, ők is azok lesznek. Egyelőre nem sok hiányzik hozzá, hogy szétrobbanjanak.

KOVISZBAN, 6.24. McIver és Lochart a toronyból nézte az egybefüggő felhőzetből vigasztalanul zuhogó esőt. Mind a ketten hajózóruhát viseltek, McIver a rádió előtt ült, Lochart pedig az ablaknál állt. A szobában sötét volt, csupán a berendezések piros és zöld jelzőlámpái égtek. Az eső sűrűn dobolt az üvegen, és hiába volt csukva az ablak, néha a szél füttyülését is tisztán lehetett hallani.

Lochart a szélesebbeségmérőre nézett – huszonöt csomót jelzett, harminccsomós, gyakori lökésekkel, déli-délkeleti irányból. A hangár előtt két szerelő éppen a már egyébként is tiszta két 212-est mosta, és a 206-ost, amivel McIver érkezett Teheránból. A konyhaépületben világos volt, máshol viszont sötéten ásítottak az ablakok. A konyhai személyzet volt csak talpon, az irodai alkalmazottakat és a kisegítőket McIver kivétel nélkül szabadnapra küldte. Mivel mindannyian végignézték Eszfandijár korrupció miatti villámgyors kivégzését, egyiküket sem kellett különösebben biztatni, hogy maradjon otthon.

Lochart az órára pillantott, és úgy tűnt neki, mintha a másodpercmutató éppen csak vánszorogna. A torony előtt teherautó haladt el, aztán egy másik. Az óra pontosan 6.30-at mutatott. –

Sierra-Egy, itt Lengeh – hallatszott a hangszóróból a hajszálpontosan bejelentkező Scragger hangja. McIver láthatóan megkönnyebbült tőle, Lochart arca viszont még komorabbá vált.

– Lengeh, itt Sierra-Egy. Ragyogóan hallak – válaszolta Scot. Sierra-Egy Sargaznak az akció idejére kitalált kódneve volt, amihez Gavallan ragaszkodott, nem akarván nem kívánatos figyelmet kelteni a sejkiség iránt.

McIver szintén adásra kapcsolt. – Sierra-Egy, itt Kovisz.

– Kovisz, itt Sierra-Egy. A vétel tökéletes.

– Sierra-Egy, itt Bandar-Deilam – kapcsolódott be érezhetően remegő hangon a beszélgetésbe Rudi.

– Bandar-Deilam, itt Sierra-Egy. Gyengén ugyan, de hallak.

A bejelentkezések után mindenki kiszállt a vonalból, és a készülékből csupán halk sercegés hallatszott. McIver a zsebkendőjéért nyúlt, megtörölte izzadt tenyerét. – Egyelőre minden rendben – mondta. A kávéja ugyan kihűlt már, és rossz ízű volt, de azért felhajtotta.

– Rudi elég idegesnek tűnt, nem? – kérdezte Lochart.

– Scragger hangja sem volt jobb, és valószínűleg az enyém sem. – McIver aggódó tekintetű vetett Lochartra, de az szándékosan elkerülte a pillantását. A vízmelegítőhöz ment, és bedugta a konnektorba. Mellette, az íróasztalon négy telefon állt – kettő a támaszponton belüli, kettő a külső vonalra kapcsolva. Bár korábban elhatározta, hogy nem teszi, mégis kipróbálta előbb az egyik, aztán a másik külső telefont is, de mindkettő süket volt, halott. Halott, napok óta. Halott, akárcsak én, mondta magának gyötrődve. Nem tudom felhívni Sarazadot, még csak posta sincs, hogy írhatnék neki.

– Sargazban van kanadai konzul – szólt nyersnek tűnő hangon McIver. – Ő biztosan fel tudja venni a kapcsolatot Teheránnal.

– Igen. – Lochart oda sem figyelt a kitört ablakszem helyére illesztett furnérlemezen élesen koppanó esőcseppekre. Kizárólag Sarazadra tudott gondolni, és csöndben azért imádkozott, hogy az asszony tartson vele. Miért tenné? A vízforraló tetején sípolva kiáramló gőzt nézte. Azóta, hogy behúzta maga mögött a lakásuk ajtaját, szándékosan nem gondolt a jövőre, éjszaka azonban,

bármennyire küzdött is ellene, az aggodalom visszatért, és ismét az kötötte le minden gondolatát.

A támaszpont felől a müezzin első hívása hallatszott: – Gyertek imádkozni, köszöntsétek az új napot, az ima fontosabb, mint az alvás...

BANDAR-DEILAMON, 6.38. A reggel lucskos volt, de az eső már nem zuhogott, és a szél is gyengült az előző naphoz képest. Rudi Lutz, Sandor Peteri és Pop Kelly éppen a kávéját iszogatta Rudi sötét lakókocsijában. Marc Dubois a verandán őrködött, nehogy valaki kihallgassa, miről beszélnek. A támaszponton még mindenhol sötét volt.

– Nagyon remélem, hogy ma lesz a napja – mondta az órájára pillantva Rudi.

– Vagy ma, vagy soha – válaszolta komoran Kelly. – Hívd fel őket!

– Még van egy perc.

Rudi úgy ült, hogy éppen rálátott a nyitott hangárra, a 212-esekre. Egyiken sem volt hosszú távú repüléshez szükséges üzemanyagtartály. Valahol kint, a sötétben Fowler Joines a három másik szerelővel már hozzálátott a gépek feltöltéséhez. Előző este kezdték felkészíteni a gépeket a hosszú repülésre, a négy pilóta pedig ügyelt rá, hogy az örök és Numir ne zavarja őket. Mielőtt lefeküdtek volna, külön-külön mindenki kiszámolta a megteendő távolságot, és tíz tengeri mérföldes szórással nagyjából egyforma értékeket kaptak.

– Ha a szél nem gyengül, a tengeren fogjuk végezni – mondta Peteri, ügyelve rá, hogy a hangja ne legyen erősebb, mint a rádióé. Rudi a biztonság kedvéért bekapcsolta a készüléket – Fowler Joines korábban látta, hogy Numir gyanúsan közel mászkált a lakókocsihoz.

– Igen – értett egyet Peterivel Marc Dubois. – Körülbelül tíz kilométer hiányzik.

– Rudi, mi volna, ha hagynánk Bahreint, és Kuvaitba mennénk?

– Nem lehet, Sandor! Kuvaitot meg kell hagynunk a kovisziaknak. Az ottaniak agyvérzést kapnának, ha egyszerre hat iráni bejegyzésű helikopter szalma le náluk.

– Hol a francban vannak az új regisztrációs jelzések? – kérdezte Kelly, és közben érezte, ahogy másodpercről másodpercre nő benne a feszültség.

– Akkor kapjuk meg, ha átértünk. Charlie Pettikin viszi őket Kuvaitba, Jean-Luc pedig Bahreinbe.

– *Mon Dieu!* Ezt jól kifogtuk! – mondta elégedetlenül Dubois. – Jean-Luc mindig, mindenholnan elkésik. Ezek a volt algériaiak már majdnem teljesen olyanok, mint az arabok.

– Ha elszúrja a dolgot, isten bizony fasírtot csinállok belőle – jegyezte meg Péteri. – Figyeljete csak! Mi volna, ha nem tankolnánk teli a gépeket, és az Iran-Todától kérnénk üzemanyagot? Gyanús lehet, ha nagyon felpakolunk csak azért, hogy hozzájuk eljussunk.

– Hívd Sargazt, Rudi! Idő van!

– Megyek már. – Lutz a rádióhoz lépve mély lélegzetet vett, és beleszólt a mikrofonba: – Sierra-Egy, itt Bandar-Deilam. Hallotok? Itt...

A SARGAZI FŐHADISZÁLLÁSON, 6.40. – ...Bandar-Deilam. Hallotok? Gavallan a rádió előtt ült, Scot mellette, Nogger Lane mögöttük támasztotta az íróasztalt, Manuela kissé oldalt telepedett le az egyik székre, és néhány másodpercig mindannyian mozdulatlanul bámulták a készüléket. Biztosak voltak, hogy a hívás valami rosszat jelent, mert a terv teljes rádiócsöndet írt elő a Forgószeél kezdetét megelőző utolsó félórára, és a menekülés terjes időtartamára is. Úgy állapodtak meg, hogy csak akkor jelentkezhet be valaki, ha nagyon komoly problémája adódik.

– Bandar-Deilam, itt Sierra-Egy – szólalt meg végre ideges torokhangon Scot. – Gyengén hallak, de folytasd!

– Van néhány betervezett repülésünk délelőttre. Mit szólnátok hozzá, ha előre hoznánk az indulást és máris felszállnánk. Lehet?

– Várj!

– A szentségit! – szitkozódott halkan Gavallan. – Lényeges, hogy mindegyik helyről egyszerre szálljanak fel a gépek.

A rádió újból megszólalt: – Sierra-Egy, itt Lengeh. – Scragger hangja sokkal tisztább volt, mint a Rudié. – Nekünk is lenne utunk,

de minél később kezdjük, annál jobb. Milyen arrafelé az idő?

– Várj, Lengeh! – ismételte meg a korábbi utasítást Scot, és az apjára nézett.

– Hívd fel Koviszt! – mondta Gavallan. – Először velük beszéljük meg a dolgot!

– Kovisz, itt Sierra-Egy. Hallotok? – Csönd. – Kovisz, itt Sierra-Egy. Hallotok?

– Folytathatod, itt Kovisz – válaszolt végre McIver. A hangja feszült volt, és a vétel sem a legtokéletebb.

– Vonalban voltál?

– Igen. Várom az előrejelzést, ahogy megbeszéltük.

– Ez eldönti a kérdést. – Gavallan a mikrofonért nyúlt. – Sierra-Egy az összes állomásnak. Az időjárás továbbra is kiszámíthatatlan. A megbeszélt időpontban kapják meg a pontos előrejelzést.

– Vettem – válaszolta elégedetten Scragger.

– Vettem – Rudi hangja meglehetősen levertnek tűnt.

– Vettem – McIverén megkönnyebbülés érződött.

Miután a készülék elnémult, Gavallan, anélkül, hogy konkrétan bárkinek is címezte volna, megjegyezte: – Jobb, ha tartjuk magunkat az eredeti tervhez. Nem akarom fölöslegesen idegesítem a légi irányítókat, és azt se, hogy az a mocsok Szjamaki még többet kellemetlenkedjen. Rudi lefújhatta volna az indulást, ha tényleg akkora zúrben van, sőt, még ezután is megteheti. – Felállt, hogy megmozgassa elgémberedett végtagjait, nyújtózott egy nagyot, aztán visszaült. A rádióból – a 121,5 MH-s, vészhelyzetekben használható csatornára is rá volt állítva – sztatikus sercegés hallatszott. A Pan Am jumbója az épület ablakait megreszkettető dübörgéssel éppen felszállt.

Manuela fészkelődni kezdett. Kívülállónak érezte magát annak ellenére, hogy Gavallan korábban külön szólt neki: – Jó, hogy ott lesz. Maga közülünk az egyetlen, aki tud perzsául. – Arra gondolt, hogy akár beismeri ezt, akár nem, számára már nincs akkora tétje a menekülésnek, mint a többiek számára. Az ő férje biztonságban volt, sérülten ugyan, de biztonságban, és csak hálás lehetett a sorsnak a szerencséért, mert kikerült a halálos örvényből. – Mert az, szivi,

akárminek nevezzétek is – mondta Duke-nak előző este, amikor bement hozzá a kórházba.

– Lehet, de Huszain segítsége nélkül még mindig Koviszban lennék.

Ha nem lenne a mollah, nem lóttek volna meg, gondolta az asszony, de nem mondta ki, nem akarta fölöslegesen idegesíteni. – Nem kérsz valamit, drágám? – kérdezte inkább.

– Egy új fejet.

– Egy perc, és hozzák a fájdalomcsillapítót. Az orvos szerint hat hét múlva már repülhetsz. Azt mondja, olyan erős a szervezeted, akár a bölényé.

– Egyelőre inkább vágott csirkének érzem magam.

Manuela jót nevetett a válaszon, most pedig némi mocorgás után ismét kényelmesen elhelyezkedett, közben szemrehányást tett magának, amiért neki nem kell úgy izgulnia, mint a többieknek, különösen pedig Gennynek. Két perc volt még hátra. A rádióból hallható surrogást néha elnyomta Gavallan ujjainak ideges dobolása. Kis magángép szállt fel éppen, és Manuela Alitalia-színekre festett jumbót is látott, amint éppen lefelé ereszkedett. Lehet, hogy Paula járata Teheránból, gondolta.

Amikor a másodpercmutató a 12-eshez ért, Gavallan megragadta a mikrofont. – Sierra-Egy az összes bázisnak: az előrejelzés elkészült, kedvező időre számítunk, de ügyeljenek a forgószelekre! Mindenki vette?

– Sierra-Egy, itt Lengeh! – Scragger hangja élénk, lendületes volt.

– Vettük, és ügyelünk a forgószelekre. Vége.

– Sierra-Egy, itt Bandar-Deilam. Vettem, vigyázunk a forgószelekkel. Vége.

A készülék elnémult, Gavallan pedig az ajkába harapva számolni kezdte a múltó másodperceket. Egy idő után nem bírta tovább, megnyomta az adás-gombot, és izgatottságtól reszelős hangon beleszólt a mikrofonba: – Kovisz, hallasz?

KOVISZBAN, 7.04. McIver és Lochart szótlanul meredt a rádióra, majd egyszerre pillantottak az órájukra, hogy lássák, mennyi az idő.

– Mára lefújva – szólalt meg elsőként, megkönnyebbüléssel a hangjában Lochart. Még egy nap haladék, gondolta. Ma talán megjavul a telefon, és tudok beszélni vele...

– Még mindig hívhatnak. Benne van a tervben, hogy akár megyünk, akár maradunk, mindenképpen hívnak bennünket.

McIver ki-be kapcsolgatta a készüléket, alaposan megnézte, hogy ég-e rajta minden lámpa, és jól vannak-e beállítva a kapcsolók, tárcsák. Kis idő múlva aztán elfogyott a türelme, és adásra kapcsolt. Sierra-Egy, itt Kovisz. Hallotok? – kérdezte, és mivel választ nem kapott, hangosabban, és idegesebben is megismételte: – Sierra-Egy, itt Kovisz. Hallotok? – Erre a hívásra sem válaszolt senki.

– Mi az ördög történhetett? – kérdezte Lochart, a fogai között szűrve a szót.

– Lengeh, itt Kovisz. Hallotok? – próbálkozott újra, sikertelenül McIver. Komoran nézett maga elé egy darabig, aztán eszébe jutott valami, és felpattanva az ablakhoz rohant. Az történt, amire gondolt: a központi adó-vevő antennához vezető kábel meglazult, kicsúszott a helyéről, és szabadon lengedezett a szélben. McIver káromkodva tépte föl a tetőre vezető ajtót, és kirohant az esőbe. Az ujjai elég erősek voltak ugyan, de a dugasz rögzítőcsavarjai annyira elrozsdásodtak, hogy nem tudta megtekerni őket, és az aljzat szintén rozsdás volt, sőt el is repedt. – A rohadt életbe...

– Tessék! – mondta mellé térdelve Lochart, és a kezébe nyomott egy laposfogót.

– Köszönöm. – Lochart sietve nekilátott megtisztítani a csatlakozót a rozsdától. Az eső közben majdnem teljesen elállt, de azt észre sem vették. Erős mennydörgést hallottak, és a villámok cikáztak a Zagrosz-hegység fölött tornyosuló sötét felhők között. Miközben lázasan szerelt, McIver elmesélte Lochartnak, hogy Vazari előző nap már végzett egy alapos karbantartást. – Amikor megjöttem, kipróbáltam a készüléket, rendben működött, és aztán 6.30-kor, meg 6.40kor is. Azóta lazíthatta ki a szél a kábelt... – A fogó megcsúszott, az éle belemart az ujjába, amitől dühösen ismét káromkodni kezdett.

– Add ide, hadd csináljam!

– Mindjárt megvagyok. Pár másodperc.

Lochart visszament a rádiós szobába. 7.07 volt, a támaszponton még nem kezdődött el az igazi élet. A katonai részen látott ugyan néhány mozgó teherautót, de a repülőgépek még a helyükön pihentek. A hangárnál két szerelőjük a 212-esek körül tüsténkedett, és velük Freddy Ayre is. Aztán megpillantotta a repülőtér peremén haladó szervízúton biciklin közeledő Vazarit, és idegességében nagyot dobant a szíve.

– Mac, Vazari jön! – kiabált ki McIvernek.

– Állítsd meg! Mondj neki bármit, a lényeg az, hogy tartsd távol!

Lochart már rohant is, McIver pedig szitkozódva biztatta a nehezen engedelmeskedő csavarokat. – Gyerünk már, a szentségit! – Átkozta magát, mert nem ellenőrizte a csatlakozást. Ellenőrzés, ellenőrzés, és még egyszer ellenőrzés! A biztonság nem véletlenek eredménye, tervezni kell, és alapos munkát végezni érte!

A fogó ismét lecsúszott, de aztán, jól rászorítva sikerült megtekernie az egyik csavart. A csatlakozó egyik oldala végre szilárdan a helyére volt rögzítve. Egy másodpercre megkísértette a gondolat, hogy úgy hagyja, de óvatossága győzött a türelmetlensége fölött, és nehezen ugyan, de a másik oldalt is megszorította. Kipróbálta a kábelt szilárdan tartott. Patakokban folyt róla az izzadság, amikor visszaért a rádiósszobába. 7 óra 16 perc volt.

Jó néhány másodperc beletelt, amíg a zihálása alábbhagyott. Gyerünk már, McIver, gyerünk!, biztatta magát idegesen. Jókora lélegzetet vett, és az végre segített. – Sierra-Egy, itt Kovisz. Hallotok? szólt bele a mikrofonba.

– Kovisz, itt Sierra-Egy. Folytasd! – hallotta rögtön Scot ideges hangját.

– Tudtok végre mondani valamit az időről?

A kérdésre már Gavallan válaszolt, ha lehet, még izgatottabban, mint a fia: – Kovisz, pontosan hétkor a következő üzenetet adtuk: az előrejelzés elkészült, kedvező időre számítunk, de ügyeljenek a forgószelekre! Mindenki vette?

McIver hatalmasat sóhajtott. – Vettük, és figyelünk a kis légörvényekre. A többiek is...

– Igen...

A SARGAZI FŐHADISZÁLLÁSON – ...mondom, igen! – ismételte meg a választ a mikrofonba Gavallan. – Mi történt?

– Minden rendben. – McIver hangját alig lehetett hallani. – Hamarosan találkozunk. – Miután a rádió elnémult, az irodában lévőkből spontánul kitört a lelkesedés. Scot erősen magához szorította az apját, és rögtön fel is szisszent, érezve a vállába nyilalló fájdalmat, de ezzel már sem ő, sem a többiek nem törődtek. Manuela is lázas sietséggel, boldogan megölelte Gavallant. – Rohanok, felhívom a kórházat. Mindjárt jövök! – mondta lelkesen, és már ott sem volt. Nogger fülig érő szájjal egy helyben ugrált, és Gavallanek is a fülig ért a szája. – Azt hiszem, mindenki, akinek nem kell gépet vezetnie, megérdemel egy jókora üveg sört! – kiáltotta.

KOVISZBAN. McIver kikapcsolta a készüléket, hogy megnyugodjon, hátát behunyt szemmel a szék támlájának vetette, és egészen furcsán érezte magát: az agya kitisztult, éber és tetterre kész volt, a végtagjai viszont alig akartak mozdulni. – Nem érdekes! A lényeg az, hogy megyünk – biztatta magát. A rádiószobában csönd volt, leszámítva a nyitva felejtett ajtó halk nyikorgását. Felállt, hogy becsukja, és közben látta, hogy bár az ég változatlanul erősen felhős, az eső szinte teljesen elállt. Mivel az ujjja még mindig vérzett, felkapott egy papír zsebkendőt, köré tekerte, közben látta, hogy erősen remeg a keze. Hirtelen ötlettől vezérelve kisietett a tetőre, letérdelt a kábelcsatlakozás mellé, és kihúzta. Korábban igen jó munkát végzett, úgyhogy elég nehezen ment. Még egyszer végighordozta a tekintetét a tornyon, gyors mozdulattal letörölte homlokáról az izzadságot, és elindult lefelé a lépcsőn.

Lochartot és Vazarit Eszfandijár irodájában találta. Az őrmester arca borostás volt, a külseje rendezetlen, és amikor belépett, rögtön megérezte a helyiségben uralkodó feszültséget. Mindegy, nem érek rá foglalkozni vele, Scrag és Rudi már a levegőben van, mondta magában. – Jó reggelt, őrmester! – köszönt kurtán, és közben érezte, milyen izgatottan néz feléje Lochart. – Ha jól emlékszem, mindenkit szabadnapra küldtem... nincs egyetlen fontosabb utunk sem.

– Igen, kapitány, tényleg mindenkit elküldött, de nem tudtam aludni, és... nem érzem magam biztonságban odaát, a katonai részen.
– Vazarinak feltűnt, mennyire kipirult McIver, és az enyhén véres papír is az ujja körül. – Jól érzi magát?

– Persze! Kitört ablak vágta el az ujjam. – McIver Lochartra nézett, aki legalább olyan erősen izzadt, mint ő. – Jobb lesz, ha megyünk, Tom! Őrmester, földi, karbantartó próbát végzünk a 212-esekkel, beindítjuk a motorokat. – Még be sem fejezte a mondatot, látta, hogy Lochart idegesen feléje pillant.

– Értettem, uram! Szólok a központi irányítóknak – válaszolta Vazari.

– Fölösleges. – McIver pillanatra elveszettnek érezte magát, de aztán eszébe jutott a megoldás. – Nem akarom idegesíteni, de ha sokáig lődörög itt, számíthat rá, hogy összeakad Kia miniszterrel.

A hír hallatán az őrmester arcából kifutott a vér. – Tessék?!

– Hamarosan itt lesz, hogy visszamenjünk Teheránba. Nem maga volt az egyetlen, aki tanúskodott ellene, és Nyüzszi ellen?

– Igen, de tényleg hallottam, miről beszéltek. – Vazari elvörösödött, úgy érezte, mentegetőznie kell, igazolnia magát: – Kia mocskos hazudozó, akárcsak Nyüzszi, és valóban arról tárgyaltak, amit mondtam. Nem emlékszik? Nyüzszi verette össze Ayret, és nem sok híja volt, hogy meg is öljék. Képesek lettek volna rá. Amit Eszfandijárról és Kiáról mondtam, az mind igaz.

– Elhiszem. Ő viszont nagyon dühös lesz, ha meglátja magát. Ugyanúgy az irodai alkalmazottak; már akkor is magánkívül volt mindegyik. Biztos, hogy nem viszi el szárazon, ha összeakad velük. Talán sikerül megbékítenem Kiát – mondta McIver, remélve, hogy ezzel képes lesz az oldalukon tartani Vazarit –, de az is lehet, hogy nem. Mindenesetre azt ajánlom, ne sokáig maradjon itt. Gyere, Tom! – Megfordult, és távozni akart, de az őrmester elé állt, és nem engedte.

– Ne felejtse el, hogy én akadályoztam meg a leszámolást, amikor azt mondtam, hogy Peteri helikopterén megcsúszott a teher! Ha nem tanúskodom mellette, akkor már halott lenne, és a többieket is a bizottság elé állították volna... Segíteniük kell rajtam... – A fiatalember szeméből egyszerre patakzani kezdtek a könnyek. – ... segíteniük...

– Megteszem, amit tudok – válaszolta sajnálkozva McIver, és kiment. A szabadba érve fékezte magát, hogy ne rohanjon a többiekhez, akik aggódó arccal, mozdulatlanul várták. Jó néhány lépést megtett már, amikor Lochart utolérte.

– Forgószél? – kérdezte, és megszaporázta a lépteit, hogy le ne maradjon tőle.

– Igen. Andy a tervezett időben megadta a jelet, Scrag és Rudi visszaigazolta, és már valószínűleg úton is vannak. – McIver annyira izgatott volt, hogy észre sem vette, milyen szomorú lett Lochart attól, amit hallott. Már csak néhány méter választotta el őket Ayretől és a szerelőktől. – Forgószél! – mondta McIver, és a rövid, közönséges szó mindannyiukra úgy hatott, mint a legharsányabb harsonaszó.

– Hála istennek! – Freddy Ayre hangja csöndes volt, de érződött rajta, hogy majd szétveti a boldogság. A többiek nem fékeztek annyira magukat. – Mitől volt a késés?! Mi történt?! – kérdezték egymás szavába vágva.

– Majd később elmondom. Most gyérünk, pucoljunk innen minél előbb! – McIver az egyik, Ayre a másik 212-es pilótafülkéje felé indult, a szerelők pedig lázasan tülekedve már szálltak is fel a gépekre. Még nem végeztek azonban a beszállással, amikor fékcsikorgást hallottak, és hátrafordulva azt látták, hogy gépkocsi áll meg az irodaépület előtt. Csangiz ezredes szállt ki belőle, és a légielő több katonája – mindegyiknél fegyver volt, a karjukon pedig zöld szalag.

– Á, kapitány! Maga viszi vissza Kia minisztert Teheránba? – kérdezte Csangiz, odasietve hozzájuk. Az arca kipirult, és látszott a vonásain, hogy meglehetősen bosszús.

– Igen, én. Tíz órakor.

– Szólt nekem, hogy szeretne már nyolckor elindulni, de maga csak várjon nyugodtan tízig! Előbb nem szállhat fel, csak amikorra az engedélye szól. Világos?

– Igen, de...

– Fel akartam hívni, de a telefonjuk nem működik, és a rádiójukkal is valami baj van – vágott McIver szavába az ezredes. – Nem szokták karbantartani a készülékeiket? Egy ideig jelzett, hogy veszi az adást, aztán megsüketült. – A parancsnok a három felsorakoztatott 212-

esre nézett, és elindult feléjük. – Nem szóltak, hogy próbarepülést is akarnak végezni.

– Az egyiknél motorpróbát tartunk, a másiknak pedig az elektronikai berendezéseit ellenőrizzük a holnapi út előtt. Tudja, az Abu Sal lelőhelyen váltani kell a személyzetet – válaszolta sietve McIver, és hogy még jobban lekösse az ezredes figyelmét, megkérdezte: – Mi a gond Kia miniszterrel?

– Semmi! – válaszolta harapósan Csangiz. Az órájára pillantott, és letett arról, hogy közelebbről is megnézze a helikoptereket. – Küldjön fel valakit a toronyba, hogy javítsa meg a rádiójukat, és jöjjön velem! Huszain mollah akar beszélni magával. Bőven visszaér, mire indulnia kell.

– Pár perc múlva odaviszem McIver kapitányt – szólt közbe hirtelen Lochart. – Akad itt még néhány dolog, amit feltétlenül meg kell...

Csangiz idegesebb volt, semhogy kivárja, amíg befejezi a mondatot. – Huszain McIver kapitánnyal akar találkozni, nem magával. Most! Maga törődjön a rádióval! – Szólt az embereinek, hogy várják meg ott, bepattant a volán mögé, és intett McIvernek is, hogy kövesse. A kapitány, mint aki félálomban cselekszik, sápadtan eleget tett az utasításnak. Csangiz sebesen elhajtott, a sofőrje az irodaépület felé indult, a többi katona pedig szétszéledt, és a helikoptereket kezdte nézegetni. Mindkét 212-es dugig volt az éjszaka felrakott fontos alkatrészekkel, és a szerelők, hogy föl ne fedezzék, laza mozdulattal becsukták mindkét gép rakterének az ajtaját, rongyot ragadtak, és úgy tettek, mintha – a kényszerű várakozási időt kihasználva – csinosítani akarnák a helikoptereket.

Ayre és Lochart hosszan nézett a távolodó gépkocsi után, végül Ayre megkérdezte: – Most mi lesz?

– Nem tudom... Nélküle nem indulhatunk – felelte Lochart, enyhe szédüléssel küszködve.

BANDAR-DEILAMON, 7.26. A négy 212-es a hangár előtt állt, felszállásra készen. Fowler Joines és a másik három szerelő már elfoglalta a helyét, és türelmetlenül várta az indulást. A gépek rakterében ormótlan tartályokat helyeztek el tartalék üzemanyaggal,

a maradék helyet pedig az alkatrészekkel megpakolt ládák, és a ponyvával leterített bőröndök töltötték ki.

– Gyerünk már, az isten szerelmére! – mondta fojtott hangon, ki tudja hányadszor Fowler, és megtörölte erősen izzadó homlokát.

A nyitott ajtón keresztül látta, hogy Rudi, Peteri és Pop Kelly még mindig a hangárban toporog. Minden készen volt a felszálláshoz, csak a negyedik pilótára, Marc Dubois-ra vártak legalább tíz perce, és senki nem tudta, mi történt vele, Numir telepvezető, valaki más a személyzetből, vagy egy zöldszalagos tartja-e fel. Aztán, amikor már mindenki majd szétrobbant az idegességtől, megpillantották, és a látványtól néhány másodpercre a lélegzetük is elakadt. Dubois, gall lezserséggel, bőröndöt cipelve, karján esőkabáttal lépett ki a lakókocsijából. Elhaladt az iroda ablaka előtt, és Numir kíváncsian utána is nézett.

– Gyerünk! – nyögte Rudi. Nyugalmat erőltetve magára beszállt, becsatolta magán a hevedereket, és megnyomta az indítógombot. Peteri ugyanúgy. Pop Kelly is csak egy másodpercet késlekedett, és mindhárom gép rotorlapátjai növekvő sebességgel kezdték kavarni a levegőt. Dubois lazán odalökte a bőröndjét Fowlernek, a helyét elfoglalva azonnal indított, egyelőre nem foglalkozott azzal, hogy becsatolja magát. A szerelő magából kikelve káromkodott ugyan, de nem törődött vele. A motor pörgése egyenletesen gyorsult, Dubois vidáman dudorászva fejére illesztette a repülős sisakot, és csak aztán nyúlt a hevederekért. Az irodából feléjük rohanó Numirra oda sem figyelt.

– Hová indulnak? – kiabálta a telepvezető, mihelyt hallótávolságon belül ért a vezérgéphez.

– Az Iran-Todához. Rajta van a felszállási engedélyen. – Rudi zavartalanul folytatat az előkészületeket. VHF bekapcsolva, HF bekapcsolva, a mutatók folyamatosan kúsznak föl a zöld mező felé.

– De nem kértek engedélyt Abadántól a motorok beindításához, és...

– Szent nap van, aga! Maga is nyugodtan szólhat nekik.

– A maguk feladata! – kiabálta dühösen Numir. – Meg kell várniuk Zatakit! Várjanak, amíg az ezredes...

– Tökéletesen igaza van. Én is azt akarom, hogy a helikopterem kész legyen, mire megérkezik. Végül is ő a főnök, nem szabad csalódást okozni neki, ugye?

– Igen. De miért volt bőrönd Dubois-nál?

– Ismeri a franciákat! – mondta Lutz a legelső dolgot, ami az eszébe jutott. – Fontos nekik, hogy mindig elegánsak legyenek. Nyilván ott kell maradnunk az Iran-Todánál, és a tartalék egyenruháját hozta magával. – Hüvelykujja már a rádió gombjánál volt, de ráparancsolt magára, hogy maradjon veszteg, a többiek pontosan tudják, mit kell tenniük.

Numir mögött, a kapunál zöldszalagosokkal teli teherautót pillantott meg. Nem Zataki érkezett, csak a szokásos, iszlám gárdistákból álló őrség, és a fegyveresek kíváncsian figyelni kezdték a helikoptereket. Korábban nem láttak még olyat, hogy egyszerre mind a négy 212-es felszálláshoz készülődjön.

Rudi a fejhallgatón keresztül Dubois hangját hallotta: – Készen vagyok, *mon vieux*. – Rögtön utána Pop Kelly is jelentkezett, majd Peteri, ő pedig megnyomta a rádió gombját, és beleszólt a mikrofonba: – Induljatok! – A nyitott ablakhoz hajolt, és odakiáltotta Numirnak: – Fölösleges, hogy a többiek is vesztegessék az idejüket. Majd én várok!

– De a parancs úgy szól, hogy együtt repüljenek, és az engedélyük... – A bázis igazgatójának a hangját elnyomta a maximális teljesítményre állított motorok zaja. Ahogy azt korábban megbeszélték, vészfelszállást hajtottak végre, Dubois jobbra húzott, Peteri balra, Kelly pedig egyenesen előre. Néhány másodperc elég volt hozzá, hogy már csak az alacsonyan maradván nagy sebességgel távolodó gépek farkát lehessen látni. Numir arca elvörösödött a dühtől. – Azt a parancsot kapták, hogy...

– Jobb így, aga! Sokkal biztosabb – kiabált közbe Rudi, és intett is neki, hogy húzódjon hátrébb. A műszerfalon az összes mutató már a zöld mezőben állt. – Így legalább hamar elvégezzük a munkát, és megint az IranOil rendelkezésére tudunk állni. A maguk kedvéért csináljuk, nem a saját szórakozásunkra. – Hallotta, amint Dubois a rádiócsöndet megtörve izgatottan beleszólt a készülékbe: – Egy kocsi jön, már majdnem a kapunál jár!

Rudi is látta már, és megismerte Zatakit a volán mögött. Gázt adott, maximálisra növelve a motorok teljesítményét. – Pár lábnyira fölemelkedem, aga, különben szétrobban a fordulatszámológó! Máris ugrál...

Hogy Numir mit kiabált vissza, azt nem lehetett hallani, mert a hangja beleveszett a dübörgésbe. Zataki alig száz-yardnyira volt a helikoptertől. Rudi érezte, amint a rotorok megfogják a levegőt, és fölemelik a gépet. Egy pillanatra úgy tűnt, hogy Numir utánaveti magát, és megpróbál rácsimpaszkodni az egyik talpra, de aztán meggondolta magát, gyorsan elugrott előle, le is bukott, és a gép elhúzott fölötte. A többiek a repülőtéren kívül, a mocsár fölött egy helyben lebegve várták be Lutzot. Rudi, mihelyt odaért, megbillgettette kicsit a helikopterét, feltartott hüvelykujjai jelzett nekik, majd az élre állt, és elindultak a négy mérföldnyire lévő tengerpart felé.

Numir a dühtől remegve éppen feltápászkodott, amikor Zataki gépkocsija lefékezett mellette. – Mi történt?! – harsogta ugyancsak magánkívül az ezredes. A helikopterek addigra eltűntek a reggeli párában, és motorjaik dübörgése is egyre halkult. – Meg kellett volna várniuk!

– Tudom, ezredes! Mondtam is nekik, de... de nem hallgattak rám, felszálltak és... – Numir az arcára mért ökölcsapástól felüvöltött, és elterült a betonon. A zöldszalagosak közömbösen nézték, hozzá voltak már szokva parancsnokuk váratlan dühkitöréséhez. Egyikük kis idő múlva azért csak odament az igazgatóhoz, talpra rángatta, és adott neki egy jókora pofont is, hogy biztosan magához térjen.

Zataki egy darabig dühödten rázta az öklét az égre, aztán ráparancsolt a gárdistáira: – Hozzátok azt a teveszart, és gyertek utánam! – Becsörtetett a hangárba, ahol a két 206-os rögzített rotorlapátokkal az előírt helyén állt, alkatrészek heverték laza összevisszaságban, és egy frissen festett részegység mellett még a szárítógép is be volt kapcsolva – részeként Rudi alaposan átgondolt álcázó manőverének. – Ezt még megkeserülik! Bánni fogják, hogy nem vártak meg! – motyogta Zataki, erős, hasogató fejfájással küszködve.

Berúgta az iroda ajtaját, a rádióhoz sietett, és levetette magát az egyik székre. – Numir, azonnal beszéljen velük!

- Dzsahán, a rádiószunk nincs még itt, és én...
- Csinálja!

A rémült ember bekapcsolta a VHF-készüléket, és vérző szájjal, a szavakat nehezen formálva beleszólt a mikrofonba: – A bázis hívja Lutz kapitány! – Várt egy kicsit, és mert választ nem kapott, megismételte a hívást, sőt azt is hozzátette, hogy a hívás „sürgős”.

A HELIKOPTEREKEN. A lóp fölött repültek, alig tíz láb magasságban, és pár száz yardot tehettek még csak meg, amikor a fejhallgatóikon meghallották Zataki dühös hangját: – Az összes helikopter azonnal térjen vissza a támaszpontra! Térjenek vissza! Jelentkezzenek! – Rudi változtatott kicsit a motorteljesítményen, és kicsivel még lejjebb vitte a gépet. Oldalra pillantott, és látta, hogy a hozzá legközelebbi helikopter pilótafülkéjében Marc Dubois előbb a fejhallgatójára mutat, aztán trágár mozdulatot tesz. Elmosolyodott, megismételte a gesztust, és amikor az arcához ért, csak akkor vette észre, hogy ömlik róla az izzadság.

- Az összes helikopter azonnal térjen vissza! Az összes...

A REPÜLŐTÉREN – ...helikopter azonnal térjen vissza! – Zataki hisztérikusan üvöltött a mikrofonba. – Az összes helikopter azonnal térjen vissza!

Zörejeket, halk sercegést hallott csupán, mire dühösen levágta az asztalra a mikrofont. – Hívja az abadáni irányítókat! Siessen! – ordította, mire a halálosan megrémült Numir – a szakálláról kövér vércseppek hulltak az ölébe – sietve csatornát váltott, és hat próbálkozás után sikerült is megteremtenie a kapcsolatot.

- Itt az abadáni torony. Mondhatja, aga!
- Zataki ezredes vagyok, az abadáni forradalmi bizottságtól! – kiabálta perzsául a mikrofonba Zataki. – A bandar-deilami repülőtérről beszélek!
- Béke magával, ezredes! – hangzott a tiszteletteljes válasz. – Miben segíthetek?

– Négy helikopter engedély nélkül felszállt, és az Iran-Toda felé tart. Azonnal hívja vissza őket!

– Egy pillanat! – Az irányító lerakta a mikrofont, valakivel tárgyalt – hogy mit, azt nem lehetett érteni –, és nem sokkal később visszaszólt: – Biztos ez, aga? Nem látjuk őket a radarernyőn.

– Természetesen biztos! Azonnal rendelje vissza őket!

Újabb szünet következett, Zataki közben majd felrobbant, majd újból meghallották az irányító hangját. – A Bandar-Deilamból felszállt négy helikopter azonnal térjen vissza a bázisra! Visszaigazolást kérek – mondta perzsául. A biztonság kedvéért megismételte a felszólítást, várt még egy kicsit, aztán visszaszólt Zatakinak: – Lehet, hogy nem működik a rádiójuk, aga!

– Hívja őket folyamatosan! Alacsonyan repülnek, az Iran-Toda felé.

Halk, érthetetlen perzsa beszéd hallatszott ismét a hangszóróból, majd határozott hang angolul, amerikai kiejtéssel azt mondta: – Hagyják, majd én átveszem! Itt az abadáni torony! Helikopterek 90 fokon, hallanak?

DUBOIS PILÓTAFÜLKÉJÉBEN. A helikopter iránytűje 91 fokon állt. A fejhallgatóból ismét az előbbi, határozott hangot lehetett hallani: – Itt az abadáni torony. Helikopterek 90 fokon, egy mérföldre a parttól, hallanak? – Rövid szünet következett. – Abadáni torony a 90 fokon lévő helikoptereknek: azonnal váltsanak a 121,9-es csatornára! – Ez a frekvencia a sürgős üzeneteknek volt fenntartva, és elvben minden helikopter és repülőgép pilótájának folyamatosan figyelnie kellett. – Helikopterek 90 fokon, egy mérföldnyire a parttól, azonnal térjenek vissza a támaszpontjukra! Vették az adást?

Dubois tisztán látta a körülbelül fél mérföldnyire lévő partvonalat. Mivel nagyon alacsonyan repültek, nem tartotta valószínűnek, hogy a helikopterek látszanának a radarernyőn. Balra nézett – Rudi a fejhallgatójára mutatott, aztán a szájára tette az ujját, jelezve, hogy maradjanak csöndben. Dubois feltartott hüvelykujjai mutatta, hogy megértette, és továbbadta az utasítást a tőle jobbra repülő Peterinek. Látva, hogy Fowler Joines előremászik az utastérből, jelezte neki, hogy vegye fel a tartalék fejhallgatót. Az angolul beszélő hang

hamarosan ismét fölcsendült, és ezúttal még határozottabb volt: – Minden, Bandar-Deilamból az Iran-Todához tartó helikopter azonnal térjen vissza a bázisra! Vették az adást?

Fowler Joines már felvette a fejhallgatót, és mivel a rádió a belső rendszerre volt állítva, megjegyezte: – Nem, bánnám, ha ráunna a piszok!

Kis idő múlva ismét megszólalt a már ismert hang, és attól, amit mondott, mindkettőjük arcáról pillanatok alatt leolvadt a mosoly.

– Abadáni torony hívja Zataki ezredest. Hallanak?

– Igen. Mondhatja.

– Kis időre láttunk egy radarjelet. Nem tudtuk pontosan megállapítani, micsoda, de lehetett akár helikopter, vagy szorosan egymás mellett repülő helikopterek csoportja. Kilencven fokon távolodott a hang itt kicsikét elhalkult –, egyenesen...

A REPÜLŐTÉREN....az Iran-Toda felé. Engedély nélkül beindítani a motorokat, és megszüntetni a rádiókapcsolatot, súlyos szabálysértés. Kérem, adják meg a hívójeleiket, és a pilóták nevét! Az Iran-Toda VHF-je még mindig nem működik, különben már hívtuk volna őket. Azt javaslom, küldjenek oda valakit, hogy a repülési szabályok súlyos megsértése miatt tartóztassa le a pilótákat, és állítsa elő őket Abadánban. Vették az adást?

– Igen... értettem. Köszönöm. Egy pillanat! – Zataki a reszkető Numir kezébe nyomta a mikrofont. – Megyek az Iran-Todához. Ha mégis visszajönnének, azonnal tartóztassák le őket! Adja meg az irányítóknak az adatokat! – Kiviharzott a szobából, és három géppisztolyost maga mellé vett a támaszpontról is.

– Abadáni torony, itt Bandar-Deilam – kezdte Numir. – A jelzések: HW, HGU, HKL és HXC. Mind 212-es. A pilóták: Rudi Lutz, Marc Dubois...

POP KELLY PILÓTAFÜLKÉJÉBEN. – ...Sandor Peteri és Ignatius Kelly kapitányok. Valamennyien az IranOilnál dolgoznak, de Zataki ezredes utasítására átvezényeltük őket az Iran-Todához.

– Köszönöm, Bandar-Deilam. Maradjunk kapcsolatban!

Kelly jobbra fordult, elégedetten felmutatta a hüvelykujját Rudinak, aki nyugtázta a jelzést...

RUDI PILÓTAFÜLKÉJÉBEN...és továbbadta Dubois-nak, majd ismét előrefordult, és csak a repülésre koncentrált.

A szorosan zárt alakzatban haladó helikopterek már majdnem a partnál jártak. Az Iran-Toda mintegy fél mérföldnyire, balra volt tőlük, de Rudi semmit nem látott belőle a sűrű pára miatt. A sebességet megnövelve a csoport élére állt, és élesen irányt váltva dél helyett keletnek repült tovább. Mivel így éppen az építkezés fölött kellett elhaladniuk, növelte kissé a magasságot, de csak annyira, hogy biztosan elkerülje az épületeket. A pára miatt nem sokat látott belőlük, de biztos volt, hogy az ott tartózkodók – a motorok dübörgése miatt – tudnak róluk. Miután elhagyták az építési területet, ismét alacsonyabbra ereszkedett, és a szárazföld belseje felé repült. Körülbelül tíz mérföld után, lakatlan terület fölött járva, ismét irányt változtatott, és újból délnek, a tenger felé kanyarodott.

Ahogy közeledett, a látási viszonyok úgy kezdtek rohamosan romlani. Huszonöt láb magasságon alig negyed mérföldnyire lehetett ellátni, leszámítva egy rövid útszakaszt, ahol viszont olyan sűrű volt a felhő, hogy szinte észre sem lehetett venni a tenger és az égbolt közötti választóvonalat. Nyílegyenesen előttük, hatvanegynéhány mérföldnyire Kharg sziget emelkedett ki az Öböl vizéből, a maga rendkívül erős, nagy hatósugarú radarállomásaival, kétszázhusz mérfölddel arrébb pedig ott volt Bahrein. Hogy elérjék, normális körülmények között is két órát kellett volna repülniük, most viszont többet. A szél sebessége a korábbi harmincöt csomóról húszra csökkent ugyan, de még mindig pontosan szembe fújt.

Alacsonyan, sűrű párában repülni veszélyes volt, de vállalták azért, hogy elkerüljék a radarokat, és az esetleg üldözésükre küldött vadászgépeket.

Rudi a botkormányt jobbra-balra mozgatva billegtetette kicsit a gépét, majd benyomta a rádió adás-gombját. – Delta-Négy! Delta-Négy! – mondta tisztán, érthetően a mikrofonba, jelezve ezzel Sargaznak, hogy mind a négy bandar-deilami helikopter felszállt, és

már a part közelében járnak. Látva, hogy Dubois hüvelykujjával fölfelé mutatva megkérdezi, ne emelkedjenek-e magasabbra, megrázta a fejét. A négy helikopter alacsonyan maradva kissé széjjelebb húzódott, és kirepült a tenger fölé.

Az S-G SARGAZI IRODÁJÁBAN. Gavallan, nagyon izgatottan, a kórház ügyeletesével beszélt: – Legyen szíves, adja nekem Starke kapitányt... Szevasz, Duke, itt Andy! Egy perce kaptuk meg Ruditól a „Delta-Négy”-et. Hát nem csodálatos?

- Remek! Fantasztikus! Négy kint van, már csak öt hiányzik!
- Hat. Ne feledkezz meg Erkkiról!

61. fejezet

LENGEH, 8.04. Scragger, nagyon idegesen, még mindig a rendőrségi várószobában ült, nem messze a mellmagasságig érő válaszfal mögött helyet foglaló tizedestől.

A várakozás kezdete óta sokadszor, ismét az órájára nézett. Már 7.20-kor ott volt, remélve, hogy talán korábban nyitnak, de a tizedes csak 7.45-kor érkezett meg. Udvariasan hellyel kínálta, és megkérte, hogy várjon. Scragger úgy érezte, ennél kegyetlenebb várakozásra nem kényszerült még egész életében.

Rudiék és a kovisziak már biztosan elindultak, csak nekünk kell itt rostokolni, várni azokra a rohadt útlevelekre, gondolta elkeseredve. Még egy perc, aztán megyek. Nem merek tovább várni – még legalább egy óra kell, hogy elpucolhassunk, és a három bázis közül valamelyiken valaki biztosan gyanút fog, elkezd kérdezősködni, és akkor pillanatokon belül a feje tetejére áll a világ. Ha itt mégsem történik semmi, akkor is ott van még az a szemét Szjamaki. Előző este Scragger is hallotta rádión Szjamaki Gavallannek szóló ingerült hívását, és a McIverrel folytatott beszélgetést is, amiben közölte, hogy várni fogja Duncant a teheráni repülőtéren.

Piszok balszerencse! Mégis igazam volt, hogy nem hívtam fel Andyt, és nem fújtam le a dolgot, mondta magának. Nekünk a legkönnyebb meglépnünk, és ha holnapra halasztottak volna a Forgószelet, biztosan közbejött volna valami újabb akadály, akár nálunk, akár a többieknél. Mac semmiképpen sem tudta volna kivágni magát, mindenképpen vissza kellett volna mennie Teheránba Kiával. Ezt egyszerűen nem kockáztathattam meg! Érezni lehetett Mac hangján, hogy olyan ideges, majd kiesik a gályájából.

Az ajtónyitásra felnézett, és két fiatal csendőrt látott, akik összevert, tépett, koszos ruhájú fiatalembert vezettek be.

– Ki ez? – kérdezte tőlük a tizedes.

– Tolvaj. Őrjáraton voltunk éppen a bazárban, és láttuk, amikor rizst akart lopni a hülyéje Eszmáiltól.

– Insa Allah. A második cellába tegyétek! – mondta a tizedes, majd dühösen ráordított a fiatalembere, jócskán megriasztva ezzel Scraggert, aki nem tudott perzsául: – Te mocskos kutya! Hogy

lehetnél olyan ostoba, hogy elfogasd magad? Nem tudod, hogy ezentúl nem úszód meg sima veréssel? Most már az iszlám törvények érvényesek. Az iszlám törvények!

– Én... éhes voltam... – panaszkodott a rémült tolvaj, mire az egyik csendőr durván megrázta.

– Istenre mondom, az éhség nem mentség! Én is éhes vagyok, és a családom is! Mind éhesek vagyunk! – Elkapta a fiatalember karját, hátracsavarta, és ketten kilökdösték a szobából.

A tizedes hosszan káromkodott, őszintén sajnálta az idiótát. Aztán Scraggerre tévedt a tekintete, biccentett, és úgy tett, mintha újból beletemetkezett volna a papírmunkába. Milyen ostobák a külföldiek, hogy szent napon is képesek idejönni, és várni, gondolta. Na mindegy. Ha az öregnek kedve van itt rostokolni egész nap és egész éjjel, holnap reggelig, amíg az őrmester be nem jön, hát tegye.

A tolla olyan fülsértően sercegett, hogy Scraggernek kis híján megfájdult a foga. Az órájára pillantott: 8.11 volt. Komoran felállt, és úgy tett, mintha menni készülne, mire a tizedes udvariasan jelezte, hogy maradjon csak, várjon még egy kicsit. Nem fogadta el a szíves invitálást, az ajtóhoz lépett, és kis híján összeütközött az éppen belépő Kesemivel. – Elnézést, haver! – kért tőle angolul bocsánatot, és sietve perzsára váltott: – Szalaam, Kesemi aga! Szalaam.

– Szalaam, aga! – Az őrmester rögtön észrevette Scraggeren, milyen ideges, és azt is, hogy érkezésétől megkönnyebbült. Intett, hogy várjon, a pulthoz lépett, és ráköszönt a tizedesre: – Jó reggelt, Ahmed. Béke legyen veled!

– Önnel is, Kesemi őrmester kegyelmes úr!

– Mi újság? Hogy a külföldi mit akar, azt már tudom.

– Az iszlám-marxisták éjszaka újabb gyűlést tartottak a dokkok környékén. Egy mollahot megöltek, hét embert behoztunk. Könnyen ment, nem volt nehéz rajtuk ütni, és az iszlám gárdisták is segítettek. Mit csináljunk velük?

– Tartsuk be az új törvényeket! – válaszolta megfontoltan Kesemi.
– Holnap reggel adják át őket a forradalmi bizottságnak. Más?

Az őrmester beszámolt a tolvajról.

– Őt is. Az ostoba! Miért kellett hagynia, hogy elfogják? – Kesemi belökte a válaszfalon lévő ajtót, a széfhez ment, és elővette a kulcsot.

– Hála istennek! Azt hittem, elveszett – mondta a tizedes.

– El, de Lafti ma reggel megtalálta. Az egyik zsebében volt. – Az útlevelek a lőszeresdobozok mellett, egy kupacban voltak. Az őrmester kiemelte őket, az egyik asztalra rakta, és gondosan meg is nézte. Khomeini nevében leszignálta valamennyit, újból ellenőrizte, aztán átnyújtotta a csomagot Scraggernek. – Tessék, pilóta aga!

– *Mamnun ám, aga, hoda hefez!* Köszönöm, kegyelmes úr, a viszontlátásra – hálálkodott megkönnyebbülten Scragger.

– *Hoda hefez, aga!* – Kesemi őrmester kezét fogott vele, és figyelte, ahogy távozott. Az ablakon keresztül látta, amint Scragger beszállt a kocsijába, és sebesen elhajtott. Talán túlságosan is sebesen.

– Ahmed, van benzin a kocsinkban? – kérdezte a tizedest.

– Tegnap még volt, kegyelmes úr!

A BANDAR-DEELAMI REPÜLŐTÉREN, 8.18. Numir lázas sietséggel egyik szerelő lakókocsijától a másikhoz rohant, és mivel mindegyiket üresen találta, visszafutott az irodába. Dzsahán, a rádiós riadtan kapta fel a fejét, amikor lihegve berontott.

– Elmentek! Mindenki elment, pilóták, szerelők... és a holmijuk nagy részét is magukkal vitték! – mondta levegő után kapkodva Numir. Az arca még mindig dagadt volt Zataki ökölcsapásától. – Mocskos kutyák!

– De... de hát az Iran-Todához kellett menniük, kegyelmes...

– Megszöktek, és elvitték a helikoptereinket! – vágott magából kikelve Dzsahán szavába az igazgató.

– A két 206-os a hangárban van. Láttam őket, és a bekapcsolt szárítógépet is. Rudi kegyelmes úr sokkal gondosabb annál, semhogy így itt hagyja...

– Mondom, hogy megszöktek!

Dzsahán – szelíd, jóindulatú, szemüveges, középkorú férfi – adásra állította a készüléket. – Rudi kapitány, itt a bázis. Hall bennünket?

RUDI PILÓTAFÜLKÉJÉBEN. Rudi és a szerelője, Faganwitch is tisztán hallotta a hívást. „Rudi kapitány, itt a bázis. Hall bennünket?” Rudi néma maradt, módosított keveset a vezérsík állásán, aztán jobbra, majd balra nézett. Láta, amint Kelly a fejhallgatójára mutatott, és két összezárt ujját feltartva jelezte, hogy maradjon csöndben. Előrefordult, és nem sokkal később a nyugodt mosoly szempillantás alatt leolvadt az arcáról. – Teherán, itt Bandar-Deilam – hallatszott a fejhallgatókon keresztül a hívás, mire mind a négy pilóta mozdulatlaná dermedt. Válasz azonban szerencsére nem volt. – Kovisz, itt Bandar-Deilam. Hallotok? – Ismét csönd. – Lengeh, itt Bandar-Deilam. Hallotok?

– Bandar-Deilam, itt Lengeh. Rosszul ugyan, de lehet hallani. Mondhatod.

Dzsahán – a hangját meg lehetett ismerni – lázas sietséggel mondott valamit perzsául, amit Rudi nem értett, majd a két rádiós izgatott beszélgetésbe merült. Egy idő után Dzsahán ismét angolul szólt a mikrofonba: – Teherán, itt Bandar-Deilam. Hallotok? – Válasz nem volt, csak halk sercegés, és amikor a hívást megismételte, akkor sem felelt senki. – Kovisz, hallotok? – próbálkozott a másik repülőtérral, de ott sem járt sikerrel.

– Kaptunk egy kis haladékat – morogta, inkább csak magának, Rudi.

– Mi volt ez, kapitány? – kérdezte izgatottan Faganwitch.

– Rájöttek, mire készülünk. Alig tizenöt perce szálltunk fel, és már tudják! – Karnyújtásnyira mögöttük, mindenütt katonai repülőterek voltak, és előttük, Khargon is egy, ráadásul az egyik legnagyobb, és legjobban felszerelt. Rudinak a legcsekélyebb kétsége sem volt afelől, hogy ha a vadászgépek beérik, különösebb felszólítás nélkül le is lövik őket. Tulajdonképpen igazuk van, gondolta komoran. Alacsonyan, a víz fölötti sűrű párában repülve pillanatnyilag biztonságban érezhették magukat, de várhatóan az idő hamarosan kitisztul, és akkor teljesen védtelenek lesznek. Újból Dzsahán hangját hallotta: – Teherán, itt Bandar-Deilam. Vettétek az adást? – Enyhe sercegés. – Kovisz, itt Bandar-Deilam. Van vétel? – Erre a kérdésre sem érkezett válasz.

Rudit ez csöppet sem nyugtatta meg. Ismerte Dzsahánt, tudta, hogy remek rádiós, nagyon érti a szakmáját, ráadásul kitartó is, és

addig fogja hívogatni Kaviszt és Teheránt, amíg azok nem jelentkeznek. És aztán? Ha jelentkeznek, akkor mi lesz, kérdezte magától. Az ő dolguk, nem az enyém. Nekem az a dolgom, hogy a négy gépet elvigyem innen, mással nem kell törődnöm. Csak azzal, hogy biztonságban átjussunk a túlsó partra.

Tíz-tizenöt lábnyira alattuk a tenger erősen hullámzott. Tarajos nem volt még ugyan, de rondán nézett ki, és a szél sem akart enyhülni. Kellyre nézett, és enyhe ívet írt le a kezével, jelezve, hogy húzódjanak széjjelebb, és ne ragaszkodjanak ahhoz, hogy látótávolságon belül maradjanak. Pop továbbította a jelzést Duboisnak, a francia a jobb szélen repülő Peterinek, és a gépek rögtön távolodni is kezdtek egymástól. Nemsokára igazán a tenger fölé érnek, ahol nem érződik a szárazföld hatása.

A LENGEHI REPÜLŐTÉREN, 8.31. – Jézusom, Scrag, már azt hittük, hogy letartóztattak! – kiáltotta Vossi. Willivel együtt, megkönnyebbülve, rögtön a kocsinál termettek, és a három szerelő is ott volt mögöttük. – Mi történt?

– Megkaptam az útleveleket, úgyhogy indulhatunk.

– Van egy kis probléma – mondta Vossi belesápadva. Scragger még mindig kimerült volt a hosszú, idegőrlő várakozástól, úgyhogy csak gyönges sóhajra futotta az erejéből. – Mondjad!

– Ali Pas van itt. Beült rádiózni. A szokásos időben érkezett, és hiába próbáltuk elküldeni, maradt...

– És az utóbbi öt percben, Scrag – vágott közbe izgatottan Willi –, az utóbbi öt-tíz percben nagyon furcsán néz ránk...

– Mintha vibrátort dugtak volna a seggébe. Soha nem láttam még ilyennek... – Vossi sietve elhallgatott, mert látta, amint Ali Pas kilépett a hírközponttá átalakított lakókocsiból, és idegesen Scragger felé intett.

– Mindjárt megyek, Ali! – kiáltotta oda Scragger, majd sietve odasúgta Bensonnak, a szerelők főnökének: – Mindenki felkészült?

– Igen, uram! – Bensón alacsony, sovány, ideges természetű ember volt. – Nem sokkal azelőtt fejeztük be a pakolást, hogy Ali megérkezett. Indulunk?

– Előbb megnézem, mi a fenét...

– Delta-Négyünk van, Scrag – szólt közbe izgatottan Willi.

– *Bonza!* Várjatok, amíg nem jelzek! – Scragger mély lélegzetet vett, és az útjába kerülő zöldszalagosokat szívélyesen üdvözölve besietett a rádiós helyiségbe. – Szalaam, Ali Pas! Szép napunk van – mondta vidáman, a legártatlanabb hangon. – Azt hittem, ma be sem jön...

– Aga, valami furcsa...

– Egy pillanat, fiam – vágott a rádiós szavába Scragger, és megjátszott ingerültséggel kikiabált a lakókocsiból: – Benson! Ha tényleg piknikezni akartok Drew-val, akkor jobban teszitek, ha máris indultok. Kettőre mindenképpen érjete vissza! Mi az ördögöt szöszmötöltök, Ed? Megcsináljátok azt az ellenőrzést, vagy sem?

– Persze, Scrag! Máris!

Scrag kis híján elnevette magát, látva, hogy Benson és Drew, az amerikai szerelő egymást lökdösve, lázas sietséggel beszáll az öreg furgonba, Vossi és Willi pedig, mint akit puskából lőttek ki, úgy rohan a helikoptere felé. Hátat fordított nekik, lerakta az asztalra az útleveleket tartalmazó táskát, és megkérdezte Alitól: – Mi a probléma?

– El akarnak menni, aga – válaszolta döbbenten, mélységes szomorúsággal a hangjában a fiatalember.

– Csak ide... a közelbe. Üzempróbát tartunk – Scragger nem volt biztos abban, hogy a rádiós valóban a végleges távozásukra gondolt-e.

– Elmennek! Holnap... nem lesz személyzetváltás... nincs szükség bőröndökre... Láttam Benson agát, amikor bepakolta a bőröndjeit. Az alkatrészeket elküldték, a többi pilóta és szerelő sincs már itt... – Pas szeméből kövér könnycseppek peregtek. – Tudom, hogy elmennek!

– Hallgass ide, fiam! Nagyon kimerült vagy. Menj haza, és pihenj egy napot!

– Ha elmennek, ugyanúgy, ahogy a bandar-deilamiak, mi lesz velünk?

Scragger nem ért rá válaszolni a váratlanul jött kérdésre, mert a rádió hirtelen életre kelt, és ideges, szapora perzsa beszéd hallatszott belőle. Ali Pas adásra kapcsolt, mondott valamit szintén perzsául,

majd angolul is megismételte: – Utánanézek, és jelentkezem. – Várakozó állásba tette a kapcsolót, és visszafordult Scraggerhez. – Dzsahán aga volt az, megismételte, amit tíz perccel ezelőtt mondott. A négy 212-esüknek nyoma veszett, aga. Elmentek. 7.32-kor felszálltak azzal, hogy az Iran-Todához repülnek, de nem érkeztek meg. Hallották őket, amikor elhúztak az ország belseje felé.

Scragger természetesnek szánt mozdulattal egy szék támlájáért nyúlt, és megpróbált fesztelenül, a megszokott módon viselkedni. A rádió közben ismét megszólalt, ezúttal angolul: – Teherán, itt Bandar-Deilam. Hallotok?

– Ötpercenként hívják Teheránt és Koviszt, de egyik sem válaszol... – A fiatal rádiós szeméből újabb könnycseppek buggyantak ki. – Már a kovisziak is elmentek, aga? Teheránban sem maradt emberük? – Kint a betonon hangosan felbőgtek az egyik 212-es motorjai, és pár másodperccel utána a másiké is. – Aga – szólalt meg ismét nagyon szomorúan Ali Pas –, a motorok beindításához engedélyt kell kérnünk Kishtól.

– Minek zavarni őket ünneppnapon? Csak ide megyünk, pár mérföldnyire, kipróbálni a fedélzeti rendszereket – válaszolta Scragger. Bekapcsolta a rádió VHF sávját, a tenyerét elgondolkodva végighúzta az arcán, és közben valahogy piszkosnak, már-már undorítósnak érezte magát. Nagyon kedvelte Ali Past, és a fiatalembernek abban, amire célzott, tökéletesen igaza volt. Ha ők elmennek, gondolta, sok embernek megszűnik a munkája, és még csak reménye sem lesz, hogy újat találjon. Az Ali Pasok számára nincs egyéb lehetőség, csak ami Iránban adódik, azt meg legfeljebb a jóisten tudja, mi fog még történni az országban. A VHF-csatornán Willi hangja hallatszott: – Valami zúr van a fordulatszám mérőmmel, Scrag!

– Menj ki a káposztaföldre, és tarts egy próbát! – Rendszerint a káposztaföld mellett, a várostól jó öt mérföldnyire próbálták ki a motorokat, gyakorolták a vészindítást, és a kényszerleszállást. – Willi, ha javítani kell valamit, hívj vissza, és utánad küldöm Bensont. Nálad mi a helyzet, Ed?

– Minden rendben. Scrag, ha lehet, szeretném gyakorolni kicsit a vészleállást. Hamarosan megint vizsgáznom kell. Megengeded, hogy Willi asszisztáljon?

– Rendben. Egy óra múlva hívjatok vissza! – Scragger az ablakhoz ment, örülve annak, hogy talált elfogadható ürügyet, és nem kell Ali Pas szomorú, vádló szemébe néznie. Darabig figyelte a szárazföld belseje felé távolodó két helikoptert, majd – elviselhetetlenül fülledtnek érezve a helyiséget – kinyitotta az ablakot, és csak aztán fordult a komoran a készülékek előtt ülő fiatal rádióshoz. – Miért nem vesz ki szabadnapot?

– Válaszolnom kell Bandar-Deilamnak – mondta Pas, figyelmen kívül hagyva a kérdést. – Mit mondjak nekik, aga?

– Pontosan mit is akart Dzsahán?

– Azt mondta, hogy Numir aga tudni szeretné, láttam-e valami szokatlant, történt-e nálunk valami rendkívüli, nem küldtek-e el szokatlanul sok alkatrészt, itt vannak-e a pilóták, a szerelők.

– Nem hiszem, hogy bármi rendkívüli történt volna – válaszolta Scragger, pillanatra sem véve le a szemét a rádiósról. – Én itt vagyok, a szerelők piknikezni mentek, Ed és Willi pedig rutinellenőrzést tart. Rutinellenőrzést. Nem így van? – Meredten nézte Past, szerette volna megnyerni a jóindulatát, a maguk oldalára állítani, közben pedig tudta, hogy nem ajánlhat neki semmit cserébe, nincs nála elegendő *piskés*, semmi nincs... Illetve... – Maga elégedett azzal, ami itt folyik? – kérdezte óvatosan. – Mármint a jövővel.

– A jövővel? Az én jövőm a vállalatától függ. Ha... maguk elmennek, nem lesz munkám... nem tudok keresni. Egyedüli fiú vagyok... én tartom el a szüleimet.

– Ha elmenne innen, lenne munkája – Iránon kívül. Ezt garantálom.

A fiatalembernek egy időre a szája is tátva maradt, miután tudatosodott benne, miről is beszél Scragger. – De... de mit garantál, aga? – kérdezte aztán nehezen. – Azt, hogy élhetek egyedül, a maguk Nyugatján? Mi lesz a népemmel, a családommal, a menyasszonyommal?

– Erre nem tudok mit mondani, Ali! – Scragger tekintete a faliorára siklott, és szinte a zsigereiben érezte az idő múlását, a rádió türelmetlen sercegését. Felkészült, hogy szembeszálljon a nála jóval magasabb, izmosabb, harmincöt évvel fiatalabb férfival, legyúrje, aztán tönkretégye a rádiót, és a többiek után meneküljön. Sajnálom, fiam, mondta magában, de akár így, akár úgy, segíteni fogsz nekünk.

A támadáshoz előnyös kiinduló helyzetet keresve kissé arrébb mozdult. – Maguk általában azt szokták mondani erre, hogy Insa Allah – szólt kedvesen.

A különös, általa nagyon tisztelt öregembertől hallva a jól ismert kifejezést, Ali Pas csak azt érezte, hogy szokatlan melegség árad szét benne.

– Ez az otthonom, aga, a hazám – mondta egyszerűen, természetes hangon. – Az imám Isten szavának engedelmeskedik, és a jövő is Isten kezében van. A múltat pedig jobb békén hagyni.

Mielőtt Scragger megakadályozhatta volna, Ali Pas megnyomta az adás-gombot, perzsául leadott egy rövid üzenetet Bandar-Deilamnak, aztán szétkapcsolt. Lassan fordított hátat a készüléknek, és emelte a tekintetét Scraggerre. – Nem vádolom magukat azért, hogy elmennek – mondta. – Köszönök mindent, aga... – Határozott mozdulattal a csatlakozóért nyúlt, és kirántotta a falból. – Azt mondtam nekik, hogy... mára befejeztük. Nem lesz itt senki.

Scragger megkönnyebbülten fújta ki a hosszú ideje visszatartott levegőt. – Köszönöm, fiam!

Már éppen indulni akart, amikor nyílt az ajtó, és Kesemi lépett be. – Ellenőrzést akarok tartani a bázison – közölte.

A SARGAZI FŐHADISZÁLLÁSON.... aztán a lengeni rádiós, Ali Pas azt mondta Dzsahánnak: „Nem, semmi különös.” Aztán váratlanul elköszönt azzal, hogy mennie kell imádkozni, és nem is megy vissza, mert szabadnapos – mesélte Manuela. – Numir egy perccel később visszahívta, de akkor már nem volt ott.

– Váratlanul? – kérdezte Gavallan. – Mennyire váratlanul?

– Mintha hirtelen nagyon elege lett volna a beszélgetésből, vagy... mintha valaki fegyvert szorított volna a halántékához. Irániaknak nem szokásuk ilyen kurtán, udvariatlanul elköszönni. Lehet, persze – tette hozzá bizonytalanul az asszony –, hogy ez csak belemagyarázás. Nem voltam ott, nem tudom pontosan, mi történt.

– Mit gondol, elindult már Scragger, vagy még ott van?

Scot és Nogger grimasszal jelezte, mi a véleménye a második lehetőségről, és Manuela hangja is meglehetősen ideges volt, mikor

válaszolt: – Ha ott lett volna, biztosan beleszól a mikrofonba, hogy legalább tudjuk, mi van vele. Én biztosan azt tettem volna. Talán...

A csörgésével a mondatot félbevágó telefont Scot kapta fel. – S-G! Szevasz, Charlie! Várj egy kicsit! – Odanyújtotta apjának a kagylót. – Kuvaitból...

– Hello, Charlie! Minden rendben?

– Igen. A kuvaiti repülőtéren vagyok, Patricktól, a Guemey irodájából beszélek – válaszolta Pettikin. A két vállalat ugyan kiélezett konkurenciaharcot vívott mindenhol a világon, de ők ketten nagyon jó viszonyban voltak. – Mi újság?

– Delta-Négy. Más hírt egyelőre nem kaptunk. Szólok, mihelyt Jean-Luc bejelentkezett Bahreinből. Delarne-nál lesz, a Gulf Air de Francé irodájában, ha fel akarod hívni. Genny ott van?

– Visszament a szállodába, de értesítem, mihelyt Mac és a többiek megérkeztek.

– Elmesélted a dolgot Patricknek? – kérdezte Gavallan, mire Pettikin erőltetetten felnevetett.

– Képzeld, a BA-s srácoknak, de másoknak is, az a hülye ötletük támadt, hogy készülünk valamire. Állítólag ki akarunk vonulni. Mit szólsz hozzá?

– Ne hagyd, hogy beugrassanak, Charlie! – mondta Gavallan. – Tarts ki az eredeti tervnél! – Ez úgy szólt, hogy Pettikin maradjon csöndben, amíg a Koviszból indult helikopterek el nem érik a kuvaiti légteret, utána viszont mondja el Patricknek, miről van szó. – Felhívlak, mihelyt lesz valami. Visz... Várj csak, majdnem elfelejtettem! Ugye emlékszel még Rossra? John Rossra.

– Nem hiszem, hogy valaha is el fogom felejteni. Miért?

– Úgy tudom, a kuvaiti nemzetközi kórházban van. Ha lesz egy kis időd, megpróbálsz utánanézni?

– Hát persze! Máris, Andy! Mi történt vele?

– Nem tudom. Hívj fel, ha sikerül kiderítened valamit! Viszlát. – Gavallan lerakta a kagylót, mély lélegzetet vett, és csak aztán szólt a többieknek: – Kuvaitban már tudnak a dologról.

– Jézusom! Ha máshol is... – Scot nem tudta folytatni a mondatot, mert a telefon újból megszólalt. – Tessék! Egy pillanat! Newbury az,

apa – mondta, Gavallannek nyújtva a kagylót.

– Jó reggelt, Roger! Hogy van? Mi újság?

– Köszönöm, jól. Egyébként éppen ezt akartam kérdezni én is. Hogy mennek a dolgok? Nem hivatalosan, persze.

– Minden a legnagyobb rendben – válaszolta semleges hangon Gavallan. – Egész nap az irodájában lesz? Ha nem zavarom, meglátogatom, de mielőtt elindulok, még odaszólok.

– Délig leszek csak bent. Hosszú hétvégénk van. Kérem, hívjon fel, mihelyt... történik valami! Persze csak nem hivatalosan. Mindannyian nagyon izgulunk, és szeretnénk megbeszélni magával a dolgot. Viszontlátásra.

– Egy pillanat! – tartotta vissza a diplomatát Gavallan. – Van újabb értesülése Rossról?

– Igen. Sajnos úgy néz ki, nagyon súlyos a sebe, és nem fogja kiheverni. Szomorú, de ez van. Várom, ahogy megbeszéltük. Viszontlátásra.

Gavallan a helyére rakta a kagylót, és közben látta, hogy minden tekintet rá szegeződik. – Mi a baj? – kérdezte tőle aggódva Manuela.

– Úgy tűnik... Newbury szerint Ross súlyosan megsebesült, és nem valószínű, hogy életben marad.

– A rohadt életbe! Nem igazság... – morogta Nogger, visszagondolva az életét megmentő századosra.

Manuela némán keresztet vetett, a Madonnához kezdett imádkozni, és könyörgött neki, hogy segítsen mindenkinek, kivétel nélkül, épségben hazatérni, vegye pártfogásába Azadehet és Sarazadot, és legyen végre béke, béke, béke...

– Apa, elmondta Newbury, hogy pontosan mi történt?

Gavallan nem válaszolt a fiának, csak megrázta a fejét. Rossra gondolt, arra, hogy egykorú Scottal, de keményebb, többet próbált, felkészültebb a harcra, életveszélyre, és mégis... Szerencsétlen srác! Talán mégis kiheveri, gondolta reménykedve. Nagyon szeretném! És ha nem? Szörnyű lesz, de hát az élet megy tovább. Azadehet nagyon le fogja sújtani a hír. Szegény kislány! És Erkkit is, hiszen neki köszönheti az életét. – Mindjárt jövök – mondta, és átment a másik irodába, ahonnan felhívhatta Newburyt anélkül, hogy a többiek hallották volna.

Nogger az ablaknál állt, a repülőteret bámulta, de szinte semmit nem látott belőle. Gondolatban Tebriz-Egyen volt, és a tágra nyílt szemű, a levágott fejet magasra tartó mániákus gyilkost látta, aki a halál ijesztő angyalából hirtelen a megmentőjükké változott, az ő, Arberry, Dibble, és leginkább Azadeh megmentőjévé. Isten, ha létezel, kezdett csöndben fohászolni, mentsd meg, ahogy megmentett minket...

– Teherán, itt Bandar-Deilam! Hallotok?

– Hajszálpontosan öt perc – állapította meg Scot. – Dzsahán egyetlen másodpercet sem késik. Nem azt mondta Szjamaki, hogy kilenctől bent lesz az irodán?

– De igen. Azt.

– Mindannyian az órára pillantottak – 8.54-et mutatott.

A LENGEHI REPÜLŐTÉREN, 9.01. Kesemi a hangárban állt, a két 206-ost nézegette, Scragger és Ali Pas pedig idegesen toporgott mögötte. Az eget beborító felhők között kis időre rés nyílt, és a nap sugarai fényesen megvilágították a tőlük ötven-yardnyira, a leszállóhelyen álló 212-est, a mellette várakozó, kopott rendőrségi autót, és a kocs oldalát unottan támasztó Ahmed tizedest. – Repült már ezeken, Pas kegyelmes úr? – kérdezte Kesemi.

– A 206-osokon? Igen, őrmester kegyelmes úr! – válaszolta légszívélyesebb mosolyával az arcán a rádiós. – A kapitány néha elvisz magával, és a kollégámat is, amikor szabadnaposok vagyunk. – Nagyon idegesítette, hogy az ördögnek éppen akkor támadt kedve odaküldeni az őrmestert. Kesemi felbukkanása azt jelentette, hogy kimagyarázhatatlanul belekeveredett az ügybe, bűnrészessé vált a szabályok megszegésében, a rendőrség félrevezetésében, fontos információk eltitkolásában. – A kapitány önt is bármikor elviszi, ha akarja – folytatta kedvesen, csak arra koncentrálva, hogyan tudna kikeveredni abból a szörnyű helyzetből, amelybe az ördög és a kapitány kényszerítette.

– Ma például lehetne?

Ali Pas, érezve magán a fürkésző tekintetet, szokatlanul élénken, szinte kiabálva válaszolt: – Hát persze! Ha megkéri a kapitányt, akkor minden további nélkül, aga! Akarja, hogy szóljak neki?

Kesemi nem válaszolt, hanem ráérősen kiballagott a hangárból, oda sem figyelve a közelben őgyelgő, és kíváncsian feléjük nézegető fél tucát zöldszalagosra. Megállt, bevárta Scraggert, és bár tudta, hogy nem beszél perzsául, a saját nyelvén kérdezte tőle: – Hol vannak a többiek, aga?

Ali Pas készségesen tolmácsolt, és közben elferdítette kissé a pilóta szavait, udvariasabbá, elfogadhatóbbá tette őket. Emlékeztette az őrmestert, hogy szent nap van, a munkaszerződés az ünnepre nem ír elő kötelező repüléseket, és az iráni személyzet tagjai be sem mentek, a kapitány pedig – nagyon helyesen – mostanra időzítette a 212-esek régen esedékes műszaki próbáját. A szerelők piknikezni vannak, és ő is azonnal indul a mecsetbe, mihelyt az őrmester kegyelmes úr elintézte, amit el akar intézni.

Scraggert rettenetesen zavarta, hogy egyetlen szót sem ért abból, amit beszélnek. Gyűlölte, hogy kiszolgáltatottá vált, nem tarthatta kézben a szituációt, márpedig erre semmi esélye sem volt. Sorsa és az embereié is, kizárólag Ali Pastól függött.

– A kegyelmes úr afelől érdeklődik, hogy mik a tervei a nap további részére.

– Marha jó kérdés – morogta a bajsza alatt Scragger, és hirtelen eszébe jutott a régi, családi mottó, amit még az 1800-as évek elején Ausztráliába érkezett ősei hagyományoztak a következő nemzedékekre: „Ha sikerül elkapnod egy birkát, akár az egész nyáját is elviheted.” – Mondja meg a kegyelmes úrnak – kérte Past –, hogy mihelyt végeztünk, megyek a káposztaföldre Ed Vossihoz, segítem neki a gyakorlásban! Hamarosan minősítő vizsgája lesz.

Hallgatta, amit azok ketten beszéltek, és közben egyfolytában az járt a fejében, hogy mit fog mondani, ha Kesemi netán el akarja kísérni.

– A kegyelmes úr afelől érdeklődik, hogy nem tudna-e kölcsönözni egy kis üzemanyagot a rendőrségnek.

– Tessék?

– Benzint szeretne, kapitány! Benzint akar kölcsönkérni.

– Ó! Hogyne, természetesen, aga! – Scraggerben új remény támadt, és már csak azért imádkozott, hogy a fiatalember is kitartson, és ne veszítse el a fejét. A káposztaföld a közelben volt, és

még mindig nem múlt el a veszélye annak, hogy Kesemi elküldi a kocsit, és kipróbálja, milyen is a repülés. – Jöjjön, segítsen! – mondta a fiatal rádiósna, mert nem akarta kettesben hagyni az őrmesterrel. Az üzemanyagtöltőhöz ment, és intett a sofőrnek, hogy álljon oda az autóval. A hosszú póznára erősített, vadul táncoló szélzsákra pillantott, aztán az égen tornyosuló, és gyorsan haladó, vastag esőfelhőkre. A szél még mindig délkeletről fúj, de már kezdett délre váltani. Minket nem zavar különösebben, de a többieknek nagyon megkeserítheti a dolgát, gondolta komoran.

A HELIKOPTEREKEN, KISH-SZIGET KÖZELÉBEN, 9.07. Rudiék négy helikoptere szorosabb alakzatot felvéve, a hullámzó tenger fölött repült. A látótávolság kétszáz yard és fél mérföld között váltakozott. Az út hosszára gondolva mind a négyen takarékoskodtak az üzemanyaggal, és Rudi, hogy biztos legyen a dolgában, enyhén rá is ütött a kijelző műszerre. A mutató meg sem mozdult, változatlanul azt jelezte, hogy a tartály még csaknem félig van. – Nyugalom, Rudi! Indulás előtt ellenőriztem, hibátlanul működik – hallotta a fedélzeti rendszerből Faganwitch hangját. – A tankolásig bőven kitart, nem?

– Persze! – Rudi többször is alaposan utánaszámolt, de mindig ugyanarra az eredményre jutott: az üzemanyaguk bőven elegendő Bahreinig, de bármennyire takarékoskodnak is vele, kevés, hogy leszállás nélkül Sargazig repülhessenek. – Teherán, itt Bandar-Deilam! Hallanak? – Dzsahán kitartó, rendszeresen ismétlődő hívásai kezdték nagyon idegesíteni. Egy pillanatra megkísértette a gondolat, hogy kikapcsolja a készüléket, de rögtön el is hessegette magától azzal, hogy túl veszélyes...

– Bandar-Deilam, itt Teherán. Majdnem tökéletesen halljuk. Folytassa!

Gyorsan pergő perzsa beszéd következett, amiből Rudi – Szjamaki többször elhangzó nevét leszámítva – egyetlen szót sem értett. Nem sokkal később azonban az ügyvezető igazgató is bekapcsolódott a két rádiós beszélgetésébe a maga idegesítően nagyképű, parancsoló hangján. – Várjon, Bandar-Deilam, és maradjon vonalban! Sargaz, itt Teherán! Veszik az adást? – Mivel választ nem kapott, még dühösebben folytatta: – Sargaz, itt Szjamaki igazgató. Hallanak? –

Csönd következett, majd újabb ingerült hívás, perzsául váltott, izgatott szavak, és végül Faganwitch rémült kiáltása: – Vigyázz!

Az Irak felé tartó, legalább négydzáz yard hosszúságú, óriás tartályhajó váratlanul bukkant ki a ködből, parancsnoki hídja jóval magasabban volt, mint ők. Rudi, mihelyt előrefordult, rögtön látta, hogy csapdába esett. Arra már nem maradt ideje, hogy fölé emelkedjen, oldalra nem kanyarodhatott, mert akkor szinte biztosan összeütközött volna a többiekkel, úgyhogy az egyetlen lehetséges megoldást, a vészleállást választotta. A bal oldalán haladó Kelly éles kanyart írt le gépével, sikerült elkerülnie a hajó tatját, és ugyanúgy Peterinek is a tanker orrát. Dubois szintén veszélyben volt, de maximális erőre kapcsolta a motorokat, erősen jobbra rántotta a kormányt 50-60-70-80 fok, mutatta az iránytű –, de a hajóorr közben változatlanul rohant feléjük. Hogy elkerülje, villámsebessen fékezett – a nehézségi erő Fowlerrel együtt mélyen belepréselte őket az ülésbe –, majd ismét gázt adott, feljebb húzta a helikoptert, és hajszálnyival ugyan, de sikerült elkerülnie az összeütközést. Miután biztonságba jutott, 180 fokos fordulatot írt le, és visszafordult, hogy megnézzék, mi van Rudiékkal. Közben remélte, hogy még sikerült időben irányt változtatniuk, és a hajótól távolabb, a tenger fölött fogja megpillantani a helikoptert.

Rudi ezalatt vadul markolta a magassági kormányt, és miközben fékezett, folyamatosan fölfelé húzta a helikopter orrát. Följebb, följebb, biztatta a minden eresztékében recsegő gépet, miközben a hajó oldala egyre közeledett hozzá. Imádkozni sem maradt ideje, mert már csak néhány yard választotta el, tisztán látta, hogy az acéllemezeken felhólyagzott a festék, és bár a hajótest mozgása mintha lassult volna, még mindig túl gyors volt, elegendőnek tűnt, hogy elkerülhetetlen legyen az összeütközés. Aztán, amikor a föléje tornyosuló acélfal már csak néhány hüvelyknyire volt a vadul pörgő rotorlapátok végétől, a helikopter végre megállt a levegőben, és a tartályhajó lassan, méltóságteljesen elúszott előtte.

Miután a látása tisztult valamelyest, Rudi a hajóhídra nézett, és látta az elszömyedő arcokat, a dühösen feléje rázott öklöket. Egy dühtől szederjes arcú tengerész tiszt még hangosbeszélőt is ragadott, és leüvöltötte: – Hülye barom! – A hangot, persze, a motorok dübörgésén át nem hallották. Amikor a hajó tatja is elhaladt előttük,

vízpermet homályosította el a pilótafülke ablakát, és miután az ablaktörlő eltávolította, ismét szabad volt előttük az út.

– Én... mindjárt beszarok! – nyögte elgyötörve Faganwitch, és sietve visszamászott az utastérbe.

Intézd el helyettem is, mondta volna a legszívesebben Rudi, de egyelőre ahhoz sem volt ereje, hogy megszólaljon. A térde megállíthatatlanul remegett, és a fogai vacogtak. – Óvatosan! – figyelmeztette magát, miközben ismét gázt adott, és kezdte följebb emelni a gépet. A többieket egy darabig nem látta, de aztán észrevette a keresésére indult Kellyt. Pop, miután szintén megpillantotta, boldogan meghimbálta a gépét, beállt Rudi mellé, és odamutatta mereven feltartott hüvelykujját. Hogy a többieknek ne kelljen visszafordulniuk, és fölöslegesen pazarolniuk az üzemanyagot, Rudi egészen közel hajolt a mikrofonhoz, és halkán, de úgy, hogy azért hallják, morzejeleket kezdett utánozni: – Ti-ti-ti-tá, ti-ti-ti-tá, ti-ti-ti-tá. – A maguk kitalálta kód azt jelentette, hogy biztonságban van, és ne várjanak rá, hanem mindenki repüljön tovább, egyénileg, Bahrein felé. Peteri azonnal visszaigazolta a jelzést, és az oldalról felbukkanó Dubois is billegetéssel jelezte, hogy megértette. Pop Kelly ugyanakkor csak a fejét rázta, és előremutatott, azt jelezve, hogy mellette marad.

A fejhallgatóból ismét az unalomig ismételt hívás hallatszott: – Sargaz, itt Szjamaki aga Teheránból! Hallanak? – Némi érthetetlen, perzsa beszéd következett, majd megint az angol szöveg: – Sargaz...

A SARGAZI FŐHADISZÁLLÁSON...itt Szjamaki aga Teheránból... – a beszélgetést tovább nem lehetett érteni, mert perzsául folytatódott. Gavallan – látszólag közömbösen, de belül nagyon idegesen – halkán dobolt az ujjával az asztalon. Nem tudott beszélni Pettikinnel, mielőtt az elment a kórházba, Szjamaki és Numir folyamatosan ismétlődő hívásai ellen pedig nem tehetett semmit. Scot lehalkította kicsit a készüléket, és Noggerrel együtt megpróbált nyugodtnak, jókedvűnek látszani. Manuela volt az, aki végül megtörte a csapat hallgatását: – Nagyon dühös a hangja, Andy!

LENGEH, 9.26. Scraggert lekötötték a gondolatai, nem figyelt oda eléggé, és a rendőrautó tankjának töltőnyílásából kifolyó benzin a nadrágjára ömlött. Káromkodva gyorsan elengedte a kart, és visszadugta a pipát a helyére. A közelből két iszlám gárdista érdeklődéssel figyelte a jelenetet. Miközben a tizedes lezárta a tartályt, Kesemi mondott valamit Ali Pasnak.

– A kegyelmes úr azt kérdezi, nincs-e néhány fölösleges ötgallonos kannájuk, kapitány! Természetesen teli kanna.

– Hogyne volna. Hányat kér?

– Azt mondja, hármát el tudnalc helyezni a csomagtartóban, kettőt pedig az utastérben.

– Rendben van. Legyen akkor öt.

Scragger előszedte a kannákat, megtöltötte, és közösen berakták őket a rendőrautóba. Jó kis Molotov-koktél, gondolta pakolás közben. A viharfelhők egyre sűrűsödtek fölöttük, és néha villámokat is lehetett látni.

– Mondja meg neki, hogy jobban teszik, ha nem gyújtanak rá a kocsiban!

– A kegyelmes úr nagyon köszöni a segítséget.

– Ugyan már! Szóra sem érdemes.

A hegyek felől mennydörgés hallatszott, és úgy tűnt, szaporodnak is a villámok. Scragger figyelte, amint Kesemi ráérősen körbehordozza a tekintetét, nézegeti a közelükben ácsorgó, leplezetlenül őket bámuló iszlám gárdistákat, és érezte, hogy nem bírja tovább, végképp elfogyott a türelme. – Hát, aga, azt hiszem, jobb, ha indulok mondta, és a helikopter felé mutatott. – Rendben?

Az őrmester csodálkozva nézett rá. – Rendben? Mi rendben, aga?

– Az, hogy induljak. – Scragger a kezével utánozta a felszállást, és közben ügyelt rá, hogy a mosoly egy pillanatra se tűnjön el az arcáról. – *Mamnun am, hoda hefez!* Köszönöm, a viszontlátásra – mondta, és kezet nyújtott.

Az őrmester előbb a kezére, majd az arcába nézett, és végül, rettentően hosszúra nyúló várakozás után azt mondta. – Rendben. Viszontlátásra, aga! – Határozottan kezet fogott Scraggerrel.

Scraggerről patakokban ömlött az izzadság, de nem törölte meg az arcát. – *Mamnun am. Hoda hefez, aga!* – Szeretett volna méltóképpen elbúcsúzni Ali Pastól is, keményen kezét rázni vele, és megköszönni, amit tett, de nem mertte tovább kísértetni a szerencséjét, és ezért csak barátságosan hátba veregette. – Viszlát, fiam! Sok szerencsét!

– Szerencsés leszállást, aga! – Ali Pas nézte, amint Scragger beszállt a pilótafülkébe, fölemelte a földről a helikoptert, és miután búcsúzásképpen megbillegtetten egy kicsit, sebesen elszállt vele. Integtetten utána, de közben a szeme sarkából észrevette, hogy Kesemi elgondolkodva figyeli. – Ha megengedi, őrmester kegyelmes úr, én is bezárok, és megyek a mecsetbe.

Az őrmester beleegyezően bólintott, és ő is a távolodó 212-es után nézett. Milyen könnyű olvasni a gondolataikban, az öreg pilótának, és ennek a fiatal bolondnak is, állapította meg magában. Általában könnyű kitalálni mások gondolatait, ha az ember elég türelmes, és odafigyel az apró részletekre. Veszélyes dolog engedély nélkül elrepülni, de még veszélyesebb segíteni az engedély nélküli távozást, aztán itt maradni. Örültség! Furcsák tudnak lenni az emberek. Na, mindegy! Insa Allah.

Az egyik iszlám gárdista – a kezében AK-47-est szorongató, még alig serkenő szakállú suhanc – közelebb lépett hozzájuk, és a kocs ablakán keresztül a hátsó ülésre berakott benzineskannákra mutatott. Az őrmester nem szólt, csak bólintott, mire ő is, majd visszaballagott a társaihoz.

Leprás kutya kölyke, Istennek hála, egyelőre nem ti szabjátok meg a törvényt Lengehben, gondolta Kesemi, miközben beült a volán mögé. – Ideje indulnunk, Ahmed! – szólt oda a tizedesnek, és amíg az beült mellé, még egyszer az apró ponttá zsugorodó helikopter után pillantott. Még mindig könnyű volna elfogni benneteket, öregember, mondta magában. A telefonjaink jól működnek, pillanatok alatt riasztani lehet a környéken mindenkit, a kishi légi támaszponttal pedig közvetlen összeköttetésünk van. Pár gallonnyi *piskés* elegendő a szabadságotokért? Majd meglátjuk, nem döntöttem még el.

– Kiraklak az őrszobán, aztán hazamegyek. Holnapig ne is zavarjatok! A kocs nálam lesz.

Kesemi óvatosan fölengedte a kuplungot, és arra gondolt, hogy talán jobb lett volna elmenni az idegenekkel. Könnyen rá lehetett volna kényszeríteni őket, hogy a családdal együtt elvigyenek, de akkor a Perzsa-öböl rossz oldalára kerültem volna, arabok közé. Soha nem állhattam az arabokat, nem bízom bennük. Van ennél is jobb tervem. Előttünk az egész nap, még az éjszaka is, kocsival szép nyugodtan végigmehetünk a parton, aztán az unokatestvérem vitorlásával át Pakisztánba, és még benzinünk is lesz elég, hogy akinek kell, *piskest* adjunk. Sokan átszöktek már. Ott legalább jó életet tudok biztosítani a feleségemnek, a fiamnak, és a kis Susánnak, amíg – Isten segítségével – visszajöhetünk. Túl sok itt most a gyűlölet, túl sokáig szolgáltam a sahot. Jó évek voltak. Ahhoz képest, amit egy sahtól várhat az ember, egészen rendesen viselkedett velünk. Mindig rendesen kiadta a fizetésünket.

LENGEHTŐL ÉSZAKRA, 9.32. A káposztaföld a támaszponttól tíz kilométerre volt, északkeleti irányban, a hegyek lábánál, kövekkel tarkázott, elhagyatott vidéken. A két helikopter egymástól nem messze várakozott, a rotorlapátjaik lassan forogtak. Ed Vossi Neurchtreiter ablakához lépett, és beszólt: – Olyan ideges vagyok, hogy mindjárt elhányom magam, Willi!

– Nekem sem sok kell hozzá. – Neurchtreiter igazított kicsit a fejhallgatóján. A rádiója be volt kapcsolva, de csak vételre állította, mert abban maradtak, hogy használni kizárólag végszükség esetén fogják.

– Hallasz valamit? – kérdezte Vossi.

– Csak zörejeket.

– A francba! Pizkosul nagy bajban lehet. Várok még tíz percet, aztán megnézem, mi történt.

– Megyek veled. – Együtt figyelték a hegyek fölött cikázó villámokat. A látótávolság már csak legfeljebb egy mérföld volt, és a felhőzet egyre sűrűsödött. – Nem lesz könnyű kirándulás.

– Nem.

Willi arca hirtelen felderült, és előremutatott. – Ott van! – Scragger 212-ese mintegy hétszáz láb magasságon, lassan, ráérősen közeledett feléjük. Vossi, miután meglátta, azonnal a gépéhez rohant,

és beugrott a pilótafülkébe. – Hogy működik a fordulatszám-láló, Willi? – hallotta rögtön, mihelyt a fejére rakta a fejhallgatót.

– Nem túl jól, Scrag! – válaszolta boldogan Neurchtreiter. Fegyelmetlenül tartotta magát ahhoz, amit korábban megbeszéltek, számítva rá, hogy valaki esetleg lehallgatja a beszélgetésüket. – Megkértem Edet, hogy nézze meg, de ő sem tudott mit kezdeni vele. Neki meg a rádiója nem működik.

– Leszálok, aztán megbeszéljük a dolgot. Scragger a bázisnak! Hallanak? – Válasz nem érkezett a kérdésre. – Scragger a bázisnak! Hallanak? – Továbbra is csönd volt.

Willi odamutatta feltartott hüvelykujját Vossinak, és mindketten fokozatosan elkezdtek növelni a fordulatszámot. Scragger továbbra is lazán, kényelmes tempóban ereszkedett, a kívánt magasságot elérve leállította a süllyedést, és a talajjal párhuzamosan haladt tovább. Mind a hárman nagyon izgatottak voltak, Vossi még rikkantott is néhányat örömeiben, Willinek pedig a füléig ért a szája.

Scragger átrepült a dombháton, és már látta a partvonalat, közvetlen közelében pedig a kis furgonjukat. Aztán alaposabban körülnézett, és pillanatra megállt a szívverése. Nem messze a kocsitól csapat kecske legelt, és három pásztor is volt mellettük. Körülbelül ötven yarddal följebb, szintén a parton, másik gépkocsi állt, körülötte felnőttek, és néhány, a homokban játszó gyerek. A vízen kis motoros hajót látott, ami ugyanúgy lehetett halászhajó is, mint a parti őrség naszádja, amelyik csempészekre és – mivel Omán közel volt – kalózkodra vadászott.

Most már nem változtathatok, gondolta izgatottan. Látta, hogy Benson és a másik két szerelő beugrik a kocsiba, és elindulnak a megbeszélte találkahely felé. Willi és Vossi egyelőre még nem bukkant fel mögötte, mivel úgy állapodtak meg, hagynak neki időt, hogy fölvegye a többieket. Nagyobb gázt adott, és a sebességet megnövelve – kecskéket, pásztorokat, piknikezőket szétugrasztva a motorok dübörgésével – hamar odaért a kiszemelt helyre. Mihelyt a helikopter talpai a talajhoz értek, azonnal kiordított a szerelőknek: – Igyekezzetek!

Azoknak nem volt szükségük különösebb biztatásra. Benson egyből rohant az utastér ajtajához, felrántotta, és visszafutott a másik kettőhöz, akik addigra már lenyitották a kocsik hátsó ajtaját. Hármában

sietve kikapkodták a csomagokat, és áthordták a helikopterre, az alkatrésszel teli ládák mellé. Scragger közben hátranézett, és látta, hogy Willi és Vossi is elindult már. – Eddig minden rendben – állapította meg hangosan. A kirándulók közben magukhoz tértek a hirtelen felbukkanásuk okozta meglepődéstől, és feléjük indultak, de tudta, hogy komoly veszélyt nem jelenthetnek számukra. Minden eshetőségre számítva azért készenlétbe helyezte Verey pisztolyát, és biztatta a szerelőket, hogy siessenek. Az nyugtalanította a leginkább, hogy a parttal párhuzamosan haladó úton esetleg felbukkan egy gépkocsi, és a vezetője gyanút fog, látva a szokatlan jelenetet. A csomagok végre a helyükre kerültek, a két szerelő beugrott melléjük, Benson pedig beszállt mellé, de igazából még le sem tette a fenekét, már vissza is akart fordulni. – Elfelejtettem leállítani a kocsit...

– Pokolba a kocsival! – kiabált rá Scragger, és az irányítókart maga felé húzva fölemelte a földről a helikoptert. Benson még be sem csatolta magán a hevedereket, már az Öböl vize fölött jártak. Oldalra pillantva Scragger látta, hogy Willi és Vossi is felzárkózott mellé, és szerette volna, ha lenne nagyfrekvenciás adója, hogy leadhassa Gavallannek a Lima-Három-jelzést. Nem baj, gondolta, szempillantás alatt ott leszünk.

Miután az első fúrótornyot maguk mögött hagyták, kezdett kicsit szabadabban lélegezni. Bántotta, hogy ott kellett hagynia Ali Past, Georges de Plesseyt és a srácait, a két 206-ost, és úgy általában, nagyon utálta az egész menekülést. Megtettem, amit tudtam, gondolta, de nem volt igazán elégedett magával. Az összes pénzével együtt ajánlóleveleket is hagyott Ali Pasnak és a többieknek a könyvelőjük íróasztalának felső fiókjában, és szilárd elhatározása volt, hogy amikor visszatérnek – ha visszatérnek –, velük folytatja a munkát.

Siri felé kanyarodott, követve az egyik megszokott útirányukat, hogy ne keltsenek gyanút, ha valamelyik radarállomás netán figyeli őket. Siritől már nyílegyenesen akart tovább repülni Sargaz felé. Eddig minden rendben, gondolta, és megfogta egy pillanatra a műszerfalon fellógatott, szerencsét hozó nyúllábat, amit még Nelltól kapott, évekkel ezelőtt. Balra tőlük már tisztán lehetett látni Siri-Hatot. A fejhallgatóból, a vihar okozta recsegésen át váratlanul ismerős hangot hallott: – Hé, Scragger, túl alacsonyan repültök, *rí est ce pás?*

Francois Menange, az éppen maguk mögött hagyott lelőhely munkavezetője volt az, és Scragger magában csöndesen átkozta az éberségéért. – Ne idegeskedj, Francois! Csak gyakorolunk kicsit válaszolta.

– *Bien sur* – válaszolta nevetve a francia. – Mindig tudtam, hogy bolondok vagytok, ilyen időben gyakorló repülést végezni! *Adieu!*

Érezte, ahogy az arcán patakokban ömlik végig az izzadság. Még négy kitermelőhely volt előttük.

Elérték a viharzónát, a szél hevesen rázta a gépeket, az eső zuhogott, fölöttük villámok cikáztak. Willi és Vossi változatlanul tartotta a pozícióját, és Scragger örült, hogy velük repülhet. Már azt hittem, hogy Kesemi rájött, mit tervezünk, és letartóztat, mondta magában. De nem tette, itt vagyunk, épen, egészben, egy és háromnegyed óra múlva pedig leszállunk, és Irán nem lesz több, csak emlék.

62. fejezet

A KOVISZI TÁMASZPONT PARANCSNOKSÁGÁN, 9.46. – Meséljen még nekem Kia miniszterről, kapitány! – mondta türelmesen Huszain mollah. A támaszpont parancsnokának az íróasztala mögött ült, az ajtóban komor arcú iszlám gárdista állt.

– Már mindent elmondtam, amit tudtam – válaszolta kimerülve McIver.

– Akkor legyen szíves, meséljen nekem Starke kapitányról! – A mollah udvarias volt, de kitartó, és olyan ráérősen viselkedett, mint akinek az egész nap, az éjszaka, sőt a következő nap is a rendelkezésére áll.

– Róla is mindent elmondtam már, aga! Majdnem két órán keresztül beszéltem róluk. Fáradt vagyok, és nincs is több mondanivalóm. – McIver felállt, nyújtózkodott egy nagyot, de aztán visszaült a székre. Tudta, nincs értelme, hogy engedély nélkül próbáljon távozni. Egyszer már megkísérelte, de a zöldszalagos komoran intett, hogy üljön vissza a helyére. – Nem tudok mit hozzátenni az eddigiekhez, hacsak nincs valami újabb, konkrét kérdése.

Nem lepődött meg azon, hogy Huszain Kia felől kérdezőgeti, többször elmesélte, hogyan lett Kia néhány héttel azelőtt váratlanul a vállalat igazgatótanácsának tagja, és beszámolt a megbeszéléseikről is, de, persze, hallgatott a svájci bankoknak kiállított csekkekről, amelyeknek köszönhetően a 125-ös megkapta a szükséges leszállási engedélyeket, és ki lehetett menekíteni az országból három darab 212-est.

A Kia felőli faggatózást tehát értette, a Duke Starke iránti megkülönböztetett figyelmet azonban nem. Hol járt iskolába Duke, mit szeret enni, mennyi ideje házas, egy felesége van-e, vagy több, mióta dolgozik a vállalatnál, katolikus vagy protestáns-e – a mollahot minden érdekelte, és minden választ többször el is ismételtetett. Fáradhatatlan volt, a kíváncsisága kielégíthetetlen, és valahányszor megkérdezte, hogy miért faggatja Starke felől, ugyanazt a csöndes, kitérő választ adta:

– Azért, mert érdekel, kapitány!

McIver az ablakra nézve látta, hogy már eleredt az eső. A felhők alacsonyan szálltak, a távolból mennydörgés hallatszott. Biztos volt, hogy keleten fölfelé tartó légáramlatokra, és a viharfelhők környékén néhány igazi forgószelelre is lehet számítani, ami tulajdonképpen nem nagy baj, megfelelő álcázást biztosít az Öblön keresztüli ugráshoz. Mi lehet vajon Scraggel, Rudival és a srácaikkal, merült föl benne rögtön a kérdés, de elhessegette. Vigyázz! Koncentrálj, biztatta magát. Ha nem vagy eléggé ésszel, előbb-utóbb hibát követsz el, és akkor mindennek vége.

Tisztában volt azzal, hogy az erőtartalékai igencsak megfogyatkoztak. Nem tett jót, hogy éjszaka nyugtalanul aludt, és az sem, hogy látta, mennyire aggódik Lochart Sarazad miatt. Pokolian nehéz lehet Tomnak egyedül szembenézni az igazsággal, de segíteni neki, és az arcába vágni lehetetlen, gondolta. Lásd be, öregfiú, hogy ez a házasság kezdettől fogva kudarcra volt ítélve. A feleséged mohamedán, gazdag, te pedig soha nem leszel az. A családja jelenti számára a biztos hátteret, és nyugodtan maradhat, te viszont nem, a HBC ügye Damoklész kardjaként állandóan ott fog lebegni fölötted. Szomorú, állapította meg leverten. Egyáltalán, volt-e esélye ennek a kapcsolatnak? Ha a sah uralmon marad, akkor talán igen, de a mostani, merev, hajlíthatatlan rezsimben?

Mit csinálnék vajon Tom helyében?, tette föl magának a kérdést, de rögtön el is hessegette, és megpróbált ismét a jelenre koncentrálni. A mollah figyelő tekintete rezzenéstelenül szegeződött rá, folyamatosan azóta, hogy Csangiz bevezette hozzá.

Csangiz! Útban a parancsnokság felé, a kocsiban, és még utána is, a folyosói várakozás közben szintén faggatni próbálta. Kérdései azonban csak arra vonatkoztak, hogy milyen gyakorisággal, és pontosan mikor érkezik a 125-ös Koviszba, hány iszlám gárdista van a támaszpont feléjük eső részén, mikor érkeztek, általában hol tartózkodnak, és körbe szokták-e venni a repülőgépet, amíg ott áll. Óvatos kérdések voltak, akár ártatlanoknak is lehetett nevezni őket, McIver azonban biztos volt benne, hogy az ezredes – minden eshetőségre számítva – menekülési lehetőséget akar biztosítani magának. Még arra is kísérletet tett, hogy óvatosan megfenyegetse: – A forradalom közben is előadódhatnak hibák, kapitány! Szomorú, de az az igazság, hogy manapság nagyobb szükség van befolyásos

barátokra, pártfogókra, mint eddig bármikor. – Nyilván azt akarta a tudomására hozni, hogy megkeseríti az életét, ha nem segít neki.

– Visszaviszem – mondta váratlanul a mollah, és felállt.

– Köszönöm. – McIver újabb kísérletet tett, hogy megfejtse magának Huszaint, de a vastag szemöldök alól nyugodtan ránéző sötétbarna szemek semmit nem árultak el magukról. A magas járomcsontú, összességében kellemes arc vonásaiból mindössze annyit lehetett megállapítani, hogy a mollahban rendíthetetlen elszántság lakik. De hogy jó vagy alantas szándék munkál-e mögötte, azt nehéz lett volna eldönteni.

A RÁDIÓS TORONYBAN, 9.58. Vazari a tetőn, a rádiószoba ajtaja mellett kucorgott, és várt. Amikor McIver és Lochart magára hagyta, egy darabig nem tudta eldönteni, hogy meneküljön-e, vagy maradjon, aztán pedig megérkezett Csangiz, vele csaknem egyszerre Pavud és a többi irodista, úgyhogy nem tudott mást tenni, kiment a tetőre, és elrejtőzött. Nyolc óra előtt néhány perccel Kia is megérkezett taxin.

Jól meg tudta figyelni, látta, hogy rettentően feldühödött, mert McIver nem volt ott a 206-osnál, várva a felszállási parancsot. A zöldszalagos repülősök megmondták ugyan, hogy Csangiz vitte el, de Kia ettől sem nyugodott meg, tovább üvöltözött, majd be akart vágatni az épületbe, hogy felhívja telefonon Csangizt, rádión pedig Teheránt, és jelenti a parancsnok szerinte minősíthetetlen magatartását. Lochartnak sikerült még a lépcső alján elkapnia, és megmondta, hogy a telefon nem működik, és a rádió is elromlott, a szerelő viszont csak másnapra ígérte, hogy kimegy hozzájuk, és megnézi.

– Sajnálom, miniszter, semmit nem lehet tenni, hacsak azt nem, hogy személyesen megy át a parancsnokságra – hallotta Tom hangját Vazari. – Biztos vagyok, hogy McIver kapitány nem marad sokáig. Huszain mollah küldött érte.

A név hallatán Kia nagyképű handabandázása rögtön alábbhagyott, de az őrmester aggodalmát ez sem oszlatta el, és inkább kint maradt a tetőn. Ázott és fázott, félt, és elveszettnek érezte magát.

Az átmeneti biztonság csöppet sem nyugtatta meg, továbbra is félt Kiától, a bizottság előtti másnapi megjelenéstől – azt üzenték neki, hogy még egyszer ki akarják hallgatni –, és azt sem értette, mitől volt olyan ideges Lochart és McIver. Miért hazudtak Csangiznak, hogy Abu Salon személyzetcsere lesz? A tengeri kitermelőhelyen nemrég volt a váltás, és újabb utasítás ezzel kapcsolatban nem érkezett, hacsak éjszaka nem. Miért maradt a támaszponton csak három pilóta és két szerelő, amikor hétfőtől rengeteg lesz a munka? Miért vittek el olyan sok alkatrészt? Istenem, segíts, szabadíts meg innen!

Annyira hideg volt kint a tetőn, hogy nem bírta tovább, és visszament a rádiószobába, de az ajtót a biztonság kedvéért nyitva hagyta, hogy ha kell, gyorsan tudjon menekülni. Bízott benne, hogy ha óvatos lesz, és nem áll oda mögé, akkor az ablakból észrevétlenül szemmel tudja tartani az egész támaszpontot. Láta, hogy Ayre és Lochart a szerelőkkel a 212-eseknél állnak. Atámaszpont kapujánál az iszlám gárdistákból álló megszokott, erős őrség teljesített szolgálatot, és különösebb, feltűnést keltően erős mozgás sehol sem látszott. Fázósan megborzongott, de nem azért, mert a tetőn átfagyott. Azokra a híresztelésekre gondolt, hogy a bizottság újabb tisztogatásra készül, és az Eszfandijár és Kia miniszter elleni tanúskodás miatt az ő neve is előkelő helyen szerepel a listán. „A Prófétára mondom, hallottam, hogy holnap téged is be akarnak idézni. Azzal, amit mondtál, végleg a kezükre adtad magad. Hát nem tudod, hogy mifelénk a túlélés legfontosabb szabálya már négyezer év óta az, hogy az ember hallgasson, és ne vegye észre, mit csinálnak azok, akik fölötte állnak, mert ha igen, hamar tesznek róla, hogy azt se láthassa, ami pedig rá tartozik? Persze, hogy korruptak a hatalmasok. Mikor nem voltak azok?”

Vazari tehetetlenül hatalmasat sóhajtott, közel járt a teljes összeomláshoz. Azóta, hogy Zataki kegyetlenül összeverte, szétlapította az orrát – úgy nézett ki, hogy soha többé nem fog tudni normálisan lélegezni –, és kiütötte négy fogát, állandó fejfájás kínozza, tartása, bátorsága kiveszett belőle. Képtelen volt kiheverni azt a megalázó verést, amelyhez hasonlót nem kapott soha életében. Rendben van, Nyüzszi és Kia bűnös, de neked mi közöd hozzá, kérdezte magától. Azzal, hogy ostobán közbeavatkoztál, és ellenük vallottal, csak magadnak csináltál rosszat. A vége az lesz, hogy a te fejed is rámeleg, mert képtelen voltál tartani a szád.

Könnyek peregtek végig az arcán, eláztatva a még nem teljesen begyógyult sebeket. – Istenem, segíts! Segíts, kérlek... – motyogta elveszetten, és hirtelen eszébe jutott, amit Lochart a rádióról mondott Kiának. Mi az, hogy meghibásodott? Előző nap még jó volt, tökéletesen működött.

Letörölte a könnyeit, halkan a készülékhez ment, és a hangerőt teljesen letekerve bekapcsolta. Minden tökéletesen működött, a mutatók rögtön a megfelelő helyre ugrottak. A vihar miatt halk sercegés hallatszott ugyan a készülékből, beszédhang viszont nem. Ezt elég furcsának találta, hiszen normális körülmények között a vállalati csatornán mindig lehetett venni valamilyen adást, valakinek mindig volt sürgős közölnivalója. Nem merte hangosabbra állítani a készüléket, inkább fejhallgatót vett elő, és azt dugta be. Hiába, így sem hallott semmit. Különös. Próbaképpen a vállalati csatornáról más frekvenciákra kapcsolt, de azokon sem érkezett egyetlen hang sem. VHF-re állította a készüléket, és ott is süket csöndet talált. Vissza a HF-re. Még csak egy rutinadást – rendszerint a teheráni időjárás-jelentés szerepelt benne – sem tudott elkapni.

Remek rádiós volt, jól felkészült, és pillanatok alatt megtalálta a hiba okát. Elég volt kipillantania a tetőre, és már látta, hogy a csatlakozókábel – nyilván az erős szél miatt – kiesett a helyéről. A fenébe! Miért nem vettem észre, amikor ott kucorogtam mellette?

Elzárta a készüléket, újból kiment a tetőre, mérgesen az antennaárboc mellé térdelt, és a dühöt hirtelen felháborodás váltotta fel benne. A kiesett csatlakozón látszott, hogy nemrég tisztították le, megszabadítva a hosszú idő alatt rárakódott rozsdától. Disznók, gondolta, rohadt, képmutató disznók! McIver és Lochart nem sokkal előbb adhatott le üzenetet, hogy megérkeztem. Mi az ördögre készülnek?!

Pillanatok alatt sikerült visszaraknia a helyére a csatlakozót, HF csatornára állította a készüléket, és a vállalati frekvencián azonnal lázas, perzsa nyelvű beszélgetések hangjai árasztották el. A teheráni központ tárgyalt Bandar-Deilammal, aztán Sargazt, Lengenél, őket, és Koviszt hívta, egyfolytában négy helikoptert emlegetve, amelyek nem ott voltak, ahol lenniük kellett volna. Iran-Toda? Nem tudta, mi az, csak azt, hogy ilyen nevű bázisuk nincs.

– Kovisz, itt Bandar-Deilam! Hallotok?

Egyből felismerte Dzsahán hangját, és már ott is volt az ujjá az adás-gomb fölött, de aztán meggondolta magát, és visszahúzta. Nem kell elsietni a dolgot, majd később visszahívom, gondolta. A vállalati csatorna közben teljesen megtelt. Numir és Dzsahán Bandar-Deilamból, Gelani és a tajtékozó, magából kikelve üvöltöző Szjamaki Teheránból beszélt megállás nélkül. – A szemetek! – bukott ki önkéntelenül is Vazariból néhány perc múlva, miután az izgatott mondatokból összeállt előtte a kép.

A HELIKOPTEREKEN, SIRI KÖZELÉBEN, 10.05. Siri-sziget már csak egy mérföldnyire volt tőlük, de mielőtt délkeletre, a nemzetközi légi folyosóra kanyarodhattak volna, Scraggeréknek még három tengeri kitermelőhely fölött kellett átrepülniük. Mintha aknamezón járnánk, gondolta Scragger, de különösebben nem nyugtalankodott. Egyelőre minden simán ment, az összes műszer mutatója a zöld tartományban tanyázott, a motorok hangja a megszokott volt. A mellette ülő Benson orrát az ablakhoz nyomva figyelte az alattuk elszáguldó hullámokat, a fejhallgatóból a villámlások okozta sercegést lehetett csak hallani, és néha a körzet irányítóközpontjának számító kishi radarállomásnál bejelentkező nemzetközi járatok pilótáinak a hangját.

– Kish teljes gőzzel működik, Scrag – jegyezte meg Benson, hallva, hogy az irányítók pillanatnyi késlekedés nélkül válaszolnak minden hívásra.

– Nyugi! Elég alacsonyan vagyunk, hogy ne vegyenek észre bennünket a radaron.

– Tudom, mégis szakad rólam a veríték. Te nem izzadsz?

Scragger csak bólintással jelezte, hogy igen. Kish nagyjából tizenöt mérföldre volt jobbra, az útirányukra merőlegesen. Balra, aztán jobbra nézett, odamutatta feltartott hüvelykujját Vossinak és Willinek, akik rögtön vissza is jeleztek – Vossi szemmel láthatóan lelkesen, majd kiugorva a bőréből.

– Még húsz perc, és kívül kerülünk a hatósugarukon – mondta Scragger. – Ha elmúlt a veszély, felmegyünk 700-ra.

– Remek. Egyébként úgy látom, hogy javul az idő – válaszolta Benson. – A fejük fölött a felhők észrevehetően vékonyodni kezdtek,

bár a látótávolság nem növekedett, így is időben észrevették azonban az újabb, az Óböl kijárata felé tartó tartályhajót. Willi és Scragger a magasságon nem változtatva oldalra kanyarodott, és hátulról kerülte meg, Vossi azonban, lelkesedésében, felkapta a helikopter orrát, és átrepült fölötte.

Még vissza sem ért melléjük, amikor a fejhallgatóból megszólalt egy szigorú hang: – Kish radar az alacsonyan repülő, 225-ön haladó helikopternek! Jelentse a repülési magasságot és az útirányt!

Scragger, a felszólítást hallva, pillanatot sem késlekedett, a helikopter billegtetésével és délkelet felé mutogatva is jelezte Willinek és Vossinak, hogy maradjanak alacsonyan, és tovább ne törődjenek vele. Látva arcukon, hogy nem szívesen teljesítik az utasítást, határozottan ismét délkeleti irányba bökött, búcsút intett nekik, és rögtön följebb emelte a gépét. – Nyugalom, Benson! Maradj a seggeden! – szólt bele az interkomba. A gyomra görcsbe rándult ugyan az izgalomtól, de nyugalmat erőltetett magára, benyomta az adás-gombot, és rossz légköri viszonyokat imitálva jobbra-balra mozgatni kezdte a szája előtt a mikrofont. – Kish, itt HVX helikopter Lengebből. Siri-Kilencre tartok alkatrészekkel, útirány 225. Motorost láttam hanyódni útközben, de nem volt veszélyben. Ki fog vergődni. – Siri-Kilenc az általuk kiszolgált legtávolabb tengeri kitermelőhely volt, még éppen belül Irán és az Emirátusok tengeri határán. Az építése nem fejeződött még be teljesen, és nem üzemelt a VHF-csatornán működni tudó rádió sem. – Felmegyek hétszázra.

– HVX helikopter! A vétel rossz. Tartsa az irányt, és hétszázról ismét jelentkezzen! Ahhoz, hogy felszállhasson Lengehőrl, az új szabályok szerint engedélyt kellett volna kérnie a motorok beindításához. – Az amerikai akcentussal beszélő kishi rádiós hangját tökéletesen lehetett hallani.

– Elnézést, Kish, szabadságról jöttem vissza, ez az első napom. – Scragger látta, amint Willi és Vossi helikoptere eltűnik alatta a sűrű párában. – Siri-Kilencről, induláskor is kell engedélyt kérnem a motorok beindításához? Legalább egy órát fogok ott szobrozni. – A homlokához nyúlt, és letörölte a sűrűn gyöngyöző izzadságot. Kishnek még mindig jogában volt azt parancsolni, hogy előbb ott szálljon le, és hallgassa végig az új repülési szabályokra vonatkozó, nem túl szívélyes hangú tájékoztatót.

- Maradjon vonalban! Utánanézek.
- Most mi lesz, Scrag? – kérdezte Benson az interkomon keresztül.
- Tartanak egy röpgyűlést.
- Mit akarsz csinálni?
- Attól függ, hogy ők mit lépnek – válaszolta vigyorogva Scragger, és rögtön meg is nyomta az adás-gombot. – Kish, itt HVX! Hétszázon vagyok.
- Kish. Tartsa az irányt és a magasságot! Maradjon vonalban!
- HVX – búcsúzott el Scragger, és közben már a további lehetőségeket latolgatta. – Ez azért csak érdekesebb, mint csöndben, feltűnés nélkül távozni, nem? – kérdezte Bensontól.
- Hogy őszinte legyek, nem hiányzott. Ha most itt lenne, megfojtanám Vossit!
- Megtörtént, fölösleges idegeskedni miatta – mondta vállvonogatva Scragger. – Még az is lehet, hogy az első pillanattól figyelnek bennünket. Kesemi is bejelenthette, hogy megpattantunk.
- Hamisan, fülsértő hangon fütyülni kezdett egy felismerhetetlenségig torz dallamot. Siri-szigetet már jócskán maguk mögött hagyták, és Siri-Kilenc is csak öt kilométernyire volt előttük.
- Kish, itt HVX! – szólt bele ismét az ide-oda himbált mikrofonba. – Hétszázon vagyok, közeledem Siri-Kilencez.
- Negatív, HVX. Tartsa a hétszázat, és álljon meg. Nagyon gyengén lehet csak venni az adását.
- HVX. Ismételje meg, Kish, egy szót sem értettem belőle! Hétszázon közeledem Siri-Kilencez. – Scragger anélkül, hogy a keze egy pillanatra is megállt volna, rávigyorgott Bensonra. – Ócska trükk, még a légierőnél tanultam – mondta a belső rendszeren keresztül.
- HVX, itt Kish. Ismétlem, maradjon hétszázon, és álljon meg!
- Kish, elég göröngyös errefelé az út, és a pára is sűrűsödik. Lemegyek hatszázra. Leszállás után jelentkezem, és engedélyt kérek a motorok beindítására. Viszlát! Sok szerencsét! – köszönt el, és közben hangtalanul imádkozott, hogy sikerüljön a megtévesztő manőver.
- HVX! Nagyon rosszul hallom. Ne szálljon le Siti-Kilencen! Forduljon 310 fokra, maradjon hétszázon, és repüljön egyenesen

Kishre!

A felszólítást hallva Bensón falfehérré vált, Scragger csupán hatalmasat nyelt. – Ismételje meg, Kish! Nem értettem semmit.

– Azt mondtam, hogy ne szálljon le Siri-Kilencen, forduljon 310 fokra, és jöjjön egyenesen Kishre – mondta el ismét, viszonylag nyugodt hangon az előbbi parancsot a repülésirányító.

– Értettem, Kish. Leszállók Siri-Kilencen, és utána rögtön bejelentkezem. Négyszázon repülök rá. Köszönöm, vége.

– Kish, itt a JAL 664 Delhiből – szólalt meg egy friss hang. – Harmincnyolcezer lábón, 300 fokon, az úti cél Kuvait. Hallanak?

– JAL 664, itt Kish. Tartsa a magasságot és az irányt! 118.8-on jelentkezzen be Kuvaitnál! Sok szerencsét!

Scragger ha nem is tisztán, de már látta a vízből magasan kiemelkedő, félig kész platformot, és mellette a darukkal ellátott szerelőhajót is. A mutatók változatlanul a zöld mezőben álltak, illetve... Az egyes hajtómű hőmérséklete túl magas volt, az olajnyomás ellenben visszaesett. Benson is észrevette már a rendellenességet, és műszerhibára gyanakodva megkopogtatta a panelt. Az olajnyomás mutatója ettől kilengett ugyan kicsit, de aztán vissza is állt a korábbi értékre, a hőmérő pedig változatlanul a normálisnál valamivel magasabb hőmérsékletet mutatott. Komolyabb aggodalomra egyelőre egyik sem adott okot, de különben sem értek volna rá foglalkozni vele. Az építómunkások odalent észrevették őket, és sietve elhúzódtak a leszállóhelytől. – Kish, itt HVX. Leszállók Siri-Kilencen. Vizontlátásra!

– HVX! Felszállás után repüljön egyenesen Kishre! A motorok beindítására kérjen engedélyt. Ismétlem, felszállás után repüljön egyenesen Kishre! – hallatszott tisztán, jól érthetően a parancs. – Vette az adást?

Scragger nem igazolt vissza, és le sem szállt. Lejjebb ereszkedett ugyan, de ott megfogta a gépet, és integetett az odalent állóknak, akik azonnal megismerték, és azt gondolták, hogy szokása szerint új pilótát kísért el, megmutatni neki, hová kell majd azontúl járnia. Scragger üdvözlésképpen még billegtette kicsit a gépet, aztán élesen oldalra kanyarodott, és még lejjebb ereszkedve teljes sebességgel elindult délnyugat felé.

A KOVISZI LÉGI TÁMASZPONTON, 10.20. Huszain mollah az irodaépület előtt állította meg a kocsit. – Köszönöm – búcsúzott el tőle McIver, nem tudva, mire számíthat még. A mollah egész úton egyetlen szót sem szólt hozzá. Lochart és Ayre a többiekkel együtt a helikoptereknél várt, Kia pedig éppen akkor lépett ki az épületből, amikor odaértek. Huszaint meglátva pillanatra megtorpant ugyan, de aztán odament hozzájuk. – Jó reggelt, Huszain kegyelmes úr! Örülök, hogy látom – köszönt a tiszteletet érdemlő, de nem egyenrangú partnernek kijáró hangon, majd angolra váltva kurtán odaszólt McIvernek: – Azonnal indulunk.

– Ahogy gondolja, aga! Pár perc türelmet kérek csak. Mindjárt intézkedem. – Nem szívesen lennék a helyében, gondolta McIver az izgalomtól összeránduló gyomorral, miközben a többiekhez ment. – Hello, Tom!

– Minden rendben, Mac?

– Igen – felelte, és halkabbra fogva a szót, rögtön hozzá is tette: – Vigyázzatok! Nem tudom, mit akar a mollah. Várjunk, mert még az sem biztos, hogy nincs-e nagy bajban Kia. Ha kiderül, majd eldöntjük, mit tegyünk. – Még jobban lehalkította a hangját, és úgy folytatta: – Ha Huszain nem kapja el a grabancát, muszáj lesz elindulnom Kiával. Átviszem a hegyláncon, a VHF hatósugarán túlra, és kényszerleszállást szimulálok. Ha kiszállt, ott hagyom, visszajövök, és találkozunk a megbeszélte helyen.

– Nem igazán tetszik az ötlet, Mac – válaszolta Lochart. – Hadd csináljam inkább én. Nem ismered elég jól a környéket, azok a dűnék olyan egyformák, hogy könnyen eltévedhet közöttük az ember. Jobb, ha én megyek vele.

– Gondoltam erre is, de akkor nekem kell, repülési engedély nélkül, elvinnem az egyik szerelőt. Inkább kockáztatom Kiát, mint bárkit a srácok közül. Aztán, még az is lehet, hogy nem tudsz ellenállni a kísértésnek, és elviszed egészen Teheránig. Igazam van?

– Ugyan már! Kivágom valahol, és egyből fordulok vissza. Az a biztonságosabb.

McIver tagadóan megrázta a fejét, és közben nagyon rosszul érezte magát, mert kénytelen kellemetlen helyzetbe hozni a barátját. –

Elvinnéd Teheránig, igaz?

Lochart némi gondolkodás után szánta csak rá magát a válaszra. – Amíg te oda voltál, képes lettem volna megcsinálni, ha kapok rá lehetőséget. – Keserű, inkább torz vigyornak tetsző mosoly jelent meg a szája sarkában. – A központi toronyból azt mondták, hogy nem lehet, várni kell az indulással. Jobb lesz odafigyelni rájuk, Mac! Többen is tudnak közüünk angolul. Egyébként mi történt? Miért voltál oda ilyen sokáig?

– Huszain Kiáról kérdezgetett... és Duke-ról.

– Duke-ról? – kérdezte Lochart. – Mi a fenére volt kíváncsi?

– Mindenre, a legkülönbözőbb dolgokra. Amikor megkérdeztem tőle, miért, csak annyit mondott, hogy érdeklő a dolog. – Amíg beszélt, McIver látta, hogy Locharton enyhe remegés fut végig.

– Mac, azt hiszem, jobb lesz, ha mégis én viszem el Kiát. A végén még eltévedsz, és lekésed a randevút. Ragadj rá Freddyre, majd ő vezet! A megbeszélthelyen várlak benneteket.

– Sajnálom, Tom, nem kockáztathatok. A helyedben én is ugyanezt tenném, de mégsem engedhetlek vissza. Az kész tragédia lenne, neked – ebben egészen biztos vagyok –, és nekünk is. Ez az igazság.

– A francba az igazsággal! – mondta keserűen Lochart. – Rendben van, befejezem, amit elkezdtem, de mihelyt leszálltunk Kuvaitban, rögtön kiveszem a még bent lévő egy hónap szabadságomat, vagy ha nem kapom meg, azonnal kilépek az S-G-től.

– Rendben van, de gyere el Sargazig. Kuvaitban csak üzemanyagot veszünk fel, aztán pucolunk, amilyen hamar csak lehet. Feltéve, hogy egyáltalán hagynak bennünket felszállni, és eljutunk oda.

– Nem. Én Kuvaitban befejezem.

– Ahogy gondolod – mondta megkeményedő hangon McIver. – Teszek viszont arról, hogy ne kapj gépet, amivel visszamehetsz Teheránba, Abadánba, vagy bárhova Iránban.

– Mocsok vagy! Menj a pokolba! – heveskedett Lochart, dühösen attól, hogy McIver olyan könnyen ki tudta találni a gondolatait.

– Ne haragudj! Sargazban segítek, amiben csak... – Lochart elfojtott, dühös káromkodását hallva McIver félbehagyta a mondatot, és megfordult, hogy lássa, mitől lett a korábbinál is idegesebb Tom.

Nem vett észre semmi feltűnőt, Kia és Huszain még mindig a mollah gépkocsija mellett beszélgetett. – Mi történt?

– A tornyot nézd!

Most már McIver is látta az egyik ablakból óvatosan kikukucskáló, egyértelműen nekik integető Vazarit. Miközben figyelte, a rádiós még hívó mozdulatot is tett az ujjával, aztán visszahúzódott.

– A fenébe! – mérgelődött Lochart. – Azután, hogy elmentél, direkt ellenőriztem a tornyot, hogy lássam, nem bújt-e el odafönt. Nem találtam, és biztosra vettem, hogy elfutott valahová. Lehet, hogy a tetőn rejtőzködött a piszok! – mondta indulattól kipirult arccal.

– Jézusom! Akár a kihúzott kábelt is észrevehette – jutott eszébe McIvernek az újabb ijesztő lehetőség.

– Maradj itt! Beszélek vele, és ha megpróbál bármilyen bajt okozni, megölöm! – Lochart komor arccal a torony felé indult.

– Várj! Freddy – figyelmeztette Ayret McIver –, maradjatok itt! Mindjárt jövünk.

Huszain és Kia mellett elhaladva odaszólt az utóbbinak: – Csak elszaladok a repülési engedélyért, miniszter. Öt perc.

Kia erre rögtön felelni akart, de mielőtt megszólalhatott volna, Huszain – elég rejtélyesen – kijelentette: – Insa Allah.

– Kapitány – mondta aztán McIvernek Kia –, remélem, nem felejtette el, hogy este hétre feltétlenül vissza kell érnem Teheránba. Fontos megbeszélésem lesz. – Hátat fordított nekik, és udvariasan megkérdezte Huszaintól: – Mit is mondott az előbb, kegyelmes úr?

A két pilóta, dühösen átkozva magában Kiát a nagyképűségéért, bement az épületbe, elviharzott Pavud és a többi irodai dolgozó mellett, és felsietett a toronyba.

A rádiós szobát üresen találták, de látták, hogy a tetőre nyíló ajtó nyitva van, és egy-két másodperc múlva hallották is Vazari suttogását: – Ide! – A rádiós közvetlenül az ajtó mellett, a fal tövében kucorgott.

– Tudom, mire készülnek – kezdte izgatottan rögtön, mihelyt odaértek hozzá. – A rádiónak nem volt semmi baja. Bandar-Deilamról eltűnt négy helikopter, és az ügyvezető igazgatójuk magánkívül van, mert nem tud kapcsolatba lépni se Lengehhel, se velünk, se pedig Mr. Gavallannel, pedig állandóan hívogatja Sargazt

is. Az ottaniak tudják, hogy beszélni szeretne velük, de szándékosan nem válaszolnak neki, igaz?

– Mi közünk nekünk ehhez? – kérdezte mereven Lochart.

– Nagyon is sok. Minden egybevág. Numir Bandar-Deilamból azt üvöltözi, hogy az összes külföldi elment, egy sem maradt ott közülük. Szjamaki ugyanezt állítja, sőt azt is elmondta Numirnak, hogy a háziszolgája szerint maga, McIver kapitány, mindent elvitt otthonról, és egy Pettikin nevű kapitány, aki maguknál lakott, szintén elköltözött.

McIver közömbös arccal vállat vont, és a rádióhoz lépve bekapcsolta a VHF csatornát. – Egyszerű óvatosság. Nem akartam felügyelet nélkül hagyni a holminkat, Pettikin pedig szabadságra utazott. Mostanában sok volt a környékünkön a rablás.

– Ne hívjon még fel senkit! Kérem! – mondta kétségbeesett hangon Vazari. – Hallgassák meg, mit akarok mondani! Az igazságot úgysem képesek letagadni. Az összes 212-es és az embereik is eltűntek Bandarból, Lengeh nem válaszol, tehát ott ugyanez a helyzet, Teheránból mindenki eljött, és már csak maguk maradtak, de egyértelmű, hogy szintén szökni akarnak. – Vazari hangja elég különös volt, és egyelőre nem tudták megítélni, hová is akar kilyukadni. – Nem árulom el magukat, segíteni szeretnék. Esküszöm, hogy segíteni akarok!

– Miben?

– Abban, hogy meg tudjanak szökni.

– Még ha igaz lenne, amit mond, akkor is, miért tenné?! – kérdezte dühösen Lochart.

– Igazuk volt, hogy korábban nem bíztak meg bennem, de Istenre esküszöm, most már megbízhatnak. Eddig nem igazán tudtam, mit akarok, de már eldöntöttem magamban, és maguk jelentik nekem az egyetlen reményt. Holnapra megidéztek a bizottság elé, és... Nézzenek rám! – emelte fel a hangját elkeseredetten az őrmester. – Tönkretettek, roncs lett belőlem, és ha nem kerülök megfelelő orvoshoz, az is maradok. Pokolian fáj, a legkisebb érintéstől is! – Vazari nagyon óvatosan hozzáértette az ujját összetört orrához. – Azóta, hogy az a csirkefogó Zataki megvert, egyfolytában fáj a fejem. Segítek maguknak szökni, csak engedjék meg, hogy magukkal

menjek! Esküszöm, hogy segítek! – Könnyek ömlöttek a szeméből, a két pilóta pedig szótlanul nézte.

Aztán McIver ismét a rádióhoz lépett, és a VHF-sáv adás-gombját megnyomva beleszólt a mikrofonba: – Koviszi torony, itt az IHC. Próbaadás.

Hosszú szünet következett, majd angolul erős akcentussal beszélő hang válaszolt: – Itt a torony. Tökéletesen lehet hallani, IHC.

– Köszönöm. Ezek szerint sikerült kijavítanunk a hibát. A 206-osunk tíz perc múlva indul Teheránba, és a többi gép is, alkatrészekkel, a Negyvenes, az Abu Sal és a Gordy kutakhoz.

– Rendben. Ha felszálltak, jelentkezzenek be ismét. Bandar-Deilamból keresték magukat többször is.

McIver érezte, ahogy az első izzadságpatak végigfutott a hátán. – Köszönöm, torony. Viszlát. – Lochart nézett, aztán sietve átkapcsolt a HF-sávra, ahol rögtön meghallották Dzsahán izgatott hangját. Perzsául beszélt, úgyhogy Lochartnak fordítania kellett: – Dzsahán azt mondja, hogy utoljára északkeletre, a parttól távolodva látták a gépeiket... és hogy Zataki... – a bandar-deilami rádiós hangja itt egy pillanatra elhalkult – ...Zataki átirányította ugyan a négy gépet az Iran-Todához, de már meg kellett volna érkezniük, és bejelentkezni a bázison... – Szjamaki válaszolt valamit, és Lochart azt is rögtön fordította: – Szjamaki azt mondja, hogy fél-egy órára most el kell mennie, de ha visszaér, azonnal jelentkezik, és megpróbál kapcsolatba lépni velünk és Sargazzal... Dzsahán visszaigazolja... megígéri, hogy a rádió mellett marad, és mihelyt megtud valamit, azonnal szól.

Egy darabig sercegés jött a készülékből, aztán ismét Dzsahán szólalt meg, ezúttal angolul: – Kovisz, itt Bandar-Deilam! Veszitek az adást?

– Ha a torony is hallotta, amit beszéltek, akkor miért nincs még itt értünk senki? – kérdezte halkán, nem kis zavarral Lochart.

– Péntek van, ilyenkor nem szokták folyamatosan figyelni a vállalati frekvenciát. – Vazari erőt vett magán, és letörölte arcáról a könnyeket. – Pénteken kevesen vannak bent – a katonák nem repülnek –, és azok is tapasztalatlan újoncok. A bizottság az összes tisztet, altisztet letartóztatta, és bezáratta. – Ijedten megborzongott, de aztán folytatta. – Lehet, hogy valaki egyszer vagy kétszer hallotta a

bandar-deilami hívást, de nem törődött vele. Bandar elveszítette a kapcsolatot a helikoptereivel... Na és?! Kit érdekelnek a külföldiek? Különben is, előfordul ilyesmi... De kapitány, ha nem sikerül leállítani Bandart és Teheránt, valaki előbb utóbb biztosan gyanút fog! – Vazari összegyűrt zsebkendőt vett elő, és felitatta az orrából szivárgó vért. – Ha a tartalék csatornára kapcsolnak, biztonságban lesznek. Azt nem ellenőrzi a torony.

– Egészen biztos benne? – kérdezte McIver.

– Egészen. Hallgasson ide! Miért nem... – Vazari félbehagyta a mondatot, mert közeledő lépteket hallott, és nesztelenül visszaesont a tetőre.

Nem fenyegette azonban a lelepleződés veszélye, mert Kia csak a lépcső feléig mászott fel, és onnan kiabálta McIvernek: – Mit szöszmötöl annyit, kapitány?!

– Várom, hogy megerősítsék az engedélyünket, miniszter. Sajnálom, de egyelőre azt mondták, hogy várjak. Nem tehetek semmit.

– De igenis tehet! Felszállunk, és kész! Most, azonnal! Unom ezt a sok...

– Én is unom, de eszem ágában sincs szétlövetni magam! – vágott közbe türelmét vesztetten McIver. – Várni fog! Várni! Megértette?! Várakozik szépen, türelmesen, és ha továbbra is ilyen nagy lesz a pofája, akkor nem viszem sehová, Huszain mollahnak pedig mesélek néhány *piskeszről*, ami nem jutott eszembe a kihallgatáson. Most pedig takarodjon!

Néhány másodpercig úgy tűnt, hogy Kia robbanni fog, de a miniszterben felülkerekedett a józanság, és csöndben meghátrált. Miután elment, McIver megdörzsölte a mellkasát, átkozta magát, mert elveszítette a türelmét, majd hüvelykujjával a tető felé bökve megkérdezte Lochartot: – Mi legyen vele, Tom?

– Nem hagyhatjuk itt. Bármikor elárulhat bennünket.

– Esküszöm, hogy segítek maguknak – szólalt meg az ajtóból a kétségbeesett rádiós. – Ha elviszi Kiát – fordult McIverhez –, mit fog csinálni vele? Kihajítja a helikopterből? – Választ nem kapott a kérdésére, mivel McIver még nem tudta eldönteni, mit is csináljon. – Bízbanak bennem, kapitány! Hívja fel Bandart a tartalék csatornán,

üvöltsön rá Numirra, ahogy az előbb arra a disznóra, és mondja neki, hogy maga rendelte ide az összes helikoptert! Ezzel biztosan el tudja hallgattatni egy-két órára.

McIver a tekintetével kérdezte meg Locharttól, hogy mi a véleménye.

– Miért is ne? Egész jó ötlet. Ha Kiát elvitted, Freddy is indulhat. Én várok egy darabig, aztán... – Lochart hangja elhalkult, a mondat befejezetlen maradt.

– Aztán mi lesz, Tom? – kérdezte McIver.

Nem kapott azonban választ, mert Vazari a rádióhoz ugrott, átkapcsolt a tartalék csatornára, és rögtön rá is szólt Lochartra: – Várjon kicsit, kapitány, és ha már McIver kapitány és Ayre és elment, mondja azt Numirnak, hogy a négy helikopter biztosan átváltott VHF-re, azért nem tud beszélni velük! Így legalább lesz rá ürügye, hogy felszálljon, és mehet tankolni. – Látva a két pilóta meglepődést tettető tekintetét, idegesen pergő nyelvvel folytatta: – Az isten szerelmére, kapitány, mindenki tudja, hogy innen egy tankkal lehetetlen átjutni az Öblön. Ahhoz, hogy sikerüljön, valahol tartalék üzemanyagot kellett elrejtteniük. Valahol a parton, vagy valamelyik kitermelőhelyen.

McIvernek ennyi elég volt. Úgy döntött, nincs értelme a további halogatásnak, és határozott mozdulattal bekapcsolta a rádiót.

– Itt Bandar-Deilam, órák óta hívjuk magukat...

– Dzsahán, adja nekem Numir agát! – vágott közbe fenyegető hangon McIver, és miután az IranOil menedzsere bejelentkezett, nem adott lehetőséget arra, hogy rázúdítsa dühös panaszáradatát. – Hol a négy helikopterünk?! – kiabálta felháborodva. – Miért nem érkeztek még meg? Egyáltalán, mi folyik ott, maguknál? Micsoda?! Annyira hanyagok, hogy oda sem figyelnek az utasításaimra?! Iderendeltem az összes helikopterünket a teljes személyzettel...

SARGAZ, AZ S-G IRODÁJA...és ne mondja nekem, hogy nem tudja, hogy Bandar-Deilamba a jövő hét elején érkezik meg az új személyzet! – McIver hangja halk volt, de tisztán érthető, és Gavallan, Scot és McIver tágra nyílt szemmel, elhűlve bámult a

hangszóróra. McIver még Koviszban van?! Azt jelenti ez, hogy Lochart, Ayre és a többiek is?

– Reggel óta próbáljuk hívni magukat, kapitány – érkezett elég halkán, Numir válasza. – Koviszba rendelte a gépeinket? De miért? És miért nem értesítettek engem erről? Mind a négy helikoptert átírányítottuk az Iran-Todához, de nem érkeztek meg. Nyomuk veszett. Szjamaki aga is többször próbálta elérni magát.

– Valami hiba volt a HF-ünkkel. Figyeljen, Numir! A helikoptereimet – McIver alaposan megnyomta a szóvégződést – Koviszba rendeltem. Az Iran-Toda szerződést nem hagytam jóvá, nem is tájékoztattak róla, úgyhogy erről ennyit! Hagyja abba a siránkozást, és ne próbáljon meg ügyet csinálni abból, ami nem az!

A helyiségben tartózkodók még mindig nem tértek magukhoz egészen. Az, hogy McIver még el sem indult Koviszból, felért egy katasztrófával, azt jelentette, hogy az egész Forgószél-művelet zátonyra futhat. 10.12 volt már, Rudiéknak meg kellett volna érkezniük Bahreinbe...

– Nem tudjuk, milyen erős szembeszelet kaptak, és azt sem, hogy mennyi ideig tart a tankolás – jegyezte meg Scot. – Ha háromnegyed órát késnek, az még belefér. Induljunk ki abból, hogy tizenegy és negyed tizenkettő között fognak odaérkezni. – Senki nem ellenkezett, bár mindenki tudta, hogy Lutzék üzemanyaga nem tart ki olyan sokáig.

Scrag és két társa felől sem tudtak semmit, de erre számítottak is – egyik gépen sem volt HF-adó. Ahhoz azonban, hogy Sargazba átjussanak, nagyjából másfél óra elegendő kellett legyen. Ha – tegyük fel – 7.30-kor szálltak fel, és 7.45-kor vették fel a találkahelyen a szerelőket, akkor is meg kellett volna érkezniük 9.15-kor.

– Fölösleges idegeskedni, Manuela! Erős ellenszelet is kaphattak, és azt sem tudjuk, hogy pontosan mikor indultak el.

Túl sok a fennakadás, ez a tétlen várakozás pedig kibírhatatlan, gondolta Gavallan, és hirtelen nagyon öregnek, fáradtnak érezte magát. Hogy csináljon valamit, a telefonért nyúlt, és Bahreint tárcsázta. – Gulf Air de Francé? Jean-Luc Sessonne-t kérem. Jean-Luc? Van újság?

– Nincs, Andy! Most beszéltem a toronnyal, de nem láttak senkit. *Pas probleme*. Rudi egész biztosan takarékoskodik az üzemanyaggal.

Az irányítók megígérték, hogy rögtön felhívnak, mihelyt meglátják őket. A többiekkel mi van?

– Most tudtuk meg, hogy Mac még el sem indult Koviszból. – Gavallan hallotta, hogy Jean-Luc felszisszent, és rögtön utána a fojtott káromkodást is. – Egyetértek. Jelentkezem, mihelyt valami bővebbet tudok. – A kagylót le sem rakva Kuvaitot hívta. – Charlie, Genny ott van?

– A szállodában vár. Andy, én...

– Most hallottuk, hogy Mac még Koviszban van, és...

– Magasságos isten! Mi történt?!

– Nem tudom. Jelentkezem, mihelyt kiderült. Gennynek egyelőre ne szólj!

Újabb, hányingert keltő várakozás következett, majd ismét megszólalt a HF-csatorna: – Teherán, itt Kovisz, McIver kapitány beszél. Mondhatja.

– Kovisz, itt Teherán. Reggel óta próbáljuk hívni. Szjamaki aga akart beszélni magukkal. Elment, de egy órán belül itt lesz. Erősítse meg, hogy a négy 212-est átrendelte Koviszba!

– Teherán, itt Kovisz. Figyeljen maga is, Bandar-Deilam! – McIver lassabban, érthetőbben beszélt, mint az előző alkalommal, de érezni lehetett a hangján, hogy nagyon dühös. – Megerősítem, hogy az összes 212-esemet, ismétlem, az összes 212-esemet iderendeltem. Mindet, kivétel nélkül. Szjamaki agát nem tudom megvárni, mivel öt perc múlva indulok Kia miniszterrel Teheránba, de számítok rá, hogy az érkezésünkkel kint lesz a teheráni nemzetközi repülőtéren. Pár perc múlva – az itteni hatóságok utasítására – karbantartási munkák miatt beszüntetjük az adást. Tájékoztatásukra még annyit, hogy Ayre kapitány is öt perc múlva indul, alkatrészeket visz Abu Salra, Lochart kapitány pedig itt marad, és bevárja a Bandar-Deilamból érkező 212-esemet. Vette az adást, Teherán?

– Vettem, McIver kapitány, de legyen szíves...

– Maga is hallotta, Numir – szólt közbe McIver –, vagy most még a szokásosnál is figyelmetlenebb volt?

– Hallottam, de ragaszkodom hozzá, hogy tájékoz...

– Elegem van ebből az ostobaságból! A vállalatot én irányítom, és nem tűröm, hogy bárki beleavatkozzon a munkámba. Ilyen egyszerű.

Kovisz bezár, Csangiz ezredes utasítására karbantartási munkákat végez, és csak akkor jelentkezik, ha befejezték. Maradhatnak ezen a csatornán, de ne foglalják le teljesen, mert lehet, hogy lesznek próbaadások. Ennyi, vége.

Alig fejezte be McIver, nyílt az ajtó, és izgatott, fiatal ápolónővel a nyomában Starke lépett az irodába. Manuela, meglátva a férjét, úgy elképedt, hogy hang sem jött ki a torkán. Gavallan szerencsére jobban meg tudta őrizni a lélekjelenlétét, a vastagon bepólyált mellű férfi mellé ugrott, és egy székhez vezette. Starkén pizsamaalsó volt, és lazán megkötött köntös. – Hagyd csak, Andy, nincs semmi baj – hárította el a segítséget. – Hogy vagy, drágám?

– Conroe, te teljesen megőrültél?!

– Dehogy. Mesélj, Andy! Hogy állunk?

– Nem vállalhatjuk a felelősséget... – próbált közbeavatkozni aggódó hangon az ápolónő, de Starke, csöppet sem erőszakosan, leintette.

– Ígérem, hogy csak pár órát maradok, és nagyon vigyázok magamra. Manuela, légy szíves, vidd vissza a nővért a kocsihoz! – Olyan pillantással nézett a feleségére, amelyet egymást nagyon jól megértő házastársak szoktak váltani, ha azt akarják egymás tudtára adni, hogy nincs idő a vitatkozásra. Manuela rögtön fel is állt, kikísérte az ápolónőt, Starke pedig megvárta, hogy becsukódjon mögöttük az ajtó, és csak aztán szólalt meg újból, ezúttal már nagyon idegesen: – Ne haragudj, Andy! Nem bírtam tovább. Mi van a fiúkkal?

KOVISZ, 10.48. McIver szédelegve, belül nagy ürességet érezve támoalgott le a toronyból. Nem volt biztos, hogy el tud jutni a 206-osig, és abban még kevésbé, hogy végig tudja csinálni, amit még kell. Sikerülni fog, mert muszáj! Szedd össze magad!

Géppisztollyal a vállán Huszain mollah még mindig az autója oldalát támasztotta, és Kiával beszélgetett. – Indulhatunk – mondta a miniszternek McIver. – Persze, csak akkor, ha Huszain kegyelmes úrnak nincs ellene kifogása.

– Insa Allah – válaszolta különös mosollyal a szája sarkában Huszain, és búcsúzóul udvariasan kezét nyújtott. – Isten vele, Kia

miniszter!

– Isten vele, kegyelmes úr! – Kia határozott léptekkel a 206-os felé indult.

Huszain megvárta, amíg beszáll a helikopterbe, és csak aztán fordult – a korábban látott különös mosollyal az arcán – McIverhez. – Meg van írva, hogy Isten malmai lassan őrölnek, de nagyon alaposan. Igaz, kapitány?

– Igen. De miért mondja ezt?

– Vegye úgy, hogy útravalóul adtam! Ha leszálltak Teheránba, mondja el Kia barátjának is!

– Nem a barátom. És miért csak Teheránban?

– Okosan tette, hogy nem kötött vele barátságot. Mikor találkozik Starke kapitánnyal?

– Nem tudom. Remélem, hamarosan. – A mollah ismét Kia felé pillantott, és a tekintetében volt valami, amitől McIver még kényelmetlenebbül kezdte érezni magát. – Miért?

– Én is szeretnék vele találkozni.

Huszain lekasztotta a válláról a géppisztolyát, iszlám gárdistáival együtt beszállt a gépkocsiba, és elhajtott.

– Kapitány! – Pavud ment oda McIverhez. Az arca komor volt, és nagyon izgatott.

– Egy pillanat, Mr. Pavud! Freddy! – McIver intett Ayrenek, és az rögtön oda is futott hozzá. – Tessék, Mr. Pavud!

– Kérem, miért pakolták meg a 212-eseket alkatrészekkel, csomagokkal és...

– Személyzetváltás lesz – vágott közbe McIver, és úgy tett, mintha nem vette volna észre, mennyire megijedt Ayre a kérdéstől. – Négy 212-est is várok Bandar-Deilamból. Jó volna, ha felkészülnének a fogadásukra, a személyzet elhelyezésére. Négy pilóta és négy szerelő érkezik. Két órán belül itt kell lenniük.

– De nem kaptunk semmiféle utasítást, és nem is értem...

– Menjen, és intézkedjen! – McIver hangja indulatos, ellentmondást nem tűrő volt. – Én adom az utasításokat! Én, személyesen! A 212-eseket is én rendeltem ide! Mi az ördögöt lófrálsz még itt, Freddy? Indulj, és vidd azokat az alkatrészeket!

– Igenis, uram! És ön?

– Visszaviszem Kia minisztert Teheránba. Amíg nem vagyok itt, addig Lochart a főnök. Indulás! Várj! Megyek én is. Mire vár, Pavud? Lochart kapitány nagyon dühös lesz, ha nem készülnek el időre! – McIver Ayre után sietett, és csak remélni tudta, hogy elég meggyőző volt a fellépése, sikerült megtévesztenie Pavudot.

– Mi volt ez, Mac?

– Várj, amíg odaérünk a többiekhez! – Amikor elérték a 212-eseket, McIver – háttal az irodaépület lépcsőjén álló, elképedt Pavudnak – gyorsan beszámolt Ayrenek a történetekről, és rögtön el is búcsúzott. – Találkozunk a parton.

– Jól vagy, Mac? Nincs semmi baj? – kérdezte Freddy, aggódva a barátja arcszíne miatt.

– Persze, hogy nincs. Indulás!

BAHREIN ELŐTT, 10.59. Rudi és Pop Kelly még mindig párban viaskodott az erős szembeszéllal, ügyelve rá, hogy a legtakarékosabb működésen tartsa a motorokat – az üzemanyagszint-jelzője mindkettőnek a nullán állt, és a piros jelzőlámpák is égtek már. Félórával korábban megálltak, és lebegtetni kezdték a helikoptereket. A szerelők azonnal kinyitották a két gép utasterének ajtaját, óvatosan kihajoltak, leemelték a tanksapkát, és beledugták a tartályba a töltőcsövet. A maguk készíttete pumpával előbb az egyik, aztán a másik negyven gallonos hordó tartalmát is az utolsó cseppig átszivattyúzták a helikopter tartályába. Soha nem hajtottak még végre tankolást a levegőben, mindketten rosszul is lettek a félelemtől, mire befejezték, de a művelet sikeres volt.

A sűrű pára továbbra sem akart oszlani, a tenger is erősen hullámzott, de azóta, hogy kis híján nekiütköztek a tartályhajónak, nem történt velük semmi rendkívüli. Igyekeztek maximális távolságot tartani egymástól – Rudi se Dubois-t, se Peterit nem látta –, nem téveszteni el az irányt, és közben egyfolytában imádkoztak, hogy kitarson az üzemanyaguk. Rudi egyik motorja köhögött, de csak rövid ideig, utána ismét a megszokott lett a hangja.

– Mennyi van még hátra? – kérdezte idegesen Faganwitch.

– Sok. – Rudi, a rádiócsöndet megtörve bekapcsolta a VHF-re állt, és átszólt Kellynek: – Pop, kapcsolj HF-re, és figyelj! – Ő is gyorsan csatornát váltott, aztán folytatta: – Sierra-Egy, itt Delta-Egy. Hallotok?

– Hangosan és tisztán, Delta-Egy – érkezett meg a hangszóróból Scot válasza. – Folytasd!

– Boston – ezt a kódnevet találták ki Bahreinre – előtt vagyunk hétszáz lábon, 185 fokon, és fogytán az üzemanyagunk. Delta-Kettő mellettem, Három és Négy valahol a közelben.

– Üdvözet Britanniából, G-HTXX és G-HJZI. Ismétlem, GHTXX és G-HJZI. Jean-Luc vár benneteket. Delta-Három és Négy még nem jelentkezett.

– HTXX és HJZI. – Rudi azonnal rájött, hogy ezek az új, brit regisztrációs jelek. – Mi van Lima-Hárommal és Kiló-Kettővel? – A három lengehi, és a két koviszi gép felől érdeklődött.

– Csak annyit tudunk, hogy Kiló-Kettő még nem indult el. – Rudit és Kellyt megdöbbenette a hír, de nem sokáig értek rá csodálkozni, mert új hang szólalt meg. – Itt a teheráni központ. Sargaz, hallod az adást? – kérdezte a rádiós, majd rögtön utána Szjamaki szólt bele a készülékbe: – Itt Teherán! Ki beszélget ezen a csatornán? Ki az a Kiló-Kettő, és Lima-Három? Kicsoda Sierra-Egy?

– Semmi gond, HTXX! – mondta tisztán, érthetően Scot. – Úgy látszik, valami hülye eltévedt, és a mi csatornánkat használja. Érkezés után telefonáljatok! – tette hozzá, figyelmeztetve Rudiékat, hogy ha lehet, ne használják többé a rádiót.

– Homokdűnék elől, HTXX! – szólt bele izgatottan a mikrofonba Pop Kelly.

– Látom. Sierra-Egy, itt HTXX. Majdnem a parton vagyunk...

Rudinak most már mind a két motorja köhögött, és csúnyább hangon, mint első alkalommal, de azért még vitte előre a helikoptert, bár a fordulatszám mérők vadul ugráltak. A párából lassan kezdett kibontakozni a part, homokdűnék látszottak, néhány tárgy is, és azok alapján Rudi már pontosan meg tudta állapítani, hol vannak. – Pop, beszélj az irányítókkal! Sierra-Egy, szóljatok Jean-Lucnek, hogy...

SARGAZBAN. Gavallan már tárcsázta is Bahreint, bár Rudi még nem fejezte be. – ...az Abu Szab-i strand legészakibb csücskében, a keleti oldalon vagyunk... – Hangos zörej hallatszott, majd az adás teljesen megszakadt.

– Gulf Air de Francé?! – kiabált izgatottan a telefonba Gavallan. – Jean-Lucöt kérem! Jean-Luc? Itt Andy. Rudi és Pop... Várj...

– Sierra-Egy! – kiabálta idegesen Kelly. – Megyek Delta-Egy után! Leállt a motorja...

– Itt Teherán! Kinek a motorja állt le, és hol? Ki használja ezt a csatornát? Itt Teherán! Ki használja...

A BAHREINI PARTON. A hófehér homokú partnak ez a része szinte teljesen kihalt volt, alig lehetett rajta embert látni, viszont – a kellemes, enyhe szelet kihasználva – annál többen élvezték a vitorlázás és a szörfözés örömeit. A domb tetején az elegáns Starbreak Hotel ragyogó fehér épülettömbje emelkedett ki a pálmafák, és a gondosan ápolott kertek bokrai közül. Teraszain, és lent a strandon is színes napernyőlc tették még vidámabbá a hangulatot. A 212-es pörgő rotorlapátokkal, de erősen köhögő, használhatatlan motorokkal bukkant elő a víz fölött lebegő párából. Ereszkedési szöge nem sok választási lehetőséget hagyott, de Rudi már azért is hálás volt, hogy nem a vízre, hanem szilárd talajra kell leszállnia. A föld vészes sebességgel közeledett ugyan hozzá, de nem esett pánikba, nem kezdett el kapkodni. Kinézett magának egy pontot a parttal párhuzamosan húzódó országút közelében, egy magányos napernyőtől nem messze, és arrafelé kormányozta a gépet. Mivel a motorokkal nem tudott manőverezni, az irányítókart maga felé húzva úgy változtatta meg a még mindig pörgő rotorlapátok dőlésszögét, hogy amennyire csak lehet, csökkentse az ütődés erejét. A helikopter megugrott ugyan az egyenetlen talajon, de nem annyira, hogy bármi baja essen, aztán szilárdan a két talpán megállt.

– Húha, ez meredek volt! – állapította meg Faganwitch, valamivel már szabadabban lélegezve, de az izgalomtól még mindig mereven megfeszítve magát.

Rudi rögtön hozzálátott a leállítási műveletekhez, és most már azt sem bánta, hogy a keze és a lába is vadul remeg. A parton

napfürdőzők és a szálloda teraszain üldögélő vendégek kíváncsian néztek feléjük, aztán egyszer csak azt látta, hogy Faganwitch-nek elakad a lélegzete. Megijedt, mert nem tudta, mi történt vele, és amikor ugyanabba az irányba nézett, ahová a szerelő bámult, a megdöbbenéstől ő is mozdulatlaná merevedett.

A magányos napernyő alatt heverő lány a sötét napszemüvegen kívül alig valamit viselt – deréktól fölfelé például semmit, és ami alatta látszott, az is inkább hasonlított cipőpertlire, mint fürdőruhára. Szőke volt, nagyon szép, és a könyökére támaszkodva érdeklődéssel figyelte őket. Aztán sietség nélkül felállt, és összezsugorította magán a nyilván bikinifelsőként viselt színes szövetdarabot.

– Te jó ég... – Faganwitch-nek csak ennyire futotta az erejéből.

Rudi sem volt igazán formában, mert zavartan csak annyit mondott: – Elnézést, kifogyott az üzemanyagom.

A lány nevetett, de aztán megérkezett Kelly, és elrontotta az örömeiket, mert a napernyőhöz túl közel ereszkedett le, a rotorlapátok szele elsodorta a lány törölközőjét, és gyönyörű, aranysárga haját, barna testét homokkal szórta tele. Amikor meglátta, mit tett, Kelly közelebb húzódott ugyan az úthoz, de annyira zavarban volt, hogy mint valami tapasztalatlan újonc, legalább fél méter magasból egyszerűen leejtette a helikoptert.

BAHREINI NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR, 11.13. Jean-Luc és Rod Rodrigues szerelő az épületből kirohanna a Gulf Air de France-tól bérelt kis tartálykocsi felé rohant. A korszerű repülőtéren nagy volt a forgalom, számtalan ország gépei sorakoztak a betonon, a JAL egyik jumbója pedig éppen akkor szállt le.

– *On y va!* Indulás! – kiabálta Jean-Luc.

– Igenis, szajjid! – A sofőr azonnal nekilódította a kocsit. Fiatal, karcsú palesztinai keresztény volt, sötét napszemüveget viselt, overallján a légitársaság betűjele – GAdeF – látszott. – Merre?

– Tudja, hol az Abu Szabh-part?

– Igen, szajjid!

– Két helikopterünk van ott, amit fel kell tölteni. Siessünk!

– Egy ugrás csak innen. – A sofőr sebességet váltott, és alaposan beletaposott a gázpedálba. – Alfa-Négy! – A légitársaság belső, zárt láncán érkezett hívást meghallva leemelte a műszerfakói a mikrofont, és magabiztosan, fél kézzel vezetett tovább. – Itt Alfa-Négy.

– Adja nekem Sessonne kapitányt!

Jean-Luc rögtön megismerte Mathias Delarne-nak, a Gulf Air de Francé bahreini képviselőjének a hangját. Régi jó ismerősök voltak, Algériában együtt szolgáltak a légierőnél. – Mi újság, haver? – kérdezte, miután átvette a sofőrtől a mikrofont.

– A toronyból most szóltak, hogy a jelzett irányból újabb helikopter is megjelent – válaszolta sietve, franciául Delame. – Dubois, vagy Peteri lehet, nem? Az irányítók állandóan hívják, de egyelőre nem válaszol.

– Csak egy? – kérdezte nyugtalanul Jean-Luc.

– Igen. Pontosan a 16-os helikopter-leszálló felé tart.

– Mathias, mondd azt a toronynak, hogy a G-HTTE, és csak átrepülőben van – Jean-Luc találmra a harmadikat választotta ki a nemrég megkapott négy brit regisztrációs jelzésből. Bővebben nem kellett magyaráznia, mivel már korábban elmondta Delarne-nak, hogy milyen helikopterekről van szó. – Rodriguest elküldöm Rudiékhoz, én pedig rohanok hozzád. Hol találkozunk?

– Jézusom! Jean-Luc, ha ez kiderül, kereshetünk magunknak menedéket az Idegenlégióban. Az iroda előtt várlak.

– Álljon meg! – szólt rá Jean-Luc a sofőrre, és az olyan hirtelen fékezett, hogy ők Rodrigueszel kis híján kirepültek a szélvédőn. – Rod, tudod mit kell csinálni! – mondta a szerelőnek, és fürgén kiugrott a kocsiból. – Indulás!

– Inkább gyalog... – akarta mondani Rodrigues, de szavai belevesztek a hirtelen indítás miatti kerécsikorgásba. Jean-Luc megvárta, amíg a tartálykocsi kikanyarodott a tengerpartra vezető országútra, aztán megfordult, és rohant vissza a terminálhoz.

A KOVISZI IRÁNYÍTÓTORONYBAN, 11.17. Lochart és Vazari figyelte, amint McIver 206-osa a távolban a Zagrosz-hegység csúcsai

föle emelkedik. – Kovisz, itt HOC – érkezett meg a VHF-csatornán McIver hangja. – Elhagyom a körzetüket. Viszontlátásra!

– HOC, itt Kovisz. Viszontlátásra! – búcsúzott el Vazari is.

Még le sem rakta a mikrofont, amikor a HF-készülék hangszóróján már hallani lehetett a következő hívást: – Bandar-Deilam, itt Teherán. Tudtak beszélni Kovisszal?

– Nem. Sargaz, itt Bandar-Deilam. Hallanak bennünket? – Válasz nem volt, és Sargaz a megismételt kérdésre sem felelt.

Vazari megtörölte izzadt homlokát. – Gondolja, hogy Ayre kapitány ott van már a megbeszélthelyen? – kérdezte, elkeseredve próbálta azt a látszatot kelteni, hogy már visszavonhatatlanul hozzátartozik a csapathoz. Nem volt nehéz megállapítania, hogy Lochart nem kedveli, nem bíz benne, és mindent elkövetett, hogy megszerezze a bizalmát.

Lochart nem válaszolt, csak vállat vont, és azon törte a fejét, mit csináljon Teheránnal. Korábban azt tanácsolta McIvernek, hogy mind a két szerelőt küldje el Ayrevel. – Arra az esetre, ha Vazari elárul bennünket, és engem elkapnak – indokolta meg a javaslatát.

– Ne csinálj hülyeséget, Tom! – kérte McIver. – Ne akarj visszamenni Teheránba!

– Meg sem tudnám csinálni anélkül, hogy tönkre ne tenném az egész Forgószelet. Egyszer mindenképpen le kellene szállnom tankolni, és biztos, hogy letartóztatnának.

– Mondja! – szólt Vazarinak, látva, hogy az nagyon szeretne kérdezni valamit.

– Fog jelezni McIver kapitány, ha sikerült megszabadulnia Kiától? – kérdezte az őrmester, és miután Lochart nem válaszolt, komoran megjegyezte: – A szentség! Még mindig nem hiszi el, hogy bármit mond, én megteszem? Kizárólag az én segítségemmel...

Mindketten megéreztek, hogy valaki figyelő őket, és megpördülve Pavudot látták a nyitott ajtóban, a lépcső korlátjának dőlve.

– Hát így állunk! – mondta halkán, elégedetten az irodavezető. – Insa Allah. Rajtavesztettetek, piszkos árulók.

Lochart idegesen tett egy lépést az ajtó felé. – Nem tudom, miről beszél – mondta elszoruló torokkal. – Nincs itt szó semmiféle...

– Lelepleztem magukat. Magát, meg ezt az aljas árulót – vágott a szavába Pavud. – Szökni akarnak, ellopni a helikoptereinket.

– Áruló? – kérdezte eltorzult arccal az irodavezetőtől Vazari. – Elhordd innen a mocskos kommunista pofádat, különben megbánod! Tudok mindent rólad és a tudehes barátaidról is.

Pavud elsápadt, de azért megpróbálta tartani magát. – Miféle ostobaságokat beszél? Maga az, aki rajtavesztett, akinek kiderült...

Vazari nem hagyta, hogy az irodavezető befejezze a mondatot. – Te vagy az áruló, te komcsi gazember! – vágott a szavába. – Ali Fedagi tizedes, a szobatársam a párttitkárotok, ő vezeti a támaszponton működő szervezeteket. Ismerlek mindannyiótokat. Hónapok óta próbál beszervezni a pártba. Takarodj innen! – Mivel Pavud nem engedelmeskedett rögtön, az addiginál is fenyegetőbb hangon közölte vele: – Ha nem tűnsz el, és nem fogod be a szádat, feladlak benneteket a bizottságnál. Fedagit, Mohammed Berarit és a többieket is. Engem nem érdekel... – Az őrmester ujja már a rádió adás-gombjánál volt, amikor Pavud ijedten rákiáltott: – Ne! – Beljebb lépett, mire Vazari megmarkolta a mellén a zakót, dühösen az egyik sarokba lökte, és csavarkulccsal fejbe akarta csapni. Lochartnak az utolsó pillanatban sikerült csak elkapnia a csuklóját, és megakadályozni benne.

– Miért nem engedi, hogy végezzek vele?! – kérdezte az izgatottságtól reszketve Vazari. – El akar árulni bennünket!

– Fölösleges... Nincs rá semmi szükség – mondta Lochart. Annyira ideges volt, hogy csak nehezen talált szavakat. – Türelem! Hallgasson ide, Pavud! – fordult a rémült irodavezetőhöz. – Ha tartja a száját, mi sem mondjuk el senkinek, amit tudunk.

– Esküszöm Istenre, hogy...

– Nem bízhat meg ebben a csirkefogóban! – vágott közbe Vazari.

– Arról szó sincs, írja le gyorsan, amit tud! Az összes nevet, amire csak emlékszik, három példányban! – Papírt, tollat keresett, és az őrmester kezébe nyomta. Vazari elbizonytalanodott ugyan egy pillanatra, de aztán leült, és fürgén írni kezdett. Lochart a rémülten reszkető, kegyelemért könyörgő irodavezetőhöz lépett. – Fogja be a száját, Pavud, és figyeljen rám! – mondta határozottan. – Hajlandó vagyok üzletet kötni magával. Ha tartja a száját, akkor mi sem áruljuk el magukat.

– Hogyne, aga, természetesen! Nem szolgáltam mindig, éveken keresztül hűségese a vállalatot, nem voltam...

– Hazug! – vágott közbe dühösen Vazari, és Lochart megdöbbenésére még hozzátette: – Hallottam, amit a többi csirkefogóval Manuela Starkéről beszéltetek, és láttam, ahogy esténként csörgő nyállal leskelódtetek utána.

– Nem igaz! Aljas hazugság! Ne higgye...

– Pofa be! – vetett véget kurtán az őrmester Pavud mentegetőzésének.

Az irodavezető elnémult, megrettent a Vazari tekintetéből sugárzó indulattól. Lochart odament az őrmesterhez, elvette tőle az egyik listát, zsebre rakta, és figyelmeztette a rádióst, hogy ő is tegyen el egyet. – Tessék! – mondta Pavudnak, és a harmadik példányt dühösen odatartotta elé. Az irodavezető megpróbált ugyan hátrálni, de nem tudott, mert már egészen beszorult a sarokba. Amikor Lochart a kezébe nyomta a papírt, felnyögött, és eldobta, mintha parázs lett volna. – Ha megállítanak bennünket – folytatta fenyegető hangon a pilóta –, a legelső iszlám gárdistának a kezébe nyomom ezt a listát. Ne felejtse el, hogy perzsául is tudok, és ismerem Huszaint! Megértette? – Pavud meg sem mert szólalni, csak bólintani tudott. Lochart felvette a lapot, és a zakója zsebébe tette. – Üljön oda! – parancsolt rá, és az egyik székre mutatott, aztán beletörölte a nadrágjába erősen izzadó kezét.

A rádióhoz ment, VHF-csatornára állította, és beleszólt a mikrofonba: – Kovisz hívja a Bandar-Deilamból érkező helikoptereket. Hallotok? – Mivel választ nem kapott, megismételte a hívást, majd megkérdezte az irányítótornytól, hogy ők veszik-e az adást.

Egy angolul erős akcentussal beszélő hang válaszolt neki néhány másodperc múlva: – Igen, tisztán halljuk.

– Négy helikoptert várunk Bandar-Deilamból. Csak VHF-készülék van rajtuk, úgyhogy felszállok, hátha könnyebben tudok kapcsolatba lépni velük. Amíg vissza nem jövök, itt nem lesz senki. Rendben?

– Rendben.

Lochart kikapcsolta a VHF-et, a HF azonban még működött, és újból hallani lehetett belőle a már korábbról ismerős hangot: –

Kovisz, itt Teherán. Hallanak?

– Vele mi legyen? – kérdezte Lochart, és a széken magába roskadtan ülő Pavudra bökött az állával.

Vazari minden addiginál erősebb, hasogató fejfájást érzett. – Majd én elintézem – válaszolta, arra gondolva, hogy Pavud megölésével tudja csak végleg meggyőzni Lochartot arról, hogy az ő oldalukon áll.

– Nem! – A pilóta azonnal megértette, mire gondolt. – Pavud, most szabadnapot vesz ki, és hazamegy! – fordult a rémült irodavezetőhöz. – Megmondja a többieknek, hogy rosszul érzi magát, eltakarodik innen, és senkinek nem szól egy szót sem! Látni fogjuk, mit csinál, és halljuk is minden szavát. Ha elárul bennünket, a listát odaadjuk a zöldszalagosoknak.

– Esküszik... megígéri... hogy senkinek nem szól? Megesküszik rá? – kérdezte reszketve Pavud.

– Tűnjön el, amilyen gyorsan csak tud! Ne felejtse, hogy a maga feje forog veszélyben, nem a miénk! Indulás! – Figyelték, ahogy az irodavezető letámolyog a toronyból, és amikor látták, hogy lassan pedálozva a város felé indul a kerékpárján, mindketten megkönnyebbültek valamelyest.

– Meg kellett volna ölnünk, kapitány... Az lett volna a biztos. Én elintéztem volna.

– Így is elég biztonságos... A halála semmit sem oldott volna meg. – És a mi dolgunkon sem segített volna Sarazaddal, gondolta Lochart.

– Kovisz hívja Bandar-Deilamot! – hallatszott újból a HF-csatornán.

– Nem lesz jó, ha ezek még sokáig kiabálnak, kapitány – jegyezte meg gondterhelten Vazari. – A toronyban, bármilyen zöldfülűek üljenek is ott, előbb-utóbb csak meghallja őket valaki.

Lochart kis időre félrerakta gyötrő gondolatait, és kizárólag erre a problémára koncentrált. – Őrmester – mondta aztán –, jelentkezzen be, és tegyen úgy, mintha nagyon dühös lenne, mert elrontották a szabadnapját! Perzsául beszéljen, mondja meg nekik, hogy amíg a karbantartást be nem fejezzük, hagyják békén a csatornánkat! Tegye még hozzá, hogy az a holdkóros Lochart elment, felhívni VHF-en a négy helikoptert, és a többiek is kint vannak a gépeknél!

– Értettem. – Vazari hibátlanul végrehajtotta az utasítást. Miután szétkapcsolt, egy pillanatra a tenyerébe hajtotta a fájdalomtól szétrobbanni akaró fejét, és csak aztán nézett rá Lochartra. – Megbízik bennem végre? – kérdezte.

– Igen.

– Magukkal mehetek? Komolyan?

– Igen. – Lochart kezét nyújtott az őrmesternek. – Köszönöm a segítséget. – Kivette a készülékből a vállalati csatornát működtető kristályt, összetörve visszadugta a helyére, és a bontóérintkezőt zsebre rakva a VHF készüléket is használhatatlanná tette. – Jöjjön!

– Felszállok – mondta a földszinti irodában a három alkalmazottnak, és mivel úgy látta, hogy furcsán néznek rá, magyarázatképpen hozzátette: – Megpróbálom VHF-en felhívni a bandari helikoptereket. – Az írkok erre sem válaszoltak, de Lochart érezte rajtuk, hogy tudják a titkot. – A holnapi viszontlátásra, őrmester! – mondta Vazarinak.

– Ugye nem baj, ha én is lelépek? Rettenetesen fáj a fejem.

– Menjen csak!

Lochart még egy darabig tett-vett az irodában, hogy Vazarinak legyen ideje megkerülni a hangárt, és beszállni a helikopterbe.

– Attól kezdve, hogy kilép az épületből, semmi közöm magához – mondta neki, mielőtt otthagyták a rádiószobát. – Nem fogom ellenőrizni a kabint, beülök és azonnal felszállok.

– Isten legyen irgalmas hozzánk, kapitány!

63. fejezet

A BAHREINI REPÜLŐTÉREN, 11.28. Jean-Luc és Mathias Delarne a terepjárótól néhány lépésnyire, a helikopter-leszálló mellett állt, és a tenyerével ernyőt tartva a szeme fölé, a közeledő 212-est figyelte. Bármennyire erőltették is azonban a szemüket, a pilótát egyelőre nem tudták felismerni. Mathias alacsony, zömök férfi volt, sötét, hullámos hajjal. A fél arca csúnyán összeégett, amikor Algír közelében egy rakétatalálattól kigyulladt a repülőgépe.

– Dubois lesz az – találgatta.

– Nem. Peteri. – Jean-Luc integetni kezdett a pilótának, jelezte, hogy forduljon egészen szembe a széllal, és úgy szálljon le. Mihelyt a helikopter talpai a betonhoz értek, Mathias Peteri kiabálásával mit sem törődve, a még pörgő rotorlapátok alatt a pilótafülke bal oldalához futott. Egy doboz gyorsan száradó fehér repülőfesték és ecset volt nála; sietve lemázolta az ajtóra, az ablak alá felfestett regisztrációs jelzést, Jean-Luc pedig a jó előre elkészített sablon segítségével felfestette az új alapra a helikopternek tökéletesen legális státust biztosító G-HXXI jelet.

Mathias addigra már a gép farkáról is eltüntette az IHC feliratot, a pilótafülke másik ajtaján is megcsinálta az alapot, és Peterinek alig volt ideje visszarántani a könyökét, Jean-Luc már kezdte is kirajzolni a festékszóróval a második G-HXXI jelzést.

– *Voilà!* – mondta elégedetten, miután elkészült. Mathias kezébe nyomta a szerszámokat, aki gyorsan visszavitte őket a kocsinhoz, a ponyva alá, és csak aztán rázott kezét lelkesen Peterivel. Rögtön elmondta, hogy Rudi és Kelly is szerencsésen megérkezett, és afelől érdeklődött, hogy mi van Dubois-val.

– Nem tudom, haver – válaszolta Sándor. – Akadt egy kis zúrunk – sietve elmesélte az óriás tartályhajóval való váratlan találkozást –, ami után Rudi azt mondta, hogy váljunk szét, és jöjjön tovább mindenki maga. Azóta nem láttam őket. Én lementem olyan alacsonyra, amennyire csak lehetett, és egyfolytában imádkoztam, hogy el ne fogyjon az üzemanyagom, így is jó ideje kigyulladt már a lámpa, és legfeljebb tíz percem maradt, utána mehettem volna fürödni a cápákkal. Mi van a többiekkel?

– Rudi és Kelly Abu Szabnál szállt le, Rod Rodrigues foglalkozik velük. Scrag, Willi és Vossi még úton van, Mac viszont még el sem indult Koviszból.

– Jesszusom!

– *Oui*. Freddy és Tom Lochart is vele van, legalábbis még ott voltak tíz-tizenöt perce: – Jean-Luc megkérdezte a közeledő Mathiast: – Fel tudod hívni a tornyot?

– Persze.

– Mathias Delarne, Sandor Peteri és Johnson, a szerelőnk – végezte el sietve a bemutatást Sessonne.

– Milyen volt az útjuk? – kérdezte Mathias, miközben kezét ráztak, de rögtön ki is igazította magát: – *Merde!* Jobb, ha nem mondják el. – Baj van! – mondta aztán, észrevéve egy közeledő gépkocsit.

– Maradj a helyeden, Sándor! – figyelmeztette Jean-Luc a pilótát, és sürgetően rászólt a szerelőre is: – Indíts a kabinba, Johnson!

A hivatalos jelzéssel ellátott gépkocsi a helikoptertől mintegy húszyardnyira állt meg. Két bahreini szállt ki belőle: az útlevel-kezelők egyik századosa, és egy egyenruháján kívül fehér fejkendőt is viselő légiirányító. Mathias rögtön eléjük ment, hogy üdvözölje őket. – Jó napot, szajjid Juszuf, szajjid Bin Ahmed! Bemutatom Sessonne kapitányt.

– Jó napot! – köszönt udvariasan a két férfi, és kíváncsian tovább nézegette a helikoptert. – A pilóta?

– Peteri kapitány. Mr. Johnson, a szerelő az utastérben van. – Jean-Luc nagyon ideges volt, mert a sietve felfestett új azonosító jelzés nem száradt még meg teljesen, és az I talpának mindkét oldalán lecsurgott kicsit a festék. Várta az elkerülhetetlennek vélt, a helikopter indulási helyére vonatkozó kérdést, és már el is döntötte magában, hogy az iraki Bászrát fogja mondani, de tudta, hogy ezzel nem old meg semmit, mert egyetlen telefonnal ellenőrizni lehet, hogy igazat mondott-e. Sőt, még csak ellenőrizni sem kell, elég, ha valamelyik bahreini odalép a helikopterhez, végighúzza az ujját a friss festésen, rögtön elő fog tűnni alóla az eredeti jelzés. Mathias sem volt semmivel nyugodtabb. Arra gondolt, hogy könnyű Jean-Lucnek, ő nem Bahreinben él, nem ott kell dolgoznia.

– Mennyi ideig marad a G-HXXI, kapitány? – kérdezte a tiszt. Simára borotvált arcú, makulátlanul öltözött, szomorú tekintetű férfi volt.

Jean-Luc és Mathias is hatalmasat nyelt. Biztosak voltak abban, hogy a százados szándékosan említette a jelzést ahelyett, hogy egyszerűen helikopterről beszélt volna. – Rögtön indul tovább Sargazba, szajjid – válaszolta Mathias. – Abban a pillanatban, hogy feltöltöttük. Ugyanúgy a többi. Azok is Sargazba mennek.

– Felelőtlenség úgy megtervezni egy utat, hogy ne legyen elég hozzá az üzemanyag – jegyezte meg Bin Ahmed, a forgalomirányító. – Mi van a harminc percre elegendő, kötelező tartalékkal?

– Az ellenszél miatt fogyott el idő előtt, szajjid!

– Hát, ami azt illeti, tényleg elég erős. – Bin Ahmed elgondolkodva az öböl felé pillantott. – Egy 212-es nálunk, kettő a parton, a negyedik... a negyedik pedig valahol ott. – Visszafordult, elgondolkodva Jean-Luc-re nézett. – Az is lehet, hogy megfordult... visszament oda, ahonnan jött.

Jean-Luc erőt vett magán, és a legbarátságosabb mosolyát villantotta rá a tisztre. – Nem tudom, szajjid Bin Ahmed – válaszolta óvatosan. Nagyon szeretett volna túl lenni a macska-egér játékon, elvégezni a tankolást, és visszamenni a terminálra, hogy kiderítse, mi történt Dubois-val.

A két bahreini azonban nem mozdult. Nézték tovább a helikoptert – a rotor közben megállt, lapátjait már csak a szél rezegtette enyhén –, aztán Bin Ahmed a belső zsebébe nyúlt, és lassú mozdulattal telexet vett elő. – Az előbb kaptuk Teheránból, Mathias – mondta udvarias hangon. – Eltűnt helikopterekről van szó benne, az iráni légiirányítók küldték. Azt írják: Kérjük, nézzenek utána, nem kerültek-e önökhöz a Bandar-Deilamból engedély nélkül elvitt helikoptereink. Kérjük, hogy amennyiben igen, azonnal foglalják le őket, a rajtuk tartózkodókat tartóztassák le, és értesítsék a legközelebbi követségünket, amely intézkedni fog a bűnözők, a gépek és az eltulajdonított felszerelés visszaszállítása felől. – Elmosolyodott, és Mathiasnak nyújtotta a telexet. – Érdekes, nem?

– Nagyon. – Mathias elolvasta az üzenetet, aztán visszaadta.

– Sessonne kapitány, dolgozott ön Iránban?

– Igen.

– Szörnyű állapotok vannak ott, nem? Az a sok halott, az állandó nyugtalanság. Mohamedánok ölik a mohamedánokat. Perzsia különös ország, sok gondot okoz a szomszédainak. Magának követeli az Öblöt – a Perzsa-öblöt, ahogy ők hívják –, mintha mi itt, a túlsó parton, nem is léteznénk. – Bin Ahmed nyugodtan beszélt, különösebb érzelem nélkül pusztán tényeket sorolt fel. – Nem azt állította-e a sah is mindig, hogy a szigetünk Iránhoz tartozik, csak azért, mert háromszáz évvel ezelőtt a perzsák néhány évre meghódítottak bennünket, bár korábban mindig függetlenek voltunk, és azóta is azok vagyunk?

– Igen. Később azonban, ha jól tudom, visszavonta a követelését.

– Valóban. Visszavonta, és rögtön utána elfoglalta Tumsz és Abu Musza szigetét, hogy rátegye a kezét az ottani olajra. A perzsa uralkodók – bárkik legyenek, és bárhonnán származzanak is – nagyon különösen, önfejlően tudnak viselkedni. Szentségtörés mollahokat és ajatollahokat állítani Isten és ember közé. Nem gondolja?

– Hát... meglehetősen egyéni a látásmódjuk – válaszolta még mindig óvatosan Jean-Luc. – Tény, hogy sokan nem értenek velük egyet.

Bin Ahmed tekintete Mathias furgonjának nyitva felejtett rakterére tévedt, és nyilván ő is észrevette – Jean-Luc legalább is tisztán látta –, hogy a festőecset foltos nyele kilóg a sietve leterített ponyva alól. – Veszélyes időket élünk manapság errefelé. Nagyon veszélyeseket – mondta elgondolkodva a tiszt. – Az istentelen szovjetek északról, más istentelen marxisták délről, Jemen felől szorongatnak bennünket. Mindenki ránk figyel, a gazdagságunkban bíz, és az iszlámban. Csak az iszlám hithez való ragaszkodás akadályozhatja meg, hogy uralmuk alá hajtsák az egész világot.

Mathiasnak már a nyelvén volt, hogy hol marad akkor Franciaország, és Amerika, de szerencsére gyorsan észbe kapott. – Az iszlám soha nem bukhat el. És az Öböl államai sem, ha elég éberek maradnak – mondta.

– Isten segítségével biztosan így lesz. – Bin Ahmed egyetértően bólintott, és biztatóan rá is mosolygott Jean-Luc. – Mi itt, a

szigetünkön, rajta tartjuk a szemünket azokon, akik megpróbálnak kárt okozni nekünk.

Jean-Luc szintén bólintott, és képtelen volt elszakítani a tekintetét a telextől. Ha Bahrein értesítést kapott, gondolta, akkor valószínűleg az összes többi repülőteret is riasztották az Öböl innenső partján. – Isten segítségével le fogjuk győzni őket – nyögte ki nagy nehezen.

A bevándorlási hivatal tisztje, szintén bólintással jelezve az egyetértését, udvariasan szólt neki: – Kapitány, szeretném megnézni a pilóta és a szerelő papírjait.

– Természetesen. Máris – felelte készségesen Jean-Luc, és nyugalmat tettetve odasétált Peterihez. – Teherán szólt nekik, hogy ellenőrizzék az iráni bejegyzésű gépeket – súgta neki sietve, mire a pilóta rögtön halottápadttá vált. – Nyugalom, *mon vieux*, nem kell idegeskedni! Mutassátok meg az útleveleteket, de csak akkor szólaljatok meg, ha kérdeznek, és ne felejtsetek el, hogy Bászrából jöttök, a madár jele G-HXXI!

– Jézusom! – nyögött fel rémülten Sandor. – Ahhoz, hogy elhiggye, iraki pecsét kellene. Nálam meg, majdnem minden oldalon, ott az iráni.

– Na és? Az csak annyit jelent, hogy jártál Iránban. Imádkozz, *mon brave*, és légy ésszel!

A bevándorlási hivatal tisztje elvette az amerikai útlevelet, ellenőrizte, hogy a fénykép valóban Sandort ábrázolja-e, aztán – anélkül, hogy átlapozta volna – visszaadta a pilótának. – Köszönöm – mondta. Johnson brit útleveléért nyúlt, de abban is csak a fényképet nézte meg, a bejegyzések nem érdekelték.

Közben Bin Ahmed is odament a helikopterhez, és benézett az utastérbe.

– Mit szállítanak?

– Alkatrészeket – felelte csaknem egyszerre Peteri, Johnson és Jean-Luc.

– Azokat el kell vámoltatni.

– Természetesen tranzitszállítmány – szólt közbe Mathias. – Nem lehetne pusztán a deklarációt kitölteni? Pontosan feltüntetnénk benne az értéket, és higgye el, nincs benne se fegyver, se lőszer, se kábítószer. Efelől biztosíthatom.

– Az ön szava nekem mindig megfelelő garancia – mondta a tiszt. Bár megszokta a hőséget, a betonon még neki is túlságosan meleg volt, úgyhogy megtörölte a homlokát, és lassan odaballagott a még mindig Johnson útlevelét nézegető kollégájához. – Azt hiszem, egy átrepülőben lévő brit helikopternél ennyi elég. A parton lévőkkal sem lehet gond.

– Szerintem sem. – Az útlevel-vizsgáló hátat fordított a helikopternek. – Ha megérkeznek, itt szállítjuk le őket, Sessonne kapitány – mondta Jean-Lucnak. – Töltse fel őket gyorsan, mi pedig rögtön megadjuk nekik az indulási engedélyt Sargazba. – Gondterhelt arccal a tenger felé nézett. – És a negyedik? Vele mi legyen? Gondolom, az is brit bejegyzésű.

– Természetesen – hallotta a saját hangját Jean-Luc, és anélkül, hogy különösebben átgondolta volna, már mondta is Dubois helikopterének új regisztrációs jelzését. – Engedelmmükkel... a három gép félórát marad, de utána megy tovább Sargazba. – Egy próbálkozást mindenképpen megér a dolog, gondolta, és miközben gall eleganciával, feszesen tisztelegve elköszönt a két bahreinitől, komoly erőfeszítéssel tudta csak megállni, hogy ne perdüljön táncra boldogságában.

– Nem tudom, hogy a nap vakította-e el őket, vagy szándékosan nem akarták észrevenni, de igazából nem is érdekel, mondta magában óriási megkönnyebbüléssel.

– Jean-Luc, jobb lesz, ha felhívod Gavallant, és szólsz neki a telexről – hallotta a háta mögül Mathias figyelmeztetését.

SARGAZ KÖZELÉBEN. Scragger és Benson tágra nyílt szemmel figyelte a nullára beállt üzemanyagszint-mérőt. A jelzőlámpák már hosszabb ideje égtek, a hőmérő mutatója a vörös zóna tetején tanyázott, az olajnyomás pedig rohamosan csökkent, és már csaknem nulla volt. Hétszáz láb magasságon, tiszta, bár egy kissé párás időben repültek, maguk között hagyták már a Siri és Abu Musza között húzódó tengeri határt, és Sargaz ott volt, közvetlenül az orruk előtt. A forgalomirányítók utasításait csaknem teljesen tisztán hallották.

– Kikapcsolom a rádiót, Benson!

– Jól teszed. Biztos, ami biztos.

A helikopter süllyedni kezdett, és legalább kétszáz lábbal lejjebb került, mire Scraggernek, a második motor teljesítményén igazítva, sikerült megfognia. A váratlan fejlemény mindkettőjüket meglepte, és rossz érzéseket is szült bennük.

– Nincs rá semmi oka, hogy ilyeneket csináljon, Scrag – mondta idegesen Benson. – Néhány napja én magam ellenőriztem, és akkor még tökéletesen rendben volt. Hogy haladunk?

– Remekül. Már nem sok van hátra.

A szerelőt nem teljesen nyugtatta meg a válasz. – Ha közbejön valami, lesz hol leszállnunk? – kérdezte. – Homokpad, fűrésziget, bármi.

– Persze. Rengeteg a lehetőség, csak győzzünk válogatni közöttük – hazudta Scragger. Fülét és szemét egyaránt úgy állította be, hogy azonnal észrevegyék a hirtelen felbukkanó, újabb veszélyt, de egyelőre úgy látszott, hogy minden a legnagyobb rendben. – Hallasz valamit?

– Nem... semmi különöset. Pedig figyelek a legkisebb neszre is, a fene egye meg!

– Akárcsak én – mondta nevetve Scragger.

– Nem kellene felhívunk Sargazt?

– Bőven van még rá időnk. Azt várom, hogy Vossi, vagy Willi jelentkezzen. – Csöndben repültek tovább egy darabig, és közben minden idegszálukkal a motor hangjára, a műszerek mutatóinak a rezdüléseire koncentráltak.

– Mennyi van még hátra, Scrag? – kérdezte újból kis idő után Benson. Imádta a motorokat, repülni viszont utált, és főleg helikopteren. Most is olyan ideges volt, hogy az inge csuromvizesen tapadt a testéhez.

Scraggernek nem maradt ideje válaszolni, mert a hangszóróból Willi hangját hallották: – Sargaz, itt EP-HBB. EP-HGF-fel hétszáz lábon, száznegyven fokon közeledünk, és várhatóan tizenkét perc múlva megérkezünk. – Scragger kis híján felüvöltött, mert Willi a két helikopter teljes iráni regisztrációs jelzését mondta be, pedig megállapodtak, hogy ha üzenetet küldenek, legfeljebb a három utolsó betűt használják.

Az irányítótorony vette az adást, és azonnal válaszolt is rá angolul:
– Sargazt hívó helikopter, annyit értettünk csak, hogy 140 fokon közelednek és át akarnak repülni fölöttünk. A többit nem hallottuk tisztán. Erősítse meg, hogy a hívójelük G-HYYR és G-HFEE! Ismétlem: Golf-Hotel-Yankee-Yankee-Rómeó, és Golf-Hotel-Foxtrott-Echo-Echo.

Scragger nem tudott tovább uralkodni magán, és jókedvűen hatalmasat rikkantott. – Várnak bennünket!

Ismét Willit hallották, de a hangja olyan bizonytalan volt, hogy attól ismét dühös lett. – Sargaz, itt... itt G-HY... YR... – Vossi mentette meg a helyzetet; fűgén közbevágott, és ő már magabiztosan sorolta a korábban hallott betűket: – Sargaz, itt Golf-Hotel-Foxtrott-Echo-Echo és Golf-Hotel-Yankee-Yankee-Rómó. Tisztán vettük az adást. Tíz perc múlva maguknál leszünk. Kérünk engedélyt a leszálláshoz az északi leszállóhelyen. Értesítsék az S-G-t is, legyenek szívesek, hogy megérkeztünk!

– Természetesen, G-HFEE – válaszolta az irányító. Scragger tisztán kihallotta a hangjából az óriási megkönnyebbülést. – 117,7-en maguk is felhívhatják az S-G-t. Üdvözljük magukat Sargazban. Tartsák az útirányt és a magasságot!

– Értettem. 117,7-en. – A visszaigazolást hallva Scragger rögtön átkapcsolt a megadott hullámsávra, hogy egy szót se mulasszon el abból, amit Vossi mond: – Sierra-Egy, Itt HFEE és HYYR. Hallotok bennünket?

– Tisztán és érthetően. Isten hozott benneteket! De hol van Golf-Hotel-Sierra-Viktor-Tangó?

A SARGAZI IRODÁBAN. – Mögöttünk, Sierra-Egy – válaszolta Vossi. Gavallan, Scot, Nogger és Starke a vállalati csatornára állított VHF-et hallgatta, de közben figyelték a tornyot is. Tudták, hogy az adásokat, főleg ha HF-en érkeznek, tisztán hallhatja Szjamaki is Teheránban, Numir pedig Bandar-Deilamban. – Pár percnyire van csak lemaradva mögöttünk. Ő mondta, hogy menjünk előre. – Vossi nagyon ügyelt a megfogalmazásra, arra, hogy ne áruljon el többet, mint amennyi feltétlenül szükséges. – Nem tudjuk, pontosan mi történt vele. – Hallva ezt, Scragger is bekapcsolódott végre a

beszélgetésbe: – Itt G-HSVT. A sarkatokban vagyok, úgyhogy igyekezzetek...

A szobában hatalmas üdvrivalgás tört ki, Gavallan megkönnyebbülve letörölte homlokáról az izzadságot, majd rögtön oda is szólt Noggernek: – Induljon!

A fiatal pilóta vidáman, lázas sietséggel rontott ki a szobából, és kis híján ledöntötte a lábáról az üdítővel megrakott tálcát cipelő Manuelát. – Scrag, Willi és Ed mindjárt leszáll! – újságolta anélkül, hogy egy pillanatra is megállt volna.

– Nagyszerű! – lelkesedett az asszony. Belépett, és Scragger hangját meghallva rögtön meg is torpant: – ...az egyik motorom működik, úgyhogy azonnali leszállítást kérek. Rendeljetek ki tűzoltókocsit!

– Ed! – szólt azonnal Vossinak Willi. – Fordulj vissza, menj Scrag elé, és vezesd be! Hogy állsz üzemanyaggal?

– Van bőven.

– Scrag, itt Willi. Gondoskodom a leszállításról. Mennyi üzemanyagod van?

– Annyi, hogy akár vissza is mehetnék vele! – válaszolta Scragger. El is nevette magát, és ettől Manuela végre kezdte jobban érezni magát.

A délelőtti feszültsége sok volt az asszony számára. Megpróbált uralkodni a félelmén, de borzalmasan érezte magát, hallva a távolból érkező, de tőle karnyújtásnyira felcsendülő testetlen, és mégis jó ismerősökhöz kötődő hangokat, olyanokét, akiket szeretett, és azokét is, akiket gyűlölt – az ellenségekét. – Mert azok – mondta néhány perccel korábban éles hangon, a könnyeivel küszködve, mert arra gondolt, hogy nem lehet tudni, mi történt Marc Dubois-val és az öreg Fowlerrel, eltűntek, és akár Conroe is lehetett volna a helyükben, és akkor... – Dzsahán az ellenségünk! Szjamaki, Numir, mind azok! Mind, kivétel nélkül!

– Nem, Manuela, igazából nem, ők csak teszik a kötelességüket... – próbálta megnyugtatni Gavallan, de nyugodt hangja nemhogy lecsöndesítette volna, éppen ellenkezőleg, még idegesebbé tette az asszonyt. Kétségbeesett már a puszta tényről, hogy nem egészen fél nappal a műtét után Starke, ahelyett, hogy ágyban maradt volna, ott

izgul a rádió előtt, aztán erre jött még az úton lévők miatti aggodás, és ez már túl sok volt neki, nem bírta tovább, elpattant nála a húr. – Hát persze! Nincs is mit izgulni, hiszen ez az egész, az egész rohadt Forgószél csak játék! – kiabálta. – Csupa jópofa, remek fickó vesz részt benne, és maga... maga... – Nem fejezte be a mondatot, megfordult, és zokogva kirohant a női vécébe. Miután megnyugodott valamelyest, jól összeszidta magát, mert kiborult, pedig tudta jól, hogy a férfiak mind infantilisak, képtelenek bármit is igazán komolyan venni, és hiába minden erőfeszítés, ezen lehetetlen változtatni. Kifújta az orrát, megigazította szétmázolódott sminkjét, és miután a haját is rendbe hozta, elment üdítőkért.

Manuela hangtalanul rakta le a tálcát, de aztán látta, hogy fölösleges volt olyan nagyon vigyáznia, mert senki nem figyelt rá.

Starke éppen a földi irányítókkal beszélt telefonon, elmagyarázva, mit tegyenek, Scot pedig a VHF-en keresztül Scraggert nyugtatta, hogy ne izguljon, minden a legnagyobb rendben lesz.

– Sierra-Egy, mi van a többiekkel? A Deltákkal és Kilókkal?

Scot az apjára nézett, meghagyta neki a lehetőséget, hogy válaszoljon. – Delta-Hárommal minden rendben – felelte Gavallan. – Kiló-Kettő... Kiló-Kettő még a helyén van... többé-kevésbé.

Scragger hosszabb időre elhallgatott, és amikor ismét megszólalt, a hangja érezhetően más volt, mint korábban: – Megerősítést kérek, nem hallottam jól. Delta-Három rendben?

– Delta-Három rendben – ismételte meg idegesen Gavallan. Még mindig nyugtalanította részben Dubois eltűnése, részben pedig Jean-Luc pár perccel korábbi, a bahreinek telexéről szóló telefonja. Számított rá, hogy perceken belül az ő irányítótornyukban is be fog csapni a bomba, és ugyanúgy Kuvaitban is. Sessonne-tól megkérdezte: – Ne kérjünk tengeri felderítést és mentést?

– Mi is azok vagyunk, Andy! Mások sem értenek hozzá jobban. Sandor már felszállt, és Rudiék is indulnak, mihelyt befejezik a tankolást. Megbeszéltem velük, hogy hol nézzenek körül. Utána rögtön indulnak tovább Sargazba, és Sandor is. Nem lődöröghetünk itt tovább, nem is tudod, milyen közel voltunk, hogy elkapjanak bennünket. Ha nem süllyedt el, biztosan megtalálják. Sok homokpad is van arrafelé, azok közül is leszállhatott valamelyikre.

– Elég lesz a kitérőre az üzemanyaguk?

– Elég, Andy! Marc nem kért segítséget, úgyhogy vagy hirtelen történt valami, vagy elromlott a rádiója, vagy – és ez a legvalószínűbb – leszállt valahol. Számptalan lehetőség közül választhatott. Leszállhatott akár egy lelőhelyen, ahol egyből üzemanyagot is kapott. Ha vízre ereszkedett, az arra menő hajó nyugodtan kihalászhatta. Ne felejtse el, hogy teljes rádiócsöndben állapotunk meg! Fölösleges idegeskedni, *mon chér ami* – biztatta Gavallant Jean-Luc.

– Könnyű azt mondani!

– Van valami hír a többiekről?

– Egyelőre nincs...

Egyelőre nincs, gondolta újból, és az izgatottságtól egész testében remegni kezdett.

– Kicsoda Delta-Négy? – kérdezte Willi.

– Francia barátunk és Fowler. – Gavallan nem akarta kimondani a nevet, számítva rá, hogy esetleg illetéktelenek is hallják az adást.

– Leszállás után azonnal jelentést kérek.

– Értettem. – A készülékből egy darabig csak sercegés hallatszott, majd ismét Neurchtreiter hangja: – Hogy vagy, Ed?

– Remekül, Willi. Most megyek fel ezerre. Hé, Scrag, mi a pontos irány és magasság?

– Száznegyvenkettő hétszázon, és ha kinyitnád a szemed, két óránál látnál is, mert én már látlak.

Csönd következett, aztán a lelkes kiáltás: – Megcsináltad, Scrag! – Gavallan felállt, hatalmasat nyújtózkodott, és közben észrevette Manuelát. – Hogy van, kedves?

Az asszony kissé bátortalanul ugyan, de elmosolyodott. – Tessék! – mondta, és odanyújtott egy üveg sört. – Megérdemli. És ne haragudjon!

– Semmi okom rá. Tökéletesen igaza volt. – Gavallan a vállát átölelve magához szorította az asszonyt, közben ivott egy jókora kortyot. – De jólesett! Köszönöm, Manuela!

– És én? – kérdezte Starke.

– Te legfeljebb hideg vizet kaphatsz, Conroe Starke, és egy jókora pofont, amilyen ostoba vagy! – felelte dühösen Manuela, és valóban

ásványvizes üveget nyomott a kezébe, de a szeme közben nevetett, és a kezét is ott hagyta gyöngéden a férje vállán.

– Kösz, szivi – mondta megkönnyebbülve Starke. Örült, hogy az asszony ott van mellette, biztonságban, és a többiek is túl vannak már a nehezén, még akkor is, ha egyelőre nem tudni biztosan, merre kószál Dubois és Fowler, és várni kell, míg együtt lesz az egész csapat. A kedve jó volt, de a válla és a mellkasa nagyon fájt, a feje lüktetett, és egyre erősödő hányingert érzett. Nutt doki adott ugyan neki fájdalomcsillapítót, mielőtt elindult, de figyelmeztette, hogy az csak néhány óráig fog hatni. – Délig talán kitart, Duke, bár lehet, hogy nem – mondta. – Jobban tennéd, ha holnap déltájban átmennél Csipkerózsikába, mert különben mocskosul fogod érezni magad. Starke a felesége órájára pillantva látta, hogy tizenkettő múlt négy perccel.

– Conroe, drágaságom, nem méltóztatnál végre lefeküdni?

A férfi tekintete hirtelen megváltozott. – Tudsz még várni négy perctet? – kérdezte lágy, sejtelmes hangon.

Manuela egy pillanatra elvörösödött, aztán nevetett egyet, és úgy tett, mintha büntetésből végig akarná karmolni a nyakát. – Csak nem azt mered...

– De igen.

Nutt doktor lépett be az irodába, és még be sem csukta az ajtót, máris figyelmeztette Starkét: – Vár a finom ágyikó, Duke! Köszönj el szépen, és legyél jó fiú!

– Hello, doki! – Starke szófogadóan felállt, és rögtön meg is szédült, kevés híja volt csak, hogy el nem esett. Várt kicsit, amíg sikerült tökéletesen visszanyernie az egyensúlyát, majd megkérdezte Scotot: – Van egy hordozható adó-vevőnk, amin fogható a torony?

– Persze. – Scot kivett a fiókból egy készüléket, és a kezébe nyomta. – Telefon van az ágyadnál?

– Igen. Később visszajövök... Ugyan már, szívem, tényleg jól vagyok. Nyugodtan itt maradhatsz, hátha szükség lesz a perzsa tudásodra – próbálta visszatartani Manuelát, és már indult is, de az ablak felé fordulva megtorpant. – Nézzétek!

A jelenlévők néhány pillanatra elfeledkeztek minden bajról, Csodálták a London-Bahrein járaton közlekedő, lehajtott hegyes

orral éppen a felszálláshoz kiguruló Concorde-ot. Óránként 1500 mérföldes sebességgel, 65 000 láb magasságon repülve, 3 óra 16 perc alatt tette meg a 4300 mérföldes utat. – A legszebb madár a világon – állapította meg róla Starke, aztán kiment.

– De szeretnék repülni vele egyszer! – sóhajtott fel Manuela. – Csak egyetlenegyszer.

– Úgy hallottam, jövőre megszüntetik ezt a járatot – mondta Scot, már ismét Willi, Scragger és Vossi beszélgetésére figyelve. A helyéről tisztán látta, hogy Nogger és a szerelők – festékekkel, sablonnal felszerelve – már elindultak gépkocsin a repülőtér túlsó felén lévő helikopter-leszálló felé, a tűzoltókocsi pedig már ott áll.

– Idióták! – jelentette ki dühösen Gavallan. – A hülye kormányunk jókora baromságot csinál, de a franciáké is. Ha a kutatási és fejlesztési költségeket leírnák, ahogy az normális lenne, rögtön rájöhetnének, hogy gazdaságos a madár, bizonyos járatokon pedig egyszerűen megfizethetetlen. Los Angeles és Japán között verhetetlen lenne, de Ausztráliába, Buenos Airesbe is... Látja már valaki a gépeinket?

– Megkérdezem a tornyot, apa! Ők jobb helyzetben vannak – válaszolta Scot, és rögtön át is állította a rádiót az irányítók frekvenciájára. – Concorde 001, maguk lesznek a következők. *Bon voyage!* hallották a légiirányító hangját. – Felszállás után 119,9-en hívják Bagdadot.

– Köszönöm. 119,9 – nyugtázta büszkén a vételt a pilóta. Érezni lehetett a hangján, hogy tudja, minden tekintet az ő gépére szegeződik.

– Jézusom! Van mit nézni rajta, az biztos.

– Torony, itt Concorde 001. Mit keres itt a tűzoltóautó?

– Három helikoptert várunk az egyik leszállóhelyre, és az egyiknek csak egy motorja működik...

Az IRÁNYÍTÓTORONYBAN. – ...Tartsuk vissza őket, amíg felszállnak? – kérdezte a repülésirányító. Sinclairnek hívták, korábban a brit Királyi Légierőnél szolgált, mint nagyon sok, az Öböl partján lévő államokban alkalmazott kollégája.

– Nem, dehogy! Csak érdekelt a dolog.

Sinclair alacsony, mokány, erősen kopaszodó férfi volt, most éppen a torony panorámaablakánál, alacsony asztal mögött foglalt helyet, kényelmes karosszékben. A szeméhez emelte a nyakában lógó, nagy erejű távcsövet, és azon keresztül már látta a V-alakban repülő három helikoptert. Tudta, hogy az halad elöl, amelyiknek rossz az egyik motorja, és azt is, hogy Scragger vezeti, de úgy tett, mintha nem ismerné, a név az égardta világon semmit sem mondana neki. Körülötte a torony zsúfolásig volt tömve a legkorszerűbb radarkészülékekkel, távközlési eszközökkel, telexekkel, amelyeket három sargazi katona és egy polgári repülésirányító kezelt. Az illető éppen az előtte lévő radarernyőt figyelte, ügyelve rá, hogy megfelelő folyosón tartsa a működési körzetükben tartózkodó hat másik repülőgépet.

Anélkül, hogy a távcsövet leeresztette volna, Sinclair megnyomta a rádiója adás-gombját. – HSVT, itt a torony. Hogy megy a dolog?

– Torony, itt HSVT. – Scragger hangja tiszta, jól hallható volt. – Nincs probléma. Minden mutató a zöldben. Látom, hogy a Concorde fel akar szállni. Siessek, vagy fogjam vissza magam?

– HSVT, folytassa a leszállást, maximálisan betartva a biztonsági előírásokat! Concorde, foglalja el a kiindulási pozícióját, és várjon! – Az utasításokat kiadva Sinclair odakiáltott az ügyeletesek egyikének, egy közkatonának: – Mohammed, mihelyt a helikopter leszállt, átadom. Rendben?

– Rendben, szajjid!

– Kapcsolatban van már a tűzoltóautóval?

– Nem, szajjid!

– Gyorsan szóljon neki, hogy jelentkezzen! Mire vár? – Mivel a fiatalember zavartan mentegetőzni akart, Sinclair leintette: – Elég! Az ember néha hibát követ el, de tanul belőlük, és nem foglalkozik velük többet, hanem végzi a munkáját.

Hajszálnyit állított a lencsén, hogy még élesebben lássa az ötven láb magasságon, tökéletes szögben ereszkedő Scraggert. – Mohammed, szóljon a tűzoltóknak, hogy készüljenek fel! Remélem, már felszerelték a haboltókat. – Hallotta, hogy a katona dühösen veszekszik valamiért a tűzoltókkal, aztán látta, hogy többen is

előugranak a kocsiból, és lázas sietséggel kezdik előkészíteni a haboltáshoz szükséges fejeket. Egy pillanatra a Concorde-ra nézett, amely a kifutópálya végén, pontosan a középvonalon állt már, biztonságos helyen még akkor is, ha a három helikopter egyszerre csapódik a földhöz, és robban fel. A hangsebességnél is gyorsabb gép harminc másodpercre történő visszatartása könnyen kiszámolható, nem is jelentéktelen költséggel járt ugyan, de Sinclair indokoltnak tartotta, hiszen egymillió az egyhez volt az esélye, hogy ha elindul, tolósugara olyan légrezgéseket kelt, amelyekből a sérült helikopter lezuhan. Forgószél! Magasságos isten! A hír, hogy az S-G engedély nélkül ki akar vonulni Iránból, már két napja eljutott a repülőtérré.

A távcső a Concorde-tól Scragger helikoptere felé fordult. Mihelyt talpai a betonhoz értek, a tűzoltóautó – bár tűznek nyoma sem volt – rögtön elindult felé. – Concorde 001! Megkezdheti a felszállást – mondta nyugodtan Sinclair. – HFFE és HYYR, ereszkedjenek le, ahol jól esik! Pan Am 116, a 32-es pályára jöjjön. A szélirány 160, a sebesség húsz csomó.

Nem törődött a háta mögött kopogni kezdő telexszel, a Concordeot figyelte, amint az orrát magasra emelve szárnyra kapott, majd ismét Scraggert, de szándékosan nem vett tudomást a festékesvödörrel és ecsettel a kezükben a helikopterhez rohanó, a távolság miatt törpéknek tűnő alakokról. Nogger Lane, aki Gavallan utasítására és jóval az után, hogy a pletykákból már értesült róla – titokban elmondta neki, mi készül, éppen a fölöslegessé vált tűzoltóautót küldte el. A helikopter egyik oldalán Scragger hányt, a másikon pedig valaki – feltehetően a másodpilóta – hosszan, jókora sugárban vizelt. A másik két helikopter is leszállt már, és a festékesek azokat is kezelésbe vették.

– Remek – morogta elégedetten Sinclair. – Nincs tűz, felhajtás, fölösleges idegeskedés.

– Szajjid Sinclair, legyen szíves, nézze meg ezt a telexet!

– Tessék? – Oda sem igazán figyelve vette ki a távcsövével babráló fiatal katona kezéből a papírt, de elég volt egyetlen pillantást vetnie rá, hogy azonnal feltámadjon benne az érdeklődés. – Mohammed, egyáltalán, volt már a maga kezében távcső?

– Szajjid? – A fiatalember arcán látott, hogy nem érti a kérdést. Sinclair kivette a kezéből a távcsövet, elállította, és megfordítva adta

vissza neki. – Figyelje a helikoptereket, és mondja, mit lát!

A katonának beletelt néhány másodpercbe, amíg élessé tudta tenni a képet. – Olyan messze vannak, hogy alig tudom megkülönböztetni őket egymástól – panaszkodott.

– Érdekes. Üljön ide a helyemre! – biztatta Sinclair, a fiatalember pedig boldogan, büszkén teljesítette az utasítást. – Hívja a Concordeot, és kérjen tőle helyzetjelentést!

A katonák irigykedve nézték szerencsés társukat, és másra nem is figyeltek. Mohammed izgalomtól remegő ujjal nyomta meg az adásgombot, és enyhén reszkető hangon beleszólt a mikrofonba: – Concorde, itt... a bahreini torony. Legyen szíves, közölje a helyzetét.

– 001 a toronynak. 34 000-ről 62 000-re emelkedünk, 1,3 Machról 2 Machra, pillanatnyi sebesség 1500 mérföld, irány 290, most hagyjuk el a körzetet.

– Köszönöm, Concorde, szerencsés utat... Jaj! 119,9-en jelentkezzenek be Bagdadnál! Szerencsés utat! – búcsúzott el a fiatal katona, és büszkén, sugárzó arccal körbepillantott.

Sinclair, úgy ítélve meg, hogy elérkezett a megfelelő pillanat, jól láthatóan maga elé emelte a telexet, majd gondterhelten ráncolni kezdte a homlokát. – Iráni helikopterek? – Mohammed kezébe nyomta a távcsövet, és ezúttal már ügyelt rá, hogy a fiatalember jól illessze a szeméhez. – Lát maga bárhol is iráni helikoptereket? – kérdezte.

A katona alaposan megnézte a három, nemrég érkezett járművet, és tagadóan megrázta a fejét. – Nem, szajjid. Ezek brit gépek, rajtuk kívül pedig csak sargaziak vannak itt.

– Így igaz. – Sinclair még erősebben, de most már őszintén, kezdte ráncolni a homlokát, mert azt látta, hogy Scragger változatlanul a betonon görnyed, Lane és még néhányan pedig körbeállják. Ez csöppet sem jellemző Scraggerre, gondolta, nem értve a dolgot. – Mohammed, küldjön orvost és mentőt a kettesre, a britekhez! – mondta a katonának. A telefonért nyúlt, és tárcsázni kezdett. – Mr. Gavallan, a madaraik épségben megérkeztek. Ha van kis ideje, beugrana a toronyba? – kérdezte azon a könnyed, laza, angoloknál gyakori társalgási hangon, amelyből csak másik angol képes kihallani a sürgetést.

AZ S-G IRODÁJÁBAN. – Már is indulok, Mr. Sinclair! Köszönöm – válaszolta a telefonba Gavallan.

– Újabb probléma, apa? – kérdezte Scot.

– Nem tudom. Hívj fel, ha bármi történik! – Gavallan idegesen torpant meg az ajtóban. – A fene egye meg! Teljesen elfeledkeztem Newburyról. Beszélj vele, kérdezd meg, hogy ráér-e délután. Elmegyek hozzá, vagy bárhová, ahová akarja. Állapodjatok meg! Ha kérdezi, mi történt, csak annyit mondj neki, hétből hat, egy úton, kettő még nem indult el! – Kisietett az ajtón, és a folyosóról kiabálta vissza: – Viszlát, Manuela! Scot, próbáld újra Charlie-t, derítsd ki, hol a fenében kószál!

– Rendben! – Scot kettesben maradt az asszonnyal. A figyelmét részben lekötötte ugyan, hogy nagyon fáj a válla, de azért észrevette, hogy az asszony szomorú, rossz kedve van. – Meglátod, Dubois elő fog kerülni – mondta neki, hogy vigasztalja, bár maga is félt attól, hogy Marcékkel valami nagy baj történt. – Az öreg Fowlert meg agyon sem lehetne csapni.

– Remélem, igazad van. – Manuelának nem sok hiányzott, hogy keservesen elsírja magát. Láta, amikor a férje a székről felállva megingott, és tudta, hogy rettenetesen fájhat a sebe. A fenébe a perzsa nyelvtudásommal, mindjárt indulok a kórházba, gondolta. – A várakozás idegesít.

– Még néhány óra, Manuela, és vége. Két madár és öt ember hiányzik csak. Ha megjöttek, mulatunk – vigasztalta jókedvet erőltetve magára Scot. Arra gondolt, hogy akkor végre apja válláról is lekerül a borzalmas teher, újból képes lesz mosolyogni, összeszedi magát, és legalább ezer évig fog élni.

Jézusom, még hogy hagyjam abba a repülést, jutott eszébe, amit Gavallan tanácsolt. Imádok repülni, és semmi kedvem az irodai munkához. Hongkong az év egy részében nagyon kellemes hely, de hogy Linbar mellett legyek! Nem bírnék vele, ha megfeszülnék se. Az öreg képes felvenni vele a harcot, de én...

Mit csinálnék, ha nem lenne? Nem először tette már fel magának ezt a kérdést, de ezúttal is megborzongott tőle. Ráadásul nincs is semmiféle „ha”, igazította ki magát szomorúan. Egyszer biztosan be

fog következni, sőt, bármelyik nap megtörténhet. Jordon és Talbot esetében számított rá bárki? Vagy Duke és az én esetemben. Egy hüvelyknyi eltérés is elég, hogy eldőljön, életben marad-e az ember, vagy meghal. Isten akarata? Karma? Jössz? Nem tudom, és valójában nem is számít. Azt tudom csak, hogy mióta meglőttek, más vagyok, az egész életem megváltozott, a magabiztosságom, hogy engem soha semmilyen baj sem érhet, örökre eltűnt, és jött helyette az ijesztő bizonyosság, hogy nagyon is halandó vagyok. Jóságos isten! Muszáj ennek így lennie? Kíváncsi lennék rá, hogy Duke vajon ugyanezt érzi-e.

Manuela felé fordult, és észrevette, hogy az asszony erősen figyeli.
– Ne haragudj! Elgondolkodtam kicsit – kért tőle bocsánatot, és elkezdte tárcsázni Newbury számát.

– Csak annyit mondtam, hogy három madár, és hét ember. Erkkit és Azadehet az előbb kihagytad. Sőt, nem is hét, hanem nyolc, ha Sarazadot is számoljuk.

TEHERÁN, A BAKRAVÁN-HÁZBAN, 13.14. Sarazad kissé oldalra fordulva, meztelenül állt a fürdőszobai nagy tükör előtt, és a hasát vizsgálgatta, hogy megállapítsa, mennyit nőtt. Azt már reggel felfedezte, hogy a mellbimbói érzékenyebbek, mint azelőtt, és az egész melle feszesebb. – Ne aggódj! – mondta nevetve Zarah, Meshang felesége. – Hamarosan akkora lesz a hasad, mint a luftballon, és zokogni fogsz, jajgatni, mert azt hiszed, hogy soha többé nem fogysz vissza a ruháidba, és örökre csúnya maradsz. Ne félj, visszafogysz beléjük, és meg se csúnyulsz!

Jókedvű volt, sokáig elpizmogott magával, és a tükörhöz közelebb hajolva azt is megnézte, nincsenek-e ráncok az arcán. Kipróbálta, hogyan állna a haja, ha a feje tetején összefogná, vagy az egyik válla fölött előre fésülné, és mindkét megoldással elégedett volt. Az arca már szinte teljesen meggyógyult, nem látszottak rajta az ütésnyomok. Mivel a fürdőtől kiszáradt a bőre, jól behintőporozta magát, és utána vette csak fel a bugyiját.

– Készen vagy, hercegnő? – kérdezte izgatottan a besiető Dzsari. – Bátyád őkegyelmessége bármelyik pillanatban megérkezhet ebédelni, és az egész ház retteg, hogy megint rosszkedvű lesz. Nagyon kérlek,

siess, ne várakoztasd, mert attól feldühödik, és... – Automatikusan kihúzta a fürdőkádból a dugót, nekiállt rendet rakni, és közben egyfolytában beszélt, ott maradt szorosan az úrnője nyomában. Sarazad hamar végzett az öltözködéssel. Harisnyát húzott – harisnyanadrágot már hónapok óta nem lehetett kapni, még a feketepiacon sem –, melltartóra nem volt szüksége. Párizsi szabásminta alapján készült meleg, kék kasmírruhát vett fel, és vele színben tökéletesen harmonizáló, háromnegyedes ujjú kabátot. Természetből fogva hullámos, dús hajának elég volt az is, hogy kefével néhányszor végigsimította, egy leheletnyi rúzszt tett a szájára, fekete ceruzával odabiggyesztett egy vékony vonalat a szeme alá, és már készen is volt.

– De hercegnő! Tudod, hogy a bátyád nem szereti, ha fested magad.

– Itthon maradok, nem megyek sehová, és Meshang nem... – Sarazad azt akarta mondani, hogy „az apám”, de nem fejezte be a mondatot, ezzel is védekezve a szomorú emlékek ellen. Apa a paradicsomban van, mondta magának eltökélten. A gyásznapja, a halálától számított negyvenedik nap, amikor mindenki zokogni, jajgatni fog, és megszaggatjuk a ruháinkat, majd csak huszonöt nap múlva következik, és addig élnünk kell.

És szeretni?

Nem kérdezte meg Dzsaritól, mi történt a kávézóban, amikor odaküldte, hogy mondja meg neki, visszajött a férje, és vége van annak, ami el sem kezdődött. Vajon hol lehet, és vajon meglátogat-e még álmaimban, kérdezte magától.

A lépcső felől érkező hangok jelezték, hogy megérkezett Meshang. Sarazad még egyszer megnézte magát a tükörben, aztán kisietett, hogy üdvözlje a bátyját.

A Locharttal történő összecsapás utáni este Meshang családotól visszaköltözött a hatalmas házba, ahol bőven volt hely, Sarazad zavartalanul megtarthatta a szobáit, és örült, hogy Zarah és három gyereke megtöri a rideg csendet, elűzi tőle a szomorúságot. Az édesanyja teljesen visszavonult, bezárkózott a saját lakrészébe, ott is étkezett, és ha nem a férjét siratta, gyászolta éppen, akkor szünet nélkül imádkozott. Nem ment a gyerekeihez, és nem is engedte őket

magához. – Hagyjatok magamra! Hagyjatok magamra! – ismételte a bezárt ajtón át, valahányszor meg akarták látogatni.

Amikor Meshang otthon volt, Sarazad, Zarah, és mindenki más is a családból kényeztette, egyfolytában hízelgett neki. – Ne aggódj! Meg fog ő még lepődni – mondta Zarah a sógornőjének. – Azt hiszi, elfelejtettem, hogy megsértett, meg is ütött, és természetesnek veszem, hogy a kis szajháját kényezteti, akit Kia, az a rühes kutya kölyke szerzett neki. Ne aggódj, drága Sarazad, bosszút állok én még rajta! Megbocsáthatatlan, ahogy veled bánt... és a férjeddal. Hamarosan újból utazhatunk... Párizsba, Londonba, még New Yorkba is... Nem hiszem, hogy lesz ideje elkísérni bennünket, és akkor végre azt fogjuk csinálni, ami jólesik, átlátszó ruhákat viselhetünk, és akár ötven udvarlót is tarthatunk!

– Nem tudom, okos dolog-e elmenni New Yorkba, kitenni magunkat a sátán okozta veszélyeknek – válaszolta Sarazad, bár titokban remegett az izgalomtól, valahányszor eszébe jutott a csodálatos lehetőség. Elmegyek New Yorkba a fiammal, ígérte meg magának. Tommy is ott lesz. Hamarosan helyreáll a normális élet, a mollahok hatalma Khomeini fölött megszűnik, Isten segít abban, hogy az imám szeme kinyíljon, a mollahok ne irányíthassák tovább az iszlám gárdistákat. A központi forradalmi bizottságot feloszlatják, becsületesen választott, demokratikus iszlám kormányunk lesz Bazargán miniszterelnök vezetésével, a nők jogait senki nem meri többé kétségbe vonni, a Tudeh megszűnik törvényen kívüli lenni, mindenkinek a javára fog működni, és béke lesz, úgy, ahogy azt ő megjósolta. Örülök, hogy az vagyok, aki, állapította meg magában, mielőtt kedvesen köszönt volna a bátyjának.

– Szervusz, drága Meshang! Milyen ragyogóan nézel ki ma, bár látszik rajtad, hogy fáradt vagy. Nem lenne szabad ennyit dolgoznod, így hajszolni magadat értünk. Tessék, fogadd el ezt a pohár hideg citromos vizet! Én csináltam, úgy, ahogy a legjobban szereted.

– Köszönöm. – Meshang a hátát párnáknak támasztva, cipő nélkül már a szőnyegen ült, és evett. A szénszerpenyőben már izzott a parázs, a kebab nyársra tűzve várta, hogy megsüssék, de azon kívül is húsz-harminc különböző fogás, köztük horishtok, piláfok, különbözőképpen elkészített zöldségek, édességek voltak a keze ügyében. Zarah is ott ült, nem messze a férjétől, és hívta Sarazadot, hogy foglaljon helyet mellette.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Csodásan. Csöpp hányingerem sincs.

– Zarah, ha terhes, egyfolytában beteg és szomorú, nem úgy, mint egy normális asszony – jegyezte meg savanyú ábrázattal Meshang. – Bízunk benne, hogy nálad nem így lesz, bár ahogy látom, túl vékony vagy... Insa Allah.

A két nő, tökéletesen megértve egymást, mosolyba burkolózott, nem mutatta ki a valódi érzését.

– Szegény Zarah – mondta Sarazad, de nem időzött tovább a témánál. – Hogy telt a délelőttöd, Meshang? Szörnyen nehéz lehet annyi mindennel törődnöd, gondoskodnod mindnyájunkról.

– Azért bonyolult, mert hülyékkel vagyok körülvéve, kedves húgom. Ha hozzáértő beosztottaim lennének, képzetek, mint én, akkor sokkal könnyebben boldogulnék. – Így is sokkal könnyebb volna, tette hozzá gondolatban Meshang, ha nem szédíted meg apánkat, nem csavarod az ujjad köré, nem hagyod ott az első férjedet, és nem hozol szégyent mindannyiunkra a második választásoddal. Rengeteg bajt, nehézséget okoztál már nekem, drága húgom, a gyönyörű arcocskáddal, ígéző testeddel és ostobaságoddal. Nekem, aki csak azért küzdöttem, hogy megmentselek önmagadtól. Hála legyen Istennek azért, hogy az erőfeszítéseim meghozták gyümölcsüket.

– Rettenetesen nehéz dolgod lehet, Meshang! Én nem is tudnám, hogyan kezdjek hozzá elvégezni azt a rengeteg feladatot – mondta Zarah, magában pedig arra gondolt, hogy nem olyan bonyolult dolog elvezetni az üzletet, ha az ember tudja, hol találja a kulcsokat, a bankszámlákat, az adósok kötelezvényeit, és mindazokat a titkokat, amelyeknek az ismeretében másokat kézben lehet tartani. Nem vágyom egyenlőségre, szavazati jogra, állapította meg elégedetten, hiszen így is a kanálisba tudunk lökni benneteket, ahová valók vagytok.

Meshang nagy élvezettel, de mértéktartóan falatozta a pazarul elkészített bárányhorishtot, és hozzá az aranysárga, pontosan az ő ízlése szerint fűszerezett rizst. Nem szabad túl sokat ennem, figyelmeztette magát, nem fáraszthatom ki magamat még azelőtt, hogy találkozni a kis Jasminnal. Nem gondoltam volna, míg meg

nem ismertem, hogy női öl ilyen telhetetlen, száj ennyire mohó lehet. Ha teherbe esik, feleségül veszem, Zarah pedig mehet, amerre lát.

A feleségére nézett, aki erre rögtön abbahagyta az evést, rámosolygott, és szalvétát nyújtott felé, hogy letörölhesse a szakállára csurgott zaftot. – Köszönöm – mondta udvariasan, és úgy tett, mintha minden figyelmét újból a tányérjára összpontosítaná. Jasmintól hazajövök, alszom egy órát, és aztán megyek vissza csak dolgozni, döntötte el magában. Jó volna, ha az a kutya Kia már itt lenne, sok dolgot kellene megbeszelnünk, eldöntenünk. Sarazadnak...

– Meshang drágám, hallottad a pletykát, hogy a tábornokok puccsra készülődnek – kérdezte Zarah –, elszánták magukat arra, hogy átveszik a hatalmat?

– Persze, tele van vele a bazár – válaszolta némi izgalommal Meshang. Amennyire tudta, már bebiztosította magát arra az esetre, ha a hír igaznak bizonyulna. – Mohammednek, az aranyművesnek a fia esküszik rá, hogy az unokatestvére, aki telefonkezelő a hadseregnél, hallotta, amikor az egyik tábornok arról beszélt, hogy csak azért vártak eddig, mert időt akartak adni az amerikaiaknak a felkészülésre, és hogy az akcióban ejtőernyősök is részt vesznek.

A hír mind a két nőt megdöbbenetette. – Ejtőernyősök? Ha ez igaz, akkor azonnal menekülnünk kell, Meshang – mondta Zarah. – Teheránban nem leszünk biztonságban, jobb, ha elmegyünk a Kaszpi-tenger melletti házukba, és ott várjuk meg, hogy befejeződjön a háború. Mikor indulhatunk? Megyek, máris elkezdék pakolni...

– Miféle Kaszpi-tenger melletti házba? Nincs semmiféle házunk a tengernél! – válaszolta ingerülten Meshang. – Elfelejtetted, hogy mindenünkkel együtt, amiért nemzedékeken keresztül keményen megdolgoztunk, azt is elvették? Isten tegye tönkre a tolvajokat, akik képesek voltak ezt csinálni velünk. Azok után, amit a forradalomért tettünk, hálából, mert nemzedékeken át segítettük a mollahokat! Az arca vörösre vált a dühtől, egy falatka horisht ismét fennakadt a szakállán. – Most pedig...

– Bocsáss meg, drága Meshang! Tökéletesen igazad van, mint mindig. Ne haragudj a meggondolatlan beszédemért! Igazad van, de ha egyetértesz velem, elmehetünk a nagybátyámhoz, Madri agához is.

Van egy üres háza a tengerparton, azt bármikor ideadja nekünk, és akár már holnap indulhatnánk...

– Holnap? Ne légy nevetséges! Azt hiszed, nem fogom megtudni időben, ha valóban történik valami? – Meshang dühöngött még egy darabig, de aztán a felesége sűrű bocsánatkéréseitől megnyugodott valamelyest, és már arra is oda tudott figyelni, hogy megtörölje a szakállát. Sarazad közben arra gondolt, mekkora szerencséje is volt neki mind a két férjével, akik mindig kedvesek voltak hozzá, soha nem kiabáltak vele. Kíváncsi vagyok, mi lehet Tommyval Koviszban, ha egyáltalán ott van, mondta magában. Szegény Tommy. Hogyan is képzelhette, hogy itt tudnám hagyni a családomat, képes volnék örökre száműzetésbe vonulni.

– A bazárban jóval előbb tudni fogjuk, mikor kezdődik – jelentette ki Meshang. – Nem vagyunk mi ostoba, üres fejű senkik!

– Természetesen, persze, drága Meshang – válaszolta bocsánatkérő hangon Zarah. – Ne haragudj, csak azért szóltam, mert aggódom a biztonságunkért, és szeretném, ha időben felkészülnénk a veszélyre. – Bármilyen bolond is, gondolta magában mérgesen, ő jelenti számunkra az egyetlen védelmet a mollahokkal és gonosz iszlám gárdista bandájukkal szemben. – Valóban úgy gondolod, hogy lesz puccs?

– Insa Allah – felelte Meshang, és elégedetten büfögött egyet. Akárhogyan is alakul a helyzet, én Isten segítségével mindenre felkészültem. Bármelyik oldal fog is nyerni, a bazárra mindig szüksége lesz. Tudunk mi olyan modernnek is lenni, mint bármelyik külföldi, néhányan közülünk pedig ravaszabbak náluk. Én egész biztosan. Rühes kutya kölyke Paknuri! Égjen a lelke örökké a pokolban, de az apjáé is, mert képes volt veszélybe sodorni bennünket!

A Kaszpi-tenger, kérdezte magától. Nem is olyan bolondság, hogy a nagybátyjához menjünk, sőt. Ha nem mondja, nekem is ez jutott volna eszembe. Zarah elhasznált ugyan, az öle száraz, akár a sivatag homokja, de jó anya, és ha a csípős nyelvére nem figyel oda az ember, akkor a tanácsait is érdemes meghallgatni. – Azt is mondják, hogy dicsőséges ex-miniszterelnökünk, Bahtjár még mindig Teheránban bujkál, ráadásul régi barátjánál és kollégájánál, Bazargán miniszterelnöknél – mondta a két nőnek.

– Ha a zöldszalagosok megtalálják...! – kiáltott fel ijedten Zarah.

– Bazargán, sajnos, használhatatlan. Többé senki nem engedelmeskedik neki, sőt, oda sem figyel arra, amit mond. A forradalmi bizottság mindkettőjüket kivégezteti, ha bebizonyosodik a dolog.

– Dzsari szerint a piacon ma reggel arról beszéltek, hogy Bazargán kegyelmes úr már le is mondott – szólt közbe ijedten Sarazad.

– Nem igaz – jelentette ki kurtán Meshang, és mintha a saját, bizalmas értesülése lenne, elmondott egy újabb, közszájon forgó híresztelést: – Az egyik, Bazargán közvetlen környezetéhez tartozó barátom szerint a miniszterelnök felajánlotta ugyan Khomeininek a lemondását, de az imám nem fogadta el, azt mondta neki, hogy maradjon, ahol van. – Odanyújtotta a tányérját Zarahnak, hogy szedjen még neki. – A horisht elég, rizst adj! – Az asszony a legízletesebb, pirult tetejű részből szedett neki, Meshang pedig, közel, hogy jóllakott legyen, folytatta az evést.

A délelőtt hozzá is eljutott legérdekesebb, szigorúan fülbesúgással terjesztett híresztelés az volt, hogy az imám csaknem a halálán van. Hogy mitől, azt pontosan senki nem tudja, lehetnek természetes okai, de az sem kizárt, hogy a kommunista Tudeh emberei mérgezték meg, netán a mudzsahedek, vagy a CIA, és ami még rosszabb, a szovjet légiók már ott állnak a határnál, készen arra, hogy a halálhírére bevonuljanak Azerbajdzsánba, aztán meneteljenek tovább, meg sem állva Teheránig.

Ha igaz a hír, gondolta, az csak újabb halált, pusztulást jelent. Nem! Ennek nem szabad megtörténnie, egyszerűen nem történhet meg. Az amerikaiak soha nem fogják megengedni, hogy a szovjetek meghódítsanak bennünket, nem engedhetik, hogy ők ellenőrizzék a Hormuzi-szorost. Ezt még Carter is biztosan belátja! Nem. Bízunk benne, hogy a híresztelésnek csak az első fele az igaz, és az imám hamarosan a paradicsomba jut! – Insa Allah – mondta halkán, ájtatos hangon, aztán parancsoló mozdulattal kiküldte a szolgákat, és miután magukra maradtak, a hűgához fordult: – Sarazad, a válásod, néhány formáságot leszámítva, el van intézve.

– Ó! – Az asszony azonnal óvatossá vált. Utálta, hogy a bátyja beavatkozik az életébe, megzavarja a nyugalmát, és arra kényszeríti, hogy kellemetlen gondolatokkal kösse le magát. Nem akarok válni,

mondta magában. Meshangnak nem kellett volna olyan utálatosan viselkednie Tommyval, nyugodtan adhatott volna pénzt a svájci bankszámlákról, hogy elmehessünk. Ne butáskodj! Papírok nélkül nem mehettél volna sehová, legfeljebb örök száműzetésbe, és különben is, Tommy hagyott itt, ő döntött úgy, hogy elmegy. Igen, de azt mondta, hogy csak egy hónapra, egy hónapig várni fog, és azalatt annyi minden történhet.

– Nincs akadálya, hogy újból férjhez menj – hallotta Meshang újabb kijelentését, és egy pillanatra elállt tőle a lélegzete.

– Igen, már meg is állapodtam a házassági ajándékodban. Jóval több, mint amennyit... – Meshang majdnem kimondta, hogy az ajándék jóval több, mint amennyire egy kétszeresen elvált, egy hitetlen gyereket a hasában hordozó nőért számítani lehet, de meggondolta magát, hiszen végül is a hűgáról volt szó. – A jövő héten lesz az esküvő. Farazan kegyelmes úr bevallotta, hogy már évek óta csodál.

A név hallatán mindkét nő azt hitte, hogy nem jól értette, amit Meshang mondott. Sarazad elpirult, és néhány pillanatra egészen zavarba jött. Kejvan Farazan gazdag kereskedőcsalád fia volt, huszonnyolc éves, vonzó megjelenésű, nemrég tért haza Cambridge-ből, és gyerekkora óta remekül ismerte, nagyon jó barátságban volt vele. De... de hát én azt hittem, hogy Kejvan...

– Nem Kejvan! – vágott közbe ingerülten, a húga ostobaságán felháborodva Meshang. – Mindenki tudja, hogy Kejvannak nemsokára lesz az eljegyzése. Dáránus. Dáránus Farazan kegyelmes úrról beszéltem.

Sarazad mozdulatlanra dermedt, Zarahnak pedig alaposan össze kellett szednie magát, hogy ne mutassa ki mélységes csalódottságát. Dáránus Kejvan apja volt, nemrég veszítette el a második feleségét, aki ugyanúgy szülés közben halt meg, mint az első. Hatalmas vagyon fölött rendelkezett, amit annak köszönhetett, hogy övé volt a szemétszállítás monopóliuma a bazárban és környékén.

– Ez... nem lehet igaz – motyogta Sarazad.

– De igen! – Meshang, tökéletesen félreértve húga megjegyzését, sugárzott az örömtől. – Igaz, magam is alig hittem el, amikor a válásodról értesülve szóba hozta a dolgot. Amilyen gazdag és befolyásos... A bazár legerősebb szövetségét hozhatjuk létre...

– De hát visszataszító, kicsi és öreg – vágott közbe felháborodottan Sarazad. – Kopasz, utálatos, és a fiúkat szereti, mindenki tudja róla, hogy ped...

– És azt is mindenki tudja, hogy kétszer elváltál, használt vagy, egy külföldi gyerekével a hasadban! – torkolta le dühösen a bátyja. – Felvonulásokra jársz, tüntetésekre, nem ismersz engedelmességet, tele van a fejed csomó nyugati ostobasággal, és ostobán gondolkodsz! – Magából kikelten hadonászott, néhány tálat fel is borított. – Nem vagy képes felfogni, mit tettem érted? Az egyik leggazdagabb ember a bazárban! Rábeszéltem, hogy fogadjon el, adja vissza a becsületedet, erre te...

– De Meshang, hogy...

– Nem érted, te hálátlan szuka! – harsogta most már magánkívül a férfi. – Arra is hajlandó, hogy a nevére vegye a gyerekedet! Isten összes nevére, mi egyebet kívánhatsz még?!

Bíborvörösén, az indulattól remegve rázta öklét Sarazad arca előtt, és még Zarah is megdöbbsent azon, hogy ennyire dühösnek, magából kivetkőzöttnek látja.

Sarazad nem látott, nem hallott semmit, csak arra tudott gondolni, hogy Meshang örök szenvedésre kárhoztatta, hozzákötötte ahhoz az utálatos kis emberhez, akin mindenki csak gúnyolódik a bazárban. Állandóan vizeletszagú, undorító, és évente teherbe fogja ejteni, hogy folyamatosan szüljön, míg meg nem hal, mint az első két felesége, akik kilenc, illetve hét gyereket hoztak a világra. Úgy érezte, örökre megátkozták, és nem tud tenni ellene semmit. Pöcegödör Hercegnő lesz, míg csak meg nem hal.

És semmit nem tehet ellene!

Semmit, azon kívül, hogy azonnal öngyilkos lesz. Igen, de azzal lemondok a paradicsomról, örök időkre a pokolba kerülök, figyelmeztette magát. Öngyilkos tehát nem lehetek. Soha. Istent szolgálva kell meghalnom, az ő nevével a számon.

De hogyan?

64. fejezet

A KOVISZI LÉGI TÁMASZPONTON, 13.47. Csangiz ezredes, Huszain mollah, és a kíséretükben lévő zöldszalagosok izgatottan ugrottak ki a gépkocsiból. Az iszlám gárdisták rögtön szétszéledtek, lázas kutatásba kezdtek, az ezredes és Huszain pedig berontott az épületbe.

Az irodában maradt két tisztviselőt megdöbbenetette az ezredes váratlan, zajos érkezése. – Igenis... parancsoljon kegyelmes úr! hebegték halálra válva.

– Hol vannak?! – ordított rájuk Csangiz. – Eh?!

– Isten a tanúnk rá, hogy mi semmiről sem tudunk, ezredes kegyelmes úr! Annyit mondtak csak, hogy Ayre kapitány kegyelmes úr alkatrészeket szállít az Abu Sal lelőhelyre, McIver kapitány kegyelmes úr pedig Kia miniszter kegyelmes urat viszi vissza Teheránba. Lochart kapitány kegyelmes úr az érkező 212-esek elé ment...

– Miféle 212-esek?

– A négy helikopter, amelyeket McIver kapitány rendelt ide Bandar-Deilamból... Személyzettel, szerelőkkel együtt, és szólt is... hogy készüljünk fel a fogadásukra. – Az Esmáil nevű írnok szinte összezsugorodott, érezve magán a mollah átható pillantását. – Insa Allah, a kapitány egyedül szállt fel, hogy megkeresse őket, mert a gépeken nincs HF-készülék. Úgy látszik, a csak odafent működő VHF adását itt nem tudták venni.

A magyarázat hihetően hangzott, úgyhogy Csangiz azonnal közölte is a mollahal: – Ha a 212-esek ide jönnek, akkor semmi ok nincs a pánikra. – Az ezredes megkönnyebbülten felitatta homlokáról az izzadságot. – Mikor kell megérkezniük?

– Azt hiszem, hamarosan, kegyelmes úr! – válaszolta Esmáil.

– Hány külföldi tartózkodik most a támaszponton?

– Nem... nem tudom pontosan, kegyelmes úr. Nagyon... el voltunk foglalva a munkánkkal, összesítést kellett készítenünk az utóbbi néhány hét adataiból, és...

Nem tudta folytatni, mert zöldszalagos rontott be az irodába, és izgatottan közölte Huszainnal: – Egyetlen külföldit sem találtunk, kegyelmes úr! Az egyik szakács szerint az utolsó két szerelő is elment délelőtt, a nagy helikopterekkel. Az iráni munkások úgy tudják, hogy az új személyzetnek vasárnap, vagy hétfőn kell érkeznie.

– Szombaton, kegyelmes úr, nekünk legalábbis így mondták a kapitány kegyelmes urak – igazította ki az iszlám gárdistát Esmáil.
– A négy 212-esen azonban szerelők is lesznek, és egyéb alkalmazottak, ahogy McIver kegyelmes úr mondta. Szerelőre lenne szükségük?

– Bementünk a szobákba... – vette át a szót ismét a zöldszalagos. – Úgy néznek ki, mintha a hitetlenek sietve távoztak volna, a hangárokból viszont maradt néhány helikopter.

– Milyenek?! – szögezte a kérdést Esmáilnak Csangiz.

– Egy... nem, két 206-os, és egy francia gép... Alouette.

– Hol van Pavud irodavezető?

– Rosszul érezte magát, ezredes kegyelmes úr, és a déli ima után rögtön hazament. Ugye, Ali? – kérdezte, bátorításra várva, kollégáját az írnök.

– Igen. Nagyon rosszul volt, és azt mondta, hogy csak holnap... – a válasz fokozatosan halkult, a mondat befejezetlen maradt.

– McIver kapitány 212-eseket rendelt ide Bandar-Deilamból?

– Igen. Így történt, kegyelmes úr, szó szerint ezt mondta Pavud kegyelmes úrnak. Hallottam, mit mondtak a pilóták, és a többiek is. Ugye, Ali?

– Igen. Isten színe előtt esküszöm rá, hogy pontosan ez történt, ezredes kegyelmes úr!

– Elég! – Az ezredesnek elege lett a fölöslegesnek tartott szócséplésből. – Rádióval azonnal kapcsolatba lépünk Locharttal! – mondta Huszainnak, az írnökötől pedig megkérdezte: – Vazari őrmester a toronyban van?

– Nincs, ezredes kegyelmes úr! Visszament a támaszpontra, mielőtt Lochart kapitány kegyelmes úr felszállt volna, hogy megkeresse a négy 212-est, aminek Bandar...

– Hallgasson! – Csangiz ezredes gondolkodott néhány másodpercig, aztán parancsoló hangon rádörrent az egyik iszlám gárdistára. – Maga! – A nagyobb nyomaték kedvéért udvariatlanul rá is mutatott. – Az ügyeletes tizedest a toronyba!

A fiatal zöldszalagos elvörösödött a szokatlanul durva hangtól, és Huszainra nézett, aki nyugodt hangon közölte vele: – Az ezredes azt kéri, hogy keresse meg Borgali tizedest, és amilyen gyorsan csak lehet, hozza ide, a toronyba.

Csangiz elvörösödött, és rögtön mentegetőzni kezdett: – Nem akartam udvariatlan...

– Magától értetődik – vágott a szavába nyugodtan, és mégis figyelmeztető hangon Huszain. Anélkül, hogy bővebb magyarázatba bocsátkozott volna, kiment az irodából, a toronyba vezető lépcső felé indult, az ezredes pedig – mint megvert kutya – azonnal követte.

Félórával korábban érkezett meg a telex a teheráni repülésirányítóktól. Feladói azt kérték a kovisziaktól, hogy haladéktalanul nézzenek utána, helyén van-e az IHC összes külföldi alkalmazottja és helikoptere, „...négy 212-es eltűnését jelentették ugyanis a bandar-deilami IHC-bázisról. Szjamaki ügyvezető igazgatónak meggyőződése, hogy ellopták őket, engedély nélkül átvitték egy másik, Öböl menti államba, ”

Az ügyeletes zöldszalagos azonnal tájékoztatta Huszaint és a bizottságot, majd riasztotta az ezredest. A bizottság a hír hallatán késedelem nélkül összeült, és folytatta a hivatalosan még be sem fejezett vizsgálatot, újból mérlegelte, hogy az iszlám törvények és hit szempontjából valóban megbízható-e a támaszpont összes tisztje, kicsit is bizalmasnak számító beosztásban dolgozó alkalmazottja, és nem követtek-e el korábban, a sahot szolgálva, Isten ellen való vétket. Csangiz, amikor ezt megtudta, alig legyőzhető hányingert érzett. A tekintélyes testület szigorúan, részrehajlás nélkül mérlegelt, semmi nem kerülte el a figyelmét, és szigorúan ítelt mindenki fölött, akiről bebizonyosodott, hogy hűséggel szolgálta a sahot. Az ezredes hiába volt a támaszpont parancsnoka, hiába nevezte ki a bizottság, és személyesen Huszain mollah, a mindenható központi forradalmi bizottság még nem erősítette meg a tisztségében. Tisztában volt azzal, hogy amíg ez be nem következik, hajszálon múlik csupán az

élete. Végül is a nyilvánosság előtt, személyesen a sahra esküdött fel, ugyanúgy, ahogy a légierő más tisztjei.

– Tudja kezelni a rádiót, ezredes? – kérdezte Huszain, miután hosszabb ideig vizsgálta a készüléket. A köntöse régi volt, de tiszta, a turbánja frissen mosott, hófehér, de erősen viseltes.

– Nem, kegyelmes úr! Ezért is üzentem Borgaliért.

Borgali tizedes a lépcsőfokokat kettésével véve rohant fel hozzájuk, és éppen feszes vigyázzban várta a parancsot.

– VHF és HF – adta ki neki a parancsot az ezredes.

– Értettem! – Borgali bekapcsolta a rádiót, de hiába, mindkét hullámsáv néma maradt. Miután minden lehetőséget kipróbált, alaposan átvizsgálta a készüléket, megtalálta az összetört kristályt, és felfedezte, hogy hiányzik a VHF adásokhoz szükséges bontóérintkező. – Sajnálom, uram, a berendezés üzemképtelen.

– Úgy érti, szándékosan megrongálták? – kérdezte szelíden Huszain, és közben jelentőségteljes pillantást vetett Csangizra.

Szemébe nézve az ezredes mozdulatlaná dermedt a rémülettől. Isten égesse lassú tűzön az összes átkozott külföldit, gondolta elkeseredetten. Ha valóban szabotázs volt... az azt bizonyítja, hogy megszöktek, és magukkal vitték a helikoptereinket. Az a mocskos kutya McIver már reggel ezt tervezhette, amikor a 125-ös felől érdeklődtem tőle.

Olyan érzése volt, mintha ezernyi tűhegyes jégszilánk szűrődött volna a hátába. A 125-ös nem jön többé, mondta magának. Nem lesz mód a menekülésre, arra, hogy Lochartot, vagy valaki mást a pilóták közül megfenyegessek, hogy vád alá helyeztetem, ha nem menekít ki innen. Csangiznak a félelemtől görcsbe rándult a gyomra. Mi lesz, kérdezte némán, ha a bizottság megtudja, hogy a feleségem, az egész családom már Bagdadban van, és nem Abadánban, ahogy mondtam, szegény, haldokló anyám mellett. Lelki szemeivel ismét látta az álmából ismerős, vádlón rászegeződő tekinteteket, hallotta, amint bírái kérlelhetetlenül a fejére olvassák: – Miféle anya? Az anyja hét-nyolc éve halott! Menekülni akart, bűnt követett el Isten, az imám és a forradalom ellen, ezért...

– Ezredes! – Huszain hangja ugyanolyan vérfagyasztónak tűnt számára, mint azok, amelyeket lázas képzelete szült. – Ha a rádiót

szándékosan tönkretették, akkor az nyilván azt jelenti, hogy Lochart kapitány nem a többi helikopter elé ment, nem őket akarja megtalálni, hanem megszökött, mint a többiek, McIver pedig hazudott, amikor azt mondta, hogy iderendelte a 212-eseket.

– Igen... Igen, kegyelmes úr, minden bizonnyal...

– Megállapítható tehát, hogy engedély nélkül távoztak, és a bandar-deilami négyen kívül innen is elvittek két helikoptert?

– Igen... Ez szintén igaz.

– Insa Allah. A történetekért magát is felelősség terheli.

– De kegyelmes úr, önnek is el kell ismernie, hogy ilyen titokban kitervelt akciót nem lehet előre... – Csangiz szerette volna, de nem tudta folytatni a megkezdett mondatot, a mollah tekintete egyszerűen torkára forrasztotta a szót.

– Vagyis hagyta magát megtéveszteni?

– A külföldiek hazug kutyák, csalás minden, amit tesznek, vagy mondanak... – Csangiznak hirtelen eszébe jutott valami. A telefonért nyúlt, magában szitkozódott egy sort, mert az sem működött, majd a korábbira már nem is emlékeztető, energikus hangon azt mondta: – Kegyelmes úr, a 212-es nem képes egy feltöltéssel átrepülni az Öbölt, ez egyszerűen lehetetlen, és McIvernek is üzemanyagot kell felvennie útközben ahhoz, hogy Kiával eljusson Teheránig. – Borgalinak kiadta a parancsot: – Menjen vissza a központi toronyba, és nézzen utána, hogy az útvonal-engedély szerint hol kell tankolnia McIver 206-osának! Mondja meg az ügyeletes tisztnek, hogy riadóztassa azt a támaszpontot, vetesse őrizetbe a pilótát, tartsa ott a helikoptert, Kia minisztert pedig... gépkocsival küldje vissza Teheránba. Egyetért velem, kegyelmes úr? – kérdezte Huszaintól, és miután az bólintott, kézmozdulattal elbocsátotta a tizedest.

Hideg volt a toronyban, az ablakokat heves szél rezegtette, és esőcseppek pettyezték be sűrűn, Huszain azonban ezt észre sem vette. Kizárólag az ezredest figyelte rezzenéstelen tekintettel.

– Elfogjuk azt a kutyát, kegyelmes uram! Kia miniszter nagyon hálás lesz, ha rájön, mitől szabadítottuk meg.

A mollah nem válaszolt. Már intézkedett, hogy Teheránban fogadóbizottság várja Kiát a repülőtéren, hallgassa ki, és ha nem tud

meggyőző választ adni minden, különös viselkedésével kapcsolatos kérdésre, szabadítsa meg a kormányt egy újabb korrump minisztertől.

– Nem gondolt még arra, ezredes, hogy ő is részese az összeesküvésnek, és együtt akar megszökni McIverrel?

– Kia miniszter?! – ámult el a feltételezés hallatán Csangiz. – Elképzelhetőnek tartja?

– Maga nem?

– Istenre... természetesen elképzelhető, ha ön úgy gondolja – válaszolta óvatosan Csangiz, és megpróbált még éberebb lenni, elkerülni a beszélgetésben rejlő minden csapdát. – Nem ismerem igazán, most találkoztam vele először. Ön nyilván többet tud Kiáról, kegyelmes úr, mint én, hiszen kihallgatta a bizottság előtt. – És fel is mentette, gondolta, de ezt már nem mondta ki. – Ha elfogjuk McIvert, túszként felhasználhatjuk arra, hogy visszakényszerítsük a többieket. Elkapjuk valamennyit, kegyelmes úr...

Huszain könnyen le tudta olvasni az ezredes arcáról a félelmet, és azon gondolkodott, vajon mi lehet a bűne. Segített talán a szökésben, aminek a terve nyilvánvalóvá vált számára azok után, hogy Starkéval és McIverrel is beszélt.

– És ha ennyire nyilvánvaló volt – hallotta képzeletben valamelyik vallási feljebbvalója kérdését –, akkor miért nem akadályozta meg?

– Starke miatt, kegyelmes uram! Azért, mert szilárdan hiszem, hogy az az ember, bár hitetlen, Isten eszköze, és Isten védelmét élvezi. Háromszor akadályozta meg, hogy a gonosz erői végezzenek velem, és eljuthassak a paradicsomba. Azért, mert feltárult előttem az isteni szándék, hogy ne akarjak többé mártír lenni, maradjak a földön, legyek Isten és az imám ostora, aki kérlelhetetlenül üldözi az iszlám és az imám ellenségeit.

– És a többiek? Őket miért hagyta megszökni? – kérdezte újból a képzeletbeli hang.

– Azért, mert az iszlámnak nem kellenek a külföldiek és a helikoptereik. Ha Iránnak helikopterekre van szüksége, Iszfahánban több ezer is akad.

Huszain tökéletesen meg volt győződve arról, hogy helyesen cselekedett, és afelől is biztos volt, hogy a kényelmetlenül feszengő, köpönyegforgató, sah- és Amerika-barát ezredes alapvetően téved.

– És hogyan akarja elfogni a két helikoptert, ezredes? – kérdezte.

Csangiz abban a tudatban lépett a falon függő térképhez, hogy bár mind a kettőjüket egyformán félrevezették, a mollah könnyen átháríthatja rá a teljes felelősséget, mivel parancsnokként elvben ő felel mindenért, ami a támaszponton történik. Persze azt sem szabad elfelejteni, figyelmeztette magát, hogy ez a mollah volt az, aki egyezséget kötött Peshadi ezredessel a támaszpont elleni első támadás éjszakáján, ő barátkozott össze azzal az amerikaival, Starkéval, és az örült Zatakival is. Nem bizonyítottam-e be kellőképpen, hogy odaadó híve vagyok az imámnak és a forradalomnak? Nem adtam-e át a támaszpontot Isten katonáinak?

Insa Allah. A külföldiekre koncentrálj, biztatta magát. Ha őket el tudod fogni, védve leszel a mollahtól, és zöldszalagosokból álló bandájától is.

A térképen sok repülési útvonal volt feltüntetve, amelyek Kavisztól a szárazföldön és az öbölben lévő olajkutakhoz vezettek. – Az írnok Abu Salt említette – morogta, inkább csak magának, Csangiz. – Nézzük csak, ha a helyükben volnánk, én hol vennék fel üzemanyagot? – Az ezredes határozottan az öbölben lévő olajkutakra mutatott. – Itt, kegyelmes úr – mondta izgatottan. – Egészen biztos, hogy itt fognak tankolni.

- A fúrásokon üzemanyagot is tartanak?
- Igen. Számítva esetleges vészhelyzetekre.
- És hogy akarja utolérni ókét?
- Vadászgépekkel.

A TENGERPARTON, A TALÁLKOZÓ HELYÉN, 14.07. A két 212-es a kihalt tengerparton állt, vigasztalanul szemerkélő eső áztatta őket. Freddy Ayre és Lochart az egyik gép kabinjának nyitott ajtajában ücsörgött, Vazari és a két szerelő a másikéban. Mindannyian fáradtak voltak az ormótlan, negyven gallonos hordók cipelésétől, a felváltva végzett, megerőltető pumpálástól. Nem fordult még elő, hogy két helikoptert, kézi szivattyúval, bárki is rövidebb idő alatt töltött volna fel, mint ők a magukét, ráadásul az alkatrészekkel teli ládákat is biztonságosan el kellett helyezniük, jó erősen rögzíteni, hogy el ne szabaduljanak. Freddy Ayre fél tizenkettő körül érkezett,

Lochart rögtön dél után, a tankolás félórát vett igénybe, és azóta csak vártak.

– Adjunk neki még félórát! – mondta Lochart.

– Jézusom! Úgy beszélsz, mintha kiránduláson lennénk, és addig várhatnánk, ameddig jólesik.

– Hányszor mondjam még, hogy fölösleges mind a kettőnknek itt maradnunk? Biztonságosabb, ha elindulsz. Vidd magaddal a többieket, majd én megvárom!

– Ha Mac megérkezik, mindannyian... – Ayre nem tudta befejezni a mondatot.

– A szentségit! Vidd a szerelőket és Vazarit, majd én megvárom! Mac ugyanezt mondaná, ha itt lenne, és különben is, te már épp eleget vártál. Ne hősködj tovább, hanem indulj!

– Nem. Vagy elindulunk mind a ketten, Vagy itt maradok, amíg megérkezik.

Lochart vállat vont, nem vitatkozott tovább. A kedve legalább olyan szomorú volt, mint az idő. Mihelyt megérkezett, azonnal nekilátott kiszámolni McIver feltételezhető menetrendjét: – Freddy, Macnek fél tizenkettőre kívül kellett kerülnie a koviszi rendszeren. Tegyük fel, hogy utána még félórát repült, és újabb félóra kell ahhoz, hogy eljuttassa a vészhelyzetet, leszálljon, kidobja a gépből Kiát! Legfeljebb egy óra kell tehát neki, hogy ideérjen, de ha valami egészen váratlan dolog jön közbe, akkor is elég hozzá másfél. Szerintem legkésőbb kettő előtt tíz perccel itt lesz.

Két óra is elmúlt azonban, Mac mégsem érkezett meg, és Lochart arra gondolt, hogy talán már nem is él. Valami nagyon nagy baj történhetett vele. A felhőket figyelte, az időjárásban próbált választ találni a kérdéseire, és minden elképzelhető lehetőséget számba véve terveket gyártott. Az üres hordók a közelben, gondosan egymásra rakva, egy kupacban álltak, öt pedig még tele volt. Több részletben csempészték őket a partra, ponyvával takarták le, és homokkal, a hullámok által kimosott, többfelé száradó hínárral álcázták. Messzebb, még éppen látótávolságon belül, cölöpökre épült tengeri kitermelőhely működött.

Az, hogy Koviszból eljusson a partra, nem okozott különösebb nehézséget. Felszállás után, amikor úgy érezte, hogy biztonságba

jutottak, Vazari előremászott mellé. – Jobban teszi, ha nem mutatkozik, amíg nem érünk ki az Öböl fölé – figyelmeztette Lochart. Leszállás után azonban az őrmester rosszul lett, ezért meggondolta magát, elmondta a többieknek, hogy mi történt, és azok tudomásul vették a szökevény jelenlétét, ha teljesen nem is bíztak meg benne.

A part oszló haltetemektől, rothadó hínártól bűzlött. A szél egyenletesen, nagyjából harminc csomós sebességgel fújt, és változatlanul szemből, Kuvait irányából. A felhők ugyanakkor lejjebb ereszkedtek, úgy kétszáz lábíg. Lochart ebből meglehetősen keveset vett észre. A gondolatai változatlanul északon, Teheránban maradt feleségénél jártak, és a füle állt csak be arra, hogy a szél zúgásán át is azonnal meghallja a feljűk tartó 206-os motorjának robaját. Gyere már, Mac, fohászzkodott magában. Gyere, ne hagyj cserben! Siess, Mac, ne hagyj...

És akkor végre meghallotta. Kellett néhány másodperc, hogy megbizonyosodjon róla, nem tévedett, de aztán kiugrott a helikopterből, és még a száját is kitátotta, hogy jobban halljon, pontosabban fel tudja mérni az egyelőre méhdongásnál is halkabb hang irányát. Ayre azonnal ott termett mellette, együtt figyelték mereven a felhőket, hallgatták a fokozatosan felerősödő, majd a tenger felé eltávolodó dübörgést.

– A rohadt életbe! – dühöngött Lochart. – Nem vett észre bennünket.

– VHF?

– Túl veszélyes... egyelőre ne használjuk! Biztosan megpróbálja még egyszer.

Izgatottan vártak, figyelték a fokozatosan gyengülő, majd ismét dübörgésig erősödő hangot. McIver ismét elrepült a fejük fölött, de aztán másodszor is visszafordult, lejjebb ereszkedett, és a harmadik kísérletnél fél mérfölddel arrébb ugyan, de még mindig a parton, kibukkant az alacsonyra lógó felhők közül. Mihelyt közelebb ért, azt is látták, hogy egyedül van, és akkor végre fölengedett bennük a feszültség, üdvrivalgásban törtek ki.

A 206-OS PILÓTAFÜLKÉJÉBEN. McIver – részben a rossz látási viszonyok, részben az egyhangú, megbízható tájékozási pontokat

nélkülöző táj miatt – nagyon nehezen találta meg a randevú helyét. Végül az segített, hogy eszébe jutott, közvetlenül előtte van egy még nem termelő tengeri olajkút. Lejjebb ereszkedve azt használta viszonyítási pontként, és onnan repült vissza a part felé.

– Hála istennek! – morogta, miután a helikopter talpai talajt értek. Hosszan kifújta tüdejéből a levegőt, és rögtön erős hascsikarást érzett, kínzó vizelhetnékje támadt. Kilökte a pilótafülke ajtaját, és mielőtt bárki kérdezhetett volna tőle valamit, közölte: – Elnézést, pisilnem kell! Freddy, légy szíves, állítsd le helyettem a gépet!

Lochart, aki közelebb állt, rögtön odaugrott, megelőzve Ayret. – Majd én!

– Kösz. – McIver kikapcsolta a hevedereket, leugrott a fülkéből, és a rotor szele elleni védekezésül előre görnyedve a legközelebbi homokdűne felé futott. Miután megkönnyebbült, és már normálisan beszélni is tudott, körbenézett, és látta, hogy Ayre elkísérte, ott vár, közvetlenül mögötte. – A bölcsességfogam legalább egy órája sajog – mondta neki elégedetlenül.

– Tudom, milyen.

McIver felrántotta a cipzárját, és csak akkor fedezte fel a 212-esek körül sürgölődők között Vazarit. – Ő meg mit keres itt? – kérdezte, állával az őrmester felé bökve.

– Tom úgy gondolta, jobb, ha elhozza. Biztosabb, mint otthagyni, és egyébként is, segített. Induljunk, Mac! A gépeket már feltöltöttük. Mi legyen a 206-ossal.

– Itt marad. – A 212-esnél kisebb helikopteren eredeti formájában nem voltak hosszú távú repüléshez szükséges tartalék tartályok, és túl munkaigényes lett volna beszerezni őket. Ha megteszik, azzal sem sokat értek volna, mert az erős ellenszélben több üzemanyagra volt szüksége, mint amennyit biztonságosan el lehetett vele vinni. – Először arra gondoltam, hogy ott hagyom, és később visszajövünk érte – mondta McIver a távoli, víz fölé emelkedő platformra mutatva –, de aztán rájöttem, hogy ez csak vágyálom. Nincs rajta annyi hely, hogy még egy 212-es is le tudjon szállni, anélkül meg hogy jutok tovább! Szomorú, de ez van.

– Nehezen tudtál megszabadulni Kiától?

– Nem. Úgy be volt szarva, hogy... – McIver a dübörgést hallva megpördült, és látta, hogy a 206-os, Locharttal a pilótafülkében, emelkedni kezd. – Az isten szerelmére, Tom... – kiáltotta, és rohant vissza a helikopterhez, de Lochart magasan volt már, hogy elérje, és legalább húsz lábnyira el is távolodott. – Tom!

– Ne várjatok rám, Mac! – kiabálta vissza Lochart, a pilótafülke ablakán kihajolva.

– De hát alig van benne üzemanyag...

– Egyelőre elég. Megvárom, amíg elmentek, aztán feltöltöm a tankot. Sargazban találkozunk!

– Mi a franc ütött belé?! – kérdezte megfelhőzve Ayre.

– Sarazad! – válaszolta McIver, és átkozta magát, hogy figyelmetlen volt, nem gondolt erre az eshetőségre. – Ötven különböző variációt is kitalálhatott rá, hogyan lépjen meg. – Tölcsért formált a kezéből, és úgy kiabálta a 206-os felé: – Tom, az isten szerelmére, az egész Forgószelet elcseszed! Velünk kell jönnöd!

– Nem fognak elkapni, Mac! Élve nem! Az én életemről van szó, nem a tiétekről... én döntök felőle. Viszlát!

McIver gondolkodott egy-két másodpercig, aztán torkaszakadtából odakiáltotta: – Szállj le, feltöltjük a gépet! Legalább azzal ne legyen gondod! – Látta, hogy Lochart a fejét rázza, és a 212-esek felé mutogat.

– Visszamegyek Sarazadért! Ne próbáljatok megállítani, és ne is várjatok... A saját bőrömet viszem vásárra... Szerencsés utat! – Lochart még jobban eltávolodott tőlük, biztonságos távolságban lerakta a gépet, de a motorokat nem kapcsolta ki, készen állt arra, hogy bármelyik pillanatban ismét felszálljon.

– Nincs értelme próbálkozni – morogta McIver. Nagyon dühös volt magára, mert erre a lehetőségre nem gondolt.

– Megvárhatnánk... amíg elfogy az üzemanyaga – vetette fel Ayre.

– Tom annál sokkal okosabb, semhogy engedje magát csapdába csalni. – McIver, már-már pánikba esve, az órájára pillantott.

– Mit fogunk csinálni, Mac? – kérdezte Ayre.

– Te vagy a főnök! Döntsd el! – válaszolta McIver, lázas munkára kényszerítve közben az agyát. – Máris rettenetesen elkéstünk, Tom

pedig, mindazok után, amiket mondtam neki, döntött. Joga volt hozzá. Sajnálom, de ez azt jelenti, hogy egyedül kell boldogulnia. Gondolj a többiekre! Erkkinek, úgy tűnik, nem lesz baja. Rudi és Scragger a csapatával együtt biztonságban... reméljük, biztonságban van, úgyszólván már csak mi maradtunk.

A legszívesebben hangosan felnyögött volna, amikor arra gondolt, hogy alacsonyan repülve, egyedül kell megtennie a 212-essel a több mint két és fél óras utat Kuvaitig. – A franc egye meg! – morogta, de mert látta, hogy a többiek mind őt figyelik, határozottan odaszólt nekik: – Tom úgy döntött, hogy visszamegy a feleségéért. Nem tehetünk ellene semmit, rá kell hagynunk.

– Ha elkapják, nem kerül veszélybe a Forgószél? – kérdezte Ayre.

– Nem. Maga döntött úgy, hogy egyedül megy, és te is hallottad, mit mondott. Indulunk tovább Kuvaitba, ahogy eredetileg terveztük. Mindenki szálljon fel Freddyhez, én majd elviszem Lochart gépét! Alacsonyan maradunk, közel egymáshoz. Teljes rádiócsend legyen, amíg át nem érünk a határon! – McIver a helikopter felé indult, a többiek pedig jelentőségteljesen összenéztek mögötte. Mindannyian látták, mennyire sápadt, és tudták azt is, hogy a legutóbbi vizsgálaton nem kapta meg a repüléshez szükséges orvosi engedélyt.

Kyle, az alacsony, sovány szerelő utánasietett. – Mac, nincs értelme, hogy egyedül menj. Veled tartok – mondta.

– Köszönöm, de inkább ne. Maradjatok Freddyvel! Menj!

– Mac! – kiáltotta Ayre. – Odamegyek, és beszélek Tommal. Teljesen megőrült! Rábeszélem, hogy jöjjön velünk Kuva...

– Nem! – vágott Freddy szavába McIver. – Ha Gennyről lenne szó, én is meg volnék örülve. Mindenki szálljon fel, és gyérünk! – Alig fejezte be a mondatot, hatalmas robajjal két alacsonyan szálló vadászgép süvített el fölöttük. Utánuk olyan csönd támadt, hogy az már szinte fájt.

– Jézusom! – nyögött fel elsőként a jelenlévők közül Vazari. – Kapitány, ha elvisz, én szívesen magával mennék.

– Nem. Mindenki Freddyvel megy. Jobban szeretek egyedül repülni, – Az, hogy nincs meg az engedélye, engem csöppet sem zavar – erősködött tovább az őrmester. – Insa Allah. Majd figyelem a rádiót. – Hüvelykujjával az ég felé bökött. – Azok a piszkok biztosan

nem angolul társalognak. – Választ nem is várva a 212-eshez ment, és beszállt a bal oldali ülésre.

– Nem hülye ötlet, Mac! – jegyezte meg Ayre.

– Na jó – adta be végre a derekát McIver. – Közel maradunk egymáshoz, és alacsonyan szállunk, ahogy megbeszéltük. Freddy, ha bármelyikünk bajba kerül, a másik nem áll meg, hanem továbbmegy. – Láttá, hogyan néz rá Ayre, ezért megismételte: – Vedd úgy, hogy parancs, és bármilyen baj esetén érvényes! – Lochart felé fordult, búcsút intett neki, és a helikopterhez sietve beszállt. Végül is örült, hogy nem egyedül kell repülnie, és megköszönte Vazarinak, hogy vele tart. – Nem tudom, mi lesz Kuvaitban, de ígérem, hogy amiben tudok, segítek – mondta. – Becsatolta magán a hevedereket, és megnyomta az egyes motor indítógombját.

– Köszönöm. Nincs mit veszítenem – válaszolta az őrmester. – A fejem egyfolytában úgy fáj, hogy majd széthasad. Beszedtem az összes fájdalomcsillapítót, ami az egészségügyi csomagban volt... Mi történt Kiával?

McIver beállította a fedélzeti rádió hangerejét, beindította a második motort, ellenőrizte az üzemanyagszintet, az összes műszert, közben elmesélte: – Kicsivel később tudtam csak megcsinálni a kényyszerleszállást, mint eredetileg terveztem, egy falutól körülbelül egy mérföldnyire, de jól sikerült. Túlságosan is jól, mert elájult a hülye, és nem tudtam kirakni. Nem jól csatolta be magát, a hevederek teljesen összekeveredtek, egyedül nem tudtam kihámozni belőlük, késem meg nem volt. Próbáltam mindent, húztam, rángattam, de hiába, úgyhogy meg kellett várnom, amíg magához tért. A bőröndjét kiraktam az országút mellé, olyan helyre, hogy könnyen megtalálja, aztán megpróbáltam rávenni, hogy szálljon ki. Az sem ment. – McIver ujjá egyik kapcsolót a másik után pöccintette fel a műszerfalon. – A végén úgy tettem, mintha a gépen tűz ütött volna ki, és kiugrottam. Ez már használt, valahogy kiszabadította magát, és hanyatt-homlok menekült. A motort nem kapcsoltam ki, ami piszkosul veszélyes ugyan, de kénytelen voltam megkockáztatni. Amikor elég messze került a géptől, visszarohtam, és felszálltam. Egy-két sziklát induláskor megkarcoltam ugyan, de nem volt veszélyes...

A szíve erősen dobogott, a torka kiszáradt a túl gyors felszállástól. Kia a helikopter talpán állt, kétségbeesetten kapaszkodott a kilincsbe, és vadul ordított rá. McIver attól félt, hogy kénytelen lesz leszállni miatta, de szerencsére Kia idegei felmondták a szolgálatot, a kilincset elengedve lepottyant a néhány lábnyi magasságból, és végre elrepülhetett. A biztonság kedvéért tett egy kört, hogy lássa, Kiának valóban nem esett baja, aztán otthagyta a kivörösödött arccal az öklét rázó minisztert, és alacsonyan tartva a helikoptert, a part felé indult. Bár sikerült baj nélkül megszabadulnia kéretlen útitársától, a szívdobogása továbbra sem enyhült, enyhe hányingert érzett, és hóhullámok törtek rá.

A fáradtságtól van, a sok idegeskedéstől, gondolta komoran. Miután megszabadult Kiától, egy darabig simán, egyenesen repült, és közben rá kellett jönnie, hogy nehezen tud koncentrálni. A mellkasában érzett, erősödő fájdalom kötötte le a figyelmét, és valahogy furcsának, szokatlannak tűntek a helikopter műszerei, kezelőszervei. Egy hányingerrohamnál kis híján elveszítette uralmát a gép fölött, és akkor úgy döntött, hogy leszáll, pihen kicsit. A hegyek lábánál járt, sziklák, ritkás erdőfoltok fölött, alacsonyan tanyázó, de elég vékony felhőréteg alatt. Rosszulléttel küszködve sima területet keresett, és az elsőt megtalálva le is szállt. A leereszkedés nem sikerült valami fényesen, és ez még jobban megijesztette. Nem messze tőle félig befagyott kis patak volt, zúgva rohant sziklás medrében. A hangot hallva erősen megszomjazott. Fájdalommal küszködve leállította a motorokat, a patakhoz támolygott, és a hóba hasalva hosszan ivott. Hogy a hirtelen nyelt hideg víztől, vagy valami mástól, azt nem tudta megállapítani, mindenesetre hevesen öklendezni kezdett, és hányt is. A roham elmúltával kimosta a száját, aztán – a korábinál óvatosabban – újból ivott. Ez, és a friss, hideg levegő segített, valamivel jobban érezte magát, a tarkóján és a halántékán eldörzsölt marék hó pedig még tovább javította a közérzetét. A fájdalom fokozatosan alábbhagyott, a bal karjában érzett zsibbadás is megszűnt. Amikor elindult, még imbolygott ugyan kicsit, de már nem vészesen.

A pilótafülke meleg volt, kényelmes, és biztonságot keltően zárt. Bekapcsolta magán a hevedert, de nem indította be rögtön a motorokat, ült még egy darabig, és hallgatta a csöndet, amit a szél hangja és a patak elhalkult zúgása tört csak meg. Béke, nyugalom

vette körül. A szeme elnehezült, úgy érezte, muszáj becsuknia, és pár másodperccel azután, hogy megtette, el is aludt.

Az álma rövid volt ugyan, alig félórás, de nagyon mély, pihentető. Miután felébredt, úgy érezte, mintha újjászületett volna – a fájdalom, a kényelmetlen érzés megszűnt, csupán egészen enyhe, alig észrevehető szédülés maradt utána. Jó nagyot nyújtózkodott, hogy megmozgassa elzsibbadt tagjait, és közben fémhez koccanó fém hangját hallotta. Körbenézett, és nem messze a helikoptertől alacsony, hegyvidéki lovon ülő, törzsi viseletbe öltözött fiatalembert látott, amint némán őt figyeli. Két puska is volt nála, az egyik a nyeregtáskájában, a másik a vállán, a mellén keresztben pedig töltényhevederek.

Csöndben, mozdulatlanul bámulták egymást egy darabig, aztán a fiatalember elmosolyodott, és a mosolya olyan volt, mintha hirtelen a nap sütött volna ki. – Szalaam, aga! – köszönt kedvesen.

– Szalaam, aga! – McIver visszamosolygott rá, és csodálkozva eszmélt rá, hogy csöppet sem fél. – *Lotfan befarma'id shoma ki hastid?* – kérdezte. Néhány betanult perzsa frázist tudott csak, köztük ezt, amellyel afelől érdeklődött, hogy kihez van szerencséje.

– Aga Mohammed Rud Kahani – mondta a lovas. Hozzátett még valamit, amit McIver nem értett, és újabb mosollyal és ismerős szóval zárta le a bemutatkozást: – *Kaskaj*.

1159

– Á, *kaskaj!* – McIver többször is hallott már a Zagrosz-hegységben szétszórtan élő kaskaj törzsről. – Aga McIver – mutatkozott be, magára mutatva, és hozzátett egy újabb, gondosan betanult mondatot: – *Mota aszefam, man zaban shoma ra kub nami danam*. Sajnos nem beszélem a nyelvüket.

– Insa Allah. Amerika?

– Angol. – Kívülállóként figyelte magukat, a helikoptert és a lovat, a pilótát és a hegyi törzshöz tartozót, akiket mély szakadék választ ugyan el egymástól, mégsem ellenségek, nem fenyegetik egymást. – Sajnálom, most már mennem kell – mondta angolul, és hogy érthetőbb legyen, kezével a repülést imitáló mozdulatot tett. – *Hoda hefez*, Aga Mohammed Kaskaj.

A fiatalember elmosolyodott, búcsút intett. – *Hoda hefez*, aga mondta, és arrébb vezette ugyan a lovát, de nem ment el, figyelte mit csinál. Miután a motorok erőre kaptak, McIver még egyszer intett neki, és fölemelte a gépet. Az út hátralévő részén, míg csak el nem ért a találkozó helyére, egyfolytában a fiatalember járt az eszében. Semmi nem akadályozta volna meg abban, hogy lelőjön, persze, különösebb oka sem volt rá, gondolta. Lehetséges, hogy csak álmodtam, őt is, meg a fájdalmat is? Nem, a fájdalom nem álom volt. Lehet, hogy könnyebb szívroham?

Készen arra, hogy újból felszálljon, és elvégezze az utolsó, Kuvaitig tartó ugrást, újból felmerült benne a kérdés, és azonnal visszatért a korábbi rossz közérzet is. A komor arccal a tenger felé bámuló Vazarira pillantott, és megpróbálta eldönteni magában, vajon mennyire veszélyes, állapota nem fenyeget-e azzal, hogy másokat is tragédiába sodor. Ha egy szívrohamom már volt, még ha enyhe is, akkor bármelyik pillanatban következhet a második, állapította meg magában. Az ő életét is kockáztatom tehát, nemcsak a magamét? Nem hiszem. Biztosan csak a vérnyomásom szökött fel, azon pedig lehet segíteni. Beveszek két gyógyszert, és újból rendben lesz. Nem hagyhatom itt a 212-est csak azért, mert Tom megőrült. Fáradt vagyok, az igaz, de más bajom nincs, Kuvaitig pedig csak néhány óra az út. Jobban örülnék persze, ha nem nekem kellene vezetnem a gépet. Istenem, nem hittem volna, hogy valaha is ezt fogom gondolni. A vén csirkefogó Scrag még nyugodtan repülhet, de én már örökre befejeztem.

A motorzúgást hallgatta, annak alapján is pontosan meg tudta állapítani, hogy elegendő a fordulatszám, megkezdheti a felszállást. Az esőtől pettyezett üvegen át látta, hogy Ayre feltartott hüvelykujját mutatja neki, jelezve, hogy ő is kész az indulásra. Távolabb tőlük, a parton változatlanul ott állt Lochart 206-osa. Szegény Tom, gondolta. Most biztosan szid bennünket, hogy miért nem igyekszünk, és hagyjuk őt nyugodtan megtankolni. Remélem, sikerül visszajutnia; a szél legalább nem fogja hátráltatni, még segít is abban, hogy spórolhasson az üzemanyaggal.

– Bekapcsolhatom a VHF-et? – kérdezte Vazari, kiszakítva messze kalandozó gondolataiból. – Rá akarok állni a katonai csatornára.

– Rendben. – McIver az őrmesterre mosolygott, most már örült, hogy mellette van.

Először csak surrogás hallatszott a készülékből, de aztán perzsául beszélő hangok. Vazari feszülten hallgatta őket egy darabig. – Pilóták beszélgetnek a koviszi toronnyal – mondta, kihasználva egy hosszabb szünetet. – Az egyik azt kérdezte, hogyan találjanak meg két helikoptert ebben a mocsok időben?

– Ha rajtam múlik, nem fog sikerülni nekik. – McIver, váratlan baljós előérzete ellenére, megpróbált magabiztosnak látszani. Megvárta, míg Ayre ismét felé néz, fölfelé mutatott, aztán keresztben végighúzta a torkán a tenyere élét. Freddy arcán látszott, hogy azonnal megértette, a mozdulat a vadászgépekre utalt. Aztán McIver még egyszer a tenger felé bökött, és a végső jelet megadva feltartotta a hüvelykujját. Az órájára pillantva látta, hogy 14.21 van.

– Indulunk, őrmester! – mondta, és bekapcsolta az áttételt. – A következő állomás Kuvait. Várható érkezési idő 16.40, vagy legalábbis akörül.

A KUVAITI REPÜLŐTÉREN, 14.56. Genny és Charlie Pettikin a vadonatújan csillogó, nemrég megnyitott terminál tetején lévő nyitott kávézóban ült. Nagyszerű verőfényes idő volt, és a teraszt úgy helyezték el, hogy védve legyen a szélről. A napernyők alatt, a világossárga abrosszal leterített asztaloknál jó étvággal ettek, ittak az emberek, mindenkin látszott, hogy remek hangulata van, csak ők voltak kivételek. Genny szinte hozzá sem nyúlt a salátájához, és Pettikin is csak piszkálgatta a curryjét.

– Charlie! – kapta fel egyszer csak hirtelen a fejét az asszony. – Azt hiszem, mégis iszom egy vodka-martinit.

– Remek ötlet. – Pettikin rögtön odaintette az egyik pincért, és megrendelte az italt. Szívesen ivott volna ő is valamit, de úgy készült, hogy vagy Lochartot, vagy Ayret fel kell váltania, és neki kell elvinnie valamelyik gépet Dzselletig. Azzal számolt, hogy Sargazig legalább egyszer üzemanyagot kell felvenniük, de azt sem tartotta kizártnak, hogy kétszer. A fene ebbe az átkozott szélbe, gondolta, és hogy megnyugtassa Gennyt, odaszólt neki: – Nem tart már sokáig.

Az isten szerelmére, hányszor fogod még ezt mondani, kiáltotta volna a legszívesebben az asszony, szinte már betegen a várakozástól, de erős maradt, megőrizte látszólagos nyugalmát. – Igen. Most már bármelyik pillanatban megérkezhetnek – felelte. Mindketten a tengert figyelték. Párás volt ugyan, nem lehetett messzire látni, de ez nem nyugtalanította őket, tudták, hogy az Imperial Airnek a toronyban lévő képviselője azonnal szól nekik, mihelyt a helikopterek a kuvaiti radarok hatósugarán belül érnek.

Mennyi a sok, kérdezte magától Genny, a párát fürkészsze, keresve benne Duncant, és megpróbálva legalább gondolatban bátorítani, erőt önteni belé. A Gavallannel délelőtt folytatott beszélgetés egy csöppet sem segített neki abban, hogy erős, bizakodó legyen. Hogyhogy Kiával van, Andy? Mi az ördögöt jelentsen az, hogy vissza kell vinnie Teheránba? – kérdezte.

– Nem tudom, Genny! Azt mondtam csak el, amit hallottam. Én úgy értelmezem a dolgot, hogy elsőnek Freddy indult el a megbeszélthelyre. Mac szintén felszállt Kiával, és vagy odaviszi, vagy megszabadul tőle valahogy útközben. Tom egyelőre tartja a frontot, hogy egérutat nyerhessenek, aztán ő is megy utánuk. Mac első hívását tíz óra negyvenkettőkor vettük. Tegyük fel, hogy tizenegykor elindultak Freddyvel, és egy óra, amíg a randevú helyére érnek, és feltöltik a gépeket! Két és fél órával számolva legkorábban fél három tájt érkehetnek meg. Nem tudjuk, mennyi idő kell a feltöltéshez, úgyhogy akár később is jöhetnek...

Genny észrevette, hogy a feljűk közeledő pincér tálcáján az ital mellett egy mobil telefon is van. – Önt keresik, Pettikin kapitány – mondta a pincér, miközben lerakta az asszony elé az italt. Pettikin sietve kihúzta az antennát, és a füléhez szorította a készüléket. – Halló! Üdvözlöm, Andy! – Az asszonyra kapta a tekintetét. – Nem... egyelőre nem... Ó... – Hosszú ideig feszülten figyelt, néha hümmögött és bólogatott csak, de ebből semmit nem lehetett megállapítani, Genny pedig lázasan törte a fejét azon, hogy vajon mi olyasmit mondhat neki Gavallan, ami nem tartozik órá. – Igen... persze, itt van... egy pillanat, máris adom. – Pettikin átnyújtotta a készüléket. – Köszönni akar.

– Szevasz, Andy! Van valami újság?

– Egyelőre semmi. Csak a hangodat akartam hallani. Ne aggódj Mac és a fiúk miatt! Nem lehet tudni, mennyit kell várniuk a találkozó helyén.

– Rendben van, Andy! Miattam ne nyugtalankodj! Mi van a többiekkel?

– Rudi, Pop Kelly és Sandor már elindult Bahreinből, Abu Dzábiban már meg is tankoltak, és John Hoggon keresztül végig kapcsolatban voltunk velük. Már közel járnak, úgyhogy segítség nélkül is halljuk őket. Nagyjából húsz perc múlva meg kell érkezniük. Már Scrag is jól van, Ednek és Willinek kutya baja. Duke éppen alszik, Manuela itt van velünk. Szeretne is beszélni veled... – Kis szünet következett, majd Manuela szólt bele a készülékbe: – Szia, drágám, hogy vagy? Nehogy azt mondd, hogy remekül!

– Remekül. – Genny halványan elmosolyodott. – Duke?

– Alszik, mint egy csecsemő. Csak annyit akarok mondani, hogy nagyon szorítunk. Adom vissza Andyt.

Újabb kis szünet, aztán ismét Gavallan hangja: – Szevasz. Johnny Hogg már ott repked a környéketeken, és hallgatózik. Később újra hívlak. Tudod még adni egy pillanatra Charlie-t?

– Persze. De mi van Marc Dubois-val és Fowlerrel?

Gavallan csupán rövid szünet után válaszolt: – Egyelőre nem tudjuk. Reméljük, hogy felszedte őket valaki... Rudi, Sandor és Pop visszament, keresni őket, ameddig lehetett. Roncsokat nem láttak, viszont nagyon sok hajó jár arrafelé, és sok a fűrőtorony is. Várjuk, hogy jelentkezzenek.

– Értem. Most pedig szépen mondd el azt, amit eredetileg csak Charlie-nak akartál!

Gavallan gondolkodott ugyan egy darabig, de aztán megadta magát. – Igazad van, rád is tartozik – mondta kis sóhaj kíséretében. – Azt kérdeztem Charlie-tól, hogy érkezett-e már Iránból Kuvaitba is olyan telex, amelyet Dubai és Bahrein kapott. Newburyn és a kuvaiti követségünkön keresztül megpróbálom bebiztosítani magunkat ellene, bár Newbury azt mondja, hogy ne sok jóra számítsak. Kuvait nagyon szoros kapcsolatban áll Iránnal, óvakodik attól, hogy megsértse Khomeinit, mert fél, hogy bosszúból fellázítja az ő síitáikat is. Azt is mondtam Charlie-nak, hogy megpróbálom értesíteni Ross

szüleit Nepálban, és az alakulatát is. Ennyi volt. – Gavallan újból várt egy kicsit, majd kedvesen azt mondta: – Nem akartalak fölöslegesen nyugtalanítani. Ugye nincs harag?

– Nincs. Köszönöm, Andy! – Genny visszaadta Pettikinnek a telefont, és az előtte álló, hideg itallal teli pohárra meredt. Látta, hogy a kicsapódó pára vízcseppekké állt össze rajta, és néhány közülük már le is csordult. Mint a könnyeim az arcomon, gondolta, és sietve felállt. – Mindjárt jövök.

Pettikin szomorúan nézett utána, miközben meghallgatta Gavallan utolsó utasításait. – Természetesen – felelte. – Ne aggódjon, Andy, figyelek... figyelek Rossra, és azonnal jelentkezem, mihelyt Macék felbukkannak a radaron. Bízunk benne, hogy Dubois-nak és Fowlernek nem esett baja! A többieket üdvözlöm. Viszlát.

Nagyon megrázta az újbóli találkozás Ross-szal. Reggel, miután beszélt Gavallannel, azonnal rohant a kórházba, ahol – péntek lévén – minimális létszámú személyzetet talált. A recepción mindössze egy férfi tartott ügyeletet, és az is csak arabul beszélt. – *Bokrah*. Holnap – válaszolta mosolyogva, de Pettikin kitartó volt, és ha nehezen is, de megértette vele, mit akar. Az ügyeletes telefonált valahová, és hoászú várakozás után érkezett is egy férfi ápoló. Hosszú folyosókon, számtalan ajtón át vezette Pettikint, míg végre elértek a fémasztalon fekvő Rosshoz.

A holttest pőresége, a körben látható piszok, a kegyelet teljes hiánya döbbentette meg a leginkább Pettikint, és nem maga a halál. Bántotta, hogy azzal az emberrel, aki életében olyan kiváló volt, halálában ennyire tiszteletlenül bánnak. Talált egy összehajtogatott, tiszta lepedőt, letakarta vele, és ettől valamivel jobban érezte magát.

Több mint egy óra kellett hozzá, hogy kiderítse, hol feküdt Ross, találjon egy angolul is beszélő ápolónőt, aki aztán előkerítette az orvost.

– Sajnálom, uram! Végtelenül sajnálom – mondta elég gyenge angolsággal a libanoni férfi. – A fiatalember már kómában volt, amikor tegnap behozták. Koponyatörést szenvedett, és feltételeztük, hogy agysérülése is van; úgy tudom, terrorista bombatámadásban sebesült meg. Mind a két dobhártyája beszakadt, és a koponyáján kívül is voltak rajta kisebb sebek. Megröntgeneztük, de azon kívül, hogy bekötöttük a fejét, nem tehattünk mást, mint hogy vártunk.

Belső sérülése, vérzése nem volt. Ma hajnalban halt meg, én írtam meg a zárójelentését. Ha akarja, adok belőle egy példányt. Már átküldtük a brit nagykövetségre, a holmijával együtt.

– Magához tért, mielőtt meghalt?

– Nem tudom. Az intenzív szobán volt, és... Nézzük csak, ki is volt az ápolónő! – Az orvos gyorsan átfutotta az ügyeleti beosztást.

– Sivin Tahollah. Persze! Angol volt, úgyhogy őt raktuk mellé.

Az ápolónő idős volt, egyike a nagy közel-keleti olvasztótégely salakjából kikerülőknél – ősök nélküli, több nemzethez, és konkrétan egyhez sem tartozó. Csúnya arcát himlőtől visszamaradt hegek borították, de a hangja kedves volt, megnyugtató, a keze pedig lágy és meleg. – Nem tért magához, efendi, legalábbis nem igazán – válaszolta szomorúan Pettikin kérdésére.

– Mondott valamit, aminek bármi jelentősége lehet?

– Elég sokat beszélt, efendi, de semmit, aminek igazán értelme lenne – válaszolta a nővér. – Önkívületi állapotban fantáziált. Néha azt motyogta, hogy *azadeh*, ami perzsául azt jelenti, hogy szabadon született, és női névként is előfordul. A másik, amit ismételt, talán egy név volt, Erri, vagy Ekki. Olyat is mondott, hogy *kukri*, aztán újból azt, hogy *azadeh*. Ha nem is teljesen, de békében ment el, nem sírt, kiabált, ahogy sokan szoktak, mielőtt átlépnék a küszöböt.

– Hallott még valamit?

Az ápolónő kis ideig babrálta a köpenye hajtókájára erősített karóráját, mintha annak segítségével próbálna emlékezni. – Néha mintha fájt volna a csuklója, kapdosott hozzá, és amikor megsimogattam, akkor észrevehetően megnyugodott. Éjszaka olyan nyelven beszélt, amit még soha nem hallottam. Tudok angolul, egy kicsit franciául, az arab sok nyelvjárását is beszélem, de ezt a nyelvet most hallottam először. Szapora, lüktető volt a beszéde, gyakran belekeverte azt, hogy *azadeh*, és volt még néhány szó, amit ki tudtam venni... Például azt, hogy ezred, havasi gyopár, magasföld. Azt is többször mondta, hogy gueng, és valami olyasmit, hogy tenzing. Sok halált láttam már, efendi, mindegyik más, és mégis egyforma. Ő békésen, kínlódás nélkül lépte át a küszöböt. Sójajtott egyet, és már nem volt. Azt hiszem, a paradicsomba került, már ha a keresztények is bekerülhetnek oda, és megtalálta a maga Azadehjét...

65. fejezet

TEBRIZ – A HÁN PALOTÁJÁBAN, 15.40. Azadeh lassan, az előző napi gránátrobbanás okozta légnyomástól még mindig sajgó háttal ment a nagyterem felé, hogy találkozzon a bátyjával. Jóságos isten, gondolta, valóban csak tegnap volt, hogy azok a hegyi rablók és Erkki kis híján végeztek velünk? Mintha évekkel ezelőtt lett volna, és ősrégen, hogy apa meghalt.

Nem is a mostani életemben történt, hanem egy másikban, amelyikben semmi jó nem volt, leszámítva anyát, Erkkit és Hakimot, Erkkit és... és Johnny-t. Abban az életben, ami tele volt gyűlölettel, gyilkosságokkal, terrorral és örülettel. Kitaszított páriák lettünk Hakimmal, gonoszság és gyűlölködés jutott csak nekünk, tomboló örület vett körül bennünket, mint ott, a kazvini úttorlasznál, ahol az a kövér mudzsahed ránk támadt, és megölt volna, ha Erkki a kocsihoz csapva össze nem roppantja. Aztán jött Charlie, és az a KGB-s... Hogy is hívták... Megvan! Rakoczy. Rakoczy is majdnem megölt bennünket, az a borzalom pedig, ami Abu Mardban történt, örökre megváltoztatta az életemet. Utána a tábor, ahol olyan csodálatosan éreztük magunkat valamikor Erkkivel... Hány embert megölt Johnny! Villámgyorsan és kegyetlenül...

Éjszaka mindent – majdnem mindent – elmesélt Erkkinek. – A bázison olyanná vált, mint... mint a gyilkos vadállat. Nem sokra emlékszem abból, ami történt, kusza képek maradtak csak bennem. A gránátra viszont igen... a gránátokra és a géppisztoly sorozatokra. Az egyik embernél *kukri* volt... aztán Johnny magasra tartotta a levágott fejét, és üvöltött, mint a *bansí*... Most már tudom, hogy a *kukri* Guengé volt, Johnny elmondta Teheránban.

– Ne beszélj, drágám! Hagyd holnapra a többit! Aludj, pihend ki magad! Most már biztonságban vagy – biztatta a férje.

– Nem. Félek elaludni, még a karodban is, a szerencse után, ami Hakimot érte. Félek, hogy ha elalszom, ismét Abu Mardban leszek, a mollah újból átkozni fog, ott lesz a kalandár is, a mészáros pedig élesíteni kezdi a kését, hogy...

– Nincs falu és nincs mollah, csak én vagyok – vágott közbe Erkki.
– Nincs kalandár és mészáros sem. Ahmed elmondta, mi történt a

faluban, legalábbis egy részét.

– Jártál ott?

– Igen, délután, amíg pihentél. Kocsival mentem, és csak üszkös romokat találtam.

Azadeh megállt egy pillanatra, és a falnak támaszkodva megvárta, amíg elmúlt a remegése. Mennyi halál, pusztulás, borzalom, gondolta. Előző nap, amikor kilépett a palotából, és megpillantotta Erkki a pilótafülkében, véres arccal és vértől nedves szakállal, mellette pedig az ájult Ahmedet, meghalt. Holtan figyelte, amint a férje kiszáll a helikopterből, tehetetlenül hagyta, hogy a karjába kapja, és csak aztán kelt életre. A rémület azonban megmaradt benne, és csak a könnyeivel távozott lassan, fokozatosan. – Jaj, Erkki! Erkki! Annyira félttem, olyan nagyon...

A férje ölben vitte a nagyterembe, ahol már ott volt az orvos, Hakim, Robert Armstrong és Hasemi Fazir. Egy lövedék leszakította Erkki fülének egy darabját, egy másik az alsókarját sebezte meg. Az orvos fertőtlenítette a sebeket, bekötözte őket, tetanuszinjekciót adott és penicillint, jobban aggódva az esetleges fertőzés, mint a vérveszteség miatt. – Insa Allah, ennél többet nem tudok tenni, kapitány – mondta. – A szervezete erős, a pulzusa normális, úgyhogy meg fog gyógyulni. A fülét plasztikai sebész tudja csak helyreállítani, de a hallása, hála érte Istennek, nem károsodott! Arra ügyeljen csak, hogy el ne fertőződjön..

– Mi történt, Erkki?! – vágott az orvos szavába Hakim.

– Elvittem őket északra, a hegyek közé, és Ahmed nem tudott eléggé odafigyelni rájuk. Nem hibás benne, rosszul lett a repüléstől. Mielőtt észbe kaphattunk volna, Bajázid fegyvert szorított a halántékához, egy embere az enyémhez, és Bajázid rám parancsolt, hogy vigyem őket a falujukba.

– Szentül megfogadtad, hogy nem fogsz bántani – mondtam neki.

– Megesküdtem rá, hogy nem foglak bántani, és be is tartom az eskümet, de az csak az enyém volt, az embereim nem ígértek semmit – válaszolta Bajázid. Erre az, aki engem sakkban tartott, elröhögte magát, és a fülembe ordított: – Engedelmeskedj a sejknek, különben úgy fogsz szenvedni, hogy magad kéred a halált!

– Gondolnom kellett volna rá, hogy ezt fogják tenni – mondta Hakim, keserűen átkozva magát a figyelmetlenségéért. – Mindet meg kellett volna esketnem. Mindet, kivétel nélkül.

– Nem hiszem, hogy sokat számított volna. Különben is, az én hibám. Én hoztam ide őket, és kis híján mindent tönkretettem – mentegetőzött Erkki. – El sem tudom mondani, mennyire bánom már, de ez volt az egyetlen módja, hogy visszajöhessenek, és azt hittem, hogy Abdalláh hánt fogom itt találni. Az meg sem fordult a fejemben, hogy ezek a *matyjobájuscsije* gránátot fognak robbantani.

– Nem esett semmi bajunk, Isten megóvott bennünket. Honnan tudhattad volna, hogy Abdalláh hán meghalt, és a váltságdíjad felét már kifizették? Folytasd, meséld tovább, hogy mi történt! – biztatta a sógorát Hakim, és Azadeh különös, korábban nem hallott hangsúlyt fedezett fel a hangjában. Hakim megváltozott, gondolta. Már nem vagyok képes kitalálni, mint korábban, hogy mire gondol. Mielőtt hán lett volna, igazi hán, meg tudtam tenni, de most nem. Továbbra is a bátyám, akit imádok, de már idegen. Rengeteg változás történt velünk, és túl gyorsan. Erkkivel is! Johnny nem változott...

– Az egyetlen lehetőségem az volt – folytatta Erkki a nagyteremben –, hogy amilyen hamar csak tudom, minél messzebb vigyem őket a palotától, és elejét vegyem a további gyilkolásnak. Ha Bajázid nem követeli, én ajánlottam volna fel, hogy elviszem őket – más módja nem volt annak, hogy biztonságba kerüljétek Azadehhez. Muszáj volt kockáztatnom, bíznom kellett abban, hogy betartják az esküjüket. Arra gondoltam, hogy ha megszegik, rátok nézve már akkor sem fognak veszélyt jelenteni, csak énrám, és én rájuk. Tudtam ezt, és tisztában voltam vele, hogy egyedül én tudom, hol laknak, kicsodák. Felmérték, hogy csak tőlem függ, eléri-e őket a hán bosszúja, én pedig tudtam, hogy akár félúton próbálom meg kirakni őket, akár elmegyek a falujukig, nem engednek el élve. Hogyan is teheték volna? Nyilván arra gondoltak, hogy vagy a falujuk marad meg, vagy én, és Isten, ha döntenie kellene, biztosan a falujukat választaná, függetlenül attól, hogy mire esküdtek meg, mire nem.

– Erre a kérdésre egyedül Isten tudna választ adni.

– Az én isteneim, az ősi istenek nem szeretik, ha ürügyül használják fel őket, és rájuk esküdznek. Nemcsak hogy nem szeretik, hanem meg is tiltják. – Azadeh érezte a férje hangjában a

keserűséget, és hogy nyugtassa, megszorította Erkki kezét. – Jól vagyok. Nincs semmi baj.

– Mi történt aztán? – kérdezte Hakim.

– Azt mondtam Bajázidnak, hogy kevés az üzemanyagom, és megpróbáltam jobb belátásra bírni, mire ő csak annyit válaszolt, hogy „Insa Allah”, Ahmed vállához nyomta a fegyvere csövét, és meghúzta a ravaszt. „Vigyen bennünket a faluba, különben a következőt a gyomrába kapja!”, kiabált rám a lövés után. Ahmed elájult, a sejk pedig előrehajolt, és magához vette a kezéből kiesett Sten karabélyt. Csapdába estem, Ahmed nem tudott segíteni, úgyhogy mást nem tudtam tenni, mint hogy műrepülő figurákat csináltam, a végén pedig ledobtam a gépet. Azt hittem, hogy a talpai eltörtek az ütődéstől, de szerencsére nem, csak meghajlottak. Magamhoz rántottam a Stent, részben azzal, részben a törőmmel megöltem, aki támadni akart, az ájultaktól elvettem a fegyverüket, és kihajítottam őket a helikopterből. Aztán visszajöttem.

– Csak úgy, minden további nélkül – szólt közbe Armstrong. – Tizennégy embert.

– Csak ötöt, és Bajázidot. A többiek... – Azadeh Erkki vállán tartotta a kezét, és érezte férje testének a remegését. – Őket otthagytam.

– Hol? – kérdezte Hasemi Fazir. – Le tudja írni a helyet, kapitány?

Miután megtudta, pontosan hol zajlott le a küzdelem, az ezredes rögtön szólt az embereinek, hogy menjenek oda, és keressék meg a túlélőket.

Erkki ép kezével a zsebébe nyúlt, elővette a váltságdíjnak adott ékszereket, és Hakim hánnak nyújtotta őket. – Ha megengedik, szeretnék beszélni a feleségemmel. Később majd elmondom, ami még hátravan – szólt komoly arccal a jelenlévőkhöz.

Kézen fogva a lakosztályukba vezette Azadehet, és egyetlen szót sem szólt hozzá, csak szorosán magához ölelte, hálásan azért, hogy ott van, segít neki megnyugvást találni, visszanyerni a lelki békéjét. Később lefeküdtek, de az asszony alig aludt, mihelyt behunyta a szemét, ismét ott találta magát a faluban, és rémülten hadonászva kiszabadította magát Erkki öleléséből. Utána egy időre visszafészkelte ugyan magát, de aztán felkelt, átült egy karosszékre. Ott végre elbóbiskolt kicsit, közben minden idegszálával figyelve a

férje legkisebb mozdulatára is. Erkki mozdulatlanul, álmot sem látva aludt, és csak akkor ébredt fel, amikor már besötétedett.

– Megfürdöm, borotválkozom, iszom egy kupica vodkát, aztán beszélgetünk – mondta a feleségének. – Nem láttalak még ilyen szépnek, soha nem szerettelek jobban, és rettenetesen bánom, hogy féltékeny voltam... Ne! Egy szót se mondj, Azadeh! Utána mindenre kíváncsi leszek.

Hajnalban fejezték be a beszélgetést, Azadeh minden elmondott mindent, aminek az elmondására valaha is képes lehetett –, és Erkki is a maga történetét. Nem titkolt el semmit, őszintén beszélt kínzó féltékenységről, az örülettel határos, gyilkos dühéről, a harc örömről. Elmondta, hogyan zokogott aztán térdre rogyva a hegyoldalban, látva mindazt a szörnyűséget, amit magából kivetkőzve elkövetett. – Ők... tisztességesen bántak velem a falujukban, a váltságdíj pedig ősi szokás náluk – mondta fájdalomtól megtört, akadozó hangon. – Ha Abdalláh nem ölette volna meg a követüket... minden egészen másképp alakult volna. Talán. De bárhogy is, nincs mentség arra, amit tettem. Szörnyetegnek érzem magam. Egy örülthöz mentél férjhez, Azadeh! Veszélyes vagyok, kártékony!

– Dehogy! Nem vagy az! Hogy mondhatsz ilyet?!

– Isteneimre, húsz, vagy talán annál is több embert öltem meg, pedig azelőtt soha nem öltem, leszámítva azokat a bérgyilkosokat, akik apádra támadtak. Iránon kívül egyszer sem öltem, nem ártottam senkinek. Sok párbajt vívtam, *pukohhal* vagy anélkül, de egyik sem volt komoly. Most viszont képes lettem volna gondolkodás nélkül földig rombolni azt a falut, és kiirtani összes lakóját, ha mások nem teszik meg korábban. Pontosan meg tudom érteni, miért viselkedett úgy a te Johnnyd a bázison. Áldom az isteneket, mert hozzánk vezérelték, hogy megmentsen téged, és átkozom, mert elvette a lelkem békéjét, közben tudom, hogy örökre az adósa lettem. Nem tudok megbékélni azzal, hogy annyit öltem, és vele sem. Egyelőre képtelen vagyok rá.

– Nem számít, Erkki! Most már nem. Van időnk – felelte Azadeh.

– Biztonságban vagyunk, drágám, és Hakim is. Nézd, milyen gyönyörű a hajnal! Új, csodás nap kezdődik, Erkki. Új élet. Biztonságban vagyunk.

A NAGYTEREMBEN, 15.45. Hakim hán a nagyteremben volt Hasemi Fazirral. Az ezredes félórával korábban érkezett váratlanul, elnézést kért az előre be nem jelentett látogatásért, és odaadott a hánnak egy telexet. – Úgy gondoltam, jobb lesz, ha azonnal értesül róla, fenség – mondta.

Az üzenet a következőképpen hangzott: SÜRGŐS! FAZIR EZREDESNEK, BELSŐ ELHÁRÍTÁS, TEBRIZ. TARTÓZTASSA LE ERKKI JOKKONENT, ÖFENSÉGE, AZADEH GORGON FÉRJÉT! A VÁD: ÁLLAMELLENES ÖSSZEESKÜVÉS, LÉGI KALÓZKODÁSBAN VALÓ RÉSZVÉTEL, GÉPELTÉRÍTÉS, ÁRULÁS. BILINCSELTE SSE MEG, ÉS SZIGORÚ ÓRIZET ALATT HALADÉKTALANUL KÜLDJE HOZZÁM! A SAVAMA IGAZGATÓJA, TEHERÁN.

Miután elolvasta, Hákim hán elbocsátotta az öröket, és csak aztán fordult oda Fazirhoz: – Nem értem, ezredes! Legyen szíves, magyarázza meg!

– Mihelyt megfejtetem, azonnal telefonáltam és bővebb felvilágosítást kértem, fenség. Arról van szó, hogy az S-G Helicopters tavaly több helikoptert eladott az IHC-nek, és...

– Nem értem.

– Elnézést! Az Iran Helicopters Company nevű iráni vállalatnak, amely pillanatnyilag Jokkonen kapitánynak is a munkaadója. A megvásárolt gépek között volt, van, tíz darab Bell 212-es, köztük az övé. Ma reggel a másik kilencet – az összértékük mintegy kilencmillió dollár – az IHC pilótái ellopták, és engedély nélkül kivitték Iránból, a SAVAMA feltételezése szerint valamelyik, az Öböl partján lévő országba.

– Ha valóban így történt, Erkkinek akkor sincs hozzá semmi köze – válaszolta hidegen Hákim. – Nem követett el semmi rosszat.

– Nem tudjuk biztosan, fenség! A SAVAMA szerint tudhatott az összeesküvésről. Nyilván hosszabb ideje tervezték, mivel három bázis – Lengeh, Bandar-Deilam és Kovisz – pilótái vettek részt benne, és a teheráni központjuk. A SAVAMA központjában nagyon izgatottak, mert a gépekkel együtt nagy mennyiségű, igen értékes alkatrészt is elvittek. Még...

– Ki jelentette be az esetet?

– Szjamaki, az IHC ügyvezető igazgatója. Az IHC összes külföldi alkalmazottja – pilóták, szerelők, mindenki – eltűnt, ami azt jelzi, hogy összehangolt akcióról van szó. Tegnap még húszan voltak, Irán legkülönbözőbb részein, egy héttel ezelőtt negyvenen, ma pedig már egy sem. Az S-G-től, pontosabban az IHC külföldi alkalmazottai közül egyedül Jokkonen kapitány maradt Iránban.

Ennyi bőven elég volt Hakimnak, hogy rájöjjön, milyen fontos személyé lépett elő a sógora. Átkozta magát, mert nem volt elég éber, hagyta, hogy az arckifejezése elárulja, mit gondol. – Látom, ön is tökéletesen tisztában van a helyzettel – csapott le rá pillanatnyi késlekedés nélkül Hasemi. – A SAVAMA-nál abból indulnak, ki, hogy a kapitány, még ha nem is bűnrészes, kulcsfontosságú szerepet játszhat az ügy megoldásában. Rajta keresztül az összeesküvés vezetőit, Gavallant és McIvert – és természetesen a brit kormányt, amelynek tudnia kellett a készülő büntettről – esetleg rá lehet kényszeríteni, adják vissza a helikoptereinket, a tartalék alkatrészeinket, fizessenek nagy összegű kártérítést, és jöjjenek Iránba, feleljenek bíróság előtt az iszlám ellen elkövetett bűneikért.

Hakim hán nehézkesen arrébb helyezkedett a párnáin, és kis híján felnyögött a hátába hasító fájdalomtól. Ordítani lett volna kedve, annyira fölöslegesnek, ostobának érezte a gránátrobbanásnál keletkezett sérülését, amelyről még azt sem lehetett biztosan tudni, hogy el fog-e múlni valaha, nem válik-e tőle örökre nyomorékká. Ne foglalkozz most velem, szólt rá magára, törődj csak ezzel a veszélyes kutyával, aki türelmesen ül itt, mint kipakolt áru mögött egy tekintélyes kereskedő, várva az alku kezdetét. A kérdés, persze, az, hogy akarok-e vele üzletet kötni.

Ahhoz, hogy Erkkit kimenekítsem a csapdából, fűzte tovább Hakim a gondolatot, olyan *piskest* kell felajánlanom, ami személy szerint neki értékes, és nem a SAVAMA-nak. De mit? Például Pjotr Olegovics Mzsitriket. Minden különösebb nehézség nélkül Hasemi kezére tudom játszani, ha eljön. Márpedig el fog jönni. Ahmed tegnap üzent neki a nevemben... Kíváncsi vagyok, hogy érzi magát, sikerült-e az operáció. Nagyon remélem, hogy nem fog meghalni a bolond. Igen, bolond, ez a kutya ellenben nem. Ha Mzsitriket odaadom neki, segítem Azerbajdzsánban, és barátságot ígérek neki, akkor kiválthatom Erkkit. De miért tenném?

Azért, mert Azadeh szereti? Bármilyen tragikus is, ő a Gorgonok hánjának a húga, és ezt a problémát a hánnak kell megoldani, nem pedig a bátyának.

Erkki kockázatot jelent mindkettőnkre nézve. Veszélyes ember, akinek vér tapad a kezéhez. Azok a hegyi emberek, akár kurdok, akár nem, valószínűleg bosszút akarnak majd állni. Szerencsétlen döntés volt Azadeh részéről, hogy hozzá ment feleségül, annak ellenére, hogy boldoggá tette, és teszi még mindig. Gyerekük azonban nincs, és tovább nem is maradhat Iránban. Ez egyszerűen lehetetlen. Két évre nem garantálhatom a biztonságát, Azadeh pedig megesküdött Istenre, hogy legalább két évig itthon marad... Milyen agyafúrt volt apánk, hogy így biztosította számomra fölöttem a hatalmat! Ha kimentem Erkkit a csapdából, akkor sem mehet vele, két év alatt pedig akár el is távolodhatnak egymástól. De ha haszontalanná válik számára, akkor miért mentsem meg Erkkit? Miért ne hagyhatnám, hogy rajta keresztül torolják meg az árulást? Mert árulás volt, hogy ellopták tőlünk azt, ami a miénk!

– Túl bonyolult kérdés ez ahhoz, hogy rögtön válaszoljak rá – mondta.

– Önnek semmire nem kell válaszolnia, fenség! Csakis Jokkonen kapitánynak. Úgy tudom, változatlanul itt van, a palotában.

– Az orvos azt mondta, pihennie kell.

– Talán üzenhetne érte, fenség! – vetette fel az ezredes.

– Természetesen, ennek nincs semmi akadálya. Olyan fontos beosztású, tájékozott ember azonban, mint ön, nyilván nagyon jól tudja, hogy Azerbajdzsánban, és így az én törzsemben is, nagyon fontosak a becsület és a vendégszeretet előírta szabályok. A sógoromról van szó, és nyilván a SAVAMA is megérti, hogy létezik családi becsület – válaszolta Hakim. Közben mindketten tudták, hogy amit mondott, az csupán a megnyitása egy hosszadalmas, bonyolult tárgyalásnak. Bonyolultnak, mert egyikük sem akarta kivívni a SAVAMA haragját, és nem tudták, meddig mehet el a másik, mennyire határolják be a lehetőségeit az akaratától független külső körülmények. – Feltételezem, hogy sokan tudnak már erről az... árulásról.

– Itt, Tebrizben, egyedül én, fenség! Pillanatnyilag – mondta Hasemi, szándékosan megfélemezve Armstrongról, akit ő kért meg

reggel, hogy adja fel neki a hamis telexet.

– Elképzelhetetlen, hogy Hakim rájöjjön a csalásra, Robert mondta, nagyon elégedetten önnön zsenialitásával. – Kénytelen lesz tárgyalni. A finnért cserébe, tehát ingyen, megszerezzük Mzsitriket.

– És ha nem megy bele az üzletbe? Ha nem akarja, vagy nem tudja átadni Mzsitriket?

– Ha nem hajlandó egyezkedni, elkapjuk Jokkonent. A Forgószélről hamarosan értesülni fognak a hatóságok, és akkor igencsak értékessé válik. Fontos tús lesz, kilencmillió dollár értékű helikopter kapható érte... de esetleg a hegyi törzseknek is felajánlhatom, cserébe a békéért. Az, hogy finn, kifejezetten előnyös. Könnyen kapcsolatba lehet hozni Rakoczyval és a KGB-vel, és mivel mindenki tudja, milyen álnokok, kétszínűek a szovjetek, még a CIA-val is. Mit szólnál hozzá, ha az MI-6-ot is belevennénk?

– A CIA soha nem ártott neked semmit, és az MI-6 sem – emlékeztette Armstrong az ezredest.

– Insa Allah! Ne avatkozz bele ebbe, Robert! Jokkonen és a hán sorsa iráni belügy. A te érdekedben mondom, tartsd távol magadat tőle. A finnért cserébe komoly engedményeket tudok kicsikarni. Olyanokat, amelyek számomra fontosak, Robert, nem a SAVAMANak, gondolta Hasemi, és önkéntelenül is elmosolyodott. Holnap, vagy holnapután visszatérünk Teheránba, a bérgyilkosaim a nyomodba szegődnek, és az éjszaka leple alatt végeznek veled, még észre se veszed, az életed kialszik, mint valami gyöngye gyertyaláng. – Meglátod, ide fogja adni – mondta nyugodtan, magabiztosan.

– Ha Hákim kiszolgáltatja Erkkit, a poklot szabadítja a fejére, soha nem lesz nyugta imádott hűgától. Szerintem a végsőig hajlandó lesz elmenni, hogy megakadályozza benne.

– Lehetséges.

Haseminek eszébe jutott, milyen örömet érzett, amikor az akciót sikerült kitervelnie, és most, ha lehet, egy fokkal még jobban érezte magát. Láta Hakim hán arcán a nyugtalanságot, és biztos volt, hogy sikerült csapdába ejtenie. – Nyilván megéri fenség, hogy sürgősen válaszolnom kell a telexre – mondta.

Hakim gondolkodott még egy kicsit, és úgy döntött, tesz egy induló ajánlatot. – Az összeesküvés és az árulás nem maradhat

megtorlatlanul. Bárhol üsse is fel a fejét, azonnal le kell csapni rá. Már üzentem az árulónak, akire vadászik, és sürgősen ide rendeltem – felelte.

– Ó! Mennyi időbe telhet, amíg Mzsitrik megérkezik?

– Ezt magának jobban kell tudnia, mint nekem.

Hasemi kihallotta Hakim hangjából az elégedettséget, és átkozta magát, mert nem volt elég fegyelmezett, elárulta, mennyire szeretné megkapni az orosz. – Nagyon megdöbbenő lenne, ha fenséged hívására nem válaszolna gyorsan – jelentette ki udvariasan. – Nagyon gyorsan.

– Mikor?

– Huszonnégy órán belül, fenség! Személyesen vagy futár útján. – Az ezredes látta, hogy a fiatal hán arca fájdalmasan megvonaglik, és megpróbálta hamar eldönteni, hogy éljen-e a fájdalom biztosította előnyével, vagy jobb lesz, ha átmenetileg visszavonul. Az orvos részletesen beszámolt neki a hán és a húga lehetséges sérüléseiről, és hogy minden meglepetéssel szemben bebiztosítsa magát, Hasemi ráparancsolt, hogy adjon erős nyugtatót Erkkinek, arra az esetre, ha a pilótának esetleg eszébe jutna, hogy megszökjön.

– A huszonnégy óra ma este hétkor telik le, ezredes!

– Az ön ma délelőtti tanácsait követve túlságosan elfoglalt leszek, fenség! Olyan sok dolgot kell elintéznem Tebrizben, hogy este tíz előtt valószínűleg nem tudok foglalkozni a telexszel.

– Ma akar lecsapni a baloldali mudzsahedek központjára?

– Igen, fenség. – Haseminek megfordult a fejében, hogy hozzáteszi, az akciót most már biztonsággal vállalhatja, miután a hán megadta rá az engedélyt, és garantálta számára, hogy a Tudeh részéről nem lesz semmiféle megtorlás, de gyorsan el is vetette az ötletet. Ne légy ostoba!, róttta meg szigorúan magát. Ez a fiatalember nem olyan álnok, sokarcú, mint Abdalláh volt, égjen örökké a pokolban. Ezzel könnyebb üzletet kötni, feltéve, hogy az ember több ütőkártyát tart a kezében, és nem fél kivillantani a fogát, amikor szükséges. – Kellemetlen volna, ha a kapitányt... valamiért... nem lehetne kihallgatni ma este.

Hakim tekintete összeszűkül a sürgős fenyegetés hallatán. Mintha nem tudnám ezt magamtól is, te kutya, mondta magában. –

Egyetértek – felelte, és meghallva az ajtó felől a kopogást, harsányan kiszólt: – Szabad!

Azadeh lépett a terembe, és rögtön mentegetőzni kezdett: – Elnézést, hogy zavarom fenség, de azt mondta, szóljak félórával azelőtt, hogy indulni kell a kórházba, röntgenre. Üdvözlöm, ezredes! Béke legyen önnel!

– És Isten békéje önnel is, hercegnő! – Nagyon helyes, hogy ezt a szépséget csador alá kényszerítik, gondolta Hasemi. Nemhogy hűsvér embert, magát a sátánt is képes volna megkísérteni. – Indulok, fenség! Nem tartom fel tovább – mondta Hakimnak.

– Legyen szíves, jöjjön vissza este hétre, ezredes! Ha korábban kapnék hírt, azonnal üzenek magának.

– Köszönöm, fenség!

Azadeh megvárta, hogy az ezredes távozzon, behúzta mögötte az ajtót, majd megkérdezte a bátyját: – Hogy érzed magad, Hakim drágám?

– Fáradt vagyok. Erősek a fájdalmaim.

– Az enyéme is. Muszáj később is találkoznod az ezredessel?

– Igen. Mindegy, túl fogom élni. Hogy van Erkki?

– Alszik végre – válaszolta boldogan Azadeh. – Olyan szerencsések vagyunk mi hárman!

TEBRIZBEN, 16.06. Robert Armstrong area rezzenéstelen, kiismerhetetlen volt, miközben ellenőrizte, hogy automatája tökéletesen működik-e, nem hibásodott-e meg a závarzata.

– Mit akar csinálni? – kérdezte Henley, meglehetősen nyugtalanul a fegyver látványától. Ő is angol volt, de jóval kisebb termetű Armstrongnál, szemüveges. Vékony, ceruzavonásra emlékeztető bajuszt viselt, és II. Erzsébet képe alatt ült éppen, egy rendetlen irodában.

– Jobb, ha nem kérdezi. De ne aggódjon, tudja, hogy zsarú vagyok. Ez csak arra az esetre kell, ha netán valakinek eszébe jutna megtámadni. El tudta juttatni az üzenetet Jokkonennek?

– Hívatlanul nem állíthatok be a palotába. Mit mondanék, ha kérdeznék, mi szél fújt arra? – Henley felvont szemöldökével is jelezte, mennyire tehetetlen. – Mondjam talán azt Hakim hánnak, hogy elnézést, öregfiú, de meg kell beszélnem a sógorával, hogy szöktesse ki Iránból, helikopteren, az egyik haveromat? Szerintem maga alapvetően téved az ezredessel kapcsolatban, Robert! Semmilyen bizonyíték sincs arra, hogy ő volna a felelős Talbot haláláért.

– Ha volna, maga azt se vallaná be. – Armstrong dühös volt magára, mert elveszítette a fejét, nem volt képes uralkodni magán, amikor Henley beszámolt neki a „balesetről”. – Miért várt máig, hogy elmondja, Talbotot felrobbantották? Két napja történt, az isten szerelmére! – mondta újból, még mindig nagyon feszült hangon.

– Nem én hozom a döntéseket, én csak üzeneteket közvetítek, és egyébként mi is csak most értesültünk róla. Ráadásul magát nehéz volt megtalálni. Azt hittük, hogy elutazott, utoljára akkor látták, amikor felszállt a Sargazba induló repülőgépre. A fenébe is, magát már majdnem egy hete visszarendelték, tudomásom szerint nincs semmilyen új megbízatása. Bármit forgat is a fejében, azt tanácsolom, ne tegye, hanem tűnjön el Iránból, mégpedig sürgősen, mert ha elkapják, meg sem állnak magánál a harmadik vállalási szintig, és abból nagyon sok embernek komoly baja származhat.

– Igyekszem majd, hogy ne okozzak nekik csalódást. – Armstrong belebújt kopott, szőrmegalléros felöltőjébe. – Hamarosan találkozunk.

– Mikor?

– Ha úgy érzem, hogy itt az ideje. Nem vagyok a beosztottja, és hogy mit csinálok, mikor és hova megyek, nem tartozik magára. Azzal törődjön csak, hogy a jelentésem senkinek ne kerüljön a kezébe, a páncélszekrényben legyen, amíg diplomáciai postával el nem tudja küldeni Londonba, aztán pedig tartsa a száját!

– Mi van magával, Robert? Nem szokott ilyen durva, sem ennyire sértődékeny lenni.

Armstrong nem válaszolt, otthagya az irodát, és a lépcsőn lesietve kilépett a hidegbe. Az ég vastagon felhős volt, újabb havazást ígért. A zsúfolt utcán a járókelők, kereskedők, akik mellett elhaladt, szovjetnek vélték, és úgy tettek, mintha nem figyelnének rá

különösebben, de azért óvatosan kitértek az útjából. Bár figyelte, hogy nem követi-e valaki, a gondolatai többnyire Hasemi körül jártak, azt latolgatta, mit csináljon vele. A fölötteseivel nem maradt ideje konzultálni, és kedve sem volt hozzá. Biztos volt benne, hogy csak a fejüket ráznák. – Magasságos isten, régi barátunk, Hasemi? – kérdeznék hitetlenkedve. – Kinyírni a pusztá gyanú alapján, hogy ő röpíttette az égbe Talbotot? Előbb szilárd bizonyíték kell...

Bizonyíték azonban nem lesz, a Négyes Csoport létezését pedig nem hinnék el, és azt sem, hogy Hasemi valamiféle modern Haszan ibn Szabbahnak képzelet magát. Én viszont tudom, mondta magában szilárd meggyőződéssel Armstrong. Nem örvendezett-e féktelenül Dzsana tábornok halálán? Most még nagyobb vadra cserkészik, talán Pahmudira, de az is lehet, hogy az egész központi forradalmi bizottsággal végezni akar. Kíváncsi vagyok, sikerült-e már megállapítania, hogy pontosan kikből is áll. Vajon képes volna-e az imámnak is az életére törni, kérdezte magától Armstrong. Nem tudom. Talbot haláláért azonban, valamilyen formában, fizetni fog – miután sikerült elkapnunk Mzsitriket. Hasemi nélkül esélyem sincs rá, pedig Mzsitriken keresztül eljuthatunk az összes mocskos, a Whitehallban megbúvó árulóig, a Philby-félék főnökeiig, a negyedik, ötödik, hatodik emberig a kabinetben, az ML-5-ön, az MI-6-on, vagy éppen mind a hármon belül.

Annyira dühös volt, hogy a feje is megfájdult belé. Hány remek embernek kellett meghalnia mocskos árulás miatt! A zsebébe nyúlt, megszorította az automata markolatát, és ettől kissé megnyugodott. Előbb Mzsitrik, aztán Hasemi, gondolta. Már csak azt kell eldönteni, hogy hol és mikor.

BAHREIN – A NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉREN, 16.24. Jean-Luc Mathias irodájából telefonált: – ...nem, Andy, mi sem kaptunk még semmit. – Mathiasra pillantott, aki éberrel figyelt, és lefelé fordítva odamutatta neki a hüvelykujját.

– Charlie is magánkívül van – mondta Gavallan. – Az előbb beszéltem vele. Bármilyen rohadt legyen is, nem tehetünk mást, mint hogy várunk. Dubois-ra és Fowlerre is. – Miközben beszélt, Jean-Luc kihallotta a hangjából a mérhetetlen fáradságot.

– Dubois elő fog kerülni – francia – válaszolta, hogy legalább lelket öntsön belé. – Egyébként mondtam Charlie-nak, hogy ha... hogy amikor – javította ki magát sietve –, Tom Lochart és Freddy Ayre megérkezik, Dzselletre küldje őket üzemanyagért, ide csak akkor, ha ott vészhelyzet van. Mathias személyesen vitte el Dzselletre a tartályt, és biztosan tudjuk, hogy meg is van. Andy, jobb volna ha megint felhívna Charlie-t, és maga is megmondaná ezt neki. Bahreinben könnyen gond lehet, nem szeretném, ha megismétlődne, ami Rudiékkal történt. A figyelmeztetés egyértelmű volt, függetlenül attól, hogy brit jelzéssel repülünk-e, vagy sem. Még most se igazán értem, miért engedték el Rudit, Sandort és Popot. Ha iráni jelzést találnak egy gépen, biztosan itt tartják a személyzettel együtt, és biztos vagyok, hogy legközelebb már alaposabban megnézik a festést és a papírokat.

– Rendben van, ha befejeztük, rögtön szólok neki. Jean-Luc, nem kell visszajönnie Sargazba! Holnap menjen egyenesen Londonba, onnan pedig Aberdeenbe. Beosztom az Északi-tengerre, amíg nem tisztázódnak a dolgaink. Mit szól hozzá?

– Remek. Hétfőn jelentkezem Aberdeenben – válaszolta sietve Jean-Luc, magától értetődő természetességgel intézve el, hogy szabad legyen a hétvégéje. Mon Dieu, igazán megszolgáltam, mondta magában, és sietve témát váltott, hogy Gavallanek ne legyen ideje meggondolni a dolgot: – Rudi megérkezett már?

– Épen és egészségesen. Mind a hárman alszanak, ugyanúgy Vossi és Willi is. Scrag remekül van. Erkki túljutott a veszélyen, Duke állapota lassan, de biztosan javul... Ha nem lenne Dubois és Fowler, Mac és Tom... Halleluja! – kiáltotta lelkesen a telefonba Gavallan. – Rohannom kell! Viszlát!

– *Au revoir!* – A kagylót letéve Jean-Luc egyből Mathiashoz fordult: – *Merde*, az Északi-tengerre osztott be.

– *Merde*.

– Mi az Alitalia melléke?

– 22134. Miért?

– Ha személyesen a pápa segítségét kell kérnem, akkor is szerzek jegyet a holnap reggeli római járatra, és el fogom érni a nizzai csatlakozást. Nagyon hiányzik Marie-Christine, a kölykök, meg valami normális étel. *Espece de con* Északi-tenger. – Jean-Luc

aggódva az órájára pillantott. – *Espece de con*, ez a rohadt várakozás. Hol vannak már azok a koviszi madarak?

KUVAIT – A PARTOK ELŐTT, 16.31. McIver és Vazari rögtön észrevette, amikor kigyulladt az üzemanyagszint-jelző piros figyelmeztető lámpája, és mindketten átkozódtak is egy sort.

– Meddig elég még az üzemanyagunk, kapitány?

– Ha ez a rohadt szél így marad, nem sokáig – válaszolta McIver. Nagyon alacsonyan, a víztől tíz lábnyira repült.

– Messze vagyunk?

– Nem. – McIver kimerült volt, rosszul érezte magát. A szél újból felerősödött, majdnem 35 csomós sebességgel fújt, és bár nagyon odafigyelt, takarékoskodni akart az üzemanyaggal, a nagyon kis repülési magasság miatt be voltak határolva a lehetőségei. A látási viszonyok változatlanul igen rosszak voltak, a part felé közeledve a felhőzet folyamatosan vastagodott. Oldalra nézett, Ayre tekintetét elkapva a műszerfalra mutatott, aztán lefelé fordította a hüvelykujját. Freddy bólintott, jelezve, hogy érti, mit akar közölni vele McIver. Az ő jelzőfénye még nem gyulladt ki, de egy-két másodperccel később ez is bekövetkezett.

– A francba! – kiáltott fel dühösen Kyle, Ayre szerelője. – Hamarosan kifogyunk az üzemanyagból, aztán megnézhetjük magunkat!

– Nyugi! Ha Mac nem hívja fel rövid időn belül Kuvaitot, akkor megteszem én. – Ayre felfelé nézett, és úgy tűnt neki, mintha a vadászgépeket látná, de aztán rájött, hogy csak két magasan szálló tengeri madár volt az. – Jézusom! Egy pillanatra.

– Ilyen messzire csak nem mernek utánunk jönni azok a piszkok – vágott közbe Kyle, rögtön érve, mitől ijedt meg annyira.

– Nem tudom. – Azóta, hogy elhagyták az iráni partot, bújócskát játszottak a két vadással. Alacsonyan repülve, az esőnek és a rossz látási viszonyoknak köszönhetően sikerült is egéruat nyerniük, de Kharg közelében észrevették őket.

– Itt a khargi radarállomás. A 275 fokon engedély nélkül távolodó helikoptereknek: emelkedjenek ezer lábra, és tartsák a magasságot!

Emelkedjenek ezer lábra, és tartsák a magasságot! – hallották a rádión keresztül a szigorú felszólítást. Egy pillanatra megmerevedtek, de aztán McIver intett Ayrenek, hogy kövesse, 90 fokkal elfordult Khargtól, és még alacsonyabbra ereszkedve északnak távolodott tőle. Pár perc múlva ideges perzsa beszéd hallatszott a fejhallgatókból: az irányítótorony személyzete és a pilóták között folyt üzenetváltás. – Megadják nekik a koordinátáinkat, kapitány! – fordította a beszélgetést elakadó lélegzettel Vazari. – Most azt mondják, hogy készítsék elő a rakétaikat... a pilóták jelentik, hogy megtörtént...

– Itt Kharg! A 270 fokon engedély nélkül repülő helikopterek emelkedjenek ezer lábra és tartsák a magasságot! Ha nem engedelmessé válnak, lelövük magukat. Ismétlem, lelövük magukat.

A visszatérő fájdalmat érezve McIver megdörzsölte a mellét, és a legkisebb változtatás nélkül tartotta az irányt, Vazari pedig tovább fordította neki a pilóták és a torony beszélgetését. – A vezérgép pilótája azt mondja a másiknak, hogy kövesse... az jelenti, hogy a rakétáit előkészítette... kérdezi, hogy találnak meg bennünket ebben a ködben... a főnök azt mondja, hogy lassítsanak... akkor talán sikerül... a torony figyelmezteti őket, hogy készüljenek fel a rakétaindításra... Jézusom! Azt mondják, hogy felkészültek, és pontosan felénk jönnek!

A két vadászgép szemből, de tőlük kissé jobbra, és mintegy ötven lábbal magasabban bukkant elő a párából, és hatalmas robajjal elszáguldott fölöttük. – Krisztusom! Észrevettek bennünket?

– Nem tudom, kapitány, de ezeknek a mocskoknak hőkeresőjük is van!

McIver vadul dobogó szívvel intett Ayrenek, és leereszkedett egészen a víz színéig. – Az isten szerelmére, fordítsa már, hogy mit beszélnek! – szólt rá idegesen Vazarira.

– Káromkodnak... Közlik a toronnyal, hogy kétezer lábon vannak, kétszáz csomóval repülnek... az egyik most panaszkodik, hogy teljesen összefüggő alattuk a pára, a felhők négyszázig érnek... alig látnak valamit... Az irányító azt mondja, hogy repüljenek elénk, a légi határig, ne engedjék elmenekülni a kalózokat... Kalózokat?! Akadályozzák meg, hogy eljussanak Kuvaitba... Nézzék meg, nem vékonyabbak-e valahol a felhők... és álljanak lesben kétezren...

Mit tegyünk, kérdezte magától izgatottan McIver. Egy pillanatra az is felvetődött benne, hogy Kuvaitot kihagyva egyenesen Dzsellestre repüljenek, de rögtön elvetette az ötletet, mivel az erős ellenszélben esélyük sem lett volna, hogy eljussanak odáig. Visszafordulni nem lehet, úgyhogy marad Kuvait, és a remény, hogy sikerül elszöknünk előlük, állapította meg magában.

A határ közelében a felhőzet elég vastag volt ahhoz, hogy elrejtse őket, de tudták, hogy a vadászgépek ott várakoznak valahol a fejük fölött, keresve a helyet, ahol a felhők elvékonyodnak, lehetővé válik, hogy lecsapjanak rájuk, illetve azt várva, hogy biztonságban érezzék magukat, és feljebb emelkedjenek, a repülési szabályok előírta magasságba, ahol szintén elkaphatják őket. Körülbelül egy negyedórán keresztül a rádió is néma volt, és amikor megszólalt, akkor már a kuvaiti irányítók hangja hallatszott belőle.

– Kikapcsolom az egyik motort, hogy ne fogyasszunk annyit – mondta McIver.

– Akarja, hogy beszéljek a kuvaitiakkal, kapitány?

– Nem. Majd én bejelentkezem náluk. Másszon inkább hátra, és készüljön fel, hogy el kell rejtőznie! Vegyen elő a szekrényből tengeri védőruhákat. Az egyenruháját dobja ki, és tartsa keze ügyében a mentőmellényt!

– Leszállunk a tengerre? – kérdezte elsápadva Vazari.

– Nem, csak álruhát veszünk – hazudta neki McIver. Nem hitt abban, hogy sikerül eljutniuk a partig. A hangja ennek ellenére nyugodt volt, a gondolatai is tiszták, fegyelmezettek, csupán a végtagjait érezte olyanoknak, mintha ólomból lennének.

– Mit csinálunk, ha leszálltunk, kapitány?

– Majd meglátjuk. Attól függ, mit mondanak a kuvaitiak. Vannak hivatalos papírjai?

– Csak a rádiós igazolványaim – amerikai és iráni. Mind a kettőben az szerepel, hogy az Iráni Légierőnél szolgálok – válaszolta Vazari.

– Az a legbiztosabb, ha elbújik. Nem tudom, hogyan alakulnak a dolgok... de reménykedjünk!

– Kapitány, nem volna jobb kiemelkedni ebből a tejlevesből? Ne kísértsük a szerencsénket! A határon már úgyis túljutottunk.

McIver felfelé pillantott. A pára és felhőréteg rohamosan vékonyodott fölöttük, és már alig nyújtott védelmet. A vörös lámpa ezzel szemben kitartóan égett. Emelkedjünk fel, kérdezte magától. Vazarinak igaza van, nem szabad kísérteni a szerencsét. – Akkor mondhatjuk csak, hogy biztonságban vagyunk, ha már szilárd talaj lesz alattunk. Ezt maga is tudja – válaszolta a rádiósnak.

A KUVAITI REPÜLŐTÉR IRÁNYÍTÓTORNYÁBAN, 16.38. A nagy teremben teljes gőzzel folyt a munka. A részben brit, részben kuvaiti légiirányítók a legkorszerűbb berendezéseket kezelték, számtalan telex és telefon állt a rendelkezésükre, munkájukon szervezettség és hatékonyság érződött. Charlie Pettikin lépett a helyiségbe, és egyenesen az ügyeleteshez, a köpcös, rózsás arcú írhez lépett, aki mikrofonos fejhallgatóval a fején a radaremyő előtt ült. – Ön hívatott, uram? – kérdezte tőle.

– Igen, Pettikin kapitány! Én hívtam – válaszolta nem igazán kedvesen a férfi. – A nevein Sweeney. – A tollat mutatópálcaként használva a képernyőre bökött, aminek a szélén, a húsz mérföldes vonalnál apró fénypont villogott. – Egy helikopter, de az is lehet, hogy kettő. Nemrég bukkantak fel, és még nem jelentkeztek. Jól tudom, hogy maga vár két, Angliából átrepülőben lévő helikoptert?

– Igen – válaszolta Pettikin. Szeretett volna hangosan lelkesedni, mert a gépek – az útvonaluk alapján csak a kovisziak lehettek – végre bejutottak a rendszerbe, ugyanakkor azt is tudta, hogy hosszú utat kell még megtenniük, amíg igazán biztonságban érezhetik magukat. – Tökéletesen így van.

– Persze lehet, hogy mégsem a maguk gépei. Ha Angliából jönnek, igencsak furcsán választották meg az útirányukat. – Pettikin nem válaszolt, némán állta Sweeney fürkésző pillantását. – Feltéve, hogy mégis a maguk gépei, mi a hívójelük?

A kérdéstől, ha lehet, Pettikin még rosszabbul kezdte érezni magát. Arra gondolt, hogy ha az új, brit regisztrációs jeleket adja meg, a helikopterek pedig az iráni jelzést bemondva jelentkeznek – ahogy elvben kötelességük volt –, akkor nagy bajba kerülnek. Leszálláskor a toronyból ráadásul látni is fogják a gépek törzsére felfestett betűket. De ha az iráni jelzéseket mondja be Sweeneynek, azzal veszélybe

sodorhatja a Forgószelet. Megpróbál csapdába csalni apiszok, gondolta, és valami fájdalmas, nyugtalanító ürességet érzett. – Nagyon sajnálom, de nem tudom – felelte az irányítónak. – A nyilvántartásunkat elég hanyagul vezetik. Tisztában vagyok velem, milyen nagy hiba, de hát ez a helyzet.

A radarernyő melletti asztalkán halkan megcsörrent egy telefon, és Sweeney azonnal a kagylóért nyúlt. – Tessék! Á, ön az, parancsnok?... Igen... pillanatnyilag nem... valószínűleg kettő... igen, egyetértek... most éppen működik... időnként még el szokott romlani... természetesen.

A beszélgetést befejezve ismét az ernyőre szögezte a tekintetét, és ugyanúgy Pettikin is. Az apró fénypont nagyon lassan, szemmel szinte alig érezhetően mozgott.

Aztán Sweeney maximális teljesítményre állította a készüléket, és a kép kitágult. Nyugaton csaknem a kuvaiti-iraki határig ért a kör, északon az iraki-iráni határig, keleten pedig átnyúlt az Öblön. – A nagy hatósugarú radarunk egy ideig nem működött, különben hamarabb észrevettük volna őket. Hála istennek, sikerült megjavítani. Sok errefelé a légitámaszpont – magyarázta közömbös hangon az irányító, a Satt-el-Arab iráni oldalára, Abadán környékére mutatva. Rögtön tovább is vitte azonban a ceruzát, el egészen Koviszig, és onnan közelítette az apró ponthoz. – Itt vannak a helikoptereik – feltéve, hogy valóban kettő, és tényleg a maguké. – A fényponttól délre két másik, gyorsan mozgó pont látszott. – Vadászgépek. Nem a mieink, de már a mi területünkön. – Felpillantva Sweeney látta, hogy Pettikin rémulten mozdulatlaná dermedt. – Hívás és engedély nélkül, tehát ellenségesek.

– Mit keresnek itt? – kérdezte Pettikin, teljesen bizonyosan most már abban, hogy a repülésirányító szándékosan játszik vele.

– Pontosán ezt akarjuk, és fogjuk kideríteni. – Sweeney hangja csöppet sem volt barátságos. Miközben beszélt, a ceruzáját tovább mozdította, és két, Kuvait felől távolodó pontra mutatott. – A mi vadászgépeink. Nemrég szálltak fel körülnézni. – Fejhallgatóért nyúlt, Pettikin kezébe nyomta, aztán beleszólt a mikrofonba: – Itt Kuvait. 274 fokon közeledő helikopter, vagy helikopterek! Adják meg a hívójelüket és a repülési magasságukat!

Zörejek hallatszottak csupán, de a türelmesen megismételt felszólításra már érkezett válasz: – Kuvait, itt... Boston-Tangó helikopter, Hotel-Echo helikopterrel átrepülőben Sargaz felé. Hatszázról hétszázra emelkedünk éppen. – McIver az iráni regisztrációs jelzéseknek csak a két utolsó betűjét mondta be, szemben a szabályzatban megkövetelt teljes betűsorról, amelyben Irán országjele, az EP is szerepelt.

Sweeney azonban, meglepő módon, ennyivel is beírta. – Boston-Tangó és Hotel-Echo helikopterek, jelentkezzenek a külső helyjeladónál! – mondta, Pettikin pedig látta rajta, hogy már nem is a helikopterekre, hanem a hozzájuk gyorsan közeledő, ellenséges vadászgépeket jelző pontokra figyel, azok mozgását követi a ceruzájával. – Kész. Tíz mérfölddel vannak csak mögöttük – morogta halkan.

A rádióon keresztül ismét McIvert hallották: – Kuvait, kikerülöm a jeladót, azonnali leszállási engedélyt kérek. Nagyon kevés az üzemanyagunk.

– Engedély megadva, jeladót ne kerülje ki.

Sweeney kérlelhetetlen hangját hallva Pettikin kis híján felnyögött. Az irányító az utasítás után, mint aki teljesen nyugodt, halkan dudorászni kezdett. Közben a műszakvezető, egy kuvaiti, otthagya a helyét, hozzájuk ment, és ő is Sweeney képernyőjét kezdte figyelni.

A radar keresősugara éppen elhagyta a partot, és hamarosan ismét látni lehetett a két ellenséges repülőgépet, a náluk lassabban haladó, és még mindig nagy távolságra lévő kuvaiti elfogó vadászokat, köztük pedig a két, reménytelen helyzetbe került helikoptert. Lélegzetvisszafojtva figyelték, ahogy az ellenséges vadászok egészen megközelítik őket, annyira, hogy a jelzések már-már összeolvadtak, majd azt látták, hogy a két vadász megfordul, és távolodni kezd, vissza az öböl túlsó partja felé. Kis időre mind a hárman mozdulatlanul merevedtek – a rakétáknak is idő kellett ahhoz, hogy célba találjanak. Múltak a másodpercek, a helikopterek jele azonban nem tűnt el, változatlanul ott villogott a képernyőn. A kuvaiti gépek megközelítették őket, ott maradtak egy darabig, aztán azok is visszafordultak. Sweeney abban a pillanatban a műszakvezetőhöz fordult, és sebesen pergő nyelvvel mondott neki valamit arabul. –

Insa Allah – válaszolta rá a férfi. Köszönésképpen biccentett Pettikinnek, és kiment a szobából.

– A vadászgépeink azt jelentették, hogy nem láttak semmit – mondta színtelen hangon Sweeney. – Pontosabban csak két helikoptert, 212-eseket. Rajtuk kívül semmit. – A rádióhoz nyúlt, a normál csatornára állította, ahol induló és érkező utasszállító gépek pilótáinak a hangját lehetett hallani, a radart pedig közelire. A két helikopter most már külön-külön is kivehető volt a képernyőn, de még mindig jócskán kint jártak a tenger fölött. Az utasszállító gépekével összehasonlítva csigalassúságúnak tűnt a mozgásuk.

– Pan-pan-pan! – harsant fel ismét, hirtelen, McIver izgatott hangja. – Kuvait, itt BT és HE helikopterek, pan pan pan, mind a két jelzőlámpánk ég, a tartályaink kiürültek, pan pan pan – ismételte többször is a katasztrófahelyzetét megelőző segélykérő jelzést.

– Menjenek a Messali Beachre, a szálloda mellé! – válaszolta pillanatnyi késlekedés nélkül Sweeney. – Értesítem őket és küldök üzemanyagot. Vette?

– Vettem, Kuvait, köszönjük. Ismerem a szállodát. Kérem, értesítse Pettikin kapitányt!

– Meglesz. – Sweeney a telefonért kapott, figyelmeztette a repülőtéren tengeri mentőhelikopterét, hogy legyen készen az azonnali felszállásra, küldött egy tűzoltóautót is a szállodához, aztán a kezét kinyújtva elkérte Pettikintől a fejhallgatót, és miután az ajtó felé pillantott, intett neki, hogy hajoljon hozzá közelebb.

– Na most jól figyeljen ide! – sziszegte halkán, dühösen. – Odamegy, elintézi a feltöltést, gondoskodik róla – ha tud –, hogy megússzák a vám- és útlelevélvizsgálatot, aztán eltünteti őket Kuvaitból, különben maga és a „fontos” barátaik sem ússzák meg a börtönt! Magasságos isten! Hogy mertek egy egész országot veszélybe sodorni ezzel az örült kalanddal?! Ha azok az örült iráni fanatikusok csak egy helikoptert is lelőttek volna... Kizárólag a szerencsén múlott, hogy nem lett nemzetközi incidens a dologból! – Egy darab papírt vett elő a zsebéből, és a megkövülten álló Pettikin kezébe nyomta. – Olvassa el, aztán hajítsa a vécébe, és jól húzza is le!

Sweeney ezzel hátat fordított, újból telefonálni kezdett. Pettikin remegő lábakkal ment ki a teremből, és csak amikor már

biztonságban érezte magát, pillantott bele a papírba. A telex volt. Az eredeti, Teheránból kapott, nem fénymásolat.

Jóságos isten! Sweeney visszatartotta volna, hogy fedezzen bennünket, kérdezte magától döbbenet. De hát nem azt mondta, hogy intézzem el – ha tudom –, hogy megússzák a vám- és útlelvizsgálatot?

MESSALI BEACH HOTEL. A kis tartálykocsi, Gennyvel és Pettikinnel a vezetőfülkében, éles kanyart véve letért a tengerparton vezető útról a szálloda területére. A helikopterleszálló a tágas gépkocsiparkolón túl volt, a tűzoltókocsi már ott állt mellette. Genny és Pettikin izgatottan ugrott ki a kocsiból, a tengert fürkészték, hátha fel tudják fedezni a közeledő helikoptereket, Pettikin pedig már hívta is őket hordozható rövidhullámú adó-vevőjén: – Mac, hallasz bennünket?

A motorok zaja már elért a partig, de a gépeket még nem látszottak.

– Nagyon gyengén, Charlie... erős a háttérzaj... – érkezett halkán, sustorgással tarkítottan McIver válasza. – ...én... tied a helikopterleszálló, Freddy, én majd mellé ereszkedem... – a beszédet újabb sustorgás nyomta el.

– Ott vannak! – kiáltotta Genny, és a körülbelül hatszáz láb magasan a párából előbukkanó helikopterekre mutatott. – Istenem, add, hogy...

– Látunk benneteket, Mac! Tűzoltókocsi is van, nem lesz semmi baj – szólt bele biztatóan a rádióba Pettikin, pedig már tudta, hogy nagy bajban vannak – annyi ember szeme láttára nem festhették át a helikopterek jelzését. Gennyvel hallották, hogy az egyik motor fáradtan köhög egy darabig, aztán le is áll, csak azt nem tudták, hogy melyik. Nem sokkal utána másik kezdett köhögni.

– Húzódjatok félre! Leereszkedem – figyelmeztette őket a rádión keresztül Ayre.

A bal oldalon repülő gép kissé eltávolodott a másiktól, és ziháló motorral csökkenteni kezdte a magasságot. A tűzoltók azonnal mozgolódni kezdtek, felkészültek a fogadására. McIver, ha bizonytalanul is, de tartotta az irányt és a magasságot, igyekezve

megőrizni az esélyeit arra az esetre, ha helikopterének mind a két motorja leáll. A fenébe! – morogta önkéntelenül Pettikin, mert úgy tűnt neki, hogy Ayre túl gyorsan közeledik. Freddy azonban tökéletes időzítéssel kapcsolt vissza, és pontosan a leszállóhely közepén rakta a betonra a gépet. McIver következett. Az isten szerelmére, miért repül egyedül, és egyáltalán, hol a francban van Tom, kérdezte magától dühösen Pettikin. Lélegzetvisszafojtva figyelte a meredeken süllyedő, a talaj közelsége miatt már a manőverezés lehetőségétől is megfosztott helikoptert. Úgy érezte, egy örökkévalóságba telt, míg végre a talpak a betonhoz értek, és rögtön utána a motor kikapcsolt.

A repülőtérről állandó rádiókapcsolatban lévő tűzoltók azonnal jelentették, hogy a riadó lefújva, és miközben Pettikin McIvertől, az első üdvözlés után Ayrehez rohant, már pakolták is össze a felszerelésüket.

Genny mosolyogva állt a pilótafülke nyitott ajtajánál, és megpróbálta kisimítani a homlokából a szélről összeborzolt haját. – Szevasz, Duncan – köszönt boldogan a férjének. – Kellemes út volt?

– A legrohadtabb egész életemben, Gen! – McIver megpróbált ugyan mosolyogni, de egyelőre nem nagyon ment neki. – Azt hiszem, soha többé nem lesz kedvem repülni. Mármint úgy, hogy a gépet én vezetem. Scraggel ugyan megmérkőzöm ezután is, de csak évente egyszer!

Az asszony elnevette magát, gyorsan megölelte, és rögtön el is engedte volna, de McIver belekapaszkodott, szorosan magához szorította, boldogan, mert ott volt vele, ő pedig élt, végre biztonságban volt, és a helikopterének sem esett baja.

– Hogy vagy, szívem? – kérdezte, és ez a megszólítás, amit hónapok, talán évek óta sem hallott, már sok volt Gennynek. Nem tudott tovább uralkodni magán, ömleni kezdett a könnye, és ő is szorosan belekapaszkodott a férjébe.

– Nézd meg, mit tettél velem! – mondta később. Zsebkendőjét vett elő, megtörölte a szemét, aztán adott egy kis csókot McIvernek. – Megérdemelsz egy whiskyt szódával. Nem is egyet, hanem két nagyot – mondta, és akkor figyelt csak fel rá, milyen sápadt a férje. – Jól vagy?

– Igen. Azt hiszem. Csak nagyon elfáradtam. – McIver a felesége feje fölött Pettikinre nézett, aki nevetve, izgatottan beszélgetett

Ayrevel. Közben a tartálykocsiból már töltötték a helikoptereket, az országút felől pedig gépkocsi kanyarodott feléjük. – Mi van a többiekkel?

– Mindenki megérkezett, kivéve Marc Dubois-t és Fowler Joinest. Róluk még mindig nem tudni, hol lehetnek. – Genny gyorsan elmondta, amit Starkéről, Gavallanról, Scraggerről, Rudiról és az embereiről tudott. – A legjobb hír, hogy Newburyt, a sargazi konzulátus egyik emberét értesítették Tebrizből arról, hogy Erkki és Azadeh biztonságban van, a palotában. Azadeh apja meghalt, és amennyire ki lehetett venni az üzenetből, most a bátyja a hán.

– Ez csodálatos! Ezek szerint megcsináltuk! Megcsináltuk, Gen! – lelkendezett McIver.

– Igen, sikerült... A fenébe ezzel a széllel! – Az asszony reménytelen kísérletet tett arra, hogy megigazítsa a haját. – Andy, Charlie, meg a többiek is azt mondják, jó esély van rá, hogy Dubois-ék... Félbehagyta a mondatot, és az arcáról szempillantás alatt leolvadt a mosoly, mert hirtelen rájött, mi volt az, ami már addig is annyira zavarta. Megpördült, és a másik helikopterre nézett. – Tom? Hol van Tom Lochart?

TEHERÁNTÓL DÉLRE, 17.10. Az elhagyott olajkút és szivattyú Teherántól mintegy száz mérföldnyire, kihalt hegyes vidéken volt. A 206-os a szivattyú mellett állt, aminek a motorját leszerelték, csak kézzel lehetett működtetni, és Lochart már majdnem befejezte a feltöltést. Az állomás a térségben működő helikoptereknek készült, az északi olajvezeték mellett volt, és normális körülmények között iráni személyzetnek, szerelőknak is kellett volna ott lenniük. Ütöttkopott lakókocsit helyeztek el mellette, néhány fekhellyel, hogy ha netán valamelyik pilótát ott éri az este, vagy hirtelen támadt vihar miatt le kell szállnia, tudjon hol éjszakázni. Az eredeti, brit tulajdonosok D'Arcy 1908-nak nevezték el a töltőállomást, emlékére annak az angolnak, aki abban az évben, elsőként, kőolajat talált Iránban. Tőlük az IranOilhoz került, de a név megmaradt, és az új tulajdonosok gondoskodtak arról is, hogy a tartályok tele legyenek.

Hála istennek, gondolta Lochart, alaposan belefáradva a hosszadalmas pumpálásba. A parton indulás előtt – számítva rá,

hogy a D'Arcy 1908 működőképes –, berakott két üres hordót az utastérbe, és ideiglenes pumpát is szerelt rájuk. A randevú helyén még így is maradt elég üzemanyag ahhoz, hogy Iránból távozóban újból feltöltse a tartályokat, útközben pedig Sarazad is könnyen elboldogulhatott a kis pumpákkal. – Így már van esélyünk – mondta ki hangosan, tudva, hol tegye le, helyezze el biztonságosan a gépet, és hogyan jusson be Teheránba.

Ismét magabiztos volt, sorra vette a lehetőségeket, és mindegyikre tervet készített, átgondolta magában, miről beszéljen Meshanggal és miről ne, mit mondjon Sarazadnak, és hogyan meneküljenek. Valamilyen módja biztosan lesz annak is, hogy megkapja a jogos örökségét, gondolta. A legfontosabb, hogy minél előbb biztonságban legyen...

Szidta magát, mert nem figyelt oda eléggé, és az üzemanyag kilocsant a tele tartályból. Gondosan feltekerte a kupakot, és rongyot ragadva letörölte az oldaláról, ami ráfolyt. Készen volt, az utastérben lévő hordókat is feltöltötte, de mielőtt indult volna, benézett a lakókocsiba.

Talált néhány húskonzervet, és az egyiket farkasétvággal be is falta – nem lehetett egyszerre helikoptert vezetni és enni –, aztán ivott néhány kortyot a hóba állított gyöngesörből. Egy hordóban talált ugyan befagyott vizet, de nem kockáztatta meg, hogy beleigyon. Az arcára lötyyintett csak néhány marékkal, hogy felfrissüljön. Miközben törülközött, hallotta, hogyan serceg a szakálla, és rögtön szitkozódott is miatta, mert szeretett volna ápoltan, vonzón odaállni a felesége elé. Eszébe jutott, hogy van a holmijában egy elemmel működő borotva, elő is szedte, de aztán mégsem használta. – Teheránban is megborotválkozhatasz – mondta a pilótafülke ablakából visszaköszönő tükörképének.

Vetett még egy pillantást a környékre, de csak sziklákat, hófoltokat látott. A távolban a Kom-Teherán országút húzódott, forgalmának a zaja azonban nem ért el hozzá. Az eget felhők borították ugyan, de a határuk nagyon magasan volt, alattuk, kis pontokként, néhány madár körözött. Dögevők, nyilván keselyűk, gondolta Lochart, miközben bekapcsolta magán a hevedert.

TEHERÁN – A BAKRAVÁN-HÁZBAN, 17.15. A kerítésbe vágott ajtón két csadoros, a felismerhetetlenségig lefátyolozott nő lépett ki – Sarazad és Dzsari. A dajka gondosan bezárta maguk mögött a kaput, és nehézkesen mozogva fürgén távolodó úrnője után kacsázott. – Várj, hercegnő... fölösleges így sietni...

Sarazad hallotta ugyan, amit mondott, de nem lassított, és csak azután állt meg, hogy befordult a legközelebbi sarkon. – Itt most elválunk – mondta a lihegve odaérő Dzsarinak, és időt sem hagyva neki a válaszra, rögtön folytatta: – Ne menj haza, várj meg a kávézónál, tudod melyiknél! Fél hétre ott leszek, de ha késnék, akkor is várj!

– De hercegnő... – Dzsari annyira ki volt fulladva, hogy alig tudott megszólalni – ...Meshang kegyelmes úr... azt mondta neki, hogy orvoshoz megyünk, és...

– Fél hétkor a kávézónál, Dzsari! Fél hét és hét között. – Sarazad fürgén otthagyta az öreg dajkát, az elgázolást kockáztatva átfutott az úttesten, beszaladt egy sikátorba, végig egy másikon, és már nem kellett tartania attól, hogy a nehezen mozgó idős nő utoléri. – Nem megyek feleségül ahhoz a borzalmas emberhez! Nem és nem! – ismételtette magában hangosan.

A gúnyolódás már délután elkezdődött, pedig Meshang csak ebédnél jelentette be, milyen szörnyűséges döntésre is jutott. Egy órája Sarazadot meglátogatta a legjobb barátnője, és rögtön afelől érdeklődött, igaz-e a pletyka, miszerint feleségül megy a Farazan család egyik tagjához. – Az egész bazár erről beszél, drága Sarazad! Rohantam is rögtön, hogy gratulálhassak.

– A bátyámnak most, hogy a válásom majdnem elintéződött, különféle tervei vannak – válaszolta neki könnyedén. – Több kérőm is akadt.

– Hogyne, természetesen, de azt beszélik, hogy Farazanékkal már sikerült is megállapodni a kelengye dolgában.

– Valóban? Most hallom először. Miket ki nem tudnak találni az emberek!

– Egyetértek. Borzalmas ez a sok hazugság. Néhány gonosz pletykafészek egyenesen azt állítja, hogy a jövő héten lesz az esküvőd, és... a jövő férjed mindenkinek dicsekszik, mert a kelengyéd dolgában sikerült túljárnia Meshang eszén.

– Hogy alkudozásban bárki legyőzze Meshangot?! Na, ez aztán végképp szemenszedett hazugság!

– Tudtam én, hogy hamisak a pletykák! Tudtam! – lelkesedett a barátnő. – Hogyan is mehetnél te férjhez a vén Hasmenéses Dáránushoz, a Pöcegödrök Fejedelméhez? Még ilyen képtelenséget! mondta, és harsányan, tiszta szívből nevetett.

– Mit számít az?! – kiabálta később Meshang, miután elpanaszolta neki a dolgot. – Csak irigykednek! A házasság el van döntve, ma este pedig vendégül látjuk, és gondoskodunk róla, hogy jól érezze magát!

Talán igen, talán nem, mondta magában Sarazad. Előfordulhat, hogy a mulatság nem pontosan olyan lesz, amilyenre számítanak.

Megállt, és enyhén remegő térdekkel körbe is nézett. Nem volt már messze a lakástól. Tudta, hol találja meg a lépcsőházban, egy repedésbe rejtve a kulcsot, és azt is, hogy a hálósobai szőnyeget felhajtva melyik padlódeszkát kell kiemelnie ahhoz, hogy hozzájusson a revolverhez és a kézigránáthoz. Hálás volt a csadornak, mert elrejtette az alakját, és lehetővé tette, hogy észrevétlenül hazavigye a fegyvereket. Ibrahim nagyon büszke lenne rám, ha tudná, mire készülök, és hogy a mártíromságot is vállalom az igaz ügyért, gondolta izgatottan. Vajon elutazott-e délre, harcolni a gonoszság ellen, és meghalni, ha kell? Isten biztosan meg fogja bocsátani ártalmatlan, baloldali butaságait.

Milyen jól tette, hogy megmutatta, hogyan kell kibiztosítani a revolvért, kihúzni a gránátból a biztosító szöveget, és az iszlám ellenségei közé hajítani, miközben azt kiabálja az ember, hogy Isten nagy, Isten hatalmas...! Lőni kell őket, ordítani rájuk, és a paradicsomba jutni. Talán már ma sikerül, de legkésőbb holnap. Az egész város arról beszél, hogy az egyetemisták végleg elszánták magukat a felkelésre. Eltapossuk őket, a fiam és én, el könyörtelenül! Mi, Isten és a Próféta harcosai, legyen áldott örökké a neve!

– Isten nagy. Isten hatalmas... – ismételte meg hangosan is anélkül, hogy észrevette volna. Csak ki kell húzni a biztosító szöveget, számolni négyig, és elhajítani a gránátot. Pontosan emlékszem mindenre, nem felejtettem el semmit abból, amire tanított.

KUVAIT – A MESSALI SZÁLLÓ HELIKOPTER-LESZÁLLÓJA, 17.35. McIver és Pettikin a bevándorlási hivatal emberét és a vámost figyelte. Az első a helikopterek papírjait lapozgatta éppen nyugodt arccal, a másik az egyik 212-es csomagterébe kukkantott be. Unottan, és elég felületesen végezték ugyan a munkájukat, de idegőrlő lassúsággal. Először is összeszedték az útleveleket, elkérték a gépek papírjait, de éppen csak beléjük pillantottak, hogy aztán afelől érdeklődjenek, mi a véleménye McIvernek az iráni helyzetről. Egyelőre nem kérdezték meg, honnan érkeztek a helikopterek, de számítani kellett rá, hogy bármelyik pillanatban megethetik.

McIver gondolt ugyan rá, hogy Vazari elbújjon a csomagok között, de úgy döntött, hogy ezt a kockázatot nem vállalhatják. – Sajnálom, őrmester, meg kell próbálnia átjutni a vizsgálaton.

– Ó kicsoda? – kérdezte a bevándorlási hivatal embere. Az arcszín és a szemmel látható félelem alapján nyilván rájött, honnan érkezett Vazari.

– Rádió- és radarkezelő – felelte McIver, szándékosan félreértve a kérdést.

A kuvaiti elfordult az őrmestertől, egyelőre nem foglalkozott vele tovább, hagyta, hadd izzadjon részben a hőségtől, de inkább a rémülettől.

– Szóval, úgy gondolja, kapitány, hogy puccs lesz Iránban? Katonai államcsíny?

– Nem tudom – válaszolta McIver. – Híresztelés, persze, annyi, mint a sáska. Az angol lapok szerint lehetséges, nagyon is lehetséges, hogy Iránban valami szörnyűség fog történni, olyasfajta terror, mint amilyen a francia, meg az orosz forradalom idején volt, illetve Oroszországban utána. Szólhatok a szerelőinknek, hogy amíg várakozunk, nézzék át alaposan a gépeket?

– Természetesen. – A kuvaiti türelmesen kivárta, amíg McIver szólt az embereinek, aztán folytatta a beszélgetést. – Bízunk benne, hogy ez az örület nem fog túljutni az Öblön! Senki nem akar bajt az Arab-öbölnek ezen az oldalán. – Szándékosan használta az elnevezést, enyhén meg is nyomta, sőt rákérdezett: – Végül is Arab-öböl, nem?

– De. Természetesen. – McIver nagyon jól tudta, hogy minden arab szívből gyűlöli a Perzsa-öböl elnevezést.

– Meg kellene változtatni a térképeket. Az Öböl mindenkié, nemcsak a síitáké.

McIver erre a megjegyzésre már nem válaszolt, ellenben addigi nyugtalanságához még fokozott éberség is társult. Kuvaitban, és az öböl partján lévő többi államban nagyon sok síita volt, többnyire szegény emberek. A sejkek, emírek, az uralkodó réteg tagjai rendszerint az iszlám szunnita ágához tartoztak.

– Kapitány! – szólt a vámtiszt a leszállóhelyen lévő 212-es ajtajából. Ayre és Vazari kissé távolabb, egy pálmafa árnyékában várta, hogy befejeződjön a vizsgálat, csupán a szerelők voltak a gépek mellett; – Szállítanak bármilyen fegyvert?

– Nem, uram... illetve a repülési szabályzatban előírt Verey jelzőpisztolyt.

– Bármilyen csempészárut?

– Nem, uram. Kizárólag alkatrészeket viszünk. – McIver igyekezett türelmesen, nyugodtan válaszolgatni a kötelezőnek számító szokványkérdésekre. Tudta, hogy ugyanezeket a repülőtéren is fel fogják még tenni. A bevándorlási hivatal embere közben az útleveleikkel együtt visszament a gépkocsihoz, amelynek a rádiója bekapcsolva maradt, és tisztán hallani lehetett, amint az irányítótornyból mondanak valamit. Az útlevél-ellenőr elgondolkodva vakargatta egy darabig rövidre nyírt szakállát, majd a mikrofonért nyúlt, és arabul válaszolt valamit. McIver ettől még idegesebb lett, és hogy lazítson, odament a közeli árnyékos padon ülő feleségéhez.

– Ne szorítsd össze olyan feltűnően a szád! – figyelmeztette halkán Genny. – Hogy haladtok?

– Nagyon szeretném, ha már befejeznék – válaszolta idegesen McIver. – A repülőtéren valószínűleg ugyanez lesz. – Charlie nem...

– Kapitány! – az útlevél-ellenőr hívta oda gépkocsihoz McIvert, és utána Pettikint is. – Tehát átrepülőben vannak?

– Igen. Sargazba megyünk. Szeretnénk is minél előbb indulni. A repülőtéren leadjuk az útvonaltervünket, és megyünk tovább, amilyen hamar lehet. Rendben van így?

– Mit mondott, hová mennek?

– Sargazba. Útközben Bahreinen veszünk fel üzemanyagot. – McIver másodpercről másodpercre rosszabbul érezte magát. Nem voltak kétségei afelől, hogy a tisztviselő – ha csak minimális gyakorlata is van – pontosan tudja, hogy Bahrein előtt még ellenszél nélkül is le kell szállniuk üzemanyagért, márpedig Kuvait és Bahrein között csak szaúdi repülőterek voltak, úgyhogy nekik Szaúd-Arábiára vonatkozó útvonaltervet is be kellene adniuk. Bahrein, Abu Dzábi, és Sargaz ugyanazt a telexet kapta, nyilván Kuvait és Szaúd-Arábia is. Ha Kuvaitban valaki, valamilyen oknál fogva vissza is tartotta, ugyanez biztosan nem fog bekövetkezni egyetlen szaúdi repülőtéren sem. Láta, hogy a férfi tekintete hosszasan időzik a pilótafülke ablaka alá festett jelzésen. Iráni regisztrációs jellel érkezünk, és azzal is kell továbbmennünk, mondta magában.

Aztán nagyon meglepődött, mert a kuvaiti úrlaptömböt vett elő a zsebéből, és azt mondta: – Én is át tudom venni az útvonaltervüket. Kiállítom az engedélyt, és rögtön mehetnek tovább. A leszállási illetéket is nyugodtan kifizetheti, adok róla hivatalos nyugtát, az útlevelüket pedig lepecsételem. Fölösleges bemenniük a repülőtérré.

– Tessék?!

– Elfogadom az útvonaltervüket, és egyenesen innen folytathatják az útjukat. Legyen szíves, állítsa össze! – McIvernek nyújtotta a szabályos, útvonaltervhez készült úrlapokat tartalmazó tömböt. – Ha elkészült vele, hozza vissza! – Lustán elhessegette magától a szemtelenül az arca körül dongó legyeket, a gépkocsiba szerelt rádió mikrofonjáért nyúlt, de megvárta, amíg McIver és Pettikin eltávolodott tőle, és csak aztán szólt bele.

Enyhén szédelegve mentek a tartálykocsihoz, alig merték elhinni azt, ami történt. – Jézusom, Mac, gondolod, hogy tudja miről van szó, és szándékosan enged át bennünket?

– Fogalmam sincs, mit gondoljak. Ne vesztegessük az időt! – McIver a tömböt Pettikin kezébe nyomta, és parancsolóbb hangon, mint akarta, rászólt: – Gyorsan töltsd ki, mielőtt meggondolja magát! Az úti cél Sargaz. Ha közben bajba kerülünk, és kényszerleszállást kell végrehajtanunk Dzselleten, az a mi dolgunk. Az isten szerelmére, csináld már, és tűnjünk innen minél előbb!

– Máris. Persze – válaszolta még mindig zavarodottan Pettikin.

– Ugye nem te vezeted a madarat, Duncan? – kérdezte Genny.

– Nem. Charlie-ra hagyom.

Pettikin abbahagyta az írást, maga elé nézett egy pillanatra, aztán kulcsot, pénzt vett elő a zsebéből, és az asszonynak nyújtotta őket. – A szobakulcsom, Genny. Megtennéd, hogy összeszeded a holmimat és kifizeted a számlát? Biddle elintézi, hogy a következő géppel már jöhess is utánunk.

– Az útleveled és a repülési engedélyed?

– Azokat mindig magamnál tartom, nehogy elveszenek. Egy százdollárost is – soha nem lehet tudni, mikor és kinek kell baksist adni.

– Rendben van. Elintézem. – Az asszony visszatolta az orrnyergére lecsúszott napszemüvegét, és mosolyogva megkérdezte a férjét: – Te, Duncan?

– Mennem kell, Gen! – McIver anélkül, hogy tudatosodott volna benne, hatalmasat sóhajtott. – Nem merek itt maradni, nem hiszem, hogy megengednék. Igyekeznek elkerülni mindenféle vitát Iránnal, és teljesen nyilvánvaló, hogy mielőbb meg szeretnének szabadulni tőlünk. Ki látott még olyat, hogy egy szálloda parkolójában hagyjanak jóvá repülési tervet? Az az igazság, hogy veszélyt jelentünk rájuk! Tedd, amit Charlie mondott! Dzselleten megint tankolunk, átfestjük a jelzéseket, aztán reménykedünk, hogy minden jól alakul, nem üt be a mennykő. Elhoztad a sablonokat, Charlie?

– Igen, ecsetet, festékszórót is. – Anélkül, hogy a tekintetét felemelte volna a papírról, Pettikin megkérdezte: – Mi legyen Vazarival?

– A legénységhez tartozik. Rádiósként írd be, az még igaz is! Ha Bahreinen átjut, Sargazban úgyszólván biztosan letartóztatják, de ott talán Andy már tud neki segíteni.

– Rendben. Akkor készen is vagyunk.

– Remek. Gen, innen Dzselletre eljutni már nem nagy ügy, és onnan Bahreinbe, aztán Sargazba sem. Az idő jó, a hold látszani fog, úgyhogy kellemes esti séta lesz. Tedd, amit Charlie mondott! Időben ott leszel, hogy fogadj bennünket.

– Ha azonnal indulni akartok, szükségetek lesz valami ennivalóra és vízre – válaszolta az asszony. – Itt szerencsére nem gond szerezni. Gyere, Duncan, jót fog tenni egy ital.

– Töltsd ki Sargazban, mire megérkezünk!

– Kitöltöm, de előbb itt is. Nem kell vezetned, úgyhogy nyugodtan ihatsz egy pohárral, és nekem is jól fog esni. – Genny a bevándorlási hivatal emberéhez ment, és megbeszélte vele, hogy engedje el őket szendvicset venni, és lebonyolítani egy telefont.

– Mindjárt jövök, Charlie! – McIver követte a feleségét a szálloda halljába, és ott egyenesen a mellékhelyiségbe ment. Újabb rosszullét tört rá, és beletelt némi időbe, amíg sikerült összeszednie magát. Amikor kilépett az ajtón, Genny éppen befejezte a telefont.

– A szendvicseket pillanatokon belül hozzák, az italod kész, és rendeltem neked egy beszélgetést Andyvel. – Az asszony az elegáns bárnak kialakított teraszra vezette McIvert. Három pohár jéghideg Perrier ásványvíz volt az asztalukon, mindegyikben egy szelet citrommal, és egy dupla, jég nélküli whisky. McIver egy hajtásra megitta az egyik pohár vizet. – Istenem, de jólesett... – Rápillantott ugyan a whiskyre, de nem nyúlt hozzá, inkább a második pohár Perrier-t kezdte lassan kortyolgatni, és közben némán figyelte a feleségét. Mikor a víznek már a felénél tartott, megjegyezte: – Gen, örülnék, ha velünk jönnél.

Az asszony meglepődött a kijelentésen, de gyorsan összeszedte magát. – Köszönöm, Duncan. Én is nagyon szeretném.

– Akkor is jöttél volna, ha nem mondom, ugye? – kérdezte enyhén összehúzott szemmel McIver.

Genny erre már csak vállat vont, aztán rámutatott a whiskyre. – Nem kell vezetned, Duncan. Az ital jót tesz, jobban fogod érezni magadat tőle.

– Észrevetted?

– Csak azt, hogy nagyon fáradt vagy. Fáradtabb, mint amilyennek valaha is láttalak. Fantasztikusan jól csináltad, óriási melót végeztél, de most pihened kell. Rendesen szedted a gyógyszereidet?

– Igen. Már fogytán is vannak. Nem volt komoly baj, de néhányszor elég mocskosul éreztem magam. – Látva felesége arcán az ijedtséget, McIver gyorsan hozzátette: – Most már jól vagyok, Gen. Tényleg!

Az asszony jobban ismerte annál, semhogy erőszakosan faggatni kezdje, és miután megállapodtak, hogy velük megy, kevésbé

aggódott. Azóta, hogy leszállt, egyfolytában figyelte McIvert, és egyre nyugtalanabb lett. Amikor a szendvicseket megrendelte, szólt a pincérnek, hogy szerezzen neki néhány Aszpirint is, Veganin pedig volt a táskájában, és magához vette a kis gyógyszeresdobozt is, amit dr. Nutt állított össze. – Milyen érzés volt újból repülni? – kérdezte. – De őszintén!

– Teherántól Koviszig remek, utána már nem annyira, .az utolsó szakasz pedig egészen pocsék. – A vadászgépekre, a közvetlen életveszélyre gondolva McIver kis híján ismét rosszul lett. Ne foglalkozz vele!, szólt magára erélyesen. Kész, elmúlt. – Még egy kis türelem, és túl leszünk a Forgószélen. Erkki és Azadeh biztonságban van. Igen, de mi lehet Dubois-val és Fowlerrel? Tomot pedig a legszívesebben megfojtanám. Szerencsétlen!

– Valami baj van, Duncan?

– Nem, semmi. Jól vagyok... csak elfáradtam kicsit. Zűrös hetek voltak.

– Tommal mi a helyzet? Mit mondasz róla Andynek?

– Éppen rá gondoltam. Muszáj elmondanom Andynek, mi történt.

– Veszélyezteteti a Forgószélet?

– Úgy döntött, hogy... a saját feje után megy, Gen! Talán sikerül eljutnia Sarazadhoz, és ki tudnak lógni. Ha elkapják... Nem tehetünk mást, mint hogy várunk és reménykedünk. – McIver szinte biztos volt benne, a kérdés csupán az, hogy mikor fogják el Lochartot. Az asztal fölött átnyúlva megfogta a felesége kezét. Boldog volt, mert vele lehetett, és nem akarta még nyugtalanabbá tenni. Nagyon nehéz lehetett neki, gondolta, és rögtön utána, a görcs szorításától azt, hogy ott helyben meghal.

– Elnézést, száhib, memszáhib, a rendelésük elkészült, már ki is vitték a helikopterhez – szólt nekik a pincér.

McIver odaadta a hitelkártyáját. – Erről jut eszembe, mi van a szállodaszámlákkal? Azt is ki kell fizetni, mielőtt elmegyünk.

– Amíg a dolgot intézted, felhívtam Mr. Biddle-t – válaszolta Genny. – Megkértem, ha egy órán belül nem hívom újból, akkor legyen olyan drága, fizesse ki helyettünk, és küldje utánunk a csomagjainkat. Az utazótáskám nálam van, az útlevelem is... most min mosolyogsz?!

- Semmin, Gen... Semmin.
- Csak elővigyázatosságból hoztam magammal. Arra gondoltam...
- Az asszony McIverre nézett, és boldogan elmosolyodott. – Nagyon örülök, hogy te mondtad, Duncan. Köszönöm.

SARGAZBAN – A VÁROS SZÉLÉN, 18.01. Gavallan a kocsijából kiszállva a magas fallal körülvett, marokkói stílusú villa bejárata felé sietett.

- Mr. Gavallan!
- Üdvözlöm, Mrs. Newbury. – Gavallan gyorsan irányt változtatott, és odament a kocsibehajtó mellett térdelve palántákat ültető nőhöz. Korábban nem vette észre, mert félig eltakarta előle egy bokor.
- Gyönyörű a kertje.
- Köszönöm. Imádom, és még hasznos is, nem hagyja, hogy eltunyuljak. – Angéla Newbury a harmincas éveiben járó magas, előkelő származásra utaló kiejtéssel beszélő nő volt. – Roger a teraszon várja. – Gumikesztyűs kezével letörölte az izzadságot a homlokáról.
- Hogy állnak?
- Remekül. Tízből kilenc már megvan – válaszolta Gavallan, nem említve, mi történt Locharttal.
- Nagyszerű! Ez igazán megnyugtató. Gratulálok. Rettenetesen szorítottunk. Csak arra kérem, véletlenül se mondja Rogernek, hogy kérdeztem, mert rögtön szívszélhűdést kap. Senkinek sem lenne szabad tudni róla!

Gavallan mosolyogva elköszönt az asszonytól, és a valóban nagyon szép kerten át megkerülte a házat. A hátsó fronton, fák és virágágyások között lévő terasz hívogató látványt nyújtott kényelmes székeivel, a középük készített bárkocsival, Gavallanek azonban rögtön elszállt az öröme, mihelyt megpillantotta Roger Newbury arcát. – Mi a baj? – kérdezte.

- Még hogy mi! A Forgósziel! Komolyan gondoltam, amikor azt tanácsoltam, hogy ne vágjanak bele. Hogy állnak éppen?

– Mielőtt elindultam, kaptam a hírt, hogy a két koviszi gép is megérkezett Kuvaitba, és gond nélkül tovább engedték őket Bahreinbe. Úgyhogy Erkkit is beleszámolva kilenc már megvan a tízből. Dubois és Fowler még nem jelentkezett, de változatlanul bízunk benne, hogy nem esett bajuk. Mitől ilyen ideges, Roger?

– Nem is tudom. Az Öböl mentén mindenütt áll a bál, Teherán üvölt, mint akit elevenen nyúznak, és minden kirendeltségünk teljes riadókészültségben van – mesélte a diplomata. – Az öreget és a maga hűségese szolgáját, Roger Newbury urat este hétre szívélyesen meghívták a külügyminisztériumba, hogy ugyan mondanák már el a miniszternek, mit keres itt hirtelen annyi – igaz, brit bejegyzésű helikopter, és meddig óhajtanak maradni. – Newbury – magas, karcsú, szőke hajú és kék szemű férfi volt – nem is próbálta titkolni, mennyire nyugtalanítják ezek a fejlemények. – Azért örülök, hogy kilenc már megvan. Adhatok egy italt?

– Köszönöm. Kevés whiskyt sok szódával.

– Az öreggel – mondta a nagykövetre célozva Newbury, miközben kitöltötte az italt – nagyon szeretnénk tudni, mit tanácsol. Mi a fenét mondjuk?

– A helikopterek csak addig maradnak, amíg nem sikerül őket felpakolnunk a szállítógépekre – válaszolta némi gondolkodás után Gavallan.

– Az mikor lesz? – A diplomata odavitte neki a whiskyt.

– Köszönöm. Vasárnap este hatra ígérték a repülőgépeket. Egész éjszaka dolgozni fogunk, és hétfő reggel elindítjuk őket.

– Korábban nem tudnák? – kérdezte gondterhelten Newbury.

– Eredetileg holnapra rendeltem őket, de megváltoztatták az időpontot. Miért?

– Azért, öregfiú, mert nem sokkal ezelőtt barátian, nagyon magas szintről a fülünkbe súgták, hogy a helikopterek lefoglalását csak akkor lehet megúszni, ha holnap estig eltűnnek.

Ettől a hírtől Gavallan is megdöbönt. – Lehetetlen... Képtelenség addig megcsinálni.

– Őszintén ajánlom, találjanak ki valamit. Vigyék őket Ománba, Dubaiba, bárhova!

– Ha megteesszük... még nagyobb slamasztikába kerülünk.

– Nem hiszem, hogy ennél nagyobbá lehetne, öregfiú! A fülbesúgó szerint holnap napnyugta után már ki sem tudnak mászni belőle. – A fenébe, gondolta Newbury, elégedetten lötyögtetve poharában a vízzel hígított citromlevet. Igaz, hogy segítenünk kell a vállalatainknak kimenteni az értékeiket Iránból, de a rövid távú érdekek mellett a hosszú távúakról sem feledkezhetünk meg. Nem sodorhatjuk veszélybe őfelsége kormányát. Ráadásul a hétvégém is el van rontva, ahelyett, hogy vodkaflipet innánk Angelával, ezt a lötyöt kell nyelnem. – Akárhogyan is, el kell vinniük a helikoptereket!

– Nem tudna negyvennyolc óra haladékot szerezni? Megmondani nekik, hogy a szállítógépek meg vannak rendelve, de csak vasárnap érnek ide?

– Föl sem merem vetni a dolgot, Andy! Nyílt beismerése lenne annak, hogy a követség is részt vett az akcióban.

– Tudnának szerezni negyvennyolc órára érvényes tranzitengedélyt Ománba?

– Megkérdezem az öregtől, de intézkedni ma már nem tudunk. Túl késő van. – Newbury szája lemondó grimaszra húzódott. – Ne nagyon bizzon a dologban! Első kézből azt mondanám, hogy a kérést vissza fogják utasítani. Maszkatban tényleg nagy becsben tartják Iránt azóta, hogy segített leverni a jemeni támogatással kirobbantott kommunista felkelést. Nem hiszem, hogy hajlandók lennének megbántani egy nagyon jó barátot, még akkor is, ha a jelenlegi fundamentalista teheráni vezetés nincs igazán az ínyükre.

– Úgy látom, jobb lesz gyorsan utánanézni, hogy nem jöhetnének-e mégis előbb a repülőgépek, vagy hogy nincs-e egyéb megoldás – mondta enyhe rosszulléttel küszködve Gavallan. – Egy az ötvenhez lehet az esélyem arra, hogy sikerül elintézni a dolgot. – Lehajtotta maradék italát, és sietve felállt. – Elnézést, hogy ennyi gondot okoztunk.

– Sajnálom, hogy nem segíthettem többet – felelte őszintén Newbury. – Tartsuk továbbra is a kapcsolatot!

– Természetesen. Amikor telefonon beszéltünk, ugye azt mondta, hogy el tud juttatni egy üzenetet Jokkonen kapitánynak Tebrizbe?

– Legalábbis megpróbálom. Mi lenne az?

– Csak annyi, hogy amilyen hamar csak tud, a legrövidebb utat választva hagyja ott Iránt. Azt írja alá, legyen szíves, hogy GHPLX Gavallan!

Newbury szemrebbenés nélkül leírta a betűsört, és csak azért kérdezett rá, hogy véletlenül el ne tévessze: – GHPLX?

– Igen. – Gavallan biztos volt, hogy Erkki rögtön felismeri az új, brit regisztrációs jelzést. – Mivel nem tud, khm, bizonyos fejleményekről, nagyon hálás lennék, ha az embere csöndben elmondaná neki, miért kell feltétlenül sietnie. Előre is köszönöm a segítséget!

– Igaza van, mindkettőjüknek az a legjobb, ha minél előbb eljön onnan, akár a helikopterével, akár nélküle. Segíteni semmiben sem tudunk neki. Sajnálom, de ez az igazság. – Newbury elgondolkodva pillantott a poharába. – Komoly veszélyt jelent magukra nézve, ugye?

– Nem hiszem. A hán, a sógora védelmét élvez, tökéletes biztonságban van – válaszolta Gavallan, közben arra gondolt, mit mondana a diplomata, ha tudna Tom Lochartról. – Nem lesz semmi baja, meg fogja érteni az üzenetet. Még egyszer köszönöm a segítséget.

66. fejezet

TEBRIZ – A NEMZETKÖZI KÓRHÁZBAN, 18.24. Hakim hán az orvossal és egy testőrrel a nyomában fájdalommal küszködve lépett be a külön kórterembe. Botot használt, ami könnyebbé tette ugyan a járást, de ha ült, vagy hajolnia kellett, változatlanul erős fájdalmai voltak, és azokon csak a gyógyszerek enyhítettek. Azadeh nem tartott vele, a földszinten, a lépcső alján várta. Az ő röntgenje enyhébb sérülést mutatott, a fájdalmai is kisebbek voltak, mint a bátyjáé.

– Hogy érzed magad, Ahmed?

Ahmed bekötözött felsőtesttel, ébren feküdt az ágyon. A melléből viszonylag könnyen el tudták távolítani a golyót, az viszont, amelyik a hasüregébe fúródott, súlyos rombolást végzett, sok vért is veszített miatta, és hiába állították el a műtét során az orvosok, a belső vérzés újra megindult. Bármilyen gyenge volt is azonban, Hakimot meglátva rögtön megpróbált felülni.

– Ne mozogj! – figyelmeztette kedves hangon a hán. – A doktor szerint szépen gyógyulsz.

– Megrögzött hazudozó, fenség!

Az orvos rögtön tiltakozni akart, de Hakim megelőzte: – Akár hazudik, akár nem, azért csak gyógyulj meg!

– Értettem, fenség! Ha Isten is úgy akarja. Ön ugye jól van?

– Ha a röntgen nem hazudik, akkor csak néhány inam szakadt el.
– Hakim lazán vállat vont. – Insa Allah.

– Köszönöm... köszönöm a külön szobát, fenség! Nem volt még részem... ilyen luxusban.

– Legalább ennyivel meg akartam köszönni a hűségedet. – Hakim uralkodói mozdulattal elbocsátotta az orvost és a testőrt, és csak amikor az ajtó becsukódott mögöttük, akkor lépett közelebb az ágyhoz. – Te kérted, hogy látogassalak meg, Ahmed?

– Igen, fenség! Kérlek, bocsásd meg, hogy nem tudtam... én hozzád menni. – Ahmed hangján jól lehetett érezni, mennyire nehezebbre esik a beszéd. – A tbiliszi ember, akivel találkozni akart... a szovjet... üzenetet küldött önnek. A fiók alá ragasztotta. – Nem kis erőfeszítéssel a fal mellett álló asztalkára mutatott.

Hakim izgatottan nyúlt az asztal alá, és gyorsan meg is találta a négyrét hajtogatott lapot. – Ki hozta, és mikor?

– Ma... valamikor ma... Nem tudom biztosan, azt hiszem, délután. Nem tudom. Szemüveges férfi volt, orvosi köpenyben, de nem orvos. Azerbajdzsáni, de az is lehet, hogy török. Korábban egyszer sem láttam. Törökül beszélt, és csak annyit mondott: „Hakim hánnák küldi egy tbiliszi barátja. Megértette?” Mondtam neki, hogy igen, mire ugyanolyan gyorsan elment, ahogy jött. Hosszú ideig azt hittem, hogy csak álmodtam a dolgot...

Az üzenet Hakim számára ismeretlen kézírással készült: Őszintén gratulálok az örökségéhez. Kívánom, hogy éljen olyan sokáig, és legyen olyan eredményes, mint az apja. Igen, én is sürgősen találkozni szeretnék önnel, de itt, és nem ott. Sajnálom. Megtiszteltetésnek veszem, ha felkeres, és a legnagyobb pompával, vagy éppen teljes diszkrécióval fogadom, ahogy kívánja. Jó volna, ha barátok lennének, sok a feladatunk, és sok közös érdek fűz össze bennünket. Kérem, mondja meg Robert Armstrongnak és Hasemi Fazirnak, hogy Jazernov a dzsalehi orosz temetőben van eltemetve, és várja a találkozást, amikor nekik megfelel! Aláírás nem volt a levél alján.

Miután elolvasta, Hakim csalódottan ment vissza az ágyhoz, és odanyújtotta Ahmednek. – Olvasd el, és mondd meg, mit gondolsz felőle!

Ahmed megpróbálta ugyan átvenni a papírt, de nem volt elég ereje hozzá. – Bocsásson meg, fenség! Kérem, tartsa úgy, hogy lássam! – Elolvasta, majd azt mondta: – Nem Mzsitrik írta. Az ő írását ismerem, de... ettől még lehet eredeti. Lediktálta... valamelyik emberének, és... elküldte vele.

– Ki az a Jazernpv? Mit jelent a rá való utalás?

– Nem tudom. Ők... biztosan megértik.

– Meghívás találkozóra vagy fenyegetés. De melyik?

– Nem tudom, fenség! Talán meghívó... – Fájdalomroham akasztotta meg a beszédét, és miután elmúlt, Ahmed dühösen káromkodott türkménül.

– Tudja Mzsitrik, hogy már kétszer is csapdát állítottak neki? Rájött, hogy Abdalláh hán elárulta?

– Nem tudom, fenség! Ahogy mondtam... végtelenül agyafúrt, és apja... a hán is nagyon óvatosan bánt vele. – Ahmednek szemmel láthatóan nagyon nehezére esett a beszéd, de nem adta fel, összeszedte minden erejét, hogy képes legyen folytatni. – Mzsitrik tudja, hogy kapcsolatba léptek önnel... mindenütt ott vannak a kémei. Ön is tudja, hogy mivel hán... mindenki kémkedik ön után, és amit megtudott... rögtön jelenti a megbízóinak. – Halvány mosoly suhant át Ahmed arcán, Hakim pedig szeretne tudni, hogy vajon mit jelenthet. – De ön arra is képes... hogy titokban tartsa a valódi szándékait, fenség. Fokozatosan... fokozatosan jött csak rá Abdalláh hán is arra... milyen okos. Ha... ha csak századrészét tudta volna annak, hogy milyen... nem számúzi, hanem rögtön a hivatalos örökösévé... és legfőbb tanácsadójává tette volna meg.

– Vagy rögtön megöletett volna. – Hakim hánnak meg sem fordult a fejében, hogy elmondja Ahmednek, ő küldte azokat a bérgyilkosokat, akikkel Erkki végzett, és meg is akarta mérgeztetni az apját, de az a kísérlet sem sikerült. – Egy héttel ezelőtt még azon gondolkodott, hogy végezzen-e velem, és ha úgy dönt, te boldogan végrehajtottad volna az ítéletet.

Ahmed a fiatalemberre emelte mélyen ülő, a halál ürességét sugárzó tekintetét. – Honnan tud ilyen sokat? – kérdezte csöndesen.

– Isten akarata.

Kis ideig hallgattak. Ahmed már elindult a végső úton, és ezt mindketten tudták.

– Fazir ezredes mutatott egy telexet Erkkiről – mondta aztán Hakim, és röviden összefoglalta az ezredessel folytatott beszélgetést. – Mzsitrik pedig nem jött, hogy odaadhatnám, cserébe érte. Vagy ki kell szolgáltatnom Erkkit Fazirnak, vagy segítenem kell neki a szökésben. Bármelyik megoldást választom is, a húgomnak itt kell maradnia, nem mehet vele. Te melyiket ajánlod?

– Biztonságosabb volna önnek, ha *piskesként* odaadná a hitetlent, a húgának pedig azt mondaná, hogy semmit nem tehetett... a letartóztatása ellen. Ha az ezredes ragaszkodik ahhoz, hogy megkapja, akkor ez tulajdonképpen igaz is. A Kés... persze, ellent fog állni, úgyhogy megölik. Utána titokban megígérheti a tbiliszi embernek... hogy megkapja a húgát... de ne adja oda. Akkor hatalmas lesz fölötte... talán kézben tudja tartani... bár nem biztos.

– És ha a Kés... mégis megszökik?

– Az ezredes ingyen nem fogja megengedni... megfelelő árat kér érte.

– Éspedig?

– Mzsitriket. Akár most, akár... valamikor később. Amíg a Kés életben van, a húga nem lesz hajlandó elválni tőle. A szabotórt... felejtse el, fenség! – mondta nehezen, akadozó hangon Ahmed. – Az másik... életben volt. És ha a két év letelik... utána megy, feltéve... hogy addig is itt marad. Nem hiszem, hogy akár fenséged... – Ahmed szeme lecsukódott, teste összerándult a fájdalomtól.

– Mi történt Bajáziddal és a banditáival, Ahmed?

A haldokló nem hallotta a kérdést. A sztyeppén járt, ősei földjén. Onnan, a tengerként hullámozó fűvel borított dús mezőkről kerekedtek fel ősei, hogy előbb Dzsingisz kán, majd az unokája, Kublaj kán, és a testvére, Hulagu kán mellé álljanak. Véle jutottak el Perzsiába, ahol az urukkal szembeszállni merészelve koponyáiból rakott hegyek jelezték útjukat. Meghódították ezt a csodaországot, ahol édes a bor, meleg az idő, gyönyörűek és érzékenyek az asszonyok, mint Azadeh... és én már soha nem fogom elvenni magamnak, ahogyan kell, hajánál megragadva háborús prédaként magammal hurcolni a lovam nyergében, hogy farkasprémekre lökve tegyem magamévá, csináljak belőle kezes bárányt...

Mintha valahonnan a messzeségből jutott volna el hozzá, úgy hallotta a saját hangját: – Nagy kegyet kérek, fenség! Szeretném, ha az őseim földjén temetnének el, őseim szokásai szerint... – Akkor együtt élhetek tovább atyáim szellemeivel, gondolta, és már őszintén vágyott is az eltávozott lelkek által lakott mesés, hívogató tájra.

– Mi történt Bajáziddal és a banditákkal, Ahmed?

Nagy erőfeszítés árán sikerült csak visszatérnie a jelenbe. – Nem kurdok voltak, csak egy közönséges hegyi törzs tagjai, akik kurdoknak adták ki magukat, és a Kés brutális kegyetlenséggel végzett velük – mondta tőle szokatlan fogalmazással. – Elborult az agya, és késsel, puskával, puszta kézzel, lábbal és foggal gyilkolta őket. Egyedül Bajázidot nem, aki az önnek tett esküje miatt nem támadhatott rá.

– Életben hagyta? – kérdezte elámulva Hakim.

– Igen, Isten adjon neki nyugalmat. Puskát... nyomott a kezembe, elém tartotta, és én... – Ahmed hangja elcsuklott. Amerre csak nézett, mindenfelé selymes, magasan hullámozó füvet látott.

– Megölted?

– Igen, úgy... hogy közben a szemébe néztem. – Ahmed hangja gyöngye volt, de így is érezni lehetett rajta a heves indulatot. – Kétszer rám lőtt a rühes kutya... hátulról, becsület nélkül... úgyhogy becsületlenül halt meg... és a férfiassága nélkül. – Színtelenné vált ajkai mosolyra húzódtak, a szeme erőtlennül becsukódott. A halál rohamléptekkel közeledett már hozzá, a szavát alig lehetett érteni. – Megbosszultam magam.

– Ahmed, mi van még, amit nem mondtál el, de tudnom kell? – kérdezte sietve Hakim.

– Semmi... – Ahmed nagy erőfeszítéssel kinyitotta a szemét, és a hátnak olyan érzése támadt, mintha feneketlen, sötét kútba nézne. – Nincs... más Isten, csak Allah, és... – Kevés vér buggyant ki a nehezen mozgó száj sarkán. – Én tettelek hh... – Az utolsó szót már nem tudta kimondani.

Hakimon rossz érzés vett erőt, látva az üvegessé váló tekintetet.

– Doktor! – kiáltotta.

Az orvos azonnal bement, és lefogta a halott szemét. – Insa Allah. Mit csináljunk a holttesttel, fenség? – kérdezte.

– Mit szoktak velük csinálni? – Hakim a botjáért nyúlt, és testőrével szorosán a nyomában kiment a szobából. Meghaltál, Ahmed, gondolta, én pedig egyedül vagyok, elvágva a múlttól, nem tartozva senkinek. Te tettél hánná? Ezt akartad mondani? Mit szólnál volna, ha rájössz, hogy annak a szobának a falán titkos kémlelőlyukak voltak?

Futólag elmosolyodott, de utána rögtön meg is keményedett az arca. Jöjjön hát Fazir ezredes és Erkki! A Kés, ahogyan nevezted, mondta magában.

A PALOTÁBAN, 18.48. Erkki, az egyre fogyó fény miatt igencsak erőltetve a szemét, a helikopter műanyag szélvédőjén lévő lyukakat foldozgatta átlátszó ragasztószalaggal. Felkötözött karral elég

nehezen ment a munka, de szerencsére az erejét nem veszítette el, és a sebe már gyógyulni kezdett, nem gyulladt be. A füle vastagon le volt ragasztva, körülötte a haj tövig leborotvált, és ugyancsak szépen javult. Az étvágyával nem volt semmi baj, és az Azadehkel órákon át folytatott beszélgetés a lelke nyugalma is többé-kevésbé visszaadta.

Többé-kevésbé, gondolta. Annyira nem, hogy el tudjam felejteni a gyilkolást, és azt, hogy milyen veszélyes vagyok. Mindegy. Ilyennek teremtettek az istenek, és hiába akarok, nem tudok változtatni rajta. Igen, de mi volt Ross és Azadeh között? Miért őrzi olyan féltőn azt a *kukrit*, amit tőle kapott. „Ajándék, Erkki, neked és nekem.” „Balszerencsét hoz, ha egy férfi úgy fogad el kést ajándékba, hogy nem fizet érte jelképes összeget. Ha legközelebb találkozom veled, odaadom neked a pénzt, és csak aztán fogadom el az ajándékot.”

Megnyomta az indítógombot, mire a motor életre kelt ugyan, de kis idő múlva újból le is állt. Mi volt Ross és Azadeh között?

A pilótafülke küszöbére ült, az eget bámulta, de hiába, a felhőktől nem kapott választ. A lenyugvó naptól sem. A felhők nyugaton felszakadoztak, és az alkony ijesztően széppé varázsolta őket. Már hallani lehetett a müezzinek imára hívó hangját. A kapunál őrseget állók letérdelve Mekka felé fordultak, és előrenyújtott karral a földre hajoltak, de ugyanúgy a palotában tartózkodók, a mezőn, a szőnyegműhelyben vagy éppen birkaakolban dolgozók is.

Erkki keze önkéntelenül a tőre markolatára kulcsolódott, és anélkül, hogy akarta volna, ellenőrizte, ott van-e a Sten karabély a pilótaülés mellé támasztva, és benne van-e a tár. Az utastérben elrejtve egyéb, a rablóktól elvett fegyverek is voltak – AK-47-esek és M-16-osok. Nem emlékezett rá, hogyan vette el és dugta el őket, csak akkor talált rájuk, amikor délelőtt átnézte a helikopter sérüléseit, és nekiállt kitakarítani a belsejét.

A fülét borító tapasz miatt késve hallotta meg a közeledő gépkocsit, és megriadt, amikor az váratlanul felbukkant a kapunál. A hán testőrei felismerték a benne ülőket, megállás nélkül továbbengedték az autót, és az végül az udvaron, a szökőkút mellett fékezett le. Erkki ismét megnyomta az indítógombot, a motor ismét bekapcsolt, majd kis idő múlva köhögve le is állt.

– Jó estét, kapitány! – köszönt szinte egyszerre Hasemi Fazir és Armstrong. – Hogy érzi magát? – kérdezte még az ezredes.

– Jó estét! Kis szerencsével egy hét múlva jobban leszek, mint valaha – válaszolta barátságos hangon, de éberén, minden veszélyre felkészülve Erkki.

– Az örök szerint őfenségek nincsenek itthon... A hán vár bennünket, a meghívására jöttünk.

– A kórházba mentek, röntgenre. Aludtam éppen, amikor elindultak, de gondolom, hamarosan itt lesznek. – Erkki csöndben figyelte a két férfit. – Kérnek addig egy italt? Vodkát, whiskyt, teát vagy kávét?

– Köszönjük. Bármit, ami éppen kéznél van – válaszolta Hasemi. – Mi van a helikopterével?

– Beteg. Már vagy egy órája próbálom beindítani, de nem megy. Nagyon nehéz hete volt. – Erkki elindult a vendégek előtt. – Az elektronikája ment tönkre. Szerelő kellene hozzá. A bázisunk bezárt, úgyhogy felhívtam Teheránt, de ott meg újból rosszak a telefonok.

– Talán tudok küldeni magának egy szerelőt holnapra, vagy holnaputánra a légi támaszponttól.

– Megtenné, ezredes? – Erkki mosolya őszinte volt. – Nagyon sokat segítene vele. És üzemanyag is kellene, egész tartály. Kaphatnék esetleg azt is?

– El tud jutni a támaszpontig?

– Nem kockáztatnám meg akkor sem, ha be tudnám indítani a helikoptert – túl veszélyes. Istenkísértés volna megpróbálni felszállni vele. – Erkki szomorúan megcsóválta a fejét. – A szerelőnek kell idejönnie. – Hosszú folyosón vezette végig az ezredest és Armstrongot, abba a kis földszinti szalonba, amit Abdalláh hán nem mohamedán vendégek fogadására rendeztetett be. „Európai szobának” nevezték, és jól felszerelt bár is volt benne. A hűtőszekrényben palackos vízből készített jég, behűtött ásványvíz, különböző üdítők. A készlethez csokoládé tartozott még, és természetesen halva, amit a hán annyira szeretett.

– Én vodkát iszom – közölte Erkki.

– Az nekem is jó lesz – csatlakozott hozzá Armstrong, az ezredes pedig üdítőt kért. – Én is iszom vodkát, de majd csak azután, hogy a nap teljesen lenyugodott – tette hozzá. A távolból még mindig tisztán lehetett hallani a müezzinek énekét.

– Prosit! – Erkki koccintott Armstronggal, udvariasan hozzáértette a poharát Hasemiéhez is, és egy hajtásra kiitta. Utána rögtön töltött magának még egyet. – Parancsoljon, főfelügyelő! Nyugodtan szolgálja ki magát, amikor jólesik. – Motorzúgást hallva mindhárman az ablak felé fordultak, és látták, hogy a Rolls érkezett meg.

– Elnézést! Szólok Hakim hánnak, hogy megjöttök! – Erkki a palota bejáratához sietett, és a lépcső tetején üdvözölte a feleségét és a sógorát. – Mit mutatott a röntgen?

– Törés egyikünknel sincs – válaszolta örömmel, gondtalanul Azadeh. – Hogy vagy, drágám?

– Jól. Nagyon örülök, hogy nem esett komolyabb bajotok. – Erkki őszintén mosolygott a sógorára. – Vendégeid vannak, az ezredes és Armstrong főfelügyelő. Az „európai szobába” vittem őket. – Látva Hakimon, mennyire fáradt, megkérdezte: – Mondjam nekik, hogy jöjjenek vissza holnap?

– Köszönöm, nem. Azadeh, megmondanád nekik, hogy tizenöt perc múlva ott vagyok, addig igyanak, falatozzanak. Utána pihenj, vacsoránál még találkozunk. – Hakim figyelte, hogyan érinti meg a húga a férjét, hogyan mosolyog rá, és arra gondolt, milyen jó nekik, hogy ennyire szeretik egymást, és egyben milyen szomorú. Megvárta, amíg Azadeh bement, és csak aztán szólt Erkkinek: – Ahmed meghalt. Egyelőre nem mondtam meg neki.

– Az én hibám, hogy meghalt – válaszolta szomorúan Erkki. – Bajázid... még csak esélyt sem adott neki a rohadék!

– Isten akarata. Gyere, beszéljessünk kicsit! – Hakim a nagyterem felé indult, és látni lehetett, ahogy minden lépésnél egyre jobban meggörnyed, egyre erősebben hajol a botjára. A testőrök az ajtónál maradtak, hallótávolságon kívül, a hán pedig a kis alkóvba lépett, lerakta a botot, és a fájdalomtól megránduló arccal letérdelt. Hiába próbálta azonban kényszeríteni magát, előrehajolni már nem tudott, és erősen koncentrálnia kellett, hogy szabályosan végig tudja mondani a Sahadát. – Segítenél felállni? – kérdezte, miután a végére jutott.

Erkki a hóna alá nyúlt, és könnyedén felemelte. – Jobban tennéd, ha pár napig szünetet tartanál – mondta.

– Ne imádkozzak?! – Hakimnak elkerekült a szeme a csodálkozástól.

– Úgy gondoltam... Isten biztosan elfogadja az imát úgy is, hogy nem térdelsz le. Még jobban tönkreteszed a hátad. Megmondta az orvos, hogy pontosan mi bajod?

– Szerinte ínszakadás. Mihelyt lehet, elmegyünk Azadehhez Teheránba, és megnézetjük magunkat egy specialistával. – Hakim elvette Erkkitől a botját. – Köszönöm. – Némi gondolkodás után, megszokott szőnyege és párnái helyett karosszéket választott, nehézkesen beléereszkedett, és teát rendelt.

Erkki gondolatai Azadeh körül örvénylettek, és akörül, hogy milyen kevés ideje maradt. – A világ legjobb hátspecialistája Guy Beauchamp, Londonban – mondta. – Engem öt perc alatt meggyógyított azok után, hogy más orvosok három hónap gipszágyat írtak elő. Ne bízd a hátadat közönséges orvosokra, Hakim! A legtöbb, amit tenni tudnak, hogy fájdalomcsillapítót írnak fel.

Nyílt az ajtó, egy szolga teát hozott be, és miután kitöltötte, Hakim vele együtt az őrköt is elbocsátotta. – Ügyeljetek rá, hogy senki ne zavarjon! – szólt utánuk, mielőtt behúzták volna maguk mögött az ajtót. A tea forró volt, mentával és cukorral ízesítve, és apró ezüstcsészékben szolgálták fel. – Meg kell beszélnünk, mi legyen veled. Itt nem maradhatsz.

– Egyetérték – válaszolta Erkki, őszintén örülve, hogy vége a bizonytalansággal teli várakozásnak. – Tudom, hogy... kellemetlenséget jelentek neked mint háznak.

– Az egyezségnek, amit apánkkal kötöttünk azért, hogy visszafogadjon bennünket, és engem tegyen meg örökösének, az is része volt, hogy megesküdünk rá, két évig Tebrizben, Iránban maradunk. Úgyhogy, bár neked távoznod kell, Azadeh nem mehet veled.

– Már elmondta, mire esküdtetek meg.

– Egyértelmű, hogy veszélyben vagy, még itt is. Nem tudlak megvédeni a rendőrséggel, a kormánnyal szemben – közölte Hakim. – Azonnal távoznod kell, elhagyni az országot. Két év múlva, ha az esküben vállalt idő lejár, Azadeh is utánad megy.

– Nem tudok elrepülni. Fazir azt mondta, hogy holnap talán tud küldeni egy szerelőt. És üzemanyagot. Ha el tudtam volna érni McIvert Teheránban, talán küldött volna értem valakit.

– Próbáltad?

– Igen, de a telefon változatlanul nem működik náluk. Rádióval is kísérleteztem, azzal sem ment. Idefelé jövet átrepültem a bázisunk fölött – romokban hever. Nincs ott egyetlen jármű, egyetlen üzemanyagtartály sem. Ha eljutok Teheránba, szólok McIvernek, hogy küldjön szerelőt, javítsa meg a helikoptert. Amíg el lehet vinni, maradhat ott, ahol van?

– Persze. – Hakim elgondolkodva töltött magának újabb csésze teát. Biztos, hogy Erkki semmit nem tud a többi pilóta szökéséről, állapította meg magában, de ez végső soron nem változtat a helyzeten. – Tebrizbe egyetlen külföldi légitársaság gépei sem járnak, különben elintézném, hogy feljuss valamelyikre. Ennek ellenére haladéktalanul menned kell. Nagyon nagy veszélyben vagy, közvetlen életveszélyben.

– Biztos? – kérdezte elkeskenyedő szemmel Erkki.

– Igen.

– Éspedig?

– Nem mondhatom el. Csak annyit, hogy nagyon komoly, azonnali veszély, amit nem tudok kivédeni. Azadehet egyelőre nem érinti, de ha nem vigyázunk, az ő élete is veszélybe kerülhet. Az érdekében köztünk kell maradnia ennek a beszélgetésnek. Tudok adni egy kocsit, bármelyiket, amelyiket akarod. Ha jól tudom, van vagy húsz a garázsban. Mi történt a Range Rovereddel?

Erkki vállat vont. – Ez a másik gond. Megöltem azt a *matyjobájuscsij* mudzsahedet, aki elvette a papírjainkat, aztán Rakoczy is lekaszált még jó párat.

– Látod, Rakoczyra nem is gondoltam – szorította tovább a sógorát Hakim. – Nagyon kevés az időnk.

Erkki csinált néhány fejkörzést, hogy megmozgassa elgémberedett nyakát, és csak aztán kérdezte meg: – Mennyire közvetlen a veszély, Hakim?

– Annyira, hogy azt tanácsolom, várd meg, amíg teljesen besötétedik, aztán ülj kocsiba, és menekülj Iránból, amilyen gyorsan

csak tudsz – válaszolta nyugodt, nagyon komoly hangon a sógora. Olyan súlyos, hogy biztosan tudom, ha nem még, Azadeh nagy fájdalom éri. Annyira fenyegető, hogy figyelmeztesselek, ne mondd meg neki előre, hogy elmégy.

– Esküszöl rá?

– Esküszöm Isten előtt, hogy ez az, amit a legőszintebben hiszek.

Hakim türelmesen várt, látva, hogy Erkki erősen töri a fejét. Szerette a sógorát a becsületességéért, nyíltságáért, ugyanakkor azt is tudta, hogy ezek a tulajdonságok a végeredmény szempontjából semmit sem számítanak. – El tudsz menni úgy, hogy előtte ne szólj neki?

– Csak éjszaka, és akkor is csak későn, amikor már Azadeh mélyen alszik. Ha sötétedés után indulok, és azt mondom neki, hogy a bázisra megyek, akkor ébren marad, és vár, ha pedig nem jövök vissza, akkor csak még nehezebb lesz – neki is, és neked is. A falu emléke még mindig kísérti, rémálmai vannak tőle. Jobb lesz, ha úgy indulok el, hogy ne vegye észre. Mélyen fog aludni, az orvos nyugtatót adott neki. Észrevétlenül el tudok jönni tőle, és hagyok neki üzenetet.

Hakim elégedetten bólintott. – Úgy legyen! – Nem akart fölösleges fájdalmat okozni a húgának, és azt sem, hogy ő csináljon jelenetet.

Erkki kihallotta sógora szavából a megfellebbezhetetlen ítéletet, és a legkisebb kétsége sem volt afelől, hogy ha otthagyja a feleségét, akkor örökre elveszíti.

A FÜRDŐHÁZBAN, 19.15. Azadeh nyakig merült a meleg vízbe. A medence csempézett volt, legalább tizenöt négyzet-yardnyi, egyik végén sekély, a falai mentén padokkal, és a mellé épített külön kazánház biztosította hozzá a forró vizet. Maga a fürdőhelyiség is tágas volt, jól felfűtött, kényelmes pihenősarkokkal, sok tükörrel. Azadeh vastag törülközővel tekerte körbe a haját, és a háttámasznak dőlve jóleső érzéssel nyújtóztatta ki a tagjait. – Csodálatos, Mina – mormolta halkán, becsukott szemmel.

Mina karcsú, de izmos, kellemes megjelenésű nő volt, egyike a kizárólag őt kiszolgáló három szobalánynak. Mindössze ágyékkötőt viselt, és a vízben állva finoman masszírozta úrnője nyakát és vállát.

Ketten voltak csak a fürdőben – a család többi tagját Hakim beküldte Tebrizbe, hogy „ott készüljenek fel Abdalláh hán gyásznapijának méltó megülésére”. Mindenki tisztában volt, persze, azzal, hogy ez csupán ürügy, a negyvennapos várakozást az új hán arra fogja kihasználni, hogy alaposan megismerje, aztán a saját ízlése szerint átrendezze a palotát, újra osztva benne a lakosztályokat. Egyedül az idős hananamot hagyták a megszokott helyén, és Aishát a két gyerekével.

Vigyázva rá, hogy el ne űzze a nyugalomát, Mina átvitte Azadehet a sekélyebb vízben lévő padra, párnát tett a feje alá, hogy vízszintesen kinyújtózhasson, és szabadon hozzáférjen a melléhez, öléhez, combjához és lábához. Finoman gyúrta csak a testét, felkészítette az igazi, olajos masszázusra, ami azután következett, hogy a víztől kellően átforrósodott.

– De jó! – sóhajtotta újból Azadeh. Arra gondolt, hogy mennyivel jobb ez, mint az ő szaunájuk, ahol a belépőt szinte azonnal letaglózza a forróság. Az utána kötelező, rémisztő hempergőzés a hóban pedig végső soron frissítő ugyan, de mégsem olyan jó, mint az érzékeket elzsongító, illatos, meleg fürdő, a nyugalom... de hogy lett falusi tér a fürdőházból, miért van ott a mészáros, és kiabálja a mollah, hogy „Először a jobb kezét... kövezzétek meg a szajhát!” Összeránduló testtel, rémülten felsikoltott.

– Fájdalmat okoztam, fenség! Bocsásson meg!

– Nem te voltál, Mina. Dehogy! Folytasd, kérlek! – Újból érezte a kellemesen simogató kezeket, és lassan megnyugodott. Remélem, gondolta, hogy hamarosan képes leszek ismét nyugodtan aludni... a falu nélkül. Az előző éjszaka, Erkki mellett, már könnyebb volt számára, sokat segített, hogy a férje karjába fészkelhette magát. Vajon mi lehet Johnnyval?, kérdezte magától. Nyilván hazaindult Nepálba, vagy elment valahová szabadságra. Jó, hogy Erkki itt van, mellette újból biztonságban érzem magam. Ha egyedül vagyok, akkor félek... még Hakimmal is. Egyszerűen elveszítettem a biztonságérzetemet. Talán örökre.

Nyílt az ajtó, Aisha lépett be. Az arca végtelenül szomorú volt, tekintetéből félelem sugárzott, a fekete csadortól még vékonyabbnak, törékenyebbnek látszott.

– Szervusz, Aisha kedves! Mi a baj?

– Nem tudom. Olyan furcsa lett minden... Nem találok a helyem.

– Gyere, fürödj meg! – mondta Azadeh. Sajnálta szegényt, annyira vékony, fiatalon is öreg, törékeny és védtelen volt. Nehéz elhinni, gondolta, hogy apám özvegye, egy kisfiú és egy kislány anyja, és még csak tizenhét éves. – Gyere, meglátod, milyen remek!

– Nem, köszönöm, én... csak beszélni szerettem volna veled. – Aisha Minára pillantott, aztán egyből le is sütötte a szemét, és várt. Két nappal korábban még üzent volna Azadehéért, aki egyből sietett is volna hozzá, hogy fejet hajtva, fél térdre ereszkedve várja az utasítását, most viszont ő járult elé mint alázatos kérelmező. Insa Allah, gondolta. Ha nem kellene rettegnem a gyerekeim miatt, kiabálnék a boldogságtól. Nincs többé a kellemetlen szag, az álmot elűző hortyogás, a tudómból a levegőt is kiszorító súly, a nyögések, a dühögés és az ütlegek, a szidás, az erőlködés, hogy megtörténjen az, amire csak ritkán volt képes. „A te hibád, a te hibád...!” Hogy lehetett volna az én hibám? Hányszor kértem, hogy mutassa meg, hogyan segítek, és én igyekeztem is, nagyon igyekeztem, de csak ritkán sikerült. Aztán hirtelen eltűnt rólam a súly, de kezdődött a hortyogás, én pedig ébren feküdtem az izzadtságomban, az összegyűródött derékaljon, a bűzben. Hányszor meg akartam halni!

– Mina, hagyj magunkra! Majd szólok, ha gyere – mondta Azadeh a szolgálónak, és az rögtön ki is ment. – Mi a baj, Aisha kedves?

– Félek – válaszolta remegve a gyerekasszony. – Féltem a fiamat, és azért jöttem, hogy a védelmedért könyörögjek.

– Semmi okod rá, hogy félj Hákim hántól vagy tőlem – mondta szelíden Azadeh. – Megesküdünk Istennek, hogy védelmezni fogunk, a kisfiadat, és a lányodat is. Hallottad, amikor letettük az esküt a... a férjed, apánk előtt, és később is, amikor már meghalt. Nincs mitől félned.

– Mindentől félnem kell – ellenkezett Aisha. – Többé nem vagyok biztonságban, és a fiam se. Kérlek, Azadeh, nem lehetne... nem engedhetné meg Hakim hán... én bármilyen papírt aláírok, lemondok a fiam minden jogáról, csak hadd éljek békében vele, hadd neveljem fel nyugodtan!

– Mellettünk van a helyed, Aisha! Meg fogod látni, milyen boldogok leszünk. – Szegénynek igaza van, ha fél, gondolta Azadeh. Hakim, ha saját fiai születnek, soha nem mond le arról, hogy az ő

utódai örököljék a háni címet. Hamarosan meg kell házasodnia, nekem pedig segítenem, hogy megfelelő feleséget találjon. – Ne aggódj, Aisha!

– Ne aggódjak? Te biztonságban érezheted magadat, Azadeh, pedig néhány napja még rettegtél. Most én vagyok az, aki egyfolytában reszket.

Azadeh némán figyelte, tudta, hogy nem tehet érte semmit. Aisha életé örökre elrendeztetett. A hán özvegye volt, a palotában kellett maradnia, állandóan szem előtt, éber tekintetek kereszttüzében. Hakim nem engedhette meg, hogy újból férjhez menjen, és azt sem, hogy lemondjon fia jogairól, amelyeket haldokló apjának végakarata biztosított számára. – Ne aggódj! – mondta, hogy megtörje a túl hosszú nyúltságot.

– Tessék! – Aisha tömött borítékot vett elő a csadorja alól. – A tied.

– Mi ez? – Azadeh keze vizes volt, nem akart hozzányúlni.

Aisha felnyitotta a borítékot, elővette a tartalmát, Azadeh szeme pedig, ahogy meglátta, elkerekedett az ámulattól. Az útlevele, a személyi igazolványa, egyéb hivatalos iratai voltak ott, és Erkkié is. Minden, amit a mudzsahed elvett, amikor feltartóztatták őket az úttorlasznál. Ennél értékesebb piskest el sem lehetett volna képzelni. – Hogy jutottál hozzájuk?

Aisha tudta ugyan, hogy senki nem hallja a beszélgetésüket, mégis lehalkította a hangját. – A baloldali mollah, a faluból, adta őket őfenségének, Abdalláh hánnak két hete, amikor Teheránban voltál... Ugyanaz a mollah, aki a faluban is ott volt.

Azadeh hitetlenkedve nézett az asszonyra. – Hogyan szerezte meg őket?

– A mollah pontosan tudta, mi történt az úttorlasznál – válaszolta Aisha, idegesen megvonva sovány vállát. – Azért jött, hogy magával vigye a férjedet, de őfensége... – elbizonytalanodott, de aztán, továbbra is ideges suttogással, befejezte a mondatot: – ...őfensége azt mondta neki, hogy csak akkor tartóztathatja le, ha ő megengedi. Elküldte, a papírokat pedig magánál tartotta.

– Vannak nálad más papírok is, Aisha!

– Olyan, ami a tiéd, vagy a férjedé, nincs. – A fiatal asszonyon ijedt remegés vett erőt. – Őfensége gyűlölt benneteket. Meg akarta ölelni a férjedet, téged odaadni a szovjetnek, a bátyádat pedig... kasztráltatni. Sok dolgot tudok, ami a segítségetekre lehet, és sok mindent nem értek. Ahmed... Óvakodj tőle, Azadeh!

– Igen – mondta lassan, elgondolkodva az asszony. – Apám küldte a mollahot a faluba?

– Nem tudom. Azt hiszem, igen. Hallottam, amikor azt mondta a szovjetnek, hogy ölesse meg Mahmudot, és tudom, hogy így hívták azt az álmollahot is. Talán valóban ő küldte oda, hogy téged és a szabotőrt megkínózzon, aztán elrendelte a halálát, de Isten közbeavatkozott. Hallottam, hogy a szovjet Mahmud után küldte az embereit.

– Hogyan hallottad? – kérdezte óvatosan Azadeh.

Aisha idegesen körbenézett, szorosabbra fogta magán a csadort, és a medence szélére guggolva, egészen halkán válaszolt: – A palota tele van kémlelőnyílásokkal, lyukakkal, amelyeken keresztül hallgatózni lehet. Őfensége... nem bízott meg senkiben, mindenki után kémkedett, még utánam is. Barátoknak, szövetségeseeknek kell lennünk, hiszen mind a ketten védtelenek vagyunk. Te is, sőt, te talán még inkább, mint közülünk bárki. Ha nem segítünk egymásnak, mindketten elveszünk. Segíteni tudok neked, megvédeni a bajtól. – Miközben beszélt, Aisha homlokán kövér izzadságcsöppek gyűltek össze. – Csak azt kérem tőled, hogy védj meg a fiamat! Téged meg tudlak védeni.

– Persze, hogy barátok leszünk – válaszolta Azadeh. Nem hitte, hogy bármilyen veszély fenyegetné, de kíváncsi volt a palota titkaira. – Megmutatod nekem azokat a titkos helyeket, és elmondod, amit tudsz?

– Igen. Természetesen! – Aisha arca földerült az őszinte örömtől. – Mindent megmutatok neked, és meglátod, az a két év hamar elszáll. Igen, barátok leszünk.

– Milyen két év?

– Amíg a férjed távol lesz.

Mintha rugó lökte volna, Azadeh olyan gyorsan ült fel. – Elmegy?

– Hát persze! – válaszolta Aisha, és kissé értetlenül nézett rá. – Mi mást tehetne?

Az „EURÓPAI SZOBÁBAN”. Armstrong belenézett Mzsitrik üzenetébe, de rögtön vissza is adta Haseminek. – Sajnálom, de nem tudok törökül – mondta.

– Bocsánat! El is felejtettem. – Az ezredes angolra fordítva felolvasta a levelet, közben Hakimmal együtt látta, milyen csalódott arcot vág Armstrong. – Legközelebb elkapjuk, Robert! Insa Allah.

Nem tragédia, gondolta Armstrong. Végül is csak halvány lehetőség volt. Majd máskor elkapom Mzsitriket. Elkapom, és téged is, Hasemi barátom, hogy rohadnál meg, mert megölted Talbotot. Miért tetted? Bosszúból, mert ismerte sok titkodat? Nem ártott neked, éppen ellenkezőleg, gyakran segített, számos akadályt elhárított az utadból. Te mocskok! Még csak esélyt sem adtál neki! Én miért adnék neked? Mihelyt bebiztosítottam a távozásomat, megkapod, amit érdemelsz. Fölösleges tovább halogatni így, hogy Mzsitrik rájött, vadászom rá, és nyugodtan röhög a rejtekhelyén. Tudjuk, hol van, és a főnökség talán elküld egy különleges osztagot Tbiliszibe. Ha nem is én, valaki biztosan elkapja...

Gondolatait az zavarta meg, hogy Hakim hán megkérdezte az ezredestől, mit jelent a Jazernov név, és a dzsalehi temető. – Meghívást, fenség – válaszolta természetes hangon Hasemi. – Jazernovnak hívják azt a sokak számára elfogadható közvetítőt, akit Mzsitrik időnként felhasznál, ha fontos dolgot akar megtárgyalni valamilyen ellenféllel. – Armstrong kis híján hangosan fölnevetett. Az ezredes ugyanúgy megértette, mint ő, hogy a megfogalmazás személyes bosszúra utal, visszavonhatatlanul kiadott 16/a parancsra. Mindenesetre ügyes volt Mzsitrik, hogy a Jazernov nevet használta, és nem a Rakoczyt.

– Találkozni Jazernovval, mihelyt lehetséges – idézte fel a levélnek azt a bizonyos mondatát Hasemi. – Azt hiszem, fenség, holnap vissza kell mennünk Teheránba.

– Értem. – Hakim, útban hazafelé a kórházból, a gépkocsiban eldöntötte, hogy Mzsitrikkel és ezzel a két emberrel csak úgy bánhat

el, ha késedelem nélkül, nyíltan fölveszi velük a harcot. – Mikor jönnek vissza Tebrizbe?

– Ha önnek is megfelel, a jövő héten. Akkor azt is megbeszélhetjük majd, hogyan csalogassuk ide Mzsitriket. Az ön segítségével sok elvégezni való dolgunk lesz még Azerbajdzsánban. Nemrég kaptunk jelentést arról, hogy a kurdok Rezaiejeh közelében nyílt lázadást kezdtek, és az irakiak – Isten eméssze el őket – alaposan ellátták őket pénzzel és fegyverrel. Khomeini kiadta a parancsot a hadseregnek, hogy egyszer és mindenkorra verje le őket.

– A kurdokat? – kérdezte mosolyogva Hakim. – Arra még ő sem lesz képes, óvja meg őt Isten. Örökre semmiképp.

– Lehetséges, hogy mégis, fenség! Fanatikusokat küldhet fanatikusok ellen.

– Az iszlám gárdisták képesek lehetnek rá, hogy feltétel nélkül teljesítsék a parancsokat, és meghaljanak, de nem ismerik az ottani hegyeket, nincs meg bennük a kurdok elnyúhatetlen kitartása, és az a kiolthatatlan vágya, hogy mielőtt a paradicsomba jutnának, még itt a földön szabadok legyenek.

– Engedelmevel továbbítom a tanácsát, fenség!

– És jobban oda fognak figyelni rá, mint az apáméra és a nagyapáméra, ami ugyanez volt? – kérdezte élesen Hakim.

– Remélem, fenség! Remélem... – Hasemi szavait elnyomta a helikopter motorjának hirtelen bugása, ami azonban néhány másodperc múlva meg is szűnt. Az ablakon kipillantva látták, hogy Erkki leemeli a motort borító egyik lemezt, és elemlámpa fényénél vizsgálgatni kezdi a szerkezetet. Az ezredes visszafordult a merev háttal a karosszékében ülő Hakimhoz, de nem szólalt meg újból. A csönd megsűrűsödött közöttük, mind a hárman elmerültek a gondolataikban, egyformán erősek voltak, és valamilyen formában hajlamosak az erőszakra.

– A házamban vagy a birtokomon nem lehet letartóztatni – szólalt meg végül igen óvatosan Hakim hán. – Bár semmit nem tud a telexről, azzal tisztában van, hogy nem maradhat Tebrizben, de még Iránban sem, a húgom pedig két évig itthon kell maradjon, nem hagyhatja el az országot. Tudja, hogy azonnal mennie kell, a helikoptere azonban elromlott. Remélem, el tudja kerülni a letartóztatást.

– Meg van kötve a kezem – válaszolta mentegetőzve, nagyon őszintének tűnő hangon Hasemi. – Kötelességem betartani a törvényeket. – Feltűnt neki egy kis szösz a zakója ujján, laza mozdulattal lesöpörte, Armstrong pedig egyből vette a jelet. A bal zakóujj megérintése azt jelentette: négyszemközt kell beszélnem veled, előtted nem lesz hajlandó őszintén tárgyalni. Mentsd ki magadat, és várj meg odakint! – Kötelességünk betartani a törvényeket – ismételte meg, éppen a kellő mennyiségű szomorúsággal a hangjában, az ezredes.

– Biztos vagyok benne, egészen biztos, hogy nem vett részt semmilyen összeesküvésben. Nem tud semmit a társai távozásáról, és szeretném, ha békén hagynák.

– Örömmel továbbítom a SAVAMA-nak a kérését, fenség!

– Örülnék, ha azt tenné, amit javasoltam.

– Bocsásson meg, fenség! – szólt közbe Armstrong. – A kapitány ügye nem tartozik rám, és nem is szeretnék beleavatkozni.

– Igaza van, főfelügyelő! Nyugodtan távozzon! Mikor kapom meg az új biztonsági intézkedésekre vonatkozó javaslatait?

– Mire az ezredes visszajön, készen lesznek.

– Béke önnel!

– És önnel is, fenség! – Armstrong a szobát otthagya nem állt meg, egyenesen kiment az épület elé. Közben arra gondolt, hogy Haseminek gyerekjáték lesz fölülkerekedni a fiatal, tapasztalatlan hánon.

Az este kellemes volt, annyira hideg csak, hogy frissítő legyen. Nyugaton, az ég alján keskeny, másnapra jó időt jósoló bíborpiros csík látszott. – Jó estét, kapitány! Magunk között, azt javasolnám, ha be tudja indítani a masináját, tűnjön el innen minél előbb.

– Miért? – kérdezte gyanakvón összehúzott szemmel Erkki.

– Nem igazán kellemes errefelé a légkör. – Armstrong cigarettát vett elő, és felkattintotta az öngyújtóját.

– Ha ennyi benzin közelében rágyújt, hamarosan még rosszabb is lehet – figyelmeztette Erkki. Újból megnyomta az indítógombot, és a motor működött is rendesen mintegy húsz másodpercig, de aztán megint leállt. Nem tudta, mi lehet az oka, és tehetetlen dühében hatalmasat káromkodott.

Armstrong udvarias biccentéssel elköszönt, a gépkocsihoz ment, beült hátulra, és csak ott gyújtott rá. Remélte, de biztos nem volt benne, hogy Erkki komolyan vette, amit mondott. A hamis telexről és a Forgószeletről nem szólhattam volna neki, mondta magában, különben Hasemi és a hán egymással versengve állítanának a falhoz, mint árulót, mert olyasmibe ütöttem az orromat, ami nem tartozik rám, ráadásul azok után, hogy egyértelműen figyelmeztettek. Tulajdonképpen igazuk is van. Ez tisztán belső ügy.

Jézusom, de elegendem van már ebből az egészből! Szabadságra kellene mennem. Hosszú szabadságra, hogy pihenjek. De hova? Edgy-két hétre visszamehetnék például Hongkongba, megnézni a régi haverokat, már akik megmaradtak, vagy elvonulhatnék Svájcba síelni. Évek óta nem jártam már ott, ráadásul szeretem a jó svájci ételeket. Röstit akarok enni, kolbászt, tejszínhabos kávét inni, és jó borokat. Sok bort. Igen, ezt is fogom csinálni, döntötte el magában. Még visszamegyek Teheránba, elintézem a dolgomat Hasemivel, és utána agyó! Még az is lehet, hogy összeakadok valami kellemes...

Az olyanok, mint én, nem szokták befejezni, nem váltanak, hiába teszik le rá a nagy esküt akár ezerszer is, vágott hirtelen Armstrongba a gondolat. Különben is, most, hogy az itteni nyugdíjamat elvitte az ördög, a hongkongi pedig napról napra értéktelenedik, ha akarom se szállhatok ki, muszáj dolgoznom a megélhetésért. – Hogy ment, Hasemi?

– Remekül, Robert! Menjünk vissza a parancsnokságra! – szólt az ezredes a sofőrnek, és az rögtön indított is. – Erkki éjszaka indul el, pirkadat előtt. A nyomába szegődünk, és megfelelő helyen, Tebrizen kívül, elkapjuk.

– Hakim beleegyezésével?

– A beleegyezésével, de mások előtt mélységes felháborodást fog mutatni. Köszönöm. – Az ezredes elégedetten nyúlt a felkínált cigarettáért. – Addigra egyébként, mire erre sor kerül, a szerencsétlen már valószínűleg nem is él.

Armstrongot kezdte igazán érdekelni, vajon miféle megállapodást kötöttek. – Hakim javaslatára?

– Természetesen.

– Érdekes. – Hakim illet biztosan nem tanácsolt. Mit forgathat vajon a fejében Hasemi, morfondírozott Armstrong.

- Valóban az. Miután ma este kifüstöltük a mudzsahedeket, és elkaptuk ezt az örült finnt, akár vissza is mehetünk Teheránba.
- Tökéletes.

TEHERÁN – A BAKRAVÁN-HÁZBAN, 20.06. Sarazad egyik táskájába rejtette a kézigránátot és a revolvért, és a táskát bedugta egy fiókba, a ruháihoz – a síkosztümhöz és a vastag pulóverhez, amit később akart fölvenni, a csador alá. Egyelőre Párizsból hozatott, halványzöld selyemruha volt rajta, amiben nagyszerűen érvényesült az alakja, hosszú combja. Még egyszer ellenőrizte, nem hagyott-e valamilyen áruló nyomot, aztán lement a földszintre, köszönteni Dáránus Farazant, jövődóbeli férjét.

– Á, Sarazad! – Meshang az ajtóban várta. Erősen izzadt, és erőltetett jókedvvel igyekezett leplezni az idegességét, ami attól hatalmasodott el rajta, hogy csöppet sem volt biztos, mire számíthat a húgától. Korábban, amikor visszatért az orvostól, hízélgéssel kevert fenyegetéssel akarta engedelmességre bírni, de legnagyobb meglepetésére Sarazad lesütötte a szemét, és csöndben csak annyit mondott: – Nem kell erről többet beszélni, Meshang! Isten döntött. Kérlek, bocsáss meg, megyek átöltözni! – És most ott volt, változatlanul csöndesen, engedelmesen.

Így is kell, gondolta Meshang. – Farazan kegyelmes úr már majd meghal a türelmetlenségtől, hogy láthasson – mondta, és karon fogva bevezette a vacsorára összegyűlt vendégek közé. Több mint húszan voltak, Meshang barátai a feleségeikkel, néhányan Zarah közeli ismerősei közül, de senki Sarazad szűkebb baráti köréből.. Udvariasan rámosolygott azokra, akiket ismert, aztán minden figyelmét Dáránus Farazanra összpontosította.

– Üdvözlöm, kegyelmes úr – mondta, és kezet nyújtott. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen közel álltak egymáshoz. Dáránus alacsonyabb volt nála, így tisztán látta a kopasz feje búbján meredező hajszálakat, érezte kezének érdes tapintását, kellemetlen leheletét, feketén csillogó szeme mohó pillantását. – Béke legyen önnel!

– Önnel is, Sarazad, de kérem, nagyon kérem, ne szólítson kegyelmes úrnak! Milyen... csodálatosan szép.

– Köszönöm. – Sarazad mintegy kívülállóként figyelte magát, amint az üdvözlés után mosolyogva a férfi mellé áll, beszélget vele kicsit, aztán lágyan libbenő szoknyával, fürgén elszalad pohár frissítőért, és kedvesen odanyújtja neki. Udvariasan fogadta nevetséges bókjait, üdvözlő szavakat váltott a vendégekkel, közben úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy a háta mögött összesúgnak, és nevetnek rajta. Egyszer sem játszotta túl a szerepét, közben az egyetemen már elkezdődött lázadásra gondolt, a tüntetésre, amit Khomeini betiltott ugyan, de a szervezői úgy döntöttek, hogy mégis megtartják.

Zarah a szoba másik feléből figyelte a sógornőjét. Nagyon meglepődött a hirtelen változáson, de magában hálát adott Istennek, mert Sarazad elfogadta a sorsát, és hajlandó engedelmeskedni, megkönnyítve ezzel mindannyiuk dolgát. Mi mást tehetne, kérdezte magától. Semmit. És én sem tehetek mást, mint hogy elfogadjam, Meshangnak tizennégy éves szajhája van, aki máris kimutatta a foga fehérjét, és azzal dicsekszik, hogy hamarosan második feleség lesz.

– Zarah!

– Tessék, Meshang drágám!

– Tökéletes ez az este. Tökéletes! – Meshang megtörölte izzadó homlokát, és elvett egy pohár üdítőt a tálcáról, amin pezsgő is volt azoknak, akik éppen azt szerették. – Örülök, hogy Sarazad észhez tért. Ennél tökéletesebb házasságot nem is kívánhatna.

– Valóban – értett egyet a férjével Zarah. Örülhetünk, gondolta közben, hogy Dáránus egyedül érkezett, és nem hozta magával valamelyik kedvenc fiúcskáját. Tényleg úgy bűzlik, mint az, amivel kereskedik. – Mindent tökéletesen intéztél, Meshang drágám.

– Igen. Pontosan úgy alakulnak a dolgok, ahogy elterveztem.

DZSALEH KÖZELÉBEN. Hogy odaérjen a valamikor a repülőklub tulajdonában lévő, de annak tönkremenetele óta gazdátlan, füves repülőtérre, Lochartnak a radarok miatt alacsonyan repülve meg kellett kerülnie a várost. Azóta, hogy D’Arcy 1908-tól elindult, egyfolytában a teheráni nemzetközi repülőtér hullámhosszára volt állítva a rádiója, de egyszer sem szólalt meg, részben a szent nap miatt, részben mert a nemzetközi járatokat ismét leállították. Úgy

intézte, hogy napnyugtakor érkezzen meg. Amikor leállította a motort, elégedett volt, mert hallotta a műezzinek énekét. Egyelőre minden úgy alakult, ahogyan eltervezte.

A hangár ajtaja nagyon berozsdásodott már, de némi erőfeszítéssel ki tudta nyitni, hogy betolja a 206-ost. Gondosan visszacsukta az ajtót, és nekivágott a hosszú gyalogútnak. Pilótaruhája volt rajta, és ha valaki megállítja, azt mondja majd, hogy úton volt, de elromlott a gépkocsija, és a barátjához megy, hogy nála éjszakázzon.

A külvárost elérve egyre népesebb utcákra jutott. Munkából hazafelé tartó, vagy valamelyik mecsetből jövő emberek között haladt tovább, közben egyetlen mosolygó, nyugodt arcot sem látott, csak fáradt beletörődést a tekintetekben.

Az úttesten, az iszlám gárdistákkal megpakolt katonai teherautókat leszámítva, nem sok jármű haladt. Egyenruhás katonák, rendőrök sem voltak, a forgalmat zöld kardszalagot viselő fiatalemberek irányították. A város nyugodtnak tűnt, nyugati szabású ruhát egyetlen nő sem hordott, kizárólag csadort.

Néhányan, felismerve, hogy külföldi, szitkozódtak ugyan, de nem sokan, mások ellenben üdvözölték – pilótaöltözéke még mindig tiszteletet ébresztett. A városba beljebb kerülve egy utcai piacnál megfelelőnek látszó helyet is talált, olyat, ahol esélye lehetett rá, hogy taxi akad az útjába. Míg várakozott, vett magának üdítőt, kis vekni, még meleg kenyeret, és jó étvággyal hozzálátott. Az esti szél hideg volt ugyan, de a közelében lévő izzó szénszerpenyőtől kapott annyi meleget, hogy ne fázzon.

– Jó estét! A papírjait, legyen szíves!

Az iszlám gárdisták fiatalok voltak, udvariasak, még alig serkenő szakállú kölykök. Lochart megmutatta nekik szabályszerűen lepecsételt, még jó ideig érvényes igazolványát, és azok némi tanakodás után vissza is adták.

– Megkérdezhetjük, hova megy?

Szándékosan rossz perzsasággal felelt: – Látogat barát, bazár mellett. Kocsi rossz. Insa Allah. – Hallotta, amint megbeszélték maguk között, hogy a pilóták tulajdonképpen nem veszélyesek, ez meg ráadásul kanadai. Az egyik megkérdezte ugyan, hogy az az ország nem a Nagy Sátáné-e, de a másik azt felelte, hogy szerinte nem. Béke veled – mondták végül, és otthagyták.

A sarokról figyelte a forgalmat, közben érezte a város nehéz illatát, amiben fűszerek illata keveredett benzinnel, rothadó gyümölcsök, vizelet bűzével, emberi testek szagával, és a haláléval. Éles szeme meglátott a kereszteződésben kanyarodó teherautó által feltartóztatott taxit, aminek a hátsó részében csak ketten ültek, elöl pedig csak egy ember. Gondolkodás nélkül a járművek közé vetette magát, félrelökött valakit, aki balszerencséjére az útjába került, és a hátsó ajtót felrántva beprézelte magát hátulra. Közben – a perzsát folyamatosan, hibátlanul beszélve – sűrűn mentegetőzött, és kérte alázatosan a taxi többi utasát, hogy társulhasson hozzájuk. Némi veszekedés, kicsinyes alkudozás után a sofőr rájött, hogy a bazár pontosan azon az útvonalon van, amelyről az első három, Locharthoz hasonló módon beszálló, utassal megállapodott. – Isten segítségével maga fog kiszállni másodikként, kegyelmes úr! – mondta, lezárva a vitát.

Sikerült, ujjongott magában Lochart, majd rögtön hozzátette: – remélem, a többieknek – Duke-nak és Scragnek, Rudinak és a srácainak, Freddynek és a jó öreg Macnek is.

BAHREIN – NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR, 20.50. Jean-Luc a helikopterleszállónál állt, és a villogó jelzőfényekkel ereszkedő két 212-est figyelte távcsövön. A toronytól megkapták az engedélyt a közvetlen rárepülésre, és sebesen közeledtek. Sessonne mellett Mathias állt, szintén távcsővel, nem messze pedig, a mentőautónál orvos, és a bevándorlási hivatal embere, Juszuf. Az ég tiszta volt, csillagos, kellemes langyos szél fújt.

Az elöl haladó helikopter enyhe kanyarba fogott, így Jean-Luc az oldalán lévő betűket is el tudta olvasni: G-UVX. A Dzsellethen felfestett brit jelzés megnyugtatta. Már Pettikint is felismerte a pilótafülkében, a másik gépen pedig Ayret, és Kyle-t.

A helikopter talpa a betonhoz ért, és Mathias már rohant is a pilótafülkéhez. Jean-Luc az utastér ajtajához ugrott, sebesen felrántotta. – Hello, Genny, hogy van?

– Nem lélegzik – válaszolta halottsápadtan az asszony. McIver a kabin padlóján feküdt, életmentő mellénnyel a feje alatt.

Pettikin húsz perccel korábban jelentette a bahreini repülésirányítóknak, hogy valószínűleg szívrohamot kapott, és kérte, küldjenek eléjük orvost, mentőautót. A toronyban lévők készségesek voltak, és haladéktalanul intézkedtek.

Az orvosnak elég volt egyetlen pillantást vetni McIverre, már nyúlt is az előkészített fecskendőért. – Ettől hamar magához tér. Bevisszük a kórházba, amilyen gyorsan csak lehet – mondta. Arabul kiáltva odahívta a betegszállítókat, akik egyből rohantak is, aztán lesegítette Gennyt a gépről. – Dr. Lanoire vagyok – mutatkozott be. – Kérem, mondja el, hogyan történt!

– Szívroham?

– Igen, de nem súlyos – válaszolta csitítóan az orvos. Félig francia volt, félig bahreini, ragyogóan értette a dolgát, szerencsés véletlennek számított, hogy nem volt éppen betegnél, és el tudták érni. Mögöttük az ápolók már felfektették a hordágyra McIvert, és óvatosan kezdték kiemelni a helikopterből.

– A férjem... váratlanul a melléhez kapott, azt mondta, nem kap levegőt, és elájult. – Genny letörölte felső ajkáról az izzadságot, és ugyanazon a színtelen hangon, ahogy elkezdte, folytatta a beszámolót: – Szívrohamra gondoltam, és nem tudtam, mit csináljak. Csak az jutott eszembe, amit az öreg orvosunk, Nutt doki mondott, amikor elsősegély-kiképzést tartott nekünk, asszonyoknak, és kigomboltam Duncan nyakán az inget, a padlóra fektettük, aztán... megtaláltam a kapszulákat, amiket a doki adott, egyet az orra alá tartottam, és összetörtem...

– Ammóniumnitrátosat?

– Igen, azt. Nutt doki mindenkinek adott kettőt, azt mondta, tegyük el jól, és megmagyarázta, hogyan kell használni. Borzalmas szaga volt, de Duncan félig magához tért tőle, aztán újból elájult. De lélegzett, legalábbis úgy tűnt. Nem hallottam tisztán, látni sem lehetett igazán jól a kabinban, de később úgy tűnt, hogy megint nem lélegzik, és akkor összetörtem a második kapszulát, és attól mintha megint jobban lett volna.

Az orvos megvárta, amíg a hordágyat berakták a mentőautóba, és csak aztán szólt Jean-Lucnek. – Félóra múlva hozza be a kórházba Madame McIvert, kapitány! Itt a névjegyem, a recepción meg tudják mondani, hol vagyok.

– Nem lehetne... – próbált közbeszólni Genny, de az orvos nem engedte.

– Többet segít, ha az első félórán hagyja, hogy végezzük a dolgunkat – mondta határozottan. – Amit lehetett, már elvégezte, megmentette az életét. Azt hiszem... – Hátat fordított, és sietve a mentőautóhoz indult.

67. fejezet

TEHERÁN – A BAKRAVÁN-HÁZBAN, 20.59. Zarah körbejárta a terített asztalt, ellenőrizte, hogy helyükön vannak-e a tányérok, evőeszközök, a hófehér damasztból készült szalvéták, megfelelően tálalták-e fel a különböző horishtokat, húsokat és zöldségeket, elegendő-e a friss kenyér, gyümölcs, édesség, nem hiányzik-e valamilyen fűszer. A rizst csak azután kellett bevinni, hogy asztalhoz szólította a vendégeket. – Rendben van – mondta elégedetten a szolgálknak, és visszament a másik terembe.

A vendégek továbbra is vidáman csevegtek, Sarazad állt csak csöndben Dáránus mellett, aki – az arckifejezéséből ítélve – fontos dolgról tárgyalhatott éppen Meshanggal. A sógornője sorsa miatti szomorúságát elfojtva Zarah odalépett hozzájuk, és aggódva megkérdezte: – Jól érzed magad, drágám? Olyan fáradtnak látszol.

– Persze, hogy jól érzi magát – válaszolta élénken, feltűnően jó hangulatban a húga helyett Meshang.

Sarazadnak is sikerült mosolyt erőltetnie feltűnően sápadt arcára. – Az izgatottságtól van, Zarah! Ideges vagyok kicsit, semmi több – mondta, és az alkalmat megragadva rögtön kimentette magát kérőjénél is: – Ha megbocsátja, Dáránus kegyelmes úr, ma inkább nem vacsoráznék önökkel!

– Miért?! Mi a baj? – kérdezte éles hangon Meshang. – Beteg vagy?

– Nem, drága bátyám, dehogy! Csak valahogy a szokottnál is izgatottabb. – Sarazad ismét a visszataszító kis emberhez fordult: – Esetleg találkozhatnánk holnap! Akár együtt is vacsorázhatnánk.

Mielőtt Meshang újból meg tudott volna szólalni, Dáránus már el is fogadta az ajánlatot: – Természetesen, kedvesem! – Közelebb lépett Sarazadhoz és kezét csókolt, amitől az asszonynak nehezen legyűrhető, heves hányingere támadt. – Holnap együtt vacsorázunk. Boldog lennék, ha Meshang kegyelmes úrral és Zarahal megtisztelnék szerény házamat. – Kuncogott egyet, amitől az arca még groteszkebb lett. – A mi szerény házunkat.

– Köszönöm. Boldoggá tesz már a puszta lehetőség is. Jó éjszakát! Béke önnel!

– És önnel is.

Sarazad ugyanolyan udvariasan elbúcsúzott Meshangtól és Zarahától is, és otthagya őket. Dáránus hosszan nézett utána, figyelte formás csípője, feneke ringását, és elképzelte meztelenül, amint a kegyeit lesve táncol neki. Jobb üzletet kötöttem, mint először gondoltam, állapította meg magában. Amikor Meshang előállt az ötlettel, a hozomány tűnt csak vonzónak, és az ígéret, hogy szövetségesek leszünk a bazárban. Igen előnyös ajánlat volt, de ez természetes is olyan nő esetében, aki már terhes, ráadásul egy idegennek a gyerekével. Most viszont, Istenre mondom, úgy érzem, csöppet sem lesz ellenemre, hogy megkóstoljam, kiszolgáltassam vele magam, ahogy csak akarom, és gyereket csináljak neki. Ki tudja, még az is előfordulhat, hogy Meshangnak igaza lesz, és elveszíti az idegen gyerekét.

Szórakozottan vakarózva várt, amíg Sarazad ki nem lépett az ajtón, aztán megkérdezte: – Hol is tartottunk, Meshang?

– A javaslatomnál, hogy egy új bank...

Sarazad becsukta maga mögött az ajtót, és könnyű léptekkel felszaladt az emeletre. Dzsarit a szobájában, öblös karosszékben bóbiskolva találta.

– Jaj, hercegnő, hogy...

– Lefekszem, Dzsari – vágott az öreg dajka szavába az asszony. – Elmehetsz, csak gondoskodj arról, hogy senki ne zavarjon. Reggel majd beszélgetünk.

– De hercegnő, jó nekem itt is, a karosszékben, és... – Sarazadot bosszantotta az ellenkezés, és hogy véget vessen neki, határozottan toppantott egyet. – Jó éjszakát! Senki ne háborgasson! – Hangosan, hogy Dzsari érezze, mennyire mérges, becsapta mögötte az ajtót, lerúgta a cipőjét, és sietve, halkan átöltözött. Csadort és fátyolt is vett, aztán óvatosan kisurrant a teraszra, ahonnan lépcső vezetett a kertbe. A virágágyások közötti ösvény végén a kis ajtónak csak retesze volt, azt könnyedén eltolta, és már kint is volt az utcán. Ahogy elsietett, a csadorja mint valami nagy, fekete szárny libegett utána.

Zarah az órájára pillantott, és megkérdezte Meshangtól: – Drágám, akarod, hogy felszolgálják a vacsorát?

– Egy pillanat! Nem látod, hogy fontos megbeszélőnk van a kegyelmes úrral?

Zarah sóhajtott, és az egyik ismerősükhöz indult, hogy beszélgesse még kicsit, de pár lépés után megtorpant, látva, hogy a vendégek fogadására az ajtóhoz rendelt szolga izgatottan belép, gyorsan megkeresi a tekintetével Meshangot, és hozzá sietve súg valamit. Rossz hír lehetett, mert Meshang elsápadt, Dáránus Farazan pedig levegőért kapkodott. Zarah azonnal sietett is vissza, és izgatottan megkérdezte, mi történt.

Meshang akart ugyan válaszolni, a szája mozdult is, de hang nem jött ki a torkán. A rémült szolga adta meg helyette lázas sietséggel, hangosan a választ: – Zöldszalagosok vannak itt, úrnóm! Zöldszalagosok, egy... mollah vezetésével. Azonnal beszélni akarnak a kegyelmes úrral.

A szobában síri csönd támadt. A jelenlévőknek Paknuri letartóztatása, Dzsared beidézése jutott eszébe, és a számtalan egyéb letartóztatás, a kivégzések, a bizottságokról és az általuk irányított terrorról hallott szóbeszéd, a börtönben lévő családtagok, üzletfelek, ismerősök. Dáránust majd szétvetette a rémülettel vegyes düh, hogy neki éppen itt kell lennie, ebben a házban. A legszívesebben megszaggatta volna a ruháit, mert olyan bolond volt, hogy hajlandónak mutatkozott szövetségre lépni a Bakraván családdal. Hogyan felejthette el, akár csak egy pillanatra is, hogy rájuk örökre bélyeget sütött a tiltott uzsora, amivel a bazár minden kereskedője foglalkozott ugyan, de Dzsaredet el is fogták, és kivégezték miatta. És még tanúk előtt vállaltam, hogy feleségül veszem a húgát, négy szemközt pedig beleegyeztem, hogy részt veszek a tervei megvalósításában, jajdult fel némán. Olyan tervekében, amelyekről most már látom, hogy veszélyesen modernnek, veszedelmesen nyugati mintájúak, ellenkeznek az imám parancsaival és kívánságával! Hol van itt egy hátsó kijárat? Hol?!

A négy iszlám gárdista és a mollah a kis szalonban várakozott, ahová a rémült szolga vezette őket. A cipőjüket az ajtó mellett hagyva süppedő kereveteken ültek, hátukat puha párnáknak támasztva. A fiatal gárdisták tágra nyílt szemmel bámulták a számukra szinte felfoghatatlan gazdagságot. A mollah jó anyagból készült, újnak látszó köntöst és hófehér turbánt viselt. Tekintélyt parancsoló

külsejű, a hatvanas éveiben járó férfi volt, hófehér szakállal, busa szemöldökkel, sötét, átható pillantású szemekkel.

Meshang mereven lépdelve ment be hozzájuk, mintha nem is élő ember, hanem gép lenne. Az arca halottsápadt volt, a feje rettentően fájt a félelemtől. – Üdvözlöm... üdvözlöm az urakat... – mondta akadozó nyelvvvel.

– Meshang Bakraván kegyelmes úr? – kérdezte a mollah, miután udvariasan viszonzta a köszöntést. Meshang erre már csak némán bólintani volt képes. – Béke magával, kegyelmes úr! Bocsássa meg, hogy ilyen későn zavarom! Szajáni mollah vagyok, és a bizottságtól jövök. Most szereztünk csak tudomást arról, hogy pontosan mi is történt Dzsared Bakraván kegyelmes úrral, és azért jöttem, hogy megmondjam, Isten akarata volt ugyan, ami történt, de a kegyelmes urat soha nem ítélték halálra, tévedésből végezték ki, és indokolatlanul foglalták le a vagyonát, aminek a haladéktalan visszaszolgáltatásáról már intézkedtünk is.

A hír hallatán Meshang megszólalni sem bírt, csak döbbsenten eltátotta a száját.

– Az iszlám kormány feladata, hogy betartassa Isten törvényét folytatta a mollah. – Isten azonban tudja, hogy nem vagyunk képesek ellenőrizni minden túlbuzgó, és túlbuzgóságában túlkapásra hajlamos, megtévedt embert. Akadnak, akiket a lelkesedésük hibák elkövetésére sarkall, és olyanok is, akik a forradalmat kihasználva rosszat tesznek, „hazafinak” álcázzák magukat, de saját mocskos céljaik elérésére használják fel az iszlámot. Sokan vannak, akik nem Isten szavának engedelmeskednek, és le akarnak járatni bennünket. Olyanok is szép számmal előfordulnak, akik jogtalanul viselik a turbánt, nem méltóak rá, még az ajatollahok között is akadnak ilyenek, de mi Isten segítségével letépjük a fejükről a turbánjukat, megtisztítjuk az iszlámot, és eltáposzuk a bűnt, bármilyen formában is üsse fel a fejét.

Meshang hallotta ugyan, de nem értette a szűnni nem akaró szóáradatot, gondolatait egyedül a remény töltötte ki. – Az apám... Visszkapom... a vagyonunkat? – kérdezte hebegve.

– Iszlám kormányunk a törvényesség kormánya. Korlátlan hatalma egyedül Istennek van, és az iszlám törvényei mindenkire nézve kötelezők, az iszlám kormányra is. Még a Legfőbb Hírhozó,

örök béke neki, is köteles volt engedelmeskedni az Istentől kapott, és a Koránban foglalt törvényeknek – jelentette ki a helyéről felállva, komoly arccal a mollah. – Insa Allah, ami történt, de Dzsared Bakraván kegyelmes urat nem a törvény szerint ítélték el.

– Ez... ez igaz? – Meshang még mindig nem hitte igazán, amit hallott.

– Igen. Insa Allah, kegyelmes úr! Mindenüket vissza fogja kapni. Nem támogatt-e bennünket bőkezűen az édesapja? Hogyan működhetne az iszlám kormány a bazar segítsége és támogatása nélkül, hogyan harcolhatnánk az iszlám és Irán ellenségei, a hitetlenek...

A BAZÁR MELLETT. A taxi megállt a forgalmas téren. Lochart kiszállt, és miközben fizetett, a tömegével várakozók közül ketten, egy férfi és egy nő már be is furakodott a szabaddá vált helyre. A tér tele volt a mecsetbe és a bazarba, a környékbeli számtalan üzletbe igyekvő, vagy onnan hazafelé tartó járókelőkkel. Senki nem figyelt rá, egyenruhája és pilótasapkája jó szolgálatot tett, a közvetlenül eléje kerülők félrehúzódtak, udvariasan szabad utat engedtek. Az este hideg volt, az eget felhők takarták. A szél újból felerősödött, és vadul táncoltatta az utcai árusok pultját megvilágító petróleumlámpák lángját. A tér szemközti oldalán volt az az utca, amelyikben Bakravának háza is állt. Lochart gyors léptekkel megkerülte a sarkot, félrehúzódtak, hogy utat engedjen Szajáni mollahnak és a zöldszalagosoknak, aztán sietett tovább.

A magas falba vágott kapunál megállt, mély lélegzetet vett, és hangosan bekopogott. Aztán másodszor. Majd harmadszor. Már éppen azon volt, hogy ismét a kopogatóért nyúljon, amikor meghallotta a közeledő lépteket. – Én vagyok az! – szólt be boldogan az apró kémlelőnyíláson. – Lochart kapitány!

A kapu azonnal szélesre tárult. – Kapitány kegyelmes úr! – A kapus mélyen meghajolt. Zavart volt, nem tért még igazán magához a rémülettől, amit a mollah és az iszlám gárdisták váratlan érkezése váltott ki belőle, és azt sem értette, miért búcsúzott tőlük olyan boldogan, mély hajlongások közepette Dühös kegyelmes úr. Most pedig az újabb megpróbáltatás, a házba vadul becsörtető szellemalak,

a hitetlené, aki valamikor Húgy kegyelmes úr jövendőbelijének a férje volt. Isten, kegyelmezz!

A bútoraitól, burjánzó növényeitől megfosztott csupasz teraszon száraz leveleket sodort a szél. Újabb szolga került elő, ugyanúgy meg volt döbbenve, mint az, aki a kaput nyitotta. – Üdvözlöm, kegyelmes úr – motyogta. – Mindjárt... Mindjárt szólok Meshang kegyelmes úrnak, hogy megérkezett.

– Várj! – Lochart felfigyelt az ebédlőből hallatszó zsongásra, az összekoccintott kristálypoharak csengésére, a nevetések foszlányára. – Itthon van a feleségem?

– A felesége? – A szolgának némi erőfeszítésébe került, hogy összeszedje magát. – Az... úrnő lefeküdt, kapitány kegyelmes úr!

– Beteg? – kérdezte aggódva Lochart.

– Nem látszott betegnek, kegyelmes úr, csak elment lefeküdni, még vacsora előtt. Megmondom Meshang kegyelmes úrnak, hogy...

– Hagyd! Fölösleges háborgatni, hallom vendégei vannak. – Lochart nagyon örült annak, hogy előbb négyszemközt beszélhet a feleségével. – Megkeresem, és majd később lejövök.

A szolga nézte, amint a lépcsőfokokat kettésével véve felfutott az emeletre, megvárta, amíg eltűnik a szeme elől, aztán sietett értesíteni Meshangot.

Lochartnak kényszerítenie kellett magát, hogy ne rohanjon végig a folyosókon. Míg sietve lépkedett, arra gondolt, hogy meg fog lepődni a felesége, milyen boldog lesz, hogy ott van. Együtt mennek majd Meshanghoz, és a sógora kénytelen lesz meghallgatni és elfogadni, amit mond. Az ajtajukhoz érve türelmetlenül nyúlt a gombért, de nem tudta elfordítani. Óvatosan kopogott, és halkán beszólt: – Sarazad! Én vagyok az, Tommy! – Boldogan várta, hogy nyíljon végre az ajtó. – Sarazad! – Várt, megint kopogott, majd újabb várakozás után harmadszor is, de már kicsit hangosabban. – Sarazad.

– Kegyelmes úr!

– Szervusz, Dzsari! – viszonzta a köszönést, türelmetlenségében észre sem véve, hogy az öreg dajka egész testében reszket. – Sarazad, drágám, nyisd ki az ajtót! Én vagyok az, Tommy!

– Az úrnő azt mondta, hogy senki ne zavarja.

– Biztosan nem rám értette. Altatót vett be?

– Ó, nem, kegyelmes úr!

Lochartnak végre feltűnt az idős nő szokatlan viselkedése. – Mitől vagy úgy megijedve?

– Én? Nem vagyok én megijedve, kegyelmes úr! Miért lennék?

Valami nincs rendben, gondolta, és türelmetlenül visszafordult az ajtóhoz. – Sarazad! – Várt, csak várt, de hiába. – Nevetséges! – motyogta – Sarazad! – Mielőtt tisztába jöhetett volna azzal, mit is csinál, vadul dörömbölni kezdett. – Nyisd ki az ajtót, az isten szerelmére!

– Mit csinálsz te itt?!

Meshang kérdezte ezt dühtől vörösülő arccal. A folyosó másik végén Zarah is felbukkant, de nem jött közelebb. – Jó... Jó estét, Meshang! – köszönt izgatottan, hevesen dobogó szívvel Lochart. Igyekezett minél udvariasabb hangot megütni a sógorával, közben nem értette, miért nem nyitott ajtót Sarazad, és miért kellett másképp történnie a találkozásnak, mint szeretne volna, és el is tervezte. – Azért jöttem, hogy beszéljek a feleséggel.

– Nem a feleséged, elvált tőled, úgyhogy menj innen!

Lochart értetlenül meredt Meshangra. – Már hogyan volna a feleséggel! Természetesen az.

– Bolond vagy? Nem értetted, amit mondtam? Csak volt a feleséged. Azonnal hagyd el a házam!

– Te megőrültél. Nem választhatod el csak úgy tőlem!

– Takarodj!

– Dögölj meg! – vágta dühösen a sógora arcába Lochart, és újból dörömbölni kezdett. – Sarazad!

– Menj, és hívd a zöldszalagosokat! – kiabálta Zarahnak Meshang.
– Azonnal hívd ide őket! Majd azok kidobják ezt az örültet!

– De Meshang! Nem veszélyes bevonni őket... – próbált tiltakozni az asszony, de hasztalan.

– Azt mondtam, hogy siess!

Lochart közben végleg elveszítette a türelmét, és nekiveselkedve a váltóval próbálta meg benyomni az ajtót. Mivel az nem engedett, hátrébb húzódott, a sarkával teljes erőből belerúgott a zárba, és kiszakította.

– Az iszlám gárdistákat! – ordította a feleségének Meshang. – Hát nem érted, te ostoba, hogy most már a mi oldalunkon állnak, visszakaptuk mindenünket... – Lázasan berohant ő is a szobába, és értetlenül nézett körül, látva, hogy üres. Locharttal együtt mindketten rögtön Dzsarinak támadtak, aki rémülten állt az ajtóban, mögötte az óvatosan közelebb osonó Zarah. – Hol van?! – ordított az öreg dajkára Meshang.

– Nem tudom, kegyelmes úr! Itt biztosan nem ment ki. A szomszéd szobában alszom, és a legkisebb zajra is felébredek... – Meshang vastag szíjjal csapott Dzsari arcába, aki ettől felsikoltott, és egyensúlyát veszítve el is esett.

– Hol van?

– Nem tudom, kegyelmes úr, azt hittem, hogy lefe... – Urának a cipőorra vadul az öregasszony oldalába vágódott. – Istenre mondom, nem tudom, nem tudom, nem tudom!

Lochart a franciaablakhoz ugrott, és rögtön észrevette, hogy nincs kilincsre zárva, csupán behúzták. A teraszon át leszaladt a lépcsőn, végig a kis ösvényen a kertajtóig, aztán lassan, vadul kavargó gondolataival küszködve ment vissza a teraszról figyelő Meshanghoz és Zarahhoz.

– A hátsó ajtó nyitva volt. Csak arra mehetett ki – mondta.

– De hova?! – Meshang magánkívül volt a dühtől. Zarah a még mindig a padlón nyögdecselő Dzsarihoz fordult: – Hallgass, te kutya, különben megkorbácsolatlakl Ide figyelj! Hanem is tudod pontosan, hová ment, attól még sejtethed!

– Én... nem tudom, úrnő!

– Gondolkozz! – Zarah az öregasszonyhoz ugrott, és erősen pofon vágta.

– Nem tudom! – sikoltotta Dzsari. – Egész nap furcsán viselkedett. Nagyon furcsán. Délután elküldött magától, egyedül ment el, és csak este, hét óra körül találkoztunk. Együtt jöttünk haza, de közben nem mondott semmit, semmit...

– Miért nem szóltál?! – kiáltotta Meshang.

– Mit mondhattam volna, kegyelmes úr? Kérem, ne rúgjon belém! Kérem!

Meshang egy szék után tapogatózott, és tehetetlenül rogyott belé. A heves érzelmek váltakozása – a mollah és a zöldszalagosok felbukkanása keltette rémület után jött a rehabilitálásuk fölött érzett eufórikus öröm, majd a mérhetetlen düh és felháborodás, hogy Lochartot a házában találja, Sarazad pedig nincs sehol – kimerítette, szinte megfosztotta minden erejétől. A szája mozgott ugyan, de hang nem jött ki a torkán, és bár látta, hogy Lochart Dzsarit faggatja, sem a kérdéseket, sem a válaszokat nem hallotta.

Amikor a mollahtól elbúcsúzva visszasietett az ebédlőbe, és bejelentette a jó hírt, a vendégek üdvívalgásban törtek ki. Zarah sírt a boldogságtól, a nyakába borult, és a többi asszony is, a férfiak pedig lelkesen szorongatták a kezét. Kivéve Dáránust. Ő ugyanis elszökött a hátsó ajtón keresztül.

– Elment?

– Elment? Röpült, mint a finggal teli zsák – válaszolta egy hang.

Ezen minden vendég hatalmasat nevetett, megkönnyebbülve, mert nem fenyegette már őket a veszély, hogy gyanússá válnak Meshanghoz fűződő kapcsolatuk miatt. – Nem gondolhatod komolyan, hogy Dáránus legyen a sógorod! – vetette föl valaki.

– Nem, dehogy – válaszolta erre Meshang, és a nagy ijedtségre felhajtott egy pohár pezsgőt. – Hogyan is lehetne megbízni ilyen emberben?

– Az éjjeliedényemet sem bíznam rá! A prófétára mondom, mindig is az volt a véleményem, hogy Mocskos Dáránus túl sokat kap a szolgálataiért. A bazárnak föl kellene mondania a vele kötött szerződést.

Ezzel is mindenki egyetértett, Meshang pedig még egy pohár pezsgőt ivott, azokra a ragyogó lehetőségekre, amelyek váratlanul megnyíltak előtte: a bazárral a szemétszállításról kötendő új szerződésre, amelyet – sértett félként – természetesen ő fog kapni, a vezetésével a kormány megsegítésére alakuló – és hatalmas nyereséget hozó – szindikátusra, az Ali Kiánál – hol bujkálhat az a rühes kutya? – fontosabb miniszterekkel alakítandó szövetségre. Már tudta, hogy be fog kapcsolódni az olajüzletbe is, szabad manőverezési lehetőségeket biztosító monopóliumokra tesz szert, és igazán előnyösen fogja férjhez adni Sarazadot, ami csöppet sem lesz nehéz most, hogy már mindenki boldogan házasodik be hozzájuk, az ő

családjába. Nem kell kifizetnie a vagyont érő, szemérmetlenül nagy hozományt, amibe csak a körülmények kényszerítő hatására egyezett bele. A teljes vagyont visszakapta, a Kaszpi-tenger partján lévő birtokot, a Dzsalehben lévő, egész utcasorokat alkotó házakat, az északi, gazdag külvárosban lévő luxuslakásokat, a szántóföldeket, gyümölcsösöket és falvakat. Mindent!

Aztán a szolga váratlanul elrontotta a jókedvét azzal, hogy a fülébe súgta, Lochart visszajött, már a házban van, sőt fönt, az emeleten. Rohant utána, veszekedett vele, most pedig tehetetlenül nézte, hogy az a gyűlölt alak Dzsarit faggatta.

Nem kis erőfeszítéssel megpróbált koncentrálni, és végre hallotta is, amint a dajka, zokogva azt mondta: – ...nem tudom biztosan, kegyelmes úr! Csak... csak annyit mondott, hogy a fiatalember megmentette az életét az asszonyok első tüntetésén, és hogy egyetemista.

– Találkozott vele valaha is négyszemközt?

– Nem, kegyelmes úr, nem! Ahogy mondtam, a felvonuláson ismerkedtek meg, aztán a fiatalember meghívta kávézni, hogy magához térjen. – Dzsari nagyon félt ugyan attól, hogy rájönnek a hazugságra, de még jobban rettegett kimondani az igazságot. Isten óvjon bennünket!, imádkozott magában szerencsétlenül. Hová mehetett? Hová?

– Hogy hívták, Dzsari?

– Nem tudom, kegyelmes úr! Talán Ibrahimnak, vagy... Eszmáilnak. Nem tudom. Mondtam már, hogy neki ehhez semmi köze, csak futó ismeretség.

Lochart úgy érezte, mindjárt szétrobban a halántéka. Nem talált nyomot, sejtelve sem volt, merre keresse a feleségét, hova mehetett Sarazad. A barátnőjéhez? Az egyetemre? Valamilyen újabb tüntetésre? A piacon hallotta, hogy a diákok újabb tiltakozásra készülnek, estére robbantások, tüntetések és ellentüntetések várhatók, iszlám gárdisták csapnak majd össze baloldaliakkal, a forradalmi bizottság pedig betiltott minden, az imám által jóvá nem hagyott felvonulást, és szigorúan fog fellépni, mert fogytán a türelme.

– Dzsari, magának biztosan van valami ötlete! Kell hogy legyen!

– Megkorbácsolni! Akkor majd elmondja, amit tud – szólt közbe nehezen forgó nyelvvel Meshang.

– Nem... én nem... – jajgatott a szerencsétlen öregasszony.

– Elég! – csattant fel Lochart, és sápadtan, de gyilkos indulattól lángoló tekintettel Meshanghoz fordult: – Nem tudom, hová ment, azt viszont igen, hogy miért! Rákényszerítetted, hogy elváljon tőlem. Ha bármi baja esik, a legkisebb is, megfizetsz érte!

– Te hagytad itt, egyetlen fillér nélkül! – acsargott Meshang. – Elhagytad, te nem törődtél vele, te...

– Jól jegyezd meg, fizetni fogsz! És ha megpróbálsz kitiltani ebből a házból, amikor visszajövünk, az Isten legyen hozzád irgalmas! – Lochart elhomályosult tekintettel, már-már megtébolyodva a terasz felé indult.

– Hová mégy? – kiáltott utána Zarah.

– Nem tudom... Én... Az egyetemre. Talán odament, hogy részt vegyen az újabb felvonuláson, bár, hogy miért kellett ehhez elszöknie... – Lochart nem merte kimondani azt, amire gondolt. Rettegett, mert az járt az eszében, hogy Sarazad, kiúttalannak látva a helyzetét, végezni akar magával. Öngyilkos természetesen nem lesz, de nem mondta-e többször is: „Ne félt engem, Tommy! Hívó vagyok, Isten parancsait követem, és amíg az ő nevével a számon csinálom, amit csinálok, addig a paradicsomba jutok.”

De mi lesz a kicsivel, vágott belé a gondolat. Egy anya nem teheti meg... vagy igen? Képes volna rá Sarazad?

Szótlanul állt, a többiek is elhallgattak, hatalmukba kerítette őket valami furcsa érzés. Figyelték Lochartot, aki váratlanul, mintha kábulatból ébredne, rájuk emelte kitisztult tekintetét, és hangosan, érthetően azt mondta: – Legyetek a tanúim! Vallom, hogy nincs más Isten, csak Allah, és Mohamed az Ő Prófétája... Vallom, hogy nincs más Isten, csak Allah, és Mohamed az Ő Prófétája... – Harmadszor is elmondta, és attól a befejezettség megnyugtató érzése lett úrrá rajta. A többiek tágra nyílt szemmel, ámulva nézték.

Végül Meshang törte meg a csendet. – Alláh-u-Akbár! Légy üdvözölve! A *sahada* elmondása azonban nem elég. Önmagában nem – a hangja figyelmeztető volt ugyan, de már a korábbi dühös indulat nélküli.

– Tudom. De ez a kezdet.

Mozdulatlanul nézték, amint elment, beleveszett az éjszakába. Mindhármukat hatalmába kerítette a csoda, amit akkor érezhet az igazhívő, ha tanújává válik a lélek megmenekülésének, a hitetlen megtérésének. Örültek is, mindenki a maga módján. – Isten hatalmas!

– Meshang – szólt halkán a férjéhez Zarah –, nem változtat ez meg mindent?

– De igen. Igen is, meg nem is. Annyi biztos, hogy így legalább a paradicsomba jut. Insa Allah. – Meshang hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Az öreg dajkára nézett, amitől az ismét remegni kezdett. – Dzsari – mondta csöndes, nyugodt hangon –, addig fognak korbácsolni, amíg vagy elmondod az igazat, vagy a pokolra jutsz. Gyere, Zarah, ne hagyjuk sokáig egyedül a vendégeket!

– És Sarazad?

– Ahogyan Isten rendeli.

AZ EGYETEM KÖRNYÉKÉN, 21.48. Sarazad befordult a széles főútra, ahol a zöldszalagosok és a velük rokonszenvezek gyülekeztek. Sok ezren voltak már, a túlnyomó többségük férfi, és mindegyiknél fegyver. Mollahok igazgatták a sorokat, figyelmeztették a jelenlévőket, hogy legyenek nagyon fegyelmezettek, ne nyissanak tüzet a baloldaliakra, amíg nem lőnek, inkább próbálják meg szép szóval rávenni őket, hogy fordítsanak hátat a gonosznak. – Ne felejtsetek, hogy ők is irániak, nem idegen sátánfajzatok! Isten hatalmas... Isten hatalmas...

– Üdv néked, gyermekem – mondta szelíd hangon egy idős mollah. – Béke legyen veled!

– És veled is! – köszönt illendően Sarazad. – A hamis Isten ellen vonulunk?

– Igen, de légy türelmes! Bőven van még idő.

– Hoztam fegyvert is – mondta büszkén az asszony, és megmutatta a revolvert. – Isten hatalmas!

– Isten hatalmas! De jobb volna, ha befejeződne a gyilkolás, a tévelygők felismernék az igazságot, megbánnák eretnokségüket, és az imámnak engedelmeskedve visszatérnének az iszlámhoz. – Az

öregember látta, milyen fiatal, elszánt a frissen érkezett asszony, és ez boldoggá tette, egyben el is szomorította. – Jobb volna, ha vége lenne a gyilkolásnak, de ha a Bal Kéz emberei nem hagyják abba tévelygésüket, továbbra is szemben akarnak állni az imámmal, Isten békéje legyen vele, akkor Isten segítségével a pokolba kergetjük őket...

68. fejezet

TEBRIZ – A PALOTÁBAN, 22.05. A megrakott kandalló előtt ültek, vacsora utáni kávéjukat iszogatták, miközben figyelték a vidáman táncoló lángokat. A szoba kicsi volt, meleg és meghitt, az ajtaját Hakim egyik testőre vigyázta. Ugyanakkor mindhármojuk lelkéből hiányzott a békesség, bár ennek nem adták jelét sem a vacsora közben, sem most. A tüzet bámulták, és mindhárman különböző képeket láttak kirajzolódni a lángokból. Erkki az útelágazást figyelte, mindig az útelágazást, ahol az egyik ág a magányosságba, a másik a teljesség, a boldog béke felé vezetett. Vagy nem. Azadeh a jövőt látta, pedig megpróbált nem nézni rá.

Hakim hán elszakította a tekintetét a lángoktól, és rászánta magát, hogy megtörje a csöndet. – Egész este szótlan voltál, Azadeh! – mondta a hűgának.

– Igen. Mindhárman azok voltunk – felelte mosolyogva az asszony, de a mosolya nem volt őszinte. – Mit gondolsz, beszélgethettünk bizalmasan?

– Hát persze! – Hakim intett az őrnek, hogy hagyja őket magukra. – Ha szükségem lesz rád, majd szólok. – A fegyveres engedelmesen behúzta maga után az ajtót, és a szoba hangulata abban a pillanatban megváltozott. Ellenfelekké váltak, éberen figyelték egymást, készen arra, hogy visszaverjenek minden támadást. – Tessék, Azadeh!

– Igaz, hogy Erkkinek azonnal távoznia kell?

– Igaz.

– Muszáj, hogy legyen valamilyen más megoldás. Nem bírok ki két évet a férjem nélkül.

– Isten segítségével hamar el fog az múlni. – Hakim – hála a fájdalomcsillapítónak – mereven kihúzhatta magát.

– Nem bírok ki két évet – ismételte meg Azadeh.

– Az esküdet nem szegheted meg.

– Igaza van – mondta a feleségének Erkki. – Szabadon, saját akaratodból esküdtél, Hakim hán lett, és az ár... tisztességes. Ha nem haltak volna meg annyian... mennem kell, én vagyok a hibás, nem te, vagy Hakim.

– Semmi rosszat nem csináltál. Semmit – vitatkozott Azadeh. – Rákényszerültél, hogy megvédj engem, és magadat, aljas férgek voltak, készek arra, hogy végezzenek velünk, ami pedig a támadást illeti... legjobb hittel cselekedtél. Nem tudhattad, hogy a váltságdíjad egy részét már kifizették, és apánk meghalt... Nem lett volna szabad megöletnie a követet.

– Ez semmin sem változtat. Még ma éjjel el kell mennem. Bele kell nyugodnunk – mondta Erkki, a szeme sarkából szünet nélkül Hakimot figyelte. – Két év gyorsan el fog múlni.

– Feltéve, hogy megéri az ember, drágám! – Azadeh a bátyjára nézett, aki változatlan mosollyal nézett vissza.

Erkki figyelte az egymáshoz oly hasonló, és mégis annyira különböző két testvért. Nem értette, mi változtatta meg a feleségét, miért szólt nyíltan arról, amire gondolnia sem lett volna szabad.

– Természetes, hogy megérem – jelentette ki tökéletesen nyugodt hangon.

Egy kiugró parázsért nyúlt, visszadobta a kandallóba. Azadehnek föl sem tűnt, pillanatra sem vette le a tekintetét a bátyjáról, és Hakim sem róla. Ugyanaz a nyugodt, udvarias mosoly, ugyanaz a hajlíthatatlanság volt az arcukon, mint korábban.

– Igen, Azadeh? – Hakim rögtön észrevette, hogy a húga mondani készül valamit.

– A mollah feloldozhat az esküm alól.

– Lehetetlen. Sem én, sem a mollah nem teheti meg, még maga az imám sem.

– Feloldozhatom magamat én. Az egyezés köztem és Isten között köttetett, megtehetem...

– Nem, Azadeh! Ha mégis, akkor nem fogsz tudni békében élni magaddal.

– De igen. És a lelkem békéjét sem fogja háborgatni semmi.

– Muzulmánként nem tehetsz ilyet.

– Igen – válaszolta egyszerűen az asszony. – Ebben igazad van.

A felelettől Hakim annyira elképedt, hogy is alig jutott szóhoz. – Te nem tudod, mit beszélsz!

– De igen. Nagyon jól tudom, ezt is átgondoltam. – Azadeh színtelen hangon beszélt. – Számot vettem ezzel a megoldással, és elfogadhatónak találtam. Nem bírok ki két év különélést, és nem viselem el, nem bocsátom meg, ha bármi baja esik a férjemnek. – Hátradőlt a puha párnákon, és bár enyhe szédülés környékezte, és félt is, örült annak, hogy nyíltan kimondta, amit határozott. Magában újból hálát adott Aishának, hogy figyelmeztette.

– Semmilyen körülmények között sem fogom megengedni, hogy elhagyd a hitedet! – jelentette ki Hakim.

Azadeh erre már nem válaszolt, újból a lángokat figyelte.

Mindhárman úgy érezték, mintha aknamezón járnának. Hakim, bár elsősorban a hűgára figyelt, tisztán érzékelte Erkki, a Kés jelenlétét, tudta, hogy éberem figyel, és változtatni is fog a taktikáján, miután a korábbi köntörfalazás helyét a nyílt beszéd vette át. Jól tettem, hogy elbocsátottam az őrt?, kérdezte magától, felháborodva a hűgából áradó fenyegetéstől, érezve a veszély savanyú, undorító szagát. – Bármit mondasz, Azadeh, bármivel próbálkozol, a lelked érdekében kénytelen leszek megakadályozni, hogy eldobjd a hitedet. Bármi módon, de megakadályozom. Arról szó sem lehet – közölte határozottan.

– Akkor légy szíves, és segíts nekem! Te olyan okos vagy. Most te vagy a hán, és emlékezz, mennyi mindent éltünk át együtt! Könyörgöm, hárítsd el a lelkemet és a férjemet fenyegető veszélyt.

– Nem én fenyegetem a lelkedet és a férjedet. – Szembe fordulva, Hakim egyenesen Erkki szemébe nézett. – Én nem.

– Mi volt az a veszély, amiről beszéltél? – kérdezte a sógora.

– Nem mondhatom meg, Erkki! – válaszolta Hakim.

– Megbocsátasz, fenség? Még fel kell készülnünk az indulásra szolt – közbe Azadeh. Felállt, és abban a pillanatban Erkki is.

– Itt maradsz! Nem mégy sehová! – Hakimot most már hatalmába kerítette az indulat. – Erkki, engednéd, hogy lemondjon a hitéről, az örökségéről, az örök élet esélyéről?

– Nem. Ez valóban nem szerepel a tervemben. – A kijelentés mind a két testvért meglepte, tágra nyílt szemmel nézték a férfit. – Kérlek, mondd meg, milyen veszélyről beszéltél, Hakim!

– Miféle terv? Tervet dolgoztál ki? Mit akarsz csinálni?

– Előbb te mondd meg, milyen veszélyről van szó. Esküszöm a saját isteneimre, hogy én nem választom el Azadehet a hitétől. Mi az a veszély, amit említettél?

Hakim pillanatig sem gondolta, hogy ezt megmondja Erkkinek, de meglepte a húga makacssága, elszörnyedt attól, hogy esetleg elköveti a legszörnyűbb eretnekséget, és megzavarta sógorának különös, számára nehezen érthető őszintesége. Beszámolt hát a pilóták szökését közlő telexről, az ezredessel folytatott beszélgetéséről, és közben észrevette, hogy bár Azadeh ugyanúgy elámult a hallottakon, mint Erkki, meglepődése nem látszott igazán őszintének. Valami azt súgta neki, hogy tudott a dologról, hallotta a Hasemivel folytatott mindkét beszélgetést, ami pedig lehetetlen volt. – Azt mondtam neki, hogy a házamban, tebrizi birtokaimon nem tartóztathat le, hogy hajnal felé indulsz kocsival, és remélem, sikerül elmenekülnöd – fejezte be a beszámolót.

Erkkit megdöbbenetette, amit hallott, és az első gondolata az volt, hogy a telex mindent megváltoztatott. – Tehát várni fognak valahol, az út mentén.

– Igen. Azt viszont nem mondtam Haseminek, hogy van másik tervem is, hogy már elküldtem kocsit Tebrizbe, és mihelyt Azadeh elalszik, én...

– Képes volnál elhagyni, Erkki? – kérdezte megrendülve Azadeh. – Elmentél volna anélkül, hogy szólsz róla?

– Lehetséges – válaszolta nem egyértelműen Erkki. – Mit akartál mondani, Hakim? Kérlek, fejezd be, amit elkezdted!

– Úgy terveztem, hogy mihelyt Azadeh elalszik, beviszlek Tebrizbe, az előreküldött kocsihoz, és megmutatom az utat a török határhoz. Vannak barátaim Hvojban, ők Isten segítségével esetleg át tudnak juttatni Törökországba. – Hakim őszintén örült, mert előrelátó volt, nyitva hagyta ezt a lehetőséget is, és lám, kiderült, hogy szükség van rá. – Te átgondoltad, mit akarsz csinálni?

– Igen.

– Éspedig?

– Mi lesz, ha neked nem tetszik a tervem, Hakim hán?

– Akkor nyíltan a szemedbe mondom, és megpróbálom megakadályozni, hogy végrehajtsd.

– Inkább nem kockáztatnám meg, hogy kivívjam a rosszállásodat.

– A segítségem nélkül nem tudsz elmenni.

– Abban igazad van, hogy szeretném, ha segítenél. – Erkki nem volt már olyan biztos magában, mint a beszélgetés elején. Úgy érezte, hogy Mac, Charlie és a többiek távozásával számottevően csökkentek az esélyei. Egyáltalán, hogyan tudták olyan gyorsan, váratlanul lebonyolítani az akciót? Miért nem azalatt csinálták, amíg Teheránban voltunk, kérdezte magától. Hálát adott az isteneknek, hogy Hakim hán lett, és legalább Azadehet meg tudja védeni. A legcsekélyebb kétsége sem volt ugyanis afelől, hogy mit fog csinálni vele a SAVAK, ha elfogják. – A veszélyt illetően igazad volt. Gondolod, hogy sikerül megszöknöm úgy, ahogy mondtad?

– Hasemi két rendőrt hagyott a kapunál. Azt hiszem, ki tudlak csempészni – valahogy csak el lehet terelni a figyelmüket –, azt viszont nem tudom, hogy a városba vezető úton nem lesznek-e újabb rendőrök. Ha igen, és nem lehet rávenni őket, hogy ne teljesítsék a parancsot, akkor... Insa Allah!

– Arra számítanak, hogy egyedül mégy, és az ezredes megfogadta, hogy Tebrizben nem nyúl hozzád – fordult a férjéhez Azadeh. – Ha elrejtőznénk, mondjuk az öreg, rozoga teherautó hátuljában... Csak kis szerencse kellene, hogy megmeneküljünk.

– Te nem mehetsz el – mondta türelmetlenül a húgának Hakim, az asszony azonban rá sem hederített. Gondolatban Rosznál és Guengnél járt, felidézte, milyen nehéz volt a korábbi menekülés, mennyire próbára tette még őket is, pedig kiképzett diverzánsok, sokat tapasztalt és sokat kibíró harcosok voltak. Szegény Gueng, gondolta, és megborzongott, mintha hirtelen jeges fuvallat érte volna. Az északra vezető út legalább olyan nehéz, mint amelyik délre tart, ugyanolyan könnyű csapdát állítani rajta, feltartóztatni egy gépkocsit. Mérföldekben számolva Hvoj nincs igazán messze, és a határ sem Hvojtól, de ilyen időben, a beteg hátammal... Nem hiszem, hogy akár néhány mérföldet is képes volnék gyalogolni, mondta magában.

– Valahogyan sikerülni fog – mondta halkán, nem is annyira a bátyjának, mint inkább magának. – Isten segítségével megmenekülünk.

– Istenre és a Prófétára, mi lesz az esküddel, Azadeh?! – csattant fel Hakim.

– Kértem már, hogy bocsáss meg! – válaszolta sápadtan, az egész testében remegve az asszony. – Esküszöm, ha most nem mehetek Erkkivel, vagy ő nem akar magával vinni, valamiképpen akkor is megszököm. – A férjéhez fordult, és figyelmeztető hangon közölte: – Így, hogy Mac és a többiek elmentek, túszként akarnak itt tartani, veled próbálják majd visszakényszeríteni őket.

– Tudom. El kell tűnnöm, amilyen hamar csak lehet, neked viszont maradnod kell. Bármennyire szörnyű is, hogy itt hagyjalak, a két év miatt nem mondhatod le a vallásodról.

– Tom Lochart képes lett volna két évre elhagyni Sarazadot?

– A kettőnek nincs köze egymáshoz – válaszolta óvatosan Erkki.

– Te nem Sarazad vagy, hanem hánnak a húga, és megesküdtél rá, hogy maradsz.

– Az csak Istenre és rám tartozik. Tommy nem hagyta volna itt Sarazadot – jelentette ki makacsul Azadeh. – Sarazad nem hagyná el az ő Tommyját, ahhoz túlságosan is...

– Erkki, tudnom kell, mire készülsz – szólt közbe komoran Hakim.

– Sajnálom, azt senkinek nem mondom el.

A hán összehúzta a szemét, és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne kiáltson az örökért. – Ezek szerint tehát patthelyzet. Azadeh, adnál még kávé? – kérdezte a húgától, és miközben az töltött, ismét odaszólt Erkkinek: – Igaz?

– Légy szíves, oldd meg, Hakim hán! Tudom, hogy bölcs ember vagy. Ígérem, nem okozok bajt sem neked, sem Azadehnek.

Hakim megköszönte a húgának a kávé, aztán szótlanul a tüzet bámulta, és közben az esélyeket latolgatta. Tudni akarta, mit tervez Erkki, véget akart vetni az egész bonyolult helyzetnek, azt szerette volna, hogy a sógora elmenjen, Azadeh pedig ott maradjon, és olyan legyen, mint mindig, okos, szelíd, kedves, engedelmes – és hívő mohamedán. Jól ismerte ugyanakkor, tudta, hogy megteszi, amivel fenyegetőzött, de jobban szerette, semhogy engedje beváltani a fenyegetését.

– Remélem, elégedett leszel azzal, amit mondok, Erkki – törte meg hosszú gondolkodás után a csendet. – Esküszöm Istenre, hogy

segítek, föltéve, hogy a terved nem veszélyezteti a húgom esküjét, nem kényszeríti hite elhagyására, nem veszélyezteti a lelkét, a fizikai biztonságát... – kis szünetet tartott, aztán fejezte csak be a felsorolást: –.. nem okoz kárt se neki, se nekem, és van esély, hogy sikerüljön.

– Ez nem segítség! – csattant fel dühösen Azadeh. – Hogy kívánhatod...

– Azadeh! – utasította rendre a feleségét Erkki. – Hogy viselkedsz? Légy szíves, hallgass! A hán hozzám beszélt, nem hozzád. Az én tervemre kíváncsi, nem a tiedre.

– Elnézést! Kérlek, ne haragudj! – kért bocsánatot őszintén az asszony. – Igazad van. Bocsássatok meg mindketten!

– Amikor összeházasodtunk, megfogadtad, hogy engedelmes leszel! – folytatta éles hangon Erkki. – Érvényes még az esküd? – Dühös volt, mert Azadeh kis híján megghiúsította azt, amire készült. Láta ugyanis, hogy Hakim szeme idegesen megvillan.

– Igen, Erkki – válaszolta rögtön Azadeh. Ugyanakkor felháborodott azon, amit Hakim mondott, mert a kikötései az általa választottat leszámítva minden lehetőséget kizártak, az a lehetőség pedig, bár vállalta, rémülettel töltötte el. – Mindenképpen, feltéve, hogy nem hagysz el.

– Feltétel nélkül – igen vagy nem?

A férjével kapcsolatos emlékképek bukkantak fel az asszonyban, a gyöngédségére, szerelmére, lelket melengető nevetésére gondolt, arra a sok jóra, amit együtt átéltek, és a benne szunnyadó vadságra is, amit megtapasztalhatott mindenki, aki őket fenyegette, vagy Erkkinek útjában állt – Abdalláh, Johnny, még Hakim is. Sőt, különösen Hakim.

Feltétel nélkül igen, akarta mondani, kivéve, ha Hakimnak árt, vagy azt eredményezi, hogy elhagysz. Magán érezte a férje súlyos pillantását, és most először félt tőle. – Feltétel nélkül igen – válaszolta. – Könyörgöm, ne hagyj el!

Erkki újból Hakimhoz fordult: – Elfogadom, amit mondtál, és köszönöm – felelte, és a kandallót otthagya visszaült a szőnyegre. Azadeh egy-két pillanatig habozott, aztán mellé térdelt, és a térdére rakta a kezét. Szüksége volt az érintésére, hogy a közelségből erőt

merítve megszabaduljon a félelmétől, és ne veszítse el a fejét. Megőrültem, hogy így viselkedem, kérdezte magától értetlenül. Istenem, segíts...

– Elfogadom a feltételeidet, Hakim hán – folytatta nyugodt hangon Erkki. – Mégsem árulom el azonban... Várj! – kérte sietve a sógorát, mivel az hevesen tiltakozni akart. – Azt mondtad, segítesz, ha nem sodorlak veszélybe, és én ezt meg is ígérem. Elmondok ugyanakkor egy lehetséges megoldást, amely megfelel az összes, általad támasztott feltételnek. – Öntudatlanul gyöngéden simogatni kezdte a felesége haját, vállát, Azadehet pedig azonnal nyugalom szállta meg. Erkki Hakimra szögezte a tekintetét, miközben a keze önálló életre kelt. Mindkettőjüket hajszál választotta el a robbanástól. – Eddig rendben?

– Folytasd!

– Tegyük föl, hogy a helikopteremnek semmi baja, csak tettettem, hogy nem lehet beindítani, mert félre akartam vezetni mindenkit, hozzászoktatni ahhoz, hogy a motor beindul, de aztán hamarosan le is áll. Tegyük föl, hogy hazudtam az üzemanyagról, mert legalább egy órára való van még, ami bőven elegendő arra, hogy át lehessen jutni a határon, és...

– Ez igaz?! – kérdezett közbe önkéntelenül Hakim, már a sógora szavaiból következő új lehetőségeket latolgatva.

– A föltevés kedvéért mondjuk azt, hogy igen. – Erkki érezte, hogy Azadeh izgatottan megszorítja a térdét, de úgy tett, mintha nem vette volna észre. – Mondjuk, közvetlenül mielőtt aludni mennénk, szólok neked, hogy szeretném újból beindítani a motort. Tegyük föl, hogy ez sikerülne, és addig tudnám járatni, hogy kellően fölmelegedjen, de aztán megint leállna. Insa Allah. Mindenki azt kérdezné, miért nem hagyom már abba, menekülök el kocsival, és hagyom békésen aludni. Aztán később ismét bekapcsolnám a motort, és teljes gázt adva fölemelkednék. Pillanatok alatt el tudnék tűnni, föltéve, hogy az örök nem lőnek rám, a kapu környékén, a falak mentén pedig nincsenek iszlám gárdisták vagy rendőrök.

A két testvér közül Azadeh szólalt meg először: – Imádkozom, hogy ez a történet valósággá váljon.

– Ezerszer, tízezerszer jobb volna, mint a gépkocsi – mondta erre Hakim. – Éjszaka is tudsz repülni?

– Igen, ha van térképem. A legtöbb pilótának, aki hosszabb időt tölt egy helyen, belerajzolódik a táj képe az emlékezetébe. Persze, az egész, amit elmondtam, csak föltételezés – válaszolta Erkki.

– Természetesen. Szerintem egyébként az ötlet nem rossz. Ha az elülső udvaron lévőket semlegesíteni tudnád, akár meg is lehetne csinálni a dolgot. De ugyancsak elméletben, a történeted szerint mi történne a húgoddal?

– A feleségem nem menekülhet, sem elméletben, sem gyakorlatban. Nincs más választása: itt kell maradnia, és kivárni a két évet. – Erkki látta Hakim arcán a megdöbbenést, és érezte, hogy Azadeh idegesen összerándul. A keze azonban tovább simogatta az asszony haját és nyakát, vigasztalta, nyugtatta szelíd érintésével, miközben nyugodt hangon folytatta: – Az esküjéhez híven maradnia kell. Nem jöhet velem. Senki, aki szereti, nem engedné meg, hogy két év miatt szakítson az iszlámmal, a legkevésbé én. Akár feltételezés az, amit mondtam, akár nem, erről szó sem lehet. Érted, Azadeh?

– Hallottam, amit mondtál, férjem – válaszolta fogai között szűrve a szót az asszony. Annyira dühös volt, hogy megszólalni is alig bírt, és átkozta magát, hogy nem figyelt eléggé, és beleesett Erkki csapdájába.

– Az esküd két évre kötelez, utána szabadon távozhatsz.

– Talán két év után már nem is lesz kedvem hozzá – fenyegetőzött Azadeh.

Erkkin nem látszott, hogy különösebben meglepődött volna. A keze továbbra is a felesége vállán nyugodott, ujjai gyöngéden körülfonták a nyakát. – Akkor visszajövök érted, asszony, és a hajadnál fogva vonszollak el. – Halkan, nyugodtan mondta, és mégis olyan fenyegetően, hogy Azadeh beledermedt. Lesütötte a szemét, és a férje felhúzott térdének dőlve mozdulatlanul a lángokba bámult. Erkki nem vette el a válláról a kezét, és ő sem mozdult, hogy lerázza magáról, a férfi azonban tudta, hogy fel van háborodva, gyűlöli azért, amit az előbb mondott. Ugyanakkor biztos volt abban, hogy helyesen cselekedett, pontosan azt mondta, amit kellett.

– Bocsássatok meg, van egy kis dolgom! – szólalt meg hosszú hallgatás után nyugodt, de jéghideg hangon az asszony.

Némán figyelték, ahogyan távozott, és miután behúzta maga mögött az ajtót, Hakim megkérdezte: – Engedelmeskedni fog?

– Nem – válaszolta Erkki. – Nem. Hacsak nem zárod be, de még akkor is... Nem. Döntött, és ezen senki nem tud változtatni.

– Soha nem fogom megengedni, hogy megszegje az esküjét, és szakítson az iszlámmal. Még... még akkor sem, ha meg kell ezért ölnöm.

Erkki tekintete rezzenéstelen volt, a hangja eltökélt, amikor válaszolt: – Ha csak haja szála is meggörbül miattad, meghalsz – föltéve, hogy akkor még élek.

TEBRIZ ÉSZAKI KÜLVÁROSÁBAN, 22.36. A zöldszalagosok első hulláma a sötétség leple alatt elérte a magas falba vágott ajtót, beszakította, és a belső udvarba rontott. Hasemi és Robert Armstrong a tér másik oldaláról, a viszonylagos védelmet nyújtó teherautó mellől figyelte az eseményeket. A mellékutcába fegyveresek osontak be, hogy lecsaphassanak arra, aki menekülni akar.

– Most! – szólt a hangosbeszélőjébe az ezredes, mire a tér szemközti, ellenség által megszállt oldalát teherautókra szerelt, addig gondosan álcázott reflektorok világították meg. A hirtelen támadt fény oldalajtókon át kiáramló, szökni akaró emberekre esett, az iszlám gárdisták rögtön tüzet is nyitottak rájuk, és a csata elkezdődött. – Gyerünk, Robert! – szólt Armstrongnak az ezredes, és óvatosan bár, de előreindult.

Beépített informátorok árulták el, hogy az iszlám-marxisták magas rangú vezetői tartanak itt este megbeszélést, és azt is, hogy az épületet föld alatti folyosók, egyéb titkos átjárók kötik össze a környező házakkal. Hakim hán közreműködésével hajtotta végre Hasemi a támadást, az elsőt a kormány kiterjedt baloldali ellenzéke ellen. A célja az volt, hogy elfogja a vezetőket, és nyilvánosan példát statuáljon – a saját céljai érdekében.

A zöldszalagosok első csoportja már megtisztította a földszintet, és a biztonsággal mit sem törődve az emeletre indult. A fegyverrel jól felszerelt és jól kiképzett védők, fölocsúdva a váratlan támadás okozta meglepődésből, heves ellenállást tanúsítottak.

Kint a téren átmeneti nyugalom állt be, több védő egyelőre nem kockáztatta, hogy menekülés közben lekaszálják a támadók golyói,

vagy odakerüljön elfogott, a gépkocsik között hasra fektetett társaihoz. Az épület mögötti sikátor fenyegetően csöndes volt, mindkét végét járművek fedezékébe húzódó iszlám gárdisták és rendőrök torlaszolták el. – Miért várunk itt tétlenül, mintha mocskos, gyáva irakiak lennénk? – kérdezte harciasan az egyik zöldszalagos. – Miért nem törünk rájuk, és vesszük föl velük a harcot?

– Azért vársz, mert az ezredes azt parancsolta – válaszolta a csapatot vezető rendőr őrmester. – Azért, mert innen biztonságosan végezhetsz mindegyikkel...

– Nekem nem parancsol semmilyen ezredes! Én csak Istennek engedelmeskedem! Isten hatalmas! – kiáltotta a fiatalember, és a teherautó mögül kiugorva az épület hátsó ajtaja felé rontott. Mások is követték, az őrmester pedig vadul szidta, vissza akarta parancsolni őket, de szavait elnyomta a magasból a fiatalokra zúdított, mindannyiukkal végző, heves golyózápor.

Hasemi és mások is hallották a fegyverropogást, és feltételezték, hogy az épületben lévők kitörést kíséreltek meg hátul. – Arra nem menekülhetnek a kutyák! Csapdába estek, Robert! – kiáltotta lelkesen Hasemi, és mivel a főbejárat elleni támadás megtorpanni látszott, a hangosbeszélőjén rögtön ki is adta a parancsot: – Második csoport indul! – Még végig sem mondta, amikor egy mollah vezette, újabb csapat fiatal gárdista lelkes harci kiáltással az épület felé rontott. Robert Armstrongot megdöbbentette, hogy Hasemi ilyen felelőtlenül küldi támadásra őket, keresztül az erősen megvilágított téren, könnyű célpontként kínálva mindet az ellenségnek. – Ne avatkozz bele, Robert! Istenre mondom, elegendem van már, hogy mindenbe beleszólj – mondta hidegen, elutasító hangon Hasemi, amikor a támadás előtt megpróbált tanácsot adni neki. – Tartsd meg a véleményedet! Ez belső ügy, semmi közöd hozzá!

– De Hasemi, nem minden épületben vannak fegyveres baloldaliak. Családok laknak bennük, sok száz ártatlan...

– Hallgass, különben – Istenre mondom –, árulónak foglak tartani!

– Akkor inkább távol tartom magamat az egésztől. Megyek, és figyelem a palotát.

– Megmondtam, hogy velem jössz! Azt hiszed talán, hogy csak ti britek vagytok képesek elbánni néhány forradalmárral? Mellettem maradsz, hogy szemmel tarthassalak. Először is, add ide a revolveredet!

– De Hasemi...

– A fegyveredet! A Prófétára mondom, már nem bízom benned. Ide a fegyvert!

Armstrong nem tudott mit tenni, engedelmeskedett, az ezredes pedig mintha megnyugodott volna, még nevetett is a szóváltásukon. A fegyvert azonban nem adta vissza, Armstrong pedig nélküle szinte meztelennek érezte magát, elárultnak és védtelennek. Szótlanul figyelte Fazirt, a szemében a különös fényt, a meg-megránduló szája sarkán kibugyanó kevés nyálat.

Az épület felől heves lövöldözés vonta el a figyelmét. A géppisztolyokból leadott sorozatok az emeletről jöttek, és az újabb támadó csoportot vették célba. Sok fiatalat lekaszáltak a lövedékek, de néhányuknak sikerült bejutniuk az épületbe, így a mollahnak is, hogy segítsék társaikat. Együtt vonszolták féke a továbbjutást akadályozó holttesteket, és nyomultak följebb, az emeletre.

Odakint, a téren Hasemi egy gépkocsi mögött görnyedt, már teljesen hatalmába kerítette a harci láz, és az a kellemesen bizsergető érzés, amit a hatalom, az erő tudata vált ki sok emberből. – Mehet az újabb erősítés! – kiáltotta a parancsaira várakozóknak.

Nem irányított még soha csatát, semmilyen nyílt, fegyveres összecsapást. Egész pályafutása során titokban végezte a munkáját, az általa vezetett akciókban mindössze néhány ember vett részt. A Négyes Csoporthoz tartozó bérgyilkosainak is csak a parancsot adta ki, aztán biztonságos helyen, az eseményektől távol várta, hogy sikerrel megtörténjék az akció. Egyszer fordult csak elő, hogy személyesen hozta működésbe a gépkocsiba rejtett pokolgépet – azt, amelyik darabokra szaggatta Dzsanan tábornokot, a SAVAMA-n belüli személyes ellenségét. Istenre és a Prófétára, kiáltotta magában diadalmasan, erre születtem, harcra, háborúra!

– Általános támadás! – harsogta a hangosbeszélőbe, és felpattanva, amilyen hangosan csak tudta, megismételte: – Általános támadás!

A felszólításra harcosok ugrottak elő, kézigránátok suhantak a levegőben a falakon át, betört ablakokon keresztül, nem válogatva a célpontokban. Robbanások sorozata hallatszott, füst gomolygott a tér házai körül, puskák ropogtak, géppisztolyok kelepeltek, majd óriási detonáció hallatszott, amikor a baloldaliak főhadiszállásán felrobbant a lőszer- és üzemanyagtár, leborotválva az épületről szinte a teljes emeletet, kidöntve a homlokzatot. A lökéshullám még ott is hatalmas erejű volt, ahol Hasemi és Armstrong állt, a britet kis híján ledöntötte a lábáról, és Mzsitrik, aki biztonságos helyről, a tér másik felén lévő egyik épület emeleti ablakából nézte távcsővel őket, úgy döntött, hogy érkezett a megfelelő pillanat.

– Most! – mondta határozottan oroszul.

A mellette álló mesterlövész befogta távcsöve célkeresztjébe a kiszemelt alakot, mutatóját a ravaszvédő kengyelre szorította, hogy azzal is megtámassza a fegyvert, és miután Mzsitrik ujjá a ravaszhoz ért, a korábban kapott parancsnak megfelelően számolni kezdett: – Egy... kettő... három... tűz! – Mzsitrik meghúzta a ravaszt. Mindketten látták, amint az ólommagos lövedék hátútól, a csípő tájékán Hasemi testébe vágódott, az ezredes rádőlt a gépkocsi elejére, de nem maradt meg rajta, a lendülettől tovább csúszott az autó elé, a sárba.

– Rendben – mondta komoran Mzsitrik. Csak azt sajnálta, hogy a szeme nem elég jó, a keze nem elég biztos már, és nem tudott egyedül végezni azzal a mocskos gyilkossal.

– Három... kettő... egy... – A célkereszt pillanatra megrezdült, ők pedig dühösen káromkodtak, mert látták, hogy Armstrong feléjük fordul, majd rögtön le is bukik, és eltűnik az egyik jármű mögött.

– Az első keréknél van. Nem tud menekülni. Várja ki türelmesen, amíg megmoccan, és lője le! – Mzsitrik kirohant a szobából, és a lépcső tetejéről törökül lekiáltott a földszinten várakozóknak: – Indulás! – Visszafordult, és éppen az ajtóban volt, amikor a mesterlövész elhúzta a ravaszt. – Megvan – mondta utána a férfi nyugodtan, a profik szenvtelen hangján.

Mzsitrik egyből a szeméhez emelte a távcsövét, de hiába kereste, nem látta Armstrongot. – Hol?

– A fekete kocsi mögött. Egy pillanatra kidugta elől a fejét, és elkaptam.

- Megölte?
- Nem, tábornok elvtárs! Nagyon vigyáztam, ahogy parancsolta.
- Biztos?
- Biztos, tábornok elvtárs! A vállát találtam el, legfeljebb a mellét.

A baloldaliak főhadiszállásául szolgáló épület lángokban állt, a lövöldözés megritkult, a környező házakban maradt csak néhány ellenséges tűzfészek, de a súlyos számbeli fölényben lévő, dühödt lelkesedéstől fűtött támadók azokat is kezdték egymás után felszámolni. Barbárok, gondolta felháborodva Mzsitrik, miután nézte egy darabig a gyilkolásba belefeledkező iszlám gárdistákat. Elfordult, és minden figyelmét ismét a nyitott szennyvízelvezető árokba félig belecsúszott, súlyos sebéből rángatózó Hasemire összpontosította. Szedd össze magad, nehogy túl korán meghalj, *matyjebájuscsij!*, biztatta magában. – Látja az angolt? – kérdezte a mesterlövésztől.

– Nem, tábornok elvtárs, de vigyázok! Figyelem a kocsi mindkét végét.

A térre öreg, rozoga mentőautó hajtott be, vöröskeresztes karszalagot viselő ápolók ugrottak ki belőle hordagyakkal, és kihasználva, hogy a lövöldözés már szinte teljesen elcsitult, kezdték összeszedni a sebesülteket. Örülök, hogy mégis átjöttem, gondolta a lázasan sürgölődőket figyelve Mzsitrik. Maga tervezte meg az akciót, rögtön azután, hogy előző nap megkapta Hakim hán üzenetét. A megjelenésre felszólító, alig leplezett parancs – párosulva a Pahmuditól kapott beszámolóval arról, hogyan végzett a fiával Hasemi és Armstrong – perzselő dühöt váltott ki belőle.

Mi sem volt könnyebb, mint hogy helikoptert kerítsen, még akkor éjjel titokban megérkezzen Tebrizbe, és felállítsa a csapdát a két gyilkosnak. Úgy állt személyes bosszút, hogy Hasemi Fazirt kiiktatva, erősítette kapcsolatát Pahmudival, és mudzsahedjeit, a Tudehhez tartozó embereit is sok további nehézségtől megkímélte. Armstronggal, az MI-6 emberével pedig régi elszámolnivalója volt, régen ideje volt, hogy végezzen vele. Tiszta szerencse, hogy annyi év után ismét az útjába akadt.

- Tábornok elvtárs!
- Igen, látom.

Két vöröskeresztes hordágyra fektette Hasemit, és a mentőautóhoz indult vele, társaik pedig a gépkocsi mögé hajoltak. A precíziós fegyver célkeresztje pontosan követte a mozgásukat, Mzsitrik izgatottan, a mesterlövész pedig nyugodtan várt. Amikor a „mentősök” ismét felbukkantak, a sebesült Armstrong is ott volt közöttük, félig vonszolták, félig támogatták.

– Tudtam, hogy nem hibáztam el a mocskot – mondta nyugodtan a mesterlövész.

A PALOTÁBAN, 23.04. Erkki kivárta, amíg a műszerfal vörösen fluoreszkáló fényei felerősödtek, aztán megnyomta az indítógombot. A motor egyből bekapcsolt, de köhögni kezdett, mihelyt fölengedte kicsit a megszakítót. Játszott vele egy darabig, aztán tövig nyomta a pedált, és attól kezdve már egyenletes volt a zúgás, a gép melegedni kezdett.

Az udvarban égtek ugyan a reflektorok, de csupán fél teljesítményre voltak állítva. Az Erkkit figyelő Azadeh és Hakim hán, vastag bundával védekezve az éjszakai hideg ellen, úgy helyezkedett, hogy éppen kívül kerüljön a rotorlapátok hatósugarán. A kapunál szolgálatot teljesítő két őr, és Hasemi két rendőre szintén a helikopter felé nézett, de a testőröket inkább az érdekelte, hogy el ne aludjon a cigarettájuk, mint a pilóta – ki tudja, hányadik – próbálkozása. A két rendőr valamivel kötelességtudóbbnak bizonyult – megigazították vállukon a puskájukat, és unottan a helikopter felé ballagtak.

A motor kis idő múlva újból köhögni kezdett, Hakim hán pedig jó hangosan odaszólt a sógorának: – Jobban teszed, ha ma estére feladod, Erkki! – Mivel figyelmeztetése eredménytelen maradt, a kapu felé húzódott, hátrébb a zajtól, Azadeh pedig, ha vonakodva is, de követte. Hakim még mindig nem szokta meg igazán a botot, nehezen mozgott, és ez annyira dühítette, hogy szitkozódott is miatta.

– Jó estét, fenség! – köszönt udvariasan a két rendőr.

– Jó estét! Azadeh – szólt oda ingerülten a hűgának a hán –, a férjed úgy viselkedik, mint aki teljesen megbolondult. Képtelen kivárni, hogy megérkezzen a segítség. Nevetséges, hogy állandóan a

motort próbálgatja. Még ha normálisan be tudná indítani, akkor is, mit érne vele?

– Nem tudom, fenség! – Azadeh arca halottsápadt volt a gyöngé fényben, és valóban nem is érezte jól magát. – A támadás óta nagyon furcsán... néha teljesen érthetetlenül viselkedik. Sokszor már kifejezetten félek tőle.

– Nem csodálom. Magát az ördögöt is képes volna halálra ijeszteni.

– Bocsáss meg, fenség, hogy vitatkozom veled, de azt kell mondanom, hogy normális körülmények között nincs benne semmi ijesztő! – mondott ellent óvatosan Azadeh.

A testvérek szóváltását hallva a rendőrök tapintatosan hátrébb akartak húzódni, de Hakim megállította őket. – Maguk észrevettek valami változást a pilótán? – kérdezte.

– Nagyon dühös, fenség! Már órák óta. Egyszer bele is rúgott a gépébe. Hogy más-e, mint amilyen volt, azt nem tudom. Én most találkoztam vele először – válaszolta a negyvenes éveiben járó, megfontolt, mindenféle bajt kerülni igyekvő tizedes. A társa fiatalabb volt, és ha lehet, még jobban félt. A parancsuk úgy szólt, hogy őrködjenek, amíg a pilóta gépkocsin el nem megy, vagy bárki autón távozik, de ne próbálják megállítani, csupán haladéktalanul jelentsék a dolgot. Csöppet sem örültek a kényes megbízásnak – tisztában voltak azzal, hogy a Gorgon hánok keze nagyon messzire elér. Hallották, hogy azok az őrök és szolgák, akiket az előző hán valamikor árulóknak minősített, még mindig a rendőrségi börtönben sínylődnek. Azt is tudták ugyanakkor, hogy a belső elhárítás veszedelmesebb, azzal még annyira sem tanácsos ujjat húzni, mint a hánnal.

– Szólj neki, Azadeh, hogy hagyja abba! Ne próbálgassa tovább azt az átkozott motort!

– Soha nem volt még olyan... ingerült, mint mostanában, ma este pedig... – A hán húgának a tekintete lángolt az indulattól. – Nem hiszem, hogy képes lennék jobb belátásra bírni.

– De igen!

Azadeh nem válaszolt rögtön, és amikor megszólalt, egészen halk volt a hangja: – Ha dühös, akkor nem tudok mit kezdeni vele.

A rendőrök látták, milyen sápadt, és sajnálták is, de még jobban féltették magukat – mind a ketten hallották már, mi történt a hegyek között. Isten óvjon bennünket a „Késtől”!, fohászoktak. Milyen érzés a feleségének lenni ilyen erőszakos barbárnak, akiről mindenki tudja, hogy megitta a lemészárolt áldozatai vérének, Isten törvényeit áthágva hegyi szellemeket imád, meztelenül hentereg a hóban, és a feleségét is rákényszeríti, hogy azt tegye.

A motor leállt, ők pedig látták, amint Erkki hatalmas öklével dühösen a pilótafülke falába vág, behorpasztva az alumíniumot.

– Felség, engedelmeddel lefeküdnék! Azt hiszem, altatót veszek be, és remélem, hogy holnap talán jobb... – Azadeh hangja elhalkult, a mondat befejezetlen maradt.

– Okos ötlet. Az altató biztosan segíteni fog. Tartok attól, hogy nekem kettőre is szükségem lesz. Rettenetesen fáj a hátam, és már el sem tudok aludni gyógyszer nélkül. Az ő bűne! – kiáltott fel dühösen Hakim. – Neki köszönhetem, hogy most ekkora fájdalmakat kell kiállnom. Hívd be a kapuőröket! – szólt az egy lépéssel mögötte álló testőrhöz. – Utasítást akarok nekik adni! Gyere, Azadeh!

Az asszony engedelmesen a bátyja mellé lépett, aki – az újból bekapcsolt, fülsiketítően felbődülő motort hallva dühösen odaszólt a rendőröknek: – Ha öt percen belül nem hagyja abba, mondják meg neki, én parancsolom, hogy fejezze be! Öt perc múlva, semmivel sem később!

A két rendőr riadtan nézett a távozó hán, a nyomában siető kapuőrök és testőrök után. – Ha őfenségére sem hallgat, akkor mi mihez kezdünk? – kérdezte tehetetlenül az idősebbik.

– Isten majd csak megsegít. Vagy magától leáll a motor, vagy ráun a barbár, és kikapcsolja.

A hán távozása óta már hat perc telt el, az udvarban leoltották a lámpákat, de a motor még mindig hol felbődült, hol leállt. – Jobb volna, ha teljesítenénk a parancsot – szólt idegesen a fiatalabb rendőr. – A hán azt mondta, hogy öt perc. Már így is elkéstünk.

– Készülj föl rá, hogy esetleg futni kell, és ne ingereld fölöslegesen! Biztosítsd ki a revolveredet! – figyelmeztette tapasztaltabb társa. Óvatosan közelebb ment a helikopterhez. – Pilóta! – A pilóta nem hallotta, továbbra is háttal állt nekik, a fülkébe hajolva. Átkozott kutya! Kénytelenek voltak még közelebb menni, annyira, hogy

éreztek a pörgő rotorlapátok szelét. – Pilóta! – szólt újból, hangosabban a tizedes.

– Nem hallja. Ki hallana meg bármit ebben a szörnyű zajban? Menj közelebb, majd fedezlek!

A tizedes beleegyezően bólintott, Isten kegyelmébe ajánlotta magát, és lehajolva, hogy védje magát a széltől, közelebb óvakodott. Pilóta! – Kénytelen volt közvetlenül mögé lépni, és megérinteni a vállát. – Pilóta! – Erre már megfordult, dühösen nézett rá, és barbár nyelven mondott valamit, amiből a rendőr egyetlen szót sem értett. Hogy megoldja valahogy a helyzetet, mosolyt erőltetett az arcára, és nagyon udvariasan azt mondta: – Kérem, pilóta kegyelmes úr, végtelenül hálásak lennénk, ha méltóztatna leállítani a motort! Ófensége parancsolta, hogy ezt megmondjuk. – Láta az értetlen, üres tekintetet, és eszébe jutott, hogy a „Kés” nem beszél egyetlen civilizált nyelvet sem. Hangosabban és lassabban megismételte hát a felszólítást, és közben mutogatott is. Óriási megkönnyebbülésére a pilóta bocsánatkérően bólintott, lenyomott néhány kapcsolót, és a motor hangja rögtön alábbhagyott, a lapátok pörgése lassult.

Dicsőség Istennek! Okos vagy, bölcsen cselekedtél, dicsérte magát elégedetten a tizedes. – Köszönöm, pilóta kegyelmes úr! Köszönöm – hálálkodott, és engedve a kíváncsiságának, bepillantott a fülkébe. Láta, hogy a pilóta hívó mozdulatot tesz, udvariasan jelzi, hogy szálljon fel, üljön a helyére. Büszkeségtől eltelve figyelte a barbárt, amint – jóindulatára pályázva – a fülkébe hajolt, és érthetetlen szóáradat kíséretében mutogatni kezdte a műszereket.

Ettől már a fiatalabb rendőrt is a hatalmába kerítette a kíváncsiság, és a lassan forgó rotorlapátok alatt szintén a pilótafülke ajtajához óvakodott. Kis híján a száját is ellátotta, annyira lenyűgözte a sötétben fényesen fluoreszkáló műszerek látványa.

– Istenre, tizedes, láttál már ennyi mutatót meg kapcsolót? – kérdezte álmélgodva. – Úgy nézel, mintha tudnád, melyik mire való.

– Szeretnék pilóta lenni – vallotta be a tizedes. – Én... – Nem tudta folytatni, a hirtelen ráboruló vörös köd kiszorította a tüdejéből a levegőt, és feneketlenül mély, sötét kútba taszította.

Erkki a fejüket összeütve egyszerre tette ártalmatlanná a két rendőrt, aztán óvatosan körülnézett. Mozgást sehol sem észlelt, fény is csak néhány ablakból szűrődött ki, mindig hibátlanul működő

ösztönei sem jelezték, hogy ellenség közeledne. Másodpercekbe telt csak, hogy a két magatehetetlen testet – miután fegyvereiket a pilótaülés alá dugta – berakja az utastérbe, fölpeckelje szétfeszített szájukat, és beletegye az Azadeh szekrényéből ellopott altatót. Miután zihálása alábbhagyott, a pilótafülkéhez ment, még egyszer ellenőrizte, hogy mindent megfelelően előkészített-e a gyors induláshoz, majd ismét hátramászott, az utastérbe, a mozdulatlanul heverő, ájult rendőrökhöz. Az ajtónak támaszkodott, készen arra, hogy újból elhallgattassa őket, ha kell. A szája kiszáradt, a hátán csörgött az izzadság, miközben várt. A kutyák morgását, a lánc csörgését hallva csöndben felhúzta a Sten karabélyt, de a palotát dobermannokkal körbejáró két ór nem ment a helikopter közelébe. Erkki is az épületet figyelte, lazán leeresztett karokkal. A kötés, amit sérülése miatt tettek rá, ernyedten lógott a nyakában.

AZ ÉSZAKI KÜLVÁROSBAN. A rozoga, ponyvával fedett mentőautó jókorákat zökkenve haladt végig az elhanyagolt, kátyús úton. Hátuljában két ápoló és három hordágy utazott, az utóbbiak egyikén a szétroncsolt lágyékú, erősen vérző, szünet nélkül jajgató Hasemi.

– Az isten szerelmére, adjanak már neki morfiumot! – kérte rettentő fájdalomán uralkodva Armstrong. A gépkocsi falának dőlve félig ült, félig feküdt a hordágyon, szorítókötést nyomott a mellkasa felső részén tátongó sebre, és közben észre sem vette, hogy a hátán a kimeneti nyíláson ömlik a vér. – Morfiumot! Gyorsan! – szólt újból az ápolóknak. Perzsául, angolul kiabált velük, gyűlölte őket ostobaságuk, érzéketlenségük miatt, de még mindig a semmiből váratlanul belévágódó lövedék okozta sokk hatása alatt volt. Miért, miért, miért? Akárhányszor is tette föl magának a kérdést, nem tudott rá válaszolni.

– Mit csináljak, kegyelmes úr? – hallotta valahonnan, a mindent elborító sötétségből a tehetetlenségről árulkodó kérdést. – Nincs morfiumunk. Insa Allah. – A hang gazdája, Armstrongot pillanatra elvakítva, elemplámpát gyújtott, aztán Hasemire, és végül a harmadik hordágyra irányította a fényt. Fiatal iszlám gárdista feküdt rajta; már halott volt, szeme üvegesen meredt a semmibe – az ápolók annyi

fáradtságot sem vettek maguknak, hogy lefogják. Hasemi hordágya felől újabb elkínzott hörgés hallatszott.

– Oltsd el a lámpát, Eszmáil! – szólt társára a másik ápoló. – Azt akarod, hogy belénk durrantsanak?

Eszmáil azonnal engedelmeskedett. Az újból rájuk telepedő sötétségben cigarettára gyújtott, hosszan köhögött a füsttől, az orrát is kifújta – jó hangosan –, aztán félrehúzta a ponyvát, hogy megnézze, hol járnak. – Isten segítségével már csak néhány perc, és ott vagyunk – mondta. Lehajolt, és durván megrázva, a békés öntudatlanságból a kinnal teli ébrenlétbe lendítette át Hasemit. – Már csak néhány perc, ezredes kegyelmes úr! Ne haljon még meg! – mondta aggódó hangon. – Egy kicsit tartson még ki, utána kezelésbe veszik!

A kocsi, mély gödrön áthaladva, jókorát dobott rajtuk, és Armstrong kis híján elájult az egész testen végigcikázó borzalmas fájdalomtól. Amikor a mentőautó megállt, kis híján sírt a megkönnyebbüléstől. Láthatatlan kezek hajtották féke a kocsi végében a ponyvát, kíváncsi fejek hajoltak beljebb. Érezte, hogy durván talpra rángatják, lökve-rángatva másik hordágyra kényszerítik, és szorosán lekötözik. A fájdalom savanyú ködén át látta, hogy Hasemit elcipelik, aztán az ő hordagyát is felkapták, de ez már akkora fájdalmat okozott, hogy elájult.

A hordágyvivők átlépték a szennyvízelvezető árkot, beléptek a hosszú folyosóra nyíló ajtón, végigsiettek, és néhány lépcsőfokot lemenve tágas cellában állapodtak meg. – Oda tegyék! – Mzsitrik a második asztalra mutatott az elsőt már elfoglalta a szintén a hordágyára kötözött Hasemi. Sietség nélkül, alaposan megnézte előbb Armstrongot, aztán az ezredest – mindkettő eszméletlen volt.

– Rendben – mondta. – Várj meg odafent, Eszmáil!

Eszmáil lerángatta magáról elszennyeződött vörös keresztet karszalagját, és a sarokba hajította, a többihez. – Sok társunk szenvedett mártírhalált a főhadiszálláson – mondta komoran. – Nem hiszem, hogy egy is megmenekült volna közülük.

– Ha így van, okosan tetted, hogy nem mentél el a gyűlésre.

Eszmáil visszamászott a lépcsőn, és csatlakozott a barátaihoz, akik lelkesen gratuláltak éppen egymásnak, hogy sikerült elfogniuk az ellenség vezérét és undorító csahosát, a külföldit. Harcokban edzett,

elkötelezett iszlám-marxisták voltak valamennyien, orvos, mentőápoló egy sem akadt közöttük.

Mzsitrik türelmesen kivárta, amíg egyedül maradt, majd kis zsebkést vett elő, és markolatig Hasemibe döfte. A dobhártyát repesztő üvöltés tetszett neki. Megvárta, amíg elhaló hörgéssé válik, fölvette a jó előre odakészített vödört, és a jéghideg vízből keveset az ezredes arcába lötytintett. A tágra nyíló szemekből feléje sugárzó rémület és fájdalom talán még az üvöltésnél is nagyobb elégedettséggel töltötte el. – Találkozni akart velem, ezredes? – kérdezte. – Megölte a fiamat, Fjodort. Pjotr Olegovics Mzsitrik tábornok vagyok. – Újból a késért nyúlt, és minden erejét beleadta a döfésbe. Hasemi arca a felismerhetetlenségig eltorzult, miközben érthetetlenül üvöltözve, a testét vadul dobálva megpróbált szabadulni a kintól, a fájdalomtól.

– Ezt a fiamért... ezt is... ezt is...

Haseminek, szerencsétlenségére, erős volt a szíve, percekig bírta, hol kegyelemért, hol a megváltó halálért esedezve az egyetlen, bosszúálló istenhez. Mire megkapta, alaposan rá is szolgált.

Mzsitrik megállt a mozdulatlan test fölött. Az orra tiltakozott ugyan a kiömlött vér émelyítő, édeskés szaga ellen, de nem törődött vele. Arra gondolt, hogyan halt meg a fia, a vallatás harmadik fokozatáig eljutva, az előtte mozdulatlanul fekvő, és az öntudatlanul még oldalt várakozó mocskos kutya kezétől. Pahmudi beszámolója igen alapos volt, nem számolt, vagy talán túlságosan is számolt apai érzelmeivel. – Hasemi Fazir! Azt kaptad, amit érdemeltél, te rohadt szarevő! – mondta, és a halott arcába köpött. Megfordult, és megdermedt – Armstrong magához tért, és mozdulatlanul, tágra nyílt szemmel nézett feléje a hordágyról. Vértelen arc, hideg, kék szem. Mzsitriket leginkább az döbbenette meg, hogy tekintetében nyoma sem volt a félelemnek. Nem baj, mindjárt változtatok én ezen, gondolta. A zsebkésért nyúlt, de nem maradt ideje, hogy közelebb lépjen. Armstrong a heveder alól kiszabadított kezével a felöltője gallérjához kapott, a szájához rántotta, és vele a belévarrt ciánkapszulát is. – Ne mozduljon! – figyelmeztette az angol.

Mzsitrik szempillantás alatt felmérte a köztük lévő távolságot, és engedelmeskedett. Sokkal tapasztaltabb volt, semhogy megpróbáljon odaugrani hozzá. A zsebében lapuló automatának sem vehette

hasznát – mire előrántja, Armstrong ráharap a kapszulára, és a hátralévő három másodperc már nem elegendő, hogy kitöltse a bosszúját. Egyedül abban bízhatott, hogy az angol újból eszméletét veszti a fájdalomtól, vagy ha nem, legalább a koncentráloképessége gyengül. Erre azonban várnia kellett, úgyszólván nekítámasztotta a hátát az asztalnak, és dühösen káromkodni kezdett.

Amikor a hordágyvivők a mentőautó sötétjében Armstrongra rakták a hevedereket, az angol ösztönösen megfeszítette a testét, hogy később – ha netán a fájdalom elviselhetetlenné válna – ki tudja szabadítani a karját, és vagy a felöltője, vagy az inge gallérjába varrt méregkapszuláért nyúlhasson. Remegve nézte végig, hogyan halt meg, kínokban fetrengve, Hasemi, és ezerszer is hálát adott Istennek, mert kapott annyi haladékot, hogy borzalmas fájdalom árán, de kihúzhassa a hevederek alól a karját. Furcsa módon, mihelyt ujjai megéreztek a méreggel teli, csöppnyi üvegcsét, a fájdalom szempillantás alatt elszállt a testéből. Pontosan tudta, hogy a halál küszöbére érkezett, ahonnan visszapillantva az élet jelentéktelennek látszik, és megnyugodott, békét kötött magával és a sorssal.

– Profik... vagyunk – mondta nehezen mozduló szájjal. – Nem mi öltük meg... a fiát. Élt, amikor... Dzsanan tábornok elvitette Pahmudihoz.

– Hazudik! – Mzsitrik hallotta, milyen gyenge a hangja, tudta, hogy nem sokáig kell már várnia, és fel is készült.

– Olvassa el a hivatalos... jelentéseket! A SAVAMA-nál biztosan talál, és annál... a maguk istenverte... KGB-jénél is.

– Azt hiszi, olyan ostoba vagyok, hogy a halála előtt még szembe tud állítani Pahmudival?

– Olvassa el a jelentéseket, kérdezzen, és megtudja az igazságot! Igaz, maguk, KGB-s csirkefogók azt mindig is utálták. Akkor is, még élt, amikor a SAVAMA elvitte.

Mzsitrik elbizonytalanodott. Nem normális, gondolta, hogy olyan profi, mint Armstrong, a halála küszöbén – azzal tisztában kellett lennie, hogy akár így, akár úgy, de mindenképpen meghal – ilyesmit javasoljon, hacsak nem biztos az eredményben. – Hol vannak a szalagok? – kérdezte, és közben nagyon figyelt. Látta, hogy az angol tekintete megrebben, arca – ha csak pillanatra is – rettentően

fáradttá válik, és tudta, hogy közel a pillanat. – Hol vannak a szalagok?!

– Nem voltak. A... a harmadik szintről egy sem. – Armstrong ereje rohamosan fogyott. A fájdalom már megszűnt, és az idő múlását sem érzékelte. Egyre nagyobb erőfeszítésébe került, hogy koncentráljon, de még tudta, hogy a szalagokat meg kell védenie, biztosítani, hogy a róluk készített másolat, a jelentésével együtt, eljusson Londonba. – A fia bátor volt, erős, és semmit sem árult el. Hogy Pahmudi mit... mit szedett ki belőle, azt nem tudom... Pahmudi pribékjei... vagy a saját embereik. Még élt... amikor magukhoz került. Pahmudi mondta... Haseminek.

Lehetséges, gondolta kellemetlen érzéssel Mzsitrik. Azok a semmihez sem értő teheráni szarevők évekig hibát hibára halmoztak. Félreértették mindazt, amit a sah tett, és generációkra elintézték, hogy ha belefeketedünk, akkor se érhessük el a céljainkat Iránban. – Utánanézek – mondta. – A fiam emlékére esküszöm, hogy kiderítem az igazságot, de magán az sem fog segíteni – szaktárs!

– Szívességért szívességet... cserébe! – mondta, nehezen formálva a szavakat, Armstrong. – Ugye maga intézte el Rögért, Roger Crosset? Eh?

Mzsitrik először csak nevetett, örülve annak, hogy időhúzással kínozhatja az ellenségét, és kíváncsi is volt a reakciójára. Mivel az elmaradt, rászánta magát a válaszra. – Én intéztem el. Igen. És AMG? Emlékszik még rá? Hát Talbotra? Én mondtam Pahmudinak, hogy szabadítsa rá azt a szarevő Fazirt, hajtsa végre a 16/a-t. – Figyelte az összeszűkülő, kék szemeket, és megpróbálta kitalálni, mi rejtőzik a rezzenéstelen tekintet mögött.

Armstrong ezalatt az emlékezetében kutatott. AMG? – kérdezte magától. Á, megvan! Alan Medford Grant, született 1905-ben, a szervezet egyik legeredményesebb kémelhárítója. Ian Dunrosshoz fűződő kapcsolatait felhasználva 1963-ban sikerült lelepleznie a vakondot, aki beépült a Nemes Házba. Mellesleg az egyik legjobb barátom.

– Hazudik! AMG motorbalesetben halt meg 1963-ban.

– Egy kis segítséggel. Akkor már egy éve, vagy régebben kiadták ellene a 16/a-t. És a japán felesége ellen.

– Nem volt nő...

– Ostobák maguk, nem tudnak semmit. Még hogy Különleges Ügyosztály! A nő a japán titkosszolgálatnak dolgozott. Ugyanabban az évben halt meg, mint a férje, Sydneyben.

Armstrong engedélyezett magának annyi lazítást, hogy halványan elmosolyodjon. A „motorbalesetet” ugyanis a KGB valóban megszervezte, de az MI-6 végzett rajta némi átalakítást. A halotti bizonyítvány valódi volt – valaki másé –, és Alan Medford Grant, átalakított arccal, még Armstrong által sem ismert, új személyazonossággal, változatlanul jó egészségnek örvendő, tovább végezte a munkáját. De hogy felesége lett volna? Ráadásul japán? A makacsul visszatérő köd teszi, hogy nem tud rá visszaemlékezni, vagy ez is megfejtendő titok...

Érezve, hogy a múlt egyre ellenállhatatlanabbal hívja, óriási erőfeszítéssel összeszedte magát, és megpróbált csak arra koncentrálni, amit feltétlenül ki akart deríteni. Tudta, hogy nem sok ideje van már, de mindenképpen ellenőrizni akarta, hogy nem tévedett-e. – Ki a negyedik – kérdezte, az apából próbálva meg kiszedni azt, amit a fiú, hogy szabaduljon a kínoktól, el akart ugyan mondani, de nem tudott...

Mzsitrik először meglepődött, aztán diadalmasan elmosolyodott. Örült, hogy Armstrong elárulta, hogyan állhat rajta bosszút, legalább pszichikailag. Kimondta a nevet, és rögtön látta a megdöbbenést, amit kiváltott. Aztán az ötödiket, sőt a hatodikat is. – Az MI-6 ementálinak is jó lenne, annyi vakondunk van benne. Ugyanúgy az MI-5, és a legtöbb szakszervezetük – mondta elégedetten. – Ted Everly a miénk, Broadhurst és Lord Grey is. Emlékszik még rá Hongkongból. Ne csak a Labourre gondoljon, bár tényleg az a legjobb terep. Neveket akar? – kérdezte nyugodtan, hiszen biztonságban volt. Lapozza át a Who is Who-t! A bankoknál, a Cityben, a külügyminisztériumban kutasson – egyébként Henley is a miénk, és már meg is kaptam tőle a jelentése másolatát –, fel egészen a kabinetig, ha nem a Downing Streetig! Félezer saját, kiképzett ügynökünk van maguknál, az árulóikról már nem is beszélve! – Mzsitrik elnevette magát, és a hangja olyan volt, hogy felért a tördőféssel.

– És Smedley-Taylor?

– Igen, ő is... – A tábornok öröme szempillantás alatt szertefoszlott, maradt helyette a hirtelen támadt döbbenet. – Honnan veszi?! Ha tud róla...

Armstrong elégedett volt – Fjodor Rakoczy nem hazudott. A magnószalag a nevekkel már biztonságban volt, senki nem akadályozhatta meg, hogy célhoz érjen, Henleyben pedig korábban sem igazán bíztak, ugyanúgy Talbotban sem. Nyugodt volt, ugyanakkor szomorú. Sajnálta, hogy nem ő fogja el őket. Valaki mindenképpen megteszi. Például AMG.

A szemhéja megrezzent, keze lecsúszott a felöltője gallérjáról. Mzsitrik korához és természetéhez képest villámgyorsan ugrott hozzá, térdével az asztalhoz szögezte a karját, és egyetlen dühös rántással letépte a kabátgallért, tehetetlenné, kiszolgáltatottá téve Armstrongot. – Ébresztő, *matyjebájuscsij!* – kiáltott rá lázas izgalommal, kezében a zsebkéssel. – Honnan tudsz Smedleyről?

A válasz elmaradt – Armstrong halott volt.

Mzsitrik szaggatottan lélegzett, mellkasa hevesen hullámozott az indulattól. – Kár lett volna az időt vesztegetni rá – mondta ki hangosan, amit gondolt. A lényeg: úgy jutott pokolra a szarevó disznó, hogy előtte megtudta, árulók játékszere volt. De honnan tudott Smedley-Taylorról, ötlött föl benne rögtön a kérdés. És ha tényleg igazat mondott a fiamról?

A cella sarkában volt egy kanna kerozin, azt felkapta, elkezdte rálocsolni a két holttestre, és közben fokozatosan alábbhagyott benne az indulat. – Esmáil! – kiáltott a lépcső tetején várakozó, fiatal mudzsahednek, aki a társával együtt rögtön meg is jelent. – Készen vagytok az indulásra? – kérdezte, és a kiürült kannát a sarokba hajította.

– Isten segítségével igen.

– És a sajátunkéval – egészítette ki könnyedén a választ Mzsitrik. Megtörölte a kezét egy rongyban, és közben arra gondolt, hogy fásasztó, de eredményes napot sikerült maga mögött tudnia. Pár perces utat kellett már csak megtennie gépkocsival a helikopteréig, hogy aztán egy óra múlva, vagy annál is hamarabb Tbiliszi melletti dácsáján lehessen, Vertyinszkajánál. Pár hét, gondolta, és Hakim is megérkezik a *piskesemmel*, Azadehhez, vagy nélküle. Ha nem hozza

el, akkor igencsak sokba fog kerülni neki az a kis kirándulás. – Gyújtsátok meg, aztán mehetünk! – mondta az embereinek.

– Tessék, tábornok elvtárs! – válaszolta vidáman Eszmáil, és doboz gyufát dobott felé. – Ön a legméltóbb rá, hogy meggyújtsa.

Mzsitrik elkapta a dobozt. – Miért is ne? – Az első szál gyufa nem gyulladt meg, a második sem, de a harmadik igen. A lépcső felé hátrált, és csak akkor hajította el, amikor már biztonságos távolságban volt a kerozintól. A lángok rögtön magasba csaptak, és nyaldosni kezdték a pince mennyezetének gerendáit. Aztán Mzsitrik csak annyit érzett, hogy egy láb erősen meglöki, és már bukott is le a lépcsőn, egészen a tűz széléig. Rémülten felordított, csapkodva próbált védekezni a lángok ellen, és a kezére támaszkodva hátrált. Valahogyan sikerült talpra vergődnie, de egy golyó szétzúzta a térdkalácsát, a második pedig a combjába fúródott, és visszadobta a lángokba. Üvöltve csapkodott maga körül, de nem tudott menekülni, a tűz belekapott a ruhájába, élő fáklyává változtatta.

Eszmáil és a másik mudzsahed sietve hátrahúzódott, kis híján összeütköztek az üvöltésre befelé igyekvő társaikkal. Azok megdöbbenve álltak meg, és tágra nyílt szemmel meredtek a lángok között rángatózó Mzsitrikre, akinek már a csizmája is tüzet fogott.

– Miért csináltad? – kérdezte az egyik.

– A bátyám meghalt abban a házban, akárcsak a te unokatestvéred.

– Insa Allah, Eszmáil! Miért a tábornok elvtársat kárhoztatod ezért? Ő látott el bennünket pénzzel, fegyverrel, robbanóanyagokkal. Miért kellett megölni?

– Miért ne? Nem volt-e durva, nagyképű sátánfajzat? Még csak nem is a „Könyv népéhez” tartozott – válaszolta utálkozva Eszmáil. – Ahonnan küldték, tucatjával jönnek majd helyette mások. Nekik van ránk szükségük, nem nekünk rájuk. Megérdemelte, amit kapott. Maga kereste a bajt. – Megvetően a lángoló, már mozdulatlan test felé köpött. – Fontos emberek nem járnak egyedül, testőrök nélkül.

A tűz már a fából ácsolt lépcsőre is átterjedt, úgyhogy sietve visszavonultak, és az utcára érve felkapaszkodtak a vöröskeresztes jelzésétől megfosztott teherautóra. Eszmáil, utolsó pillantást vetve a lángra kapó épületre, diadalmasan fölnevetett. – Így dögöljön meg minden ocsmány hitetlen!

A PALOTA UDVARÁN. Erkki a helikopter oldalának dőlve megvárta, hogy a hán emeleti szobájában kialudjon a fény. Még egyszer ellenőrizte az elkábított, mélyen alvó rendőrököt, halkán becsukta az utastér ajtaját, és a törtökjät kikapcsolva a Stenért nyúlt. Hangtalanul indult a palota felé, mint az éjszaka cserkésző vadász. Az örök nem állták útját, feléje sem néztek, hiszen a hán megmondta, hogy ne zavarják a pilótát, ne idegesítsék fölöslegesen, előbb-utóbb úgyis ráun arra, hogy a gépével bíbelődjön. – Ha elvisz egy kocsit, ne törődjeteK vele! Ha a rendőrök meg akarják állítani, az az ő dolguk.

– Értettük, fenség! – válaszolta egyszerre a két ör, elégedetten, hogy nem kell vigyázniuk a Késre.

A bejáraton túl Erkki nesztelenül osont végig a gyengén megvilágított folyosón az északi szárnyba. Macskaléptekkel sietett föl a lépcsőn, végig az emeleti folyosón, és már ott is volt a lakosztály ajtajánál. Hangtalanul csukta be maga mögött az előtér ajtaját, besietett a hálószobájukba, és legnagyobb megrökönödésére Minával találta szembe magát, aki az ágy mellett térdelve a mélyen alvó Azadeh hátát masszírozta.

– Bocsánat! – A szobalány, mint a legtöbb szolgáló, nagyon félt Erkkitől. – Nem hallottam, hogy jön, kegyelmes úr! Az úrnő azt... azt mondta, masszírozzam a hátát, ameddig tudom... aztán aludjak itt.

Erkki a szereléstől olajfoltosan, bekötött füllel a szokásosnál is ijesztőbbnek, veszedelmesebbnek látszott.

– Azadeh!

– Ne ébressze fel, kegyelmes úr! Altatót vett be... kettőt... és azt mondta, kérjek elnézést helyette, ha már aludna, amikor...

– Öltöztesse fel!

– De kegyelmes úr! – Mina a parancs hallatán elsápadt, de amikor a tört meglátta, még a szívverése is elállt.

– Igyekezzen, és meg ne mukkanjon közben, mert elvágom a torkát! Gyerünk! – Látva, hogy a köntösért nyúl, Erkki még zordabban szólt a szobalányra: – Ne abba, Mina! Meleget, síruhát adjon rá... Mindegy, melyiket, siessen! – Az ajtó elé állt, hogy útját állhassa a lánynak, ha netán szökni próbálna. Remegés futott végig

rajta, amikor meglátta az éjjeliszekrényen heverő *kukrit*, és erővel elfordította a fejét. Miután meggyőződött róla, hogy Mina engedelmeskedik a parancsának, az öltözőasztalhoz ment, kivette a fiókból Azadeh táskáját. Elégedetten látta, hogy minden hivatalos papírja – személyigazolvány, útlevel, vezetői engedély, anyakönyvi kivonat – benne van. Áldotta Aishát az ajándékért, és hálát adott ősi isteneinek is, mert délelőtt eszébe juttatták, mit kell csinálnia. Valóban azt hitted, drágám, hogy itt hagylak?, kérdezte némán az alvó asszonytól.

A táskában lévő selyem ékszerzacskót a szokásosnál nehezebbnek érezte. Belenézett hát, és a szeme tágra nyílt az ámulattól, meglátva a smaragdokat, gyémántokat, igazgyöngy nyakláncokat és fülbevalókat. Nadzsud hagyatéka, gondolta, ugyanazok a holmik, amiket Hakim az emberrablóknak adott, én pedig visszavettem Bajázidtól. A tükörben látta, hogy Mina is ellátottá a száját a pazar kincsektől. – Siessen! – Azadeh ernyedten, de már majdnem felöltözve feküdt az ágyon.

A PALOTA ALATT, AZ ÚT MENTÉN. A rendőr őrmester és a sofőr is a palota néhány száz yardnyira lévő kapuját figyelte az út szélén leállított gépkocsiból. Az őrmester hiába mozgatta a távcsövét, csupán az őrházat látta, két beosztottját nem. Nyomuk veszett, mintha a föld nyelte volna el őket. – Hajtson fel óvatosan! – mondta a sofőrnek. Valami történt velük. Vagy alszanak, vagy bajuk esett. Lassan menjen, amilyen halkán csak tud! – Csőre töltötte az M-16-osát, a sofőr pedig óvatosan gázt adva eleresztette a kocsit.

A FŐKAPUNÁL. Babak, az őr a bereteszelt, erős rácskapu oszlopának dőlt, a társa nem messze, a földre terített zsákon összekuporodva aludt. A rácson át tisztán látta a hótorlaszok között a város felé kanyargó országutat, a másik irányban pedig, a télire befedett szökőkút mögött a helikoptert. Hideg, metsző szél fújt, enyhén megmozgatva a rotorlapátokat.

Az őr ásított nagyot, toporgott a hideg miatt, aztán a rácshoz állva nekilátott elvégezni a kisdolgát. Szórakozásul még játszott is a vizeletsugárral, jobbra-balra lóbálta, széles körívet rajzolva a hóba.

Amikor a hán elbocsátotta őket, és társával visszatért a kapuhoz, a két rendőrt már nem találta ott. – Biztosan elmentek zabálni, vagy aludni – mondta utálkozva Babak. – Bár dögölne meg az összes rohadt rendőr!

Megint ásított, azt kívánta, bárcsak jönne gyorsabban a hajnal, amikor néhány órára szabad lesz. Alig várta, hogy kiengedhesse a pilóta kocsiját, bezárja a kaput, és ágyba feküdjön, egy hívogatóan meleg test mellé. A gondolatra önkéntelenül a heréjéhez nyúlt, megvakarta, és rögtön merevedést érzett. Lazán nekivetette a hátát a rácsoknak, és már éppen bele akart feledkezni az önmagával folytatott játékba, amikor a szeme sarkából mozgást vett észre. Felkapta a fejét, és látta, hogy a pilóta lép ki a palotából az oldalajtón. Valami nagy csomag volt a vállán, a kötésből előhúzott kezében fegyvert vitt. Babak sietve begombolkozott, lekapta a válláról a puskáját, és oldalra húzódott, az árnyékba. Óvatosan, hogy meg ne ijedjen, és zajt ne üssön, felébresztette a másik őrt is. – Nézd! – súgta neki. Azt hittem, hogy még mindig a helikopterben van.

Kíváncsian figyelték, amint Erkki – megpróbálva végig árnyékban maradni – megkerülte a helikoptert, és eltűnt mögötte. – Mit visz? Mi lehet abban a csomagban?

– Úgy néz ki, mint az összetekert szőnyeg – mondta a másik ór. Ajtónyitás neszt hallották.

– De miért? Minek az neki?

Sötét volt ugyan, de mindkettőjüknek a szeme éles, és a füle is jó. Hallották, hogy lent, az úton gépkocsi közeledik halkán, de figyelmüket inkább az utastér félrecsúszó ajtajának szisszenése kötötte le. Lélegzetüket is visszafojtva vártak, és azt látták, hogy az idegen két jókora csomagot lök a helikopter alá, majd átbújik a farok alatt, az ő oldalukra. Egy pillanatra megállt, feléjük nézett, de nem vette észre őket. Amikor beszállt a pilótafülkébe, pillanatig tisztán látták a mellette az ülésre rakott szőnyeget.

A váratlanul felbödülő motor hangjára a két ór riadtan nézett össze. – Isten irgalmazz! Most mit csináljunk?

– Semmit – válaszolta idegesen Babak. – A hán megmondta, bármit tesz is, hagyjuk békén a pilótát. Külön a lelkünkre kötötte, hogy vigyázzunk, mert veszélyes. – „Hajnal felé, ha el akar menni, ne akadályozzátok!”, mondta. – Szépen nyugton maradunk, és nem

csinálunk semmit! – ismételte meg Babak, túlkiabálva a helikopter zaját.

– Arról nem volt szó, hogy újból beindítja a masináját. A hán ilyet nem mondott, és azt sem, hogy szőnyeget fog lopni.

– Igazad van. Istenre mondom, igazad! – A két őr idegesen törte a fejét, mit is tegyen. Az öreg hán által engedetlenségért, vagy valamilyen hibáért börtönbe záratott, megkorbácsoltatott társaikra gondoltak, meg azokra, akiket a fiatal hán elzavart, és földönfutókká váltak. – A motor hangja most egészen jó, nem? – Látták, hogy az emeleten, a hán hálótermének az ablakában fény gyullad, de nem értek rá odafigyelni, mert hangos fékezéssel gépkocsit hallottak megállni a kapu előtt. Közelebb ugorva látták, hogy az őrmester, elemlámpával a kezében, sietve kiszáll belőle. – Mi történt?! – kiabált rájuk idegesen a rendőr. – Azonnal nyissák ki a kaput! Hol vannak az embereim?

Babak a kis oldalajtóhoz rohant, és lázas sietséggel elhúzta a reteszt. A pilótafülkében Erkki keze sebesen járt, összeszorított fogai megpróbálták ellensúlyozni a még teljesen be nem gyógyult seb okozta fájdalmat. Az izzadság, a füléből csordogáló vérrrel összekeveredve, sűrű patakban folyt végig az arcán. Még mindig erősen zihált, kifulladás a futástól – Azadeh tehetetlen teste nehezebbnek bizonyult, mint először gondolta –, miközben dühösen biztatta a műszerfalon világító mutatókat, hogy kússzanak már feljebb. Közben Hakim hálótermében fény gyúlt, és kíváncsi fejek hajoltak az ablakokhoz. Mielőtt otthagya volna a lakosztályukat, gyengéden leütötte Minát, remélve, hogy nem tesz benne komolyabb kárt. Nem akarta, hogy fellármázza a palotát, és elejét akarta venni annak, hogy szökésük segítségével vádolják. Utána sietve betekerte Azadehet a szőnyegbe, és az éjjeliszekrényről felkapott *kukrit* az övébe tűzte.

– Gyerünk! – biztatta a lassan felfelé kúszó mutatókat, a szeme sarkából figyelve a kapuban felbukkanó két rendőrt. Amikor a reflektor felgyulladt, és a fénysugár a szemébe vágott, a gyomrát heves görcs rántotta össze. Gondolkodás nélkül az ülése mellé támasztott karabélyért kapott, és magasra célozva – nehogy eltaláljon valakit kilőtt az ablakon.

A kapuoszlop terméskövein megpattanó lövedékek koppanásától a négy férfi ijedten szétfutott. Az őrmester kiejtette a kezéből az elemlámpát, de előtte a fénykéve a helikopter alatt mozdulatlanul fekvő, halottnak látszó tizedesre és a társára hullott. Megrémülve, hogy rá is ugyanaz a sors vár, a lövések közötti szünetet kihasználva, a kapunál hagyott gépkocsi felé vetette magát.

– Lőjenek már, az istenért! – ordította halálra válva a sofőr, és Babak, a felszólításnak engedelmeskedve meg is húzta a ravaszt, de halálra ijedve nem tudott célozni, így a lövedék elszállt. A sofőrt a kiképzés során belénevelt kötelességtudat előreűzte, visszaszerezni az elemlámpát, ám a lába előtt a betonhoz vágódó lövedék rögtön vissza is vetette.

– Átkozott kutya... – Mindhárman lázas igyekezettel próbáltak fedezéket találni, közben egy lövés arrébb lökte az elemlámpát, a következő pedig telibe találta, és eloltotta.

Erkki összeomlani látta menekülési tervét – a helikopter, könnyű célpontként, még mindig a földön állt, a műszerek mutatói a működőképességet jelentő tartomány alatt voltak. Nem tudott mit tenni, vad üvöltés kíséretében a Sten teljes tárát ráűrítette a kapura, és miután az utolsó golyóját is kilőtte, újabb vad, vérfagyasztó kiáltással maga felé rántotta az irányítókart. A motorok a teljes gázadásra, széteséssel fenyegetően, hevesen rázkódni kezdtek, de a 212-es szerencsére bírta a terhelést, a farka magasan megemelkedett, talpai elváltak a földtől, és előrelendült. Kellő erő hiányában többször visszazökkent ugyan, megpattant a hótól többé-kevésbé megtisztított betonon, de ha nehezen is, végül a levegőben maradt. A sofőr, látva, hogy a pilóta egerutat nyer, kirántotta az egyik ór kezéből a puskát, és utána lövött.

A palota emeleti ablakából Hakim hán álomittasan, félig még a lefekvéskor bevett altató hatása alatt figyelte az udvarban zajló eseményeket. Megbízható testőre, Margol ott állt, közvetlenül mögötte. Látták, hogy a vadul imbolygó 212-es kevés híján nekivágódik a kapu közelében az őrbódénak, talpaival leborotválja a tetejét, de ha küszködve is, sikerül magasabbra emelkednie. A rendőr őrmester az úton hagyott gépkocsi mellől lőtt utána, és mivel a távolság miatt nem lehetett megítélni, milyen eredménnyel, Hakim csak fohászkodni tudott, hogy ne találja el.

Erkki hallotta a lövedékek pattogását, imádkozott, hogy ne sértsenek meg semmilyen létfontosságú alkatrészt, és mivel veszélyesen nyílt terepen volt, oldalra kanyarodva megpróbált a palota terjedelmes tömbje mögé jutni. Az éles irányváltástól az összetekert szőnyeg, és benne Azadeh előrebukott, rá a műszerfalra, súlyosan akadályozva a vezetésben. Alaposan össze kellett szednie magát, hogy vissza tudja rakni a helyére, és az erőfeszítéstől a karján a seb kinyílt.

Sikerült az északi szárny mögé kerülve a birtok külső fala felé kanyarodnia, a kis épület felé, amelyikben korábban Ross és Gueng rejtőzködött. Változatlanul néhány lányira volt csak a földtől, és egy kóbor lövedék át is ütötte mellette a helikopter ajtaját, és üvegszilánkokat szórva becsapódott a műszerfalba.

A gépet eltűnni látva Hakim a testőrével a nyomában kirohant a hálóteremből, hogy a folyosói ablakból figyelje tovább a menekülést.

– Látod? – kérdezte az izgatottságtól rekedt hangon.

– Igen, fenség! Ott! – Margol a környezetétől csak nehezen megkülönböztethető, sötét foltra mutatott.

A külső védelmi kör reflektorai is felgyulladtak, és Hakim látta, amint a helikopter, alig néhány hüvelyknyivel magasabban átrepül a falon. A domboldal hajlását követve pár másodpercre eltűnt a szeme elől, és amikor ismét felbukkant, már erőre kapva, stabilan emelkedett, távolodott a palotától.

Még nem tűnt el egészen, amikor lélekszakadva Aisha bukkant fel a folyosó végén, és meg sem várva, hogy odaérjen, magából kikelve, hisztérikusan kiabálta: – Fenség! Fenség... Azadeh nincs... az az ördög elrabolta, és Mina sincs magánál...

Hakimnak rettentően nehezére esett, hogy legyőzze az altató hatását, nyitva tartsa mindenáron becsukódni akaró szemét, és megpróbálja koncentrálni. – Micsoda? Miről beszélsz?!

– Azadeh eltűnt! Becsavarta egy szőnyegbe, és elrabolta... – Aisha rémülten elhallgatott; nem tudott az altatóról, és megijedt Hakim hamuszürke arcától, félig behunyt szemétől. – Elrabolta!

– De hát... ez lehetetlen...

– Nem! Elrabolta, Minát pedig leütötte, hogy ne tudjon lármát csapni.

A hán értetlenül pislogott még egy darabig, de aztán megvilágosodott előtte, hogy mi történt, és hebegve, az altató hatásával küszködve rászólt Aishára: – Hívd az őrséget! Ha tényleg elvitte... Istenem... Az öröket, gyorsan! Altatót vettem be... nem tudok gondolkodni... küldj valakit a rendőrökért, a zöldszalagosokért... Általános riadót! Jutalmat kap, aki elfogja... Margol! Segíts! Vigyél vissza a szobámba!

A folyosó végén rémült arcú szolgák, testőrök gyülekeztek, Aisha pedig lélekszakadva, patakzó könnyekkel rohant hozzájuk, hogy elmondja, mit parancsolt a hán.

Hakim közben kimerülve vánszorgott vissza az ágyához, és erejét vesztve hanyatlott rá. – Margol, mondd meg... mondd meg a testőröknek, hogy tartóztassák le azt a két gazembert, aki a kapunál ügyelt. Hogy engedhették ezt?

– Nem voltak elég éberek, fenség! – válaszolta a bizalmas testőr. Esküdni mert volna rá, hogy valaki felelni fog – valakinek felelnie kell – a törtétekért, annak ellenére, hogy hallotta, amikor a hán maga figyelmeztette a két őrt, hogy hagyják békén a pilótát. Miután elintézte a dolgát, kiadta a szükséges parancsokat, visszament az urához, és óvatosan, hogy meg ne riassza, rákérdezett: – Jól érzi magát, fenség?

– Igen. Maradj itt... hajnalban ébressz fel! Ügyelj a tűzre, hogy ki ne aludjon!

Hakim jóleső érzéssel hunyta be a szemét. Már a háta sem fáj, gondolatait Azadeh és Erkki töltötte ki. Amikor a húga kiment a kis szobából, és kettesben maradtak, más megoldást nem látva kiöntötte a lelkét a sógorának. – Csapdába estünk, Erkki, amiből nincs kiút. Mind a hárman, te, Azadeh, és én is. Még mindig nem tudom elhinni, hogy szakítani akar a hitével, ugyanakkor biztos vagyok abban, hogy sem neked, sem nekem nem fog engedelmeskedni. Nem akarom bántani, de nincs választásom, halhatatlan lelke fontosabb kell legyen, mint múltó élete.

- Meg tudnám mentem a lelkét, Hakim! Föltéve, hogy segítesz.
- Hogyan? – kapott rögtön az ajánlaton.
- Tudok rá megoldást, hogy ne kelljen feláldoznia.
- Mondd!

– Tegyük föl, de tényleg csak tegyük föl, hogy az az örült, barbár pilóta annyira szerelmes a feleségébe, hogy teljesen elveszíti miatta az eszét, és ahelyett, hogy a saját bőrét mentené, elkábítja az asszonyt, magával ragadja, akarata ellenére elrabolja a hazájából, és nem engedi visszatérni. Sok országban a férj... a férjnek joga van erőszakkal is maga mellett tartani a feleségét, kényszeríteni, hogy engedelmeskedjen neki. Ha vele is ez történne, akkor nem kellene megszegnie az esküjét, lemondania a hitéről. Te nem kényszerülnél rá, hogy olyat tégy a húgoddal, amit később megbánsz, én pedig megtarthatnám a feleségemet.

– Ez csalás! – kiáltotta Hakim, mélységesen megdöbbenve az ajánlaton.

– Dehogy! Pusztán föltevés, ami kielégít minden, a fogadalmatok által támasztott feltételt. Senki nem gondolhatja, hogy Gorgon hán húga saját akaratából, egy barbár kedvéért lemond a hitéről, elhagyja az iszlámot. Nincs az az ember, akinek ilyesmi akár csak meg is fordulna a fejében. Te sem hiszed igazán, még most sem, hogy képes lenne rá. Igazam van?

Hakim lázasan törte a fejét, megpróbált buktatókat fölfedezni a tervben, de megdöbbentő módon egyet sem talált, így végül is megoldódna minden... Ha bekövetkezne, amiről Erkki beszélt, az lényegében az összes problémánkat megoldaná, állapította meg magában. Ha Azadehet a tudta nélkül vinné magával, elrabolná... Igaza van, soha, senkinek eszébe sem jutna, hogy készséggel szakított volna akár a hitével is. Hiszen elrabolták! A nyilvánosság előtt nyugodtan dühönghetek, átkozódhatom miatta, titokban pedig örülhetek, hogy sikerült megmenekülniük. Föltéve, hogy valóban akarom! De muszáj akarnom, mert más megoldás nincs!

Álomittasan nyitotta ki a szemét, és a hálóterem csöndjében a függő tancoló lángnyelvek által kivetített árnyakat figyelte a plafonon. Tudta, hogy csak képzelődik, de Erkki és Azadeh alakját látta kirajzolódni. Isten megbocsát, gondolta álomba zuhanva, és mielőtt végképp elmerült volna benne, még megkérdezte magától: vajon látjuk-e még egymást?

69. fejezet

TEHERÁN – AZ EGYETEM KÖZELÉBEN, 23.58. A csontig hatoló hidegben Sarazad az iszlám gárdisták első sorában állt, a lábát szilárdan megvetve védelmezte a lelkesülten kiabáló hívők falanxát. – Alláhu Akbár! – ordította, kórusban a mögötte állókkal, elszántan nézve szembe az ugyancsak üvöltözve feléjük közeledő, két-három ezernyi baloldali diáikkal és agitátorral. Nagy fényerejű elemlámpák, lobogó fáklyák, néhány felgyújtott gépkocsi világította meg az egyébként sötét utcát, fegyverek és botok várták türelmetlenül, hogy működésbe léphessenek. Sarazad ujjai is a sídsekije zsebébe rejtett revolver markolatára kulcsolódtak – a gránát egyelőre bebiztosítva várakozott a másik zsebében –, miközben torkaszakadtából kiáltotta: – Isten hatalmas!

Az ellenség gyorsan közeledett, már látni lehetett az ökölbe szorított kezeket. Mindkét oldalon egyre magasabbra hágtak az indulatok, a kiáltások dühösebbé, az idegek feszültebbé váltak, mindenki tisztában volt azzal, hogy még néhány másodperc, és a dühös összecsapásnak semmi sem állhatja útját. – Nincs más isten, csak Allah... – Olyan közel voltak már, hogy megszűntek egybemosódó massa lenni. Egyénekké, jól megkülönböztethető alakokká váltak, és Sarazadot villámcsapásként érte a felismerés, hogy nem egységes tömeget alkotó ördögi forradalmárokkal áll szemben. Az alakját lüktetően változtató, fenyegetően közeledő masszát hús-vér emberek, vele nagyjából azonos korú fiúk és lányok alkották. Az utóbbiak bátran, csador nélkül vonultak, és jelszavaikban a nők jogait éltették, a szabadságot, amit nehéz küzdelmek árán, kemény helytállással vívtak ki maguknak.

A nők első, nagy tiltakozó menetét juttatták Sarazad eszébe, amikor kibontott hajjal és szabad lélekkel, a legszebb ruháikban meneteltek végig Teherán utcáin, hogy éltessék szabad iszlám köztársaságukat, amelyben mindannyian, születendő kislány, Tommy és ő is örökké boldogan élhetnek. Az emlékképekben felbukkant ugyan a törét vadul emelő iszlám fanatikus képe is, de már nem félt tőle. Ibrahim megállította, Ibrahim, a diákvezér ott volt, hogy megvédje. Ibrahim! Itt vagy most is, hogy vezesd őket, ahogy akkor minket vezettél?, kérdezte félig a jelen felkorbácsolt indulatainak

engedelmeskedve, félig a múlt emlékeibe merülve. Visszajöttél, hogy ismét harcba szállj a szabadságért, az igazságért, a nők elvehetetlen jogaiért, vagy beteljesült a vágyad, és mártírrá lettél Koviszban, végezve a mollahal, aki megölte apádat, ahogy megölték az enyémet is?

De... de apát elvakult hívők gyilkolták meg, nem baloldaliak, ötlött föl benne a kusza gondolat. És az imám? Ő még mindig makacsul ragaszkodik ahhoz, hogy olyan legyen az élet, amilyen a Próféta idejében volt. Meshang is... Tommyt el akarják kergetni, engem elválasztani tőle... Hozzákényszeríteni ahhoz az undorító vénemberhez, megfosztani minden jogomtól!

– Mit keresek én itt?! – kiáltott fel csak magának hallhatóan az általános hangzavarban. – Ott volna a helyem, a másik oldalon... közöttük, velük menetelve... De nem! Velük sem! Mi lesz a gyerekemmel, a kisfiammal?! Baj érheti...

Lövés dörrent, majd egy második, aztán – mintha csak a türelmetlenül várt jeladás kellett volna hozzá – vad fegyverropogás kezdődött, és elszabadult a pokol. Az első sorokban állók riadtan próbáltak hátrébb húzódni, de a lelkesedéstől fűtve mögöttük nyomulók nem engedték, előrelökték őket, arra vágyva, hogy maguk is részeseivé válhassanak a szent küzdelemnek. Sarazad csak azt érezte, hogy kavargó, leküzdhetetlen örvény szippantja magába. Vadul tolongó, arctalan testek ragadták magukkal, szorították és nyomták előre, vitték, sokszor a lába nem is ért a földhöz. Egy idős férfi – estében is a *sahadát* harsogva – előrebukott, kevés híján őt is magával rántva. Feljajdult, mert váll nyomódott a hasába, és a fájdalmat érezve félelme fékezhetetlen rémületté vált. – Tommy! Segíííts... – sikoltotta halálra válva.

Körülbelül száz-yardnyira Tom Lochart a tüntető egyetemisták első soraiban haladt. Kabátja lépetten lógott rajta, pilótasapkáját már régen elhagyta, és elveszettebbnek érezte magát, mint életében bármikor. Órák óta kereste Sarazadot a tüntetésre gyülekezők között, minden józan megfontolás ellenére bízott abban, hogy ott találja, hiszen hol is lehetne? A lakásban, amit Dzsari említett, biztosan nem. Az a diák, Ibrahim, vagy hogyan hívják, nem jelenthetett neki semmit. Pedig jobb volna, ha ott lenne, mint itt, gondolta a végsőig elkeseredetten. Istenem, add, hogy megtaláljam!

Lelkesen jelszavakat skandáló, nyugati szabású ruhát, farmert, dzsekit viselő fiatal nőt látott örvényleni maga körül, és pillanatra Sarazadot felbukkanni közöttük. Vadul feléje vetette magát, de tévedett. Rá kellett jönnie, hogy lázas képzelete csalta meg, és mentegetőzve rögtön vissza is húzódott, fejére vonva a félrelököttek dühös szidalmait. Később az utca másik oldalán látta felbukkanni, ám ezúttal is rájött, hogy tévedett. A síkosztüm vezette félre, a dús, vállra omló haj, a nagyjából azonos életkor. A lány azonban marxista-iszlámista jelszót tartalmazó táblát emelt a magasba, és magából kikelve üvöltözött. A mindkét oldalról vadul harsogott jelszavak körbefonták, áthatolhatatlannak tűnő falat emeltek köré, és fölkellették benne a vágyat, hogy jókora botot ragadva nekik essen, válogatás nélkül, és üsse-vágja őket, kiűzze belőlük a lelküket hatalmába kerítő gonoszt.

Isten, segíts, kérte gondolatban, miközben halkan azt motyogta: Isten hatalmas! – Bár szörnyen aggódott Sarazadért, lelkes is volt, felszabadult. Úgy érezte, azzal, hogy fölvette a mohamedán hitet, minden megváltozott. Most már elfogadnak, bizonygatta magának. Közéjük tartozom, elmehetek Mekkába, a *hadzsra*., imádkozhatom bármelyik mecsetben, mert Isten nem törődik a bőrszínnel, a származással. Hiszek Istenben, hiszem, hogy Mohamed az Ő prófétája! Nem leszek beszűkült gondolkodású fundamentalista, sem suta, biztatta magát. Ortodox, a hagyományokat őrző szunnitává válok. Tanítót keresek magamnak, és jól megtanulok arabul. Az IranOilnál fogok dolgozni, segítek megszilárdítani az új rendet, és boldogok leszünk Sarazaddal...

Puskalövést hallott, rögtön utána újabbakat, és közben vad ordítást, ahogy a csoportokra bomló diáksereg rávetette magát a hívők hádjára. Azt érezte csak, hogy ellenállhatatlan erejű tömeg ragadja magával, viszi előre a harc sűrűjébe.

Néhány yardnyira tőle Sarazad sikoltozott, ütve-vágva, fejveszetten rugdosva próbált szabadulni az örvénylő sokaságból, legalább kicsit félre, viszonylagos biztonságba. A csadorját már régen leszakították róla, fejkendője is eltűnt, horzsolás, véraláfutás borította testét, arcát, nem maradt egyetlen porcikája se, ami ne sajgott volna. Arctalan, az egyéneket magába olvasztó tömeg vette körül, ragadta magával az ellentábor felé. A formátlan massa ide-oda hullámozott, senki nem tudta már, ki a barát és ki az ellenség, kivéve a mollahokat és néhány

iszlám gárdistát, akik torkuk szakadtából üvöltve próbáltak valami tervszerűséget vinni a támadásba. A hívők tömege a különösen hangos ordítás hatására megtorpant, hogy aztán újból előrelendüljön. A gyengék – férfiak és nők vegyesen – elbuktak, kegyetlen lábak tapostak át rajtuk, és mindenki elkeseredetten üvöltött vagy lelkesen fohászkozott a maga istenéhez.

A diákok erejüket megfeszítve próbáltak ellenállni a nyomásnak, de visszavetették őket, és arcvonaluk behorpadt, a hátráló közép vákuumként szívta beljebb az addig viszonylag nyugodt széleket.

Lochartnak a magasságát és súlyát kihasználva sikerült oldalra vergődnie, és behúzódnia két, viszonylagos védettséget biztosító gépkocsi közé. Néhány yardnyira keskeny kis utcácskát látott, ami romos, de változatlanul szent helynek, és így biztos menedéknek is számító mecsethez vezetett. Valahol a közelben gépkocsinak az üzemanyagtartályát érhetette el a tűz, mert hatalmas robbanás hallatszott, és lángnyelvek csaptak a magasba. A szerencsések azonnal meghaltak, többen viszont csak súlyosan megsebesültek, és borzasztóan üvöltöttek. A lángok fényénél Lochart mintha a feleségét látta volna, de abban a pillanatban egy csapat fiatal sodorta el, ököl vágódott a hátába, könyökök taszították féke, elesett, és csizmás lábak tapostak rajta végig.

Sarazad csak harminc-yardnyira lehetett tőle, kibomlott, kócos hajjal, tépett ruhában. A körülötte tolongók még mindig vadul szorították, lökdösték, és továbbra is hasztalan kiabált segítségért, senki nem figyelt rá. – Tommy... Segííts...

A tömeg, nem tudni miért, pillanatra szétvált mellette, és a váratlanul felvillanó lehetőséget kihasználva a járda felé húzódott. Ott már kisebb volt a tolongás, szabadabban lehetett lélegezni, a homlokról csorgó izzadság letörlésére is volt idő, és arra, hogy az emberek megnézzék, kik vannak körülöttük.

– Te átkozott kommunista ringyó! – üvöltötte az indulattól mármár tébolyultan a Sarazad útjába kerülő férfi.

– Nem! Nem! Hívó vagyok! – próbált tiltakozni az asszony, de támadója meg sem hallotta, a sídzsekijéhez kapott, egyetlen rántással szétszakította a cipzárt, és alá nyúlva a mellébe markolt.

– Szajha! Hívó asszonyok nem mutogatják így magukat! Csadort viselnek...

– Elvesztettem! Letépték rólam! – sikoltotta Sarazad.

– Ringyó! Büntessen meg Isten! A mi asszonyaink csadorban járnak.

– Én is, de letépték rólam! – kiabálta vergődve az asszony. – Nincs más...

– Szajha! Ringyó! Ördögfajzat! – A férfi nem is hallotta, amit mondott, az örület elborította az agyát, és a vékony blúz alatt duzzadó mell érintése felkorbácsolta benne a gerjedelmet. Vadul széttépte a selymet, és most már közvetlenül a csábító, telt húsba markolt, másik kezével pedig magához rántotta a kapálózó, menekülni akaró Sarazadot. A körülöttük állók lökdösték, taszigálták őket, a sötétben nem is látták pontosan, mi történik, csak annyit tudtak, hogy valaki kommunista szajhát fogott közöttük, az alázatos hívők soraiban. Nem baloldali, hallottam, amikor az imámot éltette... – kiáltotta valaki, de a hangját elnyomta a harsogás. Valahol előttük újabb lövések dörrentek, mindenki nekilódult, vagy azért, hogy segítsen a megtámadottaknak, vagy mert menekülni akart, és már senki nem törődött velük.

Sarazad rúgott, karmolt, de ereje kevés volt, hogy menekülni tudjon az arcába csapó büdös lehelettől, a markolászó kezektől. Istenhez fohászkodva felrántotta ugyan a térdét, de nem találta el a férfi ágyékát, és akkor végre eszébe jutott a zsebében lapuló pisztoly. Érte nyúlt, támadójához nyomta, és gondolkodás nélkül meghúzta a ravaszt. A férfi felüvöltött, szétlőtt ágyékához kapva hátratántorodott, és a kőre rogyott. A dörrenésre körülöttük mindenki felfigyelt, és rögtön hátrébb is húzódott. Sarazad megkövülve állt, kezében a zsebéből előhúzott revolverrel, és meg sem próbált tiltakozni, amikor valaki elvette tőle.

Tompán nézte a földön fetregő, kínjában vadul üvöltő támadót.

– Isten hatalmas – dadogta. Hogy meztelenségét elrejtse, összerántotta tépett dzsekijét, fölneézett, és rászégeződő, gyűlölettől villámló tekintetekkel találkozott. – Megtámadott... Isten hatalmas! Isten hatalmas...

– Csak azért mondja, hogy mentse magát! Baloldali... – rikoltozta magánkívül egy csadorba burkolózott nő.

– Nézzétek a ruháját! Nem közénk tartozik...

Néhány yardnyira Lochart éppen akkor kezdett feltápászkodni. Kegyetlenül fájt minden porcikája a csizmába, bakancsba bújtatott lábak taposásától, a feje kába volt, a füle zúgott, és nem is hallotta, mit kiabálnak körülötte. Nagy erőfeszítéssel tudott kiegyenesedni, és elindulni a biztonságot ígérő sikátor felé. Másoknak is eszébe juthatott azonban, ami neki, mert az utcácska szűk bejáratánál már tömeg tolongott. Éppen megpróbált utat törni magának, amikor a kiáltások, a dühös veszekedés hangzavarán át elkeseredve sikoltó, ismerős hangot hallott, és megpördült.

Tépett ruhában egy ház falához simulva, dühös csoporttól körülvéve, kézigránáttal a kezében pillantotta meg Sarazadot. Egy férfi éppen hozzá akart ugrani, de látva, hogy kirántja a gránátból a biztosító szeget, megtorpant, és a mögötte lévőek is riadtan hátrébb húzódtak. Mielőtt az emberfal szorosra záródhatott volna, Lochart átverekedte magát rajta, Sarazadhoz ugrott, és kikapva a kezéből a gránátot, leszorította rajta a kart. – Menjetek innen! – kiabálta perzsául, az asszony elé állva, hogy megvédje a dühödt tömegetől. – Hívó mohamedán, ti kutyák! Mohamedán, a feleségem, és én is hívó vagyok!

– Külföldi vagy, ő pedig átkozott baloldali!

Lochart rávetette magát a férfira, és kézigránátot szorongató öklével az arcába vágva szétzúzta az állkapcsát. – Alláh-u Akbár! – kiáltotta. Többen is megismételték a kiáltást, és akik nem hittek neki, azok csöndben maradtak, félve dühödt indulatától, és még inkább a markában lévő gránáttól. Szabad kezével Sarazadot szorosan magához ölelve, Lochart a félkörben állókhoz lépett. – Engedjenek át! Isten hatalmas! Béke magukkal! – Az első sor szétnyílt előttük, aztán a második is, ő pedig pillanatig sem késlekedett, azonnal elindult. Isten hatalmas... Béke veletek! – ismételte, amíg csak át nem jutott a kordonon, be a tömött mellékutcába. Szemétben, az út kátyúiban botladozva haladtak, egészen a mecsetig. A mecset előtti kis szökőkútnál megállt, feltörte a vékony jeget, és fél kézzel vizet locsolt az arcába. – Krisztusom! – nyögte, és újból a jéghideg, kijózanító vízért nyúlt.

– Tommy! Tommy! – Sarazad már-már önkívületbe esve sikoltozott. – Hogy kerültél ide? Honnan... Jaj, úgy féltem, annyira féltem.

– Én is – válaszolta, a szavakat nehezen formálva, Lochart. – Órák óta kereslek, drágám. – Hogy megnyugtassa, és magát is, erősen magához szorította az asszonyt. – Jobban vagy?

– Igen! Igen! – Sarazad a férje nyakába csimpszkodott, arcát belefúrta a vállába.

Az utca felől, ahonnan menekültek, újból lövöldözés hallatszott, rémült kiabálás, és Lochart ösztönösen még jobban magához szorította az asszonyt, de aztán rájött, hogy nem fenyegeti őket közvetlen veszély. Látott ugyan alakokat vonulni a homályban, de a lövések távolról hallatszóttak, és a kiáltások is halkultak.

Végre biztonságban vagyunk, gondolta, de rögtön ráébredt, hogy nem, hiszen a gránát itt van, a biztosítószeget hiányzik belőle, és nem lehet hatástalanítani. Sarazad feje fölött átpillantva, a mecset mellett lakatlan, kiégett épületet vett észre, és arra gondolt, hogy ott veszélytelenül meg tudna szabadulni a gránáttól. A sikátoron át azonban egyre többen érkeztek, és nem akarta átverekedni magát a tömegben, nehogy valaki kiüsse a kezéből a fegyvert. Visszahúzódott inkább a szökőkúthoz, hogy ott várja ki, amíg kissé ritkul a tömeg. – Ne félj! Mindjárt indulunk. – Halkan, angolul beszélgettek, rengeteg dolgot kellett elmondaniuk egymásnak, megkérdezniük egymástól. – Biztos, hogy jól vagy?

– Igen. Hogyan találtál meg? Hogyan? Mikor jöttél vissza? Honnan tudtad, hogy hol keress? – sorolta lázas izgalommal az asszony.

– Ma este érkeztem, és egyből a házhoz mentem, de már nem találtalak. Mohamedán lettem, Sarazad! – bukott ki Lochartból a vallomás.

– De... azt csak úgy mondtad, hogy elengedjenek bennünket.

– Nem! Esküszöm. Tényleg az lettem. Három tanú, Meshang, Zarah és Dzsari előtt elmondtam a *sahadát*, és hiszek. Őszintén hiszek! Meglátod, most már minden jóra fordul.

A férfi arcán ragyogó öröm láttán Sarazad végre elhitte, hogy igaz, amit hall. – De hiszen ez csodálatos, Tommy! – Nagyon boldog volt, ugyanakkor biztos abban, hogy Lochart megtérése semmit sem fog változtatni a helyzetükön. Meshangot semmi nem változtathatja meg, akár hívó Tommy, akár hitetlen, ő mindenképpen tönkre akarja tenni

őket. Semmi nem fog változni, a válás, az új házasság érvényben marad. Hacsak...

Mihelyt elfogadta a gondolatot, a félelme szempillantás alatt megszűnt. – Tommy, itt tudjuk hagyni Teheránt, még ma este? Elszökünk, drágám?

– Most már nincs rá szükség. Remek tervem van. Otthagynom az S-G-t. Mohamedánként nyugodtan maradhatok, dolgozhatom az IranOilnak. Érted? – Akárcsak az asszony, Lochart sem figyelt föl, hogy egyre nő a kis téren átvonulva hazafelé igyekvők száma. – Nincs mitől félnünk, Sarazad!

Valaki erősen meglökte, aztán mások is, és egyszer csak azt vették észre, hogy ismét szoros embergyűrűben állnak. Lochart dühösen fékelökött valakit, szitkozódva próbált helyet csinálni maguknak, de Sarazad sietve belékarolt, és magával húzva beállt a többiek közé. – Menjünk haza, férjem! – mondta jó hangosan, a perzsának az egyszerű emberek által beszélt változatát használva. – Beszélj perzsául! – súgta, és hangosan hozzátette: – Veszélyes itt, otthon nyugodtabban beszélgethetünk.

– Igazad van, asszony! Jobb lesz, ha hazamegyünk – kapcsolt azonnal Lochart. Biztonságosabbnak tartotta ő is, ha mozognak. Végre megtalálta Sarazadot, és szilárdan hitte, hogy minden gondjuk végleg meg fog oldódni. Hazamennek, fürdés után kellemesen megvacsoráznak, és aludni fognak. Nem is álmodnak, vagy ha igen, akkor álmuk nyugodt, boldogító lesz.

– Ha akarnánk, meg tudnánk ma szökni, Tommy? Igen?

Annyira fáradt volt, hogy majdnem rákiáltott Sarazadra, összeszidta, mert nem figyelt arra, amit korábban mondott, de szelíd maradt, és biztató hangon mondta: – Már nincs szükség arra, hogy meneküljünk.

– Igazad van, mint mindig. De mégis, meg tudnánk csinálni?

– Igen. Azt hiszem – mondta fáradtan, és kis időre megállva azt is elmondta, hogyan.

Sarazad boldogan hallgatta, egészen biztos volt már, hogy meg tudja győzni. Holnap elmegyünk, döntötte el magában. Reggel összeszedem az ékszereimet, Meshangnak azt mondjuk, délben találkozunk vele a bazárban, és együtt ebédelünk, de mire eljön az

ebédidő, már Tommy gépén ülünk, és repülünk délre. Elmehetünk az Öböl túlsó partján valamelyik országba, Kanadába, bárhová. A követségen megmondták, hogy Kanadában nyugodtan lehetek mohamedán és kanadai is egyszerre, senki nem fog háborgatni miatta. Nemsokára, néhány hónap múlva pedig visszatérünk Iránba, és örökké boldogan fogunk élni.

Sarazad, a tömeget és a sötétséget kihasználva, jó érzéssel telve, szorosan hozzásimult a férjéhez. Csöppet sem félt már, tökéletesen biztos volt a jövőjük felől. Most, hogy már ő is hívó, gondolta, biztosan a paradicsomba jutunk. Isten hatalmas, Isten hatalmas, és az ő segítségével mi is nagyok leszünk, fiúkat és lányokat hagyunk magunk után. Aztán ha megöregszünk, és esetleg ő hal meg először, gondoskodni fogok, hogy a negyvenedik napon mindenki méltóképpen megemlékezzen róla, és természetesen dühösen szidni fogom majd a fiatalabb feleségét vagy feleségeit és a gyerekeiket. Minden dolgomat elintézem, rendet hagyok magam után, és türelmesen várom, hogy csatlakozhassam hozzá, amikor Isten is úgy akarja. – Nagyon szeretlek, Tommy! – mondta érzelmektől fűtött hangon. – Úgy bánom, hogy annyi gondod volt miattam...

Már kijutottak a sikátorból, ismét a széles utcán jártak, ahol még nagy volt a tömeg. Vidám, elégedett arcokat láttak maguk körül, férfiak, nők, mollahok, iszlám gárdisták, fiatalok és öregek egyaránt örültek annak, hogy eredményesen töltötték az estét, elvégezték a feladatot, amit Isten rájuk rótt. – Alláh-u Akbár! – kiáltotta valaki, és rögtön ezer torok csatlakozott hozzá, éltetni az egyetlen, hatalmas Istent. Valahol előttük egy türelmetlen gépkocsivezető túl hamar indult, és meglökött egy gyalogost, aki nekivágódott a mögötte haladónak, és mivel nagy volt a tömeg, az elesők egymást döntötték le a lábukról. Volt ugyan dühös szitkozódás, de a többség nevetett, hiszen senki sem sérült meg. Estében Lochartnak is sikerült magához szorítania Sarazadot, és most együtt heverték nevetve a kövön, a gránát változatlanul a férfi kezében. Egyikük sem hallotta a szisszenést, amikor esés közben picit – igazán csak nagyon kicsit, és mégis túlságosan – felengedte a kart. Hosszú, örökkévalóságnak tűnő pillanatig egymásra mosolyogtak. – Isten hatalmas – mondta boldogan Sarazad, Lochart pedig mély meggyőződéssel megismételte. Ugyanabban a pillanatban haltak meg.

SZOMBAT

1979. MÁRCIUS 3.

70. fejezet

SARGAZ, 6.34. A nap pereme a látóhatár fölé emelkedett, és az addig feketének látszó sivatagot, az ősi kikötővárost és előtte a tengert is bíborszínűvé változtatta. A müezzin a minaretre szerelt hangszórókon keresztül imára hívta az igazhitűeket, de éneke ezúttal nem tetszett se Gavallannek, se az Oasis Hotel teraszán vele együtt reggeliző pilótáknak.

Scragger, Rudi Lutz és Pettikin Gavallan asztalánál ült; mindannyian fáradtak és rosszkedvűek voltak. A Forgósél már majdnem befejeződött, de ami sikernek indult, az utolsó pillanatban katasztrófává vált. Dubois és Fowler még mindig nem került elő, és McIver is életveszélyben volt még Bahreinben. Tom Lochart Teheránban volt, és nem lehetett tudni semmit róla. Erkkiről és Azadehről sincs hír. Éjszaka csak hánykolódtak, nem jött álom a szemükre, és az alkonyatkor lejáró határidő változatlanul Damoklész kardjaként lebegett a fejük fölött.

Mihelyt leszálltak, valamennyien csatlakoztak a szerelőkhöz, segítettek szétszedni a helikoptereket, hogy tovább lehessen vinni őket a jumbókon, ha azok valóban oda is érnek. Este Roger Newbury rosszkedvűen tért vissza a palotából a külügyminiszterrel folytatott megbeszélésről. – Semmit nem tudtam elérni, Andy! A miniszter azt mondta, hogy őt és a sejket is megkérte az új iráni képviselő vagy nagykövet – nem tudom, minek nevezik most –, hogy tartsanak szemlét együtt a repülőtéren, mivel nyolc vagy kilenc gyanús 212-est látott, és meggyőződése, hogy azok az ő „ellopott” helikoptereik. A miniszter, a sejk nevében is, kénytelen volt beleegyezni, egyszerűen nem utasíthatta vissza a kérést. A szemlét, amire kedvesen engem is meghívtak, napnyugtakor tartják, és ha bármi gyanúsra bukkannak, akkor itt a vég. Megpróbálni sem lesz érdemes a kimagyarázkodást.

Gavallan egész éjszaka fent volt, megpróbálta elintézni, hogy a szállítógépek előbb érkezzenek. Mindenfelé telefonált, de sikertelenül, sehol nem talált szabad kapacitást. Azok a társaságok,

amelyekkel már korábban megállapodott, csak annyit tudtak ígérni, hogy megpróbálják vasárnap délre Sargazba küldeni a jumbókat. – A fene egye meg! – dühöngött, töltve magának még kávé. – Amikor igazán nagy szükség lenne rá, egy árva 747-es sem akad, máskor meg egyetlen telefonnal ötvenet is lehet szerezni.

Pettikin ugyancsak ideges volt, részben a Boeinge, részben a bahreini kórházban ápolt McIver miatt, akinek az állapotáról legkorábban déltájban várhattak értesülést.

– *Pas deproblème* – mondta előző este Jean-Luc. – Megengedték Gennynek, hogy a szomszédos szobában maradjon, a legjobb bahreini orvos kezeli, és én is itt vagyok. Elhalasztottam a hazautazást, maradok, de küldjete holnap egy kis pénzt, hogy ki tudjam fizetni a számlákat.

Pettikin szórakozottan babrálta a kávéscsészéjét, a reggelijéhez még hozzá sem nyúlt. Pénteken egész nap és éjszaka is a helikopterek szétszerelésével volt elfoglalva, úgyhogy nem találkozott Paulával, a lánynak pedig reggel legalább két napra ismét Teheránba kellett repülnie, folytatni az olasz állampolgárok evakuálását. Gavallan ugyanakkor elővigyázatosságból elrendelte, hogy a Forgósziel valamennyi résztvevője azonnal hagyja el a Perzsa-öböl térségét. – Nem lehetünk elég óvatosak – mondta. – Az lesz a legjobb, ha egy időre mindannyian eltűnnek.

– Rendben van, Andy, de mi lesz Tommal és Erkkivel? – kérdezte Pettikin. – Valakinek itt kellene maradnia. Én szívesen vállalom...

– Az isten szerelmére, Charlie, hagyja már ezt! – csattant föl idegesen Gavallan. – Azt hiszi, én nem aggódom miattuk, meg Fowlerért és Dubois-ért? De egyszerre csak egy dolgot csináljunk! Akire nincs itt feltétlenül szükség, az napnyugtáig elutazik, köztük maga is! – A beszélgetés éjjel egykor zajlott, az irodában, amikor Pettikin megérkezett, hogy felváltsa a rádiónál ügyeletet teljesítő Scotot. Az éjszaka hátralévő részét a készülék mellett töltötte, de nem érkezett egyetlen hívás sem. Hajnali ötkor Nogger Lane leváltotta, és amikor lement a teraszra reggelizni, Gavallant, Rudit és Scraggert már az asztalnál találta. – Sikerült elintézni, hogy korábban jöjjenek a gépek, Andy? – kérdezte rögtön.

– Nem. Holnap délnél előbb nem tudják küldeni őket – válaszolta Gavallan. – Üljön le, igyon egy kávé! – Ebben a pillanatban a müezzinek rázendítettek máskor érdekes, de most idegesítő énekükre. Amikor befejeződött, valamennyien megkönnyebbültek kicsit.

Scragger gyomra változatlanul nagyon rossz volt. Csak kevés kávé ivott, de azt sem kellett volna, mert miután belekortyolt, egyből rohant is a mosdóba. Étél már nem volt benne, így alig tudott kiadni magából valamit, szerencsére vért nem látott benne. Nutt doki, miután megvizsgálta, azt mondta, hogy nem dizentériás. – Pár napot pihennie kellene, Scrag! – biztatta. – Holnap kapom meg a vizsgálati eredményeket. – Scragger kötelességtudóan beszámolt arról, hogy a vizeletében vért látott, és már napok óta kegyetlenül fáj a gyomra. Nem akarta eltitkolni, felelőtlenül veszélybe sodorni utasait és a helikopterét. – Az volna a legjobb, ha befeküdne néhány napra az itteni kórházba.

– Egy frászt! Megmondaná, doki, ki végzi el akkor helyettem a melót?

Az asztalukhoz visszatérőben látta, hogy mindenki el van szontyolodva, és utálta is kellőképpen a rossz hangulatot, de nem tudott tenni ellene semmit. Más megoldás nem volt, mint várni, és izgulni, hogy mi fog történni. Tovább nem repülhettek a helikopterekkel, mert Szaúd-Arábián, az Emirátusokon vagy Ománon kellett volna áthaladniuk, és a következő néhány napban nem is számíthattak arra, hogy megkapják hozzá az engedélyt. Kínjában már azt találta ki, hogy szereljék össze újból a gépeket, derítsék ki, mikor halad át legközelebb, az Öbölből kifelé brit óriás tartályhajó a Hormuzi-szoroson, és vitessék el azzal magukat. – ... hajókáznánk kicsit, mondjuk Mombasáig, vagy akár meg is kerülhetnénk Afrikát, és Nigériába mehetnénk.

– Nem hülyeség, Scrag! – kiáltotta elismerően Vossi. – Jólesne egy kis trópusi hajókázás. Mi a véleménye, Andy?

– Letartóztatnának bennünket, még mielőtt a rotorlapátok beindulnak.

Scragger leült, elhajtott a csészéje pereméről egy túlságosan szemtelen legyet. Míg a mosdóban volt, a nap följebb emelkedett,

fénye bíborszínűről narancssárgára változott, és már föl kellett venni a napszemüveget.

Gavallan kihörpintette a maradék kávéját, és rögtön fel is állt. – Visszamegyek az irodába, hátha sikerül intézнем valamit – mondta. – Ha valaki keresne, ott megtalál. Mikor fejezik be a munkát, Rudi?

Rudi irányította a helikopterek szétszerelését. – Azt mondta, délre legyünk kész, tehát délben. – Ő is kiürítette a csészéjét, aztán odaszólt a többieknek: – Gyerünk, méltóztassatok fölemelni a seggeteket, *meine Kinder!* – Néhányan, a hecc kedvéért, tessék-lássék tiltakoztak ugyan, de bármilyen fáradtak voltak is, lényegében mindenki örült, hogy végre van mit csinálni, nem kell tétlenül tovább idegeskedni, olyan problémán törniük a fejüket, amit úgysem tudnak megoldani. Sietve bekapták az utolsó falatokat, és indultak a szálloda bejáratánál várakozó kocsik felé.

– Elkísérem, Andy, ha nem bánja – mondta Gavallanek Pettikin.

– Dehogy! Ugorjon be maga is az irodára, Charlie! Rudiék remekül állnak, időben befejezik a munkát maga nélkül is.

– Köszönöm – válaszolta boldogan Pettikin. Paulának csak tízkor kellett a repülőtérre indulnia, így bőven maradt idejük, hogy beszéljenek. Miről, kérdezte magától, miközben a távozók után intett.

A repülőtér éppen ébredezett, amikor Gavallan behajtott a személyzet részére fenntartott kapun. Néhány repülőgépnél már dübörögtek a hajtóművei, égtek a helyzetjelző fényei – készültek a felszállásra. Az iráni evakuálás még mindig javában folyt. – Jól van? – kérdezte Scraggertől, észrevéve a fájdalmas kis fintort.

– Persze, Andy! Csak a gyomrom rendetlenkedik. Új-Guinea óta nincs igazán rendben, állandóan vigyáznom kell rá. Ha volna nálam kis Brown-elixír, mindjárt jobb lenne. – Az oldatot összeállítójáról, dr. Collis Brown brit katonáorvosról nevezték el, aki a krími háború idején találta ki, hogy segítsen a dizentériában megbetegedett katonákon. – Hat csöpp elég belőle, hogy rendbe jöjjön az ember gyomra.

– Így igaz – válaszolta igazából oda sem figyelve Gavallan. Az kötötte le a gondolatait, hogy vajon a Pan Am Freighting nem fog-e újabb halasztást kérni a jumbók érkezésére. – Általában én sem indulok sehova nélküle... Várjon csak! – Hirtelen földerült az arca. A túlélő-csomagom. Liz mindig berakja a bőröndömbe. Abban van

minden – Brown-elixír, tigrisbalzsam, aszpirin, egy arany egyfontos, meg egy doboz szardínia.

– Tessék? Szardínia?

– Arra az esetre, ha nagyon megéheznék. – Gavallan örült, hogy végre van valami, ami eltereli a figyelmét a megállíthatatlanul közeledő katasztrófáról. – Lizzel van egy közös barátunk, akit még Hongkongban ismertünk meg évekkkel ezelőtt. Egy Marlowe nevű író. Minden útjára vitt magával egy doboz konzervet, hátha éppen éhínség lesz ott, ahova érkezik. Lizzel sokat neveltünk rajta, de végül átvettük a szokását. Segít abban, hogy ne felejtjük el, sok emberrel összehasonlítva milyen szerencsések vagyunk.

– Peter Marlowe? Aki a Csangit, azt a szingapúri hadifogolytáborról szóló könyvet írta?

– Igen. Ismeri?

– Nem, de olvastam a regényt. Több ilyen témájút nem, csak ezt az egyet – válaszolta Scragger. Eszébe jutott a saját, japánok ellen vívott háborúja, arról Kaszigi, és az Iran-Toda. Előző este végigtelefonálta a sargazi szállodákat, hátha sikerül megtalálnia a japánt, és végül ki is derítette, hogy az Internationalban lakik. Éppen nem volt a szobájában, úgyhogy üzenetet hagyott neki, és remélte, hogy a japán visszahívja. Biztosan nagyon dühös, amiért cserbenhagyta, nem segítettem neki az Iran-Todánál, morfondírozott. Hirtelen úgy érezte, mintha évek választanak már el Bandar-Deilamtól és az Iran-Todától. Mégis, mondta magában, ha ő nincs, még mindig ott rohadnék az iráni rendőrségen, a vaságyhoz bilincselve.

– Kár, hogy nincs mindenkinek egy doboz szardíniája, Andy! – mondta Gavallannek. – Sokszor nem gondolunk arra, valójában milyen szerencsések is vagyunk. Vegyük csak azt, hogy sikerült épen, egy darabban ideérnünk Lengehből! És az öreg Duke? Hamarosan olyan lesz, mint új korában. Hajszálon múlt csak, hogy életben maradt, de sikerült neki. Scotnak ugyanúgy. Nem kell siratni a Forgószelet! Minden srácot sikerült kihoznunk, és a madarainkat is. Erkki biztonságban van, és meglátja, Mac is rendbe jön. Dubois és Fowler? Néha előfordul, hogy valakinek nem sikerül, de még nem tudjuk, mi történt velük, úgyhogy reménykedhetünk. Tom? Úgy döntött, hogy visszamegy, de biztosan meg fog lógni.

AZ IRÁNI-TÖRÖK HATÁR KÖZELÉBEN, 7.59. Mintegy hétszáz mérföldnyire északkeletre Azadeh éppen a szeméhez tette a kezét, hogy védekezzen a nap vakító sugarai ellen. Lent a völgyben gyanús villanást látott, de nem tudta megítélni, mi okozta. Fegyver ugyanúgy lehetett, mint fényes lószerszám. Odakészítette maga mellé az M-16-ost, és a távcsőért nyúlt. Mögötte, a 212-es nyitott utasterének a padlóján, Erkki pokrócokba burkolva, mélyen aludt. Az arca sápadt volt, sok vért vesztett, de Azadeh hitte, hogy nem lesz komolyabb baja. Hiába figyelt, a távcsövön keresztül sem látott mozgást. A táj havas volt, elhagyatott. Kevés fa nőtt csak rajta, nem látszott sehol falu, emberek jelenlétére utaló füst. A nap szépen sütött ugyan, de a levegő nagyon hideg volt. Felhők nem látszóttak az égen, és éjszaka szerencsére a szél is elállt. A távcsövet lassan mozgatva, alaposan végigpásztázta a völgyet, és néhány mérfölddel arrébb sikerült is fölfedeznie egy falut, ami korábban elkerülte a figyelmét.

A helikopter sziklás platón, magas negyektől körülvevett katlanban állt. Éjszaka, menekülés közben, mivel az ajtót átlyukasztó lövedék fontos műszereket is megrongált, Erkki elveszítette az irányt. Mivel félt, hogy túl sok üzemanyagot használ, és nem tudott egyszerre vezetni, és felszakadt, erősen vérző sebével is törődni, úgy döntött, megkockáztatja a leszállást, és vár, amíg megvirrad. Miután lerakta a helikoptert, rögtön kiemelte a pilótafülkéből az összegöngyölt szőnyeget, és kibontotta. Azadeh változatlanul békésen aludt. Erkki, amennyire tudta, bekötözte a sebét, visszatekerte a szőnyegbe az asszonyt, hogy meg ne fázzon, és fegyvert véve magához, a helikopter talpához támaszkodva őrködni próbált. Bármennyire erőlködött azonban, képtelen volt ébren maradni, hamarosan őt is elnyomta az álom.

Amikor felriadt, az ég már halványan derengett, Azadehnek pedig nyitva volt a szeme. Továbbra is a szőnyegbe tekerve, mozdulatlanul figyelte. – Hát így állunk. Szóval elraboltál – mondta, látva, hogy felébredt, és ennél tovább nem is bírta. Megjátszott komorsága szempillantás alatt elszállt, lázas igyekezettel kihámozta magát a szőnyegből, a férje nyakába ugrott, csókolta, ölelte, hálálkodott a bölcsességéért, amellyel mindhármuk gondját megoldotta, és elmondta a várakozás közben alaposan átgondolt kis beszédét: – Tudom, hogy a feleség nem szállhat szembe a férjével, Erkki! Még

Iránban sem pedig mi civilizáltak vagyunk –, a nő szinte olyan, mint a jószág, és az imám is a leghatározottabban megmondta, hogy az asszony dolga a feltétlen engedelmesség. A Koránban, a Koránban és a *sariában* – igazította ki magát sietve –, pontosan meg vannak fogalmazva a feleség kötelességei. Azt is tudom, hogy hitetlenhez mentem feleségül, és megesküszöm, hogy naponta legalább egyszer megpróbálok elszökni tőled, és visszamenni, teljesíteni esküvel fogadott kötelességemet. Megteszem, bármennyire félek is, mivel tudom, hogy biztosan elfogsz, meg is verhetsz és köteles vagyok engedelmesen túrni, végrehajtani minden parancsodat. – A boldogságtól könnyes szemmel elhallgatott, és csak kis szünet után fejezte be: – Köszönöm, drágám! Úgy féltem...

– Képes lettél volna megtenni? Elhagytad volna a hitedet?

– El sem tudod képzelni, mennyit könyörögtem Istennek, hogy segítsen neked, mutassa meg, mit kell tenned.

– Rászántad volna magad?

– Minek beszélni olyasmiről, ami elképzelhetetlen, szerelmem?

– Ó! – Erkki végre rájött, mire gondolt Azadeh. – Ezek szerint tudtad?! Biztos voltál, hogy ezt fogom csinálni!

– Csak azt tudtam, hogy a feleséged vagyok, szeretlek, és engedelmeskednem kell neked akkor is, ha akaratom és segítségem nélkül magaddal cipelsz. Ne beszéljünk többé róla! Jó?

Tanácsstalanul nézte az asszonyt, nem értette, miért olyan határozott és erős, hogyan tért magához olyan hamar az alvásból. Alvás! Azadeh, legalább egy órát aludnom kell – mondta. – Bármekkora szégyen, nem bírom tovább. Ha nem alhatom legalább egy órát, végem. Itt biztonságban leszünk. Légy szíves, őrkdj, hogy pihenhessek kicsit!

– Hol vagyunk?

– Még Iránban, valahol a határ közelében. – Erkki odanyújtotta az asszonynak a megtöltött karabélyt. Nem aggódott miatta, tudta, hogy jól bánik vele, és remekül céloz. – Egy lövedék tönkretette az iránytűt. – Imbolyogva, ereje maradékát összeszedve bemászott az utastérbe, felmarkolt néhány takarót, beléjük burkolózott, és rögtön elaludt. Azadeh, a pirkadatot várva, a jövőjüket és a múltjukat próbálta számba venni. Egyetlen elvarratlan szálát talált csupán

Johnnyval kellett még, örökre, lezárni a kapcsolatukat. Milyen furcsa is az élet, mondta magában. Azt hittem, nem fogom kibírni a szőnyegben, sikoltozni fogok, és képtelen leszek kábultnak tettetni magam. Hogyan is hihették, hogy altatót veszek be, amikor szükség lehet rám, arra, hogy segítsék megvédeni magunkat! Milyen könnyű volt félrevezetni Minát, Erkki drágámat, és Hakimot is – ő többé nem drágám! „Halhatatlan lelke fontosabb kell legyen, mint múltó élete.” Képes lett volna megölni. Engem, a hűgát! De túljártam az eszén!

Nagyon elégedett volt magával, és Aishával is, aki megmutatta, hol, melyik falon vannak titkos, hallgatózásra használható lyukak. Miután felháborodást tettetve kirohant a szobából, kettesben hagyta Hakimot és Erkkit, odalopakodott az egyikhez, hogy kihallgassa, miről beszélgetnek. Jaj, Erkki, mondta gondolatban a férjének, annyira féltem, hogy nem leszek képes meggyőzni benneteket, nem hiszitek el, hogy képes leszek megszegni az eskümet. Azért is rettentően izgultam, hogy amit mondtam, ne ereszd el a füled mellett, sikerüljön ráébresztenem téged a megoldásra, és kidolgozhasd ragyogó tervedet. Milyen okos voltál, voltam, voltunk mind a ketten. Még arról is sikerült gondoskodnom, hogy elhozd az ékszeres zacskómat, és benne Nadzsud kincseit, amelyeket – némi hízelkedés árán – Hakimtól szereztem. Úgyhogy most gazdagok vagyunk, és nem kell aggódnunk – feltéve, hogy sikerül kijutnunk ebből az Istentől elhagyott, szerencsétlen országból.

– Istentől elhagyott föld ez, kedvesem – mondta Ross, amikor utoljára találkoztak, még Teheránban. Nem tudott elszakadni tőle, ezért elment Talbothoz, megkérdezte, hol lakik, hogy elbúcsúzzon tőle. Néhány órával később bekopogott hozzá, és szerencsére egyedül is találta. – Jobban teszed, Azadeh, ha itt hagyod Iránt! Annak az Iránnak, amit te annyira imádsz, örökre vége. Ez a forradalom is olyan, mint az összes többi: a régi zsarnokságot új váltja fel. Új vezetőitek rátok fogják erőltetni a saját törvényeiket, megkövetelik, hogy azt az istent imádjátok, akit ők mutatnak nektek. Ugyanúgy, mint korábban a sah. Az ajatollahok sem jobbak, mint a pápák, érsekék, püspökök – akadnak közöttük jó emberek, rosszak, sőt gonoszok is. Idővel, talán, a világ majd jobbá válik kicsit, az emberben szunnyadó, ölni, kínozni akaró vadállat meghunyászkodik. Gyönyörű világ ez, Azadeh, egyedül az ember rontja el. Többnyire a férfiak. Ugye tudod, hogy még most is szeretlek?

– Igen. Mondtad a faluban. Te is tudod, hogy szeretlek?

– Igen.

Milyen könnyű is az embernek visszarepülni az időben, azt képzelni, hogy újból fiatal! – Nem vagyunk már olyan fiatalok, Azadeh, és hiába szeretnék, nem tudok szabadulni az ürességtől, a bánattól.

– El fog múlni, Johnny – biztatta a férfit, őszintén kívánva, hogy boldog legyen. – Elmúlik ugyanúgy, ahogy Irán bajai. Évszázadokon át borzalmas sors jutott nekünk, és azt is túlértük. – Fölidézte magában, amint ott ültek nyugodtan, nem is érintve, és mégis tökéletesen birtokolva egymást. Aztán valamivel később a férfi, azzal az ördög bánja-mosolyával búcsút intett, és otthagyta.

Újabb villanást látott, izgatottan a szeméhez kapta a távcsövet, és ezúttal már sikerült is megpillantania. – Erkki! – Arra sem volt ideje, hogy felálljon, már ott termett mellette. – Nézd! Két lovas. Mintha valamelyik hegyi törzshöz tartoznának. – Hogy jobban lásson, átadta a férjének a távcsövet.

– Megvannak! – A két fegyveres könnyű vágóban haladt át a völgyön, fegyver volt náluk, a hegyi törzsekhez tartozók öltözkését viselték, és megpróbálták rejtve maradni a figyelő tekintetek elől ott, ahol csöppnyi esély is kínálkozott a rejtőzésre. A távcsövet még élesebbre állítva, Erkki már azt is látta, hogy a lovasok feléjük néznek. – Lehet, hogy a helikoptert észrevették, de minket valószínűleg nem látnak.

– Erre tartanak?

A férfi, fáradsága és kínzó fejfájása ellenére, kihallotta Azadeh hangjából a félelmet. – Talán. De lehet, hogy nem. Ne aggódj, bőven van időnk! Legalább félóra, amíg ide érnek.

– Minket figyelnek! – Az asszony elsápadt, és védelmet keresve közelebb húzódott Erkkihez. – Hakim biztosan fellármázta a környéket.

– Nem hiszem. Segített nekem.

– Abban, hogy megszökj. – Azadeh idegesen körbenézett a csöppnyi fennsíkon, majd újból a lovasokra szögezte a tekintetét. Utána ismét azt tette, amit a hánnak tennie kell. – Nem ismered Hakimot, Erkki! A bátyám, de elsősorban hán.

A távcsövön keresztül Erkki már a völgyhajlatban megbúvó falut figyelte. Fölfedezte a magas oszlopokra kifeszített, fényesen csillogó telefonvezetékeket, és a látvány benne is erős nyugtalanságot keltett. – Lehet, hogy csak kíváncsi falusiak. Mindenesetre nem várjuk meg, hogy kiderüljön. – Bátorítóan rámosolygott a feleségére. Éhes vagy?

– Nem érdekes! Kibírom. – Azadeh sietve összetekerte a vagyont érő, régi szőnyeget – egyikét a legkedvencebbjeinek. – Inkább szomjas vagyok, mint éhes.

– Én is, de már jobban érzem magam. Jólesett ez a kis alvás. – Erkki igyekezett minél alaposabban megfigyelni a hegyeket, gondolatban összevetni a látottakat az agyában rögzült térképpel. A mélyen alattuk vágtató lovasokra is gyors pillantást vetett, és megállapította, hogy nem jelenthetnek számukra veszélyt. Föltéve, hogy nem rejtőzködnek a közelben mások is, tette hozzá. A pilótafülkéhez sietett, Azadeh pedig belökte az utastérbe a szőnyeget. Visszahőkölt kissé, amikor az ajtót behúzza észrevette a golyó ütötte lyukakat. Mindketten annyira el voltak foglalva közvetlen tennivalóikkal, hogy észre sem vették a villanást a közelből, a ritkás erdőből.

Erkki gyöngének érezte magát, a feje pedig úgy zúgott, mint a méhkas. Szerencsére a helikopter motorja az első gombnyomásra életre kelt, és a hangja is olyan volt, amilyennek lennie kellett. A fordulatszám-mérő mutatója azonban vadul ugrált, iránytűje nem volt, és az automata helyzet-meghatározó sem működött. Nem aggódott különösebben, tudta, hogy a motor hangja alapján is megérzi, mikor elegendő a teljesítmény, hogy föl lehessen emelni a gépet. Azonban az üzemanyagszint-jelző egynegyeden állt, és már nem volt idő arra, hogy ellenőrizze, valós értéket mutat-e, vagy az is meghibásodott. Nagy és kis, ősi és új istenek, élők, holtak, és csak ezután megszületők, segítsetek!, fohászzkodott némán. Álljatok mellém, mert nagy szükségem van rátok, a legkisebb segítségre is, amit adhattok! Tekintete az oldalzsebbe dugott *kukrira*. tévedt, és anélkül, hogy tudatosan átgondolta, akarta volna, feléje nyúlt. Utána rögtön vissza is kapta a kezét, mert az érintése vadul égette.

Azadeh közben megkerülte a helikoptert, és lázas sietséggel beült mellé. A rotor szele a ruhája alá hatolt, és bár addig is fázott, még jobban megdermesztette jéghideg fuvallatával. Idegesen berántotta az ajtót, és megpróbált nem nézni a padlón éktelenkedő, sötét,

megszáradt vérfoltokra. Bátorítónak szánt, nagy erőfeszítéssel magára erőltetett mosolya is rögtön eltűnt, mihelyt meglátta, hogy Erkki, miközben erősen koncentrált, öntudatlanul a *kukri* markolatáért nyúl. Még mindig nem igazán értette, miért hozta magával, amikor volt saját töre.

– Jól vagy? – kérdezte, de mintha sükethez beszélt volna. Insa Alláh. Isten akarata, hogy még élünk, élek, együtt vagyunk, és már majdnem biztonságban, gondolta a hitéből táplálkozó, szelíd belenyugvással. Most viszont rajtam múlik, hogy képes vagyok-e elviselni a megpróbáltatást, és megvédeni magunkat. Ez az ember, itt, mellettem, még nem az én Erkkim, sem külsőleg, sem belsőleg. Szinte hallom az agyában dörömbölő, sok buta, ártalmas gondolatot. Még az is lehet, hogy sikerül legyőzniük a jókat, és akkor tényleg nem marad más hátra, mint Isten irgalmában bízni. – Köszönöm – mondta nyugodtan, átvéve férjétől a fejhallgatót, közben igyekezett minél jobban felkészülni az elkerülhetetlennek érzett, mindkettőjük számára szenvedést hozó küzdelemre.

Miután megbizonyosodott, hogy Azadeh rendesen becsatolta magát, Erkki beleszólt a mikrofonba: – Hallod, amit mondok?

– Igen, drágám! Köszönöm.

Fél füllel a motor hangjára koncentrált, és úgy ítélte meg, hogy legfeljebb két perc múlva felszállhatnak. – Nem maradt annyi üzemanyagunk, hogy eljussunk a Van-tóig, a legközelebbi törökországi repülőtérig. Indulhatnánk délre, Rezáijehbe, ott biztosan tudnánk tankolni, de túl veszélyes lenne. Inkább északra megyek. Erre jövet láttam egy országutat, remélem, hogy a Hvoj és Van közötti út volt.

– Remek! Siessünk, Erkki! Itt nem érzem biztonságban magam. Van a közelben valamilyen repülőtér? Hakim biztosan fellármázta a rendőrséget, az pedig értesítette a légierőt. Fel tudunk szállni?

– Pár másodperc, már majdnem elég meleg a motor. – Erkki látta felesége arcán a félelmet, de azt is, milyen gyönyörű, és önkéntelenül John Ross jutott ismét az eszébe. – Azt hiszem, a határkörzetben vannak repülőterek – mondta. – Repülünk, ameddig tart az üzemanyag. A határon valószínűleg át tudunk jutni. – Amennyire csak tudott, megpróbált vidámnak tűnni. – Akár benzinkutat is találhatunk. Mit gondolsz, elfogadják a hitelkártyát?

Azadeh idegesen nevetett, és a csuklójára tekert szíjnál fogva megemelte a táskáját. – Nincs szükség hitelkártyára, Erkki! Gazdagok vagyunk... gazdag vagy. Jól tudok törökül, és ha nem tudom kisírni, megvásárolni, vesztegetéssel elérni, hogy tovább mehessünk, akkor meg sem érdelem, hogy a Gorgonok törzséhez tartozzam! Tovább megyünk, de hová? Isztambulba? Régen megérdemelsz már egy igazán mesés szabadságot. Csak neked köszönhető, hogy biztonságban vagyunk. Te csináltál, te terveltél ki mindent.

– Nem én, Azadeh, hanem te. – Te és John Ross, akarta üvöltöni Erkki, és hogy magába tudja fojtani a szót, gyorsan a műszerfarra szögezte a tekintetét. Ross nélkül Azadeh már halott lenne, és ha ő elvész, meghaltam volna én is. Lehet, hogy így is meghalok, mert képtelen vagyok úgy élni, hogy gondolatban állandóan együtt lássalak benneteket! Biztos vagyok benne, hogy szeret...

Nem tudta befejezni a gondolatot – tágra nyílt szemmel, elképedve bámult az erdőből két oldalról kivágatató lovasokra. Több rendőr is volt közöttük, és megeresztett kantárszárral, lovaikat vadul ösztökélve száguldottak feléjük. A motor hangja alapján érezte, hogy megvan a kellő teljesítmény, teljes gázt adott, és a helikopter emelkedni kezdett. Lassan, védtelenül, odakínálva magát a fegyvereknek. A lovasoknak sietniük sem kellett, annyi idő állt rendelkezésükre, hogy beérjék, és nyugodtan célozva leszedjék őket, amennyit csak akartak. Igen! Az egyik csapat közepén vágatató rendőr őrmester már nyúlt is a nyeregtáskába dugott M-16-osért...

Erkki – az egyetlen, még megmaradt lehetőséggel élve – ide-oda rángatta a gépet, éles fordulókat írt le, hogy legalább a célzást megnehezítse. Közben minden pillanatba várta az alumíniumlemezeket szitává lyuggató, végzetes lövéseket, és nagyon meglepődött, amikor a fák koronája fölött átsuhanva, a völgynek lefelé száguldva sértetlenül maga mögött hagyta őket.

– Ne lőjete! – ordított az őrmester a fennsík szélén, harci lázban égve, fegyvereikért kapó törzsi harcosokra. – Isten összes nevére, hányszor mondjam még, hogy csak a férfit kell megölni, az asszonynak haja szála sem görbülhet?! – A lovasok, ha nehezen is, de engedelmessé váltak a parancsnak, és amikor melléjük ért, látta, hogy a helikopter már messze járt, lőtávolon kívül repül, mélyen lent a völgyben. Nyeregtáskájába nyúlt, a rádió adó-vevőjéért, és az adás-

gombot benyomva nyugodtan beleszólt: – Parancsnokság! Itt Zibri őrmester. Nem tudtuk elkapni őket. A motor bemelegedett, mielőtt lecsaphattunk volna rájuk. De legalább megriasztottuk!

– Merre mennek?

– Északnak, a Hvoj-Van országút felé.

– Láta az úrnőt?

– Igen. Nagyon meg volt ijedve. Értesítsék a hánt, hogy az emberrabló hozzászíjazta az üléshez, és úgy látszott, hogy a csuklóit is összekötözte. Az úrnő... – Az őrmester izgatottan elharapta a mondatot, és amikor ismét megszólalt, legalább egy oktávval magasabban rikoltotta: – Keletnek fordultak! Az úttól két-három kilométerre, délnek repülnek.

– Rendben. Vettük az adást. Értesítjük a légierőt...

TEHERÁN – A BELSŐ ELHÁRÍTÁS KÖZPONTJÁBAN, 9.54. Szoleiman al Viali, a Négyes Csoport bérgyilkosa lázas igyekezettel próbálta megfékezni ujjai remegését, miközben átvette a SAVAMA ezredesétől a telexet: Hasemi Fazir ezredest, a belső elhárítás főnökét az éjszaka folyamán megölték, miközben halált megvető bátorsággal irányította a baloldali mudzsahedek főhadiszállásának felszámolására indított hadműveletet. Vele együtt életét vesztette az Armstrong nevű brit szaktanácsadó is. Mindkettőjük holtteste odaveszett az áruló által felgyújtott épületben, (aláírás) A tebrizi rendőrfőnök.

Szoleiman félt attól, hogy a főtiszt megtalálta a Négyes Csoportra vonatkozó terhelő feljegyzéseket Fazir páncélszekrényében – a széf ugyanis nyitva volt, és teljesen üres. Elképzelhetetlen, hogy a gazdám lett volna ennyire gondatlan, és nyitva felejtette volna, gondolta. – Insa Allah, kegyelmes úr! – mondta, és igyekezett eltitkolni az érzéseit. – Insa Allah. Ön a belső elhárítás új parancsnoka, kegyelmes úr?

– Igen. Magának mi volt a beosztása?

– Ügynök vagyok, kegyelmes úr – válaszolta Szoleiman, szándékosan nem véve tudomást a múlt időről. Lassan ugyan, de kezdett megnyugodni. Ha ezek a rühes kutyák bármit sejtenének,

okoskodott növekvő önbizalommal, már nem itt volnék, hanem a pincében, és üvöltenék a kintől. Mit keresnek ezek a mocskos, a kötelességüket elhanyagoló ebek a férfiak világában? – Az ezredes azt parancsolta, hogy Dzsalehben lakjak, tartsam nyitva a szememet és a fülemet, leplezzek le minél több kommunistát. – Megpróbált a lázas gondolatait elrejtő, nyugodt arcot vágni, és közben tiszta szívből utálta a Fazir íróasztala mögé telepedő, sovány, gőgös tekintetű tisztet.

– Mióta dolgozik a szervezetnél?

– Három vagy négy éve, nem emlékszem pontosan, kegyelmes úr! Rajta van a személyi lapomon. Az is lehet, hogy öt éve léptem be. A nyilvántartás biztosan meg tudja mondani. Körülbelül négy éve, és keményen dolgoztam, és önt is a legjobb tudásom szerint fogom szolgálni.

– Átszervezés lesz, a SAVAMA magába olvasztja a belső elhárítást. Ezentúl nekem tartozik jelenteni. Minden eddigi jelentéséről is kérek másolatot.

– Insa Allah, kegyelmes úr, de, sajnos, nem tudok írni, illetve csak nagyon nehezen, és Fazir kegyelmes úr soha nem is kért tőlem írásos jelentést – hazudta folyékonyan, szemrebbenés nélkül Szoleiman. Utána sem esett ki a szerepéből, egyik lábáról a másikra állt, és úgy tett, mintha nagyon szégyellné magát. SAVAK vagy SAVAMA, teljesen mindegy, gondolta. Hazugok gyülekezete mindkettő, és nagyon valószínű, hogy ők ölették meg a gazdám. Isten büntesse meg őket miatta – tönkretették a ragyogó tervét, és engem is megfosztottak a tökéletes állástól, ami segített, hogy igazán sok pénzt keressek, valódi hatalmam legyen, és fényes jövőm. Tolvajok ezek mind! Ellopták a jövőmet és a biztonságomat! Nincs többé munkám, nem mondja meg többé senki, hogy kik Isten ellenségei, akiket meg kell ölnöm. Elveszett a jövőm, a biztonságom, nem véd meg többé senki! Hacsak...

Hacsak nem használom az eszemet, az ügyességemet, és nem folytatom ott, ahol a gazdám kénytelen volt abbahagyni, gondolta feltámadó reménnyel.

És miért is ne? Isten akarata, hogy halott legyen, én viszont életben maradjak, belőle áldozat legyen, de belőlem nem. Miért ne lehetne újabb sejteket létrehozni? Tudom, hogyan csinálta, és nagyjából azt

is, hogy mi volt a végső célja. Akár ezt az épületet is megtámadhatnám, és kiüríthetném a titkos széfet a pincében, amiről már régen tudok, bár ezt nem is sejtette. Rajta kívül csak én láttam, más senki, még a felesége sem. Most, hogy meghalt, könnyen hozzá tudok férni. A legjobb lesz, ha még ma éjjel megpróbálom, odamegyek, mielőtt ezek a teveszarevők kifosztják. Micsoda gazdagságot rejthet – kell hogy rejtsen – az a páncélszekrény! Pénzt, iratokat, neveket tartalmazó listákat – a gazdám imádta a névsorokat, mint a kutya a szart! Pusztuljak el, ha nem találom meg benne a Négyes Csoport többi sejtjéhez tartozók nevét is! Nem arról álmodott-e a gazdám, hogy ő lesz az új Szabbah? Miért ne lehetnék helyette én? Bérgyilkosok, igazi bérgyilkosok segítségével, akik nem félnek a haláltól, sőt vágnak rá, hogy mártírok lehessenek, és a paradicsomba jussanak...

Majdnem hangosan fölnevetett. Szerencsére észbe kapott, és hogy leplezze magát, böffentett egy nagyot. – Elnézést, kegyelmes úr, nem érzem jól magam. Megengedi, hogy távozzam? Kérem...

– Hol tartotta az iratait Fazir ezredes?! – csapott le rá a következő kérdés.

– Az iratait, kegyelmes úr? Bocsásson meg, honnan tudhatnék én arról? Én csak egyszerű ügynök vagyok, személyesen neki tettem jelentést, és utána mindig elzavart, többnyire átkozódva, még az is előfordult, hogy belém rúgott. Boldog vagyok, hogy végre igazi férfinak dolgozhatok – válaszolta megnyugodva Szoleiman. Mit kívánna tőlem Fazir, tette föl magának a kérdést. Természetesen azt, hogy megbosszuljam, végezzek Pahmudival, mert biztosan ő felelős a haláláért, és ezzel a rühes kutyával is, aki olyan szemtelen, hogy képes az íróasztalához telepedni. Miért is ne? De csak azután, hogy a széfet kiürítettem. – Megengedi, hogy távozzam, kegyelmes úr? Rettenetesen háborog a gyomrom, valami szörnyű fertőzést kaphattam.

Az ezredes utálkozva, dühösen nézett rá. A páncélszekrényben kizárólag pénzt talált, jókora *piskest*, de iratokat nem, pedig Fazir valahová biztosan elrejtette a bizalmas feljegyzéseit. Lehetséges, hogy hazavitte? – Elmehet – mondta ingerülten –, de hetente egyszer jelentkezzen kihallgatásra. Nálam! És ne felejtse el iparkodni! Nem alkalmazunk tehetetlen, semmire sem használható ügynököket.

– Értettem, kegyelmes úr! Természetesen, kegyelmes úr! Nagyon köszönöm, kegyelmes úr! – hálálkodott Szoleiman. – Higgye el, tiszta szívemből szolgálom Istent, és az imámat! De mikor jelentkezzem?

– A szent nap utáni napon, minden héten! – Az ezredes türelmetlen kézmozdulattal jelezte, hogy elege volt a semmire sem használható ügynökből. Szoleiman azonnal távozott is – alázatosan, a földet szinte felsöpörve –, és közben szentül megfogadta magának, hogy mire elérkezik az első jelentéstétel napja, már nem lesz kinek jelentést tennie. És miért is ne?, kérdezte magától. Hiszen a hatalmam most már Bejrútig, Bahreinig terjed.

BAHREIN, 12.50. Csaknem hétszáz mérfölddel délebbre, Bahreinben csodaszép napsütéses idő volt. A tengerpartot vidám tömeg lepte el, széllovasok birkóztak lelkesen a tenger hullámaival, a szállodák teraszain népes társaságok gyűltek egybe, hogy könnyű, kellemesen laza öltözékben élvezzék a tavaszi napsütést. Ott volt Szajada Bertolln is.

A bikinije fölé felkapott, szellős anyagból készült strandruhát viselt, jéggel hűtött, citromos vizet iszogatót egymagában, jókora zöld napernyő alatt. Gondolataiba merülve figyelte a parthoz vágódó hullámokban játszadozó gyerekeket – az egyik kisfiú szakasztott olyan volt, mint a saját fia. De jó lesz hazamenni, gondolta, ismét a karomba szorítani, és... Igen, annak is örülök, hogy újból találkozhatom a férjemmel. Hosszú ideig voltam távol az igazi civilizációtól, a finom ételektől és a szellemes társalgástól, az igazi, zamatos kávétól, és ezernyi más, mégis nagyon fontos dologtól, amit az emberek többsége természetesen, egyszer s mindenkorra adottnak vesz. Én azonban nem! Mindig tudtam értékelni őket, és azért küzdöttem, hogy a Közel-Keleten jobb, igazságosabb világ jöhessen létre.

És most, tette fel magának a kérdést, és abban a pillanatban elszállt minden jókedve.

Már nem csupán a PFSZ szimpatizánsa és futárja vagyok, hanem a libanoni keresztény milícia ügynöke, izraeli uraiké, és az izraeliek CIA-s főnökeié is! Istennek hála, miután rám parancsoltak, hogy térjek vissza Bejrútba, ki tudtam hallgatni, miről suttoztak egymás

között. Neveket nem említettek ugyan, de ami elhangzott, az is elég volt, hogy megtudjam, kik is valójában. Kutyák! Mocskos, rühes ebek! Keresztények, Palesztina árulói! Tejmurt is meg kell még bosszulni! Beszéljek róluk a férjemnek, hogy szóljon a Nemzeti Tanácsban lévő barátainak, kérdezte magától. Nem! Félek tőlük! Túl sokat tudnak.

A tenger felé nézett, és riadtan mozdulatlaná merevedett, ugyanis a szörfözők között, teljesen váratlanul, Jean-Lucöt pillantotta meg. A part felé tartva, tökéletesen egyensúlyozott egy keskeny deszkán, elegánsan feszítve izmos testét a szélnek. A kellő pillanatban éles kanyart írt le, a parthoz közeli sekély vízben leugrott a szörfről, és hagyta, hogy a vitorla ernyedten a hullámokra dőljön. A kivételes tudás láttán Szajada elismerően mosolygott.

Jaj, Jean-Luc, hogy tudod imádni magad! Be kell vallanom, van is rá okod. Sok szempontból egészen kiváló vagy, szakácsnak, szeretőnek például, sorolta magában a férfi jó tulajdonságait, csak az a baj, hogy nem elég változatos, kísérletező kedvű hozzáánk, közel-keletiekhez képest, és túlságosan is leköt az, hogy magadat imádd. Elismerem, valóban szép vagy – mormolta halkán, hogy más ne hallja. A szerelemben átlagon felüli, *chérie*, de csak annyi! Nem te vagy a legjobb. Az első férjem volt a legjobb, talán azért, mert az első volt. Tejmur... Egészen különleges volt. Jaj, Tejmur! Most, hogy eljöttem Teheránból, már nem félek rád gondolni. Ott nem mertem, nem lehetett. Nem foglak elfelejteni, és azt sem, hogy mit tettek veled. Egy napon bosszút állok még érted a keresztény milícián.

Figyelte Jean-Lucöt, megpróbálta kitalálni, mit kereshet ott. Örült neki, és remélte, hogy a férfi észreveszi, és nem neki kell megtenni az első lépést. Nem akarta megkísérteni a sorsot, de szerette volna tudni, mit tartogat számára. A tükréért nyúlt, sietve kiigazította a száján a rúzsot, tett kis parfümöt a füle mögé, és várt. Amikor a pilóta elindult a terasz felé, úgy tett, mintha elmerülve nézné a poharát, ráhagyva a továbbiakat a véletlenre.

– Szajada! *Mon Dieu, chérie!* Mit keresel te itt?

Kellőképpen meglepődött, de a csók közben a tenger sós ízét, a napolajjal keveredő izzadság szagát megérezve úgy döntött, hogy a délután mégis csak tökéletes lesz arra, hogy együtt töltsék. – Nemrég jöttem, *chérie!* Tegnap este érkeztem Teheránból – válaszolta, és

nem ellenkezett, hogy a vágy a hatalmába kerítse testét. – Holnap délben akarok tovább menni Bejrútba, de egyelőre várólistán vagyok. Mit csinálsz itt? Kész csoda, hogy így felbukkantál!

– Isteni szerencsénk van! Holnap semmiképp sem mehetsz. Vasárnap lesz, partit rendezünk, sütünk rákot, kagylót!

Tökéletesen magabiztos volt, a legkisebb porcikájáig gall, búbájosan ellentmondást nem tűró, Szajada pedig arra gondolt, hogy miért is ne? Bejrút várhat, hiszen én is rettentő sokáig vártam. Egy nap már igazán nem számít.

Jean-Luc is végtelenül elégedett volt. Korábban szomorkodott, mert úgy érezte, tönkretették a hétvégéjét, de minden bánata elszállt, mihelyt a délutáni szeretkezésre, és utána a sziesztára gondolt. Majd, folytatta a tervezgetést, rendelék egy tökéletes vacsorát, táncolunk kicsit, újból szeretkezünk, aztán jól kialusszuk magunkat, hogy frissen kezdhezzük a holnapi, tökéletes napot. – *Cherié*, a gondolatba is majd belepusztulok, de muszáj, hogy itt hagyjalak egy órára – mondta tökéletesen adagolt szomorú színezettel a hangjában. – Aztán együtt ebédelünk. Itt laksz, ugye? Nagyszerű, én is. Az 1623-asban. Fél kettő-háromnegyed kettő megfelel? Az átöltözéssel ne törődj, így is maga vagy a tökély! *C'est bon?* – Miközben megcsókolta Szajadát, keze a mellére tévedt, és nagyon elégedett volt, mert érezte, hogy az asszony egész teste megremeg.

A KÓRHÁZBAN, 13.16. – Jó napot, dr. Lanoire! McIver kapitány jobban van, vagy rosszabbul? – Jean-Luc franciául beszélt az orvossal, akinek az apja cannes-i volt, és csak az anyja bahreini írástudatlan halász Sorbonne-on tanult lánya, az apja változatlanul halászattal foglalkozott, és nyomorúságos kunyhóban lakott, mint korábban, bár az olajkútjai több millió dollárt jövedelmeztek.

– Köztes állapotban.

– Mi az, hogy állapotban?!

Az orvos komoly arccal, elgondolkodva támasztotta az állat összeérintett ujjainak. Negyven év körüli, előkelő megjelenésű férfi volt, iskoláit Párizsban és Londonban végezte, és kiválóan beszélt franciául és angolul is. – Még néhány napig nem tudok biztosat mondani róla. További vizsgálatokra van szükség. Igazából egy

hónap múlva, az érvizsgálati ellenőrzés után lehet majd megítélni, milyen is az állapota. Egyelőre megfelelően reagál a kezelésre, és nincsenek fájdalmai.

– De meg fog gyógyulni, ugye?

– Tulajdonképpen semmi meglepő nincs abban, ami történt. A feleségétől tudom, hogy az elmúlt néhány hónapban erős stressznek volt kitéve, és főleg az utóbbi néhány napban, amíg ezt a Forgószél nevű vállalkozást végrehajtották. Az lett volna a csoda, ha nem így van. A legnagyobb elismerést érdemli, és mindenki, aki részt vett ebben a bátor akcióban. Ugyanakkor nagyon komolyan tanácsolom, hogy az összes pilótájuk és szerelőjük két-három hónapot pihenjen, egyelőre ne tegye ki magát újabb idegfeszültségnek.

Jean-Luckel madarat lehetett volna fogatni. – Megkérhetném, hogy adja írásba ezt a szakvéleményt? Természetesen a betegszabadságnak csak úgy van értelme, ha az ember közben megkapja a teljes fizetését, és minden egyéb járandóságát.

– Magától értetődik. Csodálatra méltó dolgot hajtottak végre az életük kockáztatásával, megérdemlik a legragyogóbb elbánást. Azon csodálkozom csak, hogy másnak nem volt szívrohama. A két hónapot tekintsék lábadozási időnek, Jean-Luc! Mielőtt újból helikopterre szállnak, alapos kivizsgáláson kell átesniük.

– Mindannyian számíthatunk szívrohamra? – A pilóta hangjában már nyoma sem volt a lelkesedésnek.

– Nem, dehogy – nyugtatta meg mosolyogva Lanoire. – De azért hasznos volna, ha alaposan kivizsgáltatnák magukat. A biztonság kedvéért. Tudja, az infarktust a szív koszorúérének hirtelen elzáródása okozza. Ha ugyanez az agyban történik, azt nevezik gutaütésnek. Az erek elzáródnak, és kész. Insa Allah. Bármikor bekövetkezhet.

– Bármikor? – Minél többet megtudott a betegségről, Jean-Luc annál rosszabbul érezte magát. A francba! Amilyen szerencsém van, a végén még én is szívrohamot kapok!, festette a falra az ördögöt.

– Természetesen – válaszolta készségesen az orvos. – Sok olyan, a harmincas éveiben, a negyvenes évei elején járó embert ismertem, akinek tökéletes volt a vérnyomása, a koleszterinszintje, az EKG-ja semmilyen rendellenességre sem utalt, aztán egyik pillanatról a másikra: bumm! – Kifejező mozdulatot tett a kezével, hogy pontosan

lehesen érteni, mire gondol. – Néhány óra is elég hozzá, hogy beüssön a mennykő.

– Bumm? Csak úgy? – kérdezte idegesen Jean-Luc.

– Nem értek a helikopter-vezetéshez, de el tudom képzelni, hogy nagy idegi megterheléssel járhat, különösen olyan zord vidéken, mint az Északi-tenger. A stressz pedig talán a leggyakoribb oka az infarktusnak. A szívizomzat egy része olyankor elhal...

– Jézusom! Macnek elhalt a szíve? – Jean-Luc most már valóban halálra volt rémülve.

– Nem, csak egy része. Valahányszor szívrohama van valakinek, bármilyen enyhe is, a szívizom egy része örökre elvesz. Meghal. – Dr. Lanoire kellemesen mosolyogva adta elő ezt. – Természetesen ez nem azt jelenti, hogy azonnal bekövetkezik a tragédia. Jócskán van ezekből a szövetekből, kitartanak egy darabig.

Mon Dieu! Nagyon nem tetszik ez nekem, gondolta émelygéssel küszködve Jean-Luc. Északi-tenger! Az áthelyezésemet fogom kérni, még mielőtt elindulnék. – Meddig kell kórházban maradnia Macnek?

– Négy-öt napig. Ma inkább ne is háborgassa! Látogassa meg inkább holnap, de ne mondjon neki semmit, ami felizgathatja! Miután kiengedtük, egy hónapot feltétlenül pihennie kell, aztán jöhetnek az ellenőrző vizsgálatok.

– Mik az esélyei?

– Kérdezze inkább Istentől!

A kellemes, tengerre néző betegszoba teraszán Genny nyugágyban szunyókált, térdén a Times aznapi számával, amely a British Airways kora reggeli járatán érkezett. McIver is aludt a makulátlanul tiszta ágyban, de felébredt, érezve arcán a nyitott ajtón beszökő, friss tengeri szellőt. Megfordult a szél, gondolta, északnyugatról fúj, mint általában. Úgy helyezkedett, hogy lássa a tengert, és az apró neszt hallva Genny is felébredt.

– Hogy érzed magad? – kérdezte, miután az újságot összehajtogatva visszament a szobába.

– Remekül. Nem fáj semmim, csak kicsit fáradt vagyok. Félálomban hallottam, hogy beszéltél az orvossal. Mit mondott?

– Azt, hogy minden jel szerint nincs nagy baj. A roham nem volt súlyos. Néhány napig feküdnöd kell, egy hónapot pihenni, és utána ellenőrzésre menni. Azt mondta, nagyon bízik benne, hogy nem lesz semmi baj, mivel nem dohányzol, és a korodhoz képest egészen jó formában vagy. – Genny háttal állt ugyan az ablaknak, de így is megvilágította az arcát a fény, McIver le tudta olvasni az igazságot. – Repülnöd viszont soha többé nem szabad – mármint pilótaként.

– A fenébe! – mondta elégedetlenül McIver, de nem feszegette tovább a témát. – Beszéltél Andyvel?

– Igen. Tegnap este és ma reggel is felhívtam, és körülbelül egy óra múlva megint hívom. Egyelőre semmi hír Marc Dubois-ról és Fowlerről. A többi madár rendben megérkezett Sargazba, szét is szedték, és holnap elszállítják őket. Andy nagyon büszke rád, és Scrag is. Reggel vele is beszéltem.

– Jó lesz találkozni a vén csirkefogóval. – McIver arcán kis mosoly suhant át. – Te jól vagy?

– Persze! – Az asszony finoman megérintette a vállát. – De jó, hogy jobban érzed magad! Nagyon megijesztettél.

– Magamat is, Gen! – McIver a felesége kezéért nyúlt, enyhén megszorította, és kissé érdes, fojtott hangon azt mondta: – Köszönöm, Mrs. McIver!

Genny az arcához szorította a férfi kezét, lehajolt, és meghatódva a tekintetéből sugárzó érzéstől, szájon csókolta. – Nagyon megijesztettél – mondta újból.

McIver pillantása a Timesra esett. – Mai?

– Igen.

– Úgy tetszik, mintha évek óta nem láttam volna. Mi újság a világban?

– A szokásos – mondta az asszony, és összehajtogatva félrerakta a lapot. Nem akarta, hogy McIver meglássa a hongkongi tőzsdekrachról szóló beszámolót, és felizgassa magát miatta. Afelől biztos volt, hogy az események érinteni fogják a Struan-házat és azt a gazember Linbart, abban viszont nem, hogy hatással lesznek-e az S-Gre és Andyre is. A férjét semmiképp sem akarta nyugtalanítani a hírrel. – Újabb sztrájkok vannak odahaza, Callaghan még jobban tönkreteszi a szegény öreg Angliát. Lehet, hogy idő előtti

választásokat írat ki még erre az évre, és ha igen, Maggie Thatchernek jók lesznek az esélyei. Nem lenne fantasztikus, ha befutna? Végre olyasvalaki irányítaná az országot, aki ért is hozzá.

– Azért, mert nő? – kérdezte mosolyogva McIver. – Az biztos, hogy jókora felfordulás lenne belőle. Jézusmária! Nő a kormány élén! Azt sem igazán értem, hogy tudta elvenni a pártelnökséget Heathtől... Kutya kemény nőszemély lehet! Ha legalább azok a hülye liberálisok félreállnának... – a hangja fokozatosan elhalkult, fejét a hófehér vitorláktól pettyezett tenger felé fordította.

Genny leült mellé, és csöndben várta, hogy ismét elaludjon, vagy beszéljen még, ha akar. Sokkal jobban van, ha már a liberálisokat szidja, gondolta, és ő is a háromszögletű vitorlával ellátott, fúrge arab halászhajókat kezdte figyelni. Jólesett a haját borzoló, enyhe szellő, a nyugalom, az, hogy már nem szorította görcsbe a gyomrát a félelem. „Jól reagál a kezelésre. Ne aggódjon, Mrs. McIver!” Könnyű azt mondani, megcsinálni viszont annál nehezebb.

Komoly változás lesz az életünkben azon kívül is, hogy örökre otthagyjuk Iránt, kezdte tervezni a jövőt. A Forgószélnek, hála istennek, vége – örültség volt tőlem, hogy javasoltam, de szerencsére sikerült. A fiúk többsége biztonságban van – Isten óvja Tomot, Marcot, Fowlert, Erkkit, Azadehet és Sarazadot! –, a felszerelés legértékesebb részét is sikerült kihozni, és megmaradt a cég, úgyhogy a részesedésünk az S-G-ben biztosan ér valamit. Szerencsére nem maradunk egyetlen fillér nélkül. Kíváncsi vagyok, mennyit kaphatunk a részvényeinkért. Vagy a tőzsdekrach minket is érint? Nagyon jó volna, ha anyagilag nem kerülnénk megint teljesen padlóra.

Jó volna egy kis pénz, de a legfontosabb, hogy Duncan meggyógyuljon. Nem tudom, hajlandó lesz-e visszavonulni? Igazából nem szeretném, mert a végén abba pusztulna bele. Hol fogunk vajon lakni? Aberdeen környékén? Esetleg Edinburghban, Sarah és Trevor közelében, vagy Londonban, Hamishsel és Kathyvel? Londonban nem, mert utálok. A gyerekekhez sem akarok túl közel költözni, nehogy zavarjam őket, bár jó volna, ha időnként csak úgy, előzetes egyeztetés nélkül össze tudnánk jönni velük, és néha vigyázhatnék a kicsikre. Nem akarok idegesítő anyós lenni, teherré válni sem Trevor, sem Kathy számára. Tüneményes kislány! Kathy, Kathleen, Kathy, játszadozott jóleső érzéssel a névvel. Andrew és Kathy, most pedig

Andrew, Maureen és a kis Electra. Nem akarok egyedül lenni, nem akarom, hogy Duncan...

Nem akarom újból átélni azt a rémületet, a sötétséget, a fülsiketítő motorzajt, hogy nem látok semmit, csak hallom a dübörgést, érzem a borzalmas olajszagot – Jézusom, hogy képesek órákon keresztül elviselni azt a borzalmas zajt és rázkódást? – Duncan pedig ott szenved, és már azt sem tudom, él-e vagy meghalt. Kétszer is elkezdtem sikoltozni, hogy halott, de senki sem hallotta, vagy ha igen, akkor sem tudott volna segíteni. Szegény Charlie-nak éppen elég gondja volt, hogy gyorsan elhozzon bennünket onnan, az iráni őrmester meg – hogy is hívták, Vazadnak? – nagyon kedves volt, de semmit sem tudott tenni. Borzalmas volt, azt hittem, soha nem lesz vége... De hála istennek, túl vagyunk rajta, és jó, hogy ott voltam. Duncan meg fog gyógyulni. Meg kell gyógyulnia!

Kíváncsi vagyok, mi lesz Vazarival. Nagyon ijednek látszott szegény, amikor elvitték a rendőrök. Várjunk csak! Genny megpróbált pontosan visszaemlékezni a történetekre. Nem azt mondta Jean-Luc, hogy hamarosan elengedik, mint politikai menekültet, ha Andy garantálja, hogy kiviszi Bahreinből, és munkát szerez neki?

Átkozott forradalom! Piszok balszerencse, hogy vissza sem tudtam menni, összeszedni néhány holmit. Azt a serpenyőt például, amiben soha semmi nem égett oda, meg nagymama teáskannáját, amiben még a teheráni vízzel is csodás teát lehetett csinálni. Víz! Brrr! Hamarosan örökre vége a kényelmetlen guggolásnak, nem kell többé vizet használni puha papír helyett. El sem tudom hinni, hogy nem kell többé lekuporodnom, ha...

– Min mosolyogsz, Gen?

– Min is? Ja, igen! Arra gondoltam, hogy nem kell többé leguggolnom, ha el akarom végezni a dolgomat, és nem látom reggelenként azt a sok csupasz, árok fölött meredező feneket. Kutya legyenek, ha még egyszer odakuporodom bármilyen lyuk fölé. – Látva, hogy a férje tekintete elfelhősödött, Gennyn ismét erőt vett a nyugtalanság. – Nem lesz rossz hazamenni, Duncan! Ígérem.

– Meglátjuk, Gen! Várunk, nem hamarkodjuk el a döntést – válaszolta McIver, félig magának. – Van rá egy vagy két hónapunk,

hogy alaposan átgondoljuk, mit akarunk csinálni. Előbb összeszedem magam, aztán megbeszéljük a dolgot. Nem kell előre aggódni!

– Én már most sem aggódom.

– Akkor jó! – McIver újból a tenger felé nézett, és arra gondolt, hogy esze ágában sincs élete hátralévő részét úgy leélni, hogy az ocsmány brit időjárással küszködjön. Nyugdíj? Jézusom! Muszáj kitalálnom valamit, mondta magának eltökélten. Munka nélkül megőrülök. Talán vehetnék kis házat a spanyol vagy a francia tengerparton, hogy legyen hol tölteni a teleket. Nem fogom engedni, hogy Gen állandóan fagyoskodjon, idő előtt megöregedjen és összeszedjen valami ronda reumát. Az az átkozott sós, nyirkos északi-tengeri szél! Soha. Így, hogy a Forgószél sikerült, bőven lesz pénzünk. A tíz 212-esből kilencet kihoztunk. Fantasztikus! Isten óvja Tomot, Marcot, Fowlert, Erkkit, Azadehet és Sarazadot!

– Mire gondolsz, Duncan?

– Szép napunk van – válaszolta, a kérdést figyelmen kívül hagyva, McIver.

– Igen. Tényleg nagyon szép.

– Felhívnád nekem Andy-t?

– Persze! – Genny rögtön tárcsázott; férje nyugtalansága láttán úgy érezte, hogy jobb, ha minél előbb kibeszéli magából. – Halló! Üdvözlöm, Scot! Genny vagyok. – Hallgatott egy darabig. – Remek! Ott van az édesapja? – Újabb szünet, aztán a válasz: – Nem. Annyit mondjon, hogy Duncan kereste. Jól van, és a 455-ös melléken fel tudja hívni! Csak köszönni akar neki. Megkérné a nevemben, hogy telefonáljon ide, ha megérkezett? Köszönöm... Tényleg jól van, és Charlie is. Viszlát!

Elgondolkodva rakta vissza a helyére a kagylót. – Semmi új. Andy Scraggel kint van a repülőtéren. Azzal a japcsival akarnak találkozni, az iran-todással... Bocs! Neki soha nem mondanám, de hát tényleg az. Nem tudom megbocsátani, amit a háború alatt tettek.

– Tudod, Gen, talán mégis ideje volna megpróbálni – válaszolta enyhe homlokráncolással McIver. – Kaszigi tényleg segített Scragnek. Nem jó, ha állandóan a múlton rágódunk. Ideje lenne tiszta lapot nyitni. Muszáj, akár akarjuk, akár nem. Új életet kell kezdenünk. Mit szólsz hozzá?

Genny kis híján sírva fakadt, látva férjét mosolyogni. Nem szabad bógnöm, győzködte magát. Minden jó lesz és szép, és ő is meggyógyul. Muszáj meggyógyulnia. Nagyon félek! – Tudod mit? – mondta vidáman a férjének. – Ha rendbe jöttél, elmegyünk Japánba, és szétnézünk.

– Rendben. Utána akár Hongkongba is elugorhatnánk. – McIver megszorította a felesége kezét, és közben mindketten nagyon igyekeztek titkolni, mennyire félnek a jövőtől, aggódnak egymásért.

71. fejezet

SARGAZ – INTERNATIONAL HOTEL, 13.55. Kaszigi messziről integetett, miközben áthaladt az úszómedence fölötti terasz elegánsan megterített asztalai között. – Mr. Gavallan, Scragger kapitány! Elnézést, hogy késtem!

– Semmi gond, Mr. Kaszigi! Foglaljon helyet!

– Köszönöm. – Kaszigi könnyű trópusi öltönyt viselt, és nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak látszott, pedig távolról sem volt az. – Ne haragudjanak! Utálok elkésni, de itt, az Öböl vidékén szinte lehetetlen pontosnak lenni. Dubaiból jöttem, és a forgalom... Engedjék meg, hogy gratuláljak! Ahogy hallom, a Forgószél majdnem tökéletesen sikerült.

– Még mindig hiányzik egy helikopterünk és két emberünk, de úgy általában, tényleg jól állunk – válaszolta Gavallan. Sem ő, sem Scragger nem tudott igazán örülni. – Ebédel vagy csak iszik valamit? – A találkozót fél egyre beszélték meg azzal, hogy együtt ebédelnek, de Scraggerrel egy idő után úgy döntöttek, hogy nem várnak tovább, és már mind a ketten a kávéjuknál tartottak.

– Egy brandyt innék, és jókora pohár hideg ásványvizet. Ételt inkább nem. Nem vagyok éhes – hazudta Kaszigi, nem akarván kényelmetlen helyzetbe hozni magát azzal, hogy egyedül egyen. – Örülök, hogy épen, egy darabban látom, és az embereit is ki tudta hozni – fordult mosolyogva Scraggerhez. – Őszinte elismerésem.

– Ne haragudjon! Vissza kellett utasítanom a kérését, és még csak meg sem mondhattam, miért.

– Rögtön megértettem, mihelyt megkaptam a hírt. Egészségükre! – Kaszigi mohón ivott a vízből. – Mr. Gavallan, most, hogy a Forgószél megcsinálták, talán tudna segítem az Iran-Todával kapcsolatos gondjaink megoldásában.

– Nagyon szeretnék, de, sajnos, nem megy! Egyszerűen lehetetlen. Gondolom, ez teljesen nyilvánvaló.

– Talán mégsem – mondta könnyed hangon Kaszigi. – Úgy hallottam, hogy ma estig el kell vinniük innen a helikoptereiket, különben lefoglalják őket.

– Bízunk abban, hogy ez is csak egy a sok megalapozatlan pletyka közül! – válaszolta hasonló stílusban, könnyed kézlegyintéssel Gavallan.

– A követségük egyik diplomatája mindenesetre azt mondta a nagykövetünknek, hogy a döntés megszületett, és végleges. Tragédia lenne, ha annyi sikeres erőfeszítés után mégis elveszítenék a gépeiket.

– Végleges? Biztos ebben? – Gavallan nem mutatta ugyan, de óriási, fájdalmas ürességet érzett a gyomrában.

– A nagykövetünk szerint igen – válaszolta a korábbiakhoz hasonló, kellemes mosollyal Kaszigi. – Tegyük föl, hogy át tudom helyezettetni a határidőt ma estéről holnap estére! Tudnának segíteni az Iran-Todának?

Gavallant és Scraggert annyira váratlanul érte az ajánlat, hogy néhány pillanatig mindkettőjüknek tárva maradt a szája. – El tudná érni, hogy változtassanak a határidőn?!

– Én nem, de a nagykövetünk talán igen. Egy óra múlva találkozom vele. Megkérdezem, nem tudná-e befolyásolni valamelyest az iráni nagykövetet vagy a sejket, esetleg mindkettőt. – Kaszigi – látva, hogy amit mondott, nagyon megragadta Gavallant – szándékosan kivárt. Tapasztaltabb, a nyugati vizeken sokkal jobban megedződött horgász volt, semhogy ne tudja, mikor megfelelő a kapás. – Lekötelezettje vagyok Scragger kapitánynak. Nem felejtettem el, hogy megmentette az életemet, és bár rengeteg dolga volt, a kedvemért jókora kitérőt tett Bandar-Deilamba. A barátok nem szoktak megfélemezni egymásról. Igazam van? Nagykövetségi szinten... talán el lehet intézni a dolgot.

A japán nagykövet hajlandó közbeavatkozni? Jézusom! Akár még sikerülhet is, kergették egymást Gavallan agyában lázasan a gondolatok. – A mieink semmit nem tudnak tenni, ezt az ismerősöm egyértelműen megmondta. Hálás lennék tehát, ha közbe tudnának avatkozni. Igazán hálás. Gondolja, hogy el tudja intézni?

– Ha valóban akarja, biztosan. – Kaszigi ivott egy korty brandyt. – Ugyanúgy, ahogy ön is tudna rajtunk segíteni. Az elnökünk megkért, emlékeztessen közös barátjukra, Sir Ian Dunrossra. – Észrevette Gavallan reakcióját, és rögtön igyekezett is maximálisan kihasználni a kedvező alkalmat: – Legutóbb két napja vacsoráztak együtt.

– Amennyiben módban áll... Pontosan mi is a problémájuk? – kérdezte Gavallan. Nagyon szeretne volna tudni, hogy hol a fenében lehet Ian, mivel háromszor próbálta már utolérni, de egyszer sem sikerült.

– Három 212-esre és két 206-osra lenne szükségem az Iran-Todánál, amilyen hamar csak lehet. Teljes évre szeretnék rájuk szerződést kötni. Az építkezést feltétlenül be kell fejezni, és a helyi forradalmi bizottság meg is ígért hozzá minden támogatást – föltéve, hogy azonnal folytatjuk a munkát. Ha mégsem, akkor a legsúlyosabb következményekkel leszünk kénytelenek számolni.

Előző este Vatanabe, az Iran-Toda beruházás főmérnöke rejtjeles üzenetet küldött neki: Zataki, a forradalmi bizottság főnöke őrvjög az S-G miatt. Ultimátumot adott: vagy azonnal folytatjuk a munkát – ehhez feltétlenül helikopterek kellene –, vagy mindent, ami eddig elkészült, azonnal elkoboznak, államosítanak, „és az összes külföldit árulásért felelősségre vonják”. Március 4-ig, az esti imáig adott haladékot, hogy döntsünk. Utána meg kell jelennem a bizottság előtt. Azonnali utasítást kérek.

Az éjszaka lázas telefonálgatással telt, de az Osakával és Tokióval folytatott beszélgetések csak még nyugtalanabbá tették Kaszigit.

– Josi, drága barátom! – válaszolt rémisztő udvarias hangon a nagybátyja, és egyben főnöke, Toda Hiro. – Beszéltem a szindikátus tagjaival, és mindenki egyetértett, hogy végtelenül szerencsések vagyunk, mert ott vagy. Rajtad áll, miképpen döntesz. Biztosak vagyunk, hogy – mielőtt eljőnnél onnan –, megoldod a problémát.

Az üzenet teljesen egyértelmű volt: oldd meg, vagy haza se gyere!

Az éjszaka hátralévő részét azzal töltötte, hogy megpróbált kiutat találni a reménytelennek látszó helyzetből, és hajnal felé eszébe is jutott a japán nagykövet egyik, új iráni kollégájára tett megjegyzése. Ettől aztán viszonylag könnyű volt eljutni – az S-G és önmaga számára is tökéletesnek tűnő – megoldásig. – Hogy egészen őszinte legyek, Mr. Gavallan – folytatta, és kis híján elnevette magát, mert annyira ostobának, átlátszónak érezte ezt a nyugatiak körében szokásos megjegyzést –, holnap estig feltétlenül határozott, végleges válaszra van szükségem.

– Megkérdezhetem, miért?

– Azért, mert megígértem a barátomnak, és tartanom kell a szavamat. Gondolom, ezt megérti. A határidő tehát mindkettőnk számára ugyanaz. – Kaszigi úgy érezte, elérkezett a megfelelő pillanat, most kell kicsikarnia a döntést. – Örökké hálás lennék, ha segítené! Természetesen ettől függetlenül is mindent elkövetek, hogy rávegyem a nagykövetségünket a közbenjárásra.

– Nincs értelme felajánlanom egyetlen kimenekített helikopterünket sem, mert rögtön lefoglalnák őket, mihelyt visszatérnek Iránba – válaszolta Gavallan. – A hátrahagyott 206-osokkal sem számolhatok, azokat már nyilván elkobozták. Az S-G teljesen kivonult Iránból, ugyanúgy a Bell, a Guerneý és a többi nyugati társaság is. Nem tudna esetleg japán pilótákat szerezni?

– Egyelőre, sajnos, nem. – Kaszigi nagyon dühös volt a szindikátusra, mert nem gondoskodott időben megfelelő számú saját pilótáról. – Feltétlenül külföldi személyzetre van szükség. A nagykövetségünk el tudja intézni a vízumokat, az összes hivatalos engedélyt. Nyilván ön is tudja, hogy az Iran-Toda nemzeti nagyberuházás – mondta, csöppet sem zavartatva magát az erős túlzástól. Biztos volt, hogy mihelyt az információi megfelelő kezekbe jutnak, úgýis az lesz. – Francia, vagy német pilótákkal nem lehetne megoldani?

Gavallannek az járt a fejében, hogy ha a határidőt sikerül módosítani, akkor a helikopterek biztonságban lesznek, és elkerüli a Linbar állította csapdát. Szabad kezet nyer ahhoz, hogy az Északi-tengeren megmérkőzzön az Imperial Helicoptersszel, elhárítsa a hongkongi tőzsdekrach következményeit, és megfelelő helyzetbe juttassa Scotot ahhoz, hogy amikor kell, teljes vértzetben lépjen elő, és átvehesse a Struan-ház vezetését. – A lehetőségek korlátlanok – bukott ki belőle önkéntelenül, de aztán összeszedte magát, és igyekezett kizárólag az Iran-Toda problémájára összpontosítani. – A problémának két része van. Először is a felszerelés és az alkatrészek kérdése. Ha megfelelő hitelgaranciát kapnék, azzal a kötelezettségvállalással, hogy amennyiben az iráni hatóságok lefoglalják a gépeket, akkor önök maradéktalanul, dollárban kártalanítják a tulajdonosokat, nos, abban az esetben tudnék helikoptereket szerezni az Iran-Todának, mondjuk... egy héten belül.

– A pénzügyeinket a Szumitomo bank intézi. Akár már ma estére meg tudok szervezni velük találkozót – vágta rá azonnal Kaszigi. – Ez

igazán nem gond. Honnan akarja beszerezni a gépeket?

– Németországból vagy Franciaországból. Nagy-Britannia és az Egyesült Államok szóba sem jöhet, és ugyanez érvényes a pilótákra is. A franciák volnának talán a legjobbak, mivel ők segítettek Khomeininek. A barátaimon keresztül valószínűleg meg tudok állapodni az Aerospatiale-lal. De mi lesz a biztosítással? Iránra érvényeset nem fogok tudni szerezni.

– Én talán el tudom intézni Japánban.

– Remek. Utálok biztosítás nélküli helikoptereket üzemeltetni. Nézzük tovább! Scrag, ha meglesznek a gépek, hány pilóta és szerelő kell hozzájuk?

– Hát, legalább nyolc-tíz, váltott műszakban dolgozó pilóta, és tíz-tizennégy szerelő, Iránon kívül, de azért elérhető távolságban.

– Ki fogja fizetni őket, Mr. Kaszigi? Milyen valutában, és hol? – kérdezte Gavallan.

– Amilyen pénznemben, ahol és ahogyan akarják.

– Azt hiszem, veszélyességi pótlékkal is számolni kell. Kétlem, hogy anélkül bárki hajlandó volna betenni a lábát Iránba.

– Elvállalná, hogy tízszázalékos részesedésért megszervezi a dolgot, Mr. Gavallan? – kérdezte Kaszigi.

– Felejtse el a százalékot! Csak azt ígérje meg, hogy ez az egész ügy szigorúan köztünk marad! Azt ajánlom, hogy az egész vállalkozást Kuvaitból vagy Bahreinből irányítsák, és a javítóbázis, az alkatrészraktár is ott legyen.

– Bahrein volna a jobb, Andy! – szólt közbe Scragger.

– Kuvait közelebb van – vitatkozott Kaszigi.

– Igen, és sokkal nagyobb a veszélye, hogy Irán nyomást gyakorol rá, vagy Irán-barát lázongások törnek ki benne. Az Öbölnek ez az oldala olyan, akár a puszkaporos hordó. A szegények errefelé többnyire síták, a gazdag sejkek pedig többségükben szunniták. Akár rövid, akár hosszú távon, Bahrein a jobb választás.

– Legyen akkor Bahrein! – fogadta el Scragger érveit a japán. – Mr. Gavallan, ha sikerül megszervezni a dolgot, igénybe vehetnéme Scragger kapitányt egy évre, mondjuk a jelenlegi fizetése kétszereséért? – Scragger pillantását látva Kaszigi félt, hogy túl

gyorsan túl messzire ment, ezért sietve hozzátette: – Ha valakitől azt kéri az ember, hogy mondjon le élete nagy szerelméről, akkor illik tisztességesen kárpótolnia ezért.

– Remek ajánlat, de... Nem tudom. Andy?

– Ha elfogadja, ki kell lépnie az S-G-től, és abba kell hagynia a repülést – válaszolta némi gondolkodás után Gavallan. – Nem lehet ekkora vállalkozást irányítani, és közben még repülni is.

Ez igaz, ismerte el csöndben Sragger. Érezte, hogy válaszához érkezett, és rögtön figyelmeztette is magát: ne tégy úgy, mintha Mac balszerencséje nem hozta volna rád a frászt! Miért szédültem el tegnap is? Nutt doki azt mondta ugyan, hogy a kimerültségtől volt, de ez baromság. Soha életemben nem ajultam még el, és különben is, az orvosok többnyire semmihez sem értenek. Egy év Bahreinben? Az még mindig sokkal jobb, mint néhány hónap az Északi-tengeren, állandó izgalomban, hogy átmegyek-e a következő orvosin. De abbahagyni a repülést? Jézusom! Persze, a meló akár meg is követelheti, hogy néha elugorjak valahová, nem nagy távolságra. – Gondolkoynom kell még rajta, Mr. Kaszigi! Mindenesetre köszönöm az ajánlatot – válaszolta.

– Mr. Gavallan, meg tudná szervezni mondjuk az első hónapot?

– Igen. Némi szerencsével egy héten belül tudok szerezni annyi helikoptert, pilótát és szerelőt, hogy bele lehessen vágni a dologba, két hét alatt pedig meg lehet kötni a három hónapra szóló, folyamatosan megújítható szerződést. Föltéve – tette hozzá nagyon finoman Gavallan –, hogy a határidőnket sikerül módosítani.

– Nagyszerű! – Kaszigi igyekezett nem mutatni, mennyire örül az eredménynek. – Találkozhatnánk-e ma este kilenckor? Elhoznám Mr. Umurát, a Szumitomo Perzsa-öböl-beli részlegének az elnökét, és vele pontosan megbeszélhetné, milyen hitelgarancia-levélre van szüksége.

– Rendben. Pontosán kilenckor! Megemlíthetné a nagykövetüknek, hogy ha a ma esti határidőt sikerül is módosítani, a helikoptereinkhez rendelt szállítógépek lehet, hogy csak holnap délben érkeznek meg, és legkorábban estére tudunk csak végezni a berakodással.

– Ugye ön is bizalmasan kezei a megállapodásunkat?

– Természetesen. Scrag?

Scragger ugyanúgy titoktartást ígért, mint Gavallan, Kaszigi pedig – ki tudja, hányadszor – ismét elcsodálkozott azon, hogy a nyugatiak milyen naivak tudnak lenni, mennyire megbíznak az ígéretekben. A becsületszóban, ahogyan ők nevezik. Mi az, hogy becsületszó? Előfordult már valaha is, hogy amiről két ember tudott, az titok maradt? A Forgószélről is pillanatok alatt tudomást lehetett szerezni. – Csináljuk a következőt! – ajánlotta. – Ma este megbeszéljük a pénzügyi részleteket, a hitelgaranciát, ön pedig elkezd tárgyalni a helikopterekről, az alkatrészekről, a személyzetről, általában a bahreini központ kialakításáról azzal, hogy a végső döntés majd csak holnap este születik meg. Ha pedig sikerül biztonságosan elszállítania addigra a saját gépeit és felszerelését, akkor garantálja, hogy az Iran-Toda egy héten belül megkapja a helikoptereket.

– Úgy látom, biztos abban, hogy sikerül változtatni a határidőn.

– A nagykövetünknek feltehetően menni fog. Mihelyt beszéltem vele, azonnal felhívom – ígérte Kaszigi. – Scragger kapitány, elképzelhető, hogy beindít egy kiképzési programot japán pilótáknak?

– Minden további nélkül, ha megfelelően beszélnek angolul, és már van mögöttük legalább száz, helikopteren töltött óra. Szükségem lesz kiképző pilótára... – Scragger hirtelen elhallgatott, mert rádöbrent, hogy az elképzelhető legjobb megoldás hullt az ölébe. Fantasztikus, lelkesedett, de csak magában. Én lennék a vizsgáztatójuk, és tökéletes biztonságban repülhetnék! – Tudja, mit? Ha Andy vállalja, akkor én is. – Kezet nyújtott Kasziginak, és az örömmel el is fogadta.

– Köszönöm. Ez nekem így tökéletesen megfelel. Szóval, Mr. Gavallan, belevágunk?

– Miért ne? – A határozott, kőkemény kézfogást érezve Gavallan először kezdett igazán bízni abban, hogy valóban sikerülhet, amiről beszéltek. Kaszigi okos, gondolta. Nem is kicsit! Azt csinálja, amit minden sikeres japán vállalati vezető: külföldiekkel képezteti ki a saját embereit, velük dolgoztatja meg a piacot, hogy aztán bevigye oda a saját alkalmazottjait. Miénk a rövid távú nyereség, övék a hosszú távon jövedelmező piac. Üzleti téren győznek le bennünket, miután a háborúban nem tudtak. Mit lehet tenni – az üzlet az üzlet.

És ha Kaszigi a nagykövete révén meg tud menteni a katasztrófától, akkor ennyit igazán segíthetek neki. – Vágjunk bele!

Kaszigi, hosszú idő óta először, őszintén elmosolyodott. – Köszönöm. Mihelyt bármilyen hírem lesz, rögtön felhívom. – Udvarias meghajtással elköszönt, és távozott.

– Sikerülni fog neki, Andy? – kérdezte reménykedve Scragger, miután kettesben maradtak.

– Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs. – Gavallan jelezte a pincérnek, hogy fizetni akar.

– És maga hogy akarja időben elintézni a dolgot?

Gavallan belekezdett ugyan a magyarázatba, de rögtön abba is hagyta, mert meglátta Pettikint és Paulát, amint az úszómedence mellett, egy asztalnál szorosan összedugják a fejüket. – Azt hittem, Paula délelőtt visszarepült Teheránba – jegyezte meg csodálkozva.

– Úgy volt. Vagy törölték a járatot, vagy beteget alakít.

– Tessék?

– Nálunk így mondják. Ha szép idő van, és egy csajnak eszébe jut, hogy de jó volna délután úszni egyet az óceánban, szeretkezni, vagy egyszerűen csak lógni kicsit a melóból, akkor ebédszünetben visszatelefonál a munkahelyére, hogy borzalmasan érzi magát, halálosan beteg. – Scragger elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Nálunk nagyon helyes nők vannak, de Paula... Marha szerencsés Charlie, hogy így kifogta.

Gavallan Pettikinéket nézte ugyan, látta, hogy a világ megszűnt létezni a számukra, de a gondolatai Dubois, Erkki, és főleg a reggeli lapokban a hongkongi tőzsdepánikról szóló hír körül jártak. A Struan's, a Rothwell-Gornt és a Par Con of China érdekeltiségébe tartozó nagyvállalatok közül több néhány óra alatt 30 százalékot is veszített az értékéből – hangzott a tudósítás. – A Tajpan, Mr. Linbar Struan által kiadott nyilatkozat, miszerint pusztán átmeneti, hamar elmúló nehézségről van szó, határozott cáfolatot kapott a kormányzat és az üzleti ellenfelek részéről. A szenzációkeltésre hajlamos sajtó azt híreszteli, hogy az árfolyamesést a Négy Nagynak az árak letöréséről kötött titkos megállapodása idézte elő. Nyilván ezért nem tudom utolérni Iant sem, gondolta Gavallan. Biztosan visszarepült

Hongkongba. Átkozott Linbar! Az idei üzleti beszámolója valószínűleg elejétől a végéig veszteségről fog szólni.

Jobb, ha nem foglalkozol vele, mert úgysem tudsz csinálni semmit, figyelmeztette magát, és inkább figyelte, ahogy Pettikin Paula kezére rakja, és ott is hagyja a kezét. – Megmondja neki, Scrag? – kérdezte, fejével a pár felé bökve.

– Gyáva, beszari alak, ha nem.

– Egyetértek. – Gavallan nagyot sóhajtva felállt. – Mennem kell. Megtenné, hogy aláírja helyettem a számlát, aztán szól Charlie-nak, hogy nagyon sajnálom, de egy órára be kell jönnie az irodába? Utána szabad lesz megint, mint a madár. Willit és Rudit is kerítse elő, ha lehet, én felhívom Jean-Lucöt, és megbeszéljük, mit tehetünk. Kaszigiért. Ne szóljon nekik előre, csak annyit mondjon, hogy sürgős dologról van szó, és tartsák a szájukat! – Elindult, de néhány lépés után, a vidám kiáltást hallva meg is torpant. – Mr. Gavallan! – Hátranézve az amerikaiat, Wesson látta, amint mosolyogva feláll az egyik asztaltól, és üdvözlésre nyújtott kézzel feléje indul. – Meghívhatom egy italra?

– Üdvözlöm, Mr. Wesson! Nagyon kedves, de tegyük át máskorra! Rohanok, mert már így is elkéstem.

– Amikor csak akarja! – Wesson széles mosollyal közelebb hajolt, Gavallan pedig – először azóta, hogy megismerte – észrevette a fülében a kis hallókészüléket. – Csak gratulálni akartam. Jól megadták azoknak a hülyéknek!

– Hát... szerencsénk volt. Ne haragudjon, tényleg rohanok! Viszlát!

– Viszlát! – Wesson az asztalához visszatérve a golyóstolláért nyúlt, és zsebre rakta. Kaszigi tehát ki akarja rántani a szarból Gavallant, morfondírozott a szálloda hallja felé menet. Eszembe nem jutott volna. Persze kizárt, hogy az új teheráni vezetés beleegyezne. Kaszigi csak álmodozik. Szerencsétlen fickó, biztosan maga alatt van. Az Iran-Toda végleg befuccsolt – még ha rögtön folytatják az építkezést, akkor is évekbe telik, amíg üzembe tudják állítani. Irán pedig nem fogja kinyitni az olajcsapot, megfosztja Japánt energiahordozói 70 százalékától. Az árak megint az égbe fognak szökni, felgyorsul az infláció... Japán az egyetlen tisztességes csendes-óceáni szövetségünk, és most még őt is tönkreteszik.

Jézusom! Azok után, hogy Gavallanék kivonultak Lengehből, lehet, hogy az egész siri olajmezőn le kell állítani a termelést, jutott eszébe az újabb veszély. Hogyan fogja működtetni de Plessey, ha nem lesznek hozzá kiszolgáló helikopterei? A nagykövet hajlandó bevetni magát? Érdekes. Csak azt szeretném tudni, hogyan. Ki kinek, mit és hogyan ígér? És mennyit mondjak el ebből az egészből Aaronnak? Amennyit csak lehet. Ha valaki, ő biztosan képes lesz kitalálni valamit, egymáshoz illeszteni a szálakat.

Wesson annyira elmerült a gondolataiban, hogy a hallon áthaladva észre sem vette az éppen telefonáló Kaszigit.

– ...tökéletesen egyetértek, Isii-szan – mondta nyugodt hangon, japánul az üzletember, miközben ömlött róla a veríték. – Kérem, tájékoztassa őexcellenciáját arról, hogy lesz elég helikopter és pilóta is! Ez egészen biztos, amennyiben el tudják intézni azt, amiről beszéltünk. – Nagyon igyekezett, hogy a hangján ne lehessen érezni, mennyire ideges.

– Á, valóban?! Haladéktalanul értesítem őexcellenciáját – válaszolta a nagykövetségen dolgozó diplomata. – Mi hír az iráni nagykövetről? Hallott felőle valamit?

Kaszigira úgy hatott a kérdés, mintha furkósbottal vágták volna fejbe. – Nem válaszolt a meghívásra?

– Egyelőre nem, és már majdnem három óra. Igen lehangoló. Kérem, legyen ott a megbeszélésen, ahogy megállapodtunk! Köszönöm, Kaszigi-szan!

– Köszönöm, Isii-szan – mondta udvariasan Kaszigi, pedig igazából üvöltöni lett volna kedve. Halkan, nyugodt mozdulattal visszaakasztotta a helyére a kagylót.

Megkönnyebbült kicsit, amikor a fülledt fülkét otthagyva kiléphetett végre a légkondicionált előcsarnokba. A recepciónál megérdeklődte, nem kereste-e valaki – Toda Hiro hívta kétszer is telefonon –, aztán fölment a szobájába. Dühösen összegyúrta az üzeneteket tartalmazó cédulákat, a vécébe dobta őket, és rájuk vizelt. – Kedves, ostoba Hiro unokatestvérem! – mondta hangosan japánul. – Ha megmentem azt a hülye fejedet, márpedig meg kell mentenem, hogy az enyém is megmaradjon – itt néhány angol, a japán nyelvből hiányzó trágárságot iktatott közbe –, akkor örökre adósom lesz a

családod, nyolc nemzedékre, cserébe azért a sok gondért, bajért, amit okoztál nekem.

Az üzeneteket leöblítve lezuhanyozott, és meztelenül ledobta magát az ágyra, hogy erőt gyűjtsön, a nyugalmit visszaszerezve felkészüljön a megbeszélésre.

A japán nagykövet néhány nappal korábban, a brit nagykövetség által rendezett fogadáson mondta Roger Newburynek azt, ami Kaszigi tervéhez alapul szolgált. A megjegyzés arra vonatkozott, hogy az új iráni nagykövet rettentően sajnálja az Iran-Toda beruházás leállítását, mivel az üzem óriási gazdasági erőt és befolyást biztosított volna Irán számára a Perzsa-öböl térségében.

– Abadáninak hívják, közgazdasági egyetemet végzett, és bár fundamentalista, nem igazán bigott – festette le kollégáját a japán nagykövet. – Fiatal ember, tapasztalatlan még, de hivatásos diplomata, és jól beszél angolul. A kabuli nagykövetségen szolgált...

Elhangzásakor a megjegyzés tulajdonképpen nem sokat jelentett Kasziginak, de aztán megkezdődött a Forgósél, a sürgős telexüzenetek az Öböl menti összes államba eljutottak, és annak a híre is elterjedt, hogy Abadáni ragaszkodik a Sargazba érkező helikopterek megnézéséhez... az ellenőrzéshez, ami be fogja bizonyítani, hogy a gépek iráni bejegyzésűek. – ...az pedig, Kaszigi-szan, nemzetközi incidenst fog kiváltani – mondta előző este Isii. Kuvait, Szaúd-Arábia és Bahrein is óhatatlanul belekeveredik, pedig mindannyian szeretnék ezt elkerülni, de leginkább talán az öreg sejk.

Korán reggel elment Abadánihoz, beszámolt Zatakinak az építkezés folytatására vonatkozó üzenetéről, és teljes titoktartást kérve azt is megsúgta, hogy a japán kormány nemzeti nagyberuházássá kívánja nyilvánítani az Iran-Todát. Ez azt jelenti, hogy minden, ezzel kapcsolatban a továbbiakban fölmerülő kiadást vállal, és ha Abadáni kegyelmes úr segítene, akkor néhány napon belül folytatni tudnák a munkát.

– Nemzeti nagyberuházás? Hála istennek! Ha a kormányuk hivatalosan a beruházás mögé áll, az örökre megoldja a finanszírozási gondokat. Istennek legyen érte hála! Mondja, mit tehetek? Hajlandó vagyok bármilyen segítséget megadni – lelkesedett a nagykövet.

– Ahhoz, hogy folytassuk a munkát, helikopterekre, külföldi pilótákra és egyéb személyzetre van szükség. Csak úgy tudom

gyorsan megszerezni őket, ha segítséget kérek az S-G Helicopterstől és Mr. Gavallantól...

Abadáninak ez azért már sok volt, és dühösen közbevágott. Kaszigi udvariasan, és látszólag tökéletesen egyetértve végighallgatta a légi kalózkodásról és Irán ellenségeiről szóló hosszadalmas, érzelmektől fűtött fejtegetését, aztán mintha mi sem történt volna, folytatta a támadást.

– Tökéletesen igaza van, kegyelmes úr – mondta –, de nekem választanom kellett az ön nemtetszése és aközött, hogy nem leszek képes teljesíteni dicső országukkal szemben vállalt kötelezettségeimet. A helyzet, sajnos, úgy áll, hogy ha nem sikerül helikoptereket szereznem, akkor nem tudom újra indítani az építkezést. Próbálkoztam a Guerneynél és más cégeknél, de, sajnos, sikertelenül, és most már biztosan tudom, hogy kizárólag ettől a szörnyű embertől lehet gyorsan beszerezni őket. Természetesen csak áthidaló megoldásként, néhány hónapra, amíg ki nem képezzük a megfelelő létszámú japán személyzetet. Ha nem folytatom azonnal az építkezést, Zataki képes visszavonhatatlan, elsietett intézkedést tenni. Biztosíthatom, hogy a bizottságával együtt hajlamos maga megszabni a körzetében érvényes törvényt, és habozás nélkül be fogja váltani a fenyegetését, ami természetesen riasztóan hat majd kormányomra. A nemzeti nagyberuházással nyilvánítást elhalasztják, a pénzügyi gondok szaporodni fognak... – Kaszigi, a vállalat megvonva, jól kiszámított szünetet tartott. – A kormányom azt fogja javasolni, hogy hagyjuk az Iran-Toda beruházást, és építsünk petrokémiai üzemet valamilyen biztonságos helyen, például Szaúd-Arábiában, Kuvaitban vagy Irakban.

– Biztonságos? Irak? Azok a tolvajok? Szaúd-Arábia vagy Kuvait? Romlott sejkiségek, amelyek régen megérették arra, hogy a nép ha kell, erőszakosan is – magához ragadja a hatalmat! – háborgott a nagykövet. – Kockázatos vállalkozás hosszú távú üzletbe bocsátkozni a sejkekkel. Nagyon kockázatos. Nem tartják be Isten törvényeit, Irán viszont igen. Iránban nyugalom van, az imám, Isten békéje legyen vele, megmentett bennünket. Elrendelte az olajkitermelés folytatását. Valami egyéb megoldást kell találni arra, hogy legyenek helikopterek, és megfelelő számú személyzet. Gavallan és bandája ellopta azt, ami a miénk. Nem segíthetek kalózkodnak elkerülni a megérdemelt büntetést. Ön azt akarja, hogy elkerüljék a felelősségre vonást?

– Isten őrizz! Ilyesmit eszembe sem jutott javasolni. Természetesen mi nem tudunk arról, hogy kalózok lennének, kegyelmes uram! Én úgy hallottam, mindez csupán pletyka, amelyet Irán ellenségei terjesztenek, így akarva kárt okozni az országnak. De még ha igaz is lenne, felér-e kilenc használt helikopter 3,1 milliárd már elköltött, és 1,1 milliárd még elkölteni szándékozott dollárral?

– Igen! – mondta makacsul a diplomata. – A kalózkodás az kalózkodás, a törvény az törvény! A sejk beleegyezett a vizsgálatba. Az igazságnak ki kell derülnie. Insa Allah.

– Tökéletesen egyetértek, kegyelmes úr, de ön is tudja, hogy az igazság relatív fogalom, és ha holnap estig elhalasztanák a vizsgálatot, az mindenképpen az önök nemzeti... – Kaszigi még idejében észbe kapott, és kiigazította a mondatot: – ...az imám, és az önök iszlám államának az érdekeit szolgálná.

– Isten igazsága nem viszonylagos!

– Természetesen, így igaz, tökéletesen! – Az üzletember külsőleg nyugodt volt, de belül ordítani szeretett volna az idegességtől. Hogy tud bárki is tárgyalni ezekkel a holdkórosokkal, akik minden ostobaságukat a hitükkel akarják igazolni, és Istenre hivatkoznak, valahányszor elfogynak a normális érveik, kérdezte magától. Örültek, szemellenzősek mind, egytől egyig! Képtelenek felfogni azt, amit mi, japánok már régen tudunk, hogy türelmesen kell kezelni mások hitét. Az élet a semmitől a semmiig tartó út, mennyország, pokol, isten, mindez csak a beteges elme képzelgése – amíg valaki be nem bizonyítja, hogy valóban léteznek. – Önnek tökéletesen igaza van, kegyelmes úr, de nem az ő helikoptereiket és személyzetüket akarjuk igénybe venni. Pusztán a kapcsolataikra, a segítségükre lenne elengedhetetlenül szükségünk. – Szünetet tartott, türelmesen hagyott időt a nagykövetnek a válaszra, és csak aztán játszotta ki utolsó előtti lapját: – Biztos vagyok, hogy a sejk és a külügyminiszter komoly szívességnek tekintené, ha holnapig elhalasztaná a szemlét, és este nyolckor részt tudnának venni a nagykövetünk által adott fontos fogadáson.

– Fogadáson, Mr. Kaszigi? – kérdezte feltámadó érdeklődéssel a nagykövet.

– Igen. Váratlanul döntöttek róla, de rendkívül nagy jelentőséget tulajdonítanak neki. Véletlenül megtudtam, hogy önre is számítanak,

mint a legfontosabb vendégre. – Kaszigi, hogy mondanivalója fontosságát érzékeltesse, még jobban lehalkította a hangját. – Kérem, ne említse senkinek, hogy szóltam a dologról, de úgy tudom, hogy kormányunk hosszú távú olajvásárlási megállapodásokat kíván kötni, és ha Irán továbbra is szállítani tudna nekünk, az óriási bevételt eredményezne számára. A pillanat tökéletesen alkalmas...

– Hosszú távú szerződések? – vágott közbe a nagykövet. – A sah által kötött megállapodások szerintem sem jók, egyoldalúak, és újakkal kell felváltani őket. Japánt ugyanakkor nagyra értékeljük mint vásárlót. Japán soha nem próbált kizsákmányolni bennünket. Bizonyos vagyok, hogy nagykövetük hajlandó lesz elhalasztani a fogadást egy órával, a szemle utánra. A sejk, a külügyminiszter, Newbury és jómagam a repülőtérről akár azonnal oda mehetünk.

Kaszigi nem tudta biztosan, meddig merészkedhet, ezért egyelőre csak annyit mondott: – Szerencsés ország Irán, hogy ilyen remekül képviselik az érdekeit külföldön.

– Feltétlenül ott leszek a fogadáson, Mr. Kaszigi – a repülőtéri szemle után!

Az üzletember a helyzet megkövetelte eleganciával játszott ki utolsó aduját: – Az az érzésem, kegyelmes uram, hogy hamarosan meghívják országunkba, találkozóra a legfontosabb vezetőinkkel ön is tudja, milyen fontos Japán számára az önök iszlám állama –, és azért is, hogy megvizsgálja Irán számára esetleg hasznos létesítményeinket.

– Nekünk is... szükségünk van önzetlen barátokra – válaszolta Abadáni.

Kaszigi bármennyire figyelt is, nem vett észre semmilyen változást, továbbra is ugyanazt a rendíthetetlen szilárdságról, merevségről tanúskodó tekintetet látta, amit addig. – Ezekben a nehéz időkben fontos, hogy az ember számíthasson barátokra. Sosem tudhatja senki, bárki legyen is, hogy mikor kerül nehéz helyzetbe. Nincs igazam?

– Isten kezében vagyunk. Kizárólag Ő dönt felőlünk. – Abadáni hosszú szünetet tartott, és utána csak annyit mondott: – Insa Allah. Gondolkodom még a dolgon.

Szállodai szobájában felidézve a történeteket, Kaszigi nagyon félt. Az embernek állandóan vigyáznia kell magára, gondolta. Bármilyen

bölcs és óvatos is legyen valaki, sohasem tudhatja, mikor éri utol a végzet. Ha léteznek egyáltalán istenek, akkor is csak azért, hogy gyötörjék az embert.

A TÖRÖK-IRÁNI HATÁR KÖZELÉBEN, 16.23. Délelőtt szálltak le, a határtól alig mérföldnyire lévő kis török falu mellett. Erkki szeretett volna ugyan tovább repülni, biztonságosabb helyre, de nem lehetett, mert a helikopter tartályai teljesen kiürültek. Két vadászgép és két Huey csatahelikopter eredt a nyomukba, és több mint negyedórán keresztül bujkálnia kellett, mielőtt át tudott szökni előlük a határon. A Huey nem követték, de ott maradtak a határ iráni oldalán.

– Ne törődj velük, Azadeh! – mondta vidáman a feleségének. – Most már biztonságban vagyunk.

De nem voltak. A falusiak körbevették őket, és megérkezett a rendőrség is – egy őrmester és három közrendőr, gyűrött, rosszul szabott egyenruhában, revolverrel az oldalán. Az őrmesternek napszemüvege is volt, védekezésül a vakítóan csillogó hó ellen. Egyikük sem beszélt angolul. Miként korábban megegyeztek, Azadeh üdvözölte őket, és elmagyarázta, hogy Erkki finn állampolgár, aki az Iran-Timberrel szerződéses viszonyban álló brit vállalatnak dolgozik. Azerbajdzsánban azonban zavargások vannak, Tebriz környékén harcok dúlnak, a baloldaliak mindkettőjüket életveszélyesen megfenyegették, úgyhogy kénytelenek voltak menekülni.

– Á, szóval az efendi finn, de maga iráni?

– Születésem szerint igen, a házasságom révén viszont én is finn vagyok, őrmester efendi! Itt vannak az irataink. – Azadeh odaadta a rendőrnek finn útlevelét, amelyben nem szerepelt, hogy a néhai Abdalláh hán lánya. – Használhatnánk a telefonjukat? Természetesen megfizetnénk. A férjem szeretné felhívni a nagykövetségünket, és a fölötteseit is Sargazban.

– Á, Sargazban. – Az őrmester kedvesen bólogatott. Köpcös, simára borotvált arcú férfi volt, a pirosposzgás bőrön átsejlő, erős szakállal. – Az hol van?

Azadeh ezt is türelmesen elmagyarázta, és közben nagyon ideges volt amiatt, ahogy Erkki és ő is kinézett. Erkkinek a karján változatlanul ott volt a mocskos, átvérzett kötés, fülén a ragtapasz,

neki pedig mocskos a haja, az arca, egész ruházata. A két Huey változatlanul ott cirkált a határ mentén, és az őrmester hamarosan fel is figyelt rájuk. – Miért küldtek maguk után vadászgépeket és helikoptereket? – kérdezte.

– Isten akarata, őrmester efendi! A határnak azon az oldalán sok furcsa dolog történik mostanában.

– Általában milyen a helyzet? – A parancsnok jelezte az embereinek, hogy nézzék meg alaposan a 212-est, azok pedig, lassan körbejárva, lelkiismeretesen szemügyre vették. Benéztek a pilótafülkébe is, látták a golyók ütötte lyukakat, a megszáradt vért, az összetört műszereket. Az egyik kíváncsian elhúzta az utastér ajtaját, fölfedezte a kisebb arzenált is kitevő fegyvereket, és a többi lyukat. – Őrmester!

Az altiszt intett, hogy hallotta, de udvariasan kivárta, míg Azadeh befejezte, amit mondani akart. A falusiak is tágra nyitott szemmel hallgatták; nem lehetett látni közöttük egyetlen csadort viselő, lefátyolozott nőt sem. A beszámoló után az őrmester az egyik szegényes falusi házra mutatott. – Kérem, várjanak meg ott! – mondta nekik. Ráérősen az utastérhez ballagott, alaposan szétnézett benne, és utána a pilótafülkében is. Megtalálta a *kukrit*, félig kihúzta a tokjából, aztán a helyére tolta, és intett Azadehnek és Erkkinek, hogy menjenek vissza hozzá. – Mivel magyarázza ezt a sok fegyvert, efendi? – érdeklődött.

Azadeh zavartan lefordította a kérdést.

– Mondd azt, hogy a hegyi törzsekhez tartozók el akarták lopni a helikoptert, és azoktól maradtak!

– Á, a hegyi törzsek! Meglep, hogy ilyen értékes holmit csak úgy otthagynak, engedik, hogy elrepüljön vele. Ezt mivel magyarázza?

– Kormányhú erők ölték meg őket mind, nekem pedig a nagy kavarodásban sikerült elrepülnöm.

– Kormányhúék, efendi? Miféle kormányhú erők?

– Tebrizi rendőrök. – Erkki érezte, hogy minden kérdés egyre ingoványosabb talajra viszi őket. – Kérdezd meg, hogy használhatom-e a telefont!

– A telefont? Természetesen. Ha itt lesz az ideje. – Az őrmester a változatlanul a határ fölött köröző Hueyket figyelte egy darabig, majd

azt mondta: – Örülök, hogy a rendőrök azt tették, amit kell. A rendőröknek kötelességeik vannak az állammal, a néppel szemben, be kell tartatniuk a törvényes rendet. A fegyvercsempészség súlyos törvénytörés, megszökni a dolgot végző rendőrség előtt pedig bűn. Igazam van?

– Igen, de mi nem vagyunk fegyvercsempészek, őrmester efendi, és nem is a rendet fenntartó rendőrök előtt szökünk – válaszolta az addiginál is ijedtebben Azadeh. Közel, nagyon közel volt a határ, és menekülésüknek az utolsó szakasza egészen rémületes. Hakim nyilván fellármázta a határkörzetet – rajta kívül másnak nem volt annyi hatalma a környéken, hogy ilyen rövid idő alatt, földön és levegőben, megszervezze az üldözésüket.

– Van fegyvere? – kérdezte változatlanul udvarias hangon Erkkitől az őrmester.

– Csak egy tőr.

– Megnézhetném? – Miután átvette a tőrt, rájuk szólt: – Legyenek szívesek, kövessenek!

A rendőrszolgálatra mentek, ami a falu főterén, a mecset mellett kis téglapalotya alakú épületben működött, néhány cellából és telefontal felszerelt irodahelyiségből állt. – Az utóbbi néhány hónapban sok menekült megfordult nálunk, irániak, britek, európaiak, amerikaiak, rengeteg azerbajdzsáni, de szovjet egy se. – Az őrmester jó nevű viccesnek tartott megjegyzésén. – Rengeteg menekült, gazdagok, szegények, jók, rosszak, köztük sok bűnöző. Volt, akinek vissza kellett fordulnia, mások tovább mehettek. Insa Allah, eh? Kérem, várjanak meg ott!

Az „ott” nem cella, hanem kis szoba volt, néhány székkal, íróasztallal, rácsos ablakkal, sok léggel, és mindössze egy kijárással. De legalább meleg, és viszonylag tiszta. – Kaphatnánk valami ételt, innivalót, és telefonálhatnánk? – kérdezte Azadeh. – Természetesen megfizetjük, őrmester efendi!

– Szólok, hogy hozzanak a szállodából, ízletesen főznek, és nem is drága.

– A férjem szeretné tudni, hogy telefonálhat-e.

– Természetesen... a megfelelő időben.

Ez délelőtt történt, most pedig már késő délután volt. Közben vittek nekik ételt – rizst, birkagulyást, falusi kenyeret és török kávét

–, amiért Azadeh riállal fizetett, tökéletesen elfogadható, normális árat. Az őrmester megengedte, hogy használják a guggolós mellékhelyiséget, és vizet is vehettek a tisztálkodáshoz egy nyitott tartályból. Elsősegélycsomag nem volt az őrszobán, csupán jód. Erkki – összeszorított foggal védekezve a fájdalom ellen – amennyire tudta, kitisztította a sebét, aztán kimerülten hátradőlt az egyik széken, és hamar el is szunnyadt. Időnként nyílt az ajtó, és hol egyik, hol másik rendőr ment be hozzájuk, de csak kis időre. – *Matyjebájuscije!* motyogta ilyenkor félálomban Erkki. – Hogy tudnánk innen megszökni?

Azadeh igyekezett nyugtatni, szorosán mellette ült, és igyekezett leplezni, mennyire fél. Valamivel jobban érezte már magát, miután megfésülködhetett, megmoshatta az arcát, és rendbe tudta hozni a ruházatát. Az ajtón túlról beszédhangokat hallott, időnként telefoncsörgést, gépkocsik és teherautók zaját. Nemsokára őt is legyűrte a fáradtság, mélyen elaludt és rosszakat álmodott: gépkocsik és helikopter motorzaját hallotta, lövéseket, aztán Hakimot látta, amint lovon feléjük vágat, ők pedig Erkkivel nyakig be voltak ásva a földbe, és a dübörgő lópaták hajszállal kerülték csak el őket. Később nem tudta, hogyan – sikerült kiszabadítaniuk magukat, és a határ felé rohantak, magas szögesdrót kerítés állta útjukat, és Mahmud, a hamis mollah is felbukkant a mészárossal, aztán...

Az ajtónyitásra mindketten riadtan kapták fel a fejüket. Makulátlan egyenruhát viselő, magas, szigorú arcú őrnagy állt előttük, mellette az őrmester és egy másik rendőr. – Legyen szíves, adja ide a papírjait! – mondta udvarias, de ellentmondást nem tűrő hangon Azadehnek.

– Már odaadtam az őrmesternek, őrnagy efendi!

– Finn útlevelet adott neki. Én az iráni iratait kérem. – Az őrnagy várakozón előrenyújtotta a kezét, és mivel az asszony nem engedelmeskedett elég gyorsan, az őrmester odalépett hozzá, lekapta a válláról a táskáját, és a tartalmát az asztalra borította. A másik rendőr eközben – a biztonság kedvéért – a revolvere markolatán tartott kézzel Erkkihez ugrott, és arccal a fal felé beállította az egyik sarokba. Az őrnagy lesöpört némi szemetet az egyik székről, lazán leült, átvette az őrmestertől az iráni személyigazolványt, gondosan áttanulmányozta, majd szemügyre vette az asztalon heverő többi holmit is. Amikor az ékszeres zacskóba belenézett, az ámulattól

hatalmasra nyílt a szeme. – Honnan szerezte ezeket? – kérdezte megdöbbenve.

– Az enyéme. A szüleimtől örököltem – válaszolta Azadeh. Félt, mert fogalma sem volt róla, mit és mennyit tud az őrnagy, és nyugtalanította a pillantás is, amellyel – igen alaposan – megnézte. Erkki ugyancsak látta, és legalább annyira ideges lett tőle. – Használhatná a férjem a telefont? Szeretne...

– A megfelelő időben! – vágott közbe az őrnagy. – Azt hiszem, az őrmester ezt már többször megmondta. – Becipzárta a táskát, visszarakta az asztalra, és közben a tekintete megállapodott Azadeh mellén. – A férje nem beszél törökül?

– Nem, őrnagy efendi!

A tiszt Erkkihez fordult, és tiszta angolsággal közölte vele: – Tebrizből kérték, hogy tartóztassuk le magát. Gyilkossági kísérletért és emberrablásért.

Azadeh elsápadt, és Erkkinek is komoly erőfeszítésébe került, hogy ne lehessen látni rajta, mennyire megijedt a hírtől. – Emberrablásért? Kit raboltam el, uram? – kérdezte.

– Ne tegyen úgy, mintha nem tudná! – válaszolta szemmel láthatóan elégedetlenül az őrnagy. – Ezt a hölgyet. Azadehet, Hakimnak, a Gorgonok bánjának a hűgát.

– De hiszen a feleségem! Hogyan rabolhatja el a férj...

– Tudom, hogy a felesége, és azt ajánlom, hogy őszintén mondja el a teljes igazságot! A letartóztatási kérelem szerint akarata ellenére hurcolta el a hölgyet, és ellopott egy iráni helikoptert. – Látva, hogy Azadeh mondani akar valamit, a tiszt fenyegetően rászólt: – A férjét kérdeztem, nem magát! Szóval?

– Valóban a beleegyezése nélkül történt, a helikopter azonban brit tulajdonban van, nem iráni.

Az őrnagy kis időre elgondolkodott a válaszon, és utána Azadehet is megkérdezte: – Így történt?

– A... a beleegyezésem nélkül hozott el... – Azadeh nem tudta befejezni a mondatot, az őrnagy azonban pontosan érezte a hangsúlyt.

– De?

Az asszony nem tudta, mit feleljen, kétségbe volt esve, a feje rettenetesen zúgott. Mentőötletként csak az jutott az eszébe, amit a török rendőrökről hallott, hogy nagyon szigorúak, sokat adnak a tekintélyükre, és mások előtt ragaszkodnak ahhoz, hogy megkörnyékezzetetlennek látsszanak. – Kérem, őrnagy efendi, beszélhetnénk négyszemközt? – fordult hozzá esdeklő hangon.

– Folytassa, asszonyom! – válaszolta zordan a tiszt, de mert látta arcán a rémületet, és őszintén értékelte a szépségét, megesett rajta a szíve, és hozzátette: – Nyugodtan beszélhet, rajtunk kívül más nem tud itt angolul. Nos?

A felszólításnak engedve Azadeh, kissé kapkodva, de a szavait gondosan megválogatva, elmesélte, mit fogadott meg esküvel az apjának, beszélt Hakimről, és feloldhatatlannak látszó dilemmájukról, arról, hogy sem maradni, sem elszökni nem tudott, és végül Erkki találékonyan, ritka bölcsességgel átvágta a gordiuszi csomót. – Igen, a beleegyezésem nélkül történt – fejezte be könnyes szemmel az elbeszélést –, de a bátyám tudtával, és segítségével...

– Ha Hákim hán valóban a beleegyezését adta a történetekhez, akkor miért tűzött ki hatalmas vérdíjat – akár élve, akár halva – a férje fejére, miért kérte a letartóztatását, és azonnali visszatoloncolását? – kérdezte a tiszt, mert nem hitte, amit az asszonytól hallott.

Azadehet szédülés fogta el, kis híján elájult, és Erkki oda is akart ugrani, hogy megtartsa, de mihelyt megmozdult, azonnal revolvercső nyomódott a hasába. – Csak segíteni akartam neki! – tiltakozott kétségbeesetten.

– Maradjon nyugton! – szólt rá szigorúan az őrnagy. – Ne öld meg! – figyelmeztette törökül a rendőrt, aztán visszaváltott angolra:

– Nos, Azadeh úrnő? Miért?

Azadeh akart ugyan, de képtelen volt válaszolni. Csak a szája mozgott, hang nem jött ki a torkán, és Erkkinek kellett a segítségére sietnie. – Mi mást tehetett volna a hán? – kérdezte. – A tekintélyéről, a becsületéről van szó. Azért, hogy megőrizhesse őket, kénytelen volt így viselkedni, függetlenül attól, hogy magánemberként mihez adta a beleegyezését. Nincs igazam, őrnagy?

– Lehet. Elképzelhető, bár túl gyorsan történt, túl hevesen reagált. Miért küldetett maguk után vadászpülőket, helikoptereket, ha

valóban azt akarta, hogy elszökjenek? – kérdezte a tiszt. – Valóságos csoda, hogy nem kényszerítették leszállásra, nem lőtték szét a gépét. Amit a felesége mondott, az első szótól az utolsóig szemenszedett hazugságnak hangzik. Könnyen lehet, hogy nem meri elmondani az igazat, annyira fél magától. De tegyük fel, hogy valóban olyan körülmények között szöktek meg, ahogy maga állítja! Mesélje el, egészen pontosan, hogyan történt!

Erkki engedelmeskedett a felszólításnak, teljes részletességgel lefestette a menekülést, és utána úgy érezte, nem maradt számára más lehetőség, mint várni, és reménykedni. Nyugtalanul a halottsápadt Azadehet figyelte, és arra gondolt, hogy Hakim lényegében csak azt csinálta – élve vagy halva, de kézre keríteni! –, amire eleve számítani lehetett. Végül is Abdalláh hán volt az apja!

– És a fegyverek?

A váratlanul közbeszúrt kérdésre is őszintén válaszolt. Elmondta, milyen munkára kényszerítette a KGB, beszámolt Bajázid sejkéről, az elrablásáról és a váltságdíja körüli félreértésről, a palota elleni támadásról, és azt is bevallotta, hogy az életéért küzdve megölt több embert.

– Hányat?

– Nem emlékszem rá pontosan. Fél tucatot, de lehet, hogy többet.

– Szeret ölni?

– Nem. Utálom a gyilkolást, őrnagy, de kérem, higgye el, hogy önhibákon kívül kilátástalan helyzetbe kerültünk! Most sem akarunk mást, mint hogy elengedjenek bennünket. Kérem, engedje meg, hogy felhívjam a követségünket... kezességet vállalnak értünk... senkit sem akarunk bántani, nem jelentünk veszélyt!

– Szerintem igen. A történet, amit előadtak, túlságosan fantasztikus. Magát emberrablásért és gyilkossági kísérletért körözik. Menjenek az őrmesterrel! – válaszolta angolul az őrnagy, és rögtön megismételte törökül is. Mivel Erkki a fordítás végéig sem mozdult, sőt támadóan összeszorította az öklét, az őrmester fenyegetően mellé lépett. – Súlyos bűncselekménynek számít nálunk, ha valaki szembeszáll a rendőrséggel! Kövesse az őrmestert!

Azadeh szeretett volna mondani valamit, de nem mert – halálosan megrémült, amikor látta, hogy a férje idegesen lesöpri magáról az

őrmester kezét, és csak akkor nyugodott meg valamelyest, amikor Erkki, félelem keltette dühét elfojtva, bátorítóan rámosolygott. – Rendben van – mondta még halkán, és engedelmesen a rendőr után indult.

Azadeh a rémülettől megnémulva nézett utána. Szeretett volna bátran viselkedni, de hiába erőlködött, nem ment. A végtagjai megállíthatatlanul remegtek, és csak arra tudott gondolni, hogy teljesen védtelen, a szobában rajta, és a kiismerhetetlen arccal szemben ülő őrnagyon kívül nincs senki. – Insa Allah! – gondolta, gyűlölvé azért, amit – ebben szinte biztos volt – tenni készült.

– Nincs mitől félnie – mondta hosszabb hallgatás után, inkább kíváncsi, mintsem ijesztő tekintettel a tisztt. Az asztalon heverő ékszeres zacskóért nyúlt. – A biztonság kedvéért – közölte, és kiment a szobából.

A cella szűk volt és mocskos, inkább lehetett ketrecnek, mint szobának nevezni. Kemény deszkapriccs szolgált benne fekvőhelyül, az apró ablakot sűrű rács fedte, falba erősített kampóról láncok lógtak, a sarokban latrina bűzlött. Az őrmester rázárta Erkkire az ajtót, és az őrnagy csak a rácsos kémlelőnyíláson szólt be: – Ne felejtse el, Azadeh úrnő...”kényelme” attól függ, hogyan viselkedik! – A válasza nem volt kíváncsi, megfordult, és távozott.

Magára maradva Erkki fel-alá kezdte róni a cellát, az ajtót, a zárat, a rácsokat, a padlót, a mennyezetet, a falakat, a láncot vizsgálgatta – kereste a menekülés módját.

SARGAZ – A REPÜLŐTÉREN, 17.40. Ezer mérföldre délkeletre, a Perzsa-öböl partján Gavallan izgatottan várt a telefon mellett. Napnyugtáig még körülbelül egy óra volt hátra. Egy párizsi társaságtól már sikerült szereznie egy 212-est, és az Aerospatiale-nál dolgozó egyik barátjával is meg tudott állapotodni arról, hogy elfogadható árért rendelkezésére bocsát két 206-ost. A szomszéd szobában Scot a rádiót figyelte, a telefonnál Pettikin tartott ügyeletet. Rudi, illetve Neurchtreiter és Scragger a szállodából telefonálgatott, próbált pilótákat találni, szervezte a bahreini bázis rekordidő alatti felállítását. Kaszigi egyelőre nem jelentkezett.

Gavallan izgatottan csapott le a megcsörrenő telefonra, remélve, hogy Dubois-ról és Fowlerről kap végre valamilyen hírt, vagy Kaszigi lesz az. – Tessék!

– Andy, itt Rudi. Sikerült keríteni három pilótát a Lufttransportgesellschafttól. Megígérték, hogy két szerelőt is hoznak magukkal. Tíz százalékkal több bért kérnek, és egy hónap munka után két hónap szabadságot. Egy pillanat... Keresnek a másik vonalon. Később visszahívom.

Gavallan felírta az adatokat a jegyzetömbjére, közben az izgalomtól enyhe sajnátszerűséget érzett a szíve tájékán, és erről rögtön McIver jutott az eszébe. Amikor telefonon beszéltek, nem szólt neki a határidővel kapcsolatos gondokról, mert nem akarta felizgatni. Annyit mondott csak, hogy mihelyt a helikopterek biztonságban lesznek, azonnal repülőgépre ül, és Bahreinbe megy, látogatóba. – Ne idegeskedj, Mac! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg neked és Gennynek, amit tettetek...

Az ablak felé fordulva a lenyugvó napot figyelte egy darabig. A repülőtéren nagy volt a forgalom. Az Alitaliának éppen leszálló jumbója Pettikint és Paulát juttatta eszébe; még nem volt rá alkalma, hogy megkérdezze, tulajdonképpen hogyan is állnak. A kifutópálya másik vége mellett, az árukezelő területen a nyolc 212-es siralmas látványt nyújtott rotorlapátjaitól és rotortengelyétől megfosztva. A szerelők még mindig serényen dolgoztak körülöttük, az utolsó darabokat rakták éppen ládába. Hol az ördögbe lehet Kaszigi?! Többször is megpróbálta felhívni, de nem volt a szobájában, és a szálloda portáján sem tudták, hová ment és mikor tér vissza.

– Apa! – szólt át Scot a másik szobából. – Linbar Struan keres.

– Mondd meg neki, hogy kapja be... Várj! – Gavallan bármilyen dühös és izgatott volt is, megfékezte magát. – Azt mondd neki, hogy el kellett mennem valahová, de mihelyt visszajövök, feltétlenül felhívom. – Halkan megeresztett néhány igen erős, kínai káromkodást, majd az újból megcsörrenő telefonért kapott: – Gavallan!

– Andrew, itt Roger Newbury. Hogy van?

Gavallant kiverte a veríték a más körülmények között ártatlannak számító kérdéstől. – Üdvözlöm, Roger! Mi újság?

– Változatlanul napnyugta a határidő. Az iráni ragaszkodik hozzá, hogy értem jöjjön, úgyhogy ülök a fenekemen, és várom. A repülőtéren találkozunk a sejjel. Pár perccel előtte érkezünk, és hármásban fogadjuk az árukezelő résznel.

– Mi van a japán nagykövet fogadásával?

– A szemle után együtt megyünk oda. Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok, de nem tudtunk mit tenni. Teljesen meg van kötve a kezünk. Viszlát! – búcsúzott el a diplomata.

A kagylót letéve Gavallannek annyi ideje volt csak, hogy megtörölje a homlokát, a telefon ismét megszólalt. Kaszigi?!

– Andy? Itt Ian, Ian Dunross!

– Jézusom! Ian! – Gavallanre marék nyugtató sem lett volna olyan hatással, mint az, hogy hallja a barátja hangját. – De örülök, hogy hívtál! Többször is próbáltalak már elérni.

– Tudom. Ne haragudj, hogy nem jelentkeztem előbb! Hogy álltok?

Gavallan óvatosan, virágnyelven elmondta, mi a helyzet, és megemlítette Kaszigi ötletét is. – Körülbelül egy óránk van még napnyugtáig.

– Ezért is hívlak. Átkozottul sajnálom, ami Dubois-val, Fowlerrel és McIverrel történt. Szorítok nekik. Lochart hülyeséget csinált, de hát ha valaki szerelmes... – Dunross nehezen megfeythetően sóhajtott egyet. – Emlékszel Toda Hirora a Toda Shippingtől?

– Hát persze!

– Hiro mesélt Kaszigiról, és az Iran-Todával kapcsolatos gondjaikról. Piszok nagy gondban vannak, úgyhogy ha bármiben segíteni tudsz nekik, légy szíves, tedd meg!

– Egész nap ezen dolgozom. Elmondta, mit talált ki Kaszigi?

– Igen. Hiro felhívta a nagykövetüket, az nagyon készséges is volt, de nem igazán bízik abban, hogy sikerül bármit is elérnie. Szerinte az irániak vannak nyeregben, és az a valószínű, hogy ragaszkodnak is a jogaik érvényesítéséhez. – A válasz hallatán Gavallan arca ismét elkomorult. – Segíts nekik, amiben csak tudsz! Ha az IranToda befuccsol... szigorúan magunk között... – Dunross sanghaji nyelvjárásra váltott: – ...egy nemes ház rendül meg. – Angolra visszaváltva még hozzátette: – Felejtsd is el, hogy mondtam!

Gavallan régen nem használta már a sanghajit, alaposan kijött a gyakorlatból, de annyit még tudott, hogy elkerekedjen a szeme attól, amit hallott. Kaszigi fél szóval sem említette, és neki eszébe sem jutott, hogy a japánok iráni vállalkozásához a Struan-háznak is köze van. – Kaszigi megkapja a helikoptereket és a személyzetet akkor is, ha nem tudjuk tartani a határidőt, és elszedik a gépeinket – ígérte.

– Bízunk benne, hogy nem! Más. Olvastad a hongkongi tőzsdehíreket?

– Igen.

– Nagyobb a baj, mint az újságokból gondolni lehet. Linbarnak igencsak össze kell szednie magát, úgyhogy ha sikerül is kihoznod a 212-eseket, és bent maradsz az üzletben, az X-63-asok vásárlását akkor is el kell halasztanod – mondta Dunross.

Gavallannek a figyelmeztetéstől ismét az égig szökött a vérnyomása. – De Ian, azokkal le tudnám körözni az Imperialt! Jobb, biztonságosabb szolgáltatást tudnék ajánlani...

– Tudom, de ingyen nem fogják odaadni őket, fizetni pedig, úgy néz ki, nincs miből. Sajnálom, de ez a helyzet. A tőzsdén teljes a felfordulás, a pánik kezd átterjedni Japánra is, és nem engedhetjük meg, hogy a Toda akárcsak itt, nálunk tönkremenjen.

– Talán szerencsénk lesz. Nem akarok lemondani az X-63-asokról – tartott ki üzleti terve mellett Gavallan. – Egyébként hallottad, hogy Linbar Nyeréségest is be akarja venni a Belső Irodába?

– Igen. Érdekes ötlet. – Dunross teljesen közömbös hangon mondta ezt, és Gavallan képtelen volt megállapítani, hogy örül-e a dolognak, vagy ellenzi. – Valaki elmesélte, mi az ő verziójuk a megbeszélésekről. Ha ma jól alakulnak a dolgok, hétfőn Londonban leszel?

– Igen. Estére vagy holnap estére már biztosan tudni fogom. Ha itt elintéztem a dolgokat, átugrom Bahreinbe, megnézni Macet, és onnan megyek Londonba. Miért?

– Lehet, hogy megkérlek rá, inkább Hongkongba gyere! Érdekes dolog történt. Biztosan emlékszel Mori Nobunagára, a másik tanúra, aki Nyeréséges Csojjal ott volt, amikor David MacStruan meghalt. Mori pár nappal ezelőtt meghalt, bennégett a kanazavai házában. A mai postával érdekes levelet kaptam. Telefonon nem akarom

elmondani, de van benne néhány olyan részlet, amire érdemes nagyon odafigyelni.

– Ezek szerint David... – Az óvatos megfogalmazás is elég volt, hogy Gavallanek pillanatra elakadjon a lélegzete. – Szóval nem baleset volt?

– Várd ki, amíg találkozunk, Andy! Vagy Tokióban, vagy Londonban, de mindenképpen szeretnék hamar beszélni veled – válaszolta Dunross. – Híróval egyébként épp akkor akartuk meglátogatni Nobunagát, és nála tölteni az éjszakát, amikor a tragédia történt. Utolsó pillanatban aztán közbejött valami, és le kellett mondanunk a látogatást.

– Jóságos isten! Ez aztán a szerencse!

– Hát igen. Ne haragudj, mennem kell! Tudok valamiben segíteni?

– Nem, hacsak nem vagy képes meghosszabbítani vasárnap estig a határidőt.

– Nyugodt lehetsz, hogy mindent megpróbálok. Sajnálom Dubois-t, Fowlert és McIvert... a tokiói számon hétfőig átveszik az üzeneteket...

Elköszöntek egymástól, és miután lerakta a kagylót, Gavallan csak ült, és bámult mozdulatlanul a készülékre. Scot bement hozzá, hogy újabb helikopterek és pilóták megszerzéséről számoljon be neki, de meg sem hallotta, amit a fia mondott. Tehát mégis gyilkosság volt, kérdezte magától, már ki tudja, hányadszor. A fene essen Linbarba és a bajaiba! Magának kereste őket az ostoba, elhibázott beruházásaival. Nem érdekel, valahogy mindenképpen megszerzem azokat az X-63-asokat...

Ismét telefoncsörgés szakította félbe a gondolatait. A vonal rossz volt, a beszélő akcentusa erős. – Hosszú távú „R” beszélgetés Gavallan efendinek.

Erkki lenne, ötlött fel benne rögtön a gondolat. – Itt Gavallan efendi. Vállalom a hívást. Tudna kicsit hangosabban beszélni? Alig hallom! Ki keres?

– Egy pillanat... – Miközben a kapcsolást várta, a kifutópálya végében a kaput figyelte, amelyen át a sejknek és a többieknek meg kellett érkezniük, ha Kaszigi kudarcot vall, és a szemlét mégis megtartják. Elakadt a lélegzete, amikor az országúton meglátta a

nagy, elegáns limuzint, aminek az orrára sargazi zászló volt tűzve, de a kocsis szerencsére nem kanyarodott a kapuhoz. Közben alig hallható hang szólt valahonnan a távolból, a vonal másik végéről: – Andy, itt Marc, Marc Dubois...

– Marc?! Marc Dubois?! – kiáltott fel Gavallan, és rögtön befogta a másik fülét, hogy jobban halljon. – Jóságos isten! Marc! Jól vannak? Hol? És Fowler? Hol vannak?! – Hiába figyelt, amennyire csak tudott, a választ nem értette. – Mondja még egyszer!

– Kor al-Amaján... – Kor al-Amaja Irak hatalmas, a tengerre épült olajkikötője volt ötszáz mérföldnyire északnyugatra, a Perzsa-öböl végében, az Irakot és Iránt elválasztó Satt-el-Arab torkolatánál. – Hallja, amit mondok, Andy?! Kor al-Amaja...

KOR AL-AMAJÁN. Marc Dubois-nak szintén a fülére kellett szorítania a kezét, és ügyelnie, hogy ne ordítson túlságosan. A telefon a hatalmas komplexum igazgatójának az irodájában volt, a külső helyiségben irakiak és külföldiek nyüzsögtek, és jól hallhatták, mit beszél. Sokan vagyunk... *vous comprenez?* – kérdezte Gavallantól.

– Igen, de mondja már, mi történt? Vízre szálltak? Fölszedték magukat?

Dubois gyorsan körülnézve megbizonyosodott róla, hogy nem figyel rá senki, és csak aztán válaszolt. – Nem, *mon vieux*. Éppen kezdett kifogyni az üzemanyagom, amikor, *voilà*, felbukkant az Oceanrider nevű tartályhajó, úgyhogy leszálltam rá. A landolás természetesen tökéletesre sikerült. Jól vagyunk, Fowler is. *Pas de problème*. Mi van a többiekkel?

– Itt vannak Sargazban, Rudi, Sandor és Pop is. Scrag, Mac és Freddy is átjött, de Mac egyelőre Bahreinben maradt. Most, hogy maguk is előkerültek, tízből tíz az eredmény. Erkki és Azadéh biztonságban van, Tebrizben, csak... – Gavallan azt akarta mondani, hogy Tom az életét kockáztatva Irakban maradt, de nem akarta elrontani Dubois kedvét, ezért inkább vidáman folytatta: – De örülök, hogy előkerültek, Marc! Tovább tud jönni?

– Hát persze! Üzemanyag kell csak, és utasítás, hogy hová menjek.

– Brit jelzése van... pillanat... G-HKVC. Feltétlenül fesse át az előzőt! Régi vendéglátóink teleszórták az öblöt telexüzenetekkel,

minden kormányt arra kértek, hogy ne engedjen bennünket tovább. Eszébe ne jusson kirepülni a partra!

A figyelmeztetés hallatán Dubois jókedve rögtön szertefoszlott. – Golf-Hotel-Kilo-Victor-Charlie. Vettem, Andy – nyugtázta az új azonosító jelzést. – *Le bon Dieu* velünk volt, mert az Oceanrider libériai bejegyzésű, a kapitánya pedig brit. Az első, amit kértem tőle, egy doboz festék volt. Festék... érti?!

– Okosabban nem is csinálhatta volna. Aztán?

– Mivel Irakba tartott, gondoltam, az lesz a legjobb, ha nem ugrálok, és velük maradok, amíg nem tudunk beszélni, és most jutottam csak... – A félig nyitott ajtón át Dubois az iraki igazgatót látta közeledni, és a korábinál hangosabban, enyhén megváltozott hangon folytatta: – Remek ez az új munka az Oceanrideren, Mr. Gavallan, és a kapitány is nagyon kedves.

– Rendben, Marc, akkor kérdezek – kapcsolt azonnal Gavallan. – Mikor fejezik be a rakodást, és hová megy a hajó?

– Valószínűleg holnap. – Dubois udvariasan biccentett az íróasztalánál helyet foglaló irakinak. – Úgy néz ki, hogy menetrend szerint meg tudunk érkezni Amszterdamba.

– Mit gondol, hajlandók elvinni magukat? Természetesen mindent fizetünk, amit mondanak.

– Nem látom okát, hogy miért ne. Azt hiszem, ebből a kísérletből állandó megbízatás lett. A kapitány ráérezett, milyen kényelmes, ha a parton alhat, és időben visszaérhet a hajóra. A tulajdonosok, persze, tévedtek, fölösleges volt 212-est rendelni. Egy 206-os is tökéletesen megtenné. Azt hiszem, árengedményt is szeretnének kapni. – Gavallannek tetszett a kitalált történet, elnevette magát, és ettől Duboisnak is jobb kedve lett. – Be is fejezem, nehogy túl nagy legyen itt a számla. Fowler mindenkit üdvözöl. Ha a közelben leszünk, megpróbálok még telefonálni a hajóról.

– Kis szerencsével már nem leszünk itt. A madarakat holnap elszállítják. Ne aggódjon, egész úton figyelni fogom az Oceanridert! Ha átkeltek a Hormuzi-szoroson, kérje meg a kapitányt, hogy rádiózhasson vagy telexezhessen Aberdeenbe! Rendben? Egyelőre mindenkit az Északi-tengerre akarok áthelyezni. Majd elfelejtettem! Biztosan kifogyott a pénzből, írja alá a számlákat, majd kifizetem őket a kapitánynak. Hogy hívják?

- Tavistock. Brian Tavistock.
- Rendben, felírtam. El sem tudja képzelni, mennyire örülök.
- Én is. *A bientôt.* – Dubois helyére rakta a kagylót, és megköszönte az igazgatónak, hogy használhatta a telefont.
- Igazán nincs mit, kapitány! – válaszolta elgondolkodva az iraki.
- Mondja, minden nagy tartályhajó visz magával kiszolgáló helikoptert?

– Nem tudom, m’sieur! A legtöbbnek megérné. Nem gondolja?

Az Amerikában tanult – kiejtésén ezt jól lehetett érezni – magas, középkorú férfi halványan elmosolyodott. – Egy iráni őrhajó cirkál éppen a határon túl, a területi vizeiken, és az Oceanridert várja. Nem érdekes?

– De igen.

– Szerencsére nem szoktak átjönni hozzánk, és mi sem hozzájuk. Az irániak úgy gondolják, hogy övék az Arab-öböl, és részben a Satt, a Tigris és az Eufrátesz is, ezer, és majdnem kétezer mérföld hosszan.

– Az Eufrátesz olyan hosszú? – kérdezte Dubois, feltámadó óvatossággal.

– Igen. Törökországban ered. Korábban is járt már Irakban?

– Nem m’sieur! Sajnos nem. Remélem, a legközelebbi utamon sikerül majd kicsit körül is nézнем.

– Bagdad csodálatos város – ősi és modern egyszerre. Akárcsak az ország többi része. Még egy látogatást. Kilencmilliárd tonna biztos olajtartalékunk van, és valószínűleg kétszer annyi, ami még pontos felmérésre vár. Sokkal értékesebbek vagyunk, mint Irán. Az is jobban megérné Franciaországnak, ha Izrael helyett minket támogatna.

– Én csak egyszerű pilóta vagyok, m’sieur! – mondta bocsánatkérő hangon Dubois. – Nem foglalkozom politikával.

– Mi kénytelenek vagyunk törődni vele. Nehéz lecke volt, de megtanultuk, hogy az élet politika. Még az Édenkertben is – magyarázta az igazgató. – Tudja, hogy ezen a vidéken több mint hatvanezer éve élnek emberek? Az Édeneért alig pár száz mérföldnyire volt innen, a Satt-el-Arab kezdeténél, ott, ahol a Tigris és az Eufrátesz találkozik. Az őseink fedezték föl a tüzet, ők találták fel a kereket, a matematikát, az írást, a bort, a kertészkedést,

állattenyésztést... Gondoljon csak Babilon függőkertjeire. Seherezáde itt mondta a meséit Harun al-Rasid kalifának, akihez fogható csak a maguk Nagy Károlya volt, és itt fejlődtek ki az ókor nagy birodalmai, Babilónia és Asszíria. Még az Özönvíz is innen eredt. Túléltük a sumerokat, görögöket, rómaiakat, arabokat, törököket, briteket és a perzsákat is – a hangja indulatossá, szavai pattogókká váltak. – És ezután is túl fogjuk élni őket.

Dubois óvatosan bólintott, nem felejtette még el Tavistock kapitány figyelmeztetését: – Iraki vizeken vagyunk, az olajkikötő iraki terület, fiatalember! Mihelyt lelép a hajóról, magára lesz utalva. Bármilyen történik is magával, nekem nincs beleszólásom. Megértette?

– Csak telefonálni szeretnék. Muszáj – válaszolta a pilóta.

– Mi volna, ha megvárná, amíg Sargazhoz érünk, és ott menne ki a partra?

– Meglátja, nem lesz semmi gond. – Dubois tökéletesen biztos volt abban, amit mondott. – Miért is lenne? Francia vagyok, semmi okuk sincs, hogy kellemetlenkedjenek. – Amikor végrehajtotta a kényszerleszállást a hajón, be kellett számolnia a kapitánynak a Forgószeletről, és arról is, hogy milyen körülmények miatt volt rá feltétlenül szükség. Az idős férfi nyugodtan végighallgatta, aztán vállat vont. – Én erről az egészeztől semmit sem tudok, fiatalember! Egyetlen szóval sem említette. Azt tanácsolom azért, hogy fesse át a gépén a jelet, írjon rá valami mást, és tegyen elé egy G-t. A hajófestőnk majd segít, ha kell. Ha bárki kérdezi, mit keres itt, azt fogom mondani, hogy kísérletképpen van a hajón, a tulajdonosok sózták a nyakamba. Fokvárosban csatlakozott hozzánk, ki nem állhatom, és ha lehet, szóba sem állok magával. Rendben? – Az öreg tengerész kedvesen elmosolyodott. – Örülök, hogy itt van. A háború alatt a Csatornán szolgáltam, Port Talbot-i hajókon. A feleségem Ile d'Ouessant-ról való – Brest előtt van nem sokkal. Gyakran jártunk oda borért és konyakért. Mint valamikor a kalózkodók. Egyébként, bármelyik angol megnézi, előbb-utóbb kiderül róla, hogy valamelyik őse kalóz volt. Isten hozta a fedélzeten!

Dubois várt kicsit, figyelte az iraki igazgatót, aztán megkérdezte: – Használhatnám még egyszer a telefont? Mondjuk holnap, indulás előtt.

– Természetesen. Ne felejtsem el bennünket! A történelemben minden itt kezdődött, és itt is fog befejeződni. Szalaam. – Az igazgató, nehezen kiismerhető mosollyal az arcán, kezét nyújtott. – Sikeres partraszállást!

– Köszönöm. Viszontlátásra.

Dubois az irodát otthagyva kiment a hatalmas tengeri platformra, és sietősen az Oceanrider felé indult. Északra, néhány száz yardnyira a mesterséges szigettől, tisztán látta az iráni őrhajót, kicsi, ennek ellenére fenyegető fregattot. – *Espece de con* – morogta, és zsongott az agya a nyugtalanító gondolatoktól.

Körülbelül negyedórába telt, míg elgyalogolt a tartályhajóig. A fedélzetre érve rögtön elmondta Fowlemnek a kedvező híreket.

– Pizkosul örülök, hogy sikerült a srácoknak, mindenki átért. De hogy ezen az öreg teknőn kelljen himbálózunk Amszterdamig! – A szerelő mérgesen szitkozódni kezdett, de Dubois erre már nem figyelt. A hajó orrába ment, és ott rátámaszkodott a korlátra.

Mindenki biztonságban van, gondolta, és alig hitte el, hogy ez igaz lehet. Nem bízott abban igazán, hogy meg tudják csinálni, amit elterveztek. Micsoda szerencse! Vagy isteni gondviselés. Az Oceanrider is az utolsó percekben érkezett. Meleg helyzet volt, de hála istennek, sikerült megúszni, úgyhogy fölösleges is tovább rágódnia rajta, figyelmeztette magát. Tulajdonképpen a jövő is elég biztató. Ha nem fogunk ki rossz időt, nem kapok tengeribetegséget, és nem sülyed el ez a teknő, még élvezni is fogom a két-három hetes semmittevést. Nem lesz más dolgunk, mint hogy együnk, aludjunk, szórakozásképpen bridzseljünk kicsit, aztán megint együnk, aludjunk, és tervezzük a jövőt. Utána Aberdeen, az Északi-tenger, jókora röhögések Jean-Luckel, Tom Locharttal és Duke-kal, meg a több sráccal, végül irány... Irány hová? Ideje volna már megnősülnöm. Csak éppen semmi kedvem hozzá. Még csak harmincéves vagyok, és eddig sikerült megúsznom. Pizkok nagy balszerencse lenne, ha összeakadnék egy kis Parisienne-nel, aki képes volna úgy megbolondítani, hogy elveszítsem a józan eszem. Az élet sokkal kellemesebb annál, semhogy ne élvezze ki maradéktalanul az ember, a csavargás pedig rém izgalmas, szórakoztató!

Dubois nyugat felé fordult, ahol a nap éppen lenyugodni készült az ég párás, elmosódott peremén. De jó volna Sargazban lenni, a

többiekkel!, gondolta.

SARGAZ – A NEMZETKÖZI KÓRHÁZ, 18.01. Starke az emeleti teraszon üldögélt, és szintén a napnyugtát figyelte, ami az Öbölnek azon a részén gyönyörű volt, színpompás. Az égen egyetlen felhő sem látszott, a tenger nyugodt volt, és a fölötte világító narancssárga sáv olyan erős, hogy hiába viselt napszemüveget, hunyorognia kellett tőle. Pizsamaalsó volt csak rajta, a felső testét vastag kötés borította, ami alatt már szépen gyógyult a sebe, és bár gyöngye volt még, gondolkodni, tervezgetni már tudott. Átgondolnivaló pedig bőven akadt, arra az esetre, ha sikerül megmenteniük a helikoptereket, és arra is, ha nem.

Hallotta, amint mögötte, a szobában Manuela spanyol és texasi keverék nyelven az apjával és az anyjával beszél telefonon. Előtte beszélt az öregekkel, és felhívta a szüleit is, akiknél Billyjoe, a kis Conroe és Sarita lakott. – Szia, apu! Mikor jössz haza?! Van új lovam, a sulis frankó, és olyan meleg van itt, mint a kemencében!

Starke mosolyogva idézte fel magában a lelkes beszámolót, de közben tele volt nyugtalansággal. Arra gondolt, hogy változatlanul nagyon távol vannak otthonától, és még Nagy-Britannia sem lesz az igazi. Aberdeen és az Északi-tenger? Egy-két hónapig elmegy, de hosszabb távra nem nekem való, és a gyerekeknek, meg Manuelának sem, állapította meg magában. Nyilvánvaló, hogy a kölykök remekül érzik magukat Texasban, otthon szeretnének maradni, és Manuela is. Túl sok ijesztő dolog történt vele, és túl gyorsan. Igaza van, csak az a bökkenő, hogy fogalmam sincs róla, hová menjek és mihez kezdjek. Egyedül a repüléshez értek, mást nem is akarok csinálni. De hol? Az Északi-tengeren vagy Nigériában, ahol most, hogy Iránt bezártuk, Andy legfőbb vállalkozása működik? Esetleg kisebb kirendeltségen Dél-Amerikában, Indonéziában, Malájföldön vagy Borneón? Szeretnék megmaradni az S-G-nél, de mi lesz a gyerekekkel, az iskoláztatásukkal és Manuelával?

Talán el kellene felejteni a külföldet, és visszamenni az Államokba? Nem. Túl hosszú ideig voltam távol, túlságosan is megszoktam külföldön, felelte magának.

Tekintete az óvároson túl elterülő sivatagot kezdte pásztázni, és felidézte magában azokat az alkalmakat, amikor éjszaka, a sötétben kiment a sivatagba, néha Manuelával, néha csak úgy, egyedül. Miért? Hogy hallgassa a csöndet, a csillagok beszélgetését? Hallgassa a semmit?

– Istent hallgatja – jelentette ki a mollah. – Nem tudom, hogyan képes rá hitetlen, de biztos, hogy Őt.

– Maga mondta, mollah, nem én.

Különös ember, állapította meg kusza emlékei között cikázva Starke. Megmentette az életemet, én is az övét, közben kis híján ottmaradtam, aztán ismét megmentett és elengedett bennünket Koviszból, pedig egész biztosan tudta, mire készülünk. Miért engedett el mégis minket, a Nagy Sátán alattvalóit? És miért biztatott annyiszor, hogy menjek, keressem fel Khomeinit? Pedig az imámnak nincs igaza. Egyáltalán nincs!

Mi az, ami annyira rabul ejt itt, hogy alig tudok szabadulni tőle?

Van valami a sivatagban, ami megbabonáz, és rabul ejt. Talán a végtelen béke. A tökéletes nyugalom. De ez csak nekem olyan jó, a kölyköknek, Manuelának, meg a többieknek nem. Csak nekem... Nem tudom elmagyarázni senkinek, főleg Manuelának nem, ahogy azt sem, hogy mi történt Koviszban, a mecsetnél vagy a kihallgatáson.

Jobban teszem, ha eltűnök innen, amíg van hozzá erőm. Az iszlám képes arra, hogy mindent egyszerűvé, tisztává varázsoljon az ember számára, de...

Conroe Starke vagyok, texasi pilóta, csodálatos feleséggel, gyerekekkel, és ennyi elég kell hogy legyen, szólt rá magára határozottan.

Az óvárost figyelte karcsú minaretjeivel, a lenyugvó nap fényétől vörösnek tetsző falaival. Láta, merre fordulnak imádkozáskor a kórház alkalmazottai, és tudta, hogy amerre éppen néz, arra van, messze, a sivatagon túl Mekka.

Manuela ment ki hozzá, és leülve mellé, elszakította borongós gondolataitól.

– Az öregek csókolnak, és kérdezik, mikor megyünk haza. Jó volna már találkozni velük, nem? – kérdezte. Láta, hogy Duke, bár bólint,

gondolatban máshol jár. Arra fordult, amerre korábban a férfi nézett, de semmi különöset nem látott, csupán a lenyugvó napot. Aggasztotta, hogy bár a seb szépen gyógyult, Starke továbbra sem volt ugyanaz, mint korábban. – Ne nyugtalankodjon, Manuela! – mondta Nutt doki. – Az első lőtt seb rendszerint nagy megrázkódtatást okoz. Duke-kal is ez történt, és jött még hozzá a Dubois, Tom és Erkki miatti aggodalom, a bizonytalanság, hogy nem lehetett tudni, mi van velük. Minket is megviselt, magát, engem, mindenkit, csak mi nem vagyunk sebesültek, így könnyebben átvészeltük.

Hogy titkolja nyugtalanságát, az asszony felállt, a korlátra támaszkodott, és a part közelében elhaladó hajókat kezdte figyelni. Amíg aludtál, megkerestem Nutt dokit – szólt hátra Starke-nak. – Azt mondja, hogy pár nap múlva itt hagyhatod a kórházat, sőt, ha nagyon fontos volna, már holnap elengedhetnének. Egy-két hónapig azért vigyáznod kell még. Reggelinél hallottam Noggertól, hogy valószínűleg mindenki kap legalább egy hónap fizetett szabadságot. Remek volna, nem? Legalább lenne időnk hazamenni.

– Igen. Persze.

Manuela várt kicsit, és mivel Starke nem mondott többet, szembefordult vele, és megkérdezte: – Mi a baj, Conroe?

– Nem tudom, szívem. Jól érzem magam. Nem a seb miatt van, az biztos. Egyszerűen nem tudom.

– Nutt doki szerint idő kell hozzá, hogy túltedd magadat rajta. Andy azt mondta, talán sikerül megúszni a szemlét, és holnapra biztosan megjönnek a gépek a madarakért. Ne idegeskedj, mert egyelőre úgyse lehet mást tenni, mint várni... – A telefoncsörgést hallva Manuela befelé indult, de közben folytatta: – ...várni, és ha a helikoptereinket sikerült elküldeni, akkor Andy elintézi Kasziginak, hogy neki is legyenek gépei... Halló! Üdvözlöm...

Starke hallotta, amint az asszony elharapta a mondatot, és feszülten várt, hogy megtudja, miért.

– Andy az, Conroe, Marc Dubois telefonált! – kiabálta kis idő múlva lelkesen Manuélá. – Irakban vannak Fowlerrel, valamilyen hajón, kényszerleszállást csinált, de semmi baj, és már biztonságban... Ez fantasztikus, Andy! Tessék? Persze! Jól van... Mi hír Kaszigról? De hát... Igen, de... Rendben. – Helyére rakta a

kagylót, és visszasietett Starkéhoz. – Kaszigi egyelőre nem jelentkezett, Andynek pedig el kellett rohannia valahova. Azt mondta, majd később jelentkezik. Jaj, Conroe... – A férje mellett térdelt, karját óvatosan a nyaka köré fonva, és örömeiben potyogtak a könnyei. – Úgy aggódtam Marcért és Fowlerért! Annyira féltem, hogy bajuk esett!

– Én is... Én is nagyon! – Starke magához ölelte az asszonyt, a szíve legalább olyan hevesen dobogott, mint az övé, de már jobb kedve volt, mint korábban, csökkent a hangulatára nehezedeő nyomás. – A szentségit! – mondta, a felindulástól nehézkesen formálva a szavakat. – Gyerünk, Kaszigi... gyerünk már...

SARGAZ – NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉR, 18.18. Gavallan az irodaablakból nézte, amint Newbury hivatali kocsija – orrán a Union Jackkel – bekanyarodott a repülőtérre, és a szervizúton a terminál felé tartott. Egyenruhás sofőr vezette, mögötte két alak körvonalai látszottak. Hogy frissebben tudja fogadni őket, a fali mosdóhoz lépett, és hideg vízzel alaposan leöblítette az arcát.

Scot lépett be, és szorosan a nyomában Charlie Pettikin – mindketten halottsápadtak voltak. – Nyugalom! – szólt rájuk Gavallan. Az ablaknál fejezte be a törölközést, és közben megpróbált úgy tenni, mintha csöppet sem aggódna. – Ne álldogáljunk itt tétlenül, menjünk elénk! – ajánlotta, és határozott léptekkel kifelé indult. – Nagyszerű, hogy Marc és Fowler megkerült!

– Igen – válaszolta letörve, színtelen hangon Scot. – Tíz madárból tíz, apa! Száz százalék. Jobban nem is sikerülhetett volna.

Elhagyták a folyosót, már a repülőtéri épület nagy csarnokában jártak. – Hogy van Paula, Charlie?

– Jól, Andy... igazán jól. – Pettikin őszintén irigyelte Gavallant a hidegvéréért. – Egy... órája indult el Teheránba, és lehet, hogy holnap már jön is vissza. – A fene egye meg a Forgószelet, gondolta elkeseredve. Tönkretett mindent! Tudom, hogy a szerelem önmagában édeskevés, de mit csináljak, ha semmi egyéb nem szolgálhatok? Ha a helikoptereinket elveszik, az S-G-nek vége, és se állásom, se nyugdíjam, spórolt pénzem meg alig. Jóval idősebb is

vagyok nála, és... A francba ezzel a rohadt étellel! Hülye módon még örülök is, hogy így alakult – legalább nem teszem tönkre az életét.

A zsúfolt csarnokon átvágva kiléptek a szabadba, és Gavallan megtorpant, mert az S-G teljes csapata ott állt a repülőtér betonjára vezető lépcső alján. Scragger, Vossi, Willi, Rudi, Pop Kelly, Sandor Peteri, Freddy Ayre és a többiek, köztük az összes szerelő, mozdulatlanul figyelték a közeledő gépkocsit.

Newbury szállt ki először belőle, köszönt is Gavallannek, de senki nem figyelt rá. Mindenki a diplomata után felbukkanó Kaszigit figyelte, az összes tekintet mosolygó arcára szegeződött.

– Fogalmam sincs, mi történt – mondta a zavartnak tűnő Newbury –, de a nagykövet, mármint az iráni, az utolsó pillanatban kimentette magát, a sejk is üzent, hogy nem jön, Mr. Kaszigi pedig szólt, hogy a japán nagykövet az eredetileg tervezett időben tartja a fogadást, úgyhogy ma nem lesz szemle...

Gavallanból hatalmas, felszabadult kiáltás tört ki, és aztán óriási lett a kavarodás. Mindenki Kaszigit ölelgette, hálálkodott neki, egymás nyakába borulva nevettek, éljeneztek...

– És ha másképp nem megy, elraboltatom a nagykövetet, de holnap sem lesz szemle – közölte a japán, mire még magasabbra hágott a lelkesedés, és Scragger, féktelen jókedvében, fűrge matróztáncba kezdett.

Gavallan átverekedte magát az előtte állókon, és tiszta szívből megölelte Kaszigit. – Köszönöm! Nagyon köszönöm! – kiabálta, hogy az óriási hangzavarban érteni is lehessen, amit mond. – Három napon belül megkapja a helikopterek egy részét, a többit pedig a jövő hét végén... – A nyugalom, amit óriási akarattal magára erőltetett, lefoszlott róla, és már ő is csak hebegni tudott: – Jézusom... Engedjete! Szólnom kell Macnek és Duke-nak... Ne menjetek... Végre ünnepelhetünk... Mindenki a vendégem...

Kaszigi mosolyogva nézte, amint lázas sietséggel elrohan.

A KÓRHÁZBAN, 18.32. Starke reszkető kézzel, de örömtől ragyogó arccal tette le a kagylót, és ment vissza a teraszra.

– Sikerült, Manuela! Sikerült! Nem lesz szemle! Be tudjuk fejezni a Forgószelet! Andy nem tudja, hogy csinálta Kaszigi, de az a lényeg, hogy megcsinálta, és... A szentségit! – Az asszony dereka köré fonta a karját, és úgy dőlt neki a korlátnak. – A Forgószél sikerült! Végre biztonságban vagyunk, és nyugodtan tervezhetünk. Kaszigi megcsinálta! Alláh-u Akbár! – kiáltotta önkéntelenül.

A napkorong a látóhatár pereméhez ért, és a városból abban a pillanatban magányos müezzin semmivel össze nem téveszthető, imára hívó éneke csendült fel. Starke teljes odaadással figyelte, minden másról megfeledkezett, csupán a hívást, a Végtelen szavát hallotta. Anélkül, hogy szándékosan tette volna, közben el is húzódott Manuelától, aki némán várt, féltve a férjét, önmagát, a jövőjüket, aminek alakulása felől csöppet sem lehetett biztos. Várt, ahogyan csak asszony képes várni.

Aztán a hívó hang elhallgatott, és nyomában néma csönd, nyugalom támadt. Starke a méltóságteljes óvárost figyelte, a távolba nyúló sivatagot, és mögötte a végtelenbe vesző látóhatárt. Aztán induló repülőgép hajtóműveinek a dübörgését, sirályok vijjogását, helikopter rotorjának a zaját hallotta, visszatért a jelenbe, és mihelyt visszatért, döntött.

– Nagyon szeretlek – mondta a felesége szemébe nézve, perzsául.

– Nagyon szeretlek – ismételte meg a könnyeivel küszködve Manuela. Hallotta a férfi mély sóhaját, és tudta belőle, hogy ismét együtt vannak.

– Ideje hazamennünk, drágám! – Starke az asszonyért nyúlt, szorosán magához ölelte. – A legfőbb ideje, hogy hazamenjünk.

– Az az otthon, ahol vagyunk – válaszolta Manuela, és már csöppet sem félt.

OASIS HOTEL, 23.52. Gavallan telefoncsörgésre riadt. Álmosan tapogatózott egy darabig a sötétben, és jó néhány másodpercbe beletelt, amíg sikerült megtalálnia a kagylót, és az éjjeliszekrényen álló lámpát is fel tudta gyújtani.

– Tessék!

– Üdvözlöm, Andrew, itt Roger Newbury. Elnézést, hogy ilyen későn zavarom, de...

– Semmi baj! Éjfélig fenn akartam lenni, ahogyan ígértem, de elnyomott az álom. Mondja csak! – Newbury megígérte, hogy felhívja, és elmeséli, hogyan zajlott a fogadás. Normális körülmények között még bőven ébren is találta volna, de Gavallan annyira fáradt volt, hogy tíz óra után elköszönt az ünneplésbe merült társaságtól, visszament a szobájába, és alig dőlt le az ágyra, már aludt is. – Mi lesz holnap?

– Örömmel közlöm, hogy Abadáni excellenciás úr elfogadta a sejk meghívását egész napos solymászatra az Al Sal oázisba. Úgy néz ki, hogy másra nem is lesz ideje, de én így sem bízom benne – felelte a diplomata. – Azt ajánljuk, amilyen gyorsan és diszkréten csak lehet, vitesse el a gépeit és a teljes személyzetet, és utána edgy-két hónapra zárja be itt a boltot. Majd szólunk, ha már megnyugodtak a kedélyek, és kockázat nélkül vissza lehet jönni. Rendben?

– Tökéletesen. Köszönöm. – Gavallan megkönnyebbülve visszadőlt az ágyra. Új ember volt, mintha kicserélték volna, és legfőbb gondjának azt érezte, mikor folytathatja végre az alvást. – Én is gondoltam rá, hogy teljesen kivonulunk innen egy időre – mondta hatalmas ásítás kíséretében. – Mindenkinek sikerült helyet szereznünk, holnap napnyugtakor már senki nem lesz itt. – Érezte ugyan Newbury hangján az idegességet, de a helikopterek körüli izgalom maradékának tudta be, és nem foglalkozott vele különösebben. – Scragger és én leszünk az utolsók. Bahreinbe megyünk, Kaszigi is, meglátogatni McIvert.

– Remek. Nem tudom – nem is akarom tudni –, hogyan beszéltek le Abadánit a szemléről, de megemelem maguk előtt az összes kalapunkat. Andrew, utálok jó hírhez rosszat is társítani, de az a helyzet, hogy üzenetet kaptunk Tebrizből, Henleytól.

– Baj van? – Gavallan szeméből pillanat alatt elszállt az álom.

– Attól tartok, igen. Elég furcsán hangzik, úgyhogy az lesz a legjobb, ha beolvasom. – Rövid szünet következett, majd némi papírzörgés. – Azt írja: „Úgy értesültünk, hogy tegnap vagy az éjszaka folyamán merényletet kíséreltek meg Hakim hán ellen, és valamilyen módon Jokkonen kapitánynak is része volt benne. Múlt éjszaka a helikopterén Törökország felé menekült, és erőszakkal magával vitte

a feleségét. Hakim hán gyilkossági kísérlet és emberrablás vádjával elfogatóparancsot adatott ki ellene. Tebrizben jelenleg heves harcok vannak különböző frakciók között, és nehéz pontos információkat szerezni. Mihelyt bármi újat megtudok, azonnal jelentkezem.” Hát ennyi. Elég megdöbbenő, nem? – Mivel nem kapott rögtön választ, Newbury idegesen rákérdezett: – Andrew! Ott van még?

– Igen... itt vagyok. Csak... csak megpróbálok magamhoz térni. Nem lehet, hogy ez az egész csak félreértés?

– Nem hiszem. Üzentem Henleynek, hogy sürgősen újabb információkat kérünk. Holnapra talán befut valami, és okosabbak leszünk. Addig is, azt ajánlom, hogy riassza a londoni finn nagykövetet. A követség száma: 01-766-8888. Sajnálom, hogy ilyesmivel kellett zavarnom.

Gavallan megköszönte az értesítést, és erős szédüléssel küszködve helyére rakta a kagylót.

VASÁRNAP

1979. MÁRCIUS 4.

72. fejezet

A TÖRÖK FALUBAN, 10.20. Azadeh felriadt, és egy ideig nem is tudta, hol van, mi történt vele. Lassan tisztult csak a látása, apró részletekből rakta össze a szegényes berendezésű szobát, kezdte érezni a tiszta, de érdes, durva tapintású ágyneműt, a kemény matracot, és rájött, hogy a falu egyetlen szállodájában van. Tiltakozása ellenére – mindenáron Erkkivel akart maradni – előző este kísérte át az őrszobáról az őrnagy és egy rendőr. A tiszt meg sem hallgatta a kifogásait, és ragaszkodott ahhoz, hogy együtt vacsorázzon vele a csöpp étteremben, ahonnan érkezésükkor azonnal kizavarták az összes vendéget.

– Feltétlenül ennie kell valamit, hogy megőrizze az erejét! Kérem, foglaljon helyet! – mondta. – Amit választ, azt rendelem a férjének is, és átküldetem. Akarja?

– Igen. Legyen szíves – válaszolta, és idegesen leült, kiérezve a tiszt szavából a fenyegetést. – Tudok fizetni.

Az őrnagy telt ajkán halvány mosoly jelent meg. – Ahogy óhajtja.

– Köszönöm, őrnagy efendi! Mikor mehetünk tovább a férjemmel?

– Ne ma beszéljük meg ezt, inkább holnap! – A tiszt intett a rendőrnek, hogy menjen ki, és örködjön az ajtó előtt. – Most már nyugodtan beszélhetünk angolul – mondta, miután kettesben maradtak, és odakínálta Azadehnek ezüst cigarettatárcáját.

– Köszönöm. Nem dohányzom. Mikor kaphatom vissza az ékszereimet, őrnagy efendi?

A férfi nagy műgonddal kiválasztott egy cigarettát, és a végét a tárcához ütögette, miközben egyfolytában Azadehet figyelte. – Mihelyt biztonságos lesz. Abdul Dcail vagyok, Vanban állomásozom, és egészen a határig én felelek ezért az egész körzetért. – Meggyújtotta a cigarettát, mélyen leszívta a füstöt, és pillanatra sem vette el az asszonyról a szemét. – Járt már Vanban?

– Nem. Soha.

– Álmos kisváros. Pontosabban az volt – javította ki magát a tiszt –, mielőtt a maguk forradalma elkezdődött. A szolgálat, persze, akkor sem volt könnyű, a határ miatt. – Újabb mély szívás következett a cigarettából. – Mindig akadtak bűnözők, akik engedély nélkül át akartak kelni a határon. Csempészek, kábítószer- és fegyverkereskedők, tolvajok, mindenféle aljanép, akit csak el tud képzelni. – Lazán, csevegő hangot megütve beszélt, és olyan szaporán szívta a cigarettát, hogy a kis szoba hamarosan megtelt füsttel. Azadeh közben, hogy izgatottságát leplezze, a táskája vállpántját babrálta.

– Isztambulban járt már?

– Igen. Egyszer, néhány napra, még kislány koromban. Apámmal mentem, üzleti dolga volt, és úgy időzítette, hogy felrakhasson egy repülőgépre. Svájcba mentem, tanulni.

– Még nem voltam Svájcban. Egyszer, szabadság idején, eljutottam Rómába, Bonnban és Londonban is jártam, különböző tanfolyamokon, de Svájcban még nem. – A tiszt emlékeibe merülve szívott még egyet-kettőt, elnyomta a cigarettát, és magához intette a szállodatulajdonost, aki addig türelmesen állt az ajtónál, várva a rendelést. Az étel egyszerű volt, de ízletes, és idegesítő alázatossággal szolgálták fel, ami csak nyugtalanította Azadehet. A falu lakói nyilván nem voltak hozzászokva az őrnagyhoz hasonló magas beosztású, fontos látogatókhoz.

A tiszt, mintha csak olvasott volna a gondolataiban, megjegyezte: – Fölösleges félnie, Azadeh úrnő! Nem fenyegeti semmilyen veszély. Éppen ellenkezőleg. Örülök, hogy élvezhetem a társaságát. Ritkán fordul meg ilyen... előkelő személy erre felé. – A vacsora alatt végig udvariasan, de szünet nélkül kérdezgette az asszonyt Azerbajdzsánról, Hakim hánról, és csak keveset beszélt, nem volt hajlandó megvitatni, mit szándékozik tenni Erkkivel, és egyáltalán, mi fog történni velük. – Lesz, ahogy lesz. Kérem, mondja el megint a történetüket! – felelte, amikor Azadeh, ki tudja hányadszor, rákérdezett.

– Már... már elmondtam, őrnagy efendi! Higgye el, szintiszta igazság, nem kitalált mese! Az igazságot mondtam, és a férjem is.

– Természetesen. – Az őrnagy jó étvággal ette az ételt. – De azért csak mondja el még egyszer!

Az asszony eleget tett a felszólításnak, és közben nagyon félt. Tisztán olvasott a tiszt tekintetében, fölfedezte benne a leplezetlen vágyat annak ellenére, hogy a kísérő szavak szertartásosak és kimértek voltak. – Ez az igazság! – jelentette ki ismét. Az ételhez még alig nyúlt, étvágya megszűnt, mintha nem is lett volna. – Nem követtünk el semmilyen bűnt, Isten a tanúm, hogy a férjem csak meg akart védeni bennünket.

– Istennek, sajnós, nem áll módjában ön mellett tanúskodni. Természetesen elhiszem önnek, hogy valóban, tiszta szívből hiszi is, amit mond. Mi itt, Törökországban világiasabb gondolkodásúak vagyunk, nem fundamentalisták, nálunk a vallás és az állam szigorúan kettéválik. Isten és közénk nem áll egyetlen, önmagát közvetítőnek kinevező személy sem, és ahhoz ragaszkodunk csak fanatikusan, hogy úgy élhessünk, ahogyan mi szeretnénk, ne kényszerítsék ránk senkinek a hiedelmeit vagy törvényeit. – A tiszt elhallgatott, és néhány másodpercig feszülten figyelt. A szállodába menet a távolból géppisztolysorozatokat és aknavető k durranásait hallották, és most, az étterem csöndjében a hangok még tisztábban kivehetőek voltak. Nyilván kurdok. Védik az otthonaikat valahol, a hegyek között. Némi indulattal legörbítette a száját, és hozzátette: – Úgy hallottuk, hogy a maguk Khomeinije a hadsereget és a zöldszalagosokat küldi ellenük.

– Ez csak újabb, szörnyű hiba. A bátyám is ezt mondja.

– Tökéletesen egyetértek vele. Én is kurd vagyok. – A tiszt felállt. – Egész éjszaka rendőr fog állni az ajtaja előtt. – Azért, hogy teljes biztonságban legyen. – A szája sarkában ismét megjelent a már korábbról ismerős, megfejthetetlen mosoly. – Az ön érdekében. Kérem, ne hagyja el a szobáját, amíg... amíg önért nem megyek, vagy el nem küldök önért valakit! A férjén is segít, ha teljesíti a kérésemet. Aludjon jól!

Azadeh visszament hát a szobájába, és mivel látta, hogy nincs zár az ajtón, a szék támláját szorította a kilincs alá. A szobában hideg volt, a mosdótál melletti kancsóba odakészített víz jégvártyás. Gyorsan mosakodott, alaposan megtörölte magát, aztán imádkozott, külön Erkkiért is, majd leült az ágyra.

Óvatosan elővette a táskája bélése alól a hat hüvelyk hosszú, acélból készült kalaptűt, és elgondolkodva nézte egy darabig.

Túhegyes volt, a feje kicsi, de szilárdan meg lehetett fogni, és döfni vele. A párnája alá rejtette, ahogy annak idején Ross tanította: – Bebiztosíthatod vele magadat – magyarázta mosolyogva. – Aki rád támad, nem veszi észre, és könnyen elő tudod kapni. Olyan szép lánynál, mint te, mindig kell hogy legyen fegyver. Minden eshetőségre.

– De Johnny! Én képtelen volnék... Soha!

– Ha a szükség úgy hozza, használni fogod, és jobb, ha felkészülsz rá. Ha van fegyvered, bármilyen, és megtanulod használni, és elfogadod, hogy önvédelemből esetleg kénytelen leszel ölni, akkor soha, de soha nem kell félned. – A Svájci Magasföldön együtt töltött, csodálatos hónapok alatt meg is tanította rá a lányt, hogyan bánjon a hosszú, erős tüvel. – Ha egy hüvelyk mélyen odadöfesz a megfelelő helyre, már az is halálos... – A fegyver azóta mindig Azadehnél volt, de egyszer sem kellett használnia, még a faluban sem. A faluban!

Talán ma éjjel, gondolta, körbesimogatva ujjával a gömbölyű fejet. Insa Allah! És Erkki? Insa Allah, gondolta újból, de rögtön eszébe is jutott, amit a férje mondott egyszer: – Az Insa Allah remek dolog, Azadeh, jó kifogás, de istennek, bárhogyan nevezzék is, időnként elkel kis földi segítség.

Igazad volt, Erkki!, mondta magában. Felkészültem, drágám, és ígérem, hogy holnap segíteni fogok. Még nem tudom, hogyan, de kiszabadítalak.

Feltámadt önbizalommal fújta el a gyertyát, és sínadrágban, pulóverben, ahogy volt, összegömbölyödött a takaró alatt. Figyelte az ablakon beeső holdfényt, és viszonylag hamar fölmelegedett. A kellemes meleg, a kimerültség, a fiatal kor természetes igénye gyorsan fölülkerekedett az éberségén, és álom nélküli alvásba zuhant.

Valamikor az éjszaka folyamán felriadt, és a gyöngye fényben is látta, hogy a kilincs lassan megmozdul. A kalaptúért nyúlt, és mozdulatlanra merevedve várt, szemét pillanatra sem vette le az ajtóról. A láthatatlan kéz teljesen lenyomta a kilincset, és be akart nyitni, de az ajtó nem engedett, a nekifeszített szék szilárdan a helyén tartotta. A kilincs aztán ismét megmozdult, ismét eredeti állásába került, és ott is maradt. Csönd volt, sem lépteket, sem lélegzést nem hallott, és nem próbálkozott senki újból bemenni hozzá. Mosolyogva idézte fel magában, hogyan tanította meg Johnny kilincs alá feszíteni

a szék támláját. Remélem, boldog leszel, drágám, gondolta, és mosolyogva, arccal az ajtó felé újból elaludt.

Reggel pihent volt, sokkal erősebbnek érezte magát, mint előző este, felkészültebbnek a harcra, amelyről határozottan tudta, hogy kikerülhetetlen. Nem tudta pontosan, mire is ébredt fel, csak azt, hogy nem az utcai forgalom és az árusok zajára, de hamar rájött, meghallva az újabb kopogtatást.

– Ki az?

– Ikail őrnagy.

– Egy pillanat! – Felhúzta a csizmáját, sietve megigazította a haját, lesimította a pulóverét, és gyors mozdulattal felszabadította a kilincset. – Jó reggelt, őrnagy efendi!

A tiszt, mielőtt megszólalt volna, alaposan megnézte a félreállított széket. – Jól tette, hogy eltorlaszolta az ajtót, de... engedély nélkül ne csinálja többé! – A szék után Azadeh következett, őt is hasonló alapossággal vette szemügyre. – Kipihentnek látszik. Remek. Már rendeltem kávé és friss kenyeret. Mit szeretne még?

– Elmenni innen minél előbb, a férjemmel.

– Valóban? – Az őrnagy becsukta maga mögött az ajtót, és háttal az ablaknak letelepedett a székre. – Ha hajlandó az együttműködésre, akár azt is el lehet intézni.

Amikor beljebb lépett, Azadeh, ügyelve rá, hogy ne legyen nagyon feltűnő, elhátrált, és most az ágy szélén ült, kezét a párna mellett tartva. – Milyen együttműködésről van szó, őrnagy efendi?

– Jó volna elkerülni az összetűzést – válaszolta rejtélyesen a tiszt.

– Ha hajlandó együttműködni... és saját akaratából, még ma este visszamenni Tebrizbe, akkor a férje ma este még őrizetben marad, de holnap elviszik Isztambulba.

– Isztambulba? Hová?

– Először – a biztonság kedvéért – börtönbe, ahol aztán a nagykövete meglátogathatja, és – ha Isten is úgy akarja – kihozhatja onnan.

– Miért vinnék börtönbe, amikor nem követett el...

– Vérdíjat tűztek ki a fejére – vágott az asszony szavába az őrnagy.

– Akár élve, akár holtan viszi vissza valaki, megkapja. Sok honfitársa

van itt, a faluban és a környéken, és a legtöbbjük éhezik. Nincs-e szüksége önnek is a védelemre? Bárki boldogan elrabolná, visszavinné a hánnak egyetlen hűgát, hogy megkapja érte a gazdag jutalmat. Nincs igazam?

– Készséggel visszamennék, ha segítenék vele a férjemen – válaszolta gondolkodás nélkül Azadeh. – De ha megteszem, őrnagy efendi, mi a biztosíték, hogy nem esik bántódása, és valóban Isztambulba küldik?

– Semmi. – A rendőrtiszt felállt, és fenyegetően fölé magasodva az asszony elé állt. – A másik lehetőség, hogy ha nem megy önként, akkor visszatoloncoljuk magukat, aztán... Segítsen magán, ahogy tud.

Azadeh nem állt fel, a kezét sem húzta vissza, és nem is nézett az őrnagyra. Visszamennék, gondolta, de ha itt hagyom Erkkit, védtelen lesz. Együttműködni? Azt jelentené, hogy önként be kell bújnom ennek az embernek az ágyába? – Pontosan miben kell együttműködnöm? Mit akar tőlem? – kérdezte, és dühös volt, mert a hangját a korábbinál sokkal gyöngébbnek, félénkebbnek érezte.

A tiszt kurtán nevetett, majd fölényes gúnnyal válaszolt: – Csak azt akarom, hogy megtegye, ami minden nőnek nehezére esik: legyen szófogadó, vitatkozás nélkül csinálja azt, amire utasítást kap, és ne próbáljon meg ravaszkodni. – Indulatosan sarkon fordult, de mielőtt becsapta volna maga mögött az ajtót, még visszaszólt: – Maradjon a szállodában! Később visszajövök. Remélem, addigra alaposan átgondolja, amit mondtam... és megfelelő választ fog adni.

Ha erőszakoskodni próbál, megölm, határozta el magára maradvá Azadeh. Nem adhatom oda magam cserébe – a férjem nem viselné el, és én sem bocsátanám meg magamnak. Ha megtenném, akkor sem biztosítanám vele egyikünknek a szabadságát sem, és ha mégis, Erkki képtelen volna együtt élni a tudattal, bosszúért lihegne, és én sem tudnék megbékélni.

Felállt, az ablakhoz lépve a forgalmas falusi utcát, a környező, hó borította hegyeket figyelte, amelyek között, valahol nagyon közel, ott húzódott a határ.

– Az egyetlen lehetőség Erkki számára, ha visszamegyek – mondta ki halkán. – De azt sem tehetem, legalábbis az őrnagy engedélye nélkül nem. És ha még ha engedi is...

A RENDŐRŐRSÖN, 11.58. Az ablakot elzáró vasrács középső rúdja engedett Erkki erejének, és némi cementtel együtt kiszakadt a helyéből. Sietve visszarakta, és kinézett a folyosóra. Miután őrt nem látott, visszakaparta a lyukba az elporladt cementet. Egész éjszaka dolgozott azon a rúdon, kitartóan, mint az inas csontot tisztogató kutya, és végre volt fegyvere, egyben emelője is, amivel könnyebben ki tudja lazítani a többi rudat.

Félórába fog telni, nem többbe, gondolta, és elégedetten visszaült a priccsre. Este, miután bevitték a vacsorát, a rendőrök magára hagyták, biztosak voltak, hogy a ketrecből nem tud szabadulni. Reggel rossz ízű kávékat adtak neki, darab száraz kenyeret, és értetlenül bámulták, amikor az őrnagy és a felesége felől érdeklődött. Nem tudta, hogy van törökül az őrnagy, és azt sem, hogy hívják a tisztet, de miután a vállára mutatott, és megpróbálta lerajzolni a rangjelzést, a rendőrök végre rájöttek; mit akar. Sok haszna azonban nem volt, mert csak a vállukat vonogatták, érthetetlen török szóáradatot zúdítottak rá, majd magára hagyták. Az őrmester, akivel úgy-ahogy szót tudott érteni, nem bukkant fel.

Azadeh is tudja, mit kell tennie, gondolta. Mindketten veszélyben vagyunk, és ahogy tudunk, megpróbálunk szabadulni. De ha bántják, vagy csak egy ujjal is hozzáérnek, nagyon megkeserülnek. Esküszöm!

Éppen fogadalmát tette, amikor nyílt a folyosó végén az ajtó, az őrnagy bukkant fel, és rögtön oda is ment hozzá. – Jó reggelt! – köszönt, és enyhén fintorgott is hozzá; nyilván kellemetlen volt neki a börtönszag.

– Jó reggelt, őrnagy! Hol van a feleségem, és mikor engednek el bennünket?

– A felesége a faluban van, teljes biztonságban, és jól ki is pihente magát. Magam néztem utána, úgyhogy tudom. – A tiszt észrevette, hogy Erkkinek piszkos a keze, és alaposan megnézte a ketrec zárját, az ablakrács nádjait, a padlót és a mennyezetet. – A biztonsága, és az, hogy milyen bánásmódban lesz része, magától függ. Megértette?

– Igen. Tökéletesen. Én pedig, mint itt a legmagasabb rangút, magát teszem felelőssé azért, hogy ne essen bántódása.

– Remek! – mondta gúnyos nevetés kíséretében a rendőr, de utána rögtön el is komorult. – Az volna a legjobb, ha sikerülne elkerülnünk

a konfrontációt. Ha hajlandó együttműködni, akkor a ma éjszakát még itt tölti, holnap pedig őrizettel Isztambulba küldöm – ott a nagykövetük is meg tudja látogatni –, hogy bíróság előtt feleljen a maga ellen felhozott vádakra, vagy ha úgy döntenek, rögtön kiutasítsák.

– Akarata ellenére hoztam ide a feleségemet – válaszolta Erkki, egyelőre félrerakva a saját problémáit. – Semmit nem követett el, őt haza kell engedniük. Tud kíséretet adni mellé?

– Attól függ, maga mennyire lesz hajlandó együttműködni – mondta némi gondolkodás után az őrnagy.

– Megkérem, hogy menjen haza! Ragaszkodni fogok hozzá, ha erre gondol.

– Hazaküldeni éppen lehetne. – Az őrnagy szándékosan nyújtotta a szót, lassan beszélt, hogy még idegesebbé tegye Erkkit. – Hogyne. Előfordulhat azonban, hogy útban a határ felé, vagy talán már a szállodából, ismét „elrabolják”, ezúttal már banditák, iráni banditák, megátalkodott bűnözők, és akár hónapokig is maguknál tartják a hegyekben, hogy aztán jókora váltságdíjért adják csak vissza a hánnak.

Erkki belesápadt még a gondolatba is. – Mit akar tőlem? Mit csináljak? – kérdezte.

– Nem messze van a vasút. Ma éjjel nyugodtan ki lehetne csempészni magát innen, és elmehetne Isztambulba. A vádat elejtenék, jó állást is kapna. Repülhetne, oktathatná a helikopterpilótáinkat két évig. Cserébe vállalná, hogy nekünk dolgozik, információkkal lát el bennünket Azerbajdzsánról, arról a Mzsitrik nevű szovjetről, akit említett, és Hakim hánról. Az életkörülményeiről, arról, hogyan lehet bejutni a palotába, és minden egyébről, amit kérdezőnk.

– Mi lenne a feleségemmel?

– Saját akaratából Vanban maradna, mondjuk egy-két hónapig, amíg megbizonyosodunk róla, hogy maga betartja a megállapodásunkat. Utána csatlakozhatna magához.

– Ha még ma épségben visszaviszik Hakim hánhhoz, és megbizonyosodom róla, hogy nem esett baja, akkor vállalom.

– Nem azért vagyok itt, hogy egyezkedjem magával! – csattant fel türelmetlenül az őrnagy.

– Kérem! Amit tettem, ahhoz neki semmi köze. Engedjék haza! Kérem!

– Ennyire ostobának tart bennünket? Vállalja, hogy dolgozik nekünk vagy sem?

– Igen, de azt akarom, hogy előbb biztonságban legyen.

– Úgy látom, mégis inkább azt szeretné, hogy valaki hozzányúljon. Előbb!

A tiszt felé kapva Erkki a rácsnak vetette magát, megrázva az egész, vastag rudakból készült ketrecet. Nem érte el azonban, és az őrnagy nevetett, látva, hogyan markolja tehetetlenül a puszta levegőt. Pontosan kiszámította, hova álljon, sokkal tapasztaltabb volt, semhogy felkészületlenül érhesse bármilyen támadás. Ragyogóan értett ahhoz is, hogyan lehet fenyegetéssel, csábítással, ha kell, időhúzással vagy éppen gúnyolódással addig fokozni a fogoly félelmét, izgatottságát, hogy áthatolhasson a hazugságok és féligazságok falán, és eljusson az igazsághoz.

A fölöttesei rábízták, hogy eldöntse, mi legyen a két őrizetbe vett személlyel, és ő már döntött. Nyugodt mozdulattal elővette a revolverét, Erkki fejére célzott vele, és felhúzta. A pilóta ettől sem hátrált, ziháló mellel, keményen markolta tovább a rácsot.

– Rendben van – mondta nyugodtan az őrnagy, és visszacsúsztatta a tokjába a fegyvert. – Ne felejtse el, hogy a felesége sorsa magától függ!

Miután elment, Erkki teljes erőből nekiesett a ketrec ajtajának, ami recsegett, hajladozott ugyan, de hiába rángatta, feszegette, kitartott.

A SARGAZI NEMZETKÖZI REPÜLŐTÉREN, 16.39. Gavallan a gépkocsija volánja mögül figyelte, amint az egyik Boeing 747-es rakodónyílásának az ajtaja rázárul a helikopterek és az alkatrészek egy részére. A pilóták és a szerelők lázas sietséggel ügyködtek, és már csak egy rotorszerkezetétől megfosztott helikoptertestet, néhány ládát és kisebb csomagot kellett felrakniuk a másik jumbóra.

– Időben vagyunk, Andy! – mondta a kocsihoz lépve a bepakolást irányító Rudi. Nyugtalanította főnökének halottsápadt, rettentő fáradságról tanúskodó arca, de úgy tett, mintha észre sem vette volna. – Még fél óra, és kész.

– Remek. – Gavallan átadott néhány papírt. – Az engedélyek arról, hogy a szerelők elkísérhetik őket.

– Mi nem?

– Nem. Minden pilóta a British Airwaysszel megy. 18.10-kor mindenki ott legyen az útlelvizsgálatnál! A BA nem tudja visszatartani a járatot. Nehogy lemaradjon bárki is, Rudi! El kell menniük! Megígértem.

– Nem lesz semmi gond. Mi van Duke-kal és Manuelával?

– Ők már elmentek, és Nutt doki is. Hát... azt hiszem, ennyi. – Gavallan még mindig annyira izgatott volt, hogy keresnie kellett a szavakat.

– Scraggerrel változatlanul a 18.35-össel akarnak menni Bahreinbe?

– Igen. Jean-Luc vár bennünket. Kaszigit is visszük, hogy megszervezze a helikopterek fogadását. Az indulásuknál még itt leszek.

– Rendben. Találkozunk Aberdeenben. – Keményen kezét ráztak, Rudi sietett vissza a rakodókhoz, Gavallan pedig visszagurult a kocsival a terminálhoz.

– Valami újság, Scrag? – kérdezte az irodába lépve.

– Egyelőre semmi különös. Kaszigi telefonált. Megadtam a regisztrációs jelzéseket, a pilóták és a szerelők nevét. Még ma tovább jön velünk Kuvaitba, és onnan repül Abadánba, – Scraggert, akárcsak korábban Rudit, megdöbbenette Gavallan levertsége, és hogy vigasztalja, megjegyezte: – Mindent megtett, amit lehetett, Andy!

– Nem hiszem, Scrag! Erkkit és Azadehet nem tudtam kihozni. – Éjszaka, már londoni idő szerint is nagyon későn, rátelefonált mindenkire, akiről úgy gondolta, hogy segíteni ud. A finn nagykövet mélységesen megdöbben, amikor elmondta, mi történt. – De hát ez lehetetlen! Finn állampolgár nem keveredhetett ilyesmibe! – háborgott. – Ez egyszerűen elképzelhetetlen! Hol lesz holnap

ilyenkor, hogy tudom elérni? – Gavallan megmondta, aztán szünet nélkül hajnalig telefonálgatott. Hakim hant nem tudta elérni, vele Newbury próbálta meg fölvenni a kapcsolatot. – Rohadt helyzet, Scrag, de hát ez van – mondta, a telefonért nyúlt, de miután fölemelte, vissza is rakta a helyére a kagylót. – Mindenki kijelentkezett?

– Igen. Kaszigi a jegykezelésnél vár bennünket. A csomagjainkat már feladtam, hogy ne legyen velük több gond. Az utolsó pillanatig itt maradhatunk.

Gavallan az ablakhoz lépett, figyelte a megszokott, mindennapi életét élő repülőtéren lüktetését. – Nem tudom, mit csináljak, Scrag – mondta halkán, anélkül, hogy visszafordult volna. – Egyszerűen fogalmam sincs.

A TÖRÖK FALU RENDŐRŐRSZOBÁJÁN, 17.18. – ...ahogy ön is mondja, efendi! Számíthatok rá, hogy el lesz intézve a dolog? – kérdezte tiszteletteljes hangon a telefonba az őrnagy. Az őrszoba egyetlen íróasztala mögött ült, az őrmester állva várakozott, a telefon mellett pedig ott feküdt a *kukri*, és Erkki tőre. – Igen. Pontosan... egyetérték. Szalaam. – A beszélgetést befejezve a tiszt cigarettára gyújtott, és rögtön indult is. – A szállodában leszek.

– Igenis, efendi! – Az őrmester, bár a szeme sokat tudóan megcsillant, ügyelt rá, hogy az arcáról ne lehessen leolvasni, mire gondol. Csöndben figyelte, ahogy az őrnagy megigazítja a haját, elrendezi az egyenruháját, és fölveszi rangot, tekintélyt sugárzó fezését.

– Rendőrség. Tessék! – válaszolt a telefonhívásra. – Üdvözlöm, őrmester! – Hallgatta a kollégáját, és az arca közben egyre komorabbá vált. – De hát... igen... természetesen. – Lerakta a kagylót, és izgatottan a távozni készülő tiszt után szólt: – Kurbel őrmester volt a határőröktől, őrnagy efendi! Azt mondja, teherautóra való iszlám gárdista jön hozzánk, egy mollah vezetésével. Azért jöttek, hogy elvigyék a helikoptert és a foglyokat...

– Ki engedte át őket a határon?! – csattant fel dühösen az őrnagy. – Mindenki ismeri a parancsot, hogy mollahokat és forradalmárokat tilos beengedni!

– Nem tudom, efendi – válaszolta a hirtelen támadt dühtől megrettenve az őrmester. – Kurbel csak annyit mondott, hogy hivatalos papírt mutattak, és ragaszkodtak hozzá, hogy átjöhessenek. Mindenki tud a környéken az iráni helikopterről, úghogy meg sem próbálta feltartóztatni őket.

– Fegyver van náluk?

– Azt nem mondta, efendi!

– Szedje össze az embereit! Mind, az utolsó szálig, és géppisztoly is legyen mindegyiknél.

– De... mi lesz a foglyokkal?

– Felejtse el őket! – kiáltott rá az őrmesterre az őrnagy, és kivágatott a szobából.

A TÖRÖK FALU SZÉLÉN, 17.32. Az iráni légierő négykerék-meghajtású, nagyplatós, személyszállításra is alkalmas tartálykocsija lekanyarodott az országútról a kis ösvényre. A sofőr sebességet váltott, és a mély hó ellenére könnyedén odahajtott a rendőr őrizte helikopterhez.

Fél tucát, zöld karszalagot viselő fegyveres fiatal ugrott le róla, három, az iráni légierő egyenruháját viselő katona, és egy mollah.

– Szalaam! Azért jöttünk, hogy az imám és a nép nevében elvigyük, ami a miénk – mondta fontoskodva a mollah, és hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, meg is rázta a géppisztolyát. – Hol az emberrabló és az asszony?

– Én... erről az egésztől nem tudok – válaszolta zavartan a rendőr. Egyértelmű parancsot kapott: őriznie kellett a helikoptert, és senkinek nem engedni, hogy hozzányúljon. – Jobb volna, ha az őrszobára mennének, és ott érdeklődnének. – Észrevette, hogy az egyik katona kinyitja a pilótafülke ajtaját, behajol, két társa pedig már tekeri le a teherautóról a csövet, hogy feltöltse üzemanyaggal a helikoptert. – Hé! Maguk! Engedély nélkül nem nyúlhatnak hozzá!

– Itt a felhatalmazás! – A mollah meglengetett egy papírt, és ezzel még inkább zavarba hozta az olvasni nem tudó rendőrt.

– Jobb volna, ha előbb az őrszobára mennének... – hebegte, de megkönnyebbülve el is hallgatott, meglátta a falu felől a keskeny

csapáson döcögő rendőrautót. A kocsiból az őrnagy, az őrmester, és két fegyveres rendőr szállt ki. A mollah, zöldszalagosaitól körülvéve, félelem nélkül ment oda hozzájuk.

– Ki maga? – kérdezte határozott hangon az őrnagy.

– Ali Miandirí mollah, a hvoji bizottságtól. Azért jöttünk, hogy az imám és a nép nevében visszavegyük ellopott tulajdonunkat, magunkkal vigyük az emberrablót és a nőt.

– A nőt? Ófenségére, Hakim hán húgára gondol?

– Igen. Rá.

– Imám? – kérdezett tovább a tiszt. – Miféle imám?

– Khomeini imám, béke legyen vele örökké!

– Á, szóval Khomeini ajatollahról van szó! – Az őrnagyot dühítette az önkényesen használt titulus. – És miféle népről beszél?

A mollah nem ijedt meg a határozott hangtól, papírokat vett elő, és a tiszt felé nyújtotta őket. – Az iráni népről. Itt van a meghatalmazásunk.

Az őrnagy belenézett a két, perzsa nyelven, kézzel írt gyűrött papírba. Az őrmester és emberei közben szétváltak, és körbevették a teherautót, fölényes, megvető pillantást váltva ki a mollahból és fegyvereseiből.

– Ezek nem szabályos meghatalmazások – mondta az őrnagy. – Hiányzik róluk a pecsét és a hvoji rendőrfőnök aláírása.

– Fölöslegesek. A bizottság adta ki őket.

– Miféle bizottság? Nem ismerek semmiféle bizottságot.

– Az egész körzet, és a rendőrség is a hvoji forradalmi bizottság fennhatósága alá tartozik.

– Ez a körzet? Törökországban vagyunk! – mondta nem titkolt indulattal a hangjában a tiszt.

– A határig terjedő iráni területre gondoltam.

– És ki hatalmazta fel rá magukat, hogy itt intézkedjenek? Mutassa a felhatalmazást! – dörrent a mollahra az őrnagy.

A zöldszalagosok elégedetlenül morogni kezdtek. – Már megmutatta – szólt ellenségesen az egyik fiatalember. – A bizottság írta alá.

– Kicsoda? Maga?

– Igen – válaszolta a mollah. – Érvényes, tökéletesen jogszerű. A bizottság fölött nincs más hatóság. – Látva, hogy a három repülő érdeklődéssel hallgatja a szópárbajt, rájuk förmedt: – Mire várnak? Töltsék fel a helikoptert!

– Elnézést, kegyelmes úr, de a pilótafülke megsérült, a műszerek egy része össze van törve! – válaszolta sietve az egyik katona, még mielőtt az őrnagy bármit mondhatott volna. – Ahhoz, hogy elindulhassunk vele, alaposan át kell vizsgálni. Biztonságosabb lenne...

– A hitetlen éjszaka is el tudott vele repülni idáig, és épségben leszállni! Hogyhogy maguk nappal sem képesek visszavinni?!

– Biztonságosabb volna, ha előbb átvizsgálánk.

– Biztonságosabb? Mitől? – szólt közbe az egyik iszlám gárdista, és fenyegetően a katona felé mozdult. – Isten kezében vagyunk, az ő parancsait teljesítjük. Meg akarják talán szegni a parancsot, és itt hagyni a helikoptert?

– Természetesen nem! Dehogy!

– Akkor tegyék, amit a mollah mondott! Töltsék föl, de rögtön!

– Persze! Máris! – felelte megfélemlítve a pilóta. – Ahogy akarják. – Társaival sietve munkához látott, az őrnagy pedig mélységesen megdöbbsent, hogy a légierő századosának holmi szemtelen nyikhaj parancsokat mer osztogatni, és a tiszt engedelmeskedik is neki.

– A rendőrség fölött a bizottság rendelkezik, aga! – vette át a szót ismét a mollah. – A rendőrség a sátán sahot szolgálta, minden tagja gyanús. Hol van az emberrabló és... a hán húga?

– Hol az engedélyük arra, hogy átjöjjenek a határon, és bármit követeljenek? – kérdezett vissza fortyogó indulattal az őrnagy.

– Isten nevére, ez a felhatalmazás tökéletesen elég! – csattant fel a mollah is. Ujjával indulatosan a kezében lobogtatott papírokra bökött, az egyik iszlám gárdista pedig jól hallhatóan kibiztosította a fegyverét.

Az őrnagy is észrevette ezt, és vészjósló hangon rászólt: – Maradjon nyugton! Ha török területen egyszer is meg meri húzni a ravaszt, a hadseregünk átkel a határon, és Tebrizig mindent feléget!

– Ha Isten úgy akarja, legyen! – felelte villámló, erőszakos tekintettel a mollah. Utálta az őrnagyot, és azt a romlott, Isten parancsaival szembeszegülő rendszert is, amit képviselt. Csak önmagára gondolva tulajdonképpen mindegy volt neki, hogy mikor száll harcba vele. Szilárdan hitte, hogy Isten parancsait teljesíti, élete is kizárólag az ő kezében van, és az imám – határookra való tekintet nélkül – győzelemre vezeti a valódi igazhitűeket mindenhol. Ugyanakkor tudta, hogy ennek a harcnak még nem jött el az ideje, túl sok még a tennivaló Hvojbán, le kell győzni a baloldaliakat, elfojtani a lázadásokat, szétzúzni az imám ellenségeit, és ehhez – az égbe nyúló hegyek között – minden helikopterre szükség van.

– Én... csupán a jogos tulajdonunkat akarom megkapni – mondta, nem kis erőfeszítéssel mérsékelve magát. – A regisztrációs jelzései is bizonyítják, hogy a miénk – tette hozzá, ujjával határozottan a helikopter felé bökve. – Iránból lopták; maga is tudja, hogy engedély nélkül hozták el, tehát változatlanul a miénk. A felhatalmazás újból odamutatta az őrnagynak a papírokat – tökéletesen jogszerű, és mivel a pilóta akarata ellenére elrabolta az asszonyt, őt is visszavisszük. Kérem, ne ellenkezzen!

Az őrnagy már-már kilátástalannak érezte a helyzetet. Nem adhatta át holmi felhatalmazás nélküli, ki tudja, honnan szalajtott mollah által vezetett fegyvereseknek a finnt és a feleségét, mert ha megteszi, azzal súlyos – valószínűleg azonnali elbocsátással, és talán katonai bíróság általi felelősségre vonással is járó – kötelességszegést követ el. Tudta ugyanakkor, hogy ha a mollah erőszakkal próbál érvényt szerezni a követelésének, és ő a kötelességét teljesítve harc árán meg akarja védeni a rendőrőrszobát, mindenképpen alulmarad, mivel az irániak jókora számbeli fölényben vannak. Meg volt győződve arról, hogy ha összecsapásra kerül sor, a mollah és a zöldszalagosok a legvégsőkig kitartanak, elfogadják, sőt talán keresik is a halált, a szent mártíromságot, amihez neki csöppet sem volt kedve.

Úgy döntött hát, hogy – más lehetősége nem lévén – hazardírozni fog. – Az emberrablót és Azadeh úrnőt délelőtt Vanba vitték – mondta. – A kiadatásukat a hadsereg-főparancsnokságtól kell kérvényezni, az dönt róla, nem én. A hán húga olyan fontos személy, hogy a hadsereg kíván dönteni felőle.

A mollah elgondolkodott a hallottakon, homloka ezer ráncba szaladt, az egyik zöldszalagos viszont kihívóan odavetette: – Honnan tudjuk, hogy nem hazudik? – Az őrnagy dühösen pördült meg a kérdés hallatán, a fiatalember riadtan hátraugrott, társai, és a tiszt pedig rögtön a fegyverükért kaptak.

– Elég! – kiáltotta parancsolóan a mollah, és mindenki engedelmeskedett neki. Még az őrnagy is, dühösen szidva közben magát, mert a büszkesége és a reflexei erősebbnek bizonyultak az önuralmánál. A mollah, kihasználva a pillanatnyi szünetet, gyorsan számba vette a lehetőségeit, majd azt mondta: – Rendben van, akkor Vantól fogjuk kérni a kiadatásukat. De nem ma. Elvisszük, ami a miénk, felőlük pedig majd később intézkedünk! – Szétvetett lábbal, géppisztolya szíját magabiztosan markolva körbenézett.

Az őrnagynak nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne árulja el, mennyire megkönnyebbült. Feletteseivel együtt értéktelennek tartotta a helikoptert, csupán fölösleges gondot jelentett számára. – A regisztrációs jel valóban a maguké – mondta kurtán. – Hogy ki a gép jogos tulajdosa, azt nem tudom. Ha aláír egy átvételi elismervényt, akár el is viheti, azt pedig, hogy valójában kié, majd később eldöntik.

– Hajlandó vagyok aláírni, hogy elviszem a helikopterünket!

A tiszt jobbnak tartotta, ha nem vitatkozik tovább, és úgy fogalmazta meg a – semmit nem jelentő – felhatalmazás hátuljára írt elismervényt, hogy az lehetőség szerint mindkettőjük számára kielégítő legyen. A mollah eközben ismét rádörrent a három katonára, és azok sietve fel is töltötték a helikopter tartályait.

– Indulhatunk, pilóta? – kérdezte zordan, miután végeztek a munkával.

– Bármelyik pillanatban, kegyelmes úr! – hangzott a meghunyászkodó válasz.

– Tessék! – Az őrnagy a mollahnak nyújtotta az elismervényt, az pedig, oda sem nézve, aláírta.

– Mehetünk?

– Természetesen, kegyelmes úr! – A fiatal százados az őrnagyra pillantott, az pedig látta – vagy legalábbis látni vélte – a szemében a

ki nem mondott, és, sajnos, teljesíthetetlen, menedékjogra vonatkozó kérést. – Indíthatok?

– Igen – felelte fensőbbes hangon a mollah. – Már régen megtehetné volna. – Még be sem fejezte a mondatot, a motorok életre keltek, és előbb csak lassan, majd egyre gyorsulva pörgetni kezdték a rotorlapátokat. – Ali, Abrim, ti a teherautóval gyertek vissza! szólt oda két zöldszalagosnak.

A két fiatalember engedelmesen beszállt a sofőr mellé, a mollah intett, hogy mehetnek, a többieknek pedig jelezte, hogy szálljanak fel a helikopterre. Várt, amíg mindenki teljesítette a parancsot, csak aztán ült be a pilóta mellé, és vissza sem nézve berántotta az ajtót.

A 212-es – gyakorlatlan vezetőjének engedelmeskedve – nehézkesen emelkedni kezdett. Közel volt még a földhöz, amikor az őrmester dühösen lekapta válláról a géppisztolyát, és rátartotta. – Szétlóhatnánk a mocskokat, őrnagy úr!

– Igen – értett egyet, nyugodt hangon, a tiszt. Cigarettaát vett elő, és lassú mozdulatokkal rágyújtott. – De hagyjuk inkább Istenre! Talán ő megteszi helyettünk. – Mélyen leszívta a füstöt, és előbb a tartálykocsi, majd a helikopter után nézett. – Ráférne ezekre a mocskos kutyákra, hogy tanuljanak némi tisztességet. – A kocsiához ballagott, beült a vezető mellé, és fáradtan odaszólt neki: – Tegyé ki a szállodánál!

A SZÁLLODÁBAN. Azadeh az ablakon kihajolva az eget fürkészte. Hallotta, amikor a 212-es motorjai életre keltek, és bár nem tudta, mi történt, remélte, hogy Erkkinek sikerült megmenekülnie. – Isten! Add, hogy igaz legyen...

A tekintetüket az égnek emelő falusiakkal nézte a határ felé távolodó helikoptert, és hirtelen rémület tört rá: csak nem hagyta magára a férje, feláldozva saját biztonságáért?! Jaj, Erkki...

A szálloda elé kanyarodó gépkocsit, és a vezető mellől egyenruháját igazgatva kiszálló őrnagyot megpillantva mozdulatlaná merevedett. Miután a tiszt belépett az épületbe, összeszedte magát, határozott mozdulattal becsukta az ablakot, és – közel a párnához – leült az ajtóval szemben. Várt. Nyugodt volt, a végsőkig eltökélt, és akkor

sem rezzent, amikor meghallotta a folyosón közeledő, határozott lépteket.

– Jöjjön! – mondta erélyesen, az ajtót indulatosan belökve a tiszt. Nem értette, mit akar, és önkéntelenül is rákérdezett: – Tessék?

– Jöjjön velem! Kérem!

– Miért? – kérdezte újból, gyanakodva Azadeh. Csapdára gyanakodott, és nem akarta otthagyni a párna alá rejtett, egyedüli védelemként szolgáló kalaptűt. – Mi történt? A férjem ment el? Visszaküldte? – sorolta kétségbeesve a kérdéseit, és érezte, mint száll el fokozatosan a bátorsága, kerekedik felül benne a félelem, hogy Erkki feladta magát, cserébe az ő biztonságáért. – Ő ment el?!

– Nem. A férje a rendőrségen van. Irániak voltak itt a helikopterért, és magukért. – A válságos helyzet elmúltával az őrnagy megkönnyebbült, szabadnak és vidámnak érezte magát. – A helikopter iráni bejegyzésű volt, a távozására nem adtak engedélyt, úgyhogy joggal követelték vissza. Legyen szíves, jöjjön velem!

– Hová?

– De nehéz magával! Azt hittem, örülni fog, ha találkozhat a férjével. – Az őrnagy jókedvűen figyelte az asszonyt, élvezte a veszélyt, és mint izgalmas feladványt, megpróbálta kitalálni, hová rejthette el a fegyverét. Az ilyen nőknél, gondolta, mindig van valamilyen fegyver vagy mérge, hogy védekezni tudjanak az erőszak ellen. Persze, könnyű megakadályozni, hogy használják, ha az ember elég felkészült, és gondosan figyel. – Nos?

– Ott vannak... a rendőrségen? – kérdezte bizonytalanul, az irániakra gondolva Azadeh.

– Nem. Törökországban van, nem Iránban, itt nem kell tartania senkitől. Jöjjön már! Ne féljen!

– Egy... pillanat. Mindjárt elkészülök.

– Hát persze! Táskára nincs szüksége, elég, ha felkap egy kabátot. Siessen, mielőtt meggondolom magam! – Az őrnagy élvezettel nézte a dühös szemvillanást, a nyegle hang keltette indulattól kipirult arcot. Azadeh nem vitatkozott, egy kabátot felkapva engedelmesen követte, mérhetetlenül szégyellve magát a gyávaságáért. Lent a téren úgy érezte, mindenki őt figyeli, amint engedelmesen megy az őrnagy

mögött. Az őrszobára érve a tiszt ugyanabba a szobába vezette, ahol előző nap beszélgettek. – Itt várjon, legyen szíves!

Behúzta rá az ajtót, és átment a másik helyiségbe, az őrmesterhez, aki – telefonkagylóval a kezében – már türelmetlenül várt rá. – Tanazak százados van a vonalban, őrnagy úr! A határőrségtől – mondta, és rögtön át is adta a kagylót.

– Százados? Ikail őrnagy vagyok. A határ, további utasításig, minden mollah és zöldszalagos előtt szigorúan zárva! Tartóztassa le az őrmestert, aki pár órával ezelőtt átengedett közülük néhányat, és szigorú őrizet alatt küldje Vanba! Gondoskodjon arról, hogy addig se érezze jól magát, amíg odaér! Nemsokára iráni teherautó érkezik a határhoz. Szóljon az embereinek, hogy legalább húsz órára tartóztassák fel, és bánjanak keményen az utasaival! Ami magát illeti, hadbíróság elé kerül, mert az érvényes parancsokat megszegve fegyvereseket engedett át a határon! – A választ meg sem várva az őrnagy lecsapta a telefont, és szigorúan az őrmesterhez fordult: – Készen áll a kocsi?

– Igenis, efendi!

– Rendben. – A tiszt kilépett a folyosóra, és az őrmesterrel szorosán a nyomában a cellául szolgáló ketrechez ment. Erkki látta ugyan, hogy közelednek, de nem állt fel, csupán a tekintetét szögezte rájuk. – Nos, pilóta úr, ha hajlandó nyugodtan, értelmesen viselkedni, és nem követ el újabb ostobaságot, akkor megengedem, hogy találkozzon a feleségével.

– Ha csak egy ujjal is hozzányúlnak, esküszöm, hogy darabokra tépem magukat – válaszolta Erkki, indulatosan fogai között szűrve a szót.

– Elhiszem, hogy nehéz dolga van ilyen asszonnyal. Vagy *purdahot* ad rá, vagy egyfolytában idegeskedhet miatta – évődött az őrnagy. – Szóval? Akar találkozni vele?

– Mit akar tőlem?

– Azt, hogy uralkodjon magán, és ne kövessen el semmilyen ostobaságot! – mondta hirtelen ingerült hangon a tiszt, és törökre váltva rögtön odaszólt az őrmesternek: – Hozd ide!

Erkki kegyetlen cselre gyanakodott, de aztán megpillantotta a folyosó végén a feleségét, látta, hogy ép és sértetlen, kis híján elsírta

magát, és Azadeh ugyanúgy.

– Erkki...

– Jól figyeljenek rám! – mondta szigorúan az őrnagy, elejét véve minden további érzelemnyilvánításnak. – Bár mind a ketten sok kényelmetlenséget, bajt okoztak, úgy döntöttem, hogy igazat mondtak. Őrizet alatt, diszkréten Isztambulba viszik magukat, diszkréten átadják a finn nagykövetnek, és haladéktalanul, diszkréten elhagyják az országot.

Döbenten meredtek rá, hirtelen nem is tudták felfogni, amit mondott. – Szabadok vagyunk? – kérdezte Azadeh, továbbra is kétségbeesve markolva a rácsot.

– Igen. Az alkuhoz az is hozzátartozik, hogy írásban titoktartásra kötelezik magukat. Tökéletes diszkréciót kérünk. Maradjanak csöndben, és ne beszéljenek senkinek a kalandjaikról! Megígérik?

– Igen. Természetesen – felelte rögtön Azadeh. – De... biztos, hogy nincs ebben... valami trükk?

– Biztos.

– Miért? Azok után... Miért döntött úgy hirtelen, hogy elenged bennünket? – kérdezte Erkki, még mindig nem bízva az őrnagyban.

– Azért, mert próbára tettem magukat, és mindketten kiállták a próbát. Bűncselekményt, olyasmit, ami nálunk bűncselekménynek minősül, nem követtek el – az Istennek tett eskü kizárólag az illető lelkiismeretére tartozik, nincs köze hozzá egyetlen bíróságnak sem –, a letartóztatás! parancs pedig, szerencséjükre, jogtalan volt, tehát elfogadhatatlan. Bizottság! – mondta utálkozva, már inkább csak magának az őrnagy. Figyelte, hogyan néz egymásra Erkki és Azadeh, és irigyelte őket.

Érdekes, hogy a hán a forradalmi bizottságra bízta a letartóztatási parancs kiadását, és nem a rendőrségre, aminek a kérését teljesítenie kellett volna, ötlött fel benne, de tovább nem is foglalkozott a gondolattal.

– Nyissa ki! – parancsolta, az ajtóra mutatva, az őrmesternek. – Várom magukat az irodában. Vissza akarom adni az ékszereit, asszonyom! És a töröket is. – Megfordult, és hátra sem nézve otthagya őket.

Az őrmester kinyitotta a cellaajtót, és szintén távozott, de Erkki és Azadeh ezt már észre sem vette. Egymást nézték csupán, továbbra is két oldalról markolták a rácsot, és mosolyogtak anélkül, hogy bármelyikük megmozdult volna.

– Insa Allah? – kérdezte hosszúra nyúlt szünet után az asszony.

– Miért ne? – Erkki még mindig szédült kicsit, nem tudta hova tenni váratlan szabadulásukat. Furcsa módon az őrnagynak a *purdahra.*, a felesége szépségére tett utalása zsongott a fejében, és bár nem akarta tönkretenni a csodálatos pillanatot, képtelen volt uralkodni magán, és azt mondta: – Azadeh, szeretnék minden rosszat itt hagyni. Lehet? Mi a helyzet John Ross-szal?

Az asszony mosolya csöppet sem változott, és bár tudta, hogy mély szakadék szélén állnak, örült az alkalomnak, hogy végre átlépheti. – Még régen, a kezdet kezdetén elmondtam, mi volt közöttünk valamikor – válaszolta szelíden, aggodalmát meghazudtoló, nyugodt hangon. – A faluban és a bázison is megmentette az életemet. Ha újból találkozom vele, mosolyogni fogok, és örülni, hogy ismét látom. Nagyon kérek, tedd te is ugyanazt! Ami volt, elmúlt, többé nem jön vissza.

Fogadd ezt el, Erkki!, tette hozzá magában, különben a házasságunknak hamar vége lesz. Nem az én akaratomból, hanem mert ki fogsz vetközni magadból, elviselhetetlenné válsz, és te sem akarod majd, hogy melletted legyek. Ha így lesz, szomorúan ugyan, de visszamegyek Tebrizbe, és új életet kezdek. Nem emlékeztetek az esküvőnk előtt tett ígéretedre, mert nem akarlak megbántani, de nagyon csúnya dolog, hogy elfelejtkeztél róla. Csak azért bocsátom meg, mert szeretlek. Istenem, de furcsák, nehezen érthetőek is tudnak lenni a férfiak! Térj már észhez, jusson végre eszedbe!

– Hagyjuk a múltat, Erkki! Jó? – kérdezte halkán ahelyett, hogy dühösen a férjére kiabált volna, és közben úgy könyörgött a tekintetével, ahogyan csak szerelmes asszony képes könyörögni.

Erkki ezt nem látta, elfordította a tekintetét, szégyellve magát ostobaságáért, értelmetlen féltékenységéért. Azadehnek igaza van, mondta magában. A múltat le kell zárni. Becsületesen elmondtam, mi volt közöttük, és önként megígértem, hogy ezt elfogadom, és Ross még meg is mentette az életét. Igaza van, bár tudom, hogy változatlanul szereti.

Érzelmeivel küszködve nézett újból az asszonyra. Nagy erőfeszítéssel, az igaz, de sikerült rácsapnia az ajtót kínzó kétségeire, és messzire eldobnia magától a kulcsot. – Igazad van – felelte. – Igazad van, és végtelenül szeretlek! – Felkapta, szenvedélyesen megcsókolták egymást, aztán boldogabban, mint amilyennek valaha is érezte magát, könnyed léptekkel elindult vele a folyosón. – Gondolod, hogy Isztambulban is van szauna? – kérdezte izgatottan. – Meg fogják; vajon engedni, hogy telefonáljak, csak egyet...

Azadeh nem válaszolt, fejét a férje mellére hajtotta, és csöndesen mosolygott magában.

BAHREIN – NEMZETKÖZI KÓRHÁZ, 18.03. A telefoncsörgést meghallva Genny sietett be a teraszról, ott hagyva a nyugágyban bóbiskoló McIvert.

– McIver kapitány szobája – szólt halkán a készülékbe, hogy föl ne ébressze a férjét.

– Elnézést a zavarásért! Beszélhetnék McIver kapitánnyal? Mr. Newbury munkatársa vagyok Sargazból – mutatkozott be a telefonáló.

– Éppen alszik. A felesége vagyok. Mondja el nyugodtan, miről van szó, ha felébred, rögtön átadom az üzenetet!

– Bertram Jones kereste. Lenne szíves megmondani neki, hogy hívjon vissza! – mondta némi bizonytalankodás után a diplomata.

– Ha fontos ügyben keresi, jobb, ha mindjárt elmondja.

Újabb tétova hallgatás következett, de Jones végül csak rászánta magát arra, hogy elárulja, miért telefonál: – Hát jó. Telexüzenet jött Teheránból, a következőképpen hangzik: „Értesítsék D. McIver kapitányt, az IHC ügyvezető igazgatóját, hogy az egyik pilótája, Thomas Lochart a feleségével együtt sajnálatos baleset folytán életét veszítette egy tüntetésen!” Elnézést a szomorú hírért, Mrs. McIver! Nagyon sajnálom.

– Köszönöm. Majd... szólok a férjemnek. Köszönöm. – Genny sietve a helyére tette a kagylót, és véletlenül a tükörbe pillantva megijedt saját sápadtságától. – Nem szabad, hogy Duncan így lásson motyogta rémülten –, különben...

– Ki volt az? – szólt utána, félálomban, McIver.
– Nem fontos, szívem! Aludj csak!
– Örülök az eredményeknek. – Az ellenőrző vizsgálatok egyenletes javulást állapítottak meg McIvernél.

– Csodálatosak... Egy pillanat, mindjárt jövök! – Genny berohant a fürdőszobába, és hogy magához térjen, sietve megmosta az arcát. Nem mondhatom meg neki, gondolta lázas izgalommal. Nem lehet... muszáj kímélni! Hívjam fel Andyt? Gyors pillantást vetett az órájára. Nem érem el, már kint van a repülőtéren, állapította meg riadtan. Megvárom, amíg ideér... igen... kimegyek elé Jean-Luckel, és... addig úgysem tudok mit tenni... Istenem! Szegény Tommy... Sarazad... szegény drágáim...

Zokogás rázta meg, és hogy a sírás ki ne hallatsszon, jó erősen megnyitotta a csapot. Mire kiért a teraszra, McIver ismét elaludt. Csöndesen leült mellé, a lenyugvó napra nézett, de nem látott semmit.

A sargazi nemzetközi repülőtéren, napnyugtakor Rudi Lutz, Scragger és a többiek a kijáratnál gyülekeztek, izgatottan figyelve a tágas csarnokot megtöltő utasokat.

– Utolsó hívás! A BA 532-es, Rómán keresztül Londonba tartó járata hamarosan indul. Kérjük kedves utasainkat a beszálláshoz! harsogta odakint a hangosbeszélő.

Az üvegfalon keresztül idegesen figyelték a lenyugodni készülő napot. – Andy a biztonság kedvéért itt tarthatta volna a 125-öst – morogta, inkább csak magának, Rudi.

– El kellett küldenie Nigériába – védte meg az apját Scot. – Nem volt más lehetőség. – Látva, hogy Rudi nem is figyel, vállat vont, aztán megkérdezte Scraggert: – Tényleg abbahagyod a repülést, Scrag?

– Csak egy évre, nem tovább – válaszolta az öreg ausztrál. – Bahrein pont nekem való, Kaszigival remekül kijövünk, és nem hagyom abba teljesen. Arról szó sem lehet. Borsózik a hátam még a gondolatától is.

– Akárcsak nekem, Scrag! Ha annyi idős volnál, mint én, hajlandó lennél...

Scot nem fejezte be a kérdést, mert a légitársaság alkalmazottja lépett hozzájuk, és idegesen rászólt Rudira: – Lutz kapitány, legyenek szívesek, és azonnal szálljanak be! A gép már így is öt percet késik. Tovább nem tudjuk itt tartani! Ha nem mennek, itt hagyja magukat.

– Rendben van – adta meg magát a sürgetésnek Rudi. – Scrag, mondd meg Andynek, hogy ameddig csak lehetett, vártunk! A fene egye meg az Alitaliát! Miért nem tudott kicsit késni? Gyerünk! Odaadta beszállókártyáját a mosolygó stewardessnek, átment a kapun, és megállt, hogy bevárja a többieket, Freddy Ayret, Pop Kellyt, Willi Neurchtreitert, Ed Vossit, Sandor Peterit, Nogger Lane-t, és végül Scotot, aki még visszakiabált Scraggemek: – Mondd meg az öregnek, hogy amit ajánlott, részemről rendben!

– Átadom! – Búcsút intve Scragger megfordult, és a terminál másik végén a saját beszállókapujához indult. Földerült az arca, amikor meglátta a kéz a kézben felé rohanó Pettikint és Paulát, és némileg lemaradva mögöttük Gavallant is. Pettikin sietve megölelte a lányt, és már rohant is volna a többiek után, ha Scragger meg nem állítja.

– Charlie, a szentségedet...

– Igazad van, Scrag, de muszáj volt megvárnom Andynt! – kiabált vissza kifulladásra Pettikin. Az ellenőr kezébe nyomta a beszállókártyáját, dobott még egy csókot a lánynak, és már el is tűnt.

– Mi a fene történt, Paula?

A lány a futástól lihegve, de boldog, ragyogó arccal karolt bele Scraggerbe. – Charlie megkért, hogy töltssem vele a szabadságát Dél-Afrikában... A nővérem Fokvárosban lakik a családjával, úgyhogy azt mondtam, miért is ne?

– Tényleg! Miért is ne? Ez azt jelenti, hogy...

– Elnézést! – kért bocsánatot Scraggertől a szintén befutó Gavallan. Nagyon kifulladt a sietségtől, ugyanakkor mintha húsz évet fiatalodott volna azóta, hogy pár órája elváltak. – Félórát lógtam a telefonon! Úgy néz ki, hogy mégse kapjuk meg az ExTextől a szaúdi szerződést, és az északi-tengeri megrendelések egy része is veszélybe

került, de nem érdekes. Jó hírem van! – Az arca ragyogott, és szempillantás alatt rnég legalább tíz év lefoszlott róla. – Már indulni akartam, amikor Erkki telefonált – biztonságban átjutottak Azadehhez Törökországba. Aztán...

– Hurrá! – ordította el magát lelkesen Scragger. Valahonnan, a londoni géphez igyekvők felől hasonlóan felszabadult kórus válaszolt rá; Pettikin beérte a többieket, és közölte velük a jó hírt.

– ...aztán egy barátom hívott Japánból. Mennyi időnk van az indulásig?

– Legalább húsz perc. Miért? Apropó! Scot nagyon szerette volna, ha még találkoznak. Azt üzeni, hogy részéről rendben van, amiről beszéltek.

– Nagyszerű! – Gavallan elmosolyodott, a zihálást is abbahagyta. – Mindjárt megyek én is, Scrag! Várjon meg, Paula, pillanat az egész! – szólt a lánynak, és odasietett a japán légitársaság pultjához.

– Jó estét! Megmondaná, mikor indul Bahreinből a legközelebbi gép Londonba?

Az ügyeletes gyorsan megnézte a számítógépet. – Ma este, 23.42-kor, szajjid!

– Nagyszerű! – Gavallan a jegyéért nyúlt. – Legyen szíves, töröltessen a londoni járatról, és kérjen nekem helyet... – Hangját elnyomta a hangszórókból felharsanó, méltóságteljesen alkonyati imára szólító hang. Nyomában átható csönd telepedett az utasokkal teli repülőtérré.

Ötszáz mérföldnyire, fent a Zagrosz-hegység csúcsai között Huszain Kaviszi is leszállt a lováról, és segített a fiának letérdeltetni a tevéjét. A kaskaj viselethez tartozó, a derekán övvel megkötött vastag irhakabátot viselt, fehér turbánt, géppisztolya a vállán lógott. Némán kötötték ki az állatokat; szomorúak voltak, a gyerek szeme bedagadt a sírástól. Imaszőnyegeiket elővéve arccal Mekka felé fordultak, teljesíteni kötelességüket. A porhavat felkavaró, hideg szélroham söpört végig rajtuk, és a hegycsúcsok fölött sötétlő, vastag felhők is újabb havazást ígértek.

– Itt éjszakázunk, fiam! – mondta a férfi, miután végeztek az imával.

– Igen, apám! – A kisgyerek kötelességtudóan nekiállt lepakolni a holmijukat a tevéről. Arcán vékony csíkban könny szivárgott – előző nap halt meg az édesanyja. – Apám, anya ott lesz a paradicsomban, amikor megérkezünk?

– Nem tudom, fiam... Igen. Azt hiszem. – Huszain erőt vett magán, titkolta a bánatát, hogy ne szomorítsa még azzal is a gyereket. A szülés hosszú volt, nagyon nehéz, és nem tehetett mást azon kívül, hogy fogta a felesége kezét, és imádkozott, hogy a bába értse a dolgát, és mindketten életben maradjanak. A bábával nem is volt baj, de a gyerek halva született, a vérzést nem lehetett elállítani, és bekövetkezett, aminek be kellett következnie.

Insa Allah, gondolta, de ez most, kivételesen nem segített. Maga temette el a feleségét és a csecsemőt, majd szomorúan átment az unokatestvéréhez, aki szintén mollah volt. Megkérte, hogy a feleségével vigyázzanak a két kisebbik fiúra, neveljék őket, és helyettesítse a mecsetben, amíg szabályszerűen megválasztják az utódát. Utána összepakolt, és a legnagyobb gyerekkel hátat fordított Kovisznak.

– Holnap már lent leszünk a síkságon, fiam! Ott melegebb az idő – mondta, hogy lelket öntsön belé.

– Éhes vagyok, apám – panaszkodott a gyerek.

– Én is, fiam – felelte szelíden. – Mikor nem voltunk azok?

– Hamar mártírok leszünk?

– Amikor Isten akarja!

A kisfiú hatéves volt, sok mindent nem értett még abból, amit a felnőttektől hallott, de ezt igen. Amikor Isten akarja, gondolta, végre eljutunk a paradicsomba. Ott mindig meleg van, több az étel, mint amennyit meg tudunk enni, és tiszta, hűvös vizet ihatunk, ha megszomjazunk. De mi... – A paradicsomban is vannak kanálisok? – kérdezte vékony hangon, szorosan az apjához bújva, hogy ne fázzon annyira.

Huszain magához ölelte. – Nincsenek, fiam! Nem hiszem, hogy szükség lenne rájuk. – Kényelmetlenül kifacsart karral, anélkül, hogy

a gyermeket elengedte volna, olajos ronggyal nekiállt végigtörölni a fegyverét. – A paradicsomban nincs kanális.

– Furcsa. Miért jöttünk el otthonról, apa? Hová megyünk?

– Először messze északnyugatra, fiam! Az imám megmentette ugyan Iránt, de sok igazhívó él még északon, délen, keleten és nyugaton is, ellenségtől körülvéve. Segítségre van szükségük, irányításra, hogy elvigyük hozzájuk az Igét.

– Az imám, Isten békéje legyen vele, küldött?

– Nem, fiam! Ő nem ad parancsokat, csak útmutatást. Magam döntöttem így. Az ember szabadon megválaszthatja, mit akar tenni. – Látva, hogy gondterhelve ráncolja a homlokát, Huszain szeretettel magához ölelte a gyermeket. – Mi most már Isten katonái vagyunk.

– Én jó katona leszek. Elmondod még egyszer, miért engedted el azokat a sátánfajzatokat? Tudod, akik a bázisunkon voltak, és elvitték a repülő gépeinket is.

– A vezetőjük, a kapitány miatt – felelte már sokadszor, de változatlan türelemmel Huszain. – Isten őt választotta eszközül ahhoz, hogy megértesse velem az üzenetét. Azt, hogy nem a mártíromságot kell keresnem, hagynom kell, hogy Ő döntse el, mikor van itt az ideje. És azért is, mert legyőzhetetlen fegyvert adott a kezembe az iszlám ellenségei, a keresztények és a zsidók ellen. A tudást, hogy számukra az emberi élet mindenek fölött való.

– Mit jelent az, hogy mindenek fölött való? – kérdezte, ásítást elfojtva, a kislány.

– Ők azt hiszik, hogy mindenkinek az élete drága, senkit sem szabad bántani. De mi tudjuk, hogy az életünket Istentől kaptuk, Ő rendelkezik vele, akkor veszi vissza, amikor akarja, és csak annak az élete ér valamit, aki Őt szolgálja. Érted, fiam?

– Azt hiszem, igen – válaszolta, most már nagyon álmosan, a gyerek. – Ha teljesítjük Isten parancsait, akkor a paradicsomba jutunk, és ott örökké élni fogunk.

– Igen, fiam! Ha felhasználjuk, amire a pilóta tanított, egy hívő tízmillió hitetlent is el tud taposni. Mi fogjuk elvinni másokhoz ezt a tudást, te és én... – Huszain nyugodt volt, végre tisztán látta maga előtt a célt. – Nem tartozunk se a Kelethez, se a Nyugathoz, csak az iszlámhoz. Érted?

Erre a kérdésre már nem kapott választ, a kisleány mélyen aludt. Még szorosabban magához vonta, és enyhén ringatva nézte, hogyan bukik le a felhőktől sápadt nap a látóhatár alá. – Isten hatalmas mondta a hegyeknek, az égboltnak, a lassan rájuk boruló éjszakának.

– Nincs más Isten, csak Allah...

TARTALOM

ELSŐ KÖNYV

PÉNTEK 1979. FEBRUÁR 9.

- 1. fejezet
- 2. fejezet
- 3. fejezet

SZOMBAT 1979. FEBRUÁR 10.

- 4. fejezet
- 5. fejezet
- 6. fejezet
- 7. fejezet
- 8. fejezet

VASÁRNAP 1979. FEBRUÁR 11.

- 9. fejezet
- 10. fejezet
- 11. fejezet
- 12. fejezet
- 13. fejezet

HÉTFŐ 1979. FEBRUÁR 12.

- 14. fejezet
- 15. fejezet
- 16. fejezet
- 17. fejezet
- 18. fejezet
- 19. fejezet
- 20. fejezet

KEDD 1979. FEBRUÁR 13.

- 21. fejezet
- 22. fejezet
- 23. fejezet
- 24. fejezet
- 25. fejezet
- 26. fejezet

SZERDA 1979. FEBRUÁR 14.

- 27. fejezet
- 28. fejezet

29. fejezet

MÁSODIK KÖNYV

SZOMBAT 1979. FEBRUÁR 17.

30. fejezet

31. fejezet

32. fejezet

33. fejezet

VASÁRNAP 1979. FEBRUÁR 18.

34. fejezet

35. fejezet

36. fejezet

37. fejezet

38. fejezet

KEDD 1979. FEBRUÁR 20.

39. fejezet

40. fejezet

41. fejezet

HARMADIK KÖNYV

CSÜTÖRTÖK 1979. FEBRUÁR 22.

42. fejezet

PÉNTEK 1979. FEBRUÁR 23.

43. fejezet

44. fejezet

45. fejezet

SZOMBAT 1979. FEBRUÁR 23.

46. fejezet

47. fejezet

48. fejezet

VASÁRNAP 1979. FEBRUÁR 25.

49. fejezet

50. fejezet

51. fejezet

KEDD 1979. FEBRUÁR 27.

52. fejezet

53. fejezet

SZERDA 1979. FEBRUÁR 28.

54. fejezet

CSÜTÖRTÖK 1979. MÁRCIUS 1.

55. fejezet

[56. fejezet](#)

[57. fejezet](#)

[58. fejezet](#)

[59. fejezet](#)

[NEGYEDIK KÖNYV](#)

[PÉNTEK 1979. MÁRCIUS 2.](#)

[60. fejezet](#)

[61. fejezet](#)

[62. fejezet](#)

[63. fejezet](#)

[64. fejezet](#)

[65. fejezet](#)

[66. fejezet](#)

[67. fejezet](#)

[68. fejezet](#)

[69. fejezet](#)

[SZOMBAT 1979. MÁRCIUS 3.](#)

[70. fejezet](#)

[71. fejezet](#)

[VASÁRNAP 1979. MÁRCIUS 4.](#)

[72. fejezet](#)